

Giới thiệu Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản

Toàn chức pháp sư nguyên tác đi đến hồi kết, **Toàn chức pháp sư dị bản** được tiếp tục.

Sau khi trải qua chỉnh sửa, ở phần cuối của cuộc chiến Thánh Thành Mạc Phàm sẽ tiếp tục cuộc phiêu lưu mới.

Chính vì tôn trọng chính văn, chúng tôi gọi phần này là dị bản.

Đối với chúng tôi và những đạo hữu cùng niềm đam mê tác phẩm này, Toàn Chức Pháp Sư không bao giờ có hồi kết.

Dị bản là phi lợi nhuận, những tâm huyết bên trong tác phẩm này đều là những chia sẻ niềm đam mê với những fan cứng của toàn chức pháp sư.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Màu đen, hay là màu trắng!

Trời đã về đêm đen, treo vắt ánh trăng bán nguyệt rực rỡ, tựa hồ chuốt sáng cả dãy núi Anpo kiêu hùng.

Quang minh Thánh Thành chỉ trấn vẫn tọa an nguy nga ở một góc phía Tây khu vực.

Chỉ nhưng hôm nay, nó khác lạ, nó phảng phất hiện hữu sắc cam ngọc nôn nóng thay vì vàng hợp kim thường thấy.

Dày đặc lớp nhài trang trí cũng đã được các thánh quan giáo vụ tháo xuống, họ mong muốn nhìn thấy Mặt trời ngày mai chiếu rọi nhất nhất phải là ưu đàm hoa phật, đại biểu thành bông cát đài.

Mảnh sân góc khuất phía sau,

Michael đứng ở bên bể cá, phóng tầm mắt nhâm nhi ánh trăng kia đang vẩy bóng vào mặt nước.

Trong hồ, một con cá bơi lội cũng không có, tuyệt đối tĩnh lặng.

Mà nội tâm Michael cũng tương tự, không hẳn có một chút dao động đi.

“Soạt soạt ~~~”

Đột ngột, mặt nước dao động, từng gợn sóng nhảy nhót gấp gáp, thê bảo có người đi tới.

Vị trí yêu thích của Michael, không phải là nơi tùy tiện ai cũng có thể đi vào, vì lẽ đó, kỳ thực bất kể là địa phương nơi ở, khu vực hoạt động, nơi nhàn nhã, bình thường đều là yên ắng.

“Biến sinh biến, chuyện này thực giống muốn vượt khỏi tầm kiểm soát chúng ta” Đại thiên sứ Remiel tiến đến bể thủy sinh khó khăn mở lời.

“Bên cạnh Tổ Hoàn Nghiêu, quan viên bồi thẩm Nhật Bản cũng sẽ không vì chúng ta Thánh Thành thần uy tỏ vẻ phục mệnh, sợ hãi, họ càng là cố gắng đem lại quấy nhiễu dư luận, tạo sức ép đáng kể chống đối thiên sứ chấp chương quyết định.” Remiel tiếp tục tường thuật lại biện hộ tranh khẩu ban nãy một lần cho Michael nắm.

Cả ngày phúc vắn, với hẳn mà nói như ngàn dao vẩy búa.

Quan viên bồi thẩm Nhật Bản bọn họ đã nắm giữ rất nhiều tư liệu, chính là liên quan với Song Thủ các bị phá hủy, bên trong có quá nhiều chi tiết nhỏ, họ cho rằng là Thánh Thành chúng ta có ý định bỏ qua, cũng có quá nhiều là không thêm giải thích.

Nhưng từ trong thuật lại của Mạc Phàm, rất nhiều chuyện rất ăn khớp với manh mối còn lại bọn họ điều tra được, càng giải thích những hiện tượng bọn họ không thể nào hiểu được.

Ý kiến của nhân viên bồi thẩm Nhật Bản rất quan trọng, bởi vì để cho bọn họ đến quyết định tính chất của Song Thủ các, nếu bọn họ kiên quyết không rời cho rằng Song Thủ các không nên bị phá vỡ như vậy, thậm chí cho rằng tuần du thiên sứ Sariel đúng là làm một cái sự tình nhân thần cộng phần, như vậy liền đại biểu tội danh Mạc Phàm khó tẩy thoát nhất có khả năng chuyển biến tốt!

Sự việc này rõ ràng không thể khiến Remiel vừa ý, khẳng định phi thường tức giận.

Michael vẫn lăng lăng trung cái nhìn ánh trăng kia bị nhòe qua lớp gương vỡ, một một quãng lâu hẳn mới thờ dài, hướng mắt về Remiel.

“Trên thế giới này, có rất nhiều việc sẽ nhất định không lựa chọn chúng ta giải quyết, bầu trời đen kịt là vĩnh hằng bóng tối, trăng tỏa vàng quang rộng khắp đến đâu vốn chẳng thể nào bao phủ được”.

"Nhưng là trăng vẫn sáng, kể cả khi ta nhìn qua mặt giếng này, đôi lúc nó sẽ nhòe, đôi lúc nó sẽ lung lay, tuyệt nhiên vẫn là không rời khỏi bản ngã màu sắc, tuyệt nhiên vẫn không dung tha cho kẻ địch”.

"Chúng ta ở thứ tự đối diện nhân loại dị đoan, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn qua lớp phản chiếu này thấy rõ sự tình...ma quỷ vốn dĩ luôn khó nắm bắt như vậy”. Michael khẳng định nói, cho tới giờ phút này ý niệm hắc gần như không thể dao động”.

“Ta rõ ý ngươi, nhưng không phải...” Remiel đang tiếp tục nói.

“Ngày mai, ba người họ sẽ có ai tới?” Michael ngắt lời Remiel, trực tiếp hỏi.

“Hai trong số!”

Michael im lặng, hắc không muốn dò xét gì thêm.

Trong lòng càng thêm tin chắc quan điểm của mình, nhân gian biến động, ma quỷ hiện thân chính là đồng thời thách thức sẽ mời gọi thiên sứ phân định.

Bốn vị đại thiên sứ trường đều sẽ có mặt

- - - - -

- - - - -

Thánh đình hoàn toàn yên tĩnh

Hôm nay, tùy chính thẩm phán sự kiện trọng đại sẽ biểu quyết dị đoan trọng tội, giết chết Đại thiên sứ, sử dụng tà thuật tu luyện.

Quang minh Thánh Thành như tòa thần sơn phát quang, linh ấn cả trời đất Thụy Sĩ.

Các thần quan, bồi thẩm viên, điều tra viên lúc này ánh mắt đều nhìn chăm chăm Mạc Phàm.

Ở phía những góc trần vị ở một chỗ cao hơn những người còn lại, tuyệt đối đồ sộ, phô trương hơn mấy lần tầm vóc.

Tây tọa Đại thiên sứ trưởng Raphael

Đông tọa Đại thiên sứ trưởng Raguel

Hai người họ chấp chương Thánh Thành trấn giữ, là nhị thần tam thức hàng tuyến phòng ngự cuối cùng của quang minh nhân loại, từ lâu vốn hiếm khi xuất hiện, chẳng mấy ai biết mặt, càng đồng thời hôm nay giáng lâm như vậy, tuyệt đối không coi Mạc Phàm như một chuyện nhỏ.

Rõ ràng năm đó phán quyết thánh tử Văn Thái lấy lưng rung chấn, vẫn không có bất kì ai trong hai người họ ra mặt.

Mạc Phàm đang đứng ở trung ương đại điện, thái tước trong một cái lồng chim to lớn xa hoa để người ta bình phẩm, đánh giá.

Hắn cũng lần đầu tiên bắt được ánh mắt của ba vị đại thiên sứ trưởng thần uy này, thâm tâm không khỏi bật cười vì sự trịnh trọng ra vẻ.

Quanh quần láng vãng tìm một hứng thú du khoái, nhãn cầu Mạc Phàm rơi ngay trên người Tâm Hạ.

Nàng không lùi về sau chỉ thị, trực tiếp danh nghĩa thần nữ chi thể đại diện cho Miếu Parthenon xuất hiện tại thánh đình.

Dù cho Thánh Thành này có ô uế, hiệp hội tổ chức có đục khoét ra sao, không khí bản vết vẫn như cũ, trang dung của nàng, mặc vào lụa trắng tinh khiết, hao hao bất tuyệt không khả năng nhiễm bụi trần.

Chỉ là nhìn dáng người nàng, gầy gò đi mấy phần khiến Mạc Phàm không khỏi chua xót.

Dường như nàng vẫn bận bịu trao đổi với kỹ sư bên cạnh, chưa rõ được hắn đang nhìn chăm chăm cơ thể mình.

Thở dài một hơi, ánh mắt Mạc Phàm ngao ngán thu hồi quay về, vô tình lại phát hiện Blanche lão sư cùng Heidi cũng đã ở đây. Bọn họ dĩ nhiên là chấp vụ cao trong Anpơ học phủ, nhánh quan trọng đại diện Liên hợp học phủ tổ chức.

Thực sự ngày hôm nay đến đây chính để cứu vớt mình sao?

Trong lòng có cái gì đó nghẹn nghẹn, đại khái là chút vui vui đi a.

Mà chẳng lẽ nói thế nào, còn liên minh thương hội?

Không phải trước đây tên Triệu Mãn Duyên kia cũng thô lỗ hấn sẽ đoạt giành lại quyền kiểm soát Triệu Thị sao? Sức mạnh Triệu Thị khẳng định có thể đã nắm giữ thương hội rồi.

Mạc Phàm liên tục chuyển mình định vị...

“Ta ở đây”

Ánh mắt Triệu Mãn Duyên bắt được Mạc Phàm trước.

Hắn không nói lời nào, chỉ như một cảm tính quen thuộc mách bảo vị trí mình đứng cho Mạc Phàm.

Mỗi giao tình này, là bằng hữu thân tín, là tri kỉ tâm giao, là huynh đệ vào sinh ra tử...

Liền cả Mạc Phàm cũng bắt được tín hiệu, nhanh chóng quay lại.

Hai loại ánh mắt chạm phải, nói thần giao cách cảm cũng đúng.

... Là họ cười

... Là họ đang giao tiếp nhau

... Nhưng là người khác chẳng thể nào nghe được

“Người rót cuộc đã giành lại được Triệu Thị, đã gặp mẫu thân rồi?”

“Ân, ngài vẫn hào hào sùng ái ta... còn người, vẫn mạnh khỏe?”

“Lão tử ta còn có thể có mệnh hệ gì sao.”

“Người tin ta, hôm nay người sẽ không thể bị phán quyết, ta, dù cho thế nào cũng nhất định sẽ mang người ra khỏi chỗ chết tiệt này...” Ánh mắt Triệu Mãn Duyên biến hóa mạnh mẽ, phi thường khẳng định.

Mạc Phàm gật đầu một cái, hắn cười viên mãn quay đi, không tiếp tục giao tiếp độc thoại.

Đời này của ta chưa từng uống phí!!

"Bồi thẩm bên Nhật Bản, làm Chủ thẩm quan, ta cần trình trọng nói rõ một chuyện, một khi các người tán đồng Mạc Phàm nói ra chính là sự thực, vậy thì tương đương là cho rằng tuần du thiên sứ Sarel tồn tại hành vi ác ý tàn sát, tuần du thiên sứ Sarel đại diện cho Thánh thành, mà quyết định của hắn cũng đại biểu Thánh thành, khi hắn trở thành tuần du thiên sứ, liền nhất định là người cai quản nhân gian, giữa Song Thủ các và hắn không có bất kỳ gút mắc nào, hắn cũng không cần đi hãm hại bất luận người nào, hắn chỉ là đang thực hiện chức trách của hắn, chức trách của hắn chính là tiêu trừ ma hoạn, mọi việc làm của hắn đều là vì Nhật Bản..." Chủ thẩm quan Remiel gần giọng nói với những người Nhật lên án hôm qua.

"Các hạ, chúng ta đã có quyết định." Quan bồi thẩm Nhật Bản nói.

"Hào, tiếp theo hi vọng mỗi một vị đại biểu đều thận trọng làm quyết định, phán quyết của các người chính là quyết định vận mệnh của một người, cũng quyết định Thánh thành ở tương lai có thể hay không tiếp tục duy trì mình chủ, công chính. Các vị đại biểu, mời các người ném ra cục đá!"

Phán quyết cuối cùng.

Mười một cục đá.

Trắng và đen.

Màu đen đại biểu có tội.

Màu trắng đại biểu vô tội.

Thẩm lý dài dằng dặc, càng trải qua đấu tranh dài dằng dặc, bao quát bản thân Thánh thành cũng đang không ngừng thay đổi cái nhìn của mọi người, đem hành vi của Mạc Phàm, đem tà dị sức mạnh Mạc Phàm nắm giữ, bao quát chuyện cuối cùng giết chết tuần du thiên sứ đều đang làm hết sức phát triển theo hướng bọn họ muốn.

Một đường đi tới, Thánh thành bọn họ cũng không thuận lợi.

Đại khái chính là bọn họ trước đó làm một ít lựa chọn sai lầm, dẫn đến công tín ngưỡng lực của bọn họ ở trên thế giới này chịu đến tổn hại, để đến lúc muốn phán quyết một người giết chết tuần du thiên sứ dĩ nhiên tiêu hao đại công phu như thế.

Đổi là quá khứ, chỉ cần phản kháng, đều sẽ liền bị xử quyết, huống chi là Mạc Phàm có hành vi ác liệt như vậy!

"Màu đen, hay là màu trắng!"

Chủ thần quan Remiel ánh mắt nhìn quét các vị đại biểu nắm giữ cục đá, rồi lại nhìn qua địa phương ba vị đại thiên sứ còn lại.

Nội tâm của hắn đồng dạng có sóng lớn.

Chính như Remiel trước đó nói tới, chuyện này không chỉ liên quan đến vận mệnh của Mạc Phàm, đồng thời quan hệ đến Thánh thành.

Thánh Thành phán quyết, luân lý ném đá được đặt trong một hộp đàn bích ngọc.

Bích ngọc huyền anh tượng trưng hành án ban pháp, nhất định sẽ do một lão thần quan cấp bậc lấy ra hô đạt.

Yên tĩnh!

Tuyệt đối yên tĩnh!

Không một loại âm thanh vất vẻo nào dám buông ra ở thánh đình to lớn này.

Liền ngay cả những bồi thẩm quan hiệp hội khác cũng không dám thở mạnh.

“Bắt đầu đi.”

Đại thiên sứ đông tọa Raguel ấn nặng ngữ điệp, truyền đạt âm thanh lạnh lẽo đến lão thần quan chấp sự.

Bích ngọc huyền anh phát sáng, tương đương một viên đá đang được rút ra từ bên trong.

"Viên đá thứ nhất, màu trắng." Lão thần quan chậm rãi mở miệng thì thầm.

Remiel hơi nhíu mày, không hiểu lão già này tại sao không trước tiên đọc lên màu đen đến.

"Viên đá thứ hai, màu trắng." Lão thần quan tiếp tục đọc, đồng thời chậm rãi lấy ra như vậy một viên đá trắng nõn.

Hắn chậm rãi đi một vòng Thánh đình, biểu diễn cho hết thấy nhân viên bồi thẩm, tất cả nhân viên đại biểu quan sát, đồng thời còn đặt ở trước mặt máy quay, làm cho những người ở mọi nơi trên thế giới kia thông qua mạng lưới đang quan tâm vụ án này.

Về mặt Remiel trở nên kỳ quái, hắn hiện tại rất muốn biết viên đá màu trắng này là ai ném!

Chỉ tiếc, viên đá ném xuống là không công khai.

Nói cách khác, người có thể biết ai nắm giữ quyền lực ném viên đá, nhưng người không biết cuối cùng là ai ném đen, ai ném trắng. Liền ngay cả Chủ thần quan Remiel cũng sẽ không biết.

Hai viên đá đều là màu trắng!

Đã có hai đoàn đại biểu cảm thấy Mạc Phàm là vô tội, lên án Thánh thành chính là khả năng!

Remiel theo bản năng quay đầu lại, liếc mắt nhìn nam tử đứng ở một góc không người, nam tử kia hai tóc mai là màu trắng, đáng đáp nhưng nhìn qua rất trẻ trung, chỉ là một đôi mắt lộ ra mấy phần thần bí khó có thể dự đoán.

Đó là Michael.

Michael không tọa trấn chừng quân như những vị đại thiên sứ còn lại, thoạt nhìn như cùng cả sự kiện này không hề quan hệ, nhưng hắn lại giờ nào khắc nào cũng đang quan tâm việc này.

Hôm nay là thẩm lý cuối cùng, cục đá là đen hay là trắng, đều sẽ có ảnh hưởng rất sâu xa, là đệ nhất thiên sứ trưởng Michael, hắn không thể không dự họp.

Chỉ có điều Michael sẽ không phát biểu bất kỳ ngôn luận gì, cũng sẽ không phát biểu một cái ý kiến, hắn sẽ chỉ ở một bên nhìn chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Màu đen, có tội!

Michael lưu ý đến ánh mắt của Remiel, nhưng Michael không có bất kỳ biểu hiện gì.

Remiel không gì tốt hơn là thu hồi ánh mắt, tiếp tục để lão thần quan tuyên đọc cục đá phán quyết.

"Viên thứ ba, màu đen, có tội."

Lão thần quan lấy ra một viên tội thạch màu đen, hần như trước hướng về tất cả mọi người giờ lên, bao quát máy quay phim có thể truyền lên internet, lên truyền thông.

Remiel nhìn thấy màu đen xuất hiện, căng thẳng trên khuôn mặt cũng rốt cục có một ít ung dung.

Liên tiếp hai viên màu trắng, dọa Remiel nhảy một cái.

Mười một cục đá, màu đen cùng màu trắng hần là không kém nhiều, nhưng hai viên trước vừa vắn bắt được đều toàn bộ là màu trắng, tuy xác suất vẫn có thể xảy ra nhưng vẫn là làm người ta lo sợ đi!

"Viên thứ tư, màu đen, có tội." Lão thần quan lại một lần nữa đánh vào một viên màu đen u ám!

Trong lòng Remiel dần dần trút bỏ được sự căng thẳng

"Tiếp theo hần đều là màu đen." Hần khẽ mỉm cười.

Nhất định 2 viên đá trắng kia đại biểu cho Parthenon Thần Miếu và Á Châu hiệp hội, bọn họ là tương đối tỏ rõ đối lập Thánh Thành lần này, không nhất thiết cần phải biểu quyết cả thấy 11 viên đen mới là phán có tội, Remiel xác định rõ ràng.

"Viên thứ năm, màu đen, có tội." Lão thần quan hô to.

Liên tục ba viên đá màu đen được ném xuống, liền áp chế trắng án trước đó!

Các vị bồi thẩm đoàn bắt đầu xáo xào, dự cảm có thể sẽ lại một lần chứng kiến thẩm án công khai đầy lạnh lẽo tử vong, trên mặt một số người thậm chí lộ ra chút vẻ hoảng sợ.

“Viên thứ sáu, màu đen”

“Viên thứ bảy cũng lại màu đen”

Bất quá, biểu hiện của tất cả mọi người bên trong Thánh đình đều vẫn tính bình tĩnh, chủ yếu là con cò này cũng không phải con cò quyết định, cũng không phải một viên cuối cùng, không có gì bất ngờ xảy ra hần là đã chọn rõ phe phái, cục đá phía sau trên căn bản nếu màu trắng chính là chống lại Thánh Thành.

Năm viên đá màu đen rồi!!!

Chỉ cần một viên, một viên cuối cùng, gia hòa dây dưa với Thánh thành lâu như vậy sẽ được phán quyết trăm án!

Remiel bắt đầu hít sâu, hần trước đó còn tưởng rằng một ít mưu mô, ép lệnh mình bày ra đã không thể sử dụng, khó thể thương thảo, nhưng hóa ra sự tình luôn là tăng băng bề nổi.

Khó khăn sao?

Trên thế giới này có gì cái gì mà Đại thiên sứ trường chấp án ban tử lại gặp khó khăn đây?

Lời lẽ đanh thép của Tổ Hoàn Nghiêu, minh bạch bồi thẩm từ Nhật Bản, sức ép Hoa Hạ dư luận... ngay cả đến vị cao cao thần nữ ngồi kia, nàng là lãnh tụ chí cao của Bạch mã pháp nhân gian, dù cho có bản lĩnh phi thường thế nào, sẽ có thể đối đầu Thánh Thành, ảnh hưởng đến quyết định sao?

Âm u đầy từ khí bao trùm đại điện.

Còn có Linh Linh, còn có người hiểu rõ chân tướng của sự tình.

Nàng bắt đầu trầm tư, nàng bắt đầu lo lắng, trên gương mặt của nàng từ từ lộ ra vẻ thấp thỏm lo âu, tranh đấu lâu như vậy vẫn bị Thánh Thành đùa bỡn, thao túng quyền mưu.

Liền đến Diệp Tâm Hạ cũng cố gắng tự trấn an mình.

Bàn tay nàng khẽ run,

Nhất định toàn bộ viên đá còn lại phải là trắng, bằng không...

"Viên thứ tám..." Lão thần quan lấy ra viên đá thứ tám.

Vừa nãy, Lão thần quan bộ mặt biểu tình kỳ quái, đôi mắt có mí mắt sụp xuống của hắn, dĩ nhiên cũng đã trọn đến cực hạn khi liên tiếp có hai đá trắng, nhưng giờ đây con mắt vẫn đục tỏa ra hào quang khó có thể tin, một tia không hoảng hốt nhìn kỹ viên đá trong tay.

Bây lần trước đó hắn đều là lớn tiếng đọc lên, đồng thời giọng viên đá này lên cho tất cả mọi người xem, động tác từ tốn thông dong.

Lần này không giống, cảm giác run run người.

Không phải lo lắng, chẳng vì hoảng sợ, lão thần quan chính xác là cao hứng tột cùng.

"Màu đen!!"

Một người bảy mươi tuổi như hắn, so với bất luận người nào đều rõ ràng trận phán quyết này ý vị như thế nào, cho nên khi hắn vừa nhìn thấy viên đá thứ tám này, cả người đều đứng không vững, hắn phảng phất nhìn thấy một hồi rung chuyển trước nay chưa từng có bạo phát ở trong trận phán quyết này!

Tuy là vui mừng hoàn thành trách nhiệm, biểu hiện trạng thái của hắn đôi chút kì lạ, loại này tư thế mấy phần thấp thỏm hoang mang, giống như vừa từ cửa tử bước quá.

"Có tội!!"

Viên đá thứ tám dĩ nhiên như trước là màu đen!!

Sáu viên màu đen, tổng cộng chỉ có mười một viên, mới đọc đến viên thứ tám, kết quả là đã hiện ra rồi!!

Sáu viên màu đen, kết quả phán quyết Mạc Phàm —— có tội!!!

Diệp Tâm Hạ khó chịu, nàng cảm thấy kì lạ, nhưng nàng không có tư vị tra khảo.

Là nàng ánh mắt vô hồn quan sát biểu hiện những người ở thánh đình, là nàng nhìn chăm chăm lên Mạc Phàm án tử đã lãnh.

Mạc Phàm như cũ không thể thoát tội danh.

Lại như Văn Thái, cha nàng năm xưa, cũng chẳng thể thoát khỏi bàn tay Thánh Thành.

Lịch sử vẫn là lặp lại!

Cả Thánh đình đột nhiên càng yên tĩnh, các Thần quan hai mặt nhìn nhau.

Nhân viên bồi thẩm cùng đại biểu các thế lực lớn lúc này cũng không dám lên tiếng, trên mặt mọi người mang theo vẻ kinh ngạc, nhưng vấn đề là, đá màu đen cũng đều là do bọn họ ném ra, bọn họ hẳn là rõ ràng trong lòng mới đúng!

"Tiếp tục" Đang lúc này, trong góc một cái âm thanh mãnh tức truyền ra, hắn đang mệnh lệnh lão thần quan tiếp tục đọc cục đá còn lại.

"Còn cần đọc sao, kết quả đã đi ra." Lão thần quan nói.

"Ta nói tiếp tục!" Michael đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm lão thần quan kia.

Hắn làm sao lại không hài lòng? Michael cảm thấy nên đọc tiếp để cứu rồi Mạc Phàm sao?

Thánh Thành thẩm phán định tội, 6 viên đá phán xử đã ngã ngũ.

Hai viên trắng kia Michael cho rằng có thể hiểu được.

Nhưng hắn vẫn muốn nghe tiếp những viên còn lại.

"Các vị, Thánh Thành liêm chính xử án, nếu phiếu phán tội đã nhiều hơn án trắng, hết thấy sự việc này chúng ta đã nhận định đúng. Vậy phiếu trắng ném ra kia, lẽ nào tư gia chính muốn coi nhẹ sự tình, đùa bỡn Thánh Thành sao, ta rõ ràng muốn biết rốt cuộc bao nhiêu kẻ dám đứng ra đối nghịch lại vòng chấp pháp." Michael tuyệt nhiên phóng tầm mắt mình bao bọc lại trọn vẹn mười tổ chức hiệp hội.

Không khí trong thánh đình đột ngột trở nên bức rức cực kỳ.

Đoàn đại thể lực chẳng thể mở miệng nói một lời.

Bọn họ thế nào không cảm thấy sợ hãi, tim đồng dạng muốn nhảy ra ngoài rồi.

Ném đá định tội, còn mang hàm nghĩa tìm ra người ném đá trắng chống lại Thánh Thành sao?

Thiên sứ trưởng Michael nghiêm trấn đáng sợ không gì sánh bằng.

Là lần trước biểu quyết Văn Thái, chỉ mình Remiel chấp quản hết thảy, việc tranh chấp đá quyền hẳn mọi người không đến mức này đi.

Michael ở một tầm phân định rạch ròi khác hẳn.

Cay nghiệt, không dung tha!

Lão thần quan cúi đầu, tạm thời trước công bố kết quả viên đá thứ tám cho tất cả mọi người xem.

Sau khi hoàn thành, hẳn mới lấy ra viên đá thứ chín.

"Viên thứ chín, màu đen."

"Tiếp tục!!" Michael lại một lần nữa nói.

Thánh đình bắt đầu xao động lên, trên mặt những người của đoàn đại biểu thế lực lộ rõ vẻ mặt thất kinh trầm trọng

"Viên thứ mười, màu đen." Lão thần quan lấy ra viên thứ mười, mà viên này vẫn như cũ là màu đen.

"Màu đen, viên thứ mười một cũng màu đen" Lão thần quan tiếp tục nói.

Quá trình thẩm lý dài dằng dặc này, Thánh thành những ngày nay thậm chí đều không thể không chế dư luận, cuối cùng chính Thánh đình hôm nay đi ngược lại, đều là tuyệt đối không chế, rỗng rã chín viên đá đen, mỗi một viên đá đại diện cho một tổ chức quan trọng nhất quyền uy nhất trên thế giới này!

Mạc Phàm là hiển nhiên có tội...

Toàn bộ thế giới, hết thảy thế lực, bọn họ đều cảm thấy Mạc Phàm là có tội!?

Nhưng là, không ai sẽ vì đó lộ ra vẻ vui mừng, họ trái lại từng người, từng người một có ánh mắt hoang mang dù đã gỡ được đi xiềng xích cáo buộc từ Michael.

Mạc Phàm đã từng đã cứu rất nhiều thành thị, cũng cứu vớt quá rất nhiều người, khi Mạc Phàm gặp nguy nan, trong đám người này có không ít đều đi tới Thánh thành, bọn họ ủng hộ Mạc Phàm, cũng hi vọng Mạc Phàm vô tội.

Đại ân nhân của bọn họ làm sao có khả năng là một cái ác ma trăm phần trăm không hơn không kém, khi thống khổ dằn vặt bọn họ, Mạc Phàm xuất hiện ở bọn họ trước mặt đối với bọn họ mà nói càng như là một vị nhân gian tuấn du thiên sứ chân chính.

Bọn họ đồng ý ra tòa làm chứng, càng muốn ở lại Thánh thành, hi vọng Mạc Phàm là vô tội.

Bọn họ vì Mạc Phàm cảm thấy cao hứng, kích động mà lại hô to khi hai viên trắng kia rơi xuống, nhưng cùng cực là tại sao vương vãi đá đen.

Đồng dạng, ở trên lãnh thổ Hoa Hạ, cũng có vô số người bởi vì kết quả mà cảm phẫn, la hét đến đau thương, họ cắn rứt cổ nào, mỗi người bọn họ đều rõ ràng tất cả việc làm của Mạc Phàm ở trong hải yêu chiến tranh vì quốc gia này, nếu phải đánh đổi, họ không ngần ngại bỏ hết thảy đá đen đem Thánh Thành chôn vùi địa ngục.

Hẳn xác thực cứu vớt quá nhiều người, nhiều đến mức nếu như hẳn được tuyên án vô tội, quốc nội rất nhiều thành thị chắc chắn sẽ vang lên một mảnh nổ vang, giống như vây quanh một vị anh hùng chân chính có thể thuận lợi trở về.

Các nơi trên thế giới đều cảm thấy phi thường khó hiểu về kết quả, cảm xúc của họ thực sự chính mình cũng muốn đến tận nơi Thánh Thành đòi lại lẽ phải.

Kết quả thẩm phán này đúng sao? Tại sao việc muốn giết ai đó, định tội ai đó trên thế giới này chỉ là cuộc bỏ phiếu của 11 tổ chức? Tại sao không phải là tất cả mọi người?

Thánh tài viện

Ngũ Châu Ma Pháp Hiệp Hội.

Liên minh Thợ Săn.

Parthenon thần miếu.

Thế gia liên minh.

Thương hội liên minh.

Học viện liên hợp.

Bọn họ không thể đại diện cho tất cả những người trên thế giới này!?

Bao quát chính Mạc Phàm nhìn thấy kết quả như thế, trên mặt cũng căn bản cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Màu trắng?

Màu đen?

A, thực sự là buồn cười a.

Từ đầu, vốn chỉ là dàn xếp giữa các thế lực xâu xé, miếng bánh này chỉ định ôi thiu là nó sẽ ôi thiu, không dùng được nữa!!

Kết quả như thế quá dễ dàng phán đoán, có lẽ ngoại trừ Parthenon Thần Miếu cùng lão Tổ Hoàn Nghiêu dẫn đầu Á Châu ma pháp hiệp hội phán định trắng án cho Mạc Phàm ra, hết thấy thế lực khác, đại biểu đều là màu đen!!! Nhất nhất tử trạng.

Nhưng là liên minh thương hội cũng có ở đó.

Triệu gia chủ, Triệu Mẫn Duyên cũng ở đó.

Còn cả học viện liên hợp giao tình với Mạc Phàm lâu nay mà Blanche lão sư đang là người đại diện ở thẩm phán lần này.

Ánh mắt họ trao đổi với Diệp Tâm Hạ cùng Tổ Hoàn Nghiêu.

Cả bốn người nếu đã đầu đoàn, đồng dạng nhất tâm, khẳng khẳng sẽ đem gia hỏa kia trở ra, vì sao lại chỉ có hai viên đá màu trắng?

Chính bản thân hai trong bốn người, lẽ nào tồn tại mong muốn Mạc Phàm chết đi, là tội trạng án tử sao?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tử trạng?

Thánh đình bên trong

Mười một viên đá định tội lấy ra từ bích ngọc huyền anh được đặt hoàn chỉnh trên bàn trạng án.

Thẩm phán có tội vẫn cần thần ân định đoạt để hoàn thành thủ tục cuối cùng, nếu kim chi Thánh Thành qua vạch tử, khẳng định sẽ phá đi một chiều bảo vệ của Thần ngữ lời thề, để thiên sứ có thể hành quyết, còn ngược lại nếu trắng án, thần ngữ sẽ hoàn toàn biến mất.

Vạch la bàn bắt đầu chậm rãi chuyển động...

Từ vị trí ấn định, thánh quang tỏa ra mọi góc ngách đại đình, khiến mọi người xung quanh nhất thời đều bị loại ánh sáng này che mờ tầm nhìn, bất giác phải nâng tay lên che mặt, một số thì quay đầu đi chỗ khác.

“Phốc~~~~~”

“Keng~~~~~”

Kim chi của thánh án dội qua vạch có tội rồi dừng lại hẳn.

Đồng nghĩa Mạc Phàm khẳng định không thoát khỏi tử trạng.

Bao nhiêu giáo tài nội vụ, bất luận là thánh tài hay thánh ảnh, bọn hắn hơn hờ vui mừng, càng thêm tin tưởng sứ mệnh bản thân.

Dưới quang minh, tất cả thần phục.

Dưới quang minh, tất cả đều không thể thắng.

Di đoàn, tổ chức hiệp hội, chung quy chỉ phục lệnh bọn họ.

Thế giới trật tự cuối cùng vẫn theo phương pháp của những đại thiên sứ trưởng.

Là lão thần quan thẩm đá cũng vui sướng tận cùng trách nhiệm.

Remiel cũng nở nụ cười tự vị đắc thắng.

Nhưng,

Michael lại không giống đang tận hưởng, hẳn hoàn toàn không có nửa điểm thay đổi cảm xúc tự nhiên.

Là một cái thần linh chấp chương đứng đầu, dưới ánh hào quang chiến thắng, Michael phi thường tỏ ra kì quặc, hẳn trong ánh mắt lướt qua một lượt các đoàn đại biểu, mấy phản nghị ngờ không thể giải thích được.

"Các vị, các người vì sao phải lộ ra vẻ mặt như vậy, các người không phải đã làm rất tốt sao?" Đại thiên sứ trưởng Michael chậm rãi đi đến trung ương Thánh đình.

Đoàn đại biểu thế lực không nói một lời, bọn họ nhìn chằm chằm đại thiên sứ trưởng Michael, bọn họ xác thực đang hoang mang.

Michael đã dọa những kẻ xem thường vòng luân lý, ném đá trắng.

Rõ ràng kết quả đã ngã ngũ, 9 viên đen, 2 viên trắng, Thánh Thành thắng lợi.

Nhưng chính bọn hắn cũng không biết, rốt cuộc những thế lực nào đã lựa chọn màu trắng.

Dễ đoán nhất, chắc hẳn phải là Parthenon Thần Miếu cùng Hiệp hội Á Châu ma pháp đối nghịch đi.

Còn nếu kết quả này không khẳng định được, bọn họ rất khả năng mãi mãi cũng đừng nghĩ rồi đi Thánh thành.

"Michael, không có cần thiết như vậy, dị đoan xác nhận đã mang trọng tội, liền diệt là xong, chúng ta không cần thiết phải trách phạt thêm bất cứ ai". Remiel lúc này mở miệng nói.

Mục tiêu của Thánh thành, không, là của riêng Michael.

Chính là những thế lực bỏ xuống màu trắng viên đá, muốn cho bọn họ một lần nữa ngoan ngoãn nghe lời.

"Không phải lần này, Remiel. Thánh thành thẩm phán, không phải việc ưa thích hay là không ưa thích ai đó để phán quyết, nếu số đông đã lựa chọn có tội thì chính là có tội, không phải chúng ta vu khống. Lần trước ta không tham gia, người đã bỏ sót rất nhiều mối nguy hại tiềm ẩn, chắc chắn sẽ như tai ương hiểm họa không kém hơn bao nhiêu" Michael lời lẽ định cột đáp lại.

Loại áp bức mà hắn đang tạo ra xác thật vô cùng lớn.

Khiến cả hai đại thiên sứ tọa đông, tây Thánh đình cũng không thể ngồi yên.

Thánh pháp sư Raphael cùng Raguel bắt đầu rời khỏi vị trí, cùng phát ra luồng sáng quang ảnh di chuyển về Michael địa phương.

"Chúng ta, trước cần xử quyết kẻ có tội." Đại thiên sứ Raguel đặt tay lên vai Michael nói.

Thoảng chớp đề xuống vai Michael chính như áp lực ngàn cân đặt nặng, nhưng nó không hề có địch ý, thuần chất chỉ như cảnh báo tâm tình nên thu lại.

Thở dài một hơi, Michael quay lưng lại về phía đoàn đại biểu, bồi thẩm viên, rồi tiến lại gần Mạc Phàm.

"Yên tâm, ta sẽ không đối với họ ác ý trong thời điểm này, làm như lời các người." Michael nói với Remiel, Raguel và Raphael đồng thời.

Các hiệp hội, tổ chức tại điện phòng thấy Michael lắng xuống, chuyển mình đi thì mới tạm thời có chút sắc hồng trên gương mặt.

...

Lúc này, ánh mắt Michael rốt cục rơi vào trên thân Mạc Phàm.

Tồn tại mỗi điểm cơ thể hắn, có một tầng chú ấn khôi giáp màu vàng kim nhàn nhạt, cái này là sức mạnh của thần ngữ lời thề, tuân theo quy tắc cổ thần, bảo vệ Mạc Phàm không bị sức mạnh thiên sứ tổn thương.

Nhưng phán quyết đã kết thúc, Mạc Phàm bản án có tội sẽ bị rút đi loại cơ chế bảo vệ một chiều này, dĩ nhiên chiều còn lại chính là hắn sẽ không có khả năng phản kháng, vận dụng ma pháp để trốn chạy.

Cùng lúc đó, Mạc Phàm đang bắt đầu cảm nhận được thân xác mình cũng tồn tại đau đớn như thế nào, loại giáp vàng kim nhàn nhạt này đang mờ dần đi, nhất nhất sẽ kéo theo dần vật khôn siết.

Thần nữ lời thề phượng diện bảo vệ khỏi thiên sứ chỉ lực không phải là trực tiếp mất đi, nó chỉ đang dần dần bào rút từ từ ra khỏi cơ thể hắn, rõ ràng cũng sẽ phải mất một khoảng thời gian khá dài vò.

Michael mở lòng bàn tay ra, bên trong nắm giữ là chín viên đá màu đen ban nãy!

Đối với Mạc Phàm mà nói, kết quả này liền không quá bất ngờ, hắn vẫn đã tin rằng mình sẽ có thể rơi vào tình huống này.

Loại này thậm chí kết quả? Dứt khoát từ tội!

Hắn cũng không vì thế mà lo lắng hay sợ hãi.

Địa ngục?

Không phải ta chưa từng tới!!

Bất quá lần này, công chính hơn một chút.

"Ta biết thần nữ Parthenon thần miếu đang đứng đó có thể vì người bên ba toàn thế giới, cũng có thể để người khỏi từ hoàn sinh, vì lẽ đó ta đối với xử quyết người từ đầu tới cuối đều không thay đổi, những cục đá màu đen này chính là chìa khoá mở ra đại môn hắc ám địa ngục, liền để những ma quỷ trong địa ngục từng điểm từng điểm kéo linh hồn của người vào đó, ta rất tình nguyện chậm rãi thưởng thức, càng vui vẻ để người của toàn thế giới nhìn thấy quá trình này... rất nhanh thôi, linh hồn của người một tia cũng không còn, thể xác người càng sẽ vĩnh viễn đóng trên tòa thánh thành!"

Michael cầm trong tay chín viên đá màu đen đột nhiên tung lên, liền nhìn thấy những cục đá màu đen này rải rác ở sau lưng Mạc Phàm, không tên bất động ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích quỹ dị!

Hắc quang từ trong cục đá từng điểm từng điểm tỏa ra, mỗi phóng ra một mảnh tối tăm, liền có một vùng không gian lớn trực tiếp lồm vào.

Loại lồm vào này cũng không phải là đồ nát từ trên xuống dưới, mà là toàn bộ không gian như là bị sức mạnh thần bí gì đó nuốt chửng vào vậy.

Mới đầu chỉ là một vòng khu vực thôn phệ rất nhỏ, khí lưu xung quanh như nước sông đột nhiên chảy vào thác nước, theo bên trong thôn phệ lồm vào một đầu thẳng đến nơi sâu xa không gian, từ từ chín viên đá màu đen tạo thành khu vực không gian lồm vào liền với nhau, hình thành một khu vực thôn phệ càng lớn càng đáng sợ!

Mạc Phàm lúc này liền bị treo lơ lửng ở chính giữa khu vực, nhích dần dần chìm vào trong vùng đá đen thôn phệ này...

Thần nữ lời thề bảo vệ trên thân thể hắn đang tan mòn dữ dội dưới kim chỉ phán quyết của la bàn Thánh Thành.

Nhìn thân ảnh dần vật, đau khổ của Mạc Phàm, Michael trong lòng không khỏi chút vui thú.

Nhưng hắn liền phát hiện ra một đám ký sĩ bằng bạc trong hàng ngũ đại biểu đang đi tới khu vực của mình.

Theo sau họ, còn một thân ảnh nữ nhân thướt tha đang được đám bọc xung quanh tới mấy bảo vệ.

Thần nữ Parthenon, Diệp Tâm Hạ.

Giữa đường bức tường người, Diệp Tâm Hạ một bộ thần nữ váy trắng, cực điểm mộc mạc, nhưng cực điểm xa hoa, nàng thần nhiên bước qua rào thăm dò đoàn, mang bộ thuộc hạ tiến đến trung ương Thánh Đình.

Vì sao Parthenon thần miếu phô trương so với bọn họ Thánh Thành còn muốn cao quý hơn một bậc?

"Vẫn là cuối cùng cũng sẽ ra mặt." Michael cười lạnh nói, hắn tạm thời thu đá trên tay lại, hướng về phía đội Parthenon

Michael rõ ràng, Diệp Tâm Hạ chắc chắn sẽ là người ném xuống một trong hai viên trắng.

Ở Hy Lạp, Parthenon những năm gần đây liên tiếp bị người của Thánh Thành chen ép, họ vốn không có khả năng thoát ly tầm kiểm soát của quang minh vậy hăm.

Nhưng Tâm Hạ là Thần nữ chi thể, tuyệt đối sẽ đủ khả năng lật ngược lại cán cân này.

Nàng là thể nào vĩ đại, thể nào cao thượng.

Ảnh hưởng không nhất định sẽ dưới những đại thiên sứ chấp quản thế gian.

Giả sử Mạc Phàm chết đi, Parthenon thần miếu chắc chắn sẽ nổi dậy, chắc chắn sẽ có lôi kéo, có phân tranh.

Michael không muốn vậy!!

Hắn đương nhiên muốn mượn cơ hội này, gán cho nàng một cái tội danh hợp lý, ngôn thuận sẽ không thể trở mình.

“Người đang muốn xen vào việc phán quyết đã ấn định?” Đại thiên sứ Remiel tiến tới trước mặt Diệp Tâm Hạ chặn lại.

Cặp mắt kia tràn ngập địch ý hướng về thần nữ.

Kỵ sĩ Wallis cùng điện chủ Hải Long lập tức phong hào lại Diệp Tâm Hạ sau lưng.

Dùng khí thế nói cho tất cả mọi người Thánh đình này thấy rõ, thần nữ tại địa phương, nàng tuyệt đối không thể xâm phạm, quá phận bất kính liền bọn họ sẽ đem thi thể làm bài tế, bất kể có là đại thiên sứ trưởng đi chăng nữa.

Remiel bị khiêu khích, ánh mắt hắn càng thêm lạnh liệt, cuồng dã, tuôn khổng khí trắng như một vị thần linh vô song.

Không phải nói vật vĩnh riêng tư, lần trước chính Remiel cũng thấy những kỵ sĩ của Diệp Tâm Hạ giương cung bạt kiếm với thánh ảnh ngay tại quang minh chính điện.

Lần này xác thực lại càng thêm ngỗ nghịch, dám chữa mũi giáo lên người chấp chương Thánh Thành

Trong lúc nhất thời, bầu không ở đại điện trở nên vô cùng u ám.

Michael đứng gần đó không can thiệp, mà thậm chí hai vị trấn thủ thánh thành pháp sư Raguel cùng Raphael, cũng chẳng có động thái sẽ xen vào, họ tự nhiên sẽ đứng một bên theo dõi.

Ai có thể ngăn cản được Đại thiên sứ trưởng đây?

“Các người không phải muốn biết lý do ta lên tận đây sao!” Diệp Tâm Hạ không có chút nào thất kinh lo lắng, nàng cất lời.

Một tay kia dơ chỉ thị bảo Hải Long và Wallis lùi ra.

“Người có ý gì?” Remiel dò hỏi, vẻ ngoài của hắn đã hạ bớt sự quyết liệt trước đó.

Diệp Tâm Hạ ngũ quan vẫn tươi tắn không tí vết, nàng chậm rãi nhìn tới Mạc Phàm địa phương đang chìm xuống, sắc mặt mang theo sự khổ sở, dần vật.

Trong lòng nàng càng thêm mấy phần đau xót như tự mình trải qua.

Hắn từng chỉ là một cái học sinh nhỏ nhoi của Bắc Thành chạy nạn, nhưng là vì mình sợ hãi cô đơn trốn trong tủ lạnh, lại phi thường đơn thương độc mã xông pha giữa bình cảnh chết chóc, dùng nhiệt độ trên người xoa tan đi lạnh lẽo mà mình gánh chịu.

Hắn là cao giai đệ nhất học phủ chi tranh thời điểm, nhưng cũng là người duy nhất giữ vững niềm tin về mình dù cho đôi lúc chính tự bản thân thực sự cũng không chắc chắn.

Từ vong hắc ám kia trước mặt, là hồi ức quen thuộc của Diệp Tâm Hạ.

Nơi mà nàng nhận ra, Mạc Phàm sẽ luôn vì mình làm tất cả đến giờ khắc cuối cùng...

...

Nàng chuyển mình đối với những đại thiên sứ trước mặt nói

“Chúng ta có thể tất các thiết bị quay, tường thuật trước?”.

Michael đột ngột nhú mày lại.

“Có việc gì không thể minh bạch trước ống kính?”

Diệp Tâm Hạ nở nụ cười hướng về Michael, nàng trầm giọng chắc nịch:

“Thế giới không nên thấy điều này, bao gồm cả Thánh Thành!”

- - -

- - -

Bên ngoài quang minh chính điện,

Một cặp nam tử cùng nữ tử trùm đầu đang đi vào bên trong, cố gắng len lỏi giữa dòng người nhốn nháo.

Họ thần tốc phi hành vượt qua khỏi tầm kiểm soát của thánh tài, thánh ảnh khu vực.

Anơ sườn núi, ban ngày nhưng là phi thường lạnh lẽo ....

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ai phản bội?

Khoảng cách thời gian Mạc Phàm đang dần đắm mình xuống vùng trũng hắc ám trở nên càng ngày càng ngắn, nhìn thấy được Thánh thành thần quan đã có chút sốt ruột chờ đợi kết thúc.

Bọn họ nóng lòng muốn xử lý Mạc Phàm, đồng thời mấy vị thiên sứ Thánh thành đều đang tạo áp lực tương đối cường hãn với tuyệt đại đa số mọi người có mặt ở đây.

Đối với thần nữ trước mắt mà nói, Michael tự tin năng cũng chẳng thể giờ được trò gì.

Thánh đình hôm nay, thẩm phán Mạc Phàm là đề tài phổ biến nhất trên mọi mặt báo, mọi phương tiện tin tức truyền thông, thế nên có không ít phóng viên, biên tập viên tới cùng tham dự, họ đông tới mức có thể so sánh với dòng người thăm bồi đoàn đằng xa.

Nếu phải thông báo cho tất cả mọi người dừng lại việc ghi hình, chắc chắn sẽ nhận không ít câu hỏi thắc mắc, Michael cảm thấy mình không cần thiết phải làm việc truyền đạt như thế, hẳn chọn cách khác.

"Ta hi vọng người sẵn sàng đối mặt với những gì mình sắp thể hiện ra!" Michael như cũ, ánh mắt không một tia thương xót nhìn thẳng vào Diệp Tâm Hạ.

Tay trái hắn nâng lên một luồng trọng khí bạc tóa, rồi gồng mình bóp chặt lại.

“Rắc Rắc ~”

“Xoảng xoảng xoảng ~”

Địa phương hắn đứng, phát ra một tần suất xung kích nhỏ nhỏ, nhưng vừa đủ để thổi bay toàn bộ thiết bị ghi hình phạm vi toàn quang minh đại điện.

Dĩ nhiên là tất cả những nhà báo, phóng viên cũng bị thổi té xuống nền gạch, biểu cảm sắc thái đồng dạng vừa kinh qua chết đi.

Nữ kỵ sĩ Wallis cảm thấy Michael bộc phát khí tràng ở gần thần nữ của mình đến vậy, không khỏi sốt sáng, nhưng vừa định lao đến bảo vệ thì liền đến nửa ngón chân cũng chẳng thể nhích lên nổi.

Bất quá nàng giương đôi mắt giận dữ nhìn chằm chằm lấy đại thiên sứ trước mắt, thiếu mỗi mong muốn tự tay xé xác ra trăm nghìn mảnh

Mà góc độ này, liếc Michael, nàng phát hiện cặp mắt kia của hắn rõ ràng đang cười cợt khinh khi như đang trả lời hết thảy kỵ sĩ của Parthenon, thần nữ mà bọn họ nhất nhất bảo vệ, hắn muốn giết đi thì chẳng ai cản nổi.

Diệp Tâm Hạ trái lại không tỏ ra sợ hãi hay lo lắng, nàng như cũ thái độ, tiến tới gần hơn địa phương giữa bốn đại thiên sứ trường.

Chậm rãi bước, nàng cũng tiện thể quay sang đặt tâm nhãn lên người Wallis và các kỵ sĩ khác ở Parthenon.

Vén vén từng cái tâm nhãn là một loại cầu phúc an hồn, mà trong đôi mắt của tất cả các kỵ sĩ, ai cũng có thể mở ảo cảm nhận bóng dáng thần nữ đang chấp tay ban phúc.

Phút chốc những cơ thể rã rời đã thoát khỏi loại đè nén khủng khiếp này.

Áp lực xiềng xích Michael mang tới cho họ, thần nữ nhất định sẽ không để nó tồn tại.

“Hắn vừa rồi không có địch ý nặng nề, bằng không ta vô phương cứu các người, đừng manh động, ta sẽ không sao.” Diệp Tâm Hạ truyền đạt linh ý cho toàn bộ kỵ sĩ Parthenon.

...

Mạc Phàm dù đau đớn tột độ thế nào, hắn cũng gắng gượng liếc qua Diệp Tâm Hạ vị trí.

Là giữa vòng vây bốn đại thiên sứ trường?

Trên thế giới này, nhân loại nào dám tư thế đối địch mà trả treo đứng ở chỗ đó?

Mà Diệp Tâm Hạ đang là vì Mạc Phàm sẵn sàng đổi chất, lao vào.

Nếu bất cần hành sự mà nói, trong tình huống tất cả phương tiện máy ảnh đã vỡ nát, bốn người kia đồng thời phát khí tràng thôi, nàng cũng trở thành vũng huyết bùn.

Mạc Phàm cắn môi, nắm chặt lấy bàn tay của mình, nhưng đột ngột nhìn thấy một cái thân ảnh đứng ở bên trong hàng ngũ thánh tài vô cùng quen thuộc, chính ở vào một cái góc chết các đại thiên sứ do tập trung lên người Diệp Tâm Hạ nên không thể nhìn thấy.

"Mục Bạch?" Mạc Phàm trong lòng kinh ngạc.

Cái tên này làm sao lên xông vào Thánh đình thẩm phán.

Không phải được mời tư cách tham dự, Mục Bạch nhất định phải vượt qua bao nhiêu cổng chặn mới có thể xông tới, liền nói chắc chắn phải gặp ít nhất vài tên cấm chủ pháp sư đi.

Mục Bạch làm ký hiệu ra dấu chờ thời cơ cho Mạc Phàm.

Mà trong lòng mắt đang xuất huyết đỏ của Mạc Phàm, hắn cũng có thể cố gắng mừng rỡ, kế hoạch của bọn họ đã chuẩn bị từ đầu, liền người cứu hắn không nhất định sẽ là Mục Bạch đi.

Quý dị sa trùng? Mục Bạch hẳn đang nhắc về loại trùng độc này.

Đó là quý dị sa trùng ở trùng cốc núi Hạ Lan, tạo hình đặc biệt của chúng nó Mạc Phàm không thể quen thuộc hơn được nữa, những trùng từ kia có thể bất chấp thực lực cấp bậc chênh lệch hút hồn phách người, để thực lực của một cường giả mất giá rất nhiều, Mạc Phàm đã dùng thử rất nhiều loại biện pháp đến giải trừ Thần Ngữ Lôi Thê, cuối cùng phát hiện chỉ có loại quý dị sa trùng này có biện pháp hút cả văn tự thần ngữ khắc trong linh hồn chính mình.

Mục Bạch rất hiển nhiên đã tự mình chăn nuôi một đám quý dị sa trùng

Mà thậm chí bây giờ Thần Ngữ Lôi Thê của Mạc Phàm đã giải trừ phân nửa, một chiều bên ngoài đã mất hẳn, chỉ còn lại mỗi chiều khóa ma pháp bản thân.

Chỉ một lượng nhỏ thôi, hắn có thể phá kén nhảy ra khỏi vực ngục này.

Nhưng là Mạc Phàm đã bị huyết nhãn che khuất tầm mắt, hắn gần như chẳng còn thấy gì...

....

"Người có thể nói được rồi?" Đại thiên sứ trưởng Raphael nói với Diệp Tâm Hạ.

"Thẩm phán, ném đá định tội có vấn đề!" Diệp Tâm Hạ trực tiếp nói thẳng vấn đề.

Nghe được lời này, miệng của Remiel không khỏi giật giật, hắn cau mày đáp lại.

"Ý của người bao hàm việc ném đá là sai? Hay người đang cho rằng bọn ta tráo đá?"

Diệp Tâm Hạ đứng kiêu sa tại trung ương Thánh Đình, nàng liếc mắt tới Triệu Mãn Duyên nơi đó, đang chuẩn bị tiến về phía mình, biểu hiện mấy phần chắc nịch.

"Ta chứng kiến, tiến trình xảy ra hoàn toàn không có điểm bất thường, mà nếu tiến trình bình thường như vậy, các người không đủ khả năng tráo đá dưới mắt ta."

Remiel mặt mũi trở nên đỏ hăm, khẩu nghĩa cũng nâng lên mấy quãng.

"Vậy người cho rằng bọn ta ném đá là sai? Người có biết mình đang xúc phạm tới cõi quang minh kim chi không?"

Dưới thân chỉ giới của quang minh, ném đá định tội từ rất lâu đã trở thành phán luật, là thẩm quyền tối cao để trị vì nhân loại.

Remiel đương nhiên là một Đại thiên sứ trưởng, hắn nghe được lời lẽ như vậy khẳng định tức đến muốn nổ cả người.

Hắn càng thẹn hơn, Diệp Tâm Hạ trước mặt giờ phút này, lại đang nhìn hắn với ánh mắt so đo với một kẻ nhọc trí.

"Thánh Thành các người có phải chỉ nhìn sự việc như những thất phu không? Người đưa ta có hai lựa chọn không bao hàm tất cả, ta phù nhận một, người liền nghĩ là trường hợp còn lại." Diệp Tâm Hạ đối với Remiel không chút khách khí nói.

Thoáng đánh giá tình hình, Michael bắt đầu lên tiếng.

“Tiếp tục đi”

Diệp Tâm Hạ dừng lại luồng suy nghĩ một chút, rồi nàng nói tiếp

“Những viên đá sau khi được đại diện các tổ chức ném ra, sẽ đem bỏ vào bích ngọc huyền anh. Vấn đề là bích ngọc huyền anh này, Thánh Thành xưa nay hảo hảo tin tưởng tuyệt đối nó sẽ không có vấn đề”.

Toàn bộ những thánh quan giáo vụ, đoàn đại biểu, phóng viên khi nghe được đến đây, đều mắt tròn ngẩn người ra.

Bích ngọc huyền anh là thánh vật được để lại từ những kẻ thống trị trước kia ở quang minh đại điện.

Lại làm sao một thần nữ Parthenon dám xuất khẩu như thế này.

Nàng so với hai phượng án ban nãy Remiel đưa ra lựa chọn, còn muốn bôi bác lên Thánh Thành hơn gấp mấy lần.

Michael không tỏ ra nóng lòng, hẳn xác thực là chưa bao giờ kiểm tra bích ngọc huyền anh.

Loại cổ ngữ thần pháp bên trong, hẳn là đến hẳn cũng không biết được.

“Ngươi biết bên trong nội tình sao?” Đại thiên sứ trưởng Raphael không nhịn được mở lời.

“Đó là ta chỉ đánh giá như vậy, nhưng có một cách để các ngươi có thể biết được rõ ràng.” Diệp Tâm Hạ nói.

“Chỉ là đánh giá?” Remiel lại bị Tâm Hạ lời lẽ làm cho phát điên lên.

“Để nàng nói, bằng một lý do nào đó, ta ngay từ đầu vẫn cảm thấy có chút vấn đề” Michael đáng đứng vô cùng nghiêm nghị lắng nghe Diệp Tâm Hạ.

“Mỗi một tổ chức tại đây, sẽ được Thánh Thành cấp phát hai viên đá, chắc chắn không bao giờ có ngoại lệ phải không?” Diệp Tâm Hạ nói.

Michael không trả lời nàng, nhưng điệu bộ của hắn có thể coi như xác nhận.

“Vậy nếu chúng ta đã bỏ đi một viên đá vào trong bích ngọc huyền anh, chắc chắn trong người sẽ phải giữ viên còn lại.” Diệp Tâm Hạ khẳng định.

Là nàng tin tưởng Tổ Hoàn Nghiêu, là nàng sẽ không dị nghị với Blanche lão sư.

Triệu Mãn Duyên, tuyệt đối không cần phải đề cập.

Diệp Tâm Hạ là thế nào cũng sẽ tin rằng, Mạc Phàm chắc chắn phải có ít nhất 4 viên đá trắng.

Thánh Thành phán quyết, bọn họ chắc chắn không ai sẽ phản bội lại Mạc Phàm!!

Ở phía sau, Triệu Mãn Duyên tiến vào khu vực Diệp Tâm Hạ, ngay lập tức các thánh tài nhảy ra chặn lại, nhưng Michael ánh mắt đều xua đuổi đi.

“Đây là viên đá còn lại của chúng ta.” Triệu Mãn Duyên rút tay ra từ túi áo khoác, hắn thấy ba viên đá đen xuống mặt đất.

Đó là đại diện của liên minh thương hội, của học phủ liên hiệp, của á châu ma pháp hiệp hội.

Những viên đá lóc cóc lăn tới chân Michael.

Đá đen?

Đồng nghĩa với việc ban nãy, họ phi thường sẽ bỏ đá trắng cho Mạc Phàm.

Thánh đình bắt đầu sục sôi, nháo nhào nên.

Mà Diệp Tâm Hạ lại mở lòng bàn tay, thấy xuống đất viên đá mình đang nắm giữ.

“Lại một viên đá đen”

Chuyện này là thế nào?

Kết quả vừa rồi đã sai lệch?

Bích ngọc huyền anh thực sự có vấn đề?

Thánh Thành thẩm phán có vấn đề?

Bốn vị đại thiên sứ trưởng lúc này đều đờ người vỡ lẽ, càng không nói toàn bộ giáo tài vụ, thánh ảnh khu vực.

Ban này, Diệp Tâm Hạ mà không yêu cầu tất hết thiết bị truyền thông, thì khẳng định, Thánh Thành đối với thế giới này sẽ không còn một chút hình ảnh.

- - - - -

- - - - -

“Một dặm nữa phía trước là quang minh Thánh Thành? Người là đi về hướng đó?” Nữ tử da đen hỏi thăm một nữ tử khác đang hướng về Tổng đại điện.

Người phụ nữ da đen này thoạt nhìn có chút vẻ vừa trải qua một chuyến hành trình dài đằng đặc cùng sa phù, cát bụi.

Mà nữ tử còn lại, tựa hồ gương mặt có chút lạnh lẽo, tuy đội cặp mũ đen che một góc khuôn mặt, vẫn có thể thấy được thần sắc thịnh tỏa rõ ràng trái ngược.

Nàng ắt hẳn là vừa từ vùng lạnh lẽo trở về đi.

“Ân”. Nữ tử da trắng gật đầu xác nhận.

“Hôm nay, ta nghe nói sẽ Thánh Thành sẽ phán quyết một tên ác ma, có lẽ giờ này đã xong, người đến đó tìm người quen sao?”

“Người yêu ta...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoàn toàn vô tội

Bốn viên đá đen được thả ngay trước chân các lãnh tụ quang minh điện.

Tội thạch còn trong tay đồng nghĩa lời lẽ đánh thép nhất về kết quả phán quyết đã sai!

Kim chỉ định tội ở Thánh Thành kết quả sai, lại như là một cái bạt tai mạnh mẽ tát ở trên mặt bốn đại thiên sứ trưởng Remiel, Raphael, Raguel cùng Michael

Bầu không khí nặng trĩu đổ ập xuống đến nghẹt thở tòa thành vàng óng.

Tĩnh lặng hoàn hảo,

Thánh đình bắt đầu im ắng, trên mặt những người của đoàn đại biểu thế lực thậm chí lộ ra một ít vẻ hoảng sợ, nó rõ ràng đến bất kỳ ai cũng dễ dàng nhìn thấy.

Mà ở Michael, thiên sứ chương quản đã nhìn ra loại biểu hiện này từ lúc cất lời đe dọa toàn bộ đại điện.

Thẩm phán Mạc Phàm, hẳn phi thường là người theo dõi kĩ càng nhất động thái khu vực các đại diện tổ chức, nhất nhất muốn biết kẻ tiềm tàng nguy cơ phản lại Thánh Thành.

Michael tin tưởng, để cho Diệp Tâm Hạ phân định.

Vì bản thân hẳn cũng tin tưởng chính mình phân định.

“E rằng việc này có chút...” Thánh pháp sư Raguel phá vỡ không khí, mở lời.

Sự kiện đột ngột xảy ra, nhất thời những vị đại thiên sứ trưởng khác đều đang co các khớp mặt, soi kĩ càng bích ngọc huyền anh. Rốt cuộc thánh phẩm vật này lại làm sao phát sinh biến cố.

"Remiel, chủ thần quan hôm nay, giao lại cho ta. Sự tình Thánh Thành kim chỉ phán quyết sai, liền để ta Michael tới đón quản." Michael cảm khái một tiếng, trong cặp tròng mắt màu bích lục kia lộ lên mấy phần ánh sáng nóng rực.

Đại thiên sứ Remiel chưa trả lời, nhưng cũng không cần phải trả lời.

Michael đã xoay người lại, chậm rãi tiến về phía những tổ chức đại diện hàng dãy phía xa.

Mà trong ánh mắt của mọi người ở Thánh đình lúc này, mỗi bước đi của hắn, tư thế phô trương mạnh mẽ đến đáng sợ, như một đầu dã thú hung mãnh

đang cố gắng đè nén cơn giận.

Đứng trước hết thảy liên minh, tổ chức hiệp hội trong tầm nhìn, Michael bắt đầu gằn giọng nói.

“Thầy hết đá xuống!!”

Đây không phải còn là trung cầu ý kiến, cũng chẳng phải lời lẽ đe dọa.

Ý tứ của người chấp chương quang minh điện rất rõ ràng.

Là mệnh lệnh!

Michael truyền đạt là mệnh lệnh cho bảy tổ chức đại diện còn lại, hết thảy phải ném ra những viên đá còn lại trong người của bọn họ.

Chấn kinh trầm trọng!

Tất cả những thế lực còn lại đều vội vã, gấp gáp ném ra viên đá trên người mình xuống địa phương nơi Michael trấn vị.

Hàng loạt tiếng ban cốc va chạm với gạch sàn hoa văn đan dệt khi rơi vãi xuống.

Trong ánh mắt của mọi người dõi theo,

Hào quang sẫm tối đọng lại dưới chân thiên sứ trưởng liền nhấp nháy lên bảy cái... là bảy cái hào quang tối sẫm...

Không tin được hiện thực, Michael nheo mắt lại nhìn kỹ một lần nữa.

Xác thật, kết quả là những đại biểu kia liền ném 7 viên tội thạch màu đen.

Hình dạng nhỏ nhỏ tối sẫm nhưng tràn ngập ma lực bí ẩn hun hút tỏa ra.

Đó chắc chắn không phải là nguy thạch đánh lừa.

Mà chân chính là thánh tài viện tội thạch.

Michael nhìn lại sau lưng mình, dưới vị trí trung tâm đại điện, khẳng định đã tồn tại 4 viên tội thạch nữa.

Tổng cộng hết tất cả sẽ lên tới 11 viên màu đen, cũng đại diện cho số lượng đá thánh tài viện yêu cầu. Nhưng thâm sâu quý dị 11 viên màu đen lúc này chính là những viên đá không được các tổ chức lựa chọn ném ra, đồng nghĩa ngay từ lúc bắt đầu biểu quyết, Mạc Phàm đã nhận hết thảy tín nhiệm tuyệt đối trong của tất cả thẩm đoàn đại biểu.

11 phiếu trắng án!

Kết quả lẽ ra chính xác phải là 11 phiếu trắng án!

Mạc Phàm dĩ nhiên là vô tội, nhưng cuối cùng lại nhận trăm án oan uổng!

Mục tiêu của Michael, chính là những thế lực màu trắng chống đối, hấn hành quyết liền muốn cho thế giới này nhìn nhận lại rõ ràng đâu là lý lẽ.

Nếu như chỉ là nhiều một viên màu trắng, như vậy Mạc Phàm chính là vô tội phóng thích, Michael thẹn quá thành giận, sẽ bắt đầu tìm những thế lực ném đá trắng, sẽ bắt đầu ở trong năm tháng sau đó từ từ đoạt lại quyền trong tay.

Cuối cùng toàn bộ đều là màu trắng, chuyện này không bao hàm rằng Mạc Phàm cao thượng có bao nhiêu, thâm nhập nhân tâm đến đâu, mà là Mạc Phàm đã biến thành một con cờ của thế giới này!

Thế giới này đang hướng về một cái cải cách "Lật đổ Thánh thành độc tài", tình huống Mạc Phàm đủ mạnh mẽ để giết tuần du thiên sứ, liền thành người mở đường hoàn mỹ nhất, là quân tốt của liên hợp tất cả các tổ chức thế giới chính thức khởi xướng tiến công quang minh thánh trị!

Liền ngay cả Thánh thành cũng không nghĩ tới, kẻ địch chân chính của bọn họ căn bản là không phải Mạc Phàm, mà là thế giới này.

Điều phi thường khó hiểu nhất, chính là một phiếu của Thánh Tài Viện cùng Dị Tài Viện cũng nằm trong số đó, mà đại thiên sứ trưởng Remiel lại được chọn như một thần quan đại biểu quyết định.

Ngũ Châu Ma Pháp Hiệp Hội khiêu chiến Thánh Thành, Michael nhất định sẽ tận diệt.

Các đại liên minh, tổ chức muốn thoát ly Thánh Thành, Michael sẽ ép họ vào lại guồng quay.

Là trong mắt hắn, tất cả đều không đáng phải lao tâm suy nghĩ.

Nhưng dị tài viện, thánh tài viện mà Remiel lãnh đạo lại ném thẳng một viên đá trắng lên người Michael, dội cho hắn gáo nước lạnh đến thấu tận xương tủy.

Michael sẽ không thể hiểu được.

Michael sẽ không trở tay được.

Vì lẽ đó, hắn sẽ phẫn nộ!

Hắn đối với Remiel tại Thánh đình liền mang ánh mắt đặt một dấu hỏi to lớn.

“Michael, người phải nghe ta nói, chắc chắn có vấn đề bên trong, ta nhất định sẽ tra khảo đại diện kẻ nào to gan dám làm trái lại yêu cầu” Remiel cứng rắn phủ nhận, không đồng tình thái độ Michael lườm hắn.

Nghiệm nghị trọng yếu, tác phong của Remiel xưa nay Michael nhất định sẽ tin tưởng, thâm sâu nội tình, hắn càng sẽ không đứng về một phía đối lập với Thánh Thành đi.

Thánh tài viện cùng Dị tài viện, tựa hồ cũng không nhất định một tay Remiel có thể kiểm soát hoàn toàn, hắn chỉ là kẻ được chọn làm người lãnh đạo.

Michael rõ ràng, dù là hắn hay bất cứ đại thiên sứ trường nào, đều không có quá nhiều thời gian quan tâm đến Dị tài viện, sinh cơ tập hợp nhiều thần bí, xưa nay lại không hoàn toàn sẽ tuân thủ làm những quy tắc rườm rà đã định.

“Ta đối với người sẽ không có bất kỳ cái gì ngờ vực, bất quá ta cần người rõ ràng quan điểm mình, hãy canh chừng tên kia, ít phút nữa thôi gia hỏa đó sẽ không thể lại ở nhân gian tiếp tục sinh tồn.” Michael nói rằng.

“Lão thần quan, mau bắt lại, tra khảo hắn, hắn trực tiếp là người mang những viên đá từ bích ngọc huyền anh ra.” Thánh pháp sư Raguel đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền lên tiếng.

Ngay lập tức, lão thần quan nắm bắt được tình hình, hắn run người sợ hãi.

Trách nhiệm với thạch án, dù cho có chết bao nhiêu lần cũng sẽ khó rửa sạch.

“Ta... ta chỉ...”

“Rầm”

Michael niệm một cỗ tòa lực tương đối lớn, thổi bay lão thần quan ra xuyên tới mấy dãy tường, trực tiếp phé đi kẻ có tội.

“Những kẻ như vậy sẽ chỉ làm sai lệch đi thông tin, chúng ta truy xét việc đó sau!” Michael nhất nhất được tâm niệm của mình, hắn cũng phi thường rõ ràng hoặc là lão già kia chỉ là quân cờ trong tay ai đó, hoặc chính hắn cũng không biết.

Hắn nhìn chăm chú những người của đoàn đại biểu...

Bọn họ xác thực đều chỉ là đại biểu, phỏng chừng liền bản thân bọn họ cũng không biết sẽ là một kết quả như vậy, bọn họ chính là đến truyền đạt chiến thuật.

Ban này, chính khi nghe kết quả chính viên đá đen, hai viên đá trắng được đọc lên, tuy không thể nào hiểu được kết quả nhưng sẽ không vì thế mà buồn, trái lại sẽ vui vẻ chờ đợi Mạc Phàm kia bị hành án rồi hiện ngang rồi khỏi đây.

Cuối cùng lại bị thần nữ Parthenon làm sáng tỏ sự tình.

Liền bây giờ có thể còn sống trở về hay không, phải xem tâm tình người thống trị Thánh thành.

Đáng tiếc, tâm tình người thống trị Thánh thành phi thường gay go, Michael đôi mắt không có nửa điểm nào cho thấy sẽ để ai đó lành lặn rồi khỏi đây.

Michael đứng đối diện đoàn đại biểu, nhìn chung quanh tất cả mọi người ở đây.

Mạc Phàm vô tội.

Mang ý nghĩa Thánh thành bọn họ bị thế giới này tuyên án có tội!

Nhưng Thánh thành căn cơ sâu như thế, thực lực lại đáng sợ đến mức nào, hết thầy pháp môn cao thâm nhất đều nắm giữ ở trên tay bọn họ, Thánh thành cũng sẽ không tự nhảy vào trong vực sâu hắc ám, đem cái thế giới nóng bỏng tay này tặng cho mười tổ chức lớn!

“Michael, người có muốn làm gì đi chăng nữa, có phải là nên thả Mạc Phàm ra rồi không, kết quả thực sự đã phơi bày, mấy cái tên tự cho mình cái gì mà chương quản thế gian, không phải sẽ xảo biện cả luật mà mình đặt ra chứ!?”

Triệu Mãn Duyên nhìn thấy nửa thân người Mạc Phàm đã hăm sâu vào vực hố đen tịt kia, không khỏi sốt sắng lớn giọng với cả đại thiên sứ trường.

Michael nguyên bản có nhìn kỹ ánh mắt dứt khoát sẽ đứng về Mạc Phàm chống lại của Triệu Mãn Duyên, hẳn liền bật cười ra điệu bộ xem thường.

Một hồi thẩm phán tên Đại Ma đầu Mạc Phàm đã sớm biến chất, chuyện này không phải thẩm phán Mạc Phàm, mà là tuyên án với Thánh thành bọn họ!

Ma quý, chung quy sẽ vẫn làm mê muội nhân gian.

Mạc Phàm trong mắt Michael so với cái dị đoan còn đáng sợ hơn hết thảy.

Không thể dùng cách thông thường để giải quyết mọi chuyện.

Bản ngã của ta!

Cuối cùng vẫn sẽ lộ diện!

Vốn là làm thiên sứ chương quản nhân gian, làm việc chuẩn tắc sẽ không có quan điểm thế tục, vì sao người bị thiên sứ nhận định là dị đoan còn cần đi qua thẩm phán dài dằng dặc như vậy, lẽ nào thiên sứ sẽ mắc sai lầm sao?

Thiên sứ không cần đòi hỏi thế giới này cái gì, thế giới này cũng căn bản không cho được gì thiên sứ muốn, chân chính sẽ phạm sai lầm, đó chính là quá nhân từ với thế nhân rồi!

Nhân từ, sẽ cổ vũ dã tâm của mỗi người.

Đối xử hải từ, không thể quá nuông chiều, quá nhẹ dạ, quá nhân từ, không thì bọn họ cái gì cũng muốn, bao quát tâm huyết của cha mẹ, quan trọng nhất chính là dù cho cái gì cũng cho bọn hắn, bọn họ vẫn cảm thấy không đủ!

Chung quy là khuyết thiếu quản giáo.

Chung quy là quá mức phóng túng.

Chỉ có trả giá bằng máu, chỉ có bên bờ hủy diệt, chỉ có sợ hãi mới có thể để bọn họ ý thức được sai lầm bản thân!!

Michael điều khiển mười một viên đá đen vừa thu được và hai viên đá màu trắng ban này, đặt trọn vẹn trên hai bàn tay.

Hắn gồng mình nhấn người xuống một cái.

“Rắc rắc rắc ~~~~~”

“Xoảng ~~~~~”

Toàn bộ vỡ nát!

Liền là cổ vật thánh phẩm mà Thánh Thành kẻ thống trị sử dụng xuyên suốt trong lịch sử, Michael đã vận lực chương khống cho về cát bụi.

“Từ nay, thánh tài viện thạch sẽ không còn, đá đen, đá trắng sẽ không còn, trên thế giới này cũng sẽ không còn cái gọi là thẩm phán định tội nữa!”

“Michael ta, sẽ không cần thiết phải hỏi ý kiến các ngươi!”

"Ta nói có tội, chính là có tội."

"Mạng của bạn ngươi, máu của hắn chảy trên gạch màu vàng của Thánh thành, chính là ta trả lời tuyên chiến với thế giới này!!"

Michael không tiếp tục nói chuyện với Triệu Mãn Duyên, hắn quay mặt lại phải đại diện bởi thẩm đoàn.

"Các vị nếu đều là mang theo quyết tâm quyết tử đặt vào những cục đá màu trắng này, như vậy Michael ta cũng sẽ không cô phụ các ngươi." Michael nói rằng.

"Không không không, chúng ta không phải..."

Ngươi đoàn đại biểu thế lực vội vàng vàng đứng lên đến, muốn biện giải.

"Nếu bất mãn Thánh thành như thế, hà tất sử dụng sức mạnh chúng ta ban tặng các ngươi, đều trả về đây đi!" Michael đột nhiên nở nụ cười, cái nụ cười này nhìn qua là quỷ dị đáng sợ!

Hắn đứng ở trung ương Thánh đình, sau lưng xòe ra mười sáu cánh, thần thánh chi vũ tầng tầng lớp lớp nhất thời như một toà Thánh đường mở rộng xa hoa nhất, làm cho Michael nhìn qua không có bất kỳ khác biệt gì một vị thần chỉ!

Thiên sứ mười sáu cánh!

Đại diện cho sứ giả nhất gian mạnh mẽ nhất!!

Nhưng vị đại thiên sứ trưởng Michael này ở trong mắt đoàn đại biểu mười một tổ chức lớn ở Thánh đình, nhưng là một ác ma kinh khủng nhất!!

Michael đưa tay ra, thoáng chốc tất cả mọi người đoàn đại biểu đột nhiên bay về phía sau, thân thể tầng tầng va vào bức tường Thánh đình, như từng bộ tiêu bản cơ thể sống như vậy đóng chặt ở phía trên...

Nét mặt bọn họ bắt đầu vặn vẹo, thân thể muốn gãy dựa nhưng không nhúc nhích được nửa phần, từng tia hồn khí từ mũi, con mắt, miệng, trong lỗ tai của bọn họ nhẹ nhàng đi ra, những hồn khí này bay về phía Michael, bay về phía lòng bàn tay vị đại thiên sứ mười sáu cánh thánh khí lấp lệt này!

"Oành!!!!"

Đại thiên sứ mười sáu cánh Michael tầng tầng về một cái, mạnh mẽ bóp nát hồn khí đã biến thành hình cầu, nhất thời một luồng năng lượng khổng lồ bao phủ toàn bộ Thánh đình, tất cả mọi người đều bị thổi đến gốc Thánh đình, đầy đất bừa bãi, mảnh vỡ đầy đất.

Triệu Mãn Duyên nhanh chóng lao thẳng về Blanche lão sư, Heidi cùng Tổ Hoàn Nghiêu vị trí, trên tay hần nắm giữ là ba tầng thiên sắc màu xanh, mắc ghép tạo thành một chiếc khiên tròn khổng lồ.

Hần nâng đỡ khiên liên, che chắn hoàn toàn lực lượng công kích của Michael tạo ra.

Một mặt, Hải Long và những Parthenon kỵ sĩ khác cũng nhanh chóng thoát tới bảo vệ thân nữ của mình.

Hồn khí sóng khí lại như sự phản nộ trong nội tâm Michael, tàn nhẫn quét roi tất cả mọi người trong Thánh đình, có thể nhìn thấy rất nhiều Thần quan áo mũ chỉnh tề, nhân viên chấp pháp đều bị đánh cho thương tích khắp người.

Trong Thánh đình rõ ràng có nhiều ma pháp sư cường đại như vậy, tu vi của mỗi một vị Thần quan càng đạt đến cực hạn, bao quát người của đoàn đại biểu hẳn là cũng đều là người hàng đầu, nhưng mỗi người tại trước mặt Michael cũng giống như là phạm nhân thấp kém, liền một chút chỗ trống phản kháng cũng không có!

Michael cũng không có triển khai tàn sát.

Hần chỉ là phản nộ.

Phản nộ mười một tổ chức lớn này dĩ nhiên dám to gan tuyên chiến với Thánh thành!

Hần rút đi ma pháp chi hồn của tất cả mọi người đoàn đại biểu, đem bọn họ đã biến thành từng cái từng cái phế nhân, nhưng hẳn không có cướp đi tính mạng của bọn họ, chỉ là để bọn họ thống khổ rên rỉ trên tường.

Thánh đình, khắp nơi bừa bộn, mọi người trốn ở góc, sợ hãi không ngớt nhìn kỹ thiên sứ mười sáu cánh Michael.

Mục tiêu chủ yếu của Michael vẫn là người đoàn đại biểu mười tổ chức lớn, những người khác nhiều lắm chịu đến một ít lan đến.

"Tên rác rưởi này!!"

Triệu Mãn Duyên bước ra từ đồng bụi bu bám, hẳn nhìn hành vi của Michael, càng sâu sắc đánh giá phẩm chất cặn bã của hắn.

"Vi lẽ đó ngươi cũng phải bắt đầu làm một ác ma sao, liền bởi vì toàn thế giới bất mãn với Thánh thành các ngươi, các ngươi rốt cục muốn xé đi mặt nạ dối trá, liền vì Mạc Phàm vạch ra bộ mặt này, ngươi nhất định muốn đem hắn xuống cõi âm ti!" Triệu Mãn Duyên nhìn chăm chăm Michael.

"Ngươi cho rằng mười một tổ chức ném đá trắng sẽ là vì Mạc Phàm sao? Bất quá ta có thể giải thích với ngươi, chính việc ngươi có mặt ở đây ngày hôm nay cũng chỉ là con cờ trong tay chúng. Ngũ Châu ma pháp hiệp hội, Parthenon Thần Miếu, lại chẳng phải chờ một ngày chúng ta đi xuống để leo lên thừa kế sao?"

Chung quy, thế giới này ma quỷ sinh ra chính là mời gọi hỗn loạn thách thức, hỗn loạn thách thức sinh ra sẽ mời gọi phân tranh, phân tranh này chỉ mới bắt đầu.

Thế giới hỗn mang, vi diện vô pháp, chỉ có chúng ta đại diện tạo nên cái quy tắc giữ gìn trật tự này, nhân loại mới sẽ được bảo toàn." Michael nói với Triệu Mãn Duyên.

Triệu Mãn Duyên lấy tay vỗ vỗ, phui đi bụi bẩn từ đồng đồ nát ban nãy bám vào người xuống

"Được thôi, ngươi đi xuống, ta nắm quy tắc, thế giới này liền để ta chấp chưởng, nhà nhà hảo hảo sẽ luôn no ấm, vui vẻ, trật tự thế giới không vì vậy cũng sẽ mất đi. Ngươi liên tục nói ma quỷ này nọ, dưới con mắt của ta, ngươi, Michael chính là một gã ác ma trong lột thiên sứ, còn huynh đệ ta đang đau đớn chịu hành hình kia, rõ ràng càng giống một thiên sứ tuần du duy trì thiên hạ bằng ác ma sức mạnh." Triệu Mãn Duyên càng lúc càng không kiên nhẫn đối với loại người như Michael.

Michael khóe miệng hơi nhếch nhếch lên một chút.

Mạc Phàm lúc này biểu tình sắc mặt vô cùng không ổn.

Đại khái chính là nửa người đã ngâm ở trong ao hắc ám luyện ngục, một con mắt nhìn thấy chính là huyết đỏ xuất ra, một con mắt khác thấy được nhưng là hắc ám địa ngục tối tăm đáng sợ, còn có thật nhiều ác hồn bị chính mình tự tay đưa vào trong hắc ám luyện ngục đang hướng chính mình nhếch miệng, phảng phất vô cùng chờ mong chính mình đại giá quang lâm.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ta đến tìm người

Cánh cửa quang minh điện mở ra, mọi người ở trên đại đạo gạch vàng cất bước, lối đi bộ này phi thường cao quý, không tì bụi bẩn.

Nữ tử da đen và nữ tử da trắng gặp nhau trên đường ban này đã tiến vào tòa thành.

"Ngài đã trở về?" Tài giáo Moller nghiêng người.

Từ khi Saga bị đoạt đi quyền lực, tài giáo Moller lại phục hồi nguyên chức.

Hắn bây giờ, nhìn thấy Mạc Phàm như một cái phạm nhân tử hình sắp chết đi, tâm tình không cần nói là có bao nhiêu sung sướng rồi!

"Đừng đối với ta làm tư thế như vậy, việc thẩm phán tuyên án đã có kết quả chưa?" Farl hỏi.

Moller tuy căm ghét Mạc Phàm, bản thân vui vẻ là vậy nhưng khi được nhắc hỏi về kết quả thẩm phán, vẫn là không biết nên tường thuật lại làm sao, hắn tiếp tục giữ nguyên tư thế cung kính hồi lâu, chưa dám ngẩng đầu lên kể rõ sự tình, đại khái hắn nhút nhát không dám nói rằng Thánh Thành vừa rồi đã lần đầu tiên thất bại, bị kháng cự chống đối của toàn bộ các tổ chức hiệp hội trên thế giới đi.

Nhìn ra sắc mặt có chút thất kinh của Moller, Farl nâng lên một tông âm điệu.

"Ngươi cho rằng, ta hình thiên sứ chức vị liên không thể được phép biết diễn biến bên trong?"

Hoảng sợ tốt độ, Moller tài giáo có bao nhiêu ngôn từ che giấu đều bật hết cả ra, chi tiết nói lại đầu đuôi diễn biến một hồi cho Farl.

...

"Chuyện đã đi xa đến vậy, để ta vào bên trong!"

"Thưa ngài, việc đã có bốn đại thiên sứ trường ra mặt..." Moller rụt rè nói.

"Chấp pháp thánh ân, ta không quan tâm đại thiên sứ trường sự kiện định tội ai đó, suy cho cùng trên thế giới này nếu có một kẻ nào thần thông thoát ra được vòng vây chương không của họ, phi thường sẽ là ác ma cực hạn, may mắn theo lời ngươi thì vẫn là đã sắp phải chết đi. Nhưng tồn tại phản kháng, tồn tại nội tình thánh tài viện đá thạch, ta nhất định sẽ không thể đứng nhìn." Hình thiên sứ Farl truyền đạt rõ ràng quan điểm.

Moller tài giáo không dám tiếp tục hỏi han, cản trở, hắn lùi người lại nhường đường cho Farl vào trong.

Nữ tử da trắng đứng bên cạnh không cùng vào, nàng đứng đó chờ đến khi thân ảnh thiên sứ Farl khuất đi thực sự.

Là nàng cũng từ đầu đến đuôi nghe ngóng hết thấy mọi việc xảy ra ở thánh đình thông qua cuộc đối thoại giữa Farl và Moller.

Là nàng trong dòng suy nghĩ bản thân cảm thấy khó chịu.

Mười một tổ chức...

Đã định tội...

Đại thiên sứ trường Michael,

Đại thiên sứ trường Ramiel,

Đại thiên sứ trường Raphael,

Đại thiên sứ trường Raguel,

Hình thiên sứ Farl,

Quang minh Thánh Thành...

Mạc Phàm đang chìm xuống hắc ám đậm, ít thời gian nữa sẽ vĩnh viễn chết đi.

Rốt cuộc cũng dừng lại ở Mạc Phàm,

Tất cả vẫn là vì diễn biến có nhắc đến tên Mạc Phàm.

...

Moller tài giáo lúc này mới phát hiện nơi đang đứng còn có một cô gái thanh khiết tuyệt đẹp khác đi cùng.

“Vị này, người đến tìm ai?” Moller tài giáo hỏi.

Cặp mắt sáng lên ngời ngời, vốn không thể thoát khỏi cơ thể nữ nhân này.

Nhưng là nàng vẫn đang dồn nén cảm xúc lên cái tên Mạc Phàm, tâm tư còn lại có chăng chỉ là thật ti mỉ tính toán khoảng cách mình địa phương với hình thiên sứ Farl đã đủ xa hay chưa, hoàn toàn không coi Moller dạng tiểu nhân vật này trong mắt.

“Này, người rốt cuộc là ai?” Moller tài giáo bắt đầu mất kiên nhẫn, hỏi lại lần nữa.

Sau khi phải hạ mình với Farl, liền không nghĩ đến cả nữ tử đi vào cùng cũng xem thường hấn.

“Người rốt cuộc có phải tìm nhầm chỗ không, có định trả lời ta không?” Hấn tiếp tục hét lớn lên giận dữ.

Một số thánh tài giả, dị tài pháp sư xung quanh công cũng bắt đầu tụ lại đến khi âm thanh của Moller lớn hơn.

"Có." Đột nhiên, một thanh âm phi thường lạnh lạnh vang lên.

Lúc này, nữ tử chậm rãi bỏ xuống mũ, thoáng chốc một đầu tóc dài màu bạc mỹ lệ rơi là tả xuống, một phần theo vai thon dài trượt về phía sau, một phần buông xuống trước ngực, trong lúc nhất thời tầm dung nhan đẹp đến mức tận cùng ở dưới mái tóc cuốn lấy tôn lên đến càng thêm làm người nghẹt thở!

Đại khái là vì sống trong cực nam băng địa thời gian rất lâu, hình dạng cùng khí chất của nàng đều dung hợp lại cùng nhau, hoàn toàn không nhiễm một hạt bụi, tinh linh sinh ra trong tuyết quốc...

“Ta là Mục Ninh Tuyết!”

Mục Ninh Tuyết trả lời với tài giáo Moller câu hỏi thứ hai.

Vừa dứt lời, một trận gió lạnh lạnh từ một đầu cầu dài khác kéo tới, xuyên qua Mục Ninh Tuyết áo bào cùng tóc bạc, xuyên qua cửa thành thánh thành này, cũng xuyên qua Thánh thành đại đạo thứ nhất rộng lớn!

Moller tài giáo, cùng với mấy chục tên thánh tài giả bảo vệ cửa thành, trên mặt bọn họ mang theo vẻ kinh ngạc, đang định vây nhốt Mục Ninh Tuyết tự chui đầu vào lưới, thân thể của bọn họ nhưng không cách nào nhúc nhích...

Loại không cách nào hành động này mới đầu chẳng qua là cảm thấy bắp thịt căng cứng, nhưng rất nhanh bọn họ cảm nhận được huyết mạch của mình đều giống như nghẽn lại, khớp xương, xương cốt không cách nào cử động nửa phần.

"Tách, tách, tách, tách."

Gạch đất bị nước mưa ướt nhẹp, trở nên càng thêm sạch sẽ bóng loáng, một đôi chân tinh xảo, gót giày giẫm ở trên gạch phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Mấy chục tên thánh tài giả.

Đĩ nhiên không đỡ được một đòn như vậy.

Càng làm cho người ta không thể tin được chính là, ngay khi nữ tử đi ra khỏi cửa thành không đến mấy giây, phía sau nàng cái kia mấy chục tên thánh tài giả trực tiếp hóa thành một đồng băng tượng thạch ngà nghiêng, rải rác ở phụ cận cửa thành!

Moller tài giáo là kẻ sau cùng sống sót, hấn la liệt cứng đờ cơ thể nằm đó, trên ánh mắt vẫn còn chưa dứt được sự sợ hãi nhìn đến chân Mục Ninh Tuyết.

“Ta đến tìm người yêu ta, hấn là Mạc Phàm!”

Âm thanh lạnh lẽo của nàng lần nữa trầm ngâm trong tai Moller.

Đó là câu đầu tiên Moller hỏi Mục Ninh Tuyết, cuối cùng nàng cũng trả lời cho hắn.

Chỉ là thực sự nghe mà nuốt không trôi được.

Moller vốn dĩ cách đó vài khắc còn cho rằng mình sẽ ung dung thấy giây phút khổ sở cuối cùng của Mạc Phàm trên thế giới này, nào ngờ tên kia còn chưa chính thức xuống hắc ám ngục đáng sợ, bản thân hắn Moller tính mạng đã không còn giữ vững.

Môi hắn bắt đầu đông cứng, đồng tử giãn nở ra dần dần.

Cuối cùng liền ngay cả biểu tình khuôn mặt, đều hoàn toàn dừng lại.

- - -

Thánh Đình

Michael cau mày chăm chú nhìn vào Triệu Mãn Duyên, mãi một khắc mới tiếp tục lời nói.

"Đó là động lực khiến ngươi cả gan dám xuất hiện ngỗ nghịch Thánh Thành..."

"Xác thực, ta rất cảm tạ ngươi đã chỉ ra rằng, tên ma quỷ kia rốt cuộc làm thế nào khiến thế gian lún sâu vào vũng bùn. Nếu ta vui lòng để hắn ở đây đau đớn giày dụa lâu hơn một thoáng, nhất định sẽ kéo theo vài tên dị tà bè lũ tới."

Ánh mắt của hắn đã thay đổi, từ kiêu ngạo chất vấn, từ cao thượng hiên ngang, Michael chuyển hóa tâm tình của mình, bùng nổ không biết bao nhiêu thái độ thù địch.

Sát ý!!!

Đại thiên sứ trưởng Michael sẽ không bình yên như vậy kết thúc màn hội thoại!!

Triệu Mãn Duyên cảm nhận được từng tia sát ý tuông ra từ trên người của Michael, nhưng bất quá hắn sẽ không có dự định thoái lui.

Hắn vẫn đứng ngạo nghễ nơi đó, không né tránh ánh mắt của Michael, đặt tính mạng mình vào vành đai nguy hiểm.

"Ngươi cũng đừng tưởng rằng mình vừa rồi sống sót là có chút bản lĩnh, ta dưới xảo mồm đoạt lại hồn chi ma pháp từ những tổ chức hiệp hội, khẳng định cũng sẽ bỏ sót một số người như ngươi đi." Michael chậm chậm hiện lên một nụ cười không có nhiệt độ.

Trên thân thể hắn, từng nếp gấp mười sáu cánh đang dần dần xòe ra trở lại, có không ít rú xuống tới trên mặt đất, lông vũ trắng nõn thần thánh chậm rãi trải ra.

Michael một nửa lơ lửng trên khoảng không quang minh đại điện.

Này là uy phong của lãnh tụ Thánh Thành phô trương thanh thế muốn nghệt thờ.

Chung quy vẫn không thể cùng nhân loại so sánh.

Mà Triệu Mãn Duyên đang đứng bên dưới trông lên, bất đắc dĩ cũng như một sinh vật yếu ớt trước hùng đồ đại ung.

Nhưng vấn đề là Triệu Mãn Duyên chưa từng lựa chọn mình có thể tiếp đãi cùng thứ bậc của người chấp quản thế gian cường đại này.

Ý tứ của hắn đặt vào một chùm sáng nở rộ phía sau lưng Michael.

Một chùm sáng chum chim, thoát ra từ nụ kén như một đóa hoa oải sắc....

"Ào ào ào ào ào ào ~~~~~~"

Một trận cuồng phong kịch liệt đột nhiên kéo tới, là từ phía trên Thánh đình.

Thánh đình kiến trúc hiện ra hình vương miện, khung đình là do đá màu đúc thành, tạo thành một cái mái vòm.

Chẳng biết lúc nào mái vòm đá màu biến mất rồi, từ Thánh đình nhìn lên, có thể nhìn thấy một quyển sách hoàn toàn màu vàng hiện lên ở giữa không trung!

Bên trên kim thư, một người đứng, kim thư khổng lồ có thể bao phủ cả Thánh đình đột nhiên mở ra, lật đến một trang có phác họa thác nước bên cạnh thánh đường màu vàng!

"Oanh!!!!!!"

Đột nhiên, thác nước màu vàng từ quyển sách nóng rực như từ trên trời rơi xuống, gọn sóng Thánh Quang xông ra càng là phá hủy toàn bộ Thánh đình vững như thành đồng vách sắt rồi!

Michael vừa mới ngẩng đầu, liền nhìn thấy thánh thư đánh xuống đầu, hắn chưa kịp né tránh, chỉ có thể dùng tầng tầng lớp lớp cánh lông vũ bạch kim hoàn toàn bọc hắn lại, giống như một nhánh hoa hồng bạch kim được thánh lực bảo vệ.

Thánh thư lực phá hoại kinh người, liền ngay cả ba vị đại thiên sứ còn lại cùng lão thần quan khác đều chịu đến một ít chấn động, nhưng rõ ràng quang thác thánh thư cũng không phải nhằm vào tất cả mọi người, những người bị Michael đánh nát không hề có một điểm tổn thương.

Sau khi thác nước đã khiến Thánh đình triệt để san thành bình địa, bản thánh thư kia lúc này mới chậm rãi khép lại. Khi nó vừa đóng, trong nháy mắt thật giống như xuyên qua không gian, đột nhiên biến mất rồi...

Michael từng đám cánh chậm rãi mở ra, dưới cánh bảo vệ hắn không có thương tổn chút nào, chỉ là ánh sáng quá chói làm hắn có chút khó khăn mở mắt.

Khi tầm mắt Michael từ từ khôi phục như cũ, xung quanh đã hóa thành một vùng phế tích, hắn lại phát hiện người trước mắt kia đã biến mất rồi!

Trên gương mặt Michael xuất hiện một ít gân xanh!

Rõ ràng có người ở ngay trước mặt mình cứu đi Triệu Mãn Duyên và đồng bọn, hơn nữa người này Michael hết sức quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Phản chiếu Thánh Thành

Thánh thư...

Trên thế giới này, người nắm giữ bản ma pháp chi thư mạnh mẽ kia chỉ có một, đó chính là đại thiên sứ trưởng, Gabriel!

"Là Gabriel, nàng đang là công khai tạo phản với thánh thần, lựa chọn đối địch lại chúng ta?". Đại thiên sứ trưởng Raphael không nhịn được nói.

Chiến dịch loại bỏ Saga khỏi chức vị thiên sứ trưởng, liền hắn không tham gia, nhưng việc trực tiếp ở đại đình đối đầu Thánh Thành là không thể cùng đem ra so sánh.

"Các ngươi ai cũng không thể rời đi toà Thánh Thành này!!". Thanh âm Michael vang vọng.

Michael giơ hai tay, bàn tay hướng về phía bầu trời, trong lúc nhất thời vô số cầu vồng rực rỡ từ lòng bàn tay bay đến thiên không đan dệt thành một cái thiên hồng chi vực có thể so với Thánh thành.

Thiên hồng chi vực giống như một mộng cảnh xán lạn hiện lên ở trên không thánh thành, trong ánh sáng dường như chất lỏng mỹ lệ đang chảy, rất khó tưởng tượng nhân loại có thể tạo ra một cảnh tượng phi thực tế như vậy.

Nhưng cầu vồng chảy xuống cũng không phải vật chất thuần túy mờ ảo, chúng nó đang không ngừng biến ảo, đang không ngừng tạo thành thứ gì đó, từ phức tạp hư huyền từ từ phác họa ra một ít đồ vật quen thuộc!

Đường phố, chung lầu, cửa hàng, thành lâu...

Michael hai tay nâng lên mảnh thiên hồng chi vực này dĩ nhiên đang lấy tốc độ cực nhanh tạo thành một toà thành thị, mà thành thị này chính là Thánh thành!!

Dáng dấp thành thị trong cầu vồng trải ra càng lúc càng nhanh, hoàn toàn như thượng đế đang vẽ tranh, từng toà kiến trúc tạo hình bất nhất dùng phương thức tuyệt đối ảnh trong gương dần dần xuất hiện, vừa bắt đầu chỉ là đường viền, chậm rãi đến hoa văn trên tường đều giống nhau như đúc, tinh tế tỉ mỉ tới cực điểm!

Tình cảnh này thực sự quá mức chấn động, đồng thời tình cảnh này đối với một ít người ở trong thánh thành mà nói cũng đã từng thấy, chính là trong chiến dịch Michael vinh đăng Thánh thành.

Có hai toà Thánh thành.

Một toà ở trên mặt đất.

Một toà trên bầu trời.

Thánh thành phản chiếu, đây là thần thánh chiến trường của đại thiên sứ trưởng Michael.

Michael hai tay tạo thành chữ thập, bắt đầu chậm rãi để xuống, hai tay chập lại như là che kín cái gì.

Đột nhiên, hần đột nhiên xoay chuyển hai tay, cặp mắt kia càng phóng ra thần mang!

Trong lúc nhất thời những bồi thẩm nhân viên ngã vào trong Thánh đình chậm rãi bay lên, như hoàn toàn mất đi trọng lượng vậy.

Càng ngày càng nhiều người nổi lên!

Mặt đất hoàn toàn không có trọng lực!

Vật thể của cả tòa Thánh thành vẫn không nhúc nhích, nhưng tất cả người trong thánh đình lẫn địa phương gần đó đều nổi lên không trung, trôi về tòa thánh thành đảo ngược giữa bầu trời kia!

Michael thần thông thật kinh thế hãi tục.

Lật tay tạo ra một toà Thánh thành.

Úp tay lại làm cho toàn bộ người ở thánh đình đổ ngược lên bầu trời!!

Những người ở thánh đình, cực kỳ giống như rơi vào một cái đồng hồ cát nhân gian.

Michael chính là thần linh đảo ngược đồng hồ cát, bất kể là người bình thường hay là Ma Pháp sư, đều bất quá là hạt cát trong đồng hồ, mặc cho hần thao túng!

Không có ai có thể chạy trốn khỏi ma pháp này của Michael, cũng có nghĩa là không có ai có thể chạy ra khỏi tòa thánh thành này, bất luận là thần nữ Parthenon hay là đại thiên sứ trưởng Gabriel!

Khi cả thánh đình trống rỗng, Michael lúc này mới tảo nhả mở ra mười sáu cánh, bay lên không trung nhìn xuống đại địa Thánh Thành, đối với những người dân bên dưới đại địa nhìn lên mà nói tuyệt đối là thiên thần hạ phàm!!

Nhìn thấy được mỗi người đều cảm nhận được một loại sợ hãi, loại sợ hãi này không đơn thuần là không thể nào hiểu được hành vi của Michael bây giờ.

Ai có thể nghĩ tới có một loại tồn tại như vậy, bàn tay hơi động, thì có thể làm xoay chuyển cả tòa Thánh thành cổ xưa bằng bạc, đem tất cả người trong thánh đình niêm phong ở trong tòa thánh thành phản chiếu!!

Ở trong thánh thành phản chiếu, tất cả cũng không có bất kỳ khác biệt gì ở Thánh thành trên mặt đất, liền ngay cả giẫm lên gạch đá phủ kín đường phố Thánh thành đều vững chắc như nhau, cảm giác chạm đến bất kỳ một bức tường, kiến trúc đều là giống nhau như đúc...

Càng là thần thông như thế, càng là làm người cảm thấy đáng sợ, chuyện này ý nghĩa là cái người đảo ngược Thánh thành nếu như tồn tại sát niệm thực sự, bọn họ cũng sẽ trong nháy mắt bị diệt sạch!

Mọi người bắt đầu mờ mịt, cũng bắt đầu cảm thấy lo sợ.

"Thánh Thành cần chinh đốn, tất cả thánh tài giả, tất cả thánh ảnh giả, tất cả thiên sứ giả nghe lệnh, tiến vào phòng bị chiến đấu cao nhất!!" Michael không có giáng lâm đến thánh thành phản chiếu, chỉ là ngược nhìn đám người giống như giun dế bên trong, trực tiếp truyền đạt mệnh lệnh

Rất nhiều thánh tài giả kỳ thực đều còn chưa rõ đến tột cùng phát sinh chuyện gì, nhưng làm nhân viên Thánh thành như bọn họ đối với mệnh lệnh của thiên sứ là sẽ không có một ai cãi lời.

Rất nhanh thành đội thành đội thánh tài giả tập kết, bọn họ bắt đầu tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ, bắt đầu lục soát từng địa phương, bất kỳ góc ngách nào của Thánh thành bọn họ đều sẽ không bỏ qua.

Bất luận Saga, Triệu Mãn Duyên hay Diệp Tâm Hạ có năng lực lớn bao nhiêu cũng không thể thoát đi được cái ma pháp này.

Ngay cả vùng ảnh vực sâu nơi Mạc Phàm chìm xuống, liền cũng như thác đen chảy ngược lên trời, tạo ra một khung cảnh tuyệt đối kinh hoàng!

Michael vốn sẽ phái phong tỏa Thánh thành, để Thánh thành tiến vào tình trạng đề phòng, cũng không ngại bởi bọn họ chơi trò mèo vờn chuột này một chút.

Dĩ nhiên hần cũng không cần tự mình truy đuổi Saga lúc này

Trái lại, không biết vì nguyên do gì, bản năng mách bảo hần cần nhìn chăm chăm Mạc Phàm đang chìm sâu vào vùng bùn hắc ám

Người canh giữ Mạc Phàm lại chính là Remiel, vị đại thiên sứ trưởng mà mới thoáng đây trong mắt Michael đã thuộc vòng nghi vấn, đại khái có hay chăng làm một ít điều đi ngược lại Michael tư duy.

-

--

Thiên Không Thánh Thành

Diệp Tâm Hạ đi về phía Remiel.

Remiel đứng ở nơi đó, cũng không có ý xuất thủ, ánh mắt của hắn nhìn chăm chú Diệp Tâm Hạ, duy trì một loại trầm mặc bình tĩnh.

Remiel không nói lời nào, Diệp Tâm Hạ tiếp tục bước tới.

Diệp Tâm Hạ rất rõ ràng Remiel là một người bảo vệ Thánh thành. Lần này phi thường sẽ không cho ai có một mảnh cơ hội tiếp cận được, giải cứu Mạc Phàm đi ra.

Nhưng Diệp Tâm Hạ cũng biết, một khi thế cuộc không cách nào khống chế, những thánh chức quân đoàn khổng lồ kia còn chờ ở thiên không Thánh thành vẫn cứ sẽ giống như ngôi sao rơi rụng xuất hiện trên đại địa thánh thành, đến lúc ấy, chiến tranh sẽ kéo dài, thương vong sẽ mở rộng..

"Remiel, ngươi cũng không muốn nhìn thấy chiến tranh lan tràn, thần miếu quân đoàn của ta đang dọc theo bờ bắc Địa Trung Hải quá cảnh mà đến, nhân số không thua gì một số quốc gia âu châu..." Diệp Tâm Hạ nói với Remiel.

"Ngươi đây là đang uy hiếp ta sao, Thánh thành xưa nay liền không sợ bất kỳ thế lực nào, để thần miếu quân đoàn của ngươi ép đến, thần thánh quân đoàn của ta sẽ vui lòng lập toàn bộ chúng ở bình nguyên này!" Remiel lạnh lùng hồi đáp.

"Cha ta, bởi vì Thánh thành các ngươi ngu muội mục nát mà chết, hắc cam nguyên rơi vào hắc ám luyện ngục, nhận hết tất cả đau khổ, cũng muốn bảo vệ mảnh thổ địa thánh khiết này, nếu như ngươi thật sự cho rằng là Michael trông giữ hắc ám đại môn, ta nghĩ chúng ta căn bản không có cần thiết đàm luận tiếp, ân oán của Thần miếu chúng ta cùng Thánh thành các ngươi ngay trong hôm nay triệt để làm cái chấm dứt!!" Nghe khi Diệp Tâm Hạ nặng thêm nói.

Michael làm cái gì??

Chỉ hướng của hắn vĩ đại đến đâu, cũng bất quá là giết chết một vị Minh vương Trung Quốc, một sinh vật có thể trở thành một trong hắc ám vương, một cái xác chết di động đối với cái thánh thổ này còn có rất nhiều lưu niệm, một khi hắn trở thành hắc ám vương, hắn tất xông qua cánh cửa hắc ám để gót sắt hắc ám đại quân đạp lên các quốc gia khắp thế giới.

Mà Văn Thái đã là Hắc Ám Vương.

Hắn đang trông giữ hắc ám đại môn.

Lãnh tụ Thần miếu, đang vì điều đó trả giá hi sinh to lớn, Thánh thành nhưng muốn phi nhỏ hắn??

Hiện tại, lại là Mạc Phàm, một cường giả vì hơn mười triệu người quốc gia mình ngăn cản hải yêu tuyệt diệt, bao nhiêu lần thẩm lý, hơn một nghìn người đại biểu đội ơn ngàn dặm xa xôi đi tới Thánh thành, chỉ vì một câu ngắn gọn chứng minh, cầu được Thánh thành khoan dung hắn...

Thánh thành không đồng ý.

Toàn bộ đều là màu trắng vô tội.

Michael nhưng khư khư cố chấp!

Đến cùng là ai đang cãi lời, đến cùng là ai đang cùng thế giới này là địch?

"Remiel, ngươi thật sự là không thấy rõ sao, Michael là có thể vì Thánh thành mạng đến huy hoàng vô tận, nhưng đó là xây dựng ở trên cơ sở toàn thế giới vỡ nát, đến lúc ấy, các ngươi càng là quang mạng bắn ra bốn phía, đám người đau khổ càng là hận các ngươi!" Diệp Tâm Hạ tiếp tục nói.

"Ngươi đã bước vào Thánh thành, chính là phản loạn giả, ta sẽ không đàm luận cái gì với một thần nữ một lòng muốn cùng Thánh thành là địch, Michael vì Thánh thành, mà ta cũng là vì Thánh thành, mục tiêu của chúng ta là nhất trí, ngươi đừng vọng tưởng thuyết phục ta." Remiel có ý nghĩ của chính hắn, nhưng hắn như trước cùng Michael cùng tiến cùng lùi.

Diệp Tâm Hạ là một vị pháp sư Tâm Linh hệ, nàng rất rõ ràng tâm Remiel thậm chí so với Michael còn kiên định hơn, đối với phản loạn giả, Remiel chắc chắn sẽ không thỏa hiệp, càng không thể liên như vậy bỏ qua cuộc chiến Thánh thành này!

Diệp Tâm Hạ cũng tin tưởng, một khi thần miếu quân đoàn của mình đến, Remiel chắc chắn không phải là một tên sẽ điều động thánh tài viện cùng đi tài viện bỏ đá trắng cho Mạc Phàm.

Liên sự kiện này ở Thánh Thành, chắc chắn có ẩn tình.

Bất quá Diệp Tâm Hạ quả đoán, có thể vụ bích ngọc huyền anh chế tác lại đá định tội sẽ có liên quan đi!

Đột ngột,

Sau lưng Remiel, nàng nhìn thấy Mạc Phàm đã chạm vào ngõ vô thức.

Nàng cũng bắt đầu không giữ được bình tĩnh, ánh mắt, hơi thở có chút hỗn loạn, gấp gáp.

Không nhìn được, chung quy sẽ thay đổi tâm ý.

Không nhận được, chung quy sẽ bực vỡ ra.

Thần nữ Parthenon đảm nhiệm

Hay giáo hoàng tân nhiệm của Hắc Giáo Đình.

Đều là Diệp Tâm Hạ.

Đôi mắt của Diệp Tâm Hạ chuyển biến giận dữ, mà sau lưng nàng, hồn ảnh thần nữ tỏa ra vô cùng lộng lẫy.

"Đoạn phân tranh này, ta để Remiel người phải đón nhận!"

"Kết cục chuyện này, Remiel người chính là kẻ phải chịu tội!"

"Mạc Phàm quan hệ, thần miếu Parthenon ta sẽ tính hết trên người của người!". Diệp Tâm Hạ gằn giọng.

"Parthenon kỳ sỹ, dưới tán dương ban tặng, lấy đầu những kẻ ngang đường trước mặt ta xuống, bằng bất cứ giá nào!!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mạc Phàm tử vong

.....

Chứng không của Michael xác thực kinh người, không thể lường được!

Thánh đình tuy không tính là trăm ngàn người bên trong, nhưng hiện thức nắm giữ ma pháp biết bao nhiêu cường giả hội tụ, tuyệt đối không có một người nào không trở thành kẻ vật sinh cơ chạy loạn trên thiên không lơ lửng.

Mục Bạch xâm nhập Thánh đình từ sớm, sẽ không có ngoại lệ thoát được.

Cũng còn may, tận dụng trong dòng người nhồn nhao, bắt lấy một cơ hội trên kẻ mất, Mục Bạch cố gắng âm thầm tiếp cận Mạc Phàm.

"Khắc khắc, trước đó liền nhận ra được phương hướng này có chỗ nào đó cổ quái, liền đi tới nơi này, kết quả thật là có một con chuột cống vọng tưởng muốn trộm mỡ bò, chà chà, để ta đoán một cái, người hẳn là bạn thân cái dị đoàn kia đi, không phải vậy cũng không sẽ cấp thiết đến tìm chết như vậy." Một cái âm thanh quái gở sau lưng Mục Bạch truyền đến.

Trên mặt Mục Bạch lộ ra vẻ kinh ngạc, đột nhiên xoay người lại, nhìn thấy thánh ảnh cường giả Brook liền đứng ở bên dưới lầu tháp, như một con hổ hấp huyết quỷ treo ngược ở mái hiên...

Thân thể Brook như là không có trọng lực, hần chậm rãi tuột xuống, thân thể xoay chuyển rơi vào trước mặt Mục Bạch, trên khuôn mặt vót nhọn của hần mang theo một cái nụ cười trào phúng, một đôi mắt giống như dạ miêu nhìn chăm chăm Mục Bạch, mang theo tính xâm lược cực mạnh.

Mục Bạch có thể cảm giác được, cái tên này tuyệt đối là một thánh ảnh thủ đoạn tàn nhẫn, trong xương liền lộ ra một loại khí chất tàn bạo, khát máu.

Mục Bạch cảm thấy mình làm được rất bí mật, cuối cùng vẫn bị thánh ảnh này phát hiện.

"Người biết không, nếu chúng ta muốn tiêu diệt sạch sẽ chuột trong cống ngầm, xưa nay sẽ không phá hỏng cửa chúng nó ra vào, ngược lại sẽ cố gắng để lại một ít chỗ nhìn qua như cửa thoát hiểm, như vậy những con chuột cống ngu xuẩn sẽ toàn bộ chui vào nơi đó, sau đó chúng ta sẽ chờ ở cái cửa thoát hiểm này, để như ăn bánh thiêu chết toàn bộ chúng nó!" Thánh ảnh Brook nói tiếp.

Hần từng bước từng bước hướng về Mục Bạch đi tới, con mắt lộ ra ánh sáng càng ngày càng tàn bạo.

Michael từng nói cũng không có sai, chỉ cần Mạc Phàm ở nơi đó, sẽ có rất nhiều kẻ dị đoan cùng phản loạn giống như hắn tự chui đầu vào lưới.

Đây không phải sao, lại có thu hoạch.

"Ta thật không rõ, một người đã bị phán nhập vào địa ngục, có cái gì đáng giá cứu vớt, đầu tiên là thần nữ thần miếu, tiếp theo là một cái gã giàu có từ đại thế tộc, đến cả đại thiên sứ Gabriel cũng vì hắn mà đứng đối lập với toàn bộ Thánh Thành, giờ lại đến người con rệp bé nhỏ không đáng kể này." Thánh ảnh Brook hầu như không có đình chỉ nói chuyện.

Brook con mắt quá mức ác liệt, cái tên này chính là một con mèo đầu ung, thật giống như có thể nhìn thấu hết thảy nhược điểm toàn thân một người.

Hắn sờ đi dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, đó là bởi vì hắn có thể nhìn thấy được, thực lực Mục Bạch cũng không có đạt đến cảm chú chân chính.

Một người ngay cả tu vi cảm chú đều không đến, dĩ nhiên dám to gan xông đến Thánh thành làm việc đại nghịch bất đạo?

Thánh thành những năm này đối với thế nhân thật sự là quá khoan dung, đến cả rác rưởi cũng dám khiêu khích Thánh thành, cũng dám chạy tới tác quái!

Mục Bạch nhìn quanh bốn phía một chút, phát hiện mình cũng không có bị thánh tài giả vây quanh.

Kẻ địch trước mắt mình tựa hồ chỉ có Brook một vị.

"Liên một mình người?" Mục Bạch rốt cục mở miệng, đúng là một loại ngữ khí kinh ngạc.

"Người cảm thấy đối phó người loại nhân vật này, còn cần Thánh Thành dốc toàn bộ lực lượng, người không phải là đại thiên sứ, càng không phải là tên ma quỷ sắp chết kia." Brook nở nụ cười.

"Người làm ta hết hồn, ta vừa cho rằng là toàn bộ thánh tài quân đoàn..." Mục Bạch tâm tình căng thẳng có một ít ung dung.

Lúc Brook nói chuyện, Mục Bạch cẩn thận quan sát xung quanh.

Xác thực không có cường giả Thánh thành khác, chính mình cũng không có bị vây quanh.

Hiển nhiên thánh ảnh Brook cũng chẳng qua là cảm thấy chỗ này của mình có dị dạng, đến đây kiểm tra một phen, sau đó nhận ra được tu vi của mình cũng không cao, cảm thấy không cần phải thông cáo Michael.

Chuyện này liền dễ làm rồi!

"Làm sao, người cảm thấy người có bản lĩnh cùng ta tranh tài, con gián dơ bẩn?" Thánh ảnh Brook hỏi ngược lại.

Mục Bạch không lên tiếng nữa, hắn đối mặt thánh ảnh Brook, khí chất cả người đã dần dần phát sinh biến hóa.

Brook cũng nhìn chăm chú hắn, phát hiện gia hỏa này mới nhìn qua như thư sinh yếu đuối chẳng biết vì sao phía sau lưng từ từ xuất hiện một đoàn sương mù, sương mù này có một loại ma lực đáng sợ, không chỉ khiến người không thể dời đi tầm mắt, càng khiến không kim lòng được vẫn đi nhìn nơi sâu xa sương mù...

Sương mù sẽ theo mình tập trung vào chậm rãi đẩy ra, như từng cái từng cái vụ liềm, khi cả người đều muốn chìm đắm ở trong đó, thánh ảnh Brook mới đột nhiên phát hiện vụ liềm đã sớm biến mất, ở trước mắt mình rõ ràng là một cái vực sâu khủng bố đến cực điểm, thâm uyên này cướp đi không chỉ là tầm mắt mà còn có hồn phách bản thân.

Brook kinh hãi đến biến sắc, hắn vội vàng vàng thoát đi cái vực sâu sương mù này, nhưng phát hiện trên đỉnh đầu của mình không chẳng biết lúc nào đã biến thành một vùng ma không đen tối không rõ, ma không một vài địa phương nhuộm máu đỏ búng đến cực điểm, ánh vào mây ở phía trên.

Huyết vân, ma không, vực sâu đưa tay không thấy được năm ngón.

Brook ở đây triệt để lạc mất phương hướng rồi, lại càng không biết phải từ nơi nào trốn khỏi những huyền cảnh đáng sợ này...

Cũng ở lúc Brook hoảng loạn, một đôi tề thiên chi dực, đêm đen kịt như không có bất kỳ ánh sao ánh trăng, liền như vậy kinh thể hải tục hiện lên ở trong cực âm thâm uyên.

Rõ ràng đều là hắc ám, nhưng cái đường viền hắc dực kia vẫn cứ rõ ràng vô cùng, tựa như Ma thân dưới vực sâu vừa thức tỉnh, ở trong ma không đen tối không rõ chớp mắt hoàn toàn bị nhuộm thành đỏ như máu!!

Brook ngẩng đầu nhìn lên chính là máu, kiêu diễm ướt át rồi lại sợ hãi đến cực điểm, cúi đầu nhìn thấy chính là cánh màu đen, từ bên dưới vực sâu xòe ra từng cái từng cái, từng điểm từng điểm bức mình nhỏ bé nhập vào tuyệt cảnh tự mình hủy diệt!

"Người... Người... Người là dọa lạc thiên sứ!!" Thánh ảnh Brook thất kinh kêu ra tiếng.

Brook cố gắng tránh thoát, nhưng hắn lại như là một người chết chìm, toàn thân sưng không nói, bất kể như thế nào dùng sức đều sẽ chỉ làm chính mình tiếp tục chìm xuống, trong cổ họng, trong lỗ mũi, trong tai rót vào chính là những dòng máu sền sệt kia, lập tức liền muốn tắt nghẽn hết thảy bộ phận có

thể hô hấp của hắn.

Mục Bạch thiết thủ như trước nắm lấy đầu thánh ảnh Brook, trên mặt trắng nõn lộ ra một loại lạnh lùng đáng sợ, bằng thiên chi dục màu đen sau lưng hắn xòe phẳng ra, do gió từ trong cực âm thâm uyên thổi đến duy trì một loại tư thái lẳng không đứng lặng.

Brook mãnh liệt gãy gập, hắn hầu như muốn vận gãy tứ chi mình, nhưng cuối cùng hắn vẫn là ở trong một trận co quắp bình yên lẳng xuống, khớp xương thân thể từ từ trở nên cứng thẳng.

Mục Bạch lúc này mới buông lỏng tay ra, tùy ý thánh ảnh Brook người cứng thẳng rơi rụng.

Từ đó như huyết ma không rơi về phía đến ám vực sâu, tại khu vực sương mù, căn bản cũng không có mặt đất, bầu trời và vực sâu, nơi này cực kỳ giống hắc ám luyện ngục chân chính...

Thánh ảnh Brook vẫn rơi xuống miệng vực sâu, thân thể của hắn từ từ nhỏ đi, thánh ảnh chỉ mang trên thân cũng từ từ bị bóng tối vô cùng nuốt chửng lấy.

Hắn còn đang rơi xuống, cũng đã biến thành một hạt bụi nhỏ bé phi thường không đáng kể, mà tới hắc ám thâm uyên lại sâu cực điểm đủ để khiến cả người hắn hoàn toàn biến mất!

Trong hắc uyên không có đáy, thân thể Brook bởi vì tốc độ rơi xuống quá nhanh mà dần dần bốc cháy lên, ánh lửa thi thể hắn rơi sáng đến cũng bắt quá là một khu vực cực nhỏ trong cực âm vực sâu.

Hỏa diễm vực sâu thôn phệ khuôn mặt hắn, ở trong ma hỏa chấp chôn, ngờ ngợ có thể thấy được sự đau khổ của hắn trước khi chết, sự tuyệt vọng cùng khó có thể tin khi gặp được đạo lạc thiên sứ chân thân!

...

Sương mù tản đi, vực sâu biến mất.

Mục Bạch sắc mặt tái nhợt đứng ở dưới mái hiên lâu tháp, từ khi giết chết Brook đến hiện tại, hắn đều không có di chuyển nửa bước, mà xung quanh không có bất cứ thứ gì biến hoá, biến mất chỉ có thánh ảnh Brook.

Mục Bạch nhanh chóng liếc mắt nhìn phương hướng Mạc Phàm, vừa liếc nhìn Michael trên tòa thánh điện thiên không Thánh thành.

Nhưng rốt cuộc, tầm mắt lại mất đi thân ảnh Mạc Phàm, ví như đã trọn vẹn bị đầm lầy nuốt chửng.

Tỉ mỉ đếm, hồn dục màu đen của Mục Bạch cũng có mười hai cánh.

"Vậy ra ngươi là Đạo lạc thiên sứ" Hình thiên sứ Farl nhìn chăm chăm Mục Bạch.

Độ khó tìm được đạo lạc thiên sứ có thể không kém hơn chung cực Ly Tai giả!

Cách đây không lâu, dọc đường từ Sahara trở về, Farl trên đường hẳn là có nghe nhiều thông tin về đạo lạc thiên sứ, nhưng có điều nàng không thực sự có cơ hội yết kiến.

Michael ở phía bên dưới lẳng không cũng đã mở mắt ra, đôi mắt kia trùng trùng theo dõi lấy Mục Bạch, sắc bén như một dao găm ngay từ huyết.

Chung quy là chạy trốn không được con mắt đại thiên sứ trường Michael...

"Thực sự là thu hoạch ngoài ý muốn a, quá làm người hưng phấn."

Michael chưa bao giờ nghĩ đến lần phân tranh này lại vẫn cuốn vào một vị đạo lạc thiên sứ, Michael đột nhiên cảm thấy mình lần này làm lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Hắn càng tin tưởng hơn bản ngã mà mình đã lựa chọn không có một tí lệch đi.

"Cố ý lộ ra kẻ hở, dẫn thánh ảnh Brook tự đại đi qua, ngươi cho rằng có thể thần không biết quỷ không hay làm suy yếu sức mạnh Thánh thành, không biết tất cả thủ đoạn của ngươi đều chạy không thoát con mắt của ta, ngươi hiện thân, để ta hoàn toàn không có nỗi lo về sau rồi!" Michael lộ ra nụ cười ngông cuồng đến cực điểm.

Mục Bạch hít sâu, tận lực để cho mình tỉnh táo lại.

Xác thực, hắn sót ruột.

Thâm uyên kia vốn dĩ đã nuốt chửng Mạc Phàm, chỉ là lúc này vẫn còn sót lại ít ỏi cơ hội trước khi miệng vực đóng hẳn..

Luyện ngục đầm!

Rõ ràng là địa phương kinh hãi thể tục nhất của hắc ám vĩ diện.

Mục Bạch cũng không biết nơi đó có gì.

Hắc Ám Vương có chăng cũng chỉ ít ỏi thông tin hiểu biết được.

--

Mạc Phàm xác thực đã trọn vẹn không lưu giữ ở ma pháp vĩ diện.

Từng thốt thịt nhưng cuộn ấm trong dày đặc hắc ám dung môi.

Nhưng vẫn là Mạc Phàm còn cảm nhận rất tốt.

Hắn thấu được từng cơn lạnh buốt chết chóc, dĩ nhiên là Mục Ninh Tuyết đang đem tòa thành vàng này nhuộm trắng băng.

Hắn thấy được sự sắc lạnh trường thành từ Diệp Tâm Hạ đang cố gắng vì mình tranh đấu bên ngoài.

Hắn nghe được tiếng chửi rủa của Triệu Mãn Duyên

Sự nỗ lực đến tận cùng của Mục Bạch...

Cũng chẳng biết vì sao, Mạc Phàm đột nhiên hồi tưởng lại khuôn mặt dưới Thần Mộc Tinh kia...

Nếu như mình thật sự vào trong luyện ngục, trước khi vĩnh viễn không được siêu sinh có thể nhìn thấy mỗi người bên cạnh mình vì mình phấn khởi chiến đấu như vậy, đại khái cũng sẽ ở trong cực hạn thống khổ hiện lên một nụ cười giống như co giật.

Trước khi chết, hình ảnh trong Thần Mộc Tinh mà Mạc Phàm chứng kiến, không hẳn là giống với tư thế đáng vẻ hắn hiện tại.

Đúng là hình ảnh lừa dối a!

Biểu tình khi mình tử vong?

Không phải hắn đang nở nụ cười sao?

Chỉ là dù có khác sắc thái, vẫn xem như phù hợp với hiện tại đi.

Kết cuộc vẫn là chết.

Chung quy vẫn không thể chống lại những người thống trị ở thế giới này.

Thân thể của hắn ẩm ướt dựng lên, lại như nằm nghiêng trong một cái hồ nước nông lạnh lẽo, một bên còn lại đang theo bùn mềm mại chậm rãi chìm xuống.

Lần này tiến vào không còn là hành lang của hắc ám vĩ diện, lại càng không là trò chơi ô cờ của một vị Hắc Ám Vương, là dưới đáy hắc ám chân chính, người bị kéo vào đó, bất luận cường đại đến cảnh giới nào, bất luận vượt qua bao nhiêu thần linh, đều tuyệt đối không thể lại trở lại thế giới này.

Linh hồn bất diệt, nhưng so với biến thành tro bụi càng tuyệt vọng hơn thống khổ hơn, đây chính là cực hạn trừng phạt của Michael đối xử với người không tuân thủ quy tắc của hắn.

Tựa như một cái thác nước to lớn màu đen, vốn có thể trầm luân đến hàng mấy chục ngàn sinh linh, nhưng ma trảo này từng cơn từng cơn đối bụng, mà hết thảy kéo lại hồn phách Mạc Phàm, đang hưng phấn điên cuồng, đang không thể chờ đợi được nữa muốn cho hắn trở thành một thành viên trong nỗi hơi thống khổ này!!

Liếc mắt xuống một cái, đã làm người cảm thấy hồn phi phách tán. Mạc Phàm lần thứ nhất không có dũng khí nhìn thẳng, con mắt kia còn có một chút tầm mắt nhân gian, không nhìn được muốn nhìn thêm nhiều hơn vài lần nữa, nhìn thêm vài lần cái thế giới sôi nổi hỗn loạn này, nhìn thêm vài lần những người làm mình lưu luyến...

Luôn là tâm lý sẽ có thể vì gì đó hiển ra sinh mệnh chôn ở trong lòng, làm tốt vẹn toàn chuẩn bị, nhưng khi chân chính đối mặt tử vong, dĩ nhiên khó có thể dứt bỏ như vậy.

Rất cực, cuối cùng có tầm mắt sắc thái biến mất rồi...

Liền một cơn mất khác cũng không nhìn thấy.

Chính mình không lại nắm giữ bộ thân thể có sức sống, cũng sẽ không còn nắm giữ linh hồn tinh khiết, sắp đối mặt chính là một cái vĩ diện mịt mù tanh

trời, vĩnh viễn không có tháng ngày an bình!

Chìm xuống.

Tiếp tục chìm xuống.

Tựa như một cái hồ lạnh lẽo bốc mùi, đang đóng lỗ không khí của mình, đang đóng băng trái tim của mình, đang tắt nghẽn mạch máu của mình, có lẽ chỉ còn dư lại một cái cảm giác linh hồn, tử vong nhưng còn tồn tại.

Lúc ở hành lang hắc ám, Mạc Phàm có nghe vài người đã nói, lần thứ nhất tiến vào trong luyện ngục, người sẽ vẫn chìm xuống dưới, trải qua rất nhiều cái tầng luyện ngục bất đồng tình trạng, tuy rằng mỗi một tầng địa ngục đều có "phong cảnh" không giống nhau, nhưng phần dẫn vật cùng tan vỡ này đều là nhất trí, mỗi khi người cảm thấy mình đã đến cực hạn, mỗi khi người cảm thấy hân là lúc kết thúc, phía dưới vẫn còn có...

Mạc Phàm đôi mắt nhắm lại...

- - - - -

“Sống lại cho ta”

“...”

“Ta bảo ngươi sống lại!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ác ma cũng có thể khóc

Mạc Phàm nguyên bản thể xác đã khô cứng.

Ngũ quan không còn hoạt động.

Mặc cho triệu vạn tà ác sinh linh đầm lầy bầu vú núu kéo mảnh liệt dữ dội.

Có chăng thứ duy nhất Mạc Phàm vẫn đem ra tự giao tiếp với ý thức bản thân, chính là linh hồn đang mục rữa của hắn.

Một cái Tà Thần sinh ra từ niệm thức nhân gian, một cái vị trí chí cao trong tà miếu hắc ám vị diện, liền cũng nhỏ bé tựa hồ phù sa ở luyện ngục đầm này.

Thiện ác bát hồn giống như Mạc Phàm, cũng là dẫn vật, đau rút.

Mà cũng nhờ thiện ác bát hồn còn có thể chịu đựng nên chính Mạc Phàm linh hồn mới có thể chịu đựng.

Chỉ là hắn hiểu được, kiên cường chịu đựng nhưng bất lực phản kháng, đồng nghĩa trước sau cũng mỗi một con đường chết đi.

Văn Thái đã đúng!

Từ đầu chí cuối, không hề lựa chọn sai!

Là hắn chấp nhận chọn cái chết, không giãy dụa, không phản kháng, để một đầu hắc ám Hải Lạp đem mình tới hành lang địa ngục.

Chung quy vẫn còn có cơ hội trở mình.

Chung quy Văn Thái hiểu rõ được, hắc ám vị diện trung lưu tầng, chính là tầng giữ cửa từ môn thực sự.

Nếu không có hắc ám vương tồn tại, đại khái, luyện ngục đầm này nhất định sẽ hung hăng trào phúng, mạnh mẽ có thể bật ra cả vị diện ma pháp, nuốt trọn hồn mang thể giới.

Mà linh hồn Mạc Phàm lúc này đã đi qua cánh cổng từ môn đó, dần dần chìm sâu hơn.

Hòa âm tính...

Hòa ở đây thiếu đốt vào người nhưng lại khiến tâm thần trở nên ớn lạnh.

Mà nếu lý trí tốt hơn, Mạc Phàm sẽ có thể nhìn ra được từng cái điểm điện sinh cơ trong đám lầy mạnh mẽ đang bạo lực đánh vào từng nốt nhỏ trên thể cách chính mình.

Đau đớn, tan nát nhưng lại không thể nhận biết.

Người ta nói rằng, bất cứ sinh vật nào chết đi, sẽ lần lượt bước qua ba tầng chân môn.

Hiện tại, Mạc Phàm đã tiến vào tầng chân môn thứ nhất, quá ảnh.

Sâu thẳm trong bản thân mỗi người, liền sẽ có những đoạn trường ký ức bị niêm phong đi, có thể là bản thân tự khóa lại, hoặc cũng mấy khi do ai đó thao tác.

Lại như Diệp Tâm Hạ ký ức, nàng nhờ thần hồn phong ấn đã mở, sẽ lục lọi tìm tòi được chìa khóa chân thực mình mang giữ, bằng không, nó sẽ ả giấu đến ngày cuối cùng của cuộc đời.

Hình ảnh trước mặt Mạc Phàm hiện ra khiến hắn có chút sùng sốt.

Hắn nhìn thấy chính mình.

Nhưng chính mình này, rõ ràng là chết rồi.

Là thi thể của chính mình.

Liền ngâm trong hồ nước như vậy.

Thần Mộc Tinh hình ảnh?

Sao lại có thần mộc tinh ảnh trong ký ức bị chôn giấu của mình.

Nếu đem ra so sánh thì loại này trong ký ức của hắn còn giống hệt với thần mộc tinh hồ nước hơn là tư thể hiện tại.

Lẽ nào trong thần mộc tinh còn có một thứ gì gieo vào tiềm thức cơ thể ta sao? Là chân chính cái chết mà ta đã bỏ sót!

Mạc Phàm thử nghiệm nhìn lại một lần nữa, dù gì cũng là cái nhỏ bé mạng sống sắp phải chết đi, biết kỹ hơn một chút cũng còn hơn không làm gì.

Chăm chú hơn một chút, Mạc Phàm nhận ra xung quanh hồ nước có phản chiếu một chút ánh sáng vàng, giống như thánh quang vậy.

Tia đến từng luồng sáng, rõ ràng Mạc Phàm đếm được có mười cái ảnh phản chiếu.

Là Michael, Thiên sứ trưởng mười sáu cánh cấp bậc truyền thuyết!!

Dĩ nhiên là hắn.

Trước khi Mạc Phàm bị rớt xuống luyện ngục đầm này, xác thực hình ảnh cuối cùng mình nhìn thấy là Michael.

Gương mặt hắn quý dị, hạnh phúc như cười lên chính mình chết đi.

Thần mộc tinh vậy mà còn tiên đoán được ai là người đã gây ra cho mình cái chết!!!

Dù cũng có gì đó không giống lắm thực tế biểu cảm, nhưng vẫn rất khó có thể tìm lý do thuyết phục hơn.

Mạc Phàm cũng không có cười nổi với khám phá mới này.

Chìm xuống, tiếp tục chìm xuống.

Tiến vào tầng chân môn thứ hai, vọng ức.

Nếu được quay lại, Mục Ninh Tuyết, ta nhất định sẽ dắt tay nàng, không buông bỏ khỏi khu rừng hôm đó, ta sẽ trả lại cho nàng một cuộc đời ấm áp hơn là sự lạnh lẽo vô tình...

Nếu được quay lại, Diệp Tâm Hạ, ta nhất định sẽ không cho nàng rời đi đến cái địa phương Parthenon Thần Miếu kia, nhất định sẽ trả lại nàng đôi cánh thiên thần mà ta vẫn còn thiếu...

Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch, Trương Tiểu Hào...

Còn một người nữa...nhưng ta thực sự không nhớ ra tên nàng...chỉ là trái tim ta mách bảo...nếu được quay lại...

...Ta nhất định sẽ tiến thêm bước nữa cùng...

Mạc Phàm tinh thần lực cường đại là vậy, nhưng giây phút cuối cùng tám bề là màu đen mực u ám, liền như bất kỳ ai, không thoát khỏi sự sợ hãi tột cùng, nguyện cầu hết thảy vọng tưởng day dứt trong bản thân, chỉ là ngay cả ký ức của hắn cũng đang từng bước rời bỏ.

Bởi vì sợ hãi, nên mới trân trọng.

Bởi vì trân trọng, nên mới luyện tiếu!!

Nếu có cơ hội làm lại.

Ta nhất định ...

sẽ là Mạc Phàm...

Một lần nữa!!!

....

“Mạc Phàm!” đột ngột một giọng nói vang lên len len bên tai loại sức sống yếu ớt cuối cùng của hắn.

Loại trường âm này, không ngắn, cũng không dài, nhu mì khó đoán, nhưng trước sau như một.

Nó là hồi hã, gấp gáp nói với mình. Cảm giác có chút quen thuộc a!!

Là Mục Bạch!?

Không!! Mục Bạch không có khả năng mở được cửa vực mà Hắc Ám Vương Văn Thái cố gắng gìn giữ.

Hướng hồ giọng nói này phi thường y đúc là nữ nhân.

“Mạc Phàm! Ngươi lập tức sống lại cho ta!” Nữ nhân quát lớn hơn một lần nữa.

Nàng tiếp cận lấy thân thể Mạc Phàm,

Một tay cầm lấy sa trùng tiến vào trong linh hồn của hắn để khâu nối, tay còn lại vòng qua cổ hắn, trực tiếp kéo lên cao.

Thân thể của Mạc Phàm vốn ẩm ướt, lại như nằm nghiêng trong một cái hồ sâu lạnh lẽo, một bên còn lại đang theo bùn mềm mại chậm rãi được nâng đỡ, nổi thoát hướng về miệng hồ.

“Ngươi rốt cuộc là ai? Sao lại có thể vào được đây?”

Mạc Phàm linh hồn đang được cầm cố, nuôi dưỡng liên tục từ sa trùng mà Mục Bạch đã giao cho nữ nhân này, nhưng trong khoảnh khắc nhất thời, ý thức hắn chưa thể hồi phục, không thể nhớ rõ giọng nói, hình ảnh, lẫn tên gọi của nữ nhân này như những người thân thuộc khác.

Trong vực sâu địa ngục hết thảy đều là roi xuống, chỉ có người này đang nâng mình đi lên.

"Ách Ách Ách Ách Ách!!!!!!"

Những quý quái dữ tợn kia tựa hồ không muốn để Mạc Phàm rời đi, bọn chúng nó tràn tới, điên cuồng cắn xé thân thể da thịt còn dính trên người, thậm chí gặm xương cốt hắn!

Hắn ý tứ buông lỏng, triệt để là một con cún ngoan để mặc cho thân xác bị người ta nắm vút lên trên bờ, mà ở bên thân dưới, mặc cho vô số xương cốt tay chân níu chặt hồn phách mình ở lại.

Thảm hại đến tột độ!

Nói đến bờ, loại này nhìn thoáng qua hết như hồ đầm mà Michael đã đem chín viên đá đen mở ra môn quan.

Nhưng rõ ràng, Michael đã đánh nát luôn chín viên còn lại ngay sau khi Mạc Phàm bước qua quý môn quan rồi?

Trên thế giới này, còn có một người nào sở hữu sức mạnh kinh thiên đến vậy sao, lại có thể tùy tiện đào một hồ hắc ám thông sang để cứu vớt mình, tuy rằng có nhỏ hơn rất nhiều so với bản thể hắn từng thấy trước đó.

Ngay cả Michael là kẻ mở ra địa ngục chi vực này, hắn cũng không thể dựa vào sức mạnh của đại thiên sứ.

Mạc Phàm chắc chắn sẽ phi thường thừa nhận, luyện ngục đầm là thể gian đáng sợ nhất hành hình.

Tự mình kinh qua, nhất nhất không bao giờ muốn quay lại lần thứ hai.

“Đó là cổng được mở từ một viên đá tội thạch cuối cùng trên thế giới này, đến khi người lên rồi, nó sẽ cũng tan biến do lực chống chịu.” Nữ tử bắt đầu bắt chuyện với Mạc Phàm.

“Viên cuối cùng, còn có viên cuối cùng nào nữa sao? Trên thế giới này không phải chỉ có 11 cặp đá được tạo ra thôi sao?” Mạc Phàm tựa hồ cũng có chút ký ức, lý trí hẳn cho rằng đúng thực còn sót một viên, nhưng là mình không tài nào nhớ ra nổi.

“Ân, là nó từng cứu hai chúng ta, có thể người đã quên, những hình ảnh không đáng nhớ, thì con người ta sẽ mau quên, không phải sao?” Nữ tử thờ dài nói với Mạc Phàm, trong thanh âm nằng, vừa có trách móc, lại vừa có chút buồn bã đáp lại.

Mạc Phàm im lặng, hẳn giận mình không thể nhớ ra được gì, chính hắc đảm bảo môn linh hồn đã xâm lấn mạnh mẽ ký ức, phải cần thêm một thời gian nữa mới có thể tuần tự hồi phục.

“Liên minh thương hội, từng mất một viên đá tội thạch trong tay ta, đó mới là chân chính tội thạch. Loại đá mà bọn hắc mang theo đến thăm quyết sự kiện, chỉ là giả thạch được tạo ra”.

"Hôm đó, giả thạch thì không thể bỏ vào bích ngọc huyền anh, việc Triệu Mãn Duyên tự mình tách ly khỏi hàng ghế đại biểu, đi lên trung ương Thánh Đỉnh, thấy những viên đá đen ra trước mắt Michael để đánh cược tâm lý, hẳn là Michael không một chút nghi ngờ đi. Hắc chỉ đặt hết tâm tư vào viên đá của những kẻ còn lại.” Nữ tử nói rằng.

Nàng nắm rõ sự tình ở Thánh đỉnh hôm đó, trên tay lại nắm giữ sa trùng của Mục Bạch.

Phi thường dễ đoán, có thể hai người cùng lên vào bên trong đi.

Đá tội thạch là thánh phẩm tạo ra tầng hàm thông tới hắc ám vị diện.

Nhưng trực tiếp có thể vào được luyện ngục đảm hay chỉ là hành lang hắc ám vị diện? Vẫn do người sử dụng có năng lực thao túng.

Vì vậy, một viên cũng có thể mở ra đại môn đáy vực nhưng khẳng định sẽ có thời gian sử dụng.

Hết thời gian, tội thạch không chịu được áp lực chắc chắn sẽ tiêu tan, một viên vốn không thể cầm cự được quá lâu sự xâm chiếm thô bạo này.

....

Hồn phách Mạc Phàm đang hoàn toàn lạnh lẽo, liên chiều còn lại của Thần Ngữ Lôi Thê cũng đã được phá bỏ.

Hắn đã có thể bắt đầu chuyển động cơ thể chính mình, cặp mắt lấy lại được thị giác.

Chỉ là hắc đảm quá tầm tối, đồng dạng ám ảnh hệ tu vi hắn vốn nhân loại không ai sánh bằng, nhưng vẫn khó khăn xác định vật thể dưới đây.

Gương mặt của nữ tử vì vậy cũng không thể nhận biết rõ ràng được, mờ ảo dự đoán sẽ rất đẹp đi.

“Gừ gừ hồng~~~~”

Thần ngữ lôi thê biến mất, Hắc Long trọng trang ngay lập tức tự mình thoát ra bao trùm lấy cơ thể của nữ nhân thần bí kia.

Dưới sự ăn mòn mạnh mẽ của luyện ngục thuộc tính, nữ tử cứu Mạc Phàm dần dần suy yếu, từng thớt thịt trên người nàng đã rỉ máu.

Suy cho cùng, cơ thể phạm nhân, vẫn còn khác biệt lớn với yêu ma.

Mạc Phàm da thịt chân chính để vương mạnh mẽ, tuy đã ngâm mình thời gian lâu như vậy, nhưng ngoại trừ linh hồn bị moi ra, cơ thể hẳn xác thực không có quá nhiều vết thương.

Cổng môn đang đóng với tốc độ vượt ngoài dự tính.

“Ta tiến người đến đây thôi, chúng ta không thể kịp đồng thời ra ngoài.” Nữ tử nói với Mạc Phàm.

Nàng đưa đôi bàn tay mềm mại đã nứt dẻ rướm máu lên trên má của hắn, tiến mặt sát lại gần.

Loại hơi ấm này còn muốn đem Mạc Phàm trực tiếp nổ tung ra, bao nhiêu hỏa cơ sinh sôi trong cơ thể đều đánh thức mọi tế bào tỉnh dậy.

Nhưng là nàng không tiến tới, nàng dừng lại, rỉ nhỏ vào tai hắn

“Nếu có cơ hội làm lại, ta hi vọng...” Nữ tử tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng nàng lại không có nói ra về sau...

"... bây giờ, ta cần người hãy lên kia, về lại thế giới mà mình thuộc về!”.

Giọng nói nàng nghẹn ngào, nhưng sâu sắc, trong nội tâm cũng không có một tia hối tiếc, chỉ là nàng đôi mắt trong veo từng thời từng khắc nhìn chăm chú

gương mặt kia, khuôn mặt trắng nõn như tuyết lộ ra một nụ cười, có một chút lưu luyến tựa hồ như đây là thời khắc cuối.

Những điều này tựa hồ triệt để chạm vào trái tim của Mạc Phàm.

Mạc Phàm trong lúc nhất thời cố gắng hồi tưởng lại hết thảy.

Một người nào đó từng thả xuống kiếm, để cho hắn cùng Mục Ninh Tuyết có thể trở thành đệ nhất học phủ chi tranh.

Người nào đó tiêu hao hết thảy khí lực, giúp hắn khôi phục ma năng giải cứu Tâm Hạ ra khỏi vùng bùn hắc ám.

Người nào đó, dù cho thiên hạ có nghĩ mình ra sao, liền chưa bao giờ từ chối giúp đỡ hắn.

Nàng thức tỉnh hắc long chi hồn giúp hắn thoát một kiếp, cùng hắn ở Hắc ám vị diện vào sinh ra tử, nàng vì hắn chế tạo một bộ Hắc Long ma trang cường đại, lại tin tưởng để cả hai cùng tiếp nhận hắc ám chúc phúc từ sự cộng hưởng của hai linh hồn.

Nàng kỳ thực có những giờ phút thật gần bên cạnh mình, nhưng chỉ đơn thuần là cùng mình kết nghĩa, mãi mãi cũng muốn duy trì với mình một cái giới hạn không thể vượt qua.

Gương mặt của nàng, Mạc Phàm mơ hồ dường như, một đôi mắt sáng trong như tinh tử, một gương mặt có nét hoà quyện giữa phương tây và phương đông nữ hài, đôi mi dài ướt át, quyến rũ vạn người mê...

Là nàng?

Thật sự là nàng!?

Asha Corea!!

Ý thức Mạc Phàm trùng hợp vừa nhớ tới hình ảnh của Asha Corea, hắn định mở giọng, liền nhận được một luồng ánh sáng bạc hắt tung lên cao.

"Người sao phải làm như vậy, ta không cho phép!". Mạc Phàm hét lớn.

Tức giận!

Khó chịu!

Mạc Phàm con mắt tràn đầy tơ máu, lòng hắn rối như tơ vò, hắn điên cuồng giãy giụa, muốn kéo lại nàng, nhưng bất luận là như thế nào dùng sức, hết thảy đều là vô lực, thân ảnh của nàng càng lúc càng xa tầm với...

Nội tâm của Mạc Phàm lúc này triệt để tan vỡ, hắn không cam lòng...

Nàng không phải là muốn chơi trò ám muội cùng mình, càng không phải xem mình như là một cái tỷ muội kết nghĩa, là kết bái kim lan thuần khiết...

Đối với hắn một mực luôn bảo chỉ tồn tại Mục Ninh Tuyết cùng Tâm Hạ.

Asha Corea luôn luôn rõ ràng tâm ý của mình, một mực tác thành cho mình và bọn họ.

Nữ hầu của nàng trước kia nói không có sai, tâm ý của nàng mình trước nay chưa bao giờ hiểu được.

Nàng vì mình làm hết thảy, nhưng mình thì luôn ngờ vực chính nàng cảm xúc, chính mình cho rằng nàng mưu mô, treu đùa.

Kia là vực sâu hắc ám, là hắc uyên sâu thẳm, trầm luân vào đó là có bao nhiêu thống khổ, có bao tuyệt vọng.

Quan trọng nhất chính là, nơi đó chỉ có một mình nàng, trong bóng đêm vô cùng vô tận lẻ loi.

Mạc Phàm vẫn là không cam lòng nhìn vào hiện thực, hắn chưa phục hồi đủ thể lực để thoát khỏi chương khống của nàng.

Chỉ là trong khoảnh khắc, Mạc Phàm nhắm mắt lại, nén lại sự mất mát bằng một giọt nước mắt lăn vào vùng trũng đầm hắc ám.

Trời dậy từ nỗi đau tột cùng mất mát.

Lúc này hắn mới ngộ ra vọng ức lớn nhất của mình, không phải là thỏa mãn bản thân.

Nếu có cơ hội quay lại một khắc thôi... ta nhất định muốn mình chết đi!!

Ta muốn mình tự trả giá hết thảy!!..

Hãy để huyết của ta gột rửa cùng đầm lầy hắc ám này.

-

-

Asha Corea chìm xuống

Tựa hồ trong ánh mắt nàng thấy được một giọt nước óng ánh, nó như lệ quang biến hóa trong buồn bã tụ thành.

Nàng chậm rãi đưa tay ra hứng đỡ, liền không khỏi vui tươi nở nụ cười hạnh phúc.

“Cảm ơn!”

Hắc long trọng trang trên cơ thể nàng bắt đầu tan rã từ từ...

Cuối cùng, sớm muộn cũng sẽ thành cát bụi.

Nhưng là nàng hi vọng sẽ giữ lấy giọt lệ duy nhất này của hắc.

Ít nhất nó giúp nàng không còn cô quạnh...

Hắc là một cái Tà Thần mạnh mẽ nhất tái sinh.

Một ác ma cũng biết khóc!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tế đàn

U ám từ đậm, không khí khắp thiên không tòa thành như một cội u linh heo hắt.

Cuộc đấu tranh này vì hắc mà diễn ra.

Nhưng là hắc đã chết đi, chìm vào trong địa ngục đầm lầy, vạn kiếp bất phục, mang ý nghĩa mọi thứ đã hoàn toàn chấm dứt.

Thánh Thành đã thắng.

Michael cũng đã thắng!!!

Hai tòa Thánh thành, xanh vàng rực rỡ, lúc này chính là tại trong trận nước mưa trong suốt này chiếu rọi lẫn nhau, hình như có một cái bình hồ trong suốt đến cực hạn, phản chiếu ra cái dáng vẻ của thành thị cổ xưa trang nghiêm này.

Tại bên trong đám người thánh thành phản chiếu nếu là nhìn ra phía ngoài thành, liền sẽ phát hiện những nước mưa tích tí tách lịch kia là "chảy ngược", từ bên trong thị giác bọn họ nhìn tới, những mưa móc kia hiện ra một loại tư thái khác chưa từng gặp, như là từ bên trong thổ nhưỡng chui ra trở về bầu trời.

Thời gian đang thông thả cất bước, theo Thánh thành phát sinh trận biến cố này, đám người trong thành cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Bản thân cư dân Thánh thành cũng vẫn tốt, ở Thánh thành nhiều năm như vậy, Thánh thành chưa từng có để con dân trong thành chịu đến nửa điểm cực khổ, bọn họ tin tưởng đại thiên sứ trưởng, cũng tin tưởng Thánh thành, bọn họ thậm chí làm ra thái độ chết sống với Thánh thành, một tư thế muốn cùng thế lực tà ác bên ngoài chống lại đến cùng.

Mà những người kia cũng không phải là vốn là cư dân Thánh thành, những người kia chỉ là ngưỡng mộ mà đến, nhưng lộ ra rất hoang mang.

Bọn họ rất nhiều người căn bản không biết phát sinh cái gì, thật giống như ngoài thành có thiên ngoại tà ma nào đó, nhưng hết thảy nhìn qua đều rất an bình a, căn bản không có cái gì cái gọi là khói thuốc súng, Thánh thành vì sao phải làm ra vẻ đối đầu kẻ địch mạnh như vậy!

Rồi đập vào mắt họ là một đại môn đen vụt, ngập ngợp cuộn cuộn như muốn bỏ vào nhân gian, nó ở từ mặt đất đổ ngược lên bầu trời kì dị, mà ở bên trong, tính ý sẽ thấy một sinh vật nhỏ bé đang đau đớn bị nuốt vào, cuối cùng biến mất hẳn.

Đó là đại ma đầu sao?

Tựa hồ cũng là bởi vì hắc, Thánh thành trở nên sốt sắng như vậy.

.....

Mạc Phàm chết.

Liền Mạc Bạch cũng cảm thấy không toại ý, vền vền một chút nữa thôi, hẳn đã có thể tiến lại gần giải cứu... nhưng bất lực, vẫn là bất lực...

Mười hai cánh tử thần sứ giả chậm rãi rủ xuống, có không ít rủ xuống tới trên mặt đất, không có lông vũ trên cánh đó, vền vền là lớp da đen tuyền hắc ám.

Xung quanh có không ít thánh tài giả cấp bậc cao nhất vây quanh lại chĩa mũi giáo vào người hắn, mà cao cao phía trên, khôi thủ thánh ảnh Farl nghiêm nghị đứng nhìn đáng vẻ ừ ừ, buông xuôi này của Mạc Bạch, nàng cũng không nói thêm lời nào.

Vây bắt dọa lạc thiên sứ, còn dễ hơn trong tưởng tượng.

Diệp Tâm Hạ nhìn thấy Mạc Phàm biến mất ngay trước mắt, nàng suýt nữa đã khụy chân ngã xuống, là nữ kỵ sĩ Wallis đỡ giúp thân người.

Vài khắc trước thôi, Diệp Tâm Hạ phi thường muốn đem thiên sứ trưởng trước mắt giết chết đi, bây giờ vẫn vậy, nhưng không hiểu sao cơ thể nàng như nặng trĩu cảm xúc, liền đến bản thân bật khóc lúc nào chẳng hay.

Triệu Mãn Duyên và Saga cũng đã tách li nhau ra, họ không còn chơi mèo vờn chuột với đám thánh ảnh giả, thiên sứ giả nữa.

Là Mạc Phàm ngã xuống.

Là mọi thứ không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

....

“Mạc Phàm chết, Thánh thành các người cũng từ đây biến mất!”

Cổ lão Thánh thành, đại đạo thứ nhất hùng vĩ, một nữ tử tóc dài pháp phối ngâm nga sau đó một mũi tên phá thành!!

Mũi tên thứ nhất, lật tung đại điện quang minh.

Từ lớp gạch vàng hoen óng ánh, cho tới tháp đỉnh nguy nga đồ sộ, chớp mắt liền trở thành phế tích bụi lạnh, chìm sâu trong băng tuyết.

Trước một khắc, Thánh đình một mảnh trống rỗng, tất cả đã được kéo lên trên kia mặt phản chiếu, bất quá còn mỗi vài ba giáo vụ cùng thánh tài giả ở lại đang làm công tác thí dọn.

Không nghĩ tới vậy mà, Thánh Thành còn có người dám chính diện xông thẳng vào cửa.

Trong lúc nhất thời toàn bộ người Thánh thành đều kinh hô ra tiếng.

Mặc dù là mười tổ chức lớn muốn tuyên chiến quang minh thần thánh, dù cho dị tài viện nội bộ lục đục, thậm chí bên trên Parthenon Thần Miếu nổi loạn cũng chưa chắc dám trắng trợn giết người Thánh thành như vậy.

Nhưng người phụ nữ kia nhưng không hề có một chút lưu tình, về sức mạnh hoàn toàn không cùng một cấp bậc, càng đối với bọn họ không mang theo một chút thương hại.

"Là nàng, nàng dĩ nhiên trực tiếp xông Thánh thành..." Thánh ảnh Simmons một chút liền nhận ra mỹ nhân đáng sợ thần bí này, chỉ là hành vi của nàng quá khiến cho người không thể nào hiểu được rồi!!

"Nàng là ai?" Thiên sứ trưởng Raphael mắt thấy tình cảnh này, cặp mắt kia đã tràn ngập phẫn nộ.

"Là Mạc Ninh Tuyết, người giết chết cầm chủ pháp sư Mạc Nhung sau đó lưu vong đến cực nam chi địa." Simmons nói.

"Đạo thánh ảnh truyền lệnh xuống, hạ sát nàng, ta không hy vọng nàng mở ra một cái điểm báo máu không tốt với...." Raphael dán mắt lên người Mạc Ninh Tuyết, ra lệnh cho thánh ảnh đội quân căn quét xuống.

Chỉ nhưng hắn chưa cất lời xong,

Mũi tên thứ hai của Mạc Ninh Tuyết đã trực tiếp bắn phá tới thiên không Thánh Thành.

"Rầm rầm rầm~~~~~"

Mũi tên để vạ vật quanh hiu, liền ngay cả tảng đá cũng sẽ không tồn lưu.

Toàn bộ đều là bụi bặm, còn có bởi vì khí lưu chảy ngược quá mức khổng lồ mà trong giây lát tuyết bay đầy trời rót vào trong thánh thành!!!

Đại đạo thứ băng linh...

Liên phá thùng một lỗ to tưng trên phản chiếu không gian Thánh Thành.

Phi tuyết tràn vào Thánh thành, dĩ nhiên toàn bộ đã biến thành một thanh lại một thanh tuyết kiếm, những bạch sắc kiếm này mạnh mẽ đâm về phía những thánh ảnh tông đồ đang đứng cùng thiên sứ trưởng.

“... Thánh Thành!” Raphael tiếp tục dứt lời nói của mình.

Nơi Raphael và Simmons đứng, tất cả là một mảnh băng chi lạnh lẽo.

Huyết dịch của bao nhiêu giáo tài xung quanh Raphael hội tụ thành dòng suối màu đỏ, rất nhiều thi thể rải rác hai bên, róc rách đổ từ thiên không Thánh Thành xuống đại địa.

Tựa hồ vị thần thánh nào đó vừa qua đời, rỉ sương máu của chính mình xuống nhân gian.

Không có bao nhiêu người có thể từ trong mũi tên này sống sót, Mục Ninh Tuyết càng không có chút thương hại cùng đồng tình.

Trong mắt Raphael,

Mục Ninh Tuyết phân định rạch ròi với Diệp Tâm Hạ, Mục Bạch hay bất cứ ai đang chống lại quang minh điện.

Nếu như những người khác nhìn Mạc Phàm biến mất, họ gục ngã, họ thất vọng tâm trạng thì Mục Ninh Tuyết lại hóa thành một vị chiến tranh chi nữ trong băng kỷ thần thoại, mang đến chính là giết chóc trực tiếp nhất.

Thánh Thành giết đi một ác ma Mạc Phàm, liền sẽ xuất hiện một ma nữ Mục Ninh Tuyết giáng lâm.

Nàng sát khí quá nặng!

Nàng vốn đã không nghĩ đến chuyện sẽ có thể sống sót trở về!

Hoặc ít nhất, nàng và Thánh Thành, sau hôm nay chỉ có một bên tồn tại.

Đứng trên thiên không nhìn xuống đại địa Thánh thành, đại thiên sứ Raphael chăm chú nhìn Mục Ninh Tuyết.

Nàng cũng bắt ánh mắt hắn đi tới.

Mục Ninh Tuyết phát kích mũi tên thứ hai, rõ ràng ý tứ không nhắm vào Raphael, mà là nhắm vào những người bên cạnh hắn, nghiêm nghị nói cho hắn biết rằng.

Mạc Phàm vì Michael mà chết.

Mục Ninh Tuyết nhất định sẽ đem Thánh Thành của hắn thành lễ tế đàn.

Quang minh thần thánh này kể từ nay cũng chỉ thờ phụng một người, là Mạc Phàm!!

“Mục Ninh Tuyết...” Mục Bạch nhìn thấy Mục Ninh Tuyết một mình phấn khởi chiến đấu, đòi lại công đạo cho Mạc Phàm, trong lòng hắn sần sật một chút cay đắng.

Mạc Phàm quá khờ cứu bọn hắn không biết bao nhiêu lần, nhưng là mọi người hợp sức cũng không thể bảo vệ tốt hắn.

Là lỗi của chúng ta!

Mục Bạch vẫn gục người cúi đầu, nhưng là ở bên cạnh hắn có thể nhìn ra được nụ cười hơi hột trên gương mặt nhợt nhạt, không có chút máu hồng kia.

“Ta là hắc ám sứ giả...”

“Nhân danh quyết định, Thánh Thành các ngươi, hôm nay tất cả liền xuống hết địa ngục!!”

Mục Bạch bật dậy, xoay người một đạo,

“Xào xào xào ~~~~~”

Mười hai cánh hắc ám bùng lên ngập một trời vực, hết thấy thánh tài giả vây quanh hắn, liền không có bất cứ phản ứng gì kịp, nhanh chóng bị cuốn đến trung ương tâm vực.

Là mấy cái cánh quạt đen đang cuộn tròn dữ dội, liền tiếp xé tan địa phương mấy trăm mét.

Thoạt đầu là màu đen, sau đó có một chút đỏ từ huyết mũi.

Cuối cùng, nhìn thấy được ít xương cốt lác thác trên từng vòng xoay.

Tất cả thánh tài, bao gồm những người tu vi bán cầm chú đã sắp lên được dự bị thánh ảnh giả đều thịt xương chẳng còn.

Không một ai sống sót trở ra!

Mục Bạch xòe ra to lớn mười hai chiếc cánh đen, sừng sừng bay lên như một phán quan tử thần giữa tòa thành ngân sắc.

Mà khối thủ thánh ảnh một bên nhìn Mục Bạch trở thân đồ sát cũng ý tứ điểm mình, không có nửa điểm khinh nhờn.

Một đọa lạc thiên sứ dĩ nhiên tại Quang minh thần uy giết thánh tài bừa bãi!

Hình thiên sứ Farl thân mặc một bộ không tước thái sa, những người khác trên căn bản đều là ám kim thánh tài y, đại biểu chính là Chấn Pháp giả tàn khốc nhất của Thánh thành!

--

Saga đột ngột dừng lại, xoay người về phía những tông đồ năng thiên sứ đang đuổi theo mình.

Ánh mắt nàng sắc lẹm, hoàn toàn khác hẳn biểu hiện ngày thường, uy nghiêm nhìn đến tất cả bọn họ.

“Thiên sứ trưởng...” Những năng thiên sứ này lộ ra một chút thất kinh, chung quy họ vẫn theo thói quen, thần phục tuyệt đối trước Gabriel.

“Các ngươi thực sự muốn bắt ta?, lẽ nào các ngươi không nhìn được cuộc phân tranh này vô nghĩa dường nào sao?” Saga thẳng thắn nói.

Tập hợp năng thiên sứ đang vây quanh Saga, khoảng chừng không tới 30 người, họ nhìn nhau sợ sệt, chưa dám trả lời.

“Đại thiên sứ trưởng Michael... ra lệnh, chúng ta chỉ có thể mạo phép bắt ngài về”. Một tên tông đồ trong đám năng thiên sứ khó khăn nói.

Thực lòng mà nói, đối với hầu hết năng thiên sứ trong quang minh Thánh Thành, họ yêu thích việc được Saga trọng dụng hơn hẳn, năng so với những Đại thiên sứ khác, là một cái chịu lắng nghe, hòa đồng.

Tự nàng đối với bọn họ không quá phân bì cấp bậc ở tình huống thông thường, thậm chí tự họ cũng hiểu được nàng là loại người gì.

Đại thiên sứ Gabriel phản bội Thánh Thành?

Dù cho họ có phải lập lời thề xuống hắc ám địa ngục, tuyệt đối cũng sẽ không bao giờ tin.

Chỉ có Thánh Thành vứt bỏ Saga, nàng từng phút giây đều không tồn tại ác niệm đối với bất kỳ cá nhân nào trong quang minh thần sắc này.

“Xin lỗi, chúng ta sẽ đi qua hướng đó, xem như không thấy ngài. Thật mong ngài thoát được kiếp nạn này”. Những vị năng thiên sứ cuối cùng đã nghe theo lương tâm họ, lựa chọn một mắt nhắm lại bỏ đi.

"Cảm tạ!" Saga khom người, đơn giản làm một cái hành lễ.

Nhìn vào thần thái của nàng, họ, những năng thiên sứ liền không một chút hoài nghi quyết định của mình.

Trong mắt họ, Saga mới thực sự là Đại thiên sứ trưởng, người chấp chương nhân gian.

--

Diệp Tâm Hạ cũng gạt đi những giọt lệ yếu đuối của bản thân.

Là nàng nhu nhược chưa đủ mạnh mẽ để cứu lấy Mạc Phàm.

Là nàng cảm thấy tự bản thân có lỗi.

Nàng theo học Parthenon Thần Miếu, cốt ý ban đầu chỉ mong sau này có thể được tận tay chữa thương cho hắn.

Nhưng khi đã tại vị Thần nữ tín ngưỡng trong nhân loại, chính mình lại mất đi người yêu thương nhất trước mắt.

Thế giới đã định thân phận cho nàng.

Thần nữ đại biểu của Parthenon, nàng vốn không đủ sức cứu rỗi tất cả sinh mệnh trên thế giới này.

Nhưng nàng, hôm nay khoác lên thân ngọc bộ bạch y lộng lẫy, đại biểu cũng chọn cho mình thân phận Giáo Hoàng chí cao vô thượng trong Hắc Giáo Đình.

Diệp Tâm Hạ phi thường sẽ có khả năng tàn sát tất cả.

“Wallis, nhận thánh hôn Hesita, qua bên kia giúp Ares, Normand cùng những kỵ sĩ khác cầm cố Remiel”. Nàng vỗ nhẹ nhàng vào tay nữ kỵ sĩ Wallis đang đỡ mình vài cái, rồi nói.

“Vậy còn ngài?” Wallis vội vã nghiêng người hỏi.

Diệp Tâm Hạ không có trả lời, nhưng là Wallis thấy được, trên tay thần nữ của mình, có đeo một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn này mới đầu chỉ là hoàn toàn trong suốt, nhưng như là bị đổ vào rượu đỏ chất lượng tốt, chậm rãi hiện ra ánh sáng lộng lẫy.

Nàng sừng sốt một chút, liền không dám hỏi gì thêm, phục lệnh tiến tới Remiel địa phương.

Michael đang ngồi ở một vị trí cao nhất thiên không, hần quan sát hết thấy sự tình, dù là thiên sứ trưởng Gabriel làm phản, là một cái thần tuyệt nữ cơ công phá cô thành, một đọa lạc thiên sứ hiện thân trong nhân gian, một trường gia nhất đại thế tộc quấy nhiễu loạn hay lãnh tụ bạch mã pháp đem quân đoàn Parthenon phản kháng Thánh Thành.

Hết thấy sự việc, khuôn mặt hần cũng không có một chút hoảng hốt cùng bất ngờ, thế giới tranh chấp, dĩ nhiên cần một lần gột rửa, dưới ánh mắt của thiên sứ mười sáu cánh, tất cả chỉ như những quân cờ nhiễu loạn nhỏ bé.

Tiến công Thánh thành đều là lựa chọn sai lầm nhất của bọn họ từ trước tới nay...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Giáo hoàng Diệp Tâm Hạ

Diệp Tâm Hạ hướng về Michael địa phương

Phía sau lưng nàng, toàn bộ kỵ sĩ đã rời đi trừ điện chủ Hải Long.

Nàng rõ ràng, trận phân tranh này, kết quả chỉ có toàn quân bị diệt nếu không có ai hạn chế Michael tầm nhìn.

Dưới tình huống không phải tất cả các đại thiên sứ cùng tham gia vây quét, cơ hội duy nhất của bọn họ, là phải có ai đó giữ chân Michael.

Thiên sứ mười sáu cánh, chung quy nếu muốn ai đó trên bàn cờ Thánh Thành mà hần đang quan sát chết đi, tuyệt đối dễ như trở bàn tay.

Bất quá trước mặt Michael, Diệp Tâm Hạ là ít cơ hội bị chết nhất.

Không phải bởi vì nàng mạnh mẽ hơn những Mục Ninh Tuyệt, Saga, Mục Bạch hay Triệu Mãn Duyên, mà bởi vì nếu đem so với họ; những ly tai giả, phản bội thiên sứ, đọa lạc thiên sứ thì Michael cần phải có nhiều lý do hơn để bắt ép Thần nữ Parthenon tru diệt.

“Làm được cái chân thực việc tâm huyết theo đuổi, người hần đang coi rằng mình vừa đạt được hảo hảo thành tựu?” Diệp Tâm Hạ nói rằng.

Michael có nhận ra thần nữ của Parthenon cùng Hải Long đang đứng trước mặt, nhưng hần vô tình hay cố ý, bản thân đang nhắm mắt bận bịu cảm thụ một chút âm thanh trong lục đạo, cũng không vội trả lời lại.

Thái độ này mà nói, Diệp Tâm Hạ rất vừa lòng, nàng cốt ý đến đây để kéo dài thời gian với Michael, hần bận tâm, liền nàng cũng sẽ im lặng chờ đợi ở đó, không phát sinh bất kỳ cái khiêu khích chọc giận nào, ý tứ bình tĩnh đến lạ thường.

Đại khái thanh lặng yên kéo dài một quãng, mặc cho thiên không Thánh Thành vẫn xô bồ loại keng keng giao chiến với nhau trong rất nhiều địa hình đặc khu.

“Người nghĩ mình có thể khóa chân ta được bao lâu?” Michael bắt đầu cất lời.

Trong lời nói của hần, bao hàm loại ánh mắt đánh đồng cả Hải Long lẫn Diệp Tâm Hạ.

Ngữ khí đơn giản muốn truyền đạt rõ ràng cho vị thần nữ hiểu kỹ, rằng dụng ý của nàng, vốn đã bị hần nhìn thấu, thực lực của nàng, càng là hần không xem như mối họa có thể gây trở ngại.

Không có nói suông,

Michael hát tay lần thứ nhất một cái về phía Hải Long.

Một chùm đại đạo quang điểm hội tụ từ sau lưng hòn ảnh thiên sứ mười sáu cánh, theo giao vân phát lực đến phía trước.

Đại đạo không to lớn, chấn động, mà hình thành như một con phong hào ánh sáng quét ngang, nhanh chóng thổi bạt đến Hải Long mục tiêu.

“Oanh ~~~~~”

Từ khi hình thành quang điểm đến lúc xuất kích, vền vẹn chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Hải Long chỉ vừa bị ánh sáng lăm liệt kia cản trở tầm mắt thì phút chốc đã nhận một cú bạt trời giáng trực diện lên người, hất tung lên tận tầng đối cảnh trên thiên không Thánh Thành, rồi bay xa tít tắp tận mây đậm tính từ vị trí cũ.

Diệp Tâm Hạ đứng đó có chút không hiểu chuyện gì xảy ra, loại này công kích không rõ ràng tồn tại thời điểm, cảm giác cứ như vừa rồi Michael đã giấu đi quang huy sau một thời gian dài ngâm xướng vậy.

Nhưng Tâm Hạ là một cái pháp sư Tâm Linh hệ nắm giữ thần hồn ý lực.

Nàng hoàn toàn không hề thấy Michael vận dụng ma pháp nào từ lúc bước đến đây.

Mãi suy nghĩ cũng không rõ ràng câu trả lời, lại cảm thấy điều đó không quan trọng, Diệp Tâm Hạ trước sau vẫn phải tiến tới gần hơn Michael.

Thánh Thành cổ điện, vốn ngàn năm nay lưu trữ dưới quang minh chiếu rọi, là thời không tinh hoa vật phẩm nhất định muốn hội tụ, ưu tú đương nhiên sẽ dẫn dắt chúng sinh, đất lành sẽ nuôi dưỡng sinh trưởng, quang minh vì vậy càng sẽ là nâng cao phẩm giá của hết thảy nguyên tố, sinh vật.

Mỗi một tác đất tòa thành, bên dưới lớp gạch son vàng được hấp thụ biết bao nhiêu điều kiện lành tính nhất thế giới này, dĩ nhiên sẽ là vạn trùng sinh sôi, thực vật bạch tính.

Diệp Tâm Hạ chậm rãi bước đi trên lớp gạch vàng đỏ.

Mà từ thân người của nàng, phảng phất lên phía sau là hòn ảnh của một minh tinh thần thánh.

“Nữ thần Athena!!”

“Thần nữ bảo hộ cho Athens thực sự tồn tại sao?”

Một số thánh tài giả, giáo vụ Thánh Thành ở gần đó đột nhiên chấn kinh, sừng sốt khi phát hiện một luồng sương trắng điện cuồng phát ra ở địa phương thiên sứ trưởng Michael của họ đang đứng.

Athena hòn ảnh chấp tay lại, trên người tỏa ra mấy tầng hào quang rực rỡ từ phương thức cầu nguyện cổ xưa.

Diệp Tâm Hạ duy trì tư thế của mình, bàn tay nàng cũng lắc nhẹ, nhắm mắt nương theo chân ảnh.

Bên dưới gạch vàng son tòa thành,

Mộc tinh phát triển bực vờ lên trên, trùng hoa, ong bướm khắp thiên không quang minh quy tụ hết thảy về xung quanh vàng sáng của thần nữ.

Chẳng mấy chốc, vàng kim sắc đại biểu Thánh Thành liền chuyển mình thành phủ lên màu thiên nhiên hoang dã, lại như một tòa thành cổ kính có niên đại lâu đời được xây bên trong chốn rừng già nhiệt đới.

Dù là chúc phúc xa hoa đến tột đỉnh, hay là tâm linh vẫy gọi mạnh mẽ, hết thảy sinh linh đều sẽ vì nàng mà phục vụ.

Ánh mắt Michael thay đổi, hẳn còn không nghĩ trên thế giới này tồn tại quyền năng thao túng sinh linh ở mức độ vi sinh như vậy.

Xác thật, kể cả nữ thần Athena cũng sẽ không có ma pháp cường đại này.

Diệp Tâm Hạ cũng không phải là một pháp sư thực vật hệ, một triệu hoán sư kết nối.

Nhưng là Diệp Tâm Hạ còn một thân phận, nàng chính là giáo hoàng tân nhiệm, nàng chính là người duy nhất trên thế giới này thừa hưởng pháp môn độc ác nhất nguyên rủa.

Nàng sử dụng một ít kỹ xảo để tán dương cổ thần mẫn trùng thâm thấu vào sinh vật nơi đây, nàng ban cho chúng một gia trì sự sống mới, là dùng tâm linh để gọi mời, tạo chúc phúc để lập một cái khế ước mọn lực.

Giao kèo kết thúc, nàng liền sẽ trả về sự tự do.

Lại như Athena, thần nữ trí tuệ, ở thời đại của nàng, không hẳn tất cả mọi việc đều sẽ có thể dùng quyền năng để giải quyết, một ít thủ thuật, một ít hiểm

thuật sẽ làm nàng trở nên hoàn hảo hơn.

Diệp Tâm Hạ và Athena thực sự không có khác biệt!!

Bạch ma pháp lãnh tụ, Diệp Tâm Hạ nắm giữ năng lực giao kèo với mọi sinh linh trừ hắc ám thuộc tính.

Nàng không phải cưỡng ép nô dịch nhưng hết thảy sẽ tình nguyện vì nàng mà cống hiến.

Thậm chí kể cả hoa phạm quỳ, thánh vũ thần lực của Michael cũng vì vậy mà đang phục vụ cho Diệp Tâm Hạ.

“Bạch cốc trùng kích”

Hoa trùng, sâu bướm, ong tinh dưới kim diệu phù ban ấn lập tức mấy ngàn đạo bùa vây lên Michael vị trí.

Hắn bình tĩnh soi theo, quang điểm đằng sau lại phát tỏa một lần nữa.

Nhưng toàn bộ ánh sáng chung quy bị hoa phát khắp nơi hấp thụ, liền không còn một tia nào chạm được đến bầy trùng kia.

"Kèo kẹt kèo kẹt kèo kẹt ~~~~~ "

Tiếng vang rất nhỏ bé xuất hiện xung quanh Michael, trên lầu tháp chất gỗ, một nhánh dây leo màu xanh dường như một con rắn nhỏ có sinh mệnh, đang từng điểm từng điểm quay quanh mà xuống bó buộc lại người hắn

Trên đường phố, những thực vật xanh lơ kia nhìn như không có đặc biệt gì, cũng không biết lúc nào lại như vật còn sống, hết thảy hướng về chỗ Michael giữa không trung cầm cố.

Dây leo càng ngày càng nhiều, bắt tri bắt giác triệt để phủ kín mảnh quảng trường chỗ Michael, từng đóa từng đóa hoa phạm quỳ phóng ra yêu điểm chi vận, như từng con mãnh thú bất cứ lúc nào cũng sẽ đánh về phía người.

Phạm quỳ chấp chôn, quỳ biện màu xanh làm người có chút hoa cả mắt, dây leo cùng phạm quỳ xung quanh Michael càng ngày càng nhiều.

Một thủ dưới lớp đất càng mang trùng độc qua gai nhọn, đang cố gắng siết chặt lại cánh thiên sứ của hắn.

Mà địa phương hắn lơ lửng, chỉ chít trùng độc bùa vây thay nhau cắn đốt như một khối u nhọt khổng lồ phát sinh giữa trời không.

Cảnh tượng diễn ra tương đối ghê sợ, người bên ngoài nhìn thôi cũng đau nhức khắp cơ thể, Michael còn chẳng có cơ hội thét lên thành tiếng.

Liền Diệp Tâm Hạ cũng bất ngờ với sự hung hăng của sinh linh ở Thánh Thành, ngay cả thánh tài vệ binh xung quanh quan sát cũng tuyệt đối không dám lại gần cứu nguy cho lãnh tụ của bọn họ.

Họ chỉ rút rè đằng xa, sợ sệt trông vào sắc mặt của Diệp Tâm Hạ

Trên thế giới này, lại có người đảo ngược trận pháp Phạm Quỳ của thiên sứ trưởng Michael.

Càng là tồn tại một người đang dồn ép mười sáu cánh thiên sứ mạnh mẽ nhất vào còn đường chết.

Thần nữ Parthenon rút cuộc lại làm sao thu được cường đại năng lực này?

“Xèo xèo xèo~~~~~”

Khắp tòa thành đột nhiên bùng cháy dữ dội như là gạch nung thiêu đốt.

Đại diện kim sắc bị phủ lên tấm thực vật, một lần nữa trở mình, phát ra minh huy diệu nhật, một hồi đem toàn bộ sinh linh, thực vật của Diệp Tâm Hạ nung chảy thành nhựa đường.

“Cút hết đi cho ta!!”.

Quang điểm sau lưng Michael đốt cháy mãnh liệt trở lại, chúng ngay sau đó tịnh hóa hết thảy trùng hoa, trùng độc, ong bướm trước mắt.

Liền giao ước toàn bộ bị đánh sập, Diệp Tâm Hạ phun ra một ngụm máu nhỏ tổn thương thể trạng do phản phệ.

"Người nào lại can đảm dám có nửa điểm coi thường Thánh thành, nửa điểm ý khiêu khích, ta tất để thân hình hắn mất diệt!!"

Michael phun ra lời nói ngông cuồng đến cực điểm này, mà nụ cười của hắn càng là từ ôn hòa đến điên cuồng kiêu ngạo, hướng về Diệp Tâm Hạ.

Hắn giơ hai cánh tay lên quệt vào nhau, mở xé ra một cổ lực lượng ánh sáng chói đến mức khiến Diệp Tâm Hạ phải xoay mặt đi nơi khác.

“Rắc rắc rắc ~~~~~”

Quang minh đại diện nứt ra trăm mảnh khe vực, bao nhiêu mảng thành thị rơi xuống bên dưới.

Đến toàn bộ trời đất liền diễn biến thành một cõi màu đen âm u, kéo đến giông tố cuộn cuộn, mà ở dưới sự điều khiển của Michael, lít nha lít nhít thiểm điện đỏ rực đánh xuống khắp nơi trên thiên không Thánh Thành.

“Oành oành oành~~~~~”

Những tiếng vang ọc ọc đến điệp tai xung quanh Diệp Tâm Hạ, mà nàng rõ ràng không hề nhận bất kỳ tia sấm nào.

Michael triệt để là tấn công những người thân của nàng, bất chấp đem hết thủy bình nguyên thiên không Thánh Thành này san phẳng về thời kỳ đồ đá.

Bóng tối phủ kín hầu hết tâm nhãn của nàng, âm thanh hủy diệt lời phạt cùng gào thét khắp nơi càng khiến Diệp Tâm Hạ bỗng chốc sợ hãi, nàng co rúm người lại, một tay che lấy miệng mình.

Ở loại tầm nhìn hạn chế còn lại, Diệp Tâm Hạ lại thấy Michael như hóa thân thành một titan khổng lồ, to lớn đến vạn trượng đang xòe ra mười sáu đôi cánh đỉnh điểm hung dữ nhìn về phía mình đe dọa.

Sức mạnh của nàng chỉ có thể giao hiệp với sinh linh.

Nhưng sức mạnh của hắn rõ ràng cường đại đến cánh giới thiên thần, ma pháp thứ nguyên tùy tiện thao túng trời đất không gian, lại như một hung thần Titan cổ đại mạnh mẽ nhất trong quá khứ từng hủy diệt đi văn minh Hy Lạp, đem hết thủy mười hai vị thần phải bỏ trốn khỏi quê hương.

Tranh đấu, phát triển, biến hóa ở Parthenon Thần Miếu lâu như vậy, Diệp Tâm Hạ bóc kén, lột vỏ thành một người khác hẳn.

Nàng có trí tuệ, có sự mạnh mẽ của thần nữ, càng là có lạnh lùng, nhẫn tâm của giáo hoàng.

Nhưng nàng vẫn là Diệp Tâm Hạ.

Vẫn tồn tại loại hồn thái chân thực nhất, cũng là nguyên bản nhất của nàng, nhân từ, e dè và đôi chút sợ sệt.

Khi gặp phải một Michael quá đồi hung dữ, quá đồi cường đại, vượt qua mọi sự hiểu biết của mình, liền thứ tận sâu căn nguyên của Diệp Tâm Hạ đã bộc lộ ra rõ rệt.

“Lúc này ta thấy ngươi đeo trên mình là huyết thạch giới, vậy ngươi có hay không nên ở đây thừa nhận mình là thần nữ Parthenon, cũng là giáo hoàng chí cao của Hắc Giáo Đình?” Michael ánh mắt vô cùng hài lòng hướng về Diệp Tâm Hạ nhìn nhận.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Không hồn

Diệp Tâm Hạ vốn dĩ đang run người cảm cấp, trong niệm thức của nàng, Michael chính là quái vật tàn bạo nhất mình từng gặp, giờ đây con quái vật đó lại nắm thóp được bí mật sâu nhất bên trong nàng, càng sẽ khiến cho Diệp Tâm Hạ sợ hãi đến không gì diễn tả được.

Giáo hoàng là cái nhìn mà nàng đã muốn mang giấu đi khỏi thế giới này, nàng đã phải kìm nén nỗi đau triệt để khi đánh mất sinh mệnh cả ngàn ký sĩ Parthenon, những người đem tính mạng ra để bảo vệ lấy danh dự thần nữ.

Lại còn có bí mật nào trên thế giới này đáng để móc ra hơn thế?

Thần nữ của Thần miếu, tín ngưỡng cao nhất không kém gì bất cứ đại thiên sứ nào trên thế giới này, biểu thị phước lành, cứu độ cho thị dân, liền đồng thời là Giáo hoàng của Hắc Giáo Đình, kẻ lãnh đạo phía sau màn của bao nhiêu thảm sát.

Phi thường hoảng loạn, nàng không biết phải đối diện với tình huống này như thế nào?

Đến tận cùng nàng bị Michael xâm lược cả tinh thần, chìm trong biển ý thức đã chết.

“Điện hạ, điện hạ!!”. Hải Long từ đằng xa lao đỡ lấy Diệp Tâm Hạ.

“Hải Long!” Diệp Tâm Hạ như một cái nữ hài mỏng manh bị dọa cho hoảng sợ, liền thấy Hải Long đến, vội và chộp ngay lấy tay hắn.

Lần đầu tiên nhận được loại ánh mắt nàng sợ hãi cầu cứu, Hải Long trong lòng cảm thấy không ít chột dạ, càng tận cùng phần nộ nhìn về phía Michael.

“Điện hạ, khi này, ta bị hất tung ra xa tít tắp, tuy có chút đau đớn, nhưng rõ ràng chương khổng của Michael không phải đòn nặng như tưởng tượng, quang điểm kia dưới tình huống chúng ta không phòng bị, cũng không thể đã thương nổi”. Hải Long nói rằng.

Diệp Tâm Hạ nghe những lời nói này, trong lòng tuy vẫn còn hoảng sợ, nhưng ngờ ngợ lại nhận ra điều gì đó, nàng nhanh chóng dò hỏi Hải Long.

“Trên đường đi tới đây, ngươi có thấy qua phản chiếu Thánh Thành bên dưới?”

Khuôn mặt Hải Long lộ ra đường nét không mấy thỏa đáng với lời lẽ này.

“Chưa rõ ràng ý ngài, ta vừa quay trở lại đã thấy ngài ngã khụy ở đây nên...”. Hắn đáp lại.

“Hải Long, ta có thể..” Diệp Tâm Hạ cắt lời Hải Long, nàng rút của một tay của mình chỉ lên đầu, ám hiệu muốn trực tiếp vào trong tâm trí của hắn.

Mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, Hải Long vẫn gật đầu, không từ chối bất kỳ đòi hỏi gì từ thần nữ.

Diệp Tâm Hạ bắt đầu du hồn vào tâm thức của Hải Long, nàng chăm chú theo dõi tiến trình, trên mặt dần dần mờ đi những biểu tình thống khổ, nhanh chóng chuyển sang ổn định phục hồi, đến cuối cùng, nàng lại nở một nụ cười nhu mì, nhẹ nhàng.

“Hải Long, ngươi tiến về trước công kích hắn, ta sẽ an bài trợ thủ.” Diệp Tâm Hạ nói rằng.

Thiên không đen mực cùng lít nhít sấm chớp mà Michael đang hóa thân như một vị chúa tể thiên lôi, hắn trừng mắt xuống nhìn hai người họ, trong tâm tay dự định mở tính ngân hủy diệt.

Đột nhiên, một đạo tia sáng chói mắt xuất hiện ở giữa không trung, làm bật nắng lên cả tầng mây đen ngịt, để Michael bị mù nhất thời, ngay sau đó là khí tức nóng hừng hực phá vào mặt, khi thị giác Michael lần nữa khôi phục lại, nhưng trong giây lát phát hiện một vòng điệu nhật giữa trời, xích hóa hừng hực, dĩ nhiên chẳng biết lúc nào treo lơ lửng ở thấp như vậy!

Là thái dương!

Nhưng thái dương làm sao sẽ ở độ cao này?

Ánh sáng mạnh đến nỗi con mắt đều sắp không mở ra được, dưới quang mang, thân thể càng như là ở trong một cái lò lửa không ngừng tăng nhiệt độ.

Đột nhiên, thái dương treo lơ lửng xuất hiện di chuyển đáng sợ, liền nhìn thấy liệt nhật mang theo điệu viêm cuộn cuộn xông về phía Thánh điện thiên không Thánh thành, va về phía đại thiên sứ trưởng Michael

Michael hai mắt mở ra, trong nóng bỏng đau nhức nhìn chăm chú thái dương cuộn cuộn mà đến, sau khi hắn nhìn thấy một thân ảnh cự thần hiện ra trong quả cầu lửa nóng rực, hắn lúc này mới ý thức được thái dương kia không phải thực sự

"Thái Dương Apollo cự thần!!"

Michael nhận ra Cổ thần Hy Lạp này, hắn đứng ở trong hỏa diễm phệ tích Thánh điện, khôi giáp trên thân, da thịt lộ ra đều có vết tích bị thiêu đốt rõ ràng, tuy nhiên dựa vào thần lực của sĩ thiên sứ, vết tích kia trên thân hắn chỉ giống như bụi mờ đeo bám.

"Bạch!!!"

Một vết hắc quang, cuốn lấy khí tức từ vòng nồng nặc.

Đó là một người mặc khôi giáp đen kịt, kỵ sĩ uy vũ cầm Minh đao trong tay cực tốc đột kích, Minh đao màu đen kia không biết ngâm qua huyết hà của bao nhiêu cuộc chiến tranh, khi người cầm đao mạnh mẽ chém về phía mười sáu cánh Sĩ thiên sứ.

Tuy nhiên không rõ vì lý do gì, dù là tập trung vào một điểm cự yết, minh đao vòng tròn cường bạo như thế nào cũng chẳng thể gây nổi một vết xước trên người Michael.

"Oành!!!!!!!!!"

Thái Dương cự thần giờ lên một cái chân, mạnh mẽ giẫm hướng về Michael, không khí bị áp súc, không gian vỡ vụn, lực lượng đập xuống hầu như để thiên không Thánh thành xuất hiện một cái lỗ thủng.

Michael nhưng không né tránh, hắn duỗi ra một cái tay khác, dĩ nhiên lấy bàn tay nhỏ bé đi nắm chặt chân như ngọn núi của Thái Dương cự thần!

Michael một tay nâng cổ lão cự thần, ngón tay phá vỡ Minh giới đồ ma chiến trường.

Michael tay vẫy một cái, liền nhìn thấy Apollo cự thần uy vũ đến cực điểm không biết bị sức mạnh nào đó trọng kích vào bụng, toàn bộ thân thể khổng lồ như núi dĩ nhiên bay ngược ra ngoài, điệu bộ đồng dạng biểu hiện nhăn nhó, vô cùng đau đớn.

Còn lại Hải Long, Michael không có thi triển quyền pháp, thân sau mười sáu cánh của hắn lóe lên hồn ảnh thiên sứ vô cùng rõ rệt, ẩn tàng bên trong nó là một nhiếp không dán chặt lên tròng mắt vị Minh Thần Hades đang nhìn vào.

Mình mã màu đen dưới khó Hải Long rõ ràng không hề bị xuyên phá, liền ngay đến Minh giới độc giác mã thần vẫn còn tồn tại cực điểm nguy nga, kết quả như không có một sự tấn công nào của Michael

Nhưng là Hải Long cảm thấy toàn thân bí bách không khác gì bị độc tố của dị trùng tiêm kích vào người, có thể dễ dàng nghe được một vài tiếng rên thống khổ, dần vật hấn.

"Dưới quang minh thần uy của Thánh Thành, từ khi nào Cự thần viễn cổ cùng một cái Minh thần hắc ám ở Hy Lạp dám tới đây làm loạn?" Michael truyền đạt âm thanh xuống.

Đây chính là thần lực của mười sáu cánh Sí thiên sứ sao?

Một vị chí cường giả nhân gian nắm giữ Minh vương Hades thánh hồn và một đầu chân chính đế vương cổ đại dĩ nhiên cũng không chống đỡ được một đòn của Michael.

"Thật sao? Thao túng toàn hệ nguyên tố, thao túng thứ nguyên dị vật? Thần lực trời ban sánh với đế vương cấp bậc?" Diệp Tâm Hạ một bên tiến tới bên cạnh Hải Long.

Nàng vén vén một cái váy tay lóe lên ánh sáng hồng nhạt, liền giải tan mọi sự thống khổ trên cơ thể hấn.

Diệp Tâm Hạ nhìn tới Michael, nàng thử nghiệm giờ cánh tay về phía trước, dùng tâm linh tạo ra trong trên bàn tay mình một quả cầu quang điểm đỏ chói.

Nàng thấy quả cầu về phía trước, nó vùn vụt lớn dần lên thành một khổng lồ cầu điểm, nóng rực hóa tâm giữa thiên không đại điện.

Tình huống đường đột, liền Hải Long sau khi đứng dậy cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hấn có chút há hốc miệng kinh ngạc.

Thần nữ lại còn có thể thao túng nguyên tố hỏa sao?

Nhưng tại sao những nguyên tố hỏa này đang dần dần có khí tức thủy chi đậm đặc đến như vậy!!

"Phốc~~~~~"

Diệp Tâm Hạ thay đổi tâm ý, quả cầu hỏa điểm cuộn cuộn nóng rực liền biến thành thủy cầu thanh lãnh mà không hề xảy ra bất cứ quá trình xâm chiếm, thôn phệ nguyên tố nào cả.

Đơn giản giống hệt một màn ảo thuật quỷ dị!!

Mà Michael đứng trên trung lưu kia, ánh mắt không giấu nổi mấy phần tức giận chăm chăm dán lên thân người vị thần nữ của Parthenon.

Mười sáu cánh lông vũ giãn phủ to lớn, cường đại đến vô trùng là thế nhưng dưới cái nhìn của Diệp Tâm Hạ, loại bảng bạc ảo thuật tàng ảnh này không còn có thể tiếp tục che giấu, hiện thân thực tế chỉ là một cái giả thiên sứ hồn thai.

Không phải là Michael!!!

Mà là một thiên sứ khác.

Người chấp chương quang minh Thánh Thành, Remiel!!!

"Roẹt~~~~~"

Remiel mở nhãn cầu, nổ tung thủy cầu khổng lồ mà Diệp Tâm Hạ tạo lên.

Ngay lập tức trời đất đen tối ở Thánh Thành trong mắt Diệp Tâm Hạ cùng Hải Long được mở toang trở về hiện thực; không có sấm giật, không có sụp đổ tòa thành, không có tiếng gào thét bởi vì hủy diệt ma pháp.

Remiel hiện thân giữa thiên không tòa thành.

"Người nhận ra từ lúc nào?" Remiel hỏi.

"Lúc Hải Long quay lại, có cho ta một cái gợi ý cân nhắc quan trọng, nhờ nó ta có thể phá giải trận pháp của người!" Diệp Tâm Hạ hướng về Remiel trả lời.

Remiel nhìn về Hải Long hừ lạnh một cái, hấn xác thật lựa chọn Hải Long cùng Diệp Tâm Hạ đi vào bẫy rập của mình, nhưng chính hấn tự ý xé Hải Long ra khỏi cuộc đấu từ sớm liền mang ý nghĩa để lộ ra sơ hở.

Là Huyền tâm khổng lồ!!

Thanh y sí vũ, Remiel nhưng là một tên cấm chú tâm linh hệ chí cường trong thiên hạ, cứ việc sắp đặt cạm bẫy Huyền tâm khổng hồn này, chính là thần phú của hắn!

Cạm bẫy tâm linh, đại biểu cho Thánh Thành khổng chế của đại thiên sứ trưởng Remiel.

Bất cứ ai sơ sẩy rơi vào trạng thái khổng hồn của hắn, dù cho ý chí hay tu vi cao đến đâu, chắc chắn sẽ thành nô dịch tinh thần cho Remiel đùa giỡn.

Diệp Tâm Hạ là lãnh tụ bạch ma pháp, sở hữu thần hồn, đồng dạng tâm linh ma pháp sẽ là cực hạn nhưng tinh thần nàng bị dao động mãnh liệt sau khi chứng kiến Mạc Phàm chết đi, phi thường sẽ rơi vào bẫy của Remiel.

Apollo Cự Thần được Diệp Tâm Hạ gọi ra từ khế ước vật phẩm trong huyền tâm của Remiel liền cũng sẽ bị Remiel thao túng.

Mà ở huyền tâm của mình, Remiel chính là chúa trời, hắn tùy ý có thể sáng tạo ra bình cảnh, có thể biến hóa hết thảy mọi việc trong thế giới tinh thần.

Ban này, Diệp Tâm Hạ nhờ có sự trợ giúp của Minh thần Hades Hải Long và Apollo Cự thần, nàng đã có thời gian để du hồn tìm đến tâm thức thực sự của Remiel trong huyền tâm thần phú mà hắn tạo ra.

Nàng đem tâm linh hệ của mình đánh úp lên tâm thức không đề phòng của Remiel, liền chính mình cũng trở thành chí tôn giả trong thế giới của hắn.

Thậm chí, Diệp Tâm Hạ vẫn là cao minh hơn, nàng đã ngấm để lại một vết sẹo trong tâm thức của hắn, sau khi tự phá bỏ thế giới khổng hồn của mình, Remiel nhất nhất sẽ không thể nhớ được Diệp Tâm Hạ ký ức, chuyện về nàng là giáo hoàng cũng vì vậy mà quên đi.

...

Là chí cao tâm linh hệ, Remiel dĩ nhiên biết mình đã mất đi một phần ký ức nào đó.

Hắn trên con người không khỏi nhém lên bùng bùng lửa giận.

Sí vũ chậm rãi mở ra.

Đại thiên sứ trưởng Remiel triệt để hóa thân diện mạo thiên sứ trưởng của hắn, có thể nhìn thấy sau lưng Remiel có rờn rã mười hai cái sí vũ, những lông vũ sí hồng này rõ ràng không hề có một chút nhiệt độ, nhưng lại để đại thiên sứ trưởng Remiel làm cho người ta có một loại cảm giác thần thánh uy nghiêm bất khả xâm phạm, không cách nào nhìn thẳng, lại không dám tới gần!

"Mười hai cánh Sí thiên sứ!!!"

Thánh sí khí của Remiel để người toàn thành mở mang tầm mắt, người và những thánh chức giả ở trong Thánh thành kia đều biết thiên sứ là tồn tại phân chia cấp bậc nhất định.

Như những năng thiên sứ kia trở thành thánh ảnh, bọn họ nắm giữ thiên sứ thai hồn, là song dực thiên sứ trụ cột nhất trong thiên sứ.

Một số cường đại thánh ảnh cùng thần tài giả, bọn họ là bốn cánh đến tám cánh, mỗi khi gia tăng một đôi cánh Thiên sứ cảnh giới của bọn họ liền sẽ khác nhau.

Tuần du thiên sứ ở thời điểm chưa vinh đăng Thánh thành, thực lực của bọn họ đại khái cũng chỉ có ở trong khoảng bốn cánh đến tám cánh hoặc thậm chí ít hơn, chỉ có sau khi trở về Thánh thành tiếp tục tu hành, bọn họ mới có cơ hội đột phá tám cánh giới hạn, trở thành mười cánh, mười hai cánh, mười bốn cánh, thậm chí là mười sáu cánh loại cấp bậc truyền thuyết Thánh Thần Thiên Sứ!

Dưới bốn cánh, đều xưng là Năng thiên sứ.

Bốn cánh đến tám cánh, xưng là Đức thiên sứ.

Mười cánh xưng là Hình thiên sứ.

Mười hai cánh chính là Sí thiên sứ!!

Sí thiên sứ là cảnh giới tối cao của thiên sứ, sau đó mặc kệ là mười bốn cánh hay là mười sáu cánh, đều chỉ xưng là Sí thiên sứ.

Tại quang minh, chức vị cùng hồn cấp thiên sứ bản thân liền không giống nhau, một số đại thiên sứ trưởng trước khi vinh quy Thánh thành thực lực bản thân bọn họ thậm chí còn thấp hơn một ít Đức thiên sứ.

Tuy nhiên, kể cả pháp lực của riêng họ lại mở ra thêm một khái niệm khác, một số ít thiên sứ thích việc theo đuổi ma pháp cảnh giới hơn là gia tăng tu vi qua thần lực thiên sứ.

Như việc tuần du thiên sứ Sarel chỉ đạt hai cánh thần lực nhưng lại là một đỉnh phong thứ nguyên ma pháp, nhân loại gần như không ai có thể bì kịp.

Remiel tương tự, hắn chưa bao giờ tự mình chiến đấu, tu vi trình độ Tâm Linh hệ cùng Triệu Hoán hệ của hắn nhưng cực cao, đây chính là nguyên nhân vì sao tuyệt đại đa số người cũng không biết hắn đã là mười hai cánh Sí thiên sứ.

Remiel đạt đến cấp bậc mười hai cánh Sí thiên sứ, đây là tất cả người Thánh thành cũng không nghĩ tới, bao quát chính Michael đằng xa phát hiện cũng hơi kinh ngạc.

....

....

Quang minh tháp cao sừng sững, một con người quang minh đột nhiên chuyển động, con người to lớn kia khóa chặt Diệp Tâm Hạ, từ từ lộ ra một luồng địch ý đáng sợ!

Theo hào quang mười hai cánh của Remiel càng ngày càng cường thịnh, có thể nhìn thấy tòa quang minh chi tháp kia đột nhiên bị một đoàn kim quang nồng nặc bao phủ...

"Gào ~~~~~!!!"

Trong kim quang, một cái sinh vật cổ xưa chí cường khí tức thần thánh hào hùng phát ra một tiếng gầm dài, tiếp sau đó thiên không Thánh thành xuất hiện một thân thể to lớn hùng vĩ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Quang minh cự long, Apollo cự thần

Quang minh cự long!!

Quang minh cự long cũng xưng là Kim long!!

Nguyên lai quang minh cự long này là Remiel hô hoán ra.

Nó đi về phía trước, đại địa Thánh thành đang rung động dữ dội.

Nó đi tới gần Thánh điện, thân thể cùng Thánh điện cung điện liên miên không phân cao thấp.

Bất thành linh, quang minh cự long đuôi đột nhiên hướng về phía xung quanh quét một cái, nhất thời một đám nhà lầu lớn kiên cố trên tòa thành vỡ nát thành hàng nghìn mảnh vỡ bay về phía kỵ sĩ Parthenon.

"Cẩn thận!!"

Hải Long hét lớn một tiếng, hồn ảnh Minh vương Hades âm u hiện ra ở phía sau.

Một tấm hắc ám tường thành khổng lồ không biết từ nơi nào bên dưới mọc lên, giống như một phần tường thành của quốc gia minh giới, bên trong kiên cố thủ lấy Diệp Tâm Hạ cùng những người khác bảo vệ.

Minh giới chi tường ngăn cản hết thấy những mảnh vỡ đánh tới.

Kim long sắc thái biểu tình phần nộ, nó vốn là quang minh sinh vật, nên cực kỳ bài xích với lực lượng đến từ hắc ám vị diện, càng là nhớ về lần trước thất bại xấu hổ trước Cổ Lão Vương Trảm Không.

Huyết thống cấp bậc của nó phi thường sẽ thuộc về loài viễn cổ cự long mạnh mẽ nhất thế giới, nên sau sự tình nhục nhã trước đó, Kim Long những năm gần đây tận dụng tài nguyên dồi dào ở Thánh Thành tiến thân tu luyện thêm, đạt được không ít thành tựu nhất định.

"Đừng!!!!!!"

Lần thứ hai xoay đuôi, Kim Long nâng thêm một trường lực lên, gia tăng sức mạnh lớn đến đáng sợ, liền nhìn thấy hàng tường phòng ngự của Hải Long xuất hiện không ít vết nứt rộng khắp.

Những mảnh vỡ sắc bén kia bắn ra, như mảnh đạn tập kích lít nha lít nhít đám người Thánh Thành lẫn Parthenon Thần Miếu, đại khái thương vong cũng nhất định sẽ có đi.

Normand dưới hào quang bích nhật của thánh hồn Poseidon, trong tay một cây hải trượng kim người cầm chặt xuống mặt đất, phát sinh thành thủy vực phòng ngự lớp thứ hai, gia cố cho Minh giới chi tường tiếp tục chống đỡ.

Thế công mỗi lúc một cường thịnh, Kim Long lần này rít rào lên một tiếng rồi nhướng người húc thẳng về địa phương những kỵ sĩ.

“Rắc rắc Uỳnh Uỳnh ~~~~~”.

Một đầu thân sắc quang kim như tầng tầng thiên không bổ trực tiếp lên thành tường Minh giới, lập tức đem san phẳng một góc lớn thị trấn ở tòa thành, khỏi phải nói hàng rào phòng ngự Hades cùng Poseidon lập tức tan thành phần vụn, cả hai cũng bị bật lùi lại khá xa.

Bụi mù cuồn cuộn, vền vền mấy lần kết thúc, Thánh thành phòng ốc liền như là mô hình vậy toàn bộ bị san thành bình địa.

Wallis phản ứng kịp thời mang thần nữ bọn họ rời đi nhưng vẫn đành trơ mắt nhìn rất nhiều những kỵ sĩ thần miếu khác chôn vùi trong ngàn vùng sàn gạch đổ nát, cơ bản mạng sống khó có thể bảo toàn.

"Hồng hồng hồng!!!!!!"

Một tiếng gào thét rung trời của cự long, từ bên cánh của nó, đột nhiên một tia liềm bão táp xẹt ngang qua, đánh vào yết hầu nhân lúc nó sơ sẩy. Tuy không để lại vết thương chí mạng, nhưng tuyệt đối sẽ khiến nó bị một phen co giật đau đớn.

“Chiến tranh chi thần Ares!!!”

Đại biểu bạo lực thánh hồn của Parthenon, Ares sở hữu ma pháp hủy diệt cùng ý chí chiến đấu đều là muốn nổi trội hơn hẳn mười người còn lại.

“Kim long này sống ở Thánh Thành đại điện, là thời không tập trung nguyên thủy nhất quang nguyên tố để hấp thu sức mạnh, cộng thêm Remiel nuôi dưỡng, phi thường sẽ trở thành một đầu chân chính hoàn mỹ nhất đế vương”.

"Ares, Wallis, ta để cự thần Apollo hỗ trợ các ngươi đối phó Kim long!" Diệp Tâm Hạ nói.

Sau bóng lưng của nàng, đột nhiên hà lượng nhiệt độ tăng cao không ngừng nghỉ, có dấu hiệu loảng đỏi lưu thành sương nóng.

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Xuất hiện những âm thanh chấn động như thể mang đến một trận sạt lở núi đá, kèm theo khí tràng phát sinh vô cùng dữ dội, bao quát mấy trăm cây số trên thiên không, toàn bộ nội thành công trình đều chịu đến ảnh hưởng, nhất định là có ma pháp đáng sợ nào đó ở nơi nào đó triển khai, nhất định phải lập tức tìm đến đầu nguồn!

Đó Là một đầu Thượng cổ cự thần đế vương.

Dĩ nhiên vì lãnh tụ của Parthenon mà đường hải giáng lâm Thánh Thành!!!

Lần này so với lúc ở Huyền tâm cảnh của Remiel còn muốn đồ sộ, mạnh mẽ hơn.

Không có trời đen cũng chẳng có mây mù che khuất, không có không hồn ý chí cản trở, hạn chế, là một viên liệt nhật chói lóa mắt, nó tỏa ra hào quang soi sáng toàn bộ quang minh đại điện, đồng thời cũng khảm tầng mây thành màu bạch kim!

Cái kia chỉ tồn tại ở trong thần thoại cổ Hy Lạp.

Sinh vật kia thậm chí tuyên cáo đã tuyệt tích.

Cổ lão cự thần kia đã từng là người thống trị toàn bộ vương quốc Hy Lạp...

"Kim diệu Titan, Apollo cự thần!!"

Trên khắp các tháp đài ở quang minh, dòng người giáo vụ, thánh ảnh, thánh tài liền như hồn bay phách lạc, vô số đôi mắt nhìn kỹ con thái dương cự thần kia, lại vì làm sao mà ngay cả đế vương chân chính trong truyền thuyết thần thoại Hy Lạp lại xuất hiện ở Thánh Thành.

Thân hình kim diệu titan cự nhân từ từ hiện lên, nó sừng sững trên không, ngoại vi thân thể có một vòng Thái Dương chi điểm, mỗi cách mấy giây thân thể của nó và Thái Dương chi hoàn kia đều sẽ cùng bùng nổ ra hắc ban chi hỏa, hỏa quang chói lóa mắt kia, có thể so với Thái Dương bùng xuống nhân gian.

Mọi người một mảnh kinh hoàng, lục đục tìm chỗ tránh xa nhất, nhưng một vầng mặt trời chói lóa treo lơ lửng giữa trời, hào quang liệt diễm của nó đủ để bao phủ cả tòa thành, bất luận trốn đến nơi nào đều là khu vực nguy hiểm.

Bất quá họ chỉ còn núp sau bóng ảnh của Thánh Thành thần bảo hộ, là quang minh cự long kim sắc đang phi phà ở vòng nóc phía cao nhất thiên không, khiến cho nền trời phản chiếu càng là một màu vàng óng ánh.

Kim long ghim chi nhãn lên đầu Thái dương cổ đại kia, loại thần quang này làm cho tuyệt đại đa số yêu ma trên thế giới này không chỗ ẩn nấp, nhưng là titan Apollo không thể đồng dạng so sánh.

Viễn cổ cự long cùng viễn cổ cự nhân

Chỉ bàn về loại phẩm chất của chúng cũng đã gắn liền với cuộc đối đầu sử thi rồi.

.....

"Gào gừ hống!!!!!"

Một tiếng gầm không có chút dấu hiệu dừng lại vang tận góc ngách ở thiên không Thánh Thành, Kim Long từ trên thân thể nổi lên những mạt tinh vàng óng ánh, mà ở bên trong càng như chứa một tinh hồn quang lưu.

“Kim sắc thánh luân”

Kim sắc thánh luân là vẩy của quang minh cự long, mang nhiệt khí nóng rực, đan dệt thành hàng trăm thanh phách thiên liệt địa thần, vù vù hướng về đằng sau Apollo cự thần đâm xuống, thanh phách thả xuống hầu như vượt qua chiều cao những quang minh đại tháp, quá trình rơi tự do này càng cuốn lên một tầng lại một tầng kim sắc quang sóng, trùng kích mặt đất cùng kiến trúc Thánh Thành

Thoáng chốc, không gian chung quanh bởi vì thanh phách của Kim Long làm nổ tung, kim sắc thánh luân đi đến đâu, đại đạo thứ nhất đập ra một vùng phế tích, đại đạo thứ hai liền đến mấy trăm cái tòa nhà diện tích lớn nhất Thánh thành cổ lão đều sụp đổ...

Apollo cự thần nhìn thanh phách trùng trùng rơi tới thân mình vị trí, nhưng hoàn toàn không hề đếm xỉa, cao ngạo mặc cho cuộn cuộn kim sắc từ bốn phương tám hướng bay tới, nó trên không trung ngang nhiên xông lên, va về phía cái thánh luân bạc nhược kia, trong nháy mắt vỡ thành mảnh vỡ sắc sỡ, có thể nhìn thấy những mảnh vỡ kia ở giữa không trung hóa thành vô số kim ung mang linh tính, chúng nó hoặc là gãy cánh, hoặc là chảy máu, hiển nhiên đều chịu đến trọng thương.

"Phốc phốc phốc phốc cộc cộc cộc cộc đất ~~~~~ "

Đột nhiên, chi chít mảnh vỡ sắc sỡ to lớn từ kim ung, chúng nó dù cho bị thương nặng, vẫn là nỗ lực tụ tập cùng nhau, tiếp tục cố gắng bay tất cả về phía Apollo cự thần để tấn công một lần nữa!!!

Kim ung vàng óng lít nha lít nhít, đếm mãi không hết, bầu trời thành thị trong khoảnh khắc bị tước ung lấp kín, xung phong không sợ, dùng thân thể chúng nó chống lại Apollo cự thần mạnh mẽ vô cùng!

“Thánh Thành quang huy, kia rõ ràng là sắc vóc quang huy trong kinh sử Thánh Thành, tuyệt đại đa số yêu loại trên thế giới này dưới quang huy đều không chỗ đứng hình!” Rất nhiều thánh giáo, tài vụ đứng ở xa quan sát Kim Long đều không khỏi rít gào sung sướng.

Thánh Thành của bọn họ, chung quy dưới sự bảo hộ của bảy vị đại thiên sứ trưởng, ngoài mạnh mẽ tầng tầng cao thủ cấm chú pháp sư còn không ít cấm giới, kim bài quyền năng nguồn gốc không gì sánh kịp.

Bất cứ một cá nhân, tổ chức, thậm chí quốc gia nào trên thế giới muốn công phá Thánh Thành, phi thường đều đã đặt một chiếc bút ký giấy trắng từ cho chính mình.

Kim Long vậy sắc chính là ngâm mình trong quang huy bao năm nay, khẳng định đã tiếp nhận loại sức mạnh này để gột rửa, hoán cốt, liền đến da vẩy bọc phủ phi thường cũng có linh tính thánh quang.

Kim ung kia khẳng định là vẩy cự long mang quang huy linh tính, hủy thiên diệt địa.

Nhưng tước ung của Kim Long chỉ mới được luyện hóa gấp gấp ở thời gian gần đây, không phải sinh vật mạnh mẽ hoàn chỉnh, chúng nó số lượng khổng lồ như thế nào đi nữa, ý chí lực kiên định như thế nào đi nữa, vẫn như cũ là vẩy long bay vào hòa diễm son, có thể nhìn thấy từ sắc kim ung ở giữa không trung bị dẫn lửa, lại ở trong ngăn ngăn mây giây như một chùm một chùm khối hoa tỏa ra sinh mệnh qua đi nhanh chóng biến mất.

“Hống hống hống ~~~~~”

Cự thần Apollo đột nhiên rống lên những tiếng đau đớn tột độ, dù cho mang liệt diễm phá hủy hết thấy tước ung nhưng thái dương chi hoàn của nó cũng đang trong trận thần minh quang vũ này từng điểm từng điểm tắt.

Dẫu cho chỉ là kim ung không hoàn chỉnh nhưng cự thần Apollo vẫn không cách nào tự mình thoát giải không hết thấy được.

Giờ phút này không có thái dương chi hoàn tuyệt đối che chở, quang minh cự long đại khái chiếm lợi thế tuyệt đối, một lần công phá mạnh mẽ nữa của nó cũng đủ đâm thủng thân thể kim diệu titan viên cổ cự thần này.

Nhận ra hộ khải quanh thân cự thần đã trực tiếp bị nghiền nát, Kim Long uốn lượn cơ thể thành một thân quang huỳnh vòng xoáy, liền tiếp dồn lực vào đuôi đánh tới tập cự thần, liền không cho đối phương có nửa điểm cơ hội lật ngược tình thế, thân thể Apollo cự thần như một viên đạn pháo liệt nhật bay văng ra mấy quả đồi son trên thiên không Thánh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14: Ta thuộc về thế giới này

"Gàoooo ~~~~~!!!"

Long tộc viễn cổ vốn trời sinh bản tính tàn bạo đến cực điểm, liền Kim long vẫn giữ huyết thống đặc trưng nhất này, nó bay cực nhanh đến địa phương cự thần bị đánh tới, quả thực chính là một đạo thiên mang quét ngang trời cao, ngay khi Apollo có thể mở lại được đồng tử, cũng đã có thể cảm giác được một luồng khí tức xao động đáng sợ đang từ ở ngoài trên trăm km vọt tới.

Hào quang sáng rực tại yết hầu, Kim long phun ra long viêm bay thẳng đến cự thần Apollo, liền nhìn thấy trên không đại đạo thứ bảy rộng rãi bị lượng lớn viêm quang chi tức cho phủ kín...

Mà rõ ràng cự thần Apollo bị viêm quang chi tức này tịnh hóa ngay tại cơ thể một nhàoai thương tích, toàn thân càng nóng rực cháy lên, chức viêm long quang hầu như đốt sạch bộ da đến khét đen của nó.

Cái tên này hoàn toàn chính là một cái máy chạy bằng hơi nước màu vàng, sừng sừng ở phụ cận Thánh điện, không chỉ có vững như thành đồng vách sắt còn có chứa xâm lược tính cùng lực hủy diệt cực mạnh!

Không dừng lại, Kim Long vô tới găm một bên thân người của viễn cổ cự thần, hàm răng kim quang dĩ nhiên đủ sức xuyên qua loài titan đế vương này, nó quây đuôi đập mạnh xuống đại địa cùng quạt cánh mạnh mẽ nhất có thể, bật tốc bê đến cả cự thần không lơ lên thiên không.

Toàn bộ nhân viên Thành Thành lẫn Parthenon đều không khỏi khủng hoảng tinh thần trước cảnh tượng kinh hãi này.

Dĩ nhiên là một cái to lớn quang minh bạo long găm nhào người khổng lồ cự thần viễn cổ, kéo lên không tức trên cao bất chấp sự phản kháng đấm đá vô vọng mỗi lúc một yếu đi hơi tức, hai sinh vật đế vương thoát khỏi phạm trù hiểu biết của nhân loại liền đang thi triển loại nguyên thủy tranh đấu, mà rõ ràng ở địa phương này, quang minh cự long vẫn chênh lệch quá lớn với cự thần viễn cổ đến từ Hy Lạp.

Khẳng định Kim Long hoàn toàn có thể đã thăng tiến đến Đại đế cấp bậc!!!

Độ cao Kim Long chạm tới gần như có thể là đỉnh huy lưu quang trên thiên không Thánh Thành, cách xa mặt đất phía dưới bằng cả ngàn tòa nhà cao lớn chồng lên nhau.

“Rắc, xoạc!!!”

Đột ngột một bên cánh tay của Apollo cự thần đã không còn đủ gân cốt để chịu đựng vết cắn mỗi lúc một sâu, lập tức rách ra khỏi cơ thể, khiến nó từ tầng thứ bảy chân không nhận hết toàn trọng lực rơi xuống với gia tốc không thể kiểm soát.

Một quả nhiệt liệt như thiên thạch khủng bố đến không thể tưởng tượng đang đốt nóng không khí khu vực, lao vù vù xuống đông mạch núi Anpơ trên thiên không Thánh Thành.

“vèo vèo vèo ~~~~~”

Ở hướng tây phóng đến, có thể thấy một bóng người mặc giáp khải đen, từ trên tay phóng ra một đạo đao chùy hắc ám mang khí tức vong linh đậm đặc đang lao tới tiếp cận cỗ nhiệt hỏa thạch kia.

“Uỳnh ~~~~~”

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Mình giới thiết chùy của Hades Hải Long xác thực cường đại, đủ để bật ngang, làm lệch đi phương hướng lao xuống của cự thần Apollo, giúp đế vương sinh vật viễn cổ phi thường thoát đi một kiếp tử nạn.

Nếu trực tiếp va chạm vào, khẳng định sẽ thịt xương đều tan nát, liền thiên không Thánh Thành khả năng cũng như thế mà sụp đổ theo.

Trên người Apollo cự thần, cứ việc đã mất đi một tay, toàn thân cũng có rất nhiều lỗ thủng, thịt bong nát đều lộ ra, thật vất vả rơi xuống đất, không còn biện pháp giảm bớt thống khổ, ánh sáng vẫn tiếp tục thiêu đốt trên người nó đến tận tim lỗ, hôn cách bên trong, cự thần đau đớn hé răng gào dài!!

- - - - -

Mấy chục mảnh trụ phong từ đâu xuất hiện, cuộn lên tầng tầng như hung thú thủy tổ trào cắt tới cơ thể Kim Long.

Những đạo trụ phong này sát lực tương đối không thể xem thường, dũng mãnh, tàn khốc, sợ rằng được đôn đáp bởi một thần cách chinh chiến trăm trận đầy rẫy kinh nghiệm huy hoàng.

Nhưng là Kim Long ắt hẳn sẽ không coi đó là hiểm nguy, nó nghiêng mình lắc nhẹ lớp vảy liền hóa thành kim mao kiên cường, chặn hết thủy ma pháp

hủy diệt kia.

Con người Kim long liếc sang, phạm vi nhìn của nó có thể nhìn thấy rõ ràng so với những sinh vật khác rộng hơn nhiều lắm.

“Là chiến thần Ares!!!”

Nó dĩ nhiên nhận ra được Ares, cách đây vài khắc, chính nó bất cần để Ares ấn núp một trăm vào cuống họng, đau đến co người, lần này chạm mặt lại, ắt hẳn Kim Long cũng sẽ không vì tận diệt một linh hồn cự thần viễn cổ kia mà bỏ qua mối thù này.

Trái lại Ares cũng không vì Kim Long dễ dàng đã bại Cự thần Apollo mà biểu lộ sợ hãi, hẳn nhưng là cái kỳ sĩ hết mực trung thành, liền Diệp Tâm Hạ ban giáo, phi thường sẽ bỏ mạng phục lệnh.

Kim Long ngẩng đầu lên, có thể nhìn thấy vị trí cổ họng của nó có chước viêm vô cùng vô tận đang cuộn cuộn, lực lượng sôi trào kia tựa hồ có thể dễ dàng đem một mảnh rừng rậm bình nguyên rộng lớn hóa thành than cốc!!

“Ầm~~~~”

Đột ngột, Wallis dưới thánh hồn Hestia mang cơn hỏa đài xuất hiện ở sau gáy Kim Long, tạo thành phá diệt chi luân tăng tăng va về phía quang minh cự long này.

Kim long có chút giật mình, mạnh mẽ vận vẹo đầu tránh né, liệt quang long tức cũng bởi vậy phun về phía quảng trường, thoáng chốc quảng trường hóa thành bụi bặm nhiệt độ cao.

Từ con mắt phát ra sự phản nộ cực điểm, kim nhân của nó xuyên qua vết dao thật dài, càng xuyên qua hơn một nửa cái nội thành Thánh thành, soi kỹ càng lên người nữ kỳ sĩ Wallis.

"Xi xi xi ~~~~~" Trong lỗ mũi Kim long phun ra nhiệt khí màu trắng, phun ra ra khí thải còn sót lại trong yết hầu cùng lồng ngực, nhưng những khí thải này đều có chứa sức thiêu đốt cực mạnh, một ít sinh vật cấp bậc thấp ở phụ cận sợ là sẽ phải bị bỏng đến da tróc thịt bong.

Trên bầu trời một vòng diệu nhật từ từ xuất hiện, chiếu xuống ánh sáng nóng bức, chiếu rọi ở giữa bầu trời Thánh thành cùng đại địa Thánh thành, càng đem cơn quang minh cự long này thần uy nóng rực thần thánh bày ra đến vô cùng sâu sắc!!

"Vù vù vù ~~~~~"

Diệp Tâm Hạ đến bên cạnh thân thể tàn tạ như bột phấn đen của cự thần Apollo.

Nàng nhắm mắt lại thi triển hồn vũ bạch ma pháp, đang cố chữa trị và nối liền cánh tay lại cho kim diệu titan.

Chúc phúc cùng tri dữ hệ tai hại chính là thi pháp tiêu hao rất nhiều, trên căn bản một trận chiến đấu số lần có thể sử dụng lực lượng này cực kỳ có hạn, dù cho là Bất Diệt Thần hồn nắm giữ phép hoàn mỹ của Parthenon thần miếu sáng lập, loại hao tổn này cũng sẽ không giảm.

Bản chất để vương sinh vật nắm giữ chính là hồn cách mạnh mẽ vượt xa rất nhiều cực hạn cấm chú nhân loại, Diệp Tâm Hạ muốn chữa trị cùng khôi phục trạng thái như vậy, bản thân cũng phải tiêu hao lượng lớn ma năng.

Lập tức trên khuôn mặt nàng bắt đầu lộ ra mấy phần mệt mỏi.

“Linh hồn của người...” Diệp Tâm Hạ đột ngột mở mắt ra, nàng hơi thất thần một chút nói với Apollo cự thần.

Dưới tán dương thần hồn, Diệp Tâm Hạ hoàn toàn có thể chữa trị mọi loại thương tổn, thậm chí kể cả hồi sinh, nhưng cứ việc linh hồn đang bị hòa tan hoặc hắc ám ma pháp dấu ấn lên thì không còn thuộc tầm kiểm soát.

Kim long kia xác thực ra tay không có nửa điểm giữ mạng cho bất kỳ ai, long viêm thánh quang dùng để công kích lên người cự thần Apollo thậm chí còn thiêu đốt cả linh hồn bên trong, hiện tại kim diệu titan mãi mãi cũng không hồi phục hoàn toàn được nữa rồi.

Cự thần Apollo khó khăn khom dậy, thân thể to lớn nó có chút uể oải...

Sự đau khổ này mặc dù là Apollo cự thần mất cảm giác cũng không thể chịu đựng, nó ánh mắt lửa giận chăm chăm tia đến Kim Long kia trên cao, bắt đầu cuồng bạo phản nộ, thân thể lại như là một cái dung trùng chi tri đang quay cuồng, thỉnh thoảng thì có sóng lửa màu đen tuôn ra.

Cự thần Apollo tích tụ hắc ban chi hoá lên cánh tay như khổng lồ ngọn hỏa địa sơn mạch hùng hực khói bụi, kim nén toàn bộ giận dữ, tin rằng phần còn lại của thống khổ linh hồn cũng được Apollo dung môi hết thảy vào đôn tán công duy nhất này, nó bùng người lên nhắm vào đầu dự kim long vùng quyền.

Chi quyền thần tốc lao đến, xé toạc ra hai luồng nhiệt khí, mà ở đó, đường ven chúng đi qua, nhất định sẽ thiêu rụi vật chất, nghiền nát sinh mạng, không chừa lại thứ gì.

“Oanh~~~~~”

Kim Long đang đặt hết ý tư lên Wallis cùng Ares, khi nhận ra quyền tức đến gần, dù nhanh cách mấy cũng không thể xoay chuyển đi đâu được, trực tiếp nhận hết toàn bộ bộc phát cực thịnh này của cự thần titan.

Áp súc không gian như vỡ nát thành muôn ngàn mảnh, lực lượng chấn nổ ra tạo thành vòng tròn liềm đỏ cắt mất nửa cái Thánh Thành.

Trộn vụn hàm răng để vương sinh vật cường đại lập tức vỡ vụn, cả người nó bị nắm đấm này va thẳng vào mang gò má đập về phía dãy núi cạnh tòa thành, có thể thấy một hòn ảnh liệt nhật bạo điểm mệnh mông vô ngần từ trong quyền tức cự thần Apollo sinh ra, tại thời điểm thân thể Kim Long xuyên qua mấy chục dãy núi to lớn!!

Son cảnh bị hòa điểm áp súc này san thành bình địa, thái dương liệt nhật giống như sẽ không tiêu tan vậy, chỗ đi qua bất kể là bình nguyên hay là dãy núi, hết thảy hóa thành một mảnh hèm than cốc không hề có sự sống..

"Gào gào gừ hống hống hống hống hống ~~~~~!!!!!"

Dưới tình huống nhận phải một quyền trời giáng như thế, dù là để vương sinh vật cũng khó có thể tiếp tục gượng dậy.

Kim Long vốn bản tính bạo long đồng dạng, nhưng lúc này chẳng khác biết lắm một đồng quặng kim đang bốc hỏa đang biểu tình thống khổ đến tột độ

Liệt nhật nung chảy xương thịt và lớp vảy hoàng kim bao phủ đầu dực, liền Kim Long thần uy cũng trở nên nhuợc nhuợc giãy dụa, lẩn lóc, co giật khắp thân thể đồ sộ của nó, trên miệng hé mở những tiếng gào thét rên rĩ.

Sau khi dốc hết trộn vụn sức lực, cự thần Apollo cũng không còn đứng vững, ngã đập mặt xuống địa khu tòa thành, đại khái khí tức sự sống gần như mất hẳn.

Mười hai cánh sứ thiên sứ Remiel ở trên thiên không quan sát liền cảm giác có chút chột dạ, từ ánh mắt nổi lên không ít gân đỏ giận dữ.

Hắn phi thường quyết định mục tiêu, phi hành nhanh như chớp, mười hai cánh dực bất thành linh đồ rợp về Wallis vị trí.

Wallis nhận ra Remiel chuyển động, đến mình cũng mở hồn hóa tháp ra từ lòng tay, sẵn sàng đáp trả.

“Xoẹt~~~~~”

-

Hắc Uyên.

Tầng tầng đẩy một cái, Mạc Phàm chỉ cảm thấy mình như là va nát một mặt tấm gương mỏng manh vậy, sạch sẽ đến có thể trong nháy mắt loại bỏ trực khí trong phế phủ cho không khí tràn vào thân thể mình.

Những bắp thịt chết cứng kia, những huyết dịch đọng lại kia, những ký ức dần dần lãng quên kia... Thật giống như hết thảy đều sống lại, bao quát bộ thể xác sắp khô mục cùng với linh hồn mục nát của mình!

Mạc Phàm nằm thẳng lên không, nhưng xoay đầu, khoe mặt nhìn thấy trong vực sâu hắc ám to lớn lún xuống, có một người cách mình càng ngày càng xa, dần dần bị những mục nát vụn đục kia bao vây, thân ảnh đi xa từng điểm từng điểm, trở nên nhỏ bé.

Mạc Phàm không còn dám nhìn, nhắm chặt mắt lại.

Khỏe mắt đặc biệt khô khốc, nhưng đồng tử lại cồm cộm những giọt lệ đọng bám vào, trong lòng càng là lấp kín hồ thẹn, tâm ý hắc lũng đoạn, vẫn không muốn đứng dậy, chỉ âm âm những lời nói cuối cùng của người đó.

“Ta thuộc về thế giới này...”

Vậy còn ngươi?

Ngươi có thể vì ta trở lại thế giới này không?

...!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Ta là dị đoan, cũng là Tà Thần

....

Từ môn luyện ngục đã đóng lại hoàn toàn.

Địa phương Mạc Phàm bao phủ là một vũng nước lạnh lẽo cùng li ti những hạt sương hắc ám rơi vãi còn sót trên người hắn.

Nước trên mặt hồ lạnh quá lạ đến cực điểm, chúng nó nhìn qua như chất lỏng màu đen, trên thực tế càng như là vật dạng keo dính hoàn toàn trong suốt, liền một vãi vì sinh động vật kia đang tụ tập uống nước cũng bị dính ở phía trên, căn bản là không rút ra được, lại không nở lòng bỏ đầu lưỡi đứt rời, cuối cùng toàn thân biến thành bộ dạng giống như tiêu bản.

Mới vừa hoàn toàn bị nhấn chìm trong vực sinh luyện ngục, tuy đã lên được đẩy lên trên nhưng dù gì vẫn còn một ít chấn động, toàn là làm cho người ta đẩy lên một cái quan tài không gì phá nổi, không bị thiếu chết, cũng đến chết chìm.

Rõ ràng chỉ là rơi vào địa ngục thời gian ngắn ngủi như vậy, nhưng tại sao giống như cách một đời người, như vậy người chân chính trầm luân xuống kia lại phải trải qua giày vò dài đằng đặc cỡ nào?

Rốt cục, Mạc Phàm chậm rãi nhấc người lên trên mặt hồ, liệt điểm quán quít lấy hắc ám như quý u hồn vậy, cũng từng điểm từng điểm gặm nuốt đi phần keo hắc ám tàn dư trên người hắn.

Chỉ nhưng quá trình thống khổ như vậy vẫn lại chưa thể có chút ảnh hưởng phụ lên người hắn.

Cái này cũng cho thấy không là cái gì, chỉ là đại biểu hắc ám là ăn qua linh quả dị dược nào đó, có thể để cho xương cốt hắn so với người bình thường rắn chắc hơn rất nhiều lần, bất quá huyết dịch ác ma tuôn ra đồng thời dần dần sôi trào, lột xác cường tráng đến từng điểm.

"Một người bình thường liệu có thể ảnh hưởng đến toàn bộ các tổ chức ma pháp trên thế giới này, khiến tất cả từ từ thoát ly chúng ta, từ khi nào bắt đầu, chúng ta muốn xử trí một cái dị đoan ma quỷ lại lao lực như vậy, liền đến hắc ám địa ngục cũng từ chối mà nhả hắn ra..." Giọng nói âm trầm bình thản kéo dài đột nhiên vang lên dù không rõ nó đến từ đâu.

Mạc Phàm đứng dậy hoàn toàn trên mặt hồ nước lạnh, thật nhiều khó khăn để trụ vững, có chút quỷ thuật là khả năng di hoa tiếp mộc, đem chính mình đánh tráo ra ngoài, hắc ám thật đã nhận rõ người vừa cất tiếng với mình.

Hồ nước lần này đã biến thành pha lê do nhiệt độ tăng quá nhanh làm hết thủy keo kết tủa lại, không dính, Mạc Phàm đi ở phía trên còn cảm giác được từng tia một tron cứng.

Nước hồ chất pha lê rất quái lạ, mờ ảo, như huỳnh thạch của phòng tắm vậy, chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng người phản chiếu qua, nét mặt trắng toát ghê sợ, thoát nhìn như một vị thẩm quan nhân gian đang đi ban phát tử trạng.

Trên tòa lầu tháp đơn sơ ở cạnh hồ nước, có một nam tử tóc vàng đang ngồi đó, điệu bộ có lẽ đã đợi chờ ở đây từ rất lâu, ánh mắt của hắn xuyên qua cả tòa phồn hoa Thánh thành, chăm chú chiếu Mạc Phàm rõ ràng vào trong con ngươi.

Mạc Phàm không có trả lời.

Hắn lười phải trả lời bất kỳ thông tin gì.

Đơn giản bày ra một cử chỉ lạnh lẽo đến tột độ, ghim chặt vị trí bao quát người nam tử kia.

Tà tính lăm liết đem con mắt của hắn hóa thành một đôi ma đồng có thể dung xuyên linh hồn người, cuồng thái như một vị Tà Thần ác ma đến vô cùng nhuần nhuyễn...

"Vị lễ đó, Mạc Phàm, loại hình ảnh của ngươi bây giờ hiện lên rất phù hợp thứ mà ta tưởng tượng, có thể thừa nhận chính là ác ma thực thụ rồi sao!?" Michael trái lại không vội vàng, hắn như cũ một lần nữa cất tiếng.

Thân thể không ít huyết văn tự ngạch thần bí của tà miếu hắc ám, cốt cách thoát ly phạm trù nhân loại, khẳng định đã là đế vương thể chất hoàn mỹ, toàn thân phát xung một cỗ âm ti đầy oán niệm, gần như nuốt trọn cả quang minh Thánh Thành.

Lực lượng hắc ám cường đại như vậy, đến cả đại thiên sứ cũng chẳng thể hiểu hết được, thể gian vì sao luôn muốn giữ hắn ở lại?

Rốt cuộc ai mới là người khư khư cổ chấp đây?

Mạc Phàm phần nộ chính là để Michael tự tin vào phán quyết của mình.

Mạc Phàm hóa thân thành Tà thần chí tà chí ác đại biểu triệt để lý do khiến Michael danh chính ngôn thuận có thể trực tiếp ra tay.

Michael từ đầu vốn đã căn bản không để ý lập trường của Mạc Phàm, hắn chỉ làm rõ một thứ, Mạc Phàm không nên được sống, ác ma không nên được tái sinh, cái tà thần cũng không nên tồn tại ở trên thế giới này, dù cho Mạc Phàm có yên phận tích đức phẩm của mình tại một quốc gia nào đó, cuối cùng cũng sẽ không ngừng mạnh lên, đem tín ngưỡng và miếu hắc ám của hắn áp chế vị diện sinh vật thần phục dưới chân!

Lại như vong linh đế vương, năm đó đại quân của Minh thần Khuфу cùng Cổ lão vương Trảm Không mở ra cuộc chiến Minh giới, nhân gian ngu muội liền

tưởng rằng chiến tranh sẽ làm tổn thất vong linh lực lượng, mang lại hòa bình. Nhưng vẫn là Michael tòng tận, bất kể chém giết như thế nào, hai đại Minh giới đế vương đều sẽ không ngừng hấp thu binh lực từ người sống nơi này, Minh giới cuộc chiến, vốn chỉ mang lại hòa bình ngắn ngủi, sau khi hai đại Minh giới đế vương quân đội tổn thất lớn, người sống sẽ thành chiến tranh tề phẩm của bọn họ.

Giết đi một, chính là để người còn lại không thể trở nên quá cường đại hơn, bất quá kim chỉ định mệnh đã nghiêng về Cổ lão vương Trảm Không.

Có tề phẩm, có giết chóc, có thống khổ, có nương nhờ sử dụng, hắc ám sẽ càng thêm hưng thịnh, chung quy có một ngày tứ vương cường đại đến đánh vỡ hạn chế vị diện, đem móng hắc ám mạnh mẽ giẫm ở trên đất nhân gian, đến vào lúc ấy nhân loại không có một khối lãnh địa có thể an sinh!

Dưới con mắt của lãnh tụ quang minh Thánh Thành,

Hiện tại Minh Vương đang không còn là nỗi lo.

Hắc ám vương đại khái đã an phận ở vị diện, cứ việc không có quá nhiều người tu luyện được đến cảnh giới cường đại hắc ám ma pháp, liền không thể giúp hắn bổ sung thêm to lớn sức mạnh.

Ảnh duệ vương còn là một ẩn số, cho đến nay vẫn được các Đại thiên sứ trưởng đưa vào diện quan tâm đặc biệt.

Mà Tà thần Mạc Phàm đại biểu thiên địa bát hồn vì chết mà phục vụ, mà tôn sùng, rõ ràng chính là duy nhất Tà Thánh Vương, để hắn rời đi chân chính nhậm chức sẽ càng đối với nhân loại không có đường lùi.

...

Thánh thành cường giả pháp sư đột nhiên không biết bao nhiêu tụ tập lại, ở trên đại đạo thập tự trung ương, từng nhóm đang tạo thành một cái chiến đấu phương đội chỉnh tề, bọn họ là thanh y thánh tài quân đoàn, là lực lượng do Michael nắm giữ, từ đầu đến giờ vốn đứng sẵn nơi đây chờ đợi, không hề tham chiến với bất kỳ ai khác.

Ngoài ra, quân đoàn còn có vài Thần tài thánh pháp sư hỗ trợ, những người này cũng không phải ở bên trong thiên sứ danh sách, bọn họ chính là người tài ba trong thánh tài đại quân, tu vi hầu đạt đến cấp bậc cấm chú, bọn họ cũng không xếp vào trong cấm chú đồng minh hội, là Thánh thành, là quân đội riêng của Michael đại thiên sứ trưởng!

Giống như đám người thánh ảnh, bọn họ trên căn bản chỉ phục tùng mệnh lệnh đại thiên sứ trưởng, chắc chắn sẽ không có nửa điểm nghi ngờ!

Nhưng mà,

Như vậy đủ sao!?

Bao nhiêu đã đủ để Mạc Phàm có thể gột rửa ý niệm của mình sao!?

Bấy nhiêu là đủ để mang Asha Corea trở lại sao!?

Mạng của nàng, Thánh Thành các người chết hết cũng sẽ không đủ!!!

Mạc Phàm xác thực giờ phút này sát khí rất nặng, bản thân là cỗ lực lượng kích nổ, bất cứ một cái nhân viên nào ở Thánh Thành trong mắt hắn, đều sẽ như vật dẫn cháy.

Hắn thực sự phẫn nộ đến cùng cực, trên người hun hút lên không biết bao nhiêu những tia hỏa diễm điên cuồng, nhưng ai nhìn vào cũng có thể cảm nhận được một loại lạnh lẽo dưới cửa u từ trên thân người hắn tản mát ra, bao phủ ở trên người mỗi một người, linh hồn không tự chủ được run rẩy lên, rõ ràng là oán niệm với Michael, nhưng như là phát tiết ra nội tâm của mấy trăm ngàn người!

"Vù vù vù vù ~~~~~"

Dưới chân hắn, hiện ra vòng xoáy tước diễm khuấy lên, lại như một thành trì biển lửa liền vây quanh tất cả hết thảy đại đạo thứ nhất gồm mấy trăm nhân viên thánh tài giả bên trong.

Họ phi thường không khác gì lọt vào một cái nồi vung sôi nhiệt độ cực cao của Mạc Phàm mà không có bất kỳ cách gì thoát ra.

Mạc Phàm kể tục phóng thích, viên liệt hỏa thần lô trong thân thể phảng phất bị đổ vào vô cùng vô tận thuốc nhuộm, liệt diễm tràn ngập phồn thịnh sí lực triển khai theo kiểu vòng xoáy, tràn ngập ở khu vực hắn đứng.

Liệt nhật, dương chi, thánh văn càng lúc càng bốc cháy mạnh mẽ, hơn nữa ở trong một cái ao hỏa dung như vậy, Mạc Phàm dường như không ra một thanh lưỡi hái tước ngách, đích thị đại diện cho một cái Thần hỏa diêm vương, đáng sợ đến cực điểm.

Mạc Phàm không chọn phương thức dùng ma pháp hủy diệt toàn bộ, cũng chẳng muốn đem đến cái thần tốc sát phạt, hắn đứng đó, vền vền là vùng từ hỏa lên khắp vùng trời Thánh Thành, diên cuồng chặt chém bất cứ ai trong tầm mắt.

"Bạch, bạch bạch ~~~~~"

“Àm àm àm àm ~~~~~”

“A a a a ~~~~~”

Gai nhọn phong hào, quang sí, thổ tức cắt qua da thịt, thánh mâu, thổ tức, thiểm điện xuyên tới lồng ngực, hỏa diễm hủy diệt lại tìm cách thiêu rụi trái tim của hắn.

Ác ma Mạc Phàm căn bản không sợ, cả người hắn chính là một vòng liệt nhật hằng tinh cực nóng thiêu đốt trong tinh không, nổ tung phương thức lao xuống, vạn vật đốt thành tro tàn, huyết dịch chảy ra vô tận cũng sẽ không hết được sự phẫn nộ này.

Còn phải nói, thánh hỏa lĩnh vực thôn phệ, tinh thần ý chí pháp sư nếu không đạt tới cảnh giới chí cường, tuyệt đối phi thường đứt đoạn, liền nói cấm chú ma pháp trở nên xa vời sử dụng.

Mỗi một va chạm của thanh y thánh tài đội binh hay thần tài cấm chú thi triển cường đại ma pháp lên người Mạc Phàm, hắn tuyệt đối sẽ không né đi, càng chậm rãi tiếp cận, dùng bạo lực nhất đấu với bạo lực, đem chính mình Thần hỏa bao trọn lấy kẻ địch, tự tay trăm hái cơ thể chúng ra thành nhiều mảnh tro tàn.

Lồng ngực Mạc Phàm, lại đột nhiên thả ra liệt diễm dung tương nóng bỏng, nhanh chóng hòa tan hết người này đến người khác.

Thể chất đế vương chung quy vẫn chênh lệch quá xa với nhân loại, đổi lại là một cường giả cấm chú thông thường liệu mình nhận hết thấy vết thương như Mạc Phàm, khẳng định không có đường sống.

"Ách a ách a!!!!!"

Càng nhiều hơn tiếng kêu thảm thiết, vô số pháp sư bị kẹt trong phạm vi hỏa xích đều không thoát khỏi việc bị trăm sát, có muốn chạy cũng không tìm được đường ra, thân thể càng nung đến hòa tan, dòng máu, nội tạng, thịt cũng nhanh chóng khét đến thối rữa.

Đây chính là Hỏa Diễm Vương thực sự, trong liệt diễm lĩnh vực tuyệt đối bá đạo, cấm chú pháp sư cũng không thể tồn tại, hết thấy đều trở thành vật chột thí cho con thịnh nộ của Thần Ma vừa sống lại này.

Tước vũ thánh hỏa còn đang thiêu đốt, không thể không nói xác của Thánh thành nhân viên thực sự là so với than đá còn thích hợp dẫn lửa hơn, trong cả một đại địa bình nguyên rộng lớn cả cây số, hỏa diễm sẽ không có ngừng lại, dường như một toà hỏa diễm sơn, đỏ tươi vô cùng, đồ sộ đến cực điểm.

Bước ra ngoài

Mạc Phàm ngược lên nhìn đến Michael địa phương, dù cho bản thân lồng ngực nát rữa như tương, huyết dịch chảy xuống không ít.

Michael chậm chậm đáp trả ánh mắt hắn cũng không khỏi bĩu môi, càng thấy giống một đầu lang đại, bốc mùi bệnh tật.

"Vù vù vù vù!!!!!"

Liệt hà hỏa diễm bắt đầu đông đưa, trong ngọn lửa kia dĩ nhiên từ từ hiện ra tà dương kim sắc phi thường đặc thù.

Tà dương kim sắc càng ngày càng mạnh, thậm chí để cơ thể hắn triệt triệt để để lột xác, phảng phất tắm rửa thánh mạng chữa trị đặc thù, lồng ngực nát như ra kia lại lấy tốc độ cực nhanh khép lại, liền đến mọi vết thương vốn dĩ chỉ mang tính ngoài da lên để vương sinh mạng cũng sạch sẽ bay mờ.

Chu tước niết bàn!

Bắt từ thần hỏa!

Mạc Phàm thấy một cái đầu thần tài pháp sư đã bị thiêu rụi gần hết về phía trước mặt Michael.

“Ta có thể lập lòì thề!”

Toàn bộ thanh y thánh tài còn lại hiện thân xung quanh đại thiên sứ trưởng cũng trở mắt kinh ngạc, trong lòng vừa lo lắng sợ sệt, lại đột nhiên có chút mừng rỡ.

Bọn họ chắc hẳn sẽ là những nhánh đoàn tiếp theo liệu mình làm mọi lửa cho con quái vật đó tàn sát!

Mà Michael đại khái cũng muốn xem hắn còn diễn trò gì đi.

Yên lặng ~~~

Mạc Phàm trên con người không có một chút cợt nhả, hoàn toàn vẫn là sát niệm.

Hắn từ trong kim sắc đỏ chói hỏa diễm cùng huyết son của bao nhiêu sinh mạng Thánh Thành bước tới, cất giọng lạnh lẽo đến kinh hãi.

“Ta là ác ma dị đoan cũng được, là Tà thần như các người khẳng định cũng được...”

“....”

“Michael, vậy ta sẽ nói với ngươi lần cuối cùng... với tư cách là dị đoan giả và tà thần!!”

“Ngươi nghĩ mình có thể bảo vệ được Thánh Thành khỏi ta trong lâu lâu nữa!?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bản ngã gán ghép

Trên Thánh thành đại đạo, kim sắc chu điểm nở rộng như hoàng hôn nhạt triều, càng có máu đỏ tươi chảy xuôi thành một cái thảm thật dài, theo Mạc Phàm tiếp tục tiến lên, con đường huyết này dài xa hơn đến cùng cực, mình giới chiến tranh, u ám cũng chỉ đến vậy.

Toàn bộ pháp sư đến từ tài viện quân lực, đều tức giận đến đỏ cả mạng tai nhưng trái lại cảm giác lồng ngực nặng trĩu một cách kỳ lạ.

Mạc Phàm, từ tội trước mặt họ tuyên chiến, đại biểu xem thường lực lượng Thánh Thành.

Nhưng trước mặt Michael, đại thiên sứ trưởng mười sáu cánh, lại bạo gan đe dọa tận diệt, liền mang ý nghĩa hấn nhỏ và vào cả hệ thống quang minh thần thánh này, bao gồm thiên phụ tôn nghiêm nhất.

Từ một kẻ bị thảm quyết phán tội.

Từ một kẻ bị từ chối vào ngục môn hắc ám.

Giờ lại dám quay kim chỉ huy diệt về phía Thánh Thành, lên tôn giả của nhân loại.

Ngông cuồng!!!

Nhưng đáng sợ, vô cùng đáng sợ, hết thảy thánh thành nhân viên trước sau đều cảm thấy sự đe dọa đến cùng cực của hắn.

Họ bất giác nhất thời đều có một thống nhất hành vi quán tính, đó là đổ dồn ánh mắt rụt rè lên thần uy nhất lãnh tụ của bọn họ.

Mà giây phút người này hướng về cả tòa thành thị giờ tay lên ra hiệu có thể so sánh với quốc vương tiếp nhận lời thề tuyên chiến, hấn tướng mạo, thân cao, màu da cũng đã không trọng yếu, trọng yếu chính là người này, hấn chính là đại thiên sứ trưởng Thánh thành, sứ giả của thần xem kỹ hết thảy quốc gia, hết thảy ma pháp tổ chức!

Đại thiên sứ trưởng Michael!

Những này thần tài cùng thanh y thánh thành các pháp sư bên cạnh hấn bất quá cũng chỉ là cường giả được sàng lọc ở trong những chiến dịch ra, được hấn trọng dụng, lập xuống vô số công lao, cũng bởi vậy bọn họ ở Thánh thành được tôn kính, gọi là chiến giả thánh vũ.

Là Michael chỉ thị thánh y pháp sư lùi ra sau, là Michael rõ ràng, trận chiến này chỉ thuộc về hấn, không phải bất kỳ ai khác có thể ngăn cản nổi ma quỷ giáng lâm.

“Sự tình hắc ám đại môn không chứa chấp ngươi, ta hiểu rõ hơn ai hết, liền chết như vậy cũng không thi vị gì.”

Bản ngã của người chấp chương Thánh Thành đã hiện thân rõ mồn một trong nhân thế!!!

Sau lưng Michael bắt đầu xòe ra mười sáu cánh, thần thánh chi vũ tầng tầng lớp lớp nhất thời như một toà Thánh đường mở rộng xa hoa nhất, làm cho hấn nhìn qua không có bất kỳ khác biệt gì một vị thần chỉ, là một trường giang thanh y khai quang xuyên suốt đến bất tận.

“Oanh oanh oanh ~~~~~”

Mạc Phàm không nhả hứng xem Michael biến đổi hay khoác lác gì thêm.

Đột nhiên từ phía địa phương bên dưới nơi Michael đứng, liền có một viên môn to lớn được Mạc Phàm mở ra, bên trong ồ ạt chính là thác nước hòa điểm như thủy thiên chảy ngược, khổng lồ mạnh mẽ đánh thẳng lên trên người Michael.

Thánh Thành phản chiếu không gian, Mạc Phàm cũng liền đem đại hồng điểm tiêu bản của mình quay ngược lại, để gột rửa toàn bộ thiên không từ tầng cao nhất.

Gợn sóng thác hóa xông ra càng là chấn động đến tột cùng, muốn đem toàn bộ bầu trời nhuộm thành than hồng nóng chảy.

Michael chỉ vừa xòe cánh trên lưu không, còn chưa phải cúi đầu xuống, liền đã bị dồn dập thủy thiên chi viêm đỏ ngược lên người, hắn hoàn toàn không kịp né tránh, chỉ có thể dùng một tầng lại một tầng cánh hoàn toàn bọc hẳn lại.

Thanh quang Thiên sứ Hồn ảnh sau lưng Michael phảng phất lên, mang cảm giác có thể soi sáng toàn bộ đại địa, cái kia tầng tầng lớp lớp màu xanh thánh vũ bọc hẳn lại bên trong, lại như một lớp vỏ bạch kim thánh đức bảo vệ, thác hòa lực phá hoại có kinh người đến mấy, bên trong vẫn không có đến một tiểu tác động.

Chỉ là thác hóa này không nhất định nhắm vào một mình Michael.

Thiên không Thánh Thành triệt để trở thành hoàng hôn liệt diễm, ồ động bên trong vô vàn thánh chi hòa diễm được đỏ ngược ra từ ban này.

“Ta đã hỏi ngươi sẽ bảo vệ nổi Thánh Thành này trong bao lâu nữa?” Mạc Phàm giọng điệu lãnh khốc đến cực điểm vang lên cạnh bên Michael.

“Trùng hòa lưu vong”

Theo chỉ tay của hắn, thiên không thời hòa khuếch tán rộng khắp tòa thành, cô đặc thành hỏa chi, xối từ thái dương trên cao xuống đại địa như mưa tinh.

“Ầm Ầm~~~~~”

Trùng hòa thái dương uy lực so với cảm chú cường hãn nhất còn muốn chấn kinh hơn, liền ngay cả khắp mặt trận của đại thiên sứ trưởng Remiel hay hình thiên sứ Farl đều chịu một ít lan tác động, nhưng rất rõ ràng hỏa lưu tinh cũng không phải nhắm vào người để triệt tiêu, chủ yếu chính là hoàn toàn phá hoại tòa thành, phòng tháp của quang minh điện, những Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, Diệp Tâm Hạ hay kỵ sĩ Parthenon liền không bị đến một điểm thương tổn nào.

Phản chiếu Thánh Thành triệt để bị san thành bình địa hỏa tức, núi Anpơ lay lan cũng không ít sinh tức mà bùng cháy dữ dội.

Đại địa quang minh bên dưới trông lên, trông thấy mòn mỏi là không gian bị nung nấu đến bực vỡ, không còn mấy lần nữa chịu tác động nhất định sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Michael từng đâm cánh chậm rãi mở ra, hắn dưới cánh bảo vệ không có thương tổn được chút nào, chỉ là cường quang hoá diễm động lại để hắn có chút khó có thể mở mắt ngay lập tức.

Hắn liếc mắt nhìn Thánh điện phía sau, đã cháy một mảnh tro tàn, xung quanh cũng chẳng khác biệt với một vùng phế tích.

Thiên không Thánh Thành, dù cho không phải chân chính Thánh Thành, nhưng vẹn vẹn như vậy liền bị Mạc Phàm mạnh mẽ giẫm đạp lên, để cho toàn bộ tôn nghiêm lập tức vứt bỏ.

Ánh mắt Michael gần như phát điên, không giữ nổi bình tĩnh.

Mà Mạc Phàm chẳng biết lúc nào đã sớm xuất hiện sau lưng Michael, trên tay hắn cầm lấy một cây búa lít nhít thiểm điện trắng được đặc nén tới nghẹt thở áp súc không gian vào bên trong, đại khái trọng lượng nhất định không tính là nhỏ hơn một tháp đài đi.

“Oanh oanh oanh!!”

Mạc Phàm đứng trên vai Michael, tay trái giữ lấy một cánh để cân bằng trọng tâm, tay phải liền rướn người lên điên cuồng vỗ búa tầng tầng thiểm điện vào đầu vị đại thiên sứ trưởng.

Nhất thời, Michael chỉ có thể đưa hai tay lên, dùng đến thần lực sĩ thiên sứ tăng cường bảo hộ

Mỗi một cú đập xuống của Mạc Phàm, nổ tung ra bao nhiêu lớp lõi tụ trên thân người quang khải của Michael, khiến hắn từng điểm từng điểm trên cơ thể bị rì đến cháy khét, dần vật không sao kể hết được, lại như một tháp lõi điện nặng vài ngàn tấn đè lên hai bàn tay khiến xương tay hắn rạn nứt, không thể cầm cự quá lâu, nghiêng răng xoay lưng thật mạnh để ném Mạc Phàm đi.

Để cho Michael không nghĩ rằng, Mạc Phàm lúc này chẳng khác gì một vị lõi thần phần nộ.

Hắn biến mất ngay vòng xoay của Michael, rồi lại bất thành linh động ánh từ trên không bỏ nhào xuống, đem đến đại lực của đế vương cường hãn giáng lâm trên đầu Michael.

"Oành!!!!!!"

Búa thiểm điện bạo vũ đánh trúng vào mặt Michael, liền có thể nghe thấy âm thanh vỡ tanh to lớn đến từng cấu trúc đệm bì bên trong, sóng mũi, cơ hàm phi thường tan nát, đem Michael đánh bay như một viên đạn pháo rơi xuống đại địa hỏa tức, tầng tầng nện vào thánh điện rộng rãi trên quang minh Thánh Thành!

Sức mạnh man lực của Mạc Phàm đạt đến cảnh giới hải hùng, từ lúc nén búa đánh lên Michael cho tới không khí chung quanh đều bị đẩy ra, hình thành

một chỗ động khí hình trụ khổng lồ còn nán lại trên cao nơi Mạc Phàm đứng.

Nơi Michael rơi xuống, vĩ lôi trắng buốt càn quét đến khoa trương, làm cho hắn không thể nào thích nghi được nhanh chóng, hết thảy thống khổ còn không cách nào biểu hiện ở trên mặt đỏ tươi của lãnh tụ hắn, nhưng lại vô cùng nhuần nhuyễn biểu hiện ở trên thân thể điên cuồng vận vẹo xoay mình.

Mạc Phàm ở trên lưu không quan sát xuống, liền thấy Michael khom người dậy từ hỏa tức đại địa, dáng người hèn mọn, tồi tàn, thân thể có không ít máu đỏ do nhiễm điện cắt đứt.

Michael đưa tay ra, tự lau lấy huyết dịch trên mặt, tự vận lại cơ mặt của chính mình, đôi đồng tử trên mắt hắn chân thực trở nên ác liệt, trên người hắn có ánh sáng, nhưng không tan ra, ánh sáng màu xanh tan ra ở mỗi vị trí thân thể của hắn, dần dần hình thành một cái chiến bào màu xanh, che khuất đi thương tích bản thân.

Sĩ thiên sứ mười sáu cánh, lực lượng này chung quy thể chất thần lực đã đạt cảnh giới không khác biệt lắm để vương sinh vật!!

Michael quẹt ngang bàn tay của mình về phương hướng Mạc Phàm.

“Thiên không mạnh vỡ!!”

Nơi ngón tay của hắn xẹt qua, xuất hiện quỹ đạo màu lam giống như mảnh vỡ gương thủy tinh, quỹ tích này hiện ra hình dáng vòng xoáy, khi hắn hoàn thành tầng tầng đẩy ra phía trước, liền nhìn thấy màu lam hình thành quỹ đạo mảnh vỡ nhanh chóng mở rộng, đã biến thành một cái họa án vòng xoáy khổng lồ, những mảnh vỡ thủy tinh kia tràn ngập trong họa án vòng xoáy, nhìn qua như là tinh không một cái khu vực nào đó thần bí nhô ra.

Thứ nguyên biến ảo này lập tức tiến tới Mạc Phàm vị trí, mà lực lượng này thứ nguyên tương đối cường đại, không cách nào dùng ma pháp phòng ngự bình thường chống đỡ thể công của hắn, bản thân ma pháp cực kỳ mạnh mẽ cũng rất dễ dàng liền bị quăng đến một không gian khác, tương đương với trực tiếp là biến mất khỏi thể giới này.

Mạc Phàm chớp ảnh xuống ra vị trí cách xa hơn.

“Hỗn độn kim sắc”

Mang dao phóng tới, Mạc Phàm hướng về mảnh vỡ của Michael xuất ra không biết bao nhiêu vết cắt biến dị, càng giống những lưỡi dao kim sắc đỏ về không gian kia.

Lưỡi dao hỗn độn này căn bản không nhìn thấy một điểm quỹ tích, chúng nó càng có năng lực cắt không gian đáng sợ, bất kỳ ma cụ, kết giới phòng ngự đều không thể ngăn cản.

“Xoẹt xoẹt ~~~~”

Không gian nhanh chóng được băm phá đến lạc vi diện khác trong hỗn độn bão táp kim sắc, liền đến một hạt bụi cũng không còn để lại.

Chỉ nhưng là xung quanh Mạc Phàm lúc này, phi thường là một vòng quang màu xanh.

“Phạm quỳ”

Phạm quỳ tỏa ra, mỗi một góc ngách tòa thành, cái kia mạnh mẽ phong ma lực càng giống như là theo mùi hoa khuếch tán mà tự mình tràn ngập ở trong thành thị.

Có thể thấy được loại thánh hương này của phạm quỳ là đối với sinh vật bóng đêm có tính chất công kích cực cường!

Mà Mạc Phàm, đại biểu tà thần, chính là cường đại đế vương hắc ám!!

Rễ cây đang không ngừng sinh trưởng, chúng nó như từng cái từng cái binh sĩ, đem Mạc Phàm cho vây nhốt lại bên trọng, đại khái chính là một phương thức mê cung xanh có kích thước của một quốc gia Âu Châu.

Thành thị to lớn, thân là tạo thành tòa phạm quỳ tòa thành quy mô, Mạc Phàm vẫn đang tiến lên rốt cục dừng lại bước tiến, hắn đã nơi sâu xa ở trong phạm quỳ thành rừng nguy cơ tứ phía, chỗ trống cặp mắt hắn có thể nhìn thấy sắp phát sinh tất cả, mỗi bước đi một, sẽ để phạm quỳ điên cuồng sinh trưởng mấy phần, tiêu hủy đến hồn phách.

Mạc Phàm rõ ràng, hắn biết phạm quỳ khổng lồ trải rộng đến toàn bộ Thánh thành, dĩ nhiên là không giải được, bất quá chính mình sẽ phải tiếp tục tiến về phía trước để thoát ra, phi thường chấp nhận mọi thương tổn.

“Thiên thần hồn thai của Michael, ngay từ ngày đầu ta đón nhận thừa hưởng, liền luôn luôn phải mang theo ngươi trong mỗi giấc ngủ, sự thống khổ này với ta mà nói còn tệ hơn trực tiếp chết đi.” Michael một lần nữa xoè ra mười sáu cánh thiên sứ, phát ra hào quang rực rỡ trên thánh điện cao nhất.

“Trốn tránh lâu như vậy, cuối cùng ngươi vẫn là quay về nơi mình được sinh ra, bản ngã của ta, Lucifer!!!”. Michael nhìn chăm chăm lên Mạc Phàm nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Đại thiên sứ thứ tám?

Thiên không trăm ngàn lỗ thủng, chủ đạo xích sắc đan cùng bụi bặm đỏ nát, tro tàn, còn có dãy Anpơ núi tuyết bao phủ, toàn bộ dần dần đều bị phạm quỷ của Michael thôn phệ, chu tước chi viêm của Mạc Phàm cũng không thể thiêu hủy những thực vật nắm giữ thánh tính này, trái lại hòa điểm không ngừng tâm bồ những phạm quỷ mạnh mẽ lên.

Từ Thánh thành cuốn đến bình nguyên, lại từ bình nguyên đánh úp về phía dãy núi dần dần chập trùng, tiểu viện rèn luyện vùng cực nam học viện núi Anpơ đều không thể may mắn thoát khỏi, những phạm quỷ kia quả thực lại như là một trận tai nạn rừng cây lan tràn cấp sử thi, ngằm chiếm vạn vật, rút lấy hết thủy chất dinh dưỡng thế giới, hóa thành một hồi thực vật diệt sạch!

Trên địa gạch đại đạo Thánh thành tràn đầy màu xanh dầu vết, phạm quỷ chập chờn, quỷ biến màu xanh làm người có chút hoa cả mắt, dây leo quấn chặt lấy Mạc Phàm càng ngày càng nhiều, để cho hắn mỗi một bước lại như là có món đồ gì bị rút đi từ trong thân thể, cùng chuyển vận đến trong phạm quỷ thiên thiên vạn vạn.

“Khụ khụ...” Michael phun ho ra một ngụm máu từ trên gương mặt có phần méo mó, biến dị sau khi nhận phải một búa trời giáng từ Mạc Phàm.

Chỉ là hắn kèm theo một nụ cười quỷ dị, nụ cười như khẳng định mình đã xuyên thấu tâm can thế gian này, tường tận ngọn ngành mọi chuỗi sự việc.

“Ta làm sao lại không biết ngươi có khả năng trở lên từ địa ngục kia, một kẻ có linh hồn thống khổ ngàn năm chôn vùi ở hắc uyên sâu thẳm nhất, hắc ám vương cũng sẽ không lỗ mạng động vào, liền có khả năng sẽ tồn tại truyền thừa nối tiếp như chúng ta.”

Truyền thừa như đại thiên sứ...

Mang ý nghĩa cái này Mạc Phàm chính là thiên sứ chấp quản...

Đại thiên sứ thứ tám sao!?

“Không cần phải phản bác gì cả, ta sẽ rất vui lòng để cho ngươi, người bạn trong tiềm thức của ta... thêm một thoáng thời gian đào thoát khỏi trận pháp, hi vọng ngươi cũng sẽ không phiền nếu ta ôn lại một chút chuyện cũ đồng thời tiến hành đôi chút tiểu lý luận.” Michael tăng tăng nói.

“Chúng ta là thần thánh chi thành, trên có thiên phụ ban ấn, thay ngài chưởng quản thế gian, duy trì trật tự theo chu kỳ mỗi một thời đại thế kỷ. Dưới hình thức như vậy, bảy thiên sứ trường một vòng đời thay phiên, nhưng thiên bẩm xuất chúng sẽ được hồn thai tương ứng lựa chọn khai sinh, cứ việc không nhất thiết bảy người đời trước sẽ xuất hiện trong niên đại sau, liền sẽ rõ ràng thiên sứ trường không hoàn toàn chỉ là danh sách bảy vị. Tuần du thiên sứ Sariel chết đi, dù cho một, hai trăm năm sau, cũng hoàn toàn không bảo đảm sẽ có một Sariel khác nhận truyền thừa, mà tin rằng khả năng đã có một vị thiên sứ nào khác được sinh ra thay thế.”

“Gabriel, Raguel, Raphael, Sariel, Remiel, Uriel và ta Michael là bảy hành giả thiên sứ trường lúc này, đương nhiên sẽ không đại biểu hết thấy quyền năng của toàn bộ, ngoài chúng ta ra còn có Metatron cùng một số người khác, chỉ là thiên phụ quy tắc tuần hoàn, kể cả sứ giả lãnh tụ cũng cần phải là cân bằng bảy vị, không hơn không kém”.

Michael cũng mặc kệ Mạc Phàm có nghe hay không, hắn tiếp tục nói.

“Danh sách đó trước đây, bao gồm cả ngươi, Lucifer. Quá khứ thiên thần hồn ảnh của ngươi không tiếp thu tôn chỉ Thánh Thành, xem thường trật tự nhân gian, lại từ sinh vật bóng tối năng lực, phát triển sinh thành hắc ám ma pháp, tự mình sáng tạo ra đọa lạc thiên sứ lực lượng, tất yếu đẩy lên một cuộc phân tranh tàn khốc nhất nhân loại lịch sử.”

“Thiên phụ ban thần lực vào thiên sứ hồn Michael chính là để hạ quyết đọa lạc thiên sứ này xuống sâu thẳm nhất luyện ngục đầm lầy, để linh hồn hắn trầm luân vạn kiếp bất phục.”

“Chỉ nhưng Lucifer giáo hoạt, thần hồn thiên sứ của hắn không có bị đánh tan, lại tiếp tục theo vòng quay sinh mệnh, truyền thừa lên kế vị cho những thiên tài ma pháp trác việt nhất tiếp theo sinh ra”.

“Quang minh thánh thành, thiên phụ cũng lựa chọn phong tháp một lời nguyện lên hồn thai thiên sứ Michael, trọn vẹn cuộc đời của cá nhân nào nắm giữ thần hồn Michael này sẽ luôn ám ảnh lấy cái tên Lucifer kể cả trong giấc ngủ, truy tìm và tiêu diệt Lucifer liền trở thành mục tiêu lớn nhất.”

Nói đến đây, Michael giờ một tay lên mắt che lại, trong con ngươi biểu đạt ra sự tức giận vô tận của mình lên Mạc Phàm.

“Vậy nên ngươi đối với mọi thiên tài ma pháp, mọi trác việt thiên phú đều coi như đại biểu của Lucifer, sự sống của họ là dị đoan, sức mạnh của họ tương đương ly tai giả. Ngươi rõ ràng càng là chính mình giống quái vật hơn bất cứ ai trong số chúng ta.” Mạc Phàm trong muôn trùng hoa xanh phạm quỷ vây hãm, cất lời lên.

Trên mặt Michael xuất hiện một chút nhăn nhó biểu lộ, dễ dàng nhìn thấy được đoạn thoại này của Mạc Phàm đối với hắn có lực trùng kích nhất định.

"Chính người Lucifer đã đầu độc thế nhân, chính người đã khiến loài người trở nên ngu muội, người khiến chúng chém giết lẫn nhau, hủy hoại chính mình, làm thế giới này trở nên hỗn loạn, mà chúng ta Thánh Thành là đang an bài mọi thứ về lại với trật tự vốn có". Michael nhưng là thanh âm tăng lên mấy phần đối với Mạc Phàm nói.

"Ta bất quá chỉ là Michael đời thứ bảy, nhưng thời gian của ta và gã tiền thân Michael đời thứ sáu cách nhau những ngàn năm, mang ý nghĩa trong suốt một thiên niên đại trôi qua, thiên sứ hồn Michael liền không ai có đủ tư cách, đủ mạnh mẽ để sinh ra thừa hưởng, hoặc là có thể nói tên ác ma Lucifer trong suốt thời gian dài như vậy cũng chẳng gặp được người tiếp theo."

Dằng dặc ngàn năm, đại thiên sứ trưởng Michael mới lại hiện thân trong nhân thể, quay lại dẫn dắt hết thầy ngọn lửa trong lòng các Thánh thành pháp sư.

Thế gian thiên kiếp, Michael trở lại đại biểu ác ma Lucifer cũng sẽ trở lại, mối gán ghép tiền duyên này, trước sau liền không thay đổi.

Vì là lợi ích cuộc chiến, cuộc chiến vì danh dự, cuộc chiến vì vinh quang, lại có ai sẽ chiến vì yên bình trăm ngàn năm sau?

Không phải vì trước mắt, cũng không phải vì kiếp này, chỉ vì trăm đời kéo dài, đây chính là ý nghĩa của trận đại chiến không thể thoát khỏi!

Chỗ Mạc Phàm bị thương, các thân lá của Phạm Quỷ Khai bắt đầu tùy ý sinh trưởng, chúng nó dọc theo không khí ở leo lên, nhanh chóng sinh sôi nảy nở thành một cái bao kén, bên trong ấp ủ nhụy hoa bào rút, nhanh chóng phóng xạ ra từng đạo từng đạo thanh mang ác liệt lên tiêu bản.

Lại ví như một tổ ong độc, trăm ngàn mũi tiêm đem Mạc Phàm đánh cho liên bụi đều không còn sót lại.

Thể trạng hắc ám để vương sinh mệnh mạnh mẽ, liền cũng xuất hiện rất nhiều vết thương không thể khép lại, như da dê người bình thường bị bỏng nát vậy.

Quá trình dần vật vô cùng đau đớn, nhưng Mạc Phàm như trước không có một tia biểu tình, mạnh mẽ tiếp tục bước đi về phía Michael, so với thương tích nội tâm chân chính, chút thống khổ trên thân thể này đối với hắn mà nói đã không có bao nhiêu cảm giác.

Bản ngã của Michael...

Lucifer...

Ta cần phải quan tâm sao!!!

Các người cứ việc mỗi phút lại nghĩ cho ta thêm một tội danh mới, nên ta cũng không ngại chồng chất thêm nữa!!!

Thế gian tuyệt đại đa số người có thể bị mười sáu cánh huy hoàng quang mang của Michael che đậy hai mắt, cũng có thể giống như hắn ở trong an bình giả tạo cao cao tại thượng phi nhổ những người gãy dựa trong vũng bùn, nhưng chính mình đã từng thấy tinh thần đáng quý cao thượng chân chính, chắc chắn sẽ không tán đồng, cũng chắc chắn sẽ không thỏa hiệp.

Trong mắt Michael mãi mãi cũng chỉ có lý niệm cao cao tại thượng của hắn, lấy tự xưng thần bảo vệ.

Nhưng hắn bức bách hại người, người nào không bằng hắn yêu quý tất cả nơi này?

Liền đem ra một cái Lucifer tiểu lý do, đã có quyền sát phạt tàn ác.

Chính mình người may mắn cũng không phải tiến lên trong bùn lầy, mà là gánh chịu kỳ vọng của tất cả mọi người.

Dưới chân của chính mình đã qua vai quá nhiều người, dù cho mình ngã xuống, đều có người đỡ lưng mình không để cho mình chìm xuống!

Tại sao nhất định phải ở chỗ cao cười nhạo?

Tại sao liền không thể vươn tay ra, kéo những người này một cái, bọn họ bị nước bùn ngập đến không thể thở, con mắt bọn họ đầy rẫy nước mắt quá khát vọng quang minh chân chính.

Thiên sứ nhân gian, không nên mang đến cho người ta hi vọng sao?

Tại sao còn muốn dùng chân mạnh mẽ giẫm xuống những người này!!

....

"Người hết thời gian rồi!" Michael từ khoe mắt cười lên rõ mồn một.

Hắn chỉ tay về phía Mạc Phàm, khắp thành phạm quỷ càng dường như sóng thần thực vật màu xanh, khủng bố đến cực điểm đánh úp về phía Mạc Phàm, tia nắng trên đỉnh đầu Mạc Phàm đang bị che đậy, đại biểu hùng vĩ sóng thần phạm quỷ trở nên càng thêm khoa trương!

Phạm quỷ tỏa thành, phong ma trận pháp, lực lượng này rốt cuộc là có tồn tại thiên địch hay không chưa rõ, nhưng xác thực hung hăng đến phi thường cực điểm, ăn mòn vào mọi thứ chúng thôn phệ.

So với đợt truy quét Cổ Lão Vương Trảm Không, Phạm Quỷ của Michael lúc này mới thực sự là vĩnh chi phong ma, gần như không thể cùng nó đối địch.

Người chấp chương Thánh Thành thần phú, vẫn là cường đại nhất, chung quy thế gian không ai không thể bị bóp nghẹt!!!

“Xèo xẹt ~~~~~”

Sau lưng Mạc Phàm có tám toà hồn son, từng cái hiện lên.

Bởi vì thiên địa tám hồn cách, thiện hồn cùng ác hồn cùng tồn tại, sức mạnh của hắn một nửa tràn ngập tinh phách thánh khiết cao thượng, nửa kia càng chất chứa cực ác bản chất.

.....

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ác ma thiện hồn

Trong bản tâm của mỗi người, đều có thiện và ác, ranh giới của thiện và ác đều chảy qua trái tim của mỗi người, là do bản thân chúng ta lựa chọn, chỉ cần làm được không thẹn với lương tâm, chứ không phải do người khác đến áp đặt phán xét.

Thế gian này càng không có tuyệt đối thiện ác.

Một kẻ sinh ra được xem là U ác tính, nhưng nó không quyết định việc hắn sẽ làm.

Mà việc của hắn làm, mới là thứ khẳng định hắn là U ác tính trên thế giới này.

Mạc Phàm tin tưởng, mỗi người đều có bản thân mình lựa chọn.

Bát hồn tà miếu trấn vị nhân gian, sừng sững như tám tòa u sơn ngự to lớn sau lưng Mạc Phàm, đồng loạt che khuất đi nửa vùng trời Thánh Thành trước mắt, càng đại biểu sự tôn kính đến khoa trương cho Tà thần chủ thể.

Mạc Phàm là Tà thần, mà Tà thần bản chất chính là ác ma, ác ma linh hồn vốn dĩ đã cường đại vô thực, để cho Mạc Phàm ở thời gian dài như vậy ngâm mình bên trong phong ma phạm quỷ vẫn chưa có lấy nửa điểm tổn thương chí mạng, chỉ nhưng khí tức sự sống bị cướp đi không ít, liền thể xác cũng bắt đầu dần dần mang dấu hiệu khô héo.

Ban nãy hắn nhìn qua như trắng niên khí khái anh hùng hùng hực gấm đệp huyết dịch, tro tàn tiến về phía người thống trị đe dọa, giờ khắc này lộ ra cái kia hao mòn năm tháng già nua.

Dưới tình huống xuất hiện thêm tám toà hồn son vì mình chống giữ, Mạc Phàm như là thần cách đồng thời tồn tại, mạnh mẽ không gì sánh kịp, từng chút từng chút hồi phục sắc trạng.

Tường tận quan sát sự biến đổi của Mạc Phàm, Michael cũng không dễ dàng gì để cho một cái Tà thần cuồng bạo kia thoát khỏi trận pháp.

Hắn bóp chặt bàn tay của mình lại tạo ra một cổ tinh vũ thanh lưu, lập tức triệu phong đánh thức chi tức của hết thầy đồng xanh hoa phạt ở thiên không quang minh.

“Phạm quỷ ma lòng”

Toàn bộ sóng thần phạm quỷ rũ rượi tụ đắp về một điểm, đó là trên thân người của Mạc Phàm, chấn động tưởng chừng một cuộc chạy nạn của mấy vạn sinh vật xanh trên Amazon rừng rậm.

Nháy mắt, Mạc Phàm nằm gọn trong thành hoa tổ ma lòng, ngay cả tám toà hồn son sau lưng hắn cũng vén vén như những tàng cây bị úp vào trong thiên lĩnh núi xanh kia, liền như vậy không có đến một phút thừa thải để bất kỳ sinh vật nào có thể cự quấy.

“Xèo xẹt xèo xẹt ~~~~~”

Bên trong tổ ma lòng, bốn phương tám hướng nhụy hoa nở rộ tiếp tục tiến hành hàng ma diệt yêu tàn khốc, thả ra ngoài những mùi hương bào mòn sự sống, thiêu rụi hồn phách, đoạt mệnh dần đến không nhìn thấy một chút khe hở, nhất nhất phải đem cái ác ma vĩnh hằng kia đánh cho liền bụi đều không còn sót lại.

Mà Mạc Phàm đang bị thôn phệ hết sức rõ ràng, liền cả đề vương thể trạng cũng trở nên nhỏ bé trong ma lòng phạm quỳ này, thậm chí bất hồn cách của hắn cũng chịu không ít thống khổ như quang dịch phân hủy.

Chỉ là đột nhiên đôi đồng tử Mạc Phàm nhất thời lại chăm chú lên chính mình hồn cách tỏa ra bạch quang ngời ngời phía sau lưng.

Thiện hồn trung nghĩa Lonna!!

“Lonna...” Mạc Phàm tính gì đó nhưng sớm nhận ra được gương mặt Lonna nở nụ cười.

Nụ cười này tốt đẹp cùng an bình đến ai nhìn vào cũng cảm thấy ấm lòng, càng là không khỏi chột dạ một chút, cô bé thanh lãnh như vậy cuối cùng vẫn là bị dồn ép đến mức chọn cái chết, liền nàng chọn cái chết nhưng vẫn giữ được nụ cười ấy đối đãi với cái thế giới dơ bẩn này.

Nàng dùng ánh mắt trong vắt giao tiếp với Mạc Phàm

Dĩ nhiên cũng sẽ đại biểu cho tinh khiết nhất hồn cách trên thế giới này!!

Dù cho hết thấy cái này nhân gian có bị vẩn đục lẫn ô uế, nàng vẫn cứ hao hao bất tuyệt không nhiễm bụi trần.

“Có một loài hoa mà Phạm quỳ mãi mãi vẫn không bao giờ có thể xâm phạm...” Lonna nói rằng.

Phạm quỳ Thánh Thành sẽ không một mình đại diện hết cho dãy núi Anpo.

Càng không phải là đứng đầu trên vườn địa đàng thực vật.

Ở Anpo, phạm quỳ tức hoa hướng dương, sẽ phi thường nở rộ đến bất kỳ nơi nào có liệt nhật chiếu đến, dù cho có phải xuyên qua tận bên kia biên giới, hay phủ lên băng chỉ lạnh giá.

Nhưng là trừ một địa phương...

“Thác nước Phelan, roa hoa viên, bạch ngân sinh nở!!!” Lonna nói với Mạc Phàm.

Vách đá đặc thù tạo nên Phelan thiên sơn thủy cảnh, mặt suối thác tạo ra, phi thường sẽ đề nét lên ý niệm của cả thực vật linh tính.

Tham vọng, tà lực chung quy cũng như nhau!!

Dù cho liệt nhật có cường đại hơn, phạm quỳ vẫn mang quang huy đặt hi vọng triệt tiêu tà khí khỏi thế giới này, liền cũng là tham vọng, nên là nó mãi mãi cũng đừng mơ sẽ có một ngày nở được thánh địa Phelan này.

Chỉ có cúc bạch tối cường, là hoa bạch ngân tinh khiết nhất, là niệm tâm thanh lãnh nhất, không cường cầu, trung tính, tự mình tin tưởng, tự mình không thay đổi bản tính, cuối cùng sẽ thoát ly phạm tục thế trần, từ mặt hồ nở ra tuyệt thế ngân sắc.

Lại như Lonna đến cuối cùng đem máu của mình rưới lên bạch ngân, không trách thế nhân, không hận thế đời, liền sẽ trong vắt, liền sẽ tinh khiết, liền sẽ như bạch ngân linh hồn.

Bạch ngân đại biểu chính là Lonna!!!

Lonna hồn cách chính là hoa bạch ngân!!!

Nàng nhún người một cái, hồn ảnh chính mình như là một vườn sao roa hoa, chậm chậm tiến vào cơ thể Mạc Phàm.

Bạch ngân trong tâm vẽ thành hình, từ hình lại nở ra hương sắc tổ linh!!!

Phạm Quỳ ma lòng không thể tiếp thu dinh dưỡng từ tổ linh, trái lại còn bị tổ linh đòi lại trọn vẹn nguyên khí đã hấp thụ, từ màu xanh dần dần ngã sang màu vàng, và héo khô thành hoa giấy, cuối cùng nhanh chóng rơi vãi xuống đất để gió cuốn đi.

Tòa thành màu xanh cũng không vì vậy mà phủ lớp màu trắng, chỉ đơn giản trả về nguyên vẹn bản chất của nó, thôi đi hết thấy phạm quỳ thiên không.

Từ vụn giấy phạm quỳ bước ra, Mạc Phàm trên người thần sắc giống như chưa từng có một vết thương, chưa từng có thống khổ, liền bạch ngân đã đem khí tức sự sống bị hấp thụ trả lại hết cho Mạc Phàm.

Toàn bộ thanh y thánh vũ, giáo tài Thánh Thành nhìn Mạc Phàm bình an bước ra khỏi Phạm Quỳ trận pháp, càng là cảm thấy tay chân bần rùn, ánh mắt tránh né trực tiếp nhìn vào.

Người trước mặt bọn hắn,

Là kẻ hạ sát tuần du thiên sứ Sariel!

Là kẻ được hết thấy tổ chức chọn mặt để công khai quay lưng với Thánh Thành!

Là kẻ sống dậy từ hắc uyên trầm luân sâu thẳm, đáng sợ nhất!

Là kẻ bước ra từ cạm bẫy thần phú mạnh mẽ nhất của thiên sứ trưởng mười sáu cánh Michael!

Một người đối đầu một Thành!!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thiên sứ tội án

Tự bản thân chứng kiến quá trình phạm tội của mình bị khô héo đến bột phấn cũng không bằng, Michael nhưng là biểu hiện trái lại không một chút hoang mang, càng mang vẻ mặt thường thức hành vi của Mạc Phàm.

"Lại không nghĩ ra thế gian này hồn cách yếu đuối như thế vẫn phi thường là thiên địch của phạm tội cường đại, nhưng ta không hẳn chỉ chuẩn bị Phạm Tội này riêng cho ngươi". Michael tư thái bình tĩnh nói với Mạc Phàm.

Mà ngay khi hắn dứt lời, trên ngực Mạc Phàm bỗng nhiên xuất hiện mấy đường vết tích dị thường, những vết tích này đan xen, hình thành một cái hình thiên sứ chòm sao, trước đó Michael chính là thông qua cái lục mạng tinh thần này lấy ra linh hồn Mạc Phàm, nỗ lực phá vỡ sự liên kết giữa thiện ác bát hồn.

"Đây là cái gì?" Mạc Phàm cúi đầu liếc mắt nhìn dấu vết trên ngực mình lẩm bẩm.

Nhanh chóng nhắm hai mắt lại, hắn tay sờ vào mạng tinh thần trên ngực rồi dùng ý niệm để tra xét, hắn cảm giác cái mạng tinh thần này có liên hệ với một cái hồn cách của mình!

Mạc Phàm thu tay lại, lúc này lòng bàn tay của hắn cũng có một cái vết sẹo mạng tinh thần, lục ngân nóng bỏng còn đang tổn thương da thịt của hắn.

"Ngươi cũng không phải ở trong danh sách của Sarel, mà là ta Michael... một trong tám hồn cách của ngươi, đã bị in dấu mạng tinh thần này, ngươi từ đầu đã sớm là của trong rọ". Michael hiện lên một cái nụ cười kiểu ngạo đối với Mạc Phàm.

Mạc Phàm ngẩn người, còn chưa rõ ý tứ của Michael, đột nhiên ngực hắn bắt đầu nóng lên, giống như có người cầm một bàn ủi vô cùng nóng bỏng mạnh mẽ ấn ở trên lồng ngực mình, lục ngân trước đó đã biến thành vết sẹo dĩ nhiên lại một lần nữa tỏa ra ánh lửa, máu tươi rùng rùng hạ xuống, nhưng lại trong thời gian cực ngắn bị đốt thành sẹo đen!!

Cùng lúc đó, Mạc Phàm cảm nhận được linh hồn mình cũng tồn tại đau đớn như thế, Tà Thần tám hồn cách hiện lên ở phía sau Mạc Phàm, bọn họ phảng phất giống như Mạc Phàm cùng chịu đựng loại đau đớn này.

Một hồn cách trong tám hồn cách của mình, dĩ nhiên đã sớm bị in dấu mạng tinh thần này?

Mạc Phàm cố nén loại dần vặt này, ánh mắt nhìn chăm chú tám hồn cách của mình, rốt cục hắn ở trên hồn cách Nhất Thu nhìn thấy một cái mạng tinh thần, tương tự trên ngực Nhất Thu!!

Trong tám hồn cách, hồn Nhất Thu đã bị in vào thiên sứ tội án?

Nói cách khác, từ đầu đến cuối đều là Michael sắp xếp!!

Chẳng trách Michael có thể dễ dàng tác động lấy ra linh hồn mình, chính mình chỉ cần thu nạp lực lượng Tà Thần, hòa vào tám hồn cách, liền giống như là đem linh hồn độc được Michael đút cho Hồng Ma Nhất Thu hút vào trong thân thể của mình!

Đã đến tội thạch, phạm tội trận pháp và bây giờ là tinh thần lên hồn phách, Michael đã sớm bày sẵn từng kế hoạch tỉ mỉ nối liền nhau, dứt khoát hôm nay, tuyệt đối không để cho Mạc Phàm toàn mạng rời khỏi Thánh Thành.

Lòng ngực càng ngày càng nóng, đột nhiên Mạc Phàm cảm thấy mình bị món đồ gì hút lại, cả người đột nhiên bị nhấc bổng lên không có cách nào kháng cự.

Giống như một đồ vật không bị tác động bởi trọng lực, lại như một khối nam châm, bị một lực hút xả cực mạnh.

Mạng tinh thần trên lồng ngực cùng trong linh hồn Mạc Phàm theo luồng lực từ trường khổng lồ, bay lên giữa không trung...

Thân ảnh Mạc Phàm trôi nổi ở giữa không trung Thánh thành vô ngần, một cái lớn vô cùng mang tính đại trợn màu đen như một tấm mạng nhện đáng sợ, đang nắm giữ Mạc Phàm bị hút tới giữa không trung!!

Giữa hai toà Thánh thành, mang tính cự trợn màu đen bỗng dựng hiện lên, trận pháp hùng vĩ như vậy liền vì nhốt lại một người, toàn thân trên dưới toả ra khí tức hoá điểm cùng hắc ám yếu đi mấy phần, lúc này lại như cơn trùng dính ở trên mạng nhện.

Mà Michael, vị thiên sứ toàn thân toả ra huy hoàng vũ mang này, liền dường như thiên chu sẵn mồi, lạnh lùng nhìn chăm chú con mồi của mình, rất có kiên trì để con mồi giẫy dựa trên mạng nhện, bởi vì con nhện biết con mồi càng giẫy dựa, tơ nhện bó trên người sẽ càng nhiều, cuối cùng sẽ không còn một điểm khí lực cùng không hề có một chút năng lực phản kháng!

Mạc Phàm biết giẫy dựa không có chút ý nghĩa nào, hồn khí Mạc Phàm đang từng điểm từng điểm bị rút ra!!...

"Nếu ngay từ đầu, ngươi đã có ý muốn đối phó ta, hà tất phải bày ra nhiều trò mèo như vậy". Mạc Phàm nhìn chăm chăm Michael.

"Kẻ thù của ta không chỉ là ngươi, nói thí dụ như thiên sứ làm phản vừa nảy vọng tưởng cứu ngươi đi. Bất quá ta tin tưởng, chỉ cần ngươi còn trung bày ở đây, có mấy người sẽ tự chui đầu vào lưới, ngươi thế nào, mê muội thế gian ra sao, Michael ta luôn là người rõ nhất." Michael nói.

"Vì lẽ đó Sarel là chó săn của ngươi?" Mạc Phàm nói.

"Ta chỉ là cho hấn một ít kiến nghị, hấn đi làm mà thôi. Sự thực chứng minh, ta xưa nay đều sẽ không nhìn lầm, ngươi chính là Lucifer, một tồn tại sẽ mang đến cho thế giới mang đến rung chuyển, ngươi mê hoặc quá nhiều người, khiến mọi người bắt đầu đứng ở phía đối lập Thánh thành." Michael phi thường khẳng định một lần nữa về thân thể Mạc Phàm.

"Michael, từ đầu đến giờ ngươi cứ lái nhái về ma đầu Lucifer gì đó, nhưng thực ra ngươi đã có thể thoả mái thừa nhận, ngươi mới chính là u ác tính lớn nhất thế giới này, dù cho cái u ác tính này của ngươi sinh trưởng ở trong óc, mọi người đã thống khổ đến mức không thể không tự bỏ ra đầu mình nhờ ngươi đi!" Mạc Phàm nói với Michael.

"Ha ha ha, ta là cái gì, thật sự có trọng yếu không?" Michael cười lớn.

Đến giờ phút này, hết thảy mọi thứ đều do chính Michael đến quyết định, không cần phải thương nghị, cũng không cần lại phán quyết.

Michael là cái gì, thật sự có trọng yếu không?

Xác thực căn bản là không trọng yếu.

Từ khi hấn sinh ra, từ khi hấn tiếp nhận hồn thai thiên sứ, trở thành Michael, định mệnh đã đưa hấn trói buộc vào bản ngã không thể tách rời.

Chẳng lẽ còn có lịch sử gia ấu trĩ đến mức chỉ vào mũi của người thống trị mang sứ mệnh tiêu diệt ác quỷ Lucifer là người tốt, hay là người xấu?

U ác tính cũng được.

Nhân gian thiên sứ cũng được.

Nhưng Lucifer vĩnh viễn không nên tồn tại trên thế giới này, chỗ của hấn là nơi sâu xa tận cùng của luyện ngục hắc uyên.

- - - - -

Mọi người nhìn thấy Mạc Phàm thoát ra khỏi hắc ám luyện ngục, trong lúc nhất thời có một tia thở phào nhẹ nhõm, nhưng theo tình huống chuyển biến lại phát hiện Mạc Phàm bị Phạm quý tòa thành nuốt chặt, và hiện tại liền đang bị treo lơ lửng trên thiên không Thánh Thành, linh hồn từng điểm từng điểm bị rút ra, phi thường không ai nhìn được, muốn phá vây xông vào.

Nhưng là Tâm Hạ cùng Parthenon các kỵ sĩ vẫn đang bị Kim Long, Thạch anh sư điều và Remiel cuốn lấy.

Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên thì nằm trong vòng bao vây bởi rất nhiều thánh ảnh giả, càng có một hình thiên sứ Farl cường đại ở phía trên nhìn xuống chăm chăm.

Mà ở bên dưới Thánh Thành đại địa, một cái tóc dài màu bạc tuyết trắng nữ nhân đang đứng tại chỗ quan sát lên, dưới chân nàng thấy xác của quang minh tài giáo nhân viên chất thành đống, huyết dịch đỏ tươi không kém thiên không là bao.

Trên đệ nhất đại đạo này, nguyên bản trống rỗng, chỉ có một mình Mục Ninh Tuyết, nhưng nàng không có bước tiếp, không phải vì nàng không lo lắng Mạc Phàm, mà là ở con đường trước mặt đang đứng chắn bởi một người.

Một cái nam nhân rắn rỏi, thân thể lộ ra vạn phần uy nghiêm, hùng vệ như một vị thần chi.

Phía sau hấn xòe ra mười bốn cánh lam vũ to lớn, che khuất đi thiên không Thánh Thành bên trên, tựa hồ như đại dương sâu thẳm được vác trên lưng.

Đại biểu trấn thủ pháp sư của Thánh thành, đại thiên sứ trưởng Raphael!!

"Dừng ở đây thôi, người trên đó, tuyệt đối không thể cứu, người bên dưới này, đừng hòng có ai chạy thoát!" Raphael vẻ mặt không có một chút biến sắc, dứt khoát nói với Mục Ninh Tuyệt.

- - - - -

Trên thiên không lẫn đại địa Thánh Thành, mây đen dày đặc không có chút dấu hiệu nào đột nhiên xuất hiện, cảm giác như trời đất bị hắc ám thôn phệ vào bên trong.

"Kia... đó là cái gì a, cứ như... một cái hố đen!!". Người trong toà thành đã từ ngạc nhiên trở thành triệt để kinh sợ.

Phía tây đại đạo thánh thành một mảnh sụp đổ, mặt đất như bị đồ vật gì cho nuốt mất, một cái hố sâu rộng lớn cùng âm thanh ma quỷ gào thét truyền ra, khủng bố đến mức khiến những pháp sư cường đại cũng cảm thấy tinh thần chấn động, càng không nói tới những người bình thường trong toà thành này.

Ở trung ương thiên không quang minh tòa thành, cả Mạc Phàm và Michael đều không rõ ràng tình huống, đại khái việc này ngoài mong đợi đi!

"Thứ đó... ta đã từng thấy... nó từng xuất hiện ở Hồng Hải hư vô đảo". Trong đám đông đột nhiên một thanh âm run rẩy truyền ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Song minh giới

Quang minh điện thần xuất hiện một cái vòng xoáy màu đen khổng lồ, cái vòng xoáy này lúc sáng lúc tối, càng có phần giống như không gian trôi nổi u ám giữa trời, nó đang dần dần tiến hành tuần du, vừa nảy còn lấp ló ở nửa mặt bên dưới đại địa, liền đã nhanh chóng dịch chuyển lên phản chiếu thiên không.

Mạc Phàm sửng sốt một chút nhưng rất nhanh cũng nhận ra vật thể quỷ dị kia.

Sát Uyên!?

Không gian tử vong, cảnh giới màu đen Hoa hạ!!

Bách sắc mộ cung ...

Dĩ nhiên là một cái lãnh thổ vong linh tầng tầng liên dăm giáng lâm Thánh Thành, cuốn lấy vạn vật mà nó bay ngang qua.

Lại như không gian chi thuyền to lớn, chứa đến nghẹt thở cổ hắc ám từ khí lưu vong, từng bước từng bước xâm chiếm nhân gian, đáng sợ đến nỗi gai óc, chỉ vẻn vẻ nhìn thôi cũng không dễ dàng gì tiếp thu được.

Ánh mắt Michael bắt đầu nheo lại, hấn từ địa phương Mạc Phàm bị treo lơ lửng, xuất hiện một luồng quang cực màu xanh, chăm chăm dịch ý nhìn tới Sát Uyên vật thể, càng ý tứ nhận ra một nam tử mặc bộ đồ da bạc màu ở gần đó.

“Trương Tiểu Hài”

Mạc Phàm cũng cùng lúc phát hiện ra Trương Tiểu Hài, hấn nhưng không hi vọng cái tên này cuốn vào trận phân tranh này.

Cũng không phải vấn đề tình cảm, mà là Trương Tiểu Hài và những người khác không giống nhau, hấn ở Trung Quốc nắm giữ quân hàm cực cao, liền bản thân sẽ đại biểu đại diện quốc gia.

"Trung quốc các người vì một người Mạc Phàm trái với quốc ước, rất tốt, Thánh thành chúng ta cùng các châu âu liên bang khác mỗi mắt mong chờ, lại còn những năm gần đây không ít biến động đều đến từ lãnh thổ này, ta thực cũng không ngại diện kiến một lần". Michael sắc mặt lãnh thanh nói.

Tuy rằng Trương Tiểu Hài không mặc quân trang, nhưng Michael hiện tại đối với người ở bên cạnh Mạc Phàm cực kỳ rõ ràng.

Trương Tiểu Hài là quân nhân, đại diện cho chính là quốc gia.

Mà quốc gia là dù như thế nào đều không thể can thiệp tranh đấu ma pháp công ước sản sinh, dù cho là biến cách to lớn, quốc gia cũng không thể tham dự, huống hồ là quân đội quốc gia!

Quốc gia chính là quốc gia, ma pháp chính là ma pháp, Mạc Phàm đối với quốc gia có công hiến, đó là chuyện của quốc gia, không có bất kỳ quan hệ gì với Thánh thành và Hiệp Hội Ma Pháp!

"Tiểu Hài, người không cần bước vào, đây là chiến tranh giữa chúng ta, không có quan hệ với quốc gia." Mạc Phàm ngăn cản Trương Tiểu Hài.

Một khi tăng lên mức độ quốc chiến, người liên lụy liền không chỉ là tổ chức ma pháp, những người bình thường kia đều sẽ chịu ảnh hưởng. Mạc Phàm rất rõ ràng điểm này.

“Phàm ca, lần này ta làm người thất vọng rồi...” Trương Tiểu Hào dứt lời, từ trên cổ áo, hấn vén lên một tầng nếp gấp.

Cả Mạc Phàm và Michael phi thường đều là cao thủ thứ nguyên cảnh giới cực cường, khoảng cách xa như vậy với tầm nhìn lại không có mấy hạn chế.

“Ngạch văn thập tự?”

Một cái ngạch văn thập tự được ma pháp đóng dấu lên trên thân cổ Trương Tiểu Hào, loại ngạch văn này phi thường là cam kết giải ngũ khỏi quân đội.

Trương Tiểu Hào nhưng là một cái trọng tình trọng nghĩa, tự biết mình không thể vẹn toàn đôi đường, không thể vì Mạc Phàm mà đặt an nguy quốc gia không đúng mực, nhưng khẳng định cũng sẽ không thể để thế giới này bắt nạt huynh đệ của mình.

Trực tiếp giải ngũ, trực tiếp xả bỏ quân hàm to lớn, tự mình sẽ không còn bị ràng buộc, tự mình có thể quyết định bản thân là ai.

Mạc Phàm từ đầu mũi cũng cảm nhận được đôi chút suýt xoa, hấn vẫn đối với thế gian này thực nhiều ký ức tốt đẹp a, liền vẫn luôn có những người sẽ mãi sát cánh chiến đấu cùng hấn bằng bất cứ giá nào.

Cũng không uổng ta sống kiếp này!!!

...

Lúc trước Lãnh Tước lợi dụng một mặt lăng kính, đem Minh huy tung về phía Bắc Cung, để hải thị thận lâu biến thành Kim tự tháp chân thực.

Mà hiện tại Trương Tiểu Hào nhờ sự giúp đỡ của Cửu U Hậu cũng tương tự đem Sát Uyên ném thẳng vào vùng ngăn cách giữa thiên không và đại địa thánh thành, từ từ tiến vào phản chiếu lưu vực.

“Xoẹt xoẹt xoẹt~~~~~”

Tà dương màu đỏ phát ra từ bên trong Sát Uyên, một đầu kia của Sát Uyên chính là Hoa Hạ minh giới.

"Gùrurur a a a!!!! ô ô ô a!!! ô ô ô a a a!!~~~~~!!!"

Tiếng rít gào từ đầu kia của Sát Uyên truyền đến, từ đông phương chỉ thổ xuyên qua Sát Uyên đạo không gian chi thuyền kia, giáng lâm ở trên vùng châu âu thánh địa này.

Mọi người có thể rõ ràng nghe thanh âm ma quỷ rít gào, dày đặc đến mức làm cả người đều nổi da gà, vô luận là người bình thường hay là ma pháp sư, đều cảm giác trái tim bị những này thanh âm đánh cho ngàn xuyên bách không!!

Sát Uyên mở ra một vùng xoáy hỗn loạn, bên dưới ánh nhìn chấn động của mọi người từ từ chiếm lấy toàn bộ bầu trời, một hình ảnh kinh thế hãi tục hiện ra, lít nha lít nhít quỷ thi đầu cùng thân thể dữ tợn, tứ chi chấp và từng đàn từng đàn gào thét, chất chồng, như muốn cắn xé, như muốn thôn phệ hết thấy mọi thứ rơi vào miệng hổ này.

Ở Thánh thành có không ít người từng thông qua mô tả trên internet diện kiến sát uyên, nhưng hình ảnh mơ hồ đó so với cái vực sâu ma quỷ này căn bản không cùng một cái cấp độ, ai có thể tưởng tượng được một cái lò nung địa ngục oán khí cuộn cuộn như vậy dĩ nhiên lại trôi nổi ở trên bầu trời của mảnh đất thần thánh này!!

Bao nhiêu thánh tài giả, đã ngã người như phỗng.

Chỉ là, nguyên bản bọn họ cho rằng gánh vác như vậy một cái trọng trách, bất luận cái gì gian nan hiểm trở đều sẽ liều lòng mà đều không nhú một cái, thật là đến sát uyên chi khẩu, một chút hướng về cái kia mảnh vực sâu nhìn xuống thời điểm, liền cảm giác trái tim lập tức liền nhảy ra ngoài, ngũ tạng lục phủ toàn bộ thất như thế khó chịu, cả người đều ở co giật.

Nhiều như vậy vong linh toàn bộ ở trong một cái vực sâu màu đen, quả thực như mười tám tầng Địa ngục chứa ngàn vạn ma quỷ hiện ra ở nhân gian, luyện ngục dần vật, thống khổ hết thấy đều bày ra trước mắt!

Thánh tài đại quân mệnh mong cuộn cuộn thật giống một mảnh đất cát màu vàng, nhưng trước đại quân vong linh cùng mây đen âm u từ khí cũng âm đạm phai mờ!

Đây chính là kiệt tác của vị Cố Đô vong linh ngày đó bị thiên sứ trưởng Michael đoạt mạng, nhưng là trước đây hấn hoàn toàn một thân đơn độc khiêu chiến Thánh Thành, cũng không có mang đến lực lượng như quốc gia hùng mạnh của mình.

Liền lần này, hết thấy vong linh sinh vật Hoa hạ sẽ coi như vì hấn mà xuất chiến, vì hấn mà diện kiến quang minh thần uy này.

- - - - -

“Rào rào ~~~~~”

Để cho Thánh Thành nhân viên toàn bộ đều chưa kịp hoàn hồn, một loại tia lăng cực, đại đạo thứ hai lại chiếu lên vùng phía Tây tòa thành.

Nhìn qua như là một không gian khác bị chuyển đến nơi này, bình địa tro tàn ở dãy núi Anpơ cũng không có mấy phù hợp.

Nhưng dần dần, cái kia to lớn đường viền rõ ràng hiện lên, càng là giống một toà kiến trúc, nó có thể so với một ngọn núi nhỏ, bậc thang thượng tầng biến hợp thân thể tựa hồ là do từng khối từng khối màu vàng óng tảng đá lớn tạo thành, mỗi một khối đá vàng đều trải qua đặc thù cắt chém, chỉnh tề, kiên cố, góc cạnh rõ ràng!

Cuối cùng, trọn vẹn bày ra một tòa kim tự tháp xa hoa đến cực điểm, dĩ nhiên lại sừng sững thần thánh ngay tại thiên không Thánh Thành.

Một cái hàng trăm km bình nguyên, bao la đến nhìn không thấy bờ, lại lập tức sôi trào lên, có thể nhìn thấy loại băng bạc ánh sáng kia từ mặt vết nứt.

Là Minh huy đại đạo??

Cái kia từ dưới đất nổi lên, lại một cái lượn lờ từ vong thân ảnh bò ra, chúng nó tắm rửa ở Kim tự tháp uy nghiêm thần thánh hào quang dưới, lộ ra đến nhưng là tuyệt đối yêu dị cùng khủng bố!!

Số lượng càng ngày càng nhiều, quái vật khổng lồ Kim tự tháp bên dưới, vây quanh màu đen một vòng lại một vòng, chúng nó như là màu đen, màu xám thùy triều đang sôi trào, chúng nó chen chúc ở tòa này Kim tự tháp phụ cận, lấy tới gần Minh huy làm vinh, cái kia phân làm lễ, cái kia phân kính ngưỡng, cái kia phân cuồng nhiệt đều đến một loại vận vẹo trình độ!

"Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ~~~~~!!!"

"Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ~~~~~!!!!!"

Đại địa chấn chiến, trời cao lay động, Minh giới sinh vật lít nha lít nhít nuốt hết bình nguyên, cũng bắt đầu hướng về mặt nam phương hướng phun trào!

Minh giới vong linh môn mở ra, chúng nó màu đen thân thể cho lấp kín, chúng nó xấu xí, uốn lượn, buồn nôn vặn xoắn cùng nhau, trên mặt đất những Minh giới đó sinh vật môn càng là trực tiếp từ trên người dẫm đạp lên đi, không biết nghiền nát bao nhiêu sọ não, giẫm đánh bao nhiêu cánh tay...

Nhìn qua lại như là mặt đất màu đen chính mình đang ngộ nguy!

Rất khó tưởng tượng một cái vật còn sống một khi rơi vào tới đây, sẽ là như thế nào một cái kết cục!!

Đồng là vong linh Hoa Hạ, Tây lại lấp kín vong linh Ai Cập, hết thảy đem cho quang minh lực lượng ở Thánh Thành này lu mờ đến không còn một chỗ trốn, lên thiên không chỉ lưu lại từ khí vong linh đến tột cùng.

Nhưng là tại sao vong linh Ai Cập và vong linh Hoa Hạ lại đồng thời cùng xuất hiện?

Không phải từng có một cuộc chiến tranh Minh giới giữa chúng sao?

Thật giống như đây là hồi ức đáp lại câu trả lời đầy giận dữ của vị đế vương vong linh năm xưa, mọi chuyện quá đường đột, đường đột đến mức ai cũng tin rằng, tất cả càng nằm trong kế hoạch của kẻ đã chết!!!

Ở bên dưới đại địa quang minh thành, không ít người dân nhìn lên bên trên thiên không, càng là sợ đến mặt mũi tái xanh, nơi mà họ hết sức tin tưởng, hết sức cao cao tôn thờ, lúc này chảy như một cối địa ngục trần gian đúng nghĩa.

“Kia không phải là vong linh sinh vật sao?”

“Tại sao Thánh Thành lại có số lượng cực lớn như này vong linh?”

“Chuyện gì đang xảy ra ở Thánh Thành a?”

....

Michael nắm chặt lấy tay lại, hắc xác thực đã nổi điên rồi, tuyệt đối bản thân chưa bao giờ cảm thấy mọi chuyện đi xa đến thế này.

"Ở thời đại của ta, không cần nhất chính là dọa lạc thiên sứ, hắc ám sinh vật, hãy để ta tiễn toàn bộ các ngươi về lại cái kia tăm tối địa ngục của các ngươi đi!" Michael trong giọng nói đã lộ ra căm ghét với hắc ám, càng thống hận đến cực điểm với bất cứ loại buồn nôn nào liên quan đến Mạc Phàm.

“Nếu đã có mặt ở Thánh Thành, quang minh và hắc ám luận bàn, ngươi cũng nên ra đây đi thôi, Khuфу...”

Michael tiếp tục nói, ánh mắt hắc như một mảnh thú dữ tợn nhìn thẳng về phía sinh vật cường đại nhất ở Kim Tự Tháp xa xa...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đế vương vong linh báo thù!!!

Thiên không quang minh vốn dĩ đã không còn mấy tòa nhà nguyên vẹn, bức tranh tổng thể chỉ có bụi mờ cùng đồ nát, cảnh tượng này thực sự dù cho có thể biện hộ bằng một cái hư ảo không gian đi nữa, vẫn không thể phủ nhận sự khổ sở chống trả của Thánh Thành.

Mà mình giới nhị tuyến hai phương nổ ra, liên mỗi một cái đại đạo cũng giống như hoàn toàn có thể mang cả tòa thành thị cho đắm thủng, nồng nặc mùi tử vong thuộc địa.

Mạc Phàm mang tinh ấn đỏ rực đốt thành seo đen, cả người đang bị treo lơ lửng ở một đám lớn phế tích giữa bầu trời, từ Nhất Thu hồn cách bên trong không ngừng tuông ra một huyết sứ xanh nhạt, kéo theo hồn khí của bản thân hắn.

Trên thực tế, Mạc Phàm vẫn không có bị cô lập chương không hay vô phương chờ chết như khi phải chịu trời buộc bởi Thần ngữ lời thề, hiện tại hắn hoàn toàn có thể thi triển ma pháp cường đại thoát khỏi mạng lưới, chỉ nhưng dưới tình huống không thực sự trọng yếu, việc này trái lại còn gây cho cơ thể thêm nhiều phần nội thương, đẩy nhanh quá trình rút cạn hồn khí.

Một cách rõ ràng nhất, diễn biến sự việc lại có thêm một cái bên thứ ba nhập cuộc, dù địch hay ta, chắc hắn cũng mang lại chút thời gian để xoay chuyển căn khôn.

Hắn nhìn về phía hai phiên mình giới đại quân, trong lòng bất quá cũng không khỏi dâng lên một trận nghi hoặc.

Tại sao vong linh Hoa Hạ và vong linh Ai Cập lại đồng thời xuất hiện?

Cổ Lão Vương đã không còn nữa, ngoài hắn ra còn kẻ nào có bản lĩnh thần thông có thể hiệu triệu hàng vạn vong linh đại quân Cổ Đô như thế, càng là một tầng Kim Tự Tháp huyết sắc từ Ai Cập.

Tiểu Hầu là không có khả năng, mặc dù đồng dạng như mình là môn sinh đặc ý của Trảm Không lão đại, nhưng hắn không xuẩn đến mức đi theo chân Trảm Không tự biến mình thành một cái xác chết di động a, mà cho dù hắn bất chấp làm như vậy cũng sẽ không có ai đồng ý, Cửu U hậu chọn người nối nghiệp Cổ Lão Vương không phải là hắn.

"Chẳng lẽ nói Khuфу đã chiếm lấy Bạch Sắc Mộ Cung đây?". Mạc Phàm lẩm bẩm.

Rõ ràng chỉ có Khuфу là minh vương mạnh mẽ nhất còn lại, hắn là trong khoảng thời gian kể từ khi đại chiến ma đô, hắn đã cùng có lực lượng để tiến công Bạch Sắc Mộ Cung lần nữa.

Sát uyên là kiệt tác độc nhất của Cổ Lão Vương, nó tựa như một cái đại môn thông đạo có thể đi đến bất cứ nơi nào, cứ việc dẫn dắt loại tử vong địa ngục này liền có thể thôn tính cho một nửa cái thể này, không phải nói càng thêm việc Minh giới đại quân của hắn cần Minh huy chiếu khắp mới có thể hành động liền cũng có thể tùy ý xuất hiện ở trên đất mà hắn muốn!

Kẻ mang Kim Tự Tháp và Sát Uyên đến nhất định là hắn, nhưng Mạc Phàm vẫn có chút không rõ vì sao hắn đột ngột xuất hiện.

Từ Michael thái độ đến xem, rõ ràng hắn cũng không biết Khuфу sẽ mang cả quốc gia mình giới đến Thánh Thành.

Minh thần Khuфу đến cứu mình?

Tuyệt đối không thể nào, lần trước chính mình đoạn mất một chân của Sphinx, khiến nó so với một con cẩu què không sai biệt lắm bỏ chạy về cầu cứu chủ nhân, mà Apase cùng với bát phương vong quân cũng đã đánh bại đại quân của ung thần nữ vương và bò cạp nữ vương, hai cái tỷ tỷ của nàng, đẩy lùi đợt tiến công của minh huy lãnh thổ.

Khuфу không đích thân dẫn đại quân hưng binh vấn tội mình không nói, làm sao có thể từ Ai Cập chạy đến nơi này giúp mình đây?

....

“Khôn kiếp!!! Khôn kiếp!!!!”

Bỗng nhiên, một cái âm thanh to lớn thét gào lên giữa bình nguyên dị khí đen đúa, loại này chấn động liền không nhất định có thể bắt nguồn trong phạm vi mấy mươi km đổ lại gần trung ương thánh đình ở tòa thành.

Vong khí cuộn cuộn mấy tầng đại phương kim tự tháp đột nhiên đến sắc bén lên, chúng nó hóa thành từng đạo từng đạo, tựa quang huy phản ánh, trong khoảnh khắc lướt qua đoạn dài này bình nguyên cần quét mọi thứ, phi thường đem vùng đất người sống thành dị chi bình địa, càng đem vùng đất đã là bình địa, tro tàn trở thành dị nguyên khô cằn, tử vong khí.

Ai Cập Kim Tự Tháp như hào quang lấp màu nhạt, có vạn quân kim thuyền, lại tồn tại không ít sinh vật mạnh mẽ vô cùng cường đại, nhưng nổi bật nhất,

hắn là một cổ đại Pharaông vương bảo, người đứng ở nơi xa nhất ở đỉnh tháp với u lam mình quang tại thân không ngừng long lánh, trên tay hắn cầm một cây sa mạc quyền trượng, xa xa nhìn tới không khác nào một vị đắc đạo Thánh Nhân giáng lâm, siêu phàm thoát tục.

Có thể dùng âm thanh vang vọng hầu như khắp tòa thành, có thể lấy ánh sáng minh huy thần tốc tái hiện cảnh giới màu đen Kim Tự Tháp, có thể hiệu lệnh Minh Giới đại quân.

“Xoạt xoạt xoạt xoạt ~~~~~!!!!!!”

Những này Minh huy chỉ mâu thuẫn xác không có sai sót rơi vào địa phương Mạc Phàm cùng Michael đứng.

Bọn họ xác thực cũng không có cần thiết phải ngăn cản, có thể phi hành mấy mươi km Minh huy chỉ mâu uy lực không chút nào cắt giảm quá giống như vậy, nhưng rõ ràng lại chỉ như phong hào đại biểu cho thứ sẽ xuất hiện theo sau nó.

Quả nhiên chính là hắn, kẻ thống trị Ai Cập vong linh, Minh thần Khuфу!

"Minh giới các ngươi đặc biệt yêu thích Thánh Thành như vậy sao, dĩ nhiên dám mang đám rác rưởi vong linh đến mảnh đất thần linh này, ngươi có phải hay không là cảm thấy thế giới này quá nhàm chán, cuộc sống bất tử này quá là vô vị, nên cũng muốn ta tiễn ngươi đến một thế giới khác cùng tên mình vương Trung Quốc kia?". Michael hướng về Khuфу nói, tông giọng đặc biệt không có nửa điểm cợt nhả.

Minh thần Khuфу nhìn qua trấn định, hắn không tỏ ra có vẻ gì xem nhẹ lời Michael nhưng từ vẻ mặt lạnh lùng của hắn có một chút xao động ánh mắt, cục diện ở Thánh Thành hiện tại có vẻ như không nằm trong hắn tính toán.

"Đây là Thánh Thành sao?". Đột nhiên Khuфу mở miệng.

"Đây không là Thánh Thành, chả lẽ lại là quốc gia ngươi lăng mộ?". Michael nói rằng.

"Nơi ta cần đến không phải nơi này, Sphinx, đây rốt cuộc là có chuyện gì?". Khuфу hướng về Sphinx ở bên cạnh chất vấn.

Nhân sư Sphinx!!!

Tia mắt nhìn tới cái sinh vật sa mạc to lớn, liền đáng dấp hèn mọn, tiểu nhân quen thuộc, Mạc Phàm trong miệng cũng suýt tí nữa bật cười với loại vô sĩ này.

Đại khái trong thời gian dài đằng đặc mấy năm qua, thực lực bản thân nhất định không giảm chân tại chỗ, đã có thể cố gắng tiến về một đại cấp bậc cảnh giới gần với đế vương đi.

"Thưa bệ hạ... thần cũng không rõ tình huống như thế nào, rõ ràng Sát Uyên dịch chuyển phải về chúng ta Ai Cập lãnh thổ, nhưng tọa độ lại nhất thời sai lệch nghiêm trọng, không rõ là do cấm chế có vấn đề, hoặc là có kẻ nào đó cố tình phá hoại chúng ta". Sphinx về mặt có một chút tái đi, nó rõ ràng là e sợ Minh thần nổi giận.

Dưới minh huy cổ bảo của Khuфу, giống như có ngàn sợi tơ vong hồn giận dữ gào thét, hắn ánh mắt xác thực kinh khủng giận dữ, quát lớn lên.

“Bạch sắc mộ cung, chúng ta hoàn toàn bị lừa, cái thứ nguyên tam giác trong bạch sắc mộ cung không đơn giản, ắt hẳn việc này nằm trong tính toán của hắn, bọn chúng là giả vờ thất bại, tranh đấu một thời gian dài như vậy, liền chỉ để chờ đợi một cái cơ hội duy nhất hôm nay.”

“Cổ Lão Vương, Cổ Lão Vương, Cổ Lão Vương, cái lão khốn kiếp này!!!!!!!!!!!!!!”

Liên tục những tiếng gào thét tràn ngập sức mạnh từ đại địa nơi Khuфу đứng truyền ra, mấy ngọn núi gần đó cũng phá thiên tư thái vụt lên từ mặt đất, sụp đổ thành phù sa.

...

Xác thực,

Trộn vện những gì diễn ra hôm nay, minh giới chiến tranh không có chấm dứt, Cổ Lão Vương Trảm Không khi đó đã tự đặt cho mình một cái kết này.

Hắn chọn cái chết, chọn cái cách buông xuôi với thế này nhưng không có nghĩa là chọn từ bỏ trách nhiệm của mình.

Là Khuфу làm một cái tiểu xảo, mang lại gợi ý cho Thánh Thành tin tức đất giá, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ ra rằng, việc Trảm Không chết đi, đồng dạng sẽ như hồi chuông báo động đến tính mạng của hắn.

Là Trảm Không cao tay, biết được Khuфу nhất định sẽ vì mình cái chết đặt ý tứ lên, để xâm lấn Bạch sắc mộ cung, thấu tóm Sát Uyên.

Sau khi Mạc Phàm để lại minh giới về Kim Tự Tháp Ai Cập, Sát Uyên cũng trở thành đại môn thông đạo nối tiếp phiên Minh giới, chuyện này ý nghĩa là Minh giới cũng có thể xông vào trong Sát Uyên.

Trảm Không nhưng là đã tái hiện kiệt tác nghệ nhân của Cổ lão vương chân thực nhất, tự mình điều chỉnh thứ nguyên tam giác bên trong bạch sắc mộ cung, từ Hoa Hạ Sát Uyên làm gốc, một mảnh hoành phương chính là giao chỉ Ai Cập Kim Tự Tháp, một mảnh tung phương còn lại chiếu về bên kia

Bắc Âu lạnh giá.

Trương Tiểu Hầu được Cửu U Hậu giao lại mảnh tọa kính cuối cùng, phi hành đến Thánh Thành hôm nay, chính là điểm phản chiếu tọa độ.

Đại đạo thứ nhất phản chiếu chính là Sát Uyên xuất hiện ở Thánh Thành.

Đại đạo thứ hai phi thường từ cầu nối Sát Uyên, Kim Tự Tháp cũng được tái hiện qua lăng kính.

Khuфу thời điểm chiếm đoạt được Bạch sắc mộ cung, nhất định sẽ thử nghiệm đem Sát Uyên về đến Ai Cập trước hết, càng là chính mình tự sa vào bẫy.

Bát phương vong quân kiên cường phòng thủ cuối cùng địa đạo bạch sắc mộ cung, cốt yếu là đợi đến ngày hôm nay.

Ngày mà thế giới cùng hướng về Thánh Thành xem xét, họ sẽ buông xuôi, để đem hết tích trữ thông hận một mẻ lên quang minh soi sáng này, càng sẽ đem chiến tranh Minh Giới lên cao nhất thần uy nhân loại.

...

Mạc Phàm ngộ ra rồi!!

“Trận chiến này thuộc về ta!”

Câu nói của Trảm Không khi xưa căn dặn với hắn liền hôm nay Mạc Phàm mới rõ ràng.

Trận chiến khi đó thuộc về Trảm Không, khẳng định liền sẽ là tương lai trận chiến sau này, chính Mạc Phàm phải là người kết thúc nó.

Món quà đại lễ này, bất quá là Trảm Không chuẩn bị cho Mạc Phàm thay mình giao lại cho Thánh Thành, cho những kẻ tự mình quyết định nhân loại hành vi này.

Là Khuфу cùng Thánh Thành cầu kết đem hắn lưu thân khỏi thế gian!

Liền hôm nay, Khuфу và Thánh Thành sẽ rơi vào tình huống đồng quy vu tận.

Đây mới chính là vong linh báo thù!!!

...

"Đây là tình huống gì, vì sao vong linh lại đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy?"

"Cứu, ta còn chưa muốn chết, cũng không muốn biến thành vong linh a!"

"Vì sao đại thiên sứ Micheal còn chưa động thủ, hẳn định để vong linh nuốt hết chúng ta hay sao?"

Bên dưới đại địa thánh thành trên đường phố dần dần rơi vào một mảnh hỗn loạn, đã có người bắt đầu nghị luận bàn tán.

Loại này dư luận, Thánh Thành sẽ không thể kiểm soát được, toàn bộ còn đang bận tâm với quá nhiều phương diện chiến tranh.

Một cái Tà thần Mạc Phàm

Một cái Băng cơ ma nữ Mục Ninh Tuyết.

Một đội quân của thần nữ Parthenon Diệp Tâm Hạ.

Còn có một Hắc ám tử thần diện kiến.

Cuối cùng, đến cả minh vương vong linh Khuфу cũng gia nhập cùng mấy triệu đại quân vong linh.

...

Michael nhú mảy, hẳn dĩ nhiên có nhận thức qua Khuфу, Khuфу không phải là một tên đế vương không có đầu óc, ngược lại là vô cùng cẩn thận từng li từng tí một, nếu không chắc chắn hoặc vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không tùy tiện gây chiến với Thánh Thành.

Nhưng mà Khuфу và đại quân của hắn là xuất hiện ở đây trước mặt toàn bộ người ở Thánh Thành, nếu như để hắn ra đi bình an vô sự, há chẳng phải nói với thế nhân rằng thánh thành cầu kết cùng với hắc ám hay sao?

Càng là bình sinh loại hơi thở hắc ám cũng khiến Michael căm ghét rồi!!

"Hôm nay ta không đến để gây chiến với Thánh Thành, chúng ta trước nay nước sông không phạm nước giếng...". Khuфу nói rằng

"Thánh Thành không phải nơi người muốn đến là đến, muốn đi thì đi, nếu đã đến tận đây rồi, thì phải là ta tiến người một đoạn mới phải". Michael cười gần, tựa hồ cũng muốn hôm nay triệt để làm cột mốc đánh dấu sức mạnh nơi quang minh thần thánh này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Hắc ám vị diện cương thổ

Khuфу trên mặt treo lên một cái vẻ khó coi, cứ việc ở Hy Lạp gần đây xuất hiện thêm một minh thần thánh hồn Hades được thức tỉnh, Khuфу như cũ vẫn là vị cổ lão vong linh để vương cấp bậc phi thường cao hơn, không thể cùng so sánh. Ngoài ra, hắn còn vừa tự mình thống nhất hai đại Minh Giới lục địa, lẽ nào lại để một cái nhân loại nhỏ bé trước mắt dạy dỗ bản thân hành vi trước hàng triệu con dân của mình.

"Nhân loại thấp kém, lẽ nào người tưởng mình mạnh mẽ lắm sao, không muốn đánh giá một chút tình hình hiện tại." Khuфу lớn tiếng nói rằng.

Phản chiếu quang minh không gian của Michael tạo ra, e rằng toàn bộ công trình đã trở thành bình địa đổ nát, còn lại không có gì ngoài lô cốt, đất rỗng, cùng với xác chết không một chút nguyên vẹn của biết bao nhân viên Thánh Thành trên sắc hồng sơn từ những mảnh nhiệt địa tro tàn.

Ở khắp nơi, vong linh như đại dương trong vòng vây thành, Kim Tự Tháp sừng sững như thần sơn tọa trấn ở một phương trời, đỉnh đầu phóng thích ánh sáng minh huy còn muốn cường đại hơn quang huy Thánh Thành.

Càng phải nói Sát Uyên tử thần lại đang xuất hiện ở ngay trung ương quang minh điện, dần dần đem toàn bộ cái nhỏ nhỏ nội thành này nuốt chửng vào bên trong vòng ngực nhân gian, bao quát trong thành trăm vạn người...

Sắc trời dần trầm luân bên dưới đại địa, người đứng ở gác chuông tòa thành trên ngọn núi phía đông dãy Anpơ vừa vận cũng tự mình gõ lên từng hồi cảnh sắc, hắn cũng không hẳn là giáo vụ hay liên quan Thánh Thành, bất quá hắn chứng kiến thiên không u ám kia, cũng theo tâm mà động, từng hồi thức tỉnh.

"Bong bong ~~~~~"

Loại này ngân chuông lên, khiến người ta có cái cảm giác nặng trĩu...

Thánh Thành mà họ tôn sùng, thờ kính... thật giống như đã sụp đổ!!!

...

Michael không có trả lời Khuфу, hắn liếc về Mạc Phàm phía sau lưng một cái, bảo đảm nhất tình huống cho bản thân.

Mà dưới tình huống đột ngột có lợi cho mình, Mạc Phàm vẫn là sát ý đến tận cùng nhưng việc này lại mang ý nghĩa hắn có thể cẩn thận suy xét, có nên hay không một tối cường ma pháp được xuất ra để thay đổi cục diện.

Dù là đại thiên sứ trưởng Michael hay minh thần Khuфу, Mạc Phàm đều muốn tự tay đem đầu vận xuống, nhưng tình án bảo hồn trên người rõ ràng không cho phép hắn có một trận đánh lâu dài, bất quá đứng ngoài cuộc xem vẫn không tính là kẻ thất thời.

Khuфу lẫn Michael sẽ không tự mạo muội tấn công Mạc Phàm dù cho hắn đang vô cùng bất lợi, lý do đơn giản chỉ một cái chậm nhịp xử lý kẻ ngoài, liền sẽ đặt bản thân vào tình huống nguy hiểm với tên còn lại. Càng là cả hai vẫn chưa thể khẳng định Mạc Phàm có thực sự còn vương bài nào khác không, bất cần chủ quan sẽ phát sinh thêm những thứ không mong đợi, cứ việc để hắn ở đó một mình thống khổ lại là một ý hay.

Tin rằng Mạc Phàm nhất định cũng sẽ không tham gia vào!!

...

"Băng băng băng ~~~~~"

Khuфу nhảy lên một cái, hai chân hướng phía Michael tạo thành ống trục chân không, tầng tầng giẫm vào khí quyển đập xuống vị trí.

Loại này công kích đại khai đại hợp, nó căn bản không quan trọng độ chính xác, mà rõ ràng cũng không cần thiết lắm, phạm vi ống trục quyền lưu không hề ít mấy chục km hiệu quả, hắn chỉ cần nhìn thấy vị trí đại khái của Michael, liền hướng phía về xa lược công phá, áp lực xung kích vẫn đủ oanh tạc thiên địa rồi.

"Ầm ầm ầm ~~~~~"

Cước của Khuфу như thiết giáp bọc vong sơn, từng phi từng phi đều mang trọng lượng trăm ngàn tấn hủy diệt, chưa chạm vào tiếp điểm, Michael đã bị đánh bay ra ngoài, từ trung ương thánh đỉnh đổ nát, một mạch lao vào bờ Tây dãy núi Anpơ, ngay khu vực Kim Tự Tháp.

Địa mạch thiên không bắt đầu nứt ra từng mảng sâu, sặc lờ trên quy mô rộng khắp xung quanh thánh đình phạm vi.

Loại này ảnh hưởng, kể cả Mạc Phàm đứng gần Michael cũng bị thổi bay đến một góc đổ nát tòa thành, càng đột nhiên va chạm ở góc tòa thành vào chân một đầu sơn nhân to lớn.

“Son phong chi thi!!!”

Dĩ nhiên là phụ cận mạnh mẽ nhất của Cổ Lão Vương còn tại vọng ở Sát Uyên, khí tràng sinh vật này tỏa ra tương đồng với Sphinx, e rằng cũng đã chân chính vượt qua cái vô địch quân chủ cấp rồi, liền bao nhiêu thánh tài giả vây quanh đều không mấy may làm khó được nó, không muốn nói là rất giống với những miếng thịt tươi tẩm bỏ cho xác thịt hôi thối của không lồ vọng linh.

Son phong chi thi xuất hiện, chẳng lẽ lại nói tại sao không thấy một cái vị xinh đẹp u linh hết mực làm phiền mình mỗi lần xuất hiện.

“Tiểu tử này, thật làm cho người ta lo lắng, lại không nghĩ ra có một ngày chúng ta vì người có mặt ở thánh minh quang này.” Cửu U Hậu xuất hiện sau lưng Mạc Phàm, cười khanh khách nói, thân thể nàng phần lớn đều mang theo vài phần hư vô, từ bắp đùi làn váy vị trí trở xuống đều là từng sợi cái kia huyền minh huyền ám khói xanh, nhưng rất kỳ quái chính là, nàng nói chuyện phun ra nhưng mang theo vài phần mùi thơm.

“Tổng huấn luyện viên hẳn cũng vui vẻ khi biết con dân mình vì ngài mà trả thù, mà không phải nói người muốn thấy ta chết lắm sao?” Mạc Phàm quay đầu lại cười khổ đáp lời.

Trên gương mặt hắn, thực sự vẫn không biểu lộ ra đoạn nào đau đớn, tuyệt đối hôm nay bao trùm một cái tâm niệm chiến đấu không còn vì mình.

"Theo ta lên trên, người hẳn có chuyện muốn hỏi". Cửu U Hậu nói rằng.

“...”

Mạc Phàm cũng không có ý phản bác hay thể hiện gì, trực tiếp đi cùng là xong.

Nữ tử trong thiên hạ vốn luôn như vậy, nhìn sơ qua nét mặt nam nhân, vẫn đoán được gần chính xác hết tâm trạng.

Cửu U Hậu mang theo Mạc Phàm nhảy đến Son Phong Chi Thi trên bả vai, đứng ở trên đó, liền như sừng sững đỉnh núi, có thể trông thấy toàn bộ biển chiến trường, hỗn loạn đến nghẹt thở.

Chỉ là đột nhiên Mạc Phàm nhìn được Cửu U Hậu từ ánh mắt ban nãy còn lấp lóe, giờ phút này bỗng lộ ra nét mặt vô cùng khó coi, nàng cơ thể huyền sương đang hun hút khói nóng, phân rã ra từ tốn một ít bộ phận.

Vốn là U linh ở vọng linh đế quốc, ngoại trừ quang hệ ma pháp cùng tinh thần loại ma pháp, nguyên tố khác kỹ năng và hủy diệt năng lực đối với nàng, rõ ràng sẽ vô hiệu!

“Trên ngực người...” Cửu U Hậu nhấn mặt nhìn chăm chăm lên ngực Mạc Phàm, khó khăn nói.

“Thiên sứ tội án?”

Quả nhiên, tinh ấn của Michael phi thường sẽ tịnh hóa mọi nguồn cơn hắc ám hơi tức, Mạc Phàm vô ý đứng gần Cửu U Hậu, thiên sứ ấn nhanh chóng phóng ra cường thịnh quang huy, nỗ lực xua đuổi vọng linh tử khí, tấn công lên người nàng.

Một cái dấu ấn nhỏ nhoi lên hồng ma nhất thu cũng đủ để Mạc Phàm vạn lần thống khổ, càng có khả năng gián tiếp gây hại lên chí cao quân chủ cấp vọng linh sinh vật, Michael xác thực là một kẻ sở hữu pháp lực kinh thể hãi tục trên thế giới này.

Ánh mắt Mạc Phàm lóe lên một tia bạc quang, bạc quang này nhanh chóng đóng lại thành một bức tường mỏng trước ngực hắn, chỉ rất mỏng thôi, nhưng tuyệt đối phản xạ toàn bộ quang huy thiên sứ ấn từ lồng ngực bản thân phát ra khiến nó không thể tiếp tục làm hại Cửu U Hậu.

Mãi một lúc nàng mới lại điều tiết được hơi thở của mình, trở về ổn định trạng thái.

“Thiên sứ dấu vết bảo hồn này của Michael chứng tỏ rằng hẳn đã đạt đến mạnh mẽ nhất quang minh thần cách, ta tin rằng người là đang vô cùng đau đớn, sống không bằng chết, loại này hành vi cố gắng chịu đựng ắt hẳn có một việc vô cùng đau khổ, có thể nói cho ta?”. Cửu U Hậu nói rằng.

“Hắc ám vị diện, luyện ngục uyên, người có biết qua?”. Mạc Phàm hỏi.

Hắc ám vị diện Mạc Phàm đã đi qua, nơi đó mới thật sự là ma cương, giai cấp cấp độ hết sức rõ ràng, sinh mệnh nhỏ yếu ở trong lãnh địa của những chủng tộc hắc ám mạnh mẽ kia chính là nô lệ, mà chủng tộc mạnh mẽ chỉ là chó săn cho những đế vương kia, đế vương cũng có thể quân cờ của một số Thần Ma...

Nhưng mà luyện ngục uyên, nơi mà tâm của hắn đã trọn vẹn đặt hết vào, liền không chút nào tự mình hiểu rõ được.

Cửu U Hậu ngăn người nhìn chăm chăm lấy Mạc Phàm, Cổ Lão Vương truyền dẫn, không muốn thấy nhất chính là cái học sinh của mình sẽ một ngày nào đó dần thân sâu vào Hắc ám vị diện.

Cứ việc theo dự đoán, biết rằng Mạc Phàm tương lai phát triển, sớm muộn cũng va chạm đến quang minh Thánh Thành, xảy ra đại chiến, nhưng phiêu bạt ở hắc ám vị diện không cùng một khái niệm, hẳn hết mực sẽ phản đối điều này.

Nhưng là nhìn vào ánh mắt sắc bén như điều hâu, càng có cuồng hỏa sinh tức vô cùng mãnh liệt đang không ngừng tuôn ra trên người Mạc Phàm, nàng không khỏi chột dạ, thờ dài ngao ngán.

Nàng bị khuất phục!

Vốn dĩ cũng muốn bảo vệ cái tiêu tử này đi a...

"Hắc ám vị diện rất tương tự sẽ gồm nhiều khối mảng kiến tạo, nhưng lại lớn hơn nhiều so với ma cương thần thổ của thế giới loài người, chúng gồm bốn đại khu vực biệt lập biên giới".

"Minh giới lãnh thổ là hắc ám tử vong biên cương, người chết liên quan hắc ám hoặc bản chất phạm vi vong linh thuật chắc chắn sẽ trở thành sức mạnh tăng cường cho Minh giới".

"Tà miếu lãnh thổ là hắc ám tín ngưỡng của các vị thần trong giới sinh vật, nắm giữ hồn cách còn chấp niệm khắp thế gian, thuộc nhánh phi thường khó nắm bắt nhất trong hắc ám vị diện..." Cửu U Hậu bắt đầu nói cho Mạc Phàm.

"Ta chủ yếu muốn biết về Luyện ngục uyên?" Mạc Phàm cắt lời nàng, vẻ mặt không mấy thích thú lắng nghe những thứ không liên quan".

"Người im lặng nghe ta nói, mập mờ không hiểu rõ sẽ càng khiến người dần thân vào chỗ chết." Cửu U Hậu ngay lập tức nặng lời với Mạc Phàm, áp chế chính hấn nóng nảy".

"Hắc ám tập khu chính là lớn nhất biên giới, chiếm hơn bảy mươi phần, dĩ nhiên sẽ đại diện cho Hắc ám vị diện, đại đa số mọi người nhắc về hắc ám vị diện, chính là nơi này. Tất yếu như vậy, hắc ám tập khu cũng khai sinh ra không ít hắc ám vương là đế vương cấp phi thường mạnh mẽ".

"Cuối cùng, tầng sâu nhất trong hắc ám vị diện, cũng là hắc uyên luyện ngục, là khổng lồ thống hận địa ngục, tuyệt đối không có sự sống với cả hắc ám sinh vật, chính ta cũng không biết quá nhiều về nơi này".

"Bất quá nếu phải cho người một lời khuyên, một ngày nào đó luyện ngục đâm bọc vỡ tử môn, tràn lên tầng trên thì tin rằng hắc ám vị diện sẽ chẳng mấy chốc trở thành bình địa tăm tối, còn có nhân loại vị diện rất có khả năng cũng sẽ là nạn nhân kế tiếp".

"Tuyệt đối đừng làm điều nguy hiểm như vậy." Cửu U Hậu nhưng là giải thích kiên nhẫn với Mạc Phàm.

Từ sâu trong con người u linh chính mình, nàng rõ ràng, Mạc Phàm chính là dù cho có thiên địa này xoay chuyển, hẳn tâm niệm vốn đã dứt khoát có lựa chọn.

Con đường đó, vẫn là sẽ phải đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bên trên cấm chú

...

"Băng!!"

Michael đánh phẳng đồng phế tích ở phía tây núi Anpơ rồi đứng dậy, khôi giáp trên thân, da thịt lộ ra đều có vết tích bị chấn động rõ ràng, tuy rằng dựa vào mười sáu cánh bảo vệ mạnh mẽ chống đỡ lượng lớn hủy diệt trọng tấn xung kích, Michael vẫn là bị một ít thương.

Tuy nhiên so với lúc giao thủ cùng Mạc Phàm, liền không tới một phần đáng kể.

Chủ yếu trên người hấn, cơ hàm mặt cùng li ti vết sẹo đen khét lớm vào do nhận trực tiếp búa lôi tấn lên, dĩ nhiên tuyệt đối vẫn đau nhức cho đến tận bây giờ.

Màu xanh thánh y để Michael một lần nữa lay động hào quang, ở sau lưng của hấn, càng hiện ra thanh quang thiên sứ hồn ảnh, cái kia tầng tầng lớp lớp màu xanh thánh vũ triển khai, cánh chim thanh mạng cảm giác có thể soi sáng toàn bộ đại địa...

Trong đó chen lẫn cường đại quang hệ ma pháp cũng là tiện tay nắm vào, hấn trên người tỏa ra pháp thuật vàng sáng liền so với trên tường thành pháp sư quân đoàn còn muốn chói mắt, một mình cuốn lên sóng năng lượng liền để hàng ngàn hàng vạn vong linh khu vực hóa thành hư không!

Minh thần Khufu tiếp tục nhấn người cái tiếp theo, có thể Kim Long đã mạnh mẽ hơn nhiều so với lúc trước đối đầu Trảm Không, nhưng kể từ sau khi mình giới dần dần thống nhất, cảnh giới của Khufu càng cường đại hơn Kim Long mấy phần, hấn trong chớp mắt đã ở trên đỉnh đầu Michael, tiếp tục đòn tấn công thứ hai.

“Tả phong trọng tấn!!!”

Vong son trấn áp như thiên thạch trên trời rớt xuống Michael vị trí lần nữa, trên tuyến đường đi qua, không khí bị cường ép tới mức bóp nghẹt nguyên tố, bốc hỏa bùng bùng, lần này khẳng định còn muốn khuếch đại uy lực hơn.

"Oành!!!!!!!!!"

Mấy trăm vạn tấn trọng lượng đập xuống hầu như để thiên không Thánh thành xuất hiện một cái lỗ thủng khủng bố.

Nhưng là Michael lần này chủ động lao đến, hấn tích trữ thánh quang dày đặc ở một cánh tay, còn lại duỗi ra một cái tay khác, dĩ nhiên lấy bàn tay nhỏ bé đi bắt lấy ngọn cước như thái sơn của Khufu.

Ngay thời khắc Khufu giẫm đạp xuống, nắm giữ tới cường sức mạnh của mười sáu cánh Sí thiên sứ giúp cho Michael có một không lồ thần lực, một cái bàn tay ý chí bằng bạc bao bọc lại miễn cưỡng nâng đỡ Khufu một cước đập xuống, thậm chí có tăng thêm bao nhiêu trọng lượng đi chăng nữa, Michael vẫn sẽ cho Khufu thấy được một cảm giác tuyệt đối không thể ép xuống nữa phần!!

“Xưa nay chưa từng có một cái hắc ám dơ bẩn nào bước chân vào Thánh Thành mà còn sống sót trở ra.” Michael không có một tia ánh mắt nào nhân từ đối với Khufu.

Michael quạt cánh thanh y thánh vũ, từ bàn tay còn lại xuất hiện vô số gợn sóng màu vàng óng đầy ra, mang một tầng đã kích mạnh mẽ bắn phá Khufu vắng ngược trở ra.

Thanh y đột nhiên tiếp tục nổ tung ra mấy luồng quang ảnh, một bật đã đưa vị Sí thiên sứ thần uy này xuất hiện cao chót vót trên thiên không.

“Kim sắc mạn quang”

Gợn sóng huỳnh ngân phạm vi càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành kim sắc quang huỳnh có thể trăm nát tan tất cả.

Kim sắc mạn quang như những vàng liềm thái dương liên tục chém tới Minh thần Khufu đang bị đánh bay ra phía xa, này mỗi một cái vết liềm uy lực đều sẽ tiềm tàng khả năng gây nên vết thương thối rữa cho cả các đế vương sinh vật, càng là khi khóa chặt một cái nào đó mục tiêu nhất định sẽ tạo thành quang nân hủy diệt thuần túy nhất, đặc biệt là vong linh bóng đêm.

“Băng băng băng ~~~~~”

“Hồng hồng hồng ~~~~~”

Liềm quang huỳnh phá kích nhiều không đếm xuể, ngọn núi son, mảnh bình địa nào nó lướt qua, phi thường sẽ như sóng nhiệt cắt ngang, tạo thành những mặt phẳng dung nham thẳng tắp.

Bao nhiêu vạn đại quân vong linh vô luận là minh quân oa hay là mộc nãi y quân đoàn, dù ở cấp bậc nào đi chăng nữa cũng trở thành vật tế thần ở mỗi mảnh địa liềm quang cắt đến, kể cả là dính vào một chút vết lõm đốm, sinh vật vong linh đều sẽ toàn thân cháy nát, mà màu vàng liềm quang không ngừng chém xuống ở trên đại đạo Thánh Thành như vậy, tần suất cực cao, hầu như soi sáng đêm đen sáng rực như ban ngày một dạng, không có khe hở, không có ngừng lại.

Ngay cả vị đế vương Pharaoh mang vương bào màu trắng kia cũng lâm tím những vết thương trên người, nhưng không có vì vậy mà trở nên không thể chiến đấu, bất quá trên vương bào của hấn không ngừng bắn lên màu vàng ánh lửa, đối với quang lực siêu quần tồn tại khắc chế hắc ám này cũng sẽ gây ra một ít ảnh hưởng nhất định.

Thân thể Khufu tuy tiện ép qua rừng cây rậm rạp, mạnh mẽ rơi xuống, trùng kích lên núi dao động.

“Ầm ầm ầm!!!”

Bỗng nhiên, Michael hướng bên trong cánh rừng nhỏ đánh tới, màu bạc mạn lực chi quang vỡ toàn bộ rừng, hóa thành màu bạc lăng phong bạo, trong khoảnh khắc đem cả một mảnh rừng biến thành hư ảo!

Một quyền khô oanh đến theo sau, mang cả tòa núi vách ầm vang sụp đổ, Khufu đang không ngừng xuyên thẳng qua, bị cỗ năng lượng khổng lồ đánh bay ra ngoài, trùng điệp lần xuống địa đạo tro tàn, vương bào màu trắng u ám đầy bụi đất.

“Khốn kiếp, ta lại không thể bóp chết ngươi sao...”

Bị nghiền ép một trận, Minh thần Khufu theo tình hình chuyển biến không khỏi phát rồ lên, cắn hận Michael đến thấu tận xương tủy.

Hắn thân thể như dây cung hoàn toàn triển khai bùng người từ tòa núi vách sụp đổ kia, Khufu lấy ra sa mạc quyền trượng đột nhiên hướng về phía trước

một bước, hữu quyền súc thể về sau, màu bạc phá hư quang mang ngưng tụ tại vong trượng, theo nó mượn lực lượng toàn thân hướng phía trước oanh đến, trong không khí lập tức phát ra ầm ầm tiếng vang, thanh thể to lớn, cang là gào thét của mấy ngàn vong hồn.

Như một tổ ong hắc ám đen đúa đang cực tốc hướng về Michael, trên thân Khufu khuếch tán ra một loại khí tức từ vong ghê rợn, mơ hồ có thể thấy được một quốc gia vong phách Ai Cập Minh giới du động ở trên những khí tức này.

Bất tri bất giác, khí tức hình thành một hải dương du hồn, thanh y thánh vũ Michael cũng hoàn toàn chìm vào trong mảnh đại dương hồn phách này, hào quang của hắn bị ức chế ở khu vực giới hạn, tựa hồ những pháp môn có thể triển khai hết thảy cũng đều sẽ bị đại dương hồn phách này làm cho nhục hóa.

Bất quá, quý vật chung quy là quý vật, không có thực chất thân thể chúng nó cang như là một tia oan hồn, một tia quỷ phách, đối với Michael đã đạt tới cảnh giới thiên thân cực hạn gần như không có tác dụng, mạnh mẽ đến đâu vong phách cũng không có thể chém tới thánh y thánh vũ.

Mỗi một cái cánh của Michael đều có cang thêm thánh huy chi nhưng mãnh liệt, những thánh huy chi nhưng này sẽ tung bay vào trong không khí, trong quá trình tung bay chậm rãi hòa tan, rất nhanh lại sẽ có cang nhiều thánh huy chi nhưng tái sinh, để mỗi một cái cánh Thiên sứ của Michael đều phảng phất vĩnh viễn sẽ không biến mất, đồng thời vĩnh viễn hừng hực huy hoàng như vậy

Cuối cùng miễn cưỡng đem hết thảy hải dương du hồn bên trong phá cho tan thành từng mảnh!

Michael chỉ tay về hướng Khufu.

“Oành oành ~~~”

Đem một bảng bạc không gian xiềng xích ngay cổ hắn, lại như một thần uy chỉ lực, bức Khufu đè xuống như một viên đạn pháo bắn xuống đại địa, xuyên phá không biết bao nhiêu lớp đất cát, tạo thành một cái hố sâu bốc mùi ngay tại tòa thành.

“Từ vị trí tuần du thiên sứ, vinh quy để tiến hành chương quân thần uy chỉ thành, chúng ta trước sau sẽ mạnh mẽ thêm đến mấy cái cấp độ, còn không phải thời gian dài mang cơ hội tu luyện theo đuổi ma pháp. Ngươi thực sự cho rằng vong linh đế vương trên cái thế giới này sẽ không có cách nào bị chúng ta giết đi sao?” Michael đứng trên cao nhìn xuống hố vực nơi Khufu đang gượng dậy.

Thân thể bởi vì chịu mấy lần lực lượng trùng kích đã bắt đầu không thể khống chế cuồng rung động, Khufu ngẩng đầu lên, nhìn Michael thanh y hướng tới, trong lòng lập tức dấy lên bất diệt đấu ý!!

Vốn là một ma pháp sư luyện bí thuật vong linh đặc biệt để tự mình trở thành đế vương vong linh bắt từ bắt diệt, Khufu nhưng là một chân chính Pharaoh Ai Cập cổ đại, pháp lực hắn theo đuổi vô cùng quý dị.

Nhưng đứng trước mười sáu cánh thánh vũ trước mắt, hắn vẫn đang khó khăn trong việc chống trả, chí ít hắn có thể tự ngẫm ra tàn suất ma pháp của Michael phi thường vượt trội.

Cảnh giới của Michael tuyệt đối chính là bên trên cấm chú nhân loại!!!

“Thực sự nếu không mở ra một chút chân chính hủy diệt, loại tiểu phạm nhân như ngươi sẽ vẫn nghĩ mình có thể một tay che trời.” Khufu tông giọng trở nên có phần lạnh lẽo nhưng ánh mắt nói rõ sự thẹn quá hóa giận của hắn.

Mà trên người Khufu đang liên tục thoát ra không biết bao nhiêu vong khí cuộn cuộn như một cỗ hắc quang chết chóc, hoàn toàn đối nghịch với thanh quang ở phía Michael đối diện.

“Tà thanh u bùng”

“Đông!! Đông!!! Đông!!!”

Khufu từ trên bàn tay cầm thanh sa mạc quyền trượng, hắn cắm xuống mặt đất, đại địa mạch tro tàn liền tách ra từng mảng rộng khắp, ăn sâu vào tận khu vực thấp nhất để rút trích ra.

Toàn bộ vong linh trong phạm vi lại như xương cốt cũng không thể chạy thoát khỏi trận hình, liền chóng trở thành những căn cốt xác thịt bị đại địa mảng kia thôn phệ.

Phù sa, bụi chi bị cuốn lên mấy tầng không trung, để lại mảnh đất sụp đổ tựa như một cảnh quan thảm họa.

Thiên không Thánh Thành xuất hiện một cái hố to lớn từ vị trí đáy vực, dần dần tiếp tục thôn phệ sang các khu vực gần kề.

Còn ở đại địa bên dưới nhìn lên, lại cảm thấy một lỗ thủng vòng xoáy to lớn giữa trời cao, khiến người ta không khỏi muốn nghi vấn chính mình sợ hãi đụng vào cùng chứng kiến thế giới này vẹn vẹn là một chiếc gương, bằng không vì sao lại có như vậy vết rách, trải rộng trời cao vạn dặm.

Mà không phải nói nó sẽ kéo theo cả Thiên không tòa thành từ trên trời cao đổ xuống sao?

“Ha ha ha”

“Để ta xem phản chiếu tòa thành của ngươi dần dần bị sụp đổ thành mảng rớt xuống thành thị đại địa, liền có đem cả cái quang minh quốc gia này sụp đổ hay không!” Khuфу từ trên nét mặt lộ rõ sự điên cuồng của mình.

“Cặn bã, ngươi là muốn đồng quy vu tận!” Michael nhất thời không giữ được bình tĩnh định lao tới.

Nhưng chung quanh hắn không biết từ lúc nào có bao nhiêu là cồn cát, phù sa vây hãm, lại càng có mấy vạn vong linh vì mục tiêu mà hướng tới cản đường, nhất nhất trong giây lát không thể tiếp cận Khuфу.

-
-

“Hắc ám trường hà!!!”

...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ma pháp mỗi người học mỗi cách

...
...

Thiên không Thánh Thành đang dần dần bị cuốn vào vết thung ở đáy, liền đất đai, địa mạch, tòa thành lẫn bình nguyên sơn hải cũng bắt đầu xê dịch đến vị trí thôn phệ.

Quá trình này lúc tắt nghẽn có phần chậm chậm nhưng đến khi đã vào guồng, tin rằng sẽ như một bầu trời hàng trăm, hàng ngàn km đổ sập từ mấy mươi dặm độ cao xuống Thụy Sĩ quốc gia.

Lại như một cái cống thoát được niêm phong chặt chẽ dưới hàng triệu tấn nước, việc mở nắp sẽ gặp vô vàn khó khăn, tuy nhiên một khi đã bật ra thành công, áp lực thoát xuống tuyệt đối kinh khủng gấp mấy lần.

Khẳng định loại này thảm họa Khuфу đang gây ra, liền sẽ có khả năng đưa cả Âu Châu lục địa trở về thời kỳ đơn sơ nhất.

...

Chỗ vực xoáy Khuфу đang đứng, phong bão cuốn hết thấy cồn cát, phù sa tầng tầng lớp lớp đi lên, loại này gia tốc biến thiên đến độ không thể dùng nhân loại mắt thường để hình dung.

“Đồng đồng đồng!!!!!!!!!!!!!! ”

Từ mắt bão chấn động, đột ngột xuất hiện một cỗ lực lượng màu bích nhạt không rõ từ đâu chợt lóe lên, nhanh chóng đóng kín hàng chục cây số địa phương lân cận.

Cồn cát, đất đai trong quỹ tích bão táp bỗng chốc dần dần rõ ràng hơn, đều đặn chậm chậm hơn...

Phù sa, tinh bụi cũng từ từ chậm lại...

Hàng vạn vong linh đang gào thét cuộn bên trong liền cũng như thước phim quay chậm...

Chậm lại...

Tiếp tục chậm lại...

Vô hạn chậm lại...

Đột nhiên, hết thấy trước mắt như là bất động, từ thần bão táp đáng sợ kia vốn cực nhanh thần tốc, đều ở trong tầm nhìn của Khuфу trở nên vô cùng chậm chạp, mà bão táp màu nâu cuộn cuộn, càng tựa như một mảnh khí lưu ngổn ngang không thứ tự, dễ dàng có thể nhìn thấy từng hạt cát lơ lửng trên lưu không.

Đến cả đế vương vong linh liền nhất thời vẫn bị áp chế đôi chút chuyển động, không thể tồn tại một cái cảm giác thanh thoát theo ý bản thân.

“Thời gian thứ tự!!!”

Michael dĩ nhiên cũng nằm trong trường không khu vực, hấn ngay lập tức ý thức được một cái chí cao ma pháp hỗn độn vừa được giảng làm.

Nhưng cái này thực sự có gì đó quý dị, không giống lắm cảm chú hỗn độn hệ!!

Chuẩn tắc ma pháp, thế gian này không có ai hiểu rõ hơn Michael, hấn là cái truyền thuyết thiên thần cảnh giới, có thể dựa vào trường không đối phương để truy xuất ngược lại lực lượng thao túng.

Mà ý niệm của Michael rất rõ ràng, thứ tự thời gian trước mắt, không phải đến từ tinh vũ bị ngán trong hỗn độn hệ được nói lên. Thậm chí càng mang dày đặc khí tức không gian ma pháp bên trong, đan xen nhuần nhuyễn, tỉ lệ tuyệt đối có chủ đích.

“Có thể thoải mái thừa nhận mình sử dụng tà thuật được rồi, lại còn có thể hoang đường tái tạo cảm chú tối cường nhất khi mình chưa đạt đủ cấp bậc, dĩ đoan yêu pháp, bất quá ta không cảm thấy bất ngờ với thân phận của ngươi!” Michael nhấn mạnh lời khẳng định so với việc tạo ra một câu nghi vấn, hấn không cần quay lại cũng đoán được bóng đen phía sau lưng đang hướng tới là ai.

“Ngươi có phải nào tàn hay không? Ma pháp quy tắc chính thống được khai sinh dựa vào tinh tử nổi mạch, ta không thuận theo bản nguyên của nó, ngươi làm sao có thể biết ta dùng loại gì cấp bậc?” Mạc Phàm lật lên khinh thường, thực sự không có cái kiên trì cùng Michael nói mấy lời không có chút ý nghĩa nào này.

Chính mình tu luyện là ma pháp nhân loại, từ ngày thức tỉnh liền có Tinh Trần, có Tinh Tử, linh hồn của mình liền bởi vì đủ loại ma pháp tinh hệ trường thành mà lớn mạnh.

Dĩ đoan tà thuật, làm sao còn phải tuân theo bản nguyên tinh tử, sức mạnh của bọn họ đều không bắt nguồn từ hệ thống pháp thuật này, làm sao Michael có thể trích xuất được cảnh giới mình hỗn độn hệ?

“Bản nguyên chính thống, ta chưa bao giờ rời bỏ, nhưng là thế gian lớn như vậy, thiên tài bạt ngàn, ma pháp tu luyện mỗi người học mỗi cách, cảm chú tái tạo, liền có quy định sẽ nhất định phải vẽ ra từ trong bí ngán lực lượng sao?” Mạc Phàm tiếp tục một mặt đối chất với Michael.

Cái này hỗn độn lập trường thay đổi thứ tự chính là trọng lực, chính là phương vị, không gian, tái tạo chân chính một đường hầm ba chiều kết cấu.

Thời gian tuyến chính là chiều thứ tư, đại biểu đơn vị cuối cùng phụ thuộc lên quy chiếu không gian đường hầm.

Mạc Phàm nhưng là thiên tài giác ngộ, hấn dung hợp không gian với hỗn độn liền có thể mô phỏng lại quá trình đảo ngược đường hầm đó, thay đổi quy chiếu không - thời gian ở địa phương lên một địa phương khác.

Nói thí dụ không gian xung quanh ảnh hưởng bão táp Khuфу tạo nên được Mạc Phàm thay đổi so với quy chiếu gốc ở nơi Sơn Phong Chi Thi đứng, liền thời gian vận tốc ở hai địa phương này nảy sinh khác biệt điều chỉnh.

Nhưng mấu chốt vấn đề, bên ngoài lãnh địa thiên không, đơn cử là đại địa quang minh lãnh thổ bên dưới, mọi thứ vẫn như cũ diễn ra, đều đặn, tuần hoàn.

Cho nên tới nói, cứ việc không có đạt đến cảnh giới cảm chú hỗn độn cùng không gian hệ, Mạc Phàm vẫn tùy ý tái tạo nên một cái chân thực hoàn mỹ thời gian chi biến, càng là tường tận hiểu rõ những gì mình đang làm hơn hết thấy cảm chú pháp sư trên thế giới này.

Michael biểu tình có chút vội vàng, hấn không còn nói gì nữa, vẫn đang cố gắng đập đổ đi xiềng xích thời gian thứ tự mà Mạc Phàm tạo nên, ảnh hưởng thời gian quy chiếu lên người hấn, liền không chỉ chuyển động bản thân, lại như một người muốn vận hành ma pháp buộc phải thông qua mạch nổi tinh tử, mà toàn bộ hệ thống tinh trần dĩ nhiên đã bị đè nén lên một thứ tự vô hạn chậm, khiến quá trình diễn ra lâu hơn rất nhiều, cho dù có là sĩ thiên sứ mười sáu cánh thần thông.

...

Cảm chú vận hành vốn là cùng cực khó khăn, không ít cảm chú pháp sư trên thế giới này dù cho có suốt đời của bọn họ tu luyện cũng chẳng thể tự mình độc lập triển khai, đặc biệt là hỗn độn hệ.

Tinh biến thời gian đòi hỏi gắt gao tinh thần cảnh giới, cảm nhận về không gian tuyến, đủ ý chí để vẽ ra cơ sở thứ tự cho riêng mình.

Sắc mặt Mạc Phàm nhưng phi thường khó coi, hiển nhiên loại này thay đổi thứ tự thời gian cũng không phải thuần túy năng lực, hấn chỉ đang thường thức mô phỏng theo tái tạo, đừng nói đến tối cường cảnh giới không bằng được, liền cũng khiến cho bản thân phải lao lực gấp mấy lần, làm cho thể xác và tinh thần bị xung kích đến muốn bực vỡ ra, lại thêm hôn ảnh Nhất Thu đang sắp tới giới hạn bảo mồn, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã vào thâm cốc.

Mạc Phàm mở ngón giữa và ngón cái lòng bàn tay phải rộng ra, không gian ở trung tâm hai ngón đột nhiên xuất hiện lít nha lít nhít tia điện màu đen đang hòa lẫn lan truyền.

Ánh mắt hấn tiếp tục đặt lên người Michael, dùng lời lẽ thẳng thắn nhất giao tiếp.

“Bây giờ mới là cảm thuật ta giành riêng cho ngươi, nếu cảm thù hắc ám như vậy, hãy vui lòng cùng ta viếng thăm chân chính địa ngục vị diện một

chuyển”.

“Tách~~~~~”

Hai ngón tay đã mở ra ban nãy quẹt lại với nhau tạo thành một cái hố xoáy cuộn cuộn.

Khối xoáy đem tia điện màu đen ban nãy không ngừng mở rộng, trong khoảnh khắc xé ra một cái “Hắc ám trường hà”, thôn phệ toàn bộ diện tích không gian đã niêm phong thứ tự của Mạc Phàm tạo ra trước đó

Loại sức mạnh này của Mạc Phàm rõ ràng đến từ cấm thuật mà Tô Lộc năm xưa đã dùng để biến Dubai thành vùng đất chết, hầu như không còn một bóng sinh vật tồn tại.

Tô Lộc là một trong tám hồn cách của Tà Thần, nên Mạc Phàm hiện tại tùy ý có thể thao túng loại bằng bạc lực lượng này.

Nước sông của hắc ám quý dị tới cực điểm, hoàn toàn không có bất kỳ chỗ trống để né tránh, chỉ có thể tùy ý để cho nước sông đen mực này không ngừng mà xung kích.

Trước đây bản thân Tô Lộc rõ ràng không thể điều khiển được sự giãn nở này, chính hắn cũng bị nuốt đi, nhưng là Mạc Phàm cảnh giới hắc ám ma pháp không cùng một khái niệm.

Hắc ám trường hà mà nói chính là hắn hoàn toàn điều khiển, tùy ý chương không.

Vị diện u ám này, hắn muốn ai đi vào, liền người đó sẽ không có cơ hội tháo chạy!!!

Mạc Phàm vốn dĩ cũng không cần thiết cái hỗn độn chi biến ma pháp trước đó, một cái hắc ám trường hà này cũng đủ để kéo hết phá hoại của Khuфу gây ra.

Chỉ nhưng chính hắn cũng tự mình muốn vào hắc ám chi địa này một lần nữa.

Mà Mạc Phàm rõ ràng, Saga đã từng nói với hắn, ở một cái vị diện thời gian là quân tốc trôi qua, vì lẽ đó thời gian trong một cái vị diện là cố định, tương đương với bất biến. Nếu muốn xuyên qua vị diện, trong vị diện kia, thời gian là lấy một loại tốc độ khác trôi qua, khẳng định sẽ có chênh lệch.

Nếu mình vào bên trong một thời gian, bên ngoài mọi chuyện có thể diễn ra theo chiều hướng như thế nào tranh đấu, hắn không khẳng định được...

Một năm, hai năm cũng có thể là nhiều năm trôi qua, Mục Ninh Tuyết, Diệp Tâm Hạ cũng như đám Triệu Mãn Duyên có bảo đảm còn sống sót hay không?

Chi bằng tự mình quyết định kết cục, tự mình là quy chiếu thời gian, tự mình phá bỏ quy tắc này.

Dựng lên một cái thứ tự thời gian chậm vô hạn ở không gian vết rách trên phản chiếu tòa thành, để cho thời gian chảy qua người mình, chấp nhận gánh thêm bốn chiều không gian áp lực lên linh hồn, liền có thể mang đến một cơ hội viếng thăm cái kia bóng tối vị diện, bất quá có thể đảm bảo chính mình không phải đến lúc đi ra, thế giới đã mấy năm trôi trôi.

...

...

Dòng sông màu đen này cũng không phải là chất lỏng thực chất, càng không có bất kỳ lực phá hoại, nó chỉ là kéo mọi vật thể trên đường xâm lấn đi vào một cái thực tại khác.

Hàng ngàn, hàng vạn vong linh, đất đá, phù sa trong phạm vi thời gian thứ tự cũng vì vậy mà cũng không thể thoát, cảm giác như một đại không gian rộng lớn đột nhiên biến mất vậy. Liền cả khoảnh khắc cuộn qua thân Khuфу, Michael vẫn không có ngoại lệ, lập tức rơi vào bên trong, dòng chảy xiết màu đen gắt gao ràng buộc hai đại biểu sức mạnh không gì sánh kịp này dĩ nhiên cũng không cách nào tránh thoát.

Đây căn bản không biết là ma pháp gì, hoàn toàn không có cách nào chống đỡ, một khi cuốn vào thì sẽ theo những kia dòng sông màu đen gội rửa đến, càng như là bị một dòng chảy xiết thần bí quải lạ nhay vào một thế giới khác, có một cánh cửa đen thui rồi lại bốc lên một ít huyết quang, đang mở ra chậm rãi hướng về mấy vạn người bên trong dòng chảy xiết hắc ám này!

Mà mình thân Khuфу, tà thần Mạc Phàm hay Michael đại thiên sứ trưởng đều rất rõ ràng đại môn trước mắt...

Hắc ám vị diện!!!....

- - - - -

- - - - -

Son Phong Chi Thi trên mảnh vai, Cửu U Hậu vẫn đang đứng đó, nàng nhìn chăm chăm vào mảng đen tối mịt mịt kia đang thôn phệ trước mắt, rồi dần dần đóng lại...

...Biến mất rồi...

Tâm trạng này của nàng mà nói, có đôi chút tự hào, có đôi chút phòng thủ.

Người học sinh của Cổ Lão Vương, đã thực sự trưởng thành rồi!!

Nàng mang trên người cái kì vọng mà vô tình không kiểm soát được đã hứa với Mạc Phàm.

...

...

“Bát phương vong quân, cần quét!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hình sứ nhân gian, Phán quan địa ngục

...

Hình thiên sứ Farl được Michael giao phó nắm giữ thanh y thánh tài quân đoàn của mình, toàn bộ đang tiến hành bao vây truy quét Mục Bạch dọa lạc thiên sứ bên trong lưu không Thánh Thành.

Hắn hết đợt này giải quyết xong, liền xuất hiện đợt khác

Nhưng Mục Bạch cũng không phải không có trợ giúp, Triệu Mãn Duyên sau khi nhìn thấy Mục Bạch bị bao vây đã tách ra một đường với Saga, càn là lén lút lên vào bên trong thành thị để tìm kiếm Mục Bạch.

Bên trong thành thị không một bóng người, nhưng không gian bên trong lại rất rộng lớn, Ở trên không lại có rất đông thánh tài giả đang lục soát các ngõ ngách để tìm kiếm Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên gần như rất khó khăn để xác định vị trí của Mục Bạch trước những ánh mắt như điều hầu của Thánh tài đại quân này.

Bỗng nhiên Triệu Mãn Duyên phát hiện rất nhiều thanh y thánh tài giả, bọn họ đang liên hiệp thi pháp, hình thành thiểm điện màu nâu dày đặc bay về một phương hướng. Triệu Mãn Duyên vội vàng vàng đi theo.

"Tìm được rồi!" Triệu Mãn Duyên rốt cục nhìn thấy Mục Bạch.

Hắn nhìn qua xác thật khá chật vật, khuôn mặt trắng toát như vô hồn sức sống, loại đem số lượng đàn áp này của Thánh Thành đối với Mục Bạch càng khiến người ta vạn phần khinh蔑.

"Nhiều người như vậy bắt nạt huynh đệ ta một người!!" Triệu Mãn Duyên giận tím mặt, rất nhanh trên tay hắn nổi lên một tầng lại một tầng kim quang chói sáng.

Hào quang màu vàng xung quanh thân thể Triệu Mãn Duyên đột ngột toả ra kim sắc cường đại, phóng ra lít nha lít nhít hàng trăm quả cầu nhỏ màu vàng, mỗi quả cầu lại dần dần biến ảo ra hình dạng một kiếm tinh minh quang.

Triệu Mãn Duyên vẫy tay một cái, hàng trăm mũi kiếm sắc bén lần lượt hướng về từng cái thánh tài giả phóng tới.

Triệu Mãn Duyên mặc dù quang hệ vẫn chưa đạt đến cảm chú cấp bậc, nhưng là vận dụng, hắn đã đến mức lô hoá thuần thành, vô luận là tấn công hay phòng thủ đều tùy nghi hắn chừng không.

Quang mang từ ma pháp của Triệu Mãn Duyên khiến những thánh tài giả kia hầu như bị bất ngờ và chói mắt. Mặc dù uy lực của mỗi thanh kiếm không có cường đại nhất mạnh mẽ đến không thể chống đỡ, nhưng vẫn là tạo thành đối với thánh tài quân một ít quấy rối, mỗi thanh kiếm kim sắc đều như có mắt, đuổi theo mỗi cái thánh tài giả không buông, để Triệu Mãn Duyên có thể tranh thủ một ít khoảng trống để đến gần Mục Bạch cũng như thiểm điện oanh tạc của thánh tài quân tạm thời bị gián đoạn.

Mục Bạch ngược nhìn Triệu Mãn Duyên, con hàng này vì mình cất ngang một hồi lực lượng ma pháp triển khai, rốt cục có thể thở một hơi, nhưng là từng cái từng cái thân ảnh màu xanh thánh y lại từ mấy cái phương hướng khác tiếp tục bay tới, hiển nhiên số lượng thánh tài giả quân đoàn không phải ít.

Tại dưới chân Mục Bạch, đã hiện lên một tầng thi thể thanh y thánh tài giả, trong đó còn có thể đếm mấy cái cảm chú pháp sư chân chính cường giả.

Đối với Mục Bạch uy hiếp lớn nhất cũng chính là những thần tài giả vô danh này, chỉ ít còn tới mấy tên mạnh mẽ cực hạn nữa đang như những con sói đêm rình chờ, một phút bất cẩn cũng sẽ khiến hấn bỏ mạng, đương nhiên những thanh y thánh tài quân trận kia cũng không thể khinh thường.

"Lão Triệu, ngươi không nên chạy đến đây, chúng ta đã bị bao vây." Mục Bạch nói với Triệu Mãn Duyên.

"Ngươi yên tâm, ta tới cứu ngươi vẫn là sẽ có kế hoạch dự phòng, còn có rất nhiều hảo tửu chưa từng ném, rất nhiều cô nương tuyệt sắc chưa từng cười, ta sẽ sẽ không đại chui đầu vào chỗ chết". Triệu Mãn Duyên nở nụ cười.

"Kế hoạch của ngươi là sống lâu hơn vài phút sao?" Mục Bạch trào phúng.

"Đừng coi thường lão tử có được hay không!!" Triệu Mãn Duyên sắc mặt đều đen.

Hắn nhanh chóng chuyển hướng bản thân, dẫn dụ hết thảy một đạo cường giả bên cạnh hình thiên sứ Farl hướng về địa phương của mình.

- - - - -

- - - - -

Đỉnh các tòa thành trên thiên không, vẫn còn đó bụi mờ không có dấu hiệu chấm dứt, vẫn còn đó tro tàn, đồ nát công trình, vẫn còn đó tiếng hơi thở hỗn hển từ người sống.

Một thân ảnh nam nhân khoác lên dây đặc tầng tầng lớp lớp cánh đen sải rộng lớn, che phủ cả quảng trường Thánh Thành.

Phía sau con đường hắc tủy đục ma băng qua, có thể dễ dàng nhìn thấy một cái vực thăm sâu hun hút vô cùng ghê sợ.

Lại càng có những tiếng u u vọng lên bên trong, khiến cho người ta cảm giác chính mình bức bách, chính mình tồn tại cảm giác đang rơi tự do xuống bí ẩn vùng vực sâu.

Không có huyết dịch nhỏ vãi, không có khô cằn, thối rữa xác chết.

Hàng trăm thánh tài nhân viên, giáo vụ chấp sự vền vền như những băng rôn xâu chuỗi, từng người từng người vì vậy mà bị ném đi khỏi sự sống hiện hữu.

Chỉ là đột nhiên, hắc đục nam nhân dừng lại...

Chăm chú nhìn đến phía cao cao, nữ tử trước mắt mình...

Người sừng sững trên bậc đài Thánh điện chính là Farl, đứng hàng Hình Thiên Sứ, nàng nhưng là đại biểu chí cao chức vị trong quang minh Thánh Thành, đứng đầu thánh ảnh thế lực, ảnh hưởng mà nói khẳng định không thua gì những đại thiên sứ trưởng.

Hình thiên sứ Farl xòe ra mười chiếc cánh lông vũ ngắn ngắn, cái cánh kia rõ ràng chỉ là ở sau lưng nàng, nhưng làm cho người ta một loại khí thế mạnh mẽ che kín bầu trời, đội quân thanh y thánh vũ đứng xung quanh cạnh bên nàng không khỏi có vẻ đặc biệt nhỏ bé.

Thánh ảnh lực lượng hiện tại chia làm ba đại đạo chủ lực, một nhánh được đại thiên sứ trưởng Raphael dẫn dắt đi xuống đại địa thần điện bên dưới phòng thủ, một nhánh khác được chỉ đạo hỗ trợ quân lực thánh thành pháp sư giao chiến với vong linh đồ bộ, nhánh còn lại theo luyện tập chiến lược, liền sẽ không vì bất cứ mục tiêu cố định nào mà ra tay, họ sẽ trong tình huống tùy cơ ứng biến những quan trọng nhất sự việc đang xảy ra ở Thánh Thành.

Phân bố như vậy nên rõ ràng Farl chỉ có thể mượn tạm đội quân thanh y thánh vũ của đại thiên sứ trưởng Michael bàn giao lại cho nàng để điều động.

Cánh của Farl nhưng là kinh diễm chấn động như khổng tước xòe đuôi, da thịt trần châu đen hoàn mỹ ở trong lộ ra một bộ phận rất lớn, làm nổi bật cái thánh ảnh khôi thủ hình thiên sứ Farl càng cao quý bất phàm hơn, cỗ khí chất cường thế đến có chút thoát ly phạm trù nhân loại!

...

Mười hai cánh biên bức (cánh dơi) của sứ giả hắc ám Mục Bạch nhìn thấy cường đại thiên sứ bùng nổ sức mạnh, trái lại cũng ác liệt tiến về phía trước, trên tay dĩ nhiên cầm lấy một cây thiết mực bút lông, làm cho hắn nhìn qua không có bất kỳ khác biệt gì một vị thần chết hiện hữu trong nhân gian!

Thiên sứ mười cánh!!!

Từ thần mười hai cánh!!!

Ở trong mắt đại đa số mọi người, họ trông không khác gì ác ma kinh khủng nhất, thuộc về loại cường giả có thể sát phạt hầu hết các thế lực trên thế giới này!!

Farl giương tay phải lên, thiểm điện màu nâu thùy thiên lập tức từ lưu không trên cao đổ ầm ầm tới, ở trước mặt nàng hóa thành một cái thiểm điện tam xoa kích màu nâu, nàng nắm chặt tam xoa kích này, hướng về Mục Bạch phóng tới.

Liền nhìn thấy một đạo lôi hạt vừa hẹp dài vừa sắc bén rộng mở quét tới Mục Bạch địa phương, liền nhìn thấy vực đen sau lưng hắn đột nhiên nát tan,

Mục Bạch vừa muốn bước lên Thánh điện đồ nát cũng theo đó trượt về phía sau rất xa.

"Xi xi xi xi ~~~~~ "

Mục Bạch ổn định lại chính mình, khi ánh mắt nhìn tới hình thiên sứ Farl, lúc này mới chú ý tới trên tay của nàng tập hợp bao nhiêu sợi thiểm điện màu nâu như một bó roi kẽm gai địa mạch, tràn ngập sức mạnh vô cùng, đại khái một tòa sơn mạch khổng lồ cũng không chịu nổi lực lượng một đòn của lôi hạt tam xoa này.

Hình thiên sứ Farl đứng trên không, cánh nàng ở phía trên Mục Bạch từng cái từng cái mở ra, tại mang cho hắn loại lực áp chế linh hồn mạnh mẽ đồng thời, Farl lại là toàn lực vùng lên cây roi thiểm điện lần thứ hai đánh xuống.

“Oành oành oành~~~~~”

Mâu thiểm điện như dạ xoa quỷ dị, trong quá trình vùng đánh khí thế càng hào hùng như kiêu dương liệt diễm vậy, hủy diệt ma pháp quật xuống càng không kém hơn một cái Lôi hệ cấm chú nào, hơn nữa năng lượng khổng lồ như vậy tập trung tại trên một cái lôi roi, nếu đánh vào trên thân người, khả năng ngay cả linh hồn cũng sẽ trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Mục Bạch từ trong mười hai hắc tùy dục ma tiếp tục lùi về sau tránh né va chạm nhiều nhất có thể, bất quá từ mỗi cái cánh của hắn tuôn ra mấy tầng âm khí lạnh lẽo mỗi lúc một nồng nặc, kéo theo nhiệt độ hạ xuống mỗi lúc một thấp.

Khô lại...

Tê liệt...

Đông cứng...

Từng sợi tam xoa kích roi xuống liền như vậy bám chặt trong không khí như những dây len rời rạc, đến liên kết truyền điện cũng bị cách ly hoàn toàn.

Cổ tay của Farl bắt đầu run run, lôi mâu trong tay đến mặt đất thì đột nhiên phân hoá ra ngàn vạn sợi, liền nhìn thấy từng cây từng cây thiểm roi tràn ngập năng lượng quang minh sí diễm phi vũ qua lại ở trong khu vực băng sương u ám của Mục Bạch đang mồn mồn một cứng đờ.

“Ầm ầm ầm ầm~~~~~”

Một cái nhân người về phía trước, hắc dục xoay một vòng liền phá vỡ ra cái không gian bị hàn âm đông lại thành mấy ngàn mảnh băng cực.

Hắc ám vị diện đại biểu nhất chính là lò nung vạn nhiệt, tiêu hủy hết thảy mọi linh hồn, thân xác thối rữa trên thế giới này sinh ra.

Nhưng ít ai biết đến rằng, địa phương đáng sợ nhất cái kia địa ngục, không hẳn chỉ tồn tại hỏa tức lăm lăm, càng sâu xa và tận cùng quỷ dị hơn, người ta sẽ nói về cõi âm ti lạnh lẽo, là cực hạn băng ma khiến cho địa ngục đối với toàn bộ sinh vật đều muốn như một cái tù lao vạn kiếp bất phục, sợ hãi đến tột đỉnh không dám nhắc đến.

Hắc ám sứ giả Mục Bạch rõ ràng sinh ra từ âm ti vô hồn này.

Hắn là đại biểu duy nhất cho mặt lạnh lẽo của địa ngục.

Âm ti sứ giả!!!

...

Hình thiên sứ Farl có chút thất thần nhưng không đánh mất đi sự bình tĩnh vốn có trên gương mặt.

Chung quy, vẫn là quá xem thường hắc ám thế lực...

“Vậy nên, ngươi là Âm ti sứ giả, hắc ám phán quan ở địa ngục?” Hình thiên sứ Farl cất tiếng nói với Mục Bạch.”

"Như ngươi nói, ta, từ chối Mạc Phàm tiến vào hắc ám địa ngục, trong khi các ngươi khư khư cố chấp như vậy, đến tột cùng là ai đang coi rẻ pháp tắc của ai, cuộc tranh đấu này cuối cùng cũng vì các ngươi liền nó sẽ không thể có hồi kết nếu một bên không gục xuống!" Mục Bạch từ lời nói, ánh mắt đều mồn mồn một sự cương quyết của bản thân.

Ai nhập hắc ám địa ngục, nên do hắn vị hắc ám phán quan này đến quyết định, mà không phải đám Thánh đường thiên sứ tượng trưng quang minh!

Loại này cố chấp, dù Mạc Phàm thoát ra, Thánh Thành vẫn tiếp tục đặt lên mình cái phán quyết, coi hết thảy sự tồn tại là vô nghĩa.

Trật tự, lúc nào do một phe quang minh quyết định?

Vừa hưởng thụ sự mạnh mẽ cùng tự hào của hắc ma pháp mang đến cho mọi người, vừa từ chối hắc ám sứ giả ở nhân gian có quyền lên tiếng, Thánh thành làm như vậy không thể nghi ngờ là tại làm tức giận người thống trị hắc ám vị diện, bọn họ ghét nhất những quần thể coi rẻ người thống trị hắc ám!

"Quy tắc thế nào cũng phải có người đến định ra, vừa vặn chúng ta đều tán thành cái lý niệm mà đại thiên sứ trưởng Michael tạo ra, nói cách khác, chúng ta với tinh thần chung một chí hướng, đều sẽ tin tưởng chính mình, nếu sứ giả của Hắc Ám Vương ở nhân gian, chúng ta vừa vặn tề tụ một chỗ, một lần nữa định lại quy tắc." Farl nói với Mục Bạch.

Chỉ là, khi nói những câu nói này, Farl dần dần nở ra nụ cười.

"Quy tắc mới chính là, mọi việc trên thế gian dĩ nhiên nên do đại thiên sứ trưởng Michael, do Thánh thành chúng ta quyết định."

"Ai nhập thánh đường, chúng ta quyết định."

"Ai xuống địa ngục, chúng ta quyết định."

"Người nào lại can đảm dám có nửa điểm coi thường Thánh thành, nửa điểm ý khiêu khích, ta tất để hấn thân hồn mẫn diệt!!"

Hình thiên sứ Farl đại biểu cho hình quan sát thần, là chân chính phán quan thế giới này.

Nàng tư cách phán quyết kẻ khác, dùng luật trị luật đối lúc còn cứng rắn hơn hết thảy các đại thiên sứ trưởng trong Thánh Thành.

Là nhân tâm nhất nữ nhân tại quang minh thần điện...

"Ta nói xong rồi!" Mục Bạch không muốn tiếp tục biện chứng với Farl nữa, nàng rõ ràng cùng với Michael là một giuộc, đơn cử không thể thảo luận.

Hình sứ nhân gian?

Phán quan địa ngục?

Người phán xét chỉ nên tồn tại một cá thể.

Liền hôm nay có thể cho cái kết được rồi...

--

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mắt xích tử thần

Dạ xoa tam kích của hình thiên sứ Farl phát lực ban này đã hoàn toàn đổ vỡ, chỉ ít mang lại, Mục Bạch liên tục bị bức lui hàng trăm km về phía xa nhất ranh giới trên thiên không Thánh Thành.

Từ đài thành công điện, trận chiến của họ đã kéo tới tận cuối cùng vị trí dây Anpo, là rừng Elyn thuộc lãnh thổ Thụy Sĩ.

Quy mô này, dù chỉ là phản chiếu không gian của Michael, nhưng tuyệt đối xưa nay chưa từng xảy ra, hoặc không có ai sống đủ lâu để biết cái cổ đại trận chiến thực sự trong truyền thuyết ấy có tồn tại hay không.

Từ thẩm phán đến làm phản, lại tới trận đấu tranh càng diễn ra càng kịch liệt, Thánh thành muốn giết chết một người dĩ nhiên sẽ gian nan như vậy, nếu như không có trừng phạt tuyệt đối, tà thuật, yêu pháp chỉ có thể càng ngày càng tràn lan, đến lúc ấy mọi người lại sẽ bị yêu ma chi phối, lại sẽ bị trở thành đồ ăn của những yêu tộc đế quốc kia, lẽ nào mọi người đang hoài niệm thời đại làm nô lệ cho Cổ thần sao, đó là văn minh nhân loại đang thụ lùi.

Tình huống này, nhất định phải đề cập tới ai đúng, ai sai sao?

Mạc Phàm sai hay Michael sai có quan trọng sao?

Trương tự hình thiên sứ Farl là đại biểu thừa hành lý niệm của Michael, còn Mục Bạch khẳng định đầy đủ luận đạo nhất để phi thường bảo lãnh Mạc Phàm.

Hôm nay, Thánh Thành không thể thất bại!!!

Cổ đại thần thánh nhất tòa thành, thiên đường ma pháp sẽ không thể thất bại, họ thất bại, sẽ đồng nghĩa với việc thừa nhận mình sai lầm, càng sẽ không có tư cách đứng trên chỗ cao nhất chương quản thế gian.

Mạc Phàm cũng không nên chết đi, tốt nhất vẫn là bình an quay lại.

Hắn chết, Mục Bạch sẽ mãi mãi không bao giờ rời đi nơi này.

Parthenon Thần miếu cũng sẽ vì vậy xem quang minh cổ thành như trạm đóng quân vĩnh viễn.

Mục Ninh Tuyết, Triệu Mẫn Duyên, Trương Tiểu Hào, hay thậm chí sâu xa hơn, tình huống phát sinh hơn... có lẽ một ngày nào đó, không ai biết được, cũng khó ai dám khẳng định... quân đội Trung Quốc cũng sẽ vì Mạc Phàm mà báo thù.

Vong linh minh giới chắc chắn liên tục tận dụng mà mở ra trường tồn chiến tranh để đột phá sức mạnh.

Thực giống như trận chiến này đã là định mệnh, không sớm thì muộn... phải diễn ra.

Là cường giả nhân loại tranh đấu...

Giả dụ như vị kia Nam Cực chứa tể là kẻ đằng sau thao túng sự việc này, nhân loại thực sự cách diệt vong rất gần rồi!!!

...

Farl sừng sững trên đỉnh đầu rừng Elyn nhiệt đới như thiên tướng nhân gian giáng tọa, dưới tình huống các đại thiên sứ đều không ở, Farl tuyệt đối sẽ không cho phép Mục Bạch tiếp tục đem loại kia hắc ám dơ bẩn xâm nhiễm góc ngách thánh điện nữa.

Cánh sau lưng nàng, tương tự có thay đổi rõ ràng, trên mỗi một cái lông vũ nhỏ bé đều có thỏ nhung, cánh này khiến mỗi một cái cánh cũng giống như là ở vào một loại trạng thái phù sa, toả ra hào quang chi mâu màu hạt dẻ nóng đến bức người.

Trên quang chi mâu, thêm ra từng đạo từng đạo khai văn, những khai văn này nóng bức mà dày đặc, tay cầm liền có thể cảm giác được năng lượng chất chứa bên trong như một ngọn núi cát thủ thế chờ đợi, nhẹ nhàng vung ra là có thể xúc động thiên kiếp rung chuyển.

“Trầm luân địa mạch”

Mặt đất nơi Mục Bạch đang đứng trong phạm vi vài cây số mảnh rừng nứt ra nhiều tầng mạch đồ sập xuống, các khe nứt lan rộng rất nhanh khiến diện tích đứng còn lại vô cùng ít ỏi, cố ý tạo ra một cái địa phương dễ công khó thủ, nhanh chóng đặt áp lực nặng nề lên Mục Bạch.

Mà Mục Bạch trong trầm luân chấn động, hắn dĩ nhiên buộc mình phải sải cánh bay lên cao hơn lưu tầng, ở một nơi đứng bất lợi để phòng thủ như vậy, dù cho có chặn được đòn ma pháp hủy diệt của nàng, thì hắn vẫn rất khó tránh khỏi bị đập rớt xuống vực.

"Phốc!!!!!!!!!!"

Một luồng khí xoáy tiếp thu đất bụi rừng nguyên sinh hướng ngang tới, luồng khí xoáy ở quá trình từ từ sau lưng Farl đi tới không ngừng mở rộng.

Âm ti sứ giả bay lên cao chính là vô tình không thể nắm thế chủ động, Mục Bạch nhanh chóng bị vùi lấp trong bạt ngàn đất bụi, tầm nhìn của hắn phi thường bị giảm xuống tới mức tối đa, liền ngay cả sự việc gì tiếp diễn cũng không thể cảm nhận.

Thế công không ngừng, Farl đặt tay xuống mặt đất đại địa đang tách rời ra nhiều mảng, xung quanh bàn tay nàng là vòng tròn ma pháp màu đỏ nâu cùng vô số lít nha lít nhít thiểm điện.

Từ tận sâu dưới mấy tầng sinh giới, hàng vạn tia lôi điện đỏ nâu trào lên trông như mạch của những con xà hạt trườn từ lòng đất lên, lại giống như loài mãnh thú tập tính bầy đàn, xà hạt gai góc có sở thích đặc biệt với khí tức nhân loại, thay nhau chen lấn quấn chặt lấy thân người Mục Bạch.

Đại địa thì đổ nát, đất bụi chặn che mờ tầm bay, từ những khe nứt thì lôi hạt vọt lên như giam giữ tuyệt đối.

Thở cùng lời trận pháp!!

Hình thiên sứ Farl đối với một ít đại thiên sứ trưởng mà nói bản lĩnh nàng phi thường ở một cấp bậc cao hơn, nàng nhưng là một pháp sư đỉnh phong trong trận hình pháp môn.

Đem hai cái cường đại cấm chú thổ và lôi hệ dàn trận, từng bước từng bước để một cái hắc ám thần chết bị trói chặt trong ngàn vạn lôi xà hạt, liền cơ thể đang bị nhào cản tới tột cùng, vô cùng ghê sợ.

Xà hạt sinh ra từ lôi tức không phải là sinh vật linh tính, nhưng từng cái gai góc thiểm điện trên người, lại dễ dàng xé rách ra từng lát da thịt trên cơ thể Mục Bạch, hắc dục sau lưng vốn đại biểu lãnh khiết địa ngục, lúc này lại trở trối, lăm lăm chỉ chờ vết thủng cắt.

Trong quá trình vạn kiếp bất phục này, Mục Bạch hầu như đau đớn chịu không nổi.

Chỉ nhưng hắn chắc chắn sẽ không vì vậy mà cam chịu, Mục Bạch nghiêng răng, tự mình dùng tay trần, bóp lấy những cái kia đầu lôi xà đang quấn trên thân, từng con từng con một đem xé đi.

Mỗi một con xà hạt bị Mục Bạch xé ra, đều có thể nghe thấy những tiếng kêu đau đớn trên thân người hắn, đôi bàn tay quanh quẩn từ khí địa ngục cũng chuyển dần sang huyết đỏ, máu tuôn ra ào ào như vừa cắt yết hầu của một loại gia cầm nào đó.

Hình thiên sứ Farl cũng bị cái cảnh tượng này làm cho giật mình, nàng vốn xưa nay đem lại cho người khác cái cảm giác tra tấn cực hình, một sát quan tuần hành đúng nghĩa nhất.

Nhưng đứng trước Mục Bạch, tự mình một kiên quyết tâm niệm, đem tay trần bóc ra lõi hệ cấm chú.

Phải ý chí cỡ nào mới có thể làm được như vậy!!!

...

Mảnh rừng Elyn vừa mới trải qua một cuộc gột rửa ở quy mô rộng khắp, thảm thực vật từ phủ xanh mảy mướt trước thối, giờ phút này liền không khác gì một cái sa mạc nứt mẻ, bình địa nguyên sinh.

Từ trong tán tán bụi sa, lõi đại địa bắt đầu lại tàn đến không còn một mảnh, một bóng đen nam tử đang chậm rãi bước ra.

Người này vô cùng thâm trầm, hai bàn tay be bét huyết dịch, chỉ dục màu đen sau lưng không biết bị đập nát bao nhiêu cái, số lượng cánh hai bên cũng đã hoàn toàn không đối xứng.

Nhưng Mục Bạch không chùn nửa do dự, hấn dùng băng tức đóng kín hết những vết thương trên cơ thể mình lại, bàn chân tiếp tục hướng về Farl đi tới.

Đôi đồng tử hấn phát sinh màu đen mực hun hút như vực sâu chính mình, toàn thân là một cỗ tà tính khí tức đang trùng trùng biến hóa ra, càng có bàn tay phải cầm chuỗi thiết mực bút lông đang nguệch ngoạc những cái lạ lẫm đường nét.

“Đồng!! Đồng!! Đồng!!”

Có thể cảm nhận rõ áp suất trong không khí đang bị thay đổi như có ai đó đang cố nhồi nhét thứ gì vào.

Âm thanh này khiến cho Farl đột ngột cảnh giác kĩ càng hơn, nàng rõ ràng cũng không biết Mục Bạch lại đang giấu diếm một cái chiêu số gì.

Luận tu vi mà nói, Mục Bạch tuyệt đối chưa đạt tới cảm chú cấp bậc, còn nàng đã là chí cao trong hàng ngũ, bất luận có sử dụng đến hồn thai thiên sứ không quá chênh lệch quyền năng, nàng nhất nhất có khả năng đem Mục Bạch nung thành tro cốt rồi gửi về cái kia địa ngục vị diện.

Nhưng mà, linh tính bản thân nàng không ngừng mách bảo rằng, người trước mắt, tuyệt đối không thể xem thường, tuyệt đối đừng nên lơ là.

Mục Bạch tiếp tục vẽ từ trên thiết bút những pháp văn lạ lẫm.

“Đồng!! Đồng!!!”

Không còn là cảm giác, không gian bắt đầu xao động rục rã rục rịch từ một nơi nào đó đang phi thường rõ ràng, nó cuộn tròn, nó trào phúng, như là sắp bực vỡ ra cho một đại quân lớn lao nào đó xâm lăng vậy.

“Tám mắt xích tử thần” Mục Bạch lạnh lẽo cất giọng.

Không gian xung quanh địa phương khu vực đột ngột nén lại từ một nguồn sức mạnh cổ đại nào đó, xuất hiện tám thanh trục, mỗi thanh lại được mắc nối từ tám khớp xích màu hắc huyền (vàng đen) dài chịt mét, đường kính tương đương năm, sáu người đàn ông lực lưỡng ôm vòng. Trên thân mỗi thanh đều được mạ lên những thần ngữ huyền bí, khẳng định không đến từ ma pháp vị diện.

Tám thanh mắt xích rơi ầm ầm xuống mặt đất, rải đều xung quanh Mục Bạch như những thiên trụ chống trời, đem chính bản thân hấn trở thành một cái hợp lệ thân quan giảng lâm, đang chấp hành thi luật.

Hấn mở lòng bàn tay trái và giờ ngón trở lên trời, tám thanh trụ lập tức được nhắc bổng lên khỏi mặt đất.

Hình thiên sứ Farl phản ứng ngay khi nhận định rõ ràng tình huống, nàng trước tiên quạt quang mâu dục sau lưng, thân tốc phi hành khỏi cái vị trí mình đang đứng.

“Tòa!!!”

“Rầm rầm rầm rầm~~~~~”

Farl vừa di chuyển lên được vài trăm mét thiên không thì như có tám bàn tay vô hình kẹp chặt toàn bộ các huyết đạo, tứ chi, linh hồn nàng, áp chế nàng cùng theo chúng về vị trí cũ dưới mặt đất.

Tám mắt xích tròn vẹn như một chiếc lồng giam giữ Farl.

Càng là xung quanh những tử thần trục này, có vô số xây xích băng tủa kẹp chặt lại tra tấn bên trong.

Hình thiên sứ Farl không khỏi ngây dại.

Từ thời khắc ánh mắt Mục Bạch trở nên lăm lăm, cuộn cuộn hắc ám, một loại khí thế có thể làm cho tất cả vật chất xao động yên tĩnh xuống từng điểm

từng điểm khuếch tán ra, nhẹ nhàng nhảy lên như mạch đập, một mực chính là thần thánh ma pháp như vậy, dĩ nhiên có thể dập tắt hào quang khí khái hào hùng của quang mẫu chỉ dực sau lưng nàng.

Liên nhìn thấy đại nguyên sinh rừng rậm Elyn cùng mặt đất bình nguyên xung quanh vốn là còn có quang mang soi sáng đột nhiên bị trở thành hư vô!

Không khí, bụi bặm, quang mang dĩ nhiên ở bên trong cái lồng băng hà của tám mắt xích phóng thích toàn bộ bị cuốn đi, xung quanh đen sì đến mức như là một cái vực sâu, mà mười cánh hình thiên sứ Farl lúc này liền lẻ loi đứng sững ở trong một mảnh hư vô khủng bố như vậy!

Nàng thậm chí có chút không dám tin tưởng con mắt của mình, loại này thần thánh ma pháp, căn bản nhân loại làm sao có thể sử dụng được, làm sao có thể đem nó ra áp trấn con người, đã là không gian vị diện bình thường đều không chịu nổi rồi!

Tám mắt xích từ thần của Mục Bạch chính là những từ trụ mạng ma lực nghiền ép nhất trong hắc ám vị diện.

Xích trụ giam giữ, dù cho là chân chính đế vương cũng tuyệt đối không có cơ hội chạy thoát.

Nơi mắt ngục giáng lâm, phi thường sẽ bị nghiền thành bột phấn, sinh vật sống sẽ bị hắc ám trọng lực đè lên linh hồn, càng sẽ có trục xích buộc chặt lấy hết thay huyết đạo bản thân.

Đến khi không chịu nổi nữa, phá vỡ tinh thần, liền sẽ được thả về cõi hư vô địa ngục.

Farl rõ ràng, trong quá khứ Thánh Thành ghi chép, loại mắt xích này tồn tại ở nhân gian phi thường ít ỏi, liền có người mang được ba đến bốn mắt xích đã tùy ý chường không, bắt nạt cấm chú pháp sư như đùa bỡn.

Mục Bạch ở đây lại tự mình vác được tám cái mắt ngục thần trụ này, vốn liếng như thế tất yếu sẽ ngông cuồng dám đến quang minh cổ thành đánh một trận.

Khuôn mặt Farl lúc này khốn khổ vô cùng, nàng trước sức mạnh này lại dễ dàng bị kéo vào, bất luận là cố gắng vùng vẫy ra sao cũng cảm thấy linh hồn bị kéo lại, không thể nào nhắc người lên được.

Dưới chân mình, là một vực sâu đen hút, nó sâu đến mức như thông sang tận một vị diện khác, chỉ rục rịch chờ đợi ý chí nàng bị nghiền ép tới cực hạn, liền sẽ hút hết chất dinh dưỡng bản thân mình mà thôn phệ.

Farl nhăn nhó nhìn vào Mục Bạch, nàng nhăn nhó một phần vì đang chống cự với hố vực, liền đến xương khớp tay chân đều đang bị bực vỡ ra như thủy tinh, sắp không còn đứng vững nữa rồi.

Nhưng trọng yếu nhất, nàng nhận ra một thứ rất không hợp lý...

“Người không phải dọa lạc thiên sứ?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Năng lực của ta

.....

Quốc gia phản chiếu của Michael tạo nên xác thực rộng tới chân thực phần này Âu Châu lục địa, dãy cồn cát trước mắt cũng có thể đã vượt qua Italy biên giới.

Ma pháp hủy diệt Mạc Phàm phá hủy tòa thành cũng chưa đến địa phương đây tác động, bất quá chỉ là rung chấn liên hồi của quá nhiều cấm chú, để vương gây ra để lại một ít đồ nát nhà cửa.

“Không trùng độn tro tàn hỏa diễm, không hắc ám khí tức quần quanh, không nặng nề từ vong xác thối... địa điểm này thật thích hợp”

Triệu Mãn Duyên câu dẫn hai đến ba đại đạo tòa thành pháp sư theo đuổi mình một chặng đường khá dài rồi dừng phi hành lại.

“Giống như hần đã dừng lại vậy” Một cái nữ nhân pháp sư truy bắt ra tín hiệu cho quân đoàn bao vây đến mục tiêu.

Dưới thôn thị ở Italy lãnh thổ, Triệu Mãn Duyên nhìn lên sơ bộ những khuôn mặt này giờ điên cuồng đuổi theo mình như chạy cướp, đoán chừng khoảng bảy mươi người đi.

Phần lớn trong số bọn họ đều là thanh y thánh vũ nhân viên, quân đội lực lượng riêng của Michael giao cho Farl tiếp quản, bọn họ tuy rằng còn chưa thể tiếp cận năng thiên sứ chân chính, nhưng thực lực toàn thể muốn vượt xa thánh tài giả!!

Từ một thân một mình, đến bị vô số tông đoàn mạnh mẽ vây quanh, Triệu Mãn Duyên lại như là bước vào trong bẫy rập vì mình tí mĩ chuẩn bị.

Trên thực tế cái này cũng không phải vì hấn chuẩn bị, mà là Farl vì một cái đạo lạc thiên sứ mà sẵn sàng tiếp ứng, chỉ là Triệu Mãn Duyên trước tiên đạp vào dẫn dắt bọn họ đi để giải nguy cho huynh đệ mình.

“Quá ngu xuẩn, người vốn dĩ có thể tin rằng bản thân sẽ theo đại thiên sứ trưởng Gabriel chạy thoát dù phi thường ít ỏi cơ hội, nhưng là không biết phận, dám quay lại cứu người.” Thần tài Obunu khuôn mặt biểu thị dè bỉu nói.

Ở Thánh Thành đại đạo, không kể đại ác ma Mạc Phàm được đích thân lãnh tụ đứng đầu Michael săn sóc, còn có ngoại trừ loại kia tà thuật yêu nghiệt cấp bậc ly tai giả, phản thiên sứ, đạo lạc thiên sứ và lực lượng Thần Miếu mạnh mẽ, một tuần tú nam nhân đến từ liên minh thương hội như Triệu Mãn Duyên xác thực muốn so với họ dễ đối phó hơn nhiều, tuyệt đối là ban ngày mộng cảnh hoàn mỹ nhất để lập công trạng, vừa có thể bắt làm mấy tiểu uy hiếp.

Sao phải cần thiết trâu bò phóng lao đến thiêu thân vô nghĩa, nhờ cái này đối phương vô tình chạy đến, mở ra một con đường đơn giản hơn, được trực tiếp chọn phù hợp mục tiêu, quyết định sống chết đeo bám.

Bầu không khí hào sảng như ăn mừng này làm cho Triệu Mãn Duyên cũng vài phần buồn cười, hóa ra cái gì quang minh theo dõi, cái gì thể gian tôn quý, thần thánh chi địa, so ra với hấn cũng phân chó một giuộc.

“Nói nhiều như vậy cũng chỉ là loại gà chó các người vốn muốn nhân tiện cắn đuổi kẻ mà mình nghĩ sẽ dễ bắt nạt hơn thôi.” Triệu Mãn Duyên trên ánh mắt cũng lộ ra sự tự tin cười cợt hướng lên những thanh y pháp sư.

Đều là những tên nguy dạng, ham sống sợ chết, ưa chuộng việc nhẹ nhàng hơn là khó khăn, ảnh hưởng tính mạng.

Phổ biến tài tử phóng đại như thế... hóa ra Thánh Thành cũng tồn tại.

Thật khiến cho người khác không khỏi lắc đầu thất vọng.

Bất quá, ta rất thích đạp lên những kẻ giống mình!!!

“Người không chạy sao?” Thần tài Obunu cười cợt, cố ý trêu đùa xuống.

Bọn họ cùng nhau tiến lên, bao quanh lấy Triệu Mãn Duyên trong gong kim, nếu như đối phương không đồng ý vũ lực giải quyết, thì cũng chỉ có thể buông tay chịu trôi.

Để cho toàn bộ trên gương mặt có chút méu miệng, Triệu Mãn Duyên trái lại từ đầu đến cuối đều không mang ra một tư thế của kẻ nhược giả.

"Ta thường ngày là một kẻ sắc lang sợ chết, nhưng thế giới này tồn tại một đạo lý các người nên hiểu, con người dù nhát gan đến đâu cũng sẽ không có đi sợ hãi kẻ yếu hơn mình." Triệu Mãn Duyên nói rằng.

Lời này buông ra đến, hết thấy Thánh Thành pháp sư đều nghe rõ ràng, hết thấy bọn họ chung một biểu hiện phi thường không thoải mái!

Càng mang mấy phần mất đi cái tôn nghiêm cao nhất.

Thanh y thánh vũ pháp sư, chưa kể còn có những thần tài cường giả trong danh sách riêng của đại thiên sứ trưởng Michael, bất cứ ai trong số bọn họ đều có thể tự mình chống đỡ một phương trời.

Ấy thế mà Triệu Mãn Duyên, cái tên dân buôn này lại đơn độc xảo ngôn như thế trước toàn bộ bảy mươi người.

“Chúng ta còn không lột da người xuống, cùng xông lên!” Thần tài Ohunu trừng hai mắt giận dữ.

Bầu trời âm trầm nhưng chen không ra nửa giọt nước mưa trên phần thôn làng phản chiếu, đột nhiên nửa phút sau hóa thành một mảnh thanh hồng bao phủ.

“Rít rít rít ~~~~~”

Ngàn vạn tia ý niệm đung đúc không lồ như những tòa nhà mấy trăm tầng từ trên cao thả xuống, còn có hủy diệt ma pháp lăm lăm liệt phóng ra từ nâu vàng ma pháp bóng hóa thành liệt mâu tiền, mang theo vô số mảnh quang huy như hồng nhạn sa trường, sắc bén cùng nóng rực ánh sáng, trong phút chốc ngăn ngừ lửa lên kín cả bầu trời.

Mặt hướng ngược lại, cảm thấy sa cốt phù sa đầy răng cưa to to nhỏ nhỏ rồi một vòng sát bên một vòng, tiếp hợp thành đại lốc xoáy răng cưa lớn đến như đại thụ che trời cốt, trung tâm là đạo kiếm to nhỏ, trong cùng như răng nanh móng vuốt sắc nhọn của một số quái vật!

Quả thực chính là một cái máy xay sinh tố to lớn, không phải lấy hoa quả, mà nhà cửa, gạch đá, còn có máu tươi của bất kì ai vô tình rơi vào.

Mới vừa rồi còn gió yên sóng lặng, toàn bộ bình yên không có thứ gì, đột ngột xuất hiện bao nhiêu cỗ máy giết chóc như vậy, tiếng kêu xé rách không khí tràn ngập bên tai, càng kinh sợ đến tột cùng.

Quần công cường giả trăm xuống như vậy, tầng tầng lớp lớp, liền thiên địa cũng muốn vì thế mà nứt ra, lại còn bao nhiêu khác biệt với mấy cái mạnh mẽ cầm chú phát huy.

Triệu Mãn Duyên hít một sâu vào, cảm khán cũng không tỏ ra mấy phản đánh giá cao.

“Hoàng bào nhân tác!”

Hắn đứng ở trung tâm của mọi ma pháp đổ về, giữa ngực phát ra một luồng hào quang thuần túy, thế nào lại hư hư thực thực, óng ánh như kim đan thôn phệ, cứ việc từ tiêu điểm nhỏ phía trước, sắc ánh tỏa ra dọc theo trên người dần dần đan thành một cái hoàng kim khải y, sáng như kim sắc bình minh, khiến Triệu Mãn Duyên khí chất ngời ngời vạn phần, có thể xem như tương đồng một số vị thần tài vương giả.

Lớp thứ nhất bảo hộ cơ thể là khải ma cụ huỳnh quang này.

Triệu Mãn Duyên từ bàn tay lấy ra duy nhất thủy phật châu làm hàng rào thứ hai, cũng không có đem ra thêm bất kỳ cái ma cụ nào khác nữa.

Mười tám hạt châu!!!

Trên thực tế mỗi tu luyện ra thêm một viên thủy phật châu, thủy hệ năng lực phòng ngự của hắn sẽ tăng cường mấy phần.

Còn nhớ cảnh giới lúc trước hắn đạt được mười ba viên ngang với Ngô Khô, có thể lấy mưa làm thành lũy, trong ngoài tổng cộng ba tầng thủy châu bảo vệ, vững như thành đồng vách sắt, không sợ hết thảy.

Mà thủy phật châu của Triệu Mãn Duyên hiện tại tổng cộng có mười tám hạt châu, đã là cảnh giới cao nhất của thần thánh ma cụ này.

Đại biểu dưới thủy hệ phòng thủ, Triệu Mãn Duyên chương không có thể ra tới năm lớp siêu tinh tuyệt đối phòng ngự, liền kết giới bảo vệ thành thị cùng yêu ma cấm chế cũng chỉ đạt tới cấp bậc này.

Sáu lớp thiên giới kết ngự, trong huỳnh quang tỏa ra, ngoài bích thủy bao bọc, Triệu Mãn Duyên ở bên trong tùy ý lia tay mình ra hai bên điều chỉnh tinh xảo lam kim cương bất hoại chống đỡ tám phương tứ hướng hủy diệt ma pháp.

“Lão tử chỉ đứng đây phòng thủ, nếu không để tất cả người xã hết toàn bộ mạnh mẽ nhất thực lực cho đến khô cạn, ta sẽ đem toàn bộ gia sản Triệu Thị cho Triệu Hữu Càn!”

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Một hồi khủng bố liên miên đổ xuống, nơi nào lực lượng đi qua, hoàn toàn sẽ cuốn văng sự sống, đánh sập vật thể, nhưng dường như chúng lại tuyệt đối khuất phục trước lam tinh phòng ngự của Triệu Mãn Duyên, dĩ nhiên mặc cho có thể rung chấn, áp bức đến cùng cực cỡ nào, bọt nước nổ đến lớp trước tiên kết giới bắn tung tóe ra sao, người bên trong vẫn sẽ bình yên vô sự.

Thị trấn thôn làng gần như bị san bằng thành thảm họa cảnh giới, áp súc kia ma pháp để lại kéo sập mấy tầng đất đai xuống vài chục mét, thật khó có thể tưởng tượng được cái vật thể nào tồn tại nổi ở điều kiện kinh khủng này.

Thứ đó, chẳng khác gì hòn ngọc giữa bãi cỏ bình nguyên đồ nát.

Thủy phật châu xác thực đã là khớp mạch chỉ tinh với thủy hệ chí cao của Triệu Mãn Duyên, nếu không đạt tới lực lượng vô thực hủy diệt toàn bộ, liền một, hai lớp vỡ lại từ từ theo nguyên châu hạt phục trạng.

Bất toại kết giới...

“Ài, nói các người phân chó thì là phân chó, lão tử chọc đến như vậy liền cắn cũng không rách được quần.” Triệu Mãn Duyên chỉ tay mắng thậm tệ lên những thanh y thánh vũ xung quanh mình.

Tốt xấu làm nhân viên dưới Michael thiên sử quyền lực, bọn họ tu vi đều là đỉnh vị giả pháp sư ít nhất, trong đoàn đội còn có hai tới ba vị thần tài đã là cầm chú pháp sư, cứ việc chưa có tới độc lập tự vận hành cấm chú, nhưng cùng nhau khẳng định vẫn sẽ tạo nên một hồi rung chấn quét ngang thành thị.

Loại này tiểu tử kia chọc cá chửi tới toàn bộ bọn họ, liền tức muốn nổ não rồi, hận không thể đem hết thảy cuồng lực xé xác hắn ra.

Nhưng nói đi thì cũng là không thể xé xác hắn ra được...

Lớp phòng ngự ban này, dù cho có đem hết ma năng thi triển hủy diệt lực lượng cỡ nào, cũng chưa chắc có thể phá vỡ

Cái này, đối phương nhất định như cái dị đoan yêu nghiệt...

Không thể đánh nổi!!!

“Vừa nãy triển khai, tầm chắn ma pháp lực lượng khá dày đặc, ta không thể toàn tâm chú ý đến loại tà thuật dị thường của hắn... nhưng chung quy nhất định hắn sở hữu một cái siêu thực thần phú phòng ngự, là cấm chú pháp sư!!!” Một thần tài khác trong đội ngũ lên tiếng, trong lời nói của hắn, mang theo mấy phần suy yếu thể trạng.

Triệu Mãn Duyên cười gằn với lời suy diễn này của những quang minh pháp sư.

“Cứ việc đánh bại các ngươi cũng không thể cho ta tăng dài bao nhiêu danh vọng, nhưng dù sao cũng tốt hơn bất kể đi đến nơi nào đều bị một ít lũ gà vịt nát tôm muốn tới xem thường. Ngày hôm nay qua đi, các ngươi có thể thoải mái ở lãng tuyền mà tự ngắm nghĩ, việc chọn lựa ta để ra một cái tiểu uy hiếp trên thực tế còn đáng sợ đến cỡ nào.”

Nhân tiện, Triệu Mãn Duyên cũng thấy trên tay ra một viên đồ đằng châu xoổng chân thánh y giả.

Đồ Đằng châu nho nhỏ đột nhiên toả ra hào quang cường thịnh đến cực điểm, quang mang để những thánh tài giả cùng thần tài giả kia hầu như không mở mắt ra được.

Một con hải thú cấp hòn đảo, không có dấu hiệu nào xuất hiện ở phía trên thánh tài đại quân, khi nó hạ xuống, chính là thái sơn áp đỉnh trên ý nghĩa chân chính, trong nháy mắt ép vỡ một mảnh lớn thôn thị, rừng núi, càng áp đảo một nhánh thánh tài pháp sư kia.

"Rầm rầm rầm!!!!"

Bá Hạ giáng lâm, thân thể kinh khủng kia liền gây cho người ta lực áp bách vô tận, đồ đằng bá hạ một cái quét ngang, càng là đem mấy chục tên thanh y thánh tài giả cho đánh bay ra ngoài, bọn họ từng người từng người thân thể nhỏ bé tại trước mặt Bá Hạ quái vật khổng lồ như vậy chính là đất cát!

"Là đồ đằng thánh thú!!"

Có người nhận ra loại cổ lão sinh vật tràn ngập khí tức thần tính này, các thánh tài giả trong lúc nhất thời cũng có chút không biết làm sao.

Sinh vật khổng lồ này xuất hiện ở trong chiến dịch Ma Đô thu được lột xác, trở thành đồ đằng thánh thú chân chính, quy mô tiếng vang nhất định cũng sẽ lọt đến một vài người trong Thánh Thành.

Nhưng rõ ràng, Bá Hạ đơn độc xuất hiện, dù là một á đế vương cấp bậc, thực lực cũng không cường đại tới mức có thể dễ dàng một mình áp chế hết thủy thanh y thánh vũ cùng thần tài pháp sư.

Chỉ nhưng trọng yếu quang minh pháp sư mà nói, suy yếu trên người bọn họ đã thấy rõ, mấy hồi đem ma năng dồn lên Triệu Mãn Duyên đều hóa vô dụng, bỗng chốc giờ phút mới phi thường rõ ràng tác hại. Nếu đem ra so với Bá Hạ sung túc kia tràn trề sinh thể, tuyệt đối là không có tới nửa điểm cơ hội thoát được trở ra.

“Yêu nghiệt, Thánh Thành hôm nay toàn bộ tới đây đều là dị đoan yêu nghiệt lui tới, năng lực tên này rốt cuộc là cái gì vậy, có thể từ trong hủy tức ma pháp yên lành bình an đi ra, càng có thể triệu hồi đồ đằng thánh thú để vương cấp bậc...!!!” Thần tài Ohunu mặt mày giận tím tái đến vượt ngưỡng giới hạn mà hét lên.

Triệu Mãn Duyên nhưng là liếc dò ánh mắt tìm tới địa phương Mục Bạch đang quyết chiến với hình thiên sứ Farl, hắn bắt quá có nghe được những lời oán hận của Ohunu vang vang.

Thật buồn cười a.

Năng lực của ta sao?

“Ta giàu!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Sa giang quốc

...

...

Rừng Elyn Thụy Sĩ – thiên không Thánh Thành.

Không khí loãng dần ra sau một hồi chần nhĩt ma pháp, cõi âm ti lạnh lẽo cuốn lấy đi hơi thở của chân quyền, trước mặt còn lại hoàn toàn là khô héo sự sống.

Ở đó, có thể thấy một thân ảnh nữ tử thống khổ cỡ nào giữa tám cái trụ chống trời kinh thiên đang gài sâu xuống hắc vực thăm thẳm muốn chạm lõi thế giới.

Quang huy tác rực rỡ sau lưng nàng đã biến mất rồi, mười cánh thiên sứ như vũ bão ngang trời cũng triệt để biến mất...

Thiên sứ hồn thai nàng từng điểm từng điểm một hiện rõ ràng lên bóng ảnh rồi lập tức phai mờ, như thể cũng đang muốn phải nhòa theo.

Trên gương mặt như mếu máo đến tóc da lẫn lộn, nàng nhưng là cố gắng mở ra một âm thanh chắc nịch rung lên từ trên miệng:

“Tiêu tán một người như ngươi, ta dù cả đời này bị phế đi ma pháp, hủy đi chức vụ cũng sẽ vô cùng vinh dự... liên hôm nay sử sách Thánh Thành, cũng sẽ có một đoạn tích văn tấu biểu tên của hình thiên sứ Farl này...”

“A a a a.....”

Vừa dứt lời, Farl thét lên một tiếng lạnh lạnh muốn đứt quãng thanh âm.

Hồn thai thiên sứ phía sau được tịnh hóa trực tiếp trên cơ thể nàng, tạo một nghiền mạch áp súc đến kinh khủng, đủ để phá hủy một thành thị mãi mãi không thể phục hồi.

Quá trình diễn ra rất nhanh, thấm thoát vài mươi giây ngắn ngủi, một luồng giao chỉ nổ ra hạt huỳnh nguyên tử trên cơ thể Farl, bắn nàng bay ra khỏi từ ngục chí cổ chí mã của bát giả mắt xích.

“Àm~~~~~”

Farl như một cỗ nhiệt hỏa thiêu lao người vào tận mấy dãy thâm nguyên sinh phía xa, san phẳng đến mấy chục cây số cây cối, thực vật, nhiệt hỏa trên người nàng len lỏi đến đất đá sâu bên trong, chẳng mấy chốc bùng bùng lây lan toàn bộ địa phương, trở thành một trận cháy rừng to lớn.

Mà nàng từ bên trong khó khăn bước ra toàn thân cháy khét đến thảm hại, da thịt đã đen thì lại càng thêm phần dầu bóng, lông tóc cũng trọn vẹn trĩu theo quang huy tác trên người.

Hắc điều chi dực phía cao cao trên đầu nàng làm tối đi một phần rừng nhiệt, Mục Bạch từ đó nhìn xuống, trong lòng cũng tự nhiên giật giật vài cái cảm giác khó diễn tả.

Người này... thực sự cũng như hắn, một kẻ chai lì với đau đớn, một kẻ mang ý chí sắc đá đến không thể thuật phục, một cái người phán xét khắc nghiệt của nhân gian.

Hình thiên sứ Farl, vẫn là thoát được khỏi chương khổng mắt xích từ thần, nhưng nàng bản thân cũng sẽ rõ ràng câu trả lời; cả đời này mình sẽ vĩnh viễn không thể trở lại làm khôi thủ quyền năng nhất thánh ảnh tổ chức, cả đời này mình đã phế đi thiên sứ chi hồn lực lượng.

Không còn cánh nào nữa, không còn truyền thừa sức mạnh...

...

Chỉ là bất quá,

Trong khoảnh khắc nhận ra, Farl vẫn là cường giả trong hàng ngũ cấm chú pháp sư nhân loại.

Còn Mục Bạch, tự thân vẫn chưa đạt đến cấp bậc này.

Hơi thở của hắn, hô hấp không còn ổn định, Farl cũng nhận ra được sự suy yếu nhanh chóng trên cái bóng mây đen giữa trời này.

Mục Bạch từ lúc thả ra mắt xích địa ngục, liền cơ thể cũng đứng tại chỗ cực kỳ lâu, không hề di chuyển nửa bước.

Không đạt đến cảnh giới cấm chú rèn luyện, tinh thần thể chất vẫn nhờ đến cội nguồn hắc ám, Mục Bạch dù cho có là hiểu rõ ma pháp tường tận, thiên tài tu luyện đi chăng nữa, lực lượng thần thông hắn đang nắm giữ vẫn cần vay mượn, chưa phải chân chính bản thân, nên sẽ không có cách nào để phát huy tối đa sức mạnh được.

Vì vậy hắn sẽ phải trả giá, hắn sẽ cạn kiệt, mỗi một lần sử dụng càng là hao tổn không ít nguyên khí trên linh hồn mình.

Mười hai cánh hắc dực sau lưng Mục Bạch rũ xuống từ từ rồi chậm rãi biến mất, đem cơ thể hắn về lại mặt đất, phục hình nguyên trạng ban đầu, càng tồn đọng mấy phần xanh xao, trắng bệch.

“Ngươi cũng không phải dọa lạc thiên sứ, dọa lạc thiên sứ nhất định không có đôi mắt linh hồn để ký kết khế ước với địa ngục mắt xích từ thần...”

"Ngươi từ đầu đã không thuộc về tay chân của cự thiên thần Lucifer..."

"Mà vốn dĩ là nằm trong một danh sách khác..." Farl cũng mất không ít ma năng sức mạnh, lại càng mang nặng nề vết thương còn muốn nghiêm trọng

hơn so với Mục Bạch, nhưng chung quy năng đã là cường giả siêu thoát năng lực phạm nhân, vẫn tính còn tốt hơn so với hắn.

“...”

Mục Bạch đang cố gắng ổn định lại hô hấp, hắn mặc cho Farl muốn nói gì thì nói.

Trước sau như một, Thánh Thành từ đầu chưa qua điều tra đã phán xét hắn là đạo tặc thiên sứ, nhưng dù cho bây giờ có không phải đi chăng nữa, Farl vẫn sẽ tìm ra một lý do nào đó để làm một cái thù tặc tận diệt.

Tranh cãi đúng sai hầu như không mấy ý nghĩa với một số ít những kẻ luôn chấp niệm cố sủy, mãi mãi cho mình là tuyệt đối thánh chi.

Trên bình địa gồ ghề, càng bốc cháy cuộn cuộn hỏa diễm, Farl vẽ nên một tòa thành tinh tử, đột ngột hướng về phía trước tạo ra một cái tường thành phong ngăn vài trăm dặm, là du bích tuần phong, còn bồi thêm ngàn vạn thâm thực vật, đất đai địa mạch bị cuốn vào.

Tường phong như hạm quân gào riết hung hãn, uỳnh uỳnh miên man công kích lên cái sinh vật nhỏ bé đang kiệt quệ khả năng phòng ngự trước mắt.

Sóng tường vỡ đến, cuồng phong này uy lực dĩ nhiên vô cùng cường đại, song cũng không có đạt đến cao nhất cấp bậc, phong hệ của Farl mà nói, chưa thể so sánh được cùng lôi hệ và thổ hệ, nên đương nhiên chẳng mấy mang lại nhiều điểm tiêu uy hiếp lên cấm chú thực sự.

Nhưng Mục Bạch chưa đạt tới cảnh giới đó, tệ hơn nữa, hắn xác thực cần nhiều thời gian để dần dần phục hồi, mà quan trọng hơn, phòng thủ cũng chưa bao giờ là điểm mạnh của hắn.

“Phốc phốc phốc ~~~~~”

“Khởi La Lục Biến”

Một trận phong thuận mạnh mẽ không rõ nổi lên ở đâu, nó lập tức tạo một vòng xoáy ngay vị trí Mục Bạch, vòng xoáy không mạnh, chỉ đủ lắc lư nhẹ những người nằm trong đó đồng thời đẩy lùi mọi vật chất còn lại ra bên ngoài, một kích xé tan, kể cả phong thành của Farl.

Phong thuận cuốn Mục Bạch biến mất như hạt bụi không trọng lực, từ chỗ hắn vẫn đang đứng mà gắng gượng phục hồi, hình thiên sứ Farl cảm nhận được có sáu đại đạo tản ra các phương khác nhau nhưng khẳng định không thể nào xác định được chính xác luồng nào nắm giữ mục tiêu.

Gió rít đi qua, để lại một không gian tĩnh mịch cùng với thân ảnh Farl đang đứng chùn chân ở đấy, năng vậy mà để con mồi ngay trước mặt bị cướp đi cũng hoàn toàn không thể chạm vào.

“Phong hệ người này nắm giữ thần tốc nhanh hơn cả mình, dưới tình huống vẫn còn hình thiên sứ chi hồn mười cánh...” Farl chỉ ngậm đắng phun ra lời này trong suy nghĩ.

Bất quá năng không có thất vọng lắm...

Thậm chí ánh mắt còn lộ lên mấy phần thích thú, cười cợt...

.....

“Tiểu Hầu?” Mục Bạch đang được o bế trên một đạo phong dực, hắn tầm mắt để dần dần lấy lại được sự ổn định cần thiết, liền chóng nhận ra ngay cái vị nam tử ăn mặc bụi trần vừa cứu mình.

“Chúng ta trước hết phải chạy ra khỏi nơi này, ta không đánh lại năng, tất yếu phải đợi người hồi sức.” Trương Tiểu Hầu nói rằng.

Mục Bạch gật đầu giờ bàn tay ra hiệu rồi nhanh chóng nhắm mắt lại tiến vào minh tu trạng thái để cố gắng cải thiện, phục hồi ma năng.

Elyn rừng rậm nhưng là vô cùng rộng lớn, càng có nhiều ngách đại thụ không tuân theo bất kỳ quy tắc gì, tin rằng dù cho Farl còn trên lưng mười chi dực thiên sứ, năng cũng không nhất định một sớm một chiều có thể tìm ra hai người họ.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu xuất hiện một cái do luồng khí xoáy hình thành lao tù cực lớn, cái lao tù này không chỉ có bao phủ bọn họ lại, càng bao trùm cả núi rừng cây sa mu nguyên thủy rộng lớn vô ngần xung quanh mình.

Từ chỗ Trương Tiểu Hầu ngẩng đầu nhìn tới, sẽ phát hiện cả khối màn trời đều đang vặn vẹo, giống như là muốn thôn phệ tất cả dãy núi, rừng cây, hồ nước, nhام thạch trên mặt đất!

“xào xoạt xào xoạt ~~~~~”

Bầu trời trên đầu bọn họ, không biết từ bao giờ lại xuất hiện một cái cửa sông màu nâu to lớn, tựa hồ che cả nhật liệt phía xa, lấp lóan mấy tầng mây sương ngưng tụ, đại khái là không chứa một kẻ hồ nào cho một ít ỏi tia sáng nào đó có thể nó lọt được vào hàng ngàn hecta nguyên sinh bình địa trên cảnh rừng Elyn này.

Cửa sông nhút nhút chuyển động, bên trong phi thường đầy ắp sa giang, kim sa, đại khái phủ đặc đến mấy đồi sinh thái sa mạc nóng bức bên trong.

"Thật giống như tình huống có biến." Trương Tiểu Hầu vội vội vàng vàng nói.

"Xảy ra chuyện gì?" Mục Bạch mơ hồ trả lời.

"Thở tức... là cảm chú dẫn dắt, từ khi nào...?" Trương Tiểu Hầu vẻ mặt vô cùng chán kinh nói rằng.

"Tiểu Hầu, mau thả ta xuống, cả cái mảng khu rừng này phi thường đã được chuẩn bị sẵn, lập tức đem hết phòng ngự bản thân ra, không chạy được, duy nhất một con đường phải thủ." Mục Bạch biểu lộ hoang mang hơn bao giờ hết, bản thân hắn cũng không nghĩ được chiêu số hiểm độc này của Farl.

Cảm chú gột rửa!!!

Không có giáng lâm tại điểm định hay lưu động như Mục Bạch và Trương Tiểu Hầu, hình thiên sứ Farl nhưng là ngâm xương lực lượng này để trực tiếp tiêu hủy cả đôi rừng Elyn này.

Nói một cách khác, năng từ đầu liền đã vẽ nên cái trường giang hủy diệt thổ tức này, dẫn dắt suốt một thời gian giao chiến.

Cái đại chung sơn này, không hẳn chỉ muốn trăm đi duy nhất Mục Bạch, mà còn chính là một cái hoàn mỹ cạm bẫy bố trí cho những ai muốn giúp hắn.

Trương Tiểu Hầu nhảy vào trong, lại như cơ hội được Farl chờ đợi từ rất lâu.

Dưới sức mạnh của cảm chú, thời gian cũng sẽ trở nên quý giá vạn vèo.

"Sa giang quốc"

"Rào rào rào~~~~~"

Mỗi một cái trường hà bão cát rút lực lượng xuống đều do lên tới hàng ngàn, hàng vạn nguyên tố thổ thuộc tính, càng giống như mấy ngọn núi sa lâu đời tạo nên lưu quang phi bộc, điệp điệp hủy diệt mọi thứ đi qua.

Sa giang bị phun ra, không ngừng cuộn cuộn rút xuống với áp lực cao, mỗi hạt cát càng có trọng lực ma pháp, sức mạnh va chạm mặt đất không kém hơn một tảng đá lớn từ trên núi lăn.

Tiếng động to đến chói tai làm người khác có cảm giác giống như toàn bộ mấy ngàn tỉ khối tấn sa giang đủ đổ xuống đủ để gây toàn diện hư hại, chôn vùi cổ lão tòa thành xuống hoang mạc vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Bích ngọc cùng Họa tuyệt

.....

.....

"Roẹt roẹt roẹt roẹt roẹt~~~~~"

"Roẹt roẹt roẹt roẹt roẹt~~~~~"

"Cự nham thiết thuẫn"

"Quang lân thạch cao"

"Thủy thiên minh vũ"

...

"Thủy phật chi châu"

"Đồ đằng ấn ký"

"Bích ngọc niệm mạng!!!"

"Hoàng kim khai y"

Trên đỉnh đầu Mục Bạch cùng Trương Tiểu Hào, đột nhiên lóe lên không biết bao nhiêu ánh màu ánh sáng đan xen, lập tức theo sau nó đúc lên một cái tòa tháp muôn sắc, có hơn bốn mươi tầng trôi nổi giữa bầu trời.

Một tầng lại một tầng tỏa ra hào quang đến lóe cả mắt, càng mang đến cho người khác sự vững chãi, tuyệt đối bảo vệ ở bên trong, đại biểu cho ma pháp phòng ngự kỹ năng thi triển ra, dù cho bất kể là ma cụ, hay ma pháp đi chăng nữa, loại nào phô ra cũng khoa trương đến đỉnh cấp bảo hộ.

“Là Triệu Ca...” Trương Tiểu Hào đang thất thần lo lắng thì sự xuất hiện của Triệu Mãn Duyên liền trở nên thay đổi cục diện rất nhiều.

...

Chân thực cảm chú giáng lâm!!!

Khác biệt hoàn toàn với chỉ tức chừng không cảm chú thông thường.

Loại này phải tốn một thời gian dài đằng đặc để sáng tạo, lắp nối gần trăm ngàn tinh tử, uy lực cũng vì vậy không thể đo đếm được.

Thế giới này không có mấy pháp sư có thể thi triển một cái độc lập cảm chú, càng ít ỏi trong số có khả năng dẫn dắt ngâm xướng trực tiếp trong một cuộc đối đầu trực diện.

Đại đa số đều chọn cách chừng không ma pháp, đại khái chỉ lắp tầm chục ngàn tinh tử cũng đã có thể coi như cảm chú lực lượng rồi.

Rõ ràng hơn, pháp sư không thể độc lập thi triển tự nhiên chỉ có thể nối mạch được trên dưới mười ngàn tinh tử.

Độc lập triển khai, nhưng không dẫn dắt, thông thường họ sẽ chừng không từ mười đến ba mươi ngàn tinh tử tùy vào khả năng. Dẫn dắt trận pháp lâu dài sẽ có thể lắp được hơn năm mươi ngàn tinh tử, tiêu viện trường ở Ma Đô ngâm xướng đại khái là ở cấp độ này, tức nghĩa dù có cho thêm thời gian bao lâu đi nữa, hẳn cũng không thể nối thêm.

Phạm quy tòa thành của đại thiên sứ Michael đã được hắn chuẩn bị, cài sẵn trong tòa thành, tuyệt đối là thần mạch tinh tử, có hơn trăm ngàn viên pháp được ghép nối thành công, đồng dạng hoàn mỹ cảm chú.

Sa giang quốc của hình thiên sứ Farl dẫn dắt từ đầu được nối mạch hơn bảy mươi ngàn tinh tử, cứ việc không thể nào sánh bằng Michael, nhưng trên tám mươi ngàn liền đã được gọi là chân thực cảm chú, cảnh giới mà thế gian có lẽ cũng chỉ thiên tài trác việt, có tinh thần lực chí cao mới đủ sức chống chịu áp lực thần sơn tinh vũ đề lên.

...

Trương Tiểu Hào và Mục Bạch hiện tại đều không thể đỡ nổi một chừng không cảm chú thông thường chứ đừng nói đến lực lượng cảm chú chân chính đã dẫn dắt của một thượng giả pháp sư.

Còn Triệu Mãn Duyên thì khác, hẳn những năm nay thu không ít tài nguyên hải dương cùng Bá Hạ, càng có nắm giữ hoàn toàn Triệu thị gia tộc, liền vật phẩm, gia truyền đều chồng chất như núi.

Bản thân vì vậy liền đột phá được cực hạn thủy hệ, bước vào hóa cảnh tu vi.

Trên người hắn dĩ nhiên cũng được trang bị đến tận răng ma cụ bảo mệnh, từ khải ma cụ đắt giá cho đến lý ma cụ hay sợi dây đeo trên cổ cũng phát ra hào quang bao bọc lấy xung quanh, thậm chí cả mười đầu ngón tay đều có đeo một chiếc nhẫn, mỗi một chiếc nhẫn đều có thể mang lực lượng chúc phúc gia tăng uy lực phòng ngự chống chất lên không biết bao nhiêu thành.

Mục Bạch quay lưng lại nhìn Triệu Mãn Duyên, trên miệng liền cũng biểu hiện cái cười khổ có còn hơn không.

Cái tên này, vẫn là nứt vách phong phú đồ tốt như vậy...

Hầy...

Hoàng kim khải y...

Kim sắc chói lóa, bao bọc lấy toàn bộ Triệu Mãn Duyên thân thể, tựa hồ như một khối cầu màu vàng không thể đánh vỡ.

Rõ ràng là thánh khải bảo mệnh của cổ đại quốc vương Italy, từ lúc nào cũng thuộc về gia tộc Triệu Thị, càng được gã lăm tiền này mang đi phục chế lại, khoa trương đến mấy lần.

Trước hàng tá năng lực phòng ngự chất đồng gia trì lẫn nhau, lại có thêm ẩn ký đồ đằng, hào quang đủ loại màu sắc phát ra từ lít nha lít nhít kỹ năng này tựa hồ cũng khiến người khác chần kinh rồi.

“Nhìn cái rầm, mau hỗ trợ ta mấy cái phòng thủ thuộc tính!” Triệu Mãn Duyên cau mày khi phát hiện Mục Bạch cùng Trương Tiểu Hào đang mồm miệng há to ra đứng nhìn.

“Lão Triệu, thứ đó giao cho ngươi, ta cần tiếp tục phục hồi”. Mục Bạch nói với Triệu Mãn Duyên, vốn dĩ hắn đang định thi pháp bằng chưởng không để gượng ép phòng thủ nhưng nhìn đến cái này tòa tháp bày ra trước mắt, đột nhiên mình cũng chẳng đóng góp được gì.

“Ta tới hỗ trợ các ngươi, các ngươi liền để mặc ta phòng thủ một mình” Triệu Mãn Duyên tròn to hai mắt mắng.

"Ta biết ngươi có thể."

Triệu Mãn Duyên nhìn thấy Mục Bạch ngồi bệt xuống đất tiến vào minh tu, còn có nhai nhai một ít thảo dược, trong lòng phi thường muốn chửi, hận không thể rút lại ma pháp bỏ đi.

“Triệu ca, ta phụ ngươi một tay”

Tầng ngoài cùng, bên trên nhất phòng thủ hệ thống, Trương Tiểu Hầu tạo nên một cái nham kinh bằng bạc, bao phủ lấy tòa tháp của Triệu Mãn Duyên.

"Oành oành oành oành"!!!

“rầm rầm rầm~~~~~”

Trước mặt khác, mặt đất chập trùng, tùy ý có thể thấy được dãy núi lở, dã lĩnh, rừng tùng xanh um tươi tốt, nhưng sau sa giang quốc hạ xuống, nơi này bị san thành bình địa, những bụi bặm kia lộn ngược, tựa hồ liền tự nhiên quy tắc nguyên thủy nhất cũng bị sức mạnh quá mức bằng bạc đáng sợ như vậy làm thay đổi, thứ tự điên đảo nghiêm trọng.

Lực lượng sa giang thác ghềnh của Farl không hổ là chân thực cảm chú cường đại, tựa hồ liền tự nhiên quy tắc nguyên thủy nhất cũng bị sức mạnh quá mức bằng bạc đáng sợ như vậy làm thay đổi, thứ tự điên đảo nghiêm trọng.

Tòa tháp thủ vệ trùng quang trùng sắc của Triệu Mãn Duyên liền tiếp bị đánh sập hết tầng này đến tầng khác, chống chịu vốn dĩ không quá đến mười mấy phút đã vỡ tan toàn bộ, liền cả kết tinh mười tám viên thủy phật châu cũng biến mất theo.

Nhưng là giữa mịt mù bụi cát, Triệu Mãn Duyên vẫn đứng đó, hắn chỉ khụy một chân xuống, trông điệu bộ chỉ vẻn vẹn có ít phần mệt mỏi, không đến nghiêm trọng vết thương.

"Lão Triệu"

“Triệu ca”

Mục Bạch cùng Trương Tiểu Hầu vội vội vàng vàng chạy tới đỡ hắn lên, họ dưới hoàng kim ánh sắc từ khai y Triệu Mãn Duyên phóng thích ra tương đối bình an.

Vẫn là may mắn thoát chết!!!

Sa giang quốc nghiền ép mọi loại hệ thống phòng thủ của Triệu Mãn Duyên nhưng cũng vì nhiều lớp như vậy mà lực công kích giảm dần, trải qua đẳng đặc mạnh mẽ nhất kết giới của thủy phật châu cùng thủy ngự cảm chú liền chẳng còn bao nhiêu.

Cuối cùng, không có đủ lực lượng để vượt qua lớp quang diệu của hoàng kim khai y, triệt để tan rã.

Hình thiên sứ Farl ở trên một gò đất cao hơn nhìn xuống, chăm chăm ánh mắt lên Triệu Mãn Duyên, không khỏi ngạc nhiên tốt độ.

Thủy hệ cảm chú, hoàng kim khai y, bá hạ ấn ký, thủy phật châu...

Thế giới quả nhiên vẫn tồn tại những cường giả siêu cấp phòng ngự như vậy, so với việc vận hành độc lập, người này đỡ được chân thực cảm chú còn giống quái vật hơn.

Bất quá, hắn đem hết tài nguyên ra, miễn cưỡng bảo toàn mạng sống một lần đi.

Tuyệt đối không có lần thứ hai!!

Đại đa số cảm chú ma pháp ngâm xướng lâu dài sẽ không dễ dàng gì thi triển cái thứ hai, không bàn về thời gian dẫn dắt lại, chỉ việc ma năng nâng đỡ cũng đã là một vấn đề.

Nhưng Farl thì khác...

Bầu trời chỉ vừa được tận hưởng vài phút an bình, ngay lập tức xuất hiện lại một cái trường giang sa mạc khổng lồ, nó y hệt cái cổng sông ban đầu, chặt chẽ, lít nhít sa giang, càng mang lại sự nóng bức đến kinh hoàng.

“Chuyện này... làm sao nàng có thể?” Trương Tiểu Hầu chấn kinh trầm trọng.

Áp bức quay lại, cái kia trường giang, ắt hẳn không sai lệch đi đâu được... vẫn là chân thực cảm chú.

Nàng sao lại có thể vận hành liên tiếp hai cái ngâm xướng cảm chú trong chớp mắt!!!

“Đôi lúc trên thế giới này sẽ có những dị đoan, li tai may mắn thoát chết được khỏi trầm sát của thánh ảnh nhân viên, ta nhưng là hình thiên sứ lãnh đạo, được thiên phụ thức tỉnh thần phú thích hợp”.

"Phán quyết lần hai chính là thần phú của ta, hay rõ ràng hơn, ta đồng dạng có thể thi triển được một lần nữa ma pháp tái tạo như đặc ân kết liễu".

"Lần này, ta có thể thoải mái cho các người chính thức lãnh án tử". Farl to giọng tuyên án một lần nữa, có thể nghe được sự tự tin tuyệt đối từ âm thanh của nàng phát ra.

Thánh Thành hình thiên sứ cấp bậc...

Dĩ nhiên là tồn tại cái thần phú nghịch thiên như thế, đủ để cho đại thiên sứ trưởng cũng phải nể sợ kiêng dè.

Trên gương mặt đám ba người họ biểu tình chấn kinh tột độ, cái này không khỏi cũng quá mạnh mẽ rồi, chân chính cảm chú hai lần giáng lâm sao...

Bất giác, Mục Bạch cùng Trương Tiểu đưa ánh mắt có đôi chút mong chờ qua Triệu Mãn Duyên vị trí.

Vỡ tan tành hết cả rồi...

Thủy phật châu vừa bị phá nát, không có lại hình thành trong giấy lát được.

Ma cụ trên người hắn chỉ còn một cái hoàng y.

Triệt để bắt lực...

Thủ không được, chạy cũng không được, chỉ còn một cách xông lên, nhưng lấy thực lực tổng hợp của bọn họ, vượt qua chi lồng cảm chú của Farl vốn dĩ cũng là không thể.

“Mục Bạch, ngươi phục hồi sức cũng khá khá rồi, sắc mặt đã điểm lên chút hồng hào son phấn, hãy mau mở hắc ám vực sâu ra đi”. Triệu Mãn Duyên nói rằng.

“Triệu ca, đứng ở phạm vi xa như vậy, Mục Bạch không thể thả nàng ấy vào đâu”. Trương Tiểu Hân trả lời.

“Ta đâu có kêu quăng nàng vào vực sâu, là quăng chúng ta vào đó!!!” Triệu Mãn Duyên đưa ra một lời khuyên nghị.

“Mạc Phàm, hắn không phải đã tự mình mở cổng hắc ám vi diện ra chui vào xuống. Đi, bây giờ ngươi cứ mở vực nhốt cả đám xuống, liền sẽ gặp tên hỗn đản đó, để hắn cứu chúng ta lên”. Nhận thấy bầu không khí gượng ép khi hai người kia chỉ chằm chằm nhìn hắn, Triệu Mãn Duyên liền bổ sung thêm.

“Ngươi có bệnh phải không?”

“Có ý gì hay hơn sao, Triệu gia ta vẫn chưa có tông đường nói dối a!!!”

“Triệu ca, không phải ngươi cũng là cảm chú sao, thông thường thần phú sẽ dựa theo một loại thuộc tính mạnh mẽ, đặc trưng của pháp sư. Mà rõ ràng từ trên xuống dưới, ngươi chỉ thủ và thủ, nhất định thần phú đồng dạng mang sứ mệnh thủ vô cùng mạnh mẽ”.

Triệu Mãn Duyên biểu lộ một chút lưỡng lự.

“Đúng thật là có một cái thần phú, nhưng chính ta cũng chưa từng kiểm chứng, khảo nghiệm...”

Mục Bạch nhưng là hiểu rõ con người Triệu Mãn Duyên, hắn như vậy, khẳng định liền đủ khả năng chống đỡ một phen.

“Chúng ta tin tưởng ngươi.” Mục Bạch vỗ vai Triệu Mãn Duyên vài cái rồi đẩy về phía trước.

"Lão tử thật không được!!"

Triệu Mãn Duyên vẫn là bị đưa trước mũi dao, hắn đứng ở trung ương sa giang quốc kia sẽ đổ xuống, bàn tay phác thảo ra một cái vòng tròn nhấp nhô màu lam ánh sáng, cũng không có thêm bất cứ một ma cụ nào hỗ trợ.

“Bích ngư niệm mặc”

Một tấm thủy tinh dày cộm như pha lê bích trái dàn mấy chục km nở ra trên hai tay đang hướng lên phần kia bầu trời của hắn.

“Đồng đồng đồng đồng!!”

Sa giang quốc kia đổ xuống ngư niệm mặc ngay lập tức bị dung hòa, hết như mấy triệu cục than nóng đỏ vào đại dương sâu thẳm, sẽ có khói bốc lên, có làm cho một phần mặt của đại dương tăng nhiệt độ... nhưng chung quy vẫn không mấy may thôn chiếm được đại dương, vẫn là bị khuất phục.

Cứ như vậy, duy nhất một ma pháp của Triệu Mãn Duyên đã hòa tan chân thực cấm chú mà hình thiên sứ Farl đặt hết ma năng vào.

Là tuyệt đối phòng thủ!!!

Mục Bạch cùng Trương Tiểu Hầu đứng đó ngơ ngác đến không tưởng tượng nổi, càng không cần nói thì Farl hoàn toàn khuy gối xuống, nàng làm sao cũng không nghĩ thế giới này lại có một nhân loại thần thủ như vậy. . .

“Còn thần phú của ta là tạo ra kháng thể, cứ việc triển khai trùng lại bất kì một lực lượng ma pháp nào để tấn công, chắc chắn sẽ bị hòa tan”. Triệu Mãn Duyên nhìn tới ánh mắt Farl nói rằng.

Cụ thể hơn, nếu trong lần ma pháp đầu tiên không trực tiếp thuần sát đi Triệu Mãn Duyên, phòng ngự của hắn sẽ tự sinh trưởng ra kháng thể, hoàn toàn miễn sát thương ở những lần sau đó.

Chưa để Farl bình tĩnh trở lại, Triệu Mãn Duyên tiếp tục trào phúng công kích:

“Nói một cách khác dễ hiểu, ngươi từ bây giờ chỉ nên an phận tự bảo vệ mình”.

- -----

Farl gần như đã kiệt quệ sinh thể sau khi tự mình phá nát hồn thai để thoát khỏi tám mắt xích từ thần của Mục Bạch, cũng không còn quá nhiều ma năng sau khi liên tiếp thi triển hàng loạt cấm chú lực lượng.

Tuy là một hình thiên sứ phi thường mạnh mẽ, là khôi thủ quyền năng nhất thánh ảnh tổ chức, nhưng nàng không có sở hữu vô hạn ma năng, trường tồn thể lực. Dưới tình huống thiên sứ chi hồn của bản thân đã vĩnh viễn mất đi, thứ duy nhất nàng có thể làm bây giờ là cầm cự đợi tiếp viện.

Triệu Mãn Duyên đang dẫn dắt cấm chú lực lượng để tấn công, liền có một bóng người tiến đến sau lưng hắn, đặt tay lên vai.

“Được rồi, giữ sức đi, lỡ như nàng phục hồi thể trạng, còn có người làm đối trọng, việc phán xử này cứ giao cho ta.” Mục Bạch nói rằng.

Mục Bạch lãnh đạm tiến về phía trước, từ một hắc ám sứ giả, hắn lúc này trông cực kỳ giống một vị bạch y thư sinh, biểu hiện mười phần khái quát.

Trên tay hắn cầm thiết mực bút lông, liền chóng nguyệt cách ra đường nét chữ “Cảm”.

Ánh sáng màu bạc lóe lên, không gian trên đầu Farl đột nhiên có một vật nhiều xuồng như cây kim trắng giữa trời.

“Bút lông ngỗng trắng sao?” Farl là vạn phần thắc mắc, nàng cũng không biết Mục Bạch định làm gì nhưng linh tính mách bảo khu vực này không còn an toàn.

Nàng bình tĩnh điều động “tinh chi hạt bụi” bảo vệ xung quanh mình và phi hành đến địa phương khác.

Nhưng là nàng đi tới đâu, bút lông ngỗng trắng bám theo sau đến đấy. . .

“Niệm không di vật”. Farl biểu tình trên gương mặt nhận ra.

Mục Bạch đứng yên tại chỗ như họa gia thi sĩ, hắn dùng tâm tưởng đem không gian hệ truyền ý niệm vào băng bút tuyết nghiên, còn trên tay thì cầm thiết mực bút lông để vẽ đức tính từ thông qua tình kiều lực lượng.

Bút lông ngỗng trắng kia chính là băng bút tuyết nghiên, pháp vật mà Mạc Phàm đã tặng cho hắn.

Bút sắt trên tay lại là thành phẩm thu được từ Lâm Khang năm xưa.

Tuyết nghiên chi bút vẽ tranh. .

Thiết sắt chi bút nói tình từ. . .

“Họa tuyết dựng hình”

Dụng tâm vẽ hình, hình từ bút lông ngỗng trắng trên đầu Farl vẽ ra như thao son tuyết từ, thiên hình vạn trạng, càng là mài băng diệu nguyệt, mang ma pháp băng hệ vết tích, còn môi giới truyền ma năng cho nó chính là thiết bút đang được Mục Bạch cầm trên tay.

Cứ việc không có sở hữu nhất tâm nhị dụng kỹ năng, nhưng thông qua hai món bảo bối bồn chứa, Mục Bạch đồng thời vẫn phục chế hoàn mỹ, thậm chí ưu việt hơn gấp mấy lần.

Rừng Elyn là một hệ sinh thái dày đặc nguyên sinh vật, trải qua mấy lần cấm chú gột rửa cùng hắc ám tà động, liền chỉ còn lảng tri đồ nát cùng hòa tàn khô héo, nhưng dưới họa tuyết lớp lớp trở ra, từ một bình địa trong liệt điểm dần dần sinh ngời băng chi, dần dần phủ trắng, dần dần tái tạo lên một cái tàn ảnh nho nhỏ của bông lai tiên cảnh, núi cao phủ tuyết.

Farl cảm thấy mình chính là một con mồi không còn định hướng, nàng chạy đến đâu, liền thấy một tòa núi băng cao lớn vạn trượng chặn nơi đó, thậm chí

Mục Bạch dựng thêm những dấu chấm nhỏ của tuyết trắng tô điểm.

Chẳng mấy chốc, nàng giống như đã lạc vào một mê cung lạnh lẽo, xung quanh chập chùng dãy núi băng, tuyết thì rơi chất đông dày đặc, nhiệt độ gần như tiếp cận về không.

Nàng bắt đầu sợ hãi, hình thiên sứ nhưng thực sự hoàn toàn bất lực, đã bị cách dẫn dụ này của Mục Bạch làm cho lạnh cóng cả người, sa chi hạt bụi xung quanh cũng vì vậy mà nhanh chóng hóa thành tuyết rơi xuống đất.

Là một hình thiên sứ, học thức hiểu biết về ma pháp của Farl dĩ nhiên cực cao, nhưng trình độ Mục Bạch liền phải nói còn trên hẳn một bậc, Mục Bạch là hắc ám sư giả, nhưng đồng thời cũng là học giả, là họa gia thi sĩ.

“Nhất trụ thần bút, người này chính là nhất trụ thần bút, vẽ giả mà ra thật... dị đoan, chắc chắn là dị đoan...” Farl cũng là đang hóa điên lên, đối với nàng, Mục Bạch là loại cần phải tiêu diệt, Triệu Mãn Duyên cũng cần phải tiêu diệt, tất cả những tên liên quan đến Mạc Phàm đều không nên được hưởng cuộc sống ở trên thế giới này.

Mục Bạch tiếp tục vẽ ra hai đại đạo quân bằng tuyết, chúng vốn không có hồn, sức mạnh bất quá chỉ vào cấp độ thống lĩnh nhưng khi nhìn đến, Farl thực sự hồn bay phách lạc.

Hai đại đạo đó là hai nhánh thanh tài giả lực lượng đã được Farl cho tấn công Mục Bạch ban nãy. Farl sợ hãi đến tột độ, nàng liên tục vận dụng ma năng còn sót lại để đập nát để tận diệt, nhưng là nàng dù đập bao nhiêu thì cũng không nhiều hơn được số lần Mục Bạch tái tạo thi triển.

Áp đảo toàn diện!!!

Farl hoàn toàn bị khô cứng người, nàng triệt để không thể chuyển động nổi nửa cái bàn tay để sử dụng ma pháp.

Gục ngã..

Nàng gục đập mặt xuống trên tuyết trắng phủ kín kia, cả người run run co giật...

Thua, vậy là đã thua, hình thiên sứ Farl vậy đã thất bại.

“Phé đi nàng, đừng vội giết, chúng ta còn dùng được”. Mục Bạch lên tiếng nói.

“Đề ta đi”. Trương Tiểu Hâu vốn cũng không làm gì nhiều đã xung phong trách nhiệm.

Triệu Mãn Duyên làm một cái thái độ bày biện suy nghĩ hồi lâu, xong liền giương tay ra chặn lấy Trương Tiểu Hâu lại.

“Đề ta, nam nhân trong thiên hạ cần thiết nhất là phải thử qua mọi loại thí vạ nhả hứng, vừa hay ta còn thiếu một cái da đen nữ tử trong danh sách, vẫn nên đề ta”.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Truy tìm chủ mưu

...

Hình thiên sứ Farl nằm trên mảnh rừng trắng tuyết, nàng không còn ma năng, thể lực cũng kiệt quệ, cả người không ngừng run lên cầm cập như một con cá mắc cạn.

Cảnh tượng này mờ mịt mang lại cho bất kỳ ai nhìn vào đều thấu được mỗi một địa phương cơ thể nàng liền đang hứng chịu rõ rệt loại áp bức nhiệt độ lạnh lẽo đến cùng cực băng lữ là đáng sợ như thế nào.

“Ào ào~~~~~”

Triệu Mãn Duyên giội một mảng nước ấm trải đều lên Farl cơ thể. Nước ấm đổ xuống từng thót thịt lạnh liền tỏa ra không ít sương trắng, để cho cơ thể nàng bóng mảy lên mảy phần, càng lộ ra phần da dẻ trần trụi đen mẫm mẽ.

“Tóc đã bị trụi rồi sao, tên Mục Bạch này rốt cuộc có biết chừa lại cho nữ nhân một chút thể diện không vậy!!!” Triệu Mãn Duyên nhú mắt khi tia lên một lượt lên người Farl.

“Khụ khụ...to thực sự...”

Hình thức của người da màu vốn dĩ muốn ăn cả năm cũng chẳng hết được, Triệu Mãn Duyên nhưng là tượng tượng chính mình đang bị bội thực khi tự tay vất hết chỗ này.

Chỉ là trước tiên, mọi việc phải có đầu có đuôi, nữ tử dù có cứng rắn, mạnh mẽ như thế nào cũng sẽ tồn tại một tấm màn dấu giếm được cất giấu đâu đó bên trong.

Ta trước sau cũng tìm được nó, còn sợ gì nàng chạy thoát.

Thánh Thành hình thiên sứ thuộc về Triệu Mãn Duyên ta, có không phải nói chính mình đầy đủ tư cách nắm giữ một địa vị cực cao ở thế giới này a.

Món ăn này khẩu vị không nhất thiết sẽ phải ngon, mà ngon hay không cũng phải thử mới biết nhưng rõ ràng yếu tố dinh dưỡng lại vô cùng dồi dào.

...

Sương lạnh dần dần trôi đi, Farl từ từ mở mắt ra, là nàng thấy mình cô độc giữa rừng băng phủ tuyết Elyn lạnh lẽo, không có nửa điểm sức lực, cái hoang vu run người này dĩ nhiên khiến cho một cái hình thiên sứ chí cao ở quang minh điện cũng trở nên sợ hãi, hoang mang.

Bất quá, nam nhân tuần tú ở đâu đó xuất hiện trước mắt mình, phi thường tạo cái này gượng ép tầm nhìn, hao hao khó diễn đạt, khó mở lời.

Hắn là đang muốn nhân cơ hội này, đem đầu ta hái xuống hay lại đem đi bắt trao đổi?

Trong đầu nàng, muôn vàn các phán đoán bị ngắt quãng, khó thể tự kiểm ra câu trả lời.

Chỉ là trên con người, rõ ràng động tác Triệu Mãn Duyên khom người xuống.

“Các người có thể giết ta ngay lúc này, bằng không phải trả cái giá rất đắt!” Farl hoảng loạn nói.

Nàng bị Triệu Mãn Duyên giữ chỗ cổ áo, trực tiếp kéo lên không trung.

“Không cần sợ, ta thiện ý tới đây, cốt để người sống lại, liền chẳng ưa thích gì chém giết...”

“Người làm gì?”

“Thánh Thành thẩm phán vừa rồi, là một chức vụ thủ lĩnh Thánh ảnh, càng chịu trách nhiệm chấp pháp trong ngoài quang minh điện, người ắt hẳn cũng tự mình muốn biết nguyên nhân kết quả đá trắng đen lại đảo lộn”. Triệu Mãn Duyên nói với Farl, giọng hắn cất ra nhỏ nhẹ đến mức, hầu như chỉ có hai người trong khu vực có thể nghe thấy được.

Hình thiên sứ, chấp pháp Thánh Thành hành quyết, là chức vị cần kiểm soát từng ngóc ngách vi phạm công ước điều khoản của hết thảy những quốc gia trên thế giới này.

Nàng đối với thẩm phán sai lệch, dĩ nhiên còn muốn phi thường tức giận hơn.

Một cái tà thần, hắc ám sứ giả hay là ai đi chăng nữa, cuối cùng khẳng định cũng không thể cùng Thánh Thành đối chọi được, nhưng khả dĩ có tồn tại một kẻ nào liên mang sứ mệnh thao túng được cổ vật quang minh chi thần, biến cái biểu tượng thánh uy này thành trò cười thiên hạ, liền sẽ không cùng một khái niệm.

“Chúng ta tự có sắp xếp, các người đừng đem thứ này ra làm dao động ta quan điểm”. Farl nhưng một mặt không dễ dàng gì tiếp thu được những kẻ chống lại Thánh Thành.

“Được, vậy ta thả người xuống nằm đây, rất nhanh để cho những gã kia, vong linh to xác tới gặm nhấm, bất quá bọn ta cũng có thể tự mình điều tra”. Triệu Mãn Duyên gương mặt mười phần gian tà dọa dẫm Farl.

Bản thân nàng dưới tình huống này hoàn toàn rõ ràng, nếu không đi theo hắn, đồng dạng hình ảnh bị muôn vàn vong linh kia giẫm đạp bước qua không còn là lý thuyết.

Nàng giờ phút này liền thống lĩnh cấp vẫn giống như một tồn tại vô cùng cường đại, thách thức.

“Khôn nạn, dẫn ta theo...”

“Ta trái lại muốn đổi ý, người coi ta là thứ gì, tha mạng kẻ địch còn phải cho hắn cơ hội lựa chọn sao? Người thể hiện một chút lòng thành, tự mình coi... a, người làn da bẩm sinh à, hay nhuộm?”

“Ta hồi phục rồi, nhất định sẽ tự tay mình băm người ra trăm mảnh?” Farl tức giận đến đỏ mặt nói rằng.

...

Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch cùng Farl đi đến một địa phương gần trung ương tòa thành.

“Chúng ta ở đây.” Trương Tiểu Hào đứng sẵn ở một góc đồ nát, lớn tiếng phát âm ra hiệu.

Hắn cũng không có đứng một mình, càng có mang theo một lão trung niên trên mình đầy thương tích, không khó cảm nhận được tứ chi người này rạn nứt toàn bộ, trông khổ sở vô cùng.

Đó là lão thần quan.

Người được giao trọng trách đem thánh tài viện chi thạch công bố quyết định thẩm phán Mạc Phàm.

Hắn ra nông nổi này, chính là đại thiên sứ trưởng Michael một chương đem đánh đi cho tàn phế, lăn lóc ở một mảnh nhà vườn trên tòa thành thiên không.

“Ta... các ngươi muốn làm gì?” Lão thần quan sợ hãi nói rằng.

“Bích ngọc huyền anh, có tìm thấy không?” Mục Bạch không có nhìn lấy lão thần quan, mà hỏi hướng về Trương Tiểu Hào.

“Ân”. Trương Tiểu Hào lấy từ trên túi áo một cái hộp không gian nho nhỏ ra, bên trong có đầy đặc năng lượng huyền anh phát sáng.

Mục Bạch nhưng ý tứ được, vật phẩm này có vai trò cực cao trong sự việc lần này.

Mà nếu giải quyết được, chiều hướng trận tranh đấu rất có thể sẽ rẽ sang một ngã đường khác, không cần phải tiếp tục từ chiến vô nghĩa với Thánh Thành, không phải có thêm một hy sinh trong nhân loại.

Thay đổi kết quả thẩm phán, chương không đá trắng mình bạch thành đá đen thạch tội, liền kẻ chủ mưu nhất định muốn Mạc Phàm chết đi, hắn sắp xếp hết thảy, chỉ để chắc chắn rằng Mạc Phàm mãi mãi không có cơ hội thoát ra.

Nhưng đột nhiên, Diệp Tâm Hạ tìm ra manh mối quan trọng nhất, vạch được cái khâu không đúng lắm trong quy trình này, chứng tỏ được kẻ đằng sau đó tồn tại.

Muốt giết Mạc Phàm nhất ư?

Michael!!!

Nhất định hắn muốn Mạc Phàm biến mất khỏi thế giới này sâu sắc nhất.

Nhưng là Michael không phải cũng tự mình bất ngờ sao, hắn làm sao không thể hiện sự tức tối đến tột độ của mình.

Vì vậy, Michael sẽ không tồn tại trong danh sách tình nghi.

Ngoài Michael ra thì còn ai khác?

Đại thiên sứ trưởng Remiel chắc chắn không phải, hắn loại này tính tình, chín phần là an bài theo sắp xếp của Michael.

Hình thiên sứ Farl lại càng không.

Các đại thiên sứ trưởng còn lại, thậm chí còn chưa từng tiếp xúc với Mạc Phàm, rốt cuộc tồn tại này là nhân vật nào?

“Ahabati, ngươi có biết ai đã tiếp xúc với Bích ngọc huyền anh hay không?” Hình thiên sứ Farl nhìn chăm chăm vào lão thần quan Ahabati nói.

“Ngài Farl..., ngài cũng ở đây à?” Lão thần quan mặt mũi tái xanh lên.

Chuyện này đã đánh động tới Farl, nàng nhất định còn đáng sợ, gắt gao xiết hơn các đại thiên sứ trưởng gấp trăm lần.

“Thưa ngài, có... ba người đã tiếp xúc với vật phẩm”. Lão thần quan Ahabati một mặt sợ sệt nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Manh mối Remiel

Mười một viên đá được cất giữ trong bích ngọc huyền anh vật phẩm, cả quá trình thu nhận này, hoàn toàn không có sai lệch. Mà theo như Diệp Tâm Hạ, một lãnh tụ bạch ma pháp, người nắm giữ tâm linh hệ nhưng là cực cường, đại khái vô chung qua mắt được nàng.

Nàng bảo quá trình chuyển giao đúng thì nó tuyệt đối là đúng, không có sai nửa điểm.

Mà kết quả này mang ý nghĩa chính bích ngọc huyền anh có vấn đề, nhưng lại thánh vật được kim chi quang huy bảo vệ vốn dĩ không thể không minh bạch được trừ khi có một hồn mang siêu nhiên nào, hoặc một nhân vật cường giả nào vượt trên chừng không tác động tới.

Vì vậy Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, Trương Tiểu Hầu hay đến hình thiên sứ Farl đều nắm rõ được đầu cơ sự tình, hoàn toàn tin tưởng việc truy tìm dựa vào những kẻ tiếp xúc qua bích ngọc huyền anh.

Ánh mắt Farl không có dời đi trên người lão thần quan Ahabati, nàng giả nào cũng muốn nghe rõ ràng câu trả lời, dù bất kể đó là ai đi chăng nữa.

Ahabati trơ ra cái sắc thái nhu nhược sợ hãi, hẳn nếu đắc tội với hình thiên sứ ở quang minh Thánh Thành thì cũng có khác gì tự mình ngó lơ thần lệnh của những đại thiên sứ trường đầu.

Gánh nặng này, đừng nói là bản thân hắn, có thể cả dòng họ, gia tộc cũng khó thoát khỏi chừng không, giám sát của thánh ảnh lực lượng, một hiện diện cho mặt tối phi thường lạnh lẽo nhất của quang minh thần điện này.

Hình thiên sứ Farl dĩ nhiên đại biểu chính là thánh ảnh, mặc dù nàng rất ít lộ diện trong mắt thế nhân, làm được cũng là một ít chuyện thiên hướng hắc ám xử phạt, nhưng Farl như trước đại diện cho giai tầng thống trị của Thánh thành.

Là một cái thần quan trung cấp chức vị, Ahabati hiểu được mình không nên làm gì nhất vào giây phút này. Lời mà hắn nói ra, tồn tại nửa điểm gian dối cũng không thể qua mặt được những thế lực chuyên trị phán xử ở quang minh, Farl nếu như bắt hắn tuyên thệ thì nhất định chết đi một ngàn lần cũng không nữa được.

Mồ hôi nhễ nhại trên tấm lưng lẫn thái dương lão thần quan có tuổi này đổ xuống, hắn giương ánh mắt e dè lên Farl mãi một lúc mới đủ dũng khí trả lời.

“Ta có thể tường minh lại sự việc...”

“Một người là viên tể thuộc hạ của đồng quản giáo tài Thánh Thành, hẳn dĩ nhiên sẽ có trách nhiệm cầm lấy bích ngọc huyền anh lúc thần công bố...” Ahabati nói tên người đầu tiên trước hết.

“Viên tể thuộc hạ của giáo tài chỉ là một đồng học được thực tập để sau này trở thành quản giáo chính thức, là thần quan nhận trách nhiệm thay người trong tương lai, thực lực của hắn chỉ chấp chừng vừa lên cao giai, cầm được bích ngọc huyền anh vẫn là nhờ thân phận tinh ấn được ban, không thể tính trong nghi phạm”. Farl ngay lập tức quả quyết sau khi lão thần quan dứt lời.

Mục Bạch trái lại nghe quan điểm của Farl thì đột nhiên nhũn mảy, hắn có chút khó hiểu với quá trình thẩm phán.

“Bắt buộc phải cần một cái học viên như vậy cầm lấy bích ngọc huyền anh sao?”

“Chúng ta trước nay luôn rõ ràng địa vị mỗi một người, học viên Thánh Thành, bao gồm quang minh thiên sứ, giáo vụ bộ phận, người của Dị tài viện lẫn Thánh tài viện đều trải qua quá trình khắc khổ rèn luyện, càng có thiên ấn được cấp ban. Chung quy cuộc đời của chúng ta, vai trò của chúng ta đã được định đoạt từ sớm, viên tể đó phi thường sẽ là tương lai của giáo vụ Thánh Thành, đồng nghĩa hẳn bắt buộc phải có bước thao tác này.” Farl một mặt giải thích lại, trong lời nói nàng vẫn phần nào bộc phát ra chút giận dữ với Mục Bạch, người trực tiếp cướp đi vĩnh viễn hình thiên sứ chi hồn của nàng, càng suyết chút nữa chôn vùi nàng trong băng tuyết lạnh lẽo.

Ngay lập tức thắc mắc đồ đôn, Trương Tiểu Hầu cũng lên tiếng.

“Vậy nếu từ giờ đến hết đời hắn cũng không có một cuộc thẩm phán nào nữa, hắn sẽ mãi mãi không thể trở thành một lão thần quan chân chính sao?”

Cả Ahabati lẫn Farl đều cảm thấy khó chịu, Thánh Thành tôn quý như thế, thần bí cũng sẽ độc lập không lẫn vào đâu được, có sao hôm nay lại bị những tên Hoa Hạ này một mặt tới triệt để hỏi han vét cạn thông tin.

Lão thần quan thở dài một cái, hắn ngao ngán nói.

“Sự thật chính là vậy, nếu Thánh Thành không có xác định thẩm phán ai trong vòng một trăm năm tới, khẳng định các học viên sẽ mãi là dự bị quản giáo, chức vụ của ta cũng vì vậy mà luôn bỏ trống. Bất quá nếu đường đột có thẩm phán xảy ra, chủ thần quan sẽ là người chỉ định ai đọc phiếu thẩm tội lúc đó.”

Thánh Thành căn cơ vốn có nhiều thứ không thể công chính giải thích cũng không có hợp lệ thuần phong quy tắc nào, bọn họ, thiên cổ chí tôn chính là quy tắc, tinh ấn chỉ định chính là quy tắc.

Mà quy tắc của thượng tôn thì không thể bị phá vỡ, ít nhất là trước sự ra đời của Michael đời thứ bảy.

Vị thiên sứ trường này nhưng là người đầu tiên dám bóp nát đá thạch thẩm phán, tự mình là kẻ chừng không quyền lực duy nhất ở thần quang chi điện này.

...

Việc hỏi đáp bắt đầu chùn xuống, lão thần quan Ahabati mới tiếp tục áp ứng cái tên thứ hai.

“Người thứ hai này cũng là người giữ trong tay bích ngọc huyền anh lâu nhất.... đó là...”

“Mau nói, người thứ hai là ai?” Farl mất kiên nhẫn khi thấy Ahabati áp ứng lâu như vậy, liền quan sát đến sắc mặt của hắn cũng có chút gì đó cảm giác bất an, run rẩy.

Cái này bầu không khí đột nhiên khiến mọi người phi thường tập trung, không riêng gì Farl, ai ai cũng giả định rằng đây chắc chắn sẽ là một cái tên có xác suất tình nghi cao đi.

“...là ta, là lão thần quan đọc kết quả, ta phải cầm lấy bích ngọc huyền anh để đem thánh tài viện thạch ra công bố”. Ahabati sợ hãi đáp.

Mọi người đột ngột muốn bật ngửa ra té trước đáp án của Ahabati.

Hắn nói không có sai, cũng không hề mang nửa lời gian dối, lừa gạt. Với bích ngọc huyền anh, hắn xác thực là người cầm lấy thánh phẩm này lâu hơn bất cứ ai trong Thánh đình khi đó.

Chỉ nhưng kết quả này đáp án thứ hai, liền mang lại cho người khác cảm giác hụt hẫng, không mong đợi.

“Con mẹ nó, lão già nguoi có phải trêu nguoi không, liền áp ứng như vậy diễn đạt rồi mang lời sáo rỗng ra nói, suýt chút ta cũng thuận chân đạp vào bàn mặt nguoi.” Triệu Mãn Duyên nằng lão thần quan.

Ai cũng tin chắc rằng, lão thần quan Ahabati không thể là một kẻ đủ năng lực, đủ bản lĩnh làm thao tác kì dị nào để thay đổi đá thạch trong bích ngọc huyền anh.

Do đó, câu trả lời thứ hai này gần như được loại bỏ khỏi danh sách cùng với học viên thứ nhất...

Đồng dạng đáp án cuối cùng sắp tới, người này tuyệt đối sẽ trở thành duy nhất nghi can!?

Ánh mắt toàn bộ mọi người đều đổ dồn về lão thần quan thương tật của Thánh Thành, hệt như những bầy sói đang nhắm nhe chờ lấy con mồi mục tiêu xuất hiện.

Nhưng là Ahabati không nói một tiếng nào, hắn một điều bộ suy nghĩ cẩn thận, nửa muốn nói vì sợ hãi nhưng nửa còn lại níu kéo chính mình quyết định.

“...Ngài Farl...chuyện này ta không hề có ý định lừa dối ngài, chỉ là mong ngài có thể bảo vệ ta nếu ta nói ra tên người đó...”

Farl trừng Ahabati một chút nhưng nhanh chóng hiểu rõ vấn đề.

Kẻ này xác thực quyền hạn có tư cách thoát vị phạm vi của khôi thủ Thánh ảnh, liền ngay cả Farl trực tiếp áp chế, Ahabati vẫn không dễ dàng gì mở miệng.

“Còn tùy nguoi lựa chọn việc nào cái chết, hoặc là thiên sứ án tử truy tố, hoặc là bị kẻ nào đó giết đi. Ta chỉ có thể rõ ràng giúp nguoi một việc, phán quyết thánh ảnh chúng ta đại diện cho mặt tối của Thánh Thành, liền so với một số hắc ám hành hình, không có mấy khác biệt!!!” Hình thiên sứ Farl lời lẽ quyết đoán nói rằng.

Lời này nói ra phi thường hiệu nghiệm với Ahabati, hắn dĩ nhiên không thể chối cãi được, loại thủ đoạn tàn nhẫn nào thánh ảnh có thể làm ra, càng là người quyền lực nhất muốn xử quyết ai đó... nhất định tàn bạo gấp trăm lần.

Hắn nhìn Farl giọng điệu này, trong lúc nhất thời cũng không dám đòi hỏi nhiều.

“Người này công khai là thứ nhất lấy ra bích ngọc huyền anh ở Thánh đình hôm đó trước mặt toàn thể mọi nguoi.... không phải nguoi cũng thấy rất rõ sao.” Lão thần quan chỉ tay vào Triệu Mãn Duyên nói.

“Ta!?”

“Ta thấy hắn sao!?” Triệu Mãn Duyên mở ngoạc ra miệng ra.

Trong đầu Triệu Mãn Duyên bỗng trống rỗng đáp án, hắn xác thực đối với một chút chuyện như thế tựa hồ không có chút nào quan sát tỉ mỉ.

Là đến vì Mạc Phàm giải cứu, tâm trạng nào có phải đi lo bích ngọc huyền anh do ai cầm nắm.

Nếu rảnh rỗi thì cũng là tia mắt đến đại nỷ nhân như Blanche lão sư hay những cái tiểu ti hầu nữ xinh xắn của quang minh Thánh Thành tắm bổ.

Cái này, rõ ràng muốn làm khó lão từ!!

“Ta cảm thấy nguoi xác thực muốn ăn đòn, liền không đợi ai đó đem nguoi giết đi, chỉ bằng để chết trong tay ta, còn có một chút tiền đồ hậu kiếp”. Triệu Mãn Duyên xắn lên tay áo, hùng hổ tới gần lão thần quan.

“Triệu Ca, để hấn nói tiếp đi.” Trương Tiểu Hầu lập tức cản lại Triệu Mãn Duyên nổi nóng, mặc dù bản thân cũng khó chịu với cái lão già hèn mọn này.

Cả Trương Tiểu Hầu nếu như không vì muốn nhanh chóng tìm hiểu sự tình, nhất định cũng sẽ cho lão một đám vào bộ hàm gò ghề kinh tởm kia.

“Là Đại thiên sứ trưởng Remiel...” Ahabati nói rằng.

Bích ngọc huyền anh được đặt bên trong giao giới của kim chỉ Thánh Thành, chỉ có người được bầu làm chủ thần quan mới có quyền hạn triệu hội lực lượng, nói một cách khác, chủ thần quan là người đầu tiên, cũng chính là thiên sứ trưởng Remiel.

Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, Trương Tiểu Hầu và Farl đều thần người cả rồi.

Remiel...

Sí thiên sứ mười hai cánh...

Lãnh đạo chấp quản Thánh Thành...

Quả nhiên chính là hấn!!!

Bọn họ dù không biết đến cái phương thức nào mà Remiel có thể tác động lên được thánh phẩm Bích ngọc huyền anh, nhưng cái danh tự này nhất nhất mang đến sự thuyết phục to lớn hơn ai hết.

Hấn là người vinh danh Thánh Thành sớm nhất so với những tuần du thiên sứ khác.

Hấn là đại biểu, người đứng đầu Thánh tài viện cùng Dị tài viện, hai phân khu trực thuộc quang minh thần điện.

Cứ việc luôn đứng đằng sau hào quang của Michael, nhưng sự tình Thánh tài viện cùng Dị tài viện bỏ đá trắng cho Mạc Phàm càng chứng tỏ rõ ràng hơn.

Dù cho cái uẩn khúc vì sao lại bỏ đá trắng để rồi chính mình chuyển thành toàn bộ thạch tội vẫn chưa thể trả lời, nhưng kết quả này liền không còn quá quan trọng.

Nhất định là Remiel!!!

“Hấn đang ở đâu?” Trương Tiểu Hầu phá vỡ bầu không khí gánh nặng bằng một cái nghi vấn câu hỏi.

“...Diệp Tâm Hạ đang ở đâu?” Mục Bạch sắc mặt trắng bệch đặt thêm một cái nghi vấn khác...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nàng chưa bao giờ thay đổi

...

Bầu trời thiên không Thánh Thành vốn dĩ từ khi bắt đầu xung đột thì đã không còn những hiện tượng tự nhiên đơn thuần, trải qua liên tiếp tàn sát hủy diệt chi tức, bất kể là cấm chú lực lượng hay đế vương khai uy đều mang đến một cái rạn nứt quy tắc, đảo lộn mọi thứ tự cuộc sống ở đây.

Bắt đầu từ màu xanh tố, dần dần hình gọn tro hạt, rồi chuyển sang huyền ô hắc ám bao phủ, đến cuối cùng Mạc Phàm một đòn gột rửa cả bầu trời thành hồng đan u ám.

Đột nhiên từ nơi nào đó, hồng đan trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một cái đen tuyền ảnh đao cuồng tức dữ dội. Mầu đen ảnh đao bên trong cuộn cuộn khí tràng vong linh, là tử vong Hy Lạp niên sử, hết thấy theo trắng ca hùng lệnh minh thần quốc gia chúng tụ tập lại.

Mình đao bỏ xuống, đem ma khí kết tinh của mình giới hắc ám rút đi hết sự sống của vạn vật lướt ngang.

"Bạch!!!"

Từ phía Bắc tòa thành, tử vong đao vẫn dừng mảnh bỏ tới làm cho bình địa vốn đã không còn nguyên vẹn sụp lụn la mảnh, mặt đất lại giống như được xẻ thành hai phần thông qua đường rãnh ngập mùi tà khí.

Kim long càng là ở dưới đòn đánh này suýt nữa bay ngược ra Thánh thành, không gì xuyên thủng vậy rồng tung một mảnh, giống như kim loại linh kiện rơi ra ở hai bên tả nhận trường ngân.

"Gào gừ hống hống hống!!!!!"

Kim long rít gào vang lên ở bên trong mấy tầng đất đá, một cỗ lực tà đao này không có khả năng thuần sát được đế vương sinh vật, chỉ là dưới tình huống bản thân siêu cường chân long này liền một phần ba sức mạnh cũng chưa đạt tới, quang huy chỉ thể cũng trở nên suy yếu đến cùng cực, dĩ nhiên minh đao kia ắt hẳn sẽ có được một lực lượng trùng kích nhất định đi.

Long lân trên thân Kim long không biết khi nào lại nát mấy phần, nó cặp mắt kia giờ khắc này cũng không còn kiêu ngạo hống hách, mà là giống phần nộ cùng một chút oán hận nhìn chăm chăm lấy mình thần Hades phía trên cao kia.

Xung quanh đó, những thánh tài pháp sư cùng thánh ảnh giả bổ sung kia đã ngây người như phỗng

Quang minh chân long thất bại sao!!!

Kim sắc quang minh trường cửu làm sao lại bị tà vong kia quấy nhiễu che mờ đi, không phải nói thần long của đại thiên sứ trưởng cũng đạt tới đại đế cảnh giới rồi sao!?

Liền đại đế sinh vật cũng bị Parthenon Thần Miếu làm cho khuất nhục dưới chân...

Mà cũng phải nói, cỗ thần Titan, kim diệu sĩ Apollo kia cũng là đế vương chân chính, mặc cho cảnh giới có thua Kim Long một cấp bậc nhưng suy cho cùng cự nhân vốn là khắc tinh của cự long. Một cái rút hết bình sinh sức mạnh để dòn vào một quyền duy nhất lên đầu Kim Long, ngay lập tức đạt được hiệu nghiệm suy yếu rõ rệt.

Quang minh cự long là mạnh nhất chân long, tuy nhiên bất ngờ bị thương nặng như vậy, thực lực bỗng trở nên mất giá rất nhiều. Lập tức các kỵ sĩ Parthenon trong trạng thái thánh hồn nhập thể cùng hồn vũ chúc phúc của thần nữ, chẳng mấy chốc đã dòn Kim Long vào thể bị nghiền ép, trên thân thể phải mang đầy rẫy những vết thương cũng như huyết dịch huỳnh quang bên trong xối xả đổ ra.

Kỵ sĩ Parthenon nhưng là không hề thua kém thánh ảnh quân lực nếu không muốn nói họ càng bền bỉ hơn khi có thần nữ bên cạnh, diệu phù chỉ ấn cùng lập thần ý chí được ban ra, phi thường để mỗi một cái hủy diệt ma pháp của họ đều đạt đến cực hạn hủy diệt, vậy kim sắc chân long cũng vì vậy không còn quá khó để xuyên thủng.

Bọn họ như một đại đạo kỵ sĩ bao quanh lấy Kim Long đang nằm rên rỉ ngay vết nứt rãnh khe vừa bị đánh xuống kia, càng có một minh thần Hades Hải Long đang ở phía trên đỉnh đầu của nó, minh đao trong tay bất cứ lúc nào cũng có thể cho Kim Long một nhát trí mạng.

Nhưng Diệp Tâm Hạ vẫn không có ra lệnh cho Hải Long.

Nàng vẫn đứng đó, nhìn chăm chú đến Remiel đang dùng thần lực sĩ thiên sứ cường đại của hấn gắt gao nắm lấy một người.

Đó là thánh hồn Hestia, nữ kỵ sĩ Wallis!!!

Wallis đã bị hấn khống chế ngay khi vừa lao vào đối diện.

Ánh mắt của nàng trở nên vô hồn, đôi đồng tử mờ nhạt tựa hồ như đã không còn thuộc về chính mình, chỉ cần Remiel hơi chuyển động ý nghĩ, nàng rất nhanh sẽ hồn phi phách tán.

Remiel tu luyện đã là cảnh giới Sĩ thiên sứ, vượt qua cực hạn ý chí loài người, hấn dĩ nhiên trực tiếp ra tay cũng dễ dàng áp chế Wallis. Mà Diệp Tâm Hạ ở phạm vi cũng không thể sinh ra một cái phương án nào cứu được nữ kỵ sĩ của mình từ tay Remiel.

Bất quá, nàng cùng Parthenon quân trang vẫn kịp thời khống chế được Kim Long, khế ước sinh vật siêu cường của hấn. Nàng dĩ nhiên kỳ vọng chính mình đem ra trao đổi, một cái sinh mệnh đế vương viễn cổ cự long đem đổi một kỵ sĩ Thần miếu, càng là cái quang minh chân long này nếu chết đi sẽ đồng thời đã kích mạnh mẽ lên linh hồn của hấn.

Điều kiện như vậy, Remiel tuyệt đối không ngu xuẩn khước từ.

...

"Remiel! thả nàng ra, chúng ta sẽ tiến hành một cái trao đổi với cự long kia của ngươi!" Diệp Tâm Hạ tiến về Remiel nói rằng, nàng ánh mắt chỉ thị hướng tầm nhìn của remiel lên thân thể quang minh chỉ chút vết thương của kim long.

Vừa liếc tới khế ước sinh vật của mình, Remiel lập tức ánh mắt nổi lên từng đường gân điển tiết, Kim long của hấn chính là đại biểu của vị diện chỉ long, thần thánh cùng tôn quý tương đồng với quang minh Thánh Thành.

Ấy vậy mà da thịt cùng vảy long đều đang be bét không nói, còn có một thanh minh đao hắc ám dơ bẩn đang vấy lên trên đầu quang sắc của viễn cổ cự long.

"Diệp Tâm Hạ! Ngươi lại dám càng quấy động đến nhất đẳng sinh vật của Thánh Thành!" Remiel cá giận nói.

"Ta trao đổi, ngươi cũng đang bắt giữ tới một kỵ sĩ nhà ta, nàng vô cùng quan trọng". Diệp Tâm Hạ nắm bắt rất nhanh tâm tính Remiel, liền không để

mình có một chút thiệt thòi.

Lời này của nàng phi thường đóng thêm một cây đinh lên vai Remiel, càng là đâm sâu đến tận mạng phổi, khiến hắn muốn nổ tung.

Một cái nữ nhân kỵ sĩ nhỏ nhoi ở Parthenon, thậm chí tự thân còn chưa đạt tới cấm chú pháp sư, chỉ vừa được ban ân thánh hồn trong thời gian ngắn trở lại, dĩ nhiên Diệp Tâm Hạ lại đem ra so sánh với đương sự được coi như thần linh đảm nhiệm quang huy của Thánh Thành, là thánh nhân bên trong của nhân loại để cho tuyệt đại đa số yêu loại trên thế giới này không có chỗ đứng hình.

Nhưng dù có phần nộ đến đâu, Remiel vẫn phải kiềm chế, Diệp Tâm Hạ cái này tâm linh thông điệp, nàng cảnh báo rất rõ ràng, Wallis thực sự có một cái mệnh hệ nào, Kim Long nhất nhất cũng khó bảo toàn tính mạng.

Chỉ là Remiel vẫn còn do dự hành vi của mình, hắn trái lại không hẳn là không biết gì về vị thần nữ tân nhiệm này của Parthenon Thần Miếu. Thậm chí càng phải nói, ở cả Thánh Thành này, không ai hiểu rõ Diệp Tâm Hạ hơn Remiel, nàng thay đổi ra sao, trở nên sắc lạnh, cơ trí ra sao, Remiel đều rõ ràng.

Hắn chọn đứng yên, không nói gì nữa, cũng không có đem Wallis làm một cái tiểu tổn thương.

Parthenon Thần Miếu do đó sẽ không tiến hành công kích tiếp tục lên Kim Long, tạo ra một cái tình huống bế phong.

Thời gian mấy khắc cứ vậy mà lặng lẽ trôi qua...

Diệp Tâm Hạ đột nhiên thở dài, nàng hướng về đội binh của mình ra lệnh:

“Lấy tín nhiệm, ta sẽ làm trước cái thủ tục... Hải Long! thả nó ra!”

“Điện hạ... chuyện này... nếu hắn không...” Kỵ sĩ Ares sừng sốt lên tiếng, hắn e sợ Remiel sẽ không giữ tín, mà thực tế ngay từ đầu Remiel cũng chưa từng cam kết.

Diệp Tâm Hạ nhưng là giờ tay ra chặn lại Ares lời nói, nàng tất yếu hiểu được trong lòng Ares. Tuy nhiên, nàng không có thay đổi chủ ý.

Quang minh cự long đầu sao cũng là cấp bậc đại đế, khả năng phục hồi muốn so với đế vương thông thường còn tốt hơn, để cho nó có thời gian dài như vậy đã là một mối nguy, việc trực tiếp đem thả ra, tình huống này còn sẽ phát sinh đáng sợ hơn.

Nếu không muốn nói, kỵ sĩ Parthenon có thể toàn quân bị diệt khi Kim Long đạt được một cái sức mạnh hồi phục nhất định!!!

“Xin lỗi, ta thật đáng trách... bản thân dù đã tự hứa sẽ không khoan nhượng, không thỏa hiệp với những mặt tối của thế giới này, nhất định sẽ không để những hy sinh của kỵ sĩ Thần Miếu khi đó là vô nghĩa...”

"Nhưng là ta không có cách nào đối với các người có thể để cho bất kì ai ngã xuống nữa, ta không muốn phải tính toán lợi hay hại, ta chỉ muốn giữ tất cả các người sống, ta đã nhìn thấy hy sinh... đủ rồi.”

Diệp Tâm Hạ vẫn rất kiên định, nàng không thay đổi lời của mình, chỉ là trên khóe mắt liền có thể nhìn thấy những bông nước đóng lại.

Cũng không phải nàng trở thành một giáo hoàng máu lạnh vô tình, chỉ là cuộc chiến này không chỉ quan hệ đến người quan trọng nhất của nàng.

Quen yếu đuối khiến trái tim cũng sẽ dần trở nên yếu đuối.

Quen dựa dẫm sẽ dần dần quên mất dựa vào chính mình.

Một khi nước mắt không còn hữu dụng, một khi rơi vào tình huống bốn phía không có giúp đỡ, nếu như vẫn yếu đuối, làm sao còn khả năng bảo vệ được bản thân và người bên cạnh.

Nàng có giây phút đã bực vờ ra, nhất nhất muốn đem cái giai cấp thống trị trên cao này gỡ xuống. Cho dù Parthenon Thần Miếu có phải hy sinh đến người cuối cùng, nàng vẫn sẽ tiếp tục đấu tranh cho đến khi giành thắng lợi.

Nhưng không có nghĩa, nàng mãi là một cái nữ hài nhỏ bé!

Khoảnh khắc nàng nhìn Wallis trở nên vô hồn trong tay Remiel, Diệp Tâm Hạ trong lòng liền thức tỉnh, nàng vốn dĩ không rõ ràng mình đang làm gì.

Diệp Tâm Hạ vẫn là Diệp Tâm Hạ, điều này chưa bao giờ thay đổi, nàng vẫn là thánh thiện tâm hồn như vậy, không muốn để cho người bên cạnh mình phải hi sinh thêm nữa.

Cứ đi người nàng yêu thương bằng cách đánh đổi Parthenon Thần Miếu kỵ sĩ sinh mệnh... Diệp Tâm Hạ không làm được.

Một người cũng không được.

Nếu có ai đó phải đánh đổi, người đó phải là nàng!

...

Hải Long nhìn Diệp Tâm Hạ, thần nữ của mình.

Toàn bộ kỵ sĩ nhìn Diệp Tâm Hạ, thần nữ của họ.

Bọn họ làm sao trong lòng không khỏi ghen, làm sao không hết đi cái tự hào này.

Nàng so với cái thần nữ mưu trí, tinh ranh trong truyền thuyết... thực tế mà nói còn muốn chân thực phù hợp hơn.

Hải Long phải tay ra, cùng với các kỵ sĩ di chuyển một an toàn khoảng cách với Kim Long, mặc cho loài sinh vật viễn cổ này sẽ có thể bùng nổ trở lại.

Remiel đang khống chế lấy Wallis, nhưng khi nhìn vào cử chỉ này của Diệp Tâm Hạ, ánh mắt đồng thời quét xung quanh, khi nhìn thấy Kim Long bị trọng thương, những Thánh Thành nhân viên từng cái từng cái ngã xuống trong trận phân tranh này, hấn trong lòng cũng có một ít gợn sóng lăn tăn.

Remiel chắc chắn sẽ không bỏ qua những kẻ dị đoan cả gan dám khiêu chiến Thánh Thành, nhưng hấn cũng không muốn những người chỉ biết nghe theo mệnh lệnh phải bỏ mạng vô ích, không muốn cục diện máu chảy thành sông này tiếp tục.

"Người cũng đã chứng kiến hậu quả thê thảm của cuộc chiến này, nếu như các người vẫn khư khư cố chấp giết đi người được phán quyết vô tội, vậy thì hôm nay Thần Miếu và Thánh Thành không tránh khỏi kết cục người từ ta vong..." Diệp Tâm Hạ đột nhiên nói với Ramiel.

Hơn nữa, người trước mắt dù sao cũng là lãnh tụ thần miếu.

Nàng là con gái Văn Thái.

Nàng trời sinh nắm giữ thần hồn.

Nàng thống nhất thời đại thần miếu hỗn loạn, để cho nội bộ thần miếu bởi vì thần nữ mà đặc biệt đoàn kết!

Thánh tử Văn Thái năm xưa do chính tay Remiel tuyên án xử tử.

Diệp Tâm Hạ là con gái Văn Thái, hấn dĩ nhiên là số ít người đầu tiên biết được dựa vào tài liệu năm xưa phán án.

Nhưng là Remiel lựa chọn một mắt nhắm lại, tự mình cho đi một cái cơ hội này với đứa trẻ trứng nước. Hấn vốn dĩ làm nên ít cái đại sự tốt đẹp nhất, tự mình giám sát Diệp Tâm Hạ từng ngày lớn lên, liệu rằng một ngày nào đó nàng cũng sẽ đến Thánh Thành này đòi lại thiên mệnh.

"Từ nơi sâu xa đã có định số." Remiel đối mặt tình cảnh như thế, cũng không biết nên nói cái gì.

Khi nói câu nói này, Remiel cũng không nhịn được liếc mắt nhìn vào giữa Thánh đình đỏ nát phía xa kia.

Cái chết của Văn Thái, đẩy Thánh thành đến vị trí độc tài, tàn bạo, Diệp Tâm Hạ nhưng vẫn chưa từng xuất hiện.

Nhưng đến khi bởi vì Mạc Phàm một cái ác ma giả đặc thù như vậy, gọi ra cả cuộc chiến Thánh thành này.

Trước đó tích lũy, giờ phút này đã bạo phát.

Một cái Parthenon Thần Miếu, Thánh Thành lực lượng sẽ có thể nghiền ép, nhưng là đó không phải đối thủ duy nhất.

Nhất định sẽ không!!!

Remiel biết hậu quả kia, hấn không muốn nhìn thấy nhất chính là Thánh thành suy yếu xuống.

Vì lẽ đó, hấn trong lòng mới có một tia ý nghĩ, làm sao có thể tránh được hậu quả như thế.

"Chúng ta sẽ ngừng lại trận tranh đấu này. Thần Miếu quân đoàn của người, sẽ lui về bình nguyên. Thần thánh quân đoàn của ta cũng sẽ lui về đại địa Thánh Thành bảo vệ dân chúng. Hãy để cho các đại thiên sứ trưởng và những kẻ dị đoan làm một cái kết cục!" Remiel mở miệng nói.

Nếu là thượng tầng tranh đấu, nếu nhất định phải phân một cái thắng bại, nếu nhất định người chết ta vong, vậy hà tất để những đám người chỉ nghe theo mệnh lệnh cuốn vào.

Diệp Tâm Hạ ánh mắt chăm chú nhìn Remiel, trong lòng nàng còn có một chút lo lắng cho Mạc Phàm, nhưng suy xét lại nếu như tiếp tục cuộc chiến, tựa hồ sẽ không có thêm kết quả khả quan hơn.

Ngược lại một cái cự long nguy hiểm đã gần như mất sức chiến đấu, nếu như chấp nhận điều kiện này, cũng coi như đã đẩy lui được nhánh lực lượng của Đại thiên sứ trưởng Remiel, cũng coi như là một cái thu hoạch thắng lợi.

"Ta đồng ý điều kiện của người." Diệp Tâm Hạ cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Đây là một cái quyết định đối với song phương thắng bại đều sẽ không tạo thành ảnh hưởng.

Remiel cũng không thuộc về loại người thích người lừa ta gạt, nếu hắn đã đưa ra điều kiện, hắn trước tiên liền biểu hiện ra một ít thành ý.

Hắn buông tay thả ra không chế linh hồn Wallis, lại hướng về Thánh Thành quân đoàn truyền đạt mệnh lệnh tại chỗ ngừng chiến...

Parthenon quân đoàn tựa hồ cũng thu được mệnh lệnh của thần nữ, bọn họ lui về hướng bình nguyên, Kỵ Sĩ điện, Tài Quyết điện, Tín Ngưỡng Điện, Thần Nữ điện, tứ đại điện chiến đấu pháp sư đóng thành bốn cái đạo quân hình tròn, liên tục rời xa phạm vi Thánh Thành.

- - - - -

- - - - -

Tại khu vực Diệp Tâm Hạ cùng Remiel tranh chấp gần đó.

Biểu hiện của nhóm Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, Trương Tiểu Hầu phi thường trở nên kì quái, bọn họ nhưng là quan sát suốt một quãng thời gian từ lúc hai người kia không còn giao thủ.

“Người này thực sự lại bày ra nhiều thủ đoạn chần chịt kia sao!”

“Mục Bạch, người liệu có chế ra được một cái dược liệu nào mà người uống liền mỗi khi nói dối đều ngứa ngáy, nóng bức toàn thân đến muốn cời hết đồ hay không?...”

“...”

“Chúng ta... có hay không đã bỏ qua một tình tiết gì quan trọng từ lời lão thần quan...!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Biểu tượng này...

...

Nhóm bốn người vẫn không có di chuyển, họ trầm ngâm suy nghĩ lại một lần nữa vấn đề, rốt cuộc mấu chốt nào khả dĩ nhất ở kẻ đã tác động lên bích ngọc huyền anh.

“Triệu ca, người là người duy nhất trong số bốn chúng ta có mặt ở Thánh đình lúc đó, lẽ nào thực sự không thấy gì bất thường từ ba người đó sao?” Trương Tiểu Hầu hỏi Triệu Mãn Duyên, hắn vẫn cảm thấy bế tắc nếu tiếp tục dựa theo những đơn thuần suy nghĩ.

Thánh đình thẩm phán, Trương Tiểu Hầu vẫn đang bên trong Sát Uyên gấp Cửu U Hậu, Mục Bạch thì ở bên ngoài cùng với Asha Corea chờ đợi cơ hội xông vào. Còn hình thiên sứ Farl, nàng vẫn đang trên đường trở về quang minh tòa thành, xác thực mà nói, đúng là chỉ có Triệu Mãn Duyên có mặt xuyên suốt ở bên trong.

“Tiểu Hầu, người không phải không rành rọt lão tử, mục tiêu chúng ta ngồi đó chỉ vì muốn đem gia hỏa kia từ địa phương quý quái đó cứu ra, làm gì có tâm trí mà...” Triệu Mãn Duyên một mặt than vãn mở miệng, nhưng ngay trong lời nói, hắn đột nhiên nhận thức ra một cái gì đó tâm trạng.

“Ngu chết lão tử rồi!!!” Triệu Mãn Duyên đặt tay lên đầu một điệu bộ tiếc nuối.

“Không phải Remiel! Ta khẳng định không phải hắn!”

Mọi người nhìn đến Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch nhú mày nói:

“Người khoan hắn kết luận vội, chúng ta chỉ vừa quan sát, hắn vẫn có thể đang đóng kịch...”

“Đừng có đánh gãy ta, ta đại khái đã nhớ ra một số chuyện rõ ràng trước mắt, bất kỳ ai trong thánh đình đều có thể thấy Remiel khi đó làm chủ thần quan, hắn đại khái sắc mặt phi thường hỗn loạn khi kết quả hai phiếu trắng liên tiếp, một mặt không dễ dàng gì đối diện ánh mắt tên Michael”.

"Hắn là một pháp sư tâm linh hệ cực cường, nếu muốn che giấu suy nghĩ thì không ai có thể biết được, nhưng sắc thái Remiel vô cùng không giống vậy, cái biểu thị mà hắn phô bày hoàn toàn là trực giác phản ứng”.

"Các người nghĩ xem, hắn là chủ thần quan, còn lại đại diện đứng đầu Thánh tài viện cùng Dị tài viện, việc gì phải bỏ đá trắng để rồi lại thay đổi kết quả thành đá đen. Thậm chí, còn dễ dàng hơn khiến Michael nghi ngờ thành mục tiêu.” Triệu Mãn Duyên thanh âm quyết liệt nói rằng.

Mọi người cũng không nói lời nào, xác thực hiện tại, nghe cái tiểu điểm này bỗng chốc lại vô cùng hợp lý.

Michael thậm chí suýt chút nữa đã đối với Remiel có thù đoạn nghi ngờ, việc này với hắn lại càng rất vô nghĩa.

Nhưng nếu không phải Remiel, mọi thứ lại càng bỗng chốc trở nên vô lý.

Lão thần quan dĩ nhiên dưới áp chế của khôu thủ Thánh ảnh, nhất nhất không có nửa lời nói dối.

Vì vậy, trong ba người đã cầm lấy bích ngọc huyền anh, ngoài thiên sứ trưởng ra, chỉ còn lão thần quan và học viên thực tập. Hai cái tiểu nhân vật này, thực sự một trong hai đủ năng lực và to gan thay đổi kết quả bích ngọc huyền anh sao!?

“Người là dẫn đến ngàn vạn vong linh kia!?” Đột nhiên Farl hướng tới Trương Tiểu Hưu nói rằng.

Phóng tầm mắt ra xa khỏi khu vực, ai cũng dễ dàng nhận ra, lực lượng bát phương vong quân cùng Ai Cập minh giới quân đoàn đang chiếm thượng phong trước vũ trang Thánh Thành nhân viên, càng là chết đi vô cùng nhiều, tạo thành một cái bình nguyên huyết đỏ khắp nơi.

Dưới tình huống nếu không có thêm một nhánh quân đại đạo nào mạnh mẽ can thiệp, liền sẽ rất nhanh vong linh trở thành những kẻ thống trị ở thiên không tòa thành này.

“Không phải chuyện này do các người trước tiên gieo gặt sao, ta cho dù không mang Sát Uyên tới giải cứu hôm nay, trước sau cũng sẽ có một người khác làm”. Trương Tiểu Hưu nhưng là sắc lạnh nói rằng.

Mấy đạo quân Thánh Thành này, bất kể là kẻ nào cũng đã nhuộm đi máu của biết bao oan linh ở khắp nơi.

Không có một Mạc Phàm, không có một Trương Tiểu Hưu, liền cũng sẽ có một người khác diện kiến trả lại.

Thánh Thành giương oai múa vuốt, đích thị là một đáng tối cao trị vì thế giới, một tay che mờ hết thảy quốc gia, hiệp hội khác.

Mười tổ chức lớn nhưng là trước sau cũng sẽ bực vờ...

Ngũ Châu Ma Pháp Hiệp Hội hi vọng chính mình vĩnh viễn là chí cao vô thượng, trên đỉnh đầu tuyệt đối không có một tòa Thánh thành vàng son rực rỡ.

Các đại liên minh cũng hi vọng bản thân bọn họ là cao quý độc lập, không hề bị bất kỳ hộp tối nào càng cao hơn tồn tại điều khiển.

Dị đoan giả liên trước sau cũng sẽ tập hợp mà chống lại.

Áp bức chung quy sẽ có khởi nghĩa, khởi nghĩa chính là chiến tranh!!!

Thế giới này đang hướng về một cái cải cách đem Thánh Thành kéo sụp xuống.

Trương Tiểu Hưu mang Sát Uyên tới đây, bất quá chỉ là chấm dứt nhanh hơn cuộc chiến dằng dặc...

“Vong linh...chiến tranh... Thánh Thành...”

...

"Ta hiểu ra rồi!!" Mục Bạch cất lên giọng nói pha một chút hài lòng với bản thân.

Bọn họ trước đó vẫn luôn đang thương thảo, lấy biện pháp gì tốt nhất mới có khả năng lớn nhất giải được cái nạn đề này, đem nó cứu lại sự tình ở Thánh Thành, cứu lấy Mạc Phàm tội án, dù đã lần được một ít manh mối nhân chứng trọng yếu nhưng hết thảy suy luận cũng như trước kẹt chết trên phân đoạn tìm sai người.

Lời này Mục Bạch đưa phi thường khiến bọn họ đổ dồn ánh mắt lên hắn.

“Động cơ chính là chiến tranh ở Thánh Thành. Mục tiêu của kẻ cố tình chường không lên bích ngọc huyền anh để thay đổi kết quả là mong muốn tạo nên mâu thuẫn toàn diện giữa Thánh Thành”.

"Kẻ này đồng dạng phi thường hiểu rõ bản tính Michael, hắn trước sau liền suy nghĩ đến đem Mạc Phàm ra làm mồi dẫn, mười một tổ chức đến sau, bao gồm cả Dị tài viện và Thánh tài viện". Không có đợi những người khác hỏi lại, Mục Bạch bắt đầu giải thích.

“Thế nếu như không có Diệt Tâm Hạ vạch trần ra thâm phán kết quả sai lệch, kế hoạch của hắn đã đổ vỡ rồi?” Triệu Mãn Duyên lập tức chen vào.

“Vấn đề này ta ... tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng đại khái ta có thể mơ hồ phán đoán được mục tiêu thực sự của hắn, chỉ là không biết cách thức ra sao.” Mục Bạch nói rằng.

“Sự tình này theo người nói thì hoàn toàn hợp lý, vậy tiếp theo chúng ta vẫn nên tìm ra thủ phạm trước, rồi sẽ tới tra khảo.” Farl nói rằng.

Mục Bạch nở một nụ cười, hắn từng bước đi một vòng suy nghĩ thấu kỹ lưỡng lại, rồi tiếp tục mở miệng đặt giả thuyết:

“Chúng ta do gấp gáp nên mãi chú ý đến ba kẻ mục tiêu, mà không nghĩ rằng sẽ có một tình huống khác”.

"Chúng ta có thể suy ra được một trong ba thao túng bích ngọc huyền anh nhưng lại quên mất một việc... vẫn còn có thể tồn tại một kẻ bên ngoài khác thao túng một trong ba người họ!!!"

Tình huống Mục Bạch vừa nói ra, liền khiến tất cả mọi người sùng sốt, bọn họ chỉ giữ vững tin tưởng rằng lão thần quan Ahabati sẽ không nói dối.

Hắn đúng là không nói dối thật, nhưng việc dẫn dắt khỏi lỗi trong ba người họ thì hoặc là Ahabati không thể nào biết hoặc là hắn không thể nào nói.

“Vây giờ phút này chúng ta cần xác định ai có khả năng thao túng một trong hai người lão thần quan và học viên kia, vì Remiel đã được loại bỏ.” Trương Tiểu Hân tổng kết lại.

“Không, học viên không có khả năng, học viên tuy được đặt trong danh sách sẽ trở thành người thần quan thẩm phán trong tương lai nhưng không phải chỉ có một vị, việc lựa chọn ai chỉ được sắp xếp ngay tại thời điểm đó do đích thân chủ thần quan là thiên sứ trưởng Remiel làm". Farl hoàn toàn phủ nhận khả năng của người học viên kia là khỏi lỗi.

Remiel chắc chắn không phải...

Vị học viên trẻ tuổi kia cũng không phải...

“Không lẽ nói người duy nhất có khả năng...”

“Đúng vậy, chúng ta bị hắn chơi xỏ rồi...”

...

...

Bốn người họ nhanh chóng phi hành đến đại môn ranh giới ở thiên không, nơi này vốn dĩ là bậc thang nối trực tiếp xuống đại địa Thánh Thành.

Ở gần đó, không khó để nhận ra một cái trung niên lão đạo đang cực khổ tốc lực di chuyển đến cửa khẩu.

Người này chính là lão thần quan Ahabati. Ban nãy, hình thiên sứ Farl đã cho phép hắn được trở xuống đại địa tòa thành để được những pháp sư trị liệu phục hồi.

“Không cần vội vàng như vậy, ta đã ban lệnh tới, người liền sẽ mãi mãi không bước qua được cánh cửa đó!” Farl phía trên cao truyền âm xuống.

Nàng tuy cũng thương tích đầy mình, không có khả năng tự mình đi tới nhưng ngược lại nhờ có Triệu Mãn Duyên cõng trên lưng, hắn sử dụng dục ma cụ cùng với đám Mục Bạch, Trương Tiểu Hân để đuổi theo Ahabati.

Không có mất nhiều thời gian, chỉ chớp mắt kể từ khi thanh âm vang lên, Ahabati lập tức nằm gọn trong gọng kìm bốn người bọn họ.

Chỉ nhưng so với ban nãy, Ahabati trái lại không thể hiện ra cái vẻ nhu nhược, chui rúc nữa, hắn hiểu được tình huống lần này đang là công khai buộc tội chứ không còn đơn giản tra hỏi thông tin.

“Lão già, người cũng rất được, lại nghĩ ra cách nói hướng bọn ta đến cái nghi ngờ gã Remiel kia". Triệu Mãn Duyên nói rằng.

“Các người rốt cuộc muốn gì, ngài Farl, ta dù sao cũng là một tổ thần quan kỳ cựu, lấy chức vụ tuy không cùng ngài so sánh được, nhưng không thể vì thế mà ngài cấu kết bọn phản loạn này, cùng dị đoan chống lại Thánh Thành". Ahabati công kích ngược trở lại hình thiên sứ Farl, hắn biết rằng chính bản thân sẽ không thể tự phản bác được với gã tóc vàng này.

“Lấy tư cách hình thiên lập luật, ta phế truất chức vị người ngay tại thời điểm này, bọn ta xưa nay muốn trừ khử ai, không tới lượt đợi giảng đạo lý”. Farl nhưng là ánh mắt lập tức thay đổi, nàng trở nên quyết liệt hơn trong lời nói.

“Được, vậy chúng ta cũng phải đợi các đại thiên sứ trưởng giải quyết xong dị đoan. Ngài không phải rõ ràng Michael đại nhân đã ra lệnh bắt cứ một tên dị đoan nào vào đến Thánh Thành chúng ta sẽ chỉ có con đường chết sao, làm sao ngài lại dám trái lệnh.” Ahabati hoàn toàn thể hiện ra một cái lão già trơ trên bộ mặt, nhất quyết không để Farl có thể khai thác thông tin từ mình.

Mục Bạch đứng đó nghe cuộc đối thoại cũng phải hít một hơi sâu, tận lực duy trì con giận của chính mình không bộc phát ra thời điểm này.

Lão già này thật sự là đủ vô liêm sỉ.

Hắn hiện tại chỉ là một mục tổ thái độ lời ra cái sự dàn xếp của Michael lúc trước, vốn dĩ Michael thần lệnh cao hơn Farl một bậc, loại này áp chế với Farl tỏ ra phi thường hiệu nghiệm.

Trong lúc nhất thời, Mục Bạch cũng không biết phải làm sao để đối với lão già này tra khảo.

“Rầm Rầm Rầm~~~~~”

Triệu Mãn Duyên không có buồn quanh co với Ahabati, hấn giơ chân lên đạp thẳng vào mặt lão thần quan đang tàn phế nghiêm trọng này.

Một đạp này của Triệu Mãn Duyên liền in hấn dấu chân lên mặt Ahabati, đẩy hấn văng ra mười mấy mét giữa bãi phế liệu công trình hoang tàn.

“Khốn kiếp! Khốn kiếp! Ngươi cái tên dị...”

“Rầm Rầm Rầm~~~~~”

Ahabati cố gắng gượng dậy từ bãi đổ nát, vừa mở miệng ra chửi rửa chưa hết câu thì đã bị Triệu Mãn Duyên một tay nắm lấy tóc, đè đầu lão chùn xuống đè lên gối hai, ba cái vào mặt tiếp tục.

Hình thức này dã man tra tấn, tuyệt đối không để lại dư lại một cái răng nào trong hàm của Ahabati, càng không phải nói mất mũi sưng hoặc cả lên, máu bầm tuôn ra xối xả, ướt đầm cả gương mặt.

“Ta nhần nhện ngươi từ lúc này, còn không biết điều như vậy liền từng lớp da trên người, Triệu Mãn Duyên ta cũng sẽ lột xuống cho đám vong linh đằng kia thưởng thức...” Triệu Mãn Duyên lạnh lùng buông lời rồi thả đầu của Ahabati ra.

Khoảnh khắc nhìn đến Triệu Mãn Duyên hành quyết tên ôn tặc này, ngay cả Farl cũng có chút giật mình sửng sốt, nàng là một cái hình thiên sứ, lập án, tra tấn sát phạt sợ rằng thế giới này không có mấy người tàn ác hơn, nhưng liền thủ đoạn như vậy đúng là lần đầu được yết kiến.

Đại loại bóng lưng tên nam tử này thật ra đáng khí khái nam nhi!!!

...

“Ha ha ha~~~~~”

“Lũ cặn bã các ngươi thì nghĩ mình có thể làm được gì, điều tra ra thân thế của Ngài ấy sao!” Ahabati đột nhiên cười lên lớn tiếng.

“Ngài ấy?...” Trương Tiểu Hào thắc mắc.

“Quang minh thần chỉ... hay lắm sao, các ngươi xưa nay vốn yếu đuối như vậy... liền không có tư cách nắm giữ trọng trách nhân loại này, hắc ám du nhập bản thân các ngươi không thể kiểm soát, yêu ma bành trướng lãnh thổ, các ngươi cũng không thể quản, mỗi một cái việc tranh chấp bọn trẻ con hôi sữa này thì rất dày công...”

“Chỉ có Ngài... Ngài đã trở lại... là cứu rỗi cho hết thảy các ngươi, cứu rỗi cho sự phản bội tín nhiệm nhân loại...” Ahabati đột nhiên nói một loạt những thứ khó hiểu.

Từ trên đôi mắt của hấn liền không còn thấy đôi đồng tử đen, hết thảy là một màu trắng bệch...

“Hấn đang nói cái gì vậy, có phải ngươi đánh hấn trúng vào bộ phận nào rồi không?” Mục Bạch tiến tới gần Triệu Mãn Duyên hỏi.

“Ta cảm thấy hấn giống như đang bị phản phệ một cái nguyên rửa pháp thuật nào đấy...” Triệu Mãn Duyên nói rằng.

Hòa tức...

Trên người Ahabati bắt đầu xuất hiện những tia liệt điểm cuộn quanh thân mình, không ngừng thiêu đốt lên.

“Lũ khốn các ngươi sớm muộn cũng sẽ chết, ta đã hoàn thành lấy trách nhiệm của mình, cứ nghỉ hôm nay sau khi thoát chết khỏi cái nữ nhân đó... liền sẽ bảo toàn tính mạng... cuối cùng vẫn là phải chết tại đây...” Ahabati quỳ hai chân xuống đất, cả người hấn giật giật lên trong mỗi lời nói.

“Nữ nhân đó lại là ai, hấn đang nói ngươi sao?” Trương Tiểu Hào quay người sang Farl hỏi.

“Không giống, không phải ta, ta chỉ gặp hấn cùng các ngươi ban nãy!” Farl nói rằng.

“Ha ha ha~~~~~”

“Các ngươi cũng không phải là những kẻ duy nhất tìm được ta mà tra khảo, ta lẽ ra đã sớm thoát khỏi nơi chết bầm này nếu không phải cái nữ nhân đó bắt được... đáng tiếc...nàng đã không còn... lụy tình... chung quy vẫn thường sẽ chết đi...”

“Dấu sao cuối cùng chết như thế vẫn còn hơn là bị Ngài trực tiếp ra tay.” Ahabati tiếp tục độc thoại những lời khó hiểu.

Nữ nhân giữ lại hấn rồi tìm ra chân tướng!?

Nàng đã chết rồi!?

Trọng yếu nhất là rốt cuộc cái Ngài danh xưng kia hẳn đang nói rốt cuộc là ai?

“Lão già khôn nạn này, cho ta cái tên của gã đó?” Triệu Mẫn Duyên lần nữa phần nộ muốn lao tới tiếp tục tấn một trận.

“Ngài đã ở đây rồi... sẽ sớm tìm các người thôi... ha ha ha ~~~~~”

Ngon hỏa thiêu kia bùng cháy dữ dội, nhanh chóng nuốt chửng lấy Ahabati bên trong, không có để lại một mảnh nào thi thể của hắn.

Bất quá, trên cái bãi đất đen xì mà hắn tiêu tan đi, có một vật thể óng ánh rớt ra bên ngoài, cũng không có bị ngọn lửa phân hủy được.

“Thánh giá sao!?”

“Nhưng tại sao thánh giá lại thay là hình tròn ở trên đầu?”

Trong lúc cả đám vẫn còn quá nhiều câu hỏi thắc mắc, chỉ có mỗi Farl là tỏ ra một cái thái độ khác hẳn.

Cả người nàng như vô hồn, run lên cầm cập...

“Biểu tượng này...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Vị hắc ám vương hoàng tộc

...

...

Hắc ám vị diện một lần nữa mở lối hoan nghênh nhân loại, lần này đại thể đi vào cũng không tính là nhiều, chủ yếu mang đến tro cốt, đất đá, bụi sa cùng mấy vạn vong linh Ai Cập.

Bất quá, trong số đó liền tồn tại những thế lực lớn lao du nhập vào, một là minh vương Ai Cập, hai là lãnh tụ thiên sứ quang minh.

Một lần nữa, Mạc Phàm tiếp tục chuyển lữ hành địa ngục còn dang dở của mình.

Nơi hắn bước xuống, chính là hắc ám tập khu...

Chỉ là lần này, hắn rõ ràng địa phận mình đặt chân tới, cũng không phải chọn bừa một cái địa phương trong phạm vi cấm chế của một vị hắc ám vương nào xa lạ.

“Cũng còn may chính mình đạt được hoàn thiện hắc ám trường hà, bằng không lại trở thành quân cờ cho một ít tên nhàn rỗi”. Mạc Phàm tự mình trấn an nghĩ thầm.

Hắc ám tập khu xác thực rộng lớn đến cực điểm, vị trí của hắn đứng bất quá chỉ như một khối mặt đất màu đen cằn cỗi, đại khái chỉ là mức độ một hạt cát trong sa mạc của cả vị diện, dù cho là bộ tộc nào sinh vật địa ngục này đều chiếm đóng được phần diện tích chân chính không kém hơn một cái lục địa nhân loại.

Tuy nói Michael, Khufu cùng lượng lớn vong linh sinh vật bị cuốn vào chung một dòng xoáy đồ ra vị trí Mạc Phàm, nhưng mà kết quả chung quy vẫn không có đơn giản bảo đảm như vậy.

Một phen kiểm tra, sau khi phát hiện cũng không có gặp phải một ít sinh vật bóng đêm công kích, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trong quá trình không ngừng rơi xuống, như cũ phải đối phó với dày đặc sinh vật bóng đêm, ngoài loại nhuyễn trùng màu đen sinh vật số lượng khổng lồ ra, kỳ thực cũng có mấy cái tử vong quân chủ mạnh mẽ. Mạc Phàm bản thân tự mình chường không nên thoát khỏi hiệu quả công kích này nhưng phần còn lại ắt hẳn sẽ gặp không ít khó khăn đi.

Chỉ những ai từng có ở hắc ám tập khu này một ít thời gian, chỉ có sau khi thực sự tiếp xúc qua những sinh vật bóng đêm này, mới sẽ biết chúng nó mạnh mẽ đến mức nào, hoàn toàn lật đổ nhận thức của thế giới ban đầu.

Mạc Phàm không có tư vị chờ đợi, dự tính tiếp theo tình huống, hắn vốn dĩ lời cả Michael với Khufu xuống đây cũng chẳng phải mục đích tranh đấu kết quả.

Đi về phía trước, còn có việc quan trọng!!!

Hai bên đường là những dãy rừng nhiệt đới hắc ám, cây mây đen mọc um tùm, giống như con nhện to lớn giăng tơ lưới bao trùm ở trên vách. Trên mỗi khe hở, chỉ chít cây mây được dây leo quấn quanh, lộ ra từng đôi từng đôi con mắt màu xanh lam u ám khảm nạm ở vách động, bọn chúng chăm chăm nhìn ngược lại Mạc Phàm, giống như là muốn phóng tới, miễn cưỡng lột da hắn ra!

Mỗi cái địa phương đều lộ ra khí tử vong rộng lớn đến cực điểm, cảm giác như trong ác mộng, lại chân thực đến làm người ta toàn thân run rẩy...

Rừng mây bóng đêm ở dọc hành lang không ngừng leo dây cửa quây nhúc nhích tới lại gần khu vực có người di chuyển, hắc ám chân quyền tạo thành một tập xung kích lên thiên sứ tinh anh của Michael trên người Mạc Phàm.

Đĩ nhiên, đồng thời để cho hắn gánh chịu sự dẫn dắt vô cùng đan đón, đến nỗi bản thân chính Mạc Phàm cũng cảm nhận được hồn cách Nhất Thu bên trong sắp tới cực hạn chịu đựng.

“Ta rất dị ứng với những dây nhợ thế này!! Cút hết đi!!”

Mạc Phàm dẫn xuất viêm chước trên tay, lúc bắt đầu trông có phần giống tinh hà chòm sao, nhưng dần dần xuất hiện thêm chần chịt vành đai hỏa tức hình dáng sợi chỉ quay quanh. Những sợi tinh diễm này nhanh chóng tách ra cuộn đều hai tay Mạc Phàm, lập tức để hắn thoát ra một bộ dạng thần linh tế thể với vòng đai hồng lụa chói rực quần hai bên.

“Phốc Phốc ~~~~~”

Mạc Phàm nhún người một cái, mang đến độn ảnh phi hành cực tốc lên tận trăm dặm về phía trước chạy đà, rồi phóng tiếp vòng chỉ viêm chước ở hai tay ra.

Liệt diễm từ vòng vành hai bên tay hắn nhanh chóng kẻ hai đường chỉ hỏa ngục dọc theo rừng mây hắc ám, liền nhìn bằng mắt thường sẽ không thể nào xác định được chính xác mức độ dài khủng khiếp của nó.

Đại khái chỉ có thể mơ hồ xác định được, nơi nào Mạc Phàm chạy qua, phía sau hắn lập tức có hai đường kẻ đỏ chói xâm lấn, bốc hỏa thiêu rụi tuyến hành lang trước tiên của rừng mây hắc ám, rồi dần dần thiêu rụi vào trong, lây lan toàn bộ dãy khu rừng hết như nung chảy một cái bánh kem từ trái sang phải vậy.

Một khắc trước, hết thấy mảnh rừng sâm lâm, hết thấy bóng đêm sinh vật, sinh thái hắc ám vốn dĩ chậm rãi sự sống như vậy, đến khi Mạc Phàm đặt chân tới, bỗng chốc thành hóa nguyên bình địa, có mấy phần tạo tác thô nhõng héo rụi, chuyển biến từ u ám đen đui thành hồng tro hùng hực mấy trăm ngàn hecta, không có mấy khác biệt với một vùng phế tích, còn là một đồng lớn vụn vặt, để cho người khác liền không biết những thứ kia do quý thần nào làm ra.

Đi thêm một quãng vài km nữa, phía trước xuất hiện một cổ trấn đài cát làm từ xương cốt hết sức xa hoa, dĩ nhiên vẫn là âm u lẫn bụi bặm chiếm hầu hết thứ sắc trên đại địa, Mạc Phàm một thân một mình tạt qua vô số hải cốt bên trong, hắn nhưng là một ám ảnh hệ pháp sư cầm chú, càng phải nói nắm giữ trong mình lực lượng tà tính sinh vật, thân thể còn sinh sôi hắc ám cội nguồn chảy qua... vì lẽ đó, môi trường này không tính là bất lợi cho hắn đi...

Một mực bước vào đến bên trái sảnh trấn vị trí, Mạc Phàm nhìn thấy một đường hoa bi ngạn trái thật dài lối đi, nhưng lối đi cơ hồ cũng vì vậy mà như bị ngăn chặn, mặt trên còn có một ít tiểu sinh vật hắc ám thay nhau đến hút mật, nếu không có ám mạch cường đại mạch bảo, thật đúng là không cách nào trực tiếp đi tiếp.

Để cho hắn chán kinh chính là... thay nhau chết...

Vòng đời không rõ xuất phát từ đâu... nhưng tất yếu phải đâm đầu vào hút mật bi ngạn để tự biến mất đi...

Vì sao lại có thể hình thành loại tập quán kỳ lạ như vậy, rộng lớn địa phủ như thế, lại nhất quyết đâm đầu vào chọn cái này tự sát!?

Không phải nói, đây xác thực là chế độ quân lệnh, nô dịch, cái địa phương quỷ quái này, xa hoa, cùng hoàng khí khoáng lên dĩ nhiên muốn tuyệt đối khác biệt đến hầu hết những nơi khác Mạc Phàm đi qua.

Đại khái, là mùi hoàng tộc đi...

Là hoàng tộc bộ lạc, thần bí cùng cường đại không sao kể hết được, dĩ nhiên chính là giai cấp thống trị chân chính ở Hắc ám tập khu này.

Nhớ lại Cửu U Hậu từng nói rằng, hầu hết các bộ tộc thống trị sẽ có một vương thần xưng đế đứng đầu, người này liền được xem như một trong những Hắc Ám Vương chiếm lĩnh lãnh thổ ở đặc khu vị diện này.

Mà Mạc Phàm từ lúc thiêu hủy rừng tới đây, không hắn có phải chưa đá động đến đế vương kia hay chẳng, rõ ràng hắn không gặp bất kỳ sự tấn công của hệ thống quân đội bóng đêm.

Đại khái, giống như có vị Hắc Ám Vương ở nơi này đang hảo hảo thưởng thức chính mình hành vi vậy.

“Roẹt roẹt roẹt ~~~~~”

Ở trên đỉnh đầu phía sau lưng Mạc Phàm, đột nhiên từ lúc nào đã xuất hiện một bóng đen lăm lăm, loại này khí tức ép xuống, hết thấy không gian xung quanh liền như muốn thần phục, càng có thể tự đem mình vỡ nát ra.

Khí tràng vô cùng dữ dội, vô cùng mạnh mẽ...

Tựa hồ giống là vương thần đứng đầu lãnh thổ hoàng gia này vậy...

Nhưng liền cũng tồn tại một chút gì đó quen thuộc!!!

Mạc Phàm không có quay đầu lại nhìn, chỉ đơn thuần đứng đó, nở một nụ cười của cô bằng hữu.

“Lâu rồi không gặp, Ảnh duệ trưởng giả...”

“Hê hê hê ~~~~~”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thực lực ẩn giấu

...

Màu đen không gian rộng đến bạt ngàn, vô tận.

Nhân loại vốn dĩ chỉ một mặt mờ mịt, người từng đặt chân qua, cũng chỉ có thể là một mảnh đảo nhỏ nhồi giữa đại dương khổng lồ, nếu cứ nhắm mắt mà đi sẽ không tài nào biết mình có thể đến đâu, thậm chí dễ dàng trôi lạc vào một địa bàn của vị Hắc ám vương nào đó không hiểu khách.

Mạc Phàm từ lúc mờ đến hắc ám du nhập, bản thân ý tứ chọn địa phương của gia tộc hoàng thất cao quý nhất bên trong thế giới bóng đêm này. Đơn giản chính là tìm kiếm một cái bằng hữu quá khứ, vừa hay lại thuộc về địa vị phi thường cao, là cấp bậc chí tôn trưởng giả trong hoàng tộc.

Áo choàng đen trùm kín tồn tại trên đỉnh đầu, còn có một cơ thể toả ra nguồn khí chất của một vị tử thần tôn hành, dĩ nhiên liền để cho Mạc Phàm nhận ra, khó tránh nín cười hài lòng.

Đó là Ảnh duệ trưởng giả!!!

Hắn xuất hiện, đồng nghĩa cả cái hắc ám tập khu này lập tức không có mấy nhân vật dám đứng ra nghênh ngang cùng Mạc Phàm tỏ ý thù địch. Đại khái ở vị diện quá đổi nguyên thủy này, phân chia cấp bậc, phân hóa vai trò, chủ nô cũng vì vậy mà hết sức rõ rệt.

“Thú vị thật, ta nghĩ thấy nồng nặc khí tức của tà năng tín ngưỡng bên trong người ngươi, còn tưởng nhân vật lớn lao nào diện kiến”. Ảnh duệ trưởng giả hả hê đối với Mạc Phàm bình phẩm.

Đã một quãng thời gian dài, Mạc Phàm không có qua sử dụng hắc ám vật chất, loại tinh cương này vốn dĩ là môi giới năng lượng để mở ra tầng thông quan cho Ảnh duệ tộc du hành.

Do đó, diễn biến xung quanh Mạc Phàm thời gian qua, vị tôn hành giả này chỉ đại loại nắm bắt được không mấy rõ ràng, chi tiết.

“Há, một số việc những năm rồi diễn ra, chúng ta ôn bàn sau đi! Mà ngươi làm sao vẫn rất ưa thích việc u ám xuất hiện đằng sau lưng, đổi lại gan ta bé một chút, thật khó phải nói... nhưng dù sao vẫn rất đúng lúc”. Mạc Phàm nói rằng.

Ảnh duệ trưởng giả xuất hiện kỳ thực chính là kế hoạch phi thường then chốt của Mạc Phàm, có thể chung quy giúp đỡ hắn làm người dẫn đường, hơn nữa càng muốn đóng vai trò sức mạnh quan trọng nhất bên trong hắc ám vị diện. Dưới tình huống Mạc Phàm chỉ còn có nửa cái mạng chưa tới, gồng gánh trên thân thiên sứ tội án bào mòn, thời gian hỗn loạn cháy qua... nếu như Ảnh duệ trưởng giả không ra tay, hắn không đủ tự tin để có thể đối phó với những sinh linh bóng đêm mạnh mẽ gặp phải trên đường đi. Thậm chí, mục tiêu tiến về luyện ngục đại môn cũng hoàn toàn xa vời, không có đến nửa điểm khả thi.

Để cho Mạc Phàm ngoài dự liệu, nhờ bản thân ghi tên vào danh sách người đứng trên đỉnh tà miếu, năng lực lẫn cảm quan về hắc ám chương không muốn vượt ra khỏi tầm nhìn, độ hiểu biết của bất kỳ cá nhân, sinh vật nào ở ma pháp vị diện, cho nên hắn lần đầu rõ ràng được cái vị đứng trước mặt mình kia cảnh giới thực sự...

Đế vương cấp bậc...

Cái tên ngoại phong, tự tại này... thực sự là đẳng cấp chính thống đế vương.

Càng phải nói ở ở môi trường hắc ám, hắc còn muốn mạnh mẽ hơn rất nhiều, có thể tiếp cận với viễn cổ cự long của đại thiên sứ trưởng Remiel... dĩ nhiên thuộc về những thế lực đứng đầu chuỗi thức ăn trên thế giới này.

Là trước đây trên bàn cờ của Hắc ám vương quáai đần kia, hắc không có nói sai, tựa hồ chỉ dùng một phần ít ỏi sức mạnh để giúp đỡ Mạc Phàm, nhưng là không ai đủ khả năng nhận ra ngoại trừ Hắc ám vương, liền lão cũng tỏ ra đặc biệt tôn trọng với Ảnh duệ trưởng giả.

Vì vậy Mạc Phàm mới vỡ lẽ, từ trước đến nay, con hàng tôn giả hắc ám vị diện này vốn dĩ còn giấu nghề đi với mình, đồng dạng quan hệ khế ước, việc này không khỏi khiến người ta quá thật vọng rồi!.

Bất quá, việc này coi như hảo hảo tốt đẹp!!!

"Ta cần ngươi giúp dẫn đường xuống luyện ngục đảm để cứu một người". Mạc Phàm không có khách khí, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đặc biệt coi Ảnh duệ trưởng giả như một chiến hữu cộng sự, mặc dù phong cách chiến đấu có phần biến thái, tương đối khiếp đảm để tượng tượng ra, nhưng xác thực giúp đỡ không ít cho Mạc Phàm.

"Cứu một kẻ đã bị kéo xuống luyện ngục cõi chết, ngươi tính lấy xương cốt về làm ma cụ trang trí sao?". Ảnh duệ trưởng giả nói rằng.

Xương cốt...

Ma cụ trang trí?

Đổi lại bình thường, Mạc Phàm biết được tên này nào bộ khả năng có chút vấn đề, lời hắc nói lẫn việc hắc làm vền vẹn như sở thích sáng khoái của cá nhân, chỉ là luyện ngục này...

Thực sự chính mình khảo nghiệm qua, dù cho nắm giữ thần cách linh hồn mạnh mẽ nhất thế giới này cùng thể chất trác việt sinh vật, nhất định cũng không có khả năng sống sót!

Do đó, lời của Ảnh duệ trưởng giả liền mang tính chất đã kích nhưng là cực lớn đến Mạc Phàm

Chậm lại đã...

Mạc Phàm bắt đầu tự mình độc thoại nội tâm, trấn an một lần quyết định.

Ta đến đây cũng không phải vì muốn nghe chuyện hiển nhiên như thế để từ bỏ...

Người chết rồi, ta liền mang ra khỏi, không phải để lại nàng đến khi tiêu biến vẫn một thân chấp niệm trong lạnh lẽo đầm lầy...

Người còn sống, dù cho toàn bộ hắc ám vị diện muốn giữ lại nàng, ta cũng không cho phép!!!

...

"Dẫn ta đi là được!!!".

"Hê hê, trước hết ta nói với ngươi một thứ, hầu hết sinh vật hắc ám vị diện đều không biết làm sao đi tới được cái luyện ngục đầm lầy đó, bao gồm cả ta." Ảnh duệ trưởng giả nhưng là hã hê nói rằng.

Mạc Phàm đột nhiên một mặt đau đầu trông thấy, cũng không biết nên nói gì với loại não điên đing cấp như vậy, đại khái suýt chút đã muốn cùng hắc lao vào cắn xé một trận.

Mẹ trứng, cái tôn giả ngáo nghếch này, thế cũng đừng nên thể hiện mình hiểu rõ bên trong! Lão từ ít phút trước thậm chí còn bày ra cái thái độ tín nhiệm với hắc, liền giống như tự đem mình đội gáo nước lạnh.

"Chớ thất vọng, ta không biết nhưng hoàng tộc chúng ta, chắc chắn có người biết." Ảnh duệ trưởng giả nói tiếp.

Ảnh duệ bộ tộc?

Phải rồi, mình đang ở địa phương lãnh thổ hắc, rõ ràng chính là đại gia tộc hoàng thất có tính thống trị cùng cổ xưa nhất trong hắc ám vị diện này.

Cửu U Hậu từng nói rằng hắc ám tập khu cũng không phải chỉ có một vị Hắc ám vương, nếu vậy dĩ nhiên nơi đây tất yếu sẽ tồn tại một thực thể thực lực không kém cạnh vị Hắc ám vương năm xưa, có thể còn mạnh hơn.

Nhắc lại cũng trùng hợp, người đứng đầu Ảnh duệ bộ tộc không phải là Ảnh duệ vương sao!?

Vị Thần ma bí ẩn nhất trong tứ vương... Mạc Phàm cả đời này cũng chưa từng nghĩ qua, chính mình đứng trước cơ hội là nhân loại duy nhất diện kiến cả tứ vương hắc ám, tính cả bản thân hắc.

Chuyện to nhỏ nhân gian, cuối cùng mình vẫn là người sẽ đặt vài dòng mực vào lịch sử thư tịch...Hây da...đúng là kiến thức luôn luôn tìm đến người

không cầu mà...

“Chúng ta đi thôi.”

“Người chúng ta đi gặp, cũng tính là có giao tình với người!”

“Giao tình với ta ở hắc ám vị diện sao?”

Mạc Phàm đi về phía trước cùng Ảnh duệ trường giả, trong lòng hắn dĩ nhiên cũng có một chút tò mò về nhân vật kia cùng mình có thông lưu, ở cái bóng đêm tĩnh mịch âm u như vậy, trí nhớ thật quên đi không ít. Bất quá, người ta vẫn thường cho rằng, loại này giao tình không dễ dàng gì là nam nhân hay cốt xương sa hoàng nào đấy, xác suất nữ nhân khẳng định cao nhất đi.

Thế giới như một trục hoành trải ra để hắn bước, con đường này vốn dĩ xa hoa khác biệt, không phải rừng mây đen ngịt, cũng chẳng mấy nhuyễn trùng xác chết.

Trước mắt hắn, dọc theo hai bên đường, đó là một vườn Bỉ Ngạn hoa, ứng đỏ vô cùng tươi đẹp, có thể rõ ràng đến nhìn thấy cánh hoa dạng sóng nhấp như một tiểu đám ô mở ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Khuyết đi vị vương?

...

Vườn lạc mạn châu sa hoa mọc từ dãy núi hắc ám mọc lên như pha thêm màu sắc cho cái vị diện đen mực này, Mạc Phàm đột nhiên phát hiện một toà cung điện hắc quang óng ánh nổi lên bên trước mặt.

Bao quanh cung điện là tầng tầng khối khí lưu sương màu trắng xám, nhìn qua âm u đáng sợ, liền như vậy trở trệ đơn độc ở đỉnh núi, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ thần bí.

Trong tầm mắt cực hạn, lại dễ dàng nhận ra mấy chục cái linh gác giáp đen nhuộm vàng đang đứng phía bên ngoài. Mà nói tới linh giữ cửa quân hàm, Mạc Phàm phát hiện rằng cấp bậc của bọn chúng rõ ràng muốn cường đại hơn cả những binh sĩ Hắc ám kiếm chủ mà hắn từng gặp.

Hoàng tộc chung quy vẫn như thượng tầng giai cấp, từ thấp nhất đến cao hơn, cao tầng đến cao nhất quyền lực, mỗi một cái nhỏ nhoi nghi lễ cũng hình thức đều khiến ai nấy phải choáng ngợp.

Thư tịch ghi chép, nếu không tính dưới đáy nô dịch cho gia quyến là những huyền tạp sinh vật bóng đêm thì ảnh duệ binh chủng là cấp bậc đầu tiên của đệ nhất hoàng tộc này bên trong hắc ám vị diện. Tiếp theo sau có lẽ sẽ đến ảnh duệ thị vệ, ảnh duệ bá hầu, ảnh duệ chủ soái, ảnh duệ công tước rồi mới đến thượng tầng thống trị là những thần tướng cùng tôn giả đại diện.

Ảnh duệ trường giả tuy sở hữu đặc trưng tính cách, tự phiếu tự tại, không thêm cùng hoàng thất bàn bạc nhưng vô luận vẫn là trường giả đứng đầu, liền vai vế trong tộc chỉ dưới quốc vương và hoàng hậu. Thậm chí hai người bọn họ đối với hắn cũng là một mắt nhắm một mắt mở, sùng thần tuyệt đối.

Quay trở lại dàn linh gác đang đứng phía trước... khả năng sẽ tương đương chiến binh ảnh duệ chủ soái cấp bậc, vì trong quá khứ, Mạc Phàm cũng có mấy lần triệu hồi ra ảnh duệ thị vệ, đồng dạng không thể cùng những gã kia so sánh trình độ.

Nhiều chủ soái như vậy xuất hiện, nhất định bên trong còn có một người...

Một người xứng đáng để cái cấp bậc quân chủ cũng trở nên nhợt nhạt, nhỏ bé theo hầu...

Mạc Phàm không có lưu lại, hắn đang tò mò đến tận cùng cái sơn điện màu đen này thuộc về ai, đám chủ soái đó đang thù vạ ai!

Dưới cột nhà cung điện hùng vĩ, một vị nữ nhân dáng người cực kỳ xuất chúng chậm rãi đi ra.

Nàng thướt tha mặc một bộ váy lụa mỏng tà linh thuần đen nhưng vẫn tỏa ra nét trần phú quý đến cực điểm, hoàn toàn giống như một nữ vương thiên triều, tinh tế, ôn nhu, cao ngời ngời.

Váy đuôi cá màu đen che khuất chân dài của nàng, không thấy được nàng bước đi, nhưng theo nàng di động, dưới chân nhưng không ngừng phóng ra một loại hoa phi thường mỹ lệ, chúng nó đang nhanh chóng nở ra, cũng đang nhanh chóng héo tàn, chúng nó nở ra khi nữ tử trong cung điện đặt chân, lại héo tàn ở phía sau nữ tử trong cung điện...

Những hoa kia, là mạn châu sa hoa!

Sắc thái tươi đẹp mỹ lệ thật là làm người từng xem khó quên, Mạc Phàm nhìn kỹ nữ nhân lung váy màu đen giẫm trong mảnh mạn châu sa hoa nở ra, thán phục nàng cao quý, diễm lệ, lạnh lẽo, hắc ám đồng thời, trong lòng lại dâng lên một trận cảm giác quen thuộc.

Mạn Châu Sa Hoa Vu Hậu!!!

Suýt chút nữa chính mình đã quên mất, làm sao lại không nhớ ra được nàng cơ chứ, nữ thần lãnh huyết này đã tương trợ, một hồi ở Hawaii đảo giải vây cho hắn.

Mạc Phàm nhìn đến nàng diện mạo trở lại, có chút hào sảng.

Không phải nói chứ, đời này mình gặp đến ai không phải nhân loại cũng liền sở hữu dung hoa sắc sắc khiến cho nam nhân ngược nhìn mãi thôi. . .từ tình linh con gái, vong linh u hạo cho đến tiểu mỹ nhân tà miếu khó ở, giờ đến cả hắc ám nữ hoàng. . .

Đại lão bà phù hộ, tiểu lão bà phù hộ!!!

Mạn Châu Sa Hoa Vu Hậu đứng lặng trước cung điện, cũng có ánh mắt nhìn kỹ điệu bộ hèn mọn của Mạc Phàm, nàng dĩ nhiên không có quên được hắn. Rõ ràng trên thế giới này, lại có mấy tiểu gia hoả cả gan du hồn vào Hắc ám vị diện. . . huống chi còn mặt dày cầu lấy vương hậu giúp đỡ sự tình.

Nàng nhưng vẫn bật cười biểu cảm, quả nhiên lần này vẫn một lần nữa dám đi vào, liền đạt cảnh giới cầu huyết tới mức bước vào gõ cửa ảnh duệ hoàng tộc, đánh động trường giả dẫn mình vào trong.

...

Mạc Phàm được đón vào tận bên trong lệ hoa hắc ám cung điện, nhưng hắn tỏ ý muốn đứng bên ngoài hồi chuyện. Vì vốn dĩ tình hình không cho phép quá nhiều thời gian chờ đợi, bản thân chính mình hồn phách liền đã muốn cực hạn đề nghị.

“Bốp~~~~~”

Vừa mới mang ý định mở miệng ra, Mạc Phàm tư thái không có nghĩ rằng liền sẽ nhận ngay một cú bạt tai không kịp trở mình của Mạn châu vu hậu.

“Quào!!!” Ảnh duệ trường giả ở một bên đặt hai bàn tay lên hai má thót, hắn nhưng là không thường xuyên gặp gỡ vu hậu, nhưng biết rằng thông thường sẽ không lộ cái dáng vẻ tức cười như vậy. Theo lý mà nói, tên nhân loại phải nhận được hàng ngàn hoa sắc tổ hắc ám nuốt cho tử vong mới đứng.

Dù sao việc này. . .Ảnh duệ trường giả thấy rất thích thú.

Mạc Phàm bị tát không được tính là quá mạnh nhưng như cũ vạ kịch, liền giờ lên điệu bộ oan ức, đầy thắc mắc. Trong đầu hắn thầm nghĩ, liệu có phải nàng giận mình vì không có chuẩn quy hành lễ trước mặt bao nhiêu hầu cận xung quanh không, dĩ nhiên khác biệt với những lần trước gặp mặt.

“Hai thứ. . .” Mạn Châu Vu Hậu mở lời.

Nàng ánh mắt kiều mỹ như Bì ngạn chụp ở trên cao xuống, tiếp tục nói rằng.

“Người thứ nhất lần trước ta giải nguy cho một mạng, thiên sinh không biết lễ độ, ngay cả lời tạm biệt, cảm tạ cũng bằng không có lấy một câu, xem ta như triệu hoán súc sinh sao?”

“A, ta. . .” Mạc Phàm đang định tự thanh minh.

“Lần thứ hai lại ngang ngược tư thái đến ta gia luyện, ngộ nghịch thiêu đốt toàn bộ khu rừng, hắc lâm do ta đích thân gieo trồng cũng vì vậy bình địa tro tàn. . .” Mạn Châu Vu Hậu tiếp tục đề lên lời Mạc Phàm.

Nàng ở câu thứ hai bỗng nhiên phũ lên giọng điệu nhẹ nhàng hơn hẳn nửa âm trường, nhưng cũng vì vậy mà làm cho người khác càng cảm thấy ầy náy hơn, day dứt nổi lòng hơn rất nhiều.

Mạc Phàm gần như không có biết phải dùng ánh mắt gì để đối chất được, ngay sau cái tát vào mặt, nàng liền đem cái ngữ điệu nhu mì đến chết người kia kể tội. . . để cho hắn cảm thấy tự mình nếu biện minh lại thì so với cảm thù cũng không bằng.

Quả thật người phụ nữ này đáng sợ như chính cái tử vong hoa sắc danh hiệu vậy!

Chuyện vẫn do mình một phút khó chịu, dù rằng loại cây mây tiểu tướng kia giống hồn đàn hoa đại, không biết phân biệt mạnh yếu mà vô lấy những sinh vật chúng không thể nào chạm tới. Nhưng Mạc Phàm chọn cách tiêu diệt toàn bộ. . . dĩ nhiên không thể minh bạch kể lại đầu đuôi cho nàng.

Bọn ảnh duệ chủ soái xung quanh nghe đầu đuôi câu chuyện, từng tên từng tên một biểu lộ ra vẻ dung mạo phần nộ đứng đối diện Mạc Phàm nhìn nhận. Mạn Châu Vu Hậu ở hắc ám tập khu rõ ràng là số ít những nữ hoàng mang tôn quyền cao nhất lên người, nàng là làm sao lại để cho một tên nhãi ranh trước mắt mạo phạm tận hai lần.

Chuyện này lộ ra ngoài, hoàng tộc e rằng vị thể trên cương thổ tập khu sẽ lao xuống mất. . .

“Hê hê hê, cho người biết một bí mật quan trọng”. Ảnh duệ trưởng giả một bên nói nhỏ với Mạc Phàm.

Thanh âm rất nhỏ, vừa đủ để Mạc Phàm quay đầu lại nhìn, trên khóe mắt lộ ra chút ý niệm mong chờ.

“Đến cái cố sự này, quên mất mình còn một đồng minh đặc lực, quả nhiên vẫn là bằng hữu tốt!” Mạc Phàm nghĩ thầm trong bụng.

“Ta thật ra đã đánh hơi được khí tức ngay khi người vào hắc ám tập khu này, ta cũng biết được người sẽ phải đi ngang qua hắc lâm của vu hậu. Cuối cùng, ta dĩ nhiên có thể đến sớm hơn để đón nhưng lại chọn cách làm ra một số chuyện để người cùng rừng mây kia xung đột... Bất qua phải nói rằng người thật ngu B, rất trắng đũng” Ảnh duệ trưởng giả nói như gậy tai lên người Mạc Phàm.

Lời này rơi vào tai khiến Mạc Phàm tức giận vô cùng, tên tôn giả biến thái này dĩ nhiên đến một chút trò hề cũng làm cho người khác phi thường bực mình, thần trí không rõ, đến bạn bè cộng sự cũng muốn vu hại.

“Hàng mây hắc lâm có mùi ô liu nồng nặc, ta không thích nó từ lâu... nhân cơ hội hiếm lắm đồng hữu giá lâm, ta còn không muốn hoan nghênh chưa kịp, chi bằng để người trực tiếp đốt rừng làm pháo hoa ăn mừng... Hê hê hê!” Ảnh duệ trưởng giả một lần nữa phát ra âm thanh giả nua giả dối.

Con bà nó!!!

Lão tử thật giống bùa thể mạng của hắc, không phải ta cơ thể đang gồng gánh chịu đựng, liền đã tổ chức một buổi pháo bông mới còn muốn rực rỡ hơn trên người tên lâm trò nhà người.

Mà nghĩ đến cũng thật lạ, Mạc Phàm nhưng không thể tự mình cảm nhận được một tia khí tức nào cường đại hơn Ảnh duệ trưởng giả ở tại địa phương này.

Mạn Châu Vu Hậu vẫn như cũ là vô địch quân chủ cấp bậc, dấu sao từ lần trước mình gặp đến bây giờ, nàng ở hắc ám vị diện mới trời qua được mấy tháng là cao.

Nếu như nói địa vị Mạc Châu Vu Hậu lớn hơn Ảnh duệ trưởng giả không thể đại diện cho cảnh giới trình độ thì cũng không thể mang ý nghĩa Ảnh duệ trưởng giả lại còn mạnh mẽ hơn vị quốc vương nơi đây.

Nhắc mới nhớ, lần trước vu hậu không phải cũng trở thành quân cờ trong tay gã Hắc ám vương kia, không lẽ nói hoàng tộc này của bọn họ, vốn dĩ đã bị xâm lăng, đến vương tử còn mất.

“Người có thể về được rồi”. Mạc Châu Vu Hậu đột nhiên lên tiếng, nàng bắt đầu xoay người của mình quay vào bên trong.

“Há...chờ vội, dừng lại đã!!!”

“Vẫn còn tham vọng muốn nhờ vả?”

“Ta có một vị...bằng hữu đang bị cuốn bên trong Luyện ngục uyên, hi vọng các người có thể chỉ cho ta đường đến đó.”

Mạc Phàm tạm thời gác lại hết thảy những dấu hỏi thắc mắc đi, trước tiên vẫn phải rõ ràng mục đích.

“Được, ta dẫn đường, lập tức đi”.

“Liền nhanh như vậy quyết định? Ta muốn là thực sự đi đến, không hi vọng chính mình bị lừa dối.” Hắc nhưng trong lòng có thoáng qua vài tia ý nghĩ sẽ bị nàng làm khó, dĩ nhiên không thể ngờ được diễn biến này.

“Người đòi lại sẽ phải ở lại hắc ám vị diện này...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bước vào luyện ngục

.....

Cái gì mà đòi này ở lại hắc ám vị diện!?

Đừng có trêu người ta!!!

Địa phương tối tăm này, đến thức ăn cũng hết thảy là nhuyễn trùng hôi thối, lại nhắc không có đường phố, không có đô thị, không hàng quán, đến mỹ vị duy nhất cũng chỉ có thể là cà xung quanh loại nữ nhân đáng sợ này.

Lấy đạo lý ra mà nói chúng ta quan hệ thân tín trao đổi... ép người cũng không khỏi quá đáng đi a...

Mạc Phàm một mặt dờ khóc dờ cười, bằng lòng đúng là đã từng có nghĩ qua chính mình sẽ ở hắc ám vị diện này vĩnh viễn chôn thân, nhưng dưới tình huống chó mèo giành giật như vậy, hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Vốn tưởng rằng mình cực khổ phấn đấu như vậy cũng coi là một anh hùng cái thế vô song, có thể giẫm nát tan tã cả dã man cùng tanh tưởi của thế giới này, viết nên trang sách kiêu ngạo đề từ từ kể cho đàn con đông đúc của những lão bà... vậy mà liên kết quả vẫn phải bám váy hết mỹ nhân này đến nữ thân khác bất chấp lao vào giải nguy, độ thế.

Càng đau khổ hơn, đến cuối cùng khả năng chính mình vạn kiếp bất phục, bị chiếm hữu như sủng vật riêng của hai cái nữ hoàng vong linh và hắc ám bộ tộc.

Bất đắc dĩ thì vẫn phải ậm ừ, đừng nói là từ chối tự đi tìm không có khả năng, mình lúc này đang như cá mắc phải lưới độc, liền chống cự chỉ mang ý nghĩa nộp mạng cho nàng. Hi vọng tấm lòng chân thành sau này thể hiện... được tính là cải tạo công đức tốt, nàng sẽ buông tha.

...

Mạc Phàm mang theo bên mình cái bộ dạng một mặt nhăn nhó, muôn phần cứng nhắc đi theo Mạn Châu Vu Hậu xuống họa cảnh ở tầng hầm bên dưới hắc ám hoàng cung, tất nhiên còn có Ảnh duệ trường giả nhập vào nhóm.

Mỗi một tầng hầm, Mạc Phàm đều để ý quan sát kỹ đến vòng tường bao phủ, chúng được khắc tinh bởi hồng quang lên những hình ảnh lạ lùng, khó hiểu, cảm giác nửa giống như sinh linh bóng đêm, nửa còn lại giống như đội quân kỵ binh hắc ám đến từ nhân loại. Toàn bộ chi chít từ muôn góc ngách, dày đặc hết lớp này đến lớp khác, từ tầng kia xuống tầng nọ quỳ rạp xuống.

Quỳ xuống, mang ý nghĩa họ đang bị nô dịch bởi một thế lực nào đó đàn áp, hoặc trường hợp còn lại, họ quỳ trước vị hoàng đế của mình.

Lực lượng kiểu như vậy, nếu quả thật gã hoàng đế nào đó muốn đem đi càn quét nhân loại vị diện, dĩ nhiên dưới tình huống tất cả các pháp sư đều chung sức ra tay, chỉ sợ chưa đến một tháng liền phải giương cờ đầu hàng.

“Trước mặt người chính là đại môn luyện ngục.” Đột nhiên Mạn Châu Vu Hậu cất giọng.

Mãi dán mắt của mình lên vách tường, Mạc Phàm tỏ ra có chút ngờ ngạc quay người lại, một mặt lúng túng, lắp bắp lời nói.

“Không phải Luyện ngục là từ thần địa ngục sao, cùng với Minh giới, Tà miếu, Hắc ám tập khu là bốn cương thổ bên trong hắc ám vị diện, đường vào dĩ nhiên lại có khả năng trùng hợp như thế nằm ở hoàng cung ảnh duệ bộ tộc?”

“Đại đa số loài các người vốn chẳng biết gì về chúng ta, ghi chép cùng sách vở chỉ nằm ở tầng nổi. Kê mà nhân loại nên sợ hãi không phải một gã hắc ám vương nào đó mở cổng ban tặng ma pháp, mà nên chính là Ảnh duệ gia tộc”.

"Nếu như một ngày nào đó ta cảm thấy không vui, đem cái đại môn này mở ra triệt để, thật khó lường tượng chuyện gì sẽ xảy ra với tất cả thế giới, mọi loài vị diện". Mạn Châu Vu Hậu nói rằng.

Mạc Phàm nghe xong cũng giật nảy cả mình, căn nguyên hoàng tộc vốn dĩ là có cơ sở để chính mình tồn tại trong thế giới ma nguyên này nằm ở đỉnh đầu chuỗi thức ăn, lại còn mấy ai dám chọc lấy kẻ nắm giữ từ thần trong tay?

Hắn nhưng một lần nữa, như cũ đặt lại ánh mắt lên trên những bức tường. Đây đã là tầng cuối cùng, đồng nghĩa cũng phải hé mở loại nhân vật chưa thấy mặt đã khiến người khác sồn gai óc kia được rồi.

“Chỉ duy nhất một cái bóng đen đứng đó?” Mạc Phàm chỉ tay về hướng trung tâm bức họa cảnh.

Ảnh duệ trường giả cùng Mạn Châu Vu Hậu theo đường tay của Mạc Phàm nhìn đến.

“Người cảm thấy không đúng?”

“Tất cả đội quân đều tí mỉ, tinh xảo, vì sao chỉ có một cái người lãnh tụ của bọn họ... đến nửa điểm hình thái trang bị, tóc tai, mặt mũi ra sao liền không hề có bất kỳ phác thảo nào?”. Mạc Phàm thắc mắc hỏi.

“Vương tử hình thù rõ ràng là như vậy, lẽ nào phải mang đến đáng về thực sự mới được tính là một cái gì đó trong mắt người sao?” Mạn Châu Vu Hậu lập tức quả quyết lại.

Loại câu trả lời này, dĩ nhiên không cách nào cự tuyệt được, tuy không có thỏa đáng nhất nhưng Mạc Phàm đồng dạng không thể tìm ra một phương án nào thích hợp hơn để từ chối.

“Đi vào thôi!!!”

...

Mạn Châu Vu Hậu tiến tới đại môn trước mặt, đặt bàn tay của mình lên vách chính diện tảng thạch rục rờ đang sôi trào như liệt điểm viêm trang. Từ ở mỗi năng địa phương, nếu tính ý liền không khó nghe được một chút âm thanh quý dị nào đó, có thể so sánh với thần chú huyết mạch hắc ám gia tộc.

“Xào xoẹt xào xoẹt xào xoẹt ~~~~~”

Trong giây lát, cái hỏa trang trước mắt giống như bùng ra trăm ngàn mảnh vỡ hồng quang, kéo sập hết thủy ngoại cảnh thứ nguyên đang hiện hữu ở bên ngoài để cho cả Mạc Phàm, Vu hậu cùng Ảnh duệ trường giả hoàn toàn bị thôn phệ đến cái ánh sáng rộng lớn bên trong đang không ngừng phát hỏa này.

Mon men du nhập, liền chưa có qua tới cửa khẩu, cả đám ai nấy đều cảm nhận rõ ràng loại áp bức đến tột độ của hỗn nguyên đằng sau đại môn. Mỗi một khoảnh khắc trôi qua, cả đôi đồng tử đều không thể mở nổi, càng có cả cơ thể bị đè trĩu nặng nề đến không gì sánh nổi.

Nếu đem so với những bức bách tinh thần trong quá khứ luyện tập, Mạc Phàm chính mình nhưng ngay lập tức có thể khẳng định, luyện ngục này tuyệt đối là đỉnh cấp nhất cường đại, đây tuyệt đối đã là chèn ép lên cả linh hồn.

“Tách tách tách ~~~~~”

Phải mất một ít thời gian để làn sương trắng xóa tan dần đi, họ mới ý thức được địa phương mình tồn tại.

Đem ánh mắt quét ngang, giống như bản thân đang mắc kẹt ở một cái sơn cốc thổ nường màu đen.

Chính giữa sơn cốc khu vực là một khối ao đầm lõm xuống, diện tích khoảng mấy chục ngàn km rộng lớn, nếu toàn bộ ao đầm chiếm cứ sơn cốc so sánh một cái hồ, như vậy vị trí nhô lên mà họ đang đứng kia liền có chút giống như một ốc đảo hoang vắng.

"Người mà ngươi muốn cứu có lẽ đang ở bên dưới cái đầm này!" Mạc Châu Vu Hậu nói rằng.

“Đại môn vừa đi qua, ta tưởng mình đã đi vào chân chính luyện ngục?” Mạc Phàm hỏi.

“Luyện ngục là cổ nguyên nhất bên trong hắc ám vị diện, chân chính mà người đề cập không chỉ có một mà tới tận bốn cái, chúng ta đang đứng là ở tầng thứ nhất.”

Mạc Phàm kinh ngạc, trợn cả mắt lên, mình dĩ nhiên đã từng ngâm mình trong cái đầm lầy này, bản thân vô thức tưởng rằng khảo nghiệm toàn bộ, hóa ra chỉ vèn vèn một tầng còn chưa tới.

"Luyện ngục chân chính, mỗi tầng được nối với nhau bởi khái môn điểm đầu và điểm cuối, mỗi một linh hồn xuống dưới này đều phải trải qua gột rửa đau đớn tột cùng, còn nếu là sinh vật sống thì lại càng phải chịu sự thống khổ, dẫn vật đến mục nát thể xác lẫn linh hồn."

"Ngươi muốn mở ra cánh cổng để tiến vào tầng tiếp theo, dĩ nhiên phải vượt qua sinh linh thống trị ở tầng đó, nhưng với tình trạng hiện tại của ngươi, ta e rằng vừa vịn nơi này đã là từ địa". Mạc Châu Vu Hậu nói rằng.

Lời này của nàng quả thật không có nửa điểm sai lệch, Mạc Phàm trên gương mặt, mỗi một tích điểm nhỏ bé đều trắng bệch như đồ bệnh. Dù cho có là đế vương sinh mệnh, xác thực gồng gánh lên thời gian tuần hoàn trên người, còn có thiên sứ tội án một bên... hần ngay cả quân chủ cấp bậc còn có thể chiến thắng hay không cũng là điều khó nói.

Bất quá, được Vu Hậu và Ảnh Duệ Trường Giả giúp đỡ trong tình cảnh này đối với Mạc Phàm là phi thường then chốt.

"Bất luận là tầng thứ nhất hay tầng cuối cùng, ta đã đến đây rồi tuyệt đối sẽ phải mang nàng ra". Mạc Phàm âm thanh tất quăng, suy yếu thấy rõ thốt lên.

"Ảnh duệ trường giả, ngươi nói từ trên thân của nhân loại có thể đạt được nhiều lạc thú, đây chính là lạc thú mà ngươi nói tới sao, một gã nam nhân ngu ngốc vì một người phụ nữ không rõ còn tồn tại hay không mà đâm đầu vào chỗ chết?". Mạc Châu Vu Hậu trên gương mặt lạnh băng nở ra một cái nụ cười dè bĩu.

“Hê hê hê, ngu ngốc cũng có lạc thú của ngu ngốc. Bất quá nếu hần thông minh hơn một chút, dĩ nhiên ta chẳng có gì để thưởng thức”. Ảnh duệ trường giả lên tiếng trả lời.

Hần nhanh chóng hòa mình vào tàn bóng sau lưng Mạc Phàm, đối với trước mắt kẻ thù không mấy rõ thực lực, Ảnh duệ trường giả như cũ không muốn chính diện hiện thân.

Còn lại hai người đi tiếp một quãng ngắn nữa để đến vực đầm trước mắt.

Khí lưu bắt đầu có dấu hiệu trở nên nặng nề lần nữa, một màn sương huyền ảo nhẹ nhàng không rõ xuất phát từ đâu đang phảng phất trùng trùng bao phủ đi cái ốc đảo này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Bỏ ngạn tử linh kiều

...

Mảnh đất không lồ này có không có dấu hiệu của bất kỳ nguyên tố nào phản ứng.

Trong thiên địa sở hữu vật thể trên căn bản đều có nguyên tố mà thành, nếu không phải doanh trại cấm chế của một ai đó, rõ ràng trên cái thế giới này không có nguyên tố phản ứng chỉ sợ cũng chỉ có chân không cách nguyên.

Cấm chế loại bỏ nguyên tố mà pháp Mạc Phàm từng gặp qua của Hắc ám vương tuy to lớn nhưng không phải dĩ nhiên chiếm đóng cả một lãnh thổ thuộc tính, điều này vốn dĩ không thể đem ra so với chân không cách nguyên trước mắt.

"Người băng qua cái huyết tương đại dương đến bờ bên kia, sẽ có cơ hội tìm được thể xác ai đó". Mạn Châu Vu Hậu nói với Mạc Phàm.

Trên ao đầm này nhưng là từ đầu chí cuối đều ngửi thấy mùi máu tanh, khắp nơi một mảnh đỏ sẫm, tử khí nồng nặc.

Đối với Mạc Phàm mà nói, rất có khả năng là cái hắc uyên mình từng bị Michael quăng vào.

"Nhưng phía trước là huyết hà, làm thế nào để sang đó, đừng nói là chúng ta phải bơi qua a".

Mạn Châu Vu Hậu vẫy nhẹ tay về phía trước, lập tức hình thành lên một tràng lại một tràng dây leo hoa bi ngạn, chúng đỏ rực nối tiếp thành hàng, từ đầu này chẳng mấy chốc đã chạm đến bờ bên kia.

"Bỏ ngạn tử linh kiều!"

Những này bỏ ngạn hoa nhìn qua như mỏng manh kia lại trở nên vô cùng cứng cáp, dĩ nhiên có thể bước đến vô cùng thoải mái. Trông từ xa lại đẹp như một bức tranh thôn sơn u ám được viền những nét huyết dầu do một vị nghệ nhân nào đó tạc lên hết sức công phu.

"Bỏ ngạn mạn châu của người thật sự có ích như thế, dĩ nhiên còn có thể làm cầu".

"Người tốt hơn bất kịp bước chân của ta, chúng nó sẽ nhanh chóng héo tàn".

Mạc Phàm cũng không nói nữa, vội vội vàng vàng theo chân Vu Hậu đi tới, quả nhiên những đám bỏ ngạn hoa cả hai vừa bước lên đã nhanh chóng héo rũ, từ màu đỏ như máu đã ngả sang màu đen, là tả rơi rụng xuống huyết hà bên dưới.

"Huyết đầm tầng thứ hai luyện ngục nằm ở bên dưới". Mạn Châu Vu Hậu nói với Mạc Phàm sau khi cả hai đã sang đến bờ bên kia.

Không gian nơi này tựa hồ như một cái sơn cốc, không có tầm tối như lúc trước, chỉ nhưng lại bốc mùi tanh tưởi của xác chết, ở một góc khuất kia có một mảnh toàn là máu thịt xương cốt rải rác không khỏi làm người một trận tê cả da đầu.

"Hồng hồng hồng~~~~~!!!!"

Đột nhiên từ mặt đất bên dưới, một tiếng gào lên đủ để rung chuyển cả cái mảnh đất này, cảm giác như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ!

Thanh âm này cách Mạc Phàm cùng Mạn Châu Vu Hậu mỗi lúc một gần, dĩ nhiên cũng không phải bên tai ảm tối, mà dao động cho bọn họ màng nhĩ đều muốn tan vỡ, cả đầu lung bung lên từng cơn đau nhứt!!

Trước nhất ý thức được vấn đề chính là tồn tại một kẻ thống trị nào đó, Mạc Phàm tuy rằng suy yếu nhưng vẫn có khả năng đem tinh thần chí lực bản thân quan sát tường tận.

Loại này gầm gừ, dĩ nhiên không phải do một con gây ra, chỉ ít phải đến tầm cỡ một đại đạo vài trăm sinh vật tạo thành.

Cũng còn may, không có đế vương trong số!!!

Tiếng gầm gừ bắt đầu đến gần hơn, trong giây lát mấy trăm khối đất ở bên dưới bề mặt bằng phẳng nhô lên!!

Bọn chúng thoát khỏi toàn bộ bề mặt đại địa huyết đầm, mà che giấu ở sâu bên trong, càng là ba cái thân thể khổng lồ hoàn toàn lộ ra ngoài, to lớn đến nỗi đủ để khiến một nơi hoàn toàn tĩnh mịch này phải nổi lên một trận sóng gió kinh hoàng.

Ngay trung ương khu vực, ba cái sinh vật màu đen liên tiếp chậm chậm đứng lên, chờ đến khi hoàn toàn thức dậy, toàn bộ xương cốt hình thù đồng loạt trước mắt xuất hiện khiến người ta không khỏi chấn kinh.

Màu đen thân thể sừng sững hiện hữu giữa bóng đêm yên tĩnh, đột ngột xuất hiện những sinh vật hình thể khổng lồ đến choáng ngợp như vậy, khiến cho toàn bộ những đại địa huyết đầm ở đây triệt để muốn hòa tan.

Ba cái màu đen quái vật nhanh chóng phát hiện ra hai vị khách không mời mà đến, nó thân thể to lớn run lên, đem trên lưng những thứ này tiểu côn trùng sinh vật hất phui xuống mặt đất.

Động tác của nó tốc độ hoàn toàn không tỷ lệ nghịch với cơ thể khổng lồ, mỗi một cái bước chân của nó, thậm chí là một cái cường đại phong hệ ma pháp sư cũng khó lòng thoát khỏi.

Trên lưng cự nhân, mấy cái nhỏ bé sinh vật khác vốn dĩ nếu có tồn tại cũng đã sớm vạn phần hoảng sợ mà thoi thóp chết đi, Mạc Phàm vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ tới chính mình lại là giẫm lên một cái to lớn sinh vật màu như thế dưới Luyện Ngục này...

Cự nhân Titan!!!

Dĩ nhiên vẫn tồn tại những loại Hắc ám cự nhân này sống sót dưới địa ngục vị diện.

Bọn chúng đoán chừng phải cao lớn ít nhất 300 mét, toàn thân nồng nặc mùi tử vong, đầy thù hận. Thật giống như mấy ngàn năm trước, cùng nhân loại, đồ đảng giao thủ qua, liền bị lưu đầy xuống tận đây chịu lao tù.

Hết thấy phát sinh đột nhiên, lần nữa trở về yên lặng cũng rất nhanh chóng, từ đầu chí cuối chỉ có thấy được cái này sinh vật khổng lồ hung cường, theo sát mà đến chính là đen kịt một màu tử vong, một chút chỗ trống để né tránh cũng không có!

"Rống~~~~!!!"

Một tiếng gầm lớn vang vọng chấn động cả một khu vực rộng lớn, từ bên trong một cái góc tối son động dần dần nứt ra tựa như một cái cửa hang bí ẩn.

Vết nứt càng ngày càng lớn, một cái đầu có gai nhọn dài từ bên trong lộ ra, tiếp tục là mấy trăm cái đầu hoang dã sinh vật khác đồng thời xuất hiện, mỗi cái đầu đều có một cặp mắt màu xanh lục hung ác nhìn chằm chằm kẻ xâm phạm lãnh địa của nó.

Hắc ám cử đầu khuyến!

Thực giống như thần tổ của bọn địa ngục tam đầu khuyến bên trên Hắc ám tập khu.

"Nó là Hắc ám cử đầu khuyến vương, viễn cổ giống loài của khuyến lai mà người vẫn thường hay thấy trong thư tịch nhân loại, thực lực dĩ nhiên cũng vượt trội hơn rất nhiều". Mạn Châu Vu Hậu nói.

Mạc Phàm nhưng là tự mình oán hận, đánh chó vốn dĩ cũng xem như một sở trường cá nhân, liền như vậy bản thân đến nỗi để cho một nữ nhân thay mình bảo vệ khỏi loài súc sinh này.

Trước một khắc đại địa son cốc còn trống rỗng đột nhiên giáng lâm vài ba cái cường giả quái vật như vậy, luyện ngục đúng là luyện ngục, cạm bẫy sinh vật như không muốn chứa đường sống sót cho bất kì ai dính vào, ở đây nhưng chỉ là một phần tử trong lực lượng tà khí cường tráng, ba tầng bên dưới kia khẳng định sẽ còn muôn phần đáng sợ hơn, liền có khả năng để vương cũng sẽ cựa quậy lỗ đầu hoạt động, mang khí thế đàn áp tuyệt đối...

Lấy ba đầu to lớn Titan kia, khẳng định cấp bậc không thua kém gì Mạn Châu Sa Hoa Vu Hậu, còn có hàng trăm quân chủ cấp bậc khác tổ hợp thành một cường đại đạo quân.

Thậm chí dưới tình huống này, đến cả để vương sinh vật tự thân bị vây quanh, cũng ít nhiều không khỏi thất thoát lao lực với nhiều điểm tổn thương.

"Người không thể địch lại chúng trong bộ dạng này, mau nhảy xuống dưới đó đi, nơi này hãy để ta". Mạn Châu Vu Hậu thanh âm nhẹ nhàng nói rằng.

"Một mình người sao?" Mạc Phàm thốt lên.

Mạc Phàm đột nhiên thất thần nhìn Mạn Châu Vu Hậu.

Nàng thật sự vì mình mở đường, trước đó không phải đối với mình còn rõ ràng một cái tát trời giáng, càng có lòng đem nam nhân này ở lại làm nô lệ.

Vậy mà... há... Mạc Phàm ta nhân sinh thật có chút ngoài ý muốn a, cảm giác là ở nhân gian hay địa ngục đều là nữ nhân đứng ra trùm váy lên đầu.

"Sao thế, người lại không nỡ rời bỏ ta à?". Mạn Châu Vu Hậu lộ ra một cái tiểu dung.

"Không, ta đại khái chỉ hơi bất ngờ, người vẫn có những nét đẹp rất đối phù hợp cái vương miệng trên đầu." Mạc Phàm dĩ nhiên cũng không có ngăn ngại múa phụ họa cho nàng.

"Xong việc rồi thì người sẽ được ở bên cạnh ta mãi mãi, đừng lo lắng!!!" Mạn Châu Vu Hậu nở một nụ cười gian tà nói rằng.

Nghe đến đây, lập tức Mạc Phàm sắc mặt đều đen, hẳn dĩ nhiên sẽ không muốn có một ngày phải vĩnh viễn trở thành nô lệ cho nàng như vậy.

Vốn dĩ hẳn có chút không yên tâm, nếu đem cấp bậc của nàng ra mà nói, chỉ ba cái gã khổng lồ kia hợp lại, liền không có mấy khả năng toàn tâm chiến thắng... nhưng với sự tình giễu cợt kia, Mạc Phàm nhưng không có nghĩ đến Mạn Châu Vu Hậu sẽ thất bại.

Trong đầu hẳn liền nghĩ đến một vấn đề khác, Bi Ngạn hoa huyết sắc đỏ rực quả thật khiến người có chút say mê, mang một chút gì đó buồn thảm, mang

một chút gì đó tà ác, nàng tựa hồ như là trăng trong nước, hoa trong gương, càng ngắm càng muốn nắm giữ.

Nhưng liệu đã có ai thật sự chạm vào, thật sự nắm giữ được trong tay?

Càng đẹp càng tà độc, càng rực rỡ lại càng chóng tàn...

Mà cái đẹp độc này...

Tự nhiên nhắc đến.

Bất quá, trong lòng ta... đã luôn mang một bóng hình đại diện!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bên dưới huyết đàm

...

Mạc Phàm ngoảnh người nhìn kỹ Mạn Châu Sa Hoa Vu Hậu một lần nữa, hấn nhưng vẫn muốn bảo lưu cho mình một điểm tự tôn nghĩa khí, cũng bằng không mong đợi tình huống ngoài tầm kiểm soát xảy ra.

Chỉ là thoát cái trước mắt mình hóa thành làn sương đen mờ ảo, theo chuyển động lưu đới, cũng không có biết đám mạn châu từ nơi nào biến mất.

“Bọt bọt bọt~~~~”

Ao đầm đen ngịt bên dưới, đột nhiên sùng sục lên những tiếng ong ong giống như bọt bóng đang không ngừng hít thở mạnh mẽ. Đầu tiên là những nốt điểm nhỏ, rồi dần dần phát ra như sóng âm xung kích hình tròn, đến cuối cùng lại mang theo cả một rừng rế Bì Ngạn đâm chồi lên khỏi mặt hồ.

Tiếp sau đó, những tán thân cây kia bắt đầu kéo dài tới, ngăn ngắn mấy giây cũng đã đưa chỗ địa phương đua nở của nó thành một vườn hoa hải ừng đồ điểm lệ.

Son cốc trước một khoảnh khắc còn là mảnh hoang vắng u linh, giờ phút này lại dần dần chập trùng không biết bao nhiêu đỏ sắc đám mạn châu sa hoa quanh phủ, chúng ngấm ngấm xâm chiếm vạn vật, rút lấy hết thủy chất dinh dưỡng của hắc ám bình nguyên này, hóa thành một hồi thực vật diệt sạch!

Bì ngạn sinh sôi mạnh mẽ, phóng tầm mắt nhìn tới toàn bộ đều là chi chít cánh hoa tử vong này, chúng dày đặc khủng bố đến cực điểm, liền muốn nói mấy chục ngàn cây số nơi đây đều không có nổi một con nhuyển trùng có thể sống sót.

Rất nhanh từng con từng con Cửu đầu khuyển không tìm được nửa cái khoảng trống để trốn chạy, lập tức như vậy mà quân chủ sinh vật cũng biến thành một đồng khô cằn, như bị hấp huyết quỷ hút khô hết thủy thành phần chất lỏng, từ trạng vô cùng đáng sợ.

Những gã Titan hắc ám kia rõ ràng tưởng chừng đã là đồng một cấp bậc với Mạn Châu Vu Hậu, dĩ nhiên cũng không có cách nào vạn vẹo khỏi vùng đầm vạn trượng hun hút kia, càng có tầng tầng tử vong huyết ngạn bóp nghẹt lấy mấy trăm mét tám thân thể.

Cảnh tượng này thực sự so với chờ chết, họa chẳng cũng không có mấy khác biệt!!!

“Vẫn là cảm tạ ngươi...” Mạc Phàm nở nụ cười lạnh lẽo như muốn giành cho Mạn Châu Vu Hậu.

Hắn cũng không có nán lại tiếp tục thương thức màn tra tấn kinh hoàng này quá lâu, đối với nàng dự khái là sự tin tưởng phó thác tuyệt đối, một mặt quay lưng lại nhảy xuống vùng huyết đàm dưới chân.

Luyện ngục huyết đàm, về căn bản là đáng sợ, ám ảnh nhất của tử vong.

Mỗi một lần năng lượng triều tịch, trầm sát khai thiên ở hắc ám vị diện diễn ra, hầu hết đều ngưng tụ trở thành chất lỏng màu đỏ đỏ về đây, toàn phần lại lắng đọng xuống tận chỗ sâu nhất của ao đầm bên trong son cốc. Phần năng lượng này mặc dù rất thừa thớt, nhưng theo ngàn năm ngưng tụ, lại vô cùng tinh thuần, nhất nhất là địa phương đặc trưng nhất bên trong luyện ngục.

Trừ đi chính Mạc Phàm lần trước được Asha Corea cứu vớt ra khỏi, nhân loại, hoặc thậm chí yêu ma sinh vật xưa này tuyệt đối chưa có người thứ hai rơi vào mà thoát ra được.

.....

.....

“Ừng ục ừng ục ~~~~~”

Không giống với lúc trước bị Michael nhấn chìm tới, Mạc Phàm tuy là tinh thần đang phải gánh chịu thứ nguyên thời gian đè nặng, giữa lồng ngực càng có một cái thiên sứ tội án rút trích linh hồn mạnh mẽ... nhưng cứ việc bản thân không bị bất cứ thứ gì giống như thần ngữ lời thề giam giữ ma pháp nguyên bản, hẳn dĩ nhiên liền có khả năng chủ động dồn ảnh di chuyển vào bên trong ao đầm dung dịch tanh tưởi này.

Mới bắt đầu ở phạm vi xấp xỉ 100 km gần bề mặt, trọn vẹn toàn bộ khu vực vẫn hoàn toàn là một vùng huyết tương đại dương, đại khái ngoại trừ vị tanh thay thế ra, cũng không rõ có bao nhiêu khác biệt với nước biển thông thường.

Mãi cho đến khi độ sâu đạt tới địa phương nhất định, dung dịch vượt khỏi phạm trù chiều tới của chân không son cốc phía trên, không còn có thể lấy tu vi cảnh giới nhân loại mà nhận biết được.

Đó là vùng chiết khấu thứ nguyên, nơi đen tối nhất trong tất cả vị diện, nơi mà hơi thở sự sống không thể nghe được, ánh mắt sự sống không thể nhìn được, ngũ quan chung quy một trạng thái tuyệt vọng nhận thức.

Lần thứ hai tiến vào trong luyện ngục, lúc bắt đầu bản thân đã tự hứa cố gắng vận động, đến cuối cùng thì vẫn bất lực chìm xuống, trải qua rất nhiều cái tầng luyện ngục bất đồng tình trạng, tuy rằng mỗi một tầng luyện ngục đều có phong cảnh khác nhau, nhưng phần dẫn vật cùng tan vỡ này đều là đồng dạng.

Luôn là tâm lý sẽ có thể vì thứ gì đó hiển ra sinh mệnh chôn ở trong lòng, làm tốt vẹn toàn chuẩn bị, nhưng khi chân chính đối mặt tử vong, dĩ nhiên khó có thể dứt bỏ như vậy.

Mạc Phàm trong khoảnh khắc bỗng trở nên hoảng loạn, loay hoay trong bốn bề đại dương tĩnh lặng này, liền đến phương hướng cũng đồng dạng mất đi phạm trù thông thường hiểu được.

Hắn mơ hồ ý thức được bên mình còn có một Ảnh duệ trường giả thuộc về vĩnh hằng bóng tối này, nhưng dù cho cố gắng vùng vẫy kêu gọi đến thế nào, mọi thứ trên thực tế không hề có lời đáp lại.

Không phải Ảnh duệ trường giả ngó lơ đi Mạc Phàm bất lực, mà vốn dĩ hắn cũng bất lực, bản thân tựa hồ đã nhốt chặt trong tầng băng bóng tối vô hình.

Ảnh duệ trường giả ẩn mình trong cái bóng của Mạc Phàm, nhưng ở cái nơi cô quạnh héo tàn này, vật chất thống trị thậm chí nuốt chửng cả bóng đêm vĩnh hằng thì hắc ám thân ảnh làm gì còn hiện hữu cho hắn trở ra.

Rốt cục, cuối cùng có tầm mắt sắc thái biến mất rồi...

Yên tĩnh...

Tĩnh lặng tuyệt đối, âm thanh đều không có, mà thậm chí bản thân tự mình tạo phát cũng không thể nghe thấy...

Tăm tối...

Tối đến mức những tưởng bản thân không còn mở mắt được...

Là cảm giác khiến người khác sợ hãi tưởng rằng chính mình đã chết đi...

Là tử vong, nhưng còn tồn tại...

Chỉ là cảm giác này, đối với hắn không hẳn xa lạ, càng là nhớ đến những thước ảnh quen thuộc, như chính mình vừa mới tỉnh mộng sau giấc ngủ dài vậy.

Đã từng ngửi thấy mùi máu nồng đậm, không biết gạt bỏ bao nhiêu sinh linh, đã từng cảm nhận cổ sát khí ngập trời phả vào mặt, hầu như khiến người ta nghẹt thở hôn mê.

Đã từng thấy chính mình cái chết rõ ràng...

Mạc Phàm mơ màng thấy mờ ảo bóng lưng của một vị thanh niên trạc tuổi, người này tướng mạo như u linh hư sương, cùng một tâm trạng thấp thỏm lo âu nhìn về phía cánh cổng quỷ dị trước mặt.

Rõ ràng là chưa từng gặp nhau, nhưng không hiểu vì sao bản thân lại nghe được nhịp đập trái tim rõ mồn một từ hắn, như là chính mình đang run rẩy, hồi hộp hé mở từ môn phía trước ra vậy.

“Kết ~~~~~”

Chàng trai kia dần dần hé mở cổng mắt ra... để lộ một màn không gian ác mộng chân thực nhất mà mình từng được nhận từ rất lâu.

Từ trạng chính mình!?

Dĩ nhiên quen thuộc...

Là Thần mộc tinh!!!

Vậy chàng trai đó, phi thường là bản thân hắn lần trước cũng ở tại huyết đàm này chứng kiến rõ hơn bên trong Thần mộc tinh. Cái tâm trạng thấp thỏm mở ra chiếc hộp bí mật đó, dĩ nhiên sẽ khiến người ta mãi mãi không thể nào quên được.

Đằng sau cánh cổng, để cho Mạc Phàm bất ngờ, cái người giết hắn liền rõ ràng không có giống như tưởng tượng. Vẫn là mười sáu cánh sí thiên sứ cùng muôn tràng quang huy lấp lánh lên, nhưng kẻ ban cho Mạc Phàm cái chết, không phải là Đại thiên sứ trưởng Michael.

Người này khuôn mặt từ đầu đến cuối, Mạc Phàm nhưng chưa từng gặp qua bất kỳ vị đại thiên sứ trưởng nào trước đây. Thậm chí hắn còn muốn rục rờ hơn, cường đại hơn cả Michael rất nhiều.

Mạc Phàm rõ ràng rồi! Hắn nhưng thực tế chưa bao giờ thoát khỏi Thần mộc tinh mà lúc đó Triệu Kinh chương không ra, đơn giản là cái thần mộc này ngay từ lúc đầu đã lựa chọn gieo mầm vào chính tâm trí bản thân.

Mỗi lần Mạc Phàm phải đối diện với bờ vực cái chết, hắn tự nhiên sẽ bị Thần mộc tinh trong trí não nguyên rủa xuống cái tử vong tuần hoàn, ám ảnh đến không thể nào sánh kịp.

Mà Thần mộc tinh cũng không có đơn giản chỉ giống như một loại dự đoán tương lai, Mạc Phàm nhưng vừa thấy hình ảnh chính mình ở Luyện ngục lần đó đang soi xét Thần mộc tinh.

Hắn nhắm hai mắt lại...

Hắn muốn cho mình một ít tâm lý ám chỉ, để cho mình có dũng khí đi đối mặt thứ tiếp theo muốn phát sinh.

“Đại ca ca....”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Vẽ bản đồ Huyết đàm

...

“Tế đàn câu hồn phương thức, người thực tế trải nghiệm qua không phải tử vong quy hoạch, nhanh chóng tập trung lại.” Văng vẳng trường âm một nữ hài nào đó đột nhiên tỏa lên bên tai Mạc Phàm.

Kể cả khi hắn có mơ hồ cách này, lập tức cũng liền nhận ra được giọng nói kia đến từ đâu, càng là biết chính xác chủ nhân của nó.

Thanh âm sạch sẽ này mặc dù không thể một thức đánh chết được cái hình ảnh đáng sợ đang diễn ra trong trí não Mạc Phàm, nhưng phi thường vừa đủ để tạo thành một ma linh khác tiếp cận được đến hành lang suy nghĩ của hắn.

Apase!!!

Dĩ nhiên là cái xà nữ nữ nhân này, vẫn luôn xuất hiện kịp thời quan trọng như vậy!!!

Cùng một địa phương chìm xuống, lần này nhưng cứ việc không có một cái thần ngữ lời thề rắc rối, triệu hoán khế ước của hắn hoàn toàn có thể tự do hoạt động. Cũng không giống như trường hợp Ảnh duệ trường giả đang ẩn mình trong bóng Mạc Phàm bị khóa đi, Apase liền là một mối liên kết đặc biệt rất khác, mạnh mẽ hơn đến linh hồn bản chủ.

“Thần mộc tinh vô hạn ảnh, đối với người lần đầu tiên nhìn phải thì chính là tương lai tử vong, nhưng kể từ đó trở đi, nó đồng thời giống như lực lượng lõi thức tâm linh, liên tục gọi nhắc, chỉ là tái hiện này không phải nhất thiết lúc nào cũng phát ra thôi. Cũng không có loại trừ khả năng, dấu hiệu cảnh báo này thực tế đã tồn tại trong tiềm thức người từ trước, thần mộc tinh chỉ là xúc tác đánh thức.” Apase tiếp tục giảng giải.

Nàng trước đây không có rõ ràng, cũng không thể giải thích được thần mộc tinh năng lực.

Nhưng giờ phút này không giống, cứ việc sau khi hấp thụ hết toái tinh được Mạc Phàm trao trả lại cùng những thánh phẩm quan trọng thu về từ sau trận chiến với hai vị tỷ tỷ của mình bên trong Sát Uyên, thêm vào có thời gian ngủ đông dài hạn thức tỉnh truyền thừa cổ lão huyết thống, nàng hoàn toàn lột xác trở thành chân chính nữ vương Medusa.

Mà phải nói, Mạc Phàm đã thăng lên cấp Tà Thánh Vương, đứng dưới Tà Miếu là lãnh tụ có bát hồn cung phụng.

Apase là sinh vật có huyết thống thuộc về giai cấp thống trị ở Tà Miếu, bản thân lại cùng Mạc Phàm ký kết khế ước linh hồn. Do đó, việc hắn thăng

vuông lên cũng đóng một vai trò phi thường quan trọng trong việc xung kích cho nàng lên cảnh giới cao hơn bất kỳ Medusa nào trong quá khứ.

“Apase, nếu ngươi có định nói gì hay làm gì đó, thì nhanh lên, ta cảm thấy một phần tâm thức đang bị mờ dần rồi” Mạc Phàm vội vã khó khăn lên tiếng, hẳn tuy có rất nhiều thắc mắc nghi vấn muốn hỏi nàng, nhưng tự cảm khái loại tình cảnh trước mắt.

Hắn rõ ràng, nàng xuất hiện, ắt hẳn không thể chỉ đem ra lời nói mang tính không vũ như vậy, hoặc là giúp đỡ chính mình, hoặc là cả hai cái duyên phận tri kỉ này cùng chết đi dưới lạnh vắng huyết đàm nơi đây.

“Lực lượng huyết đàm ở đây nôm na có thể coi là đen đúa nhất từng sinh ra trên hết thảy vị diện, được gọi là vật chất tối, chúng nó ngoài việc sản sinh ra cỗ bào ăn mòn mạnh mẽ hơn gấp mấy mươi lần so với hắc ám vật chất, còn có mang đến ngũ quan cô lập, đại biểu màu, mùi, vị, thính, cảm đều vô phương tồn tại. Thậm chí kể cả kim đồng Medusa của ta cũng không thể quan sát được bất cứ thứ gì”. Apase nói rằng.

“Tiểu gia phả của ta, ngươi đừng có nói khó hiểu như vậy, rốt cuộc có hay không cách thoát khỏi đây”. Mạc Phàm âm giọng bắt đầu ngắt quãng, nếu không phải hẳn tinh thần ý lực đã sớm thoát ly nhân loại cảnh giới, tất yếu còn không có khả năng chia đôi tâm trí ra trở chuyển.

Mạc Phàm ban nãy cũng nhìn rõ được loại vật chất tăm tối màu đen kia, đây không phải là lần đầu tiên hắn gặp phải một loại lực lượng đặc biệt.

Lúc trước đối đầu với tuần du thiên sứ Sarel, còn nhớ tới cái gì “Dị không chi sương”, một loại vật chất hiếm hoi cực hạn đến từ vị diện khác, chính loại vật chất này lúc đâm vào trái tim, lò hỏa tâm từ Chu tước của Mạc Phàm hoàn toàn đóng băng, chết yểu.

“Ngươi chưa có chết nhanh như vậy được, nghe ta nói hết liền để tập trung tinh thần mà làm theo”. Apase không chút khách khí quát lại.

Apase bên trong khế ước không gian cũng cảm thụ được đôi chút cái ám ảnh ảo giác để Mạc Phàm chìm trong cực hạn đau khổ, nàng dĩ nhiên đối với nguyên rủa hình thức như vậy cũng không tính là đáng sợ nhất đi.

“Nếu huyết đàm này nguyên bản hoàn toàn là vật chất tối thì chúng ta vô vọng, nhưng trên thực tế nó lại hòa lẫn với nhiều tạp chất khác nữa, ta trước hết đem kim phán chi đồng tử để đồng thời nguyên rủa lên ngươi, hiện tại bắt đầu đi đề lên hình ảnh phản chiếu từ thần mộc tĩnh, để thứ duy nhất đối đến trong đầu ngươi tron tại là một màn đen mà ta đang nhìn thấy”.

"Sau đó, đem tinh thần lực của đồng thời phát tác xung quanh tạo ra sóng xung kích, trước hết như vậy, ta giải thích sau". Apase nói rằng.

Nàng dứt lời, trong tiềm thức Mạc Phàm, đột nhiên toàn bộ màn ảnh trước mắt từ chân thực, nhanh chóng trở thành không rõ ràng, tiếp theo đến mờ nhạt, sau cùng vền vền chỉ còn một màu đen hoãn hoắc đầy ghê rợn, để cho người nhìn vào lập tức không rét mà run.

Chỉ là Mạc Phàm hiểu được, màn đen này chính tựa hồ như Huyết đàm tái cảnh, do Apase đem cái tầm nhìn mà nàng thấy được bên trong tầng thứ hai của Luyện ngục, nguyên rủa lên Mạc Phàm, vô hình cũng giống chồng ảnh lên thần mộc tĩnh mẫm mẫm.

Hắn sau đó, tâm thái cùng nhịp tim một lần nữa thanh bình trở lại, hít lấy mấy lần hơi sâu, tự tạo ra một lần ý niệm liên tục chuyển động xung quanh mình, không ngừng xung kích đến mấy trăm km địa phương.

Năng lực Mạc Phàm đối với một bất kỳ không gian nào đặt chân đến, bao gồm cả Minh giới, Hắc ám tập khu... hẳn đều có thể định hình ra cấu trúc tương đối bản đồ. Duy huyết đàm khu vực này rõ ràng không giống, mức độ cảm nhận phản hồi của hắn tại đây thực sự không khác mấy những sinh vật nhuyển trùng đáng thương.

“Xoay người lại, nghiêng một cái vương góc trọng tâm, rồi phi hành về hướng đó!!!”

Ngay lúc này, Apase tiếp tục cất giọng, nàng nhấn mạnh ngữ khí mang mệnh lệnh bắt buộc, tuyệt đối không có ý tứ cho phép bàn bạc, nghi vấn, để cho Mạc Phàm nhất nhất làm theo, chẳng dám lay động, mà nửa điểm cũng chẳng hề sai lệch.

U tối tĩnh mịch của huyết đàm lưu vực không phải là vô biên, vô ngã, hồng là không gian hữu hạn, tất yếu sẽ sinh ra giới hạn của biên. Apase cùng Mạc Phàm, hai người cứ như thao tác tuần hoàn, một đem ý niệm phóng ra liên tục, một lại cảm nhận thu về, nói cho đối phương biết chính xác chuyển động mình sẽ phải hướng tới.

Trên thực tế, Apase cũng không có khả năng năng cảm nhận được bất kỳ ý niệm nào từ không gian huyết đàm trả về, nàng cảm nhận chính là sóng năng lượng của Mạc Phàm tỏa ra từ bên trong cơ thể hắn.

Dựa vào cơ thể Mạc Phàm để đánh dấu làm một cái điểm mốc, tự mình vẽ lên bản đồ ở Huyết đàm kinh hải này. Đại loại giống như một cái Ra đa phát tín hiệu, kể cả khi Apase không biết xung quanh mình lối ra ở đâu, nàng vẫn có thể giúp Mạc Phàm không bao giờ di chuyển trùng lại con đường vị trí mình đi.

Tất yếu, theo cách như vậy, chỉ cần Huyết đàm không phải vô hạn, cuối cùng Apase trước sau cũng sẽ hoàn thành bản đồ trong đầu mình, dẫn được Mạc Phàm ra ngoài.

...

...

“Đường như đã có thể cảm thụ được âm thanh, hơi thở sinh vật, còn có nhìn thấy vật thể trước mắt.” Mạc Phàm nhẹ nhõm cất lời.

“Chúng ta đã vượt qua huyết đàm!”

Trong vết rách không gian ánh trắng, tiểu mỹ nữ Apase đáng người nổi bật tràn ngập thanh xuân quyến rũ đi ra, đuổi một cái eo nhỏ một môi khiêu gợi, nàng giọng nói cũng không giấu đi nụ cười đầy mỉa mai.

Mạc Phàm xoay người lại nhìn lấy nàng, tựa hồ cũng đã dằng dặc mấy năm thời gian đều là không có trực tiếp đứng trước mặt đóng giả làm một cái huynh muội chân thực.

Bên tai còn chưa hết vang vọng thanh âm tiếng cười quyến rũ của Apase, Mạc Phàm hai mắt thực sự muốn xướt một vết dài rồi, toàn thân dĩ nhiên càng trập trùng lên khí khái nam nhân mãnh liệt.

Rốt cuộc nàng đã trưởng thành...

Còn là một vị thiếu nữ đẹp như yêu nghiệt...

Nữ vương Medusa!!!

“Người thích ta sao, làm một bộ dạng nhưng nhớ như vậy?” Apase khéo mắt lộ ra mấy phần yêu tinh tà khí nói rằng.

“Đến đây, ôm một cái...” Mạc Phàm dĩ nhiên mặt dày phóng lên lao của nàng mà chạy tới ôm, cũng không có để cho Apase một chút cơ hội thoát khỏi vòng tay hắn.

Loại này cảm giác như có điện lưu tán loạn ở bên trong thân thể liên tục chạy qua chạy lại, còn phải nói hương thơm xả nữ trên người nàng nếu được trích xuất ra đem bán làm mấy cái nước hoa cao cấp, thực sự có khả năng trở thành một siêu đại hào phú.

“Há, to ra rồi này...” Mạc Phàm trong lúc cũng vô tình đặt một tay lên ngực Apase cảm thán.

Đổi lại hình ảnh quen thuộc của nàng trong mắt hắn, liền là một cái Âu Châu tiểu thư xinh đẹp bất phàm, dung hoa lệ tuốt, duy nhất khuyết điểm đều thuộc về... trước sau như một.

Vậy nên, lần này trở mã, thực sự mang đến trùng kích độc được cực kỳ lớn đi!!!

“Bốp ~~~~”

“Dâm tặc!!!” Apase ngay lập tức phản ứng lại, nàng tức giận đến đỏ mặt, không khỏi vùng tay tát cho hắn một cái.

Chính mình lẽ ra ban này nên dẫn dụ cái tên vô si này đi thêm mấy vòng huyết đàm, để cho hắn vết thương loét đến chết đi!!!

“Soạt soạt” (tiếng động lạ)

“Hai người vượt qua được Huyết đàm luyện ngục... thật sự ta đã vui về chứng kiến!”

Đột nhiên xuất hiện một đường tia sáng màu xanh lóe lên ở vùng khô cằn, gai góc trước mặt Apase cùng Mạc Phàm.

Bên trong đó bước ra, là một nữ nhân áo trắng bích tinh khiết, nàng theo làn khói bạc lộ đến thân hình đẹp như thiên thần sinh linh.

“Lần đầu gặp mặt, ta tên Mei”. Bạch y nữ nhân vui vẻ chào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bạch tinh linh

...

Huyết đàm tinh mạch là tầng thứ hai, một trọng yếu tiền đề cho Tích lôi ma động, nằm ở tầng thứ ba Luyện ngục.

Giữa hai đại môn tử vong này, giao thoa tà khí suốt mấy ngàn năm quanh quần xung đột, không ngừng cấu xé, tạo nên một cái trường giang cốt địa, phía dưới lất nhất dịch thủy lẫn tro tàn bồi đắp, tạo ra vô ngàn hình thù quỷ dị, bên trên mây trời đen đui và đỏ than hòa trộn. Đại loại có thể hình dung nó giống như một cái bình nguyên hỗn độn, từng phút giây chứng kiến qua cũng đủ khiến người khác sẽ không bao giờ dám hồi ức lại.

Ở dưới ánh hắc hào quang ghê rợn trên nền trời lờ mờ, Mạc Phàm cùng Apase cùng đang chăm nhìn về hướng âm thanh kia đang tản ra, trước mặt họ

chú ý tới một cái nữ nhân Bắc Âu trẻ tuổi đang khoác trên mình tấm bào bạch ngọc đặc biệt tinh xảo, đồng thời nhấn đến mái tóc màu hạt lê của thiên kim cảnh vàng, gương mặt xinh xắn như búp bê, còn có sở hữu thân hình thuộc về loại thượng hạng xuất chúng, vô luận là chiều cao, tướng vóc hay làn da trắng muốt, đều nắm giữ mỹ lực thành thực.

Nàng quả thật rất đẹp. thực tế nếu cùng Apase đứng chung một chỗ, đều có thể dẫn hiện ra loại vẻ đẹp bất đồng, một người là Bắc Âu đại diện, người kia chân chính là Tây Âu nữ vương đại biểu.

“Rút rút”

“A...!!!”

Apase ôm lấy tay của Mạc Phàm bên cạnh rồi bầu thật mạnh vào, để cho hắn được một phen hồn bay phách tán, biết rõ địa phận mình đặt chân.

“Ta nghĩ được khí tức yêu tinh mãnh liệt từ nàng.” Apase trừng mắt Mạc Phàm nói.

Dĩ nhiên, bản thân từ lúc đón tiếp nguồn con dữ dội chấn động kia xảy đến, Mạc Phàm khẳng định cũng đã cảm nhận được bạch y nữ nhân tên Mei đó không phải nhân loại như hắn.

Mà cũng đúng, sống được ở Luyện ngục này, bản thân con người dù cho là cực hạn tu vi, cũng không có khả năng đủ vốn liếng để sinh tồn. Huống chi loại tiêu yêu tinh này còn mạnh mẽ bước ra đứng về đối diện những kẻ xâm lăng, một mặt bình thân đến lạ lùng.

Chỉ là ngay cả Mạc Phàm cũng không rõ ràng được cấp bậc thực sự của cái yêu tinh bạch y đó, nàng nhưng phát ra khí tức khác xa với hầu hết tà ma sinh vật mà hắn từng biết đến, càng phải nói có gì đó rất gần gũi quen thuộc với con người.

“Ta không thể đoán chừng được thực lực của nàng” Mạc Phàm nói rằng.

“Loại năng lực này, ngay cả giới hạn tri thức tiếp thu của Medusa dòng tộc, đồng tử của ta cũng không thể nhìn thấu được nàng.”

Mạc Phàm nhìn về gương mặt của tiểu yêu phía trước kia, biểu lộ ra đôi chút thắc mắc, vừa hay có dịp hỏi đáp.

“Ta có thể hỏi ngươi một số vấn đề không?” Mạc Phàm hướng về bạch y yêu tinh kia, dĩ nhiên không quan tâm đến phương thức đối thủ lắm.

Tuyệt đại đa số những mỹ nhân đẹp thế này, hắn vẫn là xưa nay không có thiện hướng tới, huống chi nàng nhưng là trên ánh mắt nhu mì như vậy, trông thế nào cũng không giống một hung hăng nữ tướng lòng lang dạ sói đang hành quân ra trận.

Có chăng là nhiệm vụ thi hành bất buộc... nàng nếu đánh không lại sẽ chạy vào kêu một ai đó cấp trên xuất phát.

Bạch y Mei kia nhìn Mạc Phàm, gã này thật ngây thơ, bản thân nàng không nghĩ rằng thế gian này lại thực sự có một tên giống như vậy tồn tại.

Hắc ám vị diện dám tới gõ cửa.

Càng có Luyện ngục tử môn đáng sợ nhất cũng cả gan lợi vào.

Dưới chân hắn, giẫm đạp lên bao nhiêu hắc ám sinh linh...

Ấy vậy mà hồn nhiên đứng trước mặt mình đưa ra cái tiểu nhò và trao lấy thông tin, dĩ nhiên Bạch y Mei đối với Mạc Phàm cũng phải phun ra mấy chữ đánh giá tên điên khùng này.

Nàng nở nụ cười khanh khách tựa hồ như hưởng ứng lấy Mạc Phàm lời lẽ.

“Được nha, nếu ngươi thực sự có tư vị bất chuyện cùng trao đổi, ta rất thích, chỉ là hình như các ngươi còn có một người bạn đang bị kẹt ở tầng ngục tiếp theo, nàng có thích chuyện này không thì thực khó nói, vốn dĩ sống được đến giờ đã là kỳ tích chưa từng có rồi”. Bạch y Mei nói, nàng trên ánh mắt mang mấy phần châm chọc Mạc Phàm.

Dưới đáy ao chi đậm đặc năng lượng đồ sộ, yên tĩnh không tiếng động, hết thảy đáng sợ nhất đều tiến hành lặng lẽ tại trung tâm phía trên, ở địa phương này, tựa hồ ngay cả không gian đều mất đi tác động vốn có của nó. Bên trong chất lỏng đỏ quánh kia, phá lệ thấy được một chút ma son hòa diễm như ẩn như hiện, kéo tầm mắt lại gần, liền Mạc Phàm mờ mờ thấy được một cái khí tức quen thuộc, như thể chính mình yếu ớt cố nắm lấy mà vẫn phải buông ra.

Hắn nhú mày, nắm chặt lấy bàn tay mình lại, trong giây lát đột nhiên toàn bộ trạng thái bản thân quay ngoắt thay đổi, giờ phút này, hai đồng tử cũng đã chuyển sang màu xanh bạc quý dị, đồng thời bộc phát.

Cổ sát ý lạnh lẽo sắc bén kia không rõ ràng quá trình như thế nào, liền đã lên tới đỉnh!

Bạch y Mei đứng cách đó không xa lập tức cảm nhận được uy hiếp lớn lao này, nàng hiểu rằng mình đã chọc đúng chỗ điên của tên này, nhanh chóng thả ra từ tay một luồng năng lượng trắng lực màu trắng như phun khói sương.

“Đông!! Đông!!”

Khói sương nhanh chóng phủ kín lấy khu vực, tạo thành một lớp nhuyễn trùng lít nha lít nhít mờ ảo, nửa hư không, nửa vô thực. Từ bên dưới muôn trùng dày đặc đó, lập tức hình thành ra một đường hầm Phong chi linh giới vô cùng khổng lồ, sâu vào trong càng tỏ ra trảng giang cường đại thánh giới bạch sắc, để cho bất cứ ai nhìn vào đều sẽ bị cái hào quang này tưởng rằng nó giống như một thiên đường nhân gian giữa Luyện ngục đáng sợ.

Lấy mức độ khuyếch đại để hình dung, thiên đường linh giới này của bạch y Mei gần như đem sương trắng ma mị của nó che khuất đi cả đường chân trời bên trong ao chi Luyện ngục.

“Xào xoạt xào xoạt”

Một cổ gió lốc màu trắng từ trung tâm thiên đường chi giới đột ngột bùng nổ mờ lên, khiến cho tâm thần của người khác phải run rẩy không ngừng.

Luồng gió lốc thật lớn, khổng lồ đến vài trăm km, một luồng uy áp từ trong đó tràn ngập ra ngoài. Để cho cả cái bình nguyên giữa hai tầng Luyện ngục này, một màn đồ sộ như thế, không ngờ lại chẳng mấy chốc bị thôn phệ sạch sẽ.

Một lực hút mạnh mẽ đang xé nát mấy tầng thâm nguyên sinh, đất đai hỗn tạp cứng rắn đến đâu thì dưới lực xé rách điên cuồng của gió lốc, nó cũng giống như động đất không ngừng lan tràn ra những cái khe, tựa như những cánh tay thô to rắn chắc.

Thân thể của Mạc Phàm cùng Apase giống như là dính vào trên mảng đất bị thôn phệ ở thiên giới trắng xóa đó, mặc cho cơn gió lốc kia có rít gào xé rách như thế nào, họ vẫn không thể nhúc nhích cử động.

“Rào rào rào ~~~~~”

Sương khói bên ngoài vừa bay cao lên hơn một chút, lộ ra vô bọc thiên quân sinh vật ở bên trong, trùng trùng không biết mấy chục vạn sinh vật. Bọn chúng không có nhất thiết là hắc ám đại quân, phần nữa cũng là sinh linh nguyên tố khác, muôn hình vạn trạng, nhưng hết thấy đều một lòng một dạ nghe theo xướng âm của nữ nhân xinh đẹp kia.

Ánh mắt Mạc Phàm vẫn tập trung vào cơn gió lốc, có thể thấy ở giữa cơn gió lốc đó đang ẩn hiện một đại đạo khổng lồ đang không ngừng hướng về mình đi tới.

Hai đồng tử của Mạc Phàm vẫn như cũ đang sáng lên màu xanh bạc, cổ gió lốc màu xanh kia bao lấy hấn đột nhiên loảng ra liên tục mà không rõ nguyên do, mà ở sâu bên trong cơn gió lốc đó, có luồng đạo lôi điện màu bạc trắng lóe lên, nổ vang ầm ầm, khiến cho tâm thần của vạn quân sinh vật phải run rẩy không thôi.

“Sụp đổ...” Mạc Phàm ánh mắt kiên định đi về phía Mei, đồng thời phun ra một hai chữ ảm ý.

“Ầm ầm ầm ~~~~~”

Thiên lôi trắng xóa như mấy tòa ma sơn nổ ra khắp đại địa, chụp xuống toàn bộ thiên giới linh của Mei, kéo nó xuống thêm mấy chục cây số sâu bên trong, mà càng có trên mỗi thân thể những sinh linh kia, mỗi phần một tấc, thậm chí ngay cả khuôn mặt, đều phủ kín huyết sắc, mờ hồ nhìn lại, đờm chút ít mùi vị khét lẹt đầy sợ hãi, rồi nhanh chóng nổ tung, cắt đứt sinh mạng theo làn sương khói phủ đầy bụi.

Liên như vậy, thậm chí còn không có một tiếng la hét lên!!!

Mấy vạn đại quân, liên như vậy, một đòn của Mạc Phàm vốn dĩ chịu cũng không nổi ...

Bất quá ở trong này trừ Mạc Phàm và Mei ra, kể cả mấy chục vạn đại quân kia, cũng không có bất cứ ai nhìn thấy một màn như vậy.

Chỉ nhưng, Mei trái lại ở phía kia làn sương, nàng nở một nụ cười ranh mãnh... Tựa hồ như chính mình đang thưởng thức hành vi tàn sát phi thường này.

Nàng chỉ tay về phía đại quân của mình, khẽ giọng như mệnh lệnh thần phạt giáng xuống.

“Tuần hoàn sinh mệnh của các ngươi, ta không cho phép chết, liên tất cả sống dậy...”

“Chúu chúu ~~~~~”

Bảng bạc ánh sáng trắng từ bên trong tế bào của mỗi sinh linh kia ngã xuống, rành rọt từ động nói liền vết thương lại nhau, dần dần tự mình phục hồi, trở về nguyên trạng ban đầu, thậm chí còn muốn cường đại mạnh mẽ hơn.

Hết thấy cũng là thống lĩnh, quân chủ sinh vật... Hằng hà đầy rẫy như thế, phi thường hồi sinh một cách kỳ diệu.

Mạc Phàm cùng Apase thậm chí đều ngoác cả miệng ra chấn kinh, đòn của Mạc Phàm ban nãy khẳng định không có chừa sót lấy đến nửa cái sinh mệnh, mà cái nữ nhân Bạch y này lại cứ thế một đòn chỉ hồi sinh toàn bộ.

Như này cũng là hết sức kinh khủng!!!

Nàng tựa hồ giống như thần thánh bạch ma pháp giáng thế, mà Mạc Phàm hình dung, càng ẩn nấp lấy năng lực nghịch thiên hơn cả Diệt Tâm Hạ.

Ít nhất đối với bí ẩn lúc này là như vậy...

...

“Bạch... tinh linh, năng khả năng chính là sinh vật cực hiếm trong toàn bộ tinh linh thế gian này... Bạch tinh linh”. Apase đột nhiên cất lời.

Cường đại nhất bạch nguyên sinh để tái tạo thể trạng, trên thế giới này dĩ nhiên còn có tồn tại siêu cấp sinh vật như vậy.

Là cấp sinh vật khan hiếm nhất, tựa hồ đến thư tịch mấy ngàn năm nay cũng không thể có một ghi chép công nhận, đến chính nhân loại cũng chưa từng xác nhận loại tồn tại truyền thuyết này.

Ảnh duệ trường giả lúc này cũng bắt đầu tách ra khỏi cái bóng của Mạc Phàm, hẳn nhưng đã cảm nhận được chân chính mối nguy hiểm trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Linh sứ huỳnh trùng

...

Đại biểu thần hồn bạch ma pháp lãnh tụ bên trong nhân loại, liền hồi sinh một mạng sống đã là tạo ra tổn thương tinh thần lực đến không gì sánh kịp, cái này uy lực vừa chỉ tay phát xuống, đã một hơi đem toàn bộ mấy mươi ngàn sinh vật chết đi sống dậy.

Không tận mắt chứng kiến, rõ ràng không thể nào tin nổi...

Bạch tinh linh trong truyền thuyết đồn đại, vốn dĩ là những cá thể đại biểu cho thiên thần sinh linh, từ lúc ra đời đã mang bạch sắc tố trong người, nguyên tố, tinh hoa trời đất trở thành nguồn dưỡng chất nuôi lớn.

Vì lẽ đó, bạch tinh linh mãi mãi không thể cùng những tinh linh khác đồng dạng so sánh, dù rằng cấp bậc hay huyết thống thì sự tồn tại của chúng luôn nằm ở một giới hạn khác biệt, cao sang và tôn quý, không tùy tiện nhiễm vết bẩn được.

Cho nên tình huống hiện tại, việc một bạch tinh linh chân chính xuất hiện đối với Mạc Phàm cùng Apase đã là khó chấp nhận, càng xuất hiện ở bên trong hắc ám vi điện, vùng Luyện ngục dày đặc nhất tà khí, chuyện này còn phi thường khó hiểu hơn.

“Tôn lão quý!!” Mạc Phàm nói như lời chào với Ảnh duệ trường giả xuất hiện.

“Không có mùi hắc ám sinh vật từ nàng, ta cũng không biết tại sao một tồn tại thanh lãnh như vậy đột nhiên xuất hiện ở Luyện ngục này, nơi mà thậm chí tuyệt đại đa số hắc ám sinh vật không có khả năng đặt chân đến”. Ảnh duệ trường hiểu bộ dạng đó của Mạc Phàm, hẳn đi trực tiếp vào vấn đề.

Mạc Phàm nhưng là đang toàn thân nồng nặc mùi vị nổi điên đầy áp sát khí như vậy, quả thật đã gây lên một áp lực nhất định đối với Ảnh duệ trường giả.

“Rào rào rào rào ~~~~~”

Ở trung ương thiên linh giới, một cỗ năng lượng tinh khiết khác thường đang dao động, theo đó đánh thức đến đại quân sinh linh, để cho chúng lột xác đến cường đại giới lực tiếp theo, gần giống như một cỗ đại chúc phúc giáng lâm trên diện rộng.

Đột nhiên, hàng chục mảng sóng âm tai, điện tai vô cùng cuồng bạo như một trận sạt lở đập nước khổng lồ từ tầng tầng hỗn mang sinh vật rĩa tới nhân loại kia địa phương.

“Vị đại ca này, đừng có mất tập trung như vậy!!” Bạch tinh linh Mei ở phía xa chỉ đạo, tiện thể cũng dung hí nhắc nhở đối thủ của mình.

Nàng thực sự từ lúc bắt đầu bước ra căn đường, tâm tư không giống với một cái quỷ đã hung tàn, mà trọn vẹn chiêu số đều mang hình thức cợt nhả, đại khái giống như một tiểu hài cô nương trên ghẹo ca ca của mình.

Yết hầu Mạc Phàm bị làn sóng lực lượng phía trước làm cho đều trở nên giật giật, bấy nhiêu đây quần thể đánh úp, tuy rằng so với chính hắn còn không có khả năng xứng đáng có được một cuộc chiến lâu dài, chỉ nhưng muốn vượt qua đẳng đặc vật cản như vậy để đến vị trí bạch tinh linh kia... dĩ nhiên cũng không dễ dàng gì.

Nhất là với tình cảnh hiện tại, Mạc Phàm đang suy yếu đến mức cực hạn, trên gương mặt lộ tiểu lên những đường kẻ hốc hác, hơi thở không đều đặn. Giết thêm một đơn đạo quân nữa đã là khó, huống hồ nếu không triệt để đánh cho tan nát, khả năng chúng sẽ lập tức được hồi phục.

“Roạt~~~”

Apase không biết từ lúc nào đã di chuyển về phía trước một chút, nàng chuyển động như thể chính mình phát sinh vô ngần tàn ảnh, len lỏi như măng xà luồn lách trong mảnh rừng nguyên sinh, rồi nhanh chóng cuốn quanh đến một nhược giả hàng ngũ quân chủ trong số mà không có gặp bất cứ lực lượng nào phản kháng được.

Bàn tay mềm mại của nàng, không rõ thế nào, liền chớp mắt đã nằm gọn trong tim gan của tên yêu tinh xấu số kia, Apase bóp chết nó từ tận bên trong rồi dịch chuyển trở lại vị trí ban đầu.

“Linh sứ huỳnh trùng (đom đóm) này tản ra xung quanh bọn chúng chính là cốt yếu năng lực hồi sinh của bạch tinh linh, loại thánh trùng nhỏ bé này có khả năng ẩn nấp bên trong cơ thể sinh vật, hấp thụ sinh mệnh của chúng, đem đến tái tạo kết nối mạnh mẽ nhất theo sức mạnh của nàng.

Đây cũng không phải thực tế hồi sinh, mà vốn dĩ ban nãy người không có giết chết được trùng tinh linh này ở bên trong. . . nó mới thực sự là sinh mệnh của lũ sinh vật ở đây.

Bất quá, nếu phải đem đến một loại ma pháp đủ cường đại để đánh tan rã mọi tế bào cơ thể đại quân này thì người trước hết cần hồi phục lại mấy phần thực lực. . .” Apase giải thích cách tận diệt những sinh vật kia, trên lòng bàn tay cũng mở ra loài linh sứ huỳnh trùng mang hào quang sinh mệnh của gã quân chủ vừa bị giết.

“Pặc!!”

Linh sứ huỳnh trùng vừa mới nhúc nhích bay ra khỏi lòng bàn tay Apase hòng hồi phục trạng đã bị Mạc Phàm chụp lại, trực tiếp bóp nát thành vụn quang rồi thả xuống đất, hân nhưng từ giọng nói mỗi lúc càng tỏ ra nôn nóng, nặng nề từ khí hơn bao giờ hết.

“Hiểu rồi, các người giữ chân nàng lại, ta không còn thời gian. . .”

Ảnh duệ trường giả đứng một bên làm cái điệu bộ ngẫm nghĩ, rồi cất lời:

“Cái động ở đáy vực đằng sau lưng nàng chính là Tích lôi ma động, tầng thứ ba Luyện ngục, nơi mà một ít đế vương hắc ám cũng không có khả năng bảo toàn mạng với thời gian nhất định bên trong, hoặc theo như ta được biết, lịch sử suốt mấy ngàn năm nay, người là người đầu tiên bước vào. Đừng nói ta bỏ bê bằng hữu, tiểu yêu tinh với lũ hạ đẳng thấp kém này liền hãy để lại đây, ta giúp người an toàn đi vào”.

Mạc Phàm cũng không có ý kiến gì, hân thừa biết lão tôn giả này vốn dĩ toàn thân đang run cầm cập khi cảm nhận được hủy diệt khí tức bên trong động phát ra, tiện thể mượn lấy một cái cơ cầm chân giùm để ở lại. Với thực lực Ảnh duệ trường giả hiện tại, bạch tinh linh đẳng kia dù cho thuộc về cấp bậc thần chi đi nữa, khẳng định vẫn chưa có khả năng làm đối trọng lớn lao để gây uy hiếp.

Chỉ là như thế cũng tính bằng tốt đẹp kế hoạch đi, Mạc Phàm không có tâm trạng lên tiếng, hân hít sâu một hơi, kìm nén cơn đau từ lồng ngực rồi cực tốc động ảnh về phía trước như một con hắc điều từ yên vượt qua hăng hà sóng sinh vật lao đi.

Địa phương thiên linh giới của Mei xác thực to lớn đến vô ngần, bao nhiêu lần sóng thâm sinh vật chướng ngại kia, một mực không có để cho Mạc Phàm yên ổn chọn lựa tầm nhìn để mà chớp mắt di động, dĩ nhiên buộc hân phải chọn lấy phương thức này tiến tới.

Bạch tinh linh Mei lơ mơ ngủi thoáng được hơi tức yếu ớt nhưng vô cùng dồn dập của cái bóng đen kia trước mặt mình tự do di chuyển, nàng liền đem thiên linh sắc tố ra tạo thành một thanh bạch linh sắc nha, xoay người chữa tới chặn lại.

Lưỡi kiếm màu trắng chém tới lập tức biến đổi thành lục đoạn sóng trường, cắt mặt đại địa thành mấy ngàn vệt trắng xóa, thanh tao cùng gọn gàng đến vô cùng tỉ mỉ, giống như chính nàng đã chuẩn bị sẵn từ trước vậy.

Không gian chân quyền chưa có kịp bình an hồi phục lại bắt đầu uốn cong lên hình dạng của sáu con thiên nga to lớn vỗ cánh phành phạch, bao quát che hết tầm nhìn bóng đen kẻ địch phía trước lại.

Ám mạch của Mạc Phàm có để cho tay hân nổi đến một ít lạnh người, bạo động chính mình bản thân hiện tại nếu trực tiếp va vào cỗ lực lượng kia, phần thiệt hại sẽ hoàn toàn lớn lao, nhất nhất không phải cách thức tốt đẹp vẹn toàn gì.

Mà bởi vì ám mạch hân không mang đến nguồn cơn dữ dội, Mạc Phàm một thân chấp niệm, càng cuồng vọng như mãnh hổ, không cho rằng đó là điểm tiêu uy hiếp, nửa điểm chần chừ mới chính là nguy hiểm thực sự.

Trong quá trình động ảnh chuyển động, Mạc Phàm toàn thân là một cỗ trùng ảnh hắc ám ở mỗi tế bào trên cơ thể từ bàn chân cho đến tận đỉnh đầu, hân xoay người một cái, cặp mắt trở nên trắng toát không còn hiện ra đồng tử, mà từ đỉnh đầu xuống bàn chân lại như xuất hiện thêm lít nha lít nhít bạch lôi cuồng mãnh.

“Chớp chân di hành!!!”

“Roẹt ~~~~~”

Đang từ vận phi hành vô cùng nhanh, Mạc Phàm trong chớp mắt, liền chuyển thành thần ma cực tốc, nhanh đến vượt đến không còn thấy được, phía sau đoạn đường hân bỏ lại giống như vừa mới chống chịu cơn thịnh nộ sấm chớp cách dời khỏi thứ nguyên không gian, có tia hỏa sinh ra từ ma sát, nhưng lập tức tắt đi do chân quyền đến sau chưa kịp đồng thời chuyển động.

Mà ở trong cái thần ma cực tốc ấy, bạch linh sắc nha của Mei vẫn còn đang chậm rãi vung xuống, chậm tới mức như là nàng đang bị băng chi đóng khối vậy.

“Păng!! Păng!!”

Chớp cái Mạc Phàm đã đứng bên trong vùng an toàn của Bạch tinh linh Mei, tạo ra một tầng chân quyền dao động ngược lại thổi bay hết đòn pháp của nàng, thậm chí còn để lại nhiều vết cắt lõi điện trên khuôn mặt điểm sắc đó.

Di chuyển nhanh tạo thành quán tính cường đại vốn dĩ là chuyện bình thường, nhưng quá trình thần tốc của Mạc Phàm lại không hề có quán tính phát sinh, hẳn cứ như vậy mà dừng lại tức thì ngay trước mặt tiểu yêu tinh kia.

Bất quá, xung quanh hai người họ vị trí, dần dần mới thấy được những tia chớp như băng gai thoát ần thoát hiện.

“Muốn đùa với ta cũng được, nhưng lần tới ngươi nên chọn đúng từ khóa để nói ra!!!” Mạc Phàm cặp mắt trắng toát, lăm lăm như một vị thần sấm sét tinh trầm giọng nói.

Càng là có một ngón tay đặt ngay giữa trán nữ hài bạch tinh linh này, hẳn chỉ cần khẽ nhúc nhích một chút, nàng khả năng rất khó có thể bảo toàn tính mạng.

Chỉ nhưng Mạc Phàm không có giết lấy nàng, trước mặt khắc còn đứng trước mặt hù dọa, liền bạch tinh linh Mei vừa chớp mắt, hẳn đã không còn, tựa hồ như một bóng ma u linh giữa cõi địa ngục vậy.

Để lại cho tiểu yêu tinh Mei một cái trạng thái trống rỗng, có hoang mang, lo sợ, cũng có nhẹ nhõm không sao mở được lời.

Bạch tinh linh, đại biểu thiên thần lực lượng tồn tại...

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng sinh mệnh của mình đột nhiên lại nhỏ bé như vậy...

Trên thế giới rộng lớn này, thực sự còn có những kẻ chậm tới cấp bậc thần ma... giống như Ngài vậy!!!

Mei quay đầu lại nhìn về hướng khi lưu phả qua mặt mình, đó là vị trí tích lõi ma động, tầng thứ ba của Luyện ngục.

Mạc Phàm đã đi vào rồi, hẳn triệt để không còn dung chân nửa cái dấu vết ở lại vùng đất tro tàn này.

Phải mất khoảng vài phút sau đó, những người ở lại mới ngửi được chút ít mùi khét của lõi điện va chạm vào không gian...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tay không phá xích

...

Tích lõi ma động thuộc một phần góc ngách bên trong đầm lầy chi ao, đương nhiên vẫn như cũ bốn bề xung quanh là mảnh đục ngầu của huyết tương đại dương.

Không có khí tức hơi thở, không sinh vật tồn tại, không có một mặt trời phía trên tỏa ra mùi hương sự sống...

Chỉ là so với cái không gian tĩnh mịch như bên trên huyết đầm kia, nơi này vĩnh viễn luôn ầm ầm rung động, cũng không biết bao nhiêu ngàn năm rồi chưa từng có giờ phút nghỉ ngơi, yên ắng. Hoặc có thể là ngay từ lúc tạo hóa khai thiên, hình thành...nó vốn dĩ đã như vậy, chưa bao giờ thay đổi.

Ma động được bao phủ bởi những tảng hắc thạch khổng lồ đan xen hết lớp này đến lớp khác, chúng mang hình thù của những quả ma son lặn ngập xuống vùng sinh, quanh năm tắm huyết dịch của ao đầm mà vẫn bình an không một tiêu giảm, không tồn tại nửa điểm bị ăn mòn, để cho bất cứ ai nếu vô tình chứng kiến đều không khỏi liên tưởng đến cảnh tượng phía bên trong khoang miệng của một siêu cường bạo chúa nào đó đang chìm trong giấc ngủ.

“Austin... cảm ơn ngươi”.

Bên trong một góc son hắc thạch, đột nhiên phát ra âm giọng thủ thi, đứt quãng sắp hết hơi của vị một nữ tử tóc đen.

Nàng đứng tựa đến tảng đá sau lưng to lớn, bị buộc chặt bởi những sợi dây xích quỷ dị nào đó, cố gắng nhích lên đôi tay để đặt trước lồng ngực, như muốn vuốt ve lấy linh hồn của một sinh vật nào đó đang từng bước thối rữa nhưng vẫn luôn miệt mài bảo vệ mình.

“Chúng ta may mắn vượt qua được tầng thứ hai bên trong Luyện ngục, tưởng chừng có thể tự mình cứu lấy nhưng lại tiếp tục chìm xuống thêm một tầng

thứ ba... Mà kể cả chúng ta có thoát được khỏi tầng thứ ba này, cũng chẳng ai biết được liệu có hay không xuất hiện nhiều thêm cái cảnh giới cạm bẫy tiếp theo nữa... có thể là vô hạn đi..."

"Do đó, ta quyết định sẽ ở đây dừng lại, chọn một ít phương thức quyết định liều lĩnh, đem mạn quang của hắc ám khắc lên địa phương này để đánh dấu... nếu có một ai đó xuống được nơi đây, nhất định sẽ thấy cái này ánh sáng ma pháp cứu viện".

"Bất quá thời gian ở Hắc ám vi diện chính là lợi thế duy nhất của chúng ta... một vài giờ ở đây vốn là khoảng thời gian rất dài ở thế giới của hắn..." Vị nữ tử chậm rãi nói rằng.

Phía kia lời nguyền oanh tạc rộng khắp nhưng không có đến được địa điểm nàng đóng trụ, cứ như rằng đem đến một số phương thức ảo hình dụng cụ, là điểm mù của vạn cân sấm chớp không thể nhìn thấy, một mặt yên ổn thờ phào tạm thời.

Đề càng yên tâm, vị nữ nhân này còn dùng một ma cụ bí ẩn hiếm thấy, tự xích mình đến bên tảng thạch, vẫn là không có đề trong lúc bản thân gục xuống, ngã ra khỏi vùng an toàn, đánh động lực lượng tiềm điện trên cao.

Bầu trời hiển thị qua cặp mắt nàng lúc này phi thường hui quạnh, không thể nghe được một điểm thanh âm, cũng không nhìn thấy nổi nửa điểm quang mạn, thậm chí cảm giác thân mình nhiệt độ từ lúc nào đã chẳng còn, chắc hẳn tử vong cũng chính là đi qua như vậy, chỉ là loại này trống rỗng thực sự để cho người ta cảm thấy hoảng hốt, cái kia lộ ra mấy phần cô độc càng làm cho trong lòng dâng lên một trận chua xót!

"Austin, ngươi là sinh vật ở thang bậc cao hơn chúng ta rất nhiều... vậy ngươi hiểu bao nhiêu về nhân loại?"

"..."

Sợ hãi không phải cô độc, mà là sẽ không bao giờ lại có loại cảm giác này, như vậy liền cùng một người chết không có gì khác nhau, dù sao vị nữ tử sợ nhất chính là loại kia hình ảnh mình vẫn còn tồn tại, nhưng trong lòng trống vắng, không thể tự mình nói ra lời mà bản thân gìn giữ.

"Có một loại tình cảm, vậy thì gọi là tình thân, không có miễn cưỡng phơi bày đến, nhưng trong lòng vẫn luôn tồn tại cảm xúc thật thuần khiết..."

"Đi thôi... Austin, không còn thống khổ nữa..."

Nàng kiệt sức rồi...

Hai mắt đã nhắm mắt lại...

Tựa hồ đã buông thả người mình lơ lửng trên dòng huyết dịch kia...

"Mùi hương... ta phải nhanh lên!!"

Một thân ảnh hắc hắc đang trôi nổi như hư không, chuyển động cực kỳ khoa trương, quái dị bên trong tích lời ma động.

Chỉ nhưng rất nhanh, người này liền cảm nhận được một lực lượng cường đại sấm chớp ở đâu đó liên tục thờ ra, đem mấy trăm cái đại đạo khổng lồ không ngừng vỗ đến bề mặt.

Càng đi sâu đến gần vùng tối, loại chấn khủng khiếp đó cũng nồng đậm hơn rất nhiều. Tối cuối cùng, bước tiến của vị nam nhân chợt dừng lại, hai đồng tử đen nhánh mang theo vẻ hoang mang nhìn vào giữa biển sấm sét kia.

Ở nơi đó, một trường hồn thạch tỏa đến ánh hắc quang như được ma kim đúc thành đang cuộn mình tích trữ, mà trong cái quá trình nhọc nhằn này, không khỏi rò rỉ tại vô số đạo lôi điện màu đen lệt xệt khắp nơi, nung nấu cả thiên địa sinh ra, thực sự y đúc cái gọi chân chính luyện ngục tình cảnh.

Cảm nhận được tại bên trong hồn thạch hắc ma kim lôi truyền ra dao động hủy diệt làm cho Mạc Phàm trạng thái có chút trở nên cực kỳ thận trọng, chỉ là mặc dù vậy, sắc mặt hắn cũng không có chút biến đổi nào, một lòng quyết liệt tiến tới.

Mặt đất bắt đầu rung lên từng cơn chấn động, ở bên trong từng mét khối thể tích bốc lên hơi, có thể thấy ít ỏi thạch bụi, khoáng đá đắm chìm ẩn mình. Cứ việc cái số lượng phần tử này phi thường nhỏ bé, nhưng cả một tầng hang ma động, thêm vào vành đai tro địa ở trung lưu giáp với huyết đàm thì lập tức mang một ý nghĩa khác.

Hai tay hắn nhanh như chớp biến ảo một loại tinh ấn vàng nâu quý dị, sau đó bỗng nhiên một đại lượng phù sa cùng dịch bụi tử trùng ào ào khuấy đảo trong ao chi đàm, nó nhanh chóng hóa thành một đại môn màu vàng nâu cực kỳ quý dị, dày đặc đến hàng hà lớp thổ những bao bọc, từ bên ngoài nhìn vào thì cái đại môn kia tựa hồ như một cái đại sảnh cung điện hoàng gia, không biết đến tột cùng là nó sẽ thông đến không gian nào.

Mạc Phàm suy tàn đến nỗi khả năng chạm lên mạch tinh tử cũng chẳng còn, bản thân chỉ còn có thể dựa đến phụ hiệu này cường đại của thổ hệ để hi vọng thoát đi càng sâu càng tốt đến địa phương kia.

"Oành oành oành!!!"

Ma lòi mang linh tính trời sinh, tổng cộng có mấy trăm cái đại đạo đen ngịt mang những hình thù yêu quý to lớn, mà ở bên dưới dung huyết Luyện ngục, càng tỏ ra như trận phong hảo hóa liên luyện kiếp, cùng tấp nập xé toạc chân không, thiêu đốt khí quyền, oanh đến Mạc Phàm mục tiêu.

Thỏ nhường tồn tại là khắc tinh của sấm chớp, nhưng giờ phút này, đại môn tinh chi khổng lồ là thế, những tường tường đồng vách sắt là thế, liền sau khi những đợt đại đạo kia dồn dập bổ vào, lập tức không ngừng sặc lờ liên miên như một mảnh mộc sơn đang bị ngục lòi bẻ ngang sát phạt.

Dung huyết xung quanh trong khoảnh khắc tách ra trăm ngàn mảnh, hợp lẽ cũng không thể đồng thời chịu đựng được áp lực lớn cỡ này xâu xé.

Tiếng va chạm oanh lòi mỗi tấn suất khủng bố hơn, để cho trời đất luyện ngục lãnh thổ này vắng vắng không có ngừng lại. Việc này cũng là lần đầu tiên từ lúc hình thành đến giờ, tích lòi ma động mới được duy nhất một lần nổ tung dữ dội đến vậy, như thể chào đón lấy một kẻ thù đặc biệt suốt bao nhiêu ngàn năm, vạn năm, thậm chí hàng chục triệu năm ngủ say.

Phút chốc trôi qua, đại môn vàng nâu hoàn toàn trở về lại cát bụi, mà thậm chí đến cát bụi cũng không còn, để Mạc Phàm một thân xanh xao, hỗn hển thờ đốc phải trực tiếp nghiêng rãng chống chịu loại kia tra tấn, loại kia hành xác.

“Bành! Bành!”

Phòng ngục đổ vỡ, hắc ma lòi hung dữ tiếp tục ác liệt giẫm lên gã kia nhân loại cổ chấp bước vào, mạnh mẽ ghim sâu đến da thịt, lồng ngực của hắn bắn vỡ ra, đem đến một cảnh tượng chân thực nhục hình tra tấn của kẻ trọng tội dưới thẩm phán diêm vương, kinh hoàng chấn động đến sồn cả gai óc.

Không gian trước mặt mờ ảo do đón nhận hàng loạt cân lòi bổ xuống, nếu đổi lại bất kỳ một sinh vật thuộc cấp bậc cường đại đến đâu, cũng sẽ không tùy tiện dám coi thường.

Chỉ trừ một...

Mạc Phàm!!

Mãi mãi không có ý tứ dừng lại, đơn độc ở giữa cái không gian đen tối này, liền có thể thấy bầu trời trên đầu hắn thả ra cả vạn tia lòi sấm hắc quang đè xuống, giống như một người vác mấy tòa xích hủy diệt trên lưng vậy, để cho mỗi bước đi nặng nề kia càng mang đến mấy phần hồn phách siêu lạc, huyết dịch tung tóe ra.

Đau nhói cỡ nào, thống khổ đến cỡ nào cơ chứ?

Loại này dần dần lột da cùng dây vò bức bách vốn dĩ không sao hiểu thấu được!!

Chỉ là ta có một vị bằng hữu...

Thực sự không rõ có phải bằng hữu không vẫn không dám chắc!? Hay như một cái quan hệ mờ昧 đến không sao diễn giải được,

Muốn thoát ra, muốn phá vỡ nó, nhưng không dám...

Muốn giấu nó đi, muốn bỏ lại, nhưng không nỡ...

Mà thậm chí vị bằng hữu này đã chết hay chưa, ta cũng không rõ ràng được.

Bất quá!!! ta muốn nhìn thấy nàng, vậy thôi...

Ánh mắt Mạc Phàm cực kỳ hồ hững nhìn xung quanh, hắn đã ngủ được nhờ bé mùi hương kia quen thuộc nhường nào phát ra phía trước, hơi thở từ vòng cực kỳ nồng đậm hòa quyện bên trong khiến cho hắn tuyệt đối kiên định ý chí bản thân.

Ác ma huyết dịch nhỏ xuống...

Tựa hồ như cả một trường giang đầm máu luân hồi, cùng với đại dương kia trộn lẫn với nhau, nghịch ý nhưng không bài trừ.

Khi ma lòi địa ngục tiếp tục mạnh mẽ ghim đến lồng ngực Mạc Phàm liên hồi, đột nhiên từ sâu bên trong cơ thể hắn, bỗng xuất hiện một tấn phòng ngục vô hình, khi hai bên va chạm vào với nhau liền sinh ra một loại lực đạo đáng sợ khiến cho chân quyền xung quanh trở nên băng liệt, hiện lên vô số khe nứt.

“Phốc! Phốc!”

Xung quanh Mạc Phàm đột nhiên nhảy vọt ra tám cái tòa ma sơn khổng lồ, mạnh mẽ dâng lên thần lực công hiến vì trời đất, mỗi một cái tòa sơn bao gồm hai cái dây đeo trắng tấp sinh ra, tạo thành tổng cộng hết thảy mười sáu cái u linh tay trụ, một lòng một dạ chống lấy địa ngục hủy diệt đang đè xuống đầu.

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Mạc Phàm, khiến cho hắn mũi này cũng phải nở ra vài phần hãnh diện, xúc động cùng tự hào không ngớt.

“Nghĩa, Chính, Trung, Kiên thiện hồn vì Ngài mà động lòng đi tới...”

"Tật, Cuồng, Cừu, Lam ác hồn vì Ngài mà quỷ phục noi theo..."

"Tà Miếu lãnh tụ muốn đi đến đâu, hắc ám vị diện này dù bất kể ai cản đường, chúng ta đều không cho phép."

Là Nhất Thu...

Hồn cách Nhất Thu cũng hóa thân thành một cái tiểu sơn nhỏ bé so với những người còn lại nói lớn lên.

Dù cho có bị thiên sứ tội án bào mòn trên người, đến nỗi xơ xác sắp không chịu nổi, Nhất Thu nhưng vẫn như cũ đối với Tà Thần mình tín ngưỡng tuyệt đối không thay lòng.

Tám tòa ma sơn không hoàn hảo, chấp trũng cùng phần này yếu ớt vốn dĩ cũng không có vì vậy mà nhu nhược không hiên ngang.

Tà Thánh Vương trong mắt bọn họ, vị này thiên địa nhân cách, tà vong khí lực hội tụ, vĩnh viễn bất đồng không thể thay thế!!

Hắc ma lôi vẫn tiếp tục nổ oành oành trên mười sáu cái bàn tay bát hồn, nó gào thét như mãnh hổ núi sơn, muốn xông tới cắn xé lực lượng nào đó bên trong Mạc Phàm.

Nhưng mà cái này tòa sơn kia, vốn dĩ không sao xuyên phá được, dù cho có đạt đến một ít tiểu tổn thương trên bát hồn này, nhưng rất nhanh vẫn như muối bỏ bể, lực lượng đó thực sự mạnh mẽ trường chừng như cả bầu trời có sụp xuống cũng không cách nào chọc đến cái gã tiểu tụy kia phía dưới được.

Gào thét, hắc ma lôi chỉ biết điên cuồng gào thét...

Bụi bặm bên dưới từ từ khuếch tán đi, đến cuối cùng thì tiêu tán hẳn, còn lại thân ảnh Mạc Phàm vẫn lơ lửng ở trên không trung như lúc trước.

...

"Xuy..."

Bên một góc sơn động, không biết có phải do âm thanh tả luan kia quá đổi chấn kinh không, Asha Corea đang nằm thiếp đi cũng mở mắt hướng về.

Nàng nhưng trên thân thể cũng đồng dạng đầy rẫy thương tích đến không thể nào tưởng tượng ra một nhân loại chịu đựng được, liền xiêm y không còn vẹn toàn mảnh, da thịt thì lem luốc, còn có vài vết khét lết nhầy nhụa bị ăn mòn trong huyết đàm tầng ngực thứ hai cùng ma lôi tra tấn lúc bước đến tầng thứ ba này.

Mà bản thân nàng còn như vậy, đồng nghĩa lớp bảo vệ bên ngoài, hắc long trọng trang đã hoàn toàn bị đánh cho vỡ nát, chỉ chừa một phần nhỏ long khôi trên đầu nàng chặt chẽ che chở. Mà cũng nhờ như vậy, khuôn mặt dung hoa đẹp đẽ kia tự nhiên không có lấy một tiểu tổn thương tổn, liền cả đầu tóc chỉ vẫn tẩm tấp một ít tro bụi trong ao đầm.

"Mạc Phàm..."

Asha Corea mơ hồ tầm mắt, thấy được thân ảnh nam nhân trước mắt, nhưng nàng không rõ ràng được chính xác, mà tự bản thân mình cũng chẳng đủ sức thốt lên lời, cứ vậy mà nội tâm yếu ớt gọi lên cái tên mà mình ảo giác nghĩ đến.

Miệng nhỏ không thể động đậy được, không có âm thanh phát ra, một chút dấu hiệu cũng không có, nàng cứ vậy mà hai vành mắt đỏ bừng bất lực nhìn về hướng lôi động đang kéo tới.

Chỉ là loại này hơi thở nhỏ nhoi vẫn quá đủ để cho Mạc Phàm từ phía xa cảm nhận được.

Ở trung khu một mảnh luyện ngục tối tăm, một cái tầng trụ cùng những sợi xích đang gắt gao trôi buộc trên thân một nữ tử có vóc người tuyệt diệu. Mà trên gương mặt tái nhợt như tờ giấy của nàng, cặp con ngươi hé mở một cách yếu ớt cùng với bộ dạng thống khổ của mèo con đang đau đớn chịu đựng, xiêm y thì lam lũ, da thịt đầy rẫy những vết thương tựa hồ còn thâm hại hơn cả hẳn.

"Asha Corea!!"

Nhìn thấy cảnh tượng này, Mạc Phàm hầu như không thể giữ được bình tĩnh, càng xung kích ra một cỗ tà lực dữ dội chứa sự phẫn nộ phát ra trực tiếp từ thân thể, bao quát đôi mắt hấn trần đầy tơ máu, hung hăng đến không gì sánh kịp.

Hắn lao thật nhanh đến nơi nàng vị trí, dùng lấy tay không bẻ đến toàn bộ những sợi xích kia, những thứ vốn dĩ được đúc rèn như đao cụ giam giữ của Parthenon Thần Miếu, nếu không phải tự đọc loại cổ ngữ chủ pháp, vạn phần sẽ gây nên phản hệ tự bạo cho bất kỳ ai muốn phá vỡ.

Nhưng Mạc Phàm không có quan tâm, kể cả những sợi xích kia có mang quang mạn thiêu bao nhiêu thối rữa trên tay hắn, kể cả ác ma huyết dịch có đổ thêm bao nhiêu đi nữa, hắn cũng bỏ mặc, đặc biệt không có để thứ gì trong tầm nhìn của mình.

Phần này cố gắng không để nàng thương tổn, phần này về mặt sợ hãi đến tột độ, Mạc Phàm lúc này chí cao vô thượng hay cùng cực suy nghĩ đều không còn quan trọng, quan trọng chính là nàng không có chết, hắn sẽ mãi mãi không lại một lần nữa buông đi cánh tay yếu ớt đó.

“Dừng lại đi...Mạc Phàm...”

“Người...tên điên này...” Asha Corea không có nói được, nàng cố thốt lên những lời nói vô vọng, không có để hấn tiếp tục.

Nàng oan ức không thể tự mình mở lời.

Trên đời này thực sự có tên ngu ngốc như vậy, cũng không biết rằng sợi dây xích kia là quang minh tồn tại, bất đồng cùng hắc ám vị diện, liền sẽ do chính nàng nắm giữ khả năng tháo ra, chỉ là nàng nhất thời không có thể trạng làm được...

Tức giận nhưng khâm phục,

Mạc Phàm tồn tại giống như Thái dương liệt nhật trên cao, thỏa thích thiêu đốt chính mình chiến đấu, chỉ vì trong lòng kiên định đáp án...

Khâm phục...chuyển sang một chút hạnh phúc đan xen...

Asha Corea không có nửa giây rời mắt lấy Mạc Phàm tay không, xé bỏ từng sợi, từng sợi huỳnh xích quang chi.

Cuối cùng, nàng bật khóc, cặp mắt kia xinh đẹp như bảo vật nhân loại bên trong đã bắt đầu tràn ngập nước mắt.

“Đồng!! Đồng!!”

Toàn bộ xích được tháo ra, Asha Corea đỏ gục người xuống lên tay Mạc Phàm như thể không còn khí tức hơi thở, là chính mình vẹn toàn kết cục này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Hắc quang hồn thạch

...

Asha Corea ngừng thở, nhưng không có triệt để chết đi, bất quá giống như trạng thái rã người sau thời gian dài ngâm mình bên trong hắc uyên lạnh lẽo.

Nhân loại, chung quy vẫn có khoảng cách sinh mệnh rất lớn so với đế vương sinh vật.

Vì vậy, ngay cả đế vương nếu cũng không dễ dàng gì sống sót được bên trong Luyện ngục này, Asha Corea cầm cự suốt mấy giờ sinh tồn đã là kỳ tích đáng kể.

Tại trên tay Mạc Phàm, hấn cảm nhận được cơ thể nàng hầu như không có nửa điểm nhiệt độ, từ trên xuống dưới một mặt đầy áp những vết thương chí mạng, yếu ớt đến tột cùng.

Trong lúc nhất thời không biết phải làm gì ở tình huống này, Mạc Phàm đôi mắt đỏ hoe lên, vội vã luồn tay qua vùng tấm lưng của nàng, cuộn mình ôm thật chặt. Còn có trên người phát kích bùng lên một lượng lớn nhiệt hòa, dĩ nhiên ngọn lửa không có khiến nàng thương tổn, mà là sưởi ấm cho thân thể lạnh to đang khô héo dần dần đó.

“Asha Corea, Asha Corea...!!!!”

Viêm tước phủ ra mỗi lúc mỗi hùng hực hơn, tạo thành cái một thanh hỏa trụ cuộn cuộn sáng rực như quang minh thần chỉ soi xuống địa ngục nhân gian, nhanh chóng thiêu đến bốc hơi mấy tầng huyết dịch chảy quanh.

Mạc Phàm đặt chân xuống Luyện ngục, luôn là tâm lý sẽ có thể mãi mãi không bao giờ nhìn thấy nàng lần nào nữa, có thể đã chết đi, cũng có thể cùng tro tàn hòa lẫn, chỉ là làm tốt vẹn toàn chuẩn bị, chôn nàng trong lòng...cuối cùng khi chân chính thấy Asha Corea còn xương còn thịt ướt lệ trước mặt, hấn tuyệt đối mười phần liền sẽ đều không cam lòng để nàng ở lại.

Vì vậy, hấn tức giận!!

Hấn hận đến mức ác ma gân mạch cùng huyết vẫn đều muốn sinh viêm...

Liệt diễm bên ngoài cường đại là thế, nhưng cũng không có so được với cơn cuồng nộ đang bốc cháy dữ dội bên trong trái tim Mạc Phàm.

Hấn ôm nàng gọn ghẽ trong vòng tay to lớn kia, càng là bên dưới sự che chở của tám cái tòa hồn trấn Tà miếu, khoa trương như thể thiên địa cũng vì vậy mà bất lực chia cách.

“Ta ở đây, ngươi không có được phép chết, bất kể cái gì cũng không được phép chạm vào ngươi... Mau tỉnh lại!”

“...”

“Ngươi ôm ta hơi chặt...” Asha Corea thủ thủ bên tai Mạc Phàm.

Giọng nàng đột nhiên run lên, mang ý nghĩa cực cường sáng khoái đến cho hắn.

“Vậy mới phải, vẫn là tỉnh rồi!”

“Ngươi phóng hỏa to như vậy, ta liền cả khi ngủ cũng cảm nhận được...”

Mạc Phàm trầm nghĩ cũng đành cười khổ, quả thật vừa rồi hắn mang đến mấy phần khoa trương như thế, dù bản thân thể trạng không còn tiếp cận được bất kỳ cái ma pháp nào thì triển, nhưng cứ việc phần nộ từ sâu bên trong, dẫn đến nội tâm, huyết dịch tăng nhiệt độ điên cuồng phi thường giống vật dẫn cháy, tạo điều kiện để trái tim hòa thân lập tức bắt nhiệt, bùng bực đốt lên.

“Mạc Phàm, ngươi bao giờ có nghĩ đến xuống lại địa ngục cứu ta... sẽ có khả năng mãi mãi chúng ta không thể trở lên được?” Asha Corea vẫn nằm gọn trong lòng hắn, rướn lấy chút hơi thở, thều thào hỏi rằng.

Từ trong nội tâm nàng, không biết tại sao lại lộ ra cái biểu cảm một mặt mong đợi đáp án của hắn.

“Chưa từng nghĩ đến... chỉ là bất quá ta rất không ưa gì địa ngục, vậy nên sẽ không có chuyện ta nhường ngươi cho nó!!!” Mạc Phàm dứt khoát trả lời.

Asha Corea nghe được lời lẽ này, đột nhiên hé đến một nụ cười mỉm trên môi, ánh mắt không có di dời trên tấm lưng hắn.

“Tay của ngươi...” Nàng nói rằng.

“Không sao rồi, ngươi không sao là tốt rồi!!!” Mạc Phàm không hiểu ý tứ của Asha Corea, hắn nghĩ nàng lo cho vết thương của mình.

“Tay của ngươi đang đặt ở đâu.” Asha Corea đỏ mặt, cố giọng nói.

“Há, ta vô ý, ta vô ý...” Mạc Phàm giật mình buông tay ra khỏi...mông nàng.

“Ta lại cảm thấy trên gương mặt ngươi càng là mong muốn hành động ngược lại, đôi mắt tiêu hồ kia còn bày ra sự thích thú rõ ràng.” Asha Corea nặng thêm ngữ điệu lời nói, nàng nếu như có một chút sức lực, khẳng định đã tiện tay rút long nha trong không gian ra chém đầu lưu manh.

“Rõ ràng vậy sao?”

“Rất rõ ràng!”

Chuyện này cũng không thể trách hoàn toàn Mạc Phàm, hắn xuất phát bắt nguồn từ một lòng muốn cứu Asha Corea, nhưng tới công đoạn ôm nàng vào biển lửa, lại phát sinh đôi chút sự cố ngoài ý muốn.

Nếu phải đổ lỗi, nhất định đó là do dáng vóc kia...

Mạc Phàm ban đầu đặt tay lên vùng lưng bên dưới ngực Asha Corea, nhưng tựa hồ loại này đường cong uốn vào bên trong, liền bắt ngờ tụt tay xuống điểm eo thon. Không phải nói, eo thon cũng chỉ được tính như chặn đường cong trên vòng đua, vẫn phải tìm một nơi khác, tốt nhất nó phải nhô ra, có độ bám tốt để dừng lại...không có tụt tay nữa, cuối cùng tất yếu chính là mông của nàng, địa phương đáp độ hoàn hảo.

Vốn dĩ, hắn còn tưởng rằng mình cứu lấy nàng, đem đến một vài lời nói suốt mướt lay động lòng người, liền sẽ được một màn sủng ái nịch ân nào đó. Kết quả, trái lại suýt chút đã bị nàng nhân cơ hội chém chết dưới Luyện ngục lạnh lẽo này.

“Phải rồi, ta nhớ rằng ngươi có một ma cụ phi thường thần kỳ...”

“Nhắm mắt lại, quay mặt qua bên kia!”

Nhớ ra cái gì đó, Mạc Phàm định mở lời đòi chủ đề, nhưng chưa nói dứt câu thì lập tức Asha Corea đã hét lên vào mặt hắn.

Mất mãi một lúc, hắn mới hoàn hồn hiểu chuyện, quay lưng đến địa phương khác, kèm theo cái điệu bộ lúng túng lẫn hã hê đồng thời.

“Hãy..., ta không có nhìn kịp, ngươi đến mảnh xiêm y cũng không trọn vẹn đầy đủ thể mà... cũng còn tốt, ban này ôm lấy ngươi, tựa hồ cảm thấy màn cạo sát này có chút da thịt nhiều hơn, hóa ra chính mình chưa được nhìn nhưng đã nếm...”

Asha Corea giận tím mặt khi nghe câu sau, nàng là làm sao lại dễ dãi như vậy để bị tên hạ lưu này nói ra những lời đáng xấu hổ.

.....

.....

Trong lúc chờ đợi Asha Corea thay bộ y phục khác, Mạc Phàm nhưng chú ý đến thời điểm chính mình bị lôi đánh đến bết nhè huyết dịch.

Toàn bộ mấy ngàn đạo hắc ma thiểm điện kia công kích với cách thức lạ lẫm quỷ dị. Dưới tình huống sở hữu mạnh mẽ kháng lôi, hắc cũng chỉ mơ hồ nhìn thấy được chân thực hình thù của những thanh sấm chớp này, càng là phải chấp nhận thụ thương vô cùng nhiều.

Ánh mắt hắc lập tức tia đến vị trí cao nhất của ma động, nơi mà ngay từ khi vào, bản thân liền cảm nhận được một tồn tại cổ lõi năng khổng lồ.

Hắc quang hồn thạch!!!

Một tảng thạch tinh kim treo mình ở địa phương nổi bật nhất, ẩn chứa năng lượng Lôi hệ vô cùng vô tận, thật giống như hết thấy nguyên lực của một hồi lôi bạo khu vực đều là do nó tích trữ quá nhiều mà rò rỉ ra.

Vậy phải nói, nếu giả sử như chân chính nó triển khai... Tích lôi ma động khẳng định đã trở thành hoang động rồi, mà khả năng cả cái Luyện ngục này cũng sẽ ảnh hưởng không nhỏ...

Dàng đáp hèn mọn phơi ra chút đỉnh, tượng trưng cho chính hắc lòng tham nhen nhóm nổi lên...

“Đó là hồn lôi đại biểu ở hắc ám vị diện.” Asha Corea phía sau đi tới nói rằng.

Nàng vừa thay y phục xong, liền không khó nhận ra ngay hành vi muốn cướp bóc tại nhà địch của hắc.

“Hồn lôi sao, không phải hồn lôi uy lực làm sao có đạt tới mức độ thành trì này?” Mạc Phàm há to miệng ra hỏi rằng.

Asha Corea không có trả lời vội, nàng đưa bàn tay nhẹ nhàng đặt trên ngực Mạc Phàm, ánh sáng màu xanh lam tràn ngập tại đó xuất hiện, để cho trái tim hắc kịch liệt nhảy lên, liên tục không ngừng tái tạo cơ thể, Mạc Phàm có thể cảm giác được mình tất cả tinh kiêu, tinh vũ đang có thu hoạch bổ sung.

Đây không phải là lần đầu tiên Mạc Phàm được chứng kiến màn trình diễn này, hắc nhưng tại quá khứ ở học phủ chi tranh chạm trán Hy Lạp quốc phủ, mà gần hơn là thời điểm trên lưng Huyền Xà tại Parthenon Thần Miếu.

Tinh nguyên dây chuyền trước ngực Asha Corea phát sáng, tuyệt đối là thượng hạng thần khí khiến cho hết thấy bạch ma pháp sư trên thế giới này phải thêm thường đến chảy nước miếng.

Vô luận là tâm linh hệ, trì dũ hay chúc phúc, đều không có năng lực khôi phục ma năng, bao quát rất nhiều ma khí cùng ma cụ, phần lớn mọi người vẫn tiến hành tự thân an dưỡng, kích thích tốc độ khôi phục ma năng.

Bất quá, cũng chỉ có Diệp Tâm Hạ, nắm giữ thần hồn, trực tiếp có thể làm được điều này, dĩ nhiên nàng cũng sẽ khuyếch đại hơn rất nhiều, không thể đem ra đặt lên bàn cân so sánh.

Trong thời gian thật ngắn, Mạc Phàm khôi phục được hai thành toàn thịnh, thêm vào một ít thương tích ngoài da, chấy khét cùng xương cốt được lành lặn phần nào.

“Ta không được như Diệp Tâm Hạ, dù có xài đến một số phương thức ngoại lai hỗ trợ, vốn dĩ chỉ là múa rìu yếu ớt cho người lúc này, nếu có nàng ở đây ắt hẳn sẽ khác...”

Asha Corea mặt mày tái nhợt như tờ giấy, hơi tức thống khổ động lòng người. Nàng vốn bị thương cũng phi thường nặng nề, mặc dù vẫn tính là ma năng còn dồi dào, nhưng tự mình chữa trị đã coi như quá sức rồi.

Thậm chí, trong trường hợp đạt tốt nhất trạng thái, nàng như cũ vẫn không có khả năng hồi phục quá ba thành ma năng cho Mạc Phàm.

Nhưng như thế cũng tốt rồi...

Bản thân hắc lúc này là để vương sinh mệnh, chính mình nắm giữ thể cách muốn bỏ xa rất nhiều so với nhân loại cực hạn, nàng hồi phục hai thành... vậy cũng đủ để xài mấy cái ma pháp phòng thân.

Trạng thái cơ thể, tinh thần ý chí cũng tốt hơn trước rất nhiều, không cần phải trâu bò giờ mặt ra nhận đòn chờ cứu giá.

“Mạc Phàm, trên người người còn có một vết thương quang ấn, nội tình liên quan đến hồn cách bên trong...” Asha Corea khó khăn cất lời.

Thiên sư tội án trên người Mạc Phàm không có bị Tinh nguyên mặt dây chuyền của Asha Corea làm mờ đi, càng là phản ứng vô cùng mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ta cung phụng bát miếu Tà Thần

...

Là phản hệ!?

Trước mặt khác còn tưởng rằng mình đối với kích ứng từ ma pháp đặc biệt của Asha Corea hoàn toàn phù hợp, nhưng kết quả cuối cùng mọi chuyện lại không có đơn giản như vậy.

Tinh nguyên dây chuyền kia một mặt tồn tại giống như thiên tính, là nhất phẩm bảo bình do vị tông môn thần bí nào đó tại Parthenon chế tác ra, mặt khác rõ ràng vẫn nằm trong phạm vi ảnh hưởng bởi Thánh Thành giáng xuống.

Không những không có bài trừ thiên sứ ma pháp, mà còn cung cấp đến một ít dinh dưỡng thượng hạng khiến cái tinh lạc màu huỳnh quang của Michael còn nở rộ thêm mấy phần rõ ràng, lập tức để linh hồn Mạc Phàm bị điên cuồng rút ra.

Sắc mặt hắn trở nên ngày càng khó coi, liền cảm giác sức sống thân thể đều triệt để đánh mất...

“Mạc Phàm, hồn ẩn bên cạnh người chính là trọng yếu, tháo nó ra!!!” Asha Corea đến một bên đỡ lấy vai hắn, đồng thời nhận ra ngay cái tòa sơn cách kia trong hàng ngũ nhưng lại quý dị rất đồi khác biệt.

Ánh mắt Mạc Phàm có chút khó khăn giao tiếp với nàng, hắn giờ phút này không thể nào điều tiết được khí trạng của mình, trên trán lất nhất nhiều vài mồ hôi, cả người phát sinh một cỗ tà tính đến đỏ rực lên, mà nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy tám cái quang ảnh khác nhau liên tục thay phiên phản chiếu trên mặt hắn, giống như một cái tí vi bị nhiễu sóng khi đang dò tìm kênh vậy.

Tám hồn cách liên kết với nhau và kết nối với chủ thể ác ma Mạc Phàm, dĩ nhiên cũng sẽ là điểm chí mạng khó tránh được.

Nghĩa hồn Nhất Thu nếu chết đi, bảy cái hồn còn lại sẽ bị ảnh hưởng, bản thân Mạc Phàm cũng sẽ vì vậy mà thương tổn phản phệ. Chính mình chết hay không thì chưa thể xác định được, nhưng giả sử không có biện pháp nào khác, hắn sau này cũng là tổn thương hồn cách vĩnh viễn, liền không khác biệt với một kẻ bị phế đi ma pháp.

Chặt đi sợi dây xích này, tự diệt một hồn thể, chấp nhận khuyết mất một phẩm chất, khả năng cũng chính là cách duy nhất đi...

Chỉ là như vậy...sẽ hợp tình đúng lý sao?

Trực tiếp quay lưng lại, bóp chết đi một cái Nghĩa hồn của mình...

Nhất Thu chính là Hồng ma đời thứ nhất, tuy rằng đối với một số chuyện hắn làm ra, khẳng định thiên địa bất dung...nhưng hắn đã chết rồi, là bản thân ở nhân gian chọn lấy phần này nghĩa khí, từng ấy năm sinh sống, dâng hiến đến Tà thần sinh mệnh, dưới Tà miếu đại biểu thiện hồn.

Mạc Phàm nhiều lúc nghĩ rằng Hồng ma đời thứ nhất vì tham vọng cá nhân, đến cuối cùng đổ vỡ, từ sự truy sát của đại thiên sứ Sariel cùng Michael mới giành lại phần này công hiến cho Mạc Phàm.

Nhưng trong suốt thời gian là hồn cách kia, liền kết chặt chẽ như vậy, Mạc Phàm lẽ nào còn không rõ ràng sao?

Quý hồn còn quanh quẩn ở trong nhân thể, là bởi vì nội tâm bọn họ có nguyện vọng chưa hoàn thành, có lo lắng, không muốn rời đi trước khi không nhìn thấy kết quả.

Những hồn này, đối với trần thế đều có tàn niệm chấp niệm, chỉ có chặt đứt tàn niệm chấp niệm, bọn họ mới sẽ triệt để tiến vào tà miếu, trở thành canh gác hồn cách.

Phương pháp chặt đứt tàn niệm cùng chấp niệm của bọn họ cũng rất đơn giản, chính là hoàn thành nguyện vọng của bọn họ, việc này dĩ nhiên cũng do Tà Thần lãnh quyết.

Nói cách khác, Nhất Thu ngay từ đầu đã tự quyết số phận, đem chính mình nhiệm vụ lớn nhất, là có nghĩa với Tà thần.

Hắn bao năm tìm kiếm, tích góp tà miếu tám vị canh gác, mỗi một cái đại diện cho một loại phẩm cách đặc thù trên thế giới này, phân biệt là nghĩa hồn, chính hồn, trung hồn, kiên hồn của phần thiện, cùng với cuồng hồn, lam hồn, tật hồn, cừu hồn của phần ác... hết thảy đều xoay quanh Mạc Phàm sự kiện. Cuối cùng, nguyện vọng chính là đem Tà thần, vị vương thiếu khuyết này chân chính giáng lâm.

Ta nếu tận diệt đi nghĩa hồn này, khác gì chính mình bất nghĩa, một cái tà thần để cho vạn kiếp bất phục!!!

Mạc Phàm khổ tâm quay lại tám cái tòa hồn sơn sau lưng mình, ánh mắt hắn tràn đầy nỗi day dứt nhìn về nghĩa hồn đang tổn thương kia.

Để cho hắn càng thẹn hơn tự đau xót, Hồng Ma Nhất Thu hiểu được tình huống, tựa hồ cũng không có nửa điểm ý nguyện phản kháng, một lòng một dạ nở nụ cười chấp nhận như thể phần này an ủi cùng cảm thông hãy giữ lại trong người.

“Mạc Phàm, cảm ơn ngài đã chấp nhận ta!” Nhất Thu đột nhiên là tà bước tới trước mặt vị Tà thần của mình nói rằng.

“Người nói cho ta biết, nếu người là ta, người sẽ làm gì?” Mạc Phàm hỏi.

“Giết, trực tiếp diệt đi Nghĩa hồn của mình... ngài là Tà thần, không có vì một người rồi bỏ đi mà suy yếu.” Nhất Thu thẳng thắn trả lời.

Câu trả lời này để cho Mạc Phàm im lặng trong giây lát, mãi một lúc mới tiếp tục mở miệng với nửa nụ cười trên môi.

“Thế tại sao lúc đó ở Song Thủ Các, người lại chấp nhận mang tà châu đi để cứu lấy mọi người, đem chính mình trở thành Hồng ma, để cho cả cái thế giới này nhìn vào thống hận không bao giờ thoát được? Ta là Tà miếu lãnh tụ, lẽ nào đối với nghĩa khí chính mình còn không bằng?”

“...”

Nhất Thu nhưng hai mắt nổi đến mấy tia bình an pha đến một chút tự hào.

“Ta đã đứng, trên thế giới này vốn dĩ không ai hợp thức trở thành Tà Thần hơn ngài. Suốt quãng thời gian dài gửi gắm, ta từng chút từng chút một chứng kiến ngài trưởng thành lên, thực giống như một phần ký ức của mình năm đó không trọn vẹn được vung đáp lại. Mạc Phàm, ngài cũng không cần phải vì ta mà nặng nề tâm ý... bất quá, ta quả thực không có xứng đáng làm nghĩa hồn của ngài”. Nhất Thu nói rằng.

Mạc Phàm đột nhiên để ý đến lời lẽ kia, một mặt nghiêm túc trừng mắt với Nhất Thu, trước mặt Tà thần vương phong, tuyệt đối bất kỳ một hồn cách nào cũng không nên đùa cợt.

“Từ rất lâu rồi, ta đã chọn cho ngài một chân chính nghĩa hồn khác, so với ta thậm chí còn muốn xứng đáng hơn, cũng là để cho vị trí này thiện hồn bên trong tà miếu càng cao đẹp hơn bất cứ ai, bất cứ nơi nào trên nhân thế.” Nhất Thu tiếp tục nói rằng.

Dứt lời...

Sau lưng tòa sơn Nhất Thu, đột nhiên ỳnh ỳnh một cái ngọn ma sơn đồ sộ hơn đến mấy mươi lần xuất hiện, để cho tích lời ma động trong tâm mắt Mạc Phàm bỗng chốc biến thành một cái giếng trời bị đóng nắp lại.

Dày đặc u linh tà khí như vậy, rõ ràng không thể xác định toàn cảnh, chỉ loáng thoáng thấy được cái này sinh vật có màu đen diện mạo, càng ở chỗ mình ánh mắt nhìn kỹ hơn, Mạc Phàm thậm chí cảm giác mình chỉ là xem được thứ này trên lưng một góc của ma sơn.

Quá to lớn!!

Thứ này lớn đến một chút đều không thể thấy rõ, theo nó từ từ đi lên, Mạc Phàm cảm giác mình cùng rơi vào đến một cái vạn trượng Hắc Uyên bên trong, loại kia nhỏ bé cảm giác xông lên đầu!

Sương mù sinh ra từ ma sơn, bằng cách nào đó có thể tồn tại đồng thời dưới đáy Luyện ngục này, mang đến một hồi chấn động, một hồi rung chuyển, mà bên tai Mạc Phàm, bắt đầu nghe đến những thanh âm vô cùng quen thuộc.

“Aus...Austin...” Asha Corea che lại miệng nhỏ của mình chấn kinh.

“Gào gào gào gào gào ong ong ong~~~~~”

Thân thể lúc này của hồn ảnh sinh vật ma sơn kia hiện lên rõ ràng hơn bao giờ hết, đó chính là Hắc long đại đế!!!

Hơn nữa, lần này tái hiện lại trước mắt, khả năng cũng đã là quá khứ trạng thái mạnh mẽ nhất của Hắc Long, một đầu viễn cổ chân long. Đồng dạng không thua kém gì so với quang minh kim long kia trên đỉnh Thánh Thành, nếu phải nói còn muốn lâm liệt, hung dữ hơn bội phần.

Hắc long đại đế, nhận sự ủy thác cho phép của Mạc Phàm, đem bản thân mình không trọn vẹn, trở thành then chốt chìa khóa cứu tính mạng Asha Corea suốt mấy giờ bên dưới Luyện ngục, chấp nhận vĩnh viễn trầm luân ở tại bùn tanh huyết dịch này.

Nhưng kể cả như vậy, bản thân khổ hạnh không dứt được chấp niệm, càng mạnh mẽ hơn níu kéo lấy Nhất Thu nghĩa hồn, mong muốn trả đến cái nghĩa tình cho Mạc Phàm cùng Asha Corea.

Năm xưa, viễn cổ chân long này cùng Văn Thái là bằng hữu, cũng coi như trưởng bối chứng kiến Asha Corea hàng ngày lớn lên. Đến lúc Văn Thái chết đi, chính mình lại ở ngoài cuộc không giúp gì được, tự thẹn nhốt mình đến Bạo quân sơn trấn thủ.

Dưới tình huống bị Tô Lộc đặt bẫy lợi dụng, cái nghĩa năm xưa được Asha Corea một lần nữa đánh thức trở lại. Sau đó, nhớ đến Mạc Phàm cứu rồi mình khỏi oan nghiệt, đến khi chết đi vẫn mong muốn trả ân nghĩa này thành thần binh ma cụ cho hắn.

Từng sự kiện, từng sự việc trôi qua, loài sinh vật cuồng bạo nhất thế giới này nhưng là trái lại thể hiện cái nghĩa khí cao đẹp, động lòng người nhất.

Nguyên vọng duy nhất chính là cả đời, cả vạn kiếp sau muốn trả nghĩa cho Mạc Phàm, tự mình thăng cấp thành hồn thể canh gác tà miếu. Mà bên trong, càng trở thành kẻ mạnh nhất hồn cách khai sinh ra.

Là Nghĩa hồn hoàn hảo nhất nhân gian!!!

Bảy cái tòa hồn sơn còn lại cùng viễn cổ hắc long nghiêng mình quỳ xuống xung quanh Mạc Phàm như loại nghi thức tế đàn đêm không trăng.

Nhưng lần này Nhất Thu không có đứng cùng bọn họ, hắn chỉ đơn giản chấp lại một cái tay lên ngực, đơn giản cúi người xuống làm một cái hành lễ với vị thần linh trong mắt mình.

“Ta thực sự không phải nghĩa hồn của ngài!! Bất quá trong thời gian được ở bên cạnh, ta rất tự hào, cảm ơn đã cho ta giải thoát chấp niệm của mình...”

“Ta là Nhất Thu! Ta cung phụng bát miếu Tà Thần!!!”

Kim nén nói hết ra những lời này, khuôn mặt Nhất Thu mang đến vẻ hạnh phúc đến lạ kỳ...

Sau từng ấy năm cảm đến danh tự hồng ma, hắn đã mệt mỏi...

Tâm nguyện cuối cùng, vốn dĩ chính là chứng kiến một cái Tà thần mạnh mẽ nhất ra đời, để trải lại mình được siêu thoát, được trở về cùng người thân đã chết đi...

Nhất Thu một tay vặn lấy cổ mình, tự xé thân thể u hồn ra làm đôi, tạo thành hai cái sợi dây nguyệt mâu mang hắc quang lấp lánh.

Tám cái hồng hồn bên cạnh Mạc Phàm đột nhiên được hai sợi dây nguyệt mâu chiếm cứ tà nguyệt quán quanh xuống tám cái phương vị của Mệnh hồn cùng thân cách.

Trong nháy mắt Hồng Ma hoàn thành tự mình cứu rồi, chữa trị đến linh hồn thương tổn cho Mạc Phàm cùng bát hồn còn lại, để siêu thoát khỏi nhân thế này.

Cũng giống như một ngọn núi lửa tảo bạo đang sôi sục phun trào, bát đại hồn cách và linh hồn Mạc Phàm đang cùng nhau tái sinh trở lại!!

Bát hồn cách trong thiên địa mới hoàn toàn tụ hội.

Càng vì một cự hồn chết đi mà mạnh mẽ hơn bội phần!!!

Mạc Phàm đứng ở dưới cổ lực lượng kinh diễm đập chòn vừa khai sinh, đứng ở trung ương bát hồn cách, hết thấy đều hóa thân trở thành một vị vương đế lâm liệt nhất.

Có thể nhìn thấy mạng tinh lạc ngấn trên lồng ngực và ràng buộc trong linh hồn Mạc Phàm cũng theo phương thức vô cùng tàn nhẫn này của Mạc Phàm cùng nát tan!

Ngưng Tụ Tà Châu trước ngực hắn giờ phút này cũng vỡ ra tan tành, đại biểu Hồng ma đã vĩnh viễn trở thành quá khứ.

Giữa làn sương huyết dịch kia...

Chỉ có một kẻ duy nhất tồn tại đi ra, kẻ duy nhất để cho thiên địa bát hồn cũng phải quỳ phục dưới chân...

....

“rắc rắc ~~~~”

Mạc Phàm một tay bóp nát hắc quang hồn thạch, bất kể là thiểm lôi thế nào bạo phát, trên khuôn mặt hắn cũng không có biểu lộ một chút khó khăn, nếu không muốn nói là âm trầm vô sự, sau đó hắn lật ngược bàn tay lại một cái, tức thì một đạo ma hồn lôi từ trong đám huyết vụ đó phóng ra, sau cùng chui vào bên trong cơ thể đang phát đến mấy tầng huyết quang của hắn.

“Ta bảo ngươi quỳ thì ngươi quỳ, đừng chống cự!!!” Mạc Phàm cười gằn nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Thế lực truyền thuyết

...

Mạc Phàm hồi lâu mới dần xoay người lại, đôi mắt hắn từ lúc nào đã tô lên màu xanh bích thủy đậm đặc của đại dương chiều tà, mà cẩn thận quan sát hơn, sẽ nhận ra cái tiêu hắc tinh nhỏ bé ngay trung ương đồng tử, giống như có thể dễ người khác bị hút vào bên trong.

Bộ dạng triệt để lột xác này, Asha Corea có chút không nhận ra ngay được.

Chỉ là bất quá, nàng thích đôi mắt này, cùng hắc sản sinh ra không ít trọng yếu soái khí, đẹp trai đến lạ lùng.

Dĩ nhiên Asha Corea cũng không phải sở hữu tính cách của những nữ nhân hay thẹn thùng, công dung khác, nàng chủ động tiến lại gần hơn, nhẹ nhàng đưa một tay lên vị trí mắt của hắc mà tò mò.

Khi đầu ngón tay chỉ còn cách khoảng một gang, đột nhiên có một, hai ngọn thiểm điện nhỏ bé từ mắt của Mạc Phàm len lỏi phóng ra kết nối với ngón tay kia của Asha Corea, là thiên tính ý tứ được hơi thở nữ nhân xinh đẹp nên phóng khoáng diu dặt lại gần hơn.

Cái này không phải rõ ràng, nhất định là học tập phẩm chất cao quý từ người cha để lại đi...

“Đại công cáo thành?” Asha Corea hai mắt tròn như một con mèo quào, ngược lên nhìn Mạc Phàm hỏi.

“Càng tốt hơn mong đợi rất nhiều, chỉ là có một vài thứ bản thân ta chưa rõ ràng, từ từ tiếp thu, từ từ bồi dưỡng.” Mạc Phàm cũng thành thật trả lời.

Vừa có hai bàn tiệc khổng lồ bày ra trước mắt, Mạc Phàm bất quá ăn no bụng cũng phải chờ tiêu hóa thêm chút thời gian. Dẫu sao đối với hồn lòi chủng loại có cấp bậc phi thường khác biệt như thế, vị diện ma pháp nhân loại hầu như không tồn tại, hắc lại mang đến chèn ép cường chế, dĩ nhiên liền chưa thể một sớm một chiều hiểu rõ được.

Đến phải nói, hắc nhưng khi đạt cái hoàn hảo Tà thần thì cũng cao hơn bình thường tầm chừng 20 cm, so ra liền đã là triệt để mỹ nam thiên hạ rồi!!!

.....

Luyện ngục tổng cộng có bốn tầng, nhưng trên thực tế, tầng thứ tư có tồn tại hay không chưa từng có ai công nhận, họa chăng có thể coi nó như một địa bàn ẩn nấp nào đó bí ẩn, hoặc cũng có thể coi nó như khí lưu chân quyền của địa ngục này.

Có hay không, hoàn toàn không quan trọng, vì chẳng ai muốn tự mình xuống đó viếng thăm!

Mạc Phàm và Asha Corea nhanh chóng trở lại đón Apase cùng Ảnh duệ trưởng giả rồi một mạch thoát khỏi cái hắc uyên lạnh lẽo này, quay về sơn cốc phía bên trên.

Tầng thứ nhất Luyện ngục...

Khác hắc với màu tẩm tối của tro địa ban đầu, toàn bộ đảo hoang nhô lên giữa ao đầm gồ ghề phút này cũng không đã trải qua màn gột rửa nhân lực thế nào mà khắp nơi như được thổi bùng không khí buồn bã, lảng lảng để cho người khác mãi mãi cảm thấy trống vắng nếu đặt chân đến.

“Chẳng trách liễu chết như vậy xông vào tử môn, hóa ra đâu cũng do bằng hữu mình muốn cứu lại là tuyệt sắc mỹ nhân?”

Âm thanh trầm ấm đột nhiên vang lên ở phía xa xa, trên mấy hàng hoa tươi đỏ sắc xếp thành một cây cầu bắc ngang ao, nơi đó chính là vị trí của Bỉ ngân tử linh kiều.

Vậy giọng nói kia, nhất định đến từ cái nữ nhân quyền quý cực kỳ xinh đẹp bất phàm đang ngồi tựa mình lên thành thuyền u linh trầm tư.

Là Mạn Châu Sa Hoa Vu Hậu!!!

Nàng dĩ nhiên đã một mình giải quyết xong toàn bộ đám hắc ám cự nhân cùng khuyến chín đầu cản đường, bày ra chút phô trương như thế ngồi chờ đợi, âu cũng cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, an tâm đến mấy phần khi biết Mạc Phàm còn sống sót trở ra.

Chỉ là ngược lại, có cái nữ nhân thuộc về địa vị cao sang như thế, vốn dĩ quan hệ liên gáp nhau không có quá mấy lần chạm mặt, nhưng khư khư giữ niềm tin với mình như vậy, chờ đợi mình như vậy, Mạc Phàm chẳng hiểu tại sao cảm thấy chính mình lại lúng lúng một mặt tin tưởng đại họa sắp ập vào đầu.

“Ngươi không cần né tránh ánh mắt của ta như vậy!” Mạn Châu Vu Hậu bắt được ý tứ của hắc, nói rằng.

“Há, vu hậu, người cũng thật tình quá ngu bức rồi, đại quân như vậy mà không quá mấy khắc đã tự mình đem đến một hồi diệt sạch...” Mạc Phàm làm đến cái điệu bộ ngây thơ vui vẻ cười nói.

Mạn Châu Vu Hậu nhìn cái dáng dấp tiểu nhân kia muốn đổi đề tài, lập tức cũng bật cười thành tiếng. Nam nhân trong thiên hạ, vốn dĩ ai cũng như ai, húp xong một tí cháo, liền tất cả nấy đều không có quên chùi mép chổi bỏ.

Nàng không thèm chấp nhất hắc, ánh mắt dần dần bắt đến thân thể kia của Asha Corea bên cạnh, một mặt vui vẻ bắt chuyện, nhưng lời nói tựa hồ mang ngữ khí gièm pha ám muội không ít với quan hệ cùng Mạc Phàm.

“Vị nữ nhân này, lần trước không phải cũng đã xuất hiện trong bàn cờ hắc ám sao, còn là chung một chiến tuyến vào sinh ra tử... đã là người quen tiện thể sao chúng ta không chào hỏi, ta nhớ không nhầm khi đó hắc gọi ngươi là Asha Corea nhỉ?”

...

“Ngươi là ai?” Asha Corea thẳng thừng đặt lại ngay một câu hỏi, tự mình vạch ra một bức tường không quen biết cái người này, thậm chí còn như một

gáo nước tạt vô gáy trở lại.

Lời lẽ Asha Corea hoàn toàn là sát thương trùng kích thực sự đối với vu hậu. Là hiện thân nữ vương của hoàng thất bên trong hắc ám vị diện, nàng nhưng từ trước đến nay chưa từng có bị xem thường như vậy.

Không nói đến một kẻ lạ mặt bước chân vào địa ngục này vô lễ đã là mang tội chết, liền Asha Corea đã là người từng gặp, càng phải không được phép quên.

Tất nhiên, Asha Corea biết rõ Mạn Châu Vu Hậu, chỉ là trên đường trở về, Mạc Phàm có nói một số chuyện hứa hẹn đến trao đổi ở lại hắc ám vị diện này khiến cho nàng nửa cảm động, nửa thấy phiền phức. Mà so với cái phiền phức, Asha Corea rõ ràng muốn biết thực sự tại sao Mạn Châu Sa Hoa Vu Hậu lại đối với Mạc Phàm muốn ở lại như vậy, vì vậy nàng làm ra một cái thái độ tương đối mang đến trùng kích.

Mạc Phàm chưa được dặn dò tập dợt võ kích này trước, bỗng đối với hành vi bất ngờ kia lập tức cũng hoang mang tột độ.

Hai dung hoa mỹ nhân đang hảo hảo đối đầu vì mình mà ghen sao?

Asha Corea ghen? Nàng đang là tranh giành không để mình ở lại đây làm nô lệ cho ả hắc ám nữ vương kia?

Liền phong lưu đẹp trai như vậy, cảm giác thật đẳng sau có hai người phụ nữ vì mình tranh giành, loại này thú thật phải tự hào không ngót.

Mà phải nói, không biết hai cái đại lão bà của mình nếu ở đây, không chừng sẽ có trận đại chiến long trời lở đất, khiến cho vạn sinh linh đồ thần mất. Nếu các nàng ai cũng ngoan ngoãn dễ bảo, mỗi người nhường nhau một chút, ta bất quá sẽ hy sinh thân mình chịu đựng từng người...

Đứng một bên, Ảnh duệ trưởng giả cũng hai tai đặt lên hai má, miệng ngoa lên hứng thú nói rằng:

“Thôi xong!”

Hắn trong hoàng tộc, làm sao không biết được tính khí Mạn Châu Vu Hậu, tử vong Bỉ Ngạn từ lâu đã không phải là cổ tích nằm trong điển tịch lưu trữ. Chân chính nó cùng người trước mặt, đồng thời đang cùng tồn tại.

Ban đầu, Ảnh duệ trưởng giả tưởng rằng Asha Corea không có chết dưới Luyện ngục, cực khổ như vậy cứ lên, phải chăng cũng là chán cuộc sống này rồi mới dây vào Vu Hậu, nhưng lập tức hắn cảm nhận được, ít ỏi khí tràng nàng tuôn ra.

Chỉ ít ỏi thôi, vẫn đủ để hắn đánh giá lại cẩn thận... rõ ràng Mạn Châu Vu Hậu nếu muốn nổi cơn, sẽ tự mình và phải đại họa thực sự!!!

“Ta là Mạn Châu Sa hoa Vu hậu, người đứng đầu của Ảnh duệ bộ tộc”. Trái với toàn bộ suy nghĩ mọi người, vu hậu nhưng đột nhiên hiện từ nở nụ cười trả lời.

“Woaaa!!!”

“Có thật không đây!?”

Ảnh duệ trưởng giả vẫn một dáng dấp hai tay áp đến hai má đứng một bên làm trò, đối với diễn biến cảm thấy càng ngày càng hừng thụ.

“Không quan tâm...” Asha Corea tiếp tục công kích.

Lần này sát thương từ lời lẽ còn mạnh hơn tới mấy lần, nàng thực sự không có để Mạn Châu Vu Hậu trong mắt đáng tới một đồng xu, thậm chí ngay cả khi vị nữ vương kia hạ mình cũng không muốn dừng lại.

“Bạch bạch bạch~~~~”

Ảnh duệ trưởng giả giờ phút này đứng vỗ tay không ngớt, biểu cảm thần phục sát đất Asha Corea.

Mà Mạc Phàm ở cạnh dĩ nhiên khuôn mặt méo mó đến biến dạng, một tay hắn nắm đầu lấy lấy tôn giả đang làm trò, tay còn lại giờ lên che miệng kinh hãi...cũng không ngờ được tình huống đã đầy xa tới mức này.

Hóa ra nàng...thích mình đến như vậy!!!

“Chúng ta không nên gượng gạo như vậy, người và ta đều rõ ràng... người không muốn Mạc Phàm trở lên, phải chăng có liên quan đến cái thế lực ở trên chuẩn bị xuất hiện ở Thánh Thành... ả không lẽ ra phải là một truyền thuyết bên trong nhân loại đang trở lại?” Asha Corea nói rằng.

Một người...là truyền thuyết tồn tại...

Lại được so sánh như một thế lực....

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 47: Giải mã bích ngọc huyền anh

...

Ánh mắt Mạn Châu Vu Hậu bắt đầu minh bạch hơn, đôi đồng tử giãn ra hai bên lia chăm chăm lấy Asha Corea, tựa hồ phản ứng thế kia thì khẳng định nàng đã không có phủ nhận đáp án.

“Ngươi biết được lai lịch này?” Mạn Châu Vu Hậu cân nhắc chần chừ hơn về mức độ hiểu biết của nữ nhân trước mặt mình.

Vì rằng, thông tin đó đã chạm đến một kẻ mà không ai muốn chạm trán, không ai muốn nhắc tới, đồng dạng thuộc về bí mật, loại đại biểu khó khăn nhất để nói bên trong hắc ám vị diện...

Một số bí mật trên thế giới này có thể được chia sẻ, một số khác có thể ngày nào sẽ đó được không khai, nhưng cũng tồn tại một số ít bí mật, mà vốn dĩ nên rằng nó nên mãi mãi là bí mật. Rằng không phải vấn đề đó cơ mật quan trọng đến nỗi không thể cho người khác biết, chỉ là có những thứ biết rồi cũng chẳng thay đổi được gì, càng muốn than trách hơn.

Thế lực mà Asha Corea vừa đề cập, Mạn Châu Vu Hậu sẽ liệt vào hàng vị trí như vậy, nàng hỏi lại khả dĩ cũng muốn xác nhận được rằng, Asha Corea có thực sự muốn đi sâu vào vùng bùn ấy không thôi.

Mọi người lúc này, bao quát cả Ảnh duệ trường giả, Apase lẫn Mạc Phàm đều có phần không hiểu chuyện gì lắm, thông tin này đã thuộc về vùng mù của bọn họ, quá chẳng nghe được thì xác thực gây kích thích tò mò đến cực hạn, tâm trạng chung một nửa muốn biết bí ẩn rốt cuộc là gì, nửa còn lại dĩ nhiên vẫn cảm thấy có chút gì đó lo âu đáng sợ.

Từ khi trực tiếp thả mình tham quan cái huyết sắc Luyện ngục này, bọn họ đã tiếp cận đến những thực thể tồn tại cùng đồng hành với sinh vật sống, những thứ mà vĩnh viễn chỉ nên nhìn từ bên ngoài, không được phép bước đến, càng không nên dây vào.

Thăng thần trả lời, đồng nghĩa dần thân vào vấn đề.

Mà dần thân vào vấn đề, chính là đặt một chân đến vùng sinh tử uyên thực sự.

Asha Corea suy nghĩ giây lát, nàng thoáng liếc qua Mạc Phàm một hồi rồi lại quay về vị nữ vương hắc ám, mà trên con ngươi long lanh như sương mây động giọt lại, nàng tựa hồ đã đưa ra quyết định cho mình.

Lợi và hại cân nhắc xuống, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng Mạc Phàm, tính tình hẩn trước sau như một, sớm muộn cũng sẽ va đến phân tranh...

“Ta trước đó tại Thánh Thành thẩm phán, vốn dĩ từ một số luận điểm không thể chối cãi về đá thạch tội cùng bích ngọc huyền anh, liền đã nhân lúc hỗn loạn bắt gã thần quan công bố kết quả khi đó lại tra khảo, kết quả truy lùng được một số manh mối về ấn chỉ thánh giá trên người hắn.” Asha Corea nói rằng.

“Lão thần quan? không phải chính là cái gã tóc tài râu rệu, bản hèn ở hôm đó đã cầm tội thạch chạy long nhong sao!” Mạc Phàm đối với một ít vụ việc nắm rõ, gương mặt trên ngời của gã thần quan này cực kỳ khiến người khác cảm thấy muốn đánh cho một trận.

“Ấn chỉ thánh giá!” Apase thắc mắc đến một chi tiết khác kì lạ hơn.

Lập tức thắc mắc đổ dồn lên người Asha Corea, nhưng nàng không biểu lộ tỏ ra vội vã, khư khư bình thân lướt tay xuống chỉnh lại bộ xiêm y gọn gàng hơn, lộ ra cái mỹ quan thánh khí dung nhan để cho cặp mắt của người khác đều muốn lóe đến mù rồi, sau đó mới tiếp tục quay lại vấn đề.

“Mạc Phàm, vật phẩm làm ra bích ngọc huyền anh để bảo vệ thánh tài viện thạch tội cùng ngươi cũng xem như đã từng cầm trên tay, lẽ nào chính mình nhìn lại không có chút nào nhận ra?” Asha Corea quay qua Mạc Phàm hỏi rằng.

“Ta cầm tới dị bảo, thánh vật không phải chưa từng, nhưng ngươi đánh đổ như vậy, thực sự... không nhớ ra được.”

“Ty thạch anh!”

Câu trả lời lập tức của Asha Corea khiến Mạc Phàm suýt tí nữa cắn vào lưỡi.

Ty thạch anh!?

Loại vật phẩm ấu trĩ vô năng này từng nằm trong miệng của Tiểu Bạch Hổ như đồ chơi, bắt đắc dĩ đóng vai trò then chốt trong việc trao đổi như món hàng để cứu thoát linh hồn Mục Bạch khỏi bàn tay một gã hắc ám vương nào đó. Vậy cũng là nguyên liệu cấu thành của bích ngọc huyền anh sao?

Bích ngọc huyền anh mang thánh nguyên bên trong, cùng một lúc có thể kiểm tra, chịu đựng phẩm chất của mười một viên phán thạch. Mà Mạc Phàm rõ ràng, thánh tài viện thạch nắm giữ quyền năng to lớn đến thế nào, gần như không có khả năng tự mình chống đỡ ra sao...

Thở dài một hơi, trước đó còn trong lòng hoài nghi gã hắc ám vương đơn giản mang tính tình cổ quái trẻ con, thực sự ty thạch anh như vậy cũng tính là báu vật tuyệt phẩm.

“Ty thạch anh có thể hấp thụ quang tinh, cũng có thể hấp thụ hắc ám dưỡng chất bên trong bồn chứa, tuyệt đối là thành phần quan trọng nhất để tích trữ đồng thời mười một cỗ năng lượng khổng lồ kia. Nói cách khác, thế giới này không có vật phẩm thứ hai hòa trộn được cả hai phản nghịch dung môi này, không chỉ mang ý nghĩa hiếm có với Thánh Thành, mà còn những kẻ vương đế bên dưới hắc ám vị diện thèm khát...” Asha Corea nói rằng.

Nghe mình bạch đến cận kề, Mạc Phàm có chút nhột nhột, chuyện này thực giống như chính mình đang hiển lên một đại lễ góp phần cho tên Hắc ám vương đó càng mạnh mẽ lên.

Đã vậy, hắn còn khôn nạn để lại một vết sẹo vĩnh viễn trên người Mục Bạch, không có thực sự trao đổi buông tha, làm ăn như vậy, rõ ràng là ép người vào đường cùng.

Mà phải nói, Asha Corea không phải cũng quá kinh khủng đi, chuyện này hắn đích thân cảm ty thạch anh không nói, Linh Linh vất kiệt sức điều tra mọi tài liệu có thể liên quan, vận động đến liên minh thợ săn tin tức cũng không rõ ràng, vậy mà nàng thoáng sơ một chút thời gian ở Thánh đình hôm đó đã có thể tường tận chi tiết như chính mình tạo tác vậy.

Thoáng suy nghĩ, Mạc Phàm còn cảm thấy nếu lúc trước đối với nàng thân thiết hơn, liên việc tìm kiếm Ty thạch anh cứu Mục Bạch thậm chí còn chả cần phải dùng sức...

Nữ nhân này... nói đẹp thì quả thật nằm ở hàng kiệt tác tạo hóa, nhưng mà, có độc... càng là độc được đáng sợ nhất thiên hạ...

Kể cả hắn với tư cách Tà Thần như thế, đứng cùng cũng mang mấy phần không thể làm chủ được.

“Ngươi không hỏi tại sao ta lại đề cập chuyện này sao?” Asha Corea trừng mắt tới Mạc Phàm.

“Há...ta không biết, tại sao ngươi lại đề cập chuyện này?” Mạc Phàm giật mình trả lời.

Đột nhiên, có một cái sợi tơ tia sáng nhỏ bé được kẻ ra bởi Ảnh duệ trường giả, hắn kẻ từ mắt Mạc Phàm tầm nhìn, kéo một mạch thẳng tắp đến ngực Asha Corea, gần như là trùng khớp không có nửa điểm lệch.

“Hê hê hê, cũng là ngươi giỏi, phương hướng tâm ngắm chính xác như vậy...mãi lo nhìn ngực mỹ nhân thì còn tâm trí đâu mà nghĩ chuyện khác.” Ảnh duệ trường giả vô tư đến vỗ vai khen ngợi Mạc Phàm.

Tình huống nhanh đến mức, Mạc Phàm kịp thời chú ý thì đã không thể biện hộ được, có chăng chỉ trong đầu hiện lên vài lời chửi rủa lấy ảnh duệ trường giả.

Đệt!!!

Lão tôn giả chết bầm này, sớm không tới muộn không xuất hiện, giúp đỡ thì ít, mà thần kinh đi phá hoại, không phân biệt địch ta thì nhiều...

Mạc Phàm thực sự rất muốn cho Ảnh duệ trường giả một trận cho chừa cái tính điên loạn như vậy, nhưng dĩ nhiên, trước mắt hắn phải nhìn tới là loại kia sát thương mà Asha Corea có thể đem mình lột da xuống.

“Ta cảm thấy mình không nên tiếp tục giải thích...” Asha Corea tỏ thái độ quay người đi.

“Đừng như vậy, chúng ta coi như mạng sống đều buộc chung một sợi chỉ nhiều hơn bất cứ ai, dù không có phải chân chính cùng nhau trải qua bước quan trọng... nhưng tiền kiếp trời định như vậy, ngươi nữ lòng nào chỉ vì chút... ý muốn của ta mà bỏ ngơ từ mặt, thậm chí đến linh hồn kết giao, ăn nằm chung một chỗ không phải chưa từng...” Mạc Phàm mặt ngấn mặt dài than thở.

Mà loại hành vi chụp hình thức ăn xong khoe lên mạng xã hội như thế này của hắn liền khiến Asha Corea giận run người, chỉ tiếc thiếu chút chênh lệch giữa hai người quá lớn, nếu không thì đầu hắn khéo phải để lại đặt cạnh rùng hoa Bỉ ngạn nơi đây.

“Hai người kết giao linh hồn?” Mạn Châu Vu Hậu bỗng xen vào cuộc hội thoại.

“Há, không hẳn, ngươi có thể xem như một loại ký kết đồng hữu cùng tiến bộ”. Mạc Phàm gãi đầu cười nói.

Vụ việc hắc ám cội nguồn bị Asha Corea lấy trộm, vẫn là không nên kể lại, đặc biệt với những người thần bí với lai lịch cận nóc ở cái xứ sở lạnh lẽo đen tối này.

“Ty thạch anh mạnh mẽ không phải chỉ vì đặc tính, mà còn ở chỗ cho phép chủ nhân thực sự của nó thao túng, đồng dạng bích ngọc huyền anh, không hẳn chỉ là một cái hộp đựng thạch thẩm phán, trên thế giới này luôn tồn tại một thứ có thể đem nó đi toàn quyền điều khiển.” Asha Corea nói rằng.

“Bích ngọc huyền anh bị chi phối sao?” Mạc Phàm chấn kinh, không nghĩ tới.

“Giả dụ như ban đầu có mười một viên đá trắng biểu quyết cho ngươi, thông qua bích ngọc huyền anh, bên trong đã tích lũy bao nhiêu tầng hắc ám dung môi, bao nhiêu tầng quang chi dung môi, dù cho đá đen hay là đá trắng, hết thấy vẫn chỉ như món hàng tình phách, dễ dàng bị rút trích ra, biến thành

những viên đá trong suốt vô tính năng, vô dụng, rồi tự nó đem đường chất bồi bổ trở lại thành kết quả cuối cùng.” Asha Corea từ lời nói, đến đáng vốc phi thường khẳng định mình không có đoán sai.

“Nhưng ở đó, toàn bộ có rất nhiều người, chẳng lẽ tồn tại một tên Thần ma thượng cổ nào có thể thao tác ma pháp trước mặt đông đảo cao thủ như vậy sao?” Mạc Phàm vẫn còn chỗ thắc mắc.

Hắn xác thực cũng không có nói sai, bao quát bản thân mình, Diệp Tâm Hạ, Triệu Mãn Duyên cùng dày đặc chỉ cao pháp sư ở Thánh đình, thậm chí phải nói đến cả thiên sứ mười sáu cánh Michael theo dõi, tựa hồ nếu luận điểm kia chính xác... thì kẻ này khả năng có thể một hơi đánh chết toàn bộ những người ở đó, cũng chẳng cần phải loại bỏ Mạc Phàm theo phương pháp tổn công như vậy.

“Gọi là thần ma thượng cổ liền đúng, về tình hay lý, kẻ này xứng đáng với tên gọi đó. Chỉ có điều hắn không nhất thiết phải thi triển ma pháp gì để đánh động người khác cả”.

“Mạc Phàm, ta hỏi ngươi, tụ hồn bồn chứa trên cổ ngươi... ngươi liên hệ với nó bằng cách nào?” Asha Corea như cũ ánh mắt thần thái đầy quả quyết.

...

Tụ hồn bồn chứa...

Giây phút này, Mạc Phàm thực sự ngăn người rồi...

Tiểu Nê Thu cùng hắn xác thực giao tiếp với nhau thông qua một loại liên kết đặc biệt, đặc biệt đến nỗi, dù cho bất cứ ai cũng chẳng thể nào thấy được họ trực tiếp làm gì.

Như thế bích ngọc huyền anh, nếu thực sự có ai đó chứng không, trời đất này sẽ chỉ mình hắn biết.

Càng là để cho Mạc Phàm thất thần hơn, bao nhiêu năm nay tồn tại... bích ngọc huyền anh đang nuôi dưỡng cho một kẻ nào đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Vén màn kẻ thù thực sự

...

Bích ngọc huyền anh lấy nguyên liệu chính là Ty thạch anh, nhưng trên thực tế, nó đã được kết cấu thêm nhiều dị bảo khác, có cả thiên sứ quyền năng để tạo thành một tụ hồn bồn chứa mạnh mẽ nhất thế giới này. Còn phải nói, trải qua suốt hàng ngàn năm bên trong Thánh Thành kim sắc bảo vệ, đường chất hấp thụ dù là thánh linh thổ nhưỡng, hay du hồn, hắc ám, tà quang, chỉ cần bên trong tòa thành chiến sự, bất cứ ai ngã xuống, kẻ đó chính là dinh dưỡng của Bích ngọc huyền anh.

Nếu phải đặt lên một bàn cân để tính, Tiểu nê thu cấp bậc liền chỉ như đứa trẻ tám tuổi nếu phải so với bích ngọc huyền anh hiện tại.

“Khoan đã, ta nhớ không lầm khi đó kết quả sau cùng là chín viên đá thạch tội, cũng không phải hết thảy, liệu có việc gì sai sót?” Mạc Phàm nói rằng.

Asha Corea tâm ý có chút không vui lắm khi phải trả lời câu hỏi của hắn.

“Ngươi cũng quên thật nhanh nha, sao không nhớ lại xem ở Thánh đình khi đó có bao nhiêu người sẵn sàng giúp mình?”

“Tâm Hạ, lão Triệu, lão sư Blanche, Tổ Hoàn... ít nhất bốn người đi!” Mạc Phàm ngây ngô trả lời lại.

...

“Ah!” Giữa lúc vẫn cảm nhận được ánh mắt trừng trừng của Asha Corea lên người mình, Mạc Phàm nhanh chóng nhận ngay ra vấn đề.

“Vi nhất định sẽ không ai tin rằng Tâm Hạ hay lão Triệu sẽ bỏ xuống viên đá đen cho ta, nếu cố tình dàn xếp một chút đá trắng như vậy, kết quả sẽ vẫn là án tử, nhưng đối lại sẽ không có ai nghi ngờ, thậm chí đối với niềm tin của những người thần tín sẽ càng lung lay, cho rằng họ phản bội.” Mạc Phàm cảm thán chấn kinh.

Kẻ này thật sự không khỏi cũng quá đáng sợ rồi, liền một mạch dàn xếp như thế, qua mặt toàn bộ những người hôm đó tại Thánh đình, bao quát cả Michael.

Nếu không có một Diệp Tâm Hạ vì tin tưởng mãnh liệt mà tiến tới lật lại ván cờ, rất có thể mọi chuyện đã hoàn toàn rẽ sang một hướng khác.

“Nhưng kể cả như vậy, tựa hồ muốn cùng tụ hồn bốn chứa giao tiếp, ít nhất phải tiếp xúc trên tay... hoặc là thông qua một cái dấu ấn nhận thân...” Asha Corea tiếp tục cất lời.

Nàng nhưng vừa nói vừa rút trên người ra thanh long nha, vẽ xuống mặt địa nguyên trên son động vài nét phác thảo của một vật phẩm quý dị.

Mọi người chăm chú nhìn theo từng đường từng đường như vậy, liền một mạch không có khai chớp mắt nửa cái.

“Thánh giá sao!?”

“Nhưng tại sao thánh giá lại thay là hình tròn ở trên đầu?”

Trong lúc ai ai cũng ngơ ngác, Mạn Châu Vu Hậu nhưng là tiến tới, nàng nở một nụ cười lãnh đạm, đối với tình huống coi như cũng đã chấp nhận câu trả lời của Asha Corea.

Bí mật này, xem ra muốn giữ lại, cũng không được nữa rồi...

“Mấy ngàn năm trước, từng có một cuộc đại chiến ở Quang Minh Thánh Thành đến nỗi trời long đất lở, một ưu tú nhất Đại thiên sứ phản bội lại thiên phụ của mình cũng như các thiên sứ khác, kết quả hẳn khi đó đã thất bại, bị thu lại tụ hồn bốn chứa đã được ban cho, còn bị đem thân thể đánh chìm xuống vực thẳm Luyện ngục bên trong hắc ám vị diện, vạn kiếp bất dung...” Mạn Châu Vu Hậu nói rằng.

Nàng quay người một vòng thoáng đánh giá thái độ của Mạc Phàm, Ảnh duệ trường giả cùng Apase, rồi nhẹ nhàng phun ra một danh tự khiến ai nấy đều sửng người.

“Lucifer!!! Đó là ký hiệu thiên thần bản ngã của hắc hắc!!!”

Đại thiên sứ trưởng đầu tiên và cũng là mạnh nhất từng tồn tại, một kẻ mà trong sử thi điển tích tồn tại...

Kẻ duy nhất vượt qua được thiên sứ cảnh giới, là cấp bậc thiên thần tồn tại...

Tổng lãnh thiên thần Lucifer!!!

Mạc Phàm cố nhớ lại một thoáng lời Michael trước đây, Lucifer cũng như những thiên sứ khác, chỉ là một cái huy hiệu danh tự.

Michael bảo thiên sứ hồn của hắc trở lại nhân gian đầu thai, đồng dạng sẽ cảnh báo về thiên sứ hồn của Lucifer cũng đã tái sinh một lần nữa.

Vậy không phải nói, Michael chính là thiên địch của hắc, nếu Michael bị mình đem quăng cho một tên hắc ám vương nào đó cắn chết, thực sự càng dây mơ rễ má đến thành việc của bản thân rồi...

“Bất kỳ một tổ chức nào, dù cho cường đại cách mấy, bên trong nhất định cũng sẽ tồn tại dị nghị phân chia, điều này đúng với cả Quang Minh chi thành. Bao quát Thánh tài viện cùng Dị tài viện, Remiel dĩ nhiên không thể toàn quyền nắm rõ mọi chi tiết, quản lý hết thảy, ta đại khái có thể đoán được Lucifer là kẻ đằng sau giật dây để bọn chúng bỏ phiếu trắng cho ngươi.” Asha Corea nói rằng.

“Ngươi không nhắc tới, ta liền dễ hiểu, vì sao phải bỏ đá trắng cho ta, để rồi cuối cùng lại tự mình điều chỉnh về đá đen?” Mạc Phàm một mặt chẳng hiểu nổi lời lẽ của nàng.

“Ngươi nha, cũng đừng cho rằng mình là cái rốn của vũ trụ này. Ngươi cho rằng Lucifer đối với thiên sứ hồn ủy thác của hắc liền phải đi quan tâm một tiểu ác ma lương thiện ưa thích hành hiệp trượng nghĩa sao?” Asha Corea khoé môi phù lên.

“Thánh... Thành, hắc lẽ nào vì muốn trả thù lại chuyện trước đây...” Mạc Phàm một mặt nói rằng.

“Tiểu Tâm Hạ chỉ giúp ngươi tạm thời bảo toàn tính mạng, mà ngươi có chết hay không thì theo ta nghĩ hắc cũng chẳng quan tâm. Vấn đề trọng yếu, ngươi chính là một đòn bẫy mạnh mẽ nhất... là quân bài sau bao nhiêu vụ việc độ thế khắp nơi, có thể then chốt lật ngược bàn xoay dư luận, để nội bộ xâu xé nhau, mọi thứ quay lưng lại với Thánh Thành tín ngưỡng. Thậm chí, ta tin rằng kể cả Diệp Tâm Hạ không ra mặt, Lucifer khi ấy nhất định sẽ còn một lá bài để tự mình ra mặt, biến trắng thành đen, đưa đen về trắng, buộc Michael đối đầu với tất cả thế giới này.” Asha Corea quả quyết.

Mạn Châu Vu Hậu một bên đứng bên hơi cúi mặt xuống, nàng đối với số ít chuyện tự nhiên không tiện tiết lộ, cũng không muốn đánh giá sự việc.

Nhưng Mạc Phàm thì khác, hắc vỡ lẽ rồi...

Cái tên này, một mình hắc có thể xoay cả Thánh Thành, xoay cả dư luận, đem mười một tổ chức biến thành đồ chơi trên bàn cờ của riêng mình.

Kế hoạch của hắc, tầng tầng lớp lớp, mọi việc gần như không sai một khớp thứ tự nào tính đến thời điểm...

Diệp Tâm Hạ đứng ra lật mặt tráo đá vốn dĩ nằm trong tính toán,

Michael sát thương với thập đại tổ chức vẫn là trong dự định,

Khả năng cao kể cả Minh giới song phương xuất hiện trên bầu trời núi Anpơ cũng không nằm ngoài kế hoạch này...

Trương Tiểu Hân cùng Cửu U Hậu đem Sát Uyên cùng Ai Cập Kim Tự Tháp đến phản chiếu ở quang minh, đối với mình là một điểm lợi lớn, nhưng càng là lợi tức khổng lồ hơn cho hắn...

Lấy Tiểu Nê Thu của hắn làm thước đo đánh giá, vong linh chết đi, từ khi sinh ra...chưa nói tới việc còn một quốc gia lãnh khốc nào có thể bồi dưỡng bên trong Minh giới, chỉ riêng việc Bích ngọc huyền anh mỗi khoảnh khắc trôi qua hấp thụ tinh phách...đã là một tài nguyên vô hạn vô giá cho Lucifer rồi...

Michael bất quá chỉ là bị hắn lừa gạt trên đỉnh đầu như một đũa tập sự.

Thánh Thành không thể chết đi...

Michael đã rơi vào nơi nào đó bên trong Hắc ám vị diện.

“Michael...hắn đã rơi vào đây cùng ta, có thể hay không cứu hắn ra?” Mạc Phàm nói rằng.

“Việc này gần như không thể, bên trong hắc ám vị diện này không phải nhỏ bé như nơi người sống, khắp nơi đều được phân cấp thành thảm quốc gia riêng cho mỗi vị vương đế, còn chưa tính tới chừng ấy thời gian trôi qua, ta không bảo đảm được lắm một thiên sứ có thể bảo toàn tính mạng.” Mạc Châu Vu Hậu tin tưởng nói rằng.

“Dù là nhỏ nhất cơ hội, chúng ta vẫn cần hắn...”

“Mạc Phàm...người trước sau mãi không thay đổi, liền có thể đi đi, ta bất quá một lần nữa sẽ để người đi, làm chuyện mà mình cho rằng đúng”. Mạc Châu Vu Hậu đột nhiên nở một nụ cười hiền lành với hắn.

Xung quanh nàng, bao nhiêu đóa hoa Bỉ ngạn ửng lên nửa muốn níu kéo, nửa tựa hồ quay lưng lại, đem đến một hồi day dứt lòng người, càng thuộm được da diết từ vẻ bí ẩn của chủ nhân chúng tỏa ra.

“Bỉ ngạn hoa...” Mạc Phàm chầm chầm lấy Vu Hậu, hắn không có rõ ràng lắm tình huống.

Chỉ là có một chút gì đó quen thuộc, không thể tự mình diễn tả.

“Người yên tâm, ta sẽ quay lại.” Mạc Phàm nói rằng.

Sau đó, hắn bất giác nắm lấy tay Asha Corea quay người biến mất.

Nhanh như vậy, dĩ nhiên thể hiện rõ suy nghĩ xáo trộn trong lòng Mạc Phàm...

Đại đạo Thánh Thành, chỉ còn lại duy nhất một kẻ toàn quyền chương không...

Điều này mang ý nghĩa tính mạng của Mục Ninh Tuyết, Diệp Tâm Hạ cũng như đám Triệu Mãn Duyên liền như vậy từng người từng người mập mờ nổi lên trong cơn mắt đầy tơ máu của hắn.

Chết tiệt...!!!

Thằng chó...!!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nàng nhất định vì hắn sao

...

Đại địa thánh thành, đệ nhất đại đạo...

Bầu trời mưa to phiêu diêu không biết khi nào đã biến thành tuyết màu trắng, những hoa tuyết vô cùng trong suốt đem toàn bộ một mảnh đại đạo Thánh thành nhuộm đến vô cùng thánh khiết...

Bên dưới những hoa tuyết trắng xóa là tả rơi rụng, một nữ tử tóc dài màu bạc vẫn lạnh lùng bước tới, tựa hồ nàng đi đến đâu, nguyên tố trong thiên địa khu vực đều lùi tán đi, nơi này chỉ có băng, một cái băng thứ nguyên quanh hiu, một cái băng vũ trụ lạnh lẽo!

Họa chăng, ngoài băng ra, thứ duy nhất sinh tồn được, chính là huyết dịch...

Huyết dịch của thánh tài giả, của thánh ảnh trên quang minh chảy xuống từ cầu nối vùng phản chiếu tòa thành bên trên đại địa.

Cách đây ít phút, còn mang đến một hồi quang luân kim sắc nở ra, cuối cùng như cũ vẫn là vĩnh viễn trầm luân bên trong tuyết sinh vĩnh hằng.

Thánh ảnh...

Bọn họ đoàn người này tuy rằng thực lực không đạt tới cảnh giới của những đại thiên sứ trưởng kia, nhưng so với những chí cao pháp sư khổ sở tu luyện ma pháp trên thế giới này mà nói, tương tự là tồn tại không gì địch nổi!

Bọn họ có thể trăm sát cầm chủ, có thể truy đuổi đế vương, có thể diệt trừ ly tai giả.

Quản Chấp Pháp giả này sống ở mặt tối Thánh thành, bất kỳ một vị cũng có thể nhắc lên sóng lớn ở trong một cái quốc gia.

Vậy thì sao!?

Trên đại đạo thứ nhất Thánh thành bị cày ra, xung quanh Mục Ninh Tuyết, có chút đứng trơ trọi trên mặt đất, có chút nổi bông bênh giữa không trung. Còn có những bức tượng bằng hình người nằm ngổn ngang trên mặt đất, phảng phất một vài xác chết với chi chút vết cắt trên cơ thể, máu tươi nhuộm đỏ trên một mảnh băng tuyết trắng xoá vô cùng sinh động.

Mục Ninh Tuyết không để ý những người này, mà là tiếp tục hướng về phía Thánh điện đi đến.

Ai đến gần nàng, không cần nhiều lời, nàng hạ sát.

Toàn bộ... không chừa một ai!!!

Thánh ảnh Simmons bất quá là người cuối cùng, bên trên hần chỉ đạo dĩ nhiên còn một cái vị trí cao cao tại thượng hơn, một lớn lao cấp bậc duy nhất có thể đánh cùng với Mục Ninh Tuyết hiện tại.

Nhưng hần không có động thủ, hần đơn giản muốn xem thử Mục Ninh Tuyết này, rốt cuộc tồn tại có đến bao nhiêu thực lực.

Phong cầm chủ,

Băng cầm chủ,

Bên cạnh còn có một con thánh đồ đẳng Bạch Hồ cấp bậc đế vương.

Trong mắt Mục Ninh Tuyết căn bản cũng không có coi những thánh ảnh giả ra gì, bọn hần đồng dạng cũng giống như Yeke bị giết chết ở hồ nước rừng rậm màu xám bạc lúc trước, đều là kẻ yếu.

Chân chính có thể ngăn trở được nàng, cũng chỉ có vị này đại thiên sứ trưởng Raphael.

Simmons trở về đứng bên cạnh Raphael, thái độ của hần tuyết nhiên có chút khác lạ, ánh mắt của hần chuyển động mang theo vẻ chán chường, do dự.

"Simmons, lẽ nào ngươi vì diện kiến một chút bản lĩnh của nàng mà đến cả chiến ý cũng không còn sao, hay là bởi vì nàng là nữ nhân nên ngươi không nỡ xuống tay?" Raphael phi thường lưu ý đến thái độ của Simmons.

"Không có... thưa ngài, chỉ là sức mạnh của nữ nhân kia... chúng quy không thể xem thường". Simmons cố lấy lại vẻ điềm tĩnh trả lời.

"Ngươi có phải là không xem lời ta nói ra gì?". Raphael nói với Simmons.

Lúc trước thánh ảnh giả Yeke ở trước mặt Mục Ninh Tuyết nhỏ yếu giống như một đứa trẻ con, đối với hần mà nói nàng xác thực mạnh đến mức đáng sợ.

Hơn nữa hần ý thức được, mình nhìn thấy thực lực Mục Ninh Tuyết thể hiện ra chỉ mới là một góc băng sơn.

Nhưng Simmons vẫn là cố hít vào một hơi, đi lên phía trước hướng về Mục Ninh Tuyết.

"Ngươi muốn sống sao?" Mục Ninh Tuyết cũng là đối với Simmons quen thuộc, nhàn nhạt hỏi.

"Ta không có lựa chọn khác, ta lùi bước, thua trận, không chỉ là tính mạng của ta, còn có tôn nghiêm của ta." Simmons rốt cục vẫn là cố lấy dũng khí, đối mặt Mục Ninh Tuyết, mặc dù hần không có nửa điểm lòng tin có thể chế phục nàng.

Simmons giơ lên cánh tay, bắt đầu vận dụng tự nhiên thần phú của hần.

Thủy sinh cũng rẽ cây từ trong vết nứt mặt đất chui ra, sinh trưởng ra thân sợi càng bé nhỏ bên trong những tầng suối nước, mà thân sợi lại nhanh chóng

trường thành thành thân rễ, rễ cây biến thành thân chính càng trắng kiện...

Không đến mấy giây thời gian, Mục Ninh Tuyết liền bị vô số dây leo thủy sinh vây quanh bó lại, tựa hồ đặt mình trong ở trong hệ sinh thái hồ lục thủy chẳng chút không lối thoát, lại vô cùng thiếu dưỡng khí để thở.

Nhưng ngoài thành, tuyết trắng rót vào không ngừng nghỉ, lạnh giá thấu xương để bất kỳ sinh mệnh nào đều mất đi sức sống, hồ thủy sinh vừa mới hiện ra sức mạnh tự nhiên mạnh mẽ thì trong chớp mắt liền tiêu tán.

Ở trong lạnh giá khô héo, ở trong khô héo biến mất, cũng đồng dạng là ngăn ngắt mấy giây đồng hồ nhưng đã giống như đi đến phần cuối của sinh mệnh, còn lại chỉ có một chỗ băng tảng đông cứng.

Simmons nhìn thấy ma pháp thân phủ của mình hoàn toàn trở thành những tác phẩm nghệ thuật băng cơ, về mặt có chút thất thần nhìn Mục Ninh Tuyết, nhưng cũng không phải vì ma pháp của mình vô dụng trước năng, chỉ là trong lòng hấn phảng phát hiện lên một số hồi ức xưa cũ.

Thân thể hấn bắt đầu cảm thấy một trận lạnh lẽo đến thấu xương, cơ hồ cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, huyết dịch bắt đầu đình trệ, dù có thể yếu ớt phản kháng lại, nhưng hấn biết sự phản kháng của hấn bắt quá là gây dựa, không có chút ý nghĩa nào.

Ở trước mặt năng quả thật nhỏ bé không chịu nổi.

"Ta không có nuốt lời, cũng không có nói chuyện nguoi giết chết Yeke cho Thánh thành..." Simmons bất chợt mở lời.

Mục Ninh Tuyết nhẹ gật đầu.

"Nguoi căn bản không thêm để ý, nguoi vốn là làm tốt chuẩn bị cùng Thánh thành đối địch... là vì hấn sao? Hấn đáng giá nguoi làm như vậy..." Simmons gian nan nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng Mục Ninh Tuyết cũng không có trả lời Simmons.

Simmons ngả xuống, hấn nhìn chăm chăm nữ nhân này đáng người thướt tha kiều diễm đi qua, hấn muốn xoay đầu ánh mắt tiếp tục nhìn theo, nhưng phát hiện mình đã không cách nào cử động thân thể bất luận vị trí nào. Cơ thể hấn gần như đóng băng toàn bộ, chỉ là một kẻ đang thoi thóp, vô luận cầu cứu hay không cũng chẳng quan trọng, đôi mắt kia như trước vẫn luôn tìm kiếm thân ảnh Mục Ninh Tuyết.

Simmons thật sự rất muốn biết đáp án này.

Đáng giá hay không?

Nàng xinh đẹp đến rung động lòng người, lại mạnh đến nỗi cùng thiên sứ sánh vai, vì sao phải hướng về một cái ma đầu dị đoan đã bị phán định chắc chắn phải chết dưới địa ngục mà trả giá tất cả.

"Nguoi đã làm tốt Simmons, phần còn lại để cho ta". Bỗng nhiên thanh âm của Raphael từ trên cao vọng xuống.

Để cho cả Simmons lẫn Mục Ninh Tuyết đều không có bất kỳ một phản ứng nào kịp thời, họ đồng loạt như cá trong rọ bên dưới ánh mắt của vị cao thượng thiên sứ bên trên kia.

Raphael không còn đứng nhìn bên ngoài, hấn nhân lúc này đã hoàn thành xong ma pháp hủy diệt của mình, hào quang màu xanh lục bàng bạc nuốt chửng cả bầu trời, tựa hồ báo trước một hồi tai nạn giáng xuống.

Không gian xung quanh bỗng chốc trở nên quỷ dị vụn vụn, núi tuyết, nước sông, đại địa cơ hồ như bị vùng hỗn mang trên bầu trời dần dần thôn phệ lấy.

Bầu trời xé mở một vết rách, từ trên cao rót xuống một ngọn thác khổng lồ, tựa như một con thủy long đang muốn nuốt chửng lấy nhân loại nhỏ bé bên dưới để tiến hành gột rửa.

Là thủy cầm chú của Raphael!!

Dưới ma pháp cường đại của hấn, yêu ma không thể ẩn mình, dị đoan không thể thoát khỏi, tất cả mọi thứ bên trong đều sẽ bị nghiền thành bụi phấn.

Mục Ninh Tuyết trong khoảnh khắc cũng không thể chạy thoát khỏi phạm vi của ma pháp hủy diệt này, nàng cũng không có nghĩ tới rằng, Raphael dạng này thiên sứ trường, lại có thể đem sinh mệnh thuộc hạ bày ra để làm mồi bẫy.

Một tảng băng luân phiên được đóng kết lập tức hình thành ngay trước mắt, năng nhưng hiện tại chỉ còn mỗi một phương án như vậy liệu mình chống cự. Khả dĩ lắm cũng tin rằng, cầm chủ kia hình thành nóng vội, không có đủ dày đặc lực lượng cần thiết để triệt để tiêu tan.

“Oành oành oành ~~~~~”

Trảo long thủy tức lao xuống như vũ bão điệu múa, chẳng mấy chốc đã dễ dàng đem toàn bộ khối băng luân phiên kia đánh cho đổ vỡ.

Chỉ là, cái này vừa mới tiêu tan, cũng không rõ ràng vì lý do gì, xung quanh Mục Ninh Tuyết lại có hàng trăm ngàn rễ cây băng cơ như tuyết sinh trường giống loài nở rộ. Mấy ngàn cành lá đua nhau quấn chặt lấy địa phương năng, để cho năng long kia dù có hung bạo đến đâu, nhất thời vẫn chỉ vô phương

chạm được đến cơ thể Mục Ninh Tuyết.

Simmons vẫn đang nằm bất động trên mặt đất, trên ngực hắn phát sáng như một cái đồng hồ cát phát ra hào quang rực rỡ.

Cơ hồ sinh mệnh lực còn lại của hắn rót vào một nửa của chiếc đồng hồ cát này, quá trình trôi chảy qua một nửa còn lại từ màu đỏ đã chuyển hoá thành ánh sáng màu xanh nhạt, chiếu về phía Mục Ninh Tuyết.

Đó không phải ma năng, hay sinh mạng luân chuyển, mà là mang đến hồi sinh mệnh cuối cùng còn sót, để kêu gọi đến món quà vĩ đại nhất sinh ra bên trong thân phũ của mình.

“Tự nhiên giao phó...”

Simmons trong giờ khắc mằng long kia ập xuống, hắn đã giao phó lại toàn bộ cốt nguyên của mình cho Mục Ninh Tuyết, để nàng băng sinh, có thể đổ vỡ lại phó thác chính mình, để cho bình địa kia cũng nhanh chóng vì nàng mà đứng dậy thủ vệ.

Sinh mệnh của Simmons đã hầu như khô héo, hắn lúc này tựa như ngọn đèn sắp cạn dầu, như những rễ cây thực vật kia dần dần tàn lụi.

Hắn hao tổn hết một tia khí lực cuối cùng để giúp Mục Ninh Tuyết, có một phần là kính phục nàng, càng là rất muốn biết câu trả lời của nàng.

"Đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy."

Đột nhiên, Simmons nghe được âm thanh lành lạnh của nàng, tại thời khắc trước khi tính mạng của mình kết thúc.

Lần trước nàng lòng mang thiện ý, cho mình một con đường sống.

Lần này nàng vẹn vẹn là trả lời một vấn đề, để cho mình nhắm mắt.

Một nữ nhân thật sự hoàn mỹ a.

Đẹp tựa như nữ vương bên trong thần thoại cổ xưa, băng điểm cao quý, không nhiễm bụi trần.

Nàng lại không phải trang hoàng tượng trưng, cảnh giới ma pháp của nàng có một không hai, có thể cùng người chủng quần nhân gian so sánh.

Nàng không sợ hãi bất kỳ cái gì trên thế giới, chỉ vì người mình yêu, có thể lật đổ tất cả.

Nàng thỏa mãn hết thấy lý tưởng hoàn mỹ của Simmons đối với nữ nhân.

Đã từng luôn cho rằng có thể vì người mình yêu trả giá tất cả, nhưng sau khi rơi vào đến thế chế Thánh thành, rơi vào bên trong thế chế xã hội này, mới rõ rằng nơi sâu xa đó sẽ khiến mình thương tích khắp người.

Mỗi một người quan tâm nhất luôn luôn vẫn là bản thân mình, muốn được chữa lành vết thương, muốn mạnh mẽ hơn, muốn nhận được tôn trọng, muốn nhiều hơn... nhiều hơn nữa, mà không tiếc bỏ mặc người mình yêu... luôn sẽ ở bên trong chìm đắm cùng lạc lối, oán giận thế giới này đã không còn người lý tưởng như thế.

Cho đến một ngày thực sự nhìn thấy cùng gặp được, sẽ trong giây lát tự mình xấu hổ, sẽ trong giây lát hối hận, lúc này mới ý thức được có những người thật sự rất khác biệt, rất cường đại, bọn họ mãi mãi vẫn luôn kiên trì bản tâm mình, tâm như cũ sạch sẽ long lanh như vậy, tư tưởng không nhiễm một hạt bụi.

"Đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy..."

Đổi lại là mình, mình có dũng khí phá tan Thánh thành sao???

"Tha thứ cho ta..."

Cuối cùng Simmons bị từ vọng vây kín, hô hấp biến mất hoàn toàn, liền đến đôi đồng tử cũng chưa có kịp nhắm lại, chỉ là trong đầu hắn luôn không ngừng vang vọng câu nói này.

Mục Ninh Tuyết cảm nhận được tâm ý hắn...

Nàng nhưng tận sâu trong thâm tâm cũng không phải sẽ vĩnh viễn không có chút nào xao động, không phải mãi mãi cùng băng chi kết bạn.

Một tay Mục Ninh Tuyết đặt lên trên cơ thể Simmons, vuốt xuống đôi mắt hắn lại...

Đồng thời trên mí mắt nàng, Mục Ninh Tuyết đã nhỏ xuống giọt lệ cảm thông...

Mà mỗi giọt lệ nàng nhỏ lên người hắn, từng khoảnh khắc lại sinh ra những đóa hoa tang lễ bạch ngân, trắng như tuyết vô cùng đẹp đẽ.

Toàn bộ địa phương xung quanh là một vùng huyết dịch, nhưng tuyết chi sinh ra tựa hồ không có nhiễm đến một chút vấy bẩn xung quanh. Như chính

Simmons vậy, hẳn dù cho có là thuộc hạ bên dưới kẻ mất đi nhân cách con người, thì như cũ vẫn tự cho mình một điểm tôn nghiêm quay đầu lại.

“Tên nguoi là Simmons phải không? Hãy yên nghỉ nhé...!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Hàn băng đối đầu Dịch thủy

...

“Ngu ngốc, thân được thần thánh chi đàn ban cho hồn thiên sứ, lại có thể mất đi tôn nghiêm vì một ả nữ nhân không quen biết cam lòng thế mạng...” Raphael phun ra lời nói cay độc khi nhìn thấy Simmons hi sinh bản thân một cách vô nghĩa.

Đại địa Thánh Thành bên dưới, dĩ nhiên là tòa thành chân thực vàng son, lấp lánh tương đồng với kim sắc đất trời. Hoàn toàn không có đơn điệu, khô cằn như quang minh phản chiếu trên cao kia được tạo bôn ra từ ma pháp của đại thiên sứ trưởng Michael.

Chỉ là sau khi Raphael trực tiếp giáng xuống một cái cấm chú cường đại, lập tức mấy mẫu hecta Thánh đình bị nhấn chìm xuống mặt sông hồ.

Lấy mức độ từ thi pháp đến xem, hẳn là hẳn cũng đã giới hạn tối đa phạm vi tiếp xúc của kỹ năng, nếu ban này pháp thuật áp ủ càng mạnh mẽ hơn, đừng nói là Thánh đình sẽ ngập lặn trong thủy kiếp, bao quát cả toà thành vàng óng này phòng chừng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Gạch vỡ trên nền đất bóng loáng lên mấy phần ngắn tinh do băng tuyết tích tụ, liền nghe thấy một đôi chân tinh xảo, gót giày giẫm lên phát ra âm thanh cộc cộc bước ra từ vùng phé tích, đổ sụp xuống.

Xiêm y của nàng, tóc dài của nàng, bắt đầu bay lên, để Mục Ninh Tuyết trưng bày đến một khung cảnh Ái thê băng vũ phi thường quý tộc.

Rít gào...

Các tầng chân quyền không rõ ràng từ bao giờ đang liên tục va cắt vào nhau, đan xen từ địa phương này đến vị trí khác, làm áp suất bên trong không ngừng xao động, dẫn đến việc hô hấp cũng mang tăng cường lên mấy phần khó khăn, nghẹt thở.

Không gian hùng vĩ là vậy, mấy trăm km diện tích tòa thành, liền không biết tại sao lại để cho người khác cảm giác thấy bức bách đến vô cùng chật chội, tựa hồ như tồn tại một không lồ đại môn vô hình nào đó đang cố gắng đóng kín thành nửa cái gian phòng ngược hướng gió như vậy.

Phải rồi, là gió...

Gió mạnh bắt nguồn bởi sự thay đổi bên trong phong nguyên tố, liên tục đảo quanh từ khắp mọi vùng eo dãy Anpơ đổ về đây, tụ tập lại, có chút hỗn loạn, có chút bất đồng, nhưng trên cơ bản đều thống nhất mục tiêu, một mục tiêu duy nhất.

“Thiên điệp phong ngăn!!!”

Khí lưu càng ngày càng mạnh, cũng ở thời gian cực hạn bị ý niệm Mục Ninh Tuyết áp súc thành nhận gió xoáy ngăn, trong giây lát quét ra bốn phương hướng khác nhau!

Mặt đất cùng không khí Thánh thành đột nhiên bị một loại chia cắt thành từng mảng, khi người ở thiên không Thánh thành nhìn xuống, vừa vặn có thể nhìn thấy một màn đao đã vô cùng kinh sợ.

Raphael đứng ở trung ương tâm bão, cơ hồ cảm thấy bản thân đang nằm trong một trận cuồng phong vũ dập mang đến hàng ngàn sóng chấn rung lắc lạnh lẽo đến thấu xương, nhưng loại lạnh giá này bắt đầu và kết thúc rất nhanh, nó tựa hồ không khác gì một cơn gió buốt ngang từ Nam Cực thổi về, bất cần chính mình trong thoáng chốc có thể vỡ vụn cả lục phủ ngũ tạng.

Còn phải liệt kê đến cảnh sắc ở tầng lưu chuyển trên không, đồng dạng nhận chung một số phận, xuất hiện vô số lỗi lõm vết hàn băng xen kẽ cùng khí quyền nhiệt độ thông thường, tạo nên một bức tranh dị sắc biến dạng, méo mó tương đối thâm thương, dần dần thăng cấp lên mấy phần đáng sợ.

Phong chi không ngừng biến hóa, liên tục sinh nở thêm mấy đạo dao sắc như liềm tấn công ác liệt về phía địa phương Raphael, để hẳn bị kẹp bên trong một cái lồng ngàn thiên điệp, không cách nào tìm được kẽ hở để thoát ra.

Cấm chú chi lung!?

Còn là nhuần nhuyễn đạt đến phi thường đỉnh cấp nhất bên trong hàng ngũ phong hệ cảnh giới.

Điểm không hợp lý là kể cả vậy, phong và băng nguyên tố chưa từng xảy ra hòa hợp, lý nào loại gió này có thể mang đi khí tức lạnh lẽo được như thế để

tăng cường bên trong?

Raphael nheo mắt lại, mang ý tứ đặt xuống phía xa hơn trên đồng gạch đỏ nát bên dưới kia, nơi tọa độ tâm bão hình thành, cũng như được Mục Ninh Tuyết dựng lên một tòa Tinh Tượng khổng lồ đen đúa, ngay lập tức khoe môi hân nở đến nụ cười đầy thỏa mãn.

“Ra là vậy, tạo đến một mảng dây băng trường hà dày cộm, rồi đem phong hệ ma pháp thổi ngang qua, mượn cuồng bão để chém đứt tinh thể âm hàn, quá trình này nhất nhất sẽ sinh sản ra vô số cuồng đao lạnh buốt, hủy diệt nhưng là cực cường. Còn trẻ tuổi đã đạt đến cảnh giới tư duy giác ngộ ma pháp thượng thừa, vượt hẳn ra ngoài bọn cầm chủ già nua ngoài kia, thậm chí đối với ta còn càng cảm thán muốn bồi dưỡng”. Ánh mắt Raphael lúc này xuất hiện mấy phần thư thái nói rằng.

Nhưng Mục Ninh Tuyết không có đối với đại thiên sứ trưởng Raphael phía trên cao muốn mở miệng ra đối đáp hay chất vấn gì cả. Nàng vốn dĩ bản tính thiên kim danh giá bất đồng, cũng không phải như Mạc Phàm suốt ngày muốn cùng người khác rõ ràng ương ngạnh.

Nàng không thích nói là sẽ không nói, không muốn quan tâm là sẽ không quan tâm, luôn luôn cùng một cái biểu cảm lạnh lẽo như băng cơ thể hiện ra bên ngoài.

Chỉ là Mục Ninh Tuyết có xoay người xuống dưới lại, để ý tới người dân.

Dấu sao tòa thành này thuộc phạm vi đại địa, cũng không có trôi nổi ma pháp như bên trên thiên không phản chiếu.

Dân cư tuyệt đối không có khả năng tồn tại được ở phạm vi cấp bậc siêu cường cầm chủ giao tranh.

“Ninh Tuyết, người đừng lo lắng, nhiệm vụ sơ tán để chúng ta!”

Đột nhiên, một cái âm thanh trong trẻo vang đến từ dãy kia thủ trại kế bên trung ương tòa thành, giọng điệu này rõ ràng xuất phát từ vị nữ nhân xinh đẹp nổi bật trong số những người dân đang chạy tấp nập tìm đường trốn.

Đó là Mục Nô Kiều.

Nàng vốn dĩ đã ở bên ngoài Thánh Thành từ rất lâu tự tập chờ đợi kết quả, tự nhận biết đến khả năng chính mình bất quá nếu tiến vào bên trong còn gây trở ngại hơn cho Mạc Phàm, liền cùng Trương Thiếu Nhứ phục sẵn làm trạm trung gian tín hiệu.

Dĩ nhiên, Heidy cùng Blanche lão sư sau khi thoát ra cũng đã hội họp lại. Bọn họ cùng nhau đang nỗ lực sơ tán mọi người tại đại địa chân chính cổ thành hoàng kim này, bất quá tạo nên hậu phương an tâm cho Mục Ninh Tuyết quyết đấu.

...

"Tứ vong phong chức!"

Diệp đao từ mắt bão chưa có dấu hiệu cắt giảm, Mục Ninh Tuyết linh hoạt chỉ thêm vài đường tay khâu vá xào xạc trên không trung, liền lập tức gió khâu thành đường may, cuối cùng một kim kéo khít lại, liền lập tức phách hoạc ra tứ vong phong bùng, do lít nha lít nhít phong quỹ chỉ tạo thành, biến ảo tạo hình lên mấy cánh điều cắt xén quỹ dị, đem người bên trong chỉ lồng của mình giam giữ từng điểm từng điểm vận vẹo, nghệt thờ ở trong tứ vong chi bùng mà chết đi.

Từ “Thiên diệp phong ngân” vẽ ra để không chế lại, cho đến thêu dệt lên “Tứ vong phong chức” để công kích, mỗi một bước nàng vẽ trước đó đều luôn luôn phải trải qua tính toán hoàn mỹ.

Triệt để mạng tứ vong vây hãm tám phương bốn phía Raphael lại, bao quát ra một góc mảng trời nối liền thiên không bên trên.

Nàng rõ ràng không có ý xem nhẹ đối thủ, càng công bằng phải nói hơn là thừa nhận hẳn rất mạnh, phải nói cực kỳ mạnh, cảm giác cầm chủ pháp sư hay bất kể một thánh ảnh giả nào nếu đứng kế bên hẳn, thật khó tồn tại khả năng mang chút ít tiểu thương tích được....

Raphael là thủ thành hộ pháp của quang minh thần thánh này, hẳn tuyệt có khả năng còn vinh danh sớm hơn tất cả những vị lãnh tụ còn lại, hồn ảnh thiên sứ nhưng cũng đã đạt tới cảnh giới chí cao thượng thừa.

Cấp bậc Sĩ thiên sứ...

Thậm chí còn cao hơn Renni hai cánh, mang ý nghĩa nếu không tính đến tu vi tự thân, chỉ việc nắm giữ thiên sứ chỉ hồn của hắn, vẫn tính là quá đủ để đúc khuôn đến đỉnh điểm mà nhân loại không bao giờ chạm tới được.

Cũng là cấp bậc mãnh mẽ nhất tồn tại đằng sau mười sáu cánh truyền thuyết của Michael.

Phía sau hẳn xòe ra mười bốn cánh lam vũ to lớn, che khuất đi thiên không Thánh Thành bên trên, tựa hồ như người vác vức đại dương sâu thẳm lên lưng.

Mười bốn cánh thần linh ban ân, càng đại diện cho Raphael không thuộc về phạm tục thế gian, mà mãi mãi thuộc về bầu trời Thánh đường, mãi mãi tại thượng trên cao.

“Roạt roạt roạt ~~~~~”

Mười bốn cánh Sí thiên sứ Raphael xác thực mạnh mẽ quá sức tưởng tượng, thủy lực khẽ động dậy, cơ thể hắn liền mềm mại như dòng chảy sông giang, lắt léo bên trong lồng giam kia phi thường hữu hiệu.

Hắn nhưng có thể ở dưới thiên diệp cuồng phong như vậy, dưới điều tử vong phong bông giăng xé khắp nơi như thế vẫn còn tìm tòi kê hờ, đứng đơn giản cũng dừng lại ở vị trí an toàn nhất, cũng thoải mái có thể nhanh hơn cái nguy hiểm kế tiếp muốn đến gần, sau đó thông dong tách ra nhẹ nhàng.

Phong hệ đã là đại diện cho thần tốc nhanh nhất toàn hệ...

Đĩ nhiên ngay cả cấm chú phong hệ cũng không thể đã thương được hắn, không có theo kịp cái tự nhiên trôi chảy của thân thể mạng thủy kia.

Mục Ninh Tuyết đã sớm chuẩn bị kỹ càng, trên thực tế nàng vừa rồi lại chẳng đặt bao nhiêu kỳ vọng, họa may thuần khiết làm một phép thử nghiệm ma pháp phòng thủ của hắn thôi.

Sau vai nàng, có điều bông được đan ra đã quay lại, xuất hiện nổi vá đến tà lưng phía sau, hình thành nên một cái bạch sắc phong dực, đem bảo tấp cuốn bản thân mình bay lên, thoát ần nhanh chóng di chuyển tới sau lưng Raphael từ lúc nào không hay.

Nhẹ nhàng hít một hơi, Mục Ninh Tuyết lấy ra Cực Trần Ma Cung cầm trên tay, nhưng không có đơn giản dừng lại, nàng vẩy pháp tiếp tục tụ tập thiên địa băng tuyết chi linh ngưng kết tạo tác thành một thanh Cực Trần Hàn Kiếm.

Từ thời khắc ánh mắt Mục Ninh Tuyết trở nên lăm liết, một loại khí thế có thể làm cho tất cả vật chất xao động yên tĩnh xuống từng điểm từng điểm khuếch tán ra, nhẹ nhàng nhảy lên như mạch đập, một mực chính là sóng run nhẹ nhàng như vậy, dĩ nhiên có thể dựa vào kiếm khí hào hùng kia thôi tất mọi nguyên tố xung quanh đám lại gần.

Kiểm băng vừa vung lên, đã mang đến tràng khí náo động mấy tầng chân quyển, lập tức để băng tuyết bình phong vỡ tan trong nháy mắt, lạnh lẽo hùng hực liền tùy ý bao trùm tới, để kiếm khí thần thánh tràn vào từ đại địa đến tận thiên không bên trên.

“Phốc, phốc, phốc”

Hàng loạt vết tích công kích mạnh mẽ hết thấy xuất hiện khu vực xung quanh Raphael, tựa hồ như băng vực xuyên đến từ Vĩnh Dạ cực nam chi địa mở ra, vơ vét bao nhiêu hàn cực tạo thành những mũi khoan âm độ.

Bạch sắc tuyết kiếm đâm cái thứ nhất vào không gian, không gian lập tức co nén lại, để mọi sinh vật tồn tại đều bị méo mó đến tội nghiệp.

Cái thứ hai đâm tới, không gian dần dần xuất hiện những vết băng tinh, nhanh chóng đông đặc thành tảng băng trôi nổi giữa nền trời.

Hàn băng hạ xuống, đó là ngay cả thiên kiếp dù chém ra đến vô số mảnh vỡ, số lượng của nó so với trước tăng thêm mấy chục lần, mỗi một đường chém xuống đến cũng có thể ở trong Thánh đình, nơi tàn tạ này lưu lại địa ngân gần mười km!!

Nàng không phải chân chính là một kiếm sĩ, nàng không phải người dùng kiếm để đấu pháp, nhưng Mục Ninh Tuyết lại có tài cầm kỳ.

Bất quá tự dụng ý, múa kiếm như đang nhảy theo một bản nhạc có tiết tấu chậm rãi, để cực trần hàn băng đi đến đâu băng xích uốn lượn theo tới đó như muốn giam giữ thiên địa bao quát tồn tại bên trong vũ điệu này.

Đồng tử trên mắt Raphael giờ phút này bắt đặc dĩ cũng có mấy phản rung động thất thần.

Mười bốn cánh thủy lực sau lưng Raphael không thấy được nửa điểm khe hở một lần nữa, bất quá đành tự vung đúc nên thủy pháp kỳ dị, mặc cho kiếm kia cắt chém trời cao, mặc cho thành trì dưới chân bị chém thành mảnh vỡ...

Cánh của Raphael nhưng có thể tự cương hắn, cũng có thể tự mềm mại, bản chất càng tồn tại linh tính bên trong, Mục Ninh Tuyết chém đến đâu, nó tự động di chuyển theo đỡ đến đấy, tốc độ hoàn toàn là theo kịp tần suất công kích từ Hàn băng trường kiếm xả ra.

Mỗi một trăm của Mục Ninh Tuyết đều rơi vào phạm vi mười bốn nhánh sông trên lưng Raphael, cực trần dù cho lãnh khốc hàn băng nhưng vốn dĩ cũng không được coi là có thể chặt đứt dung dịch được.

Đồng dạng, thủy lực sau lưng Raphael chạm tới sẽ bị đóng băng, rồi vỡ ra, nhưng thủy dịch tính chất, lại nhanh chóng hòa tan trở về lại nguyên bản.

Bất quá, Raphael vẫn liên tục thụ thương không ít...

Mỗi một lần chặn lại hàn băng kiếm đâm xuống sẽ xuất hiện vô số đóa hoa tuyết rơi ra, những đóa hoa tuyết này nhanh chóng mang hàn băng âm độ trùng trùng đâm đến đối phương không thương xót.

Băng xích đã gần như đan xen nhau cực dày đặc trong khu vực.

Mà cơ thể xuất hiện ngày càng nhiều vết rách cùng hàn băng xâm nhiễm, bản thân lại cũng không thể chạy ra khỏi điệu múa công kích của Mục Ninh Tuyết, Raphael tình huống thực sự có chút bất đắc, vô cùng thâm hại.

Nhưng hẳn không có triết đề cho phép nàng chèn ép quá lâu.

Raphael nhưng là đại thiên sứ duy nhất chỉ tu luyện đúng một hệ, đó là thủy.

Hắn vốn dĩ là trời sinh hồn chủng thủy hệ, lại được ban tặng thủy vực truyền thừa.

Hệ thứ hai của hắn chính là băng hệ, nhưng ngay từ khi được thức tỉnh, tinh trần của nó lập tức đã tan chảy thành một thác suối, đem nước đổ vào màng thủy hệ.

Vì vậy, Thủy hệ của Raphael, đơn giản mà nói, tuyệt đối là đại biểu mạnh mẽ nhất, là hoàng đế thủy tề ở quang minh tòa thành.

“Dịch thủy hà kiếm”.

Raphael bắt đầu muốn công kích lại, hắn lấy ra một thanh kiếm thủy vực có màu xanh đậm, so với màu xanh trắng từ Cực trần hàn kiếm của Mục Ninh Tuyết thì thứ đang cầm trên tay Raphael trông mềm mại hơn rất nhiều, nó càng giống như là một cây roi, có thể kéo dài vô tận mà cũng sắc bén đến chẳng thứ gì bì nổi.

Mỗi một lần hắn vùng kiếm, thủy lực sẽ vỡ ra đánh tan đám băng xích kia cản đường.

Dịch thủy hà kiếm trên tay hoàng đế thủy vực Raphael là tượng trưng số một cho thủy hệ, Hàn băng trường kiếm của nữ thần băng thanh Mục Ninh Tuyết chính đại diện hoàn hảo nhất cho Nữ Vương băng hệ.

Băng và thủy vốn tương sinh lẫn nhau, không giống như khi gặp hoá hệ là trùng trùng tương khắc.

Băng chính là được sinh ra từ thủy ở nhiệt độ thấp, nhưng thủy cũng chính là được sinh ra do băng linh tan rã.

Bao nhiêu vạn năm giành giật sự sống như vậy... cũng chẳng biết ai là thượng phong của ai.

Hôm nay, chính là cho cái kết về mối quan hệ cộng sinh này được rồi!

Bầu trời ở trên Thánh Thành ban nẩy vốn là hai màu hắc ám và quang minh đối địch chia ra, thì giờ đã hoàn toàn biến đổi, trở nên tồn tại duy nhất một cảnh sắc chủ đạo, là lam biếc của Bắc băng dương.

Những tiếng va chạm của hai thánh kiếm thật không có cảm giác chói tai, thậm chí còn mang phần du dương như tiếng đàn dương cầm và vĩ cầm cùng hòa tấu, để cho người khác cái bình lặng, sâu lắng mà vô cùng nhẹ nhàng, đồng thời cũng giấu đi một chuỗi diệt ma pháp đến rung động.

Raphael được hưởng lợi từ thủy lực mang linh tính đằng sau lưng, hắn có thể yên tâm tập trung công kích, mà không nghĩ nhiều đến việc bị đánh trả, nhưng bù lại tốc độ của hắn thua Mục Ninh Tuyết rất xa, nếu không phải vì thiên sứ chỉ hồn ban cho thần cánh linh tính quá đồi cường đại, khẳng định đầu của hắn đã rơi xuống không dưới ba lần.

“Đây, đây là... thật đẹp, giống như cầm kỳ trong ma pháp vậy, đây chính là thần tiên chạm trán nhau sao?” Mục Nô Kiều tròn mắt nhìn theo hình ảnh của Mục Ninh Tuyết trên không trung.

“Raphael thực giống đang vẽ ra hình một con Thủy Long trên những con sóng hung dữ, còn Ninh Tuyết chính là múa hình Nguyệt Nga trên những ngọn núi băng, thật là bất hạnh cho bất cứ sinh vật nào liều mạng can thiệp vào giữa trận đấu này”. Trương Thiếu Nhữ cũng há miệng to hết cỡ nói rằng.

“Lão sư, Mục Ninh Tuyết... nàng bằng tuổi ta thật sao?” Thứ nguyên Heidy thất thần nói với Blanche lão sư bên cạnh.

Thật lòng, Heidy có đôi chút ghen tị với Mục Ninh Tuyết, so về sắc, nàng nhưng chính người mà Heidy cảm thấy xấu hổ khi đứng cùng. Lúc này lại được chứng kiến Mục Ninh Tuyết ngang ngựa cùng mười bốn cánh Sĩ thiên sứ, Heidy hoàn toàn là không có nửa điểm để đứng chung mâm chứ đừng nghĩ đến việc so sánh.

“Cả nàng và Mạc Phàm thật... có phần không giống người thường”. Blanche nói ra lời này cũng là bắt đắ dĩ cười khổ giải thích cho Heidy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nơi lạnh lẽo nhất?

- - -

Trăm ngàn vệt sáng nối đuôi nhau vẽ hình trên bầu trời, dựng đến cái khung cảnh quang cực tuyệt đẹp tựa hồ phản chiếu từ bên kia lục địa dị biến nên.

Mà bên trong cái quang cực phản chiếu đó, băng linh cùng dịch thủy đạt được đến sản sinh bạt ngàn, không ngừng thoát ly ào ạt ra ngoài, hòa mình tại trung ương chân quyền, thậm chí còn cao hơn hết thảy những dãy bạch sơn ở Anpo tuyết trắng kia.

Rất nhanh sau đó, theo thời gian trận chiến kéo dài, sương mù cũng bắt đầu có khái niệm hình thành, phủ mờ cả không gian thiên không phía trên đỉnh đầu.

Đây là một hồi thu vũ cực kỳ sạch sẽ, có khối không khí ẩm ướt tràn ngập ở phía xa dãy núi, cũng tồn tại không ít sương mù che đầy trời cao, từ từ tan vỡ, tạo thành bông tuyết phần từ bên trên đám mây rất cao rất cao rơi xuống.

Bông tuyết thổi tán loạn, để cho không gian xung quanh cái gì cũng không nhìn thấy, giữa ban ngày nhưng không có chút ánh nắng nào, toàn bộ vền vền như đang sinh tồn nơi sông băng Nam Cực, ngoại trừ tuyết sa phủ kín mấy chục mẫu mặt đất cùng tôn quý vàng son khủng bố của quang minh tòa thành nhận ra, cũng chỉ còn lại tâm nhìn mơ hồ thấy được cái thân thể nữ tử linh hoạt đang treo mình lơ lửng.

Sắc mặt Mục Ninh Tuyết hơi đổi một chút, nàng đã bắt đầu xuất hiện lấm tấm tổn thương trên cơ thể ở phần vai, eo và khắp hành lang tay chân, tuy không được tính là chí mạng sâu hằn, cũng không phạm vào vùng trọng yếu, nhưng chân chính lại mang quá nhiều dịch thủy bên trong, hòa trộn cùng huyết mạch, khiến cho nàng càng lúc càng cảm thấy bản thân cạn kiệt thể lực, là một cái cảm giác rất người hệ thống.

Ngay trong chớp mắt tiếp theo, một đoàn bạch quang cường thịnh đột nhiên từ phía sau nàng bay vọt lên. Đó là một cỗ hình ảnh thánh thú mờ ảo, toàn thân lập lòe ánh hào quang màu trắng, nhưng bản thân lại có sắc tố xanh lam. Nó tựa như là do bông tuyết ngưng tụ lại mà thành, nhưng cũng lại tràn ngập hơi thở sự sống.

"Hồng hồng!!!!!!"

Xuất hiện một đầu Thánh Ngân Ma Hồ to lớn, có bộ lông toàn thân trắng muốt, đang ở thấp thấp phía dưới địa phương linh cảnh mật tháp của tòa thành vỡ nát, bất thành linh nhào ra.

Bạch Hồ sở hữu cặp móng vuốt trường ngân tương đồng với mức độ hoành tráng của cơ thể, nhưng lại có thể nhẹ nhàng tầng tầng giẫm đạp lên mỗi viên bông tuyết tinh tử trên không trung kia tiến tới.

Tiếp cận Raphael, Bạch hồ lập tức hóa thành một vệt ánh sáng, nhào nặn ra băng thể trường ngân, mãnh liệt bủa xuống như mấy đạo thập xi đỉnh ba (đỉnh ba mươi rặng) của thiên địa đang cào cấu nhân gian.

Vị trí thập xi đỉnh ba quét tới, vừa vặn lại là vị trí lúc trước mà Cực trần hàn kiếm của Mục Ninh Tuyết múa ngang trời để lại. Hai cỗ tinh băng đụng vào nhau, mà giữa lưu vực sương vũ tụ tập này, cảm giác giống như bầu trời đang bị tách ra thành mấy mảng khác nhau nếu như lấy điểm cách ly là vệt dài của băng thể trường ngân.

Cuối cùng, hình thành một hồi bão táp nguyên tố lạnh lẽo mãnh liệt bạo phát, để đất trời chập chòn, hàng loạt dãy đồi sơn đôn dập bị phá nát, liền có cảm giác tòa thành phản chiếu bên trên tự nhiên có khả năng bất cứ lúc nào cũng có thể thuận theo đó mà tan biến mất.

"Đông!! Đông!! Đông!!"

Tốc độ ra đòn của Bạch Hồ là phi thường khủng khiếp, liên tục vỗ ạch ạch lên người Raphael, không cho hắn bất cứ khoảng trống nào lơ là phòng ngự.

Lam bích với bạch ngân, hai màu ánh sáng giao hòa lẫn nhau, khuếch tán, trong nháy mắt làm cả nền mây mù cũng phân rã thành hơi ẩm phần tử, không ngừng thấm đến lực lượng bông tuyết kia, để nó hòa tan từng giọt từng giọt nước, rồi trải qua chấn động biến hoá rơi xối xả thành mưa xuống thành thị.

Mây xanh, băng khiết, thủy dịch hóa động thành sương, sương chuyển đổi thành bông tuyết, bông tuyết lại rã thành mưa...

Chỉ là quá trình diễn ra quá nhanh, thứ nguyên chưa kịp nhận dạng lại tín hiệu... liền đã thay đổi thời phương mới.

"Súc sinh, cút đi cho ta!!!"

Thoát cái hòa thành vũng nước thân ảnh, Raphael phủ rộng mười bốn cánh của mình đến mấy cây số giữa nền trời, rồi ngay lập tức gấp xuống bao khối lấy Bạch Hồ lại bên trong, mặc cho vùng vẫy, mặc cho gào xé cỡ nào, để cho tốc độ của Bạch Hồ gần như không thể phản ứng kịp với tình huống xảy ra.

Là bên trong...

"Thủy vực cấm giới..."

Một đầu đế vương thánh đồ đẳng to lớn liền như vậy trở nên vô cùng nhỏ bé dưới thủy mang mười bốn cánh Sí thiên sứ rủ xuống, lại giống với một hồi sử thi quả trứng kinh thánh lấp ngược trở lại, để cho yêu ma nhân thể mãi mãi không có chỗ độn hình.

"Gừ gừ gừ ~~~~~"

Bạch Hồ ở bên trong chỉ cảm giác xung quanh cơ thể mình không ngừng truyền đến từng luồng lực lượng áp chế, lưỡi kiếm dày đặc từ dịch thủy hà của Raphael khủng bố lan tràn chém đến toàn bộ mỗi một vị trí nhỏ xíu trên thân thể loài sinh vật không may mắn bị nhốt này.

Thủy nguyên tố...

Chính là sắc bén nhất hình thành lên vật thể...

Đại biểu cho mẫn diệt ma pháp.

Sinh cơ dịch thủy hòa chứa vô số lập phương thủy nguyên tố, bên trong dĩ nhiên có thể biến hóa thành không ít sóng thần mang tính chất hủy diệt, cuộn tròn lại nghiền nát mọi vật thể sống tồn tại, nhất định sẽ không để bất cứ thứ gì có thể thoát ra khỏi con đối ăn này.

Dịch thủy hà kiếm, xác thực cái này pháp bảo của Raphael ẩn chứa không ít cổ thần bùa pháp, nhất định không phải là một chương khổng cấu tạo thông thường. Dĩ nhiên cùng Cực trần hàn kiếm của Mục Ninh Tuyết bên trong Vĩnh Dạ khuyển thể thanh vũ... miễn cưỡng có thể cùng nhau đối kháng, tuy vẫn còn đôi chút kém hơn, nhưng Dịch thủy hà kiếm tuyệt đối không có để chủ nhân của mình bị mất thể thượng phong.

Đến cả Bạch Hổ tham chiến thì cũng chẳng có mấy khác biệt, đồng dạng như cũ không cách nào chạm tới được trên người vị thiên sứ lãnh tụ của Thánh Thành.

Nguyên do, uy hiếp lớn nhất chính là thiên tính của mười bốn cánh thủy vực đằng sau lưng Raphael quá đối cường đại. Từng cánh, từng cánh một hoạt động độc lập như những ma chuôi thủy tinh dẻo siêu bền dài hàng chục, thậm chí có thể giãn ra hàng trăm mét để đồng thời phụ trợ hấn nửa bước lùi, hai bước công đáp trả lại, ôn nhu, cương dã nhuần nhuyễn đến không gì sánh được.

Khi co người lại, chính là miễn cưỡng hóa thân thành đại dương bắt từ bắt diệt.

Đến khi bật người lên, liền có thể đem đến tầng ảnh thủy quái khổng lồ biển sâu đang gào thét, đang tay mẫn diệt mọi tồn tại nhỏ bé du nhập.

Đây chính là thực lực của người thủ thành quang minh thần thánh!!!

Nhân gian chấp trường, một trong ba lãnh tụ trở thành đỉnh tháp che chắn cho Thánh Thành suốt bao nhiêu năm nay.

Là bức tường thủy vực thực sự...

Mười bốn cánh Sĩ thiên sứ Raphael!!!

Nhưng đã trảng chi lực hấn tỏa ra thậm chí còn mang đến cảm giác vượt trội hơn, khiến cho người khác nhầm tưởng như một vị thần chỉ đã đạt đến cấp bậc truyền thuyết mười sáu cánh...

So ra phải nói, giả sử nếu có một trận đối đầu, Raphael cánh giới liền coi như có tư cách cùng Michael giao chiến vài trăm hiệp đi.

....

Thoảng chớp, băng sương hộ khai quanh thân Bạch Hổ trực tiếp bị đánh nát, để lộ ra lớp da mang chịu rất nhiều lỗ thủng, hóc mắt dần dần sưng lên từng sợi tơ máu nhưng vẫn không có hả miệng gào thét, chỉ giữ mình đau đớn hét răng gào dài ra...giống như muốn bảo vệ vật gì đó bên trong vậy...

“Roạt rào~”

Hơi thở...

Lạnh giá hơi thở thổi ra...

Sương mịn hiện tượng do trận chiến hình thành, đang thống trị ở tầng cao cao chân quyền, chúng dày đặc rộng khắp, hoàn toàn đủ sức thôn phệ cả mấy thành phố ven theo đường núi dãy Anpơ, không biết biết nguyên cơ thể nào liền không ngừng cuộn cuộn đến thăm còn tại Thánh đình, để cho toàn bộ những địa phương khắp nơi quan sát đến, đều chỉ thấy được một màu trắng bột bóng đang chiếm lĩnh Quang Minh tòa thành này.

Bất luận dịch thủy trở thành du sương, hay là băng tuyết cảnh giới đông đặc hơi ẩm tạo thành, cái cảnh sắc màu trắng kem sữa này bao giờ cũng mang lại cái cảm giác giống như phù sa kim tuyến bạch ngọc trên thiên đường thần giới vậy, là kỳ ảo mà rộng lớn như thế!

Không thống nhất, cũng không bất đồng, vĩnh viễn là cái cảm giác cao quý, tồn tại tinh hoa nhật nguyệt đổ về thế gian, càng tùy ý tràn đến, phủ lên đầu mũi kiếm của Mục Ninh Tuyết.

Phảng phất dưới thời gian ngắt quãng, thứ nguyên đại địa Thánh Thành có một điểm sửa đổi rất nhỏ như vậy, những giọt sương nhiều xuống vô số lên Cực Trần Hàn Kiếm với tốc độ chóng mặt, nhưng trên thực tế người khác nhìn vào hoàn toàn chỉ thấy chậm rãi tuyết rơi.

Là thiên phương băng lĩnh vực...

Sương mây hòa lại một thể cùng ma pháp...hầu như không khác gì thời gian bất động...

Một loại ngưng thời gian bất động, có thể để cho người ở dưới nhìn chăm chú mãi mãi thu được càng nhiều thời gian tương tư, hoa cả mắt.

Không khí, nước mưa, quang mang dĩ nhiên cũng bị cuốn vào ở bên trong sương mịn kéo xuống, xung quanh hình thành lên một cái cột băng sương vạn

năm, mà ở Thánh thành lúc này liền lè loi đứng sừng ở trong một mảnh hư vô khủng bố cực điểm.

“Băng hà thâm quyết!!”

Dưới chân, một luồng cổ lực cực lớn đột nhiên bạo phát, Mục Ninh Tuyết trên tay cầm Cực Trần hàn kiếm, tạo thành chấn kiếm vách ngang trời, tựa hồ như một mảnh thiên giới chi thạch của vũ trụ dựng ngược lên.

“Oanh!!!”

Nàng hít một hơi sâu, nén lại toàn bộ khí quyển bên dưới, dùng dùng khoét đến một lỗ sâu bên trong thủy vực cấm giới của Raphael, miễn cưỡng tạo thành thanh băng hà thâm quyết, cường đại đâm xuyên qua chân không, chọc thủng cả màng lưng của hắn, tạo nên một cái hiện tượng vỡ tan nguyên tử, chấn động không khác gì một vụ nổ bom giữa bầu trời.

Đem cái vết đâm này kéo dài, xé toạc tầng mây ra hai bên từ tận mấy ngàn km bình nguyên ở Đông Anpơ, xuyên suốt qua bao nhiêu quốc gia châu Âu, phủ về tới rặng núi phía Tây cùng đây.

Mà dĩ bên cái chấn động này, liền đưa thiên không Thánh Thành cũng xé tan ra mấy lỗ thủng cực lớn, tràn vào bên trong vô số tuyết chi lạnh lẽo, dập tắt hết tro tàn, hỏa diễm từng tồn động.

Đại địa Thánh Thành bên dưới ngược lên, liền vô duyên vô cớ xuất hiện một khối hư vô to lớn như vậy, tựa như trụ trời trống rỗng bằng thủy tinh, còn có lồi lõm vào đơn thuần kia, không có nguyên vẹn, càng như là không gian to lớn xuất hiện một hiện tượng thiếu hụt khủng bố, cũng không ai biết khu vực thiếu hụt đang phát sinh cái gì, càng không biết khu vực thiếu hụt sẽ cuốn đến nơi nào...

Bất quá, có thể mờ mờ cảm nhận được một thi thể đông đặc lại đang rơi xuống như một viên đạn pháo, cũng không có dấu hiệu dừng lại. Nếu nhìn kỹ hơn, sẽ dễ ý được cái tử vong thi thể này, vác thêm tám cánh khô héo nhưng nặng nề, tương đối góp phần tăng thêm trọng lượng thể trạng khi rơi.

“Không có khí tức sự sống, hẳn tử vong rồi...” Blanche lão sư thất thần nói rằng.

“Ma pháp...ma pháp có thể đạt tới trình độ này sao...” Heidy một bên nhíu lấy tà áo lão sư của mình, trên khuôn mặt tựa hồ như là trực tiếp cảm nhận nỗi đau thấu tủy mà Raphael vừa mới nhận được.

Bọn họ, không một ai dám nhìn trực diện vào Mục Ninh Tuyết, nàng nhưng giống như một thực thể tồn tại, mang đến cho người ta cái cảm giác chân thực muốn tôn sùng, chân thực sợ hãi, càng khó khăn khi đối diện.

“Nữ nhân...của Mạc Phàm, chính là phái như vậy...” Trương Thiệu Như nói rằng.

Raphael rơi oanh xuống một dãy nhà bên trong Thánh Thành, cơ thể đã hoàn toàn đóng băng lại, đôi đồng tử vền vền một màu trắng tử vong, cơ thể cũng không còn tồn tại nửa điểm nhiệt độ, là âm độ tuyệt đối, mạch máu, tim, gan đều là âm độ, không thể sống, không thể hoạt động.

Chẳng đợi mất nhiều thời gian, Mục Ninh Tuyết một cái tay khác nhanh chóng bện ra một mảnh tinh tọa màu bạc hoa lệ, khi nàng bóp nát, xung quanh Tiểu Bạch Hồ lập tức xuất hiện một cái tinh tọa màu bạc hoàn toàn giống thế.

Ngay lúc Raphael vừa nhận đại thương chí mạng, Tiểu Bạch Hồ nhanh chóng biến mất ở trong tinh tọa màu bạc, một giây sau càng là xuất hiện ở bên người Mục Ninh Tuyết.

"A a a ~~~~~ "

Tiểu Bạch Hồ thương tích khắp người, nó thậm chí bị đánh trở về nguyên hình, thân thể thu nhỏ lại, như một con mèo hoang màu trắng, đến thanh âm cũng yếu ớt đến cực điểm.

Mục Ninh Tuyết cúi người xuống, ôm lên Tiểu Bạch Hồ.

Kiểm treo ở bên trái, Mục Ninh Tuyết dùng khuỷu tay nâng Tiểu Bạch Hồ, một cái tay khác ngón tay thon dài nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng xoa xoa thân thể Tiểu Bạch Hồ.

Tiểu Bạch Hồ là thể chất thuộc tính "Băng", mà Mục Ninh Tuyết hiện tại càng là trời sinh hồn thể, y ôi ở trên thân thể người có một cái thể chất đặc biệt như vậy, đối với Băng hệ Thánh linh như Tiểu Bạch Hồ mà nói là phi thường thoải mái, chỉ tiếc trong thời gian quá khứ dài đằng đặc, Tiểu Bạch Hồ đều không được hưởng thụ đãi ngộ này, phải đến lúc này, phần băng linh mạng đến yên tĩnh cùng ôn hòa, để Tiểu Bạch Hồ cảm thấy đau đớn đều giảm bớt rất nhiều.

"Người bình thường háu ăn, háu nghịch, không phải mạnh nhất chính là bộ hàm này sao...chỉ vì một pho tượng mà kiên quyết không mở miệng, lần sau đừng như vậy... có biết không!" Mục Ninh Tuyết nhẹ nhàng nói với Tiểu Bạch Hồ, một tay vuốt nhẹ vùng miệng trọng thương của nó.

Tiểu Bạch Hồ cúi đầu, nước mắt cũng đã ướt lông mi, điệu bộ oan ức cùng làm nũng dúi người đến ngực của Mục Ninh Tuyết nằm nghỉ ngơi.

....

....

“Tách tách tách tách ~~~~~”

Mưa...

Trời đã bắt đầu đổ mưa xuống..

Như thể muốn gạt rửa đi cái hư không khó lòng chấp nhận này...

“Mưa sao?” Mục Ninh Tuyết liếc nhìn những hạt mưa từng điểm từng điểm rơi xuống với tâm trạng không mấy vui vẻ.

Những hạt mưa bắt đầu rơi nhiều hơn.

“Rào rào rào~~~~”

Chẳng mấy chốc, mưa đã thành cơn bão, mây đen ở một tầng thượng lưu xuất hiện, đây lại là một cảnh tượng hiếm thấy, mưa vốn bắt nguồn từ mây đông đặc ở tầng đối lưu, nhưng ở tầng này, Mục Ninh Tuyết đã đóng băng toàn bộ, nó lại tụ tập ở tầng thượng lưu, là khu vực bề mặt cao nhất của địa cầu.

Mưa từ đây rơi xuống, tuyết đối là thảm họa, ở độ cao này lượng mưa sẽ như là lực thác hủy diệt chứ không đơn giản là bão.

Con bão như quét ngang, đổ bộ xuống Thánh Thành, lực lượng thủy triều mạnh mẽ nhanh chóng thấm thấu qua mọi góc ngách thành thị, luồng lôi xuống ngọn cỏ, tòa nhà ven đường.

Đại thiên sứ trưởng Raphael nằm đó như một thi thể hóa đá dĩ nhiên cũng được gạt rửa bởi mưa lực, dần dần rã đông ra.

Nhưng hấn vốn dĩ đã chết đi, Mục Ninh Tuyết không có để ý tới Raphael, mà nhìn chăm chú cơn bão tựa như trận hồng thủy hạ kiếp giáng xuống đại địa thánh thành.

Bên dưới không còn là đại địa, mà là nguyên bản thủy triều, cơn bão lớn đã làm toàn bộ một mảnh đệ nhất đại đạo ngập chìm trong nước, lượng thủy vực dâng lên kèm theo triều kiếp từ bờ đại dương bên dưới xáo động đổ vào đã vượt quá một tòa nhà hai mươi tầng, chẳng mấy chốc sẽ nuốt trọn toàn bộ đại địa Thánh Thành.

Mà bên trong thành thị của đại địa, dĩ nhiên vẫn còn rất nhiều cư dân sinh sống, họ chắc chắn không thể tự mình đón nhận lấy cái cuồng đại thiên kiếp này trôi xuống.

"A a a a",

“Là hồng thủy hạ kiếp, mau chạy nhanh a...”

“Thánh Thành, Thánh Thành sụp đổ rồi...”

“Chạy mau...”

Đại địa tràn ngập tiếng kêu gào thảm thiết, một số người bắt lực chạy khỏi trận hạ kiếp này đã cũng sẽ bị dòng thác kia nuốt chửng, họ vốn hi vọng rằng thần thánh chi thành, thiên sứ chấp chương thế gian sẽ bảo vệ an toàn tuyệt đối, thế nhưng...

Ả nữ nhân kia... giết rồi còn đâu!!!

Thông thường, một thủy triều hạ kiếp cũng phải mất tương đối thời gian để dâng lên một mực nước, nhưng lần này Mục Ninh Tuyết không có rõ ràng lý do gì, toàn bộ triều vực đổ xuống mạnh mẽ quá đổi kỳ lạ.

Tựa hồ giống như một cái ma pháp cuồng đại nào đánh sập liên kết mây tinh thể, kéo toàn bộ nước trên trời rơi xuống.

“Dịch thủy hà kiếm...” Mục Ninh Tuyết nhớ ra loại vật phẩm pháp bảo này của Raphael.

Liền trên thân thể hấn không thể tìm thấy thủy hà kiếm, khẳng định nó đã bám vào tầng mây nào đó phân rã đi để bùng nổ tạo thành trận đại hạ kiếp này.

Nhưng mà, để làm gì?

Một hồi mưa bão như vậy... vốn dĩ không có thể đã thương được Mục Ninh Tuyết.

Nếu Raphael muốn đồng quy vu tận... thì cái loại suy nghĩ này không phải quá đổi trẻ con, tệ nhạt sao!?

Raphael đắm mình trong khối tinh thể nguyên chất thủy vực, lúc này nước đã len lỏi từ mọi góc ngách vào trong cơ thể hấn, nước điều hòa lại nhịp tim, ổn định lại huyết mạch, đồng thời cũng hồi phục lại tất cả các bộ phận chức năng cơ thể cho hấn.

Mở mắt ra, từ trong đáy mặt nước ở tòa Thánh Thành, Raphael nhảy vọt lên tít trên cao, một lần nữa mở rộng thiên sứ thủy dục của mình ra, tương tự cái hình hài lộng lẫy đến tột độ ban đầu, chỉ là trên gương mặt hân giờ phút này đã xuất hiện vô số nếp nhăn nhăn nhó.

“Thủy sinh tái tạo!?”

Phải rồi...

Thế giới này rộng lớn như vậy, vạn vật tương sinh tương khắc, rõ ràng không phải chỉ có một cái trùng mình thần hóa mạnh mẽ kiêu hùng.

Raphael nhưng là có Thủy lưu sinh cơ, gặp nước nguyên chất cũng sẽ như cá vào chậu, tự động tái tạo, tự động tái kiếp.

“Ngươi đã chuẩn bị từ trước?” Mục Ninh Tuyết ánh mắt lạnh lẽo nhìn lấy thiên sứ trưởng Raphael.

“Ha ha ha, ta chỉ bắt quá làm một cái đề phòng tình huống, nếu không như vậy liền chẳng thấy được ngươi chân chính uy lực.” Raphael thoải mái đáp lời.

“Thủy kiếp để cứu sống một mình ngươi, có thể nhấn chìm cả quốc gia này...” Hơi thở Mục Ninh Tuyết bắt đầu thay đổi, nàng nhưng cả người đang từng điểm từng điểm sản sinh ra cơ nhiệt hàn băng.”

“Thì lại làm sao? Chúng ta bắt quá đã bảo vệ bọn họ hàng ngàn năm nay, ta đã từng làm tất cả để bảo vệ... nhưng khi chúng ta đối mặt chân chính từ vong thì lại là chuyện khác. Nếu ta chết rồi, yêu ma, dị đoan giả, thậm chí là sự tồn tại cấp bậc ly tai giả như ngươi... ai sẽ chịu trách nhiệm đây?”

"Sự tồn tại của ngươi hoàn toàn vi phạm tự nhiên pháp tắc, nguyên tố nên thuộc về tự nhiên, Ma Pháp sư càng chỉ là mượn nguyên tố, mà ngươi nhưng là nô dịch chúng nó, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ mang đến một hồi tai ương cho nhân loại, một cái Tuyết chi ma cơ như ngươi cũng quan tâm đến những kẻ bên dưới sao?"

"Thánh thành chúng ta mang sứ mệnh chấp chương thế giới này, chỉ cần có thể diệt trừ tất cả dị đoan để thiết lập lại trật tự vốn có, mọi sự hy sinh đều là đáng giá, kể cả là toàn bộ người ở đây". Raphael lạnh lùng nói.

Hắn nhưng từ đầu đã đề phòng cho mình một tiểu phương án, trong trường hợp xấu nhất, sẽ trực tiếp nhấn chìm tòa thành này, mang lấy cơ hội hồi sinh.

Trong mắt Mục Ninh Tuyết, Raphael cái tên này, thậm chí còn đáng chết hơn bất cứ ai trên thế giới từng tồn tại...

Ngày trước, còn tưởng rằng hắn là một cái thủ vệ bảo hộ người dân, đến cuối cùng, vào nguyệt cảnh, vẫn là quay đầu trở lại, mạnh mẽ giẫm đạp lên người bọn họ.

Ít nhất Michael dù cho tệ hại đến không chịu nổi, hắn tuyệt đối mang ý nghĩa bảo vệ cái lý tưởng của mình nhưng không có ra tay đánh đối lập sát người bình thường như vậy...

Nàng nhìn ngó xuống dãy kia góc sơn tòa thành chìm thủy vực, biết bao nhiêu thi thể lờ mờ nổi lên trong tuyết vọng.

Nhiều người như vậy...

Họ có lỗi lầm gì sao!?

Tại sao nhất định phải ở chỗ cao cười nhạo, ở chỗ cao đùn đẩy trách nhiệm...

Tại sao liền không thể vươn tay ra, kéo những người này một cái, cứu vớt bọn họ!?

Hóa ra nơi lạnh lẽo nhất không phải là cực nam chi địa,

Cũng chẳng phải là địa ngục thâm sâu,

Mà là nơi không có tình người...

“Ta hiểu rồi...” Mục Ninh Tuyết nở một nụ cười băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Ngươi sợ ta sao?

Mưa không có dấu hiệu nào hạ xuống, từ mới đầu vài giọt lất tất, móc rơi trên đồng bằng cỏ lau bên dòng suối, đến toàn bộ chân núi phía tây núi Anpơ đều bị mưa dày bao phủ, càng đã ngập đến quá nửa tháp canh tòa thành.

Hai toà cổ điện do quang minh tạo tác, đã từng xanh vàng rực rỡ thỏa lấp, lúc này chính là tại trong trận nước mưa hung thần thiên miền này chiếu rọi lẫn nhau, giống như có một cái bình hồ trong suốt đến cực hạn, phản chiếu ra cái dáng vẻ của thành trì cổ xưa nhưng không còn đối xứng, một mặt bên trên tồn tại như địa ngục lạnh lẽo, phần còn lại phía dưới tựa hồ kiếp nạn thủy triều nhân gian.

“Đại thiên sứ trưởng... người... người hạ sát con dân trong tòa thành sao!”? Mấy tên thủ vệ đệ tam đại đạo của Thánh Thành đang đứng trên biên giới Thiên không đều bộc lộ vẻ mặt sợ hãi đến tột cùng.

Quang Minh chỉ điện vốn dĩ hàng vạn năm nay vẫn đứng sừng sững, chí cao chí tôn tỏa ra thần uy an lành, chưa có từng trải qua một ngày nào để người dân chịu nửa điểm tổn thất.

Những người được vào bên trong tòa thành thủ hộ, mãi mãi thuộc về những đứa con tín ngưỡng tuyệt đối, dù với một số chuyện công khai thể nào đi nữa, họ sẽ không bao giờ rời bỏ Thánh Thành hoàng tôn này.

Tại sao lại phá lệ?

Tại sao lại nhẫn tâm đánh đổ đi lòng tín ngưỡng này mà họ giành cho...

Giết một cái Ác Ma thăng cấp Tà Thần, Michael đã bày ra bao nhiêu tín mạng Thánh tài, Thánh ảnh nghênh chiến, bao gồm cả bản thân mình...

Họ không có phản nân.

Nhưng Raphael rất khác...

Để giết một cái ly tai giả băng khiết nữ vương, hắn lại không tiếc hi sinh cả tòa thành để đánh đổi lại mạng sống bản thân để không bại trước nàng...

Mục Ninh Tuyết là trời sinh hồn băng, hóa thân thành băng ma ly tai giả công phá Thánh Thành, giết xuống gần trăm mạng giáo chúng vì người thương.

Raphael là trời sinh hồn thủy, đem thủy hệ cường đại, hung ác nhất, giáng xuống đầu con dân của mình, khẳng định cuốn đi không ít hơn ngàn xác chết trôi nổi.

Như vậy rồi cuộc, ai mới giống quái vật hơn ai?

Ai mới thực sự là ly tai giả đây?

Mấy đại đạo giáo vụ, Thánh Thành chiến vệ, thủ vệ, tông đồ Thánh ảnh đứng tản ra khắp nơi...

Họ bắt quá chi là những con điều nhỏ bé trong bãi chiến trường này, càng không có tư cách phản bội lại thiên sứ trưởng.

Chỉ là, họ cũng không muốn giúp hắn, đồng dạng mang đến cái ánh mắt trung cầu Mục Ninh Tuyết có thể đem cái quái vật lòng lang dạ sói này chôn vùi xuống đáy tòa thành, để tể đi linh hồn tổn thương vô tội ngoài kia.

...

Mục Ninh Tuyết nhắm mắt lại tiến đi vào niệm lực.

Lơ lửng giữa hai toà tháp vàng son đang từng điểm chìm xuống, từng cơn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc trắng tự nhiên có chút lay động, để lộ ra một cái dáng vẻ thực hoa thanh ngọc mãi mãi không cùng nhân loại sắc đẹp so sánh.

Mục Ninh Tuyết chính là làm cho bầu trời xung quanh cũng phải hổ thẹn mười phần, một cái tuyết cơ nữ nhân hoàn mỹ nhất được sinh ra.

Cực Trần hàn kiếm trên tay nàng đột nhiên lóe lên, từ bên trong dần dần phát sinh biến hóa, chuyển mình trở lại thành hai nhánh liễu sứ băng tuyết rắn chắc, đang căng mình ra làm trụ tựa cho sợi tử huyền cầm chính giữa.

Ngọc tâm làm trái tim, tuyết mang làm tùy, cực trần phản chiếu quang băng chính là đại diện cho linh hồn.

Ngay từ lúc hình thành, lực lượng chí hàn chí âm này lập tức đạt tới cái chấn động méo mó bình nguyên đại đạo Thánh Thành, bao quát cả thiên không phía trên cũng không khỏi run rẩy. Từng trận khí lưu xen lẫn tuyết thủy xung kích cũng điên cuồng va chạm vào thiên không Thánh thành, thành trì loạn choạ loạn choạ, khí tức xông tới mặt đất thực sự quá mức mãnh liệt.

Cực Trần Ma Cung trên tay, Mục Ninh Tuyết đứng giữa không trung, cùng một tồn tại thanh khiết bạch y nữ nhân tung bay không giống, trên người nàng xuất hiện từng cái từng cái điểm sáng màu trắng bích, những này điểm sáng màu trắng phân biệt xuất hiện ở toàn thân, từ trán, hai vai, trước ngực, khuỷu tay, lòng bàn tay, eo, đôi chân dài.

Nàng mở mắt ra, phát tỏa tinh quang từ đôi đồng tử vô cùng lạnh lẽo. Lấy những này điểm sáng màu trắng trước mũi cung là khởi điểm, từng đạo từng đạo màu bạc như sợi tơ ánh sáng trong nháy mắt kéo đi ra, hội tụ thành từng đạo từng đạo mỹ lệ màu bạc hoa văn.

Một cái viên lập lòe màu lam nhạt như giọt nước mưa hình tinh thể xuất hiện, màu bạc quang văn ngưng hình bên trong, phân rã thành năm đạo phẳng phát tựa hồ hoa tuyết tụ tập mà phát triển nhỏ ra.

Nhiệt độ tồn tại trên thế giới này, mãi mãi sẽ không có cao nhất chí cường, chí đỉnh, nhưng không có nghĩa là thấp nhất cũng sẽ tương tự như vậy.

Vật thể, nguyên tố, không gian... vĩnh viễn luôn luôn nắm giữ đến một cái quy tắc bất di bất dịch, đó là âm độ tuyệt đối, nơi mà thời gian, hỗn độn, không gian hoàn toàn bị đóng băng lại.

Hoa tuyết tạo từ hơi sương, là thiên sương cực hàn, thuộc về âm độ tuyệt đối.

Trên màu bạc hoa văn đã trở nên ngưng tụ trước mũi tên của nàng, nhìn qua dị thường mỹ lệ.

“Hàn lưu cực trần, tuyết đối”

“Két két két~”

Mũi tên cực trần liền như hào dương tại Cực Nam chí địa, để cho vạn băng tinh thể, xuân, hạ, thu đều đồng dạng trở về màu đen lạnh lẽo, tro cái héo mòn đến không thờ được, không có hô hấp, càng không có sự nhúc nhích nào từ tế bào vật sống.

Chuôi cung vừa giãn ra, có thể nhìn thấy một đạo lại một đạo quang luân màu xanh to lớn đến cực điểm mạnh mẽ quét về phía trên cao Thánh Thành. Nhưng ngay lập tức sau đó, liền phát sinh biến đổi, dị thường đến mức kịp thấy bầu trời đen thui như màn đêm trong chớp mắt.

Trong cái chớp mắt này, mọi thứ bị cuốn bay hết rồi, vùng trời chỗ Raphael đã không còn một giọt mưa nhiều vài, không còn một đám mây nào lãng qua, cũng chẳng còn nguyên tố, dĩ nhiên bao quát cả Raphael cũng biến mất rồi, một mảnh xương cốt liền không tới nửa cơ hội tìm thấy.

Mới đầu chỉ là khí lưu tràn đầy chính đang từ chỗ cao rót vào trong bão táp không gian, từ từ là mây bay đầy trời, cũng bị hút vào đi vào, sau đó chính là phản chiếu Thánh thành sừng sững trên không trung kia.

Cái chớp mắt chấn động này, cũng không có triệt để đưa thiên không về cát bụi, mà đơn giản là triệt để cướp đi ma pháp của Michael tạo ra.

Lại giống như một hồi xoay ngược lại đồng hồ cát, nội trong một cái khoảnh khắc tối sụp xuống, mọi thứ đều phải trở về vị trí cũ của nó. Mọi người trên phía thiên không kia lập tức được can khôn chuyển đổi xuống lại bên dưới đại địa chỉ thành.

Sau cái mũi tên chấn động kia, đồng dạng, cơ thể nàng cũng yếu đi, loại băng hàn tập kích hùng hổ dọa người mất đi hơn nửa, mà Mục Ninh Tuyết cũng đứng tại chỗ cực kỳ lâu lại không di chuyển nửa bước.

Nàng bắt đầu di chuyển xuống phía dưới tìm đến vị trí đứng tốt hơn.

“Xoạc xoạc xoạc”

Từ dưới đại dương tòa thành bỏ lại kia, đột nhiên kéo đến hàng trăm vòi rồng thủy vực, mãnh liệt đâm như mưa đạn đến người nàng.

Mục Ninh Tuyết cũng là bất ngờ tình huống, thật vất vả mới kịp thoát khỏi địa phương tử vong, nhưng đối lại, hai bàn tay bị thủy hàn đâm xuyên qua thịt, bộ váy cũng bị khoét hằn một diện tích to từ bắp chân lên đến gần sát phần ngực, lộ đến một vùng da trắng nõn nhưng ứa đầy huyết dịch.

Không dừng lại, thậm chí còn dữ dội hơn, phần nộ hơn, đồng thời tàn ác hơn...

Khắp tòa thành, đâu đâu cũng là đại dương trăm mét, dĩ nhiên trên mỗi một điểm nhỏ như vậy, hình thành không biết bao nhiêu to lớn vòi rồng đánh úp, càng lúc càng siết chặt lại con mồi nhỏ bé tuyết đối đã hết khả năng kháng cự.

Không thể kháng cự, chung quy cuối cùng sẽ không thể chịu nổi, loay hoay một hồi mỗi lúc chỉ mỗi nhiều vết thương hơn, Mục Ninh Tuyết rõ ràng, nàng biết được kẻ nào có thể tồn tại bên dưới kia, lẫn trốn dưới mực đại dương để tấn công mình.

Nhưng là nàng không có hiểu được... hấn làm cách nào có thể sống!?

Làm sao một cái sinh vật đến xương cốt, cũng triệt để biến mất, vẫn thân nhiên hồi sinh lại được ở bên dưới thủy vực để uy hiếp mình.

Mục Ninh Tuyết nhắm mắt lại rồi,

Nàng đã rơi xuống...

Chung quy, vẫn là không có thắng được thiên sứ lãnh tụ...

...

“Cánh thiên sứ...hấn chữa lại một cánh thiên sứ của mình bên dưới trận hào kiếp. Dĩ nhiên ở cấp bậc như vậy, mỗi một cánh chỉ lực lượng càng to lớn như sinh mạng của chính hấn.” Mục Nô Kiều nói rằng.

Cả nàng cùng Blanche lão sư định chạy tới cứu, nhưng trong tầm mắt họ, cũng không còn thấy Mục Ninh Tuyết ở đâu nữa rồi, nàng nhưng chẳng biết từ bao giờ đã biến mất giữa không gian trước khi bị nuốt chửng.

Một nam nhân bế nàng đến gian thấp nơi Mục Nô Kiều cùng mọi người đang đứng, hắn cũng không kiềm được lòng mà hôn nhẹ lên môi nàng, đôi môi nhỏ xinh ấy đang có chút lạnh vì toàn thân kiệt quệ, mất đi quá nhiều sinh lực.

Cái này áp chế, cùng sát khí hùng hùng thoát ra trên cơ thể, lập tức để cho cả gian phòng không ai dám nói nửa lời, mọi người bất quá chỉ rụt rè nhìn lấy đôi mắt đỏ ngầu dữ dội của hắn.

Mà lúc này ở trên cái hạo kiếp thủy triều kia, Raphael cũng hiện thân ra, một mặt không biết làm sao Mục Ninh Tuyết lại thoát được.

“Bịch Bịch”

Raphael quay lại đằng sau,

Hắn đột nhiên thất thần rồi, cả tầm mắt bao quát nhìn thấy được một cái bóng đen ngạo nghễ nhưng vô cùng hung dữ, liền tỏa ra cỗ lực lượng để cho thế giới này không mấy ai dám đứng lại gần.

“Hê Hê Hê...”

Tiếng cười của vị hắc ám tiên sinh này vô cùng đáng sợ, mang đến chân thực nhất cái cấp bậc đe dọa mỗi mạng sống trong nhân loại, bao quát cả thiên sứ nhân gian.

“Ngươi...tại sao ngươi lại ở đây...”

"Soạt!!"

Nam nhân vừa cứu Mục Ninh Tuyết cũng hiện ra trong địa phương đó, càng trước ngay tầm mắt Raphael kia đang run người sợ hãi.

Trên mặt tỏa ra một cỗ tà khí cực kỳ dày đặc, kèm theo cái nhếch môi nở nụ cười tàn nhẫn.

“Ngươi, sợ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thực lực chênh lệch

- - -

Sợ!?

Thân là người chấp chương trên thế giới này, Raphael chắc chắn sẽ không bao giờ cam chịu cái hình thù của nhợc giả như vậy.

Là tầng lớp kẻ thống trị, chỉ có hắn mới nên là người gieo rắc kinh hoàng cho bất cứ ai khác, thậm chí kể cả không ít sinh vật cấp đế vương.

Chỉ là Raphael sắc mặt lại có chút biểu tình thất sắc, nhặt nhòa.

Một kẻ lẽ ra đã phải vĩnh viễn chìm sâu xuống tận tử vong chi địa, vạn kiếp không thể siêu sinh, đến cuối cùng vẫn có thể thoát khỏi, càng tồn tại sắc mặt hồng hào, thêm cái vẻ hưng phấn, tuyệt đối tự tin trước mắt mình. Không những thế, đến cả hắc ám đế vương sinh vật, một kẻ chỉ nên ở dưới địa ngục kia thôi, từ lúc nào cũng giống như người phụ trợ cho hắn.

Mục Ninh Tuyết là ly tai giả cảnh giới khẳng định đã có thể cùng đại thiên sứ trưởng mười bốn cánh đối đầu, nếu không phải do Raphael mang trong người những đặc thù nghịch thiên nhất định, nàng thậm chí còn muốn vượt trội hơn.

Vì vậy, hắn miễn cưỡng có thể đánh bại được nàng nhưng cũng đã bại lộ hết năng lực bản thân ra.

Hơn nữa, Mạc Phàm, cái gia hỏa này tồn tại giống như có thể tạo thành uy hiếp cường hãn cho cả Michael, cả Thánh Thành, để cho Raphael linh cảm chính mình quá nhiều thua thiệt.

Tốt cùng bên trong hắc ám vị diện, không có ai biết đã phát sinh thứ gì, hắn như cũ suốt quãng thời gian mấy giờ đồng hồ, gồng mình đón chịu sức ép phi thường lớn lao bởi Mục Ninh Tuyết. Đến việc Michael đang ở đâu tạm thời cũng chưa thể cập nhật, chỉ loáng thoáng tưởng tượng ra được viễn cảnh

Mạc Phàm đã thoát khỏi bàn tay vị lãnh tụ dùng đầu này.

“Tại sao lại không chết, khốn nạn!!! Ngươi làm sao lại có thể từ địa ngục trở ra...” Raphael bị cảm xúc dồn vật xuống, không chấp nhận được đả kích lớn như vậy, liền bất chấp tất cả lao đến một cái sinh tử chiến với Mạc Phàm.

Theo tình huống liên tục phát sinh, hấn bên trong hoang mang thất thần, len lỏi đến những tia oán hận, giận dữ, mà đối tượng giáng xuống tất yếu phải là hai cái sinh mệnh để vương cấp bậc đang đứng trước mặt mình.

“Soạt”

Raphael đứng trên mái nhà thị trấn đã chìm hơn một nửa, vôi vàng lấy từ trong người ra bốn viên Thủy Nguyên Tinh lực lượng, đây chính là những khối tinh thể bằng bạc thứ nguyên ma pháp, bên trong chứa đựng đầy đặc thủy nguyên tố, có thể tương đương cả một con sông quốc gia.

Đây là thần phú của Raphael, hấn có thể tự mình tái tạo hoàn mỹ thủy nguyên tố tự sinh ra, là duy nhất trong giới ma pháp sư làm được.

Nhưng trong thực chiến đối đầu, ngoại trừ một số tình huống hoàn cảnh bất buộc, loại thần phú này vốn dĩ trở nên phi thường vô dụng, vì chẳng tồn tại bất kỳ ai lại muốn mất thời gian, mà năng để tái tạo ra ít ỏi nguyên tố thay vì có thể trực tiếp nô dịch xung quanh, nhất là khi cấp bậc đã chạm đến cấm chú.

Do đó, Raphael đã âm thầm chuẩn bị cho mình bằng cách nhồi nhét sẵn vào những tinh thể lực lượng này, khi cần thiết mang ra dùng sẽ càng trở nên hữu ích, vạn phần đáng sợ.

Nhớ lại ngày trước, Mạc Phàm cũng từng có những viên như vậy khi cướp trong tay Ngô Khổ, nhưng không phải nói, loại của Raphael tuyệt đối tốt hơn rất nhiều và cũng cần tu vi lượng lớn tinh thần lực cường đại hơn để không chế vỡ tan.

Hấn chỉ còn cách dùng hết tất cả những gì mình có để liều mạng, vạn dụng ma pháp thủy hệ bóc tách vô hạn dịch thủy bên trong bùng nổ ra.

“Rào rào rào ~~~~~”

Nước trên tay hấn tuôn trào ra như rất nhiều dòng sông lớn cùng đổ về một nguồn, chẳng mấy chốc, đã ngập vượt quá hết thấy tòa nhà bên trong tòa thành, dĩ nhiên có thể một hơi đưa toàn bộ Thánh Đình chìm trong biển nước.

Thủy triều gột rửa, liên tục chuyển động, cuộn xoắn vào nhau vô cùng mạnh mẽ, luân phiên tạo ra những con sóng hải đăng khổng lồ, từng đợt từng đợt hướng về Mạc Phàm đánh tới, thể hiện rõ ràng nội tâm người thủ vệ quang minh điện hiện tại, đó là nhất quyết hôm nay sẽ phải chôn vùi gã Tà Thần này xuống mồ chôn thánh triều.

Đại mạch tòa thành rộng tới không thể nào hình dung nổi, bao quát kim sắc đỉnh, lân la tàng các, tháp canh, cùng với chánh thức điện, đại điện cũng phải hơn hơn mấy trăm hecta, như vậy mà phút chốc đâu đâu cũng ngập lênh lảng đến tột tận. Mà trong mắt những người Hoa Hạ nhìn vào, cái này hồng thủy chính như bản sao hạo kiếp Ma Đô trong quá khứ đang tái hiện lại, là địa ngục ác mộng không ai muốn nhớ về.

Đồng dạng xác thực được khả năng cường khổng kinh thiên của Raphael cùng mức độ bất chấp nhân tính, thiệt hại của hấn.

Mạc Phàm và Ảnh duệ trường giả nhưng vẫn đứng lơ lửng trên không trung nhìn vĩ thác kia kéo đến. Họ không di chuyển tránh né, mà có muốn hay không cũng chẳng biết được, chỉ lẽ mà phơi bày ra cái biểu lộ nhàn nhạt qua loa đón nhận.

Dưới chân là một dòng nước xoáy sâu thăm, cuộn cuộn sinh ra mấy vạn tấn áp lực hút vào, để cho thiên sơn Anpơ sừng sững ngoài kia nếu tồn tại trong địa vực cũng không dám tự mình có thể cao ngạo.

Xung quanh ngược xuống nhìn vào thì cực kỳ giống như đường kính của một đập nước khổng lồ, là vô song đỉnh tháp bao bọc cẩn thận, chuẩn bị ào xuống lưu vực, mang đến một hồi hải dương sụp đổ.

“Xé chúng cho ta!!!”

Raphael hô to một tiếng, kéo hết nguyên tố dao động bên trong khổng lồ trường giang thủy vực kia gào thét đến nhấn chìm địa phương Mạc Phàm, nội trong đại đạo đầu tiên đã kéo hấn xuống tận mấy tấn thủy tải vực sâu.

“Mạc Phàm...”

Cả đám người Mục Nô Kiều đang từ xa quan sát ở phía gian tháp canh, nhất thời trở nên kích động khi nhìn thấy cảnh Mạc Phàm bị nuốt chửng, họ vừa định bất chấp nguy hiểm di chuyển đến vùng đại hồng thủy thì đột nhiên sau lưng có một thanh âm nhỏ nhẹ giữ lại.

“Tin tưởng hấn, các ngươi không nhận ra khí tràng thực lực hai bên có sự chênh lệch tương đối...rất lớn sao?” Asha Corea nở nụ cười rất ôn nhu xuất hiện đằng sau lưng bọn họ.

Blanche lão sư hoàn toàn sững sốt, luận về cấp bậc tu vi, vốn dĩ tự nghĩ bản thân dù sao cũng được xét về loại thiên tài, nhưng nàng là làm sao cũng hoàn toàn không phát hiện được Asha Corea từ khi nào đã đứng đằng sau lưng.

Nữ nhân này...thậm chí tồn tại thuộc về dạng muốn so sánh được với Mục Ninh Tuyết sao?

“Chênh lệch!? ý của ngươi không phải nói Mạc Phàm hoàn toàn sẽ bình an trở ra sao?” Trương Thiếu Nhữ nói rằng.

Asha Corea làm một nhún vai đơn giản, nàng cũng không đáp lại lời, bản thân quay sang Mục Ninh Tuyết đang nằm trên lớp đệm được kê cao lên, thì triển xuống khả năng của tinh nguyên dây chuyền để mang tới một hồi trì hoãn.

Mục Ninh Tuyết bị thương toàn thân khá nặng, nhưng không có đến mức độ nguy hiểm khiến nàng không thể cứu nổi.

Tất nhiên, cứ việc đã đạt tới cảnh giới cực hạn nhân loại cũng muốn bực võ ra, Asha Corea chắc chắn không thể ban cấp cho nàng được trạng thái ổn định ngay lập tức.

Nhưng chỉ để tạm thời qua cơn nguy hiểm, tinh dậy từ từ phục hồi, thì việc này lại mang ý nghĩa vô cùng dễ dàng.

...

Bên dưới đáy hồ sâu ở đại địa tòa thành, ám mạch màu đen rải rộng khắp nơi, chiếm hẳn một tầng thủy vực, chúng dần thu tích tụ lại, từ từ xuất hiện đến hai cái thân ảnh trong u dịch bông bênh đó đi ra.

Một người là Ảnh duệ trưởng giả, đang rảnh rỗi đầu óc, cũng không có việc gì làm, giờ tay lên búng búng những tạp sinh vật, đồ vật bị hồng thủy kéo vỡ tan.

Người còn lại là Mạc Phàm, hẳn nhưng lóe lên từng cơn ánh sáng óng ánh màu bạc bao phủ toàn thân, dường như một cái thân thánh sử thì màu bạc, dĩ nhiên có thể từ trong hỗn độn hữu nhân cộng hưởng với không gian tả nhãn phát ra hai luồng lam quang muốn chấn động cả từ sâu bên trong tòa thành.

Lam quang từ đồng tử của Mạc Phàm chấn chính còn muốn vượt trội hơn Medusa chỉ nhãn đến vài cấp độ, dưới hai đạo ám lam sau khi bắn ra không chỉ phóng tới khoảng cách không thể dùng tư duy thông thường để đo đếm, tầm nhìn hẳn thậm chí rõ ràng đến từng cơ cấu tế bào bên trong, tính cả nguyên tử, thứ nguyên.

Mạc Phàm cảm nhận được rõ ràng hết thảy, hai mắt mình trực tiếp có thể chứng kiến mọi thứ dưới nước, cho dù là lân phiến của các loài nhuyễn thể sinh trưởng dưới thảm thực vật tòa thành hay một số ít vật thể không xác định được tên gọi có hình thù kỳ lạ. Từng phiến từng phiến một phơi bày triệt để ra, hẳn ngẩng đầu lên, lập tức xuyên tới hàng dài km vượt qua bề mặt thủy hồ, cắt sang không gian để nhìn kỹ càng thân ảnh mười bốn cánh Raphael đang tại thượng với vẻ mặt đắc ý trên cao.

“Àm àm àm~~~~”

Lấy vị trí Mạc Phàm đứng làm trung ương, lam quang từ đồng tử Mạc Phàm phát sinh ra một hồi bạo chấn vô cùng mãnh liệt, triển khai đến mấy đạo rung động toàn cục Thánh đình, rồi mở rộng sang quy mô rung lắc cả tòa thành.

Đột nhiên, một vòng xoáy hỗn độn bắn ra từ mắt Mạc Phàm, nhanh chóng kéo dài đến mục tiêu gần thiên sứ trưởng kia làm mốc.

Như một đường kẻ vô hình xoáy rách ra trên đường mốc, hải giang rung chuyển, lũ lượt bị tách ra hai bên đường kẻ này.

Từ một rộng lớn hồ sâu, phút chốc hóa thân thành hai cái bề đập cách nhau khoảng chừng không tới 20 mét, tựa hồ như một vách núi thủy vực tuyệt đẹp, là nhân gian bỗng lại tiên cảnh.

Mà Mạc Phàm ở trong khe vực cùng với Ảnh duệ trưởng giả không khác gì một vị thần đang trú ngụ tại cửa biển đang đưa dân chúng tới vùng đảo an toàn sinh sôi.

Chỉ là hẳn cảm thấy có chút buồn cười khi nhìn thấy ánh mắt Raphael...

So với thảm hại thì còn trông tái nhợt đến thế lương hơn...

“Của ngươi hết!!!” Mạc Phàm vỗ vai Ảnh duệ trưởng giả một cái, nói rằng.

“Hê hê hê, không nghĩ tới trò này của ngươi vui như vậy, có cơ hội, dạy cho ta.” Ảnh duệ trưởng giả tựa hồ đang đắm mình trong việc thưởng thức thứ nguyên nhân lực của Mạc Phàm.

“Đồng ý, ngươi về sau trở lại hắc ám vị diện, tìm kiếm một cơ hội thuận lợi, ám sát Mạn Châu Vu Hậu, ta sẽ dạy cho ngươi...” Mạc Phàm nửa thật nửa đùa nói rằng.

Hắn trong lòng lúc này, vẫn chưa hết bồi hồi hoang mang về Mạn Châu Vu Hậu, dĩ nhiên một thân cảm tạ không hết, nhưng luôn luôn mang đến cái cảm giác tựa hồ sau này mình sẽ bị nàng dung túng chiếm giữ.

Chỉ bằng thà đóng giả người mù, làm một cái kẻ vong ơn, trăm một lần cho xong...

“Phốc!! Phốc!!”

Rất may, Ảnh duệ trưởng giả lập tức biến mất, cũng chưa có nghe Mạc Phàm nói xong hết câu.

Từ vị trí Mạc Phàm đến Raphael cũng phải tiếp cận 10 km, nhưng thoát cái Ảnh duệ trường giả đã đứng ngay bên cạnh Raphael, với gương mặt tàn ác kèm theo cười vô cùng quỷ quyệt như sắp báo động đến một hồi đáng sợ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Không ai nợ ai

....

Raphael giật mình, chưa có kịp phản ứng đi, Ảnh duệ trường giả đã đi xuyên qua người hắn hết như một u linh, sau đó lại hiện ra bàn tay bóp đặt ở trên ót của Raphael, giữ sau cổ hắn rồi bay một vòng từ trên cao xuống vị trí Mạc Phàm đang đứng.

Lấy tốc độ của đế vương sinh vật bên dưới hắc ám hoàng tộc, đại biểu cho những thế lực trên đỉnh tháp sinh vật thể giới này, càng là tư duy của tổ chất sát thủ trong huyết mạch, Ảnh duệ trường giả đương nhiên chính là đạt đến một cấp độ gia tốc vượt khỏi phạm trù của mười bốn cánh Sí thiên sứ thông thường.

Còn phải nói, Raphael ma năng không có hồi phục được như thân thể của hắn, kể cả thể lực cũng suy giảm rất nhiều, liền giờ phút này không khác gì đứa trẻ con trong mắt vị sát thủ từ địa ngục kia.

“Rầm rầm rầm~~~~~”

Bay tới đâu, Ảnh duệ trường giả đè tay xuống để mặt của Raphael chà sát vật thể ở đó đến đáy, làm huyết dịch trên mặt Raphael tuôn ra đến vô cùng dị dạng, tay còn lại của Ảnh duệ trường giả chường không ra một cái hắc ám đoản đao, liên tục đâm túi bụi vào lưng vị đại thiên sứ trường này đến mức lún vào trong vỡ hết xương sườn, bao nhiêu da thịt be bét cùng nhầy nhụa không sao kể xiết được bị lóc ra.

"A a a a!!!!!!!" Raphael kêu thảm thiết, gào thét thống khổ đến cùng cực, loại này thậm chí muốn bạo phát quá cực hạn chịu đựng của một con người bình thường.

Có thể nhìn thấy phun ra giống như suối máu đỏ bùng đến cực điểm, trên lưng Raphael lập tức chi chít mấy cái lỗ thủng.

Cái cảnh tượng này vạn phần muốn kinh hoàng, khiếp đảm thế nào cơ chứ, giống như một hồi luân đao pháp trường, thậm chí còn thâm sát hơn.

Liền toàn bộ những Thánh ảnh giả, Thành tài giả đứng từ xa kia quan sát tới, hết thảy như muốn nôn cả ruột gan ra ngoài. Họ khẳng định đều là cường giả, đều chứng kiến qua cấm chú chi tranh, còn có một số ít cũng đã là cấp bậc cấm chú, nhưng cái cảnh giới trước mắt thực sự... là rửa mắt làm mẫu.

Ảnh duệ trường giả thực sự mang đến một hồi định nghĩa thế nào mới là tra tấn thực sự cho tất cả trên dưới Thánh Thành này quan sát!!!

Chỉ tiếc, cánh của Raphael thuộc về dịch thủy thiên sứ, khác hẳn những người còn lại, tất yếu đối với tuyệt đại đa số thủ pháp thông thường sẽ không cách nào có thể cắt ra được. Bằng không Ảnh duệ trường giả cũng muốn trải nghiệm được cái cảm giác lần đầu tiên nhỏ đến loại lông vũ to lớn mẽ miều này.

“Soạt!!”

Raphael giờ đây đã nằm sát chân Mạc Phàm, tình cảnh không khác súc vật là bao, Ảnh duệ trường giả cũng đã bỏ tay ra khỏi người hắn, hết đi cái nhả húng đùa cợt, dù sao chơi với một vật vô tri kháng cự như thế cũng không còn gì vui nữa rồi.

Mạc Phàm cúi người thấp xuống, nắm tóc Raphael kéo đầu hắn lên.

“Sariel muốn hủy diệt tất cả những người có mặt ở Song Thủ Các đêm hôm đó, theo ngươi, hắn có đáng để được tha không?”

Âm thanh Mạc Phàm không quá lớn, nhưng rất vừa vặn lọt trọn vẹn câu chữ đến bên tai Raphael, không có sót một ý tứ nào.

Để cho hắn được một phen rung mình, khiếp vía.

Chuyện gì đang xảy ra, ngươi là đang tẩy trắng tội danh của mình sao, giết một tuần du thiên sứ, xong bây giờ lại còn vu tội cho hắn. Không phải nói, câu hỏi này, rõ ràng đang buộc tội chính mình mang đến đại hồng thủy nhấn chìm dân chúng trong tòa thành.

Nội tâm của Raphael lúc này cực kỳ là sợ hãi, hắn liếc ánh mắt nhìn ở bãi đất Thánh Thành phía xa xa đang chôn vùi trong nước, nơi đó đã từng là thánh điện huy hoàng với quang minh chi nhãn, kim sắc thần uy chói rọi, đó tuyệt đối là một nơi nguy nga, long lẫy, đáng tôn nghiêm nhất thế giới, giờ khắc này mọi thứ đều là bãi tha ma, đồ nát, hồ vục khói bụi, có thể thấy rất nhiều xác chết của các người dân Thánh Thành, bao gồm cả giáo vụ bên trong.

Là do hấn, chính kẻ đang đứng trước mặt Raphael, hấn tồn tại trên thế giới đã đẩy đến sự tàn khốc này, buộc một hồi đồ máu, cuốn hết tất cả trở về trong trang lịch sử quá khứ.

Raphael nhưng một mặt không có thừa nhận cái hành vi mình làm, càng không có động lực để trước mặt Mạc Phàm chối tội.

Chỉ là trong thoáng chốc hèn yếu bản thân... Raphael nổi dậy cái ham muốn được sống sót hơn bao giờ hết.

Chính hấn còn đang sống, hấn là Đại thiên sứ, là nhân mạng của thánh thần, cần phải được bảo vệ nhất.

Dù cho cơ thể đang tan nát, mặt mũi biến dạng, đau đớn vô cùng nhưng chỉ cần bỏ tới chỗ thủy vực kia là hấn có thể tái sinh.

Nhìn vào vẻ mặt của Mạc Phàm lúc này, Raphael có điên mới dám đi trách tội hay đưa tình huống đi xa hơn, hấn ngậm ngùi gật đầu lia lịa và nói.

“Sariel đáng chết, hấn nên phải chết đi. Mạc Phàm, ta rõ ràng không cùng Michael và người chống lại, ta bất quá có lập trường riêng...”

Raphael nói ra những lời này, không mong nhất chính là Mạc Phàm nhắc về cái nguyên do hấn tàn sát người dân, thậm chí nếu có lời lẽ như vậy, sẽ tìm đến một vài cái tiêu điểm lý luận vô ý để qua loa thoát tội.

Không nghĩ đến...

Mạc Phàm lại nở một nụ cười bí ẩn, vẫn mang giọng điệu ôn hòa, không một chút trách móc hay biểu lộ vẻ bức tức nào:

“Hảo, rất tốt! Mục Ninh Tuyết là đại lão bà của ta, là người mà ta giành cả tuổi thơ lẫn thanh xuân để theo đuổi và quan tâm nhất, người thử nghĩ một chút xem, là đám người ở Song Thủ Các so với nàng, ai là người tuyệt đối quan trọng hơn với ta?”

Cái này...

Raphael mặt mày xanh xao rơi vào trạng thái khủng hoảng, hấn đương nhiên hiểu ý tứ của Mạc Phàm.

Tựa hồ chuẩn bị kỹ càng trước nếu gặp câu hỏi về lý do giết dân chúng, nhưng trái lại cái này trong mắt Mạc Phàm không có nửa điểm giá trị.

Hấn dĩ nhiên không có quan tâm đến vô luận kẻ nào chết đi, hoặc là càng một lòng một dạ chú ý đến thương thế Mục Ninh Tuyết.

Mà Raphael lúc này gần như đã sắp đưa Mục Ninh Tuyết tiến đến quỷ môn quan nếu Mạc Phàm không kịp xuất hiện để cứu lấy.

Hấn làm sao dám trả lời câu hỏi này, mọi câu trả lời đều đưa hấn vào cửa tử.

Sự im lặng nhọt nhọt của Raphael vẫn kéo dài...

Mạc Phàm đứng dậy, nắm tóc và nhắc người hấn lên, gàn giọng một ra thanh âm một lần nữa:

“Vậy nên, người và Sariel, ai đáng chết hơn?”

Giọng điệu hấn lúc này bắt đầu trở nên vô cùng lạnh lùng, để cho bất kỳ ai trong phạm vi đều có thể dễ dàng ngửi được mùi sát khí nồng nặc đang phát không ngừng tuông ra.

Raphael hoàn toàn buông xuôi rồi...

Hấn không có sức dây giũa, và cũng là đuối lý trước Mạc Phàm, đồng dạng đang giống như con gà ác bị nắm cổ chờ đưa lên bàn làm thịt vậy.

“Mạc Phàm, dừng lại, người không thể cướp đoạt chức vụ thiên sứ của Raphael!” Ngữ điệu lớn tiếng đột nhiên động dậy phát ra trên thiên quang đại đạo Thánh Thành.

Mạc Phàm không có quay đầu nhìn lại, tựa hồ bản thân dựa vào khí tràng cảm nhận, cũng thấy được cái hơi thở mãnh liệt tương đồng với Michael.

Suýt chút nữa chính hấn cũng quên, quang minh cổ điện có hết thấy tới bảy đại thiên sứ.

Vẫn là còn một quân bài chủ lực giữ mình chưa có xuất hiện, kẻ này đồng dạng còn phi thường mạnh mẽ, cùng một cấp bậc với Michael.

Là mười sáu cánh truyền thuyết thiên sứ cánh giới!!!

“Chuyện của người, ta từ đầu chí cuối không có nhúng tay vào, nhưng nếu người giết hấn, Thánh Thành chúng ta tuyệt đối không cho phép. Raphael giết hại dân chúng, nhất định sẽ không bao giờ được dung túng, nhưng việc xử lý hấn cũng là của Thánh Thành chúng ta chấp pháp, không phải người!!!” Thủ vệ lãnh tụ đại thiên sứ trưởng Uriel lớn tiếng cảnh báo rằng.

Mạc Phàm nhãn lực bắt đầu tia đến trên người Uriel xác nhận tụ hồn bồn chứa của hấn một chỗ, sau đó buông vài lời.

“Ồ, người được nha, các người bắt giết ta thì được, đem Mục Ninh Tuyết khiến nàng suýt chút nữa chết đi thì được, chúng ta lại không có cái quyền

phản kháng đáp lễ đó?”

“Nàng còn chưa có chết!!!” Uriel lạnh lùng một tiếng ghê rợn phát xuống.

Xung quanh hắn, lúc này toàn bộ Thánh Thành đại đạo thủ vệ đều đã xuất hiện sau lưng. Dưới cái quang chi mâu rực của mười sáu cánh lộng lẫy, cả bầu trời như một áng mây kim sắc bao phủ.

Cứ việc bên trong Kim quang, Thánh Thành khẳng định vẫn còn ẩn giấu một số thực lực, nhưng cái này lướt sơ qua cũng có ít nhất phải hơn ngàn chiến vệ mang khái giáp xuất hiện, còn có cấp bậc của họ dĩ nhiên đều thuộc về cường giả nhân loại, đứng cao cao phải trên bất đồng.

Chỉ là...

Mạc Phàm chẳng coi ra gì cả...

“Ngươi cũng chưa có chết!!!” Mạc Phàm nói với Uriel rằng.

Toàn bộ Thánh Thành kim mâu lập tức rung mình với cái sức ép hắn đang phát ra từ ngôn ngữ, dĩ nhiên một kẻ có thể đem Michael quăng xuống địa ngục có tư cách ngông cuồng buông lời như vậy.

Nhưng đây là Thánh Thành thủ vệ đại đạo, bọn họ tuyệt đối cảm thấy chính mình bị xúc phạm đến không chịu nổi rồi.

Mạc Phàm cười lạnh một cái, quay mặt về Raphael, tiếp tục chất vấn.

“Bất quá, trước khi trả lời câu hỏi ban nãy, ta có một cơ hội cho ngươi đây, Raphael?”

Đang từ từ thế gục mặt xuống chờ chết, bỗng hai mắt Raphael sáng rực như tìm được một tia sáng khỏi địa ngục, hắn không muốn từ bỏ cơ hội này.

“Ngươi nói, ngươi nói, chúng ta sẽ không bao giờ nhắc lại những chuyện hôm nay!”

Mạc Phàm vẫn tiếp tục nắm tóc Raphael kéo đi một cách bạo lực, trước mặt hắn lúc này chính là bức tường thủy vực vạn trượng lúc này đã được tách ra hai bên.

“Raguel, hắn đang ở đâu?”

“Ngươi hỏi Đại thiên sứ Raguel?” Raphael cũng là không biết tại sao. Trong lòng tự hỏi chẳng lẽ tên Raguel này đặc tội gì với hắn sao, hắn chính là sau mình, muốn giải quyết Raguel?

Đột nhiên, Raphael ngẩng mặt lên, hắn cũng thấy bức tường thủy vực hiên ngang ở đó, đặc biệt dâng lên cái cảm xúc khao khát rất thèm được nhảy vào bên trong. Chỉ cần được nhảy vào, hắn sẽ tái sinh, mọi thứ khác tính sau cũng dễ nói.

Nếu như Mạc Phàm đã đem hắn tới đối diện vậy thì chính xác là đang cho hắn cơ hội, hắn chỉ cần nói thật, là lời lẽ thành thật nhất có thể.

“Raguel, Raguel đã đuổi theo Gabriel đi về hướng Đông, khẳng định đã thoát khỏi thiên không Thánh Thành từ rất lâu”. Raphael nhanh chóng nói sự thật cho Mạc Phàm.

Mạc Phàm tin tưởng lời lẽ này, hoàn toàn không tìm được một lý do khiến hắn sẽ dám nói dối lừa gạt mình.

Dựa theo những gì Asha Corea khẳng định, Lucifer nhất định là kẻ có nằm trong thiên sứ trường danh vọng, càng nắm giữ một cái tụ hồn bồn chứa có đặc thù với bản thân rõ ràng.

Loại trừ đi Michael, Remiel không thể ra, Sarel thì đã chết, Saga càng không bao giờ.

Đến lúc này thì Raphael cũng không phải Lucifer, Mạc Phàm vừa kiểm tra tới Uriel tụ hồn bồn chứa trên người, rõ ràng cường đại nhưng khác biệt, không thể nào chứa chấp đồng dạng loại thức ăn tiêu hóa.

Như vậy, thì chính là Raguel rồi!!!

“Rất tốt, không giết ngươi tại đây, xem như ta đã giữ lời hứa”. Mạc Phàm đối với Raphael nói rằng.

Dứt lời, hắn nắm tóc Raphael, giật mạnh người nhúng vào bức tường thủy vực to lớn kia trước mặt, động tác giống như đang thấy một con cá chết yếu về lại đại dương xanh, khiến Raphael toàn thân hoàn toàn là mừng hết cỡ.

Cả đám người trên không trung kia của Thánh Thành cũng thở phào nhẹ lòng, một mặt không muốn cùng tên yêu nghiệt này tiếp tục đối chòng.

Nhìn theo thân ảnh Raphael trong nước, Mạc Phàm thở dài một cái rồi từ từ rút tay khỏi vách tường thủy kia, ngón tay phát ra hào quang ám tím, lặn tẩn trên mặt nước như không muốn dứt bỏ.

“Đêm đó ở Nhật Bản, tuần du thiên sứ Sarel đã điều khiển pháp trượng cực hàn đâm vào tim hỏa dung lò của ta, nhưng hắn đã không can được một

tiểu nha đầu không có chút pháp lực rút đi pháp trượng đó, điều này mở ra cho ta được một cơ hội dùng hỏa trùng sinh, sống sót như vậy. Thật giống như ta đã nhận một món ân tình lớn từ Đại thiên sứ các ngươi!!”

Nói ra những lời này, tâm trạng của Mạc Phàm như đang muốn trút bỏ xiềng xích, hắn tiếp tục nhìn vào thân ảnh Raphael đang vui mừng trong vũng nước kia rồi gật đầu một cái, nói tiếp:

“Hôm nay tại Thánh Thành quê nhà thiên sứ, nơi lễ tang Sariel vừa kết thúc... ta đã đích thân mang ngươi, Raphael, một đại thiên sứ khác từ cõi chết trở về vùng nước tái sinh của bản thân. Liệu có thể nói lễ ngày đó ta nhận xem như đã trả đủ rồi...”

“Một cơ hội, ta đã giữ lời, không giết ngươi ở đất liền!!”

“Một món nợ, ta đã trả, ngươi đã được quay lại vùng nước tái sinh!!”

“Ta và Thánh Thành, không còn ai nợ ai!!”

Mạc Phàm quay người lại, ánh mắt của hắn lúc này nhưng cực kì lạnh nhạt, tựa hồ sắp buông ra một hồi những câu cuối cùng sắt đá.

“Từ ngày tái sinh ở Nhật Bản, ta đã một bước lên mây, thu được càng lúc càng nhiều sức mạnh lớn lao. Raphael, ngươi hôm nay có cơ hội tái sinh ở Thánh Thành, có một bước lên mây hay không phải chờ vào tạo hóa của ngươi.”

...

Cái âm thanh ngữ điệu này vừa khuyếch tán vào không gian truyền tới, lập tức để mặt mũi Raphael, bao quát Uriel, toàn bộ Thánh Thành trên kia đều nhột nhột, thất kinh.

Tựa hồ không rõ ràng được tình huống, chỉ có thể loáng thoáng mừng rỡ ra một thứ gì đó không hợp lý lắm.

"Bịch bịch bịch~~~~~"

Mạc Phàm bước đi, từng tiếng chân của hắn nghe càng lúc càng vô hồn, ám ảnh, rồi sau đột ngột dừng lại khiến người khác không khỏi kinh hãi, khiếp vía, hắn hướng về Uriel dứt khoát nói rằng.

“Còn một câu hỏi lúc này ngươi không trả lời ta, giờ ta sẽ cho ngươi đáp án.”

“Mục Ninh Tuyết là cấm bảo, ai đụng vào đều phải chết!!!”

"Bất cứ ai!"

Cái này gần giọng xuống, khẳng định cũng không có ám chỉ riêng một mình Raphael, mà càng đánh thếp hơn muốn một lần nữa tác động đến toàn bộ Thánh Thành ở đó.

Dứt lời, cả Mạc Phàm, Ảnh duệ trường giả đều được bao quanh bởi một luồng khí hắc ám đen như mực, rồi nhanh chóng biến mất không để lại dấu vết gì.

Tường nước hai bên bỗng vỡ ra, nhập lại vào nhau, trở về nguyên bản một con sông to lớn, dưới con sông đó như cũ là đồng đồ nát của Thánh thành đại điện.

Nhưng điều kì lạ là những người khác lại không thấy Raphael tái sinh ở trong nước, họ cũng không cảm nhận được khí tức Raphael ở đâu, theo đáng lẽ lượng nước này, hắn đã phải hoàn toàn hồi phục trở về nguyên dạng ban đầu.

“Xèo xẹt xèo xẹt~~~~~”

Nguyên tố thủy đã dần dần phản ứng mãnh liệt, từ từ kết cấu trở lại, chuyển biến thành những nguyên tố lôi, những nguyên tố lôi va chạm với nhau phát ra những tia lửa điện, nổ từ phía ở cả cái vùng đất rộng lớn này.

Tiếng xèo xẹt đã to hơn, toàn bộ con sông to lớn đã chuyển biến thành một tụ hồn lôi điện màu tím than lít nha lít nhít, càng giống với cái thung lũng trạm điện tích khổng lồ với độ cao vài ít nhất vài trăm mét, diện tích thì gần như chiếm trọn vẹn Thánh điện mất rồi...

Lượng điện lôi này, bao quát rất nhiều cấm chú pháp sư đứng trên kia cũng khó dám tự mình tiến lại gần, tồn tại như một rừng cực quang lôi ám buông xuống vậy, vĩnh viễn thuộc về cảnh giới triệt để tàn sinh.

Có khí tức địa ngục tử vong, cũng có cái cao cao tại thượng của thần thánh bất phàm...

Raphael, hắn không thể tái sinh, hắn chính là bị lôi điện đánh cho tan nát đến không còn nổi một cái cốt tro để hồi phục.

“Khung cảnh này, thật quá hùng vĩ, hùng vĩ đến mức ghê sợ, lần đầu tiên ta cảm thấy lượng sét dày đặc như vậy, lại là xuất hiện từ dưới đất đi lên”. Một tên giáo vụ trong đám người đứng cạnh Uriel nói rằng.

“Cũng còn may, hấn chỉ buông ma pháp trong phạm vi dẫn điện xung quanh Thánh điện, không có bao hàm cả tòa thành...” Một tên viên chức khác nói.

Mà bản thân Uriel hai mắt cũng tràn đầy tơ lửa giận, hấn nắm chặt lấy bàn tay của mình, một lòng phần nộ với cái hành động khiêu khích của Mạc Phàm.

Họ cũng sờ đứng đó theo dõi chằng chịt thiểm điện kia cho đến khi nó hoàn toàn truyền xuống mặt đất tắt hẳn, quá trình này diễn ra không quá lâu, nhưng để họ thấy từng bãi đá, địa chất, sinh mạng từ Thánh Thành đổ nát hoàn toàn bị lực lượng lôi điện kia đánh cho vỡ vụn, đến đất cát cũng không bằng.

“Khả năng thao túng nguyên tố, vật chất có thể dẫn điện rồi chuyển hóa thành lôi điện.” Uriel bắt quá thờ ra một cái thanh âm nặng trĩu, không khỏi thừa nhận thần phục Mạc Phàm.

Tất nhiên, thủy nguyên chất từ ma pháp của Raphael tạo ra là một bãi nguyên liệu cực tốt cho Mạc Phàm phát tán, nhưng không đồng nghĩa đại dương lớn lao kia có thể dùng đến cách tương tự.

Vì đại dương rõ ràng không bao giờ tồn tại thủy nguyên tố sạch sẽ nhất, toàn bộ đều đã cấu thành tạp nguyên tố pha loãng đi, nhất định Mạc Phàm có sử dụng được hay không, điều này chỉ có hấn mới biết.

Chỉ là như vậy thôi, thần phú của hấn...

Cũng không khỏi quá kinh khủng rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Ta hi vọng hấn sẽ nhớ người

....

Phía Đông dãy Anpơ...

Từ lúc thoát ly khỏi phản chiếu trên thiên không đỉnh, hai thân ảnh quang sắc, một vàng thánh khiết mỹ lệ cùng với một đỏ rực như pha lê huyết không biết đã va chạm vào nhau kịch liệt giữa không trung bao lâu rồi, để cho bầu trời cũng vì vậy mà từ màu xanh bắt đầu phân ngã làm hai nửa đỏ vàng, cuối cùng dần dần hòa quyện lẫn nhau thành một bức tranh sơn dầu được phối tỉ mỉ.

Âm thanh va chạm có thể được nghe thấy ở bất cứ nơi nào trong dãy núi Anpơ, hàng ngàn sóng chấn được tạo ra trong không gian, những sóng chấn này lan tỏa muốn vượt hết biên giới Thụy Sĩ, nhưng lại không sản sinh bất kì sát thương, thiệt hại nào có thể xảy đến.

Đó là do toàn bộ bị trận giới trong khu vực triệt tiêu hoàn toàn.

Quang Minh Thánh Thành là nơi được đặt rất nhiều cấm chế để phong bế rất nhiều các sinh vật, tội phạm mạnh mẽ trong vị diện. Song song với đó, quốc gia trụ sở có Thánh Thành tọa trấn cũng được xây dựng địa hình trận pháp mang kết giới muốn cường đại hơn phần còn lại mấy chục lần, nhất là ở trong khu vực thành thị, mục đích để giảm thiểu những năng lượng có thể tràn ra bên ngoài, gây thương tổn người dân.

“Gabriel, người thân là một Đại thiên sứ trưởng lại đi cấu kết một tên ung nhọt bán mình cho quỷ dữ, người cảm thấy mình còn xứng đáng sao?” Giọng nói một nam nhân phát ra lãnh cảm vang động.

Đó là Đại thiên sứ trưởng Raguel, cơ thể hấn lúc này được trang bị một kiện giáp bạc đỏ, đeo thiên sứ thiếc găng được khảm biết bao nhiêu ngọc phách tinh hoa cổ thành, trên lưng vác một đôi cánh đỏ rực như huyết đầm, hướng chữa lên cao đầy vẻ hiên ngang, lẫm liệt, tựa hồ so ra hết như một vị anh minh đầu sỏ nhà trời, là hồn cách bất khuất nhất thủ vệ Quang Minh Thánh Thành.

Mà ở bên kia dãy địa...

“Sự kiện phát sinh thành chuỗi liên quan, mỗi lúc mỗi phức tạp, các người không có cùng lý lẽ đối đáp, lại khẳng khái bảo thủ động cơ của bản thân, là người chấp chương, lẽ nào luôn luôn phải tỏ ra dị nghị thế gian vậy sao? Theo ta thấy chính Lão sư mới càng giống thiên sứ chân chính đi cứu rồi hơn!!!”. Saga dứt khoát quan điểm của mình, nằng thâm tâm mình bạch nhất phương án có thể cầu hòa nói.

Loại thanh âm này rõ ràng chưa bao giờ hết cũ, vẫn đồng dạng như mọi lần Saga phát biểu bên trong nội bộ thiên sứ trưởng. Dĩ nhiên, Raguel tâm tình cũng không quá mặn mà để ý lời nói này, hấn bày ra cái thái độ hết sức hời hợt, thậm chí phần nhiều là khinh bỉ bỉu môi.

“Vẫn nên đừng có lải nhải những thứ tự nhục nhã như vậy, hồn chi thiên sứ của người tỏa ra sau lưng không phải để tôn thờ cho một kẻ nhân loại vấy mũi chưa sạch. Nói người trẻ con thì đúng là trẻ con, tầm nhìn của người hôm nay đặc biệt làm ta thất vọng!” Raguel quát to.

“Bất quá, con người luôn ở cái phong thái tự vệ, bảo vệ người yêu của mình, mãi mãi không bao giờ khác biệt. Còn những kẻ chết đi, một thân tà niệm,

muốn giữ lấy vị trí của mình, ích kỉ lẫn tiểu nhân, lâu dài cũng có thể sinh ra những Tô Lộc thứ hai, Tô Lộc thứ ba. Không có giống như kẻ nào đó, đằng sau thôn phệ mỗi sự kiện tàn nhẫn để làm mọi cách đưa đối tượng vào vòng.” Ánh mắt Saga thẳng thắn mà khí khái bất phàm mãnh liệt, nàng mỗi ngày trôi qua, tự nhiên cũng cảm thấy chính mình từng bước phát triển loại ngữ điệu rất giống Mạc Phàm.

Đại thiên sứ trưởng Raguel nở một nụ cười châm chọc, hẳn có thể đường đường chính chính giết Saga, giết một đại thiên sứ phản bội so với những thứ trước đó như Thánh tử Văn Thái, cô lão vương Trảm Không, Nghị trưởng hiệp hội ma pháp Á Châu Tô Lộc vẫn là càng tăng thêm cho hắn tới mấy bậc uy trấn.

Thân ảnh Raguel tiếp tục đẩy lên ngọn lửa huyết đàm đỏ chói, đôi cánh giãn rộng hết cỡ ra hai bên cũng phải đến vài chục mét, hẳn lúc này trông như một Hỏa Thần Chấn Án, khí thế hùng lực tựa mặt trời ban trưa.

“Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, Gabriel”.

Raguel dẫn đầu đoàn thiên hỏa bay thẳng đến vị trí của Saga, cả một vùng trời đỏ rực ủa đến theo sau hắn, áp lực như muốn đè nát cả dãy núi Anpo.

Saga bình thần đứng đó đợi chờ ngọn lửa kia Raguel đánh tới.

Thánh thư trên tay nàng mở ra, quang sắc toả ra óng ánh, cơ thể nàng cũng phát ra Thánh Quang cuộn cuộn, phía sau lưng nàng là bảy đôi cánh thiên thần, chồng lên nhau tầng lớp như một đóa hoa, đó là đại diện Thánh vũ hoa hồng màu vàng, cao quý và long lanh đến không mấy ngôn từ có thể diễn tả được.

Bảy đôi cánh, mang ý nghĩa nàng đạt mười bốn cánh tu luyện, là một trong những tồn tại cấp bậc Sĩ thiên sứ mạnh mẽ nhất trên thế giới này.

Chỉ là Raguel nhìn qua cũng thấy rõ ràng biến hóa, cái mười bốn cánh này của nàng liền nếu nhìn kỹ hơn sẽ thấy một tầng tơ ảo khác nhập đến. Đại biểu Saga không phải tự thân mình đạt được tới cấp bậc chấn động này, mà càng giống như tình huống như thế đặc biệt quan trọng phát ra từ Thánh thư trên tay của nàng.

Trang cuối cùng của thánh thư...

Trang sách cuối mở ra tựa như một cánh cổng thiên đường, từ bên trong cánh cổng lại tuôn trào ra vô số những lông vũ hoa hồng vàng, chúng nó tập hợp, chúng nó đan xen, hoà quyện vào nhau, tạo thành một vị Sĩ thiên sứ nắm giữ ròng rã mười bốn cánh!!

Sau khi trở về Thánh Thành, mặc dù không có đột phá lên cảnh giới thiên sứ truyền thuyết, nhưng thực lực của nàng đã trở nên cường đại hơn rất nhiều, nồng nặc thánh thần chi khí ngập tràn thiên không thánh thành, so với bầu trời Dubai lúc trước còn muốn khoa trương!!

Saga xinh đẹp đến cực điểm, thánh khí phồn thịnh, nếu như Raguel tựa mặt trời hùng lực ban trưa thì nàng chính là đại diện cho sự tươi mới của bình minh rạng rỡ.

“Vút”

Ngọn lửa kia Raguel đánh tới, là toàn bộ dồn hết về duy nhất một điểm trên bàn tay hắn vùng quyền, hắn chọn ngay vị trí thân người Saga đâm một kích “Liệt Hỏa Tầng Kích”.

“Uỳnh uỳnh~~”

Trường nổ xẹt ngang bầu trời như đạn pháo quét vào nhân gian, hỏa diễm sau va chạm vẫn còn tàn dư ngần ngẩn rơi từ trên cao xuống. Mỗi một hạt nguyên tố hỏa diễm nhỏ bé không đáng kể này rơi xuống đều tạo ra một vụ nổ đánh sập đại địa hơn hàng trăm mét vuông đủ để thấy nó kinh khủng cỡ nào.

Hỏa ảnh trôi đi hết, xuất một toà thành không trung hoàn toàn do kim loại chế tạo, nó chấn động đồ sộ nhưng lại không quá to lớn, cứng rắn không thể phá vỡ nhưng đường nét lại mềm mại, ôn nhu. Mỗi một khối tường thành, lô cốt đều là sắp xếp nghiêm ngặt dựa theo tiêu chuẩn cùng tỉ lệ, tinh vi đến liên một điểm khí tức nguyên tố hủy diệt cũng không thể chảy vào trong tòa thành kim sắc này.

“Thánh khí hộ thân, có chút ý nghĩa!” Raguel không khỏi hừ một tiếng khi thấy ma pháp hủy diệt của mình thậm chí không chạm nổi được vào một sợi tóc Saga.

Trong giây phút đối diện liệt hỏa bạo lực kia, Saga đã dùng thánh khí sau lưng mình, hoa hồng kim sắc lấp kín toàn bộ chín tầng vẫn không đều tuyệt không cho phép nhận một điểm bắn thui, dù cho là ruồi muỗi nhỏ bé nhất đều không có chỗ chui lọt được vào tới cơ thể nàng.

Saga quạt cánh di chuyển, thoát một cái đã vượt sang vị trí Raguel.

Hai tay nàng kéo lên ôm lấy bộ ngực nảy nở, cả người co rút lại, rồi vùng tay, bật người giãn ra như một vị thiên sứ đang ban ánh sáng may mắn đến mọi góc ngách trên thế giới này.

“Huyền nữ bổ thiên”

Xung quanh Saga xuất hiện vô số lốc xoáy khổng lồ màu chàm, cuộn cuộn đánh về muôn phía, ở trong cơn lốc xoáy đó có hàng ngàn, hàng vạn nguyên tố kim loại tồn tại đang liên kết thành bộ khung vững chãi, có thể cấu trúc lại cơn lốc xoáy kia, giúp chúng mạnh mẽ, dữ dội và linh tính hơn rất nhiều.

Lực lượng này uy lực có thể xé nát bất kì khung xương, khung thiết giáp nào đó trên thế giới, chúng là đang nhắm thẳng vào Đại thiên sứ Raguel.

Cần phải nói thì Thổ chính là tiền thân của kim loại, kim loại là tồn tại cứng hơn và mật độ liên kết cao hơn thổ rất nhiều, chúng còn có từ tính có thể vạn năng phá hoại mọi cấu trúc phân tử của các hệ nguyên tố khác, nhưng ma pháp loài người xưa nay vẫn chưa chạm được vào nguyên tố kim loại, chỉ có một vài sinh vật bậc đế vương hoặc truyền thừa cổ lão mới có thể sở hữu một chút thứ điều khiển nguyên tố đặc biệt này.

Raguel từ khi thấy Saga di chuyển gần mình đã biết sẽ bị công kích, Raguel dựng nên một bức tường hỏa gang, đôi găng tay hắn cũng đồng thời phát sáng, hồn cách từ hàng ngàn chiến binh Sparta thu nhập, lấy lưng là những sợi dây hàn buộc các khớp nối bức tường để làm nó mạnh mẽ và bền bỉ không sao đo lường được.

Tường hỏa sừng sững, có vô hạn linh hồn bất khuất, chúng hiện ngang sẵn sàng đón nhận sức công phá hủy diệt của từng cơn gió lốc kia

“Oành Oành”

“Hồng hồng”

Muôn vạn sóng hỏa bị nguyên tố kim loại từ lõi xoáy bắn nát liên kết, nhưng ngay sau đó những tiếng gầm rú của hồn chiến binh Sparta huyền thoại như một loại chúc phúc, gia trì tinh thần cho chính nguyên tố hỏa. Cứ mỗi một mảnh lửa rơi ra thì bức tường lại được cải tạo mạnh mẽ hơn ban đầu, nó hồng hách ngạo mạn như mời gọi đòn tấn công tiếp theo.

Hỏa là nguyên tố hủy diệt nhưng qua bàn tay của Đại thiên sứ trưởng Raguel, hắn đã có thể tùy ý tái tạo cấu trúc hỏa nguyên tố, tự tay thù diệt bức tường phòng thủ mạnh mẽ từ hỏa hệ, thậm chí đủ sức chống lại được lực công kích của một Đại thiên sứ trưởng.

Thế công của Saga đã hạ xuống, năng biết không nên phí sức vô dụng khi đòn đánh của mình hoàn toàn bị bức tường kia chặn lại

Bức tường lửa mở ra một cánh cổng nhỏ ở giữa, Raguel bên trong bay ra chậm rãi, hắn nhìn vào Saga khá lâu rồi cất lên giọng đầy ác ý.

“Gabriel, à không hắn gọi ngươi là Saga phải không?”

“Ta hi vọng hắn sẽ nhớ tới ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Người có thể gọi ta là...

Câu nói này của Raguel khiến Saga lập tức ngẩn người, từ sau gáy nàng truyền đến giống như có một trận gió vuốt ngược xuống, dán lên một cơn lạnh sống lưng đến buốt người. Quá trình này phát sinh rất nhanh, đề cơ thể nàng liền phản ứng, có chút ưỡn bộ ngực phồng thịnh về phía trước, đồng thời co đôi chân lại với nhau một cách e dè, yếu điệu.

Thánh Thành hàng ngàn năm nay, luôn tuân theo một cái quy tắc bất di bất dịch, đó là bảy vị thiên sứ trưởng dù ở thời kỳ nào vẫn luôn phải chia thành tam thủ vệ, tứ tuần du. Cứ việc không phải tốn bao nhiêu năm thời gian ở thế giới bên ngoài khảo nghiệm, du lịch giải quyết nguy cơ, những vị nằm trong danh sách còn lại khẳng định sẽ luôn luôn tốt hơn về tu vi cấp bậc.

Mà Raguel phong vị là thủ vệ hộ pháp thiên sứ, cùng với Raphael và Uriel đã xem như vinh danh Thánh Thành từ khi mới bước vào con đường tu luyện, do đó, luận thực lực mà nói, hắn tuyệt đối phải cường đại hơn những công pháp thiên sứ còn lại.

Dĩ nhiên, cái biểu lộ so sánh này không nên xếp Michael vào bên trong. Riêng mỗi việc bao giờ cũng được chọn làm lãnh đạo của mọi lãnh tụ thiên sứ, cái danh tự ấy đã mãi mãi thuộc về đại diện cho thần hồn thiên sứ mạnh mẽ nhất.

Nhưng quá trình này dù sao cũng chỉ rút ngắn vài năm tu vi, không có đến nỗi tạo ra một khoảng cách quá lớn, đủ để cho Raguel có thể ngạo mạn như vậy.

Saga thậm chí còn nhận ra được cái ưu tú khác người của Raguel, hắn dĩ nhiên không cùng một phương thức phát triển giống những người còn lại, bản thân không đem việc lột xác thiên sứ chỉ thần làm động lực, chọn con đường gian nan, vất vả hơn rất nhiều... Đó là ma pháp tĩnh tiến.

Chỉ là cấp bậc hồn ảnh thiên sứ hai cánh, Raguel nhưng đồng dạng phơi bày ra cái cảnh giới cấm chú ma pháp nhuần nhuyễn đến thượng thừa tôn sư.

Lấy đơn giản bản thân Saga ra so sánh, nàng nhưng là trẻ tuổi nhất trong bảy vị chấp trưởng nhân gian, đồng dạng tu vi mới chỉ đột phá hàng rào, gia nhập cấm chú cảnh giới.

Bản thân cũng chưa đủ thời gian để chính mình thăng đến Sĩ thiên sứ cấp bậc.

Nếu không phải được Thánh Thư toàn diện mang thiên sứ hồn thai dẫn vào, tạo đến loại liên hợp hồn năng thiên sứ, nàng là làm sao có khả năng tồn tại mười bốn cánh uy trấn kia.

Bất quá nhờ có vậy, Saga cũng không hẳn là sợ hãi loại hành động kiêu ngạo này, cái cảm giác ngông cuồng, không kiên dè trong lời nói của Raguel thực sự còn muốn để lại cho nàng rất nhiều mùi vị thân quen.

Đại khái có thể mơ hồ cảm nhận rất giống với lão sư của mình...

Raguel lúc này không còn trạng thái hóa thân lẫn lộn, trên mỗi tuyến cơ bắp càng phát sinh dây đặc loại hắc quang bất đồng với quang ảnh Thánh Thành, ngay cả đôi mắt hắc dần dần không còn thấy rõ được con ngươi, hay giống như con ngươi đã tự mình hòa thể thành cái cổ hắc uyên viễn hắc mắt rồi.

Bức tường dục vận sau lưng Raguel đang đứng đột nhiên cũng vỡ nát, chính hắn trực tiếp hòa tan ý niệm phá bỏ hàng chắn phòng ngự của mình. Mà Saga nhìn thấy hết sức rõ ràng, từ bên trong quá trình đổ vỡ hừng hực hóa điểm đó, tựa hồ như xuất hiện một cái hắc la bàn liên tục xoay vù vù trong chân không.

Để cho vận vật sau lưng Raguel, dù là mảnh rừng Anpơ rộng lớn, hay là bình sơn tuyết trắng cao cao cũng vì cái sóng lực xoay vòng này mà tạm thời bạo phát, vận vạo đến vô cùng tội nghiệp.

Mặt phía hướng ngược về, chấn động làm cho thật nhiều dân cư đa chủng tộc cư trú ở Anpơ có thể cảm thấy trùng trùng áp chế đang mơ hồ xuất hiện. Nó tồn tại ở trên đỉnh bọn họ, dần dần chẳng biết lúc nào đã sinh ra một mảnh ma không đen tối không rõ, dọc theo chiều dài nhuộm máu đỏ bồng đến cực điểm, cùng áng mây trên trời dự báo điều chẳng lành.

“Đông!! Đông!! Đông!!”

Vòng xoáy sau lưng dừng lại, Raguel mới đặt tay mình ra sau lưng, kéo tới trung ương vị trí rung động ban nãy, mạnh mẽ rút ra một thanh hắc thương mẫn phi vô cùng hoành tráng.

Hắc thương khá dài, dám nói có thể đã vượt quá hai mét khuôn khổ, đến mức hình thái cũng phi thường dữ dội, được bao phủ bởi bao nhiêu tầng ảnh âm đạm, còn có trích xuất không ít vật chất đen xì, đậm đặc tử vong.

Cái này mùi vị cùng khí tràng tuông ra, Saga biểu lộ ngay tức thì cái trạng thái sáo rỗng, mang thêm mấy phần thất thần, sợ hãi, nàng nhưng chẳng thể hiểu nổi tình huống đang diễn ra nữa rồi.

Thánh Thành ngàn năm như vậy, cũng coi như từ lúc hắc ám ma pháp hưng thịnh tranh đấu thành công đi, từ trước đến nay vốn dĩ vẫn tồn tại một cái quy tắc chưa bao giờ thay đổi.

Thiên sứ chương quản, những vị này mãi mãi không có khả năng thức tỉnh hay đụng đến hắc ám ma pháp.

Raguel cười khẩy một cái rồi vọt thẳng đến vị trí khu pháo đài Saga đang đứng.

“Thương long trực nhật”

Nhanh như báo sâm địa ngục, thương trong tay vừa khê động đập, toàn thân Raguel đã lập tức biến mất giữa liệt nhật trên cao.

“Gào rừ ~~ Uyển uyển”

Thương long đột biến ra một con Hắc Ám chi Long với độ dài vài trăm mét, to lớn cùng dữ tợn che khuất cả bầu trời, bao quát tầm mắt Saga cũng vì vậy căng hết nhãn lực cũng chưa chắc có thể tìm được chính xác mục tiêu.

Hắc Long được tạo từ ảnh chấn do vật chất kỳ lạ tương tự như hắc ám xây nên, màu đen của nó không phải là từ bảy đại nguyên tố tạo thành mà hoàn toàn là từ màu đen của hắc ám, không có hồn long hộ thể nhưng lực lượng bạo phát của nó tuyệt đối so với một chân chính cự long thậm chí còn vượt xa mấy cái cấp bậc. Cho dù là man di lực xung kích hay hắc ám vật chất cấu thành, Hắc Long này như cũ vẫn có thể xé nát ra mấy cái thứ nguyên chồng chất lên nhau, là cường hãn nhất đẳng sinh vật.

“Ngươi... ngươi không phải Đại thiên sứ trưởng?” Saga thất kinh hô lên một tiếng.

“Oánh!!”

Mũi thương toạc ra mấy tầng huyền ảnh, nhưng lập tức biến mất ngay sau đó, rồi chớp mắt liền hình thành một cái thuẫn di ra ngay sau lưng Saga, bao quát Hắc Long cũng không rõ đã vừa biến mất ở đâu liền một kích xuất hiện xuyên đến người nàng sau đó.

Thương long trực nhật, chính là một đâm kích tới xé ngang thái dương trên bầu trời, mười bốn cánh thiên sứ đang bao bọc thành một cái thành trì hữu quang tỏa sắc là thể, chỉ trong thoáng chốc, dĩ nhiên đều giống như bị một tia huyền ảnh hắc quang bắn ngang qua, đánh sụp hoàn toàn.

Không gian màu xanh thẫm bị tầng tầng Hắc Long tắm tới cắt ra một cái ngăn nhìn thấy mà giật mình, trong ngăn là hỗn độn Thứ Nguyên quý dị, mà bên ngoài ngăn vẫn còn lưu đến mấy cái cánh thiên sứ đầy huyết tươi của Saga đổ ra.

Nàng thậm chí không có theo kịp cử động của Raguel, càng không thể thấy được hắn vừa làm gì, chớp mắt một cái đã bị đánh bay rất xa, Hắc Long gất gao cuốn lấy người nàng, găm xé, nuốt cắn phòng ngự thiên sứ kim thành của Saga, không mất bao nhiêu thời gian để nó làm bại liệt toàn bộ hệ thống phòng ngự trên người nàng.

Kim Thiên quang khái của Saga cũng đã nát như tương, thân thể tràn ra rất nhiều vết máu, chủ yếu đến từ những chiếc cánh sau lưng nàng bị đâm rớt xuống.

Mười bốn cánh Sĩ thiên sứ, cứ việc do mượn đến một hồn thai từ Thánh Thư thánh phẩm vẫn bên trong nhân gian là sức mạnh đứng đầu, đại biểu đe dọa đến tất cả sinh vật nào nảy sinh thù địch.

Vén vén một kích như vậy...

Đó chính là thực lực, chênh lệch không thể nào dùng từ một, hai bậc để hình dung!!!

Trên bộ vị không trọn vẹn, máu me đầm đìa, cánh thiên sứ đã không còn một cái, nàng bây giờ trở lại bất quá là một Saga cảm chú pháp sư thông thường.

Những năm nay, nàng rất miệt mài gia tăng tu vi tự thân của mình sau trận đánh với Tô Lộc, nàng hiểu rõ bản thân mình tự nỗ lực vươn lên mới chính là sức mạnh thực sự.

Nhưng điều đó cơ hồ như chả là gì trước một Raguel mạnh mẽ đến cực điểm, từ khi hóa thân, hắn chỉ cần một đòn ma pháp đã hủy diệt toàn bộ hệ thống phòng ngự mạnh mẽ nhất của Đại thiên sứ trưởng. Vô luận là quang khái, cánh thiên sứ, sức mạnh truyền thừa trên người nàng, toàn bộ đã bị xé nát.

Giờ phút này một Saga bị thương tích, đứng còn không vững, chỉ với tu vi cảm chú thông thường có thể làm gì được hắn.

Raguel từng bước bay lơ lửng ở trên không, hắn nhìn vào sự thống khổ của Saga một cách vô cùng tận hưởng, đến nỗi mồm nguyệt toạc ra.

“Sớm thôi Gabriel, cả Quang Minh Thánh Thành phải khắc cốt tên ta, ta chính là hiện thân của lịch sử các ngươi”.

“Ngươi nói sai một điểm, ta cũng từng là Đại thiên sứ trưởng, chỉ là ta không phải Raguel!

"Tên của ta, khi còn là Đại thiên sứ trưởng, là Satanel!"

"Ta là Đại thiên sứ trưởng đầu tiên, là lãnh tụ thiên sứ vĩ đại nhất, mạnh mẽ nhất trên thế giới này".

“Saga, ngươi hẳn là rất vinh dự khi được chết dưới tay ta, lại còn được biết ta chân diện mục...” Hắn vừa nói vừa lộ ra một cái điệu cười châm chọc. "Ngươi có thể gọi ta là..."

"Lucifer!!!"

Vừa nghe đến danh tự này thời điểm, Saga một trận rùng mình lạnh lẽo đến thấu xương!!

Lucifer?

Hắn là Lucifer?

Đọa lạc thiên sứ trong truyền thuyết??

Saga có chút không dám tin tưởng cố gắng đưa mắt nhìn chăm chăm vào kẻ đang lơ lửng giữa bầu trời kia, những vết thương da thịt đau đớn cùng với nội tâm chấn động không gì sánh nổi!

Thiên sứ đầu tiên của thần thánh chi thành, cũng là kẻ đã phản bội Thánh thành gây ra trận chiến trong truyền thuyết kia.

Vì sao một kẻ như thế này vẫn còn tồn tại, lại xuất hiện ở Thánh thành ngày hôm nay???

Ta là Lucifer...

Một câu xưng danh ngắn ngủi, nhưng làm Saga trong lòng nhắc lên bao nhiêu sóng lớn, cảm giác như những sự kiện xảy ra vừa qua, phảng phất chỉ là chuẩn bị cho một hồi biến cố to lớn sắp bắt đầu.

Tất cả dường như vẫn chưa thoát khỏi số phận của một quân cờ bên trong ván cờ đã sắp đặt sẵn.

...

Lucifer lúc này đã hoàn toàn áp đảo một Saga không còn chút sức đề kháng. Hắn hất tay một cái, đem một trảng cường đại ma pháp, nguyên rủa ra một cái Thánh Giá Thập Tự màu đen, rồi quăng ra vị trí Saga, biến đổi treo nàng lên giá.

Trước uy lực khủng khiếp từ Thánh Giá giam cầm, Saga bị gất gao treo lên, cổ tay và cổ chân nàng như bị hàng ngàn cây đinh đóng chặt. Có thể dễ dàng nghe thấy tiếng rên rỉ, đau đớn của nàng khi bị tra tấn dã man như vậy.

Chưa dừng lại ở đó, hần giờ một ngón tay lên cao, ngay lập tức từ phía trên bầu trời, một đám mưa lửa không có dấu hiệu nào rơi xuống, giống như thiên diễm lễ tang ma pháp không ngừng tưới lên Saga vị trí, không ngừng thiêu đốt cơ thể nàng.

Nhưng ma thuật kia uy lực không có khuếch đại đến mức có thể giết chết Saga, dường như hần còn đang muốn đùa bỡn, hành hạ nàng đã không còn một chút hộ thân phòng thủ, rõ ràng hần không muốn để Saga chết, hần không thích dễ dàng như vậy.

Nàng lúc này chỉ còn mỗi một bộ đồ lót trắng rách nát đã nhuộm máu đỏ trên người, dù cho bị thương tích nhưng vẫn tỏa ra mấy phần thánh khiết, có thể dễ dàng khiến nam nhân trong thiên hạ không thể không động lòng.

“Rên rỉ sao, ngươi đau lắm không, Saga?”

"Ngươi rất đặc biệt, không hề toan tính quyền mưu, cũng không dùng thủ đoạn hay quyền lực để đạt được mục đích, tất cả những gì ngươi làm, đều là vì tương lai của nhân loại, của chí cao ma pháp".

"Bất quá, những thứ này lại khiến cho ta buồn nôn đến cực điểm!"

"Nên ta sẽ không để cho ngươi chết đi dễ dàng, mà trước khi rời đi nhân thế, ta sẽ để ngươi nếm thử mùi vị muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong!" Lucifer cất lên thanh âm đầy thoả mãn.

Gương mặt Saga lúc này rũ xuống, nàng đau đớn đến muốn chết đi, nàng rất muốn khóc thật to. Bị giày vò như thế, làm sao có thể chịu đựng.

Chỉ là nàng tuyệt nhiên không có, vô luận là như thế nào cũng không khuất nhục, ánh mắt Saga một lần nữa kiên định nhìn chăm chăm vào Lucifer.

“Ngươi kiên giữ như vậy, ta rất thích, chỉ là ta không còn thời gian để chơi đùa với ngươi, ta sẽ nói lại một lần nữa, ta sẽ đem ngươi giết đi, phán quyết ngươi như một kẻ phản bội Thánh thành, còn ta sẽ trở về với thân phận Raguel để phục mệnh, tiếp tục trò chơi này".

"Còn có, không phải lúc này ta đã nói với ngươi rằng hần sẽ nhớ tới ngươi sao, ha ha ha?" Tiếng cười của Lucifer lúc này như muốn kéo dài hết tận mấy dãy núi.

Thương long trên tay hần xoáy lên một vòng lao thẳng đến vị trí yết hầu của Saga với tốc độ rất nhanh, lần này chủ đích rõ ràng đã mang hàm nghĩa sát ý đoạt mạng.

“Hoắc hoắc”

Đột nhiên một thân ảnh không biết từ đâu xuất hiện ngay tại vị trí của Saga, nhanh như chớp, tay trái hần chụp vào phần đầu cây thần thương kia, dù áp lực từ thương long rất mãnh liệt nhưng xung quanh cánh tay hần được bao bọc bởi một lớp ánh sáng màu bạc, mạnh mẽ ngăn lại thần khí giết chóc này. Va chạm giữa hai loại sức mạnh tạo nên một hồi gọn sóng rung chấn toả ra xung quanh khu vực.

Khoảng vài giây sau, lực quán tính của thương long đã tắt hẳn, hần liền vút xuống đất như quăng đi một thứ vũ khí phế vật.

"Saga, ngươi vẫn tốt chứ". giọng nói này đối với Saga mà nói không thể quen thuộc hơn được nữa.

“Lão... sư! Người... tới rồi!” Saga nén đau cố gắng nhìn gương mặt Mạc Phàm xuất hiện trước mắt mình, nàng nghẹn ngào nói, lúc này đã hoàn toàn không ngăn được giọt lệ trên mắt mình.

Mạc Phàm quay lại nhìn Saga, hần tiến tới đặt bàn tay lên Thánh Giá, tay còn lại ôm lấy đầu của Saga đặt lên vai mình.

“Ngươi là một học sinh không nghe lời của lão sư rồi Saga, chẳng phải ta đã từng nói sẽ không để ngươi phải phấn khởi chiến đấu một mình sao!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Mạc Phàm, Lucifer – Chạm mặt (1)

....

....

Chu tước viêm liễm trên tay Mạc Phàm chuyển động nhấp nháy qua bóng lưng Saga, nhanh chóng thôn phệ Thánh giá thập tự bên trong lại, mà trong cái quá trình thiêu rụi toàn diện này, bất quá thần tính chỉ hòa không có ảnh hưởng đến nữ thiên sứ trưởng đang thống khổ, đau đớn kia.

Vết thương trên người Saga xác thực không thể chữa được, đến mức biểu tình lên nét mặt thanh lãnh kia cái cảm xúc cực kỳ sợ hãi, sợ hãi đến tuyệt vọng. Một mực khiến cho Mạc Phàm không khỏi dằn lòng, lập tức lấy ra từ không gian chiếc cái áo khoác vừa vận để mặc lên cho người cho nàng.

“Nghĩ ngợi đi, chuyện còn lại giao cho ta.” Mạc Phàm bất giác đặt tay lên đầu Saga xoa xoa, nhận lấy lái cái thẻ bài cuộc chiến này.

Hắn tự khắc giờ phút này cũng vì cái kết cho cuộc chiến mà tìm đến, hết thảy mọi chuyện phát sinh, nguồn gốc của tranh đấu vô nghĩa, tự hiểu được, rõ ràng đều bắt nguồn từ cái gã trước mặt đáng kia.

Bất kể là Mục Ninh Tuyết bị trục xuất ở Nam Cực lạnh lẽo, cho đến Sarel tàn sát Song Thủ Các ở Nhật Bản, hay việc chính mình trở thành tội nhân phải chịu phán quyết, đối đầu với Michael cùng lực lượng Thánh Thành...

Từng bước từng bước sự kiện trải qua, để cho Mạc Phàm trải qua bao nhiêu là thống khổ cảm xúc, là trách mình để cho cái đại lão bà chịu khổ một thời gian dài như vậy, là trách mình không thể cứu lấy Song Thủ Các hôm đó.

Tất cả những gian đoạn lặng lẽ trôi qua, đều xoay quanh một cái gã duy nhất đằng sau thao túng, chông chênh lên kế hoạch của hắn cho đến tận bây giờ.

Hắn là Lucifer, hắn là mục tiêu của Thánh Thành, mục tiêu của Michael. Nhưng Mạc Phàm lại vô tình trở thành hóa thân tốt đẹp nhất của hắn, thay hắn nhận lấy những hình thức đặc trưng báo thù này.

Chỉ hai từ thôi, là “thống hận”.

Hắn trở thành kẻ được ánh mắt của Mạc Phàm ghim thẳng vào trong tiềm thức, đứng trên mục đầu tiên của danh sách muốn vĩnh viễn triệt tiêu nhất thế gian này.

Mà cuối cùng, chúng ta cũng gặp mặt rồi, chính ta đã đến đây rồi

Phản này lăm lăm,

Phản này thẳng hoa cùng phản khởi, cũng nên trả lại...đầy đủ!!!

...

Ở bên kia chiến tuyến, ngược lại bầu không khí áp xuống chẳng mấy khác biệt, ngay sau khi bất ngờ bị hất lui lại nửa thức, Lucifer thoáng thở ra một hơi dài, theo tình huống phát sinh, quả thật kế hoạch của hắn chuyển biến đồng dạng phức tạp, thẳng thắn mà nói còn vô cùng không thể ngờ tới.

Nguyên bản từ đầu không có dự đoán rằng Mạc Phàm, cái hắc ám nhân tôn này lại mạnh mẽ kháng cự thành công, sống sót cho đến tận bây giờ. Càng để người khác bội phục hơn là, hắn xuất hiện ở nơi này, chắc hẳn đã xuất sắc giải mã được những nút thắt mờ ảo ở Thánh Thành sự kiện.

“Gabriel, ta xác thực muốn rút lại lời nói” Lucifer đột nhiên mở miệng.

Dáng người hắn phui phui một động tác khinh thường thấy rõ rồi dè dặt nói tiếp, mặc cho phía bên kia Saga cùng Mạc Phàm có thêm nghe hay không:

“Quang Minh Thánh điện hiện tại hóa ra cũng không phải chỉ có một mình ngươi phế vật, theo ta thấy gã Michael kia cũng trăm phần trăm phế vật nốt, mà thậm chí nói rộng ra hơn phải chữa mũi đến toàn bộ các ngươi.”

“Ta đã bày đến một bàn tiệc thịnh soạn như vậy, chuẩn bị mọi thứ tuyệt đối đầy đủ, dung biểu trước mặt để hiển té, kết quả cuối cùng vẫn không thể đem hắn xây sát nửa điểm tổn hại. Oái, bất quá việc này không tính là quá xấu, tốt đẹp đại biểu Michael đã bị kích sát, ta vẫn hảo hảo lấy làm hài lòng!” Lucifer chỉ tay vào Mạc Phàm nói.

Michael dĩ nhiên trong tiềm thức của Lucifer, vẫn tính là có một sự trùng kích nhất định, thậm chí muốn cao hơn Mạc Phàm đến mấy lần. Kế hoạch của hắn tất yếu sau sự kiện tại Thánh Thành, người tiếp theo chắc chắn phải là vị thiên sứ trưởng cấp bậc 16 cánh kia. Nên cái này ngộ ra hoàn cảnh, Lucifer cảm giác so với mình tính toán còn muốn nói vạn phần tốt hơn.

“Ngươi nhớ hắn sao?” Mạc Phàm cười nhàn nhạt nói rằng.

Vốn dĩ đang khoan khoái tinh thần, lời này phun ra đã trực tiếp làm Lucifer khựng lại một chốc, ánh mắt lộ ra một ít cảm xúc giật giật khóe môi nhưng nhanh chóng tăng đi sau đó, hết như vết chân chim vừa lướt qua, bình tâm đến lạ thường.

“Xảo ngôn này thực sự có chút kích thích đi a. Cho dù vậy, ngươi có bản lĩnh đó sao?” Lucifer toát ra vẻ nghiêm túc hơn chút trả lời.

Từ trong quang mang trên người, cỗ tà tính tuôn trào ra xâm lấn trực tiếp xuống cả đại địa xung quanh, mà đôi cánh huyết hỏa sau lưng giờ phút này lại phập phồng mấp mé như sắp sửa ưỡn ưỡn giương lên kia phủ rợp bầu trời này.

Hành động không giấu diếm được nỗi của hắn nhất thời lộ ra, để cho Saga lẫn Mạc Phàm phi thường xác nhận rõ ràng một việc, đó là cái tên này vẫn còn rất in hằn mối thù với Michael thế hệ trước kia. Chính xác giống như cái ký ức này được khắc ghi vào tận hồn chi thiên sứ của hắn vậy.

“Rất nhiều kẻ trước đây từng nói như vậy với ta, bao quát cả Michael!” Mạc Phàm nhún vai tỏ ý hời hợt tiếp tục nói, mạnh mẽ muốn chà đạp bằng lời nói

lên người Lucifer.

“Ha ha ha”

“Được được, người đến đây đi, ta trăm phần trăm rất nhớ Michael” Lucifer cười ha hả, nhưng trên từng ý cười, lại bộc phát ra sự quá khích đôi chút.

Hắn xoay người lại, đạp trụ về một chân sau, chuẩn bị hướng tới Mạc Phàm chường không.

Hắn ý vừa đặt xuống, nhưng chỉ vền vền một giây nửa thức trôi qua, Lucifer còn chưa kịp xuất thủ thì đã nghe thấy một âm thanh to lớn nhấn chân búa về phía mình.

“Vút”

Ngay khi hắn dứt lời, Mạc Phàm đã tiến thân như một ma thần tổ hồ, hung hăng cắt qua không gian phạm vi chực dậm, lóe lên một cái kén bạch quang ngay hào nhoáng phía trên đầu Lucifer. Mà ngay tại thời điểm đó, thân ảnh Mạc Phàm đồng dạng thể hiện ra ác ma tư thế, dẫn xuất từ trọng tâm căng chân, xoay mình mạnh mẽ kéo đến xuất thần một cái cuồng dã hữu quyền mình thiên.

Hữu quyền phát kích, chín phần mười có thể diễn tả giống như mình thiên cột sáng màu bạc trắng, cơ hồ trong khoảnh khắc hoàn toàn biến thành màu bạch lam, sau đó hoá thành từng điểm lít nhít lời chi, giống như vô số vì sao phủ xuống nhân gian, ngưng tụ lại một chỗ rồi sau đó oanh oanh trùng kích.

Ánh sáng bạch lam như một vòng sáng trong nháy mắt từ dưới chân Lucifer phát tán ra, phạm vi khuếch tán ban đầu cũng chỉ ngăn ngừi từ thân thể hắn đến chỗ trọn vẹn chực thước xung quanh nhưng rất nhanh, bạch lam kia bỗng mênh mông hoá thành một trụ sáng màu thật lớn đập nhả xuống đại địa rồi phóng thẳng lên cao, bạo phát ra năng lượng vô cùng kinh khủng làm cả sơn đồi phía Đông Anpơ như muốn trực tiếp tan tành.

Lucifer phản xạ không tính là thấp hơn tốc độ của Mạc Phàm, động tác đơn giản nhích người qua bên trái một chút để tránh va chạm, phần này gọn gàng nhuần nhuyễn đến mức kinh ngạc.

Một tay kê lấy trọng quyền của Mạc Phàm hướng lực ra xa, thân thể vì vậy cứ việc bất chấp cổ lực bạo phát bên dưới vẫn hiển nhiên không xây sát nữa cái vết thương.

Đối với cấp bậc cấm chủ pháp sư thông thường mà nói, bản thân rất có thể chịu một lực chấn động không trực tiếp như vậy cũng đã là kinh hoàng phản phê nhưng tồn tại đến cảnh giới ngoại thành như một số ít cường giả cao hơn, tựa hồ bản thân không nhất định sẽ ảnh hưởng quá nhiều với một đòn đánh lệch pha.

Lời chi đã trắng vốn dĩ bị vô hướng đánh hụt xuống sâu thẳm bên trong đại địa, Mạc Phàm trên mặt bất quá vẫn tỏ ra bình tĩnh, cũng không có dừng lại. Từ trọng quyền, hắn mở lòng bàn tay ra hấp thụ lại lực lượng thêm điện từ dưới lên, đồng thời một tay còn kia giữ chặt lấy thân thể Lucifer, xoay cả thân thể một vòng ngược đi, mạnh mẽ bật lên hướng tiếp một quyền thẳng vô người hắn.

Dĩ nhiên, Lucifer như cũ lùi lại nửa bước, tiếp tục dựa vào thần tính phản xạ của mình, khê nhích người về sau hòng né tránh.

Chỉ là lần này, Mạc Phàm không có ngựa quen đường cũ, tiếp tục lập lại sai lầm thất thoát, hắn nhưng thoát ần xuyên qua mi tâm của Lucifer, trực tiếp chớp mắt về phía sau lưng, chuyên lời linh thứ nguyên xuống nửa thân dưới, mạnh mẽ một cước đạp thẳng vào người Lucifer.

Giống như một tiếng sét giữa thinh không, một đạo điện quang ba màu mạnh vô kể đã từ lực lượng hỗn nguyên xẹt ra, mạnh mẽ đánh thẳng vào giữa lưng Lucifer.

“Oanh!!!”

Mạc Phàm phóng xuất ra một đạo ánh sáng mạn di công kích tới từ đằng sau, trong khoảnh khắc năng lượng trong cơ thể áp suất đề thêm bao nhiêu trọng lượng khổng lồ lên một tấn, tầng tầng mãnh liệt bắn lên hai cánh thiên sử hòa chi của Lucifer văng ra ngoài trăm dặm địa hình, cũng có làm xuyên qua bao nhiêu mảnh rừng tuyết sơn.

Thiểm lời Mạc Phàm đã kinh qua thẳng cấp đến tột cùng, không có toàn lực triển khai ma pháp chân chính, chỉ sơ xài tích mạch bạo phát, nhưng trong thời điểm kéo thân ảnh Lucifer lao đi vẫn còn động vọng cực nhiều, đem lời chi xả ra bên ngoài, quét ngang biết bao tầng sơn đều lập tức cường ép và nát, bắn pha đến từng mảnh tuyết chi ngàn năm.

Dù cơ thể đã thoát ly phạm trù nhân loại từ rất lâu, Lucifer tương đối vẫn bị áp chế chịu không nổi này bán phá, trong tiếng kinh hô bị luồng lực lượng khổng lồ kia chấn động mà bay ngược ra sau, đồng thời luồng ánh sáng thêm điện cũng bộc phát ra, năng lượng màu bạch lam mênh mông bùng nổ thì nhau cắn xé hóa dục sau lưng Lucifer, mặc dù không làm cho hắn bị thương, nhưng cũng đủ làm cho lồng ngực được phen co giật trống trải.

Chỉ là giống như dự tính cảm nhận khí trắng đối phương, Mạc Phàm không có tin rằng hắn như nhân loại thông thường, càng tin tưởng hơi thở tồn tại của hắn chỉ ít phải từ Michael trở lên.

Liên không bỏ qua, nắm bắt lấy cơ hội trong đồng tro tàn tuyết sương lạnh lẽo kia, Mạc Phàm chuyển thể, một lần nữa thuần di đến Lucifer vị trí, bật người lên khỏi mặt đất tầm trăm mét rồi gồng mình đưa hết toàn lực bản thân vào bàn tay phải để độn ảnh đắm xuống, động tác rất dứt khoát, không có nửa điểm dư thừa.

Trong khoảnh khắc này, cơ thể Mạc Phàm cũng bắt đầu tuom ra huyết văn cổ miếu, dần dần thay đổi thể trạng bản thân, từ ác ma huyết mạch, xuất hiện

ra Chu Tước Thánh Hóa hồn ảnh pháp phối đằng sau lưng, đem từng điểm từng điểm trên người lột xác mạnh mẽ thành một cái Hóa ma tà thần.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Mạc Phàm, Lucifer – Song hỏa giao phong (2)

....

....

“Bôn Quyền - Cửu Giao – Lưu tương bộc viêm”

Hỏa nham nóng chảy như dung tương vốn đã là cực nhiệt, còn lưu tương thì xảy ra khi các dòng dung nham chảy xiết va chạm tạo thành, lại càng không thể cùng khái niệm. Lực lượng hỏa dịch này đang bọc lấy cân quyền “Liệt Đàm Kiếp Viêm” trên tay Mạc Phàm, nó không lồ tới mức muốn tràn ra từ cánh tay kéo về đến tận mấy dặm không gian sau lưng hắn.

Viêm lăng xung kích, nhấc lên một hồi ánh hồng quang tận thế, để tòa rất xa nơi đây cũng tựa hồ bị pháng phát tại một giây hóa thành tro tàn.

Quyền hỏa đánh tới ở cự ly không thể tránh được, Lucifer hoàn toàn gặp bất ngờ, chỉ có thể đỡ chứ không còn kịp né tránh, hắn vô luận thế nào cũng không nghĩ tới ngón ngui khoáng khắc như vậy đã có thể cường không ra đại đạo hỏa nham khổng lồ, mang nhiệt lượng ma son thế kia. Từ lúc xuất hiện, Lucifer không hề cảm nhận được bất kì một sự tồn tại nào của hải lưu nóng lãn hỏa nguyên tố trên người Mạc Phàm.

Đồng dạng là pháp sư hỏa hệ đứng đầu thế giới này, hắn cảm nhận rõ ràng cỗ nhiệt kia phá hừng hực trên mặt mình, tự nhiên sẽ có khả năng gây ra nghiêm trọng thương tích cho một số ít những đế vương sinh vật. Mà nhân loại nhỏ bé thì tất nhiên không cần phải bàn, kể cả các cấm chú pháp sư không mạnh về phòng ngự cũng khó có thể toàn mạng, huống hồ phần này xuất thần phát ra, chẳng có thời gian mà ngâm xướng ma pháp phòng ngự.

Về mặt đặc ý xem thường ban nãy của Lucifer đã biến mất, không còn một tia may mắn đánh giá thấp Mạc Phàm.

Chỉ là vốn dĩ bản thân tồn tại là tôn danh cao nhất, là thiên sứ chi thần, hắn tỏ ra mình ứng biến tình thế kinh khủng tới nhường nào, rất nhanh chủ động lùi lại một bước, áp lấy hỏa dịch đằng sau lưng lại một vòng thấp, bản thân khụy gối về sau sắp đặt một cái chỉnh tề tư thế, hai cánh tay gơ chéo lên tạo thành một chiếc khiên thuẫn hóa thiên sứ cực kỳ kiên cố, còn có toàn thân lập tức rơi vào trạng thái bốc cháy dữ dội để sẵn sàng kháng nhiệt lưu tương trong tình huống xấu nhất.

“Ầm ầm ầm”

Hồng diễm phát tán rơi xuống tuyết son đỏ nát bên trên, nhất thời bạo phát xé tan ra vùng lãnh địa băng chi kia thành trùng hỏa chi chít như đom đóm giữa ban chiều, mà khung cảnh một khắc trước còn có ít ỏi mảnh băng bạc trắng treo, liền ngừng mấy giây sau đã hừng lại cái cảnh địa ngục giao ma vô cùng ngoạn mục.

Bôn quyền đâm xuống đại biểu sức mạnh man lực ngạo nghễ của tà thần Mạc Phàm, dấy lên một hồi không gian rung chuyển, để cho đại địa một phen tách mảng ra vô cùng dữ dội.

Chưa hết, bằng bạc cỗ lực lượng bất thành linh sinh ra chín cột hỏa trụ là viêm long được bọc trong lưu tương chói mắt từ cánh tay Mạc Phàm phóng ra ngoài, nó gào thét cuốn đi trùng trùng đất đá, cát bụi cuộn cuộn lên tận biết bao nhiêu cây số trên trời cao, lại nói tựa hồ Ác Long cuồng ngâm, mạnh mẽ ngân âm vang dội muốn kéo dài đến nơi tận cùng của dãy Anpơ này.

Ở hướng ngược lại, Lucifer tựa hồ cường không ra một cái Tinh mạch hỏa long to lớn tựa hồ trường giang thủy triều, là long chi dự hộ thuẫn cơ thể mình, mạnh mẽ phơi bày ra thách thức Ác long giao chi hạ thiên của Mạc Phàm.

Từ vị trí lãnh quyền hạ xuống, mảnh đất dần dần sụp đổ liên tiếp như hiệu ứng domino sang những khu vực xung quanh trong phạm vi chỉ có thể ước lượng bằng đơn vị tòa sơn.

Phải mất một hồi lâu trận rung chấn mới kết thúc, nhưng lúc này Lưu Tương mãnh liệt từ chín cột lửa cũng bắt đầu đổ xuống nền đất đã sập tạo thành mạch nha nóng chảy tràn khắp khu vực. Khói bụi nhiệt độ cao ngùn ngụt bay lên thành mây đen dày đặc, làm không khí bị đốt nóng tới mức có thể thấy rõ sự giãn nở không ngừng khắp vùng trời trăm ngàn dặm xung quanh, loại khói nhiệt này đặc biệt mang đến dòng hải lưu nóng cực độ, có thể so sánh với mặt trận hỏa sơn phun trào.

Anpơ học phủ nằm ở phía Bắc dãy núi nhưng cũng khó thoát khỏi vùng động đất ảnh hưởng, từ vị trí của họ mà nói đến nơi của Mạc Phàm không tính là dài đằng đẵng như lục địa đại dương, nhưng cũng tuyệt đối không có gần kề tiếp giáp. Thế mà vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức nguyên tố hỏa phát tán, hơi nóng trên cao phả vào từng gương mặt mỗi học viên khiến họ cảm giác khó thở.

Perry viện trưởng và một vài lão sư phải nhanh chóng dùng ma pháp để dung hòa, điều tiết lại nguyên tố khu vực để tránh xảy ra tai nạn nghiêm trọng.

Còn có, Galan lão sư đang đứng bên cạnh Lý Vũ Nga, nàng vừa giúp Lý Vũ Nga điều tức lại hơi thở, trên mặt cũng biểu lộ ra mấy phần thất kinh.

“Thật đáng sợ, chúng ta không thấy ai giao chiến trong khu vực mà dư chấn của một trận đại chiến lại ảnh hưởng đến tận đây.” Lý Vũ Nga vẫn chưa hoàn hồn lên tiếng.

“Cầm chú giảng thế, ta ở núi Anpơ lâu như vậy, cũng đã từng thấy qua cầm chú của các Đại thiên sứ, họ thực sự rất mạnh mẽ. Nhưng cái dư chấn vừa rồi, ta lại cảm thấy có mấy phần cương hãn, mãnh lực vô cùng cuồng dã, mà sự cuồng dã này thực không giống lắm ma pháp của những vị thiên sứ.” Galan lão sư nói với Lý Vũ Nga.

“Mạc Phàm, là Mạc Phàm, ta đã từng thấy loại hòa pháp cương mãnh, hùng hồn này của hắn ở Tự Do Thần Điện, mặc dù kém xa ở tu vi nhưng cái hơi thở bạo liệt này... thực sự không có nhầm lẫn được a!”

Lý Vũ Nga trong lòng có chút vừa sợ hãi vừa vui mừng, nàng vui vì chính Mạc Phàm đã thực hiện được ước mơ tiến tới đỉnh cao ma pháp của mình, còn sợ hãi là bởi vì đối thủ phải ghê gớm thế nào mới khiến hắn bằng lãnh ra đòn một cách kinh khủng như vậy.

Galan lão sư không có nói gì, nàng chính là cũng từng thấy Mạc Phàm giao thủ, dùng ba loại hồn hỏa ở tu vi cao giai đánh bại Heidy cùng một tên học viên của Casa thế tộc, phong cách như vậy... quả thực thế gian cũng chẳng mấy ai.

“Thực không biết Blanche và Heidy có làm sao không?” Galan lão sư nhanh chóng lo cho sự tình của hai người kia, họ vốn dĩ đã đại diện cho Anpơ học phủ đi tham dự thăm phàm Mạc Phàm.

Lại nhắc đến đám người Blanche và Heidy, họ đã tụ tập cùng nhau ở nơi dưỡng thương của Mục Ninh Tuyết, nơi này dĩ nhiên ngập tràn băng chi tinh khiết nên tự nhiên không thể thoát ly được khí tức của trận đánh kia được, chỉ ít là họ chỉ thấy được một trận động đất khá mạnh.

“Mạc Phàm ca ca...” Tâm Hạ có chút lo lắng khi nàng cảm nhận được Mạc Phàm đã nặng tay thế nào ở đòn vừa rồi.

...

Bôn quyền lúc này, Mạc Phàm đã chồng ma pháp trích xuất từ Tinh Kiều lên “Viêm ngục chi môn” của hỏa hệ siêu giai và chồng tiếp một tầng mạch sơ đồ trong Tinh Hà là “Liệt Đàm Kiếp Viêm”, cuối cùng lại mượn “Liệt Quyền Cửu Giao” trung giai để thi triển.

Số tinh từ chồng chất nhau như hỏa sơn cửu tầng được xếp lại, thậm chí còn nhiều hơn cả lực lượng trong Tinh Vũ bị ngăn nên tự bản thân nó đã vượt qua cầm chú ma pháp.

Vừa này, chính là sau khi dùng Chu Tước thiêu cháy Thánh giá treo Saga kia, Mạc Phàm vẫn tiếp tục thu thập thêm một lượng rất lớn hỏa nguyên tố, chỉ là hắn giấu trong không gian hệ bao bọc bên ngoài, vạn nhất tuyệt đối khiến Lucifer hoàn toàn không cảm nhận được hỏa hệ lực lượng từ bên trong.

Đến khi Mạc Phàm lật chuông, mở không gian ra thì tất yếu bạo phát như một ngọn nến chân không được cấp oxi, lập tức bùng cháy hết sức dữ dội.

Trong núi tuyết rừng tùng dưới núi Anpơ, một cái hồ vẫn thạch khổng lồ không biết thôn phệ bao nhiêu héc-ta núi cao tuyết tùng rừng rậm, lại càng không biết đứt đi bao nhiêu đá vùi nền núi, mặc dù cách xa gần trăm km, từ tòa thành quang minh điện nhìn sang nơi này, cái quyền hồ kia vẫn cứ trôi nổi, cảm thấy mà giật mình.

Cơ thể Mạc Phàm trước sóng chấn chấn của Lucifer bị hất văng ra xa cả ngàn thước, còn có không ít hỏa diễm quây phá đến bong da ở một số bộ phận.

Dĩ nhiên, hắn bị như vậy, đối phương trạng thái cũng không khá khẩm hơn là bao. Lucifer nhảy ra từ tận sâu bên dưới mấy tầng dung nham, khai quang hộ thân đánh cấp từ trên người của cự thiên sứ trưởng Raguel trước đây cũng đã bốc hơi hoàn toàn, trên cơ thể hắn lúc này có càng có nhiều vết thương nhỏ bị chảy dịch do lưu tương ngấm vào hơn Mạc Phàm. Nhưng nhìn chung lại không có vết thương lớn đủ sâu hay nghiêm trọng nào để đe dọa được tính mạng hắn.

“Có chút ý nghĩa!”. Lucifer vừa dùng hỏa của mình để đốt lên các vị trí chảy dịch trên cơ thể, vừa hô lên một tiếng thương thức.

Mạc Phàm ban đầu hơi sững sờ một chút nhưng nhanh chóng hắn cũng làm cái điệu bẻ khớp chân tay, vận mình, đồng thời cười đáp:

“Cũng là hỏa hệ sao?”.

Cường công hỏa hệ, cũng từ rất lâu rồi, Mạc Phàm mới cảm thấy chính mình hỏa hệ đột nhiên có kẻ cương ngạnh lại được, bản thân phần nhiều đều tỏ ra mấy phản thích thú.

“Tới lượt ta rồi!” Vừa nói Lucifer vừa nhổ ra một ngụm máu rồi lấy tay lau đi như ám chỉ thách thức đối thủ của mình.

Vô thanh tốc thi triển ra, Lucifer nương theo hỏa dục sau lưng, một mạch bay thẳng tới nơi Mạc Phàm đang đứng, thân ảnh của hắn dần dần phát ra loại hỏa diễm màu vàng bao bọc lại toàn thân. Đây tựa hồ chính là trạng thái hỏa diễm thực sự của hắn, bản thân Lucifer cũng mang trong người một chủng hỏa diễm đứng đầu thế gian này.

Là “Tam Giới thánh hỏa”, tồn tại không hề kém hơn so với Chu Tước thánh hỏa của Mạc Phàm, loại này vốn dĩ tựa còn muốn huyết thống nguyên bản

hon, lâu đời hơn nếu đặt lên bàn cân so sánh.

Từ vị trí trên cao, Lucifer vận hóa hệ đặt hết lên đôi chân hần rồi bỏ nhào xuống tấn cước lên người Mạc Phàm.

“Phong Quyền Tàn Diễm - Phi Hoàng Trọng Cước!”

Liên tục ba lần xoay chân để nâng cấp gấp ba lần lực lượng khổng lồ hòa diễm rồi đập mấy trăm trọng cước hết tốc lực lên địa phương Mạc Phàm, mỗi trọng cước của Lucifer càng như huỳnh quang kim sắc vạn độ, muốn chọc thủng tới tận trung tâm lòng đất, uy lực lại vô cùng dồn dập, dai dẳng.

Mạc Phàm cũng là cương mãnh bản tính, đứng hóa hệ sở trường, hần sẽ lấy cứng đối cứng, đối phương dùng hỏa thi triển cước thì hần cũng sẽ dùng hỏa để thi triển quyền. Tiếc thế Chu Tước Thánh Hỏa vẫn còn nham nhẩn sau lưng, hần tùy ý có thể thi triển ma pháp hỏa hệ chừng không.

“Cuồng Sư Bách Liệt”

Mạc Phàm lúc này toàn thân phát ra liệt diễm màu đỏ thẫm, hai tay dung tương bao bọc, liên tiếp tung quyền về phía Lucifer, đại biểu như một con hỏa hổ hung hãn đâm điên cuồng lên phía bầu trời.

Hai người bọn họ, đem đến hai cỗ thần hỏa, tràn ngập chiến ý đầy hưng phấn như trước, nhất định trùng trùng sóng kích lên đối thương.

“Oành oành ~~~~~”

Hai đạo thân ảnh trong nháy mắt va chạm, chùm ánh sáng màu vàng viêm chi thật lớn phóng từ trời cao tới vài trăm thước, làm cho toàn thể đại địa đều ảm đạm thất sắc. Còn có từng mảng lớn hồng diễm bên dưới ánh sáng kia thoáng phóng ra hào quang hồng ung mãnh liệt, trong khoảnh khắc liền để vạn vật héo rữa, hoá thành tro bụi bay đi.

Thân thể Lucifer bị ngưng trệ ngay vị trí hai người va chạm, máu tươi màu vàng kim nhạt trong miệng phun ra ào ạt, mà từng ngụm máu phun ra lập tức hoá thành ngọn lửa màu vàng lam bùng cháy.

Còn Mạc Phàm thì đã bay ra xa ngàn mét, thân thể cứng rắn của hần bay đi làm đứt gãy không biết bao mảnh vực địa vắng trên đường, tất yếu cũng trở lại ít huyết dịch.

Cường ngạnh đối đầu cường ngạnh, nào có vì vậy mà kết thúc, trong lòng ý niệm thắng thua, dù cho thiên địa cũng chẳng thể can thiệp.

“Uỳnh uỳnh”

“Uỳnh uỳnh”

“Rắc Rắc”

Lần thứ tư xuất kích, hai cỗ lực lượng dùng dùng mãnh hữu quyền cùng phi cước tiếp tục lao vào nhau. Ánh sáng màu vàng cùng hồng diễm tạo nên vòng tròn hợp kim nung, trong vòng trăm km, dĩ nhiên có thể đem bất cứ vật thể nào trở về cát bụi, tồn tại như lò nung tam giới đang tọa sơn thế gian này.

Năng lượng khổng lồ làm cho không khí ngưng đọng lại, mặc cho hai đạn pháo luân phiên đập nhả không ngừng.

Mấy ngàn quyền đâm lên tận trời, mấy vạn cước đập xuống tận vực sâu, hai nguồn hỏa diễm mạnh nhất thế giới, hai sinh vật cấp đế vương man lực khủng khiếp đang tra tấn lẫn nhau, tra tấn thiên địa. Âm thanh nổ vang khiến nó muốn lan sang tận bên kia bờ đại dương, uy lực trận chiến đã cào nát toàn bộ dãy núi phía Đông Anpơ, đưa mọi thứ nhanh chóng trở thành bình địa, mà chính xác là hơn chính là luyện ngục trần gian, vì trước đó Mạc Phàm cũng đã biến nơi đây thành một mạch núi lửa dung nham.

Bạo phát không ngừng, thân thể Lucifer ở trên không chỉ có chút chấn động, cả người một trận run nhè nhẹ, cố nén không để phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể Mạc Phàm lại rơi xuống, lúc hai chân chạm đất, lún sâu vào trong đất hơn trăm thước. Nhưng vô luận thế nào, như cũ vẫn song phương công kích lẫn nữa.

Không gian xung quanh hai người họ bị chi ép đến nghẹt thở, bắt đầu từ từ xuất hiện những vết nứt màu trắng như thủy tinh bị vỡ do sóng chấn Thánh Hỏa luân phiên va chạm, liên tiếp cùng dồn dập, rất nhanh sau đó thì tan nát hần.

Hàng trăm vị diện khác nhau lờ mờ xuất hiện khu vực xung quanh cuộc va chạm, ở đó có rất nhiều loại nguyên tố quỷ quyết và một vài sinh vật kì dị nhiều cấp độ khác nhau len lỏi ra. Nhưng rất nhanh, vẫn là lực lượng thánh hỏa hủy diệt tiếp tục thống trị, cuốn trôi tất cả mọi sinh vật, mọi nguyên tố khác dần thân vào cuộc chiến này.

Khói bụi của cuộc va chạm đã che mờ cả đất nước Thụy Sĩ, bụi đã đóng thành mây đen dầy đặc phủ kín khắp các nẻo đường, thành thị, núi Anpơ, thậm chí còn nắp mé tràn sang một vài nước lân cận, nhưng điều đáng nói là khí nóng nó mang lại cực kì ngột ngạt, như muốn ép chết toàn bộ dân chúng.

Chính phủ và nội tạng các cơ quan cao nhất Thụy Sĩ đã phải lập tức điều động đi cứu trợ người dân, họ thậm chí chuẩn bị báo động cảnh giới màu đen trong tình huống xấu nhất.

Là quốc gia có sự bảo trợ của Thánh Thành, Thụy Sĩ lần đầu tiên gặp phải đối diện tình cảnh này sau gần ngàn năm kể từ trận đại chiến của Lucifer khi

đó.

Trong lúc bầu trời vô cùng tăm tối, âm ảm cũng như nóng rất, khó thở, lòng của dân chính là trở nên hoang mang, sợ hãi, họ đổ ra đường rất nhiều cầu cứu nhau như một trận đại nạn thảm họa thực sự.

Mây đen được đóng lại bởi tinh thể bụi, tinh thể bụi dày đặc sẽ kéo mây đen trên cao kia xuống, mà quá trình này, tất yếu sẽ mang theo lượng nước mưa.

"Tách"

Một cậu bé trạc 5 tuổi đang rầu rĩ ngồi ôm lại chân mình khóc, cậu vừa lạc mất đứa em gái mình trong con hỗn loạn.

“Tách tách tách”

“rào rào rào”

“Mưa! Trời mưa rồi”

"Mưa to rồi"

"Con nóng rất đã qua đi, Thánh Thành Đại thiên sứ đã ra tay rồi"

Người dân Thụy Sĩ vui mừng khi không khí nóng đang bắt đầu được thanh tẩy vì con mưa to.

"Ca ca"

Trong đám đông vui mừng, một cô bé cầm cây kẹo mút mà anh trai mình ban nãy mua cho, mặt cô bé mồm mỉm đang mếu máo khi nhìn thấy anh trai mình ngồi đó.

Cậu bé lúc này ngay lập tức nhận ra em gái mình, liền chạy lại cùng một cái ôm thắm thiết.

"Chúng ta về nhà thôi!"

Đối với người dân Thụy Sĩ, họ đã sống cuộc sống vô tư, bình dị như vậy từ bao đời, đối với họ mà nói, sự bảo vệ của Thánh Thành như một tín ngưỡng, nếu nó mất đi, toàn bộ sẽ trở nên tuyệt vọng, hỗn loạn.

Phần này đầm ấm cùng an lành, thực sự khiến người ta không khỏi ngây ngất sống mũi.

....

Mây mù đen ngịt bầu trời đã đổ con mưa xuống, con mưa rất nặng hạt và lạnh buốt.

“Là mưa sao?”

Mục Ninh Tuyết khó khăn tựa đầu bên ô cửa sổ nhìn ra ngoài, nội tâm nàng lúc này vô cùng phức tạp.

Từ Bắc Thành đại nạn cho đến Đại thiên sứ trưởng Raphael, nàng đã suýt chết trong tay hắn nếu Mạc Phàm không xuất hiện kịp.

Điều nàng mong muốn nhất lúc này là được gặp lại Mạc Phàm, dù có là lạnh băng thế nào đi nữa, Mục Ninh Tuyết vẫn là luôn luôn nhớ đến hắn, chính nàng và hắn đã không được ở cùng nhau rất lâu rồi.

...

Hai đại ma đầu vẫn chưa có ý định giảm nhiệt cuộc chiến, cả hai đã xuất hiện chi chít vết thương rất nặng, nhưng vì lòng tự tôn, mỗi một đòn của họ lúc sau lại càng mạnh hơn lúc trước, đều cùng là Thánh Hỏa đương đại trong một cuộc so găng, họ vẫn còn nhiều loại ma pháp khác bảo lưu, thậm chí là có thể là át chủ bài để lật ngược thế trận.

Nhưng mà,

Ai quan tâm chứ!?

Trong mắt hai người, đã là bản tính nhiệt hỏa nóng như lửa, đã là cứng đối cứng, hủy diệt chọi hủy diệt thì cũng phải chơi đến cuối cùng, không thay đổi nửa cái ma pháp, Chu Tước Thánh Hỏa với Tam Giới Thánh Hỏa, cũng đến lúc nên chọn ra một cái Thánh Hỏa Chí Tôn duy nhất tồn tại rồi.

Hai thân ảnh hỏa dực đã bị văng ra khá xa sau va chạm, lúc này đang tiếp tục cùng lao tới lại với tốc độ rất nhanh, họ quyết tâm ăn thua đủ.

“Xoẹt xoẹt uyỳnh”

Một thân ảnh to lớn màu trắng từ trên trời rơi xuống vị trí của hai người họ va chạm, thân ảnh này đến từ một nam nhân tóc vàng vạm vỡ, mặc bộ khôi quang thánh y màu trắng, thần uy của hắn phát ra vô cùng mạnh mẽ, là loại mạnh mẽ nhất mà Mạc Phàm từng thấy ở các Đại thiên sứ.

Hai tay của nam nhân này động đậy, tay trái hắn chụp lấy cổ tay tung quyền của Mạc Phàm, tay phải giữ chặt cổ chân tung cước của Lucifer, cả người phía sau tựa hồ mở ra một cái quang mang thần lực, giống như một áp trứng kim sắc, bên trong tầng tầng trải đều 16 lớp lực lượng chí cao chí quyền.

“Xoạc”

Nam nhân tóc vàng đẩy hai người họ ra hai bên khá xa và lớn giọng.

“Mạc Phàm, nếu ngươi còn tiếp tục đối chòng hóa, cả đất nước, châu lục này sẽ chẳng mấy chốc sụp đổ, trận chiến này không phải chỉ có ngươi tham gia.” Đại thiên sứ trưởng Michael mắt nhìn Lucifer trừng trừng sát ý lên tiếng.

Michael còn sống, đại biểu làm cho Mạc Phàm có chút thất kinh đến xanh mặt, thâm tâm suy tính chắc chắn đã được Mạn Châu Vu Hậu giúp đỡ bên dưới hắc ám vị diện.

Quay về vấn đề bản thân, Mạc Phàm toàn thân rách rưới, máu dịch chảy đầy khắp, ở bụng lại có nhiều vết thủng rất sâu do hỏa cước của Lucifer đập vào, nhưng liếc nhìn qua Lucifer một chút, tựa hồ hắn cũng không thấy khá hơn mình là bao, thậm chí còn gây hấn một cánh tay. Điều này khiến cho Mạc Phàm lộ ra một cái nụ cười dè dặt, hắn nói:

“Lucifer, ta có từng hỏi ngươi có nhớ hắn không, hắn thực sự trở lại rồi đây!”

Sau đó, tiếp tục quay qua Michael, nói rằng

“Hào hảo, chắc giờ phút này, ngươi hẳn là địch ta phân minh, lên chiến cùng hắn đi!”

“Bất quá ngươi phá tan Thánh Thành, giết tiếp Raphael thiên sứ trưởng, giải quyết hắn xong, rồi ta cũng sẽ đưa ngươi xuống gặp hắn.” Michael vẫn không hề có một chút nhượng bộ với Mạc Phàm.

“Ha ha...”

Mạc Phàm cười trừ một cái rồi cũng cạn lời, trong đầu hắn có một chút ý nghĩ, hay là trong lúc đánh Lucifer gần chết, nên chuyển mình quay lại đánh lên, ám sát luôn Michael để đề phòng hậu hoạn.

Lucifer nhìn thấy hai người bắt đầu có dấu hiệu liên thủ, hắn cũng không có ý định bỏ chạy.

Tự mình chỉnh trang lại y phục đôi chút, rồi nở một nụ cười vô cùng quý dị.

“Hai ngươi, cùng lên đi!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Không gian lăng kính

"Chỉ một mình ta là đủ!" Michael nói.

"Michael ngươi thật tự tin a, nhưng hắn thật sự rất mạnh, vừa rồi ta và hắn cũng chỉ là một ít khởi động ầm nguời, nếu chẳng may ngươi có mệnh hệ gì, vậy thì ai sẽ thực hiện di ngôn đưa ta đi xuống dưới gặp Raphael đây." Mạc Phàm trên mặt lộ ra nụ cười trêu chọc.

Nhưng Michael cũng không hề bận tâm về lời khiêu khích của Mạc Phàm, lý niệm của hắn vẫn như cũ không hề lay động, tuy rằng Mạc Phàm không phải Lucifer như hắn từng phán đoán, nhưng với sức mạnh hiện giờ của Mạc Phàm, khẳng định trong mắt Michael hắn đã là một cái chung cực hắc ám dị đoan không được phép tồn tại.

Chỉ là lúc này, Mạc Phàm cũng không phải vấn đề lớn nhất...

"Lucifer, những chuyện đã xảy ra cho đến tận ngày hôm nay, ắt hẳn ngươi có phần lớn nhất bên trong. Sự xuất hiện của ngươi, dù là bất kỳ thời đại nào, dĩ nhiên sẽ là mang lại một hồi hỗn mang và chết chóc, vậy nên chỉ có cách tự ta xé nát ngươi, mới sẽ không còn ai dám khiêu khích uy nghiêm của Thần thánh chi thành, của mười sáu cánh Sí thiên sứ!"

Michael nhìn chằm chằm Lucifer nói, đồng thời ép hai bàn tay hai lại với nhau tạo ra một luồng ánh sáng màu bạc rất đặc trưng.

“Không gian lăng kính!”

“Xoẹt”

Một chiếc gương thủy tinh to lớn vô cùng phô trương xuất hiện như một vách ngăn cách trước mặt giữa Lucifer với Michael và Mạc Phàm. Đứng ở vị trí từng người họ nhìn tới, không gian lăng kính đó giống như nối liền giữa đất trời, hoàn toàn không có một điểm mù nào để nhìn qua phía đối diện đầu bên kia của mặt gương.

“Trần!!”

Một tiếng hô to của Michael vang lên, công không gian gương kia bắt đầu từng bước di chuyển về hướng của Lucifer, đồng thời từ trung tâm lăng kính, một lực hút mạnh phát ra như muốn nuốt chửng mọi thứ xung quanh vào bên trong.

Lucifer cử động cánh để bay lùi về sau, như muốn tránh bị nuốt vào loại không gian gương quỷ quyết kia nhưng cơ thể của hắn từ lúc nào đã phải đón nhận một lực hút trọng trường quá đối nặng nề, hoàn toàn vô phương thoát được, chính xác hơn là tốc độ bị giảm tới mức quá thấp để thoát kịp tốc độ lăng kính kia ập tới.

Trong giây phút, thần sắc trên mặt Lucifer để lộ ra vài phần do dự, nhưng rất nhanh sau đó lại chuyển về những nét ôn hòa và điềm tĩnh thường thấy. Hắn quyết định đứng lại, tự mình sẽ đi vào không gian kia, không một chút kháng cự.

Cứ như vậy, lăng kính của Đại thiên sứ trưởng Michael quét ngang qua người Lucifer rồi dần dần biến mất, trên đường di chuyển trước đó cũng tiện tay dọn luôn tất cả những đồng đồ nát, những vết nứt không gian từ trận hòa chiến kinh thiên trước đó.

Phía Đông dãy Anpơ lúc này, ngoài việc đã bị san bằng hết núi đá, cỏ cây sinh vật, vùng đất sụp xuống cả trăm mét, khung cảnh tổng thể nhìn từ xa thực giống như được chia ra làm hai nửa.

Một nửa là vùng đất chỉ toàn dung nham hóa dịch ngun ngút khói nóng, nó bắt đầu tính từ vị trí của Mạc Phàm và Lucifer trở về sau, nửa còn lại thì chính là trước mặt bọn họ, toàn bộ là một đồng bằng đất đá hoang vắng, không có nổi một hạt cát bụi, đó cũng là tác phẩm của không gian gương kia tạo ra.

Lucifer lúc này gần như đã bị bắt nhốt vào một cái lồng giam bằng không gian lăng kính, không thể thoát ra được.

Mà bên trong không gian lăng kính, một vùng đất trải đầy thảm đóa hoa phật xanh, nó kéo dài gần như bạt ngàn vô tận, càng tỏa lực lượng vô cùng đặc trưng của thần thánh.

"Phong ma phạm quỷ sao?" Lucifer bật ra khỏi miệng âm thanh này.

Phạm Quỷ nở rộ càng thêm tươi đẹp, mùi thơm càng thêm nồng nặc, nó nhanh chóng xua tan đi rất nhiều hắc ám lượn lờ xung quanh Lucifer, có thể thấy được loại thánh hương này của Phạm Quỷ vẫn như cũ đối với sinh vật bóng đêm có lực công kích cực cường.

Không gian bắt nhốt, bên trong vẫn là có thể bố trí Phạm Quỷ cạm bẫy phong toả.

Mạc Phàm liếc nhìn Michael, một mực không rõ vì sao lúc trước hắn không có thi triển ra cái này không gian chi pháp mà chỉ đơn độc sử dụng Phạm Quỷ. Mạc Phàm cũng là cảm thấy mấy phần sợ hãi với loại lực lượng Michael vừa phô diễn.

Hắn vốn luôn tưởng rằng trình độ không gian hệ của những gã chuyên trị thứ nguyên như Cổ Lão Vương, Khuфу hay thậm chí gần đây là Đại thiên sứ Sariel đã là đỉnh cao của ma pháp vị diện này.

Sau khi chứng kiến uy lực nghịch thiên của “Không gian lăng kính” kia, Mạc Phàm nở một nụ cười vui vẻ trong lòng.

Không có ma pháp đỉnh cao nhất, chỉ có ma pháp đỉnh cao hơn, không biết mình có thể đi xa được đến đâu đây!

...

Michael lại một lần nữa sử dụng ma pháp, năng lượng màu vàng rực từ thân thể Michael bộc phát ra mạnh mẽ, hàng vạn tia sáng biến thành hàng ngàn cây kim châm màu vàng có thể đâm thủng tất cả, bay vào trong không gian lăng kính hướng về phía Lucifer đâm tới.

Những kim sắc tiêm vũ kia cũng tựa hồ như có mắt, sẽ đuổi đến tận cùng không buông, cho dù mục tiêu có thi triển ra bất kỳ kỹ năng chạy trốn nào, huống hồ Lucifer đã hoàn toàn bị nhốt lại bên trong.

Chỉ là, Lucifer cũng không có ý tứ tránh né, hắn vẫn điềm tĩnh đứng tại chỗ.

Bỗng nhiên Lucifer nhếch miệng một cái, trước mặt hắn bất thành linh xuất hiện cái hố đen vòng xoáy to lớn, cơ hồ xảy ra một lực hấp dẫn từ trung tâm, lực hấp dẫn này như một vòng xoáy mị lực không thể ngăn cản, bùng nổ khiến tất cả những kim sắc tiêm vũ của Micheal bay đến trước mặt hắn bị hút vào không thương tiếc.

Kim sắc tiêm vũ toàn bộ biến mất ở bên trong vòng xoáy, nhưng chỉ vài giây sau, một cái hố đen khác không có dấu hiệu nào bất ngờ xuất hiện ở bên ngoài lăng kính phía sau Lucifer.

"Toà~~~~"

Hố đen phía sau kia, từ bên trong đi ra những mũi kim hình dạng giống như những kim sắc tiêm vũ của Michael lúc này, chỉ là chúng nó không còn được phủ lên màu vàng óng thánh khiết, mà là nòng nặc một màu đen ma quỷ, bao bọc bởi những vật chất kỳ lạ toả ra những sợi hồn khí u ám khiến chúng nó vô cùng quỷ dị và u ám. Tất nhiên chúng nó không còn dưới sự kiểm soát của Michael nữa, mà tất cả bay về hướng phần còn sót lại của Thánh điện thánh thành trên thiên không ở cách đó không xa.

Trong lúc nhất thời, thiên không Thánh thành trước đó đã bị Mục Ninh Tuyết san bằng gần như toàn bộ, lại một lần nữa bị hàng ngàn hắc tiêm này gột rửa, liền ngay cả bình nguyên xa xa đều không thể may mắn thoát khỏi, toàn bộ đã biến thành bình nguyên điêu khắc hình tổ ong, không gian xung quanh cũng dần trở thành một màu đen u ám, nếu như không có một ít tia mặt trời chiếu rọi, nhìn qua không khác gì một vùng đất chết bên dưới địa ngục.

"Thánh thành mà các ngươi đã xây dựng và tự hào, rồi cũng sẽ giống như thế!" Lucifer trào phúng.

Michael nhú mày, liếc mắt nhìn Thánh điện thiên không, chỉ còn dư lại một mảnh tro tàn.

Lại nhìn lướt qua một mảnh rộng lớn thuộc về Thánh thành cổ lão lâu đời, tương tự đã biến thành phế tích liên miên. Mặc dù đây chỉ là thiên không ảo ảnh do Michael tạo ra, nhưng nhìn qua chân thực như vậy, không thể khiến người ta không tưởng tượng đến những điều có thể xảy đến với quang minh thiên đường này.

"Ngươi cũng không hồ là Michael người thừa kế, nhưng đối với ta vẫn là chưa đủ!" Lucifer ánh mắt nhìn vào Michael.

Vật chất kỳ lạ bên trong cơ thể hắc ám âm âm tuôn ra, nhanh chóng phủ hết lớp này đến lớp khác, tràn đến tận điểm cuối cùng của không gian lăng kính, chúng đem lượng Phạm Quỷ đây đặc kia toàn bộ tiêu hóa.

Phạm Quỷ vốn là khắc tinh của tử khí, của hắc ám sinh vật, nhưng ngay trong cả trong không gian mà Phạm Quỷ là sinh vật chúa tể, lực lượng vật chất quỷ dị kia vẫn sinh sôi, lật đổ cả đế vương thống trị.

Lucifer lại gọi ra hắc thương long trên tay, hắc vũ cánh xoay người rồi lấy đà phóng thương long thẳng lên phía một vị trí trên cao, lực xoáy của thần thương mãnh liệt như một mũi khoan, nó vọt tới như một con sư tử đói cào xé không gian.

"Rắc Rắc"

"Xoảng"

Không gian lăng kính bị thương long đâm thủng một vết, tách ra thế giới bên ngoài, sau đó thì hoàn toàn đổ vỡ.

Mặc Phạm đứng một bên nhìn thấy cảnh tượng này cũng là có chút chột dạ, tên ma đầu này quả nhiên thực lực vẫn còn rất thâm sâu.

"Ngay từ đầu ngươi có tính để bị bắt nhốt vào bên trong?" Michael nhìn chăm chú Lucifer dễ dàng phá tan không gian lăng kính bước ra

"Vậy ngươi nghĩ rằng thứ này có thể giam giữ được ta hay sao?" Lucifer cười cợt.

"Ta cũng có thể đoán được bấy nhiêu là không đủ đối với ngươi, nhưng ta vẫn có cách khác để trả ngươi trở về địa ngục, nơi này là quang minh thánh thành, vị diện này là do thiên sứ chúng ta chương quản cùng thủ hộ, không phải là nơi ngươi tác quái". Michael trên gương mặt có một chút căm ghét.

"Thủ hộ sao? Thánh thành chia sẻ quyền lực cho các đại tổ chức, đưa cho chúng đá trắng đá đen. Nhưng ngươi Michael, cuối cùng vẫn là làm theo quyết định của mình, vậy rốt cục ngươi là thủ hộ giả, hay là thống trị giả?"

"Dù các ngươi cố gắng che mắt thế gian bằng bất kỳ hình thức nào, thì những kẻ chương quản thế giới này đều muốn độc tôn quyết định hết thảy, là không có ngoại lệ!"

--

(Dạo này công việc ngập đầu, nên chương ra có hơi thất thường, ngày có ngày không, các đạo hữu gần xa thông cảm, sau khi phục hồi nguyên khí sẽ lại comeback, câu chuyện còn rất dài...)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thiên sứ song hồn ảnh

Ở hướng xa một chút theo dõi trận chiến, Saga trên gương mặt, thao thao mang đến ánh mắt hiện rõ mấy phần không cam lòng, tuy bản thân một dạng không thể đồng thời ủng hộ quan điểm của Michael, càng không thể bảo chữa được cái độc tài phương pháp hắn đang xây dựng.

Nhưng nàng rõ ràng, Michael việc làm chưa bao giờ vì hắn, hắn bản thân là vì Thánh Thành, nàng cũng không phải tại hắn mà ngược lại đối đầu, nàng là muốn trịnh trọng đứng lên thay đổi thần thánh thần điện này.

Chỉ là, Saga lúc này mới thực sự triệt để ý thức được, cái đại kết cục, cái tâm niệm tăng núi đá trường tồn nằm bên trong danh hiệu Michael.

Du lịch, khảo nghiệm nhân gian cái gì cơ chứ... là người chấp chương, chung quy mình vẫn đối với một số việc chân chính diễn ra hoàn toàn đến một cái tầm nhìn đúng đắn cũng còn không có.

...

“Hắc hắc hắc ~~~~~”

Thế giới sau lưng khẽ động đậy, màu xanh thánh y bần bật trời nổi để Michael hoàn thành một loại lột xác lần nữa, ở sau lưng của hắn, dần dần hiện ra Thanh quang thiên sứ hồn ánh, cái kia tầng tầng lớp lớp màu xanh thánh vũ xòe ra, cánh chim thanh mang cảm giác có thể soi sáng toàn bộ đại địa Anpo

Nhất thời nửa khắc, bầu trời như được tạc lên một lớp sơn ánh kim bất tận, để mọi tinh hoa điểm lệ nhất phô bày triệt để đến vô cùng tinh xảo, là vàng mạ thiên son, hay thiên son được phủ vàng, phần này chấn động hết như thái dương đang giáng lâm vậy.

Vẫn là mười sáu cánh thanh y thánh vũ, nhưng đằng sau nó, từ lúc nào đã mờ ảo sinh thêm ra một cái quang ảnh bằng bạc chong chóng nổi lên, tựa hồ như bóng ảnh thứ hai của thiên sứ dục.

Thiên sứ song hồn ánh!?

Phải rồi, là người được lựa chọn đặt lên trọng trách nặng nề nhất bên trong, Michael dĩ nhiên được ban tặng một loại lực lượng đặc biệt tương trưng này, song hồn khai sinh, một cái đại biểu sự kiên trực đạt đến cấp bậc tối thượng này, cái còn lại chính là quả ngọt thành tựu sau khi đột phá.

Mười sáu cánh Sĩ thiên sứ, đã là chí cao cấp bậc, truyền thuyết tái hiện.

Nhưng song hồn mười sáu cánh giáng lâm, chính như vô thực tồn tại, quang mang kim sắc hùng hực của nó vốn dĩ chỉ muốn cho mọi sinh vật trên thế giới này phải cúi đầu xuống kính phục.

Cảm nhận được sự nghiêm túc của Michael, Mạc Phàm chính là cũng vừa được xem thăm kịch cách đây ngàn năm ở Thánh Thành, hắn cũng không tiện trêu chọc. Tận sâu trong dòng suy nghĩ, Mạc Phàm đã phần nào nhận thức lại một vài giá trị của Thánh Thành cũng không phải quá vắn đục như hắn tưởng tượng.

Thánh Thành không vắn đục, chỉ có một vài thành phần làm việc sai trái cho kẻ đằng sau giật dây, việc như vậy so với nội gián của Hắc Giáo Đình trong Thẩm Phán hội ở Trung Quốc cũng không quá khác biệt, chỉ là Lucifer ở đẳng cấp cao quá nhiều, thần thông hơn quá nhiều so với Hắc Giáo Đình nhỏ nhoi mới có thể thâm thấu ở thánh địa nhân loại.

Mạc Phàm rõ ràng, bọn chúng không thể đại diện cho toàn thể Thánh Thành, vẫn còn những người như Saga luôn mang đến niềm hi vọng cho sự yếu ớt của nhân loại, và thậm chí cả Michael, tuy hắn đã hạ sát Trảm Không, nhưng không phải chính Trảm Không cũng hiểu rằng mình sớm muộn cũng sẽ bị Cổ Lão Vương chiếm hữu hay sao, như vậy khi đó không phải Trảm Không buông bỏ nhượng bộ để ra đi mà chính là ra đi để bảo vệ những người khác trước khi quá muộn.

Bao quát bản thân mình, nếu thực sự mình bản chất là Lucifer... không phải nói thế giới này kết cục, bao nhiêu năm cố gắng tranh đấu như vậy đều không còn nữa cái ý nghĩa nào.

Mạc Phàm thực sự đã ngộ nhận quá lâu, hắn đã từng cho rằng Hắc Giáo Đình là thứ xấu xa nhất trên thế giới, rồi lại dần dần ngộ nhận thế giới này là những kẻ hết như Hắc Giáo Đình. Chính trận chiến của Lucifer trong quá khứ đã đánh thức hắn, chính ý chí không nhượng bộ của Đại thiên sứ trưởng Michael đã làm cho hắn hiểu, kể cả khi có những kẻ như Lucifer, như Hắc Giáo Đình tồn tại, thế giới này vẫn không phải chỉ có mình hắn là muốn đứng lên chống lại.

Thanh y thánh vũ triệt để hóa thành Thiên sứ thần trang, rực rỡ chói mắt mấy luồng tia sáng màu vàng tỏa ra khắp nơi.

Michael rốt cục muốn ra tay rồi, này chỉ sợ là thế nhân có thể nhìn thấy một vị Thiên sứ chi thần mạnh mẽ nhất, lãnh tụ quang minh tồn tại, hơi thở kia đã hoàn toàn thoát ly nhân loại phạm trù, tuyệt đối giống như một cái thiên thần Thánh linh sống nhờ ở trên người nhân loại...

“Lucifer, bản chất của ngươi, dù là thể hệ nào đi chăng nữa, vẫn luôn luôn xếp dưới ta... đó là chân lý”.

"Vì vậy, ta sẽ hướng về thiên phụ trên cao, về con dân nhân loại này trịnh trọng một lời tuyên bố. Dưới thời đại của Michael ta, mãi mãi không có nữa điểm thay đổi, phạm đã là dọa lạc thiên sứ, phạm là hắc ám chủng vật, đều không thể sống sót, toàn bộ nên đi về bãi rác của các ngươi đi thôi!!!" Michael rốt cuộc không nhịn nổi, nghênh ngang cất lời.

Âm thanh này phát ra mang theo thanh quân thần lực, trường trường ngân lên khắp góc ngách dãy núi Anpo, nhất nhất để mọi người ai ai cũng phải kinh hãi trước vị thiên sứ quyền năng này.

Sau khi nói xong, Michael giơ cao lên tay phải, đột nhiên mạnh mẽ nắm chặt, có thể nhìn thấy một luồng khí tức hướng từ Thánh thành cuốn tới, rất nhanh từng mảng từng mảng kim sắc lưu tinh hoa lệ rơi vào trong tòa bình nguyên phế tích này...

Càng ngày càng nhiều kim sắc lưu tinh, hóa thành một hồi kim sắc lưu tinh mưa xối xả cực kỳ chấn động, toàn bộ những huỳnh quang cao ngạo kia đều là lực lượng quang nguyên tố biến dị, số lượng dày đặc ngàn năm ngâm mình trong bột mịn kim loại, là thần thánh sinh cơ chỉ phát triển bên trong Thánh Thành, mà Michael thân thông cảnh giới này, hoàn toàn một tay có thể xếp chồng bay xuống còn địa phệ tích trên chiến trường này.

Trong lúc nhất thời đại địa phệ tích cùng tro tàn bỗng trở nên sáng ngời bản bật, hiện ra kim quang lóng lánh, một nhánh lại một nhánh dọc theo những đại đạo chỉ còn dư lại vết tích trải ra, từ trên không nhìn xuống, nơi này thật giống như một mảnh ngân hà lập lòe hào quang màu vàng, khí tức tỏa ra mãnh liệt trước nay chưa từng có.

Quang minh chiếu đến, liên hồi tạo dày đặc sóng trùng kích lan hết toàn bộ bờ đông Anpơ, đụng phải không khí thánh mạng này gột rửa, có thể nhìn thấy thân ảnh của Lucifer như ngâm ở bên trong một cái Thiên sứ huyết dịch, chính đang điên cuồng thiêu đốt thân thể của hắn không nói, càng có mấy triệu đơn vị thể tích Phạm Quỷ đột nhiên nảy mầm, sản sinh thôn phệ hiệu quả như chạm được ngọn lửa thần linh, để Lucifer toàn thân bị thánh quang cùng thánh pháp giày vò đến không thể chịu được.

“Hoàng Kim Phạm Quỷ”

Không còn là màu xanh Phạm Quỷ như cũ. Giờ khắc này nhưng được hấp thụ thần thánh kim quang, trên mỗi tán gốc cành hoa, không biết phủ lên bao nhiêu huỳnh quang sắc tố, cứng rắn cùng sắc bén muốn vượt ngưỡng vật liệu kiên cố nhất bên trong kiến trúc xây thành, càng từng điểm từng điểm bọc lại lớp thân lá, sắc bén nóng rực đã bắt đầu có thể so sánh được.

“Trần!”. Michael hô lớn.

“Ầm ầm ầm ~~~~~”

Vũ bão quang ảnh, toàn bộ màu vàng chân không, màu vàng núi rừng, trong một hồi hô hấp, miễn cưỡng bạo phát tập kích, trùng trùng hướng về Michael đạt đến cái chấn động thôn phệ, là sụp đổ có quán tính, lại ví như một hồi thủy triều thoát xuống hố, ban đầu có khó khăn rút đi, nhưng một khi đã vào luồng, lập tức sinh ra cái bùng nổ không thể ngăn chặn, đem kim sắc triệt để nuốt chửng Lucifer đến bên trong, đem triệt để bản thân hắn chôn sâu ở trong đất bùn mục nát.

Kim sắc xẹt qua, lớp khi bào bảo vệ Lucifer đã có chút không chịu nổi, liên tục mấy trăm luồng tử quang bắn thẳng vào những bộ phận trọng yếu, để trên thân người hắn bắt đầu tràn đầy vết máu màu đen, cánh sau lưng cũng xuất hiện cơ sở đại vết thương lớn, càng thâm hơn chính là, thân thể dần dần chính đang chậm chậm hóa thủy, toả ra tanh tưởi.

Mùi tanh...

Mùi tanh tỏa ra thực sự có chút bất đồng với hô hấp nhân loại, hướng chi loại này nồng nặc tỏa ra, thực sự khiến người khác rơi vào trạng thái không rét mà run.

Không thể nghi ngờ, mùi tanh là đại biểu tượng trưng cho khí tức hắc ám, mà khí tức hắc ám chính là chất dinh dưỡng của các sinh vật bóng đêm, vong linh để vương, hắc ám để vương... bao quát toàn sinh vật bóng đêm mức độ lớn, sinh vật hắc ám huyết thống cao, cũng không thể phát sinh được nồng nặc mùi tanh như thế này.

Cảm giác được, giống như Lucifer vốn dĩ đã là một kẻ chết đi vậy, không có khí tức nhân loại mà là nồng nặc hơi thở bóng đêm, thậm chí là ngàn năm sống bên dưới âm u cõi ngục này.

Thương trên tay hắn bắt đầu rung lên.

Đó là Hắc Thiên Họa Kích!!!

Hắc Thiên Họa Kích trong tay Lucifer, là một thần thương uy mãnh, cường đại đứng đầu thế giới này, là thần khí kiệt tác của hắn ở bên dưới địa ngục tạo ra từ mảnh vỡ của thiên địa cùng linh hồn của hơn vạn chiến binh thiên sứ khi ấy đã ở bên hắn trong trận đại chiến năm xưa.

Còn nhớ thanh thương đen mà hắn đã dùng để hất tung Saga, đó chính là bản thể nhỏ của Hắc Thiên Họa Kích.

Lucifer giẫm chân một cái, toàn thân lan rộng vật chất tối, lao thẳng vào đại quân quang minh kia trước mắt, lực lượng vật chất tối bùng nổ muốn ăn mòn cả quỹ tích không gian.

“Đồng Đồng Đồng ~~~~~”

Hắc Thiên Họa Kích trước mặt, mũi thương đi đến đâu, tiếng mảnh vỡ kim sắc trọng chùy liên tiếp vỡ ra, là thần thánh thứ nguyên của Michael được hắn phục chế ra rất nhiều tấm kính huỳnh quang liên tiếp nối đuôi nhau tạo thành, nhưng như cũ lại không nhận nổi đã kích lớn lao của Lucifer.

Là đại diện cho cấp độ cao nhất của các sinh vật địa ngục, đau đớn, máu chảy, hắn đã nếm vị đắng nhất cách đây hàng ngàn năm, tuyệt đối những va chạm kia không thể nào làm hắn trở nên yếu đuối hơn.

Một kích phóng tới, vật chất tối của Lucifer nhanh chóng phủ bọc vạn sắc kim quang kia, hết thảy vô số âm thanh xé vỡ không gian kim sắc như nổ rung cả bầu trời, toàn bộ không ngừng biến hóa trở về thăm thiên nhiên ban đầu.

Từng bước đi ra lại, hắc quang trên người Lucifer có chút mờ dần, dù cho là kim sắc phạm quy hấp thụ hay quang minh thiêu đốt, hết thấy dĩ nhiên vẫn mang tính chất công kích hủy diệt lên bất kỳ cơ thể sinh vật nào trên thế giới này.

“Không tệ, nhưng bắt quá người làm được gì nữa với cái thân xác tồi tàn này.” Michael tuy rằng ẩn tượng nhưng vẫn cảm giác được Lucifer không có mấy cơ hội lật ngược lại tình thế

Lucifer cười khẩy một cái, kể bên hắc lúc này từ từ xuất hiện một cánh cửa màu xanh nhạt. Ở trong cánh cửa đó, có hai bạch nữ tinh linh bước ra.

Hai nữ hài này nếu so sánh thì tầm chục tuổi Linh Linh nhưng vóc dáng này nỏ, sắc vóc cùng chiều cao thì phải hơn đến vài phần, đường nét đậm kiểu Đông Âu, trên mặt đeo một tấm màn trắng, hoàn toàn không thể nhìn rõ dung nhan, nhưng có thể dễ dàng đoán được là hai đại mỹ nhân sắc nước vẹn toàn, miễn cưỡng dự đoán từ khí tràng giống như hai khế ước của Lucifer.

Mà đối với Mạc Phàm, tự nhiên lại cảm thấy được một trong hai vị nữ nhân này cái hơi thở hết sức quen thuộc, chính cùng mình đã giao thủ trong thời gian ngắn trước đây.

Cả hai nhanh chóng đứng lại gần người hắc niệm chú, một loại thần chú cổ ngữ nào đó. Ánh sáng trắng tỏa ra mạnh mẽ bao phủ ba người họ.

Không mất quá nhiều thời gian, ánh sáng trắng đó mờ đi dần và tắt hẳn, để lại một Lucifer toàn thân hồi phục, không một vết thương trên cơ thể.

“Bạch... bạch tinh linh!!” Đại thiên sứ trưởng Michael và Saga nhìn từ xa đều la lên trong hoang mang tột độ.

Bạch tinh linh chính là những sinh vật thánh tinh linh cực hiếm, gần như cả trăm năm nay không còn ai thấy xuất hiện, chúng sở hữu năng lực chữa trị tốt nhất trên thế giới này, loài người tuyệt đối không thể nào so sánh.

Thần hồn của Pathemon Thần Miếu, trong một vài bản sử sách nghiên cứu sâu xa, nghe nói chính là đến từ linh hồn của một nữ vương bạch tinh linh trong truyền thuyết.

“Không phải một... mà là đến hai con, hắc làm sao...” Saga tiếp tục không thể nào giữ được tâm trạng bình tĩnh, nàng lúc này cảm thấy ngay cả khi Michael và Mạc Phàm liên thủ cũng khó có phần thắng được Lucifer, một kẻ mạnh ngoại hạng lại sở hữu hai thánh tinh linh như thế.

...

Lucifer cười gằn một cái khi nhìn sắc mặt Michael, hắc đi ra khỏi khu vực ánh sáng trắng, để lại hai tinh linh kia đứng sau mình.

“Bây giờ thì còn trong tính toán của người nữa không?” Lucifer lên tiếng nói với Michael.

Michael sắc mặt có chút tái nhạt, hắc không nói gì khi chứng kiến cảnh này.

Ở gần đó, đột nhiên tồn tại một loại lực lượng màu đen khác cũng đang tỏa ra vô cùng dày đặc, không kém vật chất tối là bao.

Nó chính là đại diện loại ma pháp bóng đêm thường thấy của vị diện loài người, hắc ám vật chất.

Trong lượng khổng lồ hắc ám vật chất tràn ra, có thể nghe thấy âm thanh từ một nam nhân, nó không quá lớn, chỉ vừa đủ nghe:

“Apase, Ảnh duệ trưởng giả, Tiểu Viêm Cơ... ra đây!!!”

...

“Đại ca ca!”

Giọng nói một nữ tử độ tuổi trưởng thành vang lên vô cùng êm tai, trong làn sương dày đặc hắc ám vật chất, nữ tử hiện thân mờ mờ ảo ảo nhưng cũng đủ để lộ khí chất vô cùng xinh đẹp, quyến rũ đến cực điểm.

Nàng giống như một đóa hoa mẫu đơn tươi đẹp nở rộ ở ánh mảnh đất tràn ngập tử khí chết chóc, một mình tỏa sáng đối nghịch với những sinh vật bóng đen kia vừa xuất hiện. Như cũ, một mặt không ngần ngại chạy đến bên đại ca ca của mình rồi ôm chặt lấy cánh tay, nhất quyết muốn sủng ái.

Mạc Phàm khoanh khắc còn đang cố tỏ vẻ mình rất ngầu trước mặt hai vị thánh nữ Bạch Tinh Linh bên kia chiến tuyến thì bỗng cũng có chút tự cảm thấy mình mất hình ảnh trầm trọng.

“Apase, người lại muốn làm gì, bỏ ta ra!” Mạc Phàm vội quát với Apase, tay trái hắc lúc này đã bị nàng kẹp chặt, dựa cả người vào, nhưng bàn tay vẫn còn không gian hoạt động, hắc sẵn tiện vỗ mông nàng vài để kiểm tra mức độ trưởng thành.

Apase đỏ mặt nhưng nàng cũng đã quen với loại người như Mạc Phàm, vẫn là để cả người nhòa lên tay của hắc, có chăng thì sẵn tiện cắn một cái cho bỏ giận.

“Lánh lánh ~”

Tiểu Viêm Cơ một bên cũng hiện ra, bay thẳng vào lồng ngực ôm rồi lại bỏ lên vai Mạc Phàm làm nũng, nàng vẫn ở trạng thái tiểu hài nữ tinh linh quen

thuộc của mình mỗi khi chơi với ba ba.

Chẳng mấy chốc, Mạc Phàm vẫn là nhận thấy bầu không khí mình tạo ra đã không như ý muốn, trở thành một nhà trẻ thực sự.

Trong lòng hắn có chút khó chịu, khuê nữ nuôi lớn thế này mà vẫn thích làm mất mặt ba ba mình trước đám đông, hắn gọi tất cả thuộc hạ mạnh nhất của mình ra vốn là không hề giấu diếm ý định thực sự là muốn bắt lấy hai nữ hài Bạch tinh linh xinh đẹp kia của Lucifer về nuôi.

Mạc Phàm đã nhiều lần thổ lộ với Triệu Mãn Duyên rằng hắn vô cùng yêu thích việc có những đồng đội có thể hồi phục, chữa trị ngay tức thì cho hắn đánh thoải mái. Tâm Hạ hoàn toàn là đủ điều kiện này, nhưng nàng trước giờ lại quá bận bịu, không thể đi theo hắn mãi.

Lucifer bây giờ lại vừa xuất ra hai bạch tinh linh hiếm có như thế trước mặt, cảm nhận không thể nào dưới cấp bậc Đế Vương, một trong hai người thôi cũng tuyệt đối so với năng lực chữa trị của Tâm Hạ là ở cửa trên. Thậm chí các năng đều thuộc hàng minh tinh xinh đẹp xuất chúng trong các sinh vật, mà đối với loại này, Mạc Phàm xưa nay đều không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Kén hỏa thánh kiếp – Tuyệt thế thần phú

Dưới cái bóng của Mạc Phàm, Ảnh duệ trưởng giả bắt đầu trở dậy.

Trái ngược với loại khí chất quyền rũ đến mê người của Apase, đại biểu hắc ám sinh vật này xuất hiện như một gã đồ tể thực sự, dù là thân thể so với người bình thường không chênh lệch hơn nhiều lắm, nhưng khí tràng vương giả bên trong tuôn ra lại cuộn cuộn vô cùng đáng sợ. Phải nói chỉ riêng nụ cười đặc trưng kia thôi đã tuyệt đối đủ khiến cho bất kỳ ai đối diện được phen hoảng hồn.

Vốn không có chút phản ứng nào với những hơi thở khác, nhưng Lucifer vẫn là lập tức phóng tầm mắt đến vị trí của Mạc Phàm, hắn liếc một vòng qua những sinh vật được triệu hồi ra rồi nhanh chóng dừng lại trên thân người Ảnh duệ trưởng giả. Đồng dạng bất ngờ trung tới cái bộ mặt mang mấy phần ngây người cùng chán chê khó hiểu:

“Ảnh duệ tôn giả!?”

Thực sự làm cho ta cảm thấy đau lòng đi a...

Lucifer trong lòng dấy lên một trận than thở, bản thân vẫn không ngừng bổ sung quân lực cho chính mình, hắn đặc biệt yêu thích sưu tầm những bóng đêm sinh vật hữu ích và mạnh mẽ ngoại hạng.

Ảnh duệ trưởng giả dĩ nhiên thuộc về ít ỏi nhân vật nổi bật nhất nằm trong số đó, một gã đồ tể từ địa ngục theo đúng nghĩa đen với những phẩm chất Lucifer ưa thích. Chỉ nhưng ưa thích cùng lựa chọn mãi mãi không có đơn giản như vậy để hình dung, cho nên hắn cảm thấy có chút tức giận, bức mình không sao kể xiết được.

...

“Apase, Ảnh duệ trưởng giả, hai người lần trước để nàng chạy thoát, giờ mang họa về nhà rồi đây...” Mạc Phàm gằn giọng, hàm ý nói rằng.

“Hai nàng đều là đế vương cấp bậc, ta lại cảm giác tên Lucifer này vận may vô cùng tốt”. Apase dứt lời rồi buông tay Mạc Phàm ra.

Mạc Phàm cũng không nói gì, hắn thừa biết nếu Apase không thu phục được hay thậm chí là không cảm chân được thôi, cả hắn và Michael sẽ thảm bại trước Lucifer, lúc này hắn cũng là tận mắt thấy bạch tinh linh có thể hồi phục nguyên trạng đầy mạnh mẽ cho Lucifer đầy thương tích chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

...

“Mạc Phàm, chúng ta đến giúp người, người vẫn ổn chứ?”. Bỗng nhiên, một thanh âm quen thuộc từ phía xa truyền tới.

Đó là đám người Triệu Mãn Duyên cùng Mục Bạch đã tìm tới đây sau khi đã làm sáng tỏ một số sự tình.

“Lão Triệu, người vẫn còn sống a, ta còn tưởng không gặp được người nữa”. Mạc Phàm nói.

“Con bà nó người mong lão tử chết lắm hay sao? Triệu Mãn Duyên mặt tối sầm.

“Mạc Phàm, chúng ta đã điều tra một số việc có liên quan đến sự kiện lần này, tất cả là do một tay tên ma đầu kia thao túng, Tiểu Hầu đã đi cảnh báo những người khác”. Mục Bạch nói rằng.

"Ta đã biết, các ngươi ở lại đây bảo vệ Saga, ta đi làm thịt hắn". Mạc Phàm nói rằng.

"Há, ồ... được, bảo vệ là chuyên trách của ta, ngươi cứ làm việc của ngươi". Triệu Mãn Duyên vừa nói vừa híp mắt hướng về phía Saga xiêm y tà tời.

"Lão Triệu, đừng chỉ dán mắt vào những thứ linh tinh, ngươi cần phải tập trung để sẵn sàng tiếp ứng cho hắn". Mục Bạch lườm Triệu Mãn Duyên một cái.

"Ngươi yên tâm đi, lần nào cũng vậy, chỉ cần Mạc Phàm đầu chó đại này xung phong, mọi chuyện đều là thuận buồm xuôi gió". Triệu Mãn Duyên tự tin nói.

Mạc Phàm chậm rãi tiến về phía Lucifer, từng bước đi của hắn như đang leo lên những bậc thang dẫn đến thiên môn, càng lúc càng lên cao giữa không gian trơ trụi, sau lưng của hắn mang theo vô số khối bụi, sỏi đá tụ tập, nó kéo dài đến vô cùng tận, xuyên suốt toàn bộ dãy núi Anpơ.

Số lượng khối bụi này không cần phải nói cũng có thể biết nó đến từ trận chiến của hai pháp sư hủy diệt xuyên suốt, còn sỏi đá đến từ rất nhiều ma năng của Lucifer, Michael và Mạc Phàm vận dụng từ nãy giờ.

Chỉ mấy chốc nó thành một con bão sa mạc hùng vĩ khí thế, mang theo những cơn lốc bụi khổng lồ phủ rợp bầu trời tận mấy trăm km, những tảng đá to lớn bị cuốn trôi lên theo cũng được tách ra tới mức độ phân tử, càng là mang theo một sợi dây vô hình liên kết từng hạt li ti lại với nhau thành từng mảng nổi tiếp chặt chẽ.

Mỗi hạt li ti lại giữ trong mình lượng nhiệt thánh hỏa lên đến vài chục ngàn độ, có thể nghĩ được cả mùi cháy khét đang nồng nặc tỏa ra ở khắp vùng ngõ ngách, kể cả đang đứng dưới vực thẳm bình địa.

Hỏa tinh khiết luôn có sức hủy diệt rất lớn nhưng độ bền bị, kéo dài tăng nhiệt theo thời gian thì không thể nào so sánh được với hạt tinh chi thô nóng, loại cát bụi này có thể giữ cực nhiệt nóng nhất thế giới và ở trong một bão cát to lớn, chúng lại không ngừng ma sát với nhau để tiếp tục nâng cao nhiệt độ.

“Lánh Lánh!”

“Tiểu Viêm Cơ, đừng sợ, ngươi là Hỏa tinh linh mạnh nhất thế giới này, Thánh hỏa Chu Tước của ta tuyệt đối sẽ không làm hại được ngươi, nhanh hóa thân, rồi đưa tay cho ta!”

Mạc Phàm xoa đầu nhẹ Tiểu Viêm Cơ rồi búng năng ra khỏi vai để năng hóa thành Viêm Cơ Nữ Thần.

“Phốc phốc”

Tiểu Viêm Cơ bị búng văng ra ngoài, năng lộn nhào mấy vòng rồi cuộn tròn bật tung hỏa diễm như viên pháo hoa rực sáng giữa bầu trời đỏ rực giống bão phù sa đỏ.

Viêm Cơ nữ thần hiện thân long lanh, yêu kiều giữa rừng thiên hỏa long vũ, năng nhẹ nhàng bay lại gần Mạc Phàm, đưa một tay đến phía trước.

Mạc Phàm gật đầu mỉm cười với Viêm Cơ nữ vương, hắn cũng đưa tay ra, chạm lấy tay hỏa diễm của nàng, lực lượng chi hỏa ngay lập tức bạo phát xung quanh hai người thành nhiều vòng tròn lửa xoay quanh.

“Chu Tước, đó là hình dạng thật của Thánh đồ đẳng Chu Tước sao? hỏa diễm thánh linh Chu Tước đã trở lại nhân thế?”

Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên cũng là lần đầu nhìn thấy Thánh đồ đẳng thứ hai này sau Thanh Long, cũng không giấu nổi kích động trong lòng.

Chu Tước sai cánh rộng lớn trùm lại Mạc Phàm và Viêm Cơ nữ vương như đang áp lấy con mình.

Ở bên trong, có thể nghe được những âm thanh lẩm bẩm vang lên.

“Thiên Địa Kiếp Viêm”

“Liệt hà chi viêm”

“Kiếp Viêm Thiên hỏa”

“...”

“Ngươi đã trải qua một chặng đường dài, một hành trình đủ lâu để lớn cùng ta, Tiểu Viêm Cơ”

"...."

“Cảm ơn...”

Mạc Phàm đôi mắt rực lửa như một Hỏa Thần cầm lấy tay Viêm Cơ nói, trong suốt những trang sách phiêu lưu tuổi thanh xuân của mình, dù vẫn còn quá sớm để nói, nhưng rõ ràng thứ Mạc Phàm tự hào nhất không phải là bản thân hắn, mà chính là Tiểu Viêm Cơ.

Thứ tình cảm Mạc Phàm giành cho Tiểu Viêm Cơ không gì trên đời có thể đo đếm được, nhìn nàng từ ngày được áp trứng chào đời, dốc hết tiền bạc nuôi lên trưởng thành, trải qua bao nhiêu nạn kiếp cùng hấn để dần dần lớn mạnh như bây giờ, Tiểu Viêm Cơ đã vượt qua sự mong đợi của Mạc Phàm rất nhiều.

Viêm Cơ nhìn ba ba của mình, nàng không nói gì, không phát ra âm thanh như thường lệ, mắt nàng đã ngấn lệ, là một Hóa tinh linh nhưng nàng không khỏi cảm động khi nghĩ về những hình ảnh từ lúc mình chào đời trong vòng tay Mạc Phàm, những đêm đoi bụng tự động chui ra không gian khế ước để làm nũng, phá giấc ngủ Mạc Phàm, cho đến lúc sẵn sàng hóa kiếp từ nạn cứu Mạc Phàm và được hấn vượt khổ để tái sinh ở Hòa Diễm Ma Sơn.

Từng thước phim ấy trong ký ức của Viêm Cơ là từng sự trưởng thành, nàng cảm thấy mình chính là Hóa tinh linh may mắn nhất trên thế gian.

Mạc Phàm nín lặng một khoảng, rồi mới nói tiếp.

“Ta cần ngươi mạnh lên, để tiếp tục chuyển hành trình còn lại cùng nhau!”

“Đây là món quà của ta, Viêm Cơ”

Dứt lời, Mạc Phàm buông tay ra.

“Lánh Lánh”

Lực lượng hóa diễm trong người Viêm Cơ biến đổi mãnh liệt, làm cho nàng vô cùng hoảng sợ, không hiểu chuyện gì xảy ra, nàng kêu lên những tiếng kêu quen thuộc rồi bị vùi mình trong tầng tầng thánh hóa Chu Tước, nhanh chóng tạo thành một cái kén trứng.

“Kén hóa thánh kiếp? Trên đời này thực sự tồn tại sao?” Mục Bạch lại tiếp tục thất thần lên tiếng, hấn đã đọc rất nhiều sách, nhưng hầu như chỉ nghe nhắc về cái tên này, cũng không có một chút thông tin gì về nó, hấn nhưng vĩnh viễn rõ ràng lịch sử thế giới vốn chưa từng xuất hiện, chỉ là trong tưởng tượng của giới ma pháp thêu dệt.

“Năng lực của Chu Tước thực sự bá đạo đến vượt tưởng tượng, không biết Viêm Cơ nở ra sẽ còn mạnh mẽ thế nào...” Triệu Mãn Duyên tầm mắt cũng không rời được, hướng lên kén trời kia nhìn nhận.

“Không, Chu Tước bất quá chỉ có năng lực áp, đẩy nhanh quá trình nở kén, chính Lão sư mới là người trực tiếp tái kiếp chuyển sinh cho Viêm Cơ”. Saga lúc này mới lên tiếng.

“Lại còn có thần phú nghịch thiên như vậy? Không phải nói thần phú chỉ lấy dựa vào cơ sở năng lực của hệ thôi sao?” Triệu Mãn Duyên không nhịn được, tròn tròn mắt nhìn.

“Là thần phú, có lẽ duyên kiếp lão sư với Chu Tước thánh hóa đã sinh ra loại thần phú cường đại này, một loại thần phú có thể đẩy người khác vượt qua giới hạn...” Saga hơi nghẹn lời nhìn cảnh tượng hiếm thấy kia và giải thích cho Triệu Mãn Duyên cùng Mục Bạch, nàng cũng cảm thấy một chút xúc động với những gì Mạc Phàm có thể làm được.

“Xong việc rồi, phải bảo Mạc Phàm tạo một cái kén cho từng người chúng ta...” Triệu Mãn Duyên đột nhiên nhớ ra cái gì.

Mục Bạch đứng kế bên nhìn hấn cũng không khỏi một đầu hắc tuyến, chuyện như vậy mà hấn cũng nghĩ ra được.

Saga quay lại mỉm cười, nàng nói: "Không được đâu, thực giống thần phú này chỉ áp dụng lên được những sinh vật hóa tinh linh..."

Về mặt Triệu Mãn Duyên sau khi nghe Saga nói như vừa giẫm xuống phải sinh, hấn thờ dài trong đầu lòng, cũng không muốn nhắc tới nữa.

Mà ở phía trên cao kia...

Là một pháp sư theo khuynh hướng cường công hủy diệt, nhưng hóa hệ thần phú của Mạc Phàm dĩ nhiên lại không hình thành hợp lệ như vậy.

Tựa hồ giống như Saga suy đoán,

Là duyên kiếp...

Tiểu Viêm Cơ xuất hiện là trụ cột gột rửa cho hóa hệ Mạc Phàm.

Chu tước tái sinh, một lần nữa trùng kiếp, ban đến cho hấn cường đại chỉ viêm không gì sánh kịp.

Vì vậy cho nên, bản thân Mạc Phàm cũng đã cảm nhận được rõ ràng cái năng lực phù hợp nhất với mình này...

Kén hóa thánh kiếp!!!

...

Mạc Phàm sau đó bước ra ngoài, để Chu Tước bảo vệ kén Viêm Cơ, ánh mắt hấn tia lên người của Lucifer đang ở phía xa giao thủ với Michael.

Chương 62: Băng hỏa song tu

Theo sự phân bổ của Mạc Phàm, hai nữ nhân bạch tinh linh nhanh chóng bị Apase cùng Ảnh duệ trưởng giả áp sát lại, tiên quyết nhất là phải hạn chế được tối đa phạm vi trì vũ lực lượng của chúng thi triển.

Còn về Lucifer, đồng dạng sau màn trình diễn hồi phục năng lực siêu hạng ban nãy, cả Michael lẫn Mạc Phàm tuy không có nói ra, nhưng trong lòng đều thẳng thắn thừa nhận hạng mức khó khăn như thế nào, cuối cùng đành chấp nhận bỏ qua quan điểm cá nhân, đồng loạt tấn công lên một mục tiêu duy nhất.

Michael hạ mình, không phải vì bản thân hắn, cũng chẳng phải vì Thánh Thành mà là vì trật tự thế giới này sắp phải lệch đi.

Chỉ là giây phút ánh mắt Michael tia đến Mạc Phàm ra hiệu hợp tác, thực sự có chút khiến hắn cảm thấy muốn tự mình đào lỗ chui xuống.

“Yên tâm, ta không chấp nhất chuyện cũ”. Mạc Phàm không bỏ qua cơ hội châm chọc.

“Tốc chiến!!!” Michael hét lớn.

Trong nháy mắt, đột nhiên địa phương hình thành lên hai đạo phản quang nóng rực thời điểm, từ gia tốc như chớp mã phi hành đến bức tốc xuyên ngang qua thứ nguyên chân không, vù vù mang áp chế khổng lồ cán lướt tới.

Tốc độ hai đạo mang lực này đã không cách nào dùng mắt thường để xem rõ, quả thực chính là thần đạo thiên mang quét ngang trời cao, khi Lucifer xa xa nhìn thấy, cũng đã có thể cảm giác được hai luồng khí tức xao động đáng sợ đang từ ở ngoài trên trăm km vọt tới.

Kim quang Michael kia cũng chẳng biết vì sao nhìn qua mệnh môn to lớn như vậy, như là một vị thiên đường thần chỉ. Còn Mạc Phàm lại lăm lăm liệt liệt thái dương hồng nhật, trên đại đạo bắn tới tỏa ra chi viêm đầy trời như bức tranh bầu trời rực rỡ không ngừng trải ra không ngừng nhuộm đậm.

“Đông!!! Đông!!! Đông!!!”

Vùng trời cùng mặt đất địa phương Lucifer đứng đều đang bắt đầu run rẩy, rốt cục Mạc Phàm và Michael từ trên trời cao xa xôi giết đến, tại quá trình từ chỗ cao bầu trời lao xuống, có thể nhìn thấy một bên mây trăm đạo quang luân màu xanh to lớn đến cực điểm mạnh mẽ quét về phía mặt đất, bên còn lại tựa hồ như ám ma hồng vũ, đem đến một hồi tuyệt diệt, san thành bình địa.

Chỗ Mạc Phàm cùng Michael di chuyển qua, bất kể là bình nguyên hay là dãy núi, cuối cùng hết thảy đều hóa thành một mảnh hèm núi than cốc, mặt đất xé ra, dòng sông bị cắt đứt, dù là quang luân hay hắc hỏa xẹt ngang, nhất định sản sinh vết thương nhìn thấy mà giật mình. Mấy trăm tầng băng sơn lớn nhỏ ở Anpơ hoàn toàn tan nát cũng vì vậy mà vô số rạn nứt với tốc độ kinh người tung bay tứ tán khắp nơi.

Hồ hấp Lucifer trong khoảnh khắc trực tiếp bị chèn ép đến nghẹt thở, âm thanh nghiền nát chột lan tràn, bản thân hắn dưới tình huống cũng đồng dạng bị bức lui không ít. Quy thực lực tổng hợp mà nói, Mạc Phàm và Michael ngay lập tức tạo được uy áp lên mọi phương hướng trước Lucifer, buộc hắn liên tục phải lùi về sau bị động phòng ngự, gần như chẳng thể có nửa cái cơ hội chuyển mình phản kháng.

“Hai tên hèn nhát các ngươi thực sự đáng thất vọng? Đương thời là lãnh tụ vĩ đại của hắc ám Tà miếu cùng Đại thiên sứ trưởng của quang minh Thánh Thành vẫn mất đi tôn nghiêm, lựa chọn bắt tay với nhau để đối phó ta sao?” Lucifer trào phúng, miệt thị lên Michael cùng Mạc Phàm.

Hắn nhưng kế hoạch chưa bao giờ nghĩ được một người như Michael cuối cùng liền chấp nhận hạ mình đến vậy. Mà chính cái hạ mình này, bắt quá đã phá tan mọi mưu tính, công sức đẩy đến tột cùng mâu thuẫn giữa sự kiện Thánh Thành.

“Ngươi có thể cầu xin chúng ta tha mạng!!!” Michael lạnh nhạt nói rằng.

Lucifer liếc một cái, không trả lời, cũng không phải dựa vào lời nói đó mà giận dữ.

Hắn sải đôi cánh hỏa mang của mình ra, toàn thân đốt tầng tầng liệt liệt diễm hắc quang như là một cái thiên tằm kén, tại giữa chiều tàn thể hiện ra màu sắc vô cùng u ám nhưng nóng rực, mặt đất mấy trăm km đều bị loại này hắt lên cho nhuộm thành mấy khối cửu u luyện ngục.

“Ngay lúc này!!!” Mạc Phàm như thể chờ đợi Lucifer bùng nổ ma pháp ra từ rất lâu.

Lam quang từ không gian chi nhãn lóe lên, Mạc Phàm mở ra cái đường hầm thứ nguyên bằng bạc, một điểm đằng sau lưng mình, một điểm khác xuất hiện ngay tại vị trí Ảnh duệ trưởng giả đang tít đằng xa rượt đuổi cùng hai bạch tinh linh.

“Hoán đổi”

Đường hầm thứ nguyên rung lắc nhẹ lên, hai điểm chốt nối lập tức thích ứng, tự thân cuộn xoáy vào bên trong như thời không nghịch chuyển, nội trong một cái chớp mắt đã trực tiếp hoán đổi thân ảnh vị trí của Mạc Phàm với Ảnh duệ trưởng giả.

“Xiết xiết xiết ~~~”

Ở trạng thái đang đồ xuống cường đại ma pháp, Mạc Phàm nhưng hiểu rằng Lucifer chưa có trực tiếp thoát ly thành một chúa tể siêu cường thực sự.

Giây phút hần gồng mình lên kích phát tầng tầng lực lượng, cũng như bao thiên sứ khác, bao quát cả Mạc Phàm, tuyệt đối là thời điểm chí mạng nhất.

Dựa vào cảnh giới cũ của hắn, tuyệt nhiên cũng không rõ ràng được cái khuyết lợi này, càng chẳng có tư cách mò lại gần cỗ lực lượng trù phú nào đó đang phi thăng. Nhưng cứ việc tự mình thăng cấp, tự mình trải qua, hắn liền có khả năng đặt cược bản thân một phen, nhảy thẳng vào kích nổ của địch nhân mà chém quyết.

Từ địa phương đang đứng cạnh một bạch tinh linh, Mạc Phàm đồng tử ghim chặt lấy thân ảnh Lucifer, đem thần niệm lam quang của mình dính khối cực kỳ rít lại như bọc kén thủy tinh, trong khoảnh khắc mấy giây ngắn ngủi thôi, nhưng tuyệt đối để cho Lucifer phải giật mình, không kịp thích ứng.

Không có bỏ qua cơ hội, Ảnh duệ trưởng giả tay cầm lưỡi hái tử thần, trùng trùng hắc ám vật chất, độn ảnh thật nhanh tới vị trí yết hầu của Lucifer mà cắt qua.

“Roẹt”

Nhanh như tia chớp, lưỡi hái ảnh duệ gần như quét ngang vị diện cả một vùng trời, có thể nhìn thấy một đường kẻ đen đuốc ngay chân không hàng chục km, đem một nửa kia bình nguyên cưa đôi đến cực kỳ ghê rợn, mà thậm chí cả lam quang tinh ngân trước đó của Mạc Phàm bọc lại cũng vì vậy vỡ tan ra.

Dĩ nhiên khỏi phải nói, ở trên đầu lưỡi hái, có dính mấy ngúm máu huỳnh quang của Lucifer, nhìn giống như một phần đầu hắn đã hoàn toàn lìa ra khỏi cổ.

“Hực”

Chỉ là để người khác vận phần chấn kinh, đó là Lucifer đứng dậy từ dưới đất, tay phải hắn ôm lấy vị trí yết hầu nhưng lại không thấy bất kỳ dấu hiệu của tổn thương hay vết máu.

“Là năng lực của bạch tinh linh”. Apase đau đớn khổ cực gằn giọng nói to.

Mạc Phàm lúc này mới hoảng hồn.

Thực sự suýt chút đã coi như mình tính toán vừa khớp, không có nghĩ đến trong giây lát ngắn ngủi bỏ quên, những cái siêu nhiên tri dù này càng thể hiện sự mạnh mẽ vô thực của mình.

Bọn chúng đứng tách ra khi bị Apase đuổi theo, mà loại này vận hành, chỉ cần trong phạm vi hoạt động không ít hơn chục km địa phương, Lucifer vĩnh viễn không thể bị thương, là tuyệt đối bất tử.

Nửa giây!?

Chỉ trong nửa giây thôi... là ma pháp thần thánh này đã phát huy tác dụng...

Chính xác thời điểm như vậy, Lucifer lẽ ra đã bị một nhát lưỡi hái của Ảnh duệ trưởng giả ngay yết hầu đoạt lấy thủ cấp, nhưng sự can thiệp của bạch tinh linh này, đem thượng hạng thần thánh cứu tể truyền vào.

Ngay thời điểm hắc ám lưỡi hái lìa nhẹ qua cổ Lucifer, một loại ánh sáng bạch quang lập tức bao bọc lại, cổ đứt đến đâu liền hồi phục đến đó, cứ như Ảnh duệ trưởng giả vừa chém qua một vũng nước vậy.

Vì vậy, Lucifer chỉ cảm nhận được không nửa giây đau đớn, hay nói cách khác, hắn trải nghiệm cái chết chưa tới một giây.

“Đại sảo bất công!”

Từ mặt đất vị trí của Lucifer, một quả cầu năng lượng vật chất tối trời lên, phóng ra hai sợi dây nhọn hoắt thần tốc ghim vào người của cả Michael và Ảnh duệ trưởng giả.

Loại này ẩn thuật vô cùng nhanh, liền Michael lẫn Ảnh duệ trưởng giả vẫn đều bị đâm xuyên qua cơ thể, vô cùng đau đớn.

Từ góc nhìn bên ngoài, Lucifer đứng giữa như một bàn cân đặt trọng tâm, còn Michael và Ảnh duệ trưởng giả đang đứng ở hai đầu cân cân.

“Oành ~~~”

Hắn giáng một quyền mạnh mẽ xuống, phá nát quả cầu vật chất tối trước mặt. Lực lượng xung kích từ bạo phát ma năng nổ ra truyền theo những sợi dây kia, len lỏi đến vị trí Michael cùng Ảnh duệ trưởng giả, bắn cả hai văng ra như hai viên đạn màu đen vỡ nát.

Phóng lao theo lao, Mạc Phàm nhưng bỏ qua bạch tinh linh một lần nữa, kéo hỏa nguyên tố cùng tinh chi nguyên tố dày đặc co quánh lại phía trên cao.

Bão bụi đỏ rực trên bầu trời từ nãy giờ bắt đầu rực rạch mạnh mẽ, chúng nhanh chóng từng mảng từng mảng đổ xuống vị trí của Lucifer.

“Viêm Bão Hỗn Xuyên”

Một tòa tinh tử trong thần niệm về ra, hết thấy những tro tàn, bụi bặm, phế tích ở Anpơ toàn bộ lượn thành thiên sa màu hồng, chúng nó ở bầu trời một lần nữa sắp xếp, một lần nữa ngưng tụ, một lần nữa rền đúc, rất nhanh một tòa sa chi hoàng cung hồng điểm hiện lên, đồ sộ, chấn động, như ảo ảnh khó mà tin nổi...

Càng có cuồng sa mệnh mông bao phủ, tràn ngập đến cả đại địa. Những sa chi màu hồng này cũng không phải hư huyền, nó chân thực trôi nổi ở nơi đó, cùng di động theo Mạc Phàm chỉ tay tăng tăng giảm giảm xuống.

Liệt hỏa tinh chi hạt bụi này, giống như một vị thần linh bạo quân nắm giữ hai loại huyết thống đáng sợ đập lên mảnh đất khô cằn, hoàn toàn chính là vô cương hủy diệt.

“Húp”

Ngay khi Lucifer định rời đi, toàn bộ từ trường, không gian, vật chất xung quanh khu vực hấn xảy ra hiện tượng biến đổi loạn xạ, bầu trời cát hóa theo lẽ là đổ xuống thì bỗng nhiên bị chia cắt xuất hiện ở tám, chín hướng xung quanh Lucifer.

Tuyệt nhiên để cho hấn vào thể gọng kìm, không có nửa cơ hội trốn chạy.

Đó cũng là hỗn độn quỹ tích của Mạc Phàm...

“Rào rào, xèo xèo”

Lucifer bị cuốn lên trung tâm không gian biến dị, hàng trăm tỉ hạt tinh chi trong viêm bão nhanh chóng cào xé, nung nấu cơ thể hấn.

Cảnh tượng diễn ra như một cuộc gặm nhấm tập thể của vô hạn loài ong lên một sinh vật to lớn khiến nó ngoại trừ gào thét thì cũng vô phương chống lại.

Hai vị bạch tinh linh ngay lập tức phát hiện tình huống nguy hiểm với chủ nhân của mình nhưng các nàng không thể nào vận ma pháp ở khu vực không gian hỗn loạn như vậy.

Bất quá, chỉ có thể sắp lại gần chờ đợi, khi có cơ hội sẽ lao vào cứu Lucifer.

“Đông!! Đông!! Đông!!”

“Khí lạnh, băng xâm?” Mạc Phàm đột nhiên cảm nhận được điều gì không đúng.

Trong thế giới tinh thần cảm thụ, vô số giác quan của Mạc Phàm ngay lập tức bị băng chi ở đâu phát sinh, xâm lấn đến tê liệt. Để hấn được một phen co giật cả người, đến nỗi trong miệng không cảm được mà phun ra một ngụm máu.

Khí lạnh tràn ra từ tận sâu mấy trăm km dưới lòng đất, nơi bão cát biển lửa vui lấp Lucifer xuống. Nhanh chóng để cho thánh hỏa trên người Mạc Phàm cũng bị dập tắt, ngay cả bản thân da thịt của Mạc Phàm, trên từng mảnh bì da cũng bị hàn băng tuyệt đối xâm nhiễm, khiến toàn thân nứt mẻ, xuất huyết.

Băng từ địa ngục...

Cửu u địa băng!!!

Mạc Phàm thất kinh với cảnh tượng này, đây là băng hệ, lại có hàn băng cực cường như thế, Lucifer chính là loại Băng Hỏa song tu sao?

Dưới lòng đất, một đôi cánh to lớn đen từ từ nâng người Lucifer lên cao, mặt mũi hấn lúc này đã biến dạng dị hợm, tay chân thối rữa do nhiệt cát.

Nhưng là hấn chưa có chết, quan trọng là khi này hấn đã kịp thời đóng băng chính bản thân mình để bảo vệ phần nào cơ thể, chậm một chút thôi thì đã không còn cơ hội sống sót.

Đúng vậy, chỉ cần Lucifer không chết, hồn chưa lìa xác, hai cái đế vương cấp bậc bạch tinh linh kia tuyệt đối có thể tái sinh cho hấn nguyên trạng ban đầu...

Nhận thấy nguy cơ, Apase ngay lập tức mở hết mọi phong ấn sức mạnh của mình để liều mình thâu tóm hai Bạch Tinh Linh, nàng hiểu nếu lần này thất bại, Mạc Phàm thì đang bị hàn băng đóng chặt, Lucifer tuyệt đối sẽ không có thủ hạ lưu tình cho hấn một con đường sống.

“Hấp”

Quay đuôi một cái, Apase trườn mình mạnh mẽ nhấn vào cơ thể bạch tinh linh Mei, nữ nhân trước kia bên dưới luyện ngục nàng từng đối đầu.

Bị đâm xuyên qua cơ thể, bạch huyết của Mei tuôn ra xối xả như mưa, nhưng là nàng không có lưu lại thống khổ hay cùng cực, một mặt vui vẻ chỉ tay về phía trước.

“Ngươi chậm rồi!” Bạch tinh linh Mei lên tiếng.

Nàng dù đã bị Apase đâm xuyên người, nhưng vẫn kịp chỉ tay truyền trì hoãn lực lượng đến giúp Lucifer tái tạo hoàn toàn cơ thể.

Dứt lời, Mei rút thân thể ra từ vết đâm của Apase, nàng rên nhẹ một tiếng đau đớn nhưng sau khi đó kì diệu là vết thương chính mình cũng nhanh chóng hồi phục.

Có một vùng ánh sáng trắng trên bụng nàng lóe lên cải tạo lại, đó dĩ nhiên là ma pháp của bạch tinh linh thứ hai, nữ nhân còn lại đang đứng gần đó.

“Cảm ơn nhé, Nina”. Mei cười nói sau khi được Nina trị thương ngay lập tức cho mình.

Apase hoàn toàn sốc nặng, nàng dù thế nào cũng đều bị quay như chong chóng, không thể ngăn cản nổi sự phối hợp của hai cường đại bạch tinh linh này.

...

Toàn bộ hỏa diễm ở khu vực địa phương mặt đất đã bị dập tắt, mọi thứ dần dần ngã sang màu trắng xanh của băng tuyết lạnh lẽo.

Lucifer mỉm cười sau khi bản thân được phục hồi trọn vẹn, lập tức từng bước tiến tới Mạc Phàm địa phương trên đầu.

“Michael không có ở đây, Ảnh duệ trưởng giả cũng không có ở đây, ngươi tinh thể xem ra không có mấy thuận lợi nhỉ?”

“Những kẻ tự cho mình cái quyền chương khống mọi việc trên thế giới này giống như ngươi, thường rất thích đọc diễn văn sao?”. Mạc Phàm cười khờ đáp lại.

“Bất kỳ sinh linh từ lúc sinh ra, đều bị giao cho một chấp niệm nhất định phải trở nên càng mạnh mẽ hơn, nhờ yếu chỉ có thể bị thiên nhiên tàn khốc này nuốt... Nhưng khi trả giá vô số gian khổ bước lên đỉnh, thiên nhiên lại muốn ngươi chết, ngươi phá hoại quy tắc tự nhiên”.

"Mạc Phàm, ta cam đoan ngươi có thể nhìn thấu được cái lý lẽ này. Mọi chuyện đúng là vì ta sắp đặt mà diễn ra, nhưng ngươi làm sao không nghĩ qua một thoáng... Kể cả không có ta, với tính cách Michael như vậy, ngươi cho rằng hắn từ đầu đã không quan tâm đặc biệt với ngươi sao?" Lucifer nhấn mạnh rằng

“Ta sẽ cho ngươi một cơ hội...”

“Một cơ hội chọn lại phe của mình...”

Lucifer chìa tay ra với vẻ mặt mong đợi quyết định của Mạc Phàm.

Dĩ nhiên, cũng không có quên thả hàn băng cô đặc liên tục, để vây hãm Mạc Phàm lại, lúc này đã bị băng đóng chặt quá nửa thân dưới, hai tay đồng dạng tuyệt đối không thể cử động được chứ đừng nói là vận nửa cái ma pháp để thoát thân.

“Ngươi nói đúng, con người là loài sinh vật tham lam nhất, bất quá không phải mọi sự kiên trì đều có kết quả tốt. Có lúc ta nghĩ đến bỏ cuộc... bỏ cuộc không phải vì sợ thất bại mà là phát hiện ra thực sự nó đã mất đi ý nghĩa, từ bỏ là vì tương lai tốt hơn”.

"Chỉ là giây phút ta yếu đuối như vậy, luôn luôn có..." Mạc Phàm chậm rãi nói rằng.

“4”

“3”

"..."

“2”

Lucifer đang lắng nghe nhưng khi Mạc Phàm nói ra những con số vô tri thì hắn nhìn Mạc Phàm như một kẻ tâm thần đang đọc kinh chờ chết.

“1...”

.....

“Lánh lánh ~”

Mạc Phàm khoe miệng nhếch lên một cái, trên khuôn mặt hắn không giấu nổi nụ cười đầy ghê rợn và hào sảng.

“Lucifer... ngươi có từng đặt hi vọng của mình lên người khác không?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Viêm đế mặc phàm...

Tổng Thánh đàn thiên sứ...

Asha Corea đã tìm tới bên cạnh Diệp Tâm Hạ cùng quân đoàn Parthenon, dĩ nhiên Trương Tiểu Hầu và hình thiên sứ Farl đồng dạng đứng phía trước tiền sảnh hướng vào.

Đại quân mệnh mông đóng chặt cửa Tây của Quang minh chánh điện, thần nữ bước lên mấy bước, như cũ tỏa ra loại hào quang thần thánh tôn quý để trấn áp tất cả mọi người xung quanh.

“Uriel, chuyện ta đã nói sẽ không nhắc lại, các ngươi tin không thì tùy, Thánh Thành lực lượng đâu có thể chèn ép chúng ta tận diệt, nhưng cam đoan các ngươi cũng sẽ vĩnh viễn không thể quật khởi lên nổi một lần nào nữa... Ta đứng đây, một mực sẽ không tiếp tục muốn mất thêm thời gian, hoặc là tin tưởng, hoặc là đem đến hồi huyết dịch gột rửa thế gian này cùng đồng quy vu tận.” Diệp Tâm Hạ không có nửa điểm chân chừ, kháng khái đối với phần còn lại của Thánh Thành triệt để vạn phần uy hiếp.

Thần nữ dứt lời, cả mấy vạn tinh quân Parthenon phía sau đột nhiên dựng người lên phía song sắt, tạo nên một cái huy hoàng chấn động, lăm lăm áp chế cả tòa thành, thực sự là khiến cho người ta chưa đánh đã tan ý chí.

Mười sáu cánh thiên sứ Uriel nghe lời lẽ này, đặc biệt cảm thấy bị xúc phạm, siết chặt lấy bàn tay nhưng trên vẻ mặt lại cố gắng ép cái hình thái nhẫn nhịn.

Cơ nghiệp Thánh Thành...

Cái này không phải là một đại thiên sứ trưởng có thể đem ra quyết định được, cho dù là chí cao mười sáu cánh trong truyền thuyết, bao quát cả Michael lẫn Uriel...

Diệp Tâm Hạ tuyệt đối không có nói chơi, nếu thực sự bùng nổ chiến tranh giữa hai thế lực, Thánh Thành nhất định sẽ vui lấp lấy Parthenon về đáy vực. Nhưng đó là Thánh Thành hoàn thiện nguyên tôn, là một Thánh Thành chưa có thương tổn.

Nhưng bây giờ thì sao?

Quá nửa quân chủng, dù là Thánh ảnh thiên sứ, Thánh tài vệ binh, cho đến thanh y giáo vụ, lực lượng nào cũng đã bị tổn thức phi thường nghiêm trọng. Còn có bảy vị đại thiên sứ cường quân, hai người trong số đó đã bị Mạc Phàm hạ sát, Gabriel quay đầu lại đối nghịch, cùng chiến tuyến với hình thiên sứ Farl, Michael chưa rõ tình huống sống chết ra sao, trong khi Raguel... theo như lời Diệp Tâm Hạ, hẳn nhưng là nỗi khiếp đảm của Thánh Thành, đọa lạc thiên sứ Lucifer!!!

Đừng nói là nắm chắc phần thắng tuyệt đối với Parthenon đại quân, cho dù thực sự có xảy ra, chín phần mười khả năng cũng sẽ là cơ hội hoàn hảo cho những tổ chức còn lại trên thế giới đồng loại đứng lên lật đổ Thánh Thành.

Màn đánh cược này vốn dĩ đã là trăm phần trăm thất bại, không thể lật ngược thế cờ rồi...

Uriel rõ ràng, bản thân không có quyền lựa chọn, sai lầm có thể so sánh với tội nhân thiên cổ vạn trượng... mà Thánh Thành là nhật nguyệt sánh vai trải dài theo bề dày lịch sử, mãi mãi thuộc về thứ gì đó vĩnh hằng, không đáng để đặt cược như vậy.

Nhân loại nhỏ bé như thế, yếu ớt như thế, càng đại biểu cho Thiên phụ trên cao như thế nào không nên mất đi, không nên sụp đổ.

Không có Thánh thành, sẽ không có công ước ma pháp, không có cấm chỉ tà thuật, cái văn minh ma pháp yếu đuối này sẽ bị những chúa tể của các vị diện khác đạp lên không hề có một chút tôn nghiêm!

Đứng về phía Thần Miếu chống lại địch nhân chân chính, dĩ nhiên chân chính là thượng sách lúc này.

Remiel bên cạnh thở dài, vẻ mặt điềm tĩnh ban nãy cũng không còn, dần dần trở nên dị thường, hẳn không thể nào hiểu được, càng khó có thể chấp nhận được... nhưng chung quy, vẫn không có đường nào xoay mình phản kháng.

“Vây đi thôi... Chúng ta cùng người đi, chỉ là bất quá... Diệp Tâm Hạ, nếu như người lừa ta, ta hi vọng người sẽ tự ra một cái giá cho mình”. Uriel ánh mắt quyết liệt nói rằng.

Không khí đột nhiên có chút nặng trĩu xuống, Diệp Tâm Hạ nâng tay lên hất nhẹ về phía đạo quân Thần Miếu, rồi mỉm cười đáp lại.

“Thần nữ thủ cấp!!!”

“...”

Uriel lặng người một chốc, hẳn không có nghĩ rằng, nàng có thể dễ dàng buộc miệng ra tới như vậy, vẫn biết chuyện thần nữ cùng gã Mạc Phàm kia đã không có gì bất ngờ, nhưng loại này quả quyết cùng đánh cược...

“Thánh nữ thủ cấp!!!” Asha Corea cũng tự nhiên cất lời.

Cái này...

Chính là khẳng định tuyệt đối đem thần vị Parthenon Thần Miếu lên mất rồi. Cứ việc Diệp Tâm Hạ thủ cấp mất đi, Thần Miếu duy nhất người còn lại kế thừa chân chính, dĩ nhiên là Asha Corea.

Nàng như vậy mà cũng đặt thêm thủ cấp của mình vào, càng là một đòn ngân lôi vạn cân trọng lượng, không có để cho Uriel hay Remiel bất kỳ lý do nào để nghi ngờ.

...

"Cảm ơn... không nghĩ đến chiến dịch lần này có thể xuất hiện một cơ may nào nếu như không có ngươi". Diệp Tâm Hạ nhẹ nhàng mỉm cười nói nhỏ với Asha Corea

"Ài, toàn là ngọc thánh ngọc tỷ trong thiên hạ đều bao nuôi giúp đỡ... Phàm ca quả thật hảo hảo để nam nhân trong thiên hạ oán hận, ganh tị mãi không thôi". Trương Tiểu Hầu hồn nhiên không giữ miệng nói ra.

"Nha... ngươi đừng hiểu lầm, ta với hắn không có gì cả, chỉ là ta muốn trả nợ ân tình của hắn lúc trước, dù sao cũng là tỷ muội kết nghĩa... có chuyện gì sao?" Asha Corea bối rối nói với Diệp Tâm Hạ khi thấy sắc mặt nàng trở nên đỏ bừng.

Diệp Tâm Hạ ngập ngừng một quãng, rồi nở nụ cười mỗi lúc một tươi hơn đáp lại:

“Àn... Tiểu Viêm Cơ đã tiến hóa rồi, nàng trở nên rất mạnh!"

Tâm Hạ có mối liên kết đặc biệt với Tiểu Viêm Cơ, nàng có thể biết được chính xác trong phạm vi rộng lớn nhất định, hiện tại đây là một tin tức không thể tốt hơn.

Đối với Tâm Hạ, Viêm Cơ tiến hóa mạnh mẽ hơn đồng nghĩa với việc Mạc Phàm sẽ càng thêm sự trợ giúp to lớn.

...

...

“Lánh Lánh”

Những giai điệu lạnh lạnh ngân vang phía trên đỉnh đầu Mạc Phàm, đó là một loại âm thanh quen thuộc, vô cùng dễ chịu.

Giữa tầng trùng điệp phẳng phát muôn vàn sắc đỏ, hồng liên thánh diễm rực rỡ như một đóa hoa Đỗ Quyên ngày nắng nhẹ.

Từng dải, từng dải quang viêm tỏa ra, thù dệt vào nhau lên lời đến từng góc ngách khu vực.

Hàn băng xung quanh thay nhau bốc hơi khiến cho không gian lần nữa lại trở mình, từ dung mạch khí nóng trở thành băng ái se lạnh, và từ băng ái se lạnh đi một vòng đời lại quay về hỏa lò luyện nhiệt.

Viêm Cơ Quốc Mẫu cuộn cuộn hồng liên, nàng đẹp lộng lẫy, quý phái giữa không gian đất trời, toàn thân lộ ra một cổ thuần khiết, thiên khí thần thánh cùng cao quý không phải phàm trần có thể tiệm nhiễm, khiến người ta không khỏi phải thần phục, quý bái.

“Thánh Hóa Hồng Liên...” Triệu Mãn Duyên cũng cùng Mạc Phàm vượt đèo lội núi khắp thế giới suốt những năm quen biết, hẳn cũng có giao tình thân thiết với Tiểu Viêm Cơ khi mới chào đời. Việc nhìn thấy nàng trở nên mạnh mẽ như vậy cũng khiến hắn không khỏi xúc động mãnh liệt.

“Hóa của Viêm Cơ so với Chu Tước còn thuần khiết hơn, mạnh mẽ hơn bội phần sau khi áp kén tiến sinh, đã là vượt cực hạn tới mấy thang đo sinh vật, ta không nghĩ rằng hỏa tinh linh Viêm Cơ cuối cùng trên thế giới này có thể lột xác thành chân chính Đế Vương, càng là đỉnh cao nhất cấp bậc, nửa bước tiếp cận lên cảnh giới tiếp theo. Thần phủ của Mạc Phàm thật quá ngu bức rồi”. Mục Bạch từ xa cảm nhận và đưa ra nhận xét.

...

Nhìn thấy Mạc Phàm bị xuất huyết khá nhiều trên người, Tiểu Viêm Cơ nổi giận không sao kềm xiết, nàng nhấn người một cái, hàng triệu hỏa chi tinh lập tức đóng lại vị trí xung quanh Lucifer như một hồ mìn hỏa vực.

Lucifer đồng dạng là tu vi hỏa hệ ở bậc chí cao tôn giả trong tất cả vị diện hắn từng sống, mọi sự chuyển động của hỏa nguyên tố đều không thoát được

tầm mắt bản thân.

Nhưng đáng nói là hàng ngàn hàng triệu hóa nguyên tố này lại là bỗng nhiên được sinh ra trong khu vực chính do Viêm Cơ tạo thành, Lucifer không thể cướp được dù là nửa cái nguyên tố.

Điều này khiến hắn có phần hơi chột dạ vì năng lực tự sinh lực lượng dày đặc hỏa chi linh của Viêm Cơ.

Loay hoay một chút liền nhanh chóng bình tĩnh lại, Lucifer sở hữu thần kinh phản xạ và tốc độ nhanh đến đỉnh điểm, lại cảm nhận trước được áp lực hỏa nguyên tố khu vực nên dù không giành giật, kiểm soát bị được với Viêm Cơ, Lucifer vẫn kịp động ảnh ra vị trí rất xa nơi mà hắn cảm thấy sẽ không thể nào an toàn.

“Uỳnh uỳnh uỳnh”

Âm thanh hỏa nguyên tố bùng nổ to đến rung chấn địa phương, dù Lucifer đã không còn ở gần đó nhưng hắn vẫn cảm thấy như mình cũng có chút va chạm xây xát, một ít vết bỏng đã xuất hiện ở trên người.

Vẫn không buông tha, hỏa chi linh tiếp tục được Tiểu Viêm Cơ tụ vận lại một lần nữa quanh địa phương.

"Đừng ham chiến, mau xuống đây!"

Mạc Phàm nhìn thân ảnh Viêm Cơ lúc này không khỏi nở một nụ cười mãn nguyện.

“Ngươi đã là Viêm Cơ Quốc Mẫu, tồn tại quyền năng nhất trong hỏa tinh linh sinh vật.”

“Lánh lánh ~”

Tiểu Viêm Cơ ánh mắt hạnh phúc nhìn lấy ba ba của mình, nàng vọt thẳng xuống ôm rú rít như một đứa trẻ. Mạc Phàm cũng không từ chối, hắn vỗ vai Tiểu Viêm Cơ âu yếm, nhẹ nhàng.

“Được, được rồi, chúng ta chưa xong!”.

Hắn từng bước tiến tới về phía Lucifer, ánh mắt sắc liễm dần ngả sang màu than đỏ, toàn thân liệt hỏa hùng hục, một đầu thần điều viêm ảnh sau lưng chậm rãi xòe ra thiên dực màu đỏ, che kín bầu trời.

“Viêm Cơ, phụ thể!”

“Lánh ~”

Đã rất lâu rồi mới được nghe câu này, Tiểu Viêm Cơ rất hạnh phúc, nàng thu mình bay tới sau lưng Mạc Phàm rồi dần dần tiến thẳng vào cơ thể của hắn để dung hồn.

"uỳnh uỳnh uỳnh ~~~~~~ "

Hồng Liên cuộn cuộn phun trào nhuộm đỏ tầng mây, thiêu đốt không khí, rải đầy mặt đất, thời khắc lên sân dường như trời cao hóa thành màn sân khấu hỏa hồng diễm lệ nhất, mà lá phong đầy khắp dãy Anpơ càng là hỏa thâm rực rỡ dưới chân.

Thiên hỏa liệt diễm phóng lên trời, hỏa diễm màu đỏ thắm nhuộm ban trưa thành hoàng hôn, thần điều màu đỏ thắm của Chu Tước như là điệp chí sa bao phủ lại sơn phong, che kín bầu trời, cùng đầy sao tranh diễm.

Thánh Vũ Chu Tước cùng Thánh Viêm Hồng Liên chớp giật lên tới hàng ngàn, hàng vạn thánh hỏa chi linh hòa quyện vào nhau, đỏ thắm và hồng nhạt cùng đổ màu vào một bức tranh viêm ảnh, chồng chồng chất chất.

Thánh hỏa là loại tồn tại vô thực, nhân gian đương thế chỉ trong thời gian ngắn xuất hiện ba loại đã là khuấy đảo vị diện, xưa nay vô trùng xảy ra. Mà giờ phút này, bỗng chốc hai trong số chúng lại đang tầng tầng dung hợp trên cùng một Tà thần đế vương mạnh mẽ, cường đại khai sinh vạn nhất là tất cả các vị diện đều bị ảnh hưởng ít nhiều.

...

Kẻ đi ra từ sự dung hợp này...

Hắn sẽ nhất định chính là truyền thuyết,

Là thần thoại đương đại,

Là hỏa thần chúa tể.....

Liên vũ thánh hỏa, Viêm Đế!!!

...

Viêm Đế Mạc Phàm...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thánh hỏa tịnh thể

Viêm Đế Mạc Phàm hiện thân, xuất phát tại một đoàn lửa trại nhỏ nhỏ, trong chớp mắt thiêu đốt hùng hực, từ một ngọn lửa nhỏ nhỏ dần dần hóa thành một viên hành tinh hỏa diễm to lớn, tại trong bầu trời viêm môn vô tận khủng bố thiêu đốt lên.

Trên người Mạc Phàm cháy lên liệt diễm, là bắt nguồn từ niết bàn hoàng viêm của Thánh đồ đẳng Chu Tước, vạn vũ chi vương, mỗi một tia hỏa diễm đều lộ ra thần thánh cao quý, chí cao vô thượng không thể khinh nhờn.

Còn trên cặp con người kia, đại biểu thánh trường hồng quang liên hỏa của Viêm Cơ Quốc Mẫu, lửa liệt chi viêm đem con mắt của hắn hóa thành một đôi ma đồng có thể dung xuyên linh hồn người, bày ra cuồng thái của một vị Viêm Đế Tà Thần đến vô cùng thành thực...

Không có cánh kim sắc hay thánh quang bao bọc đến chấn động lòng người như thiên sứ, nhưng là sau lưng xuất hiện một tầng thân ảnh đỏ chói, ma mị, còn có mấy chùm liệt diễm lưu tuyến ma vũ dựng ngược phía sau, tổng cộng có mười tám sợi lưu tuyến.

Mỗi một sợi đều uy phong凛凛, diễm khí cuồng vũ, tựa hồ như sợi chỉ đầu bông của phượng hoàng tái kiếp. Mà Viêm Đế như vậy càng muốn giống như một chúa tể sinh linh từ một vị diện khác giáng lâm đến!

Viêm đế Mạc Phàm cao ngạo giơ cánh tay trái lên cao, thiên địa đột nhiên phát sinh cơn khôn chuyển đổi, nhuộm hắc về hoàng hôn huyết âm, đích thị là một cái thâm viêm luyện ngục trưng bày ra giữa đời thực.

Màn ảnh sau lưng hắn nhưng xuất hiện to lớn ánh sáng xanh nhạt, từ từ mở ra cánh cửa Thượng cổ ma môn.

Viêm đế ánh mắt hồng liên sáng ngời chỉ tay hướng về Lucifer.

“ào ào ào ào ~”

Khung cảnh vốn từ đáng sợ u mị, giờ phút này lại trở nên vô cùng âm ỉ, âm ỉ đến không thể chịu nổi...

Hàng vạn sinh vật hỏa tinh linh theo cuồng phong bão táp ào ào tràn qua cánh cửa, không ít trong số chúng còn mạnh mẽ phi thẳng tới cấp bậc viễn cổ sinh vật, dù là Vạn Hà Điều, Mị Tề cho đến Dạ Thiên Điều, Hỏa cự nhân... đồng dạng trùng trùng điệp điệp như mưa đạn cốt viêm, cuồng liệt phục tùng mệnh lệnh cấm đầu đâm thẳng ra ngoài, triệt để nhồi nhét không gian đến nghẹt thở, hoàn toàn đã muốn vỡ tung thành hình.

Hỏa tinh linh vốn dĩ thuộc về chủng giới hung hăng, hủy diệt lực lượng bậc nhất trong Thượng cổ ma môn, chỉ có đế hoàng của chúng mới có quyền điều động. Dĩ nhiên Viêm Đế chính là một vị như vậy, một kẻ có quyền sai khiến mọi sinh linh hỏa thuộc tính, một tồn tại sánh với vị vua duy nhất cả triệu năm qua bên trong Thượng cổ ma môn vị diện.

Bản thân Tiểu Viêm Cơ tiến hóa thành Viêm Cơ Quốc Mẫu chính là mẫu vương của triệu hỏa sinh linh, là thần thánh tồn tại ở trong lòng mỗi một sinh vật hỏa diễm.

Đến khi hợp thể với Mạc Phàm, mạnh mẽ khai sinh ra cái trạng thái cuồng thần Viêm Đế, liền không phải nói, hỏa tinh linh khắp nơi tuyệt đối đều muốn trở thành nô lệ trung thành, vĩnh viễn thần phục.

Viêm Đế Mạc Phàm vận không tạo một kết giới không gian hỏa tinh cầu tròn bao bọc khu vực hàng trăm cây số tận sâu đến lòng đất vùng phía Đông dãy Anpơ lại để tránh chấn động ảnh hưởng vượt tầm ra bên ngoài. Hắn hiểu được số lượng kia hỏa tinh linh có thể hủy diệt nghiêm trọng vị diện như thế nào.

Về phần Lucifer, về mặt hắc lộ ra vài phần không thể tin được, kẻ được “đấng tị” sáng tạo hoàn hảo như hắn, được ban cho Tam giới Thánh Hóa, ngàn năm tu vì cũng không thể có quyền hạn này.

Hắn vội vã vọt ra hàng trăm tường lửa, triệu không hết thầy hồn cách chiến binh Sparta gia cổ, bên ngoài bao bọc là Thành cốt băng bạo, dày đặc lớp vách.

Băng thuộc tính của Lucifer vốn là cộng sinh với Hỏa, Băng bọc hỏa là năng lực thần phú của hắn, thành lũy được tạo ra lúc này có thể ví như pháo đài kiên cố, bất khả xâm phạm để hình dung.

“Ầm ầm ầm”

Hàng vạn tinh linh bắn phá hỏa vực uy lực, trăm ngàn loại hỏa cầu xé, đốt thiêu tường thành pháo đài bằng cốt hỏa mạch kia.

Bên trong kết giới vòng tròn Viêm Đế Mạc Phàm tạo ra, là một luyện ngục lò nung đúng nghĩa, liệt diễm hùng hực phô trương rộng khắp, hỏa chi hủy diệt dồn dập đến mức mặt đất hóa tro bụi, chỗ đứng chỉ còn lại vũng nước đại dương cùng với tiếng gào thét chống chịu của hồn chiến binh Spatar mà Lucifer sở hữu.

Bên ngoài kết giới, kết giới hình cầu liên tục xoay vòng như quả bóng lăn, nếu bên trong càng dao động mạnh, lực xoay bên ngoài càng lớn, khiến khu vực xung quanh bị xoắn xéo, tốc độ cả núi đồi lên, tách hoàn toàn vùng đất phía đông dãy Anpơ ra khỏi lục địa nối liền, dần dần chìm xuống biển.

Ba người Saga Triệu Mãn Duyên và Mục Bạch dù đứng khá xa nhưng ai nấy cũng cảm nhận được áp lực kinh hoàng trước hàng loạt hung thần Hỏa vương viễn cô được Mạc Phàm triệu ra hủy diệt Lucifer.

“Rắc rắc ~”

Chẳng mấy chốc pháo đài của Lucifer đã xuất hiện kha khá vết nứt lỗ thủng do không tiếp thu nổi hỏa tức hủy diệt dồn dập, rất nhiều sinh vật tinh linh tràn được vào trong truy sát hấn.

Lucifer chuyển sang tấn công ngược lại, hấn dù sao so sánh cấp bậc, những hỏa tinh linh kia đều không đáng cùng đánh một trận.

“Băng Phong Vạn Lý!”

Hai tay Lucifer chụp vào nhau phát sáng mãnh liệt, vận động hàng ngàn tầng băng lạnh lẽo được sinh ra từ hỏa vực cuộn cuộn, chúng tự xoay đến nứt mẻ, bắn mãnh vỡ bốn phương tám hướng bạo lực lên các hỏa tinh linh, rất nhiều trong số chúng bị bắn thủng thân thể, hỏa băng tức mà chết rơi xuống biển.

Nhìn thấy sinh vật hỏa tinh linh của mình bắt đầu liên tiếp bị giết rất nhiều, Mạc Phàm có chút bức mình khó chịu trong lòng, hỏa nhãn nổi lên cuồng cuồng lửa giận, chân giẫm khoảng không vùn vụt bay lên tận trời cao chói vọt.

Mạc Phàm bay cao đến đâu, tầng quyền lưu trào theo đến đấy, thánh hỏa chi linh liên tục sinh ra dày đặc cuộn bên mình, che kín kết giới cầu tròn.

Kết giới cầu tròn của hấn tạo đã bị dao động mạnh, lặn ra rất xa trong trong Đại Tây Dương, mang khu vực trận đánh vượt khỏi tầm ảnh hưởng đến các quốc gia lân cận.

Đến độ cao nhất định, Viêm Đế Mạc Phàm cho thu gọi tất cả hỏa tinh linh về Thượng cổ ma môn, không để tiếp tục bị tổn thất.

Lam quang trên đồng tử không Viêm Đế là một cái hồng phản tọa quang tái chiếu, kịch liệt đốt ra bao nhiêu hơi tức hỏa diễm trên mỗi một con người.

Hồn ảnh Trước Vũ đột nhiên giang rộng đôi cánh đỏ thẫm sau lưng cùng hào quang Hồng Liên ứng hồng cả vị diện, Viêm Đế Mạc Phàm ánh mắt sát quyết, tay phải chìa xuống mặt đất, trên đầu ngón tay hiện lên ba luồng ánh sáng chói lọi của hỏa hệ, hỗn độn hệ, không gian hệ.

“Thánh Hỏa Tịnh Thế!”

Tầng tầng lớp lớp cực quang thiên sắc tuyệt đẹp đổ xuống nhân thế, vừa có diệt diễm hùng hực của thánh vũ lại càng có viêm khí tinh khiết của thánh liên, vị diện hạo kiếp chính là hỗn nguyên hỏa vực, không gian tịnh thế.

Thiên không Thánh Thành đã sụp đổ hoàn toàn, không biết vì sao lúc này, tại vị trí cột hỏa Viêm Đế hất người lên, trái lại giống như hình thành nên một cái chân động phản chiếu hồng lân đầy tuyệt mỹ, cao thượng này.

Thiên địa bầu trời điệp điệp đúc khối liên kết với nhau như sương ánh thiên không, trên thực tế lại có mấy phản giống cực quang tà diễm.

Chân không bản thể cùng thứ nguyên nhập lại làm một, là huyền không cực trần, nhưng là cực trần hồng liên, cực trần tà hỏa, cực trần thánh viêm...

Luyện ngục cùng Minh giới đại môn, tựa hồ cũng chỉ có vậy, dung ao hóa thành khí quyền, là nung chảy khí quyền hóa thành kim sắc, lôi sắc, thổ sắc, quang sắc... nhưng trong mấy chốc, thần hỏa tồn tại đều một mực thiêu đốt mãnh liệt, dĩ nhiên duy nhất tồn tại là hồng quang cực trần!!!

Là cái khí khái áp đảo xuống, triệt để muốn cho sinh vật sống tự động bốc vỡ ra...

Ở vị trí Lucifer nhìn lên không khác gì trông thấy bầu trời đang sụp xuống, biển sâu cũng vì vậy mà dao động dữ dội, chấn động sinh ra ngàn con sóng mạnh mẽ, hơi nước cũng không ngừng bốc lên ngưng tụ theo lớp quang cực tịnh thế của Viêm Đế Mạc Phàm.

Kinh ngạc bội phần, hoang mang là tất cả cảm xúc trong đầu Lucifer lúc này, chân hấn có chút run không nhắc lên nổi, liếc mắt xung quanh cũng không còn chỗ nào để chạy trốn, phạm vi Thánh Hỏa Tịnh Thế như bạt vô trùng khắp, áp lực đồng dạng ngàn cân sức ép, khiến Lucifer bị niêm chặt cả linh hồn.

Đứng trên mặt nước biển vực, xung quanh là pháo đài hư hại nghiêm trọng nhiều vết rách lớn, hồn cách Sparta bất khuất cũng đã bị lực lượng Hỏa tinh linh trong Thượng cổ ma môn tận diệt, Lucifer gượng ép thả xích lực lượng vật chất tối trong người, hấn chỉ còn duy nhất một cách là xông lên, đâm thẳng vào nền trời quang cực hỗn nguyên kia.

Nhanh chóng, vật chất tối của Lucifer nuốt sâu vào biển xanh phía dưới tạo thành một đại dương màu đen chết chóc.

Hắc Thiên Họa Kích trên tay Lucifer run lên dữ dội như cảm nhận được cường lực sắp phải đương đầu, những linh hồn trong Hắc Thiên Họa Kích chính là chiến binh trung thành nhất của Lucifer trước đây, họ lúc này cảm thấy một chút hình ảnh quá khứ hiện về.

“Ngươi lo cho ta sao, Hắc Thiên?”

Lucifer đang dần tập trung lại, hắn đứng là có chút lạnh người nhưng vẫn còn rất tỉnh táo, không có vì vậy mà lưu tâm.

“Nghe rõ đây Hắc Thiên, sẽ có lúc... ta không thể gắng gượng được nữa, ta sẽ chết đi. Nhưng không phải lúc này, không phải hôm nay!!”

Là Đọa lạc thiên sứ, là chúa tể địa ngục, Lucifer bản thân kinh qua vô số trận đánh, thứ áp lực như vậy hắn cũng đã từng gặp qua, đó là ở quang minh thánh thành hàng ngàn năm trước, khi một mình hắn vẫn là người cuối cùng tro tơi chống chịu thiên quân vạn mã.

Mạc Phàm thi triển tịnh thể lúc này khiến hắn nhớ lại cảm giác một lần nữa phải chống phải lại cả bầu trời sục sôi.

Lucifer nở nụ cười, hắn vui mừng vì nhờ Mạc Phàm, hắn sắp được giải thoát thứ ám ảnh xiềng xích mình suốt một quãng thời gian bằng mấy trăm đời người, hắn giẫm chân vào đại dương vật chất tối, cánh thiên thần quật mạnh, hất tung lên phía trên.

“Hắc Thiên, chủ nhân ngươi là ta, Lucifer, ta không phải tổng lãnh thiên thần, mà là chúa tể địa ngục.”

“Hôm nay, chúng ta sẽ sống!”

Thân ảnh màu đen xoay mạnh mẽ như mũi khoan trường lực khổng lồ hướng lên vị trí Mạc Phàm

“Thương Long Xuất Thủ!”

Hóa ảnh cường đại là một con rồng vật chất tối mang theo cả đại dương đen bổ nhào tới lực lượng Tịnh Thể muộn trùng chí cao.

"Oanh!!!!!!!!!!!!!!"

Kết giới nhanh chóng bị hòa tan như chưa từng tồn tại.

Một tiếng nổ vang chấn động khắp các Đại Dương, giống nhiều hàng trăm hòn đảo lớn nhỏ đột nhiên bị địa chấn cuốn chìm, đường ven biển liên miên hàng chục ngàn km ở rất nhiều quốc gia rộng khắp sụp đổ.

Một phần Đại Tây Dương cho tới Địa Trung Hải chìm vào biển lửa, sinh vật hải dương gào thét cuồng loạn, chết thảm vô số, dung nham sóng biển như được một trận thịnh nộ, va đập liên miên.

Dung tương màu đỏ thẫm, khí tràng màu đen huyền, liệt diễm đại dương cuộn cuộn, hỏa trụ trùng thiên, tử khí phát tỏa đến rung chuyển trời đất là khung cảnh tổng thể ở Địa Trung Hải lúc này.

Các khối lục địa đứt gãy, động đất cường độ tương đối lớn đã xảy ra, làm giao thông hàng chục thành thị ở các quốc gia tê liệt nhiều giờ đồng hồ, một vài nơi còn trực tiếp mất điện.

Dù cho là hết thảy các cấm chú pháp sư trên thế giới ngâm xướng trong nhiều ngày cùng một lúc bạo phát cũng không khả năng sản sinh cảnh tượng kinh thể hãi tục như vậy.

...

Từ Athens Hy Lạp cho đến London Anh Quốc và một số quốc gia Châu Âu đã phát cảnh giới vang vọng tới từng góc ngách, sẵn sàng đương đầu đại họa.

...

Dinh thành, cấm chú hội Trung Quốc...

“Vùng biển Đại Tây Dương thuộc Châu Âu vừa có một trận chấn động dữ dội, các cấm chú pháp sư tọa trấn của những quốc gia có vùng biển xung quanh đều đã tụ tập sát bờ duyên hải, có thể tạo ra loại chấn động này...”

“Đây rốt cuộc là vị tuyệt thế đế vương nào ở Đại Tây Dương gây nên...” Hoành ngo hội trưởng mở lời.

“Thật hi vọng không phải nó bắt nguồn từ Thánh Thành”. Tiêu Viện Trưởng vuốt râu suy nghĩ, hắn biết rõ nhóm Mạc Phàm đang ở đó chờ phán quyết, với tính cách của Mạc Phàm, trong tình huống xấu nhất có thể sẽ xảy ra xung đột.

Điều tuyệt đối làm Tiêu Viện Trưởng tin tưởng lúc này là lực lượng gây chấn động kia, so với Mạc Phàm mà hắn biết, rõ ràng không cùng một cảnh giới, nhưng trong lòng hắn lại không ngừng nghĩ về học trò của mình.

...

Thụy Sĩ trong một căn phòng lớn.

“Ninh Tuyết, chấn động này thực sự không phải do Mạc Phàm gây ra chứ”. Trương Tiểu Như hồn bay phách lạc, nàng sợ hãi nói với Mục Ninh Tuyết.

“...”

“Nàng giống như đã bỏ đi!” Blanche nhìn thấy ô cửa sổ mở toang sau khi chấn động xảy tới, ở trên mép cửa sổ, có chi chít viên băng chi tinh khiết bám vào như những hạt pha lê óng ánh.

“Trên thế giới này thực sự có người như vậy, nơi xảy ra địa chấn tuyệt đối là địa ngục kinh hãi, cho dù có là Đại thiên sứ thần uy dẫn đoàn cấm chú hộ tống cũng không ai dám đến, Mục Ninh Tuyết thân mang trọng thương, lại liều lĩnh xông tới, nàng còn chưa chắc nơi đó có phải Mạc Phàm không”. Heidi trong lòng vô cùng bội phục và cảm động trước hành động của Mục Ninh Tuyết.

“Mạc Phàm...!!!” Mục Nô Kiều nắm chặt hai tay sợ hãi sau một hồi động đất rung trời.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bạch tinh linh Nina

...

Trung tâm chấn động...

Biển cùng trời khu vực trung bộ Đại Tây Dương hoàn mỹ dung thành một thế giới, là một cái kính hải thể tục Luyện ngục hóa diễm vô cùng xẹt qua, khí lưu màu đỏ không ngừng dâng lên chưa ngớt, liên miên đến mấy ngàn km, rất lâu cũng không thấy tàn đi.

Phía dưới, là một mảnh màu tím biển bức, hải vực nơi này và những nơi khác có chút bất đồng, tựa hồ mật độ nước biển đặc biệt thấp hơn so với những nơi khác. Dung nham cuộn cuộn bốc lên ngay trên đại dương, phần lớn khu vực là một mảnh màu hắc than nung chói mắt của liệt diễm, cùng thừa thốt màu đen nhàn nhạt còn sót lại từ vật chất tối đi ảnh.

Trong đại dương huyết dịch toàn bộ là tinh mang màu đỏ, trôi nổi từng mòm từng mòm đá giống như thạch son, ngùn ngụt nham khói. Cận kề hơn một chút, cũng có thật nhiều nham thạch nát tan như bọt biển, đó là những hòn đảo liên kề đã bị ép nát.

Thật sự nhìn qua cảnh tượng, loại này vết tích mãi mãi lưu lại nỗi ám ảnh đến kinh hoàng cho bất cứ ai trông vào, không có sự sống... tuyệt đối không có hô hấp, nửa diễm cũng còn không!!!

Tuy chỉ bị ảnh hưởng từ dư chấn gần đó nhưng hàng rào phòng thủ của nhóm Triệu Mẫn Duyên đã hoàn toàn tan vỡ. Nếu không phải Mạc Phàm vận một ít trường lực bao bọc lại, tình huống nhất định nằm ngoài khả năng kiểm soát của bọn họ.

Một nam tử tóc bạc, ở hai bên cổ có nhiều chi văn màu đen, từ trên trời đang rớt xuống đại dương dung nham, thân thể hắc không có một tia hỏa diễm, càng nhìn qua không hề có một chút nhiệt độ, vận tốc rơi đồng dạng cũng chẳng có dấu hiệu sẽ giảm lại.

Là tự do rơi xuống...

“Xoẹt”

Ảnh duệ trường giả đột nhiên xuất hiện, nhanh chóng đỡ lấy hắn và tạo một nền không gian trên mặt sóng dung nham kia để làm bệ đứng.

Ảnh duệ trường giả nhìn thấy Mạc Phàm vẫn còn sống, chỉ là sắc mặt vô cùng khó coi, ở bụng có một vết đâm khổng lồ do Hắc Thiên Họa Kích xuyên qua. Viêm Cơ dù không bị thương về thể xác, nhưng cứ việc bên trong linh hồn tiến hành du nhập cùng Mạc Phàm, nàng cũng bị phản phệ không ít, nội thương không nhẹ, đã vào trạng thái mê man bất tỉnh.

“Ngươi thật giống bị thương khá nặng”. Ảnh duệ trường nói rằng.

“Hỏa nguyên tố ở đây không thể niết bàn trùng sinh, ta sẽ đưa ngươi đi tới nơi của hỏa chi tinh thuần khiết, nếu như gặp hắn trong tình trạng này thì ngươi chết chắc.” Ảnh duệ trường giả trào phúng.

“Vật chất tối...” Mạc Phàm khắp cơ thể toàn là đau nhức, vẫn là gượng ép mở lời.

“Viêm Cơ giờ phút này đã có khả năng tự tạo ra hóa viêm tinh khiết, theo đáng lẽ ta có thể trị thương, nhưng vật chất tối kia thực sự rất dị thường, hóa sinh chậm vào tức khắc bị nuốt, chỉ có thể tái tạo vùng bên ngoài để ngăn nó ăn mòn sâu hơn. Nhưng cũng còn tốt, thương thế của tên kia cũng tuyệt đối không kém hơn ta, cả hai Bạch Tinh Linh của hắn cũng vậy”.

Lucifer hóa ảnh tức hắc long thần lúc này đã xuyên gần như muôn trùng tầng quang của Thánh Hòa Tịnh Thế, chỉ còn thiếu một chút là sẽ vượt qua hết, nhưng hắn đã lao lực, cháy khét, chỉ còn có thể dồn sức để làm bệ phóng cho Hắc Thiên Họa Kích bức tốc lao đến Mạc Phàm.

Mạc Phàm trong giây phút bất ngờ trước một tiến cực nhanh của Hắc Thiên Họa Kích, hắn hoàn toàn không kịp dùng bất cứ thủ đoạn nào để phòng thủ hoặc né tránh trừ việc nhanh chóng niệm ra bức tường tinh thần lực, nhưng như thế vốn là không đủ để ngăn được mức xuyên phá quá đối kinh khủng của Hắc Thiên.

Thậm chí Mạc Phàm cũng đã cố dùng hắc ám vật chất để triệt tiêu vật chất tối nhưng cũng không mang lại hiệu quả, vật chất tối dễ dàng tiêu thụ toàn bộ hắc ám vật chất được sinh ra, nó rõ ràng là tồn tại của loại vật chất chỉ ám chỉ tả trên thế giới, là loại bóng đêm vật chất thống trị đa vị diện.

...

Trên đại dương dung tương thiên nhiệt, Lucifer trôi nổi và vào một tầng đá nhiệt, hắn thân phát sinh hỏa diễm, bốc cháy đến đen người, cơ thể từng thớ thịt thối rữa đầy từ khí, gắng gượng nắm lấy một góc nham thạch, sau đó bò ra ao dung nham, nằm lên tầng đá.

Đôi cánh của hắn đã hoàn toàn bị triệt tiêu cùng với nửa thân người dưới, Lucifer lúc này so với tàn phế thảm hại không sai biệt lắm. Phải là miễn cưỡng tư chất hắn mới còn có thể hô hấp được...

Cặp mắt Lucifer loay hoay tìm kiếm hai Bạch Tinh Linh để được cứu chữa, hắn suy yếu đến độ không phát được ra tiếng.

Hắn cố gắng gọi ra loại ma khí đặc biệt trong người, nó có thể tạm thời che kín khí tức lẫn hình ảnh khu vực bản thân trong thời gian ngắn, loại này vốn không thể qua được ánh mắt cùng tinh thần lực vượt trội của Mạc Phàm, tuy nhiên bản thân Mạc Phàm cũng chẳng còn đủ sức để vận không tinh thần lực lúc này.

“Thánh hòa tịnh thế... chân nguyên hỏa cực sao?... Đúng là ta đã quá xem thường hắn...” Lucifer thầm nghĩ rằng.

Bạch tinh linh Nina và Mei ban này cũng bị hỗn loạn chi biến của Mạc Phàm kéo vào cùng lưu vực chân nguyên giáng xuống, tuy rằng vị trí ảnh hưởng ít hơn Lucifer rất nhiều, nhưng tuyệt đối vẫn đủ để khiến sinh vật mạnh mẽ như các nàng rơi vào thập tử nhất sinh.

Cả hai đã dốc hết năng lực điều tiết sinh mạng để liên tục chữa trị cho bản thân, tuy là gượng ép thoát khỏi, nhưng đồng dạng lúc này hoàn toàn là phế vật, cạn kiệt ma năng.

Mei trôi từ sâu dưới đáy đại dương lên trước, thân thể bị đốt bỏng da rất nghiêm trọng, chảy ra huyết dịch màu trắng, ngay cả mái tóc hạt lê cũng bị cháy xém đi một phần, nàng phải khổ sở tìm kiếm một điểm tựa để thoát ra khỏi đầm dung tương này.

Ít lâu sau, Nina cũng trôi lên, nàng so với Mei càng thảm hại hơn rất nhiều, vốn dĩ bản thân chính là tỷ tỷ của Mei, đối với tình huống, nàng càng muốn yêu thương em gái mình hơn bất cứ người nào. Vừa này đã liên tục hồi phục cho bản thân, một bên đồng thời cũng tạo không ít thiên linh đến hộ thể muội muội của mình.

Cơ thể Nina thối rữa nghiêm trọng, thậm chí mặt mũi bị biến dạng trông vô cùng khó coi!

Mà vị trí nàng nổi lên chính là ngay tầng đá của Lucifer.

Ngay lập tức bắt được ánh mắt, Lucifer dùng tâm niệm nói chuyện với Nina, cả hắn và nàng đều không thể mở nổi miệng để giao tiếp.

“Nina, mau, chữa trị cho ta!”

“Ngài sao lại cũng ra nông nỗi này..., ta xin lỗi, nhưng ta năng lượng đã hoàn toàn cạn kiệt, cần thời gian để phục hồi!”

Câu trả lời của Nina khiến Lucifer nội tâm trở nên vô cùng kịch liệt, thời gian của bảo vật ẩn thân mà hắn đang sử dụng cũng sắp hết, nếu như hắn lộ ra lúc này, nhất định sẽ là hồi kết chấm dứt thực sự.

“Đưa tay cho ta, ta có thể giúp ngươi có lại một chút ma năng.” Lucifer đôi mắt màu đen sâu thẳm nhìn lên thân thể của Nina.

Bạch tinh linh Nina trong lòng xuất hiện một chút chưa được rõ ràng lắm. Nàng theo Lucifer cũng tính là khá lâu, nhưng đồng dạng cái loại năng lực hồi phục ma năng này... miễn cưỡng đến mấy cũng chẳng từng nhớ được có qua.

Chỉ là, sai cũng được...

Nina không có trả lời, nàng bất đắc dĩ cố rướn người lên về phía trước, có thể dễ dàng thấy được vẻ mặt đau đớn đến tột cùng của nàng, nhưng vẫn trừng bộ đáng căm môi chịu đựng, đau đến chảy nước mắt cũng còn chặm được tới tay Lucifer.

“Pặc”

Lucifer bắt được tay Nina,

Hắn nhưng đột nhiên cúi gầm mặt xuống, cũng không có nhìn vào mắt nàng. Trên tay hắn, ngón ngón toả ra một ít vật chất màu đen, len lỏi tiến về phía Nina thân thể.

"Nina, hãy nhớ lấy, kẻ thù của ngươi chính là Mạc Phàm, chính là Thánh Thành, ta sẽ bắt hắn trả giá gấp ngàn lần những chuyện này..." Đột nhiên Lucifer nói ra những lời này.

Nghe được câu nói kia, Nina cảm thấy tình huống không ổn, nàng định rút tay lại nhưng không thể được, cái lực lượng màu đen nghìn nghịt kia, vốn dĩ Lucifer đã nắm rất chặt, chặt đến mức khiến cho bàn tay Nina tê cứng.

Thoáng dòng suy nghĩ, nàng nhận ra nó tồn tại giống như lực lượng nguyên rủa của Lucifer đang tráo lấy linh hồn sức mạnh của nàng để giúp hắn hồi phục... thậm chí còn lấy đi năng lực của nàng!

"Tại sao...!?" Nina hốt hoảng cố gắng giao tiếp qua tâm niệm với Lucifer.

"Ngài... Tại sao lại làm vậy?"

"..."

Lucifer đang bắt đầu từ từ tái tạo cơ thể, đã có thể tự đứng lên, trong khi Nina sinh mệnh đang dần dần khô héo, hắn lúc này mới thở dài một hơi, nhưng lại kiên định nhìn trực tiếp sâu bên trong đồng tử vị nữ nhân Bạch tinh linh của mình.

"Sứ mệnh..." Lucifer băng lãnh nói rằng.

"Ngày không thể làm vậy, ta là kẻ ước của ngài, cấp bậc của ta sẽ khiến phản phệ linh hồn càng mạnh mẽ hơn rất nhiều, còn có xác suất tử vong không nhỏ..." Nina hốt hoảng cố gắng giao tiếp qua tâm niệm với Lucifer.

"Ta là pháp thần, là kẻ sáng tạo ra lực lượng nguyên rủa, còn có thể đem ma pháp ràng buộc hại được linh hồn của ta sao?" Lucifer nói rằng.

...

"Ra vậy, ta hiểu rồi..."

Nina tuyệt vọng nhìn Lucifer, gương mặt nàng từ ngạc nhiên đến thống khổ, sau cùng là chẳng còn cảm xúc, chỉ còn lại một ít ngán lệ trên khoé mắt, nàng quyết định lựa chọn từ bỏ...

Bạch tinh linh Nina đã hoàn toàn khô héo, thân thể nàng từng điểm từng điểm tan vỡ, trở thành những hạt bụi bạch sắc lấp lánh, bay về hướng biển cả xa xăm.

Gương mặt Lucifer lúc này vẫn lạnh lùng và vô cảm, chỉ là ánh mắt hắn vẫn nhìn đắm đắm về phía đại dương xanh thẳm.

Trong đầu hắn, đột nhiên tái hiện lại những hình ảnh thơ nguyên khi xưa...

...

..."Ta và Mei đã suy nghĩ kỹ, ngài hãy đối với chúng ta thành lập kẻ ước!"

..."Nina, ký kết kẻ ước, các ngươi sẽ trở thành nô dịch, sự tự do sẽ không còn".

..."Đây là tự do của chúng ta, ngài đối với chúng ta giống như một gia đình vậy, chúng ta sẽ mãi mãi đi theo ngài, bất luận như thế nào đi nữa".

..."Hãy giữ lấy đóa Mạn Đà La này, tuy nó vốn chóng tàn, nhưng ta đã cho nó một sinh mệnh trường tồn, ta biết ngài rất thích loài hoa này phải không!"

..."Được, từ bây giờ chúng ta là người nhà, hai ngươi có thể xem ta như huynh trưởng. Giúp ta hoàn thành sứ mệnh, đến lúc đó hai ngươi sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn".

...

...

Lucifer đứng thẳng người, siết chặt bàn tay lại...

"Ngươi có lẽ đã biết... số mệnh đi theo ta... cũng sẽ có ngày này phải không... Nina!?"

Lucifer luôn coi trọng thuộc hạ của mình, xem Nina và Mei hai tỷ muội bọn họ như người thân, cùng với Hắc Thiên Họa Kích, hắn vẫn một mực bảo hộ cái "gia đình" duy nhất này.

Hắn cũng đã nghĩ đến việc xóa bỏ khế ước để trả lại tự do cho bọn họ, chỉ là vẫn còn một việc hắn chưa hoàn thành...

Lucifer khuy một bên gối, trên tay biến ra một bông hoa màu trắng điểm lệ, đây là thứ bên trong đài hoa Thánh Thành năm xưa đã mọc khắp nơi, nhưng sau trận chiến lịch sử đó, loại hoa này cũng bị tuyệt diệt, cái duy nhất còn lại dĩ nhiên chính là của Nina.

Đóa hoa kia được hắn thả xuống vị trí mà Nina vừa tan biến, để cho dòng nước kia cuốn trôi, mặc cho ký ức này vĩnh viễn không thể lấp khóa được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thánh Thành phô diễn

Hoàng hôn xé chiều, những ánh nắng đã dần dịu đi trên lưu vực Đại Tây Dương, sự nhẹ nhàng du dương của nó đối nghịch với sát khí tỏa ra lúc này.

Nina chết, Mei lập tức cảm nhận được thông qua một loại tồn tại tương thông của Bạch tinh linh.

"Người... người, sao người có thể..." Mei đã bị trọng thương nhưng vẫn cố gắng tìm tới tỷ tỷ của mình, chỉ là vừa đến nơi, nàng đã không thể tin được những gì mình vừa chứng kiến.

Đối với Mei, nàng tuy cũng là đế vương cấp bậc, nhưng vẫn chỉ như đứa em gái thường xuyên được Nina lẫn Lucifer bảo vệ, chính nàng luôn nghĩ cả hai đều là người thân của mình, nên việc biết Lucifer trực tiếp giết chết tỷ tỷ của mình khiến Mei không thể nào tiếp thu nổi.

"Tại sao... tỷ ấy đã làm gì sai... chúng ta đã làm gì sai?!" Mei nước mắt giàn dụa, khuôn mặt tràn đầy vẻ đau khổ cùng phần uất cùng cực, nàng hận không thể xông lên xé xác tên ác quỷ trước mắt mình.

Làn khói ẩn thân đã biến mất, Lucifer hiện thân đầy đáng sợ giữa đại dương dung nham, ánh mắt của hắn và Mạc Phàm ngay lập tức chạm vào nhau.

Nhưng hắn ngay sau đó liền liếc qua chỗ khác, đi tới vị trí của Mei.

Nàng nhìn thấy Lucifer tiến tới, trong lòng muôn ngàn lửa giận, nếu nàng còn đủ sức, nàng tuyệt đối muốn liều mạng với hắn.

"Người... người muốn giết tiếp ta để đoạt lấy năng lực sao?" Mei giận giữ hét lên.

"Ta sẽ giải trừ khế ước cho người, sau này không cần phải đi theo ta nữa, người được tự do!!!" Lucifer bình thản nói rằng.

Ngay tại thời điểm dứt lời, Lucifer nhắc người Mei lên khỏi vùng dung nham rồi đặt xuống.

"Người coi chúng ta là gì? Không còn giá trị liền vứt bỏ? Không cần phiền tới người, tự ta sẽ làm!!!" Mei càng giận dữ quát to hơn.

Mei cắn răng, gậy dựa trong vòng tay Lucifer, rồi trực tiếp vận chút lực còn sót xé ngay tám khế ước trước mặt hắn, tự mình rơi xuống lại vùng ao trung.

Lucifer trong khoảnh khắc nhìn theo, hắn thần người rồi...

Nhìn thấy thân thể tàn tạ của Mei, lại còn phải chịu thêm nỗi đau phản hệ linh hồn do xé bỏ khế ước, khẳng định nàng sẽ không sống nổi. Lucifer cũng sẽ bị linh hồn tổn thương, nhưng cũng không ảnh hưởng bao nhiêu so với năng lực của hắn, hắn chỉ im lặng một hồi lâu nhìn nàng.

Ở phía xa, Ảnh duệ trưởng giả vẫn là định tranh thủ ngay lúc này mang Mạc Phàm rời đi, nhưng mà Mạc Phàm lại giơ tay ngăn cản, hắn vẫn là muốn xem tiếp chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên Lucifer xòe bàn tay ra, để ở trước mặt Mei, tay hắn liền tỏa ra một luồng ánh sáng trắng quen thuộc, đó là năng lực của Nina, hắn là đang vì Mei chữa trị.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Mei gần như bình phục vết thương cả thể xác lẫn linh hồn, nhưng năng lượng của nàng đã cạn kiệt, tất cả những gì nàng có thể làm chỉ là hắt tay hắn ra khỏi.

"Đủ rồi, ta không cần thương hại, người có thể giết ta nếu muốn, đồ ác quỷ!"

Lucifer cũng không có lưu tâm đến những lời kia của Mei, hắn kết thúc quá trình vận ma pháp, bàn tay khẽ chạm vào đầu Mei lần cuối... sau đó cũng buông tay quay lưng lại.

"Hãy tự lo cho bản thân mình, Mei!"

...

“Ngươi nhìn ra không... Mạc Phàm?” Lucifer đột nhiên xoay người về phía Mạc Phàm nói rằng,

Mạc Phàm nhìn Lucifer một chút, rồi buông lời trêu chọc:

“Không nghĩ tới ác quỷ trong truyền thuyết lại còn sở hữu loại tính cách đặc trưng khó hiểu như vậy, tự mình giết chết một bạch tinh linh khế ước, rồi lại cố gắng cứu người còn lại, hẳn là ngươi có một ngày thật dài a!”

“Cũng không cần bận tâm, trước hết hãy lo cho bản thân mình đi đã, xem ra vết thương ngươi không tự lành được, có hứng thú tham quan một vòng luyện ngục không?” Lucifer thản nhiên đáp lại.

“Há, thôi không cần, chỗ đó ta đã bãi phòng một lần rồi, chán chết đi được...” Mạc Phàm cũng không đắn đo đáp lại.

“Một ngày nào đó ngươi cũng sẽ như ta...” Lucifer thay đổi hướng cuộc hội thoại nói rằng,

“Giống như ngươi?” Mạc Phàm có chút khó khăn khi cố đứng vững, hắn dựa vào người Ảnh duệ trưởng giả, trừng mắt hỏi lại.

“Sức mạnh là vô hạn, tư duy hữu hạn của chúng ta chung quy vẫn sẽ như lời mời gọi thách thức. Ta đã phải chết đi, đã phải chui đầu gồng mình mấy ngàn năm trong địa ngục u tối nhất trên thế giới này để có thể ngộ ra được... Chung quy đã trở thành quy luật, bất kỳ ai theo đuổi sức mạnh, thách thức sẽ theo đuổi lại kẻ đó, dù là ta hay là ngươi, cũng không có ngoại lệ...”

“Mạc Phàm, sẽ có một ngày, chỗ đứng của ngươi sẽ không còn bất luận là ai bên cạnh nữa!!!” Lucifer chăm chăm kĩ càng lời nói.

Lời này xác thực Lucifer có chút làm chạm đến một tí mạch đập của Mạc Phàm, hắn trên sống lưng có chút ngứa ngáy khó chịu, phải nói ở cảnh giới mình hiện tại... rất khó khăn phải thừa nhận, đã không thể cùng huynh đệ có thể đặt lên bàn cân đối đầu thách thức.

Nhưng là Mạc Phàm không có cần thiết phải nghĩ sâu xa đến vậy, hẳn chẳng những không coi đó là vấn đề, mà một bên còn nhận ra nhiều chi tiết ẩn ý hơn.

“Hóa ra là vậy, ngươi cũng không phải là Lucifer đời tiếp theo, mà là kẻ chưa từng đánh mất sự sống. Michael cái tên này dĩ nhiên là... toàn đoán trật. Lucifer thần hồn thiên sứ vốn xưa nay chưa từng thay đổi chủ, duy nhất một thể hệ vĩnh hằng sự sống, không có ngắn hạn yếu ớt như những kẻ còn lại.” Mạc Phàm hờ hờ nói rằng.

Lucifer nhú mày một cái, bộ dạng đặc biệt như nói rằng không có phù nhận kết luận của Mạc Phàm.

“Xem như có một kẻ địch như ngươi, vẫn không tính ta bỏ ra công sức nhiều như vậy...” Lucifer bắt đầu ngùn ngụt tỏa ra loại tà khí vô cùng lẫm liệt, trực tiếp đè ép lên tinh thần của Mạc Phàm và Ảnh duệ trưởng giả.

“Oành oành oành ~~~~”

Phía trên đỉnh đầu, Michael xuất hiện lẫm liệt với thanh y cùng thánh dực thiên sứ sáng ngời, hắn bắn ra hàng loạt tia quang ngân xuống vạch biển dung nham, những tia tinh hóa này hùng hổ như đạn dược hỏa công, là bạo lực hủy diệt ma pháp trực tiếp giáng xuống, khiến Lucifer trong khoảnh khắc phải di chuyển lùi lại xa hơn.

“Chút nữa ta lại quên mất ngươi!” Lucifer hừ lạnh về phía Michael nói rằng.

“Phốc phốc phốc ~~~~~”

Chưa kịp dứt lời, đại dương dưới chân hắn cũng mạnh mẽ chuyển đổi, hơn hai mươi đạo xa luân thánh mâu từ tận sâu dưới đáy biển bất thành đâm trực tiếp lên xung quanh địa phương Lucifer đứng, nhanh chóng bó chặt hắn trong một chiếc lồng bát màu cực cường.

“Thiên tòng phi tuyết”

Lucifer hét lên một tiếng, xoay người một vòng, trên cơ thể hắn xung kích ra mấy vành thảm băng quét ngang mặt đại dương, nhất nhất đóng chặt lấy những thánh mâu hủy diệt kia, triệt để phá tan lồng mâu giam giữ.

Khói bụi mờ mịt cùng tà khí tán đi một chút, Lucifer ngay lập tức phát giác được thần quang trên cao từ lúc nào đã mở vòm trời ra sáng chói đến kinh ngạc.

Đại thiên sứ trưởng Uriel thiết giáp thánh mâu, vung lên mười sáu cánh vạn nhất như một vị thần tượng xông trận, hiện ngang sừng sững đứng trên mặt đại dương khóa chặt vị trí Lucifer.

“Một hồi chấn động rung chuyển Thánh Thành, hóa ra tiền thân vẫn dính liền với kẻ thù hàng ngàn năm xưa...” Uriel mở miệng nói.

“Gào~~~~~”

Một tiếng rít gào bất thành linh vang lên, thanh âm này cũng không phải thứ gì xa lạ, chính là sinh vật toàn thân mang một màu vàng khổng lồ, cường tráng,

mang đến cho người ta một loại cảm giác thần thánh uy nghiêm, quang minh cự long!

Trên đầu của nó dĩ nhiên có một người đang đứng, trên thân hắn mặc một bộ khải tử kim sắc, liền ngay cả mười hai cánh cũng tỏa ra sáng loáng giống như kim loại, lẫm liệt uy phong.

Là Đại thiên sứ trưởng Remiel!

Uriel hướng về Remiel ra hiệu, mà Remiel cũng gật gật đầu, hắn cao cao giơ lên tay phải, đột nhiên mạnh mẽ nắm chặt, có thể nhìn thấy mấy trăm, mấy ngàn đạo khí tức hướng về toàn bộ đại lục Thánh thành cuốn tới, rất nhanh từng mảng từng mảng bóng đạo rơi vào trong giữa lòng đại dương âm huyết sắc này.

Bao nhiêu thần thánh chi lực, bao nhiêu thần thánh ma pháp, quân đội, Thánh Thành toàn bộ những người kia đều là lực lượng vũ trang trải dàn đến xuất hiện, số lượng so với mọi người dự đoán còn nhiều hơn, thậm chí những cư dân dân chúng Thánh thành nhìn qua như là phổ thông, dĩ nhiên cũng ẩn giấu đi thánh chức, bọn họ ở Remiel ra lệnh ra hết thấy bay xuống Thánh thành phệ tích chiến trường này.

Trong lúc nhất thời đem bầu trời ửng đỏ kia hoá thành quang sắc rực rỡ, một nhánh lại một nhánh Thánh thành vệ quân dọc theo những đại đạo chỉ còn dư lại vết tích trải ra, từ trên không nhìn xuống, nơi này thật giống như một mảnh ngân hà lập lòe hào quang màu vàng, khí tức tỏa ra mãnh liệt trước nay chưa từng có!!

Mà Saga đột nhiên nhận được tín hiệu thần thánh đặc biệt này, bỗng chốc bạch quang trên đỉnh đầu giáng lâm xuống, kim sắc bọc từng thớ thịt trên người, mạnh mẽ để cho nàng hồi phục lại cái trạng thái toàn thịnh nhất.

“Là quang tụ của thiên sứ chi lực!”

Bầu trời lại rực sáng một lần nữa, vị đại thiên sứ trưởng thứ tư hiện thân vây quanh Lucifer, nàng rực rỡ như một bông hoa xinh đẹp, khí chất bất phàm muốn áp đảo toàn bộ nữ tử trong thiên hạ.

“Gabriel...” Michael nhìn vào Gabriel định lên tiếng, trong lòng hắn có một chút xao động, cũng không biết là có điều khó nói, hay là hắn cũng không biết phải nói gì.

“Đây là Thánh Thành mà ta mong muốn, một Thánh Thành thực sự cùng hợp lực làm điều đúng đắn!” Đại thiên sứ trưởng Gabriel đáp lại.

Gốc gác chân chính của Thánh thành, cũng vào lúc này triệt để bày ra, Remiel, Uriel xuất hiện bên cạnh Michael, dĩ nhiên Saga cũng vì vậy tiến đến bên cạnh đứng cùng.

Quang tụ thiên sứ tồn tại chỉ xuất hiện khi trên ba đại thiên sứ cùng nhau đứng chung một chỗ, cường đại ở chỗ sẽ là nhánh mang trì dữ bạo phát mỗi người một lần, còn có thăng cấp tín nhiệm thân lực lẫn nhau, kiến tạo thực lực mỗi người tựa hồ như hoàng kim chúc phúc, vượt trội hơn tới mấy thành sức mạnh.

Mười hai cánh Sí thiên sứ Remiel!

Mười bốn cánh Sí thiên sứ Gabriel!

Mười sáu cánh Sí thiên sứ Uriel!

Song hồn Sí thiên sứ mười sáu cánh Michael!!

Mấy vạn thiên quân thiên sứ bao phủ xung quanh họ ào ạt nghiêm trang như thần giới lực lượng, đem quang minh một lần nữa vây pháp xuống nhân gian, áp đảo đến chấn động khắp cả vị diện.

Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch, Mạc Phàm cảm như muốn rớt là ngoài, bọn hắn giờ phút này mới cảm thấy được sâu sắc nhất lực lượng chân thực mạnh mẽ nhất thế giới này là gì, nếu đổi lại chính mình toàn thịnh muốn đi khiêu chiến loại này quân chúng...

Một phần mười cơ hội cũng không có đi!!!

Càng không thể nào nghĩ được những kẻ mà cách đây vài hôm còn muốn bọn hắn đốt thành tro bụi, đánh vào địa ngục thì giờ đây tất cả lại cùng chung một chiến tuyến hộ giá mình.

“Khanh!! Khanh!! Khanh!!”

Vẫn chưa dừng lại.

Ầm ầm mấy vạn vệt sáng khác đột nhiên đổ lên xung quanh khu vực, cường đại cùng mãnh liệt liền không có kém hơn Thánh Thành vệ quân, nếu không muốn nói so ra còn đông hơn.

Là Parthenon Thần Miếu quân đoàn...

Họ dĩ nhiên cùng Thánh Thành hội nhập binh mã, triệt để vây quanh Lucifer lại, khiến hắn trở nên nhỏ bé đến không còn thấy được.

“Mạc Phàm ca ca, chúng ta ban nãy đã đi tìm tất cả những Đại thiên sứ còn lại để làm sáng tỏ những chuyện này, ta cũng đã chữa hết thương thế cho họ”. Giọng nói ôn nhu của Diệp Tâm Hạ xuất hiện phía sau lưng Mạc Phàm

Mạc Phàm quay lưng lại nhìn thấy Tâm Hạ, hần nhanh chóng ẩn giấu đi vết thương nghiêm trọng kia, sau đó tiến đến ôm nàng một cái, đồng thời theo thói quen nhẹ nhàng hôn lên trán.

“Tâm Hạ, ngươi không sao thật là tốt, ta rất nhớ ngươi... Há, khu... Asha Corea, ngươi cũng ở đây?!” Mạc Phàm lúng túng giơ tay lên gỡ đầu khi thấy Asha Corea cũng xuất hiện sau lưng Diệp Tâm Hạ, vội chuyển hướng hỏi sang vấn đề khác.

“Làm thế nào các ngươi có thể thuyết phục được những tên cứng đầu kia đến đây vậy?”

Tâm Hạ lấy tay che miệng cười một cái, rồi nói:

“Mạc Phàm ca ca, tất cả mọi người đều cùng nhau góp sức giúp đỡ, còn có Asha Corea cũng xuất hiện kịp thời hỗ trợ!”

"Tất nhiên là vẫn phải sử dụng đến một ít biện pháp mạnh, chúng ta vẫn là hao tổn không nhỏ". Asha Corea bồi thêm

Miệng của Mạc Phàm hơi giật giật, hần kéo Asha Corea sang một bên, khuất tầm mắt của Diệp Tâm Hạ, đầu cúi xuống nhỏ giọng hỏi:

“Ngươi kể cho Tâm Hạ nghe toàn bộ chuyện giữa chúng ta sao?”

Mạc Phàm khoảng cách quá gần khiến Asha Corea gương mặt có chút ửng hồng, nhưng rất nhanh, nàng lùi lại một chút giữ khoảng cách, đặt một tay lên má, vùng có một chút vết thương của hần.

“Ngươi sợ sao?”

“Àn.”

“...”

“Ta sợ mất ngươi lần nữa!”

Asha Corea buông tay ra, tiến tới nơi khác để quan sát trận chiến, đôi môi đỏ thắm của nàng thoáng xuất hiện một nụ cười.

Ở bên dưới, nhóm Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch, Trương Tiểu Hân cũng tiến tới.

“Có Tâm Hạ ở đây, ta cũng không ngại đỡ một đòn yếu nhất của hần!” Triệu Mãn Duyên vẫn là yêu thích việc được hỗ trợ mạnh mẽ từ chúc phúc của Diệp Tâm Hạ.

“Yếu nhất...” Mục Bạch suýt chút nữa đã trực tiếp thổ huyết khi nghe Triệu Mãn Duyên nói, buông một vẻ mặt khinh bỉ.

“Còn không phải sao? Ngươi không thấy vừa rồi hần cùng Mạc Phàm phô diễn thực lực muốn rung chuyển cả đại dương à?” Triệu Mãn Duyên tức tối quát lại.

Khi phải đối đầu số lượng như vậy, Lucifer theo bản năng vận dụng ngay băng nguyên tố để hạn chế tầm hoạt động của kẻ địch.

Nhưng đáng nói là, lần đầu tiên hần cảm thấy khó khăn trong việc tụ tập băng tinh chi nguyên tố.

Bất chợt một thanh âm nhẹ nhàng nhưng quyết đoán vang lên trong khu vực:

"Cực Trần Băng Cung - Phá Thiên Tiến!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tàn cuộc Thánh Thành

"Vù ~~~~~ "

Âm thanh tựa hồ như dây cung được kéo căng ra tới mức nghẽn súc...

Mà âm thanh trong trẻo này sinh ra ở góc khuất phía xa cùng ảnh hưởng đến loại nhiệt độ bất ngờ được hạ xuống đến không tưởng, xào xạt rồi lấp ló,

lấp ló rồi nhô ra, dằng dặc tầng tầng lớp lớp băng chỉ vĩnh cửu được đóng chặt trên một mặt biển.

Địa phương ngũ quan khỏi phải nói cũng chẳng tránh được một phen xao động, rung lắc dữ dội, tựa hồ như vừa mất đi điểm tựa vậy...

Một thân nữ tử đẹp tuyệt trần trong xiêm y trắng đen, cầm trên tay thanh cung băng bích cực trần, nàng nhưng toàn thân lấp lóa nhiều loại mỹ quang tuyệt thế, đồng dạng còn muốn nằm phía trên cái gọi là thần sứ thánh khiết bên trong thế giới này.

Nàng đang ngừng thở, nén hô hấp đang càng lúc càng trở nên kịch liệt lại trong lòng, ghé sát mặt vào dây cung kia để lên tầm ngắm...

Không thực sự có mũi tên, chỉ có loại nào đó địa linh cùng thiên linh lạnh lẽo nguyên tố nô nê hội tụ lại, miễn cưỡng giống với ảo ảnh băng không.

Sát khí, sát khí khoanh khắc muốn áp chế xuống toàn diện mấy ngàn km đại dương, toàn diện quốc gia hải dương lặn sâu bên dưới.

Buông tay...

Sau một khắc, chẳng có thấy gì...

Là màn trắng dị sương, hay là thiên địa đã biến mất đi rồi!?

Rất xa, rất mờ ảo, cũng chẳng có sinh vật nào biết chuyện gì vừa xảy ra, biến dị sương bạch tuyết kia từ lúc nào đã chiếm hữu nhân gian dương thế...

Nàng tựa hồ bắn phá tới lực lượng này, đã là mạnh mẽ nhất mình có thể đạt được, bao hàm đã đặt sát khí nặng nề linh hồn mình bên trong, là lửa oán hận sinh ra sát khí, sát khí động lại lạnh lẽo không gì sánh được...

Nàng là Mục Ninh Tuyết.

Mạc Phàm bị thương, Mạc Phàm bị uy hiếp... Nàng đơn giản sẽ đem kẻ đó vĩnh hằng chôn sống, bằng bất cứ giá nào!!!

“Rít ~~~~~”

Cùng với yên tĩnh trước đó tuyệt nhiên không giống, thời khắc dị sương vừa rời khỏi dây cung, bắn tràn vào không gian vị diện, cả mấy ngàn lớp băng không hóa thành bụi cát, cuồng vũ thần tốc oanh tạc đến vị trí mục tiêu.

Một tiếng gió rít gào như bị vặn vẹo đến tột ra nhiều mảnh, đọng lại vết chân chim khổng lồ xanh nhạt, âm độ lạnh lẽo cắt ngang mặt nước biển. Trời cao nếu là một mặt kính màu xám rộng lớn vô ngần, thời khắc dị sương thần tiên này xuyên phá, vết nứt lập tức trải rộng toàn bộ như một ngôi sao băng quét xuống vị diện, tách trần lớp vỏ.

Cảm thấu được sự lạnh lẽo đến run người này, dày đặc Thánh Thành lực lượng cùng Parthenon lực lượng, bao quát bốn vị lãnh tụ cao nhất bên trong quang minh thần sứ đang vây quanh Lucifer cũng chìm trong sợ hãi, đến sống lưng cũng tựa như đóng băng mất rồi.

Loại này công kích cấp bậc, cấm chú... cấm chú bên trong ma pháp nhân loại có thể đạt tới sao!?

Mười sáu cánh Sĩ thiên sứ dưới truyền thuyết tồn tại, sợ rằng cũng chỉ có vậy...

Bất giác cảm nhận được cái gì đó bạch quang hay ngọc quang nhấp nháy chạy ngang qua, loại âm hàn thấu xương kia rõ ràng vượt cả cực hạn chịu đựng, không cầu miễn cưỡng va chạm, cũng không cách nào giải thích được vì sao mình lại không bị bức vỡ ra mà chết.

Có thể là vị thần tiên nữ tử kia chương không thoát tục, tránh thoát qua mình đi...

Lucifer địa phương chính là nơi loại kia hủy diệt định vị hướng tới.

Áp lực, hàn lực, hủy diệt lực, sinh tồn lực... triệt để hình thành, móc trên yết hầu Lucifer, cứ việc hấn ngay cả hơi thở cũng đã bị đông cứng lại rồi, đừng hòng chạy đi đâu được!!!

Nhưng hấn trái lại trên ánh mắt hầu như không có nửa điểm sợ hãi, hấn nhìn thấy được, hấn thậm chí còn nghe được nhịp âm của tiếng dây cung co giãn, tiếng xé gió thô bạo từ xa, chỉ là hấn không nguyên ý di chuyển, hấn vẫn đứng nơi đó, chằm chằm nhìn lấy dị không băng quang diệt sinh kia vượt trùng lao tới.

Trên tay hấn tỏa ra cuộn cuộn vật chất tối bao bọc, những đường gân đen tuyền mờ ảo ẩn hiện bên trong ánh mắt trắng vô hồn, mạnh mẽ hóa thành Đọa lạc ma trào, hóa ảnh không lớn lắm, chỉ to cỡ bằng hai lần cánh tay nhân loại thông thường, nhưng khổng lồ khí tức lại có thể còn nằm ở phía trên cơ bắp Cự thần cấp bậc.

“Pặc... loang ~ loang ~”

“Đông!! Đông!! Đông!!”

Dị không băng sát uy lực muốn hủy thiên diệt địa bị Lucifer bắt lấy gọn gàng bằng một tay ngay trước mặt.

Xoáy xoáy, dị bằng cường hãn áp chế xuống đang không ngừng xoáy thật mạnh trên ma trảo của Lucifer, liền phát sinh không biết bao nhiêu tầng băng quang Nam Cực chính giữa bàn tay, kéo theo cái vòng tròn ánh sao ngân ra mấy chục km xung quanh.

Dĩ nhiên dù cho Lucifer có cường hãn thể chất siêu thực đến mấy, để vương tồn tại cũng không hẳn không cảm nhận được đau đớn bạo phát kia.

Là chân chính cảm giác đang cảm trên tay một ngôi sao lạnh lẽo trên bầu trời, mà thậm chí còn là cực tốc vũ bão rơi xuống...

Ma trảo liên tục xuất huyết, bóc gân, đông mạch lại... nhưng đồng dạng một bên, luồng bạch quang tái tạo trong cơ thể hãn cường hãn điều tiết vô cùng kịp thời, nát lại hồi, đông lại tan, tốc độ tái sinh vì vậy muốn đuổi kịp so với hủy diệt lực lượng.

Hấp thu bạch tinh linh Nina, đúng là mang lại lợi ích không gì sánh nổi cho Lucifer!!!

Lực chấn bùng nổ về phía sau hãn tạo thành một dãy núi tuyết giữa đại dương khiến ai nấy cũng đều瑟瑟, không khỏi liên tục nhích lùi về sau nhiều bước.

Ngắn ngủi rung động thời gian, dị không băng sát trong khoảnh khắc từ vô cùng mạnh mẽ, rồi yếu dần, chậm dần, mãi cũng bị vật chất tối áp chế lại, đông đặc thành băng tinh tiễn không hơn không kém.

Dị không, băng nguyên tố, có thể sánh được với vật chất tối sao???

Không có... mãi mãi không cùng trình độ!!!

Lucifer thả băng tiễn trong tay ra, mũi tên giờ phút này cũng không khác gì một vụn củi đen lèm nhèm là mấy, dần dần tan rã thành bụi rơi xuống biển.

“Còn nữa không?” Lucifer ánh mắt có chút hồ hững, cũng là mang mấy phần dè bĩu khinh thường.

Hãn dạng này chính là triệt để phô diễn thực lực ra rồi, một lần mãi mãi phát ra cái âm thanh khẳng định với toàn bộ Thánh Thành bên trên.

Dù các người có đông hơn nữa...

Ta cũng không ngại!!!

Thiên sứ lực lượng, thần nữ, kỵ sĩ Parthenon, kể cả Mạc Phàm từ sau khi瑟瑟 chứng kiến, cơ tim hết thấy cũng đập thật nhanh để cảm nhận được, tên này dĩ nhiên còn có thể sức mạnh áp đảo tuyệt đối như vậy sao?

Tiền băng cực trần xuất ra, cứ việc không so sánh được với “Thánh hỏa tịnh thể” của Mạc Phàm bùng nổ, nhưng chắc chắn đã vượt khỏi ma pháp chương không đỉnh cao nhất trong nhân giới rồi... không phải là yếu ớt lực lượng đến nỗi có thể tan rã trực tiếp trên tay.

Cái này nếu so với tan rã kết giới của Lãnh nguyệt yêu thần, thậm chí thuộc về mức độ lão tổ đàn áp xuống để dạy bảo cũng được!!!

Bất quá ánh mắt Lucifer đặt lên người Mục Ninh Tuyết, hãn dành cho nàng loại âm thầm lời tán thưởng không ngớt.

Mục Ninh Tuyết xuất hiện từ trên cao đáp xuống không gian bệ thạch do Ảnh duệ trưởng giả dựng lên để đám Mạc Phàm có thể đứng giữa đại dương. Nàng liếc nhìn Lucifer một khắc nhưng rất nhanh lười quan tâm hãn, một mạch đi tới vị trí bên Mạc Phàm.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng thấy được cái gọi là Tà Thần hình thái, ánh mắt hãn vô cùng sắc liễm quả quyết, vành cổ hai bên khắc lên những loại cổ ngữ huyết văn, có vẻ như nó kéo dài đến bao phủ toàn phần thân bên dưới nếu không được bộ phục trang che lại, thần khí tỏa ra lăm lăm cùng về ngoài cao lớn hơn so với bình thường.

Nhẹ nhàng, Mục Ninh Tuyết tiến tới, Mạc Phàm đối với hầu hết những nữ nhi khác hiếm khi bị động như vậy, hãn chỉ có thể đứng đó nhìn, trong lòng canh cánh những lời không thể cất lên.

“Người bị thương...”

“Há, ta...” Mạc Phàm ngáp ngừng mở được nửa lời đáp.

“...Rất nặng!!”

Mục Ninh Tuyết không cho hãn nói dứt lời, nàng trong giây phút tới gần hãn đã đánh dấu được vị trí thương thể rất nặng kia.

Ban này Mạc Phàm dùng “giám ảnh” để áp đặt tầm nhìn lên Tâm Hạ cùng Asha Corea, đồng dạng là hai nữ nhân có tâm linh và không gian hệ tu vi cực cường cảnh giới, nhưng tinh thần lực các nàng đối với Mạc Phàm rõ ràng không cùng cấp bậc để so sánh, vết thương dù to cách mấy cũng như thế che giấu thành công.

Nhưng Mục Ninh Tuyết thì lại khác, không phải là nàng cảnh giới tinh thần cao hơn hai vị nữ nhân Parthenon, mà là bất chấp việc bị tinh thần lực Mạc Phàm áp chế xuống, nàng tồn tại là băng linh chi thể, nhẹ nhàng lướt qua cũng sẽ thấy không khí mật độ thay đổi, dễ dàng đoán được tồn tại một vùng rỗng khuếch trên bụng hãn.

Tâm Hạ, Asha Corea cùng Mục Bạch, Trương Tiểu Hầu và Triệu Mân Duyên lộ mấy phần kinh hãi khi nhìn vào một lỗ đen mực giữa bụng Mạc Phàm sau khi Mục Ninh Tuyết kéo áo hắn lên, đó là vòng xoáy vật chất tối, kéo dài từ bụng đến tận sau lưng, nếu không phải Mạc Phàm có thể chất vượt trội, đồng thời dùng hỏa sinh niết bàn cầm chừng thì tuyệt đối loại lỗ đen ghê sợ kia sẽ càng lúc càng lớn để đoạt lấy mạng sống hắn.

Ánh mắt mọi người lúc này đổ dồn tới Tâm Hạ, nàng nhận ra được nhưng nàng nhanh chóng lắc đầu cùng vẻ mặt đau lòng nhiều phần than trách chính mình.

“Ta có thể bịt kín lại miệng vết thương, nhưng thực sự lực lượng này đem so với hắc ám vật chất còn mạnh mẽ hơn, Lucifer tạo ra nó chính là loại hoàn hảo nhất của hắc ám tà năng, mạnh mẽ trấn áp bách ma pháp cùng tất cả các nguyên tố, vật chất khác từng tồn tại, ta thực sự không có cách nào tận gốc loại trừ nó ra. Bất quá ca ca, ta sẽ cố gắng nghĩ cách...”

Asha Corea không nói lời nào, nàng quay mặt đi nơi khác như định tìm kiếm một thứ gì, cũng chẳng buồn nhìn tiếp hay hỏi han gì Mạc Phàm, việc này khiến hắn có chút chột dạ.

Mục Ninh Tuyết suy nghĩ một chút rồi đặt tay nàng lên vùng bụng của Mạc Phàm, nàng nhắm mắt lại tập trung niệm lực để tạm thời đóng băng vết thương, làm chậm vật chất tối. Hàn băng xâm nhập cùng vật chất tối trực tiếp va chạm, xung đột làm cơ thể Mạc Phàm dù là đế vương mạnh mẽ cũng cảm thấy lạnh người đến run rẩy.

“Yên, còn nhúc nhích một cái, ta liền đem ngươi đóng băng cùng với đại dương này!!”

Mọi người nghe được câu này của Mục Ninh Tuyết, chín phần là mặt mũi tái xanh. Đúng là trên thế giới này đối với Mạc Phàm mà nói, ác ma có đáng sợ đến đâu đi nữa thì cao nhất cũng chỉ có thể xếp hàng đệ nhị.

...

Mãi một lúc, Mục Ninh Tuyết cũng tạm thời đông lại được vùng trước và sau lưng của Mạc Phàm, nàng phải dùng rất nhiều băng nguyên tố để tạm thời làm chậm lại một ít vật chất tối tà năng. Nhưng vấn đề là, loại năng lượng đáng sợ kia vẫn là đang tiếp tục cắn nuốt băng tinh chi, đến khi nuốt toàn bộ, nó vẫn sẽ lại bùng phát.

“Tuyệt tuyệt, ta sẽ tìm cách sau, ngươi chưa hoàn toàn hồi phục, đừng nên hao tâm nữa, cũng đừng lại sử dụng chuỗi ma cung kia”.

Mạc Phàm vịn hai vai Mục Ninh Tuyết lại không cho nàng vận ma pháp, rồi từ từ ôm chặt cơ thể thánh khiết ấy.

Bản thân Mạc Phàm cũng là vô cùng đau lòng, lần gần nhất hắn mở mắt ra sau một năm bế quan thì đại bảo bối của hắn đã bị dồn ép lên Nam Cực lạnh lẽo chịu khổ sinh tồn, lúc hắn thoát khỏi Thánh Thành giam giữ thì đại chiến xảy ra, Mục Ninh Tuyết lại suýt chết dưới tay Raphael.

Bây giờ nàng thương thể chưa khỏi thì đã phải lao tâm, dồn nguyên khí giữ mạng cho hắn.

Mục Ninh Tuyết cũng là để Mạc Phàm tùy tiện, nàng tựa mặt trên vai hắn như muốn trút bỏ hết tâm sự suốt thời gian qua.

Hai thân ảnh cùng sở hữu mái tóc dài bạc trắng đang ôm chầm lấy nhau, một băng chi nữ vương, một tà thần viêm đế, vẻ đẹp của hoả cùng băng khí chất hoà quyện phản chiếu trên mặt biển của buổi hoàng hôn chiều tà, óng ánh, tinh khiết và bất diệt.

...

...

Mặt trời đã xuống núi hắc, màn đêm đen lạnh giá đang ngự trị ở nửa bán cầu này.

Nhìn bao quát một vòng ngập trời quân chủng hào quang như thiên binh thần tướng, Lucifer tuy nói miệng mạnh bạo như vậy, nhưng đánh hết chỗ này binh lực, giết hết chỗ này cường đại pháp sư, còn là chí cao thiên sứ tồn tại...

Không nói bản thân chính hắn chưa đạt được trạng thái đỉnh cao hoàn hảo thực sự để đối đầu tầng này dày đặc, chỉ riêng việc ma năng hao tổn, một mặt không có mấy cơ hội sống sót rồi.

Hắn thể hiện ra khí tràng, một phần muốn điều tiết sự lẫm liệt ấy lại, nhưng có vẻ nằm trong dự đoán ban đầu...

Quang minh đất thánh, vùng trời này tuyệt đối chỉ có đặt thủ cấp xuống để tế bái, nói sợ hãi chỉ bằng thừa, ngàn năm trước cũng vậy, ngàn năm sau chẳng bao giờ thay đổi.

“Michael, ngươi chẳng phải rất muốn cùng ta giải quyết một trận phân định thắng thua sao, suốt quãng đời phải đeo trên người cái lời nguyện gán ghép đó không dễ chịu gì, xuống đây, ta cùng ngươi đơn đả độc đấu đánh vài trăm hiệp?” Lucifer bắt ngờ lên tiếng.

Há...

Đừng nói Michael, kể cả Mạc Phàm nghe được, tự nhiên khóe miệng cũng có hơi co giật.

Cái tên này, dĩ nhiên giao hoạt như vậy...

Đánh thẳng vào cái tâm lý ám ảnh của Michael, không nghĩ tới thủ pháp của kẻ sống ngàn năm, cũng là bậc thầy để học hỏi.

Mạc Phàm cũng coi như kẻ biết thức thời, nhưng so ra thật sự, tên này là kẻ thù của mình, bao quát cũng muốn ở cấp bậc trưởng bối mất rồi!

Remiel thấy đáng đáp Michael do dự suy nghĩ, sợ rằng hắn sẽ cảm tính hành động quyết đấu, đang định nói gì đó, nhưng không kịp.

“Tốt, ngươi thực sự cho rằng mình không thể bị ta diệt sao?” Đại thiên sứ trưởng Michael liếc mắt, cao cao tại thượng như một sứ giả thẩm phán ghim cái nhìn án tử lên người Lucifer.

Sặc!!!

“Thật sự bị lừa?” Ánh duệ trưởng giả cùng Triệu Mãn Duyên đang im lặng bỗng đồng thời tròn mắt nhìn.

Toàn bộ mọi người trong giây phút đều trừng ra cái bộ mặt khó coi, cái này cũng là mười phần ngảm hiểu món nợ này nhất quyết Michael muốn tự tay mình trả xong. Nếu hắn chiến thắng thì không có gì để phản nản, nhưng họa chẳng lọt vào lưới thương Lucifer, chẳng khác nào tạo cơ hội cho hắn gây sức ép.

Nhân gian lãnh tụ người chấp chương, quyết định này cũng quá cảm tính rồi!!

“Ngưu b... hê hê hê, lần tới, nếu ta dẫn dụ tên Michael xuống hắc ám vị diện quyết đấu, không biết chừng cũng có cơ hội so tài một phen”. Ánh duệ trưởng giả hớn hơ nói rằng.

“...”

Lucifer nở nụ cười, một cái nụ cười bạo phát vòng vây trước mắt, hắn nhưng lưu lại rất nhiều phương án, chỉ là không nghĩ tới thứ cái tiểu lựa chọn khó xảy ra nhất... lại dĩ nhiên có thể thành sự thật.

“Thánh Thành đại đạo, dưới quang minh của ta nghe lệnh”. Michael vỗ cánh bay cao hơn khỏi đội ngũ.

“Kẻ địch bên dưới kia... toàn quân tấn công, được phép giết chết tại chỗ!!!” Michael hét lớn ra lệnh.

Mạc Phàm suýt nữa té xuống đất, khoảnh khắc cũng muốn bái sư cái mặt dày trạng thái của Michael mất rồi, hôm nay hắn mới phát hiện chính mình thực sự ở phương diện này thua kém những gã thiên sứ khá nhiều đi.

“Thân ân cuộn cuộn!!!”

“Thân ân cuộn cuộn!!!”

“Thân ân cuộn cuộn!!!”

Toàn bộ đại đạo Thánh Thành sùng sốt một chút, nhưng rất nhanh từ nét mặt kích lên mấy phần trắng hoa, bùng nổ hò hét, tạo nên cái sử thi thần thoại chiến trường, âm âm trên giữa trời đổ xuống xông pha.

Michael vứt bỏ cái sĩ diện của mình, hắn nhưng lúc này thực sự rõ ràng xứng đáng là người đứng đầu quang minh đất thánh.

Là chân chính thần tướng trách nhiệm, để mang lại viễn cảnh không hối hận.

“Hèn nhát...” Lucifer cười khò cất tiếng, kèm theo hành động nhún vai khinh bỉ Michael.

Hắn nhưng dù sao cũng đã chọn xong lá bài tẩy cho mình...

“Ta dù sao cũng đã lấy được thứ thuộc về mình, cũng nên cho các ngươi cơ hội phục hồi Thánh Thành một thoáng, thoải mái diệt sinh như thế này vẫn tính là có chút thỏa mãn”.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại...” Lucifer trong lúc nhất thời nhìn về hướng Mạc Phàm.

Trong lúc chưa ai hiểu lời lẽ của hắn, đột nhiên rắc một tiếng, hắc quang nghìn nghịt tỏa ra từ thiên không tít trên lưu vực cao nhất vùng trời, Hắc Thiên Họa Kích không có dấu hiệu nào xuất hiện, vũ bão mang theo ngàn ngàn tà khí đâm thẳng xuống người của Lucifer.

“Ầm ầm ầm!!!”

Một kích này diễn ra uy lực cường đại, tạo thành một cột long lân hắc trụ, để cho thiên binh Thánh Thành lóe mắt lên, không có trực tiếp dám lao lại gần, mà cũng cái nhất kích này, đột nhiên xé địa phương Lucifer xuống tận sâu đại dương rồi nhanh chóng làm rạn nứt không gian, xuyên hắn trở về luyện ngục hắc ám vị diện.

Hàng ngàn năm là quãng thời gian đủ dài, đủ để Lucifer nhận ra một bài học, hắn phải chừa đường lui cho mình, không cần phải chết vô nghĩa.

Sau cái Thánh hỏa tịnh thể của Mạc Phàm, Lucifer đã giữ nguyên vị trí Hắc Thiên Hỏa Kích tận cùng trên thiên không, một mặt tập hợp cường lực để trong tình huống nguy nan, hảo hảo kịp thời đâm trực tiếp hấn tổng xuống thẳng vị diện của mình.

Mọi người ở trên đều là ngơ ngác nhìn nhau, thần thờ, không ai nghĩ tới Lucifer sẽ dùng chính Hắc Thiên Hỏa Kích hủy diệt kia đâm vào chính mình, để mang hấn trở về luyện ngục.

Cứ như vậy, hấn đã thoát khỏi gong kim chương khổng lồ của tất cả các Đại thiên sứ trưởng, của thiên quân quang minh, bao quát cả vạn kỵ sĩ Thần Miếu mà không hề có một chút trở ngại nào.

Bầu không khí này ngưng ngừng cùng lạc điệu đến mức cũng không biết nên diễn tả thế nào cho hợp lý được.

Thánh Thành... ngốc trẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tái thiết

Một bầu không khí im lặng như tờ thoáng qua, toàn bộ mọi người sau khi theo truyền tống trận cổ pháp trở về tòa thành vàng son bọc kim, lúc này mặt mũi vẫn còn chưa có phục hồi khí sắc, khó tin tưởng những gì vừa xảy ra trước mắt mình.

Chiến thắng đã cách rất gần rồi, tên ma quỷ nguy hiểm nhất sắp bị tiêu diệt, vậy mà hấn có thể thoát đi giữa bốn bề vây công dễ dàng như thế!!!

Thiên không ảo ảnh Michael tạo ra đã tan nát không còn lại chút gì, mà đại địa bên dưới cũng đồng dạng chìm trong tro tàn bám bụi, điểm còn tốt duy nhất là toà thánh điện linh thiêng ngàn năm vẫn hiên ngang đứng vững được, để đại biểu cho quang minh quật cực cường vĩnh hằng tồn tại.

Thời gian đang thông thả cất bước, theo Thánh thành phát sinh trận biến cố này, đám người trong thành may mắn còn sống cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng. Bản thân họ sống ở quang minh hoàng kim này lâu như vậy, Thánh Thành nhưng chưa từng có để con dân của mình chịu đến nửa điểm cực khổ, bọn họ tin tưởng đại thiên sứ trưởng, cũng tin tưởng Thánh thành, thậm chí làm ra thái độ kiên quyết, một tư thế muốn cùng thế lực tà ác bên ngoài chống lại đến cùng.

Kết quả, bọn họ chiến thắng... nhưng không có ăn mừng.

Mọi người tự an ủi truyền tai nói với nhau rằng nó chấm dứt rồi, bình minh cuối cùng vẫn trở lên trên đỉnh đầu, chúng ta đã chiến thắng rồi...

Chỉ là, tại sao ai cũng ghen ngào như vậy?

Trận chiến này, rốt cục vì đâu lại quá khó để chịu đựng như vậy?

Kẻ gây ra nguồn cơn của trận phân tranh này, sắp xếp hết thảy chồng chất kế hoạch, bao gồm tẩu thoát thành công, phi thường để lại cho Quang Minh thần điện chìm trong cực hạn trọng thương, khí thế của thành trì thủ hộ nhân loại giờ phút bỗng chốc yếu đi rõ ràng.

Bao nhiêu sinh mạng ngã xuống, đến cùng là ai giành thắng lợi?

Bọn họ rất nhiều người căn bản không biết phát sinh cái gì, thật giống như ngoài thành có thiên ngoại tà ma nào đó vừa lướt qua, một mặt kéo đi hết thảy an bình cùng tín ngưỡng niềm tin.

Một kẻ duy nhất, một người quen cũ nhưng xa lạ... tựa hồ chỉ có một mình hấn, thực sự khiến cho Thánh Thành triệt để mất đi uy nghiêm, như là người cha đang vờn những đứa con nhỏ hư hỏng của mình vậy!

"Hấn đã thoát rồi, nhưng tạm thời hấn sẽ không lại dám xuất hiện một khoảng thời gian nữa, ít nhất chúng ta vẫn còn thời gian tái thiết lại Thánh Thành". Saga cất giọng phá vỡ bầu không khí không hề dễ chịu này.

"Khôn kiếp, tên giáo hoạt đáng hận này vậy mà vẫn không có đem hấn trước vạch phán xử được!" Remiel tức giận nói.

Đại thiên sứ trưởng Michael không nói gì, hấn trừng bộ mặt nghiêm nghị đi tới địa phương đám Mạc Phàm đang đứng, cũng không có bất kỳ thù hạ nào đồng thời theo sau.

Mặt đối mặt, Mạc Phàm cũng là nở một nụ cười khổ, nói với Michael:

"Bắt đầu giải quyết luôn sao?"

Trước đó, chính hấn và Michael cũng biết sớm muộn sẽ phải đương đầu, đối với Michael mà nói, hấn tuy không tính là không có lương tâm, nhưng quy

tắc vẫn là quy tắc, Michael coi như không vì bản thân, cũng sẽ không tha cho bất cứ ai giết chết những đại thiên sứ trưởng khác.

“Mạc Phàm, người giết Sarel, kết quả thẩm phán đã phán người vô tội, chúng ta có thể nhắm một mắt cho qua. Người cùng đồng bọn của mình giết rất nhiều thành tài giả, thánh ảnh giả ở Thánh Thành, phá hủy rất nhiều kiến trúc khu vực Thánh Thành, chính ta coi như là người sai trước, sẽ đem trọng trách bản thân chuộc lại lỗi lầm, một mặt khác người đồng thời khám phá ra Lucifer chân tướng, hỗ trợ cứu nguy... triệt để cũng xem xét cho qua được...”

“Nhưng sự tình của Raphael, người giải thích thế nào?” Michael đột nhiên lạnh lẽo hàn ý tỏa ra từ đôi mắt, nói tới đây.

Mạc Phàm ngáp ngừng một chút, rồi cũng thẳng thắn nhìn vào Michael, bàn tay của hắn vẫn đang nắm chặt tay Mục Ninh Tuyết bên cạnh.

“Hắn vì bản thân mình mà đánh đổi mạng của rất nhiều người vô tội trong thành thị bằng thủy kiếp của mình... bắt quá cư dân của các người ta không mấy phải đặt nặng quan tâm trách nhiệm. Nhưng trọng yếu chính là định giết đại lão bà của ta, cái này vốn dĩ không cần xem xét, ta đành phải giúp các người loại bỏ một tên cặn bã nữa!!” Mạc Phàm cũng cứng rắn đáp lại lời Michael.

Uriel và cả Remiel ở ngay phía sau cũng là mặt mũi tối sầm, chính Michael đã cố tình mở cho Mạc Phàm một con đường nếu như hắn tỏ ra biết điều.

Sau những chuyện vừa xảy ra, Michael biết rõ Mạc Phàm không phải loại giết người vô cớ, vô luận là Sarel hay là Raphael, đều là do bọn hắn tự chuốc lấy.

Chỉ là Mạc Phàm lại không cho Michael và những đại thiên sứ còn lại một chút mặt mũi, hắn là cả gan dám thừa nhận hạ sát đại thiên sứ trưởng của Thánh Thành trước đây đặc công dân xung quanh như thể đem hết tội lỗi một lần nói xuống.

"Mạc Phàm, chúng ta làm việc đều là vì Thánh thành, không phải vì bản thân chúng ta, người không thể lạm sát tùy ý, rồi lại phui tay xem như không có chuyện gì!" Uriel đột nhiên bất mãn nói lại.

Lời này buông ra, thực giống như khiến bầu không khí không mấy dễ chịu đồng thời tăng áp suất đến nghẹt thở lên.

Là căng thẳng triệt để leo thang!!

Mục Ninh Tuyết đứng ở bên cạnh Mạc Phàm, cứ việc không nói lời nào, nhưng tư thế của nàng rất rõ ràng, chỉ cần bọn họ dám ra tay động thủ, nàng nhất định sẽ không có khách sáo, kể cả có là si thiên sứ chí cao vô thượng!

Diệp Tâm Hạ cũng đã sẵn sàng để ra lệnh các Parthenon kỵ sĩ chữa mũi giáo.

Bao quát Triệu Mẫn Duyên, Mục Bạch, Trương Tiểu Hài, tất cả mọi người đều tiến tới sau lưng Mạc Phàm, bọn họ nhất nhất sẽ tử chiến đến cùng cho dù thực sự phải đối đầu với toàn bộ Thánh Thành một lần nữa.

"Ta hi vọng các người hiểu rõ đúng sai, được mất trong chuyện này, không ai lại muốn có thêm cảnh đầu rơi máu chảy, chúng ta đã mất mát quá nhiều rồi, hơn thế nữa mối nguy cơ vẫn còn có ngoài kia!" Saga đối với mọi người liền nhanh chóng đưa ra lời khuyên giải.

Không thể không một lần nữa xem kỹ lại chiến tranh sắp mở ra.

Michael hơi cau mày, nhìn chằm chằm về phía Mạc Phàm cùng đồng bọn, hắn nhưng sau cũng gật đầu thở dài một cái, ngữ khí có mấy phần trầm thấp nói rằng:

“Các người có thể đi!”

...

Mọi người thở phào, dĩ nhiên phải là an lành nhẹ nhõm đến lấy làm hoan hỉ. Thật không muốn chiến đấu thêm nữa rồi... .

Bất luận là Michael bất đắc dĩ bỏ qua vì mục đích lâu dài hơn để bảo vệ căn cơ Thánh thành, hay là hắn cũng không muốn tiếp tục tranh đấu vô nghĩa, kết quả tuyệt đối vạn vạn phù hợp, không ai không tán thành chấp nhận.

Thánh thành thật sự đã chịu thỏa hiệp rồi!!

“Há, tốt, ít ra ta không có nhận định sai lầm, ta trước nay vốn không thích Thánh Thành, vèn vèn là bởi vì Saga, nhưng hiện tại lại cảm thấy cũng không phải tất cả các người đều đáng cảm hận đến vậy”.

"Có dịp đến Trung Quốc ta sẽ mời tất cả các người ăn một bữa tiểu thái hà đặc sản!!!"

Trong giây lát, Mạc Phàm nói cười vui vẻ, thậm chí còn định tiến tới vỗ vai Michael nhưng rất nhanh liền bị lờm một cái, cũng gật đầu đứng gượng.

Hành động này của hắn khiến mọi người không khỏi phì cười, mà bản thân bọn họ cũng được thở phào vui vẻ, không cần phải tiếp tục lao chiến.

"Vẫn có chút thắc mắc, làm sao người có thể từ hắc ám vị diện trở lại, người có gặp lão già xác ướp kia không?" Mạc Phàm hỏi rằng.

"Ta rất mạnh!!!" Michael trực tiếp trả lời.

"..."

Saga cũng tiến đến gần Mạc Phàm chào hỏi.

"Lão sư, ta phải trở về xây dựng, tái thiết lại Thánh Thành, nhất định sẽ làm nó trở nên tốt hơn, đồng thời cũng cảm ơn mọi người rất nhiều, sau này nếu cần hỗ trợ cứ đến tìm ta. Cuộc chiến này có lẽ chỉ mới bắt đầu, mong người hãy bảo trọng!"

"Hào, người cũng vậy đi!" Mạc Phàm gật đầu, tươi cười xoa đầu Saga, hẳn nhìn nàng lúc này cũng không khỏi một phần tự hào.

"Chúng ta trở về thôi!"

Mọi người tách ra hai hướng, các đại thiên sứ cùng các nhân viên thánh chức quay về nội vụ công việc của mình, còn nhóm Mạc Phàm quyết định tới Anpơ học phủ để nhập hội cùng Trương Thiệu Như, Blanche lão sư, Heidy, Mục Nô Kiều...

Chỉ là, Mạc Phàm không nhìn thấy Asha Corea đã đi đâu.

"Mạc Phàm, ta hi vọng người chọn đúng phe trong cuộc chiến này, Lucifer không phải kẻ chỉ sử dụng sức mạnh để chường không." Bỗng nhiên Michael nhớ ra cái gì đó, hẳn nhanh chóng tiếp tục mở lời.

Mạc Phàm không có quay lại nhìn Michael, chỉ đứng đó dùng giọng nói kiên định đáp lại:

"Ta không làm việc cho Thánh Thành, cũng chưa giống cùng người là bằng hữu".

"Bất quá, ta sẽ săn đuổi hẳn!!!"

...

Hầu như tất cả mọi người đã bắt đầu di chuyển, chỉ còn lại Michael và Remiel đứng cùng nhau.

"Người để bọn hẳn đi như vậy thật sao?". Remiel vẫn còn nghi hoặc vì quyết định của Michael.

Michael im lặng một lúc lâu, ánh mắt nhìn xa xăm suy tính, cuối cùng vẫn là một cái thở dài.

"Bọn hẳn đã một tay giết chết rất nhiều người của chúng ta, nắm giữ sức mạnh vượt quá sự cho phép của tự nhiên pháp tắc, nếu đổi lại là bình thường, dù không tuyệt diệt cũng sẽ không nên để bọn hẳn tự do như vậy".

"Chúng ta đã tổn thất hai đại thiên sứ... không, là ba, Raguel có lẽ cũng đã chết, rất nhiều thánh ảnh, thánh tài giả cùng với những người bình thường của toà thành này đã chết đi..."

"Hơn nữa sau khi những sự kiện này xảy ra, đặc biệt là trong khoảng thời gian ở bên dưới hắc ám vị diện, ta đã thấy trong chuyện này có quá nhiều điểm kỳ lạ, nhất là tên ma quỷ kia đã xuất hiện, hẳn thao túng tất cả mọi thứ".

"Ta có cảm giác, hẳn là nhắm vào Mạc Phàm, chỉ là ta không có cách nào giải thích được... Cho nên Remiel, đây đã là giải pháp tốt nhất, Mạc Phàm hiện tại không phải là vấn đề then chốt của chúng ta, mà là chìa khóa duy nhất để cùng chúng ta đối đầu với hẳn!" Michael khẳng định.

"Thôi được, chúng ta quay về, hảo hảo sửa chữa đống lộn xộn này".

Remiel dứt lời cũng đã rời đi, chỉ còn lại Michael lẳng lặng đứng đó, nhìn đám người Mạc Phàm cho đến khi chỉ còn thấy mờ mờ thân ảnh.

Là lòng tin...

Kẻ như Michael đến cuối cùng, vẫn là đã thay đổi, hẳn không do dự xóa đi cái bảo lưu cố hữu trong tâm trí mình.

Bản ngã gắn ghép của mình, Lucifer sao!?

Michael nhưng giờ phút này đã thông suốt, hẳn không phải đeo bám cái lời nguyên nặng nề như vậy nữa... Hẳn cũng đã có đồng đội rồi!!

Mà Michael thay đổi, đại biểu Thánh Thành tái thiết lần này sẽ hoàn toàn lột xác thay đổi.

Một Thánh Thành gắn kết hơn, dưới quang minh lừng lẫy thánh quang hơn... một Thánh Thành sẵn sàng sửa sai khi cần thiết!

Một Thánh Thành như vậy chuẩn bị ra đời, còn đáng sợ, cao thượng đến chừng nào!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Điều trị

Anpơ học phủ,

Tất cả đều đã mệt mỏi sau trận chiến ngày hôm trước, Perry viện trưởng đề Blanche lão sư bố trí nơi tạm nghỉ cho bọn họ.

Mọi người đều đã về phòng nghỉ ngơi hồi phục, chỉ có Mục Ninh Tuyết là vẫn không yên tâm về Mạc Phàm, kiên quyết ở bên cạnh chăm sóc hắn. Dù xác thực theo tình huống bản thân, nàng đã tiêu hao cực lớn lượng sinh thể cùng ma năng, bao quát cả linh hồn cũng chịu đến phần chấn không nhỏ khi rút quá nhiều hồn lực để sử dụng cực trần ma cung, cả người dĩ nhiên sẽ phi thường phát sinh hiện tượng chóng mặt hoa mắt, đồng điệu với tinh thần hao tổn nặng nề.

Diệp Tâm Hạ cùng Mạc Phàm phải kiên quyết khuyên bảo lắm, nàng mới đồng ý trở về phòng nghỉ ngơi.

Lại nói về Mạc Phàm, hắn hiển nhiên là tàn tạ nhất trong đám. Thương thế gây ra bởi Lucifer thật sự vẫn không thể bình phục, Mục Ninh Tuyết và Diệp Tâm Hạ đều rất lo lắng, loay hoay nghĩ đủ phương pháp để chữa trị vết thương đang mỗi lúc mỗi phát sinh thêm phần biến hóa, nhất nhất nguy hiểm vện đường.

Cả đêm qua Tâm Hạ đều ở bên cạnh Mạc Phàm điều trị, chỉ là mọi cố gắng suốt đêm hầu như không có kết quả. Thần nữ Pathemon bắt đầu đi một đến độ gục người thiếp đi trên thân hắn từ lúc nào chẳng hay.

"Cộc cộc cộc!"

...

"Cộc cộc cộc!"

Tiếng gõ cửa phòng đến lần thứ hai vang lên, Mạc Phàm mới mở được ít ỏi hai mắt ra, hắn lắc lắc nhẹ người Tâm Hạ, gọi nàng dậy.

Mà cái này mơ hồ tỉnh giấc, Tâm Hạ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên đã nghe tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, một mặt thói quen nhanh chóng xịt một ít nước ẩm lên mặt, thoáng thoáng cho da dẻ tươi tắn hơn một chút rồi mới cất lời.

"Ai đó?"

"Chắc là Tuyết Tuyết, ta đã bảo nàng hảo hảo nghỉ ngơi nhưng nàng lại không nghe lời ta rồi."

"Vết thương của ngươi đang chuyển biến xấu, ngươi nằm đó đi, để ta mở cửa!" Mạc Phàm ngồi dậy vừa định bước xuống đi ra cửa, nhưng Tâm Hạ nhanh chóng ngăn lại.

"Cách ~~~~"

Cánh cửa phòng được mở ra từ phía bên trong, lập tức xuất hiện ở đầu một cái thân ảnh nữ tử tóc vàng, khuôn mặt xinh đẹp, vô cùng tươi tắn như mùa xuân cùng ánh mắt lạnh lợi, đang rụt rè đứng ở trước cửa.

"Xin chào!!!" Nàng hơi ngưng ngừng một chút, cúi người lễ phép chào hỏi.

"Ngươi là ai?" Diệp Tâm Hạ lộ ra mấy phần cảnh giác, dĩ nhiên là nàng chưa bao giờ gặp qua nữ nhân này, lại cảm giác được khí tức trên người nàng có vẻ không giống nhân loại.

Mạc Phàm đang thưởng thức một ngụm trà bên cửa sổ cũng sắc phun ra.

"B... Bạch tinh tinh, nàng là bạch tinh linh của Lucifer!!!" Mạc Phàm kinh hô.

"Lucifer?" Tâm Hạ ngạc nhiên tròn mắt nhìn.

Loại này tên gọi, theo quán tính chỉ cần nhắc đến cũng khiến cho hết thảy mọi người đều không cảm lòng được mà giật mình, nhưng Tâm Hạ am hiểu tâm linh ý như vậy, trước sau cũng chẳng có một tia để phòng. Thậm chí, nàng đối với vị nữ nhi trước mặt còn mang mấy phần thiện ý ánh nhìn.

Nhìn biểu cảm của cả hai người bọn họ, nàng cũng không khỏi che miệng cười trong khoảnh khắc, lộ ra đôi đồng tử long lanh như sương nhạt nguyệt, bất động trong suốt như hoa tuyết, tuyết đối là đem lại cái cảm giác để cho người khác muốn chạy lại ôm ấp, sủng nịch.

"Ta tên là Mei, trước đây là kẻ ước triệu hoán của Lucifer, nhưng hắn đã ích kỷ giết chết tỷ tỷ duy nhất của ta, hiện giờ cũng đã đối với hắn giải trừ lệ thuộc. Trên biên hôm đó, ta mang tâm trạng buồn bã, không có điều tiết bản thân, thả mình trôi đi đến vô luận nơi nào cũng không để ý, nhưng trước sau tình huống lại lạc giữa đại dương." Nói đến đây, sắc mặt của Mei lại thoáng hiện lên vẻ u buồn, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào.

“Sau đó, ngươi làm sao lại đến tìm chúng ta?” Mạc Phàm thắc mắc.

“Ta lúc đó năng lượng đã không còn lại bao nhiêu, lại bị lạc giữa biển khơi, trong lúc đó bất ngờ gặp được Asha Corea tỷ tỷ, chính nàng đã cứu giúp và bảo ta quay về đây tìm gặp ngươi!”

Hôm đó ở trên biển, Asha Corea đã nhận ra Mei không còn dấu ấn khế ước trên người, lại bị một ít hải yêu bao vây, mặc dù là đế vương sinh vật nhưng việc lúc đó sinh tồn giữa một đại dương đầy thủy quái như thế trong tình huống cạn kiệt năng lượng là rất nguy hiểm, huống hồ đồng tộc Bạch tinh linh, sức phòng thủ thể chất bản thân nếu không tính chúc phúc thần lực sẽ tự nhiên xếp vào loại yếu nhất trong cấp độ.

Mặt khác, Mei khi đó trạng thái dĩ nhiên vô cùng không tốt, để sự hoảng loạn lẫn sợ hãi sau biến cố của tỷ tỷ mình và Lucifer ảnh hưởng, chiếm hết tâm trí nàng.

Nàng bên trong tinh linh tu luyện vốn tuổi đời rất nhỏ, loại này hồn nhiên bỗng chốc hiện giờ đã không còn người thân, ở vào hoàn cảnh hiểm nguy. Nên việc được Asha Corea cứu một mạng, đối xử tinh tế đến cực điểm, Mei liền dễ dàng chấp nhận sự giúp đỡ, biết ơn. Thậm chí còn nguyện ý đồng thời xem Asha Corea như một tỷ tỷ thứ hai của mình.

"Tỷ ấy nói ngươi bị thương bởi vật chất tối, ta bắt quá có thể xem qua cho ngươi." Mei nói rằng.

“Là như vậy sao?” Nghe nói đến đây, Mạc Phàm chợt nhớ ra điều gì, hôm trước Asha Corea không từ mà biệt, cứ ngỡ nàng muốn trốn tránh mình mà bỏ đi, không ngờ nàng vẫn âm thầm quan tâm đằng sau.

Càng làm cho hắn không ngờ tới nhất là, Asha Corea hồ biến ra một cái không tỷ vết Bạch tinh linh xinh đẹp như vậy, đặc biệt đúng nguyện vọng mong muốn sở hữu thêm một vị bác sĩ bên cạnh mình.

Quả thật trong lòng có chút thụ sủng nhược kinh, hào hào vui vẻ đi a!!!

"Mạc Phàm ca ca, ta cảm nhận được nàng đang là nói thật, khế ước liên kết với Lucifer cũng không còn". Diệp Tâm Hạ nói với Mạc Phàm thông qua ý nghĩ.

“Àn, ta đích thân chứng kiến nàng xé bỏ khế ước với hắn...” Mạc Phàm phản hồi.

Chỉ là nhìn qua dấu ấn khế ước trên người nàng đã biến mất, nội tâm của Mạc Phàm lúc này quả là có một chút dao động.

Chính mình hiện tại đang nắm giữ đầy đủ hai khế ước mất rồi, cũng không thể miễn cưỡng tích thêm một cá thể nữa.

Tiểu Viêm Cơ là con gái cưng của Mạc Phàm, chăm bón cho nàng đến cường đại như vậy, cũng là một phần tự hào của hắn rồi, tuyệt đối không thể thay thế.

Mà một bên tiểu yêu tinh Apase... tuy nói là cũng không phải chân tình mà đến, nhưng dù sao nàng vẫn coi như hảo muội muội, cũng có mâu thuẫn, cũng có xung đột, nhưng tình huống lâm nguy, đại loại nhiều lúc vẫn là thực lòng từ nội tâm đối với Mạc Phàm. Nàng dĩ nhiên cũng không thể thay thế được!!

“Sao thế?” Mei nghiêng đầu qua thắc mắc khi nhận thấy Mạc Phàm trình ra cái dáng vẻ không mấy tập trung.

“Há... không có gì, ta chẳng qua hơi bất ngờ một chút, ngươi có thể qua xem vết thương của ta, bắt quá nếu ngươi năng lượng đang cần thời gian phục hồi thì cũng không cần gượng ép!” Mạc Phàm nói rằng.

“Không toàn thịnh, nhưng cũng được một ít, vết thương trên người của ngươi không phải là quá lớn, cũng chỉ là ranh giới giữa có khả năng và không có khả năng thôi, chẳng phải trọng yếu vào ma năng vấn đề.” Mei nở nụ cười nói rằng.

Cái này cũng không phải là công kích đến cảnh giới chữa trị của Diệp Tâm Hạ, chẳng qua đối với tình huống về Lucifer, không thể dùng tư duy hay chương không thông thường để tiêu trừ, cứ việc coi như Thần nữ Pathemon ma pháp có thể đạt đến trình độ không thua kém gì đế vương bạch tinh linh cấp bậc, nhưng ở mặt hiểu rõ loại công kích kia, nhất định Mei sẽ rành rọt hơn hắn.

Mạc Phàm trong tình cảnh cũng không biết cái gì cất lời, quả thật là mười phần giống hệt hoàng đế so sánh với, mấy ngày nay thân mang trọng thương nhưng bù lại đặc biệt được toàn là những mỹ nhân tuyệt sắc đến quan tâm chăm sóc cho mình, quá là sáng khoái!!!

"À mà... Asha Corea, nàng đang ở đâu, không đi cùng ngươi sao?" Mạc Phàm hỏi lại.

"Tỷ tỷ nói rằng có chuyện cần làm, bảo ta một mình đến đây". Mei đáp lời

"Trước tiên xem vết thương". Diệp Tâm Hạ nghiêng người qua một chút cho Mei tiến lại gần bên cạnh Mạc Phàm.

Nữ tử bạch tinh linh di chuyển đến kiểm tra vết thương ở bụng của Mạc Phàm, cái kia lỗ đen vòng xoáy đã dần mở rộng hơn, bắt chấp cường đại ma pháp từ Thần nữ Parthenon can thiệp.

"Vật chất tối, vốn là do Lucifer sáng tạo ra, đặc điểm phi thường chí tà này hầu như sẽ mạnh mẽ kháng lại toàn bộ nguyên tố thuộc tính, đồng dạng cũng chẳng thể dùng phương pháp thông thường để loại bỏ. Ta chỉ có thể tạm thời thu hẹp và cầm chừng vật chất tối kia, chỉ là cơ chế của vật chất tối hoạt

động khá đặc biệt, khi đón nhận xâm lấn hủy hoại ở mức độ ngang hàng, chúng tựa hồ bỏ lại hấp thụ bên trong, đem lâu dài phát sinh bài xích rồi đâm ngược trở ra lại.

May mắn là người không thật sự lãnh phải trọn vẹn công kích, có thể còn cố gắng được. Cái này quá trình, ta sẽ cảm cực, bất quá cần thêm một cường đại sinh mệnh thần lực nữa phục chế ngay phía sau lực lượng của ta. Trong ứng ngoại hợp sẽ miễn cưỡng cho người mấy phần cơ hội sống, chỉ nhưng... tỷ tỷ của ta chết rồi... e rằng không còn người này tồn tại trên thế giới nữa!!” Mei giải thích.

"Tiến hành đi, ta hỗ trợ". Diệp Tâm Hạ nói rằng, nàng bỏ qua luôn đoạn phía sau.

Mei còn định nói thêm gì đó, nhưng nàng trên đôi mắt thấy lệ quang Tâm Hạ phát sáng lên, bản thân không khỏi sùng sốt mấy phần.

“Thần cách... nữ vương bạch tinh linh!!!”

Trong người thần nữ Parthenon, dĩ nhiên là tồn tại một cái thần thánh bên trong sinh giới như vậy, nàng nguyên bản nắm giữ là cổ thần nữ vương bạch tinh linh. Tồn tại thuộc về điển tích trong ký ức của nàng, là thần mạch duy nhất có khả năng đem người chết trở về.

Cứ việc thần hồn này còn thiếu một phần thai cốt chưa trọn vẹn, nếu không nàng tuyệt đối đại biểu ma pháp chúc phúc trì dũ xuống còn muốn ở trên bản thân Mei rất nhiều.

"Được... rồi!"

Mei đặt một tay lên bụng Mạc Phàm, bàng bạc ánh sáng màu trắng toả ra, rồi lại tụ hợp xuyên thẳng vào bên trong vòng xoáy, vừa giao thoa, lại vừa triệt tiêu lẫn nhau, sự va chạm này khiến Mạc Phàm có chút nhăn nhó đau đớn, tựa hồ chính mình đang ruột gan đều thắt lại với nhau mà vận vẹo, đau đến không thể diễn tả bằng lời.

Diệp Tâm Hạ cũng đặt một tay bên cạnh, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, diệu quang óng ánh như quang phần bao phủ lấy thân thể nàng, parthenon hồn ảnh mờ ảo hiện ra ở Tâm Hạ sau lưng.

Vật chất tối bị bạch quang của Mei chèn ép đến đâu, quang phần của Tâm Hạ lại chiếm lấy khu vực lúc trước của nó đến đâu, rồi hàn gắn bao bọc lại. Mấy giờ đồng hồ trôi qua, rốt cục chỉ còn lại một lỗ màu đen rất nhỏ được bao phủ bởi lớp tinh ngân màu trắng bên ngoài.

Gương mặt Mei lẫn Diệp Tâm Hạ lúc này có chút tái nhợt, tinh thần và năng lượng của hai nàng hao tổn ở mức không thể còn đứng vững được nữa, nhưng đối lại tâm trạng liên thờ phào nhẹ nhõm.

"Xong rồi!"

"Ta không có chữa trị hoàn toàn, chỉ là tạm thời khống chế vật chất tối, cũng để cho vết thương ngoài da người mất đi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng sáu tháng tiếp theo, người cần phải tìm ra phương pháp chữa trị dứt điểm, nếu không nó sẽ lại tái phát, vĩnh viễn sẽ mạnh mẽ ăn mòn người từ nội tạng bên trong". Mei nói rằng.

Lãnh tụ bạch ma pháp...

Đế vương bạch tinh linh...

Hai người đồng thời xuất thủ, vậy mà chỉ kim hãm được nửa năm vết thương do Lucifer để lại. Cái này không khỏi quá khủng bố rồi!!

"Chỉ nửa năm... dù sao cũng đa tạ người, không nghĩ tới tên kia thực sự mạnh mẽ đến vậy". Mạc Phàm thở dài nói rằng.

"Ta đã theo Lucifer nhiều năm, dĩ nhiên hiểu được một ít về thứ vật chất quỷ dị này, nhưng ta phải nhắc nhở người, nếu Lucifer có thời gian nhiều hơn một chút vận dụng, người nhất định chết ngay tại thời điểm trọng thương!" Mei nhíu mày cảnh dặn.

"..."

“Cảm ơn người, Mei!! ” Mạc Phàm nói rằng.

"Đừng bận tâm, nếu là bạn của Asha Corea tỷ tỷ, ta nhất định sẽ tận lực. Cũng không làm phiền hai người nữa, gặp lại sau!" Mei ánh mắt có chút u buồn, nhìn nhìn vài cái rồi cũng nhún vai chào tạm biệt.

Mà bỗng nhiên cái khoảnh khắc này theo sau bóng lưng, Mạc Phàm cảm thấy có chút gì đó ghen ngào nhìn nàng

...

"Dừng lại đã!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Món quà của Mục Ninh Tuyệt

“Còn có chuyện gì sao?” Mei nhẹ nhàng xoay người lại hỏi rằng.

Vai của nàng không phải quá cao, tựa hồ còn muốn hơi thấp xuống một ít, để lộ ra phần xương quai xanh trắng óng lạ kỳ, chính là bạch tố kim tuyến cấu tạo nên da dẻ của tinh linh thiên thần này.

Nếu nói tinh linh cá thể tồn tại là những thượng phẩm hạt giống bên trong vườn địa đàng thâm sinh vật, thì bạch tinh linh tồn tại chính như muốn so sánh với những đóa hoa tiên ly đẹp nhất giữa khu vườn địa đàng đó.

Mạc Phàm trông thấy, tự nhiên liền sửng người, mà bao quát Diệp Tâm Hạ bên cạnh, thần khí cao ngất cũng không ngoại lệ canh cánh trong lòng.

Dĩ nhiên hai người họ không phải hoàn toàn do bị vẻ đẹp quá đỗi đáng yêu kia cưỡng hút xuống, càng không phải bởi vì nàng là tinh linh hiếm thấy mà xao động.

Trọng yếu chính là ánh mắt của Mei, phần này thương tâm cùng đau khổ sắp không chịu nổi nữa rồi, nàng trông mỏng manh như một tờ giấy... một tờ giấy nguệch ngoạc đầy chữ viết dơ bẩn. Cứ việc chuỗi ngày vừa qua đối với bản thân không khác gì địa ngục, có cố gắng cũng không cách nào xóa nhòa, mãi mãi chẳng thể tiếp thu nổi.

Mảnh lưng ấy đột ngột quay lại, liền để cho người ta cảm giác được, phần không thể thanh tịnh kia đã thắt chặt lại mất rồi.

Bạch tinh linh tộc... vốn dĩ thế giới này chưa có khả năng tìm đến, hoặc loại tồn tại này có thể coi như biến mất rồi đi. Tiểu Viêm Cơ từ khi sinh ra liền có Mạc Phàm chăm sóc, bảo hộ, giả sử nếu Mạc Phàm không còn, hẳn hoàn toàn sẽ hiểu được tâm trạng của Tiểu Viêm Cơ ra sao.

Vốn dĩ định nói gì đó, nhưng Mạc Phàm hướng về Diệp Tâm Hạ lắc đầu.

“Không, không có gì, ta xin lỗi, người hãy về phòng tịnh dưỡng thật tốt, cần gì có thể liên hệ chúng ta!” Mạc Phàm nói rằng.

Mei không có trả lời lại, nàng nhanh chóng xoay người, đi một mạch ra bên ngoài rồi khép cửa vào, lập tức chạy về phòng mình.

“Người không phải muốn thu nhận nàng sao?” Diệp Tâm Hạ nhìn ra dụng ý ban đầu của Mạc Phàm, nhưng lại thấy hẳn khuyên can, liền đợi sau khi Mei đi khuất, không nhịn được quay sang hỏi rằng.

Mạc Phàm nhìn nàng một hồi thì đột nhiên đặt bàn tay của mình lên trước ngực, đưa ý niệm tràn vào khế ước không gian bản thân, truyền xuống làn hơi ấm cho Tiểu Viêm Cơ đang ngủ say trong đó.

“Người cũng có liên kết với Tiểu Viêm Cơ mà, phải không?”

Nghe được lời nói này, Diệp Tâm Hạ thần người ngậy ra, mãi mất một lúc trên gương mặt nàng mới phát sinh tia cười dịu dàng đáp lại.

“Àn, suýt chút nữa ta đã vô ý!”

“Quá khứ dĩ nhiên là thứ gì đó vô cùng thiêng liêng, không bao giờ có thể quên được...ta không muốn nhân lúc tâm trạng nàng yếu đuối nhất như vậy để thu nhận. Không phải vì cao thượng hay kế hoạch gì cả, đơn giản chỉ vì ta cũng có một khuê nữ của mình... ài, tâm trạng đó thật không dễ chịu gì!” Mạc Phàm thở dài nói rằng.

Nếu đổi lại là bình thường, hẳn nhất định sẽ không tiếc bất kỳ thủ đoạn nào để kéo bạch tinh linh kia về bên mình.

Nhưng ánh mắt u buồn của kia, tựa hồ chính là nhát dao trực diện đến, khiến Mạc Phàm bất giác lùi nhẹ về sau nửa bước, để tạm thời cho nàng thêm chút thời gian...

- ----

- ----

Sáng sớm hôm sau,

Tinh mơ sương trắng hoàn toàn thanh dịu bớt đi, từ những tán vòm mây phía trên cao cao, những tia nắng bắt đầu len lỏi vào từng ô cửa sổ trên học phủ Anpơ, báo hiệu cho một bình minh mới đã đến.

Mạc Phàm tạm thời đã vượt qua cơn nguy hiểm, Diệp Tâm Hạ cũng không còn lo lắng nữa, nàng để Mục Ninh Tuyệt ở lại cùng hẳn, hiện tại chính mình thời điểm cần phải trở gấp trở về để phục hồi nguyên khí của Parthenon Thần Miếu sau trận chiến khốc liệt này.

"Mạc Phàm ca ca, người phải giữ gìn sức khỏe, không được tùy tiện để bản thân đối mặt nguy hiểm nữa, ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp để chữa

cho người". Diệp Tâm Hạ hai mắt vẫn như cũ hiền dịu đến cực điểm nói với hắn.

"Tâm Hạ... người không thể ở lại thêm vài ngày nữa sao? Ta thật không muốn a..." Mạc Phàm hai tay vòng qua người thần nữ Parthenon lại, siết thật chặt vào lồng ngực bản thân.

"Người mấy lần như thế rồi, lo dưỡng thương thật tốt!" Diệp Tâm Hạ đột nhiên đỏ mặt lên, hơi ngượng một chút.

Nàng làm sao không hiểu lời lẽ của tên biến thái này chứ, đó là cái bộ mặt xác thực không phải vì vết thương mà nói ra đi...

Mục Ninh Tuyết đứng bên cạnh, đột nhiên nàng kéo tay Diệp Tâm Hạ ra một góc khuất bên ngoài, làm cái biểu lộ đại khái muốn mọi người nên hiểu chuyện mà tránh ra.

"Ninh Tuyết, người nguyên khí cũng không được hao hao toàn thịnh, vẫn là cần rất nhiều thời gian hồi phục đấy!" Diệp Tâm Hạ nói rằng.

"Àn, chuyện đó ta hiểu, có việc này trọng yếu cần bàn giao cho người." Mục Ninh Tuyết nói rằng.

Là bạn thân từ nhỏ, Diệp Tâm Hạ đương nhiên hiểu ý Mục Ninh Tuyết. Nàng nhưng xưa giờ một mặt luôn luôn cường ngạnh, mọi thứ đều vô cùng thẳng thắn, công khai, nếu như lén lút như vậy, đồng dạng liền nói nhất định thuộc về thứ siêu cấp bí mật rồi.

Mục Ninh Tuyết mở vòng tay gian ra, lấy một cái bảo thạch bằng hộp bí ẩn nào đó, nhẹ nhàng đặt lên tay tâm hạ.

Cái bảo thạch hộp này không có lớn lắm, có thể gọn gàng đặt lên hai bàn tay Tâm Hạ được.

Mà ngay cái giây phút cảm nhận được vật thể, Diệp Tâm Hạ truyền đạt ý niệm vào bên trong bảo thạch hộp, đột nhiên toàn thân trở nên run run tương thích.

A...

"Ninh Tuyết, làm sao người có được nó?" Diệp Tâm Hạ hai mắt to hết mức, đồng dạng bản thân như vừa được gia trì thêm mấy phần thần tán tịnh bỏ vậy

Mục Ninh Tuyết cười cười, nàng ghé người lại sát bên tai Diệp Tâm Hạ nói nhỏ cái gì đó, cũng không có khả năng để cho người khác biết.

Tất nhiên trừ Mạc Phàm ra, gia hỏa này nhưng với tinh thần lực như hiện tại, thêm vào phạm vi khoảng cách không nhất định quá xa, tuyệt đối nếu hắn muốn đi nghe lén, không có bất kỳ ai đủ tinh vi để qua mặt được.

"Không nghĩ đến, người thật thu được một tiểu khế ước tốt như vậy, ta rất biết ơn phần này hảo ý." Diệp Tâm Hạ cười nói rằng.

Hai người trò chuyện thêm một chút nữa nhưng rất nhanh cũng chào tạm biệt.

"Ta đi, các người bảo trọng!!!"

- - - -

- - - -

Lại nói đến, hôm nay cũng là diễn ra lễ hội nhập học tân sinh khóa mới của Anpor học phủ, chính như đại lễ hai năm một lần to lớn quy mô nhất.

Như thường lệ, học muội vẫn là trọng yếu lực lượng, không một bóng dáng nam sinh nếu lớn vốn trước hội trường.

Mà ở trong nội viện học phủ Anpor, đám nữ sinh mới lần cũ thi nhau chen chúc, phủ kín triệt để toàn bộ hàng ghế ngồi, để được tận mắt thấy những thần tượng của bọn chúng.

Đúng vậy, là đoàn thể thiên tài pháp sư nhất trong trăm năm, thậm chí ngàn năm trở lại đây được sinh ra.

Là ai, trên thế giới này còn có những cá nhân nào có thể đạt được thành tựu đáng sợ như vậy nữa!?

Chưa đến 30 tuổi đột phá cảm chú...

Là một nhóm anh tài kinh nghiệm chinh chiến muốn vượt khỏi tầm châu lục phạm vi...

Kinh điểm nhất chính là, họ vừa từ Thánh Thành huyết sắc nhất trong hàng ngàn năm qua, sống sót trở về!!!

Mạc Phàm,

Mục Ninh Tuyết,

Triệu Mãn Duyên,

Mục Bạch,

Trương Tiểu Hầu...

Tự nhiên lúc này, họ giống như những tinh hoa sáng nhất, là đại biểu ưu tú nhất bên trong thể hệ ma pháp sư trẻ tuổi trên toàn thế giới vậy...

Được mời làm đoàn thần tượng ở Anpơ học phủ như vậy, liền cũng coi như phần này không thẹn với lòng, là trượng phu quân tử song hành tồn tại.

“Wow, Mạc Phàm kia, đệ nhất học phủ chi tranh năm ấy!”

“Nghe nói trước đây, Mạc Phàm từng là học viên trao đổi ở trường chúng ta, còn một chiêu đánh bại lão sư Heidy!”

“Không phải anh ta thậm chí còn đánh thắng cả Đại thiên sư Thánh Thành sao, cũng là cấp bậc muốn chí cao nhất ở cấm chú tu vi rồi, mới tuổi còn trẻ như vậy mà!”

“Đi bên cạnh Mạc Phàm hình như chính là cô gái đó, cũng là nữ vương của học phủ chi tranh lúc đó!”

“Đúng rồi, sao lại đẹp được đến vậy, ghen tị quá đi mất.”

“Họ còn là những anh hùng của hạo kiếp Ma Đô ở Trung Quốc đấy, còn có Triệu tiên bối, Mục Bạch tiên sinh...”

“Thật ngưỡng mộ...”

Trái với thường ngày, hôm nay Mạc Phàm lại đặc biệt nghiêm túc đến mức vô cùng đỉnh đặc, không rõ là vì hắn không có tâm trạng hưởng ứng, hay là do hắn đã có một hồng nhan với khí chất lẫn dung mạo bất phàm đang đi bên cạnh mình.

Đại khái trong mắt phạm vi, hết thầy muốn cùng Mục Ninh Tuyết nhìn nhìn, thế giới bên ngoài, chẳng ai đáng để quan tâm...

Blanche lão sư đi tới.

"Blanche lão sư, ngài càng lúc càng muốn đẹp ra nha". Mạc Phàm cười hỏi.

"Người thật biết đùa, ta không có so sánh được với nàng ta... mà phải nói, Mạc Phàm, thực lực của ngươi bây giờ ta không thể dùng từ ngữ bình thường để hình dung nữa rồi, ngươi còn chưa qua ba mươi tuổi đã có thể đối với cả những đại thiên sư trường mang đáng sợ uy hiếp". Blanche lão sư khẽ mỉm cười, dùng thanh âm rất là nhỏ nói với Mạc Phàm.

"Ha ha, ngươi nói vậy ta xin nhận." Mạc Phàm biểu cảm tự nhiên, đối là là trước đây, hắn cũng không nghĩ mình thực lực lại vượt bậc khủng khiếp đến vậy.

"Các ngươi ở lại đây một hôm tiệc tùng, dù sao cũng là người quen, đối với chúng ta cũng lại là ân nhân, Mục Nô Kiều dù sao cùng với Anpơ học phủ đồng dạng là đại sứ".

"Yến tiệc xưa nay ta chưa hề từ chối, nhưng mà... các ngươi còn món nào khác ngoài món chay không?" Mạc Phàm giờ ngón cái lên cười đáp.

Blanche bị đáng dấp hèn mọn này của Mạc Phàm chọc cho phát cười, nhưng nàng cũng không có nhiều lời cùng hắn, một lát sau đã phải quay về công việc.

Ngồi trên hàng ghế, nghe nghe, liếc liếc xung quanh đất trời, thả hồn hưởng thụ lấy bầu không khí, Mạc Phàm khoe môi không khỏi run run khó giấu.

“Anpơ... thật nhiều ký ức đi a!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Thực vật hệ cấm giới?

...

Không có thói quen nghe những lời phát biểu rỗng tuếch tại hội trường nội viện, Mạc Phàm ậm à một chút rồi cũng chậm rãi di chuyển khỏi chỗ ngồi.

Ban đầu, hắn dự định kéo Mục Ninh Tuyết cùng với mình đi dạo quanh học viện, dầu sao cảnh sắc Anpơ địa phương có thể xem như tồn tại thần tiên quang cảnh trong toàn bộ học phủ trên thế giới này rồi. Chỉ là Mục Ninh Tuyết người trầm lặng, nàng muốn tự lại chỗ đó nghe cho xong, thắng thần từ

chối hẳn.

Mạc Phàm đành cười khổ, cuộc bộ một mình, dạo tới khu vực Roa hoa viên đằng sau ngoại viện để thưởng thức.

Xào xoạt vài cơn gió dịu thổi ngang qua người, làn hơi ấm này không thể nói là quá quen thuộc, nhưng cảm thụ được thì tự nhiên đã trở thành giác quan, chỉ vì trong cơ thể từ lúc nào đã lưu giữ nó lại, đặc biệt ở thời gian gần đây, Mạc Phàm mới có thể nhận ra được. Trên cơ miệng hắn đột nhiên cong lên nửa vầng nụ cười, đặc biệt thích thú.

“Người thực sự rất yêu quý vườn hoa này sao, Lonna?”

Một tia quang hồn ánh từ bên sau gáy Mạc Phàm nhen nhóm hiện ra, từ mới chớm còn là một chùm sáng trắng chưa định hình, sau đó bước ra hoàn toàn, dần dần tạo thành thân ảnh nữ nhân tinh khiết.

Nàng có cặp mắt trong suốt, tựa hồ không khác biệt so với thủy tinh, cơ thể là làn sương đặc quánh, nhu mì đến muốn cho người ta phải điu dặt bên cạnh, mà cái kiểu khí chất này dĩ nhiên rất trùng khớp với Tâm Hạ hay bạch tinh linh Mei.

Nàng chính là Lonna! Thiện hồn trung nghĩa!!

Nơi đây, địa phương Anpơ học phủ, dĩ nhiên chính là nhà của nàng, dù nàng chỉ tồn tại như hồn cách trong cơ thể Mạc Phàm, nhưng đối với nơi này vẫn phi thường này sinh dao động mãnh liệt, muốn được ngắm nhìn, muốn được bước ra thưởng thức.

Nhưng nàng hiện giờ chỉ là một hồn cách canh giữ bát miếu tà thần, nàng không thể mọi lúc tự do xuất hiện trên nhân gian, chỉ có thể nhờ Mạc Phàm ý niệm, đem tinh thần lực giải phóng thành hình, đưa nàng ra bên ngoài trong chớp lát.

“Nơi này vẫn vậy, thật đẹp!”

Roa hoa viên...

Lonna ngắm nhìn từng bông hoa, ghé sát người xuống ngửi hương thơm của nó, mặc cho những ký ức năm nào gửi gắm đang lũ lượt chạy về khiến vành mắt nàng dần dần ướt đẫm.

“Mạc Phàm, người có biết tại sao ta đồng ý đi theo hồng ma Nhất Thu không?” Lonna hỏi rằng.

“Đi theo? Không phải là Nhất Thu luôn luôn tìm kiếm, miễn cưỡng thu nạp bát hồn thiên địa sao?” Mạc Phàm hơi khó hiểu trước lời Lonna kể.

Lonna nở nụ cười, nàng lắc đầu trước câu hỏi của Mạc Phàm, rồi lại vui vẻ nói tiếp:

“Đối với ác hồn thì là như vậy, nhưng Nhất Thu không cùng một hành vi đối xử giống nhau khi tìm kiếm thiện hồn. Bản chất từ sau khi được người rửa oan, ta hoàn toàn có thể chọn lấy phương án chính mình siêu thoát đi...”

Mạc Phàm kinh ngạc nhìn chằm chằm Lonna, không có nửa điểm ý tứ cất lời, lặng lẽ chờ đợi thanh âm Lonna tiếp tục.

“Nhất Thu không có cường chế, chỉ đơn giản đưa bàn tay hiền hòa ra, nhưng là ta nguyện ý nắm lấy, tự mình cống nạp cho chủ thể... người xem”.

Lonna nói rồi đặt bàn tay lên vườn hoa dưới chân. Nàng không có nghĩ nhiều cái gì, lập tức nhắm hai mắt. Bạch ngân đột nhiên phóng thích không ngừng, quay chung quanh nàng một cỗ u linh thân thể chậm rãi toát ra, hướng tám phương tản đi nhiều vô số kể.

Thủy ngân cùng bạch tố hòa lẫn trên từng tán hoa, có mượt mà, có trong suốt, cũng có loại hào quang màu trắng trở nở, triệt để cái cảm giác thanh dịu theo ngọn gió cuốn đi.

Bạch ngân thuộc giống thực vật, ở Anpơ núi cao lạnh lẽo phát triển, bên trong vườn hoa Roa tồn tại là nữ vương băng lãnh nhất. Không phải bởi vì nó có thể đại biểu cho chính mình tuyết trắng Anpơ, mà vì sương lạnh giá tạo ra nó như vậy vốn dĩ đã bị hòa tan đến mức không thể nào tinh khiết hơn.

Dù hương thơm hay khí chất, dù luận về sắc đẹp hay điển tích hình thành, Bạch ngân như cũ vẫn không có hạng mục nào thoát khỏi vị trí đứng đầu đại biểu ở Âu Châu lục địa.

Mạc Phàm đứng đó thần người, hắn thậm chí có thể phân biệt ra mỗi một gốc cây Bạch ngân đang nô đùa sinh trưởng, như là ma pháp bản thân thi triển vậy.

Nurong theo tinh thần lực dần dần phóng thích mà kéo dài, Mạc Phàm cảm nhận được Bạch ngân hơi thở cũng càng ngày càng khổng lồ, cứ việc nếu chính mình mong muốn, khẽ động dấy thôi, chẳng mấy chốc có thể biến cho cả dãy núi Anpơ này bọc lại bên trong bạch ngân lực lượng.

Trường âm, hồ hấp, càng có tiết tấu nhẹ nhàng đong đưa, hết thảy Bạch ngân tựa như vì Mạc Phàm đã đến mà ra sức chào mừng, là cung kính phục vụ, càng có phần vui vẻ tìm được một cái mình bạch chủ nhân.

Phiến hoa bạch ngân không có sắc bén, nhưng mang khả năng hấp thụ dinh dưỡng cực kỳ cao, bao quát mấy ngàn, có khi mấy vạn km sinh trưởng, Mạc Phàm có thể tùy tiện thu về lực lượng tinh hoa khổng lồ, mạnh mẽ đến không gì sánh nổi.

Đặt lên bàn cân so với Phạm Quỷ của Michael, dĩ nhiên bất đồng khác biệt, Phạm Quỷ kinh khủng nhất chính là trời buộc, mượn quang năng liệt nhật tinh hóa, cũng coi như hấp thụ, nhưng là thiêu đốt, bóp nghẹt đối phương để sử dụng cho riêng mình, để từng gốc Phạm Quỷ phát triển nhanh chóng hơn, tất yếu sẽ vô cùng đáng sợ khi gặp hắc ám sinh thể.

Trái lại Bạch ngân tinh tế hơn, nhẹ nhàng hơn, như chính mình tinh khiết vậy, dù cho là tinh hoa, hơi thở thiên địa, bao quát không khí, nguyên tố, sinh vật... bạch ngân đều không xuất hiện bài xích. Đơn giản lắng lắng một cái, ào ào dưỡng chất như vậy sẽ róc rách rỉ vào, mang theo từng tán hoa, từng mùi hương lan tỏa đến cho chủ thể. Cứ như vậy, thống nhất truyền hết cho một người lãnh tụ, không có phân tán, không tự hưởng quyền năng như Phạm Quỷ, nhưng muốn nói đối với người sở hữu là khuyếch đại hơn tới mấy lần.

Cái cảm giác này có thể coi như giống hết lĩnh vực ma pháp...

Bạch ngân cảm giới?

Mạc Phàm thân thể hoàn toàn đắm chìm ở một loại cực kỳ nhu hòa tinh khiết, nhẹ nhàng phiêu đăng. Không có bất luận cái gì thống khổ, mà nếu có, cũng chỉ là kia ôn nhu vuốt ve hần tâm linh hơi thở.

Cảm giác nếu chính mình trước đây không cần đón nhận Tà Thần lực lượng, chỉ cần may mắn sở hữu thiên phú liên quan đến hoa bạch ngân này, hần cảm thấy sẽ không quá mấy năm bế quan tu luyện, cũng có thể tự mình đột phá, tiến giai bước vào cảm chú.

Lại như Mục Ninh Tuyết trải qua Vĩnh Dạ Nam Cực khắc nghiệt đề tu luyện, bạch ngân cảm giới tạo ra môi trường êm dịu hơn, thoải mái tiếp nhận tinh hoa lực lượng núi cao Anpơ để dần dần phá bỏ tường rào cản trở mà thăng cấp.

Hần thử nghiệm một chút, sau khi hấp thụ dưỡng chất, có thể nhả ra truyền thụ lại cho từng nhánh Bạch ngân, khiến chúng điên cuồng sinh trưởng, cao lớn hơn ba, bốn lần, tự thân cũng mang thêm thuộc tính kim hãm di chuyển vô cùng cao.

Đối với dưới cảm chú, tốc độ, sự cơ động vốn dĩ chưa thể hiện được triệt để thể hiện, các pháp sư vẫn còn ảnh hưởng dựa vào điều tiết ma pháp của mình.

Nhưng lên tới cảm chú cấp bậc, tự nhiên cơ thể đã đột phá tới cảnh giới ưu việt, mà ở cái địa vị này, sự linh động, tốc độ liền muốn chiếm quá năm thành chiến thắng khi đối đầu.

Kim hãm một chút, mang ý nghĩa khoảnh khắc ngăn ngừa đó, Mạc Phàm đã muốn triệt để đem đối thủ phản thầy rồi.

Mà một bên trạng thái cơ thể được nhận tinh hoa từ bạch ngân đưa đến, dĩ nhiên rơi vào toàn thịnh mỹ mãn, ma pháp tự nhiên cũng được chúc phúc thêm hai thành lực lượng...

Đã man!!!

Mạc Phàm sung sướng đến toàn thân phát nhiệt khí.

Không nói tới việc bản thân đón nhận hắc ám lực lượng miên man, cốt giữ thần cách Tà Thần trong người, Mạc Phàm sẽ mãi mãi không thể nhận được chúc phúc lực lượng từ Bạch ma pháp nữa. Nhưng mà Bạch ngân cảm giới này phi thường mạnh mẽ, mở ra cho hắn thêm một lĩnh vực thuộc tính, thoải mái gia trì sức mạnh cho mình.

Hai thành... hai thành ở cấp độ này của mình, thật không thể tưởng tượng được. Thậm chí, nếu cho hắn thời gian lâu dài hơn, tự cướp ma năng thiên địa, có khả năng sẽ tích trữ được lên tới ba, bốn thành.

Nghịch thiên quá đối đi a!!

Như này Lonna hồn cách, nàng được thiên địa ưu ái kết giao linh hồn thành Bạch ngân, dĩ nhiên tồn tại có thể sánh ngang Phạm Quỷ...

Không phải là mạnh mẽ phá hoại, không có cường hãn công kích, để lại cho vị diện hậu quả ngàn năm khó tái tạo, nhưng cái hắn có chính là ma năng hấp thụ, lực lượng tích trữ tổng hợp, càng thêm giải phóng kim hãm kẻ địch trên diện rộng lớn vô cùng.

Cứ việc có hơi khác biệt với chính thống ma pháp từng khổ tu trải qua, không có liên hệ tinh từ nối mạch.

Nhưng sức mạnh như thế này thì cũng không kém so với cảm chú rồi!!!

Có lực lượng này hỗ trợ, Mạc Phàm chính mình thâm nghĩ, có thể dựa vào sức lực bản thân ngự trị cả phương trời, đối với một nhánh quân cảm chú phổ thông cũng tuyệt đối tự tin có khả năng tận diệt.

Thậm chí chính mình còn có hồn lõi đang hấp thụ tiến hóa dần dần, chờ ngày xung kích, tương lai có thể như một quân bài tử đối đầu với Lucifer.

Hừ... Lãnh nguyệt yêu mầu, ngươi chờ đó cho ta!!

“Cảm ơn!”

Âm thanh nhỏ vang bên tai, Mạc Phàm đang vui sướng trong lòng, đột nhiên giật mình một cái, hắn không nghĩ tới Lonna lúc này lại nói thế.

“Cảm ơn, người đã rửa oan cho ta sau ngần ấy năm ở nơi này, ta rất cảm kích, người nói bạch ngân sẽ không mất đi phải không?” Lonna nói rằng.

“Lonna...” Mạc Phàm mãi nhìn vào gương mặt phúc hậu kia của nàng.

Lonna gương mặt sáng rực, mắt híp lại mỉm cười hạnh phúc nhìn lấy Mạc Phàm, điều này làm cho hắn có chút chạnh lòng về cô bé xinh xắn nhưng yếu mệnh này.

“Bạch ngân bên trong nhân gian chính còn đại diện cho một thứ nữa... đó là yêu đời, là thanh xuân hạnh phúc. Ta muốn đến với người, vì từ lúc người xuất hiện, ta đã minh bạch trong lòng, bạch ngân một ngày nào đó sẽ lại sinh trưởng tốt đẹp, đương nhiên không chỉ có ở Anpo địa phương, người giống như ngọn lửa hi vọng vậy, ta luôn tự hào mang lại nhánh nhỏ niềm tin...” Lonna hạnh phúc ôm lấy một nhánh hoa nói rằng.

Ấm áp...

Cô bé này vốn dĩ ấm áp như vậy.

Mạc Phàm chỉ tiếc một điều rằng ngoài hắn ra không ai có thể nhìn hay nghe thấy Lonna, linh hồn vốn không giống như triệu hoán sinh vật, nếu không hắn có thể dễ dàng gặp lại Perry viện trưởng cùng với Galan lão sư một lần.

Hai người bọn họ vẫn luôn xem Lonna như con gái của mình, bất luận có phần nộ thế nào vì nghĩ nàng phản bội, có tức giận ra sao khi nghĩ rằng nàng nói dối, phần tình cảm kia thực sự không thể nào vứt bỏ, huống hồ khi chuyện này làm sáng tỏ, có lẽ nỗi hối hận cùng day dứt vẫn còn chôn giấu ở đâu đó trong góc khuất trái tim của mỗi người.

"Người có nguyện vọng gì đặc biệt ưa thích không, Lonna?"

“Người đã hoàn thành hết cho ta rồi!!”

Mạc Phàm thở dài một cái, có chút hơi thẹn lòng.

“Bất quá, có chuyện này ta luôn muốn hỏi người!?” Lonna hỏi rằng.

“Có thể hỏi được?”

“Bạch ngân linh hồn trong bản thể ta, cho phép chính mình có cái nhìn vô cùng trong suốt vào bên trong linh hồn bất cứ ai. Ta từ lần đầu nhìn thấy người, liền phát hiện có chút bất đồng khác lạ!”

“Bất đồng khác lạ?” Mạc Phàm đột nhiên sững sờ một chút.

“Người rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Linh hồn ta nhìn thấy được của người hoàn toàn không có sự bào mòn thời gian theo quy luật tương tự với nhân loại!” Lonna âm ừ một chút nhưng vẫn cố hỏi ra câu này.

Không phải người thường!?

Lão tổ tông còn chưa sinh con đẻ cái, đừng có làm ta đau lòng a...

“Còn có thể như vậy sao?... Có lẽ do ta ngày trước đã hòa trộn hồn cách với ác ma từ rất lâu, dẫn đến huyết mạch thay đổi.” Mạc Phàm cố gắng nghĩ ra một cách gì để trả lời.

Hắn còn muốn nói thêm, chính mình thần kỳ đến từ một vị diện khác, ở đó liền đến khí tràng hay ma pháp hoàn toàn không tồn tại, rất có thể là nguyên nhân khiến hồn cách cũng vì vậy mà khác biệt.

Chỉ là thực sự cũng không phải phải nói làm sao cho Lonna hiểu được.

Ài... nhận một cái mặt dây chuyền lạ lắm từ một ông lão đằng sau trường học, rồi dùng một cái mở mắt ra sống ở một vị diện khác!?

Có lý không? Ai có thể tin được đây?

“Nếu người không muốn nói, thì ta cũng không ép hỏi, có một số chuyện rất bí ẩn trên thân thể của người, ta chỉ thắc mắc chứ không có lòng hoài nghi. Dù sao cũng rất cảm tạ người!” Lonna nở nụ cười ôn hòa, nàng nhún vai một cái rồi hòa tan trở lại thành thân cách bên trong cơ thể Mạc Phàm.

“Lộc cộc ~~~”

Xi xầm vài tiếng, một thân ảnh nữ tử khác ở đâu đang xách hai chậu nước tới địa phương. Nàng giống như định tưới cho bồn hoa Roa vậy, tất nhiên nhanh chóng chạm mặt Mạc Phàm ở vị trí khu vực.

“Người đã trở thành cao giai pháp sư rồi?” Mạc Phàm nhìn Lý Vũ Nga nói.

“Àn”

Lý Vũ Nga lấy tay che miệng cười, rồi nàng nói tiếp:

“Từ lần đầu chúng ta gặp ở New York, người đã nói mong muốn mình trở thành đệ nhất pháp sư, có hay không giờ ta nên chúc mừng?”

“Ha ha...”

Cả hai người cùng nhau ôn lại chuyện quá khứ đôi chút, Mạc Phàm cũng phụ Lý Vũ Nga tưới nước cho hoa rồi nhanh chóng cả hai sửa soạn nhập tiệc cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Mục Nô Kiều dự định

- - -

Anpơ vẫn là như thế, bất luận mùa nào cũng đều bị băng tuyết bao trùm, lạnh lẽo quanh năm, mà hiện tại một ít hồ nước đã đông thành băng, nếu như bước đi trên đó sẽ tựa hồ như đạp lên thiên quốc băng kính vậy, mệnh mỏng tuyết trắng hoà quỳên cùng màu xanh nhạt của mặt băng dưới hồ tạo nên một khung cảnh thuần mỹ cùng thánh khiết.

Bên trong khung cảnh thơ mộng như tuyết quốc tranh vẽ, một thân ảnh nữ tử có dáng vóc thành thực câu hồn cùng khí chất ung dung cao quý, sơ bộ mà nói dùng từ bất phàm cũng chẳng sai.

Nàng mặc trên người áo khoác màu nâu đoan trang đang ngồi trên một mỏm đá, hai tay xoa xoa thoỉ thoỉ cũng miễn cưỡng đem cặp con ngươi sáng long lanh như minh nguyệt nhìn về phía tuyết núi xa xăm đầy tâm trạng.

"Kiều Kiều, sao người lại một mình ở đây, ngoài này rất lạnh a?" Giọng nói nam tử bất chợt vang lên trong không gian yên tĩnh.

"Ồ... là người sao?" Mục Nô Kiều nghe thấy âm thanh quen thuộc, quay đầu lại nhìn nam tử kia, hẳn chính là Mạc Phàm không sai, xưa nay cũng chỉ có hắn một tiếng Kiều Kiều, hai tiếng Kiều Kiều gọi nàng như thế.

Vốn dĩ ban nãy sau khi kết thúc yến tiệc đại lễ của học viện Anpơ, Mạc Phàm đi dạo vài vòng tâm sự một chút cùng Mục Ninh Tuyết, trong đầu vẫn là dự tính một chút ý đồ giải tỏa bế tắc, nhưng là nàng trông sắc thái có chút còn mệt mỏi, suy nghĩ lại vẫn phải quyết định kiềm chế tiếp.

Đưa Mục Ninh Tuyết trở lại gian phòng, Mạc Phàm thờ dài buồn bã rồi cũng lẳng lặng đi ra sau núi của nội viện để nhập bọn cùng đám Triệu Mẫn Duyên, ai ngờ trên đường liền trời đưa vẩy gọi gặp bóng lưng nữ nhân quen thuộc ngồi ở đây.

Mạc Phàm bắt gặp ánh mắt Mục Nô Kiều, mặc dù đã lâu không có trực tiếp thân cận, nhưng nàng như cũ, toàn thân toát ra mị lực mê hoặc đến kinh người, khiến hắn không ngăn ngại tiến đến bên cạnh ngồi bệt xuống.

“Người lạnh?” Mạc Phàm hỏi rằng

“Àn, một chút...” Mục Nô Kiều nói với âm giọng rất nhỏ.

Mạc Phàm đem hai ngón tay quẹt vào nhau, loại này lập tức hình thành nên một viên bi tinh thể màu bạc có đường kính khoảng tầm xấp xỉ 2 cm.

“Đưa tay cho ta!”

“Người định làm gì?”

“Đưa!!”

Thanh âm thứ hai vang lên, Mục Nô Kiều bất giác tự động mở lòng bàn tay ra bên cạnh Mạc Phàm, nàng rõ ràng dẫn trú một cái ý niệm tín nhiệm cực kỳ cao.

Viên bi tinh thể kia được Mạc Phàm đặt lên bàn tay nàng. Một khắc sau, đột nhiên từ tâm tinh thể, xuất ra mấy luồng hồng quang nhàn nhạt, bắt đầu đi khiến môi trường không gian xung quanh Mục Nô Kiều ấm áp hơn rất nhiều.

“Hỏa nguyên tố áp súc... a, người làm thể nào?” Mục Nô Kiều sửng sốt một chút.

Viên bi tinh thể dĩ nhiên là hỏa nguyên tố bên trong nhét vào, nhưng trên thực tế nếu là hỏa nguyên tố hình thành với lượng ít ỏi như vậy, lập tức sẽ phi thường không đủ nhiệt lượng giữ ấm!?

Mà nếu giả sử có đột biến nguyên tố, cho là đủ khả năng giữ ấm giữa Anpơ lạnh lẽo này đi, tự nhiên sẽ dẫn đến câu hỏi thứ hai, vì cái gì mà một hàm tích hòa nguyên tố áp súc như vậy lại không khiến Mục Nô Kiều bị phỏng?

“Cảm thấy ấm hơn không?” Mạc Phàm cười nói với nàng.

Mục Nô Kiều không có lưỡng lự, hai tay xoa xoa viên bi tinh thể, kéo sát lại gần hơn trước ngực mình, trên nét mặt nàng hoàn toàn không giấu nổi điệu bộ an lành, hạnh phúc đến vô cùng thành thực.

“Àn.” Nàng gật đầu phản hồi.

“Không gian bao trọng viên bi ở bên ngoài... đó là lý do”. Mạc Phàm vẽ mặt đắc ý giải thích.

Mục Nô Kiều định nói cái gì đó, nhưng rất nhanh cũng phì phào than thở trong thâm tâm, chính mình bạn cùng khóa với tên quái vật này, dĩ nhiên càng lúc càng cảm thấy bóng lưng hắn đi xa hơn, tới mức muốn nhìn tới cũng đã không còn trong tầm mắt nữa rồi.

"Ngươi vẫn ổn chứ, vết thương của ngươi thế nào?" Mục Nô Kiều nắm chặt lấy viên bi nhiệt lượng, một dạng quay mặt chỗ khác rồi hỏi rằng.

"Ha, không đáng kể. Còn ngươi sao lại ngồi đây, có tâm sự sao? Hay là nhớ chúng ta khuê phòng?"

"Ngươi nói cái gì?" Mục Nô Kiều trừng Mạc Phàm một cái.

"Ách... ý ta là... cái nhà trọ kia của chúng ta đều bị hải yêu phá hủy, phải chuyển đi sống ở nơi khác, Ma Đô vẫn chưa bắt đầu chiến dịch giành lại, có phải là ngươi vẫn còn lo lắng, nhớ đến quê nhà của chúng ta?"

"Àn, cũng là có một chút đi, Ma Đô vẫn không biết là lúc nào mới có thể trở về như cũ, sự nghiệp giáo dục ta theo đuổi còn chưa đạt được đột phá nào to lớn lại phải tạm thời trì hoãn". Mục Nô Kiều thanh âm có chút u buồn.

"Kiều Kiều, ngươi đừng nản chí, kiên trì theo đuổi đến cùng, rồi ngươi sẽ đạt được, chỉ cần chúng ta không từ bỏ".

"Kiên trì theo đuổi... nhất định sẽ đạt được sao?"

Mục Nô Kiều đột nhiên quay sang nhìn thẳng vào mắt Mạc Phàm nói ra, bàn tay ban nãy liền cũng tự động mất kiểm soát nắm lấy tay hắn lúc nào chẳng hay.

Bất chợt đón nhận hành động này, Mạc Phàm trái lại có chút căng thẳng, hắn không phải là loại kia ngu ngốc không còn thuốc chữa, phần này tâm ý của nàng đại biểu ra hành động, đương nhiên ai cũng có thể đoán ra.

Thậm chí cảm giác hiện giờ muốn nhấn ngã nàng xuống mà nói, cũng không phải là chuyện gì khó khăn lắm. Bất luận mình vẫn là một cái lão lưu manh, nhưng vẫn phải đồng thời là một cái nam nhân có trách nhiệm, nhất là đối với những người luôn dành cho mình phần này tình cảm chân thành.

Trong tâm đã tồn tại vững chắc hai cái lão bà, lại còn có một người, mà mình có dùng cả đời này cũng chưa chắc đem ngàn ấy ân tình trả hết. Sao lại có thể làm ra thêm sự tình cảm thú đây!!

Mà bên trong nội tâm của Mục Nô Kiều, rõ ràng là có một ít xao động, con ngươi cũng không có sáng sủa như trước, cảm giác như đang tồn tại trong lòng một ít gợn sóng lăn tăn, có điều muốn nói, nhưng lại không thể nói, cũng không giải thích được.

"Kiều Kiều, ngươi xem viên bi tinh thể kia một thoáng ma pháp!" Mạc Phàm nói rằng.

“Hả?”

Mục Nô Kiều cẩn thận xòe lại bàn tay mình ra quan sát viên tinh thể đỏ chói bằng bạc kia.

Hòa nguyên tố nén lại bên trong,

Thứ nguyên màu bạc bọc lại phía ngoài.

Là hòa hệ cùng không gian hệ!?

Dung hợp pháp môn!?

“A...”

Đây là lần đầu tiên Mục Nô Kiều trực tiếp chứng kiến Mạc Phàm thi triển dung hợp pháp môn ngay trước mắt, tâm tình dĩ nhiên có chút kinh ngạc cùng kích động.

"Cái này... đây là dung hợp pháp môn sao?"

"Sau này có cơ hội, ta sẽ dạy cho ngươi, đối với sự nghiệp giáo dục mà nói, cũng là một cuộc cách mạng đi".

"Ngươi nói thật chứ?" Ánh mắt Mục Nô Kiều lấp lánh tràn ngập chờ mong.

Mạc Phàm nở nụ cười.

Mấy phút sau, cả hai không hẹn lại tự động chìm vào một khoảng lặng ngưng đọng, cũng không biết nói gì, chỉ ngồi như vậy, miễn cưỡng thả trôi thời gian bên cạnh đối phương.

“Phốc”

“Kiều Kiều, đừng nên lo nghĩ nữa, ta còn có chút việc, ngươi cũng trở về học phủ đi thôi, không cần thiết phải ở nơi lạnh lẽo cùng hoang vắng này để bị kẻ xấu bắt cóc”. Mạc Phàm đột nhiên đứng lên, nói rằng.

"Được, ngươi đi đi, gặp lại sau".

Mục Nô Kiều nhẹ nhàng vẫy tay, còn Mạc Phàm nhún vai một cái rồi cũng nhanh chóng đi khuất sâu vào bên kia rặng núi.

Ngóng nhìn mãi cho đến khi bóng lưng hắn hoàn toàn biến mất, Mục Nô Kiều trên cơ thể mới từ từ run run lên đón nhận.

Mà loại này run run, dĩ nhiên nàng rõ ràng, đó không phải là vì An phủ lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hàn huyền

Ở đằng sau dãy núi An phủ cạnh học phủ, nhóm bốn người Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch, Trương Tiểu Hân, Trương Thiệu Như đang nướng thịt đốt lửa trại hàn huyên.

“Bịch bịch” (tiếng bước chân)

“Ngươi với Ninh Tuyết xong xuôi rồi à, thật là lâu nha, bị thương như vậy vẫn còn thật là sung mãn?” Triệu Mãn Duyên bĩu môi.

“Xong cái đầu ngươi, nàng có chút mệt, ta chỉ là đi dạo!” Mạc Phàm tăng tăng nói.

"Ha ha, thật đáng tiếc, mà cũng phải, nàng tinh lực mất giá khá nhiều, còn Tâm Hạ cũng đã trở về Thần miếu, xem ra ngươi vẫn là phải ăn chay một thời gian rồi". Triệu Mãn Duyên trào phúng nói.

“Phàm ca, mau ngồi xuống, vừa nướng xong, thịt thỏ vẫn còn rất thơm”. Trương Tiểu Hân nói.

Triệu Mãn Duyên ném cho Mạc Phàm một xiên thịt thỏ, hắn xử ngay khi còn chưa kịp ngồi xuống.

“Hừ, thịt vẫn là rất hợp khẩu vị, đúng lúc ta vẫn còn đói bụng”. Mạc Phàm nói rằng.

“An phủ học phủ tổ chức yến tiệc, vẫn như cũ mời chúng ta đồ chay a, thật không thể nuốt nổi, liên tưởng thời gian có thể thay đổi đạo luật mà...” Triệu Mãn Duyên không nhịn được, một mặt kêu ca.

Cả đám, ai nấy cũng đều gờ ngón tay cái lên đồng ý, chỉ trừ Mục Bạch.

"Hừ, các ngươi không ăn mặn một hôm sẽ chết sao?" Mục Bạch vừa nói vừa đưa một phần xiên thịt cho Trương Thiệu Như bên cạnh.

"Cảm ơn, mùi vị thật là thơm nha!" Trương Thiệu Như đón nhận xiên thịt rất vui vẻ.

Mạc Phàm một bên, ánh mắt tự nhiên cũng đặt trên người của nàng.

“Này, chúng ta hàn huyên hẹn hữu, ngươi sao lại có mặt ở đây?” Mạc Phàm nhướn mày hỏi.

“Các ngươi cứ việc hàn huyên tâm sự của các ngươi, ta lên theo chỉ vì đói bụng. Liên không phải chỉ có các ngươi mới biết ăn thịt rừng, là ta cũng thấy chán chê với loại đồ ăn nhạt nhẽo bên trong học viện!” Trương Thiệu Như không có thua kém, nàng trừng mắt lại Mạc Phàm.

“Còn không thừa nhận ngươi lên theo tên tóc xanh này?” Mạc Phàm làm cái bộ dáng dè bĩu, chỉ tay vào Mục Bạch.

“Là ta?” Mục Bạch tự nhiên cũng suýt chút nữa làm rơi xiên thịt đang cầm trên tay, hấn giật mình hỏi lại rằng.

“Hừ, làm sao Ninh Tuyết lại có thể ưa thích Mạc Phàm người!” Trương Tiểu Như cả giận quay mặt chỗ khác, đồng dạng lúc này khuôn mặt đỏ lên rất rõ ràng.

Triệu Mãn Duyên từ đầu đến cuối ở ngoài quan sát tình hình, trong miệng không giấu nổi một tia cười gian manh.

“Huynh đệ, gọi ta một tiếng ca ca!!” Triệu Mãn Duyên đẩy vai Mục Bạch một cái rồi nói rằng.

“Tại sao ta phải gọi người là ca ca?” Mục Bạch hai mắt không biến sắc nói.

“Ài, lại nói, là huynh đệ, không phải người không biết ta bản lĩnh cao nhất là gì... gọi ta một tiếng hảo ca ca, coi như toàn bộ bí kíp mấy mươi năm thỏa mãn phụ nữ ta đây công nghiên cứu sẽ truyền thụ lại cho người”. Triệu Mãn Duyên nói nhỏ bên tai hắn, đồng thời hướng ánh mắt về Trương Tiểu Như.

“Cút!!!” Mục Bạch mắng.

Bị mắng!?

Ài... tiếc là mắng nhầm người.

Coi như liêm sỉ ở trong đám thì Triệu Mãn Duyên vĩnh hằng xếp chót đi, càng mắng hắn càng khoái chí tiếp tục.

"Mục Bạch, người ăn mặn hơn cả chúng ta còn nói ai, ngồi bên cạnh đưa cho nàng thân mật như thế, người định đối với chúng ta nhét thức ăn cho chó sao, mà lại... Trương Tiểu Như, Mục Bạch vẫn còn là một cái xử nam, ta thấy hay là người cứu vớt hắn đi, dù sao các người cũng là hai cái còn độc thân, hắn cũng không đến nỗi tệ a." Triệu Mãn Duyên vẫn là lú lo không ngừng, quay sang chọc ghẹo Trương Tiểu Như.

“...”

Mục Bạch sắc mặt đều đen, hận không thể đầu độc vào xiên thịt bức chết tên lảm nhảm này.

Trương Tiểu Như cũng là chú tâm lắng nghe mọi người trò chuyện vui vẻ, cười không ngớt.

“Ặc”

“Xì ~~~~~”

Năm người khai mở bia trên tay, cạn lấy cạn để, cũng đã lâu lắm rồi, họ mới cùng ngồi với nhau, hàn huyên tâm sự, tiện thể nơi đây thiên địa hữu tình, thấu cảnh, cả bọn quyết tâm uống cạn qua đêm.

Triệu Mãn Duyên gương mặt đã bắt đầu đỏ chót, lời lẽ bắt đầu sâu sắc hơn.

“Nghĩ lại thì, ta chưa từng nghĩ rằng mình lại có thể giành giật thành công Triệu Thị về tay như thế, bản thân lại bước vào cấm chú tu vi ở tuổi này, dù ta rất là sợ chết, nhưng không hiểu sao vẫn đồng ý cùng với các người vào sinh ra tử, nạn kiếp nào cũng ném trái, thật đáng nhớ”.

Cả bọn cũng hồi tưởng lại những ngày họ lớn lên, trưởng thành cùng nhau, vượt qua bao nhiêu thử thách ở bờ vực cận kề cái chết, nói cái gì mà thực lực của một người quyết định cấp độ mà họ tiếp xúc... Rõ ràng khi ở cao giai, bọn hắn đã bị cuốn vào trận chiến siêu giai cùng quân chủ, lên đến siêu giai lại đi quân chuyện không phải của mình mà nhập bọn cấm chú sở vào đế vương, bây giờ thì vừa đến ngưỡng cửa cấm chú, còn chưa tận hưởng bao lâu cảm giác hoành hành xưng bá một phương, lại cả gan chọc vào cấp bậc thiên sứ, ma thân vị diện, thật đúng là con mẹ nó hoang đường!!

"Lại nói, Mục Bạch, cái lực lượng kia của người là thứ gì, mặc dù người không có lên cấm chú, nhưng khi sử dụng nó thì những tên cấm chú dường như cũng chẳng phải đối thủ của người?" Triệu Mãn Duyên thắc mắc.

"Ngày nào đó các người sẽ hiểu". Mục Bạch như cũ vẫn rất kiệm lời.

"Ta cảm thấy nó giống như đến từ hắc ám... bỏ đi bỏ đi, mà Mạc Phàm, thế còn người, ta cảm thấy sức mạnh của người càng kinh khủng a". Triệu Mãn Duyên hỏi sang Mạc Phàm.

"Hm, nói thế nào đây, nếu như ta không dùng đến lực lượng Tà thần, thì chỉ có ba cái hệ là đạt đến cấm chú!"

"Chỉ có ba cái..." Mục Bạch khoé miệng hơi giật, thờ dãi lắc đầu.

Người khác tu luyện cả đời, vất vả phá tan giới hạn bản thân, đạt đến một hệ cấm chú chí cao vô thượng đã là thành tựu không mơ thấy nổi có được hay không! Con hàng này hỏi hột ỏi ra một từ "chỉ có...", thật sự biến thái làm người tức điên.

“Phàm ca, nhiều lúc, ta thực sự muốn đắm vào cái mặt đẹp trai của người!” Trương Tiểu Như không nhịn được nói rằng.

Phải nói, từ khi Tà Thần thăng cấp, càng là lúc sau khi lần thứ hai lột rửa hồn cách, đem Hắc Long dung nhập vào Nghĩa hồn, Mạc Phàm bề ngoài liền thay đổi đến vô cùng khác lạ.

Hắn nhưng trở nên cao lớn hơn, cơ thể rắn chắc hơn, đường nét trên gương mặt đồng dạng sắc bén, nam nhân hơn xưa rất nhiều. Toàn thân huyết văn cũng không còn là trạng thái xuất hiện nữa, mà nhất nhất vĩnh hằng tồn tại, cùng với mái tóc trắng dài đến vai điểm nhấn.

Bất tiện phải để cho Mục Ninh Tuyết mỗi ngày cột mình tóc tai, nhưng chung quy mà nói... rất đẹp trai!!

"Vây cái hoá điểm chấn động cả châu lục kia hẳn là do ngươi làm ra?" Trương Thiệu Như hỏi rằng.

"Bất quá đó là ta cường đại nhất triển khai rồi, chỉ tiếc là gã kia hoàn toàn quá đáng sợ..." Mạc Phàm cũng không có giấu diếm

"Dù sao cũng thật trâu bò nha, nhớ lại khi ngươi làm cả thiên địa rung chuyển, Mục Ninh Tuyết mới vừa rồi còn đang hạo hạo nằm đường thương đã thật nhanh biến mất để đi tìm ngươi, ta cũng không kịp phát hiện để ngăn cản". Trương Thiệu Như nói tiếp.

"Là thật vậy sao?" Mạc Phàm hồi tưởng lại khi đó Mục Ninh Tuyết đến tìm mình trong tình trạng như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một trận cảm động, quả thật lúc này cần phải kiềm chế, không được có bất cứ ý nghĩ tà ác nào làm phiền nằng tịnh đường.

"Ai, các ngươi toàn bộ là sử dụng những thứ sức mạnh kỳ quái mà lại quá nghịch thiên, thật sự khiến cho những kẻ phổ thông như ta tức chết mà". Triệu Mãn Duyên nhìn Mục Bạch cùng Mạc Phàm mà than thở.

"Triệu ca... ngươi cũng thật quá đáng, còn có ta... ta thậm chí còn chưa thể tiến tới một hệ cấm chú". Trương Tiểu Hào có chút xấu hổ, cúi người nói.

"Lão Triệu, trên thế giới này những kẻ mạnh mẽ vẫn còn tồn tại quá nhiều, vô luận là những yêu ma đế quốc rộng lớn, hải dương sâu thẳm hay là hắc ám vị diện mệnh mông vô ngần, không xét về thực lực, nói độc về số lượng thì chúng ta vẫn chỉ như một hạt cát nhỏ nhoi trong sa mạc".

"Hon nữa, ta là cảm thấy, mình vẫn chưa có đủ sức mạnh để đối đầu tên Lucifer kia". Mạc Phàm nói rằng.

Cả bọn đột nhiên rơi vào trầm mặc, Mạc Phàm quả thực từ đến nay chưa bao giờ đánh giá qua loa thực lực đối phương.

Chẳng lẽ nói, cái tên Lucifer kia vẫn còn sức mạnh ẩn giấu sao, là sức mạnh của đọa lạc hồn thai thiên sứ, hay là thứ gì đó khác mà chúng ta chưa từng biết tới.

"Phải rồi, lần trước chúng ta có thu được Bích ngọc huyền anh, theo như mọi người nói, là tụ hồn hồn chứa của Lucifer!" Trương Tiểu Hào đột nhiên phá vỡ bầu không khí.

"Bích ngọc huyền anh, thật sao? Ngươi đang giữ?" Mạc Phàm sùng sốt hỏi rằng.

Hắn dĩ nhiên không lạ gì vật phẩm này, càng theo như lời Asha Corea phân tích, bên trong chứa lực lượng tinh hoa không dưới ngàn năm ở Thánh Thành quang minh hấp thụ.

Nếu gọi là cường đại nhất bảo bối trên thế giới để tu luyện lúc này, phi thường không cần bàn cãi chính là Bích ngọc huyền anh!!!

"Là giả, sau đó ta kiểm tra một thoáng, mới phát hiện, hàng thật đã bị Lucifer tráo đổi trước khi hắn di chuyển đuổi theo Đại thiên sứ Saga". Trương Tiểu Hào sầm mặt lại.

Lucifer...

Tên này thực sự khiến người ta muốn chấn kinh đến cùng cực!!

"Thôi đừng nói về hắn nữa. Hào tử, ngươi từ bỏ quân đội, có dự định gì?" Mạc Phàm chuyển đề tài.

"Phàm ca, ta đang muốn tự mình mở ra một phiên quân riêng, tự mình nắm giữ lực lượng, có thể hỗ trợ cho các ngươi bất cứ lúc nào". Trương Tiểu Hào nói.

"Tốt, thực sự như vậy liền khiến chúng ta an tâm hơn rất nhiều, nếu có việc gì khó khăn, đừng ngại tìm chúng ta". Mạc Phàm nói rằng.

"Không thành vấn đề, nhưng bất quá trước khi ta rời đi, ta đã giúp các ngươi hoàn thành một ít thủ tục quan trọng..." Trương Tiểu Hào nói.

"Thủ tục gì?"

"Danh sách bốn huynh đệ chúng ta đều được cấp số lượng đại địa chỉ nhụy để đột phá cấm chú!!!" Trương Tiểu Hào cười nói.

"Há, phải là như vậy, cuối cùng cũng coi như không uống công bỏ ra cống hiến rồi". Triệu Mãn Duyên vỗ vai Tiểu Hào cười đùa vui vẻ.

"Vây, còn tìm kiếm đồ đằng thì sao?" Trương Thiệu Như đề cập.

Mọi người có chút im lặng, đồ đằng vốn dĩ cùng bọn hắn xem ra thân thiết như đồng bọn, nhắc tới lại liền dâng lên cái cảm xúc phiêu lưu suốt thanh xuân những năm qua.

“Hiện tại có lẽ không cần thiết, lúc ta bị giam ở Thánh Thành, ta đã nghĩ rất nhiều, cuộc chiến của Đồ đảng sinh vật đã qua đi, chúng đã vì nhân loại mà chiến đấu từ rất lâu rồi, đây là cuộc chiến của chúng ta, nhân loại phải tự giành lấy thứ thuộc về mình, đồ đảng sinh vật cần được nghỉ ngơi, hoặc ít nhất, chúng là hàng rào phòng thủ cuối cùng của thế hệ sau này khi chúng ta thất bại”. Mạc Phàm vừa nói vừa liếc nhìn Tiểu Nê Thu trước ngực.

Cả bọn không ai nói gì, nhưng thâm tâm mỗi người dĩ nhiên đồng loạt đều ngầm định đồng ý.

“Phàm ca, tuy là Hoa Quân Thủ rất muốn chúng ta tiếp tục dựa vào đồ đảng cứu nguy tình hình, nhưng nghe những lời này của ngươi, ta thực sự muốn tự vượt lên giới hạn của bản thân, huynh đệ chúng ta sẽ tự mình chiến đấu”.

“Hảo, nói hay lắm, uống!”.

Năm người tiếp tục uống cạn đồng thời chén sạch những thứ còn lại.

“Tiếp theo các ngươi sẽ đi đâu?” Mục Bạch cất lời.

“Còn phải hỏi sao, đồ ăn ngon đang tới tận cửa, chó cũng biết ra liếm mà!” Triệu Mãn Duyên không khách khí nói.

“Ta hỏi sau đó?”

“Hoa Hạ, Ma Đô!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Môn tộc Phàm Tuyệt Sơn

Sau vài ngày sắp xếp, dọn dẹp hết thầy công việc, thủ tục, cả nhóm cuối cùng cũng từ biệt địa phương học phủ Anpơ, bỏ lại sau lưng một hành trình dài dang dở, đầy gian nan tưởng chừng như không còn có cơ hội trở về. Mỗi người đều là giống nhau bởi hồi thờ phào, rốt cục cũng lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời chiếu rọi ở quê nhà thân thuộc.

Không toan tính, không luận bàn đúng sai, không đánh cược tính mạng, không có bất kỳ ma pháp sử dụng. Loại hương vị này cũng thật lâu lắm rồi, để cho từng người trong thời khắc đều nhen nhóm lên niềm hân hoan khó cưỡng.

Đúng vậy đấy, là không có ma pháp...

Là triệt để nghỉ ngơi.

...

Chuyến bay từ Thụy Sĩ về Hàng Châu, Trung Quốc đã đáp xuống!!!

Mục Ninh Tuyệt và Mạc Phàm quyết định quay về Phàm Tuyệt Sơn trước, những người còn lại cùng nhau trở về Đình Thành.

Chỉ là khiến cho tình huống có chút ngoài ý muốn, bạch tinh linh Mei một mực không có chịu rời xa Mạc Phàm, vẫn cứ bám riết theo sau hắn, khiến cho Mục Ninh Tuyệt cũng phải miễn cưỡng cười khổ ra hiệu cho nàng được phép.

Mà suốt chặng đường đón tàu về, không rõ từ lúc nào cả hai đều trở nên vô cùng thân thiết, hết như tỷ muội kết nghĩa. Có lẽ cùng đặc điểm đều mang khí chất nhất phẩm bên trong, thế gian ngọc sứ thanh lãnh, dù là bạch tinh linh hay băng tuyết nữ thần, bọn họ đồng thời ưa thích nhất việc giữ sạch sẽ, thơm tho, dễ dàng tạo thành lực hút thiện cảm với người còn lại.

Tới mức thậm chí Mạc Phàm còn bị ném hẳn ra hàng ghế ngồi đằng sau, mặc cho hắn trong lòng chửi rủa kèm theo bộ mặt oan ức đến tội nghiệp.

Nhưng nếu ngẫm nghĩ kỹ lại, cảm thấy tình huống như thế lại ưng ý phù hợp, giả sử Mei với Lucifer trước kia tạo một màn kịch trước mắt Mạc Phàm, điều đó mang ý nghĩa nàng là tồn tại vô cùng nguy hiểm ra sao nếu đi với bạn bè mình.

Dù xác suất rất nhỏ thôi, nhưng tuyệt đối bất đồng không liên quan đến không có khả năng!?

Lucifer là ai chứ? Kẻ có thể đem trí tuệ của mình thao túng lực lượng Thánh Thành suốt mấy chục thế kỷ, giam mình ẩn dật, nhẫn nhịn hàng ngàn năm để phá kén bộc lộ, một nhát kiếm định hình lại bố cục tất cả các tổ chức đứng đầu thế giới này.

Kẻ như thế, Mạc Phàm làm sao không cẩn thận cho được!

Nghĩ vậy, hắn liền cũng không có chợp mắt, dán chặt đôi đồng tử quan sát cẩn thận lên người bạch tinh linh Mei, mãi cho đến điểm cuối cùng của hành

trình.

“Mãi mới được về nhà!!”

“À, phải nói, tiểu Mei, người trông còn trẻ như vậy, ta liền gọi người như thế cho tiện, chúng ta tạm thời giấu người vào không gian kín trước để tránh phải phiền phức, đến nơi sẽ mở ra.” Mạc Phàm nói rằng.

“Ân!” Bạch tinh linh Mei gật đầu, nàng cũng không có ý kiến.

“Đi thôi!” Mục Ninh Tuyết cất giọng nhẹ nhàng nói rằng.

Thanh âm đó mang mấy phần dồi dào năng lượng, thể hiện rõ mồn một tâm trạng vô cùng hạnh phúc, chờ mong tới ngày hôm nay của bản thân nàng.

Cũng phải thôi, đối với mảnh đất, con người, cảnh quan nơi đây, Phàm Tuyết Sơn chung quy gắn bó với Mục Ninh Tuyết so ra càng lớn hơn Mạc Phàm rất nhiều lần. Bằng nói Mạc Phàm là kẻ đem Phàm Tuyết Sơn vỗ ngực xưng oai khắp đại lục, thì chính Mục Ninh Tuyết mới là người một tay che mưa che nắng, ngày ngày nỗ lực si mê kiến thiết nên tường thành, thị trấn vững chắc như hôm nay.

Thị trấn đó...

Như vậy cũng là trấn cấp rồi!!

Mang ý nghĩa Phàm Tuyết Sơn không còn đơn giản là một cái thôn xá, một sơn trang nữa. Trong thời gian Ma Đô sự kiện diễn ra, duyên hải bên cạnh Phi Điều Thành cũng đồng dạng bị hải yêu quấy phá, mà nhờ sự trợ giúp của Mục Ninh Tuyết mới mạnh mẽ đẩy lùi được.

Theo thời gian tiếng tăm đồ đằng anh hào sau đó, mà bọn họ lại cũng xem như Phàm Tuyết Sơn nhân vật, liền Phi Điều Thị lúc này dần dần bị thúc ép, trực tiếp buông xuống cầm quyền, đứng tên Phàm Tuyết Sơn làm chủ, thống nhất thành thị trấn cửa quan.

Phàm Tuyết Sơn tự khắc này, theo thời gian lớn mạnh không ngừng, còn có cả môn sinh riêng, tòa thành riêng, công thương giao dịch, buôn bán hàng hóa thu về lợi nhuận khổng lồ, đã có thể vỗ ngực xưng “Thị Trấn”.

Chỉ còn thiếu một vài cái công trình chiến tích, đem tổ chức làm trụ cột đằng sau hậu tuyến, mình bạch có thể trở thành “Thành Thị”, thẳng thắn sánh ngang cấp độ Ma Đô, Đế Đô bên trong quốc gia.

Nhưng như hiện tại cũng đủ vượt qua khỏi đại đa số thế gia, gia tộc, đứng cùng hàng ngũ với Mục Thị trên mặt kinh tế, tiếng tăm thương trường. Là trên toàn Hoa Hạ chỉ chịu xếp dưới duy nhất Triệu Thị lừng danh của Triệu Mãn Duyên.

Phàm Tuyết Trấn!!!

Lần này trở về, quả nhiên không ít nhân vật chủ chốt trong thành đã chờ sẵn từ rất lâu. Từ Mục Lâm Sinh, Bạch Hồng Phi, Mục Nô Hân, Tào Cầm Cầm, Chúc Vũ, Cổ Doanh, Mộc Tượng... cho đến đoàn thợ săn Vu Điều và rất nhiều thành viên khác, thậm chí còn có con trai Bạch Hồng Phi vừa hạ sinh cũng được mang theo ra, tất cả đều không kìm được lòng, nhất nhất phải gặp cho bằng được đại đương gia cùng thành chủ.

Từ xa xa, tận mắt thấy bóng đen thân ảnh hai đại nhân vật đang dắt tay nhau đến, mỗi một người trong đoàn đều hiện lên một vẻ giống như nghẹn ngào khó tả, có người còn rung rung nước mắt...

Họ nhìn thấy được, dĩ nhiên Mạc Phàm và Mục Ninh Tuyết cũng nhìn thấy được, càng muốn rõ ràng, chân thực đến từng sợi lông tơ trên mặt bọn họ.

Không phải chứ?

“Tuyết Tuyết à, chúng ta còn chưa có chết, mạnh khỏe như vậy trở về, làm sao bọn họ lại khóc lóc đau buồn cái gì a?”

“Miệng của người không thôi nói gở được sao!?” Mục Ninh Tuyết trừng Mạc Phàm một cái.

Dĩ nhiên, hần lập tức im miệng, không có còn hé răng nửa cái, đại loại có thể so với giống chó giữ nhà, tuyệt đối cụp đuôi vâng lời.

"Đại đương gia, thành chủ, các người... các người thật sự trở về rồi!"

Thanh âm vỗ oà phá nát bầu không khí nghẹn ngào kia, từng cái từng cái thật nhanh chạy đến bên cạnh Mạc Phàm cùng Mục Ninh Tuyết, hận không thể cho một cái ôm ấp thật chặt, giống như những thành viên trong gia đình mòn mỏi đợi chờ người thân trở về từ rất lâu rồi.

Quả thật những người này vẫn luôn chăm chú theo dõi quá trình thẩm phán Mạc Phàm, cho đến khi hoàn toàn mất đi tín hiệu hình ảnh sau khi đại thiên sứ trưởng Michael ra tay phá hủy các máy quay. Bọn họ trong lòng như lửa đốt, lại nhận được một ít tin tức không rõ ràng về trận đại chiến nổ ra ở Thánh thành, không rõ đại đương gia cùng thành chủ sống chết như thế nào.

Tin tức trận đại chiến ở quang minh điện đã không thể niêm phong vì quá nhiều người chết, thành thị, thậm chí là một phần đại diện của thần thánh thế lực cũng trở thành phế tích.

Bất quá nhân viên Thánh Thành quả thực không làm thì thôi, đã làm thì hoàn toàn khiến ai nấy kinh hãi. Bọn họ nhưng có thể ra tay tẩy trắng sửa đổi nội

dung, đem một hồi luân lý phức tạp trở thành màn kịch được dàn xếp, đại loại là nhóm Mạc Phàm cùng Đại thiên sứ trưởng Michael dựng lên màn hợp tác để Lucifer ra mặt, sau đó những Đại thiên sứ trưởng hợp sức giải cứu Mạc Phàm, đẩy lùi gã ác ma kia. Còn bản thân Mạc Phàm sẽ được sự bảo trợ thành nhân chứng của Thánh Thành vĩnh viễn!!

Báo chí... chung quy toàn bộ bài đăng đều một nội dung như vậy, không sai lệch nửa điểm!!!

Mà Mạc Phàm cùng Mục Ninh Tuyết tai qua nạn khỏi sau trận chiến khốc liệt kia, khiến tất cả mọi người không khỏi bồi hồi xúc động, không thể kìm nén cảm giác vui sướng tốt cùng khi hai con người vĩ đại trong lòng họ có thể bình an quay trở về.

“Há, lâu rồi không gặp các người...” Mạc Phàm nói.

"Thật ngu bức nha, đại đương gia, thành chủ, hai người giờ phút này trên thế giới đã là đại nhân vật tiếng tăm hàng đầu, tường thành của tất cả các pháp sư chứ không riêng gì người trẻ tuổi!" Mục Lâm Sinh hớn hờ nói rằng.

“Ai bảo Phàm Tuyết Trần chúng ta chưa thể sánh ngang Mục Thị, Triệu Thị đây, cảm chú tọa trấn... ha ha ha, chúng ta có hẳn hai người, càng là mạnh mẽ nhất bên trong” Mục Tựong nói rằng.

Có tuyệt thế cảm chú trấn thủ, Phàm Tuyết Trần còn ngại gì bất cứ thế lực nào, có hay không tương lai còn có thể tự thành môn tộc, chính quy hô mưa gọi gió trên toàn quốc.

Tay bắt mặt mừng được một lúc, tựa hồ nhận ra được cái gì, mọi người đột nhiên im lặng nhìn nhau, trước mắt rõ ràng nam tử đang khoác tay thành chủ của bọn họ có chút lạ lẫm, mãi một lúc Mục Lâm Sinh mới rụt rè lên tiếng:

“Đại đương gia, hơn một năm không gặp, người thay đổi thật nhiều, xem chút không nhận ra!”.

“Lão sư, người là nuôi tóc dài rồi nhuộm trắng cho giống thành chủ à?” Bạch Hồng Phi cũng tò mò không ngớt.

Đại đương gia của bọn họ lúc này sở hữu tóc màu bạc trắng được cột cẩn thận, chừa ra hai bên mái dài trước mặt, vô cùng khí chất, nam tính.

Nếu không phải hẳn nhiên ngang khoác tay Mục Ninh Tuyết đi lại thì đại đa số mọi người khó có thể tiếp thu được đã từng quen biết người này.

Nói khoa trương một chút, cái gã đó đẹp trai hơn cái gọi là đại đương gia trong ký ức rất nhiều, không thể dùng từ một, hai cấp bậc chênh lệch để mô tả, chà trách mọi người như thế ánh mắt ngạc nhiên cùng thương thức?

Mục Ninh Tuyết ban đầu thấy mọi người loay hoay cũng không hiểu chuyện gì, nhưng sau khi Mục Lâm Sinh và Bạch Hồng Phi mở lời, nàng cũng không nhìn được, chủ động bật cười. Đừng nói, thậm chí bản thân chính mình mới cách đây thời gian thôi cũng không khỏi thất thần khi nhìn Mạc Phàm huỳnh hỏ.

“Ta nói thích màu tóc này, mọi người đừng bắt ngờ!” Mục Ninh Tuyết nhanh trí đáp lời, nàng tránh nói về sự tình Mạc Phàm đã trở thành một cái tà thần không cần thiết.

Lúc này tất cả mới cùng nhau phì cười, hóa là thành chủ thích như vậy nên đại đương gia mới thay đổi ngoại hình.

"Mạc Phàm, ta nghe nói Mục tỷ tỷ cũng ở gần đó, nàng vẫn ổn chứ". Mục Nô Hân hỏi rằng.

"Nàng vẫn ổn, đã cùng với những người khác trở về Đỉnh thành trước rồi, các người không cần lo lắng... đi vào thôi, chúng ta muốn ăn một chút gì a". Mạc Phàm nói.

Vừa nói hẳn đột nhiên chú ý đến trên tay Mục Nô Hân, nàng đang bế lấy một bé trai khaú khinh.

“Thằng nhóc này là con người?” Mạc Phàm hỏi rằng.

Mục Nô Hân vui vẻ mỉm cười, mà Bạch Hồng Phi bên cạnh lỗ mũi cũng đỏ chót lên, liền có chút thành quả tự hào, đang muốn khoe với lão sư.

Trăm phương diện, chín mươi chín lép vế, nhưng nam nhân so với nhau, còn phải nói đến quý tử hạ sinh, về phương diện này, hẳn đã đi trước lão sư mình rồi, sao lại không tự hào cho được.

“Ha ha, lão sư, người xem...” Bạch Hồng Phi vừa mở lời.

Chỉ là chưa kịp nói hết câu, lại đột nhiên nghe thấy âm thanh Mạc Phàm hồn nhiên chán lại.

“Há, tốt tốt, rất giống với Đông Phương Liệt nha, ha ha ha.” Mạc Phàm cười to, lớn tiếng nói rằng.

"..."

Đệt!!!

Con mẹ nó, lão sư... người cũng thật biết đùa à...

Mọi người ngơ ngác đến không ai dám mở miệng ra, chỉ là ngoại trừ Mục Nô Hân đôi mắt đỏ chót lên nhìn về Bạch Hồng Phi đang ngơ ngác, tâm trạng như hồn phách vừa bị đánh tan. Còn lại ai nấy đều rục rịch muốn bật cười mà không dám.

Mục Ninh Tuyết bầu Mạc Phàm một cái, hần lập tức nhận ra mình vừa nói sai cái gì.

“Há, ta nói nhầm, suýt nữa quên mất, chúc mừng người sinh quý tử nha.” Mạc Phàm vỗ vai Bạch Hồng Phi mấy cái, xoa xoa lưng hần an ủi.

Bạch Hồng Phi cúi gằm mặt xuống, mãi một lúc mới cười khổ nói đáp lại.

“Không sao lão sư, người biết chúng ta đã đặt tên nó là gì không?”

“Để xem... Bạch Liệt phải không?” Mạc Phàm tiếp tục cười cười hỏi lại.

Bạch Liệt!?

...Là Liệt trong Đông Phương Liệt!?

Lần này thì mọi người đều không ai nhin nổi nữa, bật cười to thành tiếng, mặc cho Bạch Hồng Phi với Mục Nô Hân tím lịm sậm xuống.

“Người cũng đừng quá đáng như vậy nữa, Bạch Hồng Phi tôn kính người rất nhiều, đến nỗi đặt tên con trai mình là Bạch Phàm... Phàm trong Mạc Phàm đó.” Chúc Vũ tiến đến bên người hần nói rằng.

A?

Nghe được lời này, Mạc Phàm tự nhiên hai mắt nổi lam quang lên, trong lòng có chút dâng trào hạt lệ, không giấu được chính mình hạnh diện.

“Bạch Phàm...”

“Hào, hào hài tử... Bạch Hồng Phi, Mục Nô Hân, có thể hay không để ta làm cha đỡ đầu thằng bé.” Mạc Phàm nghiêm túc nói.

Mà lời hần vừa xuất ra, toàn thể mọi người ai nấy đều sững sốt, như vậy có thể coi như đại lễ cực kỳ lớn rồi.

Đại đương gia muốn làm cha đỡ đầu cho Bạch Phàm, như thế là ước cũng không dám đầy ư, phải là tốt số cỡ nào...

“Lão sư... người nói thật chứ?” Bạch Hồng Phi ghen ngào nói.

“Một lời đã định, Bạch Phàm sau này có thể tùy ý đến gõ cửa phủ của ta, Phàm Tuyết Trần như vậy cũng sẽ không tiếc tài nguyên bồi dưỡng cho nó.” Mạc Phàm nói rằng.

“Thế thì tốt quá, cảm tạ lão sư!” Bạch Hồng Phi cúi đầu xuống hành lễ, nhưng rất nhanh được Mục Ninh Tuyết và Mạc Phàm kéo dậy.

"Ân, ân, chúng ta đi vào thôi, phải thiết đãi chúc mừng thành chủ cùng đại đương gia trở về chứ..." Cố Doanh nói rằng.

"À nhân tiện, các người cứ chuẩn bị yến tiệc đi, ta cùng thành chủ các người muốn tâm sự riêng một thoáng, không có đại sự đừng gõ cửa phòng chúng ta". Mạc Phàm ánh mắt đầy gian xảo nói.

"Ha ha, được được, đại đương gia cứ yên tâm cùng thành chủ tâm sự, chúng ta sẽ không làm phiền dù chỉ một giây".

Vừa nghe Mạc Phàm nói xong, Mục Ninh Tuyết cũng đã nhìn thấy ý đồ xấu xa của Mạc Phàm từ bên trong cặp mắt lập loè tinh quang kia của hần.

"Liên không thể không nói những chuyện như vậy sao?" Mục Ninh Tuyết chờ sau khi những người khác đi rồi, nàng mới hờn dỗi nói.

Cái tên này trong đầu lúc nào cũng chỉ muốn làm những chuyện như vậy nha?

"Tuyệt tuyệt, hơn một năm nay, ta có chút... trở về nhà bàn luận" Mạc Phàm lơ đãng bộc lộ ra bản tính.

Mục Ninh Tuyết tuy là hiểu được ý đồ hạ lưu, nàng hơi đỏ mặt nhưng cũng không từ chối để Mạc Phàm đặt tay lên hông đưa về.

Nói thế nào Mạc Phàm cũng là không ít cực khổ suốt những năm nay, hần sau Ma Đô họa kiếp trải qua bế quan tu luyện rồi lại tận lực Thánh Thành chi chiến.

Về phần mình, nàng đã lâu không cùng hần trải qua những chuyện động lòng người, nói không nhớ, không vấn vương xác thực có chút không thỏa đáng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tiểu bảo bối

Trở về biệt phủ của mình, Mạc Phàm nhanh chóng thay y phục, dội nước sạch sẽ thơm tho, phần này tiến trình đầu sao cũng không thể qua loa được, lão bà của hắn, dĩ nhiên thuộc tuýp người sạch sẽ thế nào, bản thân còn chẳng biết hay sao!?

Đôi khi thắng bại cuộc chiến, xuất phát điểm liền có thể bày ra cái kết cục mất rồi.

Một mặt khác, sau khi tự mình xong xuôi, Mạc Phàm nhưng là tranh thủ lúc chờ đợi Mục Ninh Tuyết tắm rửa, hắn liền bày trang lại phòng ốc, còn lẳng mạn nghiền cứu cảm nền thơm, giăng đèn màu huỳnh pha khắp phòng.

Hết thấy phải hoàn hảo, Mạc Phàm mới chịu leo lên giường, vừa tiện tay, tự mình rót hai ly rượu đặt tại kệ và chờ đợi.

Là cái gì, cái gì có thể ngăn cản hắn đây, ác ma huyết mạch bây giờ mới chính thức là giáng lâm thực sự trên từng sợi dây thần kinh của Mạc Phàm

Tà Thần, cấm chú, tám cái hồn cách... trước sau như một, đã là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất, quan trọng nhất phải biết thỏa mãn người yêu a!!!

“Cách” (tiếng mở cửa)

Mục nữ thần từ bên trong nhà nhận bước ra, nàng khoát lên bộ đồ ngủ vải ren màu đen, để lộ làn da trắng như tuyết ngần, hai tay cũng đang bận bịu dùng khăn tắm quấn để lau mái tóc băng thanh của mình.

Từ từ tiến tới, phảng phất dưới ánh nến đỏ hồng, để mỗi bước chân xuất hiện mờ ảo, lấp ló nhưng vẫn ngời ngời tỏa ra thánh khí mỹ lệ, tuyệt đối không kém gì nữ thần sắc đẹp Aphrodite bên trong sử thi thần thoại, triệt triệt để để khiến cho muôn vàn nam nhân thiên hạ không thể nào với tới được, có chăng là cung kính cầu nguyện.

Thoáng nhìn một đạo dây nến được sắp xếp cẩn thận kia, Mục Ninh Tuyết không khỏi bật cười thành tiếng.

"Người đã rất chờ mong sao?" Nàng hỏi.

“Không khác gì lần đầu... càng là có phần hơn”. Mạc Phàm cố gắng kìm hãm tới đa loại dã thú để vương đang rực rạch muốn bùng nổ trong người kia.

“Bịch”

Chiếc khăn trên tay của Mục Ninh Tuyết đã được nàng thả xuống, để lại mỗi một bộ xiêm y trên người, mạnh mẽ tôn lên những đường nét uốn cong mềm mại dọc theo cơ thể kia của nàng.

Vẫn là pháp phùng phơi bày trọn vẹn, thậm chí lớp vải ren đen còn khiến nữ thần tuyết cơ trông còn muốn gọi cảm, thần bí hơn tới vài phần.

Cảm giác này, thần thánh nữ nhân trước mặt này... nàng nhưng mấy năm sau lại càng đẹp đẽ, mỹ sắc đến như vậy, tuyệt đối đã vượt qua cái gọi là phạm nhân dung mạo rồi.

Nam Cục chỉ địa nuôi dưỡng làn da, tuyết cơ hàn băng mài vuốt đáng người này, là thiên thần hạ phạm tạc nên khuôn mặt này...

Ài, ta không quan tâm nhiều như vậy...

Ta... Ta hết chịu nổi rồi!!!

Mạc Phàm chưa quen lại được cuộc sống thường nhật, vượt quá khả năng chịu đựng, hắn đột nhiên độn ảnh trực tiếp từ giường, tiến đến sát đến bên người Mục Ninh Tuyết, làm nàng giật mình lùi lại, vấp ngã phía sau.

Nhanh như chớp, Mạc Phàm tay vịn ngay eo đỡ lấy người nàng, loại kia mềm mại khiến dã tính trong người hắn đột nhiên sôi trào cuồng thịnh, mà ở cái khoảng cách gần cạnh quan sát, đôi mắt kia kiêu sa ngấn tuyết càng thêm xinh đẹp, cũng chẳng phải là lần đầu tiên làm chuyện này nhưng tựa hồ hai trái tim đồng thanh đập nhanh đến kỳ lạ, nương theo hô hấp dâng trào, cuối cùng không nhịn được, miễn cưỡng đặt một nụ hôn lên môi đối phương.

Mở màn có chút cưỡng ép do sự nôn nóng bất thành linh của Mạc Phàm, Mục Ninh Tuyết tỏ ra khá bối rối nhưng rất nhanh nàng liền bắt nhịp, bắt đầu tiếp nhận được một chút phản ứng từ địa phương eo mình, từ địa phương môi mình, để cho đầu óc lằng lằng một cảm xúc trống rỗng.

Thần người...

Nàng nhắm mắt lại, vòng hai tay qua cổ hắn, liền giờ phút này chẳng còn muốn giữ lại chút gì thần bí nữa rồi, trực tiếp thả mình trôi theo cảm xúc.

Sự đón nhận của Mục Ninh Tuyết khiến Mạc Phàm bị kích thích không sao kể được, hắn thậm chí quên hết những chiến lược ban đầu của mình để thường thức trọn vẹn không khí lãng mạn.

Mạc Phàm xoay Mạc Ninh Tuyết ngã nhẹ lên giường, tình tế duy trì ổn định cái tư thế ôm chăm lấy nhau, bao quát cả làn môi có tính chất nam châm dính chặt đến cực điểm, trong khi bàn tay hần lại tranh thủ lướt dọc theo khám phá những mảnh nhô thi vị trên những quả đồi tuyết hờ hững kia.

Mỗi một nhịp hơi thở của Mạc Ninh Tuyết đều nhã nhặn mang đến ngàn ngàn lạnh lẽo băng khí, trong khi hô hấp của Mạc Phàm phì phà ra trọn vẹn đều là nhiệt viêm nóng rực, là đối nghịch giao lưu nhưng tuyệt đối không sản sinh bài xích, mà lại hòa quyện lẫn nhau, siết chặt vào nhau, như chủ thể cộ sát tình huống vậy.

Bằng chi xúc cảm phủ kín vách tường nền nhà, còn hỏa viêm tâm tình càng là muốn giữ hơi ấm cho gian phòng, bảo vệ lấy những ngọn nến đang bùng cháy dữ dội.

Mãi một lúc, Mạc Phàm mới buông tha đôi môi của Mạc Ninh Tuyết, hần ngẩng đầu đưa cái nhìn chân thành vào mắt nàng.

Nàng dĩ nhiên cũng nhìn lại hần, so với trước còn muốn yêu thích mãnh liệt hơn, xao xuyến hơn nữa.

“Ngươi thật là cái lão bà đẹp đến mức độ yêu nghiệt, ta không cách nào có thể đứng trước ngươi chiến thắng được...” Mạc Phàm cất lời cười khỏ.

Mạc Ninh Tuyết như cũ, vẫn gương mặt đẹp tình xảo giống hệt tạc tượng đó, giờ phút này đã ửng hồng lên trông thấy, thoát cú tưởng do hần đã bỏ qua điểm gì khiến đôi phương không vừa ý, nhưng ngẫm lại cũng có thể do mãi đang cuốn theo cảm xúc thì mình đột ngột dừng lại, điều này vô tình khiến nàng không khỏi giận dữ.

Chỉ là cái khuôn mặt giận dữ này, thật cũng đồng dạng thần thánh tới mức muốn đè ra cường hôn đến suốt mấy kiếp người mới thôi, nữ thần quả đúng là nữ thần, dù làm gì cũng thấy đẹp để không tì vết.

“Lão công...” Mạc Ninh Tuyết cố gắng nói ra loại âm thanh rất nhỏ.

Lão công!?

Ta không có nghe nhầm phải không!?

“Ngươi... Tuyết Tuyết, ngươi vừa gọi ta là lão công!?”

Mạc Ninh Tuyết không có trả lời, nàng chỉ nhẹ nhàng gạt đầu một cái rồi xấu hổ quay mặt qua chỗ khác.

Để lại cho phần này Mạc Phàm sững sờ, trông trái nhưng tràn ngập hào quang ở bóng mắt.

Cái này... thiên địa phù hộ!!

Ta muốn chết, nàng như vậy chính là thừa nhận, như vậy chính là nguyện ý, lần đầu tiên công bố chủ quyền, nói rõ ra cái việc sở hữu loại thân thể này là của ai rồi.

Lão bà, ta chờ đợi câu nói này của nàng suốt hơn hai mươi năm rồi!!!

Hào hạo, hôm nay một không làm thì thôi, hai đã làm thì Mạc Phàm ta sẽ nguyện thề sắt son phải triệt để đến nơi đến chốn, bế quan phong tỏa cả cái Phàm Tuyết Trần, ta nhất định muốn cùng lão bà tham quan thiên cung lạc thú.

Mạc Phàm tay bắt đầu thả xuống bộ xiêm y quyền rũ kia trên người nàng, trong phút chốc, dáng vẻ thiên thần lãnh tuyết đó như man hấn như quay lại lần đầu tiên thương thức, chính là cảm giác mình đang sống trong trên thiên đường mây ánh, được hòa mình với nữ thần sắc đẹp suốt năm tháng dài đằng, cùng nàng gây đàn, thương thức đào tiên, thổi những điệu nhạc du dương hạnh phúc.

Trái với những lần trước đây, Mạc Ninh Tuyết lần đầu tiên tự mình cởi ra y phục của Mạc Phàm, nàng đưa bàn tay mềm mại của mình sờ tới từng ngón mũi trên người hần, nhẹ nhàng nâng niu như chính mình cơ thể.

Mọi bộ phận trên cơ thể của Mạc Ninh Tuyết đều được Mạc Phàm lần lượt kinh qua, để lại hơi ấm đưa nàng trực tiếp chìm vào ngây dại.

Bị kích thích trực tiếp khiến nàng cũng trở nên bạo dạn hơn, có sự xấu hổ nhưng nàng vẫn cẩn thận, tỉ mỉ mân nhi ngược trở lại tất cả những gì trên người Mạc Phàm, nhìn nét mặt tuyệt đẹp và cao sang ấy, tiểu đại vương chính là được một trận hào sảng.

Lam quang trên mắt Mạc Phàm có chút hồng nhàn phát ra... Hần mỉm cười, nàng cũng vậy, nhưng phần thẹn thùng khó nói nhiều hơn.

Mạc Ninh Tuyết bờ mông hoạt động, tại tiếng hừ nhẹ ở bên trong, rút cuộc cùng giờ khắc này trí nhớ phải mấy năm đằng đặc không tồn tại, có chút thẹn thùng quay đầu đi chỗ khác.

Tâm tình nàng giờ khắc này hưởng thụ cùng một dạng, liền cảm thấy mất cảm truyền tới toàn thân, là loại cảm giác xụi lơ, trong ngực tràn ngập co dãn động lòng người, nương theo thân thể mềm mại sớm đã để cho Mạc Phàm tùy tiện chiếm tiện nghi, mà dĩ nhiên chính mình đồng thời nhịp điệu vẫn không để cho lạc đi nửa nốt nào.

Dồn dập trùng kích thanh âm êm tai, cái kia từng tiếng dần dần hóa thành cao vút tiếng thờ gấp không dứt vang lên.

Cái Tà Thần thể cách, ác ma huyết mạch, hôm nay đứng trước băng tuyết ma nữ, liên ý chí hi hục không muốn giữ chút nào thực lực rồi, hấn đem sương mai lạnh lẽo cơ thể kia, ôm chặt chẽ vào trong lòng, tích trữ yêu thương cũng chính vào thời khắc này, để nâng lên cái trạng thái chín tầng mây cao nhất, từ khe khẽ thanh âm đến dần dần to tiếng hơn, vang giọng đầy nhục dục, là một cái toàn thân rừng mình trong sung sướng cùng hạnh phúc.

Một ngày...

Hai ngày...

Thấm thoát đã hơn một tuần trôi qua, những âm thanh cựa quậy ở phủ Mạc Phàm mới có dấu hiệu giảm lại.

Cũng không phải là không có cách âm trong khâu xây dựng, nhưng mà vì cái gì ai ai trong phạm vi đạo gần đó cũng có thể nghe được như thế?

Phải là cỡ nào bạo lực, cỡ nào thăng hoa, cỡ nào lực lượng mới xung kích được đây!?

Cũng còn may, Chúc Vũ rất hiểu chuyện, bất quá nàng chọn biện pháp phong tỏa, nương theo phạm vi âm thanh xa nhất vang tới để phong tỏa lại, cuối cùng cũng chỉ có mình và Du Sư Sư là đồ mặt suốt cả tuần thôi!!!

...

Mạc Phàm và Mục Ninh Tuyết ngồi dậy, vẫn là không có y phục trên người, nhưng thoải mái tựa lên lòng ngực nhau ôm ấp.

“Tuyết Tuyết, từ nhỏ ta đã có không giấu ước mơ cùng người có một tiểu bảo bối... người nói xem!” Mạc Phàm hôn nhẹ lên trán nàng một cái rồi nói rằng

Suy nghĩ một thoáng, nàng cũng là qua tuổi hai mươi bảy, bản thân Mục Ninh Tuyết không có giấu tỏ lộ nếu mình có cốt nhục thì nàng hi vọng khoảng cách lứa tuổi thế hệ càng gần càng tốt, nàng muốn hiểu rõ được nhi tử của mình hơn.

“Àn!”

“Người nói xem chúng ta nhi tử sẽ hạ sinh là con trai hay con gái?” Mạc Phàm hỏi rằng

“Trai hay gái ta đều thích!” Mục Ninh Tuyết trả lời.

“Nếu là con trai thì tên sẽ do người đặt, còn con gái là do ta đặt, lão bà a, người xem có được không?”

Đặt tên cho con mình, vốn dĩ như thế cũng là một trải nghiệm đời người hạnh phúc rồi, nàng làm sao cũng sẽ rất vui vẻ nghĩ đến.

“Lúc này luôn sao?”

“Phải, tên gọi vẫn phải ngẫu hứng nhất ra đời, sẽ càng chân thực gửi gắm hơn.” Mạc Phàm vô tư diễn đạt.

“Chúng ta trải qua nhiều nạn kiếp như vậy, người xem chính mình không dưới hai lần sống lại ở quý môn quan, ta liền không hi vọng hài tử của mình thế nào đả ngộ tương tự. Nhưng cha mình thế nào cũng dưới bình mình rực rỡ như vậy, ta lại càng không hi vọng nó giam mình không bước ra. Liền đặt là Mạc Vi Kỳ, Vi của vĩ đại, Kỳ của cát tường chúc phúc đi.” Mục Ninh Tuyết nói rằng.

“Há, Mạc Vi Kỳ... lão bà ta quả nhiên đến đặt tên cũng là sáng chói như vậy kiến thức, hàm ý a!” Mạc Phàm cười nói.

“Thế nếu là nữ nhi?”

Mạc Phàm trên con người lóe ra mấy chùm tia lam quang kiên định, hấn ôm chặt lấy Mục Ninh Tuyết vào lòng, thì thầm nhỏ bên tai nàng.

“Mạc Thiên Hy!”

Mục Ninh Tuyết trong lòng trào dâng một chút, nàng thoát nghe qua liền cảm nhận được cái tên vô cùng xinh đẹp, nhưng một mực chẳng hiểu được hàm ý là gì.

Mà nhìn thấy vẻ mặt không hiểu gì của nàng, Mạc Phàm càng muốn hơn hờ hân hoan hơn.

“Lão bà, người cũng không cần vận dụng trí tuệ của mình để tìm hiểu ý nghĩa đâu, ta đặt tên đó... đơn giản vì ta thấy đẹp, thế thôi!”

“Người...”

“Đừng giận, Mạc Thiên Hy của chúng ta nhất định trong nhân loại xinh đẹp đứng đầu, liền sẽ không thích một mụ mụ hay giận dỗi lão công của mình đâu...” Mạc Phàm vừa nói vừa đẩy Mục Ninh Tuyết xuống giường hôn lần nữa.

...

Lại thêm một tuần!!!

Tặng đầu

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Ba vị cấm chú hỏa hệ

Tại Hiệp Hội Ma Pháp Đình thành bên trong.

“Thương thế người thế nào?” Hoành Ngọ hỏi thăm Mạc Phàm, vốn dĩ Thánh Thành sự kiện đã bị phong bế, sửa đổi khá nhiều tin tức, nhưng nhờ tới đặc thù quen biết sâu xa, hội trưởng cấm chú hội Trung Quốc liền nắm được chút ít chính xác mật báo.

“Cũng còn tốt, chưa chết ta được.” Mạc Phàm cười đáp lại.

Chỉ là để cho hắn nhanh chóng sững sốt không hiểu gì, Hoành Ngọ đột nhiên tiến đến gần, làm động tác nghiêng người gấp lại về phía trước, đối với Mạc Phàm cúi đầu xuống.

“Thứ lỗi cho ta!” Hoành Ngọ trên ánh mắt nghiêm nghị nói rằng.

Mới thấm thoát có ít thời gian, nhưng là cơ thể cấm chú hội trưởng Hoa Hạ tự bao giờ đã già thêm tới mấy thập kỷ, dù là lớp da đã tới hạn kỳ nhăn nhoe lại hay là đáng vóc đột nhiên cằn cỗi, trơ xương rất nhiều.

Mà hắn cúi đầu, Mạc Phàm cũng tự nhiên hiểu được nguyên nhân, đại khái có liên quan tới một nhân vật bên trong Thánh ảnh tổ chức. Cũng là kẻ đã từng truy sát Mạc Phàm, để rồi cuối cùng theo lời kẻ Mục Ninh Tuyết vài hôm trước, chính nàng đã kết liễu hắn.

Đó là Yeke, thành viên Thánh ảnh, cũng là cháu của Hoành Ngọ.

Không định trả lời, Mạc Phàm quay mặt đi chỗ khác thì lại nghe thêm thanh âm mang ngữ điệu nặng nề đến mấy phần.

“Cảm ơn...”

Nếu là xin lỗi thì Mạc Phàm dĩ nhiên hiểu được, nhưng hắn trong lòng vốn đối với Yeke nảy sinh thù địch cực kỳ cao, dù cho Hoành Ngọ ý tứ cũng không thể nói bỏ qua đơn giản như vậy. Hắn chọn im lặng, nhẫn nhịn quay mặt đi, đã có thể coi là giữ lại tôn nghiêm cần thiết cho vị hội trưởng cấm chú rồi.

Nhưng lời nói cảm ơn thì lại mang ý nghĩa khác, Mạc Phàm nhú mày về phía Hoành Ngọ hỏi rằng:

“Vì sao lại cảm ơn?”

“Thứ nhất, thay mặt cho Hoa Hạ dân chúng, dạy dỗ cho cháu trai ta một bài học. Thứ hai, thay mặt cho ta, trừng phạt một kẻ phi báng dòng tộc!” Hoành Ngọ vẫn giữ nguyên cái tư thế cúi người trả lời.

Khác biệt là ở giây phút bộc phát ra những lời này lý luận, Mạc Phàm cảm nhận được cái rạn nứt lớn lao trong lòng của hắn, dù không nói ra, nhưng với tu vi, tuổi đời lẫn danh vọng Yeke đạt được, liền Hoành Ngọ có thể không quan tâm, không lấy làm tự hào sao?

Ngồi ở chỗ của Hoành Ngọ rồi, chính là tàn nhẫn cương vị, phải nuốt lấy nỗi đau này chấp nhận, càng phải chấp nhận một cách lỗi lạc, quang minh nhất.

“Không cần thiết, ta cũng không phải giết hắn, ít nhất ta sẽ giúp người chuyển lời lại đến đúng người.” Mạc Phàm ẩn ý ám chỉ.

Nghe những lời này, tương đối cũng giúp cho thâm tâm Hoành Ngọ giải tỏa mấy phần, ít nhất là đối với Mạc Phàm trước mặt không bị thất lễ hậu bối.

“Nhưng ta muốn minh bạch, nếu hôm đó đối lại Mục Ninh Tuyết gặp chuyện gì bất trắc, đừng nói Yeke, kể cả người, gia tộc người... ta tuyệt đối cũng sẽ lần lượt đem thù cấp từng người, từng người trả xuống!” Mạc Phàm đột nhiên tả nhãn trừng trực đẩy lên, tạo ra trường ảnh bằng bạc tinh thần lực áp chế cực đại, khiến tuyệt đại cấm chú pháp sư trong phạm vi khu vực toàn thân đều có một cảm giác rợn tóc gáy sau lưng.

Không cần phải nói, lời lẽ đỉnh thép vừa thoát ra từ miệng, lập tức hết thấy mọi người đều đồng dạng trung cái cái về mặt kinh hãi đến tột độ. Không một ai dám nói nửa câu ở khắc này, thậm chí kể cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Cái gì tinh thần lực cực hạn ma pháp, cái gì tu vi đẳng đỉnh trong nhân loại, họ nhưng lúc này không phải đều bị người thanh niên trẻ tuổi kia trước mắt dọa cho khiếp vía sao?

Tinh thần lực... cái này không tính là nhân loại nữa rồi, thăng thần mà nói những lão già cấm chú lâu năm ở tháp hội cũng chưa từng biết qua loại này tồn

tại.

Hoành Ngọ khoe miệng hơi giật giật, suýt chút nữa đã khụy luôn cả gối xuống. Hắn tuy có phần phần nộ trước Mạc Phàm thái độ, dù gì chính mình trưởng bối nhận lỗi cũng không thể vừa ý vào mắt được, nhưng quả thật, ánh mắt tà nhân vừa rồi đáng xuống, liền không thể dùng từ khiếp sợ thông thường để hình dung.

Hai năm sau Ma Đô sự kiện thôi, gia hỏa này thực lực đã khủng bố đến vậy, chẳng trách bao quát thiên sứ Thánh Thành phá lệ để lại nhiều đặc ân như thế.

“Khụ khụ... Mạc Phàm!” Một ông lão đầu trọc độ quá trung niên cất tiếng, thân ảnh cũng nương theo từ phía ngoài đi vào.

Mạc Phàm quay đầu lại, lập tức nhận ngay ra đó là Tiêu Viện Trường, thái độ hắn chuyển sang nhẹ nhàng hơn:

“Tiêu Viện Trường, ngài cũng đến!?”

Cốt ý đến đây, Mạc Phàm là muốn mang về tài nguyên để đột phá cấm chú, nhóm Triệu Mãn Duyên cũng đã tới nhận trước đó, bọn họ đã trở lại bế quan tu luyện ở Phàm Tuyết Sơn.

Tâm trạng vốn dĩ sáng khoái vui vẻ tiến đến cấm chú hội tòa tháp để hoàn thành thủ tục lấy đại địa kết tinh, nhưng ngoài ý muốn là khuôn mặt đưa đám của Hoành Ngọ cùng chuyện xưa nhắc lại khiến Mạc Phàm có chút khó chịu ra mặt, mất đi cái ung dung ban đầu. Chính vậy nên Tiêu Viện Trường xuất hiện liền hắn cũng không có đề ý.

“Ngồi xuống đã, ta từ bên ngoài tiến vào, dĩ nhiên đã nghe hết sự tình, người cũng không thể trách hết cho Hoành Ngọ được.” Tiêu Viện Trường nói rằng.

“Chân ta có chút rút cơ, ngài ngồi trước!” Mạc Phàm cười khổ nói rằng.

Chân của hắn suốt thời gian qua đều là bắp đùi giãn căng ra hết cỡ, dù cho không gọi là mệt mỏi cũng coi như cảm thấy việc ngồi xuống vẫn có chút bất tiện.

“Cách~” (tiếng mở cửa)

Lại thêm hai người nữa từ bên ngoài đi vào, một người đàn ông trung niên tóc đen cùng râu đen, trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lộ ra mấy phần uy nghiêm, theo phía sau là một nam tử tuổi đời còn khá trẻ, trạc tầm Tô Hưởng Thiên đi.

Mạc Phàm nhận ra được người đàn ông trung niên phía trước, liền hơi giật đầu xuống mỉm cười tôn trọng, nhưng nam nhân phía sau kia thì giống như chưa từng có chút nào ký ức qua.

“Hoa quân thù!” Mạc Phàm hạ tông giọng xuống nói.

Hắn nhưng đối với Hoa Triển Hồng là tuyệt đối tôn kính, thậm chí còn muốn ở trên Tiêu Viện Trường.

Ở Hoa Triển Hồng, người vẫn vậy nét chai sạn, dường như năm tháng trôi qua còn càng tới luyện hơn cái tinh thần quật cường, bất khuất, mà trên thực tế để cho bất cứ ai nhìn vào đều muốn tin tưởng giao phó hết thảy.

“Vội ta không cần khách sáo!” Hoa Triển Hồng nở nụ cười với Mạc Phàm.

“Hảo, ta cũng là có ý như vậy.” Mạc Phàm lập tức không còn khách khí, đứng thẳng lưng lên trở lại.

Sau đó hắn liếc qua nam tử bên cạnh Hoa Quân Thủ đôi chút.

Nhiệt lượng!?

Hô hấp của người này tỏa ra khiến hỏa nguyên tố xung quanh xao động!?

Hỏa hệ pháp sư... còn là cấm chú hỏa hệ!?

Đôi đồng tử Mạc Phàm sáng lên một chút, đối với pháp sư cấm chú bên trong lãnh thổ dĩ nhiên phi thường có hạn, vị này thoát nhìn còn không lớn hơn mình là bao, lại như thế đạt tu vi hỏa hệ đỉnh điểm.

Phải nói rằng hầu hết cấm chú pháp sư, bao quát thiên sứ Thánh Thành đều sẽ không thể nhận ra được tu vi của người cùng mình trình độ nếu không có thi triển xuống, dĩ nhiên trừ một số ít lực lượng đặc biệt hỗ trợ hoặc năng lực cá nhân.

Mạc Phàm cũng không có ngoại lệ, ít nhất là cho đến khi hắn sử dụng bạch ngân linh vực của mình. Chỉ là rõ ràng, hiện tại đều một cái lực lượng còn chưa có triển khai.

Ý vị ở chỗ, miễn cảm đặc hiệu...

Thánh hóa cấp bậc tồn tại, mang đến cho Mạc Phàm loại miễn cảm với hỏa hệ nguyên tố vô cùng, hắn chỉ cần sơ bộ cảm nhận, tinh vi một chút cũng biết được chính xác đặc hiệu hỏa hệ của đối phương.

Nhờ cái loại này nhận biết, Mạc Phàm phát hiện ra hỏa hệ nguyên tố trong gian phòng điên cuồng loạn xạ, nhất nhất không phải bởi vì ai đó đang thao túng, mà đơn giản, ở cái áp bách chặt hẹp không tới hai mươi mét vuông này, dĩ nhiên đang tồn tại ba cái hỏa cấm chú pháp sư.

Hoa Quân Thủ là thứ nhất vị cấp bậc, Mạc Phàm dĩ nhiên không cần quan sát cũng biết, hơi thở của quốc thủ quân đội mạnh mẽ khác thường, lại như nhiệt liệt hòa long phà hơi thổi đến.

Bản thân hắn chắc chắn là người thứ hai, cũng không phải bàn cãi.

Vậy tên nam nhân này... trong tiềm thức của Mạc Phàm, đột nhiên lại nghĩ tới một cái tên đại biểu.

“Xin mạn phép giới thiệu một chút, ta là Vi Nghiễm!” Người nam tử đi đằng sau Hoa Triển Hồng bất ngờ tiến lên phía trước làm động tác chào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lời dạy của phụ thân

Mọi nhếch lên nửa vành, Mạc Phàm không có tự chủ được mà nở nụ cười nhoét miệng.

Vi Nghiễm, ta từ khi bé quan bước ra liền ghi nhớ cái tên này thực sâu a!!!

Nhân vật mấu chốt liên quan trực tiếp đến cục diện Mục Ninh Tuyệt bị hãm hại ở Nam Cực, dù đứng sai phân định, hẳn là hắn bị lợi dụng đi, nhưng như thế nào thì vẫn không thể chối cãi được sự tặc trách của Vi Nghiễm cùng Cẩm chú Đồng minh hội, nếu quả thật trong lòng mình bạch, lý trí sáng suốt hơn thì liệu rằng đại lão bà mình có thiệt thòi không, có chịu nhiều thống khổ như vậy suốt thời gian qua hay không!?

Ngươi đây là oan gia ngõ nào không tới, lại biết đường gõ chung một cửa với ta, hỏa hệ cấm chú của ngươi, vốn dĩ là do ta ban tặng, ngươi không những không biết ơn, suýt chút còn khiến cả đời này người yêu của ta biến mất.

Hoạch định đúng là không thể ngờ được, tâm trạng Mạc Phàm theo tình hình chuyển biến phức tạp, giờ phút này xao động rồi, hắn tuyệt đối nhẫn nhịn với Yeke sự tình đã là tràn đầy cực hạn.

“Được rồi, Vi Nghiễm, ngươi mau...” Hoa Triển Hồng mở lời.

“...Giải thích!” Mạc Phàm sầm mặt lại, phun ra đơn giản hai chữ thôi, cũng là lập tức chặn ngay thanh âm quốc thủ Hoa Hạ rồi.

Đơn giản hai chữ, lại từ lúc nào trở nên vô cùng súc tích, rõ ràng ý nghĩa như vậy!?

Không ma pháp, không tà nhãn áp chế, không có tinh thần lực phóng thích ra, nhưng toàn phòng giờ đây lại sâu sắc cảm nhận được loại uy hiếp khủng bố cực kỳ, là lời lẽ đao búa trùng kích, hết thấy đều không hiểu nổi tại sao phổ thông giao tiếp như thế thôi đã mang đến dạng này điên cuồng rồi.

Trong khoảnh khắc, bao quát Tiêu Viện Trường hay Hoa Triển Hồng định nói gì đó, trước sau đều có chút thấy chính mình bất tiện, tạm thời giữ im lặng, chưa cần thiết có hành động xen vào.

Mọi người không hện, ai nấy đều hướng tầm mắt vào Vi Nghiễm đang đứng.

Mà nhắc tới, Vi Nghiễm trạng thái tinh thần ban đầu không có khác biệt với mọi người, lập tức toàn thân truyền đến từng tia ón lạnh, sừng sốt mười phần. Nhưng rất nhanh, hầu như lý trí cơ thể đã kịp thời vận động, tự mình bình tĩnh trở lại, che khuất đi nét mặt nhọc nhằn.

Vi Nghiễm chấp tay phải lên ngực nhún người chào Mạc Phàm một cái, sắc mặt bình thản nói rằng:

“Ta hướng ngươi tạ lỗi, nhưng sẽ không có giải thích!”

“Vi Nghiễm!!!” Hội trưởng Hoành Ngộ quát lên, nhưng Hoa Triển Hồng một bên cũng đồng thời giao tiếp ánh mắt cản trở dừng lại.

Quan điểm hắn rất rõ ràng, chuyện này vẫn nên trực tiếp để hai người họ tự giải quyết với nhau.

“Ngươi xác nhận không có khuất tất để giải thích?” Mạc Phàm từng bước đi lại gần hơn, dĩ nhiên vẫn duy trì cái điệu bộ đặc biệt dứt khoát.

Ban này đem tinh thần lực nghiền ép xuống, Mạc Phàm nhưng để cho hết thấy cái tâm niệm thiên sơn cao chót vót, không thể tùy tiện trêu chọc vào.

Hắn như vậy hành động, người khác hoàn toàn sẽ như vậy sợ hãi, đến hội trường cao nhất bên trong là Hoành Ngọ cũng thất thần ngũ quan. Chỉ có Vi Nghiễm trái lại đều không có nửa tia lo lắng hay sợ sệt, xác định đang muốn thực sự cùng Mạc Phàm đối chất.

“Ta hướng ngươi làm một cái lễ, đã miễn cưỡng xem như ngươi cùng Mục Ninh Tuyết một chỗ. Còn giải thích, ta có lỗi với nàng, không phải với ngươi, hướng về ngươi nhu nhược, chẳng khác nào bảo ta tự mình tố chất kém cỏi bằng không?”

Mạc Phàm không có nói lại, từng bước từng bước tiến tới, mà trên người hắn lúc này, dần dần tỏa ra bao nhiêu loại tà quang hắc ám ở phía sau thân ảnh, cuộn cuộn mỗi một lớp giống nhau đều dày đặc loại vật chất đen nghịt, bất đồng cùng nguyên tố, chúng len lỏi trong chốc lát đã bao trùm cả gian phòng, khiến toàn bộ mọi người xung quanh đều rơi vào một cái mờ mịt trạng thái, hoàn toàn mất đi định hướng không gian, một mặt khác đan xen bản thân ai nấy đều chẳng còn quan sát được người vừa nãy đứng cạnh mình.

Gian phòng cảm chú hiệp hội, đều nói khoảng chừng hai trăm mét vuông diện tích, nhưng chỉ chưa tới một phần mười giây, ty dạ u ám đã bao phủ đến, thống trị trọn vẹn địa phương, làm cho cái không gian tưởng chừng như đã bị nung nấu kéo dẫn đến mức không thấy điểm cuối cùng. Tựa hồ tương đồng như cái thực địa lớn lao bị chìm vào hắc đàm vĩnh cửu vậy.

Hoa Triển Hồng chí cao còn có quang hệ cảm chú cảnh giới, nhưng chính mình đứng trong cái màn đêm phơi bày xuống này, hắn thậm chí trong khoảnh khắc cũng không có bất kỳ thể nào khác biệt, đại loại vô phương, vô hướng, vô sắc cảm thụ.

Là vận động được, là đơn thân di chuyển được, nhưng di chuyển đi đâu bây giờ!?

Ngũ quan trong hăm tới không đầy, chính là giống như thả bản thân vào vũ trụ bao la vậy, là một cái toàn cục, toàn diện vô định.

Mà toàn diện vô định, mang ý nghĩa nếu như Mạc Phàm muốn giết người nào, chẳng ai có nổi nửa cái thực lực để cản được hắn.

Một số vị hội viên không nhịn được hét to tên Mạc Phàm lên, họ lo lắng không phải bản thân mình tính mạng, mà coi như Vi Nghiễm có khả năng sẽ chết đi. Họ sợ hãi cái việc cảm chú hội lại để hội viên của mình chết ngay trên lãnh địa, lòng tin, chỗ đứng của họ sẽ như thế nào đây?

Nhưng hét to thì sao?

Hét to để làm gì?

Làm gì có ai nghe được mà hét đây!?

“Hắc sắc tử uyên” tràn trề năng lượng, phồn thịnh như một nhánh trường hà vị diện, lại có thể để cho âm thanh thoát ra được hay sao?

Bình tĩnh biến mất, Vi Nghiễm thần sắc nhợt nhạt, nhú mày lại, lần đầu đón nhận được sát khí đang phả ra hùng hực vào mặt mình, khiến toàn thân đều không có chút gì dễ chịu, cảm giác nguy cơ tứ phía dị thường mãnh liệt.

Lập tức nâng hai tay của mình lên bày ra chằng chịt tinh đồ ma pháp, Vi Nghiễm đối với Mạc Phàm hiểu rõ lực lượng chênh lệch không thể dùng quá lớn để dùng, muốn nói tới cơ hội, hắn chỉ còn cách tuyệt đối không giữ lại chút nào thực lực, đem hết mà phòng vệ.

“Pặc~”

Mạc Phàm chớp mắt vô cùng thần tốc, chụp lấy tay của Vi Nghiễm lại, khẽ ý niệm vận động, đem bá đạo tăng tăng hắc quang sau lưng tạo thành mấy cổ không lồ cự ảnh chuỗi kiếm, theo chú định của hắn ghi trực tiếp lên các đại huyết vị trí trên người Vi Nghiễm.

Bao quát đỉnh đầu, cổ, hai chân, hai bàn tay hay vùng ngực phía trước đều bị ám ma chuỗi kiếm đâm tới mạnh mẽ, triệt để phong bế lên toàn bộ cơ thể tội nghiệp kia mất rồi, liên cả kỹ thuật nổi mạch của Vi Nghiễm, bao quát tinh thần lực, hắn đừng mơ có hi vọng sử dụng được.

Để ý một chút, Vi Nghiễm còn cảm giác trên lưng mình địa phương đang vác phải ngàn tấn trọng kiếm vậy, để cho hắn xương bánh chè, đỉnh đầu, xương sườn đều rung lên cảm cập chấn động, đau đớn đến tột độ.

Đại loại lúc này, Vi Nghiễm không khác gì đang nằm trên pháp trường của Mạc Phàm, chính xác giống với như một án treo chờ xử phạt vậy, toàn thân trở nên nhỏ bé trước mấy cái to lớn chuỗi kiếm đâm vào tán loạn bộ phận, tùy ý động đập thần niệm, truyền sát ý vào chuỗi kiếm ở đỉnh đầu, hắn đại não có thể vỡ tan tành ngay lập tức.

Nhìn đạo qua một vòng, Vi Nghiễm rõ ràng, mình nhưng chẳng ai cứu được rồi, ai cũng đã chìm vào cái địa phương lạc lõng như vậy mà mất đi định vị, bản thân đừng nói cứu người, đồng dạng cảm chú tu vi nhưng giải thoát bản thân thôi cũng đã liên khó như vậy.

Vốn dĩ ma pháp còn có thể khùng bố đến cấp bậc này!?

Đây chính là thực lực của kẻ một mình có thể đối đầu với Thánh Thành đây sao?

Vi Nghiễm cảnh giới có thể đem hòa nguyên tố nô dịch xuống, nhưng giờ phút này, muốn nói cả tinh thần niệm lực hắn còn không thể đem ra, cái gì hành động đều sẽ không tốt.

“Ngươi đã muốn giải thích hay chưa?” Mạc Phàm nói rằng.

Vi Nghiễm thờ dài một cái, trong con mắt đầy vẻ cương nghị, quyết không nửa điểm thay lòng.

“Bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ta tính mạng, thay ta gửi lấy lời xin lỗi nàng!”

Mạc Phàm nở nụ cười, trong lòng hẳn thực sự đang có sát tâm hay sao?

“Hảo, rất tốt, người như vậy có tư cách sử dụng đồ tốt ta mang về, đột phá cấm chú không oan phĩ”. Mạc Phàm vỗ vai Vi Nghiễm vài cái.

Đột nhiên không ai ý thức được xung quanh toàn bộ hắc ám vật chất đang được từng bước thu liễm gọi về, từng bước tái hiện lại cái êm đềm gian phòng như cũ.

Khỏi phải bàn, sắc mặt tất cả những người còn lại đồng thời có thể so sánh với nai tơ ngỡ ngàng mất rồi.

“Có ý gì?” Vi Nghiễm sừng sốt nói.

“Như người biện hộ, ta thỏa đáng cho người mình bạch. Nếu người vì thực lực chưa đủ, mưu cầu chỗ dựa, đánh mất chính mình đúng sai lựa chọn, ta tuyệt đối sẽ không thu tay tha mạng. Vừa nãy thất lễ rồi!” Mạc Phàm nhún vai nói rằng.

Đúng vậy, qua lời Mục Ninh Tuyết tường minh, Mạc Phàm có thể nảy sinh chút không chắc chắn, hẳn tìm đến Vi Nghiễm câu trả lời, tựa hồ mong muốn thừa thừa nửa quyết định.

Hắn nếu đối với Mạc Phàm giải thích, sợ sệt, chính là mất đi tư cách nhận địa hóa chi nhụy trước đây của Mạc Phàm, không xứng đáng bước vào cấm chú.

Ngược lại Vi Nghiễm chứng tỏ loại này tính cách của hắn sẽ không thể dùng dung trước đúng sai sự việc, không vì uy hiếp mà nhục mình bán đứng đồng đội, cũng sẽ không vì đồng đội sai lầm mà im lặng chấp nhận.

Mạc Phàm buông xuống cương đại thực lực, càng là hắc ám gây chấn động tâm thức nhất đe dọa tính mạng nhưng cũng không làm thay đổi được đúng sai ý chí của Vi Nghiễm.

Hắn là như thế nào mạnh mẽ, như thế nào quang minh chính đại đây...

Nam nhân trong thiên hạ vốn dĩ khí khái ngang trời, đối với chính mình bị lợi dụng sẽ phát sinh mâu thuẫn nội tâm, kẻ tâm thịnh chính là tự mình đứng lên, tự mình thấy sai mà sửa.

Những lời này, Mạc Phàm không phải là lãnh hội từ Mạc Gia Hưng, cha của hắn hay sao!?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Không tới 5 năm

...

Vi Nghiễm đơ hình mấy phút mới trở lại ổn định tinh thần.

“Không có việc gì liền bỏ qua, nàng vẫn còn rất tốt, ta có thể chuyển lời giúp người”. Mạc Phàm nói với Vi Nghiễm.

“Tốt tốt, người trẻ hành xử như vậy, xem như các người đều đã trưởng thành rồi, ta lấy thế hệ các người làm kiêu ngạo”. Tiêu Viện Trường cười to nói rằng.

“Được rồi, chuyện này Thánh Thành cũng không truy cứu, lỗi cũng không phải thuộc về Vi Nghiễm, hắn đã lẩn trốn suốt thời gian qua, bản thân đồng dạng là nạn nhân”. Hoa Triền Hồng bây giờ tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều.

“Ngài và hắn không phải chỉ đến đây để nói chuyện này chứ?” Mạc Phàm không vui nói.

Mạc Phàm không có hứng thú bàn tiếp về chuyện này, nếu thực sự khi đó Mục Ninh Tuyết xảy ra chuyện gì ở Nam Cực, dù Vi Nghiễm chỉ là làm theo mệnh lệnh, hắn cũng trực tiếp giết chết.

“Ta nhận đại địa nhụy hỏa của người, giờ đây ta trả lại một cái hỏa hệ đại địa kết tinh khác lấy được ở Bắc Âu, ta đã tìm nó suốt thời gian qua, tuy nói là lẩn trốn nhưng ta vẫn luôn theo dõi tin tức về người, đây là một chút thành ý, xin hãy nhận lấy!” Vi Nghiễm vừa nói vừa lấy ra hỏa hệ kết tinh đưa cho Mạc Phàm

"Vật này... ta không nhận, tốt hơn các ngươi hãy đem tặng cho một cái thành trấn nào đó, để lại có thêm một cái thành thị bên trong quốc gia càng tăng một điểm sinh cơ!!" Mạc Phàm bất ngờ nói rằng.

Vi Nghiễm vừa nghe xong lời này, gương mặt trở nên có chút ngoài ý muốn, chẳng lẽ Mạc Phàm còn chưa hoàn toàn tha thứ cho lỗi lầm của mình hay sao?

Đồng dạng Tiêu Viện trưởng cũng là lộ ra mấy phần kinh ngạc, tiểu tử này trước đây không nhận đồ tốt thì sẽ không chịu làm việc a. Mặc dù hắn đã vì quốc gia hy sinh công hiến không ít, nhưng trước đồ vật mà bất cứ ma pháp sư nào cũng thèm nhỏ dãi kia, hắn thẳng thừng một câu từ chối thật khiến làm người ta không thể ngờ được.

"Mạc Phàm, Hoa Hạ chúng ta vốn dĩ không còn hòa hệ đại địa kết tinh, thứ này là cực phẩm quý hiếm, tuy là loại quét yêu ma trấn thành thị tốt nhất so với các hệ khác, nhưng ngươi sử dụng nó vẫn là tốt hơn, mà đây cũng là xuất phát từ thành ý của Vi Nghiễm, hãy nhận lấy để hắn không còn canh cánh trong lòng". Hội trưởng Hoành Ngộ nói.

"Ta chưa từng nói sẽ từ chối tiếp nhận tài nguyên, nhưng hòa hệ của ta đã là cấm chú, nên sử dụng nó cũng không còn tác dụng gì, ta chỉ cầu là một cái thứ nguyên chi nhụy, nhưng nếu như không có cũng chẳng sao, ta sẽ tìm cách khác, cũng không có làm khó các ngươi". Mạc Phàm nói ra.

"Chuyện này...!!"

"Hoành hội trưởng, ở quốc nội chúng ta vẫn còn thứ nguyên chi nhụy chứ?" Hoa Triền Hồng hỏi rằng.

"Có đi, chỉ là... trước đây chúng ta có duy nhất một cái dự định để triệu hoán pháp sư mạnh nhất Bằng Lai sử dụng, nhưng hắn ý tứ do tuổi cao sức yếu không muốn lãng phí tài nguyên nên đã từ chối, lại không có tìm được người khác thích hợp để sử dụng nó, nên chúng ta quyết định để nó làm bảo vật trấn thủ ở Tây Hải thành thuộc rìa phía đông dãy núi Côn Lôn".

Mọi người rơi vào trầm tư, Côn Lôn đại yêu quốc, mặc dù không có địch ý to lớn với nhân loại như hải yêu, nhưng nếu là những thành thị phụ cận vẫn là gặp phải một ít yêu ma tộc đàn quấy nhiễu, quét trấn chi nhụy vẫn là không thể thiếu được.

"Nếu đã vậy, cứ để Mạc Phàm nhận lấy địa hỏa chi nhụy, sau đó đi một chuyến đến thành thị kia để trao đổi lấy thứ nguyên chi nhụy, hắn có được tài nguyên cần thiết, mà thành thị kia vẫn như cũ không có mất đi thủ hộ kết giới". Hoa Triền Hồng đưa ra đề nghị.

"Được, cách này cũng ổn, Mạc Phàm ngươi hãy nhận lấy hòa hệ kết tinh này, sau đó tự mình đi đến địa phương kia. Chúng ta vẫn còn hoạch định Ma Đô chiến lược, không thể đi cùng, nhưng chúng ta sẽ cấp cho ngươi một bản công văn". Hoành Ngộ suy nghĩ một thoáng rồi cũng nhất trí với đề nghị này.

"Tốt, nếu vậy ta cũng không từ chối, đa tạ". Mạc Phàm sáng khoái nói.

"A, nhưng ta bước vào cấm chú có hay không cần phải báo cáo Á Châu Ma Pháp Hiệp Hội cho phép?" Mạc Phàm đột nhiên nhớ ra cái gì, nhướng mày hỏi lại.

"Ngươi không phải không biết điều này, công ước cấm chú chính là từ Thánh Thành mà ra." Tiêu Viện Trưởng tay vuốt râu, cười nói với Mạc Phàm

"Há, vậy chẳng phải..."

"Sau trận chiến, Thánh thành đã cho phép riêng ngươi không bị bó buộc bởi bất kỳ giới hạn ràng buộc nào, ngoại trừ việc tùy tiện sử dụng cấm chú cùng lực lượng cường đại kia lạm sát kẻ vô tội hoặc phá hủy thiên địa khi tình thế không cần thiết. Nói trắng ra, đây là một đặc cách vô tiền khoáng hậu, ngươi chính là đang có quyền hạn tương đương với một thiên sứ thực thụ". Hoa Triền Hồng nói thêm.

Vừa nghe Hoa quân thủ dứt câu, Mạc Phàm tâm niệm như muốn bùng nổ, hôm nay nhất định phải hướng về tổ tiên cúng bái, ngay cả thể lực từng xem hắn là dị đoan cần phải diệt trừ thì nay lại trao cho hắn một lễ vật không ngờ tới.

Tự do hoạt động, độc lập với mọi loại tổ chức khi thấy tình huống hợp lý thì hắn đã không khác gì thánh nhân trên thế giới rồi!

"Mạc Phàm, ngươi rốt cuộc tu vi thế nào, sẽ không phải trước mặt ta giấu diếm?" Hoa Triền Hồng vẫn là muốn biết rõ thực lực của Mạc Phàm.

"A..."

"Nếu không tiện, đi ra ngoài rồi nói!"

"Cũng không phải cái gì, ta trực tiếp được nói là được."

Cả gian phòng im lặng lại, lại không phải hồi hộp lắng nghe tu vi thực sự của gã quái thai này hay sao? Thực lực của kẻ có thể đường hoàng sống sót trở về sau Thánh Thành thăm phán. Thế nào là mở rộng tầm mắt, thế nào là không để người khác muốn chán kinh lắng nghe đây.

"Tám cái hệ..."

"Hòa hệ cấm chú!"

"Ánh ảnh cảm chú!" Mạc Phàm chậm rãi nói rằng.

"Lôi hệ... cảm... bán cảm chú..." Hắn sau đó khựng lại một quãng, rồi mới kể tiếp.

"Không gian hệ bán cảm chú..."

Hỗn độn hệ bán cảm chú...

Triệu hoán hệ bán cảm chú...

Thô hệ bán cảm chú...

Ác ma hệ... ta không cần phải nói lại nữa chứ!?"

...

Toàn phòng nín lặng, là nín lặng triệt để, im lặng tới mức không ai phát ra nửa cái hô hấp hơi thở, mọi người ánh mắt rụt rè nhìn nhau, cũng tạm thời chẳng ai biết nên nói gì.

Cái này, hẳn là quái vật sao?

Không nói đến một người có thể đạt đến hai hệ cảm chú cảnh giới đã là tương đồng với người đứng đầu quân đội Trung Quốc rồi. Phải nói Hoa Quân Thủ tuổi tác so với Mạc Phàm... lại không muốn phải nhắc tới!!

Trọng yếu chính là năm cái hệ còn lại, toàn bộ đều là bán cảm chú...

Là bán cảm chú a!!

Cấp bậc nửa bước này tiến vào cảm chú, coi như một pháp sư bước vào hệ đầu tiên bán cảm chú, đã là thừa sức chường không một cõi địa phương rồi, còn tự mình gây dựng đại gia thế tộc mạnh mẽ cũng phi thường dễ dàng.

Dưới sức mạnh một người nắm giữ hai hệ cảm chú cùng năm hệ bán cảm chú... cho dù là pháp sư cảm chú hai hệ mạnh mẽ như Hoa Triền Hồng cũng không có khả năng làm đối thủ nếu đối kháng trực diện.

Năm cái hệ bán cảm chú... mang ý nghĩa nếu như Mạc Phàm này bên trong nhân loại, cường giả trong cường giả đi!!

Ngày nào đó gặp loại thời gian hữu duyên thiên địa thuận lợi, hẳn hoàn toàn có thể mơ mộng đến đột phá toàn hệ cảm chú, thế giới không bỏ nhất pháp sư rồi!!!

Mọi người ai nấy đều nhìn Mạc Phàm với ánh mắt hoàn toàn muốn phục tùng, quỳ lạy... càng ghen tị đến điên người.

"Hắc hắc... ta nói với ngươi bé quan 5 năm tu luyện, xem ra ta đã sai lầm, chỉ gần hai năm, thực lực đã không còn dùng từ khủng khiếp để lột tả rồi". Hoa Quân Thủ cười to tiếng, vỗ lấy vai Mạc Phàm nhưng trong lòng hắn lúc này, có thể dùng từ sợ hãi thâm tâm để hình dung.

"Ha ha..." Mạc Phàm cười phụ họa cũng chẳng đáp lại.

Tám hệ, chỉ hai hệ cảm chú sao?

Thực sự như vậy sao!?

Mạc Phàm chính là muốn giữ lại cho mình một con đường lùi, một cái tù bài trong trường hợp cần thiết nhất.

Lôi hệ a...

Lôi hệ của ta mới là mạnh nhất!!!

So với hòa hệ, còn muốn nằm ở trên đi...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

Tiêu Viện Trưởng vuốt râu một hồi, mở miệng nói dạy dỗ cậu học trò:

“Mạc Phàm, sau này ngươi lại tiếp tục thức tỉnh hai cái hệ nữa, dù cả thể giới hợp sức cũng khó lòng cấp đủ tài nguyên cho ngươi, khi lấy được thứ nguyên chi nhụy, ngươi hãy cảm nhận thật kĩ quá trình dung nạp năng lượng, tự mình nghiệm thức ma pháp”.

"Nhớ lấy, chỉ có chính ngươi tự thân đột phá, mới thực sự trở thành pháp sư mạnh mẽ nhất!"

Mạc Phàm gật đầu, đơn giản nghiêng người xuống hướng lễ với Tiêu Viện trưởng cùng Hoa Quân thủ, sau đó nhanh chóng rời khỏi tháp canh hiệp hội.

...

Tro tại Đình Thành vài ngày, mấy hôm sau đã khẩn gởi lên đường, Mạc Phàm cũng không quên đánh điện thoại báo cáo một thoáng cho Mục Ninh Tuyết, với bản lĩnh hiện tại, hắn hoàn toàn tự tin có thể độc lập di chuyển bất cứ đâu trong phạm vi Hoa Hạ, chẳng cần phải làm phiền những người khác đang bế quan tu luyện, nhất là đại lão bà của mình, nàng đã coi như cực khổ quá nhiều rồi, hảo hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vẫn là tốt hơn.

Tất nhiên, Mục Ninh Tuyết có, Diệp Tâm Hạ liền cũng sẽ có theo, chỉ là có chút ngoài mong muốn, hắn không thể liên lạc trực tiếp được nàng, mà qua lời của kỵ sĩ Wallis, thần nữ bọn họ sau khi sắp xếp ổn thỏa trên dưới mọi việc, đã trực tiếp bế quan tu luyện.

Chuyện hôn thai cô nhi của thần nữ được Mục Ninh Tuyết trao lại cho Diệp Tâm Hạ, hắn dĩ nhiên có biết quá, nhưng có chăng loại này hình thức và phương thức sử dụng ra sao, Mạc Phàm nghĩ nát óc cũng chẳng thể hiểu được.

Bất quá dự đoán sau khi Diệp Tâm Hạ minh tu dung hợp lên cơ thể, sinh cơ nhất định sẽ vô cùng lớn lao thành tựu, dù sao phẩm chất dung cốt thần bí này đều thuộc về cô đại thần bí lực lượng nhất bên trong Parthenon, chắc chắn so với đại địa kết tinh đều nằm ở phía trên tới mấy cấp bậc.

Ngoài ra, hắn cũng muốn rủ rê lấy Linh Linh đi cùng mình một chuyến, nhưng trước sau suy nghĩ cẩn thận, nàng vẫn là cái nữ hài mới lớn được một chút, tuy coi như nào bộ giả dặn hơn hầu hết mọi người trong đám... nhưng là vẫn nên tiếp tục học đi thôi.

Chính hôn Lãn Liệp Vương, không phải cũng nhiều lần bộc bạch rằng cả đời mong muốn Linh Linh cuộc sống phần này bình dị cùng yên ổn hay sao. Đi với Mạc Phàm, coi như ở Song Thủ Các Nhật Bản hôm đó tuyệt đối muốn cho hắn suýt nữa ôm hận rồi.

Mạc Phàm trầm nghĩ trong lòng – “Trước đến lấy đại địa thứ nguyên, sau đột phá thêm một cái hệ, tin rằng đám Triệu Mãn Duyên cũng sẽ hoàn thành bế quan, cuối cùng tụ tập cả bọn đòi lại Ma Đô”.

Vừa dứt đoạn suy nghĩ, đột nhiên Mạc Phàm lại phát hiện trong kế hoạch của mình có một điểm mờ không rõ ràng.

Đột phá thêm một cái hệ, tức là hệ cấm chú...

Nghĩa là bản thân mình đã là cấm chú pháp sư rồi!?

Vậy... không phải nói lúc này có thể đi thức tỉnh tiếp hai hệ mới hay sao?

Trong quá khứ, mỗi một lần thức tỉnh, đều chân chính mở thêm một gong xích bản thân, càng là hạnh phúc đón chờ thực lực mới, hiện tại tám cái hệ, thức tỉnh giai đoạn thêm hai cái nữa, tổng cộng sẽ chẵn mười hệ. Coi như toàn bộ cấm chú hiệp hội Hoa Hạ, hay thậm chí Thánh Thành đại thiên sứ có gom hết về một chỗ, nhất định cũng không thể đa dạng kỹ năng ma pháp như mình.

“Trời ạ, sao có thể quên được cái sung sướng như vậy tò mò, ngu đến chết ta rồi!!” Mạc Phàm vỗ tay lên trán một cái, tự mình oan uổng suýt nữa đã bỏ qua cái loại kích thích đây mong đợi này.

“Ngu đến chết ngươi là cỡ nào ngu nhỉ?” Một giọng nói âm ngân rất đổi nhẹ nhàng cất lên sau lưng Mạc Phàm.

Khuôn mặt hắn liền giờ phút này máu được tính là gần chính xác nhất mô tả, Mạc Phàm khòe miệng hơi co giật, một mặt cũng nhận ra giọng này âm điệu, dù không tính là quá quen thuộc, nhưng nói chưa nghe qua bao giờ, tuyệt đối không phải, hắn nhàu mày quay lại nói rằng:

“Tiểu Mei, ngươi sao lại chạy đến đây, còn không phải bên cạnh Tuyết Tuyết?”

Bạch tinh linh Mei nhún người một cái, gió tay vẩy vẩy hắn, nàng hôm nay khoác lên mình bộ trang phục cực kỳ năng động, áo phông xanh mũ trùm cùng chân quần ngắn trẻ trung, tròn vẹn phù hợp, hồn nhiên đúng với lứa tuổi của mình, tỏa ra loại khí khái ngập tràn thanh xuân.

“Tuyết tỷ đưa ta một cái bản đồ ngươi đến địa chỉ, thêm vào loại thẻ đồ lưu thông trên toàn quốc ở bất cứ loại nào phương tiện, tỷ một mực muốn ta cùng ngươi đi ra ngoài để mở mang tầm mắt a”. Tiểu Mei than vãn, kéo dài trường âm nói rằng.

“Hắc, hắc...”

Mạc Phàm khụ vài tiếng, mũi muốn phồng đỏ rồi.

Cái gì là mở mang tầm mắt chứ, không phải cái lão bà đối với ta tín nhiệm tự nhiên muốn giảm xuống rồi sao. Tiểu Mei ở đây, mang ý nghĩa nàng sợ ta thương thể bất cứ lúc nào đều tái phát, hoặc gặp chuyện chẳng lành, hơn thế nữa, hai nàng nhưng thân thiết như tỷ muội ruột thịt, ta làm sao có thể cự tuyệt đây?

“Được rồi, đưa đây!” Mạc Phàm xòe tay ra nói rằng.

“Đưa cái gì?” Tiểu Mei hai mắt tròn tròn nhìn Mạc Phàm

“Điện thoại di động, thẻ tín dụng... người vừa nói loại thẻ màu đỏ đỏ đỏ, ta tin rằng nàng nhất định cũng sẽ cấp cho người một cái đồ vật điện tử phức tạp nào đó, thậm chí có lẽ còn nói cho người biết, khi dụng cụ này phát sáng kêu lên, người chỉ cần cầm áp vào tai là có thể nói chuyện được cùng nàng”. Mạc Phàm mặt mày có chút gian xảo, cẩn thận mô tả chi tiết.

Hắn còn không hiểu rõ sao, theo như lần trước trò chuyện, tiểu Mei chắc hẳn không tới hai mươi tuổi đi, từ khi sinh ra đến giờ liền theo Lucifer gã đó bù bẫm dưới Luyện ngục tám tối, hòa nhập thể giới tân tiến hiện tại, cho là thông minh cũng không thể một sớm một chiều thích nghi kịp.

Nàng là một tờ giấy trắng a!

“A... người như thế nào lại muốn ta đưa, đồ là của tỷ tỷ ta!” Tiểu Mei hai tay chấp về sau, lùi lại.

“Cái gì tỷ tỷ người, đó là đại lão bà ta đó, là người yêu ta, đồ của người yêu ta thì chính là của ta!” Mạc Phàm phùng mang tròn má, lấy hai tay vỗ vào nhau phành phạch làm cái tiếng động trừu tượng mô tả cho tiểu Mei.

“Đó là hành động gì?” Tiểu Mei hai tay tự động bắt chước hắn vỗ vào nhau phành phạch, nhưng nàng một mặt chẳng hiểu ý nghĩa.

“Hành động của người yêu nhau, đưa đồ đây, khi nào rảnh, ta chỉ cho người...” Mạc Phàm trắng trợn nói rằng.

“Thật nha!!!” Tiểu Mei hai mắt sáng lên hướng về hắn tươi cười.

“Tuyệt đối không lừa dối, ta dù sao cũng là tỷ phu của người, yên tâm, chuyến đi này, ta sẽ lo cho người thay nàng”.

Tiểu Mei lấy điện thoại Mục Ninh Tuyết cấp ra đưa cho Mạc Phàm, nhưng trên tay còn lại, vẫn khư khư giữ tấm thẻ tín dụng đỏ, nàng âm thanh không nổi nói rằng:

“Bất quá, chiếc thẻ này cũng thật hữu ích, ta có thể ăn uống, đi lại, ở đâu tùy thích, liền không muốn... Á... a!!”

Chỉ là trong khoảnh khắc còn chưa nói xong, Mạc Phàm đột nhiên giờ lấy cái thói côn đồ, bạo lực, hắn nhưng hung hăng tiến về Mei vị trí, một tay giơ lên khóa chặt lấy người nữ hài bạch tinh linh, tay còn lại mạnh mẽ giật tấm thẻ từ nàng.

Lấy xong, hắn tiện thể vỗ vào mông nàng vài cái chát chát, một mặt trừng mắt làm ra vẻ tức giận.

“Hừ, còn nhỏ đã không biết nghe lời như vậy, liền sau này người phải chú ý nhiều hơn tỷ phu tuần dưỡng mà học tập, lấy làm kiêu ngạo!”

Tiểu Mei vừa bị đánh đau, mặt mũi đều muốn bí xị hết, còn cả hai mắt đỏ hoe lên, thực sự giống với một cái nhĩ tử tuổi đời non nớt trong bộ dáng thực nữ yêu kiều, khiến người khác chỉ muốn ôm vào lòng sủng nịch.

Mà Mạc Phàm trong hoàn cảnh, cũng là sau khi chiếm được hết tiện nghi, liền ôm chầm lấy nàng dỗ dành, loại này vừa đâm lén xong lại giả dạng đóng vai bác sĩ, quả thực đều giả trong thiên hạ đạo tặc đều không ai sánh bằng.

Hoặc nói kẻ duy nhất sánh với hắn, thậm chí nằm trên... hiện giờ có lẽ đang bận tiêu thụ tài nguyên tiến vào hệ thứ hai cảm chú rồi, không có ở đây.

Mạc Phàm ôm tiểu Mei vào lòng, trên mặt hiện rõ nụ cười vô cùng đắc ý, đại cát đại lợi như thế nào liền đã về tay trọn vẹn.

Mất điện thoại di động, mang ý nghĩa Mục Ninh Tuyết đừng mơ hướng nàng hỏi thăm sự tình. Mà mất đi thẻ tín dụng, tiểu Mei cũng đừng mơ có khả năng tẩu thoát về nhà báo cáo tình hình.

Càng huống chi chính mình tài khoản tiền bạc xưa nay không được lão bà cấp quá nhiều, lần này xem như một lần rửa sạch rồi.

Mạc Phàm tuy là anh hùng quốc dân, là cao ngạo danh vọng nhất, thực sự có thể miễn phí hầu hết dịch vụ trên toàn quốc. Nhưng đó là Mạc Phàm trong tin tức, trong báo chí tuyên dương, hay nói trắng ra, là cái kẻ tóc đen, không quá cao, mặt mũi phổ thông cách đây hai năm.

Bây giờ thì khác rồi... hắn nhưng là đáng vẻ cùng lúc trước đây tuyệt đối như đại thần tiên cùng ăn mày sánh đồng, một thân Tà Thần đầy soái khí, cao ráo, tuyệt phẩm, thực gần nhất thiên hạ mỹ nam danh bài số một vậy. Đến Trung Quốc người thân quen nhìn hắn cảm thấy còn chẳng nhận ra, lấy cái gì để được miễn phí đây.

Chuyện muốn kể về ngoại hình Mạc Phàm, phi thường có thể viết thành truyền kỳ, hắn vài ngày trước tại cảm chú hội Đình Thành, liền cùng do khôi ngô tuấn mạo mà bị ở ngoài suốt mấy giờ đồng hồ thanh minh.

“Đi thôi, Tây Hải Thành, Côn Lôn địa phận!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Bắc Hải thành và Tây Hải thành

Ban đầu dự định sẽ đáp chuyến bay trực tiếp đến Tây Hải thành, nhưng ngoài ý muốn chính là, đường bay tới đó trong thời điểm này không hiểu vì sao lại bị phong toả.

Mạc Phàm với tiểu Mei buộc phải đáp xuống Bắc Hải thành ở phía Đông.

Bắc Hải thành cũng được xem là một thành thị lớn, chỉ là dân cư lại đặc biệt phi thường thừa thớt so với những Ma Đô hay Đế Đô phồn hoa. Khí hậu nơi đây phi thường khắc nghiệt, đi về phía Tây Bắc chính là Tân Cương, tiếp giáp với Côn Lôn sơn vạn yêu chi quốc.

Đường xá Bắc Hải thành, Mạc Phàm có nghe qua là thuộc về những thị trấn nông thương cực kỳ nhộn nhịp trên cả nước, nhưng một mặt không hiểu nổi, làm sao hôm nay lại liên thừa thớt bóng người như vậy?

"Đại thúc, cho hỏi đường nào là ngắn nhất đi tới Tây Hải thành?" Tiểu Mei chạy lại hỏi một người đàn ông đi trên đường.

Trung niên đại thúc nhìn qua nàng, lại nhìn tới Mạc Phàm đáng vẻ kia đang đứng ngóng ngóng cái gì đó.

"Ngắn nhất là đường hàng không đã bị phong toả đi, hiện tại đường vòng tuy rằng núi non hiểm trở phức tạp mà lại mất thời gian, nhưng vẫn tốt hơn so với trực tiếp đi thẳng vượt qua Lam Hải hồ, hai người sẽ không muốn đi tới đó đâu". Vị đại thúc ho khụ khụ vài tiếng trả lời lại.

"Đại thúc, người không sao chứ?" Tiểu Mei trọng phép hỏi.

"Gần đây có chút yếu đuối rồi, người có tuổi vốn là như vậy, không sao không sao... khụ khụ..." Đại thúc tiếp tục ho vài cái nữa, khó khăn trả lời.

"Ta có vị tỷ phu, cũng coi như là danh y có tiếng, người có muốn để hắn xem qua?" Tiểu Mei đột nhiên hai mắt như nghĩ ra cái gì đó hỏi rằng.

"Không cần, các người nên đi đi thôi, trời về đêm, rét lạnh, càng có nhiều người sẽ bị cảm hơn". Đại thúc nói rằng.

"Àn, đa tạ đại thúc!" Tiểu Mei nhún người một cái chào tạm biệt, nàng cũng không tiện làm phiền lâu, nhanh chóng quay lại kể cho Mạc Phàm nghe.

Hắn nghe xong lập tức hiểu được ý tứ của những lời này, sắc mặt có chút xám xuống.

Muốn từ đây đi đến chỗ kia, con mẹ nó phải đi đường vòng sao?

...

Điều kiện tự nhiên Lam Hải hồ vốn không thích hợp để làm hang ổ yêu ma, mặc dù là hồ có diện tích lớn nhất Trung Hoa đại lục. Tuy nhiên nó tọa lạc tại điểm giao cắt trên nhiều con đường di cư của các bộ tộc yêu quần xung quanh Côn Lôn sơn. Nhất là kể từ khi một số Ma điều bộ lạc lấy nơi này làm trung gian điểm di chuyển, nhân loại cũng không có mấy ai dám bén mảng đến địa phương này để du lịch nữa.

Lam Hải hồ chìm trong một màu xanh thăm thẳm mà tinh khiết, nơi đây vừa có sự quyến rũ của tự nhiên hoang dại, lại vừa có vẻ đẹp bí ẩn của nhân sinh toả ra giữa mênh mông đất trời.

Toạ lạc trên một vùng đại địa xa xôi, không có náo nhiệt, ồn ào. Cũng không phải vì sợ nhân loại quấy nhiễu, muốn giấu đi nét đẹp sơ khai của chính mình, chỉ đơn giản là mượn tuyết sơn làm cốt cách, lấy trời xanh làm xiêm y, âm thầm lặng lẽ giữ lại cho thiên nhiên một chút gì đó ưu mỹ cùng thuần khiết nhất.

Quả thật bầu trời cùng mặt hồ xanh thăm thẳm kia hoà quyện, tạo thành một vẻ ma mị cùng cuốn hút, dễ dàng khiến người ta chìm đắm, đem trái tim cùng tâm trí của mình luân hồi sâu vào bên trong, dường như chỉ cần tùy ý vẫy tay, là có thể chạm vào.

Mà ở giữa mặt hồ mênh mông vô tận đang vô cùng yên tĩnh, tuyết sơn trắng xóa đang in bóng dưới mặt nước, đột nhiên mặt nước khuấy động như có vật gì vừa rơi xuống từ trên cao.

Không gian đang yên tĩnh bỗng chốc trở nên rung động từng sờ, mặt nước càng ngày càng nhiều những sinh vật đang rơi xuống từ trên bầu trời!!

Đó là một cái Giác Thiên Điều bộ lạc đang di cư bay lượn trên không trung, tựa hồ như nhìn thấy một sinh vật thân ảnh đồng dạng là nhân loại đang đi lạc vào đường đi của chúng nó, thế là thành đàn hàng ngàn hàng vạn con bao vây, ý định xâu xé con mồi xấu số kia.

Giác Thiên Điều bay rất nhanh, nhanh tới mức bên trong lượng lớn như vậy không khí sản sinh ra lăm lăm sao động phong nguyên tố.

Mà phong nguyên tố hỗn loạn, lại nhất định có mang thuộc tính nam châm nhiễm từ rồi. . .

“Nhiệm từ... từ tính?” Cái thân ảnh nhân loại đột nhiên nở nụ cười nửa vành trên khóe miệng.

Cả một đoàn giác điều khổng lồ như vậy, trong lúc nhất thời từng con từng con như bị thứ gì đó cực sáng cực cường, chớp chớp mấy cái đã đem hết thầy bắn xé ra, nướng chín trong mấy giây ngắn ngủi, tựa như một hồi thần thánh sấm chớp diệt thế, bất luận là sinh vật cấp thống lĩnh hay là quân chủ kết cục cũng không có gì sai biệt, bị thiểm điện đánh xuyên nát như cả cơ thể, bốc cháy rơi rụng là tả xuống bên dưới mặt hồ.

Bầu trời lúc này đã nhuộm một màu tím thẫm, mặt hồ càng như là được tắm dưới cơn mưa cánh hoa màu tím lung linh, vô cùng tương phản với màu xanh biếc như tranh vẽ lúc đầu, khung cảnh từ băng thanh yên tĩnh dần dần chìm đắm trong sự ồn ào, ầm ập cùng chân thực...

Mà cái này mùi vị chân thực, không hiểu sao lại dễ người ta có cảm giác kinh hãi tội độ, là nghiền ép hủy diệt, mà càng là giống với thiên nhiên tạo hóa tự sinh tự diệt đám Giác điều này hơn!!

...

Kỳ Liên Sơn, một phần của Côn Lôn, nằm về phía Bắc Tây Hải thành hơn 500 km...

Xuyên qua một mảnh rừng rậm bạt ngàn, lại phóng tầm mắt hướng mây mù xa xăm, mơ hồ có thể nhìn thấy một ngọn núi sừng sững giữa thiên vân. Mà cái này đỉnh núi, dù cho giữa ánh nắng chói mắt giữa ngày hè, lại vẫn lấp đầy mênh mông tuyết trắng...

Mà ở trên rìa sườn núi, một đoàn năm người cả nam lẫn nữ đang bước tiến trên con đường gấp ghe dẫn về hướng khu vực đỉnh núi kia, những người này trang phục cơ hồ giống như những thợ săn lính đánh thuê, thực lực nhìn qua rất mạnh mẽ, hầu như đều là siêu giai pháp sư có một chút đặc thù bản lĩnh đi. Dù sao những ma pháp sư cao giai trở xuống cũng sẽ chẳng có cơ hội đặt chân vào sườn của dãy núi thuộc về Côn Lôn này.

Nói là thuộc về Côn Lôn sơn, ý tứ chính là thuộc về Côn Lôn đại yêu quốc, loại địa phương này nếu như có dấu chân của nhân loại tồn tại, thì chỉ có thể là đến từ những kẻ thần trí không tinh táo, hoặc là người chết vì tiền, chìm chết vì ăn!

Nhưng ở địa phương quý báu này, lại có thứ gì đáng giá để để bọn họ chấp nhận mạo hiểm đây?

"Lão nhị, chúng ta sắp đến nơi chưa?". Một cái nữ nhân tựa hồ là trưởng đoàn mở miệng.

Nữ nhân này khoác lên một bộ y phục màu trắng tinh khôi, khăn đuôi cáo màu tuyết trắng hoàn mỹ quấn quanh cổ, từ trên xuống dưới hoàn toàn là trùm kín từ đầu đến chân, chỉ để lộ ra đôi mắt dài lạnh lùng, tuy rằng không có để lộ ra khuôn mặt, nhưng nhìn qua phi thường nhợt nhạt.

Mà tất cả những người còn lại ăn mặc một bộ rằn ri xanh trắng như thể để phù hợp với địa thế nơi đây, mà họ cũng đều mang một tấm khăn che mặt, có vẻ như tất cả đều không biết được nhau danh tính, chỉ xưng hô bằng những con số thứ tự liên kế.

"Theo tình báo đáng tin cậy thì băng qua sườn dốc này thêm 5 km nữa sẽ đến địa phương có tồn tại thứ đó, chỉ là chúng ta không biết chính xác cụ thể tọa độ, mà nơi đây càng gần với một cái tộc đàn yêu ma, e rằng sẽ có nguy hiểm rình rập, lão đại người xác định muốn tới nơi đó chứ". Nam nhân thấp gầy tựa hồ là người tiên phong dò đường nói rằng.

"Đó là mục đích ta tiên quyết có mặt ở đây, ta thà bỏ xác tại nơi lạnh lẽo hoang vắng này vẫn tốt hơn so với ra về tay trắng!" Nữ nhân giọng điệu phi thường khẳng định.

"Lão nhị, người cũng đừng bận tâm, năng lực của nàng, chúng ta lấy tiền của chúng ta, đôi bên cùng có lợi, nơi này cũng không phải là chân chính Côn Lôn yêu quốc trung tâm, sẽ không đến mức là từ địa a". Một cái xưng là lão ngũ nói ra.

...

Tây Hải thành cứ điểm...

Trên bầu trời xanh thẫm thẫm, mây trắng vô ngần như bột tuyết, không khí se se lạnh thổi những bông tuyết long lanh trong suốt, tô điểm thêm phần sức sống cho làn sương mờ ảo.

Nhìn về phía xa là những dãy núi cao cao màu trắng liên miên, xung quanh toà thành cũng chỉ là bát ngát đồng không mông quạnh cùng đồi núi nhấp nhô, cảnh vật hoang sơ, thiên địa hữu tình khiến người ta không nghĩ tới nơi đây dĩ nhiên tồn tại một cái thành trì của nhân loại.

Mạc Phàm cuối cùng cũng đã dừng lại phía trước cổng thành đóng kín, ở phía trên lầu thành cao chừng năm mươi mét, một trong hai tên canh gác ăn mặc trang phục quân pháp sư nhưng là màu trắng đồng dạng hô lên:

"Người là ai, mau xưng danh tính, đến nơi này để làm gì?" Mà vừa nói, dưới chân hắn cũng lập loé lên tinh đồ, ánh mắt lộ ra địch ý cùng cảnh giác.

Mạc Phàm nhìn lên tên quân pháp sư này cũng không khỏi buồn cười, tất cả những tên gác thành đều đối với người lạ mặt lớn tiếng tiếp đãi như thế sao? Ta đi chỉ có một mình, cũng không có đem thiên quân vạn mã tới phá thành của người, người khản trương cái gì? Mà ta cũng chả cần đến thiên quân...

"Ta là Mạc Phàm, phụng mệnh Đỉnh Thành Cẩm chú hội đến đây gặp các người thành chủ trao đổi công việc". Mạc Phàm vẫn là ghi nhớ lời Tiêu Viện Trưởng, bày ra một bộ mặt hoà hoãn nghiêm trang nói.

"Cẩm chú hội? Người có mang theo giấy tờ chứng minh chứ?"

"Vù~"

Tên quân pháp sư còn lại vừa dứt câu hỏi, Mạc Phàm đã đột nhiên biến mất trong tầm mắt không thấy tăm hơi.

"Đây là công văn giới thiệu của cấm chú hội, các người tự xem đi!"

Hai người còn chưa kịp nhận ra chuyện gì, Mạc Phàm đột nhiên không biết từ đâu chui ra xuất hiện phía sau lưng bọn hắn.

"Ng... người lên đây từ khi nào?"

Cả hai bị dọa một trận hồn vía lên mây, tên nam nhân tóc trắng này là như thế nào xuất quỷ nhập thần, thoáng cái đã dịch chuyển đến bên cạnh mình mà không hề hay biết à?

"Các người không cần bận tâm, hãy xem kỹ công văn rồi dẫn ta đi gặp thành chủ".

Tên quân pháp sư run run nhận lấy giấy giới thiệu của Mạc Phàm, sau khi xem qua một lần nội dung cùng với nhìn ra con dấu cùng ấn ký bên trên đều là thật, lúc này mới thở phào buông xuống cảnh giác cùng sợ sệt.

"Thì ra là ngài đại nhân thuộc cấm chú hội a, thật là thất lễ, chúng ta sẽ lập tức thông báo cho thành chủ, xin mời ngài xuống tể xá nghỉ ngơi một lát!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Thôn Minh Lang - Đệ nhất danh bài Hoa Hạ

Mộc quán Tây Hải thành nằm sâu trong quần trại biên giới, cách trạm xá thị trấn duy nhất một tuyến đường an ninh phòng vệ.

Ngoài ra, chính do địa phương quanh năm chìm trong bão tuyết nên dĩ nhiên cách bài trí, kiến trúc mang nhiều ảnh hưởng của người Bắc Âu du nhập, điển hình là bộ phận ống khói nổi dài đề kháng được loại rét buốt lạnh lẽo.

Dãy trùng dãy, nhà đan nhà, tông trắng, ngói nâu, khói xám, một mực dung hòa mỹ mãn, đặc biệt làm cho bức tranh sơn trang cổ kính giữa băng tuyết hoàng hôn càng thêm phần chấn động lòng người.

Mạc Phàm cùng tiểu Mei đi theo một thị úy trong quần trại tiến vào thôn.

"Nơi này cách lực lượng phòng tuyến không xa, khoảng chừng hơn mười dặm đi về hướng đông sẽ bắt gặp, còn trước mặt chiếc kia nhà mái lợp hơi sụp xuống, là nơi của thành chủ ở". Thị úy huynh nói rằng.

Um tùm cò cây trắng xóa, thực vật nơi đây, dĩ nhiên đều sinh trưởng trong giá lạnh quanh năm, vì vậy nhiễm bạch sắc trở thành chuyện không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng kinh ngạc chính là, mộc quán Tây Hải, cái tên nghe rất là ăn uống trạm xá, vậy mà lại bao la cô quạnh đến nhường này, chỉ núi với rừng bao quanh. Phải nói hiện ra ở trước mắt Mạc Phàm, đây đúng là tồi tàn nhất thôn xã hắn từng chứng kiến rồi.

So với dọc đường còn được gọi công trình kiến trúc thật khiến người ta ngưỡng mộ, thì nơi đây giống như vừa trải qua cơn bão tuyết tàn phá vậy. Khói bếp lượn lờ từ các nơi trong thôn bốc lên. Ở đầu thôn, có mấy đứa trẻ đang đọc đọc viết viết gì đó bên những pho tượng thạch nhô nhỏ, tầm độ gần một mét chiều cao, trong ruộng nương bên cạnh, lại có không ít người đang thu thập nông cụ, chuẩn bị quay về trong những loại gian nhà xuống cấp trầm trọng kia ăn cơm chiều.

Đừng có nói là chết vì chán hay vì đời sống thiếu thốn, riêng cái việc trông trải thế kia giữa khắc nghiệt thời tiết siêu cấp lạnh lẽo này, tuyệt đối dễ người ta muốn đông cứng khi say giấc rồi.

Mặt khác, trong cái này tồi tàn chỗ ở, dĩ nhiên là thành chủ lại ở căn nhà rách nát nhất!!

"Huynh đài, người nói với ta đây là thành chủ chỗ ở?" Mạc Phàm hỏi.

"Minh Lang thôn trưởng, Tây Hải thành, thành chủ, thành chủ bên trong đang đợi hai người!" Thị úy huynh nói rằng.

Minh Lang thôn trưởng?

Tức là trưởng thôn Minh Lang!?

“Người nói đây là thôn Minh Lang sao?” Mạc Phàm đột nhiên hai mắt đầy lệ khi oai hùng nhìn kỹ càng khung cảnh trước mắt.

Minh Lang thôn xã...

Danh tự này cũng thực sâu trong Trung Quốc giảng đường đấy!!

Đông có hoàng bích Ma Đô, trung dung thương xá Tam Dương Thị, còn Hoa Hạ đại trấn là thôn Minh Lang. Thuộc tam tử long mạch trong nhân gian lưu truyền, Minh Lang thôn xã, họ nhưng là đại biểu vị trí được tôn trọng hàng đầu, là nhất mạch, nhất tông trên cả quốc gia, là bất tử tinh thần dân tộc.

Mỗi một người con dân Minh Lang thôn xã, từ khi sinh ra đến lớn lên, không những họ phải làm bạn với khắc nghiệt nhất thời tiết, sống trong hẻo lánh nhất địa phương, mà bình sinh họ đã được giao cho một cái trọng yếu nhất trách nhiệm, tạo hào chấn phòng thủ, bảo vệ quốc gia trước vạn yêu đề quốc, Côn Lôn yêu tộc.

Bờ đông cùng hải yêu quyết chiến, nhưng là quốc gia những năm nay cường thịnh, còn có đề chấn, có quân đội lực lượng cùng nhau hỗ trợ, xa hơn thì nhiều lãnh thổ còn muốn đồng tâm chống lại, liền nhất định hải dương thần tộc muốn xâm chiếm đều không dễ dàng gì.

Nhưng Côn Lôn đế quốc không giống, địa phận nằm sâu trong rừng rậm thánh sơn, huyết sắc cùng tử sắc cảnh giới, vào đã khó, trở ra càng muốn khó hơn. Vậy cho nên, quân đội trước sau đều không có biện pháp can thiệp.

Họ truyền tai nhau về loại này chiến tranh mãi mãi không xảy ra, yêu tộc chưa từng mâu thuẫn nhân loại, nhưng họ thực sự hiểu được sao, họ khẳng định sao?

Mạc Phàm rõ ràng, bao quát Hoa Quân Thủ căn dặn hẳn cũng rất rõ ràng... Nếu không có thôn xá Minh Lang ở đó đem huyết nhục trần Tây Thành từ thủ, Hoa Hạ đã sớm thuộc về Côn Lôn yêu quốc.

Hắn trước sau đều không có hoàn toàn tin tưởng, mãi cho đến chính mình tận mắt nhìn thấy những bức tượng thạch gổ nơi đây được tinh khắc, để ý thật kỹ, liền rung động thật nhiều.

Mỗi pho tượng, bên dưới chính là bài danh một vị nào đó kiên cường anh hào ngã xuống, nhuộm máu của mình lên tuyết trắng bảo vệ quốc gia, bảo vệ thôn làng. Những đứa trẻ này hẳn có thể là con cháu thế hệ, liền tương lai lớn lên sẽ gánh vác lại phần này trách nhiệm.

Theo quan sát, ở đây ít nhất có không dưới năm ngàn bức tượng, như vậy cũng là quy mô toàn bộ sơn trang mấy đời rồi.

Như thế nào muốn không khỏi thấy hồ thẹn đây!!!

“Mời hai vị vào!!” Thị úy huynh đưa tay mời hai người họ.

Cửa đã được mở sẵn, Mạc Phàm cùng Tiểu Mei cũng bình thường như vậy đi vào. Bên trong, như cũ chỉ có mấy gian giường lớn, một cái bàn ăn nhỏ bé cạnh hòm quần áo bong tróc, một cái ống khói cũ nát không còn sử dụng được nữa.

Giữa gian nhà, có một vị đại thúc khá cao, so với Mạc Phàm bây giờ thì không bằng, nhưng tuyệt đối không ít hơn một thước tám đi. Vị đại thúc có đôi mắt sáng nhưng thâm trầm u buồn, trên gương mặt đầy những dấu vết sẹo cắt xén, còn có râu ria lồm chồm phủ kín như muốn che đi những tháng năm cực khổ ngoài kia vậy.

Chỉ là so với trung niên tuổi tác này, cơ thể hẳn có phần bất đồng với khuôn mặt, một cơ thể rắn chắc, làn da thậm chí muốn so với Mạc Phàm là cùng một niên đại.

“Cấm chú hội cử người tới đây?” Đại thúc thành chủ trầm ổn nói rằng.

“Ân!” Mạc Phàm gật đầu nói, hẳn đối với vị thành chủ này tự nhiên cũng cảm thấy có chút kính trọng không ngớt.

“Cút đi!!!” Đại thúc thành chủ đột nhiên quát mắng.

Ếc...

Tự nhiên không hiểu tại sao lại bị mắng oan uổng, Mạc Phàm nhú mày lại, nội tâm rung lên, nhưng trước sau thành kính vẫn không đổi, bình tĩnh nói lại.

“Thành chủ đại thúc, người có hay không hiểu lầm chúng ta chuyện gì?”

“Rầm!!”

Vị thành chủ đập tay vào vách tường thật mạnh, hai mắt nổi lên từng đường gân máu, hung dữ nhìn lấy Mạc Phàm, âm giọng to lên thêm một quãng mắng:

“Ha Ha, còn có thể nhầm lẫn sao... Nực cười, cấm chú hội, cấm chú cái chó gì cơ chứ, toàn lũ súc sinh tham sống sợ chết!!”

Giữa cái lúc này âm thanh ngân lên, lực lượng nguyên tố phong hệ đột nhiên phà ra từ khắp phía ngoài thôn xóm, thực sự càng muốn hỗn loạn cùng. Còn ở bên trong vách nhà, toàn bộ độ đặc cũng vì vậy mà cầm cập động đậy, như thể sắp nổ tung ra vậy.

Đây là cỡ nào lực lượng!?

Mạc Phàm đột nhiên cảm thấy người này tu vi cũng thực khác lạ, hẳn nhất thời không minh bạch được nên đối với tình huống phải làm gì, đột nhiên thấy Tiểu Mei chạy lại gần nắm chặt tay vị thành chủ.

“Khốn nạn, bỏ ta ra, ngươi tưởng ta không dám đánh nữ nhân sao?” Thành chủ giận dữ khó chịu rút tay lại.

Nhưng đột nhiên, toàn thân hắn truyền đến một cảm giác phi thường êm dịu, là cái nhu mì bạch quang hài hòa len lỏi đến mạch vị, nhất thời muốn làm cho đầu óc ngây dại, mê muội ra.

“Ngươi để im, trong mạch vị ngươi đã bị tổn thương sắp thành mù đặc, để thêm vài tháng, vài năm nữa sẽ thối rữa, khó giữ tính mạng!” Tiểu Mei vừa nói, vừa trên bàn tay không ngừng tuôn ra bạch quang tràn vào người vị thành chủ.

Hắn ta ngẩn ra rồi, cũng không có nói gì nữa, đứng im như vậy nhìn kỹ năng, mà trên khóe mắt của hắn, tự nhiên cũng dần dần hiền dịu lại.

Trước mặt là một cái nữ nhân, càng giống bạch tuyết tái hiện, vẻ đẹp tựa hồ đã giống như tinh linh giáng trần vậy, nàng như vậy cỡ nào đáng yêu, cỡ nào làn da trắng muốt cùng thanh cao. Cái gọi là nam nhân thiên hạ, trên dưới tuổi tác nhìn vào lập tức sẽ bị vẩn lòng, sẽ bị nhưng nhớ không muốn rời.

Chỉ là trong mắt vị thành chủ này, nàng còn có một điểm ưu tú nổi bật, tựa hồ thiên hạ hắn chỉ từng quá một người như vậy sở hữu, người con gái duy nhất để hắn mãi mãi sao xuyến, mãi mãi thâm thương trộm nhớ.

Bất quá, ký ức như vậy, cũng thực muốn quên đi...

“Sao vậy, trên mặt ta có dính gì sao?” Tiểu Mei âm giọng trong như vắt nói rằng, nàng chỉ cần chưa đầy ít phút thời gian, đã gần như hàn lãnh vết thương đông mù của hắn.

“Không có, cảm tạ ngươi... ta bất quá chợt tưởng rằng mình gặp người quen tại chỗ này, ngươi rất giống với một nữ nhân ta từng yêu thích”. Vị thành chủ cười khổ nói.

Mạc Phàm để ý lời nói vị thành chủ, không khỏi cau mày lại.

Suy nghĩ một chút, trên thế giới này người giống người không phải không tồn tại, nhưng mà nàng tiểu Mei linh khí phồn thịnh khác biệt, nàng xuất thân là bạch tinh linh. Mà bạch tinh linh thì thế nào cũng bên trong truyền thuyết tồn tại, vạn năm qua chắc chỉ xuất hiện hai người, đều là Lucifer khế ước.

Về phía nhân loại, nếu nói giống quá lại chẳng có ai, nhưng bất quá nếu phải tìm người có loại này sắc vóc na ná giống nàng, tự nhiên Mạc Phàm lại không ngừng suy nghĩ đến Mục Ninh Tuyết.

“Thành chủ, ngươi giống như trải qua không ít chuyện, có thể hay không kể một chút, chúng ta Hoa Hạ quan hệ coi như không có mấy chuyện là không biết”. Mạc Phàm nói rằng.

Vị thành chủ đuổi người ra một chút, tựa hồ sau khi được Mei chữa trị xong, vết thương lành lặn, cũng là thoải mái nhưng chưa quen lắm, hắn cốt kết một hồi rồi ôm đồm quay qua nhìn lấy Mạc Phàm, chậm rãi cất lời.

“Biết thì có thể làm gì, nàng nhất định bên ngoài vẫn sống tốt, cùng hắn chắc đã kết duyên, ha ha, gã kia trước đây là ta tình địch nhưng cũng là đồng bạn, hắn còn có thể sinh hạ vài cái hài tử rồi cũng nên. Bọn họ nếu dựa vào độ tuổi mà nói, chắc cùng ngươi nhất định tương đồng, thật mong họ thay chúng ta sống tốt...” Thành chủ nói rằng.

Trạc tuổi hắn!?

Tình địch cũng là đồng bạn!?

Đồng tử Mạc Phàm hơi xoay xoay liên tục, hắn tiến thêm một bước nữa, hỏi kỹ càng hơn.

“Thành chủ, người nói có chút khó hiểu, nhưng ta mập mờ có thể tự tin biết tin tức họ!!!”

“Ha ha ha...” thành chủ vuốt râu cười to tiếng rồi nói tiếp.

“Bọn hắn cách đây vài năm đã là trên dưới Hoa Hạ xưng bá thế hệ người trẻ tuổi, ngươi biết cũng không lạ gì...”

Mạc Phàm cũng nở nụ cười, khóe mắt cũng bắt đầu trở nên đậm ám cùng an lành đến vô cùng khác lạ, mà trên tay trái của hắn, vị thành chủ để ý thấy một cái huy hiệu quen thuộc, ở điểm nốt huy hiệu đó liền có cái chớp sáng tín hiệu.

“Quốc phủ đội viên, Mạc Phàm... chính là ta!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Quan Ngư là thành chủ?!

...

Mạc Phàm?!

Đại thúc thành chủ vừa nghe tới cái danh tự này, đôi mắt loé lên sững sờ cùng bộ dáng không thể nào tin được.

Về mặt anh tuấn phẳng đẹp đến không tỳ vết, những đường nét viên dung như ý nổi liền, chiều cao coi như cũng muốn tiếp cận một thước chín đi. Nhìn góc độ nào đi chăng nữa, tướng mạo cùng khí chất thần thánh của thanh niên trước mặt mình rõ ràng trong bộ nhớ tuyệt đối không có ai tương tự. Có chăng là âm giọng lời lẽ, thực sự trong lòng cũng sinh ra một cảm giác có chút thân thiết.

Bất quá, nó thực sự có ý nghĩa gì, giả dạng làm Mạc Phàm trước mặt hắn, tự nhiên đối với điều này khiến thành chủ bức xúc mãnh liệt.

"Người cho rằng để cho nữ nhân kia trị thương cho ta liền có thể tùy tiện muốn nói gì nói sao?" Thành chủ đại thúc tiến tới nắm cổ áo Mạc Phàm, quát to.

Một cỗ đồng dạng sát khí lạnh thấu xương cũng từ đối phương lan tràn ra, lạnh như gió rét Minh Lang địa phương vậy, rõ ràng tràn ngập địch ý với mình.

"Ánh mắt của người nói cho ta biết... không phải bản thân đã nhận ra quốc phủ huy chương của chúng ta cùng liên hệ?" Mạc Phàm không có phản kháng, chỉ là trong lòng có chút hiếu kỳ, hắn rõ ràng đã biết được phần nào thân thể thành chủ, nhưng một mực chẳng thể hiểu được vì sao giờ phút này hắn lại ra nông nổi này.

Trong lòng hoài nghi, nhưng một mặt là chuyện có liên quan đến quốc phủ đội viên, liền khiến vị thành chủ này hai mắt đỏ rực, không còn kiểm soát được bình tĩnh.

"Quốc phủ huy chương là không thể giả, người đã làm gì huynh đệ ta, thẳng khôn!!"

"Rầm~"

Thành chủ đã đạt tới cái cực hạn chịu đựng, nhịn không nổi, vung tay lên đập một cái thật mạnh vào mặt Mạc Phàm, để hắn trực tiếp va vào cửa rồi văng ầm ra ngoài hiên phía trước.

Tiểu Mei một bên nhìn thấy thật sự hoàn toàn giật mình, nàng làm sao lại không biết được thực lực Mạc Phàm đây, cái này vị thành chủ, nếu phải so với Mạc Phàm liền còn muốn thua một hài tử nhỏ bé, bất luận về mặt nào đi nữa, việc này đều không có khả năng.

Mù quáng nhất, chỉ có thể nấp mờ cho rằng Mạc Phàm chủ động để bị đánh đi.

Mà ở cái phương diện kia thân ảnh bị văng ra theo phương thành chủ đánh tới, gió lốc xung quanh mấy trăm mét đột nhiên bức to đến kinh hoàng, chẳng mấy chốc để lại một khoảng không hình trụ trống rỗng kéo dài thành một đường thẳng toạc hết đám rừng thông trắng trước mặt.

Thành chủ lao người theo quán tính ra sau đó, nhưng để hắn chán kinh, đó là Mạc Phàm tựa hồ đã biến mất rồi, triệt để biến mất ngay trong khoảng chân không vắng ra, gọn gàng đến mức để hắn những tường gờ thanh niên soái mã này không hề bị trọng lực ảnh hưởng vậy.

"Phốc~"

"Vù~~~~"

Đang hoay loay tìm vị trí Mạc Phàm, đột nhiên vị thành chủ cảm thấy toàn thân mình đang bị một cái đại kiếp khổng lồ nào đó tì đè lên, nặng nề đến vô cùng, lại sau đó rất nhanh, hai đầu bả vai như bị hai bàn tay khổng lồ nào đó bóp chặt lại, kéo hắn từ phía sau để bật ngược về lại bên trong căn nhà.

Quá trình diễn ra không có lâu lắm, nhưng đối với thành chủ ở thôn Minh Lang, chuyện này xem ra quá mức chấn động rồi, hắn thế nào cũng không nghĩ tới đối phương dựa vào cái gì thực lực, thoát ần thoát hiện, lại đơn giản không chế hắn đến như vậy.

Mạc Phàm vốn dĩ đã chớp mắt lại về bên trong gác nhà, hắn từ bên trong nhìn ra người phía ngoài thân ảnh, khẽ giơ tay trái lên chỉ đến, tùy tiện đem ý niệm siết chặt vị thành chủ kia lôi lại vào nhà, loại này thần lực áp chế xuống, thực sự nửa cái cơ hội vẫy vùng đều không có.

"Pặc!!"

Vị thành chủ bị kéo vào lại bên trong, Mạc Phàm bắt lấy người hắn, trên miệng không ngần ngại nở ra một nụ cười đắc ý.

"Quan Ngư, dừng đi thôi, người biết là xưa nay Mạc Phàm ta đều thực lực so với người ở phía trên!!"

Hoàn toàn bị khổng chế, vị thành chủ thôn Minh Lang lần đầu thấy được cảnh giới hai bên có chênh lệch, thậm chí đều muốn nói không thể dùng một, hai con số để so sánh, nếu hẳn muốn thực sự đến đây làm khó, chỉ sợ cả thôn Minh Lang liền lãnh ít dữ nhiều rồi, bao quát giờ phút này tiêu mạng sống của hẳn cũng thuộc về Mạc Phàm.

Nhưng đột nhiên, hẳn nói cái hai cái đơn giản “Quan Ngự” tên gọi, thực sự có chút bồi hồi xao động.

"Ngươi... ngươi là Mạc Phàm?" Quan Ngự nhìn chăm chăm kỹ hơn nam nhân trước mặt mình, quả thật gương mặt người này hầu hết các đường nét đều chẳng thể giống đồng học khi xưa được.

"Há, thật là ngươi rồi, Quan Ngự, đừng ngạc nhiên, ta cũng giống như ngươi, liền ngoại hình biến hóa như vậy cũng do đôi chút sự cố miễn cưỡng." Mạc Phàm cười khò nói rằng.

Hắn nhìn thấy tâm trạng rối như tơ của Quan Ngự, trong lòng định ninh nhất định con hàng này đối với mình chưa có hết nghi vấn, minh bạch, liền buộc miệng nói:

“Nhớ năm đó, không phải ngươi vì đánh cược với ta thất bại, tốt chỗ lột xuống mảnh áo Tương Thiếu Nhữ cho huynh đệ tắm rửa.”

Nghe lời lẽ này, mặc dù có chút ngượng ngùng, khó tiếp thu nhưng lập tức đủ để Quan Ngự như tháo hết hẳn gông xiềng xuống, đối với nam tử soái khí kia trước mặt, đã gần như tin tưởng đó là Mạc Phàm rồi.

Đơn giản loại này nhục nhã, hẳn xưa nay đến chết liền không muốn nhắc lại, nên khẳng định bí mật chắc chắn không phải ai cũng biết được.

"Mạc Phàm, quả thật là gia hỏa nhà ngươi! ". Quan Ngự lúc này mới tóc tai vuốt lên trán, vỗ vỗ vai Mạc Phàm vui vẻ.

Hai người bốn mắt giống nhau, tâm tình kích động, bao nhiêu hưng phấn lộ rõ ra bên ngoài. Dường như đồng thời động thân, cho đối phương một cái ôm mạnh mẽ sau thời gian dài như vậy gặp lại.

“Ngồi, ngồi xuống rồi nói!”

Mạc Phàm hất ý niệm cho đóng lại hết cửa, chậm rãi buông Quan Ngự ra, đem hẳn thả lại chỗ ngồi trên chiếc ghế ăn đã bị mục nát, Mạc Phàm dĩ nhiên cũng ngồi xuống bên cạnh.

Hiện ra tại trước mắt Mạc Phàm là Quan Ngự, gương mặt mỗi điểm nhỏ nếu không có hẳn sâu vết sẹo dài thì cũng bị râu quai nón gần như che lấp toàn bộ tướng mạo, đầu tóc thì rối loạn bù xù không có khá khảm hơn. Ngũ quan so sánh với trước đây Quan Ngự miễn cưỡng cũng xem như có chút đẹp trai, quý tộc. Giờ phút hiện tại lại tàn tạ ra nông nổi này, duy nhất có thể nhìn thấy cặp mắt hoa đào hơi tang thương kia mang lại cái cảm giác bất cứ lúc nào, hẳn cũng có thể bật khóc.

Để bắt đầu câu chuyện, Mạc Phàm trước hết tâm tình phóng khoáng hơn, một mạch tường thuật lại hết những sự kiện trước đến nay hẳn phải trải qua kể từ khi đồng hành cùng Quan Ngự và đồng bạn quốc phũ tại Thiên sơn.

Từ cái cuộc chiến Hắc giáo đình, Dubai, hắc ám vị diện cho đến Ma Đô thảm họa rồi Thánh Thành chi chiến, kể cả cái nguyên lai cốt lõi khiến Mạc Phàm thoát thai hoán cốt thành siêu cấp soái khí như thế này. Tất cả tuy là có cất xén ẩn giấu chút ít nhỏ vật tình tiết, nhưng đại khái là đầy đủ nội dung để Quan Ngự có thể hiểu được.

Mà một bên nghe lại toàn bộ câu chuyện, Quan Ngự không khỏi mắt chữ “A”, mồm chữ “O”, kinh ngạc nhìn Mạc Phàm thế nào kinh khủng sự kiện.

“À phải rồi, Mạc Phàm, tại sao ngươi nhận ra ta?” Quan Ngự thắc mắc.

"Khi ngươi nói một ít về người trong mộng của mình, ta đã có cảm giác ngờ ngợ, quả nhiên theo những chi tiết sau đó... mà không quan trọng, quay lại trọng yếu, ngươi làm sao lại trở thành bộ dáng này, còn là thành chủ của một cái địa phương xa xôi như thế?" Mạc Phàm không hiểu hỏi.

Quan Ngự đột nhiên chìm vào sâu lắng cảm xúc, nhìn bạn cũ ngồi ngay ở trước mặt mình, hẳn muốn nói cái gì, nhưng vẫn không thoát ra khỏi miệng.

Sự việc không có vội, Mạc Phàm cũng là bình tĩnh ngồi đó, kiên nhẫn muốn biết thế nào biến cố đã khiến Quan Ngự ra nông nổi này.

Bầu không khí tự nhiên lại chìm vào ngượng ngao, im lặng tịch tịch, chỉ có thể nghe thấy tiếng gió rít ngoài kia thổi phà qua lại.

Mãi một lúc, tầm độ trên dưới mười phút gì đó, Quan Ngự vành mắt bắt chợt đỏ lên run run nói:

"Đã... có nhiều chuyện đã xảy ra..."

Mạc Phàm vẫn im lặng ngồi yên lắng nghe.

"Các ngươi cũng biết, ta gia gia cũng coi như gia tộc có tiếng tăm một chút, nhưng là mọi chuyện đều không dễ dàng như vậy, ta cũng không phải cháu đích tôn của người. Gia gia ta tuổi cao sức yếu đã qua đời, trước khi mất, người đã nói cho ta một cái bí mật đã ẩn giấu suốt mấy mươi năm... đó là Phụ thân ta, thực chất nơi này thành chủ!" Quan Ngự chậm rãi nói rằng.

"Phụ thân ngươi? Chẳng phải gia tộc của ngươi ở Đế Đô hay sao?" Mạc Phàm càng là một mặt mòng bức.

"Phải, nhưng ông ấy không phải con của gia gia ta..." Quan Ngự thanh âm có phần chua xót nói tiếp.

Chân thành cùng nghiêm túc lắng nghe, Mạc Phàm nhìn hấn thay đổi so với mình còn muốn khoa trương như vậy, khẳng định đối với hấn đã trải qua một biến cố lớn của đời mình.

Theo lời Quan Ngự, hơn hai mươi mấy năm về trước, gia gia của hấn cùng với một đoàn liên minh thợ săn, thế gia tiến hành giao dịch buôn thương cho quân lực Tây Hải thành, nói quân lực cốt ý là để phân biệt với quân đội chính thống Hoa Hạ, quân lực ở đây chủ yếu là từ địa phương đứng lên chủ đạo.

Gia gia Quan Ngự trên đường trở về đột nhiên phát hiện lúc bảy giờ thiên địa đã chìm vào huyết sắc cảnh giới, là yêu ma trở mặt tấn công thành thị, gây nên nỗi khiếp sợ chấn động vô cùng.

Thế cục lúc đó cực kỳ hỗn loạn, toàn bộ những pháp sư ưu tú nhất của Minh Lang thôn, Tây Hải thành miệt mài chống đỡ những đợt tấn công như vũ bão của hàng trăm hàng ngàn chủng loại kỳ ma dị thú của Côn Lôn yêu tộc, dân chúng thì lại di tản mỗi người một ngã, gia đình ly tán, khắp nơi đều là một mảnh tang thương cùng máu lửa.

Nhóm liên minh thợ săn, thế gia tình cờ cứu sống được một đứa bé đang nằm gọn ở trong lòng của một người phụ nữ đã bị giết hại, nó chính là Quan Ngự và mẫu thân quá cố của hấn. Là nàng để lại di vật trên người, đem hài tử gửi gắm gia gia nhận nuôi, nên Quan Ngự cũng không phải là hấn tôn tử ruột thịt.

Mà sở dĩ gia gia của hấn giấu diếm không nói cho đến tận bây giờ, cũng là bởi vì không muốn hấn lại tới địa phương nguy hiểm kia mà tìm kiếm phụ thân của mình, Quan Ngự trước sau thể hiện ra vẫn chưa đủ trưởng thành cùng mạnh mẽ!

Khi biết được sự thật, hấn cũng không có trách gia gia, chỉ trách bản thân chính mình vô dụng, cả đời sống trong nhung lụa, hoàn toàn phụ thuộc vào cái giường ấm thế tộc. Đồng dạng đến cả nữ nhân rất mực ưa thích cũng không thể tranh, bản lĩnh mà pháp cũng chẳng thể so bì với thiên tài cùng thời.

Nhớ lại những lúc kia gia gia nằng chừ thậm tệ, hoàn toàn cũng là vì muốn hấn nên người mà thôi!

Cuối cùng, Quan Ngự quyết định sẽ đi đến đó để tìm kiếm phụ thân của mình, kết quả khi đến nơi, lại không quá bao lâu, phụ thân ruột thịt của hấn cũng chết trận tại Côn Lôn quỷ phá.

Uất hận, mất tất cả...

Quan Ngự dựa vào bản thân giữ lấy cốt cách phi thường mạnh mẽ của Minh Lang tộc, cộng thêm phương pháp tu luyện đặc biệt truyền lại lâu đời, hấn nhưng kẻ từ ngày đó liền vùi mình vào cái địa phương khắc nghiệt nhất này sinh tồn, phát triển.

Tu luyện, tu luyện... tu luyện.

Quan Ngự cuộc đời gần như đã bị ám ảnh đến cái tàn khốc này rồi.

Bình minh cùng Côn Lôn yêu thú chém giết cho đến tận hoàng hôn, hoàng hôn về lại minh tu tìm cơ hội đột phá, ngày qua ngày như vậy liền đã hết ròng rã 5 năm thời gian khổ cực. Kết hợp với tài nguyên dị thường được thiên địa tạo hóa ở Minh Lang thôn, Quan Ngự đã lột xác nhảy vọt về mọi mặt, từ kinh nghiệm chiến đấu cho đến tư vi cảnh giới, tính cách đã mang bạo tính quyết đoán hơn, dã man hơn.

Hấn giờ đã có thể xưng bá được rồi, nói nghiệp phụ thân trở thành Thành chủ, còn là thành chủ trẻ tuổi nhất lịch sử. Tự thân chính là bán cầm chú cấp bậc, nửa bước nửa thôi, liền có thể phong thành cầm chú!!

"Người thực sự so với ta, càng khổ cực hơn rất nhiều". Mạc Phàm thanh âm có phần thán phục nói rằng.

Bất kỳ sinh linh từ lúc sinh ra, đều bị giao cho một chấp niệm, nhất định phải trở nên càng mạnh mẽ hơn, nhờ yếu chỉ có thể bị thiên nhiên tàn khốc này nuốt chửng, cường giả chân chính, là kẻ có thể giẫm đạp lên tàn khốc nhất hoàn cảnh để vươn mình.

Tinh huống này đúng với Quan Ngự, hấn thực sự đã trả giá quá nhiều...

Mà bỗng nhiên lúc này, Mạc Phàm mới nhớ lại, chính mình lúc tự nhận tên tuổi, liền không hiểu vì sao Quan Ngự lại giận dữ như vậy. Rõ ràng nói là quốc phủ bạn bè, Quan Ngự trên thực tế cũng cùng với Mạc Phàm sống giống đều tách ra nhau, không phải loại này thân thiết.

"Quan Ngự, vì sao ngươi lại đối với ta lúc này muốn bảo vệ thanh danh?" Mạc Phàm hỏi rằng.

...

Âm thanh Mạc Phàm trầm thấp nhưng hấn tin tưởng rằng truyền đạt rất rõ ràng, chỉ là không hiểu vì sao đợi mãi vẫn chưa thấy Quan Ngự phản hồi, vẫn là cái bi thương trên ánh mắt đó, tựa như nghẹn ngào, mà rung rung lên.

"Mạc Phàm, ta xin lỗi... chúng ta quốc phủ đội viên... cả đời này đều không còn hi vọng gặp lại nữa rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Lựa chọn của Ngải Giang Đồ

Hơn nửa năm trước...

Giai đoạn này Mạc Phàm đang chờ đến ngày thẩm quyết định tội ở Thánh Thành, hiển nhiên cũng đơn giản trở thành cái tâm điểm của mọi phương tiện truyền thông. Dù cho là Mỹ Châu, Úc Châu, Phi Châu hay Á Châu hiệp hội, tin rằng hẳn ắt hẳn phủ sóng trọn vẹn toàn bộ mặt trận.

Đặc biệt ở Trung Quốc, lại còn có ai quan tâm gì khác lúc này hơn là việc anh hùng của bọn họ, niềm tự hào của bọn họ bị tổ chức quyền lực nhất thế giới sắp công khai uy hiếp tính mạng.

Dân buôn lấy tin tức lan truyền, dân thị hiếu đem tin tức bàn luận, mà pháp sư thì luận bàn cuộc chiến, bao quát các hiệp hội lớn nhất nhì tại Trung Quốc lúc này, họ một mực buông lỏng, không có những động thái mạnh mẽ giải quyết tình hình an nguy quốc gia.

Nói là buông lỏng cũng hơi quá lời, nhưng trên thực tế, sức ép hải yêu sau Ma Đô sự kiện liên khiến mọi cơ quan, chính phủ đều dồn tâm huyết vào xây dẽ chắn, họ nhận ra được Thiệu Trình kế hoạch lúc này đúng đắn, quan trọng cỡ nào. Mặt khác, đúng vậy, họ buông lỏng, họ tìm mọi cách đàm phán với thế lực các bên, nhất nhất muốn đem Mạc Phàm từ vành móng Thánh Thành lôi ra ngoài.

Không trực tiếp tuyên chiến, nhưng âm thầm sau lưng chuẩn bị, âm thầm phòng tuyến hậu phương cho Mạc Phàm, hiệp hội mà pháp Trung Quốc thượng tằng, cung đình pháp sư, thẩm phán hội, đặc biệt là quân đội Trung Quốc đều phi thường hiểu được tầm vóc của Mạc Phàm trong bối cảnh nước nhà tương lai.

...

Tây Hải thành...

Tại rừng tuyết thứ tư Côn Lôn thánh sơn, gọi là tuyết thứ tư, vì nó là tuyết cuối cùng của bốn nhánh đại môn nguyên không, hay nói cách khác là cây cầu xuyên lớp trần vị diện để kết nối Côn Lôn yêu tộc cầu thương ra bên ngoài.

Xuất hiện trước mắt bọn họ là một dãy núi dài liên miên, thánh sơn băng bích, quanh năm dưới âm độ tồn tại, vậy nếu tuyết trắng bao phủ cũng sẽ không có gì lạ, nhưng kỳ lạ ở chỗ như thế nào mập mờ không có nửa điểm bạch sắc trong khung hình, trên thực tế lại càng xanh mơn mơn, tốt tươi thăm thực vật.

Từ chỗ bọn họ đang đứng, không có khả năng nhìn bao quát được hết toàn bộ sơn mạch xanh thẳm kia, hơn nữa đỉnh núi cao đến nỗi mây vờn bay che lấp cả đỉnh.

“Nhảy xuống dốc mạch phía trước có một thác nước, thác nước thông ra đâu ta không rõ, nhưng chắc chắn không còn trong phạm vi vạn yêu đế quốc?” Nữ nhân trong nhóm ba người thần nhiên hỏi.

Một vị nam tử râu ria lởm chởm, mặt đầy sẹo gập đầu, "Hai người lên trước, ta yểm trợ!"

“Không được!”

Một nam nhân khác mặt kiên cường nhìn hai người đồng bọn. "Quân đội pháp uy, ta ở đây kinh nghiệm lớn nhất, lại về phòng thủ lần chạy nhanh liền sẽ có lợi hơn."

Lời nói này mang ngữ khí thực sự khiến người ta gọi là rùng mình uy chấn, đánh thép chất giọng, mà ngoại hình tráng niên, khỏe mạnh với rắn chắc như đá thạch của vị nam tử cũng để lại cho đồng bọn một vững chắc tin tưởng.

Bọn họ hiểu được, tình huống hiện tại, lấy tu vi tốc độ tự thân muốn chạy thoát cá thể, chắc chắn hai nam tử trong nhóm sẽ có khả năng đi, nhưng vị nữ nhân còn lại, tuyệt đối sẽ để lại cái mạng.

Ở chiều hướng khác, nếu quyết định chọn đứng chung một chỗ di chuyển... liền còn tệ hại hơn, không có nửa cơ hội sống sót cho dù là ai...

“Được, chúng ta quyết định như vậy kế hoạch.” Nữ nhân duy nhất trong nhóm nở nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt.

Nàng như thế nào cảm kích tấm lòng hai người bạn mình đây, hoàn cảnh nào rồi còn không hiểu được sao?

Chọn ở lại yểm trợ, dù cho tu vi của bất luận ai ở đây cũng không có khả năng...

Thánh sơn Côn Lôn thực sự rất đẹp, đẹp bất cái thấy mà quái thú chất chồng, bất chấp cái nghĩa địa nhân loại phủ kín. Núi tuyết ngân nhưng thực vật xanh thẳm, khí hậu lạnh lẽo nhưng đầm ấm tình người, vạn yêu đế quốc, mỗi một yêu tộc bùng nổ hào quang lại như ngũ sắc chấn hưng thiên địa, để cho người vô tình đi ngang chìm đắm trong mị sắc, khó tháo rời.

Mà ở trong mắt nữ nhân này, nàng còn nghe được cái âm thanh, âm thanh vụn vặt yêu sáo rỗng, là sóng âm len lỏi qua góc ngách thiên sơn, rừng rậm.

Âm thanh thật êm đềm như vậy, du dương như vậy... nhưng có lẽ là lần cuối cùng trong đời ta được nghe thấy...

“Hai vị, thật cảm tạ rất nhiều, nhưng kế hoạch có thay đổi!!!” Nam Giác ánh mắt đắm lệ ngẩn nhìn vào Quan Ngự và Ngải Giang Đồ nói rằng.

Theo lớp tinh đồ chất chồng được bày ra, nàng đẩy nhẹ về phía trước hai người đồng học, lập tức xuất ra một cái mạnh mẽ sóng âm, loại này chấn động kéo dài cùng ngân ngân như tiếng thét gào dai dẳng của mấy ngàn yêu thú ngủ say trên Côn Lôn thiên đình.

Bất giác bị trùng kích đột ngột, cả Ngải Giang Đồ và Quan Ngự đều như vậy bị cuốn văng ra xa phía trước, thậm chí rớt thẳng xuống sơn mạch. Họ vốn dĩ muốn nói thêm gì đó, nhưng liên tục tác động quá đổi mạnh mẽ, không có đủ thương, nhưng phi thường chấn động, một hơi tuôn ra đã không để lại một chút trần trở rồi.

Cả hai người bất lực nghẹn ngào chỉ nhìn được thoáng cái nét mặt tự tin mà kiêu ngạo, hiên ngang của Nam Giác ở lại phía trên, sau lưng nàng càng có một đầu ngưu vĩ không lồ đã đuổi kịp, nó đồ sộ như thế, thả ra từng hơi thở nóng như lửa thiêu lên bất cứ sinh vật nào nếu xấu số ở gần.

“Quốc phủ thành viên, Nam Giác cáo biệt!”

Nàng nói ra những lời này, lại thực giống nhau muốn bật ra hết thảy tâm tình kiêu hãnh chính mình, nương theo lực lượng sóng kia âm vang, đặc biệt muốn trực tiếp xuyên qua hết thảy bình nguyên mấy nhánh sơn địa mà đâm ra tận phía ngoài thành mắt rồi.

Có lẽ với Nam Giác mà nói, nàng nhưng suốt những năm qua, liên ký ức đẹp nhất của mình đã gắn trọn với thế giới học phủ cùng đồng bạn, dù cho đã rất nhiều năm sau đó, vô luận ở đâu, lúc nào, trên người nàng như cũ vẫn mãi mãi giữ lại phần này liên kết đặc biệt.

...

Bình minh sáng hôm sau,

Trên những tán mơ chát đặc trưng của tuyết sơn Tây Thành, mỗi một đợt tia nắng vô tình theo kẽ lá bị gió rung lên mà xuyên qua được, càng làm cho địa phận sông ngòi nơi đây lấp ló ẩn tàng vô cùng phong phú.

Đúng lúc này, bên tai mơ hồ truyền đến một trận âm thanh kiêu ngạo vang lên, nó ngân trong tiềm thức bất luận ai trong hai người bọn, dấy mãi, đề cho cái địa phận đang nằm kia cũng muốn trở nên ướt át hơn nhiều.

“Quốc phủ thành viên, Nam Giác cáo biệt...”

“Quốc phủ thành viên, Nam Giác cáo biệt...”

“Cáo biệt...”

Vậy cũng là cáo trạng rồi...

Nàng muốn dừng lại, ra đi trước mọi người...

Khắc sâu!!! chính mình cũng là thành viên quốc phủ, ngày ấy danh vọng đầy tự hào bỗng chốc khiến trở thành bi thương ngập hận.

Hai người không có nói lời nào với nhau, nằm im trên rìa mặt sông, không có dám nhìn đối phương bên cạnh, miễn cưỡng siết chặt bàn tay lại.

Kể cả Quan Ngự theo thời gian biến cố lớn liên tục ập đến phát sinh, hẳn đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi, vậy thì đến cuối cùng làm sao lại vẫn trở mắt nhìn đồng đội, lại còn là nữ nhân thân phận đứng ra gánh vác trọng trách này?

Tại sao bất luận những năm qua ta cố gắng như vậy, vẫn không thể thay đổi được kết quả...

Quan Ngự nằm đó, không biết từ lúc nào đã chảy tí tách vài giọt lệ trên khóe mắt rồi, hẳn thực sự chịu đựng quá nhiều, quá nhiều thứ. Cứ như lời nguyên đối với Minh Lang gia tộc vậy.

Trước sau không thay đổi, phải tự mình cô độc tại đây chiến đấu, là chính mình cùng nghiệt ngã số phận đương đầu, bất cứ ai cố gắng thay đổi nó, lại chẳng như vậy kết cục.

Tại sao?

“Quan Ngự!!!” Ngải Giang Đồ ngồi chồm dậy, hẳn vừa vục xối nước nương theo kênh sông lên mặt, vừa gọi.

“...Ta thật vô dụng!” Quan Ngự không có đứng lên theo, hẳn nằm im một chỗ đó, khuôn mặt già nua kia mệt mỏi trả lời.

Mà Ngải Giang Đồ nhìn hẳn, tâm tình tự nhiên có chút suýt xoa, miệng liền khó tránh tia cười mẫn nguyện:

“Ta từng là đội trưởng của các người, như vậy chứng kiến người thực lực vượt cả ta đã khiến ta rất lấy làm kiêu ngạo rồi, người đã rất cố gắng...”

Ngài Giang Đồ cũng coi như là thiên tài pháp sư thế hệ, gia thế lẫn tài nguyên được cấp xem như không thể đếm xuể đi, lại là quân đội có danh vọng, không ít nhiệm vụ nguy hiểm vượt qua, nhưng như cũ, hẳn sau khi đạt tới cái đẳng đỉnh mẫn tu toàn hệ siêu giai, liền không cách nào đột phá được lên nữa.

Vậy mới nói, tiến tới bán cấm chú cấp bậc, vạn nhất kể cả thiên tài lãnh ngộ cũng không dễ dàng gì đạt được, mà đại đa số mọi người đã muốn coi như là bán thần linh trong nhân loại tồn tại rồi, cả đời chỉ có thể cầu nguyện chứ không thể muốn là được.

Nhưng mà Quan Ngự là bán cấm chú phong hệ cảnh giới? Hẳn tài năng hơn cả Ngài Giang Đồ sao?

Còn nhớ hơn 5 năm trước, tu vi của hắn thậm chí mới chỉ là cao giai bình cảnh mà thôi!

Câu trả lời rất đơn giản...

Khổ tu ở khắc nghiệt nhất điều kiện, hoàn cảnh khổ tu, bán mạng khổ tu, bất chấp khổ tu, chính là lợi thế như vậy!!!

Ngoại trừ Minh Lang dòng dõi sinh hạ tại Côn Lôn thánh sơn cận kề đã miễn cưỡng chịu đựng, mấy ai lại dám đến cái nơi đáng sợ như vậy sinh sống đây, mấy ai dám mạnh mẽ đứng ra biên ải đại môn ngày đêm lên Côn Lôn vạn yêu chém giết đây?

Nếu như nói Mục Ninh Tuyết từ Vĩnh Dạ bước ra, nàng bên trong băng chi cực hạn tu luyện đạt được mỹ mãn thành tựu, thì ở chiều hướng giống như vậy, Quan Ngự nhưng suốt mấy năm nay vô mình ở phong bạo địa phận nhất trên lục địa, càng là cảnh giới ngày đêm chìm trong nguy hiểm để rèn mình.

Hắn có hôm nào là không trọng thương, có hôm nào không cùng thống lĩnh, quân chủ sinh vật làm bạn bè giao chiến?

Quan Ngự đã chứng minh rằng, giới hạn của con người, phẩm chất của con người, sẽ có thể thay đổi bằng cách họ liều mạng, chăm chỉ nhất để thay đổi.

“Cố gắng, rốt cuộc ta cố gắng để làm gì chính mình cũng không còn biết!!” Quan Ngự cắn răng nhìn lên phía kia bầu trời bị che khuất bởi tầng mơ nói rằng

“Rầm!”

Quan Ngự triệt để buông lỏng mình, đến tâm ý chiến đấu hay gì cũng đều nửa điểm không có, hẳn như một người mất tất cả mà lạc lõng vậy, liền như thế không có để ý Ngài Giang Đồ một tia ý niệm đánh xuống, lập tức muốn đem cả tâm mất trước mắt như vậy trắng xóa rồi.

Trắng xóa tâm mất dần dần trở thành đêm đen tĩnh mịch, Quan Ngự nhắm mắt lại, bất tỉnh.

Mà Ngài Giang Đồ bê người hắn lên kéo về Tây Hải thành địa phận, giao lại cho quân lực trong thành.

“Khi thành chủ các người tỉnh dậy, nói với hắn không cần phải tìm ta!” Ngài Giang Đồ nói rằng.

“Người có muốn nhấn lại điều gì với thành chủ không?” Một viên quân lực tại thành trì hỏi rằng.

Ngài Giang Đồ im lặng một chút, rồi hắn nở nụ cười, nụ cười của một người lính Hoa Hạ, tay trái giơ về phía trước, gác xéo thành mái hiên ngang trán cái tư thế đặc trưng quốc lệnh tổng chào.

“Quốc phủ đội trưởng, quân đội Hoa Hạ, Ngài Giang Đồ từ biệt!!!”

Vị kia thị vệ Tây Hải Thành, bao quát tất cả những người bên cạnh sắc mặt đều là đột nhiên vì vậy mà trở nên hào hùng tinh thần dân tộc, bất giác không chủ động được cũng giơ tay trái mình xếp lên trán chào lại.

Người đàn ông mạnh mẽ đó quay lưng lại, kiên định bước đi, mà vô luận ai ai nhìn đến bóng lưng của hắn, cũng đều lưu lại một cảm giác nghiền ép đến nghẹt thở.

Đó là cái cảm giác xao động mãnh liệt, cảm giác quân nhân chiến sĩ ra trận.

Phải rồi, hắn bước đi chính là Côn Lôn yêu quốc hướng địa phận.

Hắn sở dĩ nói chính mình Quốc phủ đội trưởng để lên đầu câu, vì hắn phần này cảm thấy có trách nhiệm, có cái kiêu hãnh nhất với đồng đội của mình.

Nhưng mà hắn còn thêm một cái gánh vác trọng yếu khác, đó là quân nhân!

Ngài Giang Đồ ở đây, đại biểu quân đội dù chỉ còn một người, hắn cũng sẽ không từ bỏ...

Nam Giác chết đi, không phải để ta ý chí khuất nhục, mà vô luận tư cách gì đi nữa, người đội trưởng không bao giờ để đội viên của mình chết đơn độc tại chiến trường!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 84: Côn Lôn muốn xâm chiếm nhân loại?

Trầm mặc nghe xong Quan Ngự cay đắng kể lại sự tình, cơ tim của Mạc Phàm cơ hồ như từng bước, từng bước quặn thắt lại.

Mới đầu, vừa nghe đến mấy chữ “quốc phủ đội không còn toàn vẹn”, hắn đã có chút giật giật khóe miệng, trong lòng khó trách cũng tự nhiên có đôi ba suy nghĩ ích kỷ của cá nhân.

Lấy trường hợp quốc phủ đội ngũ năm đó ngoài hắn ra còn có tám người nữa, bao gồm Mục Ninh Tuyết, Triệu Mãn Duyên, Trương Thiệu Như, Quan Ngự, Giang Dục, Ngải Giang Đồ, Nam Giác, Nam Vinh Nghê, Mục Đình Đình. Phương diện Tổ Cát Minh đã bị loại bỏ trực tiếp thay Mục Nô Kiều, bọn họ nhưng đều không tính là trường hợp thành viên cố định theo lời Quan Ngự.

Mà ích kỷ cá nhân Mạc Phàm dĩ nhiên không cần phải nói cũng chắc chắn là Mục Ninh Tuyết, rồi Triệu Mãn Duyên, Trương Thiệu Như, thật may bọn họ đều ở bên cạnh hắn suốt thời gian qua, khẳng định không thể có vấn đề gì, ít nhất là tại sự kiện ở Côn Lôn lãnh địa.

Hai á tâm cơ biểu Mục Đình Đình và Nam Vinh Nghê thì càng muốn rõ ràng hơn, lần gần đây nhất Mục Đình Đình giờ trò câu thông cho thánh ảnh Yeke truy lùng đại lão bà của hắn, Mạc Phàm tuy chỉ nghe Mục Ninh Tuyết qua loa kể lại nhưng làm sao có thể không ghi thù vật đây. Còn có, Mục Đình Đình đối với cái trò bắn thiêu này, náo bần của nàng có thể nghĩ ra được sao!? Ất hẳn là có thêm một kẻ đứng sau như Nam Vinh Nghê đi.

Cho dù là hai nàng bình ổn thì sau này Mạc Phàm cũng không có ý định để điều như vậy xảy ra.

Những người còn lại toàn bộ ở Đế Đô.

Quả nhiên Quan Ngự nói đến, chính là Mạc Phàm tối không muốn tin tưởng nhất, là hai trong số bọn họ.

Nam Giác và Ngải Giang Đồ...

Một người đối với những thứ huyền bí trên thế gian này đem lòng say mê cuồng nhiệt, nàng bề ngoài có vẻ như mọi lúc là một cái tính cách rất trầm lắng cùng bình tĩnh, nhưng từ sâu trong đôi mắt lúc nào cũng đối với niềm đam mê phiêu lưu của mình có từng tia phản kích cùng lập loè hào quang.

Một người cương nghị chính trực, một lòng hướng tới ma pháp chí cao, cũng đồng thời mang bên trong cốt tuỷ một niềm kiêu hãnh của một cái quốc gia người bảo vệ, một người đội trưởng mẫu mực khiến Mạc Phàm thực tế không thể không tôn trọng.

Chết rồi? Cả hai thực sự chết rồi sao?

Bọn họ vẫn còn chưa hoàn thành mục tiêu của đời mình, vì sao lại phải vĩnh viễn nằm lại ở nơi lạnh lẽo này?

Nắm tay Mạc Phàm không biết từ lúc nào đã siết chặt lại, phát ra vài âm thanh răng rắc.

“Khoảng hai năm trước, từ Bắc, Nam, Đông đến Tây Hải thành, đột nhiên người dân không biết lý do gì tập nập kéo đến làm điểm sinh cơ, tụ tập phát triển thành khu tập thể, rồi dần dần đã tới cái quy mô phát triển thành chợ, thành thương xá, quần thể dân cư. Lúc đó, trong lòng ta cũng cánh cánh vui mừng, xem như có họ đăng sau hậu thuẫn, chút ít thương gia không ngại tặng không lương thực, nhu yếu phẩm cho quân lực trong thành, bao quát Minh Lang thôn.” Quan Ngự thở dài tiếp tục nói rằng.

“Hai năm trước, a, có thể là dân cư ven hải miền Đông, đặc biệt Ma Đô và vùng thành thị xung quanh.” Nhắc tới khoảng thời gian này, Mạc Phàm rõ ràng có chút khái niệm lý do.

“Ma Đô còn gọi là hoàng bích Ma Đô, thuộc tam long mạch Hoa Hạ, ở quốc gia là địa phận kinh tế lớn nhất sao, còn có rất nhiều hiệp hội ma pháp trấn giữ, trên cả nước cũng có thể coi là an toàn nhất địa phương. Ta nhớ không lầm số cấm chú pháp sư hộ pháp tại Ma Đô thậm chí chiếm hơn 80% Trung Quốc rồi, sao lại có chuyện di dân từ nơi tốt như vậy?” Quan Ngự hai mắt có chút sùng sốt không hiểu chuyện nói rằng.

Mà Mạc Phàm ở một bên nhìn thấy hắn bộ dạng cũng là ngơ ngác hai mắt ra, trong miệng có chút thất thoát hỏi:

“Này, ngươi không phải là hơn 5 năm ẩn cư tại đây, liên thế giới bên ngoài không có chút khái niệm thông tin chứ?”

Quan Ngự đáp trả với ánh mắt yếu ớt hổ thẹn, hàm râu kia tự nhiên giật giật lộ ra cái nụ cười cay đắng trên khóe miệng, kĩ càng một chút, không khó nhận ra hàm răng của hắn đã ó vàng toàn bộ, thậm chí méo mó, có nơi còn bị rụng đi:

“Tây Hải thành nói chung và Minh Lang thôn nói riêng đều nằm ở địa phận hiểm trở, thuộc vành đai Côn Lôn đế quốc, loại này có trọc khí tà quang, phát sinh yêu dị biến đổi chân không, đối với sống âm, ánh sáng mặt trời cơ bản là thay đổi không ít. Nên ở đây, chúng ta không cách nào liên lạc ra thế giới bên ngoài theo phương thức thông thường được chứ đừng nói nhận thông tin qua phương tiện truyền thông.

Lại nói, thương gia tiếp đồ cho chúng ta, khi được hỏi vì sao dân cư tụ tập lại đây, bọn họ cũng không nói rõ nguyên do, đại khái qua loa phát hiện địa phương tiềm năng, nên chúng ta cũng không rõ ràng chuyện gì đang xảy ra.”

“À!” Mạc Phàm ngoác mồm rồi.

Hắn ban nãy nghe những gì Quan Ngự mất mát, ngậm đắng cay tu luyện, đem bản thân ra chà đạp, vui dập để phát triển... những tưởng đã phi thường đáng sợ rồi. Giờ phút này chính thức biết thêm bọn họ, hết thấy cuộc đời ở đây giống như bên trong một thế giới ác mộng thu nhỏ, đến thông tin cũng hoàn toàn không có biết được.

Như thế nào không cảm thấy khâm phục đây, Quan Ngự ngày xưa hắn biết, mưu mô có, gia thế có, mọi thứ đều gọi là nam nhân trong mộng của rất nhiều nữ sinh đi. Để cho người khác nhìn vào thậm chí có chút chán ghét, tự giờ phút này lại thay đổi hoàn toàn rồi. Đem ngoại hình hắn ra mà xem, xấu xí, già nua, sẹo đầy người, đến hàm răng cũng ố vàng không còn nguyên vẹn... đến cái địa phương hắn sống còn muốn như hắc ám vị diện phiên bản nhỏ, so ra chỉ khác nhau ở màu trời. Tất cả những gì hắn làm chỉ để đánh đổi lấy thực lực bản thân, để có thể đủ cường đại bảo vệ người thân mình, mà sâu thẳm bên trong, chính cái danh vị thành chủ, trưởng thôn Minh Lang đã thể hiện triệt để hết ra rồi.

Minh Lang thôn, cả nước bài danh anh hùng dân tộc...

Trong lòng Mạc Phàm rõ ràng, người hắn đặc biệt tôn trọng, giành sự ngưỡng mộ nhất định vốn không có quá nhiều, loay hoay xưa giờ chỉ có bốn người lần lượt là Phùng Châu Long lão sư, tổng huấn luyện viên Trầm Không, quốc thủ quân đội Hoa Triều Hồng, thẩm phán viên Phong Thứ. Giờ khắc này xem ra, chính bản thân trong mơ cũng không nghĩ tới, rất muốn thêm vào danh sách kia cái tên Quan Ngự đáng ghét này nữa mất rồi.

Trước khi bắt đầu chuyện của Quan Ngự, ban nãy Mạc Phàm có nói sơ qua cho hắn Ma Đô thảm họa, nhưng là hắn vẫn tất, giản lược mức độ quy mô rất nhiều, cũng không đề cập đến việc chính mình đồ đảng anh hào giải cứu, nhưng giờ phút này hắn đành phải nói lại tí mĩ tuồng tận hơn để giải thích được cái mốc câu nguyên nhân người dân di cư nhiều như vậy.

Quan Ngự nghe xong, bất ngờ sắc mặt lại đại biến:

“Mạc Phàm, ngươi nói, ta bây giờ thực sự cảm thấy bất an rồi, cực kỳ bất an.”

“Ngươi nhìn ra được điều gì sao?” Mạc Phàm hỏi rằng.

“Đừng, nghe ta kể tiếp... tuy nói hằng ngày ở Côn Lôn thánh sơn không hàng chục cũng hàng trăm yêu thú săn bắn tại cứ điểm quân trại, nhưng hầu hết đều là đơn độc các nhóm, lại yêu thích chém giết nhân loại, không có hoạch định gì trước, chúng ta miễn cưỡng có thể đáp trả chống lại. Nhưng khoảng thời gian dân cư ở Tây Hải Thành đông lên rất nhiều, tự nhiên Côn Lôn đế quốc cũng vì vậy mà mức độ uy hiếp càng cao hơn, suốt thời gian ta ở tuyến phòng thủ, ta đã nhận thấy chúng nó thích nghi với các loại hình hợp tác chiến thuật, số lượng tham gia cũng đã đến hàng ngàn đơn vị. Việc này rất có thể liên quan đến loại kia yêu vương ngàn năm ngủ say đã nghe được mùi vị nhân loại suy yếu mà thức giấc”.

"Lúc đó, ta đã phóng thích tín hiệu cầu tiếp viện của Minh Lang thôn lên, đây cũng coi như lần đầu tiên sau mấy ngàn năm qua phát gửi. Loại này nhất định phạm vi trong quân đội, bao quát hiệp hội ma pháp lớn nhỏ đều có thể thấy”.

"Nhưng chúng ta bắn mãi đến ba lần, một mực không bất kỳ ai đến, để cho quân đạo Minh Lang thôn tử trận gần nửa nhân số. Thì lúc này mới có một nhóm tiêu đoàn một trăm người quân đội tình nguyện chạy đến, đó cũng là nhánh quân của Ngải Giang Đồ và Nam Giác, ta thực sự rất cảm động!"

"Một nhánh siêu giai cùng cao giai pháp sư có tổ chức tốt chiến thuật coi như miễn cưỡng cầm cự cũng được mấy tháng liền, cũng để cho Minh Lang chiến sĩ có thời gian đường thương nhưng họ không thể ngờ được rằng, số lượng bày yêu lần này tấn công lại đông đảo cùng hung mãnh đến như vậy”.

"Với số lượng yêu ma từ thống lĩnh cấp trở lên đến hàng ngàn hàng vạn, tuyệt không phải là thứ mà những siêu giai cùng cao giai pháp sư ít ỏi như bọn họ có thể dễ dàng chống lại, kể cả chúng đứng trơ ra để họ làm bia tập bắn, kể cả mỗi người hao hết trên thân đến từng tia ma năng cuối cùng, cũng chưa chắc có thể giết được một nửa”.

"Không ngoài dự đoán, toàn quân bị diệt, dù đã gửi tín hiệu cầu cứu, nhưng vẫn là không hề nhận được bất cứ sự trợ giúp nào. Kết quả chỉ còn nhóm ba người chúng ta chạy nạn..." Quan Ngự thanh âm ngữ điệu mỗi lúc mỗi lớn, ánh mắt cũng rung rung kể lại.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nói cho chúng biết, ai mới là quái vật! ...

Kể từ khi Ma Đô bị hải yêu chiếm lấy, toàn bộ Hoa hạ đại lục vẫn luôn chìm trong hỗn loạn cùng sợ hãi, mặc dù chính phủ, hiệp hội ma pháp đã đối với dân chúng trấn an và động viên, thế nhưng một toà thành thị phồn vinh, trung tâm kinh tế, nơi đặt trụ sở của Trung Quốc ma pháp hiệp hội lại bị thất thủ như vậy mang đến nhất định là to lớn lực trùng kích. Không ít người vì quá sợ hãi đã lục tục rời khỏi thành thị mình đang sinh sống, di chuyển về càng nhiều ở vùng phía Tây Hoa Hạ.

Mà khi những người di cư đã dần ổn định ở miền đất mới, một vài bộ lạc yêu ma thuộc Côn Lôn đế quốc, không biết lý do, cũng không có dấu hiệu nào bắt đầu tấn công, xâm lấn thành trì cùng lãnh thổ ở phía tây, Trung Quốc lúc này hai bờ đông tây tựa hồ rơi vào tình cảnh lưỡng đầu thọ địch. Đối với những người đang cố gắng trốn chạy, bờ Đông là Hải yêu xâm lấn, phía tây là yêu quốc đe dọa, thật sự còn biết nơi nào là an toàn?

Quân đội đã điều đến nơi này một nhánh siêu giai cùng cao giai pháp sư tinh anh để trợ giúp, trong đó kêu gọi tình nguyện hỗ trợ từ những pháp sư từng trải qua kinh nghiệm chiến đấu ở những vùng sông băng núi tuyết giống như vậy.

"Bọn khốn kiếp đó, từ đầu đến cuối chỉ gửi đến nơi này một nhánh ít ỏi quân đội pháp sư, khi những thị trấn xung quanh bị tấn công cũng chậm trễ cứu viện, cái gì là cấm chú hội, cái gì hiệp hội ma pháp, trong mắt bọn chúng chẳng bao giờ để ý đến nơi xa xôi hẻo lánh này..." Quan Ngự vừa nói, trong ánh mắt hằn lại tràn đầy lửa giận.

"Quan Ngự, chuyện này cùng ta quan hệ có liên quan, có một số chuyện diễn biến sau thời gian Ma Đồ sự kiện, cấm chú hội Trung Quốc cũng bị ảnh hưởng bởi Thánh Thành công pháp hạn chế rất nhiều". Mạc Phàm nói rằng.

Hắn sau đó cũng lặng lẽ đứng dậy đi ra cửa, đôi mắt hắn vô hỷ vô nộ nhìn về phía tuyết sơn xa xa.

"Người làm ta suýt nữa cũng quên mục đích mình tới đây, nhưng thôi chuyện đó tạm thời gác sang một bên, chúng ta đi thôi!" Mạc Phàm cười khổ nói với Quan Ngự.

"Người định đi đâu?" Quan Ngự một mặt không hiểu.

"Côn Lôn sơn, tìm hai người bọn họ!"

"Mạc Phàm, người nghe ta, ta trước đây cũng tin tưởng chính mình, mặc dù người rất mạnh, nhưng nơi đó là tử địa, càng đáng sợ hơn người nghĩ rất nhiều, để vương quái vật khẳng định là có, ta... ta... không thể mất thêm một người đồng đội nào nữa." Quan Ngự nội tâm cũng là rung động kịch liệt.

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, quốc phủ huy hiệu này vẫn có thể xác định vị trí của bọn họ đúng không?" Mạc Phàm vẫn duy trì trạng thái lạnh lùng.

"Phải, nhưng..."

Quan Ngự định nói thêm nữa, nhưng nhìn thấy Mạc Phàm ánh mắt kiên định, thân thể đồng dạng toả ra một loại khí tức sắt đá uy nghiêm, tà khí ngập tràn hết cả gian phòng tuôn như suối, nếu để ý kỹ sẽ thấy tám cái hào quang ma son đang cùng theo hô hấp của hắn phi phà ra bên ngoài.

Tám tòa ma son phút chốc để lộ ra hai cái đồng nhãn to lớn nhìn trực tiếp đến xa xăm Côn Lôn đế quốc, mà cỗ lực lượng đồng dạng sát khí lạnh thấu xương cũng kinh khủng khiến Quan Ngự lâm vào sợ hãi chấn kinh, nó lạnh như băng vậy, còn có mùi máu tanh nồng nặc, thật giống như một kẻ đã từng kinh qua máu tươi tẩy lễ.

Lúc này đối với Mạc Phàm mà nói cảm giác trong lòng giống như có từng tia lưỡi dao lạnh giá cắt lướt qua.

Mà loại này lạnh giá, không rõ đến từ ngày kia thần ngẫu ngộ ở sông băng vết tích Thiên Sơn, hay là đến từ Côn Lôn tuyết lạnh vô tình, nơi hắn có thể sẽ phải tiễn đưa bọn họ một lần sau cuối!!

"Đi thôi, nói cho chúng biết, ai mới thực sự là quái vật!!!"

.....

.....

Côn Lôn đế quốc phân bố phần lớn diện tích hệ thống Côn Lôn sơn mạch, trải dài miền man từ Tây và Nam Hải thành đến toàn bộ Tây Bắc trung du cương thổ, hình thành nên một cái khung bố vành đai hình lòng chảo bên trong đại lục, vậy cũng có thể coi như đã chiếm trọn gần một nửa tài nguyên quốc gia, bao quát hơn một phần tư lãnh thổ Hoa Hạ rồi.

Văn minh nhân loại song hành phát triển cùng yêu ma, quái thú cũng không tính là đồng thời, nếu không muốn nói càng chậm hơn rất nhiều. Mà Côn Lôn yêu tộc lại chính như một trong những cổ đại ma tộc lâu đời nhất ở vị diện, tất yếu xem như bên trong không hẳn đều đoàn kết thống nhất thị gia, càng muốn chia đàn xé ghế lãnh thổ.

Ngũ hành thời không, Tả huyết tứ quốc, nhất tộc ngoại nhân.

Nếu có một vị trí đủ cao để đứng quan sát về hướng toàn bộ Côn Lôn ở phạm vi nhất định, không khó để nhận ra năm ngọn khổng lồ thiên sơn nổi bật nhất nằm ở năm tuyến trụ trọng yếu cốt lõi nhất toàn bộ sơn mạch.

Cái gọi là Ngũ Hành sơn trong sử thi tồn tại cũng vì vậy mà có tên.

Mây mấn chính là một trong năm trọng yếu địa phận lại thuộc về nhân loại chiếm giữ, chính xác hơn là Minh Lang thôn tổ tiên trấn thủ thành công. Tòa sơn này cũng là Tây Hải thành khu vực, lấy tên theo bài danh nhất tộc, gọi là Minh Lang sơn.

Còn lại từ từ vết tích, lần lượt Kỳ Liên sơn, Mộc Cách sơn, Bạch Đằng sơn, Côn Lôn Thánh sơn, toàn bộ đều thuộc về yêu tộc.

Mộc Cách sơn, hải sơn nằm sâu bên trong tầng vô địa hệ thống, theo đánh giá của Tự do thần điện nghiên cứu, nơi đây tà khí khá thấp, ốc vỏ lẫn sinh thái thực vật đều không tron tru phát triển, có lẽ thiên địa kịp dung không được trọn vẹn, vì vậy cũng xem như là địa phận yếu ớt nhất của quần cư yêu tộc.

Bạch Đằng sơn, không nghi ngờ gì, có thể xưng là đệ tam băng cực địa cầu, đỉnh tuyết sơn nơi đây là cao nhất Côn Lôn, tộc vương Côn Lôn Tổ hồ, tầng lớp giai cấp thống trị phi thường cao, cùng quốc thú xem như có quan hệ huyết mạch, thánh đồ đẳng bạch hồ.

Côn Lôn Thánh sơn, như tên gọi của mình, nhất nhất một cái phong vị thái sơn bắc đầu, soái khí kiêu ngạo, tại thượng huy hoàng như thần giới bên trong yêu quốc tồn tại, dĩ nhiên cũng là lãnh thổ trọng yếu, khởi nguyên của yêu ma quốc nội hình thành, tụ tập đông đảo nhất vạn ma thú.

Cuối cùng là Kỳ Liên Sơn,

...

“Lão tứ, người nói phía trước có phải hay không là một cái thân ảnh ám sư (sur từ) vừa chạy qua?” Lão ngũ hai mắt chớp chớp hoang mang nói rằng.

“Người có bệnh sao? Ám sư dù phi thường mạnh mẽ, nhưng ở địa phương này, vạn độc xâm lấn, nhất định dù cả bầy đàn cũng không có khả năng ghé tại!” Lão tứ quát mắng.

Họ là nhóm đoàn thợ săn năm người ban nãy đã tới được mốc chặn cao nhất đỉnh núi, họ thần sắc đều có đồng dạng trắng bệch do vừa trải qua cả ngày nằm dưới tuyết lần để ẩn núp khỏi đàn băng chu chạy loạn, hiện tại khó khăn lắm mới thoát được, nhanh chóng đem hết ma cụ ra dựng một cái kín đáo hang ổ phục hồi.

Chọn cách âm thầm trốn đi cũng không phải vì họ không đủ thực lực đánh một trận với đàn băng chu tại đây, mà bất quá nếu đá động băng chu, theo quán tính bầy đàn liên kết, khẳng định sau đó sẽ va vào đầu Băng xích chu mẫu vương của bọn chúng, cấp bậc phi thường cao, rất có thể đã chạm đến cái tiệm cận để vương tồn tại rồi.

Đúng vậy, Kỳ Liên Sơn, độc được ma tích, băng chu thống trị, còn được gọi là Được tổ bách sơn. Nơi đây nhưng tồn tại hơn trăm ngàn loại sinh vật phát độc, đồng thời con số tương tự với những liên hoa thảo được, có thể coi như chí bảo chí linh cải thiện mệnh tức. Vì vậy, bất chấp nguy hiểm cỡ nào, không ít nhóm thợ săn, đàn lính đánh thuê tụ tập liều mình đi một chuyến tới thu hoạch.

“Lão đại, người nói, âm cục kỳ liên đó có công dụng gì, ta làm thợ săn cũng hơn hai năm kinh nghiệm, đối với Côn Lôn chi địa xem như có từng đến đây một lần, liên quá nhiều kỳ trấn dị bảo, không thể hiểu hết được?” Lão nhị không nhịn được hỏi rằng.

Lão đại, nhưng chính là nữ nhân duy nhất trong đoàn, năng thậm chí có tuổi đời cũng là trẻ hơn hẳn bốn người còn lại, nhưng thực lực đối với băng chi môi trường quả thật có chút cao hơn. Nhờ đó được gọi là Lão đại, kẻ cầm đầu của đoàn người này...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Kỳ Liên sơn sự kiện

...

Khăn đuôi cáo quần quanh cổ, nữ nhân duy nhất của cả đoàn tựa lấy đầu vào gốc tùng lá phủ đầy tuyết trắng, ánh mắt biểu lộ dăm chiêu giây lát, mới phi phà thờ dốc nói rằng:

“Được rồi, đã cùng nhau tới đây, xem như tin tưởng tín nhiệm các người, ta sẽ nói âm cục kỳ liên rốt cuộc là gì, đổi lại ta muốn các người dù gì đi nữa, sau hôm nay vẫn không nói chuyện này ra ngoài, có được hay không?” Lão đại nói rằng.

Những người khác trong đoàn nghe được lời lẽ như vậy, tự nhiên cảm thấy kích thích tò mò lên rất nhiều, nhất định phải thuộc về rất lớn lao bí mật.

“Như vậy không khó, là người làm ăn, bọn ta có thể tuyên thệ!” Nhóm thợ săn đồng thanh nói rằng.

Lão đại gạt đầu một cái, rồi từ từ cất lời, mà những lời lẽ của nàng sau đó, rất dễ dàng nhận ra ánh mắt cảm phẫn đến tột độ, như là muốn ăn tươi nuốt sống người khác vậy:

“Ta bị trúng hàn bách trong người rất nhiều năm về trước do bị một kẻ tà ác nữ nhân hãm hại...”

Hàn bách là một chủng loại tựa như với lực ăn mòn của hàn độc, không cách nào dùng ma pháp chữa trị được, người trúng hàn bách trên căn bản nhiệt độ rất khó duy trì bình thường, bất luận tại địa phương nóng bức cỡ nào đều sẽ toàn thân lạnh lẽo, thống khổ không chịu nổi.

“Sâm cúc kỳ liên trên Kỳ Liên sơn chính như thần dược, có thể sử dụng hòa tan bằng khói, để cơ thể ta có thể tồn nguyên phục hồi, miễn trừ hàn bách”.

“Chỉ như vậy?” Lão nhị nghe xong, trên ánh mắt có phần thất vọng đi.

Tưởng thế nào bí mật, hóa ra là tiểu thảo liệu dược. Cho dù hàn bách thật sự ghê gớm, nhưng hàn bách lại là như thế nào hiếm thấy tồn tại đây? Bọn chúng thủy chung trước sau như một, không ai nghĩ rằng mình sẽ có một ngày bị trúng hàn bách cả, xác suất đụng phải nữ nhân đáng sợ mà lão đại nói ra coi như bằng không đi.

Vì vậy, tự nhiên cả đoàn thợ săn đối với câu chuyện sâm cúc kỳ liên liền vờ quay mặt đi, không thèm nghe tiếp.

“Hừ, các ngươi đúng là tham lam, ta còn chưa nói hết!” Lão đại bộ mặt đậm chiêu quát.

“Vẫn còn công dụng?”

“Sâm cúc kỳ liên ngoại phủ công hiệu, năng lượng bên trong có thể thiêu đốt hàn bách thì các ngươi nghĩ xem, nó phải cường đại cỡ nào? Chính như muốn đột phá đến cảnh giới miễn tu hiện tại là chuyện phi thường đơn giản, thậm chí nếu kỳ ngộ tốt hơn, nửa bước tiến vào bán cấm chú cũng coi như miễn cưỡng có khả năng xảy ra”. Lão đại nói rằng.

Phá tầng đến siêu giai miễn tu?

Như vậy là đạo lý gì đây?

Bọn họ nhưng tu vì cao nhất ở đây chỉ là siêu giai nhập môn, cao nhất cũng chỉ người đạt cấp thứ hai, phải nói đối với rất nhiều gia tộc, thế tộc lớn nhỏ, thăng một tầng tiếp nữa đã coi như khó lòng miễn cưỡng cung cầu rồi, nói chỉ nhảy vọt miễn tu thuộc tính!?

Lại còn có thể kỳ ngộ tiến vào bán cấm chú, à này đây xem chúng ta là con nít sao?

“Ngươi... ngươi bịa chuyện vật này ra để lừa chúng ta!” Lão tam giận giữ quát.

“Hừ, ta vốn dĩ tin tưởng kẻ ra bí mật, còn kĩ càng nói cho các ngươi biết không nên truyền ra ngoài, lại có gì lừa gạt đây, đằng nào các ngươi cũng không có phần, như tính toán, toàn bộ chỗ sâm cúc kỳ liên ở kia là của ta!” Lão đại lạnh lùng đáp lại.

Nàng biểu lộ cái cau mày nhăn nhó, phút chốc cũng làm cho bầu không khí trở về nguyên trạng bình tĩnh, mọi người không ai nói gì tiếp theo, cũng là chuẩn bị chút tiểu việc vật lộn tùm cả nhân rồi nhanh chóng đi ngủ.

Lừa trại tất đi, mọi người chọn cách tin tưởng kết giới hơn là đốt lửa để đánh động yêu ma, vốn dĩ theo như kinh nghiệm nghiên cứu trước, kỳ liên sơn về đêm, tuyệt đại đa số sinh vật đều có một thói quen tập tính chung, đó là hấp thụ nguyệt khí để tăng trưởng. Điều này xem mang ý nghĩa, đêm cũng chính là thời điểm an toàn nhất rồi.

Tội tình gì phải đốt lửa lên canh gác để cho bọn chúng giận dữ, tức tối mà tấn công đây?

Canh ba đã điểm, hôm nay nhưng có chút khác mọi ngày, ngoại trừ lão đại ngủ say ra, bốn người còn lại không biết tự lúc nào đã đơn lẻ rời khỏi gác chần, lần lượt trong bóng tối rón rén đi vòng qua sau rặng hải tú tím lịm.

Thạch đá hình vòm giống như quả trứng long cỡ nhỏ, rặng hải tú bao phủ, tạo ra loại đom đóm chàm quang về đêm, nó ừ ừ nhưng cực kỳ đẹp đẽ, không bài xích đối với hệ thống thực vật xung quanh.

Mà sâu trong hốc mỗi rặng hải tú, đơn giản là địa phương dồi dào nhiệt hỏa đường chất nhất quả núi này rồi, cũng tuyệt đối là địa phương Sâm cúc kỳ liên sinh trưởng.

Phải rồi, chính là sâm cúc kỳ liên!!!

Bốn người còn lại trong đoàn thợ săn trừ lão đại ra, bọn họ nhưng kể từ khi biết được chính thức lợi ích thánh thảo mang lại, liền bản thân mỗi người đều mang nhiều tia ý nghĩ khác nhau xâm lấn, đại khái nổi lên trong lòng bản tính tham lam chiếm hữu vô cùng cao.

Họ không có tuyệt đối tin tưởng lão đại sự tình, nhưng cả đêm trần trọc như vậy ám ảnh, thế nào cũng không nhìn ra được lão đại lừa gạt có quan hệ gì, mà ở chiều ngược lại, trước mắt cứ hải tú sạch tiêu thụ, gọi là thảo dược vì đơn giản nó không thể quá liều mà ngộ độc chết được.

Tâm ma nổi lên, từng người từng người một nửa canh bật dậy tìm đến sâm cúc kỳ liên, bọn họ như thế nào là không biết người khác đây, kẻ khôn núp lùm chờ đợi, kẻ đại tiến đến trước hải tú.

Lão tứ không hổ là đại nhất, lão không ý tứ được rằng chính mình đang bị theo dõi, trực tiếp tiến về rặng hải tú, khom khom lấy ra con dao phay ma cụ cỡ nhỏ cất đi một nhánh sâm cúc kỳ liên.

Đối với người chuyên nghiệp lành nghề, thực vật có độc chắc chắn sẽ phản ứng với dao phay ma cụ, hoặc là lưỡi dao sẽ bị gỉ sét, hoặc là nhuộm màu lục điệp.

Nhưng đối với dao phay của lão tứ, tự nhiên sau khi cắt xuống nhánh thảo liên đầu tiên, liền như vậy chỉ dính một ít màu hạt dẻ.

“Không có độc, không có độc, ha ha như vậy lão đại coi như không có lừa ta!” Lão tứ kích động cười lên có phần to tiếng.

Hắn cầm trên tay là nhánh Sâm cúc kỳ liên màu có màu hạt gạch của đất nung, xấu xí bất đồng với hầu hết thực vật cùng tuyến, nhưng quang khí tỏa ra vì vậy cũng dễ dàng nhận biết, nhanh chóng đập vào ánh mắt ba người còn lại.

“Đồng!! Đồng!! Đồng!!”

Chuyện gì đến cũng đến, lão nhị là người thứ hai xông thẳng ra địa phương kia, vốn là một lõi hệ siêu giai pháp sư, đối với triệu hoán sư cùng cấp bậc tu vi như lão tứ đang trong giây phút hân hoan thế kia, bản thân trời đất đều không có gì trong mắt hắn đáng quan tâm nữa rồi. Mà đối với cái nhón nhơ như vậy, khẳng định một đạo Yên hình minh lõi sáng rực như sao chổi quét ngang qua giữa bụng, lập tức là chí mạng một kích miểu sát.

Đồng thời lúc này, lão ngũ, trong nhóm linh hoạt khôn ngoan nhất, hẳn biết chắc chắn không chỉ có lão tứ và lão nhị theo cái này đi ra đây, nhất định còn có một gã đang chờ đợi thời cơ, cũng là kẻ tu vi cao nhất trong số bọn, lão tam.

Lão tam chính là song tu thổ hệ, thực vật hệ đều đã siêu giai cấp bậc, đối với đoàn đội hoạt động tại Kỳ Liên sơn, hẳn thậm chí trách nhiệm gánh vác còn muốn nhiều hơn lão đại. Lão ngũ nếu trực tiếp xông ra, hoặc đợi đến cuối cùng bước ra liền chẳng khác nào đi nộp mạng.

Nhưng hẳn ý tứ được bản thân mình lực lượng... chính là ám ảnh hệ cường giả.

Ám ảnh hệ ở cái màn đêm này lại là ý nghĩa gì đây?

Ám sát!!

Lão ngũ hiểu được, lão tam theo dõi sự tình bên ngoài cẩn thận, nhất định đến khi ra tay, hẳn sẽ cực kỳ đề phòng. Nhưng nếu hiện tại vẫn còn đang theo dõi tình hình, đồng nghĩa hẳn cũng không sẽ vì chờ đợi mà buông lỏng bản thân. Có trong mơ ắt hẳn hẳn cũng không nghĩ đến sau lưng mình lại bị kẻ khác thích sát thay vào lão nhị phía trước.

“Trước lão tam, sau lão nhị!” Lão ngũ nở một nụ cười tin tưởng chính mình bản thân, phút chốc sau đó hẳn trở thành một tàn ảnh màu đen, len lõi cực nhanh bên trong hắc ám thâm lâm lạnh lẽo này.

“Roẹt ~~~”

“Roẹt ~~~”

...

Lão đại hai mắt mở ra, mà trên miệng nàng từ lâu đã toát lên vẻ cười vô cùng đắc ý, nàng là làm sao đây không hiểu được sự tình, không hiểu được lòng tham của bọn thợ săn này.

Thảo được?

Hừ, cho dù thần dược hoa đào tái thế cũng không có khả năng kích phát năng lượng cho các người từ loại tép riu siêu giai như vậy lên mất tu đầu.

Bất quá trong lòng nàng hiểu rõ, sâm cúc kỳ liên không có độc không phải tương đương với an toàn sử dụng. Cực nhiệt bên trong thiêu hủy băng tan sinh mệnh, kể cả là hàn bách cũng khó lòng trung hòa được loại khiếp đảm lực lượng này.

Nhưng nếu có kẻ khác nhai vào tiêu thụ sẽ khác.

Hạch tâm tiêu hóa trong dạ dày sẽ đốt cháy tên kia trước, nàng chỉ việc moi bụng hắn ra, bóc bỏ vào miệng chính mình, chậm rãi tiêu thụ lớp thứ hai này, phi thường sẽ an toàn mà còn hiệu nghiệm loại bỏ được hàn bách rồi.

“Loại sự tình này, ngoại trừ đại thế gia tộc ta ra, các loại chó vẹt rác rưởi thợ săn các người, biết được hay sao?” Lão đại từ từ di chuyển ra địa phương phía sau, trong lòng không khỏi hơi buông lỏng nhạo báng.

Chỉ là giây phút thoải mái của nó không có tồn tại quá lâu đi!!

“Á á á ....” Lão đại đột nhiên hoảng sợ hét toáng lên.

Bất thành linh rạng hải tú địa phận, đột ngột cái màu tím thủy chung thâm thực vật, tại sao lúc này lại đóng phải nhiều mạng nhện tơ băng thế này?

Còn có, lão nhị, lão tam, lão tứ, lão ngũ...toàn bộ đều bị treo lên mấy lớp như vậy băng tơ với tư thế vận vẹo như bạch cốt thi ma vậy, liền xương quai, xương cổ, xương sườn không có lạnh lặn mà vận vẹo với nhau, hai con mắt còn chảy ra một loại vật chất màu đen tuyền đang trôi ngược xuống trông vô cùng đáng sợ.

Kinh hoàng!!!

Lão đại kinh hoàng đến nỗi mặt mày đều tái nhợt, như tồn thọ nửa cuộc đời trôi qua vậy!!

“Ta trước giờ thủy chung quan điểm không thường đánh giết nữ nhân, nhưng là lòng dạ của ngươi như vậy liền không cách nào đáng sống ở địa phận của ta!!” Một tông giọng đĩnh đạc lan ra rộng khắp địa phương.

Trên ngọn tùng la cao cao phía trên, lộ ra một cái thân ảnh nam nhân lực lưỡng đang khoác lên mình bộ áo lông ám sư, làn da của hắn đặc biệt ngăm đen cùng cơ bắp rắn chắc, còn có sở hữu đôi mắt tím lịm như tà chu chuyển kiếp vậy.

“Vậy cho nên, ngươi muốn tự mình kết liễu, hay để ta giúp ngươi?” Âm sư nam nhân ánh mắt lạnh lùng nói rằng.

Nhưng kẻ cả có chút khác lạ thần sắc như vậy, nhất định vẫn không khó để lão đại nhận ra được người này diện mạo.

“Đội... đội trưởng!!!” Mục Đình Đình sợ hãi khụy gối xuống.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Cửa vĩ linh hồ

Về canh ba, từ bất cứ vị trí nào ở Tây Hải thành đều không có khái niệm khác biệt, hết thấy cảnh nguyên bị một cái áo choàng lông đen sần sùi phủ lên. Trời đêm tối mịt thì dĩ nhiên không có gì để bàn, nhưng kỳ lạ ở chỗ, dưới cái lớp hắc choàng này lại bòn bọt vô ngần sương trắng đọng lại trên giữa tầng trung lưu, không khí se se lạnh thổi những bông tuyết long lanh trong suốt, tô điểm thêm phần sức sống cho làn sương mờ ảo.

Tại sao lại có thể như vậy? Đại nãi Mục Đình Đình có chút trống rỗng, nguyên bản tất cả mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của nàng, nhưng thể nào cũng không nghĩ đến sẽ xuất hiện cục diện như thế này.

Kỳ Liên son vốn đầy rẫy thâm lâm, dị thảo chìm trong yên ắng, ngay cả tiếng băng trùng hay suối róc vang lên cũng là mười phần hiếm thấy rồi.

Đột nhiên nhiều như vậy ở đâu ầm ra thanh âm nữ nhân gào thét thật to, cốt khí muốn triệt để đu đưa tới từng sâu bên trong góc ngách, kẻ lá ở trọn vẹn băng son bão tuyết này.

“Ngươi... ngươi bình tĩnh chút, chúng ta là đồng học quốc phủ, cùng chung một chỗ!!!” Mục Đình Đình trừng ra cái biểu lộ méo mào không chút nào thích nghi được.

Nam nhân trong trang phục ám sư trước mặt nàng nghe rõ mồn một, chỉ là hắn không có dừng lại. Từ trên đỉnh cây tùng la làm mốc, nói liền tới hốc đá ở rặng hải tú phía dưới kia, tựa hồ đã có một sợi dây tơ băng chu màu lam tuyết căng thẳng ra, mà thân ảnh hắn ở trên, đang chậm rãi từng bước, từng bước tăng bộ đi xuống rất ung dung.

“Đồng học quốc phủ, đó là tên gọi của tổ chức các ngươi sao?” Âm sư nam nhân thoải mái nói rằng.

Nghe lời lẽ này buông ra, Mục Đình Đình sắc mặt tuyệt đối chẳng còn nửa hạt máu, liên tục oai oái trong sợ hãi, nàng thậm chí so với quỷ đã muốn bò lét về sau rồi.

“Ngài Giang Đồ, đừng tưởng ngươi có chút thực lực...dù sao ngươi cũng không được phép giết thành viên cùng đội với mình, quân đội cùng chúng ta không phải là xưa nay không giao thiệp, đây là muốn cùng Mục Thị tuyên chiến...”

To như vậy gào thét, Mục Đình Đình mặt không thể hiểu được, chính nàng kể từ giây phút nhìn thấy cơ thể vận vẹo của đám thợ săn kia, liền tay chân đã tê cứng lại cả rồi, mà năng, tình đồ chưa thi triển ra đã giống như không có nửa điểm chịu nhúc nhích, nghe lời.

Có thể bày ra cái tơ chu dày đặc băng ám như vậy, đan xen tứ chi lẫn ngũ quan người khác, để bọn họ như thể ngay cả linh hồn cũng vận vẹo bị xâm phạm đến nơi, tội độ đau đớn nhất cái chết. Dưới huyết dịch, dưới tà ác nguyên rủa đang không ngừng từ băng hạ người thừa kế Mục Thị, nàng tuyệt đối hôm nay là lần đầu tiên chứng kiến tối cường hình ảnh ghê sợ đến nhường này.

Cái gì mà phản kháng, cái gì chống lại, hắn ta nhưng thủ đoạn tàn khốc bất đồng, đó thực sự là ma pháp của nhân loại sao, đó là nhân diện tà ác, ma chu hình hài không lệch đi được.

Ngài Giang Đồ, hắn làm sao đã lại thành ra khí tức nhân loại mất đi rồi?

Là “Ác mộng băng chu”, càng để cho nàng khắc sâu cái kinh hoàng trong tiềm thức, đương thời Côn Lôn đại mạch, tỏa ra loại mùi vị hoang đại đến cấp độ này, nói phi thường hiếm có không sai.

Mà trên người hắn, hết thấy cũng chỉ còn lại tà ác mãnh liệt mà thôi. Khuôn mặt ngăm đen có chút độc tố thối rữa cùng với màu mắt tím sẫm hoàn toàn phối hợp với nhau. Bao phủ lên cái cơ thể cơ bắp quần quăn lớp da ám sư của một yêu thú hoang đại xấu số nào đó, tầng tầng bày ra khí tức tà ác mãnh liệt.

Mục Đình Đình có thể không rõ ràng hay sao, chút ít thực lực thấp kém siêu giai cũng có thể nhận ra hô hấp quý dị từ vị đội trưởng quốc phủ của mình.

Đây gọi là chưa đánh tâm đã bại rồi. Mục Đình Đình tâm thần triệt để bị sợ hãi làm cho vỡ tan, nửa điểm chiến ý cũng không có.

Bất quá, nàng là Mục Đình Đình, bản tính nào tàn trên mọi phương diện giờ phút này như muốn đại biểu cho Mục Thị bộc lộ ra hết. Như cũ trên miệng bí bô yếu ớt chửi rủa không ngừng, chửi bất chấp, chửi chó dại, chửi đến đến chính mình trong tưởng tượng cho rằng đã chiến thắng số phận.

Nàng chửi cha, chửi mẹ, chửi quốc phủ tuyên phủ, chửi Mục Ninh Tuyết che mờ nàng, chửi Mạc Phàm có thể vì Mục Ninh Tuyết làm nhiều chuyện vậy, chửi lão nhị, lão tam, lão tứ, lão ngũ quá yếu ớt không chống lại được Ngải Giang Đồ... Hôn hết, nàng chửi chính mình đội trưởng, nàng nguyên rủa hán xuống sâu thẳm nhất địa ngục, đời kiếp không có siêu thoát.

Chỉ là,

“Người nguyên rủa ta sao?” Ngải Giang Đồ mặt lạnh như băng nói rằng.

Nguyên rủa... nhưng lại là năng lực của ta!!!

Yên lặng tiến lên, Ngải Giang Đồ đem ác niệm kéo tơ chu ép con mồi co rụt đầu lại, để Mục Đình Đình tự thể chui mình vào tơ lưới giăng sẵn.

“Phốc phốc”

Lấy Mục Đình Đình làm tâm, đột nhiên tận sâu trên cơ thể nàng làm cho người ta không thể thấy rõ trong đêm tối như thế này, chung quanh quỹ dị một màn, bùng nổ ra gần chục tấm lưới màu lam tuyết lạnh lẽo, tỏa ra khối hàn nhiệt nồng nặc lan nhanh khắp khu vực, còn đặc biệt giăng dày đặc trong rừng hải tú địa phận, móc xuyên qua da thịt vai, chân kia Mục Đình Đình đang lơ lửng giữa tầng không.

Mon men theo từng sợi chu tơ, không biết bao nhiêu băng tổ ma chu đang âm thầm theo huyết dịch đi vào trong vật chủ.

Kỳ Liên sơn vô vân sâm lâm ban đêm, tựa khắc này đã giống như có mấy mẫu lưới tuyết đan xen chiếm trọn trên một bề mặt mấy dặm vậy, bản bật bạch lam hát lên nền trời, tạo ra một cái thư vĩ tuyết tan cảnh vật.

“Quốc phủ...?”

Ngải Giang Đồ hai mắt quang mang tà chu đột nhiên lại âm thầm tự khắc hiện lên trong đầu hai cái danh tự đơn giản khó quên như vậy.

Hắn lỏng tơ trên cơ thể dựng ngược lên, trên người cảm cập run nhẹ một cái, không có nghĩ đến sâu bên trong tình huống phản ứng, tự nhiên lại không biết vì sao bất giác lột tả cái ngu say ký ức như vậy.

Mục Đình Đình nói ra danh tự này cũng không phải là sau chót, nhưng giống hệt cách Ngải Giang Đồ phản ứng lại vậy. Mang ý nghĩa chính hắn ý thức thực sự đã bị chìm sâu qua thể cách thứ hai rồi, không có kiểm soát được thể cách cơ thể.

“Đông!! Đông!!! Oành!!!”

Khoảnh khắc tâm thần giãy sóng, oành một cái thân thể của Ngải Giang Đồ đột nhiên bị một lực kéo ở giữa không trung khéo léo xoay ngược lại, đó là một cái dải dầy đặc mây cây số dây lỏng to tướng ở đầu tấn công tới địa phương hắn đứng. Chân trái trong nháy mắt bị hồng quang bao phủ, kẹp chặt lại, trong khi thân hình nương theo quán tính lộn một vòng, văng ra chỗ khác như một cái hạt tung nặng nề đầy uy lực của một đầu Bạo Hùng Côn Lôn.

Nhìn thì nhanh chóng đơn giản như tập kích lén lút nhưng đến khi nhận được lực lượng thật sự khi chúng phát lực, cảm giác Ngải Giang Đồ đầu tiên chính là mình đang kéo một ngọn núi lớn kinh khủng vậy. Mặc dù bị kéo dôi nhưng lại cực kì ít, lại càng không cần phải nói là làm cho bản thân da thịt kia bị xé nát, đau đến xương tủy thông thường sẽ vỡ nát ngay.

Trong tiếng nổ chói tai, một đạo ánh sáng đỏ sậm hình thoi có pháo bông sau lưng bộc phát. Hồng quang mang theo tàn ảnh liên tiếp trong nháy mắt xé ra một đường dài trên mạng nhện màu lam tuyết của Ngải Giang Đồ phóng thích, chém thẳng vào toàn bộ số tơ trên đó, oành oành kéo toàn bộ thợ săn hội cũng như Mục Đình Đình rút ra bên ngoài.

“Liu liu liu liu liu ~~~”

Màn trời lần thứ hai được lột xác rõ rệt, từ màu đen lạnh lẽo pha chấm tơ băng, sương ngấn, phút chốc bị xé ra triệt để, trùng xuống một cái cổ hồng quang phi thường to lớn, như cực trần Côn Lôn vậy. Nó khủng bố đến nỗi, bao quát trên trăm ngàn cây số diện tích này đều vì vậy mà muốn như huyết dịch tẩy rửa.

Giữa cái tĩnh mịch đêm tối, xuất hiện một cái hạt châm thân ảnh giữa bầu trời, phía sau hạt châm, càng có chín cái ảo ảnh yếu tà lông mao to lớn đến chấn động, xòe ra như khổng tước tọa giới, nhìn xa xa lại như mẫu đơn mọc giữa tầng không ảnh, lại gần chút, càng thấy như kỳ quan hiện tượng, là cái mường tượng rõ ràng Nguyệt thực hi hữu, khổng tước xòe đuôi nuốt trọn trăng tròn.

Vạn yêu chấn động, vạn vật thức giấc, bao quát không chỉ Kỳ Liên sơn, mà dù cho Côn Lôn Thánh Sơn đại quốc, Mạc Cách sơn, Bạch Đằng sơn hay Minh Lang sơn bên trong nhân loại.

Cũng là rộng lớn nhất cao nguyên, chiếm cực lớn diện tích Hoa Hạ rồi, cái này âm thanh, cái này hình ảnh còn muốn thế nào rõ ràng, muốn thế nào chấn động hơn nữa đây?

Yêu vương chúa tể,

Côn Lôn lãnh chúa,

Vạn yêu đế quốc xưng thần...

Cửu Vĩ Linh Hồ!!!

Nàng nhưng ngủ đông đã trải qua, giờ phút này tỉnh giấc, một lần nữa khơi lên cái ma mị đánh thức, để chúng yêu thú vì mình mà bùng bùng nhiệt huyết.

Vậy cũng không tính là có oan uổng đi.

Tor băng chu xác nhận thật là kiên cường dẻo dai, nhưng là so với thánh vĩ mấy kiếp cường đại kia, vẫn phải thua kém hơn nhiều. Chỉ một cái động đập nho nhỏ, thánh vĩ sau lưng đều cuốn phăng đi rất nhiều tơ nhện màu lam tuyết, mạnh mẽ chen ép mà mở ra thông đạo.

Ngài Giang Đồ bị hất tung không tính là nhẹ, hấn khó khăn chui ra từ hạch đá đỏ nát kia, gương mặt tái nhợt trắng toát, xét thống khổ chắc chắn là có đi, nhưng như cũ không thể hiện đến một tia cảm xúc nào hoang mang hay lo lắng gì.

Kỳ Liên son lại đón tiếp thêm một cái đầu bạo chúa tới nữa.

Biến hóa có phần có chút lớn đến mức khó tiếp thu. Nhất thời làm trong lòng Ngài Giang Đồ sinh ra sự quật cường khi không tin tưởng, hấn cơ thể hào quang màu tím tà chu cơ hồ đồng thời từ trên người chúng bộc phát mãnh liệt, lực lượng nội uẩn ở một khắc này trong nháy mắt tăng vọt, chỉ trong nháy mắt, thể mà đã đem lực lượng tăng lên gấp đôi, vô cùng cường hãn.

Cứ việc bất chấp Cửu vĩ linh hồ thật sự làm hấn giật mình, cũng chính bởi vì như thế, nên hấn thật sự muốn biết đệ nhất cấp bậc đế vương ở Côn Lôn này có thể phát ra lực lượng khủng bố thế nào.

“Tạch”

Cửu vĩ linh hồ nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, nàng khoác cái áo lông cáo vô cùng trân quý, lúc này dưới hồng quang ủy mị, triệt để lộ ra cảnh sắc dung hoa mỹ nguyệt, cùng Côn Lôn ánh trắng xung lộng lẫy nhất cũng không sai. Mà xung quanh nàng, tựa hồ dị biến ra cái hiện tượng ngàn năm nay hiếm có xảy đến.

Kể cả Băng Bích Hạt Chu vương mẫu cũng chưa từng được trăm ngàn thảo tiên, thánh được tách dạt ra hai bên tiếp.

“Băng Bích Hạt Chu vương mẫu, ngươi có phải thời gian gần đây có sở thích kỳ lạ như vậy không, chiếm hữu một cái cơ thể yếu ớt này thì được gì?” Cửu vĩ linh hồ tướng đi đung đưa, trêu đùa nói tới.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Vĩ Linh Hoàng

Kỳ Liên son so với tướng tượng của nhân loại còn muốn đáng sợ hơn rất nhiều, phút chốc trong yên bình giấc ngủ, miên man lặng lẽ là thế, vậy mà thoát cái ít chuyện xảy ra liền bùng lên dày đặc tà khí man rợ, hắc sắc thanh quang từ dị thảo, sâm lâm phát tán khắp nơi, hung thú trên mấy ngàn cây số ầm ầm trỗi dậy.

Trên bầu trời xuất hiện vô số thanh quang hiện tượng, là giao thoa giữa tuyết trắng cùng tà ác trọc khí của Cửu vĩ linh hồ, tạo nên một cái băng nguyên trọng yếu sương mù, làm huyết đặc sương mù dựng đứng thành cột trụ vô cùng to lớn. Coi như là Amazon sâm lâm lớn nhất vị diện, cũng muốn có nhiều chỗ thua kém hơn.

Mà lúc này, nương theo tà huyết trượng kia sừng sững giữa trời làm mốc, bốn cực la bàn xung quanh tựa chung lại, trong chớp mắt chỉ điểm cho toàn bộ Kỳ Liên son hiện tượng, băng nguyên yêu thú đang băng tốc độ kinh người, điên cuồng hướng Ngài Giang Đồ cùng Cửu Vĩ Linh Hồ, chạy tới.

Ngài Giang Đồ cùng Cửu Vĩ Linh Hồ đứng đó, trên đồng xác tàn tạ ghê sợ của nhóm bốn người thợ săn kia, tất nhiên cũng chẳng có cái gì thương tiếc rồi, cả hai nhìn nhau muốn thật lâu chưa có mở thêm lời nào.

Mục Đình Đình nằm dài người cách đó một chút, hai mắt mở ra, nàng mạng phước xem ra cũng thật lớn, may mắn chưa có bị Ngài Giang Đồ, hay chính xác hơn là Băng Bích Hạt Chu, một đế vương cấp bậc giết đi.

Băng bích hạt Chu tình huống dĩ nhiên sẽ không buông tha cho nàng, trải qua thời gian dài như vậy đang tu luyện, tự nhiên lại có một nhóm người kéo tới ồn ào, thực sự đều không có thoát khỏi bức bối trong lòng. Nếu không phải tùy tiện cái hồ ly kia trên trời rơi xuống, mọi thứ đã là một kết quả khác đi rồi.

Chỉ là nhất thời có chút bất đắc dĩ, nàng rất rõ ràng tình hình mình ở đâu, sống tại cái băng nguyên địa phương đặc điểm, đừng nói tứ chi sung mãn thể lực còn khó sống sót, nàng giờ phút này hoàn toàn kiệt quệ, bần rùn tình trạng rồi. Mang ý nghĩa loại này lạnh lẽo chi địa dễ dàng để cho cường đại hung thú kéo tới, dễ dàng trở thành loại mồi ngon béo bổ.

Tuy nói Kỳ Liên sơn không có tính là gì về lạnh lẽo so với Bạch Đằng sơn, nhưng đồng dạng so ra với Thiên sơn cũng muốn thật lớn chênh lệch hai cái khái niệm. Kỳ Liên sơn quanh năm tuyết phủ, luôn luôn thiếu hụt thức ăn, mà thậm chí dị thảo độc dược khác biệt, chẳng mấy yêu thú dám ăn bừa. Cho nên là, bọn chúng đang không ngừng tiến hóa ở quá trình, khẩu giác tự trở nên phi thường cường đại. Dù đạt tới khoảng cách mấy trăm cây số có hơn, chung quy đều có thể nghe thấy được những sinh vật khác hơi thở.

Nói một cách đơn giản, Mục Đình Đình rõ ràng, bọn chúng trái lại phát hiện mình, sớm muộn chẳng phải tính toán đem mình làm thức ăn rồi.

Cố gắng một chút, nàng hi vọng loay hoay kiếm cơ hội trở mình, nhưng như cũ bản thân rơi vào trạng thái bần rùn suy nhược, chỉ có từ xa sợ hãi ánh mắt đón tiếp.

.....

Khóe miệng hơi nhếch lên, Ngải Giang Đồ toát ra một tia giễu cợt:

“Ta còn tưởng Vĩ Linh Hoàng cả ngàn năm nay đã không còn muốn mở mắt ra lần nữa cơ chứ!”

Nghe lời lẽ buông thả này, Cửu vĩ linh hồ ánh mắt càng toát lên hưng phấn, tâm trạng tốt đẹp cười, cười ha ha, cười mười phần sảng khoái, cả trong mấy trăm dặm gần kề cũng vì vậy mà quanh quẩn tiếng cười của nàng.

"Ngủ lâu lắm đấy, sợ rằng ai cũng quên mất Côn Lôn yêu hoàng ta. Mà tháng năm dài đằng đặc phát sinh trọng yếu, Kỳ Liên sơn càng lúc càng cường đại bất đồng, chẳng biết ngày nào đủ lông đủ cánh, sẽ ung dung đứng lên ly khai khỏi chúng ta để quốc đây."

Ngải Giang Đồ hừ lạnh một tiếng, nói:

"Không cần phải ghen hờn nhau quá, chúng ta Kỳ Liên sơn băng nguyên địa nào cùng các ngươi so với, yêu thú số lượng vốn không tới chục vạn quần cư, cường đại hung thú lại càng hi hữu giống, đếm trên đầu ngón tay còn có thể dư, này mấy cái dù cho tách li ra há chẳng phải tự mình xấu hổ sao?"

Cửu Vĩ Linh Hồ mặt mày bụm xuống, lưỡng lự ánh nhìn lên người nam nhân bị thao túng mặt, than nhẹ:

“Có chuẩn bị!”

Ngải Giang Đồ hai mắt bắt giác chớp chớp kinh ngạc, buột miệng hỏi lại: "Ngươi sao lại nói vậy?"

Khẽ lắc lắc bờ mông mấy cái, chín cái đuôi vũ trắng như tuyết ngắn của Vĩ Linh Hoàng từ từ rút lại vào trong cơ thể nàng.

Mà cũng ở trong cái giây phút này, Vĩ Linh Hoàng dáng vẻ coi như cùng loài người chắc chắn đã cùng một cái khái niệm.

Sương mai bộ dáng nhưng không có dấu đi tuyệt mỹ cơ thể hấp dẫn của mình, đi từ trên xuống dưới lại sở hữu hồng hào da dẻ tựa hồ thiếu nữ vừa mới qua 25. Khuôn mặt như vậy sắc sảo đẹp đẽ vô cùng, kể cả nhân loại thể giới đem ra so sánh, cũng không quá nhiều người vượt trội hơn nàng vậy.

Màu hồng thạch tròng mắt, phảng phất có thể nhìn thấu thể gian hết thảy, chân chính hiện ra tà diễm cùng thực sử song hành. Một bên, thân thể mềm mại thon dài hoàn mỹ tới không nửa cái tỷ vết, kèm theo mái tóc dài hai nửa màu phối nhau, một bên là lam băng, bên còn lại đại diện tuyết trắng, càng để nàng lộ ra vẻ như vậy cao thượng, tuyệt sắc.

"Mộc Cách sơn chủ yếu địa tàng, kỳ bảo có thể bỏ qua, Bạch Đằng sơn ở kia lại cùng Côn Lôn Tổ Hồ đang ngủ kỳ tiếp theo dài hạn, tin rằng sẽ không có giao lưu qua các ngươi. Mà chúng ta ở Côn Lôn thánh địa, muốn nói lại càng không có khả năng. Xem xét như vậy, liền có thể nói Kỳ Liên sơn các ngươi dạo thời gian chắc hẳn rất chú ý kỹ chúng ta thực lực." Vĩ Linh Hoàng mỉm cười nói

Ngải Giang Đồ giật bắn cả mình, thâm tâm ít nhiều đều có thể muốn xao động rồi, hấn bắt đắc dĩ đối với Vĩ Linh Hoàng trước mắt, không có khả năng đọc thấu được.

“Không cần phản kháng, ta vẫn còn muốn thắc mắc thật nhiều nam nhân thân thể này đây!” Vĩ Linh Hoàng tiến tới sát cạnh Ngải Giang Đồ, lấy bàn tay của mình vuốt vuốt chút phần ngực hấn.

Khởi phải nói, Băng bích hạt Chu là nữ giới yêu ma thuộc về, bao quát Ngải Giang Đồ sâu thẳm bên trong tiềm thức, trước sau thùy chung không màn từ sắc. Hai cái cá tính này tương hỗ lại, liền đối Vĩ Linh Hoàng hành động không khỏi khinh bỉ mấy phần.

Ngải Giang Đồ thân xác lẫn hồn ảnh đều bị ngàn năm để vương trên Kỳ Liên sơn này chừng khổng chiếm giữ, tuy nhiên tận sâu bên trong lại níu kéo được một tia thể cách độc lập, cỡ nào miễn cưỡng chạm tới thông tin, hấn đều cố gắng.

Bất quá, chên lệch tình thần hai bên cũng thật tuyệt đối không phải đời này hẳn có thể nghĩ tới chuyện bắt kịp được, coi như Băng bích hạt Chu mẫu vương chỉ đơn giản muốn bóp chết, hẳn làm sao cũng chẳng có khả năng tránh thoát.

“Tình cờ gặp, tình cờ thấy, ta phát hiện cái nam nhân này về ngoài yếu đuối lại bất đồng với bên trong ý chí thật kiên cường, mạnh mẽ lắm đấy!” Băng bích hạt Chu cười khổ nói rằng, lúc này nàng ý niệm từ thân thể Ngải Giang Đồ, đem giọng thật của mình phơi bày.

Vĩ Linh Hoàng hai mắt giảo hoạt mười phần, tựa sát mặt vào bên tai Ngải Giang Đồ một chút, thoải mái ra cái hành động tùy tiện thối thối trên ghẹo, rồi thì thầm:

“Giọng này mới phải, thật thân thuộc, tí muội thời gian lâu không gặp, muốn nói nhớ ngươi.”

Băng bích hạt Chu đột nhiên phản ứng lại, tức giận nói:

"Ngàn năm hồ ly a, xem như ta không phải mất đi lương tâm, cỡ nào đều thật muốn thần phục ngươi rồi, chuyện gì nói thẳng đi!"

“Được, có cái việc nhờ”. Vĩ Linh Hoàng cười cười nói rằng.

“Ta không giúp!” Băng bích hạt Chu thẳng thừng từ chối.

Trái lại nụ cười của Vĩ Linh Hoàng cũng không có tắt đi điểm nào, càng muốn rõ rệt hơn ý tứ, mà trên đôi mắt nàng, tà huyết có chút cuộn cuộn hướng xa xăm đầy thẳng tới.

“Đó là mệnh lệnh!!”

Âm giọng phát xuống, bao quát vạn yêu, vạn chúng Côn Lôn đột nhiên rơi vào đình trệ cảm giác luôn rồi, nàng nương theo huyết dịch yêu hoàng, trên đế quốc đóng vai lãnh chúa, coi như ma thần tồn tại.

Vạn yêu từ nàng sinh ra, tất lẽ đều trở thành con cháu huyết mạch, đưa chính nàng lên trở thành Vĩ Linh Hoàng.

Vĩ Linh Hoàng đưa thần lệnh ban tới, muốn nghe hay không làm sao có thể tự quyết đây!!

Băng bích hạt Chu giờ phút này khoe miệng đều muốn co giật cả rồi, nàng tuy không phải là huyết mạch của Vĩ Linh Hoàng biến dị, nhưng như cũ, thân là mẫu vương Kỳ Liên sơn, trước chúng yêu đột nhiên muốn không thể kiểm soát được tình hình.

Chúng yêu của nàng, toàn bộ một lòng, đều ký gửi phó thác cho Vĩ Linh Hoàng mất rồi, giây phút Vĩ Linh Hoàng truyền đoạt mệnh lệnh, bọn chúng hết thấy đều hướng về Băng bích hạt Chu ánh nhìn thù địch.

Cuối cùng, vẫn phải nhượng bộ, Băng bích hạt Chu lạnh lùng cười một tiếng, không có lên tiếng, nhưng trong con ngươi ngạo khí cũng là rõ ràng trả lời rồi.

"Vậy mới phải, ngươi xem, nhân loại hướng chúng ta đi tới một bước thật lớn như vậy, cũng nên cho chúng một cái đáp lễ rồi?" Vĩ Linh Hoàng sắc mặt vui vẻ nói.

Tự nhiên lời lẽ này, nhanh chóng Băng bích hạt Chu hiểu ra ngay vấn đề, tự nhiên nàng nhưng trong lòng không khỏi bật lên cái suy nghĩ nửa sợ sệt, nửa còn lại tội cùng kích thích.

Để cho bất kỳ chúng yêu nào nhìn đến, đều không thể đọc nổi tâm ý hay lòng dạ nàng được, chỉ trừ một người – Vĩ Linh Hoàng.

Vĩ Linh Hoàng hướng về nàng nghiêng đầu, nháy mắt một cái, lạnh lợi nói rằng.

“Đúng không? Ta ước định thời điểm này cũng là trước lúc kéo dài ngủ đông rồi!”

Họ nhưng ả ý hội thoại, một mặt tuyệt đối không có ai bên ngoài tiếp thu kịp tình huống, kể cả Mục Đình Đình nằm im bên kia, xa xa một ít.

Trước lúc kéo dài ngủ đông sao?

Băng bích hạt Chu thờ dài một tiếng...

Có phải như vậy không?

Vĩ Linh Hoàng, ả hồ ly này, dù thực lực hay trí não, xưa nay vô luận thế nào đều là khủng khiếp nhất trấn giữ một Côn Lôn cường đại như vậy, điều này thật không cách nào nàng không phục được.

“Nhân loại này, xử lý ra sao?”

“Chó gà như vậy, tùy tiện vứt đi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 89: Thần Mộc tỉnh hình ảnh lại xuất hiện!

Chân trời đã bị khảm lên ba lớp viền bạc trắng, lộ ra từng tia bàng bạc ảo ảnh luồn lách lên trên xa xa những tán cây, quang mang chiếu rọi đến sâm lâm thời điểm, vạn nhất cường độ không tính là rất lớn, cũng không thể ảnh hưởng lên an lành giấc ngủ của sinh vật nơi đây.

Bọn họ xác định rõ ràng mục tiêu thời điểm, không có cuồng vọng gây sự ở địa phương, đồng thời bình yên vô sự, từng chặn từng chặn quan sát tiến tới mới là thượng sách.

Mấy ngàn dãy núi trắng xoá trên một mệnh mông hệ thống sơn mạch phía trước đập vào mắt Mạc Phàm, đó chính là mục tiêu tiên quyết. Cùng với Quan Ngự và Tiểu Mei bên cạnh, họ nhưng bằng mọi giá phải tìm thấy hai xấu số đội viên quốc phủ, cho dù kết quả mà hắn có thể tìm thấy không phải ai cũng có thể tiếp thu nổi.

Đây là Côn Lôn Thánh sơn địa phận, đứng đầu trong ngũ hành sơn mạch Côn Lôn!!

Phóng tầm mắt về phía trước, xuyên qua thảo nguyên bạt ngàn, chính là một dãy liên miên đếm không hết núi băng cao ngút trời, tựa như muốn dùng bạch sắc của nó hoà làm một cùng dãy dãy mây trắng trên thiên không. Tự nhiên hoàn cảnh ở bên dưới điều kiện hẳn là cùng Tần Lĩnh và Hoàng Hà trung du không sai biệt lắm, có thể tự tại mà sinh trưởng ngọc lan, tuyết tùng... vô cùng đa sắc đa dạng, mà càng đi về phía trên thực vật lại càng thưa thớt, càng phi thường tiến vào một cái rộng lớn cao nguyên bồn địa.

Bồn nguyên bồn địa bắt đầu với thác Lưu Viên, thác Lưu Viên đổ xuống hồ Lưu Viên cùng tên, cũng là nơi nửa năm về trước Quan Ngự và Ngải Giang Đồ bị Nam Giác đẩy xuống.

"Người xác định hai người bọn họ là ở dãy núi này chứ?" Mạc Phàm trầm ngưng nét mặt hỏi rằng

Quan Ngự trong ánh mắt khi đến chốn phương cũ kia vẫn không sao cảm được lòng, cái ký ức nửa năm trước mãi đã trở thành bóng đen đè nặng lên vai hắn, hai tay không tự chủ được siết chặt lại với nhau, khó lắm mới giật giật khoe miệng cất giọng:

"Là ở đó!!"

Có thể không cảm xúc được sao?

"Quốc phủ thành viên, Nam Giác cáo biệt..."

"Quốc phủ đội trưởng, Ngải Giang Đồ từ biệt..."

Hai học phủ thân phận, hai quân nhân huy hiệu, họ nhưng đều chọn lấy người thân mình làm trọng yếu, chọn cái cách vinh quang nhất để không thẹn với lòng mình.

Hai câu sau cuối này để lại trong lòng Quan Ngự một vết hằn thật sâu trong lòng, sâu tới mức đủ để khiến cho một người nam nhân có khả năng đứng ngược đầu sương gió ở Côn Lôn từng ấy năm vẫn không thể nào chịu đựng được.

"Đừng tự trách mình nữa, chúng ta đi!" Mạc Phàm đặt tay lên vai Quan Ngự nói rằng.

Lời nói đó kiên định vô cùng, thanh âm càng chắc chắn rõ ràng, như thể chính mình quyết tâm vậy, hoặc là cũng giống Quan Ngự, chỉ đơn giản đang kìm nén cảm xúc thật chặt, thất nghẹn lại chờ lúc bộc phát.

Nửa đêm ở Côn Lôn thánh sơn đồng dạng y hệt với ngũ hành phương khác, là một cái đen tuyền tĩnh mịch, u ám quỷ dị. Chỉ có đặc biệt khác đi ở chỗ, vạn yêu ở đây không biết đến khái niệm ngủ say, chúng đối với đêm tối hào hào sự khoái khí hoan lạc.

Ma quỷ thú vương đen kịt tựa hồ đang giao lưu cùng những chúng tộc khắp nơi, không tới một hồi tiếng động nhỏ phát ra đều có thể đánh động đen kịt một lần nữa lên không, mà việc này phi thường dẫn đến đánh thức toàn bộ thần linh yêu binh trong sơn mạch hệ thống.

Miền cường thêm một điểm kì lạ, bầu trời Côn Lôn thánh sơn hôm nay xuất hiện đôi ít hiện tượng khác hẳn mọi ngày, chân không xung quanh mấy quảng vẫn là sương lạnh, nhưng nếu để ý kĩ một chút, đồng thời tu vi cao nhiều một chút, sẽ gặp mấy thấy được li ti bàng bạc ánh xạ đang bám vào làn sương, ẩn mình trôi nổi từ đầu địa phận cho đến thác hồ Lưu Viên.

Nói một cách khác, bàng bạc ánh xạ lực lượng này âm thầm di chuyển theo nhóm ba người họ xông vào bên trong địa phương.

Đó là hỗn loạn chi tự của Mạc Phàm!

Dưới thứ nguyên chương không, sơn cốc che mờ thành lằng kình, cao nguyên thì ngả nghiêng dị thường, mà thung lũng tuyết sơn thì giống như bị phản

chiếu ngược lại phía trên nền trời, vạn vật đảo lộn, đoạn đường bằng phẳng cũng bị méo mó lại đến thảm thương, nhất nhất khiến mọi cự ly đều muốn gần hơn rất nhiều.

Giống như một cái bóng đen sau lưng vậy, có ở đó, nhưng không ai thấy, là một cái điểm mù xuyên không ngay trước mắt Côn Lôn yêu tộc.

Cả bọn vì vậy đều đơn giản một mạch không sai lệch, dễ dàng đi xuyên qua mây rặng cao nguyên cùng bình nguyên, ít son cốc cùng thung lũng.

Để cho Quan Ngự một bên mắt tròn mắt dẹt không tài nào tiếp thu nổi. Hắn cũng không phải lần đầu tiên tới nơi này, nhưng trước đây bất quá đều tập hợp một nhóm người thực lực cường đại, lén lút đi đường mòn men vách núi hiểm trở, kinh qua đôi ba trận chiến với yêu tộc, đại loại quá trình khi đó hắn cần ít cũng không dưới một tuần thời gian. Kể cả tính luôn tình huống bản thân mình là phong hệ pháp sư, một mực cũng chẳng thể rút ngắn được bao nhiêu.

Vậy mà ngược lại cái Mạc Phàm gia hóa, đem chút ít thực lực triển khai xuống, quý quý dị dị thay đổi cấu trúc đại mạch vạn năm của Côn Lôn bình địa, hóa cả bọn thành Ảnh Điều mờ ảo len lỏi đi vào, nên nhớ Thánh sơn nhưng không ít tà linh hung thú cấp bậc phi thường cao, so với hiểu biết nhân loại còn chưa từng được ghi chép đến.

Một đường tiến về Lưu Viên hồ, tất cả mọi người coi như thuận lợi không có gặp được bất luận cái gì yêu ma ngăn cản.

Tại Lưu Viên hồ, Tiểu Mei chạy lại múc một ít nước rửa tay, trong khi Mạc Phàm nhìn chăm chú cái kia mặt hồ, không biết vì cái gì, Lưu Viên hồ mang cho hắn một loại cảm giác giống nhau, có ít quen thuộc.

Nước hồ bình tĩnh như trước, không có gió thổi tới, cũng không có đặc biệt sáng loáng lên trong đêm đen, không thấy bất kỳ sóng nước nhấp nhô chuyển động, nhưng khi Mạc Phàm càng đến gần một chút về sau, hắn phát hiện trên trời rậm rạp cái bóng tại màu đen trong hồ nước, cả mặt hồ nước lập tức cùng khảm nạm lấy vô số thần bí bảo thạch vậy, nhìn qua đẹp đến nỗi người ngạt thở.

Mạc Phàm ra dấu hiệu cho Tiểu Mei lùi lại một chút, bản thân hắn thử nghiệm đem tinh thần lực rải đầy mặt hồ.

Đột nhiên có gió thổi tới, còn kèm theo một cỗ thiên nhiên mùi thơm ngát, loại kia thoải mái dễ chịu cảm giác cùng quý dị tình cảnh ban nãy lập tức sinh ra tương phản to lớn.

Đêm im ắng, không đại diện toàn bộ Côn Lôn thánh địa, nơi này nhưng không có bất kỳ cái gì côn trùng kêu vang chim gọi, dày đặc ánh màu đen màn trời bên trên Tinh Thần chi thịnh trở thành quang mang đặc thù của mảnh rừng núi này, để trong này nhìn kỹ lưỡng đã không đến mức là hoàn toàn tĩnh mịch.

“Bòn bọt bòn bọt~~”

“Ngươi là ai?”

Mạc Phàm không có nhìn rõ thấy cái nam nhân đang nằm trên mặt hồ, nhưng hắn không cần nhìn đến, kể cả mù mắt cũng có thể ngửi được cỗ thi thể kia quen thuộc nhường nào với mình.

Lam quang trong mắt không tự chủ được bắn ra ánh xạ sâu kỹ vào xung quanh, Mạc Phàm sôi sục trong lòng, hắn vì cái gì loại hình ảnh này chưa thể dứt đi được!?

Từ trạng thi thể!

Thần Mộc Tinh!!!

Vì cái gì lại xuất hiện ở mặt hồ này, càng khiến hắn chân thật động lòng như vậy? Lẽ nào nói chính mình lúc rơi xuống huyết đàm Luyện ngục vẫn chỉ là vòng lặp nhắc nhở thôi sao? Cái quỷ ma thác hồ này, vốn dĩ mới thực sự là mồ chôn của mình?

Không có chần chừ trốn tránh, Mạc Phàm tiến lại gần hơn, xem thật kỹ cỗ thi thể bồng bềnh trôi nổi của mình. Như cũ là một gã tóc đen nam nhân, toàn thân nhiều ngạch văn tà cổ, còn có mấy luồng thánh quang xuyên thủng cơ thể đậm qua, để lại ít ỏi kim sắc rơi vãi. Nhìn lên trên một chút, về mặt kênh kiệu vẫn rất soái khí nở nụ cười như vậy, thật chẳng thể nào tiếp thu nổi.

Cũng là chết đi a, ngươi chết rồi còn cười cái gì, một chút thật lòng về báo mộng nhắc cho ta không được sao!!

“Tì phu, tì phu!!!” Tiểu Mei níu tay Mạc Phàm lại hoảng hốt quát.

“A..”

“Ngươi có chuyện gì vậy?” Tiểu Mei một mặt xinh xắn nghiêng đầu hỏi hắn.

“Ta làm sao?” Mạc Phàm thần người một lát rồi hỏi lại rằng.

“Hai mắt ngươi vừa rồi điên cuồng bắn ra lam quang muốn nung bốc hơi lên cả mặt hồ, ta nghĩ sẽ như vậy đánh động yêu thú.” Quan Ngự không nhịn được, tiến đến hỏi rằng.

Mạc Phàm xoay người lại, để ý vào hồ nước một chút, đứng là chúng đang không ngừng xao động, điên cuồng nổi bong bóng bòn bọt bốc hơi lên, như là có đại mạch nào bên dưới lòng đất đang phun trào nhiệt hạch để đun sôi vậy.

“A, xin lỗi, ta có chút mất tập trung!” Mạc Phàm nói rằng

“Rốt cuộc có chuyện gì?” Tiểu Mei đem ôm chặt cả cánh tay hấn lại vào lòng rồi cất giọng.

Bạch tinh linh bản lĩnh, dù sao so với ma pháp nhân loại cũng tương đối không phải hoàn toàn giống nhau. Tuy nói tổ tiên của nàng, Athena thần nữ, bên trong là tinh linh thần thánh nhất, linh hội thần lực đặc biệt, khai sinh ra bạch ma pháp cho nhân loại sử dụng, nhưng một ít đặc thù bạch tinh linh của nàng mãi mãi bạch ma pháp cố gắng chạy dài đến đâu vẫn không có đuổi kịp.

Ví như chữa trị thuần chất, đem vết thương trọng yếu đủ sâu ra so sánh, tiểu Mei chỉ cần vẩy nhẹ tay một ít, liền nói thần nữ Parthenon Diệp Tâm Hạ thực lực hiện tại cũng phải mất vài canh giờ tiêu hao ma năng. Hoặc là ở Luyện ngục khi xưa đối đầu đám Ảnh duệ trưởng giả cùng Apase, hai vị đế vương trong hắc ám sinh vật, tiểu Mei nhưng nói thực lực chiến đấu không phải là không đủ đối đủ. Ít nhất, nàng khi đó vẫn có thể chống trả tẩu thoát được.

Nhưng ngược lại, tâm linh hệ, liên thông tinh thần cảnh giới cấp bậc, ở nhân loại phương diện đều được học cơ bản cách thức, trung cấp cho tới nâng cao, rồi chuyên sâu tu luyện. Hệ thống tu vi lúc này lại phân ra rõ ràng hơn, nhuần nhuyễn hơn, nên ở cái tình huống này, bạch tinh linh Mei so ra tâm linh ma pháp của mình còn muốn kém hơn thần nữ Parthenon khá nhiều.

Mà ở đây, cứ việc Diệp Tâm Hạ hay Apase cố gắng đọc tâm ý của Mạc Phàm đều là vô cùng miễn cưỡng, thế giới sinh vật tồn tại, tinh thần cảnh giới hấn đã ở cái cấp bậc nào mất rồi, muốn so ra cũng chẳng biết thế nào đo đạc.

Tiểu Mei hai mắt tròn tròn, lo lắng cho hấn, nhưng chỉ đành bất lực chờ trả lời.

Trầm ngưng nhớ lại vụ việc từ sự kiện Thần Mộc tỉnh cho đến nay, Mạc Phàm cũng là rất muốn kể cho người khác nghe, nhưng hấn tin rằng chính mình liên quan sự việc còn không hiểu, người thân biết được thì lại thế nào, không bằng còn muốn lo lắng hơn.

Thở dài một cái, Mạc Phàm xoa xoa đầu tiểu Mei, rồi trầm giọng nói rằng:

“Tiểu Mei, ta lại không có việc gì, ngươi không tin tưởng tí phụ sao?”

“Ngươi vừa nãy như người mất hồn vậy...” Tiểu Mei quát.

“Hồn của ta sớm đã trao cho tí ti người ở nhà!!” Mạc Phàm cười cười nói rằng.

...

“À, phải rồi, Quan Ngự, ngươi nói cái hồ này tên là gì?”

“Lư Viên!” Quan Ngự nói rằng.

Hấn không có âm ừ gì cả, lập tức nói tiếp một vài sự việc liên quan:

“Nửa năm trước, lần đầu chứng kiến, ta thực sự cũng vô phương khái niệm hiểu biết về nó. Nhưng sau khi ta bỏ thời gian hỏi cùng với các quan lão trong Minh Lang thôn, mới một mực biết được tên gọi Lư Viên hồ này.”

“Ngươi kiến thức sinh thái, địa lý Hoa Hạ hấn là có nghiên cứu chuyên sâu, lần đầu gặp liền cũng không biết sao?” Mạc Phàm hỏi.

“Đại loại, ta khi đó đã có thể xác định, địa lý kinh sách Trung Quốc chúng ta chưa từng ghi chép, mà một vài ẩn tịch của Minh Lang thôn đề cập rằng, mặc dù Lư Viên hồ nước có niên đại lên tới vạn năm hình thành theo mùa vị, nhưng nó chỉ thực sự xuất hiện ở Côn Lôn Thánh sơn khoảng chừng ngàn năm trước thôi. Vì vậy tổ tiên ta gọi nó Lư Viên hồ!” Quan Ngự diễn giải lại.

“Như vậy là ý gì?” Mạc Phàm sững sốt một chút.

“Hỏi chúa!” Quan Ngự nép hai vai vào, xòe hai bàn tay ra làm cái bộ mặt cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Thứ nguyên thuyết pháp

...

“Có thể như vậy, có lẽ đây là trường hợp di ảnh thời không, xưng là không gian dịch trạm?” Mạc Phàm đột nhiên thích nghi được vấn đề.

“Không gian dịch trạm lại là cái gì?” Quan Ngự không minh bạch được hỏi lại.

“Liên quan thứ nguyên thuyết pháp, tình hình gấp gáp, ta sẽ giải thích cho người sau”. Mạc Phàm nói ra.

Thoáng lờng lự một quãng, trong lòng hắn vô ý nảy sinh nhiều thông tin trùng lặp chính mình trong quá khứ. Tuyệt đại đa số mọi người có thể đối với Lưu Viên hồ sự tình sẽ khiến bọn họ thể nào cũng chẳng tin nổi được, nhưng Mạc Phàm giờ phút này không giống, nếu nói trên thế giới này, có một địa phương cổ tích khảo thạch nào đó tồn tại lâu hơn rất nhiều trước khi xuất hiện ở chỗ khác, đây chắc chắn không phải là trường hợp duy nhất.

Còn nhớ ở ven rìa Côn Lôn sơn mạch, đại khái địa phương hòa mạch cách Tây Hải thành mấy chục dặm về hướng Đông, nhóm Mạc Phàm cùng Triệu Mân Duyên, Mục Bạch đã từng tiến vào bên trong hóa cốc thạch để khai thác hóa quặng. Thời điểm đó, vẫn coi như là cả bọn đều từng từng chấn động khi lần đầu bắt gặp cái di tích cổ thành bị dịch lưu.

Tự mình nhìn đến cảnh tượng tương tự, rõ ràng là tại xa xôi Nam Mỹ Châu Đại Lục, là tại một mảnh sa mạc, tại một cái bị phong bạo cấm chế bao phủ ngăn cách thế giới bên trong, thế nhưng theo không gian dịch trạm quỹ đạo, cuối cùng vẫn mòn một xuất hiện tại Côn Lôn ven rìa.

Trung Hoa quốc thổ, cũng là Côn Lôn Sơn, như trước đây lại cùng một cái khác cổ thành ở đại lục xa xôi thuần tức tới, không phải cái Lưu Viên hồ này cũng đồng dạng tương tự sao?

Càng theo truyền thuyết Quan Ngự kể lại, Lưu Viên hiện tượng xuyên qua dịch trạm từ một nơi nào đó đến, dĩ nhiên còn xảy ra từ rất lâu rồi.

Tại thứ nguyên thuyết pháp nhưng là cực kỳ phức tạp, thiên hình thiên biến, không phải là chuyện có thể bàn luận trong một, hai ngày, thậm chí có khi nhân loại nói dối từ lâu đời truyền đến vẫn chưa hoàn toàn hiểu hết được. Quá khứ nghe qua Linh Linh giảng giải, trực tung cùng địa tâm đối xứng hình thành cái cái dịch trạm, tiền đề cho thuần tức di động lý luận, không lâu sau thực tế đã có Lãnh Tước dùng tính nguyên tam thể đem ảnh chiếu không gian Kim Tự Tháp Ai Cập cập bến Bắc Cực biên ải, coi như bán hoàn hảo chứng minh đi, không tính phương trục thời gian.

“Hừ, coi như lúc trước ta không hiểu được, nhưng hôm nay không có đồng dạng giống nhau.” Mạc Phàm cười lạnh thầm nghĩ trong bụng

Hắn lập tức nhíu mày lại, đắm mình vô hồn đoạn lý thuyết về thời không.

Theo thời gian không ngừng phát triển, kinh qua vô số cường đại nhất thứ nguyên pháp sư trên thế giới này, dù là Sarel hay Michael đi chăng nữa, Mạc Phàm bây giờ cùng thứ nguyên ma pháp cảnh giới đã không còn lệ thuộc quy tắc chuẩn mực, hắn dần dần ngộ ra được cái ý niệm cao cấp của thứ nguyên thực sự, hóa ra lại cùng bộ môn không gian trừu tượng ở vị diện khoa học của hắn có chút liên quan ở nhiều phương diện. Mà kể ra thì hắn ở bộ môn này lại phi thường xuất sắc, chỉ có chưa từng nghĩ đến ma pháp vị diện này, thời không lại liên quan chặt chẽ, có thể áp dụng.

Vậy nên là, cứ việc tu vi đều chỉ dừng ở bán cấm chú nhưng hãy nhớ đến Thánh Thành cuộc chiến khi đó, bản thân hắn đã diễn sinh tuyệt đối cái vòng lặp cực chậm thời gian, là cực hạn cấm chú tái tạo, thậm chí Mạc Phàm còn hình dung với không gian tốt hơn, thử nghiệm áp đặt hệ trục lên chính mình để ràng buộc câu thông hai vị diện khác nhau, cuối cùng thoải mái từ hắc ám vị diện trở ra nhưng là giống như bên ngoài chỉ mới mất vài giờ.

Cảnh giới như vậy, liền vị cấm chú đỉnh cấp không gian hệ, hỗn độn hệ nào, bao quát thiên sứ trưởng Thánh Thành thi triển xuống còn muốn xa vời chạm đến được.

Đó cũng là đáng sợ nhất của thứ nguyên ma pháp, chính là thuyết pháp diễn sinh, trừu tượng cảm nhận thời không quy chiếu!!

Cấm chú lực lượng chẳng qua chính là mô phỏng lại ít ỏi tiến trình này nhờ vào khối sinh tức lớn lao năng lượng trong tinh vũ. Nhưng hiểu được đến đâu, cũng ràng buộc tư duy, pháp mạch đều khiến cường giả thứ nguyên đa số chỉ so kè về lực lượng không lồ là chính.

Mạc Phàm cưỡng ép ngăn chặn chính mình nội tâm rung động, tỉ mỉ so sánh với hồi ức lúc trước, thế nào cùng hoàn cảnh hiện tại, trọng yếu nhất là Lưu Viên hồ hệ thống muốn liên quan đến hình ảnh Thần Mộc tinh bên trong.

Thần Mộc tinh có thể dự báo trước hình ảnh, cũng coi như thôn phệ lại xác chết người?

Theo lý luận như thế, Mạc Phàm rõ ràng, thứ nguyên truyền tải chính một trạm không gian chiều thứ tư, bỏ bất kỳ một vật nào đó đi sau ánh sáng chiếu tới chính là tiến cấp thời gian. Mà thời gian tiến cấp, chẳng hạn như vậy đồng thời chiếu ngược lại, không phải có khả năng đi lùi sao?

Bản thân Triệu Kinh đứng ở đầu giếng gieo mầm, mình đã coi như bị nhốt vào trước đó, Triệu Kinh thấy được Mạc Phàm hạ sát hắn, khẳng định không sai lệch được chính là tương lai thứ tự. Mạc Phàm ở đầu bên kia, vậy bản thân chính là hạ thời gian cảnh, mang ý nghĩa mình thấy đúng hơn là quá khứ bản thân rồi!?

Nghĩ đến đây, Mạc Phàm không khỏi rung mình một cái, lại còn có thể thấy tình huống này sao, mình chưa có từng chết a...

Dịch trạm thời không chính là nguồn lưu không vô tận, Thần Mộc tinh thể hiện mình từ vong ở Lưu Viên hồ, đấy chính là câu thông xác thực, vì bản thân Lưu Viên hồ xuất hiện ở Côn Lôn đã chứng minh nó nằm bên trong dịch trạm rồi.

Tạm thời giải thích như vậy, trước tiên phải sớm việc tìm kiếm Nam Giác cùng Ngải Giang Đồ, Mạc Phàm nhanh chóng cùng Quan Ngự và Tiểu Mei di chuyển thật nhanh lên thượng nguồn thác, nơi mà Quan Ngự bị Nam Giác đánh rớt xuống.

Cả bọn đứng ở đỉnh chằm tháp thác Lưu Viên, thuộc nhánh cửa phía Đông Côn Lôn Thánh sơn.

Nói về Côn Lôn Thánh sơn đại mạch, như tên gọi của mình, trùng điệp dãy núi tuyết phong cùng với những hang cốc, thung lũng, sông băng, muôn hình vạn trạng tạo thành những cảnh sắc ma huyền mê hoặc lòng người, một bên khác, khí hậu đặc trưng vì vậy cùng so ra với hệ thống địa phương lân cận là tuyệt nhiên bất đồng.

Tại đỉnh thác hồ nhìn về phía trước, tuyết đại đa số là mênh mông bất tận chân trời, tựa hồ không thể nào thấy được điểm cuối cùng lãnh thổ Côn Lôn. Giống như là bản thân một người nhỏ bé lạc mình vào thiên đảo thần lâm vậy, khắp nơi đều trọc đỉnh băng son cùng thác tuyết, ngửa đầu không thấy nhật nguyệt, cúi người xuống cũng chỉ toàn sông mây.

Mà càng đi về phía trên, thế núi càng nghiêng hướng thẳng về phía bầu trời, vách núi càng dựng đứng. Lên đến tận cùng của độ cao xấp xỉ sáu ngàn thước so với mực nước biển, đỉnh núi Côn Lôn như xuyên thủng mấy tầng mây, cao cao tại thượng giữa đất trời. Nơi đây nhất nhất chìm vào một không gian cực kỳ lạnh lẽo, khắp nơi đều là một màu tuyết trắng xoá, cho dù là ở vào mùa hạ cũng chẳng thể nào khiến người ta cảm thấy ấm áp hơn.

Cờ nào bao la, là cờ nào hùng vĩ cùng chấn động!!!

Mạc Phàm băng quơ tin tưởng, đứng tại nơi này so sánh, Trung Quốc nhân loại thực tế chiếm đóng quá nhỏ bé so với Côn Lôn yêu quốc, liền một phần tư cũng chẳng bằng.

Phía trước hưng thịnh lam băng, quay lưng lại phía sau, hình thái tương phản biểu lộ, như cũ là mấy trăm hẻm núi dài liên miên, sinh thái tự nhiên phát triển, thực vật xanh mon mơn, tốt tươi điều kiện, vừa phân cách vừa đan xen, âm dương cách biệt, mà lại giao thoa không ngừng, chỉ thấy từ phần lưng chừng núi trở xuống thoáng ngợp một màu xanh biếc, mưa xuân phơi phới.

Nhưng càng tiến sâu hơn, Quan Ngự đột nhiên nhận ra được có điều gì đó không phải.

"Kỳ lạ, vì sao ta cảm giác nơi này không giống lúc trước?"

“rít rít rít rít ~~~~”

Trên mặt thượng phong đỉnh thác, mềm mại từng cơn gió phà phà vượt tới, phiến lên một hồi thanh âm rung động, dồn dập như phong bạo.

"đát đát đát đát ~~~~~ "

Bỗng nhiên, càng thêm dày đặc đập thanh âm truyền ra, Quan Ngự phát hiện cả mặt đất dưới chân vậy mà xuất hiện vô số thật mỏng nhẹ cánh hoa đại Côn Lôn, những này cánh hoa cùng một thời gian đáp xuống liền giống như là tại toàn bộ bề mặt thác nổi lên một tầng lại một tầng gợn sóng.

Quan Ngự nhìn đến ngây dại, vô số màu trắng cánh hoa, bọn chúng tạo thành trên bầu trời mây sa giữa đêm đen đậm đặc.

"Tỷ phu!" Tiểu Mei nhìn qua Mạc Phàm, nàng nhận ra được tình huống từ sớm, mà bản thân trong lòng cũng rõ ràng, Mạc Phàm chắc chắn còn cảm nhận trước cả mình.

“...” Mạc Phàm bước lên phía trước một bước, cũng không có nói thêm lời nào.

“Âm âm âm âm ~~~~”

Bất thành linh, tự nhiên xuất hiện một bày thân thể không lồ hung thú toàn thân màu lông trắng, mà điểm nhấn trọng yếu ở phía trước, còn có hai phần sừng cứng rắn tựa thạch sắt nhô ra phía trước tới hơn 30 thước, từ bốn phương tám hướng bên trong sương tuyết mờ ảo đi ra bao vây lấy cả ba người.

Dẫn đầu đoàn khoảng chừng mười con, đại khái như mười cỗ thiết giáp cao bằng tòa tháp chọc trời ầm ầm băng qua, phía sau kéo thêm không ít hơn một đoàn lít nhít vài trăm, có khi vài ngàn sinh thể ập đến.

“Là Dã Ngưu cự thú, bọn chúng chính là kẻ tập kích chúng ta nửa năm trước!!” Quan Ngự ánh mắt giận dữ nói rằng.

Dã Ngưu cự thú, trong Côn Lôn đế quốc, nhưng là đứng hàng thứ năm trọng vạn tộc hung thú, càng là dựa vào thực lực kéo dài dai sức đứng hàng đầu. Đối với đoàn thể quân chiến, chúng thực sự không ngại bất kỳ giống loài nào. Nhánh quân đội Ngải Giang Đồ, chính là bị Dã Ngưu cự thú quây cho không kịp trở mình.

“Tán phong tâm vực!” Quan Ngự nhanh chóng bày ra cái to lớn tinh tử băng nội, quát to.

Chỉ là thời điểm đột nhiên xuất hiện một bàn tay cứng rắn nào đó che đến trước mặt hắn lại, ngay phía trước hệ thống tinh pháp của mình.

Một giọng nói âm trầm, vô cùng kiên định vang lên:

“Hai người lùi lại một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Hắc Ám La Bàn – Thập tự trận đồ

...

Nghe được lời lẽ này, Quan Ngự có chút không vui, trừng mắt về Mạc Phàm, phản ứng lại thái độ:

“Người cũng đừng xem thường ta quá, kể cả cho một cực đại cấm chú ở đây, dù gì cũng là một nhánh bộ lạc ở Côn Lôn, chúng ta lúc trước cũng vì chủ quan mà toàn quân bị diệt!”

Quan Ngự còn không rõ ràng sao, bộ lạc Dã Ngưu chi nhánh, chúng mạnh mẽ nhất chính là kiên trì dai dẳng, đứng nhìn lấy cấp bậc quân chủ như vậy dần dần sẽ không mang tính đe dọa gì với cấm chú pháp sư. Dã Ngưu bộ tộc nhưng phòng ngự của bọn chúng đều muốn vượt xa tu vi thực tế rất nhiều, là chọn lọc ưu tiên của Côn Lôn thánh địa ban cho.

Bản thân Quan Ngự là bán cấm chú tu vi, phi thường đáng lẽ sẽ có khả năng cùng với hầu hết chỉ tôn quân chủ đánh một trận. Nhưng ngược lại lần trước độ sức, trong thập đại dã Ngưu đứng đầu này, hẳn tuyệt đối không có năng lực đã thương bất kỳ tên nào, như thể làn da cực cường đó, đã được phủ lên mấy lớp thạch yêu siêu rắn vậy.

“Quan Ngự, ta trái lại đối với người thực sự rất bội phục, là toàn cục thay đổi cách nhìn. Mà ở tại điểm này, trong lòng ta yếu ớt cùng buồn phiền so với người không kém, yên tâm, nếu đánh không lại, ta tuyệt đối sẽ chạy đi cầu cứu”. Mạc Phàm chắc nịch tông giọng nói rằng.

Tâm ý này, đột nhiên Quan Ngự định nói thêm gì đó, hẳn có chút không tin tưởng lắm, nhưng nhớ về năng lực Mạc Phàm nhiều lần phá cảnh thực tại trong quá khứ, đành lùi lại một chút về sau.

Thở dài một cái,

Mạc Phàm đi thêm một bước nữa lên phía trước, để cả bản thân từ từ lơ lửng lên giữa không trung, trên đồng tử của hắn từ lúc nào cũng chọt loé lên chùm ánh sáng nửa màu bạc, nửa lam quang trộn lẫn, tay phải đồng thời cũng lượn lờ tầng tầng mấy lớp vật chất màu đen.

"Hắc Ám La Bàn – Thập tự trận đồ!"

Bên dưới chân Mạc Phàm hiện lên một cái thập tự trận đồ khổng lồ màu đen, xung quanh có viền bạc dày đặc của lăng kính chân không, mà bên trong chính là mười cái hắc ám chuỗi kim la bàn mấy chục mét, những chuỗi kim này được bao bọc bởi một tầng hắc ám quý dị nồng nặc, lần lượt tự xoay vòng vòng xung quanh chính mình và xoay quanh tâm điểm với gia tốc không ngừng tăng lên.

Quá trình diễn ra, để không gian xung quanh liên quý dị nguyên ảnh, nửa hư nửa thực. Mỗi một mũi kim châm la bàn đều không có cố định chĩa về bất luận mục tiêu nào. Mà không cố định mục tiêu, mang ý nghĩa tất cả mục tiêu đều có thể là tọa độ đích đến.

"Thích sát!"

Mạc Phàm hất tay một cái, thập tự trận đồ trung tâm đột nhiên chấn động, theo gia tốc xoay vòng quán tính không ngừng kia, mười cực hạn chuỗi kim la bàn kia đồng thời giống như thu được một cỗ lực lượng kinh hồn, trên thân kim bọc phát ra trọc khí đen kịt, đột ngột nổ tung bắn ra, trực tiếp phi thẳng về phía bốn phương tám hướng bộ lạc Dã Ngưu đang lao đến.

“Păng păng păng~~~~”

Áp súc từ lực nổ phóng thích, đặc biệt sẽ to lớn đến rung chuyển địa phương không vực, chỉ là cứ việc do thứ nguyên la bàn đang hỗn loạn bị đảo lộn bởi Mạc Phàm chương không, nhất định lại không khác có nổi một tia âm thanh vang lên.

Tại mười cái khùng bố la bàn kim châm phóng ra, chẳng mấy chốc hình thành mấy quãng hắc quang thần tốc cuộn cuộn sôi trào vũ bão lao tới, tựa hồ lần xung kích đi đến đâu, mặt phương đều có thể đem toàn bộ mấy mảnh rừng rậm tuyết trắng bình nguyên rộng lớn kia hóa thành một hồi diệt sinh, diệt thể chẳng thể phục hồi, nhưng cuối cùng lại cứ tro trọi như vậy giống như không có gì diễn biến.

Từng đạo từng đạo la bàn kim châm có chứa lực xuyên thấu cực mạnh, quét ngang một vòng tròn phạm vi hàng chục cây số, thập đại Ngưu Thú kia đồng tử vừa mới co giãn thấy một điểm chấm hắc lam quý dị xung quanh Mạc Phàm, chưa kịp thích nghi hoàn toàn thì trước mặt đã đón nhận mùi vị từ vong áp bức mất rồi, lóa lên những thần tốc tia sáng màu đen như laser bắn tới, liền muốn nửa điểm di chuyển cũng không còn kịp.

“Xoẹt xoẹt xoẹt~~~~”

Hắc ám kim châm phá thích, liền như vậy tro trọi không có tiếng động nào phát sinh, mà trước hàng ngũ đông đảo bộ tộc kia, thập đại dã Ngưu cự thú không có vô luận dấu hiệu nào dừng lại chuyển động, sau vài giây đột ngột đổ rầm xuống mặt tuyết, thân thể dày tiệp cận một cây số của bọn chúng đều ầm ưong xuyên thủng quá, tan nát bên trong, mà xung quanh cổ thi thể, đàn tộc của bọn chúng ngay người ngơ ngác nhìn khí tức hắc ám lượn lờ bốc lên, dần dần bị hủ hoá.

Mười con yêu ngư vô địch quân chủ, một đòn miểu sát, không có một tiếng động hủy thiên diệt địa phát sinh, gần như cái âm thanh duy nhất chỉ là tiếng đám kia cơ thể khổng lồ ngã xuống.

Đừng nói quân địch còn sống đang chạy tán loạn lên, sợ hãi như thần chết giáng lâm, ngay cả quân ta Quan Ngự loại này mặt mũi, bản thân đã xấu xí thì lúc này cũng còn muốn thành động vật gốc trệ mất rồi.

Cũng là siêu cấp phòng ngự, bọn chúng chắc chắn so với quân chủ cấp bậc thì phòng ngự phi thường cao hơn nhiều lắm đấy!!!

Sao lại có thể như vậy mà dễ dàng!?

Mà xung quanh bán kính vài km, áp súc không gian từ hắc ám la bàn chẳng hiểu tại sao lại còn chẳng gây ra vô luận cái rung chấn nhỏ nhất.

Trong ký ức của Quan Ngự, hệ mạnh nhất của Mạc Phàm là lời cùng hoà, nhưng hắn từ đầu đến cuối không có phóng thích bất cứ cái nào, thậm chí nói so với mấy cái cấm chú pháp sư mà Quan Ngự biết, toàn bộ đều chẳng đáng một xu.

Mạc Phàm hắn là như thế nào lực lượng đây, mặc dù qua lời kể của hắn đã rất kinh khủng rồi, nhưng mà khi chân chính nhìn thấy hắn thì triển cái năng lực dung hợp không gian, hỗn độn cùng ám ảnh hệ kia, thật sự không khỏi khiến nội tâm xung kích chấn động, giống như thần cảnh tồn tại vậy, lắc nhẹ tay có thể mang đến một hồi diệt sinh, diệt thế.

Mất một lúc, Quan Ngự mới tĩnh tâm lại tiến về Mạc Phàm vị trí, miệng kéo dài lời nói phát ra:

“Người cũng thật khiến ta không thuận mắt, thời gian dài biến hóa đã soái đến mức khủng bố đã đành, liền thực lực so ra ta cũng mãi mãi chẳng thể theo kịp!”

“Người tốt, ta hảo hảo cũng là do may mắn hơn người thôi!” Mạc Phàm nói rằng.

“Nguyên lai quốc nội chúng ta, không những cuối cùng đã có một vị thứ nguyên cấm chú ra đời, còn càng cường đại như vậy...” Quan Ngự cười khổ nói rằng.

“Ha ha...” Mạc Phàm cũng coi như cười trừ lại, chẳng nói gì thêm.

Hắn trên thực tế cũng chẳng buồn muốn đi nói rằng mình còn chưa đạt được cấm chú bất luận cái nào thứ nguyên ma pháp, một bên khác cũng thực sự mong chờ đến ngày đó đột phá tu vi. Nhưng mà Quan Ngự như vậy, nói ra thời điểm này thật có chút trên người.

Tiểu Mei bên cạnh Mạc Phàm, hiểu được, tự nhiên cũng bật cười thành tiếng, thật sự cái cảm giác nhìn tỷ phu của mình soái khí bộc lộ ra như thế, cũng là nhìn mãi không bao giờ chán.

...

Dã Ngự bộ tộc ban này chạy tán loạn, bọn họ chẳng may may đuổi theo, như cũ tiếp tục hành trình về phía trước.

Quãng đường từ đây đã thuộc về huyết băng cảnh sắc, đồng dạng mỗi một trăm bước chân đi lên phía trên kia dốc cao hơn, nhiệt độ có thể dao động giảm xuống từ nửa bậc đến hai bậc có khi.

Đến bốn trăm bước đầu của dị sắc giới, trước mặt bọn họ hiện ra là một hoang đồng tuyết phủ, nhìn thoáng qua lại giống một sơn trại trắng xóa, phía trên có rất nhiều tầng băng thạch trong suốt khác nhau.

“Nhiều nhiều ~~~~”

Trên đỉnh đầu Quan Ngự, có thể chẳng biết vì sao, đột nhiên có vài giọt tí tách từ trên rớt xuống, lạnh như nước đá, tất cả đều là băng tra, giọt băng, căn bản do sương khô mờ ảo căn tâm nhìn lại nên không dễ ý.

Quan Ngự ngẩng đầu lên nhìn kỹ lại, nguyên lai vùng này đã sớm bắt mắt băng sương, bao trùm lên dày đặc băng thể, theo màn đêm buông xuống, các băng thạch phản ứng ngẫu nhiên chảy giọt hiện tượng.

Nước gặp lạnh đóng băng coi như không có gì dễ nói, nhưng băng lạnh ở Côn Lôn phát sinh biến dị nhỏ giọt này khiến ai nấy nếu không tận mắt chứng kiến, ắt hẳn mãi mãi đừng nghĩ đến việc tin.

Tiến tới gần, Quan Ngự đột ngột hoảng hốt kêu lên:

"Mạc Phàm... mau... mau lại đây!!!"

"Làm sao, người tìm thấy cái gì?"

Mạc Phàm cùng Tiểu Mei nhanh chóng chạy tới chỗ Quan Ngự, nhưng vừa đến nơi, Mạc Phàm đồng dạng cùng với hắn một bộ mặt chấn kinh không nói nên lời.

Đó là một cái khối băng trong suốt, mà rõ ràng... bên trong là một cái thi thể!!

Mà cổ thi thể này, Mạc Phàm cùng Quan Ngư nhìn thấy, rõ ràng không thể nào giữ được bình tĩnh nữa rồi!!

Dáng người này, khuôn mặt này...

Là Nam Giác!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Nam Giác tri lễ

Nàng ở bên trong thủy tinh băng, cơ thể nàng bảo tồn hoàn hảo, hai mắt nhắm tịt, hai bàn tay đan nhau trước bụng, tựa như đã đi vào một giấc ngủ thật dài. Gương mặt cương nghị pha chút mị lực không lẫn vào đâu được của nàng trước sau như một thanh tịnh, bình an, tựa hồ không có bất cứ cái gì đau đớn hay thống khổ.

Quan Ngư nhất thời run lên, hai chân không biết từ lúc nào trở nên tê dại, hần cẳng không có can đảm đi tới để nhìn kỹ và chấp nhận sự thật này.

Mạc Phàm hít vào một hơi thật sâu, lặng lẽ tiến tới khối băng kia, hần đem bàn tay dần dần tỏa ra mấy luồng hơi ấm nhiệt lượng, nhẹ nhàng đặt tới.

“nhiều nhiều nhiều ~~~~”

“Dừng lại...” Tiểu Mei đột nhiên hét lên.

Nghe cái thanh âm này sột sắng, Mạc Phàm cũng đột ngột buông tay mình ra khỏi băng tảng, nhưng ánh mắt của hần có chút vương tơ không duy trì được bình tĩnh quay lại.

“Cứu ra không được sao?”

“Tỷ phu, người bình tĩnh chút, khối tảng băng này, đông đặc thuộc tính, muốn nói chỉ có phần đầu nguyên vẹn...” Tiểu Mei khó khăn cắt lời.

“Chỉ có phần đầu nguyên vẹn!?” Quan Ngư một bên mặt sậm lại, trong lòng càng còn cào cào như sôi lửa, lập lại lời tiểu Mei.

Như vậy là đạo lý gì?

...

"Nàng còn có thể cứu được hay không, hoặc có hoặc không?" Mạc Phàm bàn tay nắm lại răng rắc, phát ra hỗn loạn âm thanh.

"Ta không biết, để ta xem qua một thoáng!" Tiểu Mei tiến đến bên cạnh ngồi xuống, bàn tay nàng khẽ chạm vào khối băng, từ từ dùng ý niệm cảm nhận, tìm kiếm dù chỉ là một chút hơi thở sự sống.

Nhưng mà, nàng chẳng thể cảm thấy được gì!

Đối với tiểu Mei thực lực, người vừa mới chết qua thời gian không quá lâu, còn có hồn phách chưa tiêu tan, nàng đều có khả năng sẽ đem tính mạng trở lại.

Nhưng đối với thể cách cái chết từ nửa năm trước, liền cơ thể đã hình thành nên trạng thái thối rữa, thân thể chẳng còn, mà tâm thức cũng biến mất hoàn toàn, bao quát cho rằng hồn phách có vấn vương đi chăng nữa, tuyệt đối thủ pháp nối liền là mãi mãi không khả thi.

"Nàng... đã ra đi trước khi bị đông thành khối băng này, có vẻ như là một loại pháp thuật vĩnh cửu nào đó, hiện giờ nàng và khối băng kia cũng đã hoà làm một, phá hủy nó cũng sẽ hủy đi thân thể nàng." Tiểu Mei quay sang Mạc Phàm một cái lắc đầu, biểu lộ rằng nàng vẫn là vô lực.

Quan Ngư nghe xong, khắp khuôn mặt già nua như mếu máo sụp đổ rồi, hần đổ người khụy gối xuống, hai bàn tay chống lên mặt băng lạnh lẽo, đầu tóc cúi gằm lấy thống khổ không sao kể được.

"Nam Giác, ta xin lỗi, ta thật vô dụng, đáng chết, đáng chết!!" Hần rống lên với tông giọng tràn đầy bi thương uất hận, tay nắm liên hồi thật mạnh xuống đất, mặc cho máu từ bàn tay đã nhuộm đỏ một phần mặt tuyết trắng xoá.

Mạc Phàm không nói gì, chỉ ngồi ở nơi đó một lúc lâu, lặng lẽ chăm chú nhìn sâu vào bên trong quan tài băng lãnh kia, tâm tình phi thường trở nên hỗn loạn, phức tạp.

Nàng đã chết thật rồi sao?

Nhìn lại kỹ một lần cuối cùng gương mặt của Nam Giác, Mạc Phàm bồi hồi nhớ lại thời điểm lần đầu gặp nàng ở Bắc Giác Chúc Nguyên, vẻ đẹp trung tính, soái khí mang theo phần mị lực quyến rũ của nàng khiến hắn vô cùng thương thức, mặc dù bên ngoài nàng có vẻ tâm cao khí ngạo, nhưng thực chất bên trong nội tâm là từng tia tốt bụng hiền lành, một trái tim luôn bùng bùng nhiệt huyết đam mê cùng khát vọng.

Nàng cùng với đồng đội trải qua vô số thử thách đạt đến đỉnh danh hiệu vinh quang của thế giới học phủ, lại cùng mọi người vào sinh ra tử ở Thiên Sơn, nàng đối với Mạc Phàm trong lòng mà nói cũng đã là một đồng đội thân thiết đáng tin cậy, hắn vẫn mong có một ngày sẽ lại cùng nàng ở bên trong tổ đội khám phá những điều huyền bí trên thế gian này.

Mặc dù cho tới bây giờ, hắn cũng không biết tại Nam Giác trên người phát sinh qua cái gì thống khổ, thế nhưng là, giờ khắc này, hắn có thể rõ ràng mà cảm giác được, nàng đã được giải thoát rồi.

Không gian xung quanh ba người chìm vào một mảnh thâm lương u ám, mỗi người chỉ lặng thinh ở đó, ánh mắt vô định, chẳng ai nói với ai cái gì, cũng chẳng muốn nói ra...

Quan Ngự duy nhất người quỳ xuống, trước băng thạch Nam Giác, lệ rơi không ngừng...

Tiểu Mei một bên, nàng đối với Nam Giác cái gì biến hóa, cái gì quan hệ liên nửa điểm cũng chẳng có, nhưng cứ việc nhìn tỷ phu mình như vậy tâm tình, nàng chắc chắn hiểu được... Nữ nhân kia khi còn sống, khẳng định là một cái khí khái anh dũng bất phàm, nhận được kính trọng tuyệt đối.

Mạc Phàm tay phải chạm đến tại băng điều phía trên thời điểm, lập tức cảm nhận được từ trong đó truyền lại đi ra mãnh liệt tâm tình.

Băng chính là cực hàn chi vật, hắn lại cảm nhận được một loại tràn ngập nóng bỏng tình cảm, đó là nhiệt huyết, đó là quả quyết tinh thần của một người linh thực thụ.

Một lúc sau, bàn tay Mạc Phàm một mảnh hoá điểm nhỏ nhỏ rút xuống tầng băng kia, từ một đốm lửa nhỏ, thiên hoà trong chớp lát bùng phát thành cực đại hoá viêm nóng rực cùng với lớp băng vĩnh cửu kia cùng hoà lẫn, triệt tiêu...

Tầng băng kia cũng chẳng biết vì sao lại không có biến thành nước theo lẽ thường, nó chỉ là dung vào cùng ngọn lửa rồi tan rã biến thành những hạt bụi băng lấp lánh theo gió cuốn lên trên bầu trời, hoà làm một cùng với vô số những hạt mưa tuyết đang không ngừng rơi...

"Hãy yên nghỉ, ngươi đã làm rất tốt rồi!" Mạc Phàm lại cảm thấy lạnh giá có chút đông lấy yết hầu.

Nếu như hàn băng thật có thể đủ đông lại hết thảy, hãy để ngọn lửa của ta một lần nữa vì ngươi rải đến quân nhân hy vọng, thật mong ngươi tinh thần mãi mãi trường tồn!!!

"Chúng ta đi thôi, tìm lão Ngải, vẫn còn một chút hi vọng, nàng không chết vô ích, chúng ta cần phải mạnh mẽ lên!" Mạc Phàm tông giọng trầm xuống nói rằng.

Hắn đỡ lấy Quan Ngự đang khụy gối dậy, vỗ vỗ vai một cái an ủi động lực. Mà Quan Ngự đứng lên liền lấy tay gạt đi một ít nước mắt trên gương mặt, bọn họ nhìn nhau một thoáng, thâm tâm như thể đều đã triệt để giờ khắc này tan vỡ rồi.

Nhưng là bọn họ cần phải mạnh mẽ tiến về phía trước, không được từ bỏ, ít nhất, không để Nam Giác cái chết kia oan uổng.

Tuy nhiên, ba người còn chưa kịp xuất phát tiếp tục, bên dưới chân bọn họ đột nhiên một cái bóng đen hiện ra và không ngừng lớn dần lên, đại biểu có thứ gì đó từ trên không đang rơi xuống họ vị trí.

Một chùm tia sáng màu bạc loé lên, nhanh như chớp cả Mạc Phàm lợi dụng năng lực thuần di của mình đồng thời mang cả ba né tránh khỏi phạm vi của vật đang rơi xuống kia.

"Uỳnh~~~~"

Vật thể vừa đáp xuống, một tiếng vang cực lớn, mặt đất xung quanh xuất hiện nhiều vết nứt kèm theo chấn động rung chuyển cả núi đồi, những hạt tuyết còn đọng trên những vách đá cũng bị rung chấn tác động bong tróc ra rơi xuống mặt đất.

Vật kia là thân thể của một cái sinh vật băng sơn khổng lồ!

"Băng ngưu thú vương!!!" Quan Ngự hai mắt tràn đầy tơ máu nhìn thật kỹ sinh vật to lớn này.

Băng Ngưu Thú Vương, một trong những sinh vật to lớn nhất ở thảo nguyên hạ du Côn Lôn. Nó là bá chủ của khu vực rộng lớn này, là một cái sinh vật có thể ngạo nghễ trên địa bàn của nó, một đường nghênh ngang, tự cao tự đại, uy phong lẫm lẫm, trên đầu là một cặp sừng nhọn hoắt to lớn như trắng lười liềm chìa về phía trước, theo sau là một hàng gai nhọn kéo dài đến tận chót đuôi, thân khoác lên trường mao màu nâu đậm giống như loài ám hùng.

Với tính khí này táo bạo, thì mặc kệ gặp được cái dạng gì cường địch, nó sẽ luôn mở to hai mắt, không chút do dự xông lên nghiền nát tất cả.

Đó là lý do vì sao lúc này bọn họ lại bị phát hiện và bao vây, rõ ràng cái tên này năng lực đánh hơi cực kỳ tốt, đã ra lệnh cho đám Dã Ngưu Cự Thú kia bao vây lấy họ.

Tuy nhiên ba kẻ xâm nhập này lại có thể ngang nhiên tiêu diệt rất nhiều bộ hạ của nó, lại còn tránh thoát được đòn công kích vừa nãy, ánh mắt nó vô cùng tức giận nhìn chằm chằm vào ba người.

Dựa vào kích cỡ cùng khí tức bên trong hơi thở của nó, đoán chừng cấp bậc so với Kim Diệu Titan Cự Nhân có phần cường đại hơn một chút đi!

Băng Ngưu thú vương chòng chọc nhìn lấy nhóm ba người họ, ánh mắt đồng dạng cũng oán hận không thua kém nhau bao nhiêu.

Hơi thở phì phà nhả ra, giống như hàn băng tác nghẽn vậy, liền có thể thấy mấy tinh thể băng lãnh phía cao cao trên đầu nó rơi xuống mặt đất. Băng ngưu thú vương phát giọng nhàn xuống

“Mười đứa con của ta, là các người hạ sát?”

Băng ngưu thú vương chính là một trong những thuộc hạ đặc lực nhất của Vĩ Linh Hoàng, theo Vĩ Linh Hoàng truyền thụ xuống, năng lực giao tiếp với nhân loại, coi như miễn cưỡng lắng nghe một chút, cũng có đi.

Quan Ngư, tiểu Mei, Mạc Phàm đều nhìn kỹ vào cái sinh vật to lớn trước mặt mình, họ không có trả lời lại

“Ta hỏi lại, các người...” Băng Ngưu thú vương quát to hơn, âm thanh của đại thụ sinh vật này muốn triệt để xé toạc một góc Côn Lôn thảo nguyên ra rồi.

Chỉ là nó chưa dứt lời, đột nhiên có một cái thanh âm tự nhiên khác truyền đến cất quang.

“Quốc phủ thành viên, Nam Giác tri lễ...”

“Quốc phủ thành viên, Mạc Phàm nhận lễ...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Trâu như... Trâu

“Đông!! Đông!! Đông!!”

Son mạch rộng lớn âm âm từ rất sâu dưới lòng đất đang không ngừng mắc khớp lại với nhau, chính như một trận động đất trên diện rộng vậy

Mà trên cái thảo nguyên già nua tuổi đời này, nương theo chấn động bên dưới, thoảng chốc không có đếm được bao nhiêu tảng cây, khối đá đang không ngừng lay động. Dù là quan sát tỉ mỉ đến đâu đi nữa, chính mắt thấy được quen thuộc một cái cảnh vật trước đó, tự nhiên giờ phút này cũng chẳng thể nhận ra, liền muốn tổng quan vận động, cực đại méo mó rồi!!!

Son trang ngưu tộc hàng trăm km trải dài, nằm vị trí cao nguyên tuyến đông Côn Lôn thánh sơn. Nguyên bản chính là thân thể vị đế vương ngự trị

Ban đầu cho rằng Băng Ngưu thú vương quá lắm kích cỡ chỉ tầm ngọn kia đồi núi thô kệch, cuối cùng liền kết quả sai lệch rất nhiều, trên thực tế cả cái son trang tộc đàn này mới chính là thân thể nó, hay nói nguyên bản toàn bộ địa phương này hết thảy đều đại biểu vị đế vương bộ phận.

Nó chỉ vừa động dậy di chuyển, triệt để một khoảng không to lớn lập tức biến mất không còn lại gì, triệt để khiến cho người ta cảm nhận được nguyên bản của nó là giống như một rễ mâu đại thụ chi tổ cắm sâu vào son mạch Côn Lôn.

Son trang chuyển động, địa phương nhóm Mạc Phàm đứng ở dĩ nhiên sẽ không ngừng xao xao di dời theo, khiến bọn họ buộc phải tách ly, cùng Quan Ngư và tiểu Mei phi hành đến địa phương khác kề cận.

Càng man rợ hơn chính là, xuyên thấu qua những cái kia vật thể dạng băng tinh đóng kín, có thể nhìn thấy vô số nhân loại lẫn động vật bị treo ngược như nhộng thịt bên trên những dây thông trăm, chắn chặt mấy ngàn xác chết có khi cũng phải hơn, mà mỗi một sinh vật bọn họ đều bị hủy hoại, ừ mục loại dịch nhầy sền sệt màu trắng dạng kết tủa, trông gớm ghiếc đến thế lương.

Quan Ngư thấy, tiểu Mei thấy, Mạc Phàm cũng thấy rõ ràng. Khỏi phải nói bất kỳ ai trong bọn họ cũng đều rơi vào nhược nhược một cái tâm tình siêu cấp phần nộ, hai mắt cau lên muốn bực vỡ diên tiết ra ngoài rồi.

“Phốc”

Mạc Phàm thân ảnh lao ra hẳn bên ngoài, giữa khoảng cách mấy quả núi xa xôi đó, hần nhưng vừa hiện thân ra đã nhanh chóng vào trạng thái tan biến phi hành, chớp mắt cái đã triệt để biến mất, mà chưa kịp định hình được thì bỗng chốc toàn bộ thân thể đều đang lơ lửng trên không trung, xa xa ngay phía đỉnh đầu Băng ngưu thú.

“Băng băng băng ~~~~~”

Xoay người tạo gia tốc lực, Mạc Phàm hai chân hướng tích trữ tạo thành không khí lực lượng trên ống trục chân không, tầng tầng giảm vào khí quyển thả ra mảnh vỡ cước tinh đánh xuống.

Loại này công kích đại khai đại hợp, nó căn bản không quan trọng độ chính xác, mà rõ ràng cũng không cần thiết lắm, vốn dĩ ở cái tư thế đó, ở cái tốc độ đó, càng ở trong cái son trang hình thú to lớn kia, Mạc Phàm muốn đánh hụt còn khó hơn lên trời. Hân ung dung liên hướng về phía dưới xả lực công phá, áp lực xung kích nhất nhất đủ oanh tạc thiên địa rồi.

“Ầm ầm ầm ~~~~~”

Tà thần giác cước của Mạc Phàm bề ngoài tựa hồ thiết giáp bọc mạ son, đại khái khổng lồ không khác gì cột băng tinh kết dính kéo thẳng đứng cả ngàn mét nền trời, là một cái sao chổi thứ nguyên cực cường hủy diệt đang quét ngang trời đêm Côn Lôn rút xuống, tầng tầng sinh lực, tầng tầng nghiền ép, giáng lâm một cái trăm ngàn tấn trọng lượng đè nặng lên thảo nguyên.

Nội trong nháy mắt, địa phương tiếp xúc trực tiếp bị khoét một lỗ thủng sâu to kèm vết nứt lan rộng, phi thường đem đầu đế vương son trang kia một cước đánh bay ra ngoài, từ địa phận phía Lưu Viên thác, một mạch nhào nhào tới tận phía Bắc dãy núi tiệm cận trung ương, còn có lệch theo rất nhiều son mạch va chạm, toàn diện đổ nát.

Một cước này của Mạc Phàm có thể nói là không hề giữ lại chút nào điểm thần lực bản thân, tình huống thực tế hoàn toàn đủ để làm trọng thương hay say xâm rất nhiều sinh vật phổ thông để vương. Chỉ là con này Ngưu vương quả thực sự phi thường sở hữu sinh mệnh quá đối cường đại, muốn nói cấp bậc phòng ngự của nó đều thuộc về loại mạnh mẽ nhất Mạc Phàm từng gặp qua. Không những da dày thịt béo theo đúng nghĩa đen, còn có bên trong cũng muốn cứng rắn như son thạch, là tinh cương thân thể đều ở mức ngàn năm thổ tức hân lại.

Bất chấp xung kích va chạm lớn cỡ nào, hủy diệt chỉ tức tan nát ra sao, sụp đổ to lớn trăm mét, ngàn mét bề mặt... nhưng mọi thứ đều chẳng thể dễ dàng gì nói lên được cái thực tế rằng, Băng ngư thú vương quá to lớn để bị đe dọa được, cái dư chấn đó gần như chẳng thể ảnh hưởng lên cơ thể nó được.

Sợ rằng cấp độ trước mắt, khẳng định lực lượng phòng ngự liền có thể so sánh cùng Lãnh nguyệt yêu mâu rồi, thậm chí còn thuần chất nội tại cơ thể hơn.

Mạc Phàm nhú mày lại một chút, cẩn thận đứng rất xa trên không quan sát, đối với tình huống trước mắt không thể tiếp tục công kích kiểu này.

"Hồng hồng~"

Đột nhiên ào ào xuất tới mấy mẫu thanh âm cuồng dã không ngừng phát vọng ra khắp đất trời. Nghiền ép sóng âm không ngừng bắn tới bốn phương tám hướng, thời điểm đem hết lớp đất đất vừa bị đổ nát một lần nữa phá hết cấu trúc phân tử, một mạch đến hạt bụi cũng không còn.

Bị gã kia nhân loại nhỏ bé một cước đá bay, Băng ngư thú vương tự nhiên trong mình mấy phần khó chịu rộng to ra ngoài. Sao lại có chuyện đối với sinh vật ở bậc thang đỉnh cấp như nó phải chịu lớn lao si nhục này.

Đường đường bản thân chiếm lĩnh bộ tộc cường đại bên trong Côn Lôn thánh địa, bị đem đánh văng quét cả mấy quả núi đồi kia, tin rằng đã phá tan bao nhiêu chỗ ở yêu thú khu vực, đồng thời còn có thể bị đem làm đánh giá tin tức truyền tai nhau. Riêng cái ý nghĩ như vậy thôi đã khó có thể tiếp thu được rồi!!

Cường tráng thân thể của nó sau khi rơi xuống đã bị lún xuống mặt băng, nhưng nó vẫn chăm chú nhìn kỹ kẻ địch trước mắt, phi phà lạnh lẽo hơi thở ra ngoài. Ngưu vương lắc mạnh rung động một cái, bất thành linh thêm mấy mẫu tiếng động to lớn nổ âm vang, nhắc lên cả khối băng gắn chặt bên dưới đại địa trọn vẹn vỡ nát ra, trùng trùng bao nhiêu đều bay thẳng rất nhanh về phía tiêu Mei và Quan Ngư.

Nhìn từ phía Mạc Phàm tới, hân một mặt cảm giác hơi lạnh thổi phà phà từ sâu trong lòng đất bình nguyên, bao nhiêu bụi bản tuyết hàn hay xương cốt Côn Lôn giờ phút này lại ầm ầm tróc hết ra ngoài, hết như có vị tuyệt thế địa tiên nào vừa thay cả một cái thị trấn to lớn hoang vắng từ dưới đất lao thẳng lên trời vậy. Chỉ là quan sát thấy được, nó không có nhắm về Mạc Phàm mà hướng tới, vô hình chung mục tiêu của Băng Ngưu ở chỗ khác.

"Mau tản ra!" Mạc Phàm lớn tiếng nói, ra hiệu tiêu Mei và Quan Ngư tránh xa khỏi khu vực này.

Quan Ngư nhanh chóng nói quỹ tích phong hệ, dự định đưa bạch tinh linh Mei tránh sang một bên, nhưng để cho hân không có ngờ tới rằng, từ lúc nào người xinh đẹp nữ nhân này đã lao về phía trước hân rồi.

“Sau lưng nàng có hai cái bạch sắc thiên dự?” Quan Ngư sững sờ nói.

Trên chân không, nền mền tối mịt lúc này chẳng những đột nhiên phát sáng ra một điểm nhàn, mà còn có cái điểm nhàn này ngời ngời rực rỡ như ánh nguyệt nơi Bắc Cực lạnh lẽo vậy. Có ai lại không biết, tương truyền rằng mũi ở cái cực Bắc, nhân loại địa phương cuối cùng lục địa, càng là xa xôi trùng trùng, dĩ nhiên nguyệt quang trên cao đã sớm thuộc về thần tiên mỹ cảnh.

Điểm lưu quang lóng lánh, tóc vàng nhạt nữ nhân rắc lên sắc kim tuyến, Bạch tinh linh tầng tầng trên vóc người hoàn mỹ yếu diệu kia, thân thể đột nhiên trở nên thông suốt, một cái màu trắng tinh khiết soi từ da dẻ phát ra, nhất cử đại biểu thiên thần hạ phạm.

Tiêu Mei bình thường đã rất đối xinh đẹp, nhưng lúc này hiện ra hai cái thiên dự trắng muốt từ lòng thiên linh nguyệt hoàng che chở, nàng còn muốn rung

động lòng người hơn rất nhiều.

Vẫy vẫy tay vài cái,

Khói sương nhanh chóng phủ kín lấy khu vực, tạo thành một lớp nhuyễn trùng lít nha lít nhít mờ ảo, nửa hư không, nửa vô thực. Từ bên trong muôn trùng dày đặc đó, lập tức hình thành ra một cái kén chi linh giới vô cùng khổng lồ, sâu vào trong càng tỏa ra trảng giang cường đại thánh giới bạch sắc, đem Bạch tinh linh bao phủ ở bên trong.

Đó là Thiên đường linh giới!!!

Năng lực của tiểu Mei từng đem ra đối phó với đám Mạc Phàm khi còn bên dưới Luyện Ngục.

“Rào rào rào ~~~~~”

Sương khói bên ngoài vừa bay cao lên hơn một chút, lộ ra vô bọc mấy đoàn điệp linh thất sắc ở bên trong, trùng trùng lớp lớp rất đồi đẹp đẽ, chúng từ trong kén to bọc vỡ ra, mang thất sắc trải dài ra giữa trời, như ngân quang hiện tượng được chiếu phổ xuống Côn Lôn trời đêm vậy.

“Đông Đông Đông!!!”

Toàn bộ mảnh băng nguyên ập đến phút chốc va chạm vào thiên đường linh giới kia, nhưng quỹ dị chính là, to lớn va chạm như vậy nhưng chẳng có nổi một âm thanh nào chấn động phát tới. Nguyên vẹn cố gắng nghe chỉ là cái thanh âm giong tan hòa lẫn, điệp linh thất sắc không hổ là đệ nhất tinh khiết sinh linh, dựa vào bạch quang cường thịnh, bay đến đâu, tan biến toàn bộ mảnh trần đất đá đến đó, tuyệt nhiên không để một hạt bụi lọt qua được tiểu Mei cùng Quan Ngự vị trí.

Mà ở bên trong, từ thị giác Bạch tinh linh nhìn đến, nàng lấp ló mấy cổ bạch phúc ma pháp đang không ngừng duy trì thiên giới của mình khỏi đổ nát tình huống.

Bằng bạc ánh sáng trắng từ bên trong tế bào của mỗi sinh linh kia ngã xuống, rành rọt từ động nối liền vết thương lại nhau, dần dần tự mình phục hồi, trở về nguyên trạng ban đầu, sau đó theo quy trình cũ tiến về phía ngăn chặn.

Cái vòng lặp tái tạo này, đơn giản mà nói đã hoàn hảo đến mức vô thực. Chỉ tính riêng việc thiên đường giới liền đã không biết có thể dễ dàng xuyên qua không, huống chi tốc độ tái tạo của bạch tinh linh còn áp dụng được lên chính nàng ma pháp. Cờ nào có thể gây cho nàng thương tổn chỉ với yếu ớt công phá như vậy đây!?

“Cái... cái này... người.. người cũng là cấp bậc đế vương tồn tại sao?”

Khỏi phải nói, Quan Ngự liền khuôn mặt đã muốn méo máo đến nơi, hần làm sao cũng không ngờ rằng được cái nữ nhân đi theo Mạc Phàm thậm chí so với hần thâm sâu đã coi là như nhau rồi.

Đều là quái thai! Quái vật trong quái vật mà hần từng biết.

Bạch tinh linh... lẽ tự nhiên trên thế giới này đã là siêu cấp tinh linh a, một bảo chứng truyền thuyết trong lịch sử, đừng nói là cấp bậc tu vi dĩ nhiên đã là một cái đế vương cảnh giới!!

Không tận mắt chứng kiến, rõ ràng không thể nào tin nổi.

Quan Ngự ngốc trẻ cảm xúc lại, thâm tâm giờ phút này có muốn nói gì cũng thừa. Bạch tinh linh ở đó, nàng mạnh nhất không bàn cãi là tri đủ cùng chúc phúc lực lượng. Nhưng vừa rồi, chính bản thân vị trưởng thôn Minh Lang này, nhưng khả năng phòng thủ liền như cũ không thể so sánh được. Bao quát nếu nàng muốn tấn công, chỉ sợ Quan Ngự cũng chẳng thể chịu nổi mấy đòn.

“Ta phục nhất người rồi... Mạc Phàm!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Không phải người

...

Mãi đang chú tâm vào tiểu Mei và Quan Ngự tình hình, Mạc Phàm đột nhiên lông tơ bản bật run lên, giật mình cảm nhận được trường âm động đập của đại thâm lục địa bên dưới, nó đã từ lúc nào đang băng thẳng cực nhanh về phía mình.

Dĩ nhiên một cái hệ sinh thái khủng bố như vậy, có thể coi như mấy chục tòa băng sơn bao phủ, sâm lâm rậm rạp, thác đồi chấp trùng bên trong đó,

đồng dạng lúc này đều lơ lửng giữa trời bay vù vù lên không trung, có thể nhìn thấy những vị trí không trọn vẹn gắn kết đang tách ra hướng về một điểm nhân loại nhỏ nhoi khó thấy.

Dưới tác nghiền khí quyền khi một thân thể to lớn phi hành đến, Mạc Phàm không cách nào thoát mái được hô hấp tự nhiên của mình, càng là hai lá phổi không ngừng bị co thắt lại. May mắn chính mình thân thể cường cường đại hãn, bằng không giống như chưa chạm đã da thịt bị thổi thành mảnh rời.

“Chết đi!!!” Băng Ngưu thú vương rống lên một tiếng to lớn, truyền đi đại âm xuyên suốt cả mảnh Côn Lôn này.

Băng Ngưu thú vương không thể nghi ngờ chính là loại càng sống lâu càng cáo già bản tính, nó làm sao lại không biết chính mình thực lực tuy nghiền ép vạn yêu nhưng cũng thất thế trước kẻ vừa đá bay nó ban nãy. Miễn cưỡng giả sử mình mạnh hơn hãn một chút, liền cũng không cần cá chết lưới rách được, phải thi triển vài điểm thủ đoạn.

Trước lập kế hoạch thay đổi mục tiêu dễ dàng hơn là hai đồng bạn, sau lợi dụng thân hình nhỏ bé kia dễ dàng bị che mắt đi bởi mấy lớp dày đặc bình nguyên tầm chắn. Cuối cùng tiếp tục cày nát phạm vi khu vực của mình vận lực, xung quanh thân nó hiện lên một tầng vây bằng lớp lân, những này vây chính là thứ cứng rắn nhất của nó, hầu như trùng trùng xé toang màn đêm hiện tại ra.

Cổ đại thuần chất nhất của hung thú chính là thể chất thần lực, hoang dã nhất dùng sức mạnh bẩm sinh tranh phong. Mà ở phương diện này, Côn Lôn yêu tộc vang danh năm châu, đứng đầu chắc chắn là đầu trâu man di của Ngưu viên rồi.

Tầng tầng nén cơ khớp đồ sộ lại, giẫm một đạp uy bạo, trực tiếp cày nát mấy trăm mẫu bình nguyên để làm bệ phóng, rồi oanh một cái đã bắn lên như đại pháo thần công nhắm về phía bầu trời bủa vào.

Là để vương yêu thú tồn tại, nó hoàn toàn có thể dựa vào cảm nhận chuyển giao không gian mà phán đoán chính xác vị trí Mạc Phàm di động tới. Sau khi đã khoả mục tiêu, thân thể không lồ sánh ngang sơn trang vọt lên, nhắm thẳng hướng Mạc Phàm lao đến.

“Bỉ ổi thực sự!!” Mạc Phàm buộc miệng nói rằng.

Vận động nhanh suy nghĩ, Mạc Phàm trong khoảnh khắc không thể nhìn thấy đầu kia chân trời bất cứ một điểm không gian trống trải nào. Có thể loại này dù đã đạt tới tinh biến Tà nhãn cảnh giới, nhưng như cũ trước mặt là đại nguyên thâm sinh thái, so ra khoảng cách muốn nói là trừ khi có năng lực nhìn xuyên qua lục địa, bằng không chẳng có cách nào xoay sở được.

Đồng dạng cái ngưu viên này thân thể đúng thật là một mẫu bò tốt lục địa, phì phà hơi thở như thể cắm đầu húc vào, cho dù muốn độn ảnh, Mạc Phàm cũng không có tự tin thành công tránh thoát được.

Phương diện phòng ngự, không trung đang đứng, chính là tuyệt đối hạn chế nhất, cho dù là Triệu Mãn Duyên phương diện, hãn khi phòng thủ vẫn cần nhất một điểm tựa, thân mình lơ lửng trên không thì vốn không khác gì con mồi.

Né không được, chạy không kịp, thủ cũng không xong, vậy chỉ còn một đường phản kích.

Thế gian này xem như chó điên ta cũng từng đánh qua, liền không tin đối với một con trâu điên này lại bất lực!!!

Dứt luồng suy nghĩ, Mạc Phàm gần như không có nửa điểm chần chừ, theo áp lực con mồi lao đến, hãn ngược lại đem ý niệm man lực bắn mình đổ về phía va chạm, hung hăng cắt qua không gian phạm vi chực đậm, lóe lên một cái kén bạch quang hào nhoáng phía trên đầu Băng Ngưu.

Mà ngay tại thời điểm đó, thân ảnh Mạc Phàm đồng dạng thể hiện ra ác ma tư thế, dẫn xuất từ trọng tâm căng chân, xoay mình mạnh mẽ kéo đến xuất thân một cái cuồng dã hữu quyền minh thiên.

Hữu quyền phát kích, chín phần mười có thể diễn tả giống như minh thiên cột sáng màu bạc trắng, cơ hồ trong khoảnh khắc hoàn toàn biến thành màu bạch lam, sau đó hoá thành từng điểm liti nhit lồi chi, giống như vô số vì sao phủ xuống nhân gian, ngưng tụ lại một chỗ rồi sau đó oanh oanh trùng kích vào cơ thể Băng Ngưu.

“Oanh oanh ~~~”

Hai cổ đại tức không lồ va chạm trên chân không, oanh một tiếng rung trời, liền khiến cả vùng Tây Hải thành trở đi đều muốn nghe được. Mà ở khoảnh khắc va chạm đó, tự nhiên thấy được xuất hiện mấy vòng tròn sáng sáng sống âm bị xung kích nổ tung ra, phút chốc hình thành mấy tầng bụi vàng miên man kéo dài ở giữa bầu trời lúc nửa đêm.

Vô số mảnh băng gai trên thân thể ngàn km của Băng Ngưu không ngừng bị lực lượng cường đại của Mạc Phàm đánh nát thành bột phấn, nhưng đôi lại Mạc Phàm bị phản chấn kích liệt, toàn thân bật ngược trở ra.

“Tỷ phu!!” Tiểu Mei từ xa che chở cho Quan Ngư khỏi ảnh hưởng bởi sóng chấn, ánh mắt còn lại của nàng đều tập trung để ý lên người Mạc Phàm.

Băng Ngưu thần lực quả nhiên chiếm được ưu thế, bất chấp cả sống mũi của mình bị đập xuống nứt mẻ mấy cây số khuôn mặt, móp méo bên trong, nhưng bù lại Mạc Phàm bị nó hất tung lên tận mấy tầng quang mây.

Bị tạc bay tí ra xa trước mắt, Mạc Phàm lần đầu tiên cảm nhận được tiến rằng rắc rắc trật khớp xương trong cơ thể mình, cả người trở thành một cảm giác cực kỳ khó chịu. Lúc này hồi tưởng lại, trong lòng hãn không khỏi sinh ra mấy phần hoảng hốt. Bản thân chính mình đã cường hãn đến cấp bậc đế vương thể chất, thâm sâu huyết mạch như vậy, nhưng liền muốn so với con trâu điên kia thực sự còn một khoảng cách nhất định.

Dù gì vẫn không tính là bị trọng thương, Mạc Phàm hai mắt nhũn lại, lần nữa chú ý lấy thân thể Băng Ngưu.

Khoảng cách vừa co giãn ra xa, tại giữa trời thân ảnh, khủng bố thêm lục địa cơ thể Băng Ngưu quả nhiên không có dễ dàng tha cho Mạc Phàm, nó kinh kinh triệt để lộ ra dáng vẻ điên cuồng hung hăng nhất, tiếp tục xác định điểm bắn và giẫm chân lao đi.

Là giẫm chân không sai, Băng Ngưu quỹ dị giẫm chân to như núi của mình vào không gian, trực tiếp xé bỏ lớp thứ nguyên tồn tại làm điểm tựa, tiếp tục bắn tiếp lên cao hơn phía Mạc Phàm.

Mà ở cái không gian bị nó giẫm đạp lên, thân thể mấy triệu tấn không thể tính toán nổi lập tức đè nát cái chiều thứ nguyên này, hình thành nên một cái quang tà quang dị dạng giữa nền trời.

Trong lúc đang bẽ bẽ lại khớp tay, nhận ra đối phương tiếp tục tiến tới, Mạc Phàm cũng là hai mắt đỏ rực chiến ý lại rồi. Là một cái hủy diệt pháp sư, hoang dã chiến đấu, cảm giác cứng đối cứng thất bại ngay lần đầu tiên thật khó tiếp thu được.

“Lão tử muốn xem rốt cuộc trâu điên nguoi khỏe đến chừng nào” Mạc Phàm quát.

Hay tay Mạc Phàm phát ra quang mang màu vàng nâu cùng màu đỏ kết hợp, trong chớp lát hình thành một cái viêm thạch khổng lồ bao bọc lấy hai cánh tay.

"Sa viêm trọng quyền!"

Xa xa muốn từ điểm sáng cao nhất bầu trời, đột nhiên xuất hiện vài tia nhật liệt, bên trắng là cuộn cuộn ra mấy đạo viêm lăng xung kích, nhấc lên một hồi ánh hồng quang diệt thế, để Côn Lôn lạnh lẽo nơi đây cũng tựa hồ bị pháng phát tại một giây hóa thành tro tàn.

Mạc Phàm một lần nữa vọt đến trước mặt, đâm ra một quyền viêm nham dung hợp lên cơ thể khổng lồ của vị đế vương kia đang húc tới.

"Oanh oanh oanh ~"

Lần nữa va chạm ở độ cao lớn hơn, không gian nơi đó phảng phất đều muốn tan tành rồi, cũng là cuồng thần chi lực vô cùng cường đại đấu nhau.

Ánh sáng hồng hạt như một vòng nhiệt bực vỡ trong nháy mắt từ đỉnh đầu Băng Ngưu phát tán ra, phạm vi khuếch tán ban đầu cũng chỉ ngăn ngại từ thân thể hấn đến chỗ trọn vẹn trăm thước xung quanh, nhưng rất nhanh, hồng hạt phát tỏa kia bỗng mênh mông hoá thành một trụ sáng màu hồng thật lớn, trụ hóa đập nhả xuống đại địa rồi phóng thẳng lên cao, bạo phát ra cường đại năng lượng kinh khủng làm mấy trăm sơn đồi trên cơ thể Băng Ngưu muốn trực tiếp tan tành.

Thế công bản thân đang đại thịnh, còn đang nghĩ rằng nhân loại kia trúng một đòn toàn lực vừa rồi không chết cũng tàn phế, ai biết đối phương lại điên cuồng như vậy, vừa mới đứng dậy đã lại xông tới trước mặt mình rồi!

Đòn đánh bất ngờ lại mãnh liệt kia cuối cùng vẫn có chút hiệu quả, coi như có khả năng đẩy lùi Băng Ngưu lại một quãng không xa, nhưng đồng thời như cũ, Mạc Phàm tiếp tục bị phản lực văng đi gần như biến mất.

Trôi dềnh không trung đang có dấu hiệu mất phương hướng, Băng Ngưu thú vương khó khăn định thần lại được, cả khuôn mặt hoàn toàn chìm trong một cảm giác say sẩm, nhưng mà đặc thù thể chất, nó nhanh chóng gạc chân lần nữa khi đánh hơi thấy Mạc Phàm chẳng biết từ lúc nào đã lại xuất hiện ngay phía trước trở lại.

"Ăn thêm một quyền của ta!"

“Oanh oanh ~”

"Ăn tiếp một quyền..."

“Oanh oanh ~”

“Một quyền...”

Cuồng thế như vũ bão, Mạc Phàm đã hoàn toàn nổi giận, liên tục tung ra những cú đấm trời giáng kia, để cho khủng bố thân thể cơ Băng Ngưu lần này cũng không cách nào thích nghi kịp. Từ lúc chủ động đấu trâu húc vào, sau bốn năm vòng va chạm, thân thể nặng nề của nó bắt đầu dần dần trở nên bị động trước hết đợt này đến đợt nọ phản kích của Mạc Phàm.

Trong lúc nhất thời, nó không còn biết là làm sao né tránh, tối tăm mặt mũi chỉ có thể lợi dụng sức chịu đựng phi thường để nhận lấy những cú đấm hoá diễm ngàn cân kia, mặt đất xung quanh cùng với những tảng băng khổng lồ hoặc là bị oanh thành cát bụi, hoặc là bị hoá diễm sức nóng cho tan thành nước.

Từ xa xa bên ngoài quan sát, mỗi một oanh oanh âm thanh rung động, liền thấy một cái quả núi khổng lồ lao qua lao lại giữa trời.

Mà ở cái cấp bậc hai đỉnh cấp sinh vật lao vào thuần chiến, không ngừng có chấn động không gian năng lượng tích cực tùy ý bao phủ, nhưng là ở chúng nó chiến đấu bên trong vùng không gian kia, thứ nguyên thương tổn bắt đầu bóc ra từng mảng!!

Hỏa diễm liền trời, từng viên hỏa diễm tinh thể to lớn như khai thiên yêu diệu (ánh sáng mặt trời) từ trên trời cao xẹt xuống, còn đóng ván lại xung quanh mấy tầng bụi bám sa giang phủ rợp. Trông như đang tạo tác nên một cái thiên thạch xa xăm vậy.

"Cái này, cương ngạnh với đế vương cấp bậc... Mạc Phàm, hẳn không phải con người sao?" Nhìn thấy Mạc Phàm bạo lực như vậy ra tay, Quan Ngự khuôn mặt trông như già thêm vài tuổi vậy.

"Tỷ tỷ ta nói tỷ phụ có chút không giống người!" Tiểu Mei đứng một bên đáp trả lại lời nói.

"Tỷ tỷ người, là Mục Ninh Tuyết sao?" Quan Ngự linh cảm một ít, mở hồ đoán rằng.

"Àn, lần cuối cùng nàng nói chuyện với ta, thân thể gần như khó khăn đi lại, yếu ớt bảo rằng sau hai tuần bế quan cùng tỷ phụ, phát hiện hẳn có chút không giống người..." Tiểu Mei hồn nhiên nói.

"..." Quan Ngự không có hỏi thêm gì nữa, hẳn lịm mặt xuống, đen thui một mẫu.

Tiểu Mei không để tâm, nàng tiếp tục ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Phàm, đây là lần thứ hai thấy được hấn chân chính nổi bạo khí trong lòng, trở ra cái hình hài hoang dã cuồng thay kia.

Rất soái đấy!

...

Tuy là quyền cước áp đảo như vậy, Mạc Phàm phô triển ra thần lực hủy diệt mạnh mẽ của mình rồi, đến nỗi hai tay hấn lúc này đều run run lên vì trật hết gần như toàn bộ các khớp, vẫn như cũ không thể làm trọng thương con Ngự vương kia, bất quá chỉ có thể miễn cưỡng gây cho nó một ít xây xước bên ngoài.

Cái này vương phải tầng phòng ngự cường hãn, rốt cuộc Mạc Phàm có thể khẳng định cái đầu trâu diện này phi thường chính là khó khăn nhất hấn từng gặp.

Đối với chính mình bản thân lực lượng hiện tại, tiểu Viêm Cơ sau trận chiến với Lucifer ở Thánh Thành, nàng đều đã ít nhiều thụ thương lẫn cạn kiệt sức lực, một mặt như vậy vẫn đang chìm vào giấc ngủ, không thể hợp thể được.

Cuối cùng, vẫn là không có giấu được a...

"Roẹt roẹt roẹt ~~~~"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Hồng ma hữu kiếm

Côn Lôn Thánh Sơn vượt xa tiềm thức tưởng tượng của nhân loại, họ nhưng dù trải qua ngàn năm bút tích họa ảnh, liền nói chưa từng mô tả được cái thâm nguyên to lớn kia đến tí lệ một phần mười. Một cái hệ thống núi tuyết cùng thung lũng mệnh mông trải dài từ Tây sang Đông, từ hạ thành Trung Hoa đến tận Trung Á biên giới, hết thảy đều không sai lệch thuộc về nơi đây.

Treo mình tại vị thiên không, Mạc Phàm đem tà nhãn phát động, hấn mới triệt để cảm nhận được thấu đáo loại vĩ mô to lớn thuộc địa này.

Lam quang tỏa ra tại đồng tử có thể xuyên cắt qua cả mấy chục lớp khuất không gian, tựa hồ giống như một cái kính viễn cực có tiêu cự tầm xa, dễ dàng bắt được bản phóng to đến vô cùng tỉ mỉ ở vạn vật nhìn tới. Mà giây phút bắt nhịp này, tự nhiên Mạc Phàm trong đầu chỉ có duy nhất một từ xuất hiện, đó là "xa".

Xa, rất xa, xuyên qua vạn dặm trường ảnh thung lũng này liền tiếp nối đến một băng bích sâm lâm khác, vừa phân cách lại vừa đan xen, giao thoa không ngừng. Băng ngu ru thú vương cơ thể hoàn toàn cùng một Thành thị trung cở sánh ngang, thể nhưng giữa địa phương nó trôi đến lơ lửng vậy, liền nói còn chưa được góc nhỏ bên trong Đông vực yêu thú, còn Đông vực yêu thú bất quá chỉ tồn tại song song với Tây vực, Bắc vực, Nam vực trên Côn Lôn thánh sơn. Thậm chí cả Côn Lôn thánh sơn cũng không mấy khác biệt, vẫn chỉ đại biểu một trong năm cái hệ thống sơn mạch của Côn Lôn lãnh thổ mà thôi.

Bầu trời đêm tối còn vương vấn trên cao không ít bụi vàng chưa tan rã lúc nãy, nhưng dần dần đã bắt đầu trở nên âm u đi, đóng ván lại biết bao nhiêu khối mây đen, mà ở tại cái kia trầm trọng mây đen bên trong, mơ hồ nghe được nhiều âm thanh xèn xẹt dao động điện cực.

Rất nhanh sau đó, thiểm điện hào quang ầm ầm lóe lên, chớp chớp liên hồi...

Trong cái khoảnh khắc bộc phát bất ngờ vậy, Băng Ngưu thú vương không khỏi lùi lại mấy dặm khoảng cách về sau, cũng không liều mạng lao vào.

Mà ở nhỏ nhoi tiêu điểm giữa bầu trời, thân ảnh Mạc Phàm treo lơ lửng dưới tầng mây thiểm điện đột nhiên giống như một ngọn đèn tỏa sáng, màu đỏ hỏa diễm chọt lóe lên rồi hoàn toàn biến mất, cuốn theo tầng tầng bụi vàng sa giang cũng đồng dạng tan đi.

Mà chung quanh đường kính nghìn mét trong phạm vi không gian đột nhiên hoàn toàn lơ mờ quý dị, xung quanh Mạc Phàm uyển uyển vô số đạo tử vong tia chớp nổ tung, hóa thành hai mảnh vong sắc nghịch thoa hiện tượng, một đạo thương hắc sắc (màu đen nhạt) minh huy cao ngạo, đạo còn lại màu hắc huyết như u ma giáng thế.

Ác ma tà nhân không rõ nguyên nhân cũng nhanh chóng biến đổi theo, đồng tử phía bên trái loẹt roẹt ra mấy hồi hắc sắc thiên minh, kéo theo hoàng lôi tử cực dày đặc bên hành lang tay trái. Còn đồng tử bên phải lúc này tồn tại một âm đậm màu huyết đen mờ mờ, đại biểu từng tầng hồi tia lôi ngục hắc ma tại trên cánh tay phải hân quay quanh.

Ngay sau đó, dùng thân thể của hắn làm trung tâm, hai đạo lôi điện tựa như giếng phun, không hện mà cùng bộc phát ra ào ào, để Mạc Phàm thân ảnh trôi nổi giống như một vị Lôi huy thần ma tồn tại, triệt để bày ra cái hình hài La sát Tà thần vô cùng oai dũng.

Tay trái bạo quân hoàng lôi!!

Tay phải luyện ngục ma lôi!!

Hai đại hồn lôi đỉnh cấp tại thượng, đại biểu hai thái cực vị diện song hành, để từ từ tạc hóa nó thành một loại cực chí lôi ảnh, Hắc ma hoàng lôi, mang kinh khủng năng lượng chấn động phảng phất muốn đem không gian đều đi đánh thủng vậy.

"Lôi... màu đen nhạt cùng màu đen huyết song hành? Đây lại là cái quỷ gì?" Quan Ngưu trở mắt thất kinh, hắn là lần đầu tiên nhìn thấy thiểm điện cỡ này quý dị hiện tượng.

Tiểu Mei cũng là sững sờ nhận ra thứ này rồi, nhưng nàng một mặt không có bao giờ ngờ được rằng trên người Mạc Phàm, dĩ nhiên còn một cái siêu cấp hồn lôi nữa.

"Màu đen huyết này đại biểu Luyện ngục ma lôi, còn màu đen nhạt kia... thật giống như bản thể nào đó ở vị diện này vậy..." Tiểu Mei ngập ngừng.

"L... Luyện ngục mà lôi là cái quái gì a?" Quan Ngưu mặt mũi tái nhợt nói.

"Nó chính là một cái lôi hồn chủng đến từ Luyện ngục, sâu thẳm nhất lãnh thổ bên trong hắc ám vị diện!"

Nghe đỉnh chính như vậy, Quan Ngưu không khỏi hai mắt nảy sinh ít bức bối, hắn giá nào tâm thức cũng không cho rằng hai cái kia cường hãn lực lượng lại là hồn chủng được, khóe miệng cong lên nói lớn:

"Hồn chủng? Người đùa ta à, đây ít nhất cũng đã là thiên chủng rồi?"

Tiểu Mei nhìn mặt của Quan Ngưu, không khỏi toát ra vài tia xem thường:

"Các người đứng thật đều kiến thức tẻ đến một nửa còn chưa nắm vững. Hắc ám vị diện vốn không có nguyên tố tinh khiết, hầu như không thể sinh ra lôi thiên chủng, nhưng dù là hồn chủng, nó vẫn được thai nghén trong điều kiện khắc nghiệt nhất của luyện ngục, chứa đựng hắc ám tà ác cũng như ném qua không biết biết bao nhiêu linh hồn máu tươi, dù là đế vương sinh vật bên dưới luyện ngục cũng phải kiêng dè, đặc tính của nó là có thể thôn phệ tạm thời bất cứ lôi chủng nào trên thế giới này để gia tăng lực lượng cho chính mình. Hơn nữa, ở hồn lôi của lại của tỷ phụ, ta ngờ ngờ phán đoán được một sự tương thích hợp nhất!!"

Quan Ngưu nghe xong cũng là cả kinh không nói ra lời, lực lượng của Mạc Phàm mà hắn đang chứng kiến lúc này đã không thể dùng những mô tả đồng dạng khủng khiếp trong ngôn ngữ để hình dung, hắn yếu ớt bởi câu nửa thắc mắc:

"Hồn lôi tương thích hợp nhất!?"

Lần này tiểu Mei không lại trả lời, vì đơn giản, chính nàng lúc này cũng chẳng rõ ràng được, bản thân hoàn toàn rất muốn chạy đến hỏi tỷ phụ của mình.

...

Nurong theo hai đạo ánh sáng hắc thương và hắc huyết thiểm điện, hai bàn tay đập vào nhau, lôi cầu từ hai bàn tay hợp vào đột nhiên trở thành màu đen sẫm sệt vô cùng quý dị.

Bàn tay vừa đập vào rồi lại kéo ra, quả cầu sẫm sệt bị kéo dài thành một đoạn thẳng, dần dần định hình thành một thanh hắc sắc tử kiếm. Cảm giác nhanh chóng kéo dài, rất nhanh, hắn liền thấy được chỗ xa hơn, tối tăm bên trong tự do thiên địa chỉ dẫn, hắn nhìn đến rồi chính mình muốn nhìn đồ vật.

Từng đạo ánh sáng âm u tại lúc này xuất hiện, liền xen lẫn trên không trung rơi xuống mưa ánh sáng bên trong, mưa ánh sáng bên trong, vô số ánh sáng âm u lập lóe, có hào quang hai màu lôi sắc, lại có mang theo vô cùng nhiều tử vong khí tức, càng kỳ dị chính là, cái này sắc bén như có như không, tựa hồ không đi ngăn cản nó liền sẽ biến thành chân thật vô cùng, ngăn cản lời nói, nó lại sẽ chớp mắt hóa thành hư ảo, kỳ dị vô cùng.

Hay tay giờ kiếm chìa lên bầu trời, thân thể Mạc Phàm kích phát ra một tầng lôi điện màu đen nhạt, đó chính là sắc thái của Bạo quân hoàng lôi hồn

chúng, nó từ trên thân Mạc Phàm dần chảy ngược về phía trên hoà vào thanh hắc kiếm. Cũng không rõ là Bạo quân hoang lồi đang hoà hợp, hay là nó đang bị Luyện ngục ma lồi thôn phệ.

“Tầng thứ hai phụ hiệu - Hồng Ma hữu kiếm” Mạc Phàm hai mắt song ánh lập lòe lên, phun ra chín chữ này.

Hồng Ma Hữu Kiếm, ma kiếm thôn phệ, nhưng chính là nguồn gốc luyện kiếm thần binh tại vỏ bọc hắc ma lồi bên trong, hay rõ ràng hơn, giây phút Mạc Phàm phá vỡ hắc quang thạch tại Luyện Ngục, một tay của hắn đã rút ra chiếc vỏ lồi thần này rồi.

Cũng tại sở hữu phụ hiệu đi kèm, Mạc Phàm nhưng thời điểm đó vừa chứng kiến cái Nghĩa hồn Nhất Thu diệt thân, hắn trong lòng đã muốn lấy hiệu Hồng Ma để lại cho ảnh kiếm.

Trên tay Mạc Phàm xuất hiện một thanh cự kiếm khổng lồ, xung quanh nó bao bọc bởi một lớp lồi điện màu đen nhàn nhạt, xung quanh lít nhít màu đen huyết chớp chớp giao thoa, hình thành nên một cái tà huyết hồng ma trạng thái, đặc biệt đem khí tràng bạo phát toả ra vô cùng đáng sợ, như thể muốn nuốt chửng mọi không gian chứa đựng vậy.

Kinh khủng hơn chính là, bởi vì quá dày đặc, mảng lớn, mảng lớn tia chớp ngưng kết thành hình cầu, trên không trung giăng khắp nơi, cái đồ vật này không cần đi đụng chạm, chẳng qua là dùng con mắt nhìn, cũng có thể cảm nhận được nó cái kia ma kiếm hủy thiên diệt địa giống như khủng bố năng lượng.

"Ta ngược lại cũng muốn xem thử, rốt cục da thịt của ngươi có bao nhiêu dày!" Mạc Phàm nở nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Hắc ma lồi hoàng

...

Mạc Phàm song sắc đồng tử, ánh mắt ác liệt, trên người có nhiều luồng ánh sáng tối, nhưng không có tan ra, ánh sáng màu hồng huyết cuộn thành từng thể, ánh sáng đen nhạt lồi chớp thành điểm nhân, dần tới mỗi vị trí thân thể của hắn, dần dần hình thành một cái chiến bào màu đỏ sậm ma linh!!

Tại quá khứ lồi kỹ năng siêu nhiên lực của hắn khác biệt, không thể điều khiển được sấm chớp thành phục trang vũ khí như Chúc Mông, nhưng hiện tại bất đồng, song hồn lồi đỉnh cấp phản ứng, đặc biệt Luyện Ngục Ma Lồi vô định biến hóa, phát sinh ý niệm tương đồng từ thần khí Hồng Ma Hữu Kiếm, để Mạc Phàm chân thực giống như Lồi thần thiên tử vậy.

Khía cạnh khác, dưới bát hồn thiên địa phụ trợ, tự nhiên cái quy tắc hồn thể một người không thể chịu đựng nổi song hồn chủng nhất hệ cũng bị hắn phá đi dễ dàng!

Một bên khác Băng Ngưu thú vương cảm nhận được cổ thần thánh biến hóa bên Mạc Phàm phát sinh, bất an mãnh liệt xuất hiện tại nó ở trong lòng, không khí chung quanh phảng phất tại này một cái chớp mắt đều trở nên đặc dính. Mỗi một hồi hô hấp sấm chớp điên cuồng trước mắt, không hề nghi ngờ, đều là loại kinh khủng diệt thế.

Chỉ là khoảng cách như vậy liên tục kéo dài ra rất xa, ít nhất hơn ngàn dặm phi hành rồi, nó muốn lấy đà công kích tới Mạc Phàm vị trí để phủ đầu đều không có khả năng, miễn cưỡng đánh phải dốc hết sức lực phòng thủ qua đợt này, tìm đến cơ hội phản kích.

"Ném thử!"

Mạc Phàm hét lên một tiếng, trên tay mạnh mẽ vung Hồng Ma Hữu Kiếm lên cao, một cái viên cổ thượng nguyệt giữa đêm đen hình thành, đồng thời trùng trùng nhất kích từ không trung chém xuống.

Một đạo cực kỳ cường hãn sấm sét từ địa ngục bộc phát, nhưng lại trên trời cao giáng lâm, dẫn động lấy thiên địa khoảng cách làm thước đo lường, khủng bố nhất chém miên man cắt ngang Côn Lôn Thánh địa, đem từ vong thiểm điện ma quỷ điên cuồng xé rách tầng khí quyển mà nó đi qua, nhắm hướng thân thể của Băng ngưu thú vương mà oanh tạc lao tới.

Bạo Quân Hoàng Lồi và Luyện Ngục Ma Lồi kết hợp làm một, khiến cho uy lực nhất thời tăng lên vô cùng khủng bố, lồi đỉnh sắc thái của cả hai hồn chủng tạo thành thánh kiếp Hắc Ma Lồi Hoàng ngưng tụ trên thanh thần khí màu đen đỏ khổng lồ kia, nó vẫn không ngừng hấp thụ, khuếch trương uy lực ra xung quanh.

Là Hồng Ma Bồ Thiên!!!

Hồng huyết thiểm điện không ngừng chớp nổ phía cao cao trên thiên không ánh xuống, để cho toàn bộ bầu trời Côn Lôn đã bị hắc quang, huyết quang hoàn toàn thôn phệ, nuốt chửng mất rồi. Dù cho đêm tối là một màu đen vô tận, vạn nhất lúc này cũng mờ mịt đi rất nhiều, hóa thành hồi huyết từ lấy lan, vô cùng quý dị, vô cùng âm u, hắc ám.

Mà Đế vương cấp bậc, tốc độ phản xạ của Băng ngư thú cũng tính là rất kinh người, nó dường như nhận ra lực lượng đang chém xuống là cỡ nào kinh khủng, vội vội vàng vàng bộc phát man lực né tránh sang một bên.

May mắn cho nó, đây là lần đầu tiên Mạc Phàm thử nghiệm sử dụng thần khí Luyện ngục, hẳn cũng là sai sót vùng kiếm chưa được hoàn chỉnh, trên góc độ canh lực, thời gian và hô hấp bàn luận, thì chắc chắn đó là một nhát kiếm lệch pha.

“Đồng!! Đồng!! Đồng!!”

Âm thanh ừng ực nổ tung phát sinh, nó ngọt lịm một đường kẻ như dao lam cắt xuống vậy, dù cho thiểm điện cỡ nào chớp giạt đùng đùng, vẫn không phát sinh bất cứ cái gì oanh oanh chấn động.

Đạo hắc huyết tử lôi kia vừa đánh xuống, mặc dù không có đánh trúng thân thể của Băng Ngư Thú Vương, nhưng một cảnh tượng kinh thể hãi tục bày ra trước mắt. Trong phạm vi khu vực bị đạo Hoàng Ma Lôi Ngục vừa chém xuống, một mảng mệnh mông Côn Lôn đại địa băng tuyết không có dấu hiệu nào biến mất đi, chỉ còn lại một mảnh không gian tối tăm cùng trống rỗng, mà bên trong tự nhiên âm âm cái thanh âm dư lại của một đám lít nha lít nhít song lôi chớp giạt!

Đò là kích thích thứ hai của Hồng Ma Hữu Kiếm, cũng không phải phụ hiệu nào cả.

“Thiên quân lôi hình!” Mạc Phàm phun ra bốn chữ này.

Xung quanh không gian tối tăm đó lại kéo theo sau một đạo khí trắng vô cùng khủng khiếp, sóng xung kích như một hồi bạo quân bùng nổ, phát ra một cỗ lôi lực lượng rung thiên chấn địa, bỗng nhiên hóa thành trường thương, bỗng nhiên hóa thành cự chùy, bỗng nhiên lượn vòng thành một cái cực lớn vòng xoáy, bỗng nhiên giống như vạn quân đầu Cự Xà to lớn từ Hắc Ma Lôi tại cầu thành.

“Hồng hồng hồng ~~~~”

“Oành oành oành ~~~~”

Băng ngư thú vương mặc dù trực tiếp tránh thoát một đạo lôi kiếm hủy diệt, nhưng lập tức cũng bị dư uy thiên quân thiên khí vạn binh của lôi ngục bủa nhào tới cào cấn, xé toạt từng mô tuyến ra.

Lại nói thân thể to lớn kia tuy cường thịnh không lồ, nhưng Trảm chân không đen ngịt của Hồng Ma Hữu Kiếm để lại, nhất định cũng vô tận kéo dài, tuyệt đối là sóng biển từ vong tràn vào toàn bộ thân thể Băng Ngư thú vương, oanh kích dữ dội, đánh bay nó đi một quãng xa, thân thể không lồ văng vào đến tận bên kia nẩy rặng bình nguyên dãy núi mới chịu dừng lại.

Lôi ti lôi đình, vạn quân thiên lôi triệt để phô triển thần uy, cứ việc loại này không trực tiếp cuồng bạo như nhát chém bỏ thiên ban nầy, cứ việc không thể xuyên qua, cắt đứt cơ thể vị đế vương hung thú. Nhưng nếu đơn thuần chỉ mang đến cho nó loại dày vò thống khổ nhất, nhất định sẽ nẩy nần thành công.

Tại cánh sâm lâm trên cơ thể Băng Ngư thú, bao quát rặng đồi, thung lũng cũng bị đoàn Cự Xà thiểm điện oanh tác, vết cho tan nát, nhìn qua chỉ còn lại một mảnh hoang toàn thương tổn, giống như đầu trâu trụ lông vậy, vô cùng chặt vật...

Quan Ngư lúc này đang đứng từ xa quan sát trận chiến, nhìn thấy một màn chấn động này, đôi mắt hần đồng dạng trừng lớn như muốn rót ra ngoài, cảm cũng không tự chủ được muốn rơi xuống đất!

Cái này... đây thật sự là ma pháp sao?

Nhân loại ma pháp từ khi nào đã đạt tới thành tựu cường hãn này.

Hắn hôm nay có lẽ là một ngày dài nhất cuộc đời cho đến giờ, sẽ không còn đối với Mạc Phàm bất cứ cái gì dị nghị, từ cái chết của Nam Giác cho đến thực lực khủng bố đang nghiền ép cả Đế vương mạnh mẽ... Quan Ngư không cần thiết phải tiếp thu nữa rồi.

Trong lòng hần rung lên một tâm trạng mong chờ, hần siết bàn tay lại, mong chờ cái giây phút Mạc Phàm kết liễu cái kẻ giết đi đồng đội của bọn hắn...

“Ma...năng, không phải nhân loại ma pháp cần ma năng thi triển thay, người... người làm sao không mất đi chút nào ma năng?” Băng Ngư Thú vương hai hốc mắt như son động lóe lên, nhận ra điều quý dị trên cơ thể Mạc Phàm.

Nhìn thấy cái này tình cảnh cuồng ngư hoảng loạn, Mạc Phàm vẫn là cười gằn, thanh cự kiếm trên tay được thu liễm trở lại, cũng không có tiếp tục chém xuống làm gì, chỉ là tăng tăng phơi bày cái hình hài la sát Tà Thần, ở đó yên vị, không có tắt đi một chút nào khí thế lực lượng.

Bao quát cả hần không lồ cơ thể, cùng Côn Lôn huyết mạch ngàn năm như vậy chiến đấu bên trong cũng sẽ không ngừng kiệt quệ lực lượng. Thế nhưng cái nhân loại kia lại mỗi lúc mỗi tung ra sát chiêu rất nhiều thuần chất ma năng mà vẫn hiển ngang không suy giảm. Làm sao nó lại không kinh ngạc đây.

“Yêu thú các người tự cho luôn nằm trên nhân loại, đặt cái nền móng vững chãi ép bọn ta phải tin rằng nó là đúng. Nay ta thực bất quá muốn làm ngược lại.” Mạc Phàm nói, hẳn không có trực tiếp trả lời câu hỏi Băng Ngư.

“Gầm gầm gầm ~~~~”

Bị coi thường, đế vương Côn Lôn đột ngột phì phà hơi thở nóng như nhiệt hòa, bật to lớn thân thể chồm dậy muốn lao đến tấn công Mạc Phàm.

Nhưng đúng lúc này, tự nhiên phát sinh kỳ dị lạ thường, tính từ mũi chân đầu thú, cho đến toàn bộ nhóm cơ, tuyến bắp trên khổng lồ thâm sinh thái Băng Ngưu thú vương, không biết vì lý do gì mọc ra vô số nhóm hoa lá màu trắng, trong suốt như thủy tinh, mang đến một mảnh hương tinh khiết cảm sâu vào nội phủ bên trong cơ thể, tầng tầng hình thành ra đại nguyên sinh thủy ngân nở rộ.

Thủy ngân cùng bạch tố hòa lẫn trên từng tán hoa, có mượt mà, có trong suốt, cũng có loại hào quang màu trắng trở nỏ, triệt để cái cảm giác thanh dịu theo ngọn gió cuốn đi.

Bạch ngân cảm giới!!

Đúng vậy, là bạch ngân nở rộ. Bạch ngân thuộc giống thực vật, ở Anpơ núi cao lạnh lẽo phát triển, nhưng tại Côn Lôn xứ người, dù cho đẳng đặc xa cách nửa cái bán cầu đi chăng nữa, đồng dạng thời tiết phi thường tuyết phủ quanh năm, Bạch ngân hiển nhiên cũng trở nên cực thịnh.

Thân thể Băng Ngưu thú vương là thảm địa băng sinh lạnh lẽo, nhất thời trở thành địa phương tuyệt vời phát triển đối với Bạch ngân. Mà nói rộng ra một tí, tự nhiên từ lúc đặt chân lên Côn Lôn thánh sơn lạnh lẽo này, toàn bộ tuyến thâm sinh thái đã đồng lòng cộng hưởng với Bạch Ngân mất rồi.

Lĩnh vực nở rộ trên một diện tích khủng bộ như vậy, Mạc Phàm thân thể hoàn toàn đắm chìm vào loại cực kỳ nhu hòa tinh khiết này truyền đến, nhẹ nhàng phiêu đảng. Đối với trạng thái cơ thể được nhận tinh hoa từ bạch ngân đưa đến, dĩ nhiên cũng rơi vào toàn thịnh mỹ mãn, mà pháp tự nhiên cũng được chúc phúc thêm hai thành lực lượng.

Vậy nên, từ lúc giao chiến đến giờ, Băng Ngưu thú vương càng lúc càng bị hấp thụ đi nhiều chất dinh dưỡng, trong khi phát sinh chuyển vận ven cho Mạc Phàm sử dụng. Hay nói rõ ràng hơn, ngay từ đầu vị đế vương Côn Lôn này giống như đã lựa chọn sai địa hình, đánh nhầm trên sân nhà Mạc Phàm.

Lúc này nhìn thấy cơ thể mình giống như bị tầng tầng Bạch ngân kia ký sinh, không ngừng bị thôn phệ ảnh hưởng, Băng Ngưu thú vương tâm thái nhanh chóng chuyển sang hoảng loạn. Nó tựa hồ nhận ra chênh lệch lực lượng rồi.

Quay đầu...

Nhất định phải quay đầu lại, phải bỏ chạy...

Chỉ cần có thể tránh thoát một kiếp này, nó đã nghĩ được hơi thở lãnh chúa yêu thú. Nàng đã thức giấc rồi, nếu chạy đi tìm nàng, nhất định tên nhân loại này không có khả năng sống sót. Đế vương chung quy vẫn là đế vương, chạy trốn kỹ năng vẫn là bá đạo không thua kém tiến công năng lực, chỉ cần nó muốn thì hầu như chẳng có bất kỳ pháp sư cường đại nào trên thế giới có thể ngăn cản.

Rục rịch chuyển đầu, cả một thêm lục địa đột nhiên quay ngoắt ngược lại, dự định lao đầu thẳng tấp về Kỳ Liên Sơn phương hướng.

Cái thân ảnh cực mệnh nặng nề này của Băng Ngưu quay lưng lại tìm cách trốn đi khiến Mạc Phàm đứng ngây ra đó nhưng không khỏi phì cười.

Chạy sao...!?

Lôi của ta không sợ nhất chính là bỏ chạy!!!

"Bạo Quân chế tài!"

Rõ ràng Lôi ngục kia đã sở hữu thuộc tính của Bạo Quân Hoang Lôi, dư uy lúc này đã để lại trên người Băng Ngưu Thú Vương lôi điện ấn ký, hẳn có thể tiếp tục sử dụng một tầng phụ hiệu của Hoàng quân ma lôi đây.

Tầng thứ nhất phụ hiệu, bạo quân chế tài!

Tại quá khứ so sánh với trung giai ma pháp đều hoàn toàn bất đồng, theo thời gian thăng hoa phát triển, Mạc Phàm sở hữu hai cái đại hồn lôi trân quý nhất, lại tương thích đồng bộ, liền chóng cường hóa lên loại này phụ hiệu.

Hắc ma lôi hoàng của Mạc Phàm nhất định không kém hơn bất cứ cái nào thiên chủng tồn tại, lại sở hữu Thần ấn tán dương chúc phúc, Bạch ngân chúc phúc, Hắc ám chúc phúc... mạnh mẽ ở Tà Thần cảnh giới so ra, cũng gọi là đỉnh nhất cảm chú phóng thích lực lượng đi.

Ấn ký sấm sét trên thân thể Băng ngưu thú vương đột ngột sáng lên, phá thể mà ra, hóa thành những đạo sấm sét thuần túy, len lỏi trong từng nhánh Bạch Ngân, nương theo phiến lá cuốn quân quanh chần chịt khắp cơ thể to lớn kia. Trong lúc nhất thời, Bạch Ngân trong suốt mơn một nổi lên hai tuyến gân điện tại, một luồng huyết sấm, một luồng hắc thương, để cho cả tổng thể hóa thành hồi hồi hơi thở lôi chớp thiên biến vạn hóa, cuối cùng hóa thành vô số từ vong quang sáng quay chung quanh tại Băng Ngưu bản thân, triệt triệt giữ chặt nó lại lơ lửng ở thiên không chân trời.

Luyện ngục ma lôi vốn sở hữu thôn phệ lôi nguyên tố cực kỳ mạnh mẽ, ăn sâu vào Bạch ngân đồng dạng muốn chuyển hóa tinh hoa nhật nguyệt thành chất dinh dưỡng. Mà ở cái khía cạnh này, tự nhiên Thần phú Mạc Phàm triệt để phát huy ra cảnh giới!

“Roẹt roẹt roẹt roẹt ~~~~”

Trên mấy trăm dặm mô tuyến Băng Ngưu thú vương, dù cho bản thân hung thú đế vương là cực hạn thô tính cùng băng tính, nhưng hết thấy tinh hoa đều

như cũ chuyển hóa theo Bạch Ngân trở thành Lôi nguyên tố, lôi nguyên tố hình thành dĩ nhiên đều bị Luyện Ngục Ma Lôi thôn phệ.

Côn Lôn thiên địa bỗng chốc xuất hiện một cái kén dung lôi to tướng giữa trời, không ngừng thôn phệ lấy vị Côn Lôn đế vương bên trong.

Tại đó, những lôi bố này điên cuồng xuyên qua lớp vảy giáp bảo vệ của Nguru vương, oanh kích, công phá vào bên trong nội tạng, huyết dịch khiến nó điên cuồng co giật trong thống khổ, trong lúc nhất thời nó đã bị tê liệt hoàn toàn.

Mặc dù uy lực không có tích tụ đến mức nhất lôi tất sát, có khả năng bỏ đời Hung Thú ra làm hai, nhưng trước sự công kích điên cuồng dồn dập của Bạo quân chế tài cùng Bạch ngân đan xen, vô luận con Băng nguru thú vương này lớp vảy có dày bao nhiêu đi nữa, có cứng đến đâu chăng nữa, lúc này chỉ có thể nhìn thấy trong ánh mắt nó hoàn toàn lộ ra sợ hãi cùng kinh hoàng tột độ, cái khí thế cao cao tại thượng coi trời bằng vung như lúc ban đầu cũng đã biến mất, trái lại chỉ có mấy phần la hét thất thanh, khiến mọi sinh vật đều run mình cảm cập.

“Hồng hồng hồng ~~~~~”

Thân thể khổng lồ của nó kịch liệt gãy dựa, va vào hết ngọn đồi này đến thung lũng kia bình nguyên, nhưng lúc này xung quanh nó đã biến thành một cái lôi đầm luyện ngục, hàng loạt hắc ma lôi đang xâm xé, chui sâu vào bên trong lục phủ ngũ tạng cùng xương cốt huyết mạch, từng lớp da thịt của nó bong vỡ ra, huyết dịch chảy xuống cũng bị những tia sét thiêu đốt tan thành khí thể, mang đến một màn thảm quyết tra tấn vô cùng kinh sợ, lớp vảy cứng rắn như kim cương bất hoại lúc này cũng đã rơi rụng rách nát đến toàn bộ.

Sinh mệnh dai dẳng đến đâu, dù cho là đế vương đi chăng nữa, cũng phải có điểm dừng. Mà tại Nguru vương lúc này, hết thấy thống khổ cùng cực cảm thấy được sự sống đã và đang từng khắc chậm chạp trôi dần về cuối...

"Lân này ngươi có thể chết được rồi!!"

Hắn đối với Băng Nguru thú vương là không có nửa điểm thù hạ lưu tình, tay phải cầm lấy Lôi Ngục Ma Kiếm giờ lên, một đạo lôi điện khổng lồ từ trên bầu trời đen như mực giáng xuống thanh này hắc huyết cự kiếm. Hắc lôi thuộc tính nồng đậm không ngừng toả ra trên không trung. Khí thế từ địa ngục che lấp thiên địa đang tụ hội trên lưỡi kiếm nhìn thấy mà giật mình.

Lân này Mạc Phàm vung tay dùng toàn bộ lực lượng phóng thẳng Lôi kiếm xuống dưới, không gian trên đường đi của thanh kiếm trong lúc nhất thời vặn vẹo rơi vào một mảnh loạn lưu chớp giật, giống như một cơn bão khổng lồ chứa đựng sấm sét từ vong đang rơi xuống từ trên bầu trời.

Băng nguru thú vương nhìn thấy lôi kiếm kia thùy thiên mà xuống, nó cảm nhận được rõ ràng ý vị từ vong mãnh liệt đang tới gần.

"Grừuu~"

Nằm tại tro tàn đại địa, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng yếu ớt, nó cũng chẳng hề đối với kẻ địch sát ý nảy sinh gì nữa rồi, đại khái không còn khả năng phản kháng.

“Cạch”

Đột nhiên, ngay trước một thước tất sát cuối cùng, Mạc Phàm dừng tay lại, hắn nhìn qua Quan Ngư vị trí, đem ý niệm thả ra, nội trong một hô hấp đem Quan Ngư tiến sát lại gần.

“Quan Ngư, cái này cho ngươi...” Mạc Phàm nhìn thẳng vào mắt Quan Ngư nói rằng, hắn quay cán thần khí lại đưa về phía trước.

Hai mắt Quan Ngư tại hành động như vậy, lập tức đỏ chót một màu, rung rung lên không giấu nổi cảm xúc được, giọng nói nghẹn ngào phát ra.

“Ngươi... ngươi thực sự cho ta cơ hội sao?”

Mạc Phàm kiên định trên con ngươi, nhẹ nhàng gật đầu nói:

“Ta cảm thấy cái nhất kết liễu này, ngươi sẽ muốn ra tay hơn!!”

...

Quan Ngư không có nói thêm gì nữa, hắn không có từ chối Mạc Phàm đề nghị, nhanh chóng nắm lấy Hồng Ma Hữu Kiếm được giao. Mà tại Hồng Ma Hữu Kiếm, đây cũng không phải là lôi tinh được chương không tạo thành, nó là thần khí Luyện ngục, không phải là ai cũng có thể cầm được trừ khi chủ nhân của nó phóng thích chấp thuận.

Quay đầu lại, ánh mắt của Quan Ngư lăm lăm nhìn chăm chăm lên Băng Nguru thú vương hơi thở yếu ớt dưới chân mình, trong lòng sục sôi nghẹn ngào:

“Quốc phủ thành viên, Nam Giác tri lễ... Quốc phủ thành viên... Quan Ngư nhận lễ!!”

Hét to lên một tiếng dữ dội, Quan Ngư mạnh mẽ cầm Hồng Ma Hữu Kiếm giáng xuống người thú vương.

Đề trong cái khoảnh khắc đó, cơ thể vị đế vương Côn Lôn giống như có một tầng không gian áp súc đè lên, chẳng những không thể di chuyển mà dường như còn bị hút ngược về phía lôi kiếm kia.

Tiếng kêu thảm thiết của Băng ngưu thú vương vang lên, Hồng Ma Hữu Kiếm đã xuyên thấu qua lưng của nó cắm thẳng vào mặt đất, thân thể khổng lồ lúc này gần như bất động, chỉ có thể đứng đó mặc cho vạn lời từ uyên tàn phá cơ thể. Lần thứ hai trong đời, nó cảm nhận được chân chính từ vong đang chực chờ trước mắt, nhưng là hoàn toàn bất lực.

Băng ngưu thú vương sau một hồi co giật, cũng đã hoàn toàn bất động, toàn thân thể thêm địa tan rã ra, hóa thành bùn nhún thấm vào nguyên sinh Côn Lôn thánh địa, tiếp tục vòng đời làm thổ nhưỡng đất đai...

Nó chết rồi...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thu hết

Băng Ngưu Thú Vương như thế nào cũng không thể hiểu nổi, làm thế nào mà bên trong nhân loại yếu ớt thể chất kia lại có thể tồn tại cá thể phát ra năng lượng khủng bố như vậy, điều này căn bản là nó trước đây chưa hề gặp và bây giờ lại chẳng thể tưởng tượng ra được.

Trước mắt mình cảm nhận tà quang tuôn ra dữ dội từ người đó, nó thậm chí không để ý lấy Quan Ngưu một khắc nào, toàn bộ chỉ trừng trừng về mặt sợ hãi, tạc lòng tạc dạ ghi nhớ tên nam nhân tóc trắng. Nhất là luồng hơi thở giết chóc khủng bố kia, tàn ác, đầm huyết, còn nặng nề mùi tể đàn u ma, đừng nói chỉ loay hoay một phạm vi nhất định, mà cái này còn là ảnh hưởng toàn bộ thiên nhiên.

Yêu vương ngưu tộc xác định đã hoàn toàn từ vong, hai mắt nó chết trong kinh hãi chưa kịp nhắm lại, thân thể từng mảng từng mảng to lớn như thung lũng nguyên sơn tan rã thành bùn rớt xuống, thấm thấu vào bên trong thêm địa, đại khái hầu như đều đã mục nát qua mấy hồi diệt lõi phá hủy rồi. Phía trên cao, Mạc Phàm ban nãy giẫm lên cơ thể Băng ngưu cũng từ từ tại không trung đáp xuống, có chút giống với cảm giác một thánh nhân hạ phàm.

“Xộc xộc xộc ~~~~”

Tiểu Nê Thu trước ngực Mạc Phàm đột nhiên phát ra một chùm ánh sáng rực rỡ như đom đóm, cũng đã lâu lắm rồi hắn mới thấy lại đáng vẻ thêm thường kia, càng kể từ khi đột phá tới Tà Thần biến hóa, hắn chẳng còn hứng thú ý tới công việc thu nạp hồn phách này.

Thời điểm ban nãy tại thuần sát yêu ma cấp vô địch quân chủ, căn bản Mạc Phàm còn chẳng quan tâm Tiểu Nê Thu là thu thập được bao nhiêu.

Nhưng cái rung lắc hiện tại dĩ nhiên không giống, là một cái hồn phách của sinh vật cấp đế vương a!

Đối với Mạc Phàm, càng là đế vương sinh vật đầu tiên mà hắn tự tay thu nạp được. Làm sao không thống khoái đây.

“Tê tê tê tê ~~~~”

Xác của ngưu vương dĩ nhiên lại nổi lên từng chùm ánh sáng tương tự, toàn bộ quang mang biến thành những đường viền bao bọc xung quanh thân thể khổng lồ của nó. Tiểu Nê Thu thích nghi bắt đầu công việc thường lệ của mình, dẫn dắt hồn phách của ngưu vương tách khỏi thân thể.

Đế vương chung quy vẫn là đế vương, không chỉ thân thể cùng lực lượng cường đại, ngay cả khi chết đi rồi thì hồn phách của chúng vẫn là bá chủ bên trong thế giới của những linh hồn, cực kỳ khó khăn để bắt giữ.

Mạc Phàm nhận ra được hồn phách của Băng ngưu thú vương đang cố gắng chống cự không để Tiểu Nê Thu hút vào, nhìn điệu bộ của nó nhất định là không cam lòng bị nhân loại nô dịch linh hồn rồi. Thậm chí, lực áp bách đế vương của nó vẫn như cũ vô cùng bá khí, tuy chỉ còn là một cái hồn khí lơ lửng, nhưng tựa hồ áp súc giống như một toà núi khổng lồ đang đè ép, đem thanh âm gào thét vang lên không ngừng, cố gắng phản kích ngược lại linh hồn của Mạc Phàm.

Mà Mạc Phàm cũng không phải lần đầu nhìn thấy hồn phách của yêu ma phản kháng như thế, tuy nhiên trước sự bá đạo của Tiểu Nê Thu, từ xưa đến nay chưa từng có hồn phách nào mà nó không thể chế phục, không bị hút vào bên trong.

“Ông ~~~~~”

Tiểu Nê Thu như một thói quen, đối với hồn phách chống cự phát ra một tiếng chuông ngân vang trong trẻo, một đoàn tia sáng màu lam hiện lên định bắn về phía linh hồn của Băng ngưu thú vương.

Chỉ là đột nhiên Mạc Phàm ngăn lại, đem một tia Tinh Thần cường hãn của mình đánh tan Tiểu Nê Thu lực lượng trước.

“Để cho ta đi...” Mạc Phàm nói rằng.

Lần đầu tiên Tiểu Nê Thu cảm nhận được cỗ lực lượng Mạc Phàm thời điểm, hắn tùy ý vung ra đã hất ngược lại được rồi, nhất thời bản thân cũng tự mình rung động lên, nhanh chóng trở về nguyên bản như trước, không có động tĩnh.

Bá khí mãnh liệt ập đến, hồn phách của Băng Ngưu Thú Vương liều mạng lao tới định xé tan hồn phách của kẻ nhân loại này ảo tưởng có thể cưỡng bức nô dịch linh hồn của mình.

Mạc Phàm nhìn thấy một màn này, nhưng trước sau như một vẫn giữ một thái độ dửng dưng, nửa miệng hơi nhếch lên lộ ra một cái nụ cười khinh miệt.

Đột nhiên, linh hồn Ngưu vương co giật mãnh liệt, mới vừa rồi còn đắc ý điều võ giương oai tấn công vào thế giới tinh thần của Mạc Phàm, vậy mà bất ngờ sợ hãi gào rú một tiếng, cũng không rõ nó rốt cục nhìn thấy hình ảnh gì đáng sợ, cả người loay hoay kinh hãi muốn quay đầu bỏ trốn.

Nhưng con chuột... à... con trâu đã tự chui đầu vào rọ, Mạc Phàm chắc chắn sẽ không để nó xông mất. Tám toà hồn son là giống như tám cửa giam linh hồn, bủa vây phong toả hoàn toàn lối thoát, từng tia máu huyết mực hoá thành những sợi dây xích trời tà dị, lối kéo ngưu vương quay ngược trở về.

Hồn phách Băng ngưu thú vương có chút hối hận rồi, không nghĩ tới linh hồn của cái tên nhân loại này thậm chí cũng kinh khủng như hắc thực lực bên ngoài vậy, đứng trước mặt hắc mặc dù là chân chính đế vương đỉnh cấp nhưng cũng chẳng khác nào sâu kiến, tuy tiện cũng có thể khiến mình hồn phi phách tán, mãi mãi không thể siêu sinh.

Lại một lần nữa bất lực, cho dù có ra sức giãy dụa cũng chẳng thể nào thoát khỏi, hồn phách ngưu vương cũng coi như buông xuôi, từ từ thu nhỏ chỉ còn lại một đốm sáng u linh lập loè, ngoan ngoãn bay về phía mặt dây chuyền trước ngực Mạc Phàm.

Không phải tàn hồn!

Là đế vương cấp tinh phách!!

Mạc Phàm ánh mắt sáng lên mừng rỡ, đây là một cái tinh phách giá trị liên thành a.

"Tiểu Nê Thu ngoan, đừng thu lấy tinh phách này, chúng ta suy tính thấu đáo". Hắc đối với Tiểu Nê Thu nói.

Tiểu Nê Thu dường như hiểu ý của Mạc Phàm, dù sao hồn phách kia lần này cũng là do hắc chế phục, nó cũng không có lại đi tham lam nuốt lấy tinh phách nữa mà giúp Mạc Phàm bảo quản ở trong người của mình.

Cái quan trọng nhất chiến lợi phẩm, đã thu thập xong. Mạc Phàm nhẹ nhõm nhìn dạo một vòng xung quanh.

"Đây là cái gì?" Hắc chỉ tay về phía bãi thêm thi thể yêu vương nói ra.

Quan Ngư một bên cũng ngoảnh sang ngó ngó, rồi đáp lại: "Người nói là những tảng trụ giống thân cây màu bạc đằng đó?"

"Không sai, ta nhìn thấy chúng còn sót lại từ thân thể kia rã tan đến".

"Rất giống với gân chi của Băng Ngưu thú vương, ta đoán vậy". Quan Ngư trả lời, hắc cau mày lại đi đến gần hơn để quan sát.

Mà ở gần nhất vị trí, tiểu Mei từ lúc nào đã nhẹ nhàng phía thiên không vung cánh đáp xuống, nàng đem bàn tay của mình gõ con cốt lên mảnh trụ bạc kia vài cái, xong khuôn mặt không giấu đi vẻ hài lòng hướng qua Mạc Phàm nói:

"Hi, vận khí thật tốt, chính ra Băng ngưu quả thật sở hữu tự chi đại địa trong người!!"

"Tự chi đại địa lại là cái gì?" Mạc Phàm tiến lại hỏi.

"Tỷ phu, ta hỏi người một điểm, giả sử một cơ thể to lớn như nguyên sinh ốc đảo vậy, trông rất rất to lớn, nặng nề, nhưng ngược lại vô cùng nhanh nhẹn, linh hoạt thì bộ phận nào thật cần thiết, coi như cứng rắn nhất?" Tiểu Mei đặt ra câu hỏi.

Mạc Phàm loáng thoáng nghe xong, trong đầu hình dung lại một lần hình ảnh Băng Ngưu, rất nhanh đã hắc hớn hờ phản xạ cất lời:

"Sừng, cái sừng trên đầu chính là tinh hoa của nó!!"

"Hả?" Tiểu Mei vẻ mặt lạ lùng trơ ra.

"Xương cốt..." Quan Ngư xuất hiện sau lưng, nhỏ giọng nhắc nhở kể bên tai hắc, ngay khi Mạc Phàm vừa dứt lời.

Tự nhiên thấy đáng về kỳ lạ này, Mạc Phàm tỏ thái độ nghi ngờ, không hiểu lắm ý đồ của Quan Ngư, một mặt vẫn khó hiểu hắc đề cập vấn đề gì, cuối cùng nghiêng đầu qua hỏi lại:

"Người tại sao lại nói nhỏ vậy, mà xương cốt là sao, ý người có phải những cái sừng đó!!"

Thở dài một cái, Quan Ngư lần nữa dùng thanh âm nhỏ nhẹ nói rằng, ánh mắt hắc thủy chung già nua vẫn giữ điềm đạm nhìn về Mạc Phàm.

"Là xương cốt đó..."

Tuy là vô cùng thấp bé tiếng động, nhưng tiểu Mei bên kia dĩ nhiên nghe được, nàng tự này giờ vẫn đang khúc khích cười cười tỷ phu của mình, càng hơn

hở hơn với thái độ Quan Ngự.

Mạc Phàm ý thức tiểu Mei đang cười, hần cau mày lại nói:

“Quan Ngự, rốt cuộc ngươi muốn nói gì, đừng lằng nhằng như vậy, có phải bảo cái sừng kia là xương cốt Băng Ngự thú yêu?”

...Bực vỡi thần kinh nhẩn nhẩn...

“Mạc Phàm, ngươi có sừng không?” Quan Ngự xòe ra cái nụ cười râu ria đầy khinh bỉ nói.

“Ta không!”

“Thế cầu tạp nhà nó, giả sử ngươi biến to ra, liền có khả năng mọc sừng sao? Mặc cái gì một cơ thể to lớn mà linh hoạt lại liên quan tới cái sừng!” Quan Ngự không nhịn được nữa, quát to.

Khoái hảo với tình huống này, tiểu Mei ha hả cười to theo dõi, nàng nói:

“Tỷ phu, trường thôn chắc này giờ đối với người phải ngưỡng mộ lắm, liền nhắc nhở một ít để không làm mất mặt”.

Minh bạch ra câu trả lời, Mạc Phàm bụng dạ có mấy phần còn còn nổi bọ lên, cũng là chính mình hấp tấp không nghĩ thấu đáo tình huống, càng không nghĩ tới Quan Ngự, kẻ này hôm nay nhưng lại có ý tưởng nhắc nhở mình.

“Ha ha, ra vậy, là xương cốt, là xương cốt!” Mạc Phàm cười cười vỗ vai Quan Ngự nói.

Quan Ngự khuôn mặt đều chẳng buồn cất thêm lời nào nói với Mạc Phàm. Vốn dĩ ít phút trước, trong con mắt đầy rẫy sự ngưỡng mộ, thậm chí là tôn trọng đặc biệt, nhưng rất nhanh, mèo... vẫn hoàn mèo...

“Xương cốt của Băng ngự thú vương, chính xác là tủy cốt của nó, chắc hẳn có liên quan đến Côn Lôn thánh sơn nằm ở đại mạch lục địa, là nó ngâm mình thời gian lâu như vậy chiếm giữ tiện nghi tinh hoa, liền hình thành cổ gắn kết siêu bền, liền kết cái mảnh xương cốt lại với nhau, trên thực tế là lý do chính khiến nó đột phát được bản chất thân thể. Hay nói rõ ràng hơn, khối xương cốt này đại biểu vô cùng quý hiếm, không thua gì tinh phách đế vương giá trị!” Tiểu Mei đối với những vấn đề này vẫn là phi thường am hiểu.

Nghe đến đây Mạc Phàm miệng mồm đều toạc ra hết rồi, cái này không phải nói, đem bán hết thảy mớ này đi, chính mình khả năng muốn giàu nhất nhì cái Trung Hoa cũng được.

“Nhưng mà làm sao con trâu kia to lớn như vậy nhưng tủy cốt của nó liền chỉ có vài mẫu như mấy thân cây cổ thụ thế này?”

“Tủy cốt chỉ là phần rất nhỏ gắn liền khác khớp xương trọng yếu, người xem, có thể trước vạn cân lôi điện vẫn không bị phá nát ra như những mảnh xương khác”. Tiểu Mei cười nói.

“Vậy là nói, nó hoàn toàn chịu đựng được lôi kích của ta sao?”

“Không hẳn vậy, nếu người đem Hồng Ma Hữu Kiếm trực tiếp bổ xuống, nhất định sẽ đứt!”

“Há, thu... trước tiên thu hết đã, ngươi đi một vòng kiểm tra, nhất định đừng chừa lại cái gì...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tây Hải thành sân bay

Bầu trời đã dần dần rạng sáng, khoảng bốn giờ địa phương, công việc thu dọn sạch sẽ nguyên khối tủy cốt của Băng Ngự thú vương coi như đã hoàn thành.

“Đi thôi, lại tiếp tục tìm lão Ngải!” Mạc Phàm nói rằng.

“Mạc Phàm, trận chiến vừa rồi ngươi đã gây ra chấn động rất lớn, ta tin rằng một khoảng thời gian ngắn nữa, những sinh vật càng nguy hiểm hơn sẽ mở đến đây, chúng ta có nên hay không tạm thời trở về thành, lập ra một kế hoạch chu toàn hơn để có thể kế tục tìm kiếm?” Quan Ngự hỏi lại.

“Chúng đến bao nhiêu, ta giết bấy nhiêu!” Mạc Phàm cười cợt nói ra.

Lời nói vậy khỏi phải nghĩ cũng thấy sắc mặt Quan Ngự không vui, hần tiếp tục ngao ngán gằn giọng:

"Người căn bản không hiểu, Côn Lôn yêu quốc này yêu thủ đêm không hết, mặc dù người mạnh vượt xa tưởng tượng của ta, nhưng kể cả người có tiêu hao hết ma năng hay bào rút sinh lực đến kiệt quệ cũng không có khả năng giết chết toàn bộ, huống chi Côn Lôn yêu quốc không phải chỉ có một con đế vương tồn tại. Côn Lôn có thể sừng sững đứng giữa thiên địa mấy vạn năm như vậy tuyệt đối là tồn tại những sinh vật mạnh mẽ còn vượt xa con Ngự vương kia".

Mạc Phàm im lặng nghe Quan Ngự diễn giải xong, cơ mặt run run lên bật cười to hơn:

"Ta chỉ hào sảng nói khuây thôi, đồng học lâu năm như vậy, lẽ nào người còn không rõ bản tính của ta, quốc phủ Mạc Phàm này nổi danh nhất là tính tình trầm lặng, suy nghĩ thấu đáo, không hề bốc đồng. Chúng ta cứ vừa chém giết vừa tìm kiếm, bứt dây động rừng, không phải ta phong cách a".

Thà không nói, nghe xong lời lẽ này bao biện của hần, cả Quan Ngự và Tiểu Mei đều không giấu được tia ánh mắt khinh bỉ.

Nổi danh nhất là tính tình trầm lặng, suy nghĩ thấu đáo!?

Lại còn không bốc đồng?

Có chó nó tin!!

Khốn nạn nhà người... lúc này không phải còn hùng hổ lao thẳng vào quật nhau với con trâu điên khổng lồ kia, liền tự ý quyết định mọi chuyện a.

“Liu liu liu liu liu ~”

Màn trời đột nhiên bùng bùng lên ánh hồng đỏ chói từ phía Tây hướng tới, trùng xuống một cái cổ hồng quang phi thường to lớn, như cực trần Côn Lôn vậy. Nó khủng bố đến nỗi, bao quát trên trăm ngàn cây số diện tích này đều vì vậy mà muốn thông xuyên qua, nhuộm màu tẩy rửa.

Sát khí giết chóc, điên cuồng không ngừng lan tràn khắp không gian, cho dù là Mạc Phàm cũng không biết tàng huyết sắc trên ào ào phía kia chân trời là loại gì. Cho dù là bản thân mang ác ma huyết mạch, Tà Thần thánh đế, hần cũng có chút bị giật mình, không rõ ràng được năng lượng đang lan tràn ở phía Tây này rốt cuộc khủng bố đến đâu, giả định nó hoàn toàn bộc phát ra, tất nhiên sẽ là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần a!

Một màn này bùng bùng lên, đặc biệt để vạn yêu đế quốc chấn động, vạn vật thức giấc, bao quát Kỳ Liên sơn, Côn Lôn Thánh Sơn địa điểm bọn hần đứng, Mộc Cách sơn, Bạch Đằng sơn hay Minh Lang sơn bên trong nhân loại.

Đây chính là vốn liếng thực sự của Côn Lôn đế quốc sao!?

Lẽ nào một cuồng ma nào đó sau khi cảm nhận được Băng ngưu thú vương cái chết đã dùng dùng nổi giận, phát tràn yêu khí lăm lệt này!?

“Đó là Kỳ Liên Sơn phương hướng...” Quan Ngự giật giật khóe miệng, thất sắc nói rằng.

“Từ đây đến đó bao xa?”

“Dưới điều kiện không có bất cứ phương tiện nào di chuyển được ở Côn Lôn Thánh Sơn, lấy ta tốc độ phi hành cũng ít nhất phải mất một đến hai tuần. Người... lẽ nào...” Quan Ngự nhỏ giọng nói.

“Sắp xếp vài ngày do thám tiếp động tĩnh ở đây, nếu không tìm thấy lão Ngải, chúng ta rất có thể phải đến Kỳ Liên Sơn một chuyến, ước lượng hai ngày thời gian là đủ!” Mạc Phàm nghiêm túc nói.

Quan Ngự muốn thốt ra lời lẽ đó nữa, nhưng trong lòng lại không ngừng nghĩ đến Ngải Giang Đồ, hần cũng bật sùng sục lên ý chí quyết tâm của mình.

"...Thôi được, vậy cứ làm theo lời người, ta sẽ liên lạc với toàn bộ thám báo pháp sư trong thành đi thu thập tin tức, nhất định vẫn có hi vọng, mong rằng đội trưởng sẽ bình an vô sự".

Mạc Phàm nhìn thấy vẻ mặt Quan Ngự hơi dăm chiêu, lập tức thắc mắc:

“Người định nói gì với ta phải không?”

“... Cảm tạ người, Mạc Phàm.”

“Vi ta cho người cơ hội trả thù cho Nam Giác sao?”

“Không, vì người một lần nữa cho ta được sống, trả lại ta cái ý chí quyết tâm năm đó... cái mà ta đã bị đánh chết đi từ ngày hai người họ vì ta biến mất...”

.....

.....

Cách Tây Hải thành cứ điểm khoảng trăm km về hướng Đông Nam.

Sau nhiều lần thương thảo nghị định cùng hợp hành quyết định, chính quyền mấy huyện tỉnh trực thuộc đã lựa chọn cấp giấy phép khai mở tuyến sân bay Hà Thiên.

Dù chỉ là sân bay quốc nội, không trực tiếp đón nhận quốc tế giao thương, nhưng phi thường cũng mở ra nhiều phương diện buôn bán, nhập cư, xuất cư ở địa phương khu vực, dĩ nhiên cũng kéo theo tình trạng có phần đông đúc nhộn nhịp, đôi khi quá tải.

Tại nhà ga, có ba cái thân ảnh, một nam hai nữ đang tiến hành làm thủ tục bay đi.

Một nam nhân da sẫm màu toát lên vẻ cương nghị rắn rỏi, đôi mắt lạnh lùng vô hồn đang bước đi bên cạnh một cái nữ nhân tóc màu nâu, đôi mắt hẹp và dài, thân sắc có vẻ như không được tốt lắm, khuôn mặt căng lộ lên vẻ xanh xao, thật giống đang run rẩy vì thời tiết lạnh buốt ở nơi này địa phương.

Mà đang đồng hành cùng bọn họ là một cái nữ tử từ từ trên xuống dưới khoác lên một bộ bạch y, một nửa mái tóc bị che khuất bởi mũ len dài trùm kín nửa đầu, nửa còn lại là một màu tóc trắng như tuyết, dáng người xuất chúng thướt tha, nàng cầm trên tay tấm thẻ hộ chiếu căn cước kèm một cốc cà phê cao nóng hổi. Bước chân nàng thanh thoát, tựa hồ không phát ra dù nửa tiếng động rất nhỏ nào, chiếc váy trắng dài che kín dưới chân, không rõ được là nàng đang bước đi hay là đang bay là là trên mặt đất, đại loại giống như một vị thần tiên nữ tử vừa từ thiên giới hạ phàm, tuyết phong cốt cách sở động lòng người.

“Cạch~~”

Bất thình lình ở đâu có một hành khách đang vội vã, vừa từ không lưu đáp xuống, cuống cuống kéo vali chạy ngang đụng vào người mỹ tuyết nữ nhân, rơi cả tấm hộ chiếu và cốc cà phê xuống đất.

Màu sữa nâu từ trong cốc chảy ra, nhanh chóng thấm vào hộ chiếu ở bên cạnh, thậm chí còn lem tem bết vệt lên chân váy trắng đất tiền kia.

“A... xin lỗi, xin lỗi, người có sao không?” Nam nhân hành khách nói khách vội vã cất lời, một tay đỡ lấy mỹ tuyết nữ nhân, nàng nhưng bị va chạm cũng là suýt chút nữa té xuống đất.

Hai người đồng bạn còn lại không có nói gì, bao quát chỉ có nam tử da ngăm đen một tay còn lại, kéo mỹ tuyết nữ nhân đứng thẳng lên, ánh mắt không chút nào ngó ngang vị hành khách trẻ tuổi kia.

“Thật ngại quá, là lỗi của ta, ta nhất định sẽ trả đáp...” Nam hành khách thái độ vẫn rất căng thẳng, hẩn cúi người xuống, nhặt căn cước hộ chiếu của vị bạch y nữ nhân kia lên, đồng thời cũng cầm cốc nước đổ trên tay.

“Không có việc gì, trả ta là được”. Bạch y nữ nhân nhanh tay lấy lại tấm hộ chiếu từ vị hành khách, nàng cũng không đếm xỉa đến cốc nước đổ còn lại trên tay hẩn nữa.

Chỉ là ánh mắt nàng có chút bất đồng vài giây trên gương mặt vị nam nhân hành khách kia, nàng tiếp lời mình:

“Người không phải là người Trung Quốc?”

Nam nhân này là một cái thanh niên tóc màu vàng, dáng người cao ráo, sở hữu gương mặt có tỉ lệ khá đẹp, sống mũi cao cùng đôi mắt sâu, màu lục biếc đặc trưng. Hẩn mặc trên mình bộ vest xám vô cùng lịch lãm được phối với đôi giày tây đồng điệu, nhất nhất là bộ dạng y hệt Âu châu quý tộc. Mà loại này so với người Trung Quốc thuần cư, tự nhiên những điểm cũng thực sự nổi bật, nói là có thể thu hút phái nữ ngay từ cái nhìn đầu tiên cũng không quá.

“Chưa hẳn, trên thực tế huynh trưởng của ông ngoại ta xuất thân từ miền Bắc Hoa Hạ.” Tóc vàng nam nhân lúc này mới dịu lại được vẻ mặt căng thẳng xuống, cười cợt nói.

Nhận thấy ba người bọn họ nhìn mình với ánh mắt tò mò mơ hồ, không có trả lời lại, tóc vàng nam nhân thở dài, nói rằng:

“Àn, ta không phải người Trung Quốc, tên ta là Bee, sinh ra ở Ý, chỉ đến đây du lịch.”

“Người đến từ vùng nào nước Ý?” Nữ nhân tóc nâu trong nhóm ba người đột nhiên cất lời.

“Thành phố tượng trưng cho tình yêu, Venice!!” Bee tỏ ra thích thú khi có người nhắc đến quê hương của mình.

“Venice, cái tên thật buồn cười, người đã từng đến đó sao?” Nam nhân da ngăm nói với vị nữ nhân trong nhóm.

“...Chuyện quá khứ rồi.” Nữ nhân tóc nâu thanh âm nhỏ dần rồi quay mặt đi, không muốn tiếp tục câu chuyện.

“Sân bay Hà Thiên chỉ có chuyến nội thành, các người là từ thành phố khác ghé sang sao?” Bạch y nữ tử tay chỉnh chỉnh lại y phục mình, nói rằng.

“Là Tam Dương Thị.” Bee nói rằng.

Bạch y nữ tử không biết sao lại tỏ ra đặc biệt thích thú với du khách nước ngoài như vậy, nàng nở nụ cười ôn hòa hỏi tiếp: “Cảm thấy thế nào, ở đó nào nhiệt không?”

“Rất náo nhiệt, dân cư ở đó vô cùng đông đúc nhưng lại rất hiếu khách, ta còn chụp không ít bức ảnh lưu niệm lại cùng bạn xứ.” Bee thoải mái nói.

Sau Ma Đô sự kiện, cơ cấu hình thành kinh tế Trung Quốc nhưng đã hoàn toàn thay đổi, liền trọng điểm kinh tế về dịch vụ được tái thiết chuyển qua Đế Đô, Cổ Đô cùng long mạch mới nổi là Phi Điều thị, hay còn biết như Phàm Tuyết trấn.

Mà ở mặt khác, Đông Hoàng Ma Đô bài danh còn đóng góp vai trò không nhỏ trong thu hút du lịch phát triển, nay trọn vẹn đều được thượng viện dồn tâm huyết lên bài danh xếp ngay sau, Tam Dương Thị. Hiệu quả tới cũng thật mau, trong vài năm ngắn ngủi, Tam Dương Thị chính thức trở thành đại mạch dân cư, dân số xếp vào một trong số địa phương đông nhất trên cả nước, thậm chí có hơn vài triệu lượt khách du lịch ở mỗi tháng.

“Vậy nói, ngươi thật rất thích những nơi náo nhiệt, ngay cả quốc gia của ngươi?” Bạch y nữ từ ním môi lại, trên người nàng toát ra một vẻ quá đỗi thánh khiết buông xuống, để cho cả Hà Thiên sân ga đều như muốn bị thu hút vào vậy.

Bao quát cả vị hành khách Bee kia, tuy rằng là lần đầu gặp gỡ, lại lớn lên ở quốc gia thuần túy du lịch, không thiếu hương sắc tuyệt trần nữ tử, nhưng trọn vẹn đặt trước tầm mắt hẳn lúc này, giống như ở một cấp bậc khác hẳn vậy.

“Ha ha, phải phải, à ta nói, hay là để ta chi trả chuyến bay này cho ba người, xem như đền bù tổn thất.” Bee áy náy nói rằng.

“Được”. Bạch y nữ tử không có làm giá từ chối.

“Ta qua kia thanh toán rồi đi có chút việc, tạm biệt các ngươi. À mà tiện thể, có hay không cho ta biết cách xưng hô?” Bee nói rằng.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau sao?” Bạch y nữ tử hai mắt có vẻ tò mò.

“Làm sao đây... , ta cũng chỉ mơ hồ hi vọng.” Bee nháy mắt một cái, cười khỏ nói rằng.

“Ha ha, cứ gọi là Phi Tuyết, hai huynh muội bọn họ là Chu Trúc cùng Chu Đình”. Bạch Y nữ nhân thích thú nói.

"Bye bye, có duyên sẽ gặp lại... à các ngươi là pháp sư sao, thực lực thật kinh khủng đấy!" Bee vẫy tay nói rằng.

Phi Tuyết cũng không có đáp lời, nàng chỉ là thoáng nhìn một chút nam tử tóc vàng kia, vẫy vẫy cười cười theo, rồi cũng không có lưu ý nữa, kế tục cùng hai người hướng về sân bay của Tây Hải thành đi tới..

Tặng đầu

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Ma pháp sư thì làm được gì?

Mùa hè năm nay thời tiết không còn cái cảm giác nóng bức nữa, nếu không muốn nói mang mấy phần ôn dịu, mát mẻ. Các nữ tử pha trà, trời còn chưa sáng cũng đã bắt đầu công việc, mang theo nước sương bình minh, những trà hạ này thậm chí có thể so với cuối thu càng thêm hương thuần say mê, thường thường được các nhân sĩ chịu uống trà nhất và yêu trà nhất hoan nghênh.

Nổi tiếng nhất ở đây có lẽ là trà hồng sâm. Thiên địa tạo hóa ban cho, nhân sâm sinh trưởng đặc biệt vô cùng giàu dinh dưỡng, từ lâu đã trở thành mặt đặc trưng, đại diện quan trọng nhất, mang giá trị liên thành đối với con buôn khắp thế giới liền xếp ở vị trí rất cao. Không phải bình thường mà Triệu Thị mấy chục năm qua ở quốc nội gần như chẳng hoạt động mấy nhưng cổ phiếu ở thương nghiệp vẫn phi mã leo thang.

Cơ bản chính là họ nhắm vào tiêu biểu nhất mặt hàng, Hồng Sâm.

Đối với ma pháp sư, hồng sâm cũng coi như kỳ trân trị liệu, tác dụng phục hồi rất tốt trong việc ma năng duy trì cùng lâu dài chữa bệnh, hàn vết thương, càng phát huy vai trò hơn chính là việc Hoa Hạ không mấy sở hữu quá nhiều trị liệu sư mạnh mẽ, gần như phi thường hiếm thấy.

Còn nhớ lưu truyền vang danh khắp Trung Quốc: “Đông có hoàng bích Ma Đô, trung dung thương xá Tam Dương Thị, còn Hoa Hạ đại trấn là thôn Minh Lang”.

Trung dung thương xá Tam Dương Thị...

Cái bài danh thương xá chính là nói đến hai thứ trọng yếu nhất địa phương: một là Hồng sâm quốc nội, còn lại cái thứ hai là Phượng Hoàng cổ trấn.

Phượng Hoàng cổ trấn ngự tại Tam Dương Thị từ ngàn năm trước, được bao bọc xung quanh bởi sông Đà Giang êm dịu. Mà ở cái màu xanh ngọc bích phẳng lặng này, càng tô điểm cho cổ trấn thêm mê mẩn, lưu luyến hơn.

Dọc theo bên bờ sông là những ngôi nhà cổ, kiến trúc tầng tầng thời Tần Thủy dựng lên, có cao lâu, có cả chợ phiên, cũng có thể là thành Bắc Môn, là hình ảnh người dân địa phương giặt giũ, rửa rau bắt cá, cười cười nói nói, còn bọn trẻ không ngừng bàn tán với nhau về chuyện nọ chuyện kia. Cứ việc chỉ ngồi thuyền hay đi bộ dọc bờ sông, bất kỳ ai cũng có thể cảm nhận được về yên bình, tuyệt đẹp nơi đây, như là thiên giới mộng cảnh vậy.

Phía nam thành, trên cầu Vụ Kiều, ở đâu đó vang lên một ít âm nhạc, loại giai điệu khá du dương như ai đó gảy đàn truyền đến cực xa. Bên đó có một nhóm thanh thiếu niên trẻ tuổi tụ tập lại, quay quần bên lão ông gánh hát đang mượn nhạc cụ tì bà cùng ông tranh để gieo vần, ngày hôm nay hẳn là có lễ hội lớn tại trấn.

"Leng keng leng keng ~~~~~ "

Tiếng chuông bạc vang lên, lão sư Trần Khương lắc lắc ra hiệu cho đoàn học viên tập trung lại.

Chẳng là cách đây vài hôm, Minh Châu học phủ cùng Đế Đô học viện đồng thời bắt tay mở ra đề tài nghiên cứu sinh làm tiểu luận về khuẩn trùng cho khóa mới, năm nay dẫn dắt vừa hay lại chọn địa điểm tiên cảnh xứ sở nhất Trung Quốc này.

Đây một cái kính mắt, thanh niên đến từ Đế Đô mặc trang trọng nghiêng đầu sang chỗ này chỗ khác, chăm chăm đợi vị kia nữ tử kia đang mãi mê viết viết gì đó vào vở, hẳn lấy ra điện thoại di động ra, quan sát trực tiếp, quay lại hình, trong miệng thủ thủ cười cười.

Nàng với hẳn rõ ràng không đến từ cùng trường, nàng hẳn là đại biểu Minh Châu học phủ đi, mà Minh Châu học phủ lại là cái gì, đó chính là nhắc nhở người ta, mọi công dân Trung Quốc nhớ về Ma Đô nhấn chìm, hạo kiếp chấn động. Người con gái đó tựa hồ nhỏ nhắn nhưng thần sắc tỏa ra muốn áp đảo hầu hết sông Đà Giang vậy.

"Những tiểu tử ty ty trong hàng quán, trà đạo, thậm chí từ điểm cao lâu bên kia, trực tiếp người nào người nấy đều ngọc ngà chấn động, người nào không xinh đẹp, không kinh diễm đâu, mặc cho người chọn". Mập mập nam sinh đứng bên chầm chọc.

"Người thôi lăm, đừng có bốc mùi như vậy!" Nam sinh tên Cao Vu Chính mắng lại.

Hắn cũng không biết vì sao, người ta bề ngoài loại khí chất nhàn nhã cùng ôn nhu chân thực kia luôn ở trong đầu hắn.

"Mau chóng vào hàng, ta không phải nhắc lại!" Lão sư Trần Khương cất tiếng.

Lần này thanh âm mang ý nghĩa quy định hơn rất nhiều, mọi người dù bọn bề cá nhân xử lý, ai nấy đều nhanh chóng phui phui sạch sẽ, trước hết chạy đến ổn định hàng ngũ.

Một cái nho nhã nữ nhân, sợi tóc đen nhánh rủ xuống trên vai, sở hữu đôi con ngươi linh động xinh đẹp giống như họa ảnh trong tranh, đối với đám đồng học cùng lứa bên cạnh, có cao to lớn bé, có phần son đầy đủ chăm chăm, xuất hiện một nữ hài như thế trong đoàn dĩ nhiên sẽ làm người ta chú ý nhất, là mỹ dung tinh linh nổi bật.

Nàng dáng người đã thành thực, đều gọi nữ nang đến cái cảm nhạc rung động vị thanh niên, tay ôm vở vào ngực, nẩy nẩy từng bước tiếng vào hàng.

Linh Linh ngày hôm nay quả thật ăn mặc rất đoan trang, một cái áo màu kem, một cái áo khoác màu xám sọc có gắn phù hiệu Minh Châu trước ngực, váy ôm công sở cùng màu đến đầu gối, mắt kính gọng đen đều muốn lộ ra cái tri thức nữ nhân, nhưng như trước vẫn còn có chút long lanh xuất chúng.

"Xếp hàng đến trước lên trước, sao phải đứng đó chờ ta?" Linh Linh nói.

"Chúng ta Đế Đô học viện luôn luôn nghiêm khắc với bản thân, đạo sư giảng dạy về quy định hàng ngũ, nam phải nhường nữ, thấp bé đứng trước đều thành chuẩn mực". Cao Vu Chính thần kinh căng thẳng khi đứng gần Linh Linh.

"Vậy người nói nếu như muốn xếp hàng mua đồ ăn, dù cho nữ nhân đến sau đều sẽ được lên trước, hay nói cách khác nam nhân cao hơn người ở đằng trước đều phải lùi ra sau?" Linh Linh nói.

"A... việc này..." Cao Vu Chính cả người thẩn ra, không có đối biện lại được.

Nhưng Linh Linh cũng không coi đó vấn đề, nàng thoải mái tiến về trước đứng, mặc cho lời lẽ của mình phản bác hắn.

Cả bọn xung quanh bốn, năm cái nam trang ưu tú của Đế đô học viện đều đồng dạng trạng thái, từ hà hệ chứng kiến bạn của mình mất mặt, đến trong lòng có chút tê tê sợ sệt trước cái kia nữ nhân vô cùng lạnh lợi.

Bao quát Cao Vu Chính, hẳn đứng như trời trồng ở đó rất lâu.

"Đây là quy hoạch báo cáo, các người đã có vài hôm để tham quan, sính khảo, tại đây ắt hẳn đối với khuẩn trùng nhiều ít đều có kiến thức thành tựu!?" Trần Khương lão sư nói.

"Vâng!!!" Cả nhóm đồng thanh hô lên.

"Tốt, rất tốt, chốc lát nữa sẽ có kết quả đợt này xếp hạng. Các người đừng làm ta thất vọng." Trần Khương nói rằng.

Bề ngoài trông qua, vị lão sư này chỉ khoảng độ vừa chạm ngõ tứ tuần, khuôn mặt có chút phong trần sương gió, nhưng nhìn chung khá là phúc hậu.

Điểm nhận dạng rõ rệt nhất, ắt hẳn chính là khuyên, lão sư này trên dưới toàn thân thể, từ mũi, tai, cho đến hai tay đều có ít nhất hai, ba khuyên xỏ vào, tổng thể trái ngược với cái điệu bộ phúc hậu của hắn.

“Lão sư, ta có khúc mắc!” Đột nhiên một vị nữ tử trong hàng giờ tay lên muốn nói gì.

“Ngươi có khúc mắc gì?”

“Khuan trùng, dị trùng, côn trùng nhánh... bao quát nhiều loại nhuyễn trùng đều thần thần bí bí, đại đa số đều được liên quan đến y học. Chúng ta ma pháp sư đào tạo, chủ đạo phát triển dựa theo thức tính tình trần hệ, lấy tính từ điều khiển làm chủ, tại sao lại cần phải học về trùng học nhóm này?” Nữ tử đến từ Đế Đô học viện nói.

Hai học phủ cùng bắt tay tham gia vào khóa giảng ngoại này, cũng tùy tiện nắm lấy cái đề tài trùng học lựa chọn, họ nhưng kể từ ngày đầu tiên đến, ắt hẳn toàn bộ thời gian đều không có rảnh rỗi đặt lấy câu hỏi vì sao như vậy. Một người thắc mắc, trên thực tế dĩ nhiên cũng là thắc mắc chung của hết thầy học viên trong đoàn.

Trần Khương lão sư liếc một vòng xung quanh, rồi cất giọng:

“Ai có thể trả lời được câu hỏi này?”

Nhóm học viên cả nam cả nữ ở hai học phủ nhìn nhau, đồng thanh im lặng, một số ít còn lại thì nhanh chóng mở điện thoại di động ra tra cứu, nhưng rất nhanh đều chẳng có người nào đưa ra được nổi một câu trả lời.

Làm Tiêu viện trưởng chân truyền đồ đệ ở Minh Châu học phủ trước đây, thân cũng là tiền bối của cả thế hệ đi trước Mạc Phàm, Trần Khương mặc dù không có đặc biệt xuất sắc ở phương diện ma pháp sư, nhưng ở khía cạnh lý thuyết học thuật, càng bàn luận chuyên sâu về trùng học, thủ yếu biên sử, trên dưới quốc nội thời điểm hiện tại, muốn nói hơn hắn, chỉ sợ không một ai.

Đến khi Minh Châu học phủ dời về Đình Thành, Trần Khương mới từ Mỹ trở về nước, được Tiêu viện trưởng đưa lên làm đại sư trưởng ban đào tạo học phủ. Hai năm nay, tiếng tăm lời đồn mỗi ngày một xa, cũng coi như là nhân vật tiêu biểu ở giảng đường thể hệ, khá nhiều học viên ưa thích.

“Ai trả lời được câu hỏi, ta sẽ ký một cái thù tục cho các ngươi lên lớp ngay tức thì, không cần thiết phải học năm đầu tiên!!!” Lắc lắc đầu một cái, Trần Khương tiếp tục nhấn giọng.

Lời này vừa nói ra từ miệng lão sư, lập tức xuất hiện một âm thanh nữ tử ở tuyến hàng đầu cất lên, không có một khoảng nghỉ dư thừa thời gian nào, giống hệt như nàng đã chờ đợi từ trước vậy.

“Theo như rút trích khảo sát của Tự Do Thần Điện, trên toàn thể giới này, ma pháp sư sơ giai chiếm 32%, ma pháp sư trung giai chiếm tới hơn 48%, 15% còn lại đạt được cao giai cấp bậc, ít ỏi 4% trong số đó đột phá được siêu giai tu vi, còn xa hơn vượt qua siêu giai, thậm chí chưa tới 1%.” Linh Linh nói.

“Điều đó chứng minh được gì?” Một cái nữ hài khác ở Đế Đô học phủ ánh mắt ghét bỏ Linh Linh nói rằng, nàng nhưng hào quang của mình trong lớp đều hoàn toàn biến mất khi tuyệt đại nam sinh đều đã đổ dồn chú ý với nữ nhân Minh Châu học phủ kia.

“Giả sử như có một đám thiên tài thể hệ đột phá được vào danh sách 4% kia trước 40 tuổi, họ sẽ có từ 10 đến hơn 20 năm tiếp theo để lập nên đại nghiệp, hoặc trở thành thủ cương dòng tộc, hoặc quân đội chiếm hàm, hoặc được nhiều tổ chức săn đón. Nhưng rốt cuộc thì siêu giai pháp sư đơn thuần có đủ thực lực bảo vệ lục địa khỏi hải yêu không, có cùng vong linh chống lại nổi không...?” Linh Linh tiếp tục đặt ra một cái nghi vấn, cũng không thêm đề ý đến bạn học của mình.

Nhìn sắc mặt Trần Khương không có gì đại biến, nàng nở nụ cười không rõ ràng, đào sâu hơn vấn đề.

“Thoại nói hầu hết cái 4% kia, hầu hết đều muốn trở thành bô lão, xem ra thời đại này quả thật có quá nhiều Ma Pháp sư oa ở trong thành thị, làm lên một ít ngữ pháp sư chức vị, đến tuổi tuần, cũng không muốn xuất lực đi làm chiến đấu pháp sư”.

“Hải dương hình thức nghiêm túc như vậy, Ma Đô mất đi, chiến đấu pháp sư khuyết thiếu, Ma Pháp Hiệp Hội nhận ra được vấn đề lo ngại nhất lúc này... chính là mượn gió bẻ măng!”

“Hay cho câu mượn gió bẻ măng, hảo hảo, tiếp, ngươi nói tiếp!” Trần Khương vỗ đùi một cái, tỏ ra thật thích thú trước vị nữ học viên nhìn xa trông rộng này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Nửa tháng, 150 nhân mạng?

“Vài năm gần đây, nhân loại theo trí thức không ngừng tăng cao hơn, xuất hiện nhiều nhiều nghiên cứu về trùng học. Luận điểm nêu ra ở đây, chúng ta có còn ai nhớ đến tổ chức Hắc Giáo Đình, cái ghê sợ khiếp đảm nhất của chúng không phải là giáo đồ hay Hồng y giáo chủ thực lực, mà chính là Hắc súc yêu. Chúng đến từ một loại cổ thần mẫn trùng, là ký sinh vật dựa vào gặm nuốt dầu từ da đầu cổ thần Apollo tiết ra để sinh tồn”. Linh Linh nói.

Nàng nói tới đây, tự nhiên mọi người khác đều có chút biểu tình thái độ, tuy nói Hắc Giáo Đình thời gian dài như vậy không còn xuất hiện, nhưng hễ mỗi lần nhắc tới, đại biểu mỗi một người con dân Hoa Hạ đều luôn luôn tràn đầy căm phẫn.

“Lãnh Linh Linh đồng học, lão sư phụ trách học hội là Trần Khương giáo thụ, hẳn đều là lý thuyết trải nghiệm vô cùng dày dặn, rất có thành tích, luận điểm người nêu ra ở đây có thể đúng, cũng có thể sai, nhưng Hắc Giáo Đình sự việc, lẽ nào lại muốn chúng ta tiếp bước Hắc Giáo Đình nghiên cứu loại trùng học này.” Chương Khải nói rằng, hẳn là cái tên mập bạn học của Cao Vu Chính.

“Đúng vậy!!” Linh Linh không chút nào e dè nói thẳng.

“Người... Quân giặc người lại có tư tưởng tiếp nối Hắc Giáo Đình!!!” Nữ hài tên là Khiết Tiểu Ân, ban nãy chính đã mặt mày nổi lửa với Linh Linh, nàng quát to lên mắng.

Một bên Cao Vu Chính muốn ra mặt thay Linh Linh nói gì đó, nhưng nghĩ đến sự tình Hắc Giáo Đình thế này, không thể miễn cưỡng nói chơi, họa may gia tộc mình cũng có thể liên lụy, đành e dè lùi lại phía sau, tránh ánh mắt nhìn vào nữ nhân mình ưa thích.

“Người là Khiết Tiểu Ân?” Linh Linh tiến tới Khiết Tiểu Ân vị trí, trực tiếp ánh mắt lên người nàng, hỏi rõ.

“Phải, ta không nhớ đã có từng xưng danh với người!” Khiết Tiểu Ân như cũ đối với Linh Linh không hề khách khí.

Mà Linh Linh sau khi hỏi xong cũng nhanh chóng quay mặt lại phía những đồng học khác trong nhóm của mình:

“Các người thấy rõ không, nếu ma pháp sư ai ai cũng chỉ là những kẻ như bạn học Khiết Tiểu Ân đây, liền tu vi đều thuộc hạng không đáng để Hắc Giáo Đình xia xối, còn không có chút tư duy nào về trùng học, cuối cùng như cũ vẫn chỉ chất chồng xác thêm cho chúng!”

“Có hai cái con đường rạch ròi, một là mù quáng tu luyện đến chí cao ma pháp, nhưng ngàn năm nay vẫn vậy, hải yêu bên kia thậm chí đã bắt được phương pháp vận tinh tử của nhân loại, nhược yếu như vậy, cần chi miễn cưỡng?”

“Thứ hai loại tình huống, nghiên cứu trùng học, tin tưởng tương lai nhân loại chúng ta sẽ tìm ra một đặc trị hiệu quả, có thể đem trùng đồ vào biển cả, đẩy lùi hải yêu. Phụ thêm chính là, ở Hạ Lan cốc địa phương, đã từng phát hiện có một loại trùng đặc biệt có ích trong y học!!” Linh Linh nói tới đây liền dừng lại, quay sang Trần Khương lão sư làm cái nhún người kết thúc phần thuyết minh giải đáp của mình.

“Bạch bạch bạch~~”

“Bạch bạch bạch~~”

Đầu tiên là Trần Khương vỗ tay tán thưởng vị nữ học viên của mình, sau đó cả nhóm đoàn thể khóa tham gia, ai ai cũng hướng về nàng vỗ tay theo.

Họ cùng là sinh viên khóa luận cho năm học đầu tiên, vì cái gì mà nàng lại kiến thức muốn uyên bác hơn, đến tầm nhìn khảo luận cũng phi thường hiếm thấy, đừng nói bản thân học viên bọn họ, bao quát cả gia tộc đứng đằng sau chống lưng mỗi con người ở đây, khẳng định chẳng có ai nhìn được khía cạnh vấn đề này của nàng.

Đó là trong mắt mọi người, Linh Linh lập tức thành cái thiên tài uyên bác rồi!!!

“Lãnh Linh Linh, người có thể về nhà trước nghỉ ngơi sắp xếp, kết thúc khóa học tại đây.” Trần Khương không nói lại câu trả lời của nàng, tựa hồ những gì nàng nói, tuyệt đối nửa điểm cũng chẳng có sai lệch, hoàn toàn đầy đủ.

Với tư cách là một bộ môn trùng học, phạm vi của lý thuyết không được quyết định bởi sinh vật hoặc môi trường được nghiên cứu, mà bởi cách sống của chúng, cách chúng hình thành, cách chúng tác động, trao đổi lên cá thể khác.

Thế có nghĩa là nó tạo ra một sự tổng hợp của các bộ môn khác, và cần sử dụng các kỹ thuật từ những đại đa số các ngành như sinh học tế bào, miễn dịch học, di truyền học, tiến hóa và sinh thái học, cuối cùng ma pháp sư các cấp ngành học. Dẫu sao nên không có am hiểu chút ma pháp, chút thực lực phòng vệ, trùng học vẫn phi thường khó nghiên cứu.

Về phần Cao Vu Chính, hẳn phút giây này, muốn thực sự ngăn người ra, cỡ nào tài hoa bản thân, cỡ nào Cao giai phía sau, thật muốn bước thêm một bước tới nàng, hiên ngang như vậy đem bờ vai che đầy đi, nhưng tự khoảnh khắc, nàng như một đóa hoa Bạch Ngân rực rỡ vậy, cao cao tại thượng trên kia vách núi tuyết, đầu óc bé nhỏ, con người bé nhỏ làm sao với tới được đây!?

Tại Vụ Kiều bắt ngang sông Đà Giang, sương mù quay quanh dày đặc, cho dù hè nắng ấm, vẫn dị thường xuất hiện tình sương, hình bóng Linh Linh quay người lại, tách ra khỏi đoàn mà bước đi, hẳn đều cảm giác được sự ma mị, mê hoặc nàng, thậm chí cái mảnh vai của vị thiếu nữ độc lập đó, phi thường còn muốn che mờ đi những con thuyền mộc lặng lẽ lướt trên dòng sông.

Phượng hoàng cổ trấn...

Linh Linh một mình dạo bước trên cái mảnh cổ xưa đô thị Trung Hoa, giai đoạn nổi danh nhất trong lịch sử giao thương. Ở đó, bản thân nàng không phải

là một người ưa thích việc hoa trăng lãng mạn, nhưng cũng choáng ngợp trước bầu không khí huyền bí, cổ kính và vẻ đẹp nguyên sơ.

Không phải nói, giáo khoa vẫn là giáo khoa không sai lệch, thường ngày nghe truyền tai nhau Phụng hoàng cổ trấn đông nghịt du khách, nhưng hôm nay, cả một đoạn hẻm xinh xắn như vậy đi lại, Linh Linh chỉ thấy thưa thớt vài dòng người chụp hình, cũng không có cái bàn luận xôn xao, có mấy người thậm chí đều là cố ý vượt qua thật nhanh để ra trạm rồi khỏi trấn.

Thôi thì tình huống như vậy, thật đáng để tận hưởng!!

Thời tiết dễ chịu, mát mẻ. Dọc theo những dãy cao lầu đặc biệt kiến trúc, không ngừng tỏa ra cái mùi hương thơm phức từ mấy hàng quán địa phương.

Tự nhiên đói bụng, Linh Linh ghé vào một tủu quán đồ ăn cay.

Nhắc tới cũng là ôn thần Mạc Phàm, tại bên trong thời gian nắng và hân sinh hoạt chi chi cái công việc thợ săn hiệp hội, liên lâu dài bị hân tư tưởng ảnh hưởng đến, đều là hàng quán thức ăn lựa chọn, gọi ra thực đơn chắc chắn đều cay đến bức nhiệt, khiến người ta trở nên toàn thân run run. Linh Linh thói quen hình thành, chọn lựa vài cái cái cánh gà cay với một cái bánh bao Hồ Nam đặc sản ở quầy. Sau đó, nàng bước vào hoa viên chờ đợi.

Vào cửa bên vườn là một cái hoa viên phi thường thoải mái, có mấy cái bàn đặt phi thường công phu, đan xen thành hình tiểu nguyệt nga ngô nghĩnh, cạnh bên có mấy cây bạch quả nhỏ lá tươi tốt vừa phải, khóm hoa vòn quanh, sắc thái cùng toàn đồ ăn thức uống đều hoàn mỹ phù hợp, có tiếng chim hót, xa xa có sườn núi xanh mơn mẫm, mùi thơm ngát nhàn nhạt cùng mùi thơm đun trà càng là vừa vặn thích hợp lôi kéo người ta vào chỗ.

Chọn lấy một bàn rồi ngồi xuống, Linh Linh đợi bồi quán phục vụ đem đồ ăn ra, tiện thể rót xuống một bình trà giản dị. Trên mỗi bàn đều có khay lớn trải vải tro hoa màu đỏ, bên trên đặt ấm trà phụng hoàng hoa thạch sứ màu trắng nóng hổi, còn có một vòng chén trà đơn giản đặt quanh ấm trà.

“Này, hôm nay tin tức lại tiếp tục không đăng sao?” Tiếng một vị đầu bếp nói to, bàn luận ở phần gác bên trong.

Ngăn gác cách vườn sân cho khách chờ chỉ duy nhất một cái bức tường tròn ngói hiên kiểu thời Mãn Thanh, cũng không thể chặn lại âm thanh được.

Không có khách ở ngoài, Linh Linh một mặt từng câu từng chữ bọn họ nói ra đều nghe rõ mồn một, chẳng chút nào lệch đi.

“Hừ, đúng là có chuyện thật rồi, Tam Dương Thị bên trong, liên có thể đều bị chính quyền giấu kín bí mật”. Giọng một nữ đầu bếp khác vang lên.

“Cũng phải thôi, chúng ta thuộc Phụng Hoàng cổ trấn, cả nước bài danh đứng đầu, nhất là sau khi Ma Đô hạ kiếp phát sinh, mấy vị thượng tầng lãnh đạo, sẽ dám công khai chuyện này khi chưa rõ đầu đuôi sao?”

“Người biết, hôm nay ta nghe bà lão thôn xóm nói gì không?”

“Lại có người chết à.”

“Àn, lần này đều đã 13 người trong một ngày. Kể từ nửa tháng trước cho đến nay đều đã nâng tổng số người ở trấn mất đi lên hơn 150 a! Có khi ngày mai ta phải đệ đơn nghỉ việc, cũng quá nguy hiểm rồi.”

“Xác định cùng một triệu chứng?”

“Toàn thân sốt ban, lá phổi sưng to, không quá mười ngày ủ bệnh, đại chẩn hô hấp đều không thờ được mà chết đi”.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì... Sau Ma Đô hoàng bích, lẽ nào ông trời thực sự muốn nhấn chìm bài danh thứ hai Tam Dương Thị hay sao?” Nữ đầu bếp nắc nỏ ghen ngào lên.

...

Hai mắt Linh Linh bên ngoài đều đỏ chót cả, nàng nghe được đấy, làm sao mà không run bần bật cho được.

Nửa tháng, hơn 150 người chết!?

Nếu không phải đại yêu ma nào bỏ bùa chú nguyên rủa xuống, thì đây cũng coi như bệnh dịch rồi!?

Tam Dương Thị bệnh dịch..

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Phụng hoàng cổ trấn sự tình

...

“Keng~~~~”

Thức ăn vừa chuẩn bị xong, rắc rắc tí phần hoa, thêm vài mẫu lá cỏ dại, hoàn thành cái tiểu trang trí sản phẩm, bếp trưởng ghi nguyệt ngọc mấy dòng số lên tấm bảng treo, rồi tiện tay lắc quả chuông treo nhỏ ở trước ô ngăn cách.

Nam phục vụ bụng mâm từ gian bếp vào, ở mặt trái nhìn thấy con số “06”, đó là số bàn của thực khách đang đợi.

Tiểu quán từ điểm ngày hôm nay, cũng giống với hầu hết mọi ngày trong tuần, duy nhất một chữ “vắng” định nghĩa được. Rõ ràng thuộc về thiên phương tuyệt cảnh, lớn lao nhất du lịch quốc nội, cổ trấn dân cư ngược lại có lẽ đang sống trong giai đoạn khó khăn nhất của họ trong vòng trăm năm gần đây.

Nói là bàn ăn số 06 nhưng thực tế chỉ có duy nhất một thực khách tại vườn, trên bàn đã có một cái hài nữ đang ở giai đoạn thành thực 18, 19 tuổi, nàng chọn vị trí này ắt hẳn cũng do cái sự thơ mộng thanh xuân bên dưới bóng đèn lồng của quán.

Thoại nói đến, mấy cái tiểu bồi cũ vài ngày trước trước hầu như đã xin nghỉ việc, nam nhân viên phục vụ hôm nay cũng là người mới, vừa kết thúc khóa may mặc ngành nghề ở tỉnh liền kề, giai đoạn thất nghiệp, còn tốt mình vừa vận đi ngang qua tự tin đi lên chào hỏi, nhanh chóng nhận được vị trí này. Nếu như bị hệ viện đối lập gia đình tóm được, thật mất mặt dòng họ.

Nở nụ cười thương mại của dịch vụ quán xá, sau đặt những món ngon lên bàn, rồi cẩn thận nâng ấm trà có sẵn bên cạnh rót xuống chén nhỏ nhỏ kia một cách điệu nghệ, như một người thường thức trà đạo chuyên nghiệp vậy.

Vén vén mấy phút, trên bàn liền trở nên đặc biệt phong phú, có trà phượng mới nóng hổi, còn có bánh bao đủ loại kiểu dáng, gà cay đỏ rực kèm theo trang trí bắt mắt trưng bày.

“Tiểu ca bồi vụ, những ngày gần đây từ quán đều vắng như thế phải không?” Linh Linh đột nhiên cất tiếng hỏi.

Nam phục vụ thoát còn có chút lúng túng, đồng dạng là người mới, kinh nghiệm xử lý tình huống chưa quá thành thạo, trong lòng không chắc chắn có nên nói rõ ra sinh hoạt này nọ quán xá kể từ khi mình được tuyển hay không.

“Đừng lo lắng gì cả, coi như ta đến cổ trấn này tham quan đã vài ngày, không chỉ ở đây, bao quát nhiều địa phương khác, thậm chí cao lầu, từ điểm, chốn như thế thư giãn cũng đành vắng tanh. Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?” Linh Linh nói rằng.

“Ta... ta thật không biết, chính ta mới từ thôn Hải Đăng chuyển xuống đây xin việc, cái chi chi sự tình cũng giống người tò mò nhưng mãi không có thu hoạch.” Nam phục vụ trả lời.

Thông tin có thật ít, Linh Linh trong đầu không khỏi hình dung ra một chuỗi con số dựa theo mốc thời gian.

“Nói vậy, trong khoảng thời gian vài ngày làm việc ở đây, người hân đã bị chấn động khi nghe qua sự việc, có sao vẫn còn làm?” Linh Linh thắc mắc.

“Lương nông, ta chỉ vừa đến cổ trấn, tài sản thu nhập cực kỳ hạn chế, hơn thế nữa, mấy huynh mấy tỷ ở bếp có nói với ta... ít mẹo phòng thân”. Nam phục vụ nói rằng.

Tự nhiên Linh Linh nghe được cái này, đối chiếu với thông tin ban nãy nghe được từ gian nấu nướng bên trong, hai mắt chớp chớp xâu chuỗi lại, nàng rón dôi tay thon thả sắp xếp lại bàn ăn, đem cái khăn tay chuôm lên chỗ ngồi của mình lau thật sạch sẽ, miệng chum chim nói rằng:

“Có phải mẹo phòng thân chính là cách li bệnh dịch, đối với đồ đạc đều giữ khoảng cách?”

Nam phục vụ cả người đang đứng đều thẩn ra, ngây ngây hỏi lại:

“Làm sao người biết, chẳng lẽ nói địa phương người cũng...?”

“Toàn thân sốt ban, lá phổi gặp vấn đề, cái này là triệu chứng thông thường của hầu hết các bệnh về viêm hô hấp hoặc lao phổi. Cái này mảnh trí được nhân gian lưu truyền qua nhiều thế hệ, ngoại thành trung dung nước ta xưa nay như Hải Đăng kiên kị cùng tổ tiên phương pháp, ta biết, người không biết cũng chẳng có gì lạ”. Linh Linh giải thích.

“Ừm...” Nam phục vụ gật đầu xác nhận, hân nhưng đang dần dần đối với Linh Linh cảm thấy một sự thoải mái đáng để trò chuyện nhất định, thậm chí tăng cao tín nhiệm.

“Người nghe cho kĩ lời ta sắp nói, bất kỳ một bệnh án nào liên quan hô hấp viêm tính hay lao phổi đều có cùng biểu hiện giống nhau, nhưng như cũ hoạch chung đều không dễ dàng gì lấy lan được, càng là ứ tắc mạch thở đều không có, chỉ trầm trọng lâu dài vài năm, vài mươi năm hệ lụy thôi. So với sự kiện này chỉ vén vén dưới mười ngày đã từ vong thì cách sử dụng mẹo không còn chút ý nghĩa!” Linh Linh tưởng mình nói rằng.

Lùi lại vài bước, tâm thức hoảng sợ đột ngột lan tỏa hết cơ thể nam phục vụ ở quán, hân khuôn mặt biểu hiện nhiều thành khẩn, hấp tấp cúi người xuống, liền phảng phất cái ý niệm này cảm thấy ở sâu trong nội tâm hồi lâu, phun ra liền không có nửa điểm do dự, tự nhiên đối với Linh Linh trước mặt đã thay đổi cách xưng hô:

“Đại... đại tỷ, người tài hoa như vậy, nhất định có thể cho ta một vật mẫu chỉ dẫn phải không, làm... làm sao bây giờ?”

“Ngươi mình bạch một lần kể cho ta tất cả những gì mình biết, tất cả những gì mình nghe, còn có tất cả những gì mình suy nghĩ. Chuyện ngươi không thể rõ ràng, ta ít hần cũng cần nghe qua!” Linh Linh không có tri hoãn, thẳng thắn yêu cầu.

“Được được, ta kể ngay bây giờ!”

Tia tia để ý vách tường hoa ngăn cách với gian bếp bên cạnh, nam phục vụ chắc chắn cũng không muốn mắc sai lầm phía sau lưng, ngoảnh mặt lại kiểm tra một vòng đường hoa viên lối vào. Nội tình vụ việc chắc chắn hai, ba lời chẳng thể tả hết, nhưng cốt yếu nếu để bếp quán thấy được, vạn nhất đều không hay.

Tranh thủ chút thời gian đó, Linh Linh hai tay lấy khăn lau thật kỹ, cẩn thận xé ra miếng nhỏ mẫu bánh bao mềm thượng hạng ở trên đĩa, cũng được coi như sành ăn thực khách đến từ Ma Đô bích hoàng, nàng rất biết cách thưởng thức món ăn. Dem mẫu bánh bao đã xé hơ hơ trước tách trà nóng một tí, chấm chấm vài đường lên phần sốt gà cay lấy vị, cuối cùng mới bỏ vào miệng nhai nhai tiêu hóa để lót bụng.

Đồ ăn không tệ, còn rất ngon, hợp khẩu vị, mà được ăn ở đơn sơ cổ trấn cùng mỹ diệu này càng khiến tâm tình thoải mái, thoáng cảm thụ một phen, liền có một loại ý nghĩ muốn ngồi phêch ở đây cả ngày, nơi nào cũng không đi, hoàn mỹ thả không chính mình, chìm đắm trong hoàn cảnh thoải mái hoàn mỹ này.

Chốc lát sau, nam nhân viên lắc tay ra hiệu, hần đã sẵn sàng kể lại diễn biến phát sinh.

“Bắt đầu từ bốn ngày trước, ta đến từ quán xin việc, dọc đường vẫn còn thấy một số chủ thương gia đang tranh thủ gì đó quét quét, bung bê, bày gian hàng. Còn nhớ trời cũng chập chững bình minh rồi, là bình minh đầu tiên của ta ở Phụng hoàng cốc trấn. Nó rất đẹp, đẹp đến thật muốn rung động nội tâm, để bản thân ta tự cho rằng đó hôm đó được tuyển hoàn toàn do điểm lành may mắn”.

“Mặc đồng phục nhân viên ngay trong ngày, cái tâm trạng thật hào sảng bỗng chốc bị vịn lại khi cả ngày đều không có lấy một lượt khách đến, càng vớ vụn hơn, khi trên đường về trọ, lác đác bóng mấy đứa trẻ nhìn ta rồi sợ hãi chạy trốn mất. Một mặt thất vọng ngày đầu tiên, hôm sau ta cố gắng cùng các huynh tỉ tại bếp bắt chuyện, đôi ba lời nói, biết được rằng hôm trước có hết thảy 8 người nữa tử vong, khiến cả thị trấn đều đặt trong tình trạng vô cùng khủng hoảng, chính quyền dù có cố gắng cỡ nào đều chẳng thể truy lùng ra được nguyên nhân”.

“Nhưng cứ việc lấy tâm thế là Tam Dương Thị bài danh hàng đầu, nếu lộ ra ngoài triệt để sẽ khiến Trung Quốc náo động, họ đành phải thông báo nâng cấp cơ sở du lịch, đối với hành khách tham quan đều hạn chế, tránh điều đáng tiếc. À phải rồi, ta còn có chút thông tin, hôm đầu tiên có người chết tại thị trấn chỉ có ba người theo cách này, họ đồng thời đều có tám ngày ủ bệnh kết quả, nhưng trọng yếu lại chưa từng có qua lại với nhau”.

Thông tin lần này thực sự có rất nhiều chất lọc cần thiết. Linh Linh đột ngột sử dụng điện thoại di động của mình, tra cứu cái gì đó, ghi chú cái gì đó, cũng đồng thời cẩn thận kiểm tra, đánh dấu thời điểm tử vong vụ việc đầu tiên đến bây giờ.

Hiện tại rất nhiều tin tức nàng muốn tự động chuyển đổi, nhưng trong quá trình chuyển đổi liền để nàng đặc biệt không nói gì, nói thí dụ như cái lý luận ở thông tin cuối cùng, ba người đầu tiên đồng thời triệu chứng, đồng thời ủ bệnh, tử vong cùng thời điểm mà lý do gì khiến họ chưa từng gặp nhau?

Lây lan cộng đồng ít nhất cần một vật mẫu dẫn, nhưng trường hợp này mang ý nghĩa vật mẫu dẫn lại có ít nhất ba cái!?

“Đại tỷ, đại tỷ!!!” Nam phục vụ thấy sắc mặt Linh Linh đều rất không tốt, hần hỏi thăm.

“A!” Linh Linh ngậy người ra giật mình.

“Ngươi không sao chứ, lẽ nào vụ việc không phải là dịch bệnh sao, còn có thứ nguy hiểm hơn?” Nam phục vụ nói rằng.

Thả đôi đũa trên tay xuống, vốn dĩ đang ý định gấp miếng kia cánh gà kia ăn, nhưng Linh Linh bị cái gì đó uẩn khúc trong lòng, nàng đứng dậy khỏi ghế, nói:

“Không, đây đích thị là dịch bệnh, còn là đại dịch lây lan, ngươi nói, nếu như ta suy đoán đúng, có lẽ người đầu tiên mắc bệnh đã không ở trong thị trấn này nữa rồi. Đâu đó ngoài kia thành phố khác đã tử vong, ba người chết sớm nhất, có chăng cũng chỉ là những người đã từng tiếp xúc với chủ thể. Mà điều này... rất nhanh thôi, quốc gia chúng ta sẽ rơi vào tình trạng không thể cứu vãn nổi... Đây là tiền ăn của ta!!”

Linh Linh đang nói ra lời nói này thời điểm, cái kia khuôn mặt nhỏ nhắn trên lộ ra kiên nghị lại làm cho bồi bàn tiểu quản đều không khỏi sùng sốt, hần có chút không dám tưởng tượng lời nói như vậy có thể vượt qua một cái chừng mười tám, mười chín thiếu nữ trong miệng nói ra. Nhưng ngẫm nghĩ thật kỹ, cỡ nào đều thấy vô cùng chuẩn xác, nửa điểm biện minh đều chẳng có.

Giả sử nếu như đúng là vậy...

“À phải rồi, ngươi sẽ muốn ra cửa hàng lương khô đấy!!” Linh Linh chạy ra tới cổng hoa viên, đột nhiên quay đầu lại nói.

“Tại sao, để làm gì?” Nam nhân viên phục vụ còn chưa hết hoang mang.

Chỉ là giây phút ấy, hần lần đầu thấy nụ cười trên môi của nàng, lúc này mới đầm ấm, lúc này mới thanh xuân đẹp dễ nhất.

“Nghỉ việc, đóng cửa, giam mình trong nhà đến khi có tin tức từ thượng tầng chính phủ!”

Chương 102: Siêu khuẩn trùng

Vượt qua mấy ngõ ngách, phố nhỏ ở cổ trấn, vượt qua cái thừa thớt dòng người, qua mấy cái thuận kiêu bắt ngang sông Đà Giang. Kể từ khi rời khỏi tử quán hoa viên, nàng không có chân chữ nửa điểm, thân ảnh lướt thoát đung đưa theo những bước chân thật nhanh, thật dài.

Nàng vẫn vờ vài dòng tiểu nhược nhược suy nghĩ, nội tâm cũng thật không cách nào yên bình được, rung động, đau lòng mãi không thôi. Ấy thế mà như vậy, Linh Linh ý niệm kiên định, loại chuyện kinh hải này vừa hay lại kích thích chính mình.

Đại học học phủ xác thực cùng ma pháp cao trung lúc trước khác nhau rất lớn, chỉ là để Linh Linh cùng đám tiểu thí hải tiểu nha đầu đại học năm nhất năm hai kia tranh những cái tài nguyên ma pháp nhỏ bé, tương đương với lãng phí thanh xuân quý giá của mình. Buông lời nhảm tâm một chút, sự kiện lớn lao như vậy bày ra trước mắt, lợi cùng hại đặt lên bàn cân đánh giá, tuy hại tất yếu nhiều hơn, nhưng lợi không phải không có.

Gió mùa hạ thủ thi tới, từng đợt từng đợt cuốn lá dâu xào xạc bay lên, nhớ rõ tại một trận mưa đêm qua, đã rơi phủ đầy viện, còn có một bộ phận lớn tại nóc nhà trải thành gợn sóng ngồi lá, cho căn dinh thự kiến trúc thời Mãn Thanh này tăng thêm mấy phần lịch sự tao nhã.

Trước mặt là một nhà cửa gỗ đỏ, chằng đèn lồng đỏ, lát gạch đá trắng xám tạo nên một bức tranh trầm mặc, cổ kính. Đẩy cửa vào, hình thái đột nhiên hoàn toàn trái ngược, cho dù là nội thất trưng bày, thang máy thiết kế, hay bao quát cách bày biện đều nhất nhất được định hình theo phong cách Âu Châu sang trọng.

Ký túc khách sạn của Minh Châu học phủ và Đế Đô học phủ được chọn y hệt nhau, đều xếp vào hạng sang trọng đắt tiền trong thị trấn, chủ yếu là do chính quyền địa phương nơi này muốn hướng về quốc gia làm cái đúng mực nghi lễ, đúng mực sắp xếp. Thời điểm học phủ chỉ tranh đợt trước, Minh Châu học phủ đại biểu Mạc Phạm, Đế Đô học phủ đại biểu Mục Ninh Tuyết, hai người bọn họ coi như quốc gia chi bảo, mang đến lần đầu tiên cương giới sinh lễ hạng mục đệ nhất cho Trung Quốc, đẩy lên hào trung tinh thần cờ nào cho thế hệ trẻ. Càng có ở bên trong như vậy, Minh Châu học phủ trải qua Ma Đô hạo kiếp, đại nghĩa diệt thân, đem bắt khuất tính mạng để cứu vớt bao nhiêu dân cư rồi.

Tam Dương Thị cầm trên tay bài danh thứ hai, làm sao có thể đối với một cái thế giới nghiêng đầu ngưỡng mộ như vậy mà không đãi thọ đây?

Linh Linh không có quay về phòng mình, nàng tiến tới quầy hướng dẫn, kiểm tra bản đồ phòng rồi nhanh chóng nhấn thang máy đi lên.

“Cộc cộc cộc~”.

“Lão sư, là ta, Lãnh Linh Linh, Minh Châu học phủ khóa năm nhất, ngài ở bên trong à?” Linh Linh phi thường lễ phép gõ cửa.

Bây giờ cũng đã là giữa trưa, thời tiết ở Phụng hoàng cổ trấn càng lúc càng thất thường, nắng nóng đột ngột, rất dễ làm con người ta si mê với việc ngủ nướng. Nếu không phải chuyện cực kỳ quan trọng cần phải báo cáo, nàng phi thường cũng sẽ đợi vài giờ nữa trễ hơn mới tới.

“Vào đi!” Tiếng Trần Khương truyền đến.

“Lão sư!” Linh Linh hành quy chào hỏi.

Trần Khương nhẹ gạt đầu, ánh mắt không tự chủ được rơi vào trên thân nữ học sinh tâm đắc của mình, trung niên khuôn mặt nhất thời hiện ra phúc cảm rõ rệt từng tia hòa ái nói:

“Hào hảo, rất tốt, ta ban này ưa thích người tác phong thể hiện, khi về tranh thủ xem qua hồ sơ, hóa ra chính là tiểu tôn nữ của lão già Tống Khải Minh, còn là ái nữ của ta một thời Lãnh Linh Linh?”

Đối với tài liệu liên quan đến phụ thân mình liên hệ, Bao lão đầu nhiệm kỳ đều giúp nàng gỡ bỏ xuống, tin rằng thời gian vài năm trôi qua, tự nhiên sẽ chẳng còn ai biết đến. Mà lúc này, ngay ở trước mặt mình, cái vị lão sư không tính quá lớn tuổi, còn mới chuyển công tác về từ Mỹ... như vậy mà lại biết đầy đủ.

Lấp bắp miệng nhỏ đôi chút, Linh Linh mới mở lời:

“Đúng vậy, ngài khỏe không?”

“Tốt, rất tốt, trước kia, ta trong lòng thần tượng cha người, nhưng bản thân mình yếu ớt thời điểm, chưa từng có cơ hội qua mời trà...cha người ấy mà, lúc đó cũng hiền ngang, cá tính như người vậy!!” Trần Khương ngồi tựa vào ghế, hoài niệm lại.

Cha a...

Nghe được lời lẽ này, Linh Linh toàn thân đều phát ra một cái mãnh liệt tự hào ở nội tâm, nhưng rất nhanh nàng trước tiên phải nói ra chuyện quan trọng:

“Cảm tạ lão sư, nhưng ta đến đây...”

Trần Khương nói tiếp, không để ý đã vô tình cất lời học viên của mình:

“Bất quá, ta sẽ vì vậy chiều cổ người từng li từng tí, chỉ có người mới trở thành ta kiêu hãnh nhất. Đại đa số thời gian giảng dạy ở đây, tiêu biểu học sinh của ta đều so với người cực tệ, bọn chúng vốn dĩ không có tiền đồ gì, cũng chỉ dựa vào nịnh nọt gia thế, lãnh đạo mới có hi vọng tốt nghiệp môn khoa học”.

“Lão sư, người nghe ta nói một chút.” Lãnh Linh Linh nghiêm túc nói rằng.

“Ừm”. Trần Khương gật đầu, nhận ra mình vừa rồi có hơi cảm xúc không tiết chế được.

...

Từ Mỹ trở về nước nhận chức vụ lớn lao, lão sư phong thái cũng thuộc vào hàng quái lạ hương vị, đều không thích bất cứ loại nào chuẩn mực bài trí, tuy chỉ tạm bợ ở vài ngày, nhưng gian phòng hần, đâu đâu có cũng dấu tay chỉnh sửa, giống như đã qua một màn thiết kế lại trọn vẹn so với những ký túc khác vậy

Học hội là do hần phụ trách, nghiên cứu hội cũng coi là hần phi thường nổi danh, toàn quyền quyết định, rất nhiều học sinh, bao quát thính giảng đều nghĩ hết biện pháp trở thành thành viên bên trong, có thể thu hoạch được nhiều tư nguyên hơn, cũng có thể so với bên ngoài thu hoạch được kinh nghiệm càng có chất lượng tốt hơn. Thậm chí rất nhiều người muốn trở thành một thợ săn giỏi giang thực thụ, lại càng phải theo Trần Khương học tập, cho nhận xét. Hần chỉ cần khê cái điện thoại động đậy, e rằng cho dù có lên Côn Lôn kia núi tuyết, nhất định số lượng người đi theo đều không ít.

Dẫn Linh Linh tiến vào không gian làm việc, trong sảnh phòng lớn đối diện cửa chính đã được hoàn mĩ chỉnh chu sắp xếp, trong đó một cái bàn tròn đặc biệt, rõ ràng được tính xảo loại mỹ thuật có từ thời phương Đông cổ, rất đẹp.

Kéo ghế ra, chậm rãi ngồi xuống, Linh Linh dành thời gian vài tiếng sinh hoạt cá nhân của mình, tường tận một lần kể đầu đuôi sự tình ở Tam Dương Thị nói chung, Phượng hoàng cổ trấn cho Trần Khương nghe, từ cái nhỏ nhặt nghe trộm, cho đến cái minh bạch lời lẽ của cái kia nam phục vụ tửu quán, cuối cùng bao quát đem suy luận cá nhân nói ra.

“...Là như vậy.” Linh Linh hoàn tất diễn giải.

Lặng người như tờ, Trần Khương phút chốc ở cái tư thái lão sư, lẽ ra phải là đang đến vòng tay che chở, bảo vệ lấy cái học viên của mình, nhưng mà trái lại ngay chính mình suýt tí nữa còn muốn té ngã khỏi ghế.

Nửa tháng, khoảng độ chừng trên dưới 15 ngày ngắn ngủi, tính thời điểm từ cái triệu chứng đầu tiên, ba người đầu tiên chết, đến nay liền lên tới 150 người tử vong.

Xét ở khía cạnh bệnh dịch, đó có thể coi là báo động mang tính chất quốc gia rồi, là lãnh thổ nội bộ đại dịch.

Còn ở khía cạnh điều tra, lại như liên hoàn vụ án giết người như thế, thường thường đều sẽ có một số chung điểm, thông qua này chung điểm suy đoán hung thủ giới tính, nghề nghiệp, khả năng đoàn người. Xa hơn một chút, không ngoại trừ khả năng liên quan đến một cái yêu ma nào đó gây ra theo phương thức hiểm độc.

Cái đáng sợ nhất chính là... loại vụ án này, sẽ không có dừng lại!!

“Người còn có kẻ cho ai hay chưa?” Trần Khương nói.

“Không giấu gì ngài, thoạt đầu ta cũng chỉ định gửi đến cái tin nhắn lên học viện, nhắc nhở mọi người cẩn thận tình huống, trên thực tế người đầu tiên ta liên lạc lại là một cái nam nhân biết nghe lời, nhưng tình huống phát sinh, hần suốt thời gian qua đều ngoài vùng phủ sóng. Cuối cùng làm cái cân nhắc kỹ lưỡng, tìm đến đây thảo luận”. Linh Linh không hề giấu diếm chút nào, kể ra.

Ngạch!

“Nha đầu thối, thật thà quá có cái không tốt của thật thà quá... người đây là đang chê bai lão phu không đáng tin, còn mạnh dạn xếp sau cái nam nhân biết nghe lời là dụng ý gì?!” Trần Khương cười khỏ nói rằng.

“Ngài nghĩ vậy, ta cũng không có cách nào minh bạch, nhưng quả thật bây giờ thì ngài điểm tín nhiệm đều tăng đáng kể đấy, cho rằng đạt tới 50 phần trăm tin tưởng rồi!” Linh Linh nói ra.

Sắc mặt bình ổn hơn chút, có tia vui vẻ hi vọng, Trần Khương thoải mái cười lớn:

“Ha ha ha, được, được, vậy nếu sau này lên toàn bộ đức tin, người sẽ đồng ý đi theo ta làm một cái khảo gia nghiên cứu khoa học phải không. Tương lai vì trùng học, bao quát tế bào học sẽ có thể do người gánh vác là phi thường cao đấy!!”

Nghe xong, Linh Linh không khỏi trừng ra biểu lộ gượng gạo nờ cái nụ cười nhạt nhẽo, nàng cũng không phải là không có hứng thú với trùng học, khuôn học cái gì đó, nếu đem so cái với cái ma pháp buồn tẻ kia, dĩ nhiên là nằm ở phía trên rồi.

Linh Linh là thợ săn đại sư, mong muốn của nàng xưa nay chính là trở thành Liệp Vương tư cách, càng chứng minh loại hình thợ săn này không nhất thiết phải là chiến đấu pháp sư hình thành. Nói đi theo Trần Khương, phải bảo thể cũng tuyệt đối không thể!!

“Không được, ta ý nguyện chính là sau này thành Liệp Vương!” Linh Linh thường ngày sẽ không muốn mất thời gian đôi co những việc như vậy, qua loa đồng ý là xong chuyện, nhưng trong mắt nàng, không rõ vì sao Trần Khương lão sư thật đáng đề như vậy

“Người cấp bậc hành nghề thợ săn đều đã có?” Trần Khương nghiêm túc hỏi rằng. Nói có điều tra thân thể Lãnh Linh Linh, nhưng hắn vẫn chưa cho nàng nhiều điểm bí mật riêng, cũng không có sâu lắm vào hành nghề hay thời gian sinh hoạt.

“Ta là Tinh cấp đại sư!” Lãnh Linh Linh nói.

Tinh cấp đại sư!?

Vậy chính là Thất tinh thợ săn hành nghề rồi!!!

Niên kỷ còn nhỏ như vậy mà đã thực sự là một cái Thất tinh thợ săn. Trên dưới liên minh tổ chức, tất yếu đã có một cái tư cách tham gia tranh đoạt cao nhất địa vị a. Mà Trần Khương rõ ràng, có một số Tinh cấp đại sư như vậy, tuy chưa hoàn thành vinh danh Liệp Vương thời điểm, thậm chí đã có khả năng thu hoạch giải thưởng cấp bậc kia cực kỳ khó, đến một chút nhân vật cấp bậc Liệp Vương đều chưa hẳn có thể giải quyết a!

Hắn ánh mắt tự hào nhìn Linh Linh, không khỏi tưởng tượng thấy một đời thần tượng cha của nàng, chỉ là bắt qua, tài hoa như thế càng làm cho Trần Khương muốn Linh Linh kế tục mình hơn.

“Thôi được rồi, không gấp, không gấp, chuyện đó để tương lai tính.” Trần Khương thờ dãi nói rằng.

“Vậy chuyện bây giờ, ngài có sắp xếp gì không?” Linh Linh tò mò muốn biết cái nổi danh Trần Khương này sẽ suy tính thế nào.

“Ta đã gửi tin nhắn cho người của Ma pháp hiệp hội, quân đội, học phủ hội đồng, bao quát rất nhanh cũng sẽ truyền đến tai của giới báo chí. Bọn họ chính quyền cấp tỉnh, dẫu sao đối với sự kiện này thích đáng cần một bài học.” Trần Khương nói ra.

“Còn chúng ta?” Linh Linh đột nhiên không vui nói rằng, nàng mong chờ một cái giải quyết tự thân hơn.

Bản thân nàng tình huống, dẫu sao thực sự rất khó hoạt động độc lập ở cái điều kiện bệnh dịch như vậy. Thêm một đồng đội, chính là tăng thêm một phần xác suất thành công hiện tại.

“Nha đầu, thông minh không có nghĩa là không có thông minh hơn. Người tưởng rằng ta không biết người muốn cùng ta hành động, sẽ tiện thể dễ dàng có tấm vé thông hành xuyên suốt quốc nội sao. Đi thôi, lão sư ta tình nguyện làm bác sĩ trợ tá cho cái nha đầu thất tinh thợ săn phá án vậy.” Trần Khương lão sư cười cười nói rằng.

Hai mắt Linh Linh lúc này đột nhiên lóe sáng, cái vàng sáng này cũng thật lạnh lợi, quả nhiên Trần Khương lão sư, đối với tuyệt đại đa số những cái thính giăng ở nàng trường lớp gặp qua, hẳn chắc chắn lợi hại đứng đầu.

“Tinh nguyện làm bác sĩ?” Linh Linh bé giọng không hiểu nói.

“Nói người cũng đừng quá xem thường ma pháp sư, ma pháp có cái lợi hại của ma pháp, ta ưa thích việc nghiên cứu trùng học, nhưng đối với lý luận thuyết pháp đều cũng kinh qua, thật lòng tâm phục. Lẽ nào người nghĩ rằng cái bệnh dịch này liên quan đến ma pháp thao túng sao?” Trần Khương nói.

“Ý của ngài, đó là do trùng học?” Linh Linh ngoác mồm.

“Chắc chắn. Ta cũng có một cái lão sư, hẳn rằng là cấm chú sư được phong hiệu giáo sư trên toàn nước Mỹ. Luận thuyết pháp trên thế giới chỉ sợ chưa từng có ai qua được, mà ở cái thuyết pháp của hắn ta đọc qua, loại liên hệ sinh lý giữa người với người này, vốn dĩ chỉ có hắc ma pháp hình thành lên được. Nhưng hắc ma pháp đặc dị lại không phát sinh tế bào vi khuẩn trong cơ thể người. Hay nói một cách khác, đại dịch Tam Dương Thị này, tuyệt đối tồn tại một siêu khuẩn trùng nào đó gây nên.” Trần Khương khẳng định.

“Thế không phải nói, chỉ cần đảo ngược xác chết ra tìm hiểu, liền có khả năng truy lùng nguồn gốc hình thành sao?” Linh Linh nói ra.

“Đi thôi, nha đầu!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Đi tìm phương thuốc

Ngồi trên thuyền mộc di chuyển mới thấy được chân chính thế nào gọi thiên phượng không cảnh tại nhân gian. Mở mắt cảm thụ, có gió hạ tươi mát từ phương Bắc tới, kéo theo loại nhân nhật hương hoa ngải thơm dịu, có cái cái xanh rì ngọc lục của sông Đà Giang đang khê lần tần gọn sóng, khê phản chiếu sắc hoàng hôn chiều tà, phản chiếu cả hai bên kiến trúc nhà gỗ, cao lâu cũ kỹ.

Cả ngày hôm nay Linh Linh chưa từng chớp mắt qua, có chút sung mọng ở mí, trên khuôn mặt xinh xắn của nàng, dù phần nền hay kẻ son cũng đã ít nhiều phai đi mấy phần. Chỉ là như vậy, ngược lại càng khiến cho cái kia thanh xuân tràn trề nhựa sống đặc biệt muốn phập phồng phồn thịnh.

“Lão sư, ngài nói tình huống xấu nhất của chúng ta là gì?” Linh Linh nói ra.

“Chưa xác định rõ ràng, nhưng hiện tại ta có thể phán đoán khả năng bùng phát ở mức báo động cấp số nhân đấy. Cứ việc dựa theo tốc độ lây lan dẫn tới thời kỳ ủ bệnh, có vẻ như khuẩn trùng thậm chí chưa cần tạo kén đã có thể sản sinh đủ cho thời kỳ tiếp theo. Lấy dân chúng tính toán ở mốc sớm nhất, ba người đầu tiên bắt đầu lây lan cách đây nửa tháng, nếu cộng thêm 10 ngày ủ bệnh, vậy có nghĩa khuẩn trùng này đánh thời điểm ra đời vào khoảng 25 ngày trước. Mà vòng đời của trùng học, siêu hiển vi tế bào không thể kí sinh trên vật thể sống quá 15 ngày. Điều này mang ý nghĩa vô cùng lớn lao trong pháp y phân tích”. Trần Khương phán đoán tình hình hiện tại.

Thùy nảo của Linh Linh rất nhanh nhạy, nàng vừa nghe qua Trần Khương phân tích, lập tức khloe mắt đều hết thấy sáng lên, nói rằng:

“Nói như vậy liền len lỏi ra một vài tia hi vọng cơ sở rồi. Thứ nhất, hoàn toàn xác định thời gian cách ly hoàn hảo để phòng ngừa lây lan, thứ hai chính là chúng ta có thể khoanh vùng được nạn nhân để nghiên cứu”.

Trần Khương nở nụ cười mãn nguyện, đồng thời giơ ngón cái lên tán thưởng, hân đối với Linh Linh sao có thể không lấy làm kiêu hãnh cho được.

Suy luận của nàng rất chính xác, hết như những gì Trần Khương đang mong đợi.

Hắn đồng dạng là một kẻ thông minh, còn có dày dặn kinh nghiệm về khuẩn trùng kiến thức, Trần Khương vốn dĩ ngay từ đầu, thông qua tỉ mỉ một chút lắng nghe, tra cứu nhiều lấy tài liệu, hắn đã tự đề xuất ra một kế hoạch phương án cho bản thân. Sau đó đem kế hoạch này diễn xuất lại cho học trò mình dưới dạng gọi lý thuyết, vừa có thể kiểm tra tư duy, vừa dạy dỗ cho nàng. Trên hết, trường hợp cả hai thầy trò đều có cùng một đáp án, mang ý nghĩa tính khẳng định sẽ cao hơn nhiều!!

Đúng vậy, hiện tại, bất quá họ chỉ có thể dựa vào hai cái biện chứng này để tiếp tục suy luận:

Thứ nhất: thời gian cách ly hoàn hảo để đề phòng lây lan sang người khác sẽ là 15 ngày. Kể cả vật chủ có chết hay chưa, chỉ cần trong thời gian đó không có một cá thể sinh vật nào trong địa phương nhiễm bệnh lọt ra ngoài, chắc chắn khuẩn trùng sẽ chết tại đây.

Thứ hai: cũng là dựa vào vòng đời chỉ có thể kéo dài 15 ngày từ khi ký sinh ở cơ thể vật chủ, công tác chọn lọc, giám định pháp y khuẩn trùng trong tế bào vật chủ chết sẽ tìm được loại cơ thể hiệu quả hơn. Lấy ví dụ nếu như đi nghiên cứu một cơ thể đã chết quá 15 ngày, thì khuẩn trùng cũng đã tự chết, chẳng còn mẫu tích nào để thực nghiệm. Vậy nên, dễ dàng làm cái khoanh vùng những người chết gần đây nhất, cụ thể chính là ca tử vong hôm qua đi.

Thuyền mộc vẫn lặng lẽ trôi, lần này đã nằm ở bên dưới bóng râm gầm cầu Hoàng Kiều, chuẩn bị đổ sang bến phố tầm nông. Lại nói Phượng hoàng cổ trấn có thật nhiều cảnh kiều (cầu) bắc ngang sông Đà Giang. Nhưng loại này quả thật ấn tượng nhất trong số đó, Hoàng Kiều có hai tầng, được xây chắc chắn bằng đá cát, có mái che, có bút tích thư pháp vô cùng tinh xảo ở thành cầu.

Dù nhìn từ phía xa hay đi thuyền dưới chân râm, ắt hẳn đều cảm nhận được sự to lớn, ngoạn mục của nó, như một chứng nhân lịch sử lặng lẽ ở đó suốt hơn hàng thế kỷ, cùng trấn Phượng Hoàng trải qua biết bao thăng trầm.

“Xịt xịt xịt ~”

Đột nhiên hít hà được cái mùi vị gỗ mộc mới cura ra, lại có lát đất vị chanh dây ẩm ẩm trong không khí.

Là mùi tầm dâu...

Hai bên bờ thành, tuy nói mặt trời sắp sửa xuống núi nhưng có thể thấy hàng trăm, hàng ngàn cái máng lưới đang phơi to tầm vật liệu ở mỗi cái neo nhà.

Nơi đây được gọi là thị phố tầm nông, có rất nhiều hộ bên trong nuôi tầm dâu để phát triển, rất nhiều ngoại thành thương nhân đều sẽ đến nơi đây mua sấm nguyên tầm cùng to tầm vật liệu, lưu động nhân khẩu càng ngày càng nhiều, dần dần biến thành một cái xã làng hỗn tạp dân cư.

Vốn dĩ đã nhấn tin những cái học viên khác đi chấp hành nhiệm vụ, phát động cách ly toàn thể mấy khu dân cư xóm trước, làng trên. Chỉ có Linh Linh và lão sư Trần Khương là đi vào phố tầm này để tìm hiểu tình hình, vì đơn giản, nạn nhân thứ 150 trong danh sách liền là ông lão trong thôn.

Thuyền cập bến, cả Linh Linh bước xuống, nàng duy trì một cái dáng đứng ưu tú, trẻ trung, đứng ở bên người lão sư của mình, thật kỹ tới lui càng giống như cha con làng chài lưới vậy. Họ ăn mặc thường phục rất đơn giản, áo thun cùng quần thun bạc màu, thậm chí có thể nhầm lẫn với dân làng ở đây từ lâu.

Dân chúng nói chung và thôn dân ở thôn huyện nông cụ nói riêng, có một loại xấu che tốt khoe đặc biệt đối với những du khách tham quan, họ cẩn thận trong lòng, nếu như khoác thân phận thông thường, còn là lão sư Minh Châu học phủ đi bắt chuyện với bọn họ, chỉ có thể ngơoi hỏi một câu, bọn họ đáp một câu, được đáp án thường thường không phải đúng như mong muốn.

Nhưng nếu là thường phục mà nói, bọn họ sẽ coi cả hai như người qua đường, sẽ nói nhiều thứ hơn. Đương nhiên chỉ cần nhận biết cái nào là chân thực,

cái nào là hư cấu, uốn nắn. Mà loại này nhận biết, cả bộ óc của Linh Linh lẫn lão sư Trần Khương đều phi thường hiệu nghiệm.

Một người là đệ tử chân truyền của Tiêu viện trưởng, còn có được giáo sư nổi danh nhất nước Mỹ đào tạo, người còn lại là thiên tài thợ săn, còn nhỏ tuổi nhưng phụ trách qua rất nhiều sự kiện có quan hệ thôn xóm, thành trấn, liền mình thợ săn bao quát không thể xử lý.

Vì lẽ đó, dựa vào kinh nghiệm, cả hai đều thống nhất mặt trang phục thể này, lúc giao thiệp cùng dân bản xứ, giải quyết việc công rất nhiều lúc sẽ rất tiện.

“Cẩn thận, đeo ma cụ vào!” Trần Khương nói với Linh Linh.

Tình huống dịch bệnh, còn chưa biết cách phát sinh hay phòng ngừa hiệu quả nhất, lão sư đem mấy loại ma cụ tốt nhất của mình được cấp trong thời gian học bên Mỹ về, một cái giữ cho mình, một cái đưa Linh Linh dùng.

Không thể chắc chắn bảo đảm được loại ma cụ này có hay không ngăn chặn được khuẩn trùng lây lan, nhưng ít nhất nó cũng sẽ đem lại phần nào đó an tâm hơn. Đồng thời, ma cụ cũng ẩn tàng lớp mỏng như da người che chắn, liền không gây ra quá nhiều khác biệt về ngoại hình.

Bọn họ chỉ nhanh chóng bắt chuyện hoàn mỹ đối với mấy cái tiểu dân cư đi đường, cuối cùng tìm được địa chỉ ngôi nhà có người thân vừa mất hôm qua. Đó là họ chung cư một tầng, đem gỗ to xây thành nhà nhỏ, có bộ cửa cùng vật liệu phía trước.

Đi vào, nhà này phòng ốc rất cũ kỹ, là gỗ tằm, đáng vẻ đã có một ít năm tháng mục dần, những gỗ kia đều biến thành màu đen.

"Đi đi, các người không phải từ khi biết lão công ta bạo bệnh, liền xua đuổi như tà ma sao, đến lúc người chết rồi, cần gì phải tới cấm nén nhang tạ tội, đi đi thôi..." Âm thanh già nua, có chút oán hận vang ra.

Trong sân có một bà lão miệng nhai nhai trâu nong, tay xoa xoa tách trà nóng, sắc mặt không được tốt lắm nói rằng.

Linh Linh tiến về trước vài bước, cúi người lễ phép chào rồi nói: "Lão bà, ta cùng thầy giáo đã đi một chạn đường dài, cũng không phải là dân cư trong thôn. Chúng ta là cái pháp y đội ngũ, muốn tới để hi vọng được khám nghiệm tử thi thân thể cụ. Hi vọng sẽ sớm tìm được phương thuốc cho cả thôn".

"Ồ ồ, khi hấn chết, các người ở đâu?" Bà lão vẫn còn chưa hết oán giận nói rằng.

"Lão bà, chúng ta chỉ vừa tìm hiểu được bệnh dịch mà tới, lẽ nào người muốn cụ ông oan uổng như vậy nhắm mắt sao?" Linh Linh nói.

Tạm thời không có phản ứng lại, lão bà nhấp môi một ngụm trà thật nhiều, miệng nhóp nhép nhai với miệng trâu cuối cùng. Mà ở tại cái khuôn mặt cố gắng chịu đựng đó, không hiểu sao liền khiến cho người khác mãnh liệt cảm thấy ở trong lòng có chút quặn thắt lại.

"Đi đi thôi!" Lão bà run run người, quay mặt lại nói ra thời điểm, thân người nương theo cây gậy trên bàn đứng lên, tựa hồ muốn đi vào trong nhà.

Cả Trần Khương và Linh Linh thấy một trận này đều nhột nhột cả mặt, họ tính toán liền sẽ muốn tới cùng biện luận cho bằng được để tiếp cận thi thể, nhưng cụ bà kia... như vậy nếu còn không để ý cảm xúc người khác, bọn họ thật so với cảm thú cũng không bằng.

"Cảm tạ, mong người sớm vượt qua mất mát". Trần Khương nói ra thời điểm, cùng Linh Linh quay đầu lại, muốn đi ra ngoài.

Dù sao, vẫn nên tính đến kế hoạch thứ hai, lựa chọn người tiếp sau đó.

"Nếu ta cho các người gặp hấn, các người có chắc chắn sẽ điều chế được phương thuốc?" Đột nhiên cụ bà lại nắc nắc thanh âm cất giọng.

"Lão bà bà, chúng ta sẽ tận..." Linh Linh nói.

"Nếu chúng ta không thành công, e rằng họa kiếp này sẽ đặt dấu chấm hết cho toàn Trung Quốc". Trần Khương ánh mắt cương nghị trả lời, lát át cả Linh Linh âm thanh.

"Ông nghe rồi chứ... hai cái trẻ tuổi này nói ông có thể cứu cả Trung Quốc đấy, hi vọng lớn lao như vậy, xem như hảo hảo có thể yên tâm ở trên kia cười cười được rồi". Lão bà ghen ngạo, người nắc nắc nhìn lên kia đem đem chuyển giao thời điểm mà bật khóc.

Linh Linh lâu như vậy làm thợ săn thất tình, nàng chứng kiến nhiều lần thảm cảnh hủy diệt trong quá khứ. Mất mát, hi sinh, trở thành oán hận, nhưng tự sâu trong oán hận nội tâm, bản thân nhân loại thật sự đều được ban phát cái đặc ân tha thứ.

Tha thứ, tự nhiên lại trở thành hi vọng.

Nhìn cụ bà như vậy, cả hai vị trung niên, thanh niên trẻ tuổi, một cái lão sư, một cái học sinh đều siết chặt bàn tay của mình lại.

Họ giây phút đó, đã tự đặt trên đôi vai này phần trách nhiệm muốn tìm ra phương thuốc rồi.

.....

.....

“Reng reng reng~~~~”

“Cạch~”

“Óa...oáp...”

- “Giờ này mới ngủ dậy?”

“Ta có chút mệt a, cả ngày hôm qua liền chạy trước chạy sau như chó vậy...”

- “Bên người có tin tức gì, đã liên lạc được hấn chưa?”

“Còn chưa được, có vẻ đã ở ngoài vùng phủ sóng một thời gian. Nhưng chớ lo, loại như hấn thực lực, ở quốc thổ này trừ khi gặp mấy cái đế vương cấp bậc đánh úp, còn không thì lại làm bia tập đánh cả thôi!!”

- “Ta vừa ở Đỉnh Thành hỏi han biết được, hấn đang ở Côn Lôn!!”

“A...”

- “Lúc này, tình hình bệnh dịch đang đưa cả quốc gia vào khẩn cấp tình trạng, chúng ta cũng không lên đó được. Trước mắt, ta vừa liên hệ cái bà cụ non hay lái nhái kia, hi vọng sớm tìm được phương thuốc”.

“Ấy dà... vừa mới bẻ quan ra được vài ngày, tưởng rằng có chút thành tựu đem đi trấn áp dọa dẫm, đen đủi thế nào gặp ngay con đại dịch...”

- “Ta cúp, người cũng nên kín kẽ lại một chút, đừng có ai cũng tiếp xúc, chưa có nghiên cứu qua, chưa có chứng minh, không phải cứ khỏe mạnh cường đại là có khả năng sống sót đâu.”

“Ấn, biết rồi, biết rồi, ta luôn là kín kẽ đó mà, trùng độc đại nhân đi làm việc của mình đi, ta cáo!!”

“Cạch ~” (tắt điện thoại)

“Hai người nghe rồi chứ, chúng ta đang trong thời kỳ cách ly giao chỉ đó, tránh xa ra một chút, quần áo mới để ở kho hàng bên ngoài, cứ tùy tiện chọn lấy vài bộ rồi đi đi, khách sạn này ta vừa mua lại hôm qua, cũng sẽ không có ai dị nghị”.

Nam nhân tóc vàng chồm dậy khỏi giường, hấn vỗ vỗ hai cái nữ nhân lửa thể đang nằm cạnh bên, trông rất mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Tín hiệu đáng mừng

Đứng ở bãi cồn phế tích nhô lên, Triệu Mãn Duyên ánh mắt có chút đượm buồn xa xăm nhìn tới, cũng chẳng biết bao nhiêu lâu rồi hấn mới lại sùn sùn tâm trạng như vậy.

Toàn bộ thành thị ấy mà, có chút rách nát, có chút không chịu đựng nổi, đại đa số đã yên lặng sâu dưới mực nước biển rồi. Tùy ý có thể thấy được tàn chi, bên trong tàn chi có chút huyết vẫn đục, trùng với màu sắc thể lương của hoàng hôn ánh chiều tà.

Hấn đứng đó, cao cao hơn phân nửa tại thượng, mặc cho xung quanh có bao nhiêu yêu ma gào thét hay là thủy quái rít gào, đều không khả năng dám động dậy di chuyển tới quấy rầy.

Cũng phải, những hải yêu mạnh mẽ kia mặc dù muốn tới gần đây, nhưng một khi phát hiện tới xung quanh tóc vàng nhân loại đó rải đầy thi thể các cấp Thâm Hải tích ma long, dù là mấy cái đầu lĩnh chí tôn quân chủ, bọn chúng tự nhiên đều rụt rè lùi lại rất xa.

Nơi này chính là Ma Đô...

Ma Đô bích hoàng trong bài danh Hoa Hạ, Ma Đô trong họa kiếp hải yêu đế quốc năm nào...

Cũng là cái Ma Đô của Triệu Thị gia tộc, gốc gác trọng yếu nhất kinh tế trên cả nước. Càng đối với Triệu Mãn Duyên mà nói, mang thêm một nặng nề ý nghĩa nữa, đó là quê cha đất tổ, nơi mà hấn lớn lên, trưởng thành, bắt đầu cuộc đời của một ma pháp sư cường đại.

Triệu Mãn Duyên đứng đây tầm khoảng đã được một, hai giờ. Vốn dĩ cũng chỉ tiện thể ghé sang Đỉnh Thành gặp lại người huynh đệ, trên đường sẵn tiện nao nao loại nhưng nhớ ngày xưa, cốt ý muốn tạt ngang nhìn ngắm lại chút ít.

Có lẽ tòa thành thị này khẳng định không có cách nào hô hấp lại được nữa, thời điểm oanh tạc qua bao nhiêu cái vết tích hủy diệt lực lượng, dù cho là đế

vương hải tộc hay nhân loại cảm chú triển khai, loại hình thái tổn thương đã hằn sâu bên trong nó, trời mới biết tương lai bao nhiêu năm nữa sẽ có thể hay không phục hồi, màu mỡ gò đất nhô lên sinh trưởng.

Nhưng kể cả vậy, trước sau không đổi, Ma Đô nhất định sẽ phải đòi lại, phải do chính tay bọn hắn đòi lại!!

“Nhớ sao?” Đột nhiên một thanh âm phía sau lưng Triệu Mãn Duyên cất tới.

Tặc lưỡi đầy...

“Mục Bạch, ngươi không thể đến một cách tinh tế hơn hả, ta đang chìm trong loại tâm trạng chưa từng có a!” Triệu Mãn Duyên không vui quay lại nói rằng.

“Có cần ta đi ra, rồi quay trở vào làm lại?”

“Đẹp đi!”

“Tình huống bên ngoài thế nào?” Mục Bạch nói rằng.

“Chuyện như thế làm sao liền rơi vào ta trên đầu, rất nhiều nhân viên lao động phổ thông tại Triệu gia công xưởng đều đã mắc phải dịch, ít ỏi từ thời điểm nhà đầu kia cùng cái gì lão sư hắn phát động, trong vòng một tháng cả nước đều lên đến hơn 8 vạn tử vong thời điểm, riêng Triệu Thị nhân công đã hơn 5000 người. Tổn thất doanh nghiệp phi thường vượt ngạch cả rồi!” Triệu Mãn Duyên một trận ảo não.

“Hơn 5000 vong thân?” Mục Bạch không hiểu được nói ra.

“Phải, ta hôm qua vừa mới ký một cái giấy bảo hộ lao động, thậm chí còn hưởng phúc lợi cho cả người nhà họ, dù sao chết đi vẫn là Triệu Thị con người”. Triệu Mãn Duyên hồi hận rồi, biết vậy trước đó đã không có thêm giành giật với Triệu Hữu Càn làm gì. Mặc cho hắn tự mình gánh vác, tự mình sâu não giải quyết, đầu sao Mục Bạch kia nếu nghĩ lại thời điểm phán quyết ở Thánh Thành, có thấy vào đá trắng hay đen đều không mấy ý nghĩa.

“Ta thật sắp chết Mục Bạch a... À phải rồi, hay ngươi tài hoa, học rộng như vậy, giúp đỡ cái bạn bè chút đi!” Triệu Mãn Duyên đột nhiên nghĩ ra gì đó rồi nói tiếp.

“Muốn gì liền nhờ ra!” Mục Bạch lại chẳng quá thân thuộc với cái hèn mọn sắc mặt Triệu Mãn Duyên thời điểm.

Triệu Mãn Duyên ánh mắt sáng lên mấy phần, tư thế thoải mái nói: “Không khó, không khó, người tài ắt vẫn là người tài. Ta sẽ gọi mấy tiểu thư ký làm một cái hợp đồng, bổ nhiệm đến Triệu Thị doanh nghiệp trong và ngoài nước đều là Mục Bạch người tên họ, ta tuyên bố nghỉ hưu...”

“Ý ngươi là Triệu Thị thế gia sẽ sửa thành ta gia tộc?” Mục Bạch có chút lạ lẫm.

“...Thế sao được, cũng không phải vậy, ý của ta là ngươi trực tiếp điều hành giữ Triệu Thị chúng ta, ta chỉ ở hậu trường đằng sau như nộm nhân...” Triệu Mãn Duyên tăng tăng giải thích.

Mục Bạch sắc mặt đã có chút mừng rỡ tượng ra nọ xảo mưu, vẫn đứng đó chờ đợi nghe tiếp.

“Là như vậy, ngươi sẽ là Triệu Hữu Càn, ta vẫn là Triệu Mãn Duyên, việc kiếm tiền giao hết cho ngươi, còn ta là người tiểu đệ, chỉ việc lấy tiền ngươi làm ra đi ăn chơi đó mà. Có được không? À hay thấy ngươi như vậy đầu sao cũng chẳng có thân thích gia tộc gì cả, e ngại thì đổi luôn thành Triệu Bạch đi, chúng ta sau này một nhà, liên phúc họa cộng sanh, bá kiến Triệu Bạch ca ca!” Triệu Mãn Duyên hăng say cười cười dẫn dắt.

“Được!” Mục Bạch hai mắt bốc lên mấy tia hắc thủy trọc khí, bao quát toàn thân động đậy cái gì đó mờ ảo từ phía sau lưng, khóe miệng nhếch lên nửa vành cười nửa vành run run quý dị.

Thực sự là muốn mở ra cái hắc ám khe nứt gì đó, quăng cái khôn vặt công tử này vào tham quan cho hả giận.

“Đùa, đùa thôi... Ta không nói nữa a!” Triệu Mãn Duyên tái nhợt nói rằng.

Loại này ma quỷ đến Thánh Thành hình thiên sứ còn suýt mất đi cái mạng, tuy chỉ ác khí sùng sục sôi lên nhưng Triệu Mãn Duyên cũng là bị dọa suýt mất rồi.

Mà Mục Bạch tự nhiên lại chỉ hù dọa, dạy dỗ tên này một cái, đều không có chút sát tâm gì cả, bất quá bộ mặt Triệu Mãn Duyên khi sợ hãi không khỏi khiến hắn buồn cười.

“Không có thời gian liền chờ nói nhảm, bên ngoài hơn 5000 người tử vong, quả thật rất kỳ lạ. Thường thường ở bên ngoài đi lại, những thứ tiếp xúc lây lan này trừ khi tập thể cộng đồng, vốn có thể lại đen đủi tới mức toàn thể một cái khổng lồ công xưởng đều mắc?” Mục Bạch nói.

“Vậy ta mới khó hiểu, dịch bắt nguồn từ Tam Dương Thị, Phương hoàng cổ trấn. Đúng là ở địa phương này, chúng ta phát triển một loại dược liệu phi thường nổi tiếng trên thị trường, đó là hồng sâm, nhân sâm. Nhưng xưởng thô khai thác thời điểm, theo ghi nhận đều không tới 40 người đánh bắt. Bọn họ càng lại chỉ có 10 người chết trong số.” Triệu Mãn Duyên nói rằng.

“Chỉ 10 công nhân của ngươi ở Tam Dương Thị chết, nhưng vì sao lại có hơn 5000 tổng số?” Mục Bạch cũng thật mơ hồ nói ra.

“Đại dịch trong vòng một tháng, rất nhanh bùng phát ra toàn bộ Đê Đô, Cổ Đô, Hồ Bắc... rồi bao quát tam thành kể từ Tây Hải phận, phạm vi cả quốc nội liền chẳng nơi nào không bị ảnh hưởng. Triệu Thị trong nước công xưởng lẫn tiếp thị dịch vụ mọc như nấm, đó chính là trọng điểm. Cũng còn may chúng ta mô hình ở nước ngoài những năm gần đây cực cường thế lực, nếu không chuyện này thật khó khởi quật...” Triệu Mãn Duyên không nhận được than vãn.

Mục Bạch không có bỏ sót sự kiện, tạm thời hẳn không thể lý giải được cách lay lan kỳ lạ như vậy đối với Triệu Thị, nhưng một mặt khác liền cảm thấy Triệu Mãn Duyên nói đều không sai. Không lay ở đây thì lay ở chỗ khác...

“Chúng ta đi thôi!”

“Đi đâu?”

“Ra sân bay, trở về Phàm Tuyết trấn!!”

“Nơi đó thành ổ dịch rồi a, người lại muốn dẫn xác đến?” Triệu Mãn Duyên thắc mắc.

“Người xác định không đi?” Mục Bạch nhún mày nói ra.

“Ta bây giờ hãy cùng ngăn cách với đời như thế, an trí khu hoang tàn vắng vẻ, ta nghĩ tìm phiền toái cũng không cần phải gặp cái hoàn cảnh kia đâu, là không muốn chết như vậy đấy!” Triệu Mãn Duyên khổ hạnh phải nói.

“Thủ phạm chưa có manh mối truy lùng, nhưng bắt quả hiện tại nha đầu Linh Linh cùng lão sư của nàng, từ vài ngày trước ta đến bãi phóng, họ đã tìm được một loại đặc trị tín hiệu, sớm phát hiện được siêu nhỏ hơi thở khuẩn trùng trên cơ thể người. Phàm Tuyết trấn được chọn làm nơi thử nghiệm, đồng dạng ở đó có khả năng cũng sẽ an toàn cả nước đứng đầu. Người không đi thì thôi vậy, hẹn gặp lại!” Mục Bạch nói rằng.

“Ô đừng như vậy, ta đi, cho ta đi nữa. Quả nhiên, cũng còn cái loại tốt đẹp này, bà cụ non không có làm ta thất vọng mà!” Triệu Mãn Duyên mãi mới lộ ra chút vui vẻ.

Họ sau đó, nhanh chóng rời đi, bỏ lại cái tiếu nuối thành thị này trong lời hứa vĩnh cửu.

Bản thân Ma Đô như vậy nhộn nhịp thành phố chính là bởi vì do cái tình của người dân nơi đây chan chứa, cái hoài bão luôn ấp ủ vì một tương lai rực rỡ hơn... như là bích hoàng bài danh.

Càng ngày càng nhiều người không tự chủ được bỏ xuống việc trong tay, bọn hắn nhìn chăm chú mây trời, hít sâu không khí có chút trầm muộn.

Trầm muộn...

Nhưng vẫn hi vọng, đáng được ăn mừng chính là, Hoa Hạ niềm tin chưa bao giờ bị đánh mất!!

.....

.....

Phàm Tuyết trấn.

Trên Lăng Không Điều thành, đoàn quân xá trực thông vẫn ngày ngày thay nhau túc trực, không có dám lơ là nửa điểm.

Ở tại cái tình huống nhảy cảm như vậy, địa phương niềm phong quả thật vô cùng cần thiết, Phàm Tuyết trấn cũng đã ra xuống thông lệnh, tuyệt đối không có nhận thêm bất kỳ một cư dân nào nữa.

“Chúng ta muốn tìm các người thành chủ?” Một nữ tử da đen nói rằng, nàng trùm cái loại khăn huỳnh mòng lên đầu, xa gần trông đều rất giống một thiên kim quận chúa từ Ba Tư quốc thổ đến.

“Thành chủ của chúng ta đang vô cùng bận rộn, người không tới đúng lúc rồi, xin mời đi cho!” Cố Doanh nói rằng, nàng đứng giữ một khoảng cách nhất định với bất cứ ai thời điểm này.

Tự nhiên dứt lời, có hai luồng không lồ phong bão thổi vù vù lên phía trước, suýt chút nữa đều muốn đem Cố Doanh tinh thần lẫn thể chất toàn bộ chấn động rồi.

Thậm chí ở Phàm Tuyết trấn bên trong cao thủ nhiều vô số kể, nàng đều hằng ngày gặp không ít, mạnh dạn một tí dự đoán, bao quát thành chủ và đại đương gia ra, tình huống thật có chút chẳng thể nào chống trả.

“Hai cái nam nhân bên cạnh ta, thật không phải loại người khách khí gì. Mà nếu ở đây chúng ta thổi bay thành của người, cũng sẽ không có bất cứ bất cứ điều luật gì ngăn chặn. Mỹ nữ, có muốn hay không vào bẩm báo lại.” Nữ tử da đen nở nụ cười nói rằng.

Trên nụ cười của nàng, tầng tầng lên một loại quang khôi chiếu xuống, để cho một nửa mặt còn lại Lăng Không Điều thành đều bị huỳnh sắc mạ lên, lưng lưng mỹ diệu.

Như là thiên sứ chỉ khái vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Quét ngang phàm tuyết sơn

Sau khi truyền tin báo vào nội bộ điều hành trong thành, Cổ Doanh nhận lại được phản hồi phê duyệt, cũng chẳng muốn cùng đám ba người kia lãng nhăng này nọ, trực tiếp mang theo cái bộ mặt chẳng mấy dễ chịu dẫn họ vào.

Đêm qua tại trấn đón trận mưa khá lớn, có lẽ nguyên nhân do thời điểm giao mùa trong năm, bước thu sang hạ. Là gió mùa thổi hướng eo duyên hải ngoài kia biển khơi đi vào, cũng vì vậy mà cho đến tận sáng nay, vẫn còn không ít giọt chảy lã tã trên tường đá trước mặt, thanh thúy mà êm tai, chậm chạp lách tách.

Đằng sau cái hào lũy sắt thép, không lồ kia mở ra, hình thiên sứ Farl, kèm theo hai thánh ảnh giả bên cạnh đều chứng kiến một màn kinh ngạc, sáu mắt lăm lăm nhìn nhau, xác thật chưa từng nghĩ đến đằng sau loại này công thành thô kệch, nhưng quang cảnh phía sau quả nhiên là một nơi tân tiến thế phát triển.

“Nếu các người lần đầu tiên đến đây, thì khuôn mặt đó rất đối bình thường”. Cổ Doanh nhếch miệng cười nói với đám Farl.

Phàm Tuyết tân thành...

Xây dựng trên gò đất đồng bằng nhô cao hơn phần còn lại, tiếp giáp bên kia cao nguyên đồng thời vịnh hải dương bên này, là một cái cảng biển thuận lợi kinh tế, dồi dào phong nguyên tố luân chuyển quanh khu vực.

Từ một cái sơn trang, tiểu địa phương nhỏ nhỏ mở rộng đến thị trấn tiềm năng, thậm chí bây giờ đã là thành phố cấp 3 trên toàn quốc rồi, thiếu chút danh tiếng quốc tế nữa thôi đã có thể bước vào cấp 4. Mà nhắc nhở rằng cả Hoa Hạ này, đô thị có thể xếp được vào cấp 4 chỉ có hai cái mà thôi. Một là Đế Đô, hai là Tam Dương Thị. Sở dĩ Ma Đô nếu không phải do họa kiếp hủy hoại thì ắt hẳn sẽ đứng đầu ở loại này.

Bên ngoài như vậy thành trì kiên cố bao bọc, bên trong Phàm Tuyết sơn trên thực tế lại là không tề lăm địa điểm du lịch, ở các tuyến đường lớn xuất hiện tương đối khá nhiều khách sạn cao cấp, nhà hàng sang trọng. Dù giải trí phương tiện hay trường học ma pháp, trường học văn hóa, dịch vụ cùng bệnh viện hiện đại đều thay nhau mọc lên như nấm. Rõ ràng từ rất sớm, các thương gia đầu tư, bao gồm nhiều công đoàn hiệp hội đã nhận định đúng đắn về chiến lược phát triển lâu dài khu vực.

Đứng tại trung tâm thành phố, vững chãi thấy mấy tòa cao ốc chọc trời, rộng lớn nối liền nhau, hoàn toàn do thủy thạch pha lê kiến tạo, này chính là Ninh Bàn Tháp đại bản doanh, biểu tượng mới nổi của mô hình đô thị toàn bộ Á Châu đại lục, cũng là do chính tay Mục Ninh Tuyết bản thiết kế cung cấp, nắm hơn 30% cổ phần.

Tiến vào tòa Ninh Bàn tháp, càng bắt ngờ hơn chính là, tồn tại cả một cánh rừng nguyên sinh bên trong, lại như thiên nhiên thâm thực vật được trồng trọt phát triển, hết tầng này đến tầng khác, xen lẫn với công trình phòng ốc nhân loại, đích thị là một cái kho tàng dự trữ tận thế, sẵn sàng ứng cứu trường hợp đại dịch xảy ra. Thời điểm tính toán xây dựng tòa tháp, Mục Ninh Tuyết nhưng vài năm trước, thậm chí trước khi cả Ma Đô họa kiếp, nàng đã có nghĩ qua tình huống thảm họa trong tương lai gần, nhất là quá khứ ám ảnh với Hắc Giáo Đình tàn ác, Nịch Chú bệnh dịch. Nên việc tối hậu ưu tiên phải bảo đảm nhất thứ nhất là kiên cố, thứ hai bắt buộc chính là đủ dự trữ để phòng lương thực cho thành phố khi cấp bách khó khăn bùng phát.

Mô hình kinh doanh của Phàm Tuyết sơn phi thường mang lại lợi nhuận rất lớn, dù cho làm trạm công thương chuyển giao giữa nguyên liệu nhập cảng và xuất cảng, hay buôn bán các mặt hàng thổ nhượng đã qua tính chế đều đã trở thành độc quyền, dẫn đầu thị trường. Đó là do Mục Lâm Sinh mát tay, đối với làm ăn, giữ quan hệ nhất nhất khôn khéo khiến ai nấy đều khâm phục. Nhưng thực tế, để công trình Ninh Bàn tháp mang yếu tố biểu tượng như vậy, dù thị trường Ma Đô hay chính phủ tài trợ, e rằng còn không dám nói.

Bất quá quả thật tồn tại một kẻ như vậy đi đầu tư, đó là Triệu Hữu Càn, anh trai Triệu Mãn Duyên. Cái tên này dĩ nhiên là một kẻ đi buôn đúng nghĩa; đối với lĩnh vực bất động sản tiềm năng thu lời, rất phi thường mạnh tay, hẳn cũng không đi so đo quan hệ cùng em trai mình làm gì, thời điểm niêm yết đã giúp Triệu Thị đầu tư nắm giữ 51% Ninh Bàn tháp, trở thành chủ tịch tòa nhà. Số cổ phần ít ỏi còn lại đều do Mục gia, Bạch gia, Đông Phương thế gia chia nhau cất giữ.

Trong phòng hội nghị tầng 63, một trưởng phụ mặc âu phục màu nâu ngồi đó nhâm nhi ly cafe, ánh mắt xuyên qua cửa kính lớn, vừa vặn có thể nhìn xuống tòa này toàn cảnh Phàm Tuyết thành phố, đồng thời còn có lướt qua cái kia camera theo dõi ba người đang tiến vào cùng Cổ Doanh trên thang máy.

“Có cần gọi thành chủ không thưa ngài?” Nữ thư ký mặc văn phòng công sở nói rằng.

“Không cần, nàng đã biết, cũng đang trên đường tới đây”. Mục Lâm Sinh trả lời. Hắn nhờ vào năng lực kinh doanh, điều hành của mình, đã được tín nhiệm bầu làm giám đốc điều hành tòa tháp. Thuận tiện chỗ ngồi ở cao cao chọc trời quan sát công thương doanh nghiệp.

Trước khi đám người này đến, Mục Ninh Tuyết đích thân cùng đám người Chúc Vũ, Du Sư Sư đến đón Lãnh Linh Linh tại sân bay, cấp tốc tiến hành thử nghiệm chiến dịch vây quét đại bệnh trên diện rộng địa phương. Ban đầu Mục Lâm Sinh muốn thay nàng đi, nhưng vì sự việc mang ý nghĩa quá khẩn cấp, hiệp hội pháp thuật, quân đội, bao quát quốc gia đều chung tình trạng thất thủ, cái này thành công liền mang ý nghĩa thắng lợi bước đầu chống dịch.

Cho nên, Linh Linh cùng lão sư của nàng đến, Mục Ninh Tuyết lấy cương vị thành chủ cần làm chính là lựa chọn một cái trách nhiệm trọng yếu, chờ đợi sẵn ở sân bay rồi tiến hành kế hoạch.

“Cộc cộc cộc ~~~~~”

“Vào đi!” Mục Lâm Sinh nói ra.

Cổ Doanh mở cửa ra, chỉ tay hướng cho đám người hình thiên sứ Farl đi vào bên trong, nàng cũng đã nhận được tin nhắn của thành chủ, không có việc gì ở lại, liền gấp gấp rời đi.

“Ba vị, mời ngồi!” Mục Lâm Sinh đáng lý không có cần thi lễ, nhưng hắn đã đứng lên làm cái động tác Âu hóa lịch sự chào đón.

Thư ký đứng bên cạnh từ lúc nào đã đứng rút sót ba cái tách trà ấm đặt xuống cho bọn họ.

Hình thiên sứ Farl như vậy cũng là hai mắt tròn vo ngạc nhiên, nàng làm cái vẫy cùi chào người rất quy chuẩn giáo nghiêm thiên sứ Thánh Thành, rồi tiến đến ngồi, cất giọng:

“Chúng ta đã thông báo từ trước, không biết thành chủ các người khi nào tới?”

“Ngài thiên sứ, thành chủ chúng ta biết người đến, từ sớm đã đi chuẩn bị đạo cụ cần thiết, ta ở đây chính là bồi ngài chờ đợi”. Mục Lâm Sinh nói ra.

Hai cái thánh ảnh già ngồi bên cạnh Farl nghe thấy được, đều là suýt chút nữa nhảy dựng lên. Bọn chúng bản thân đều là cường giả cầm chú, nhưng trái lại thường ngày đối với đại nhân của mình đều nửa điểm không dám lời lẽ trì hoãn.

Hình thiên sứ đại nhân đấy!! Cũng là nổi tiếng nhất dùng lãnh khốc sát phạt trong nhân gian rồi!!

Cái tay yếu ớt vô năng kia, thậm chí một ít tự bảo vệ bản thân đều không có, lại nhấc cuội trở treo với nàng, có phải cho rằng tòa tháp này bảo vệ được hắn hay không?

“Đại nhân, có cần chúng ta...” Một tên thánh ảnh nói ra.

“Không cần, ta dẫn các người theo là để giúp đỡ bọn họ tình huống cần thiết, không phải ở đây sinh sự”. Farl truyền âm lệnh xuống.

Nghe xong, hai thánh ảnh mặt mũi kinh hãi đại biến, không khác gì hai pho tượng.

Quả thật, Farl đến đây đều là do Quang Minh tổng đàn ở Âu Châu nhờ vả, đặc biệt chính là thiên sứ trưởng Gabriel.

Kể từ sau trận chiến tại Thánh Thành, Saga đã trao đổi được địa chỉ hộp thư điện tử cùng với Mục Ninh Tuyết. Sau đó theo cái cách trao đổi này, nàng biết được Phàm Tuyết sắp là địa phương đầu tiên trên thế giới triển khai đại dịch vây quét. Bản thân không khỏi muốn tới tham khảo nghiên cứu nhưng lại sớm xuất hiện việc bận, liền cậy nhờ hình thiên sứ Farl đến thay.

“Chúng ta chờ được, mà nhân tiện các người tình hình bệnh dịch thế nào?” Farl nói rằng.

Mục Lâm Sinh thở dài một hơi, trong lòng buồn phiền nói rằng.

“Ta nói các vị, chúng ta như vậy đều thường ngày tâm đắc Ninh Bàn tháp viện trợ khó khăn, nhưng khi thực sự có đại dịch bùng phát, liền Ninh Bàn tháp việc đầu tiên làm chính là cách ly dân cư người. Quả thật loại này vấn đề vô cùng khó khăn!!”

“Cái đó không trách được các người dự đoán, cụ thể thông số bao nhiêu?” Farl cảm thông nói rằng.

“Chưa có công cụ khám xét, chưa thống kê được số bệnh nhân, nhưng ước tính khoảng chừng đã hơn 10000 người bị lây bệnh. Số lượng tử vong đã hơn 8000”. Mục Lâm Sinh bất an nói.

Farl uống một ngụm trà, nàng hiểu được, đều là cảnh ngộ lâm than nhân loại, thân có thiên sứ trọng trách, làm sao lại không sốt xa đây. Ánh mắt nàng nhìn ra bên ngoài cửa sổ một ít, mới đột nhiên quay lại hỏi tiếp:

“Toàn bộ thành thị này, đều là thành chủ các người tư nhân?”

“Àn, có thể coi như vậy. bất quá ngoại trừ tòa tháp này không phải?” Mục Lâm Sinh cười khổ nói.

“Phàm Tuyết thành phố, đi về xem ra ta phải nói lại rất nhiều với Saga rồi, nàng ắt hẳn cũng không có nghĩ đến cái lão sư mình hậu phương lại sở hữu vững chắc tường thành thế này.” Farl nói rằng.

“Ha ha ha, cũng là nhờ đại dương gia cùng thành chủ ở quốc nội hay quốc tế tiếng tăm lừng lẫy cả, chúng ta chỉ tinh thần ủng hộ.” Mục Lâm Sinh khiêm

tồn nói.

“Phát triển thế này, tương lai có thể bồi dưỡng rất nhiều ma pháp sư cường đại, không khéo có thể cùng Thành Thánh đối mặt một trận rồi.” Farl cao hứng nói ra thời điểm.

Loại này sắt đá lời lẽ, tự nhiên đều khiến cho Mục Lâm Sinh, bao quát nữ thư ký đứng bên cạnh, hai mặt vô cùng bàng hoàng, nghĩ nhanh suy tính, dù trả lời thế nào cũng sẽ rất cao tiền ẩn nguy cơ.

Cái này hình thiên sứ... quả thật trăm bề đáng sợ.

Bốn phương có thể cùng kết bạn, nhưng với trọng án hình phạt, càng là thiên sứ bên trong, tốt nhất vẫn là thôi đi, nên im lặng chờ đợi thành chủ về.

“Lời lẽ ta hơi sai rồi, người đừng để tâm. Ta có chẳng tấu lại trong biên sử, Phạm Tuyết son quả thật rất trung thành với Quang Minh thần thánh chúng ta!” Farl nở nụ cười vui vẻ nói ra.

“Ha ha...” Mục Lâm Sinh cười khò.

“Lúc này người nói, chủ nhân tòa tháp này không phải Mục Ninh Tuyết, vậy có thể hay không cho ta biết cao danh vị này?” Farl nhớ ra gì đó hỏi rằng.

“À, chủ tịch Ninh Bàn tháp hiện tại là Triệu Thị, Triệu Mẫn Duyên!” Mục Lâm Sinh nói

“Hắt xì ~~~”

Đột nhiên bên cửa phòng hội nghị vừa có người mở ra đã lập tức ho một tiếng động lớn, lộ ra cái dáng dấp tóc vàng nam nhân cương điệu.

“Lão già, người lại tính đi mỗi giới thể thiệp cho ta sao?” Triệu Mẫn Duyên cười cười nói rằng.

“Ban này, bên ngoài ta có nghe ai đó nói rằng Phạm Tuyết son luôn trung với Thánh Thành...” Một giọng nói khác cất lên.

Tóc xanh nam tử ở phía sau Triệu Mẫn Duyên cũng từ từ tiến vào trong phòng, liếc liếc nhìn chung quanh, rồi đồng tử dừng lại trên người hình thiên sứ Farl, cười cợt nói ra:

“Sự thật đúng là như người nói, giúp đỡ nhiều rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Hai gã trợ trễn

Kể từ khi nhìn thấy hai cái khuôn mặt tương đối quen thuộc này, hình thiên sứ Farl nhưng thần sắc hoàn toàn mất đi về hớn hờ lúc trước, càng là thâm tâm như dầu hỏa bất nhiệt, hùng hực tỏa ra nhiệt tức, đến nỗi làn da ngăm đen của nàng chẳng khỏi lộ lên mấy phần hồng hào, buột miệng nói ra:

“Bên ngoài đây đó đi lại từng ấy năm, ta chỉ biết Triệu Thị người đứng đầu là Triệu Hữu Càn gây dựng, còn chưa thỉnh giáo qua hần có nuôi một đứa tiểu đệ béo tốt thế đấy.”

“Ha ha ha, phải phải, hóa ra người có biết ta vị huynh trưởng này, xác thực là hần nuôi ta cũng rất khổ sở, đêm ngày cày cuốc đều liên tưởng ta ở trong đầu. Đến nỗi nhiều lúc ta còn muốn gọi hần một, hai tiếng cha”. Triệu Mẫn Duyên liếc mắt nhìn ngực hình thiên sứ Farl, miệng ba hoa theo bản năng nói rằng.

“Nếu thế thì tốt rồi, muốn nhận Triệu Hữu Càn làm cha, cha người cũng thực sợ hãi ta, gặp mặt liền hết mực cung kính, có phải người nên học hỏi hần?” Farl mạch lạc gài gắm.

“Tiếc quá, cha ta chết rồi”. Triệu Mẫn Duyên đề cập nhưng mặt mũi vô cùng vui vẻ.

“Triệu Hữu Càn đã chết sao?” Farl bất ngờ nói ra.

“Còn chưa, nhưng hôm nay trở về ta sẽ một đao đâm chết hần. Đã gọi một, hai tiếng cha làm sao có thể đối với con dâu tương lai mà cung kính sợ hãi đây, thật mất mặt”. Triệu Mẫn Duyên tự tin cất giọng, hần đẩy mũi mình một cái, làm bộ ra dáng giám đốc doanh nghiệp đang đeo kính mắt.

“Bệnh thần kinh!!”

Farl mặt mũi đỏ chót, nhưng nghĩ đến nàng ở đây cốt ý muốn báỉ phóng cách thức phòng dịch, không có cần thiết chấp nhất cái tên này mồm mép, nhanh chóng quay qua hướng Mục Bạch, tăng tăng hỏi rằng:

“Người cũng là Phàm Tuyết son tay chân?”

“Người nói gì cũng tính là đúng, thiên sứ các hạ!” Mục Bạch tiếp tục cái đáng đáp bằng lãnh đáp lời

Chỉ là tự nhiên dụng ý của hắn cùng với cái vẻ ngoài quân tử bạch mã kia càng khiến cho Farl trong lòng sôi sục khó chịu. Hai cái thánh ảnh giả đứng kề bên chỉ mới lịch luyện ở Úc Châu quay về, không thể hiểu được, Mục Lâm Sinh đối diện cũng chưa thể hình dung ra, nhưng nàng đồng dạng không giống, loại quá khứ nhục nhã như vậy vốn dĩ chẳng dễ dàng gì quên được.

Quang Minh thiên phụ cấp cho nàng chính là hồn thai hình thiên sứ, cực khổ dài lâu tu luyện, nàng chân chính đã chạm đến 10 cánh khủng bố tồn tại. Nhưng tựa thời điểm đều đã bị Mục Bạch xé tan nát ra, hiện tại liên đang trong quá trình xin ân cố lão thần lực tái thai nghén, so với sơ sinh hồn thai ắt hẳn chẳng có mấy khác biệt.

Có thể không thông hận sao?

Đại đa số mọi người nhìn thấy Mục Bạch chính là nhân y thư sinh hình hài, còn trong mắt Farl, hắn tựa hồ y hệt một cái ác ma ngoại thiên ngu sâu dưới hắc ám đầy ực ực, đến hơi thở gióng nói đều khiến nàng ngập tràn sự oán hận kèm một chút sợ sệt.

Cái gì mà Phàm Tuyết son nguyên trung Thánh Thành, cái gì mà ta nói sao cũng đúng... Khốn nạn! Rõ ràng hắn đang đem bộ mặt đáng ghét như vậy chế giễu!!

“Hừ, ta không cần nói chuyện với ngươi!” Farl ôm cục tức vào lòng lại, vẻ mặt làm ngơ quay đi.

Nhận ra được sự xấu hổ của nàng, Triệu Mãn Duyên không bỏ lỡ cơ hội, tranh thủ nhảy vào tham gia cuộc đối thoại, cười cợt nói:

“Há, vậy ngươi nói chuyện với ta tiếp đi!”

“Cút!!!” Farl nhún nhún không vui quát lên, nàng đối với Triệu Mãn Duyên ký ức cũng là từng bị hắn chiếm tiện nghi ức hiếp.

“Đừng như vậy, lâu ngày không gặp, lần ấy ngươi ôm ấp ta trên lưng thật chặt, vẫn có chút hoài niệm a. Nói với ta đi mà!” Triệu Mãn Duyên bộc lộ cái điệu cách từ ngữ vô cùng trơn tru chọc.

Tay gồng lại siết thật chặt, sắc mặt Farl so với đại biến còn muốn nổi lên tơ máu dữ dội hết cả rồi.

Không đánh, liền bị làm nhục, hình thiên sứ tồn tại ở nhân gian xưa nay đều là giẫm đạp, thanh trừng người khác. Chưa bao giờ có ngược lại bị mấy cái tiểu nhân thừa cơ hội vô sỉ châm biếm!

Không nhịn nổi nữa...

Chung quy là hai cái tên đáng ghét như vậy làm sao lại được sinh ra trên đời này!?

Hai vị thánh ảnh giả tự ban nãy nghe Farl cảnh cáo đều không có biểu hiện gì nhiều, nhưng theo tình huống không ngừng sinh, bọn hắn một mặt cũng phi thường chú ý tới Triệu Mãn Duyên, cái xảo biện tiểu nhân này.

Thánh ảnh tổ chức, thế giới đứng đầu trật tự giả, hôm nay không đánh, cả đời sẽ khó lấy lại được thanh danh!!

Ninh Bàn Thập coi như được xây dựng cực kỳ chắc chắn, đầu là nguyên liệu gia công hay cấm chế trận hình cách ly ma pháp, tuyệt đối thuộc vào loại tốt nhất Á Châu hiện tại. Miễn cưỡng một chút, có thể tiếp thu được siêu giai cấp bậc chuyển động, nhưng đến cấm chú tu vi, khẳng định đã bộc lộ ra ngoài cực hạn rồi.

Nhận thấy sát ý xuất hiện, Mục Bình bước tới trước một bước, khuôn mặt duy trì cái biểu cảm không mấy cảm xúc, cúi đầu nói rằng:

“Ba vị, bàn luận chớ động tay chân, bất quá chúng ta cúi đầu nhận lỗi là được!”

“A, là chúng ta sai, ta cũng hướng về đại tiểu thư đây cùng hai trưởng bối các ngài nhận lỗi, mong lượng thứ bỏ qua!” Triệu Mãn Duyên thậm chí còn làm cái hành vi xin lỗi vô cùng cường điệu.

Thật làm cho người ta muốn đánh...

Đừng nói hình thiên sứ Farl hay hai vị thánh ảnh giả, kể cả Mục Lâm Sinh và nữ thư ký của hắn ở bên đồng dạng đều nhìn mà tức giận a, hai tên trợ trên. Mục Bạch xưa kia đều không có loại tính tình này, đúng là chơi với mực thì sẽ thành mực, huống chi cái Triệu Mãn Duyên này nhân phẩm, chắc chắn còn đen hơn cả mực.

Đây chính là chọc chó xong đứng lại xin lỗi trong truyền thuyết đây!!

Nếu như đám Farl thực sự ra tay, há chẳng phải tự nhận mình là chó sao!?

Nhưng không ra tay, thì nỗi hận này, gặm nuốt thế nào cũng không trôi được, càng là cảm giác như vừa nhận ân huệ của đối phương. Bất quá ít nhất còn

tốt vì tránh được một cái trận chiến không nắm chắc phần thắng.

“Khi nào thành chủ ngục trở về?” Hình thiên sứ Farl một lần nữa phải nuốt vào, quay mặt qua Mục Lâm Sinh nói.

“Canh canh canh canh~~~~”

Ngoài cửa sổ lớn bao trùm không gian lục bích mon môn, có thể nhìn thấy bạt ngàn ngọn dây leo hoa chuông tinh tế như tơ hồng, liên miên liên miên quấn quanh, rủ từ tận đỉnh Ninh Bàn tháp xuống. Đột nhiên xuất hiện một luồng uyên linh bạch quang lóe đến không ngừng, mà những hoa kia đã nở rộ, nhan sắc màu đỏ tương đối tinh khiết, theo gió thổi lên lung linh như ngọn lửa nhấp nháy.

Ở tầng phía trên tồn tại một đại sảnh khổng lồ hình tròn lơ lửng giữa trời, để cho đám uyên linh bạch quang lướt qua tụ lại nhiều xuống, lóe sáng lên làn sương, một cái tóc trắng mỹ lệ thân ảnh mơn một hiện ra, là loại sắc nước nghiêng thành, băng thanh cao quý. Nàng mặc bộ com lê đen nam tính nhưng nghiêm nhiên vẫn không giấu được cái dáng người phụ nữ trưởng thành, mông tròn vo, eo thon, ngực phập phồng tuyệt đối vạn phần hấp dẫn.

“Chúng... chúng ta cùng đi lên, thành chủ đã về!” Mục Lâm Sinh mừng rỡ nói ra.

“Không thành vấn đề.” Farl đáp lại.

Cả bọn nhanh chóng rời khỏi phòng hội nghị, đi nhanh thang bộ lên đại sảnh phía trên, vì chỉ cách nhau duy nhất một tầng nên cũng không cần thiết phải sử dụng hình thức thang máy.

Đẩy cửa đại sảnh bước ra...

“Các người tới rồi.” Mục Ninh Tuyết phui phui những mảnh bụi bám ở khuỷu tay mình, đồng thời cất lời.

Ừng ực.

Nghe cái tiếng luân hãm nuốt nước bọt của cả hai vị thánh ảnh giả nhìn chăm chăm vào Mục Ninh Tuyết, Triệu Mãn Duyên không khỏi nở nụ cười đắc ý, âm thầm đi vòng ra phía sau lưng bọn hắn, vỗ vỗ hai vai, nói với trường âm rất nhỏ:

“Nàng ta còn nguyên vẹn thanh xuân, chưa từng qua tay ai, chỉ là bất quá sở thích thô bạo một chút, cực kén tuyển chọn. Hai vị huynh đài, tiểu đệ nghe đâu nàng chỉ thích thể loại thiên sứ đó...”

Khỏi phải nói, nam nhân thiên hạ lần đầu gặp Mục Ninh Tuyết, ai nấy đều không khỏi suýt xoa cỡ nào, huống chi còn được gã Triệu Mãn Duyên kia tiết lộ mấy chuyện trời trăng có ý nghĩa kia.

Đáng tiếc, địa phương hiện tại còn có hình thiên sứ lãnh đạo đang đứng, coi như muốn ba hoa tới trước liền không thỏa đáng lắm. Nhưng chi cần có cơ hội, cứ việc tuột tác cùng nàng nhất định nảy sinh một ít chênh lệch, bọn họ vẫn là lập tức muốn tiến lên thành thân a.

“Lâu rồi không gặp, nhìn ngục thần sắc tốt đẹp như vậy ắt hẳn kế hoạch triển khai đều tốt?” Hình thiên sứ Farl nói ra.

“Àn!” Mục Ninh Tuyết mỉm cười gật đầu.

Giữa cái làn sương mù mị như vậy, theo sau dải băng uyên linh nàng để lại, một thể thống nhất hùng ảnh màu đen xẹt qua, mang theo cuồng phong cùng lời ngán lấp lánh xoay quanh tại phía trên đầu tất cả bọn họ.

Một đầu Hải Đông Thanh Thần uy vũ quán không biết bao nhiêu là dày đặc xiềng xích điện quang, từ từ đáp xuống. Phía trên đầu nó, đang đứng một người là Tổng Phi Dao, hai người còn lại chính là Linh Linh cùng lão sư năng, Trần Khương.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Màu cam

Một đầu đồ đằng thú như vậy xuất hiện trên tòa tháp cao nhất Hoa Hạ thật quá cường điệu, dù vô tình hay cố ý cũng sẽ lập tức bao trùm đi phần nào trung tâm thành thị, là loại vô duyên vô cớ làm khuất đi rất nhiều ánh nắng của ban ngày đấy.

Hải Đông Thanh Thần đều đã biến hóa thời điểm, so với trước đây, kích cỡ thân thể nhất định không còn tương đồng, đầu cùng đuôi nhưng là như tuyết trắng noãn, khủng bố che ngợp lấy bầu trời Ninh Bàn tháp, trên máng lưng càng hiện ra thân thánh khí tức cùng lực lượng đồ đằng ẩn tự, để cho tuyệt đại đa số người khác nhìn vào, cảm giác mỗi một cái lông chim đều lộ ra uy dũng lời đình thanh vũ, đối với tà khí yêu ma chắc chắn sẽ bài xích thảo phạt.

Chỉ là trong ánh mắt của Farl, nàng nhưng đối với hình thức sinh vật trước mắt vốn dĩ còn chẳng thêm để ý lấy một giây, tự nhiên toàn bộ tập trung đều rơi hết vào người cái nam nhân bụi bụi phong trần kia đang bước xuống.

Hắn mặc áo khoác nâu bằng da rất cũ kỹ, đi trên đường đều cho người ta một loại cảm giác kẻ nghiện rượu, bất quá, thân thể đều khá mỹ mãn đường nét, có thể cảm giác được mấy mùi vị khí chất của trác việt thiên tài, không còn là loại phế nhân tự mình đi liền sẽ vấp ngã.

Hình thiên sứ Farl giờ tay lên ngăn cho hai vị thánh ảnh giá đứng yên tại đó, bản thân nàng trực tiếp đi về trước mặt đám người đang trên lưng Hải Đông Thanh Thần bước xuống.

“Tiền bối, người vẫn khỏe chứ?” Farl chấp tay phải lên ngực, nở nụ cười với Trần Khương nói rằng.

Tiền... tiền bối!?

Nàng vừa nói cái nam nhân có tuổi kia chính là tiền bối nàng?

Toàn bộ những người có mặt trên sảnh đáp ở Ninh Bàn tòa nhà đều mắt mũi tròn hết cả lên kinh ngạc, chưa thể nghĩ được cái trung niên xuề xòa bộ dáng kia đang đi cùng Linh Linh lại có thâm canh lai lịch lớn đến vậy, như thế đều đã có tính thừa nhận sự đặc biệt tôn trọng của thiên sứ Thánh Thành rồi.

Ngược lại, mới vừa đặt chân xuống đại sảnh, Trần Khương ngoắt đầu liền đã nhìn thấy một đám trắng bóc coi như không tệ những người trẻ tuổi, bọn họ đứng đó trời trồng bản mặt, cũng không biết đang suy nghĩ chuyện gì, cứ việc lướt khí chất để phán đoán, đám người kia hẳn là không giàu sang thì cũng cao quý, công tử, chỉ là, trong bọn họ có một cái khác biệt mỹ nhân đứng gần mình, cả người da đen không nói, còn ăn mặc kì lạ không giống thường phục, bất quá nội tâm hẳn rất nhanh lập tức xao động nhận ra, vội vàng khoan khoái trả lời lại:

“Ta hảo tốt, lâu rồi chưa gặp người, đã ra đáng lắm một thần hình trọng án!”

Được lời khen của trưởng bối, Farl nghiêng đầu nhận lễ lại, cũng không coi trọng hình tượng bản thân với những người xung quanh lắm.

Lãnh Linh Linh vừa được Tổng Phi Dao đỡ khỏi lưng Hải Đông Thanh Thần xuống, có chút tò mò hỏi: “Lão sư, hai người quen nhau sao?”

Cũng đừng nói cái kia mấy mới lớn nam tử trẻ tuổi, chính là trong đội ngũ đa phần tập sự pháp sư từ Đế Đô và Minh Châu học phủ dự khảo luận hê, đối với ít chuyện đằng sau đại danh của Trần Khương đều chẳng ai biết được. Bao quát cả Linh Linh, nàng vốn dĩ chỉ tưởng rằng lão sư của mình rất nổi tiếng ở quốc tế trường, không biết lại còn có thể lấy được một cái thiên sứ hình án tôn trọng hết mực.

Khỏi phải đề cập, bất kể Mục Ninh Tuyết, Triệu Mãn Duyên, hay là Mục Bạch, bọn họ phải chắc chắn rõ ràng cái tính cách của hình thiên sứ Farl là bao nhiêu quyết liệt, bao nhiêu dữ tợn. Nhưng đứng trước nàng trưởng bối, tất cả đều giống như mạnh dạn phui bụi bay đi nhanh chóng vậy.

Bề ngoài trông qua, vị lão sư này chỉ khoảng độ vừa chạm ngõ tứ tuần, khuôn mặt có chút phong trần sương gió, nhưng nhìn chung khá là phúc hậu. Điểm nhận dạng rõ rệt nhất, ắt hẳn chính là khuyên, lão sư này trên dưới toàn thân thể, từ mũi, tai, cho đến hai tay đều có ít nhất hai, ba khuyên xỏ vào, tổng thể trái ngược với cái điệu bộ phúc hậu của hắn.

“Linh Linh, ta có kể qua một vị đại giáo sư ở Mỹ, còn nhớ hay không?” Trần Khương nói ra.

“Ân, là lão sư của người trong thời gian du học”. Linh Linh đáp.

“Phải, nàng và ta đều là học trò của giáo sư. Ta nghiên cứu về lý thuyết trùng học, về yêu ma tập quán, còn nàng theo học là thuyết pháp, nguyên bản ma pháp”. Trần Khương hiền hòa ánh mắt nói, bất cứ khi nào nhắc về thầy của mình, hẳn đều khư khư cái vẻ tự hào hãnh diện.

“Ra vậy, ta hiểu được.” Linh Linh lễ phép trả lời.

Nguyên lai gốc gác của Trần Khương và hình thiên sứ Farl thâm sâu đều bắt nguồn từ cái vị được phong hàm giáo sư kia ở Mỹ. Chẳng trách được có quen biết, có hữu duyên lẫn cùng chung một đạo tác phát triển.

Không chỉ Linh Linh, mọi người ở đây nghe được, khẳng định ai nấy đều muốn diện kiến qua cái vị giáo sư lai lịch khủng bố kia mất!!

“Các vị, chúng ta có phải nhanh nhanh bàn về trọng điểm hay không, tình hình ngoài kia đều đang rất gấp rút!” Tổng Phi Dao vẻ mặt này giờ có lẽ là người không vui nhất nói ra.

“Ân, chúng ta sắp xếp.” Mục Ninh Tuyết hướng về Mục Lâm Sinh ra hiệu.

Nàng gầy gầy ngón tay về phía trước, đột nhiên kéo ra một mảnh đường hầm Ngũ tinh mang bằng bạc không to lắm. Từ trong mảnh quang mang này, nàng lại rút ra một cái mắt kính ma cụ có bộ khung bạc, trông màu vàng nhạt.

Quang mang thu liễm lại, Mục Ninh Tuyết tiến lại Farl gần hơn, nàng cất lời: “Người sẽ muốn đeo vào thử.”

Bản tính đồng dạng kiêu lời, Farl nhanh chóng cầm lấy mắt kính ma cụ, đeo lên.

“Cơ thể của sinh vật sống khi ta nhìn vào đều có chút vàng nhạt, như vậy nghĩa là gì?” Farl quay quay nhìn xung quanh mọi người rồi một mặt không hiểu được nói ra.

“Đó là tràng sắc tố tự nhiên cơ thể phát sinh”. Trần Khương cười cọt cất giọng

“Sắc tố tự nhiên cơ thể lại là cái gì? Đại huynh khuyên xỏ, huynh đừng dùng từ chuyên ngành như vậy a...” Triệu Mãn Duyên có nghe, chỉ là nghe xong không hiểu cái gì, lập tức sinh khó chịu nói rằng.

Trần Khương quay sang Triệu Mãn Duyên, cười một cái vui vẻ, rồi lại quay về hướng những người khác tiếp tục mở lời:

“Cơ thể con người, kể cả người tu hành, luyện ma pháp, nhất nhất sẽ chung một loại nhiệt lượng cơ thể, đó là 37 độ. Sau đó, tùy vào thể trạng công việc hay thuộc tính mà không ngừng thay đổi, dao động trong khoảng trên dưới 10 độ nữa. Loại mắt kính ma cụ này có tên là Vi Nhân. Chế xuất thiết kế đều có phối hợp qua quang huy cùng sóng âm điều tiết, lập tức khi theo đồng tử người dùng sử dụng ắt sẽ phóng thích loại màu sắc phản ứng ngược về.

Giả sử người bình thường nhiệt lượng qua lớp mỏng quang huy sẽ phản ứng vàng nhạt, người bị sốt sẽ có vàng đậm, người bị lạnh sẽ không còn hiện màu sắc”.

“Ngu, ý của ngươi loại kính này dùng để nhận biết lập tức người bị sốt hay hàn phong bệnh?” Triệu Mãn Duyên rất tự tin nói rằng.

Vẫn như cũ, Trần Khương lão sư làm cái điệu bộ quay sang Triệu Mãn Duyên, cười một cái, rồi lại ngoảnh mặt đi, không muốn gián đoạn, nói rằng:

“Ta đã tốn gần một tháng trời để nghiên cứu loại khuẩn trùng gây bệnh lần này, đặc tính của nó sẽ đi từ hô hấp tấn công, bài sinh dịch nhầy, bám quanh thành phổi, rồi từ từ bành trướng khắp nội quan cơ thể. Đây chính là đặc tính, đặc tính đó phi thường tác động lên thành sắc thể trạng. Nhưng các ngươi có biết vì sao khuẩn trùng tấn công hô hấp mà lại vẫn có triệu chứng gây sốt không?”

“Tiền bối, người không cần để ý hấn, cứ theo lẽ giải thích là được”. Farl vốn một mặt chán ghét Triệu Mãn Duyên.

“Đó là vì khuẩn trùng phát nhiệt. Khuẩn trùng này sống được chỉ vỏn vẹn 15 ngày từ khi ký sinh. Khi nó hấp thụ lên mạch máu, tuyến nội quan cơ thể, lập tức sẽ không ngừng tăng nhiệt độ. Mà phát sinh lên nhiệt độ... khẳng định sẽ không thoát được kính Vi Nhân của ta!” Trần Khương nói ra.

“Khoan đã, ta có thể thắc mắc được không?” Mục Bạch tự nãy giờ đều phi thường tập trung lắng nghe, hấn nhưng ở đây nếu bàn về trùng độc kiến thức, tin rằng chỉ mỗi Trần Khương cửa trên. Dĩ nhiên, tâm đắc thuyết giảng, cực kỳ tôn trọng lão tiền bối này.

“Ngươi nói!” Trần Khương không ngại giải đáp thắc mắc.

“Quang mang từ tròng kính chiếu tới sinh vật sống, không thể nghi ngờ hiệu quả. Nhưng theo như lý thuyết ngài đang nói, khuẩn trùng hấp thụ loại nhiệt lượng từ con người, vì vậy chắc chắn sẽ tỏa ra vàng nhạt nhiệt lượng. Vậy xét kỹ một chút, bệnh nhân cơ thể bị sốt bên ngoài nhìn vào sẽ có màu vàng đậm, mà bên trong khuẩn trùng chỉ là màu vàng nhạt, điều này mang ý nghĩa kính của ngài cũng chỉ thấy vàng đậm như triệu chứng sốt thông thường thôi sao?” Mục Bạch đặt một cái giả thuyết nghi vấn.

“Rất tốt, rất tốt, hảo vấn đề!” Trần Khương nhìn Mục Bạch, trong lòng không khỏi giành nhiều cái khen ngợi, tán thưởng.

Mà Triệu Mãn Duyên đứng bên cạnh, đột nhiên sắc tỏ ra không mấy vui vẻ.

Đều là đặt câu hỏi, vì cái gì mình nói ra, lão đều quay sang cười một cái rồi không nói gì tới, còn tên xử nam này lại được tán thưởng? Chẳng lẽ nói, những cái tên nghiên độc được, độc trùng, máu mủ có thể nhận dạng đồng hương ngay lập tức sao?

“Vị đồng đạo, lý thuyết ngươi nói không sai, nhưng trên thực tế, có một thứ ngươi đã bỏ qua. Đó là máu người!” Trần Khương vuốt vuốt cằm nói ra thời điểm, mặc dù hấn không có nổi một cọng râu.

“Máu người?”

“Phải, khuẩn trùng tỏa ra nhiệt lượng màu vàng nhạt, bên trong hút máu người màu đỏ, mà loại dung hợp vàng nhạt, đỏ cùng vàng đậm tỉ lệ cao nhất, ngươi nói xem, thông qua mắt kính ma cụ của ta sẽ thấy được màu gì?” Trần Khương cười cọt nói ra.

“A... đỏ cùng vàng... vậy chính là cam sắc!!!”

“Chính xác, bất cứ ai mắc phải đại dịch, toàn thân thể nhìn qua tròng kính sẽ là màu cam!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Ninh Bàn tháp thống khổ

Mọi người sau khi tường tận kiến thiết quá trình vận hành của đạo cụ nhận biết khuẩn trùng gây bệnh, ai nấy tâm tình cũng phần khởi rất nhiều, tình hình đại dịch vốn dĩ cả tháng nay đều không có cách nào để phòng ngừa, không cách nào khoanh vùng được hiểm họa, liền cái này công trình do Trần

Khurong và Linh Linh nghiên cứu đã phá vỡ bế tắc đi, đạt được mỹ mãn thành tựu.

Mà vui hơn cả chính là đám thiên sứ thánh ảnh lặn lội đường xa đến đây. Dành nhiều thời gian như vậy, đã tính rằng đặt cược toàn bộ tính khả thi vào Phàm Tuyết sơn tham quan mất rồi. Chính xác hơn, từ giây phút nhìn thấy Trần Khurong trên lưng Hải Đông Thanh Thần, Farl đã tăng rất nhiều cảm xúc thắng lợi.

“Thánh Thành bên đó, tình hình thế nào?” Mục Ninh Tuyết hỏi rằng.

“Rất tệ, chúng ta chẳng có nổi nửa giây nghỉ ngơi, một mặt đang kiến thiết lại pháo đài, thanh lọc nội bộ, xử lý phần tử của Lucifer. Mặt khác, do bệnh dịch từ Trung Quốc đã bị thất soát, vượt biên giới ra ngoài, chúng ta thời gian này đón nhận rất nhiều những thông báo cầu cứu trên khắp mảnh lục địa, phải liên tục cử nhân lực đi chinh đồn, làm dịu. Ngoài ra, tranh đấu dư luận cũng đều đang căng thẳng, gần như đã chẳng còn tính ổn định. Điều đáng mừng duy nhất, địa phương Quang Minh cổ thành bên trong, bao quát cư dân bản địa, chưa từng ghi nhận bất cứ trường hợp đáng tiếc nào.” Farl thở dài nói ra.

Tổng giám đốc Mục Lâm Sinh, chính mình nghe xong, so ra thật cảm thấy toàn bộ Phàm Tuyết sơn trọng trách còn không bằng một phần nghìn. Nói rằng cư dân cuộc sống là gốc rễ, gia tộc tiên tiến làm chủ đạo, nhưng đến thời điểm họa khí ập tới, rơi tại trên người mọi người, Ninh Bàn thấp đội ngũ ngày qua ngày thậm chí cứu bản thân còn muốn kiệt quệ, toàn diện bất lực, là cái trạng thái thất bại kèm xấu hổ.

Sinh hoạt an nhàn quá lâu, tổng sẽ như vậy. Bọn họ chỉ để ý có thể ngồi ở một chỗ thoải mái lướt điện thoại di động, kiểm tra dòng tiền đồ về, thấy chỗ nào xảy ra chuyện gì cũng trước hết mắng nhân viên chấp chính địa phương vô năng rồi cho cơ hội chỉnh sửa.

Và giờ ác mộng bao trùm rồi đây...

Phàm Tuyết Sơn bất lực, quân đội bất lực, hiệp hội ma pháp bất lực, Trung Quốc chìm trong chuỗi ngày kinh hoàng nhất. Bao quát liên minh tổ chức rất nhiều các chính phủ quốc gia tương thành đều chung một tình cảnh vỡ trận.

Nhưng đổi lại, họ rất bình thân trước dư luận, hiếm ai đi chỉ trích họ. Hầu hết những cụm cư dân cực đoan nhất, sợ hãi nhất chỉ đi trách mắng, chửi rủa vào Thánh Thành bên trên.

Có thể là tín ngưỡng, tôn giáo, cũng có thể vì cả hi vọng và niềm tin!

Con người chung quy vẫn rất nhỏ bé, nhỏ bé đến vô cùng yếu ớt, tội nghiệp. Thường ngày như thế nào tác động, một số ít thậm chí còn không biết quang minh thần điện bên kia Âu Châu gồm những ai lãnh đạo, nhưng đến khi bản thân khủng hoảng, rơi vào lao lực. Họ như thói quen vĩnh hằng, lại cầu nguyện, vô vọng cầu nguyện cái đáng cao cao trong nhân loại tồn tại. Và đơn giản nếu không được đền đáp, họ sẽ thẳng thắn chà đạp, quay ngược lại phi nhổ lên đền thờ thần vị.

Đó là Thánh Thành trách nhiệm từ khi sinh ra đã mang vác, quyền lực nhất tổ chức luôn luôn có cái nghĩa vụ phải là ngọn núi to cao kia che chở. Họ không có quyền bất lực, không có quyền thờ ơ hay trốn tránh khi đại họa ập tới, khi cán cân đã hoàn toàn bị lệch.

Mất thấy Mục Ninh Tuyết chưa phản ứng lại, còn đằng kia Mục Bạch lẫn Triệu Mãn Duyên sắc mặt mang theo mấy phần âm đạm, Farl mới chột mím cười, trong trẻo lời nói cất lên:

“Đây chính là Thánh Thành mà các người đã giúp chúng ta đoạt lại!”

Bọn họ nghe được câu nói này của nàng, mới là trong lòng phản chấn lên.

Lão sư Trần Khurong thoải mái gật đầu một cái, ắt hẳn đối với Thánh Thành trận chiến lúc đó cũng không phải chưa từng nghe qua, hần ậm ừ nói rằng:

“May mắn nguyên liệu cấu thành đều là mặt hàng phổ thông có sẵn, bản thảo chế tác cùng cách thức sử dụng ta đã nhờ người in ra phổ biến, sớm thôi liền đến tay các hiệp hội, tổ chức trong và ngoài nước, tin rằng nay mai sẽ có thể tiến hành lên kệ ở khắp các thị trường”.

“Người nghĩ vậy thật chu đáo, ta sẽ viết một lá thư xác nhận công trình của người, như thế sẽ phi thường hiệu quả hơn”. Farl hài lòng nói ra.

Căn cứ nàng hiểu rõ, nhân loại hay bất cứ hiệp hội ma pháp nào, cho dù là quân đội đi chăng nữa, lấy sức ảnh hưởng của một mình Trần Khurong, nhất định sẽ không phải niềm tin tuyệt đối. Nhưng nếu là thiên sứ Thánh Thành, càng bên trong trọng hình thiên sứ, chắc chắn sẽ mang ý nghĩa bảo hộ hơn rất nhiều.

Có một lá thư của nàng, ý nghĩa chuyển cho Thánh Thành Đại thiên sứ trưởng, đều sẽ có lực trùng kích đối với toàn thể mọi người, trên mọi quốc gia.

Đó cũng chính là kế hoạch của Linh Linh thời điểm. Linh Linh trước đó tại Tam Dương Thị đã đem chuyện này nhắn với Mục Ninh Tuyết trước, để nàng liên lạc với Saga, mặc dù Saga cuối cùng bận việc không thể đến được, nhưng hình thiên sứ Farl hoàn toàn có khả năng thay thế.

"Các vị, mọi việc không thể chậm trễ, ta xin phép cáo lui trước, cần thiết dẫn những bệnh nhân đến vành đai cách ly kịp thời". Tổng Phi Dao một hơi nói ra.

Nàng sau đó tới bên hình thiên sứ Farl vị trí, mượn lại mắt kính ma cụ, rồi nhanh chóng leo lên lưng đồ đằng thánh thú rồi đi.

“Phàm Tuyết Sơn chúng ta có 15 mẫu đầu tiên, ngoài Tổng Phi Dao sở hữu ra, còn đã phân chia cho Du Sư Sư, Chước Vũ, Liễu Như cùng đám người

của Mộc Tượng, tất cả đồng lòng đang khẩn trương bắt tay truy quét khắp ngõ ngách trong thành phố. Ước tính chỉ tầm hai đến ba ngày, hoặc ngắn hơn, kế hoạch dự định sẽ hoàn thành!" Mộc Ninh Tuyết mạch lạc diễn tả.

Hết thầy người tham gia quét thành đều thuộc hàng ngũ tài ba nhất bên trong Ninh Bàn tháp, họ nhưng hiệu suất phi thường cao. Thêm vào sự trợ giúp của Hải Đồng Thanh Thần cùng Nguyệt Nga Hoàng, trên phương diện tăng cường tối đa tốc độ di chuyển. Đem đặt lên bàn cân đánh giá, diện tích tòa thành cũng không có quá khủng bố, xem như rất khả thi đi.

Bản thân Mộc Ninh Tuyết là thành chủ cương vị, nàng tại thời điểm đón Linh Linh tới, thủy nào đã có kế hoạch khảo nghiệm, chính mình tự vây quét mấy chục dặm xung quanh sân bay Phi Điều.

Ra lệnh đứng yên xuống, dừng mọi hoạt động lại, sau đó sắp xếp đoàn người thành từng nhóm nhỏ, bắt đầu tiến hành phân biệt sắc cam ở bệnh nhân phát ra, rồi giữ cự ly đủ an toàn, điều động họ đi đến địa phương riêng lẻ. Cứ như vậy lập đi lập lại khoanh vùng tiến độ theo cái cách hệ thống nhất.

Quá trình này không tính là phức tạp lắm, lại ví dụ như cầm trên tay thẻ xanh Ninh Bàn tháp, mang ý nghĩa toàn bộ Phàm Tuyết Sơn nói chung, tự nhiên sẽ có một loại kính nể đặc biệt, cực kỳ tin tưởng ở trong lòng. Có thể điều động bất kỳ bảo an, bất kỳ hộ cảnh vệ, cảnh sát hay tổ chức, cá nhân nào đang trong thành.

Rất nhiều phi cơ trinh sát bên trên của tháp chủ thả ra để thăm dò những điểm cùng với đủ loại thiết bị tốt nhất để gia trì, hỗ trợ bảo vệ sinh mạng bệnh nhân. Tất nhiên, họ không có chữa được, chỉ là cái mong manh duy trì, bất quá, đau đớn giảm đi đôi chút thôi.

"Những người có sắc cam phát ra thì phải làm gì với họ?" Triệu Mãn Duyên không nhịn được nói ra.

Mọi người nhìn nhau một hồi, Mộc Ninh Tuyết mới chậm rãi trả lời lại:

"Ta muốn... đem họ đến Ninh Bàn tháp."

Hà...?

"Ngươi vừa nói là tòa trung tâm điều khiển toàn bộ Phàm Tuyết Sơn chúng ta đang đứng?" Triệu Mãn Duyên đột nhiên cơ mặt đều co cứng lại.

"Àn, vì vậy Triệu Mãn Duyên, ngươi hiện tại đang là chủ tịch hội đồng, hi vọng ngươi sẽ đồng ý với ta đề nghị này!" Mộc Ninh Tuyết không do dự nói rằng.

Ninh Bàn tháp cũng là mô hình phức hợp, trung tâm công thương tài chính, bộ mặt kinh tế lớn nhất trong vài năm sắp tới ở Trung Quốc rồi, tương lai thế này liên có thể thu hút lợi nhuận không gì sánh nổi. Thời điểm Triệu Mãn Duyên nghe được toàn bộ tòa cao ốc sắp sửa thành đại ô dịch cần cách ly, hần mất mũi đồng dạng xám xịt hết cả.

Như thế đối với người làm kinh doanh như hần thực sự là một cú đấm trời giáng cả rồi...

"Không có nơi khác tốt hơn sao?" Triệu Mãn Duyên có chút sựng người hỏi.

Mộc Ninh Tuyết lắc đầu: "Không thể xây kịp, thêm vào công tác chuyển giao nhu yếu phẩm đều quá phức tạp".

"Những người này rốt cuộc có bao nhiêu khả năng sống sót?"

Lần này Mộc Ninh Tuyết không có trả lời, nàng như cũ lãnh băng tính khiết nhìn vào đám người Linh Linh cùng Trần Khương lão sư ở đó.

"Chưa thể điều chế được thuốc giải, trong thời gian vài tháng nữa đều không có khả năng, họ chắc chắn đều chết..." Linh Linh thẳng thắn nói sự thật.

"Xưa nay đều là phân tranh cùng yêu ma hỗn loạn, đổi lại bệnh dịch như thế này, chúng ta chưa từng có chuẩn bị tới, tất cả tiến hành muốn nói chậm chạp hơn rất nhiều bước..." Mộc Bạch đặt tay lên vai Triệu Mãn Duyên an ủi, tâm trạng chung cực kỳ buồn bã.

Mà chính Mộc Bạch đã chóng kết thúc bế quan, suu tầm đến một ít manh mối liên quan với sự tình, hần thậm chí đã lần theo manh mối ở Tam Dương Thị, ở các tuyến sân bay, thâm nhập vào hệ thống quân đội... Gần như mọi cách có thể lần theo được thủ phạm gây ra đại dịch này. Nhưng như cũ, bao trùm một cái bế tắc không thể lần theo.

"Đây đã là biện pháp tốt nhất có thể rồi. Nếu đổi lại là chúng ta xử lý, e rằng cũng chỉ có thể nhốt họ cùng với những tên tử tội ở ngục giam, hoặc nhanh chóng hơn... trực tiếp trảm sát!" Hình thiên sứ Farl sắc mặt có chút thất vọng nói rằng.

Linh Linh đột nhiên trừng mắt vào hình thiên sứ Farl, bao nhiêu phần nộ, oán hận tự động khơi gợi lại. Hễ cứ thủ đoạn nào của Thánh Thành làm đến, nàng như cũ không ngừng bị ám ảnh bởi cái đêm ở Song Thủ Các hôm đó. Đêm mà Sarel cũng vì mưu diệt mà bất chấp, mà tàn nhẫn, mà sẵn sàng thủ tiêu.

Mà ánh mắt của nàng vừa khéo lại được Farl tiếp nhận.

"Ta có tra qua rất nhiều tài liệu vụ án Sarel ở Song Thủ Các. Ta biết ngươi là ai, ta cũng biết sự kiện kết quả như thế nào. Vì vậy, cứ giữ lại ánh mắt đó đi, cứ oán hận chúng ta nếu muốn. Không phải ai cũng giống như ngươi, có chút trí tuệ, có chút liêm lĩnh, liên tưởng mình có thể giải quyết tất cả. Đôi lúc, cách tốt nhất để kết thúc chuỗi sự việc kéo dài, chỉ đơn giản chính là đặt một dấu chấm hết cho nó. Thánh Thành không thể độ thế tất cả mọi người, bon

ta chỉ có thể chấp nhận lựa chọn phần lớn hơn để sinh tồn. Cầu toàn nhưng trái lại có khả năng dẫn đến diệt vong". Farl kiên định thừa nhận trước Linh Linh.

"Đó chỉ là xảo biện từ hành động phi pháp của các người. Kẻ thi pháp mà còn không hành pháp thì vốn dĩ đã mất đi tư cách rồi!" Linh Linh nhấn mạnh đáp trả.

"Đó là lý do chúng ta Thánh ảnh tổ chức tồn tại, đứng ngoài vòng pháp luật để chương không pháp tắc, đạo đức như vậy, người không phục sao?" Farl nhún vai, ngông cuồng nói rằng.

"Hừ, Vô vị..." Linh Linh ngoảnh mặt chỗ khác, không thêm tiếp tục bắt chuyện.

"Được rồi... dù sao cũng không thể để họ chết ngoài kia như vậy. Ninh Bàn tháp trước sau sự kiện này còn có thể trở thành địa danh lịch sử không chừng..." Triệu Mãn Duyên cuối cùng vẫn là mặt mũi cam chịu, đơn giản gật đầu đồng ý đi thôi.

Hắn có thể không hiểu được sao, so với hắn, Mục Ninh Tuyết bản thân là thành chủ, nàng còn phải chịu đựng đến cỡ nào sự tình mất mát này.

Cổ phiếu Ninh Bàn tháp tụt xuống, nhưng Triệu Mãn Duyên còn có Triệu Thị bên kia gồng gánh, nhưng Phàm Tuyết Sơn cao tăng lãnh đạo, họ từng người từng người một đã giành được lớn thời gian ở đây, đã chào đón mỗi một nhóm dân cư di dời tới cái thôn trang rất nhỏ này để cùng kiến thiết, tạo thành. Hầu như so với loại kia kinh tế, loại kia giàu sang gì đó, đơn giản sẽ không thể chịu đựng nổi.

"Cảm tạ..." Mục Ninh Tuyết nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bàn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 109: Băng kết chi thành

Hoàng hôn đỏ xuống, hiện ra một mảnh thị trấn trên nền cảnh biển đầy sắc diệu, có hiện đại tinh tế của kiến trúc, có ngoạn mục núi cao cùng sông ngòi, rừng rậm, có làng chài bắt cá với những bến tàu kia văn hóa thô sơ được giữ gìn. Bức tranh đó giống như một quyển sách giáo khoa vậy, dưới ngọn nhật liệt phủ lên, dưới một đám mây đàn én không ngừng ác ác bay về tổ, trên nhiều lối đi xuyên qua mái vòm trơ gạch cổ kính, một chút một chút phảng phất ra cái mỹ lệ huy hoàng nền tồn tại.

Từ lúc đồn đắp, tiến công cho đến nay, Phàm Tuyết sơn cũng đã phát triển một quãng thời gian tương đối dài, tốc độ phát triển đều thuộc mức kỷ lục trên cả nước, dẫn đến càng ngày càng chào đón lượng khổng lồ thị dân gia nhập. Họ tin tưởng thành chủ, tin tưởng đội ngũ công tác, bảo an địa phương, quyết định xây dựng thành khu sinh sống, làm việc, mở lên những phiên chợ mua bán, trao đổi các sản vật đặc trưng.

Gần một chút, những nhà lầu hẳn là mới vừa lắp không bao lâu, chu vi có vẻ đã được chính quyền tính toán kỹ lưỡng, nhiều gia thế lớn nhỏ khắp mọi miền khai phá xu thế đến xem, tương lai hứa hẹn đều có một cái rất cao giá cả.

Đi thêm về phía trước tầm Linh Nga sơn, ánh mắt xuyên qua những cái kia bay tới bay lui tiểu nguyệt nga hoàng hình bóng, tương tự một mảnh thánh khiết ánh trắng vật thể, liền có thể nhìn thấy hào quang ngời ngời của tòa cao ốc biểu tượng Hoa Hạ, Ninh Bàn tháp!

Lâu ngày gọi nổi tha thiết, năm tháng gọi nổi vấn vương, còn đó trên các tuyến đường, những làng nghề thủ công mỹ nghệ độc đáo được hình thành trong khu vực này, bình thường như vậy, cứ hoàng hôn thời điểm, đồng dạng đều nghe đó đây các âm thanh xì xầm của các thương nhân đang dọn hàng quán, của trường học ma pháp tan giờ. Tình cờ có thể nhìn thấy một ít đội xây cất công trình, chính đang làm một ít xử lý vụn vặt.

Đã từng có nhiều âm thanh như vậy đấy... đã từng vui vẻ, thỉnh thoảng là liú lo chim hót, lại như cũ nhộn nhịp tấp nập, mấy đám trẻ con nô đùa ở ngõ thôn trên, dân làng chài thu lưới về nhà ôm ấp gia đình.

Chỉ là, hôm nay trống vắng lắm...

Lặng...

Sinh hoạt không có khả năng khôi phục được như ngày bình thường nữa rồi, giống như có một hồi gì đó đánh mất đi động lực của dân cư, hoặc lớn lao hơn, họ đã dần dần trở lại với cảm xúc tự nhiên vậy.

Một môi đỏ nhòai xuống nệm êm, một vài người ưa thích tựa đầu lên cửa sổ, nhấn những dòng tâm trạng với người thân bạo bệnh, một vài người khác thủ thi, ghen ngào từng lời, từng lẽ qua điện thoại di động.

Hôm nay là ngày thứ 9.

Ngày thứ 9 kể từ khi sắc lệnh cách ly toàn Phàm Tuyết Sơn được giáng xuống...

Là đêm cuối cùng, trước khi cái kia tử thân bắt đầu đi sát phạt.

Ninh Bàn tháp ở tòa phía Đông có sở hữu một cao tầng Phong đài tháp, trên cả nước tốt nhất môi trường tu luyện cho ma pháp sư, so với Minh Bộ tháp ở Ma Đô trước đây đều là chênh lệch tương đối lớn. Ngoài ra các tháp còn lại đều mang ý nghĩa về bảo tồn thảm thực vật, có kho dự trữ lương thực quốc gia, đơn vị sản xuất vật liệu, có ban gia công ma cụ danh tiếng lẫy lừng, sàn triển lãm cùng hội chợ sản tụ điểm, khách sạn, nhà hàng cao cấp nhất.

Có rất nhiều người tới đây, tạm trú, thường trú, trao đổi hàng hóa cái gì đó, tái định cư cái gì đó, nhất là pháp sư nghề nghiệp, nhưng chung quy, đều có cái mong muốn cả đời đời khi chỉ là được bước vào không gian bên trong tòa pháo đài hoàn mỹ, mang tính chất biểu tượng này.

Tháp trung tâm, đứng tại phòng thượng đỉnh hội nghị nhìn ra, Mục Ninh Tuyết ngửa mặt cảm nhận cái quang cảnh lâu rồi không thấy ở thành phố này.

Gió thổi lên, một vài sợi tóc trắng tựa như vài chùm đầu tân nương trôi về màn hoàng hôn màu hồng nhạt, trôi về cái kia một vòng ngân nguyệt trong sáng vô cùng. Hôm nay nàng rất thoát tục khí chất, đơn giản chọn cho mình một bộ váy bích thủy liền thân, có họa tiết nhẹ nhàng, có logo hãng thời trang cao cấp, nhưng đủ để cho người ta cái cảm giác cực đại nhưng nhỏ, như vừa nhìn thấy một thánh ngân nữ tử thức dậy sau ngàn năm thu mình dưới tầng tầng băng uyên vậy.

Nàng mỉm cười rồi...

Nhìn thấy Phàm Tuyết son phồn vinh trước mắt, Mục Ninh Tuyết đều cảm thấy một trận vui mừng, nó giống như đưa con tinh thần mình tâm đắc vậy, là nàng cùng Mạc Phàm già kia lấy làm tự hào, từ một hoang sơ nhỏ bé, chỉ mang tính chất tiềm năng, như thế nào sẽ nghĩ tới nó một số năm sau đã thành kiểu mẫu đô thị, càng thêm phồn hoa, càng tràn ngập sức sống.

Mục Ninh Tuyết hông sau nẩy nở lác lư, xoay người hướng vào bên trong, để cho loại kia ánh nắng chiếu ngang qua tà áo nàng, vô tình lộ ra cái tạc tượng xuất chúng đáng người, cái mờ mờ ảo ảo ngược sáng nhưng vẫn nhuần nhuyễn xinh đẹp.

Nhắc tới cũng lạ, nàng hôm nay không có mang tất y, chỉ bước chân trần như vậy, thanh thoát chuyển động vô cùng mềm mại. Mới vừa đi ra đại sảnh, cái cổ thon gọn cúi xuống bên dưới quan sát, lập tức đập vào mắt cái cảnh tượng lí nhí, ngồn ngồn của hàng ngàn thân ảnh tàn tạ, tràn lan khắp hơn 60 tầng tòa tháp.

Già hay trẻ, lớn hay bé, dù cho nam hay nữ, đều không có phân biệt ngành nghề, không cần biết thôn quê, là nhập cư, hay bản xứ. Họ... nhưng đều đang rất khổ sở, đang khó khăn hô hấp, đang không ngừng chiến đấu với sợi dây tử trạng, có một vài người đã không chịu nổi mà la liệt nằm xuống, có thể là thiếp đi, có thể như kiệt sức, hoặc có khi đã đi trước rồi.

"Các vị, ta là Mục Ninh Tuyết, Phàm Tuyết Son thành chủ..." Mục Ninh Tuyết chậm rãi cất lời qua vô tuyến thanh âm tòa tháp.

Mọi người có lắng nghe đấy, mọi người chỉ trở tới nàng đấy, cao cao tại thượng như thế, tỏa sáng như thế, muốn không để ý vào mắt thật khó hơn lên trời.

Nhưng là họ không có tâm trạng trả lời, không muốn lãng phí hô hấp. Chỉ vài canh giờ nữa thôi, ai nấy cũng đã sớm không còn cơ hội nhìn thấy một lần nữa hoàng hôn rồi. Loại này nhưng nhớ nhất, loại này thiết tha muốn gặp nhất, tự nhiên vẫn là những người thân ở nhà, vẫn là người chồng, người vợ, người cha, người mẹ, hay những đứa con nhỏ, chiến hữu đứng ở đầu dây bên kia vô tuyến.

Rất lâu chờ đợi tín hiệu nào đó phản hồi nhưng không nhận được, Mục Ninh Tuyết mới trầm âm nói tiếp:

"Ta xin lỗi... nói cái gì đền đáp, đem công ơn, kể sự việc, làm diễn thuyết ta đều rất không giỏi. Nhưng là, lấy cương vị thành chủ, hãy hiểu rằng, ta cũng không còn cách nào khác!"

Đột nhiên mọi người im lặng gần như toàn bộ, nghe cái khoảng thanh vực đẹp đẽ kia tạc lòng tạc dạ xuống xin lỗi, tự nhiên khiến ai nấy có mặt trong Ninh Bàn tháp đều không tự chủ được mà thín thút tập trung nghe. Thậm chí, đầu bên kia kết nối với người thân, bọn họ tính nói cái gì đó, nhưng vẫn là tiếp thu rõ ràng thành chủ âm thanh.

Nàng chưa có rời đi sao?

Tại sao nàng lại ở cái địa phương đáng lẽ ra trở thành địa ngục đó?

Nhân viên Ninh Bàn tháp, không phải đã rời khỏi đây từ rất lâu rồi sao?

Người khác vẫn là không cách nào từ trong bình tĩnh của Mục Ninh Tuyết nhìn ra tâm tình của nàng, nhưng Mục Ninh Tuyết là vậy, nàng rất giỏi che giấu, rất rõ ràng bản thân mình vào giờ phút này là tan vỡ cùng tuyệt vọng cỡ nào.

"Thời điểm chúng ta mở thành, thời điểm các người vì chúng ta mà cùng cố gắng, cùng phát triển Phàm Tuyết son, ta chưa bao giờ quên. Tại trong sổ sách Ninh Bàn tháp dân cư, từng người, từng người các người ở đây, ta đều cẩn thận ghi lại. Đối với ta, đó là công ơn!" Mục Ninh Tuyết từng chữ nói ra đều phi thường kiên trì.

Chuyện cần nàng làm còn rất nhiều rất nhiều, ví như cốt nhục, trong người nàng dĩ nhiên đã có một cái thai nhi của hắn. Thời điểm nàng nói ra những lời như vậy, tự nhiên không ngừng nghĩ tới đứa bé này, mà sâu hơn trong khóe mắt, lại nhìn thấy vô số những người kia sơ sinh hài tử đang đau đớn dưới hành lang, đại sảnh. Thâm tâm được một trận dày vò, sao không sót thương cho được.

“Trong suốt thời gian qua, ta nhận ra được bản thân mình tu luyện, đều đối với khuôn trùng mang một lực xung kích miễn nhiễm cực mạnh. Nhưng là, ta không cách nào đem ma pháp đó đẩy dịch bệnh ở các người ra được, đến hôm nay vẫn khẳng định không có kết quả”. Mục Ninh Tuyết cảm thấy vô cùng áy náy.

“Không sao đâu, tỷ tỷ, người là thành chủ tuyệt vời nhất mà chúng ta biết...” Một cậu bé đầu đó chặc 4,5 tuổi hét to lên, mặc cho cổ họng đều đã sưng vù, ngập trong dịch nhầy.

“Phải đấy, thành chủ, người không cần phải áy náy cho chúng ta nữa, người đã tận tâm hết sức rồi, chúng ta muốn đền ơn còn không có cơ hội!” Thêm vài trung niên có tuổi lên tiếng.

“Cảm ơn ngài đã bảo vệ người thân của chúng ta...”

Rất đông, rất đông đoàn người đều truyền tay nhau hưởng ứng, đối với vị mỹ nhân thành chủ kia càng phi thường tôn kính. Có thể sức khỏe không cho họ khả năng đồng loạt hô hào, hoan hỉ lên cái tên nàng được. Nhưng tận sâu trong thâm tâm, cốt lõi ánh mắt đều rõ ràng cả thấy, thành chủ Phạm Tuyết son, thực sự rất đối tuyệt vời.

Thành chủ của bọn họ, trước sau chỉ có Mục Ninh Tuyết.

Phạm Tuyết son, trước sau đều đã như một cái gia tộc gắn bó thực sự rồi.

Nàng vẫn đứng tại đỉnh tháp, nhìn kỹ xuống bọn họ, mặc cho ánh chiều tà từ sau lưng chiếu tới, triệt triệt để để xuất ra cái dáng dấp quang minh nữ thần, cao quý đến không thể nào với tới được.

Lát đất, lát đất.

Mờ nhạt dần, mờ nhạt dần.

Cũng không biết có phải do tí ti tia quang mang xé chiều kia dội ngược vô hay là đột nhiên có thứ gì đó lấp lánh lóe lên đằng sau thân ảnh của nàng. Lại như sương mây đan bông vào nhau, lát đất lát đất va chạm, tạo tác ra vô số uyên linh nhàn nhạt rơi nhiều xuống.

Một mảnh tinh tọa màu bạc hoa lệ nở rộ ra ở khoảng giữa chùng tòa cao ốc, rất nhanh xuất hiện theo sau lút nhút những cái đuôi điều uyên linh, kéo dài đến tận đầu đỉnh tháp, đại khái giống như có ai đó cố tình vẽ ra dài tron tru ngân hà vậy.

Mục Ninh Tuyết bước ra bên ngoài, nàng duy trì cái tư thế thoát tục, lơ lửng giữa đại sảnh như vậy, nói với thanh âm rất dứt khoát:

“Xin hãy tin tưởng ta...”

Hô hấp của nàng, từng làn hơi thở ra, có thể thấy không ít mảnh không gian bị đông đặc lại, đặc biệt phảng phất đến cái chân thật tuyệt vời trong nhà. Là ngập tràn mảnh hoa tuyết không xác định được bay vào bên trong trung ương tòa Ninh Bàn tháp khổng lồ này.

Bên dưới, có những đứa trẻ, kể cả những người trung niên, lão niên, tận mắt chứng kiến một màn thần kỳ ma pháp này, trong lòng thổn thức một trận xao động thật mãnh liệt.

Nàng không phải Diệp Tâm Hạ, không phải là Thần nữ chí cao của Thần Miếu Parthenon, nàng không có khả năng độ thể, cứu chúng sinh. Càng không có khả năng để cho mọi người vì mình mà quỳ gối tôn kính, mà dâng lên cái cầu nguyện tín ngưỡng.

Nhưng là lúc này, hơn 10000 dân chúng, hơn 10000 người có mặt ở đây, họ đã tuyệt vọng, họ đã sẵn sàng đối mặt với tử thần sắp tới. Tuyệt vọng, chính là tự nhiên có cái niềm tin mờ nhạt, tự nhiên không tiếc cái niềm tin đó đặt hết lên người thành chủ của mình, tự nhiên khuôn mặt ai nấy đều đồng dạng cái biểu cảm gửi gắm hi vọng hết lên người nàng.

Mục Ninh Tuyết lần nữa nở nụ cười, tay nàng khẽ cử động, bàn tay mỏng manh giờ lên cao hơn thường lệ một chút, xuất hiện ra một tòa tinh tượng đồ sộ ở đằng sau lưng.

Lát đất, lát đất.

Vô số mảnh hoa tuyết không xác định được đang không ngừng lay động, không ngừng tụ lại, trong hư vô lượn thành động xoáy kết giới, kết giới cũng có hình thù, mà hình thù của nó lại rõ ràng tựa như một pho tượng Ma Nữ Băng Linh to lớn cùng kích thước với tòa tháp.

Có hàn phong từ pho tượng khủng bố kéo đến, tỏa ra từ phía bề mặt, nhanh chóng bám vào những mảng tường, những tuyến hành lang, gian phòng, đại sảnh, len lỏi vô cả những mạch điện, mạch nước ngầm. Những nơi nó đi qua, bên trong mang theo dây đặc băng sương uyên linh kết tủa lại.

“Đông!! Đông!! Đông!!”

Trước một khắc, hoàn toàn trống rỗng, tích tắc mở mắt ra, không hiểu cái gì vẩn vơ, cái gì lạnh lẽo tràn vào, nhiệt độ khắp nơi đã sớm không còn khả năng giảm xuống nữa, như là thời gian trì trệ đi vậy, trực tiếp biến thành cái thế giới khác trần trụi, yếu ớt chịu không nổi, một thế giới bắt đầu lại từ từ nguyên thủy.

Kết tinh tuyệt đối!

Ma Nữ Băng Linh chính như một tụ trần vĩnh dạ, chỉ băng chỉ hàn, Mục Ninh Tuyết chừng không ra, không nghi ngờ gì nữa, là loại ý niệm muốn đem toàn bộ Ninh Bàn tháp này đông kết hết lại.

Gió cũng bỗng nhiên yên tĩnh, một khắc trước còn cuồng bạo xâm lấn, còn thổi qua hết ngõ này đến ngõ nọ, nhưng đều đã hóa thành tán sương.

Ở kết giới khu vực bên ngoài, đoàn người đều đã ra khỏi nhà cả rồi, họ nghe thấy nhiều cái âm thanh xào xạc cực kỳ không an tâm. Liền đèn đuốc khắp nẻo đường đã sáng lên hết thảy, ai nấy đứng đó, nếu có người thân bệnh cạnh, sẽ tùy tiện nắm lấy bàn tay của nhau mà kinh hoàng, mà vô cùng sợ hãi.

“Ninh Bàn... Ninh Bàn tháp... đã đóng băng rồi, triệt để đóng băng hết rồi!”

Nhất tòa thành thị, rõ ràng có tập đoàn tài chính lớn, rõ ràng là quốc gia biểu tượng, rõ ràng có hoàn mỹ cảnh, vị trí lại vô cùng cao ngạo thuận lợi, cuối cùng đều hóa thành một hồi băng kết đông đặc.

Hoàng hôn cùng đêm tối lúc này vừa vụn ở vào một cái điểm giao thế, nhật nguyệt như sương lạnh, lạnh lùng rơi ra ở trên mảnh phế tích vĩ đại kia, khiến cho Ninh Bàn tháp những cái công môn, những cái sân bãi, những tháp Đông, tháp Tây, Nam, Bắc, nhìn qua giống như một hồi vết tích thị trấn cổ xưa bước ra từ kỷ băng hà vậy.

Là ngọn không lồ thiên sơn trong truyền thuyết mọc lên giữa hiện đại thành phố.

Đám người Bạch Hồng Phi, Chức Vũ đứng ở ngoài khu vực theo lệnh của Mục Ninh Tuyết. Thoạt đầu, họ chỉ có cái nhiệm vụ không cho bất cứ ai lại gần bên trong. Nhưng thời điểm nghe cái tiếng cọt két tê buốt đến... Chính bản thân bọn họ, từng người, từng người một đều toàn lực xông vào tòa cao ốc biểu tượng.

Chỉ là cơ hội nhỏ nhoi như vậy, cơ hội được cứu thành chủ của bọn họ ra đấy, Mục Ninh Tuyết đều không có cho.

Tường xanh, cầu thang xanh, mảnh đất màu xanh, bầu trời hoàng hôn vậy mà cũng bị sắc xanh đó khúc xạ..., đủ mọi cung bậc của sắc xanh đều nhanh chóng chiếm đóng.

Cứ việc không có cách nào quên được cái đáng vẻ phồn hoa của nó lúc trước, mọi người cũng sẽ phải chấp nhận, không có cách nào thay đổi được.

Đã có nước mắt rơi xuống, đã nghe được đâu đó tiếng ghen ngào nức nở...

Một chút mầm non, như là bất cứ lúc nào cũng sẽ bị một cơn gió cho thổi đi, nhưng chúng nó vẫn là ngoan cường treo ở phía trên, trụ lại, liền chóng hóa thành băng chỉ.

Thời tiết rõ ràng đang là mùa hạ ẩm ướt, tại sao lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo như vậy?

Toàn bộ thành thị cả đêm hôm đó không có tắt đi đèn điện.

Người dân địa phương cũng vậy, họ ở bên ngoài, chống chịu cái lạnh lẽo như thế, chỉ để ngồi đó, để ngắm nhìn tòa băng sơn vết tích kia đang cô đơn hiu quạnh...

Họ biết rằng, bình minh ngày mai một lần nữa giăng lên, Phàm Tuyết Sơn là nơi đầu tiên trên lãnh thổ này có thể công bố hai chữ “Trắng dịch”.

.....

.....

Xuyên qua vùng bụi lạnh, bên trong Ninh Bàn tháp lộ ra những hiệu ứng kết tinh pha lê vô cùng đẹp đẽ, có thạch nhũ nhiều xuống, trên thạch nhũ máng trần nhà, tất cả đều được chạm khắc đôi ba đóa hoa tuyết tinh sang trọng.

Nhìn kỹ hoa tuyết tinh, tự nhiên sẽ thấy phản chiếu của những pho tượng xanh. Đó chính là hơn 10000 cư dân đã ở trong tòa cao ốc thời điểm.

Nhân loại thực sự rất nhỏ bé, liền ngay từ lúc bắt đầu đều đến hơi thở đã nhuộm thành sương tuyết mất rồi. Da thịt, thân thể, đều được lớp băng linh kia bao bọc cẩn thận, chẳng thể tìm được một khe hở ra bên ngoài. Ngay cả khuẩn trùng, loài khiếm đảm sinh vật gây nên trận đại dịch này đều đã mất đi tính sinh cơ, chìm vào giấc ngủ đông vô tận.

Nhưng là, tim của họ, thủy não của họ đều vẫn còn hơi ấm, hơi ấm rất nhỏ thôi, nhưng đều đặn, đều yếu ớt duy trì, như là cường hãn chống lại, không có dấu hiệu để băng chỉ xâm lược.

Mà nếu để ý kỹ hơn, 10000 pho tượng này, ai nấy đều có xuất hiện một sợi dây sương băng rất rõ rệt liên thông với nhau, cùng nối đến một tụ điểm duy nhất.

Đó là Mục Ninh Tuyết!

Bên cạnh pho tượng của nàng, tự nhiên có một đầu bạch hổ khổng lồ gặm grừ, đang không ngừng liếm liếm cái gì đó thân thể chủ nhân, ngoáy ngoáy cái đuôi làm đủ điều nghịch ngợm.

Rất lâu sau, nó đều sượng ra cái vẻ mặt buồn chán, chúi chúi lấy bột mép, khước mắt, rồi biến thân trở về thành một con tiểu bạch hổ mập mạp.

Tiểu bạch hổ mập mạp lùi thúi nhảy lên vai Mục Ninh Tuyết.

Tự mình hóa thành băng khối cùng nàng..

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110: Người muốn giết nàng sao?

“Tôm~~~~”

Một viên đá sỏi từ trên cao cao được thả xuống mặt hồ, nước đỏ ngầu bên dưới tự động phản ứng lại, ở tâm kính tiếp xúc, lăn tăn lên mấy hồi gọn sóng, tùy ý lan rộng ra xung quanh, phá vỡ trạng thái yên tĩnh vốn có của nó.

Đó là một cái nhà hàng nổi trên sông Tây Hồ, nằm ở ven duyên hải phía đông thành phố Hàng Châu. Nhìn đại khái qua một, đều không có gì nổi bật đáng nói; các loại bàn ghế, cách bày biện, trang trí hầu hết được sắp xếp rất phổ thông, thậm chí còn có phần hơi lồi thối, thiếu thẩm mỹ.

Chuyện là hai tuần trước, lệnh cách ly trên toàn quốc nội được phê duyệt tháo gỡ.

Rất nhiều các tỉnh thành lớn bé đều rục rịch tái khởi động hậu quả đại dịch trong suốt thời gian. Thương mại buôn bán trước hết cần nhất phải giải quyết, xưởng may, nguyên liệu vật phẩm phải từng bước được lên dây cót trở lại, bảo đảm hồi phục nhanh chóng loại hình kinh tế kia đang trên đà rơi xuống vực thẳm.

Từ Nam kéo ra Bắc, trải dài khắp Đông sang Tây, cho dù là Đinh Thành, Cố Đô, Đế Đô, Tam Dương Thị hay Hàng Châu, những ngày qua đều đã bắt đầu sôi nổi trở lại. Các khách sạn, cửa hàng thời trang nhanh nhất lập tức mở cửa. Đâu đó trên đường sẽ bắt gặp những cái bắt tay, những cái ôm áp của các vị huynh đệ, chiến hữu, người thân.

Họ vui mừng nói với nhau rằng, chúng ta đã chiến thắng rồi!

Một Ninh Bàn thấp giam mình vào lớp băng hà vĩnh cửu, thúc đẩy vực dậy cả một quốc gia chìm trong bóng tối đại dịch... Cái tí như vậy, tuyệt đối đã trở thành tiêu điểm trên mọi bài báo nổi bật nhất suốt cả tháng nay.

Phạm Tuyết son là thị trấn đầu tiên không có khuẩn trùng xuất hiện, rất nhanh sau đó, nhờ phát minh của Trần Khương cùng Linh Linh, quân đội đã tăng cường rà soát, nội trong mấy tuần ngắn ngủi thời gian, trên dưới quốc gia đã không còn thêm một trường hợp nào đáng tiếc bị lây lan.

“Xem ra đất nước đều không có quá tệ xử lý nhỉ?” Chu Trúc vạm vỡ thân hình, miệng vừa nhai nhóp nhép miếng giò quẩy trên mâm, vừa nói ra.

Ngồi cùng bàn ăn của hắn là hai cái hảo tửu nữ nhân, một trông qua là loại phổ thông gia thế nhưng nhàn nhạt vô vị, người còn lại thì thật muốn nói bất buộc phải xếp vào hạng mục hoàn hảo mỹ sắc.

“Có lẽ vậy, nhân loại luôn luôn sản sinh ra những người vượt khỏi khả năng thông thường. Cả tư duy lẫn sức mạnh”. Phi Tuyết tro lý cái bộ dạng lười biếng, tay rảnh rỗi thấy mấy viên đá sỏi xuống hồ, chán nản trả lời.

“Vừa đi du lịch đã được xem một màn đấu đá kích thích như vậy, người không định làm gì sao?” Chu Trúc bỏ vào miệng một miếng thật to mềm mềm thịt lợn trộn.

Phi Tuyết ngáp ngáp dài, đôi mắt long lanh lim dim lại, nàng đã có chút buồn ngủ rồi, lộ ra cái vẻ kia khuôn mặt đẹp như yêu nghiệt, sống mũi cao, đường nét thanh tú. Mà dưới ngọn gió Tây Hồ lướt qua, mái tóc dài hai màu lam băng cùng tuyết trắng của nàng nhẹ nhàng phấp phới lên đầy mỹ hoặc.

“Lựa chọn nốt hết người bị nhiễm vào chung một chỗ, để mặc cho chúng chết dần chết mòn, về điểm này xem ra ta chưa từng nhìn sai!” Nàng lạnh nhạt nói rằng.

Trong sân bãi nhà hàng có trồng đủ loại cây sao biển, nhắc tới cũng là kỳ quái, rất nhiều lúc mùi thơm của giống hoa dị dạng này có chút khó chịu, đối với một ít thực khách nói ngửi thấy cũng không phải thoải mái gì, nhưng đều không tới mức nhăn nhó mặt mũi. Biểu hiện trên gương mặt Phi Tuyết thì ngược lại đang phi thường giống tâm trạng muốn nôn ra, giống như loại thiên địch vậy.

Không có đợi Chu Trúc trả lời, Phi Tuyết cứ như vậy đứng lên, lắc lắc mông cao khiêu gợi kia rồi rời khỏi bàn ăn, một mình đi bộ về khách sạn ngủ.

“Cái cây xấu xí này, ta thấy cũng đâu quá khó ngửi, có bệnh à?” Chu Trúc một bộ mặt không hiểu lắm hành động người đồng hành với mình.

Hắn tiện tay với tới, bứt đi một nhánh hoa sao biển, bỏ vào mồm chóp chép nhai nhai.

“Này, ta thấy ngươi đọc bài báo về cái gì tháp băng đô thị đó rất nhiều. Ngươi thân sao?” Chu Trúc uống sáng khoái một ly Vermouth bên cạnh sau khi nhai xong loài hoa nặng mùi kia, hẳn hướng về Chu Đình hỏi.

“Kẻ thù, người mà ta vĩnh viễn căm ghét nhất!” Chu Đình hai mắt đầy tơ máu, siết chặt bàn tay lại khi nhìn về bức ảnh Ninh Bàn tháp bị đóng băng.

“Ồ, kẻ thù của ngươi đóng băng như vậy còn không vui sao?” Chu Trúc vẫn bộ dạng ham ăn, hăm uống, không quan tâm lắm.

“Kiểu, các ngươi không hiểu được, kẻ thù mà các ngươi phải cân nhắc nhất, chính là nàng. Đóng băng... đóng băng cái gì chứ, kẻ sống sót gần một năm trời, bước ra từ Nam Cực chi địa, có thể bị khối băng màu đó giết chết được sao?” Chu Đình một bộ mặt khinh thường nói.

Cơ thể Chu Trúc tự nhiên đối với lời thoại này bỗng toàn thân đều có phản ứng dựng đứng lên lông tơ nhện. Tuy không tính là đủ lớn để hắn phải bận tâm, nhưng so sánh với hiểu biết về nhân loại đạt tới trình độ này, dĩ nhiên cũng có một ít lực trùng kích nhất định.

Một năm ở Nam Cực hàn băng vẫn còn sống sót trở ra, cho dù là một số sinh vật để vương cảnh giới tồn tại trên đại lục cũng đều chưa hẳn hoàn toàn có tự tin đó.

“Nơi đó gọi là Phàm Tuyết Sơn?” Chu Trúc nhấn mạnh tông giọng hỏi rằng.

“Phải! Tòa tháp băng kia chính là lãnh địa của nàng, nàng chính là thành chủ!”

“Ngươi có muốn giết nàng không?”

.....

.....

Trở lại Tây Hải thành,

Lần trước đến, hóa ra chỉ vờn vờn quanh quần đảo đó ở xóm núi ngoại ô, không có kĩ càng thường thức ngắm cảnh, tại chân chính trung tâm quả nhiên là một cái hiện đại hóa thành thị, rõ ràng lớp bùn đất đều đã bị tráng xi măng lên, càng nhiều hơn chính là dùng kim loại kiến tạo mà thành nhà cao tầng. Hầu hết nhân khẩu đều là người Ma Đô chạy nạn, thành thử ra tầm nhìn kiến trúc, kế hoạch hóa đô thị ít nhất phải đạt đến loại này.

Mạc Phàm cùng tiểu Mei đang an vị trong chiếc taxi hãng tư nhân, nhìn ngoài cửa sổ đầu này bọn hắn thấy hai bên đường đều có rất nhiều pháp sư thực vật hệ siêng năng đem toà đô thành này tô điểm thành một cái không trung hoa viên bát mất. Vườn treo bên trong lối đi là nghiêm cấm vượt qua, nếu cố ý sẽ bị trọng phạt. Chỉ có thể tiến lên dựa theo trình tự, đồng thời bảo đảm an toàn tốc độ di chuyển. Tất cả mọi người tuân thủ trật tự, ngược lại hiệu suất sẽ càng cao.

Mạc Phàm có chú ý tới, bên góc đường xuất hiện một ít đứa bé nhỏ tuổi, chính mình mỗi người nắm lấy một cành hoa cúc đặt vào chậu ô thành, cúi cúi lạy lạy cái gì đó, xem như bộ dạng hết sức thê lương.

“Tài xế huynh, ở đây vừa có hỏa hoạn xảy ra à?” Mạc Phàm thân nhiên nói ra.

“Ha ha ha, ngươi nói đùa cái gì vậy, Tây Hải thành nhiệt độ mặt bằng trên cả nước đều tính là rất thấp, một nơi lạnh lẽo như vậy muốn bắt lửa còn khó chứ nói gì hỏa hoạn”. Tài xế taxi nói.

“Vậy cái kết thành đó nhiều thực vật hệ pháp sư như vậy giăng hoa lên, còn có mấy nhóm người đến cúng bái, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Mạc Phàm hỏi rằng.

“Là bệnh dịch!” Tiểu Mei ngồi yên lặng tự nảy giờ, đột nhiên nàng nói ra.

Mạc Phàm có khựng lại, hẳn suýt chút còn định trách móc tiểu Mei không biết gì cũng nói, nhưng thời điểm vừa nhìn qua người nàng, đó là một cái điệu bộ toàn thân đều run lên bần bật, khóe mắt lại như dính một ít lệ ướt từ lúc nào.

Hắn nhanh chóng nhận ra nàng là bạch tinh linh để vương cấp tồn tại, tâm linh hệ, cứ việc không phải sở trường tu luyện, không có đặc biệt cường hãn như thần nữ Diệp Tâm Hạ hay bên kia Đại thiên sư trưởng Remiel, nhưng tiểu Mei dĩ nhiên vẫn đủ cái năng lực đọc thấu tâm tư nhân loại.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng thân thể co rút người lại sợ sệt, Mạc Phàm cũng thật bất ngờ. Đại đa số thời gian bên cạnh mình, nàng tuy vẫn kiểu tiểu tiên nữ hay tính nghịch làm trò, nhưng đồng dạng từ sau khi tỷ tỷ ruột mất đi, Mei không nhiều lắm thể hiện ra thái độ này.

Không nhìn được, Mạc Phàm bất giác choàng tay qua mảnh khảnh kia vòng cổ, kéo tiểu Mei vào lòng ngực chính mình ôm lại, liền giống như một vị đại ca đối với em gái mình chăm sóc vậy.

Xoa xoa tấm lưng nàng, nói rằng: “Không cần nói, trước hết không cần nói gì, chúng ta hảo hảo đi kiếm một cái tửu quán, chọn ra nhiều món thật ngon, ăn ngon đều tốt không gì phải sợ!”

Đang được sùng ái như vậy, nhưng tiểu Mei gương mặt lộ ra mấy phần oán giận, nàng cắn nhằn: “Ta thật không muốn ăn thêm nữa, ngươi từ khi về đến

thành đã ăn liên tục hơn 4 củ ở 4 địa điểm khác nhau rồi. Người là đang vỗ béo ta sao?”

Nhìn qua tấm gương phản chiếu tại xe ô tô, lão tài xế không khỏi bật ra giọng cười khàn khàn châm chọc:

“Chàng trai trẻ, dựa theo tình huống, có lẽ người mới xuất ngũ ở vùng sâu xa trở lại, vừa về đã lên gặp tình nhân, còn dẫn đi du lịch rồi... Ha ha ha.”

“Phía trước có khách sạn nào tốt, cho chúng ta đến là được, không cần tìm tòi quán nữa”. Mạc Phàm một mặt không để ý tài xế nói rằng

Bị bỏ bơ, lão tài xế nhủ mày đánh lái đến gần nhất Liêm Hoa khách sạn nổi tiếng trong thành, cũng không có tiếp tục trò chuyện.

....

Liêm Hoa khách sạn, toàn Tây Hải thành cứ điểm nhưng là lớn nhất, tiện nghi và dịch vụ ở đây được đầu tư rất chuẩn mực, bài bản, một số du khách ưa thích việc đây đó chỗ ở khắp nơi còn cho đánh giá phi thường cao, có thể đem đi so sánh với Ma Đô quốc tế khách sạn.

Ngày hôm nay bọn hắn vừa về lại nhân loại quê hương, đi một chuyến lớn như vậy liền kéo dài hơn 3 tháng trời. Xác định có thu hoạch rất nhiều, so với Ma Đô hạo kiếp còn lớn hơn mấy lần, nhưng mất mát, nuối tiếc đồng dạng đều không tính là ít đi.

Nam Giác chết!

Ngài Giang Đồ thì chưa tìm được tung tích...

Côn Lôn chiến sự rùng rã hết một mùa trong năm, có ở đó sinh tồn, mọi thấu hiểu được rõ ràng bản chất của nó. Thế giới này tuyệt đối hung hiểm hơn trong sự tưởng tượng của mọi người, đặc biệt là vạn vật đều có pháp tắc sinh tồn của mình, những lớn lao tộc đàn mạnh mẽ kia, những khủng bố kỳ dị thực vật hóa yêu, còn có thiên nhiên loại kia nắm giữ năng lực biến ảo cực mạnh, chúng nó ở thời khắc tìm được con mồi xấu số, hoàn toàn không tiếc thể nào vạn vạ, thể nào bủa vào cái bẫy, phanh thây.

Quan Ngự không có đi cùng Mạc Phàm, hắn nhưng trọng trách là thành chủ Tây Hải thành, đại biểu trưởng thôn Minh Lang, giả sử thời gian dài như vậy vắng mặt, hiển nhiên sẽ không tốt đẹp gì. Hạ sơn, lập tức hồi thôn bao việc.

Bước vô sảnh tiếp tân của khách sạn để lấy phòng.

Kiểu cách đại sảnh được sơn lên lớp vôi màu vàng sang trọng, đại loại nhìn sơ qua lập tức sẽ liên tưởng đến hoàng cung triều của những lãnh chúa Nhật Bản thời xưa. Nhưng là có chút tân trang tô điểm, có chút lấp đèn lấp lánh làm từ đồng thau, cực kỳ bắt mắt.

Trong lúc chờ đợi làm một ít thủ tục nhận phòng.

"Ha ha ha, đều là dễ như ăn cháo, vẫn là tình báo của các người chuẩn xác..." Giọng nói đến từ một nam nhân tóc vàng đang ngồi xung quanh hai, ba từ sắc mỹ nhân ở quầy rượu cười lớn.

Mạc Phàm nhìn qua, cảm nhận thấy cái bóng lưng của hắn tương đối quen thuộc, màu tóc kia ở Trung Quốc cũng tính là rất hiếm đi, định nhìn người quen như vậy, hắn không ngần ngại tiến lại gần, hơn hờ vỗ vai hỏi nhỏ:

“Lão Triệu, vừa khéo bị ta bắt gặp, người đến đây chơi gái à?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Ta là Lucifer!

Tóc vàng đẹp mã cùng hai, ba cái nữ nhân bên cạnh quay người lại, một mặt không biết cái mặt thộn dâm đang kia là ai, càng chẳng hiểu đã đắc tội chuyện gì.

Nhướng cảm, hai tay đang ra một góc nhỏ, vừa vận bàn tay cũng xòe ra hai bên, giống như bất đắc dĩ điệu bộ, tóc vàng nam nhân phản ứng theo bản năng: “What’s up, man?”

A... Không phải Triệu Mãn Duyên.

Nhận ra bị hớ, đối phương không ngờ là một người Tây Âu đi du lịch, Mạc Phàm vội vàng chỉnh sửa lại cái tư thế có phần mất mặt của mình, miệng chớp nhoáng quốc tế ngữ nói ra:

“Há, sorry, nhầm lẫn chút, nhầm lẫn chút, các người tiếp đi!”

Cáo biệt về sau, cảm nhận xung quanh thật có nhiều nữ nhân xinh xắn nhìn nhìn chỉ trỏ, mùi vị đúng là thơm tho hơn hẳn bọn yêu ma trên núi Côn Lôn. Hắn giả vờ trùm cái mũ áo hoodie màu đen đang mặc lên che đầu lại, còn tiện thêm thắt chút ít kịch sĩ ho khụ khụ, hướng về tiểu Mei thật nhanh bước tới.

Chỉ là, để cho Mạc Phàm có nghĩ nát óc cũng không có khả năng suy đoán được, khoảnh khắc hắn vừa ho lên vài tiếng kia, vì cái gì mà lập tức toàn bộ đại sảnh khách sạn, bao quát từ quầy tiếp tân, khách du lịch đơn vị, hay là quầy bar đi chẳng nữa, đều im thin thít cảnh tượng, đa phần ánh mắt bọn họ đều dấy lên nhiều tia sợ hãi. Một ít thậm chí còn đâm ra hơi oán giận, căm ghét.

Trên quầy bar phối trí nhiều loại đèn công tắc, ở góc có một cái máy thanh toán tự động, kế bên máy liền có một hộp điện thoại khẩn cấp tình huống. Nam nhân viên pha chế tay chân dứt khoát đặt chai rượu đang cầm xuống, linh hoạt chạy lại nhấn phím số lên gọi.

“Cạch~~~~”

Hộp số chưa kịp bấm, thực khách tóc vàng ban nãy đã kê tay mình vào chặn lại, lấy cái vẻ mặt Âu Châu khá nhân nhả, thân thiện nói rằng:

“Xin lỗi nhé, đó là bạn của ta, hắn vì nhỏ nhoi xấu hổ mà hành động có phần bản năng, đó không phải bệnh, không cần làm quá lên!”

“Nhưng mà...” Nam nhân viên tỏ ra hơi sợ sệt.

Tóc vàng nam nhân cười cợt nhẹ, ra hiệu cái kia nhân viên phục vụ ghé lại người gần hơn rồi thì thầm nhỏ vào tai chuyện gì đấy.

“Ngài... ngài nói sao? Người đó là cấm...” Nhân viên quầy bar khuôn mặt lúc này đều là tái nhợt đến cực điểm.

“Suyt!”

“Giữ ở trong lòng là được, ta nói ra cốt để người biết mà tránh đi phiền phức”. Tóc vàng nam nhân nháy mắt một cái rồi quay mặt bỏ đi, hắn đồng dạng cũng không buồn tiếp tục đùa đùa giỡn giỡn với những mỹ nữ kia nữa.

Này ngược lại, Mạc Phàm bên kia sắc vóc hoàn toàn là ngốc trệ biểu cảm. Vốn vẹn hơn 3 tháng chút rồi xa nhân loại thế giới, dĩ nhiên đến lúc trở lại liền cảm thấy giống như mình cần phải học phụ đạo xã hội để hòa nhập cộng đồng vậy.

Con mẹ nó... Từ khi nào mà lão tử ho một cái cũng trở thành kỳ thị vấn đề!?

“Bóp bóp~~~~” (tiếng vỗ tay)

“Không có chuyện gì hết, được rồi, mọi người làm tiếp việc đi, gia hỏa này là cái huynh đệ của ta, ha ha, ta biết hắn không vấn đề gì!” Nam tử Âu Châu thực sự đã tiến lại gần Mạc Phàm vỗ tay ra hiệu an toàn.

Hắn sau đó tiện tay choàng qua cổ Mạc Phàm, loại này nào còn đang tê liệt, không ngừng bốc hỏa, nhanh trí nói: “Huynh đệ, cứ giả vờ hưởng ứng ta là được, hiện tại sự tình có vẻ người không biết rất nhiều!”

“Rốt cuộc là loại sự tình gì?” Mạc Phàm nhú mày khó chịu. Hắn cũng không phải là không muốn tra cái nào tin tức trên mạng, nhưng bất quá, suốt 3 tháng ở trên kia cực lạc không gian, dù là Minh Lang thôn hay Côn Lôn địa hình, sóng mạng, điện tử đều thuộc về xa xỉ vật phẩm. Điện thoại di động từng ấy không xài dĩ nhiên cũng đã sớm hết pin, chẳng cách nào tiếp cận được xã hội thời điểm.

“Đi, đi rồi nói!” Nam nhân tóc vàng không ngại hành động giao thiệp rất cởi mở, phóng khoáng.

Nhìn qua con người gã này tóc vàng phong lưu, từ chiều cao, tướng mạo trên thực tế khá hi hữu gần giống với Triệu Mẫn Duyên, có chăng khuôn mặt mang nhiều hơn trải nghiệm, lại đậm nét Âu Châu nghệ nhân hoạt họa. Mới vừa gặp đã thấy trắng hoa, miệng lưỡi còn trơn tru hiếm có. Mạc Phàm sơ bộ đánh giá có khả năng là anh em cùng cha hoặc cùng mẹ gì đó với tên cặn bã kia.

Nói chung nhân phẩm rất không tệ!

“Được, nhưng người nói đi là đi đâu?” Mạc Phàm hỏi rằng.

“Dĩ nhiên là cái tử điểm hàng xá rồi. Trọng phụ kết giao, trước hết phải thi thố thực thần!”

Bụng kia rõ ràng tự nãy giờ đã réo liên hồi, Mạc Phàm coi như nhịn nhục kiềm chế cuối cùng cũng mỹ mãn tìm được lý do, lập tức khuôn mặt hóa thành nai tơ quay đầu qua tiểu Mei, chớp chớp ánh mắt ra hiệu.

Mà Tiểu Mei theo hắn đằng đặc thời gian, chẳng lẽ sự tình còn không hiểu. Nàng bình thân thờ dài một tiếng rồi quắc quắc tay xua đuổi đi, miệng nhúm nhím âm thanh vô cùng nhỏ: “Ta muốn ngủ, tỷ phụ, người đi sớm về sớm!”

“Tốt, ta luôn yêu thích đồ ăn ngon, ăn nhiều cỡ nào cũng không thấy đủ!” Mạc Phàm quay ngoắt sang tóc vàng nam nhân, tinh thần sáng khoái nói ra.

Trông cái bộ dạng lật mặt nhanh như vậy của hắn, tiểu Mei thầm nghĩ đã đánh giá thấp cái dạ dày của kẻ ham ăn này rồi. Nàng cũng không đứng đó lâu, chờ đợi tiếp tân khác sạn giao cho điện tử chìa khóa, lập tức tiến lại thang máy di chuyển về phòng.

.....

.....

Có lẽ do nhu cầu gia tăng đáng kể từ thời điểm hủy bỏ cách ly luật, nên là dù ban ngày, vừa chuyển mùa thu sang, Tây Hải thành vẫn trở nên đặc biệt náo nhiệt, nhất là có mỹ thực, rượu ngon địa phương càng sôi nổi, đông đúc.

Tóc vàng Âu châu giới thiệu thịt nướng điểm đều rất vừa lòng Mạc Phàm, ngay từ phía ngoài vào đã có thể ngửi ngửi được cái tinh hoa dầu là, cải thảo cùng ngũ sắc hương áp chảo. Gia vị nêm nếm chắc chắn là hoàn hảo công tác rồi.

Trong quán có rất nhiều loại thịt, rau đều được thu hoạch ở ven rìa chuồng Côn Lôn sơn hệ thống kia. Nói ven rìa khiêm tốn nhưng thực ra là một không lồ thâm sinh nguyên địa lý. Bất quá, ắt hẳn không phải chính thống du nhập Côn Lôn yêu quốc. Liền đám thợ săn đại sư cấp bậc rất hay lấy làm thành quả chiến tích tới đây đánh bắt, sưu tầm.

Đồng dạng là người sành ăn, sáng khoái. Tóc vàng Âu châu thậm chí không có đề tâm thực đơn, cứ vậy mà gọi phục vụ đem tất cả 10 hạng mục đắt nhất ra hầu.

Hắn nói: "Ăn a, ăn a. Mọi người cùng nhau ăn mới có khoái cảm nha. Ta rất thích đồ ăn Trung Quốc, huynh đệ, coi như chuyến này ta mời người!"

Mạc Phàm bật cười nói: "Người thật sự để cho ta ăn? Người thật xác định người phải mời khách? Ta có thể rất tham ăn a!"

Tóc vàng nam từ vung tay lên: "Rượu ngon, đồ nhắm tốt có thể hóa mấy cái tiền, đến, chúng ta cùng một chỗ ăn. Ăn sướng rồi tính. Ta xưa nay đối với đồ ăn và mỹ nữ đều không phân bì."

Thoạt nghe tới những chỗ này đoạn thoại, Mạc Phàm càng lúc càng nghi ngờ về gia đình của Triệu Mãn Duyên. Quả thật rất giống nhau.

"Hào! Cạn! Ta rất thích người sáng khoái như vậy!!"

Đồ ăn ở đây đúng là rất ngon, mềm thử một miếng đã xảy hiện tượng trào nước ra từ đàm vị, là không thể ngăn cản, đừng nói một người liền ăn hai cân, cho dù ba, bốn cân cũng không thành vấn đề.

"Cơ mà người anh em, xưng hô thế nào?" Mạc Phàm đột nhiên hảo cảm nói ra.

"Khắc... , tí thì quên bég, gọi ta là Bee, đến từ Venice nước Ý!"

"Ha ha, tên người thật dễ nhớ nha, tựa hồ biệt danh vậy!" Mạc Phàm cười cợt nói. "Bee" vốn có nghĩa là "con ong", loại đặt tên này nhưng là cực kỳ hiếm thấy. Khó trách hắn nghĩ đó là biệt danh của Âu châu nam tử.

"Còn người?" Bee cạn hết một ly rượu rồi hỏi lại.

"Lucifer!" Mạc Phàm tự tin nói ra. Miệng vẫn còn ung dung nhai nhai miếng thịt bò rất lớn.

Khuôn mặt Bee đều là đường nét suýt tí sặc, hắn cười cợt nói rằng: "Huynh đệ, Lucifer là cái tên đáng sợ thế nào ở Âu Châu chúng ta người biết không?"

"Lucifer chỉ là biệt danh, ta thích biệt danh đó. Bây giờ nó là của ta!" Mạc Phàm đôi mắt lập tức lóe lên quang mang nói rằng.

Mắt hồi lâu im ắng thích nghi dần lại.

"Ha ha được rồi, được rồi, Lucifer huynh đệ, chúng ta hôm nay coi như có duyên phận, liền ăn uống thỏa thích đi!" Bee cười lớn nói rằng, đột nhiên cảm giác thấy này màu lam đồng từ soái khí nam nhân vẫn là rất thú vị.

Có thể coi là du lịch giả, khắp nơi trăm nước từng đi qua, Bee xác thực lần đầu nhìn thấy Mạc Phàm khuôn mặt đều để lại quá lớn ấn tượng. Đứng so ra tạng người phương Đông nhưng lại có thể cao hơn Âu Châu lục địa, tóc dài trắng cột lên, ngoại hình không thể diễn tả bằng đơn giản hai từ xuất chúng được.

"Quay lại mời ta ăn ngon, vẫn là có ngày được bạn bè Tây Phương đến mời, tuyệt đối chính tông Trung Quốc mỹ thực, khả khả!" Mạc Phàm nức ra nụ cười.

Nương theo lấy một bàn bàn mỹ vị thịt Côn Lôn trên bàn, hai người bắt đầu bỏ qua quai hàm thái độ, dùng tốc độ thực thần xử lý, uống uống cạn cạn.

"À đúng rồi, Lucifer huynh đệ, người không phải lúc này đều không biết chuyện gì xảy ra sao?" Bee đột nhiên nhắc nhở.

"Đúng rồi, người nói phải, thời gian gần đây đúng thật ta đều không ở trong nhân loại cái sinh hoạt. Cái gì phát sinh hoàn toàn không rõ". Mạc Phàm hai mắt sáng lên đáp rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chỉ mới bắt đầu

“Ra vậy, thế giới thật nhiều biến động thời gian qua, ta cho người xem chút”. Bee thân thiện nói rằng.

Hắn không chần chờ lấy ra một cái hiện đại điện thoại di động, truy cập lượng lớn thông tin trên mạng, kéo kéo lướt lướt lựa chọn rồi đưa cho Mạc Phàm đọc qua.

“Đó là một đại dịch, bắt nguồn từ Trung Quốc các người, Tam Dương Thị thành phố!” Bee nói.

Cuối xuân, đầu hạ năm nay, một loại khuẩn trùng không rõ gốc gác có khả năng tấn công vào ba cơ quan tuyến hô hấp trên cơ thể người, nhất là phổi bộ vị.

Nó bài tiết ra lượng lớn dịch nhầy bám vào thành phổi, nhưng như cũ không thể ngửi được da dẻ trên thân thể người bị nhiễm, khuẩn trùng từ trong cơ thể người bệnh kia thông qua tuyến vị lại nhanh có khả năng hình thành tái tạo vòng đời trên chủ thể người khác.

Đáng sợ chính là, cơ thể của bọn họ sẽ sản sinh mấy cái ử nhầy, hoặc là là trực tiếp tại trên thi thể bực vỡ phổi ra, hoặc là chính là từ từ đem huyết dịch nuốt trọn cho đến khô héo lại. Nên thông thường triệu chứng sẽ có sốt hoặc không, nhưng hô hấp và cảm giác trời đất quay cuồng đều cực kỳ đáng sợ.

Lần đầu tiên được phát tán ở Phụng hoàng cỏ trấn, phạm vi tử vong kéo dài trong vòng 10 ngày, thường nhất xuất hiện ở ngày thứ 10. Đặc tính lần tốc độ lây lan đều được xếp vào loại “khấp đẫm” để hình dung. Nội trong vòng nửa tháng sau đó, toàn bộ Trung Quốc, trong trường hợp đã được báo động rất sớm vẫn không kịp phòng bị, hàng trăm ngàn người thiệt mạng.

Một trận dịch bệnh quy mô như thế không sớm thì muộn sẽ lọt ra khỏi biên giới. Không ngoài dự đoán, vài ngày sau, lần lượt Nhật Bản, Đức, Ý, Anh, Pháp, Hoa Kỳ đều công bố tình trạng khẩn cấp. Cuối cùng, bùng phát khắp thế giới. Theo đó, các tuyến thương mại đường biển, hàng không ngay lập tức bị đình chỉ, không còn nơi nào là khu vực thương mại toàn cầu.

Khắp các nẻo đường mọi nơi, đơn giản ai ai cũng nhìn thấy hình ảnh rất nhiều dân cư lẫn lóc, cào cấu cơ thể mình vì não bộ không kiểm soát được cơn đau đầu, có người ho khan, có người sốt cao, một số ít ôm cổ cố gắng rướn người để thở.

Đừng nói người thường, cho dù ma pháp sư nghề nghiệp, cao giai, siêu giai cường giả trong danh sách nạn nhân càng dài thêm. Ở kia xa xôi Anh Quốc thậm chí còn ghi nhận trường hợp một lão cầm chủ lớn tuổi pháp sư qua đời do đại dịch.

Phần này làm khuynh đảo nhất cho phương Tây nhưng là cực kỳ cao, truyền đến một đám mây chết chóc bởi dịch bệnh, cướp đi mạng sống của hàng triệu người, không chữa một ai.

May mắn là, trí tuệ nhân loại đã có khả năng tìm được định vị, khoanh vùng lại bệnh nhân, cuối cùng thắng lợi bệnh dịch.

Mạc Phàm đọc xong cái đoạn này tin tức, toàn thân một trận bần bật trong thâm tâm, cái này phát sinh biến cố trong thời gian, thực sự là quá thâm trầm rồi. Hắn miếu lòng, mà trong giờ phút miếu lòng, tự nhiên Mạc Phàm lại không ngừng nghĩ đến người thân, bạn bè. Một mặt thật lo lắng cho bọn họ.

Mục Ninh Tuyết lão bà cơ thể nhưng đại bổ đại dưỡng, bằng thể huyết mạch bảo hộ, đến xâm lược thuộc tính ở Nam Cực chi địa còn chẳng thể hại được năng thì tự tin khuẩn trùng dạng này đều không có khả năng.

Về phần Diệp Tâm Hạ, sự kiện ở Athens lần trước với Hắc Giáo Đình liên khiến cả quốc gia quyết tâm chính đốn lại, sớm đã không mở cửa giao thương với bên ngoài, nên khẳng định không hề ghi nhận bất kỳ ca nhiễm nào, càng tốt chính là bắt được tin tức ba ba từ lâu cũng đang ở Thần Miếu trước đó.

Nhắc tới Asha Corea, Mạc Phàm càng có phần tự tin hơn, nàng vốn đã là kịch độc trong độc dược thiên hạ, ngay cả hắn nhiều lúc cũng cảm thấy không thắng được. Sợ rằng nếu không phải chính mình muốn chết, dù Hắc Ám Vương dưới kia cũng chẳng có cách nào giết được nàng.

Trong đám, Mục Bạch sở hữu là Hắc Ám Vương thần lực trong người, một cái liệt sát giả địa ngục không lý nào lại chết vì bệnh được.

Đến cuối cùng, hắn lo lắng nhất là đám người Linh Linh, Mục Nô Kiều cùng Triệu Mãn Duyên. Đặc biệt là Triệu Mãn Duyên, cái tên này sinh hoạt vốn dĩ rất không lành mạnh, rất có khả năng đã chết mất rồi cũng nên.

“Nhân loại đối với thế giới này xác định thật nhỏ bé, liên tư tưởng cũng vì thế mà chỉ lo sợ trước cái kia yêu ma xâm lấn. Đối với bệnh dịch, thắng thái chưa từng phòng hờ qua. Bất quá, cuối cùng cũng dừng lại rồi”. Mạc Phàm một mặt bất an khó diễn tả bằng lời.

“Ồ, huynh đệ, chúng ta chưa từng chiến thắng!” Bee đột nhiên đặt ly rượu xuống, nói rằng.

“Lẽ nào bệnh dịch vẫn còn lây lan, chưa chấm dứt?” Mạc Phàm có chút khó hiểu.

“Xác nhận đã chấm dứt. Nhưng trái lại chúng ta là đang giết hại lẫn nhau, người không thấy vậy sao?” Bee thẳng thắn đưa ra cách nhìn của mình.

“Giết hại lẫn nhau?” Mạc Phàm cũng dừng lại miếng thịt nai tinh đang gắp lên, buộc miệng hỏi.

“Lucifer huynh đệ, trong bài báo ngươi đọc, có phải hay không chưa từng đề cập đến việc đã tìm ra phương thuốc đặc trị?” Bee thờ dài nói rằng.

“Phải!! A...”

Mạc Phàm lập tức hiểu ra vấn đề cốt lõi nhất, nói ra: “Ý của ngươi là những người bị bệnh đều đã tử vong?”

“Kết giới thành ngoài kia rõ ràng không phải được xây dựng để bảo vệ người dân, mà là để nhốt bọn họ lại, mặc cho họ chết đi!” Bee chậm rãi nói rằng.

“...”

Này kết giới khu... Ai, liền như vậy, cũng lười nói.

Roi vào trầm tư, lam quang hai mắt bắt đầu phát sinh biến hóa, Mạc Phàm phi thường nhớ đến cái lăng hoa viên ngoài kia Tây Hải thành, nhớ đến từng đám trẻ nhọt nhọt khuôn mặt đang quỳ quỳ vãi vãi. Ấn tượng này, vốn dĩ đã khắc thật sâu trong tâm trí hắn, e rằng đều chẳng dễ dàng gì quên được.

Bee nhận định một thoáng tình huống Mạc Phàm rồi tiếp tục nói ra: “Ích kỷ vốn là bản tính của con người, lúc mấu chốt để bảo vệ chính mình, như vậy mới không phải chịu thiệt.”

Lắng nghe những lời lẽ này, Mạc Phàm có chút không thoải mái bộ dạng, đối với Bee thậm chí nảy sinh chút ác niệm, còn là mãnh liệt ác niệm sát ý.

“Có vẻ ngươi đã hiểu lầm vấn đề gì đó, Lucifer. Thoại ta vừa nói đến, chính là trong phản tự kinh thánh. Âu Châu dân cư chúng ta bên trong đều có những tín ngưỡng cho riêng mình, là môn học bắt buộc.” Bee bình thản nói rằng.

Là Kinh Thánh phản tự... bảo sao như vậy liền thấy quen thuộc, cái thể loại giọng điệu này, nguyên lai có thể coi như rất giống Thánh Thành theo một trường phái nào đó. Mạc Phàm dần dần mới dung tiểu sắc mặt trở lại.

“Không có gì, tự nhiên ngươi làm ta nhớ đến một ít gã đáng nguyên rửa thôi. Ai làm người đó chịu, vẫn nên trước hết bắt ra hung thủ.” Mạc Phàm nói ra.

"Những cánh đồng vắng bóng người nông dân, những thị trấn không còn khách mua bán và một thể hệ bị tiêu diệt ngay từ khi còn trẻ, những điều thật tự nhiên làm thay đổi nhân khẩu học giai đoạn cuối thời cổ đại, và gây ra những tổn hại nghiêm trọng cho đại lục địa. Hầu hết đều do nhân loại vì tham lam mà ra. La Mã giáp sĩ, Hy Lạp chiến binh, Ba Tư quân đội, Mông Cổ kỵ sĩ, quá khứ tranh chấp nhau, trận chiến nào không in hằn vết máu, trận chiến nào không đặt lại vết tích hủy hoại cho vị diện?" Bee lần nữa khẳng định lại quan điểm của mình.

Sách cổ ghi chép thì chính là sách cổ ghi chép...

Chiến tranh, bất luận là giữa con người với yêu ma hay là con người với con người, chỉ cần nhắc tới hai chữ này thì ngay lập tức có thể liên tưởng ra hai thêm hai chữ "Tàn khốc".

Yêu ma cùng nhân loại song song tồn tại. Cả hai chủng loài như tương sinh tương khắc, cùng nhau phát triển mà cũng không ngừng đấu đá, với một tham vọng duy nhất, bá chủ của tinh cầu này.

Nhưng trong thời kỳ yêu ma tạm thời yên vị với đế quốc cương thổ của mình, trong im lặng không ngừng sinh sôi mạnh mẽ, thì loài người lại tự xung đột với chính mình bằng nhiều cuộc chiến máu chảy thành sông, thân chất đầy đồng, thật giống như con người đang cố tự làm mình suy yếu đi vậy.

Nhiều một chút chân lý thỏa đáng, càng chẳng có mấy luận điểm bắt bẻ lại được, bất quá Mạc Phàm cũng để ý nhiều như vậy, chính mình gió cuốn mây tan, đem thịt bàn thanh lý sạch sành sanh.

Việc này, xưa nay hẳn không bận tâm!!!

"Cái này bit tét kim ngư thật ngon lắm. Mềm mềm, thơm nức, cay xé họng, còn đặc biệt ngon. Quá mỹ vị rồi. Bee, ngươi thực biết ăn, trong thế giới của ta, về mặt này xem như ta bội phục nhất ngươi". Mạc Phàm làm ngơ vấn đề quá nhiều triết lý, hắn muốn chuyển sang lại ăn uống.

Bee liếc nhìn hắn một chút, rất nhanh cũng thờ dài, cười cợt nói rằng: “Chúng ta thì thố ăn uống, liền có thể coi như hòa, ngươi xác thật ăn tốt hơn ta tưởng tượng!”

Ăn no, rượu ngon, có hảo bạn tâm sự, các đĩa thức ăn đều được vơ vét sạch sẽ, nhìn chung đều để lại cho người ta một loại tâm trạng phồn thịnh cực kỳ tốt.

Cả hai người đều thuộc loại yêu thích kết giao bằng hữu, không tuổi tác nhưng đại khái so về ngoại hình đều không nghĩ sẽ quá cách xa đi, liền có thể chia sẻ thông tin điện thoại số.

"Đa tạ khoản đãi, có cơ hội cùng nhau nữa uống!" Mạc Phàm hài lòng đứng dậy rồi đi.

"Khoan đã, ngươi làm sao không đợi thanh toán tiền?" Bee chớp chớp mắt nói ra.

"Ngươi nói ngươi mời ta, làm sao lại bắt ta thanh toán?" Mạc Phàm hơi kinh ngạc.

Bee trầm giọng xấu hổ lại một quãng, ngại ngùng nói rằng: “Huynh đệ, ta đồng ý rằng là người mời người, nhưng ban này không phải người không thấy, ta vì vội đưa người ra khỏi khách sạn, liền quên bồng mất mang theo ví tiền. Hay người cho ta vay mượn lần này?”

Mạc Phàm khòe miệng giật giật lên, một một chán chường nói ra: “Ta thấy hay thôi chúng ta có thể sau hôm nay đừng liên lạc nữa. Cũng may ta có cầm lấy thẻ lão bà xí gạt được...”

Đó là một cái thẻ tín dụng đỏ, loại được phát hành số lượng phi thường có hạn, chỉ với khách VIP của ngân hàng. Trên thẻ ngoại trừ tên chủ thẻ, còn in thêm một dòng ký nhận. Lướt ngang qua tầm mắt, Bee nhìn thấy dòng chữ Phàm Tuyết.

“Lucifer, lão bà người đến từ Phàm Tuyết son?” Bee sững sốt nói ra.

“Phải, là Phàm Tuyết son.” Mạc Phàm mặt dài không vui về gì đáp lại.

“Người lập tức xem cái này!” Bee nắm lấy tay Mạc Phàm, kéo hắn xoay người lại, rồi giơ lên cái màn hình điện thoại. Ở màn hình, nổi bật hẳn là một tòa tháp khổng lồ đang bị đông đặc lại, phía trên một chút, có cái tiêu đề Phàm Tuyết Son, bằng chì kết thành.

“Có phải hay không là lão bà người...” Bee định nói thêm gì đó.

Chỉ là trước mắt hắn, từ lúc nào chỉ còn lại một cái tinh lạc bất giác màu trắng đang không ngừng lóe sáng lên. Không có hô hấp nồng đậm, không có hơi thở phức tạp, càng không có bất kỳ một cái dấu hiệu nào mờ mịt nhận biết được người vừa biến mất là ai.

“Khách quan, chúng ta trả lại thẻ cho ngài...” Lão bán phục vụ đi ra trả thẻ sau khi thanh toán xong.

“Liền đặt xuống đây đi, ta giữ tạm cho hắn!” Bee nói ra thời điểm.

Phàm Tuyết Son sao...

“Vội vàng như vậy, làm sao ta có thể kịp nói phản quan trọng nhất đây, đại dịch chỉ mới bắt đầu thôi, Mạc Phàm a...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Không gian chi nhãn

Trời quang se lạnh, mặt trời bị che khuất đi, sẽ không có nắng, để quanh mây tụ bám lại với nhau thành một mảng không thấy điểm cuối cùng, có chút giống với thiên sương ngưng tụ, có phần tạo tác tựa tòa cung điện thiên không.

Mà cái chấp chừng đó lơ lửng phía dưới, bắt mắt dĩ mờ mờ ảo ảo tồn tại chân phương loại không lồ ngàn thước bằng bích pháo đài đâm xuyên lên. Lộ ra một mảnh trắng như tuyết thể khám nạm, giống ánh sao đêm chiếu xuống thiên sơn chi đỉnh kia, tạo thành vô số dải cầu vòng nhàn nhạt.

Những ngày nay, rất nhiều thợ ảnh chuyên nghiệp đã chụp được khung cảnh nổi bật này, họ đăng lên các diễn đàn, các lớn nhỏ bài báo tin tức, chia sẻ nhau rộng rãi ở mọi mặt trận, đặt cho nó cái tên phi thường nghệ thuật không kém, danh lam hữu cảnh, Băng tích tháp. Nhưng với người dân địa phương đơn thuần hơn, quen thuộc hơn, họ gọi là Ninh Bàn.

Phàm Tuyết Son chia làm hai nửa thái cực, nửa bên ngoài quá nhiều thịnh vượng cuộc sống, nào là sây lưới đánh cá, giao thương, vận tải, nhân khẩu bắt đầu hoạt động thường trực. Nửa còn lại ở trung ương, Ninh Bàn tháp, tắt nhiên rồi, bao phủ ở trên băng uyên kết thành, là chân chính khung cảnh quanh hiu, chìm trong âm lãnh không có nửa điểm sinh cơ.

Băng uyên kết thành đáng sợ nhất còn không phải nó mạnh mẽ đóng băng lực, mà là phạm vi hình lực khuếch tán. Đó mà một màu xanh mênh mông vô cùng, có thể bao trùm nhiều phạm vi lớn, chứa đựng phải là một mảnh mặt đất sông băng trên chục km, trên mặt đất sông băng này có mấy cái ô tô đông đá, có mấy cái vườn hoa lam tuyết, có đứt gãy chấp trùng, cũng có băng nhai thạch nữ nhiều xuống.

Đối với người khác mà nói, đây là một cái ma quỷ khu vực mãi mãi đánh cướp đi thân thể đoạt xác sinh vật. Không có nhiệt lượng, không có sôi huyết để duy trì hơi thở, thăng thần hơn bình phẩm, đó hoàn toàn là địa ngục. Nhưng tại trong mắt hắn, không hiểu sao, chỉ có ở khu vực này, huyết mạch mới ổn định được, tinh thần mới đỡ hơn chán động được, tựa như một hồi phảng phất khẩu vị, chính là nơi trái tim hắn có thể đập.

“Vù vù vù ~~~~~”

Tuyết sa bị thổi lên, bỗng nhiên không gian xung quanh cái gì cũng không nhìn thấy, trong bóng tối không có chút ánh sáng nào, cũng không hề có một chút cực địa cực quang, ngoại trừ tuyết sa phủ kín bên trong Ninh Bàn tháp ra, cũng chỉ có một cái lại một cái chấm bi trong suốt đang từ từ dựng lên, ban đầu là một chấm, hai chấm, cho đến khi trở thành bằng bạc bất giác không ngừng khoa trương khuếch đại.

Truyền Tống trận lóe thành đại cột quang tụ bên trong tòa tháp.

Gió tiến lui xoay quanh, trên mặt đất màu xanh, cát sỏi, bụi đặc vốn dĩ đều không có lay động được, vịnh cửu đông đặc. Thế nhưng là nó nứt ra, nó tách lớp khỏi bộ phận, bị cuốn lên, buộc vòng quanh gió bày biện ra tuần hoàn cái thân thể cao ngạo hình dáng, có một ít điểm gió hơi thờ đang cuộn trào, có một ít sự oằn giãn, trách móc. Trách móc ở đây, phần lớn lại từ nội tâm chính mình.

Hắn là Mạc Phàm!!!

Một thân một mình giẫm chân tại đại sảnh tòa chọc trời cao ốc, trước mặt là giàn khoang thạch nhũ không khác biệt, đầy rẫy băng chi nhuộm hóa, là hầm băng, là thang tuyết, để cho người ta cái ánh nhìn vô tận chẳng thấy nổi điểm cuối cùng. Mà ở đó, càng có sừng sững hiện ra không biết bao nhiêu chất đồng pho tượng xanh, đủ mọi tư thế, đủ mọi biểu cảm lâm than, la liệt.

Không chỉ là ngoài khơi hải cảng bên ngoài quan sát, vẫn không màu xanh kia cũng thật giống bị đóng băng rồi, bất luận gió làm sao thổi những đám mây hình dạng pháo đài đều sẽ không có bất kỳ biến hóa nào, lạnh lẽo lơ lửng như những cánh vật, những bút tích bên trong, chúng nó phẳng phất đã biến thành pháo đài sông băng thực sự.

Chỉ là hắn không quan tâm nhiều đến vậy, thị giác đầy, thủy chung đều một hướng kia nổi bật nhất nhìn tới, đôi chân đầy, kiên định theo một đường mà bước đi.

Cái kia buông xuống Tuyết Nữ giang hai cánh tay, hóa thành một đạo màu bạch lam quang ảnh đẹp để tồn tại. Trên vai nàng, u buồn tô điểm thêm vào thân ảnh thánh thú mũm mĩm thu nhỏ lại, nhiều lắm muốn được sủng nịch, điều hiu không nở xa rời.

Tại quá trình liên tưởng bên trong, hắn nhận ra nàng tự thân phóng thích loại này lực lượng, là bất đắc dĩ như thế nào, là khổ tâm như thế nào lựa chọn. Lẽ ra tất cả những pho tượng nhân loại này, đông nghịt như đội quân vạn người, phải chết đi rồi. Lẽ ra nàng không cần phải làm vậy...

“Ích kỷ vốn là bản tính của con người, lúc mấu chốt để bảo vệ chính mình, như vậy mới không phải chịu thiệt...”

Đột nhiên Mạc Phàm lại nhớ đến lời hội thoại này của Bee.

Ích kỷ sao?

Người xem có phải tình huống này là trường hợp này mầm hạt giống ngoại lệ không?

Đi vào Ninh Bàn chuyên khu, trong lòng hắn đều không tự chủ được bay lên một loại cảm giác tự hào, này giá trị nhân loại phi thường tốt, tại chính giữa cao nhất địa phương, có thể vô cùng rõ ràng thân ảnh kia đã nhuộm tay mình bảo vệ mọi người, không có chút tư ích cá nhân.

Đây là người yêu của hắn.

Nàng là Mục Ninh Tuyết!!!

May mắn, Mạc Phàm lập tức cảm được loại yếu ớt duy trì tâm thể trong tim mạch của nàng, thậm chí, của tất cả mọi người ở đây đồng dạng lóe lên một ít tia hơi ấm đặc trưng.

Mục Ninh Tuyết tự thân là băng tuyết thuộc tính, nàng là trời sinh băng thể, cảm thụ dĩ nhiên là cường liệt nhất, kết tinh ngưng thị trong hoàn cảnh này hoàn toàn là nhiệt độ cực thấp, tuyệt đối thấp đến mức thành xâm lấn cực hạn, bên dưới -100 độ C, ngay cả len lỏi ra khí đông phía bên ngoài đi chẳng nữa cũng không mấy cường giả đủ khả năng xông vào đây được.

Là Mạc Phàm sở hữu ác ma huyết mạch, bên trong nuôi dưỡng thánh hỏa Chu Tước tồn tại, hắn mới miễn cưỡng chưa hóa thành băng thạch tại đây. Nhưng những người còn lại không giống với, họ thậm chí phần đông còn không phải là ma pháp sư, lại tự nhiên để cho hắn nghĩ được một tia tâm hỏa nguyên bản nào đó rõ ràng tồn tại. Giống như thánh viêm hơi thở sinh ra trong băng tuyết vậy.

Có chút đập đập tâm trí loạn xạ, hắn vội kĩ càng chú ý điểm này. Hơn 10000 pho tượng, xuất hiện một sợi dây sương băng liên kết, liên hệ nối đến tụ điểm trên hai bàn tay Mục Ninh Tuyết.

Chẳng lẽ nói, nàng thức tỉnh hóa hệ sao? Còn có sự đồng thuận kết giao như vậy?

Giống như dung hợp pháp môn, nhưng không phải, bản chất vẫn là tách rời.

Băng và hỏa phạm trù vốn dĩ bài xích cực mạnh, nói đồng điệu dung hợp đều không có khả năng sinh ra. Lucifer có lẽ là hiếm hoi nhân vật hai hệ hủy diệt này tồn tại đều ở cực hạn. Nhưng ai biết được, Mạc Phàm tin rằng hắn ngàn năm như vậy sống sót, giới hạn ắt đều phi thường không có. Ngược lại, Mục Ninh Tuyết từng nói thứ năm hệ của nàng được thức tỉnh ở Vĩnh Dạ kia là hỗn độn, liền chắc chắn không có khả năng tồn tại hóa hệ rồi.

Việc đó đợi nàng tỉnh dậy giải thích đều chưa muộn, Mạc Phàm lộ ra dung tiểu bộ mắt tiến tới, sờ tay lên mặt Tuyết Nữ hình hài, trầm âm giọng nói cất lên:

“Lỗi của ta, để người khổ tâm rồi...”

Nàng có tính toán là chắc chắn. Thời điểm thế giới chưa có phương thuốc, hóa băng, mục đích rõ ràng chính là để cho nhân loại có thời gian nghiên cứu, chờ đợi đến ngày có thể tìm được cách miễn giải. Mục Ninh Tuyết cố ý chường không băng chi mạnh mẽ của mình, chính là để đưa Ninh Bàn thấp vào

băng hà khu vực. Nhiệt độ không những không có tăng lên, càng có dấu hiệu mỗi ngày giảm xuống, chính là để lại lời gọi ý sâu sắc nhất cho đồng bọn.

Không có ai có thể vào đây uy hiếp, người cứu được nàng hẳn chỉ có Mạc Phàm, trên thế giới này chỉ có hắn được phép cứu nàng ra. Nếu hắn chết rồi, hẳn không trở lại, liền xem như nơi này tại nàng tận thế, tri tâm

Hơi thở cháy rực bắt đầu trở nên nồng đậm hơn.

Mạc Phàm trước hết không có ngừng niệm hòa không lên cơ thể nàng, từ ít ỏi mới nở, cho đến ào ào len lỏi đến các mô tuyến băng chi bền vững

“Tóc tách tóc tách ~~~~”

Tan, tiếp tục, tan dần. Mỗi một tia hỏa nhiệt triệt tiêu đi băng chi trên người Mạc Ninh Tuyết, phi thường nhiều xuống những giọt nước ấm lên mặt đất. Kỳ dị chính là, nước ấm vừa chạm băng kết dưới sàn, lập tức trở lại thành hoa băng, đại biểu cho loại nhiệt độ khủng khiếp lạnh lẽo nơi đây.

“Khốn nạn...” Mạc Phàm đột nhiên phun ra cay độc lời lẽ.

Hắn nhận ra một ít độc hại vật chất có mùi cúc tằm từ đâu đó đang thẩm rất nhanh bên trọng đại mạch kết tinh. Do tình cờ phát động ý niệm, Mạc Phàm lam quang ánh mắt thấy được rất rõ ràng dải bên ngoài sông băng kia đang khi không điên cuồng bị nhuộm lục sắc. Ở xa lắm, nhưng cứ việc tăng suất không ngừng như vậy xâm lấn, chẳng mấy chốc có thể len lỏi đến mọi cá thể pho tượng băng bên trong. Bao gồm Mạc Ninh Tuyết thể trạng đều phi thường kém, nếu nhiễm phải loại phương thức độc tính này, nguy cơ hẳn chưa thể kết luận được điều gì.

Băng mạch vốn không thể tùy tiện xâm phạm, nhưng độc được thể gian đồng dạng chưa từng có ràng buộc. Hắn không có giới giang gì loại này nghiên cứu, tìm hiểu, nhưng trí nhớ còn tốt, đã từng nghe Mạc Bạch nói qua nhiều lần. Trăm ngàn hương thảo sẽ có trăm ngàn độc thảo, thuần túy mà nói, chúng biến hóa muôn hình vạn trạng, không có một cố định cách thức ngăn cản.

Độc tính không đơn thuần bắt nguồn từ yêu ma, thường thường một ít đặc thù hoàn cảnh cũng tồn tại độc tính, hô hấp tiến vào không khí, ngửi được hoa cỏ, tràn ngập sương mù, da dễ dính vào thực vật. Lại như Kỳ Liên Sơn kia trên Côn Lôn yêu quốc, lạnh lẽo thời tiết như vậy, nhưng càng lên cao, càng sẽ tìm thấy không ít loại độc được cường tính cấm vào địa hình. Bản chất chúng, chính là len lỏi vào băng tảng, vào nhiệt độ thấp tấn công.

Chỉ là nơi đây không phải Kỳ Liên Sơn, cũng chẳng phải Côn Lôn núi tuyết hay bất cứ loại địa phương tự nhiên nào sẵn có độc tố sinh trưởng. Xuất hiện, mang ý nghĩa liền có địch nhân phát tán.

“Rắc ~~~~”

Sắc mặt có thể dùng từ “điên tiết” để hình dung. Mạc Phàm siết chặt bàn tay mình, tại vị trí đứng, một lần nữa đem phần nỗ ý niệm tỏa ra.

Không gian chỉ nhân phát động, còn phát động ở mức tăng cường đến tột đỉnh, đồng tử bên phải có lam quang cuồng liệt phát ra, mà bên sâu trong nhãn cầu, có tầng tầng điểm nốt phức tạp thiên hà tinh tú được nổi.

Bắt đầu từ một cái màu xanh khu vực bản thân vị trí đang đứng, mắt thấy thu nhỏ lại thành một điểm xanh nhỏ hơn, nhưng ngược lại bao quát lớn hơn cảnh vật. Liên tục nhỏ, nhỏ hơn nữa, để cho không gian nhanh chóng kéo dài, nhanh chóng rộng rãi hơn. Trong chốc lát khoảnh khắc, lam quang bàng bạc bao trùm đường kính hàng chục km phạm vi. Có thể mơ hồ chứng kiến một mảnh màu xanh tinh thành đang không ngừng bị hắc sắc nhuộm đến.

Rất chi tiết, rất tường tận, dù là xe cộ trong băng phủ, dù là hoa tuyết rơi xuống, hay cái nhỏ nhất chuyển động của vài cuống lá từ hải biên thổi ngang qua, thậm chí từng đường gân chỉ trên phiến lá đều không có sai lệch đi khỏi tầm mắt Mạc Phàm.

Xa xa ở ngoài rìa bụi cỏ nửa xanh lục nửa xanh lam, đường biên giới mà đám Du Sư Sư kẻ lại niệm phong tòa tháp, Mạc Đình Đình trùm mặt kín mít, đội lên đầu cái mũ len cáo cũ kỹ, nàng đang cúi người xuống, lén lút đem cái loại hương dị thảo từ cúc tằm trên Kỳ Liên Sơn cắm rất nhiều vào mặt đất. Tìm một địa phương vắng người, cũng không có camera nào lưu lại, đơn giản chính là không dễ bại lộ được tung tích của mình.

Chỉ là không hiểu sao cái vẻ mặt đặc ý, hớn hở như vậy khi thấy độc được phản ứng hữu hiệu, nhanh nhanh lan tỏa đấy. Nhưng lập tức nó đã sớm tắt dần, chuyển thành loại nhàn nhàn lộ vẻ kinh hãi, Mạc Đình Đình cảm giác được như là thiên địa phía trên đang có một cái khủng bố tà nhãn nào đó ác liệt dán vào bóng lưng mình.

Nàng hoảng hồn, bật đứng dậy, lâm vào sợ hãi mà đem hết ma cụ phòng thân ra, loay hoay tìm kiếm bất cứ mối nguy nào bên cạnh. Nàng mở to mắt, nhưng như cũ cái gì cũng nhìn không thấy, bất quá tự nhiên chỉ có vô tận kéo dài hắc ám, mang cổ sát khí ngập trời phủ vào mặt, hầu như khiến người ta nghẹt thở chịu không nổi.

Cái loại cảm giác này, còn muốn đáng sợ hơn là cái kia Vi Linh Hoàng nhìn ngó, chính là tựa hồ muốn chết đi lập tức để được nhẹ nhõm.

Nhưng mà... ai cho nàng chết?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Không gian chỉ nhãn (hạ)

Mục Đình Đình cảm giác được toàn thân đều không dễ chịu, cảm giác nguy cơ tứ phía dị thường mãnh liệt. Có thể tại tầm nhìn bản thân, dù cho thủy não đã vận động hết công suất, nhất định cũng không có cách nào biết được chuyện gì đang xảy ra.

Đây... rốt cuộc là cái gì tồn tại?

Trên thực tế, xung quanh nàng như cũ là một cái địa phương hoang đồng trống xa, bên trong đơn giản kết giới cấm là màu xanh tĩnh mịch Băng Tích tháp, bên ngoài tái hiện say đắm về hào nhoáng của đô thị cấp 3. Nhưng sâu tâm trí, lại đang không ngừng bị cuốn vào một cổ vòng xoáy hắc uyên vậy. Giống như thể gian thượng cổ ma thần nào đó cổ tình ẩn núp ở trong kia màn tối khuất mờ, đem Tà nhãn ánh nhìn xuống uy hiếp nhãn loại

“A...a...”

Mục Đình Đình lần đầu tiên chân chính bị cái đó chặn cổ họng lại, đồng dạng lâm vào kịch trần sợ hãi, vừa hét lên liền lâm vào ngạt thở, giấy dựa hô hấp.

Tiếp theo một cái chớp mắt, ánh bạc nở rộ. Cái kia màu bạc, không rõ hay chẳng là màu đen, ám ngân uyển chuyển hết tia chớp nhảy dựng, trong nháy mắt đó xuất hiện một cái vô hình bàn tay bóp lấy cổ Mục Đình Đình, hung bạo kéo nàng vào làn sương, như thuần gian đi động, triệt để biến mất.

Lập tức trống rỗng, lập tức tràn ngập ở không trung mây xanh, Tà Nhãn thần thánh đều đều rút vào lại Phàm Tuyết Sơn về thanh bình, ngoài khơi vẫn nghe tiếng gió lay, ào ào gọn sóng, thành phố cảng trước mặt khác không có khác biệt gì nhiều, họa chăng bớt đi một người trồng hoa lên lút, trở nên có chút trong suốt sạch sẽ.

Tà nhãn thu liễm phạm vi xuống, nhỏ dần, nhỏ dần... quay trở lại tầm vực bên trong tòa đại sảnh Ninh Bàn tháp.

“Ặc!!”

Mạc Phàm nồng nặc sát khí vị, quay đầu sang nhìn lấy Mục Đình Đình, toàn thân nàng đều một dạng bị hấn tay phải bóp chặt cổ, liền muốn cử động đều vô phương.

Ngược lại, tự nhiên nửa khắc nửa giây hồn phách phiêu đảng, bản thân Mục Đình Đình vốn dĩ còn đang kinh hãi loay hoay trong vô tận dòng chảy, vận vẹo không gian. Đột nhiên trước mặt lúc này lại xuất hiện một cái nam nhân tóc dài màu trắng, gương mặt sắc bén, chung quy một mẫu thần minh tuấn tú, rất đẹp trai... Chỉ là không hiểu sao tâm trạng hấn giống như có tầng tầng cái vòng huyết hồng đang phát sinh dữ dội.

Mà tại Mục Đình Đình kĩ càng quan sát, soái khí nam nhân kia, bên trái đồng tử tà ác ngập tràn tơ máu, đang phần nộ quan sát con người đáng thương này, còn bên phải đồng tử, không ngừng tỏa ra lam quang sáng rực, tựa hồ đang không ngừng len lỏi vào tâm thức người đối diện.

“Mục Đình Đình!!!” Mạc Phàm quát rất lớn, là nổi điên lên mà quát, bàn tay lực lưỡng thuận theo âm giọng mà siết chặt lấy cổ họng nàng hơn.

Nghe được giọng quát này, Mục Đình Đình lập tức mặt trắng bệch một màu, nàng tinh thần cố gắng trấn tĩnh đôi chút, ý thức được mình đã mang vào bên trong Ninh Bàn tháp rồi, lại lờ mờ ánh mắt ra chỗ phía đằng kia bức tượng sau lưng hấn.

Tuy bức tượng đã đóng băng được một thời gian, nhưng loại khí chất cùng nhiều nhiều lãnh khiết thần sắc đều không có thay đổi được, Mục Đình Đình có đáy nhỏ nhoi phát sinh địch ý. Nàng thừa sức biết người trong tượng kia là Mục Ninh Tuyết rồi...

Đồng dạng bản thân không phải người ngu tới mức không nhận thức được, Mục Ninh Tuyết bị đóng băng, vậy mang ý nghĩa cái nam nhân đẹp mã này chắc chắn là hấn. Trên thế này, người đụng vào Mục Ninh Tuyết, dĩ nhiên chính là hấn phần nộ như vậy...

“Người... người là Mạc...Mạc Phàm...” Mục Đình Đình biểu tình đại hấn trên gương mặt, vì do cổ họng đều bị bóp rất chặt, thanh âm phi thường khó nói, cổ gãy dựa lăm, hai tay quát quyết lên vỗ vỗ vào bàn tay hấn liên tục.

Sợ chứ! Sắc mặt hấn thế này tràn trề hủy diệt ngóng nhìn sao lại không sợ cho được.

Nàng đồng thời kinh hoàng nữa là đáng khác!!

Đây là cái gì ma pháp? Mục Đình Đình cũng tính là siêu giai pháp sư, thuộc về đệ nhất, đệ nhị gia tộc ở Hoa Hạ. Bản thân nàng cho dù không tính là trác việt xuất chúng hay khủng bố gì, nhưng nói không phải thiên tài ắt chưa có phần thỏa đáng. Sách vở pháp thuật, nàng chắc chắn đọc qua rất nhiều, chỉ là tên quái thai này vừa thi triển, nhất định chưa từng có đi, là vô tiền khoáng hậu.

Biết rằng hấn là cấm chú pháp sư, thuộc về cường giả hàng đầu thế giới này, đủ thực lực để kích sát một trong những thiên sứ trường Thánh Thành đấy. Nhưng thế nào hỗn pháp lại có thể trong phạm vi chục km bên trong thành phố, tích tắc lại bắt gọn nàng vào đây. Nói liền giống như thuộc về thần cấp tồn tại, có thể tùy tiện chường không nhãn loại trên bàn cờ đều chẳng sai.

Mục Đình Đình từ trong miệng bắt đầu xuất huyết ra, là do Mạc Phàm siết cổ nàng lại quá chặt.

“Thật may, ta đến chậm một chút, nguyên lai con chó như ngươi đã giết chết nàng...” Mạc Phàm chậm rãi nói ra, ánh mắt không chút nào bớt đi phần sát khí.

“Ta... có người sai... hmm... hmm” Mục Đình Đình bắt đầu gầy dựa dẫm hơn rồi, mắt đã tím lại, nổi từng đường gân xanh xao trên gương mặt, tại cái lạnh lẽo nhiệt độ ở Ninh Bàn thấp, càng do Mạc Phàm trấn áp, luồng hô hấp tự thân coi như sắp bị tắt hẳn.

Muốn dựa vào đám yêu tộc Băng xích hạt chu kia đứng đằng sau chỉ đạo nói ra hòng thoát chết, nhưng lập tức bị Mạc Phàm chặn lại thanh quản.

Điên cuồng rồi, con người khi lâm vào cái tự đại cuối cùng giữa ranh giới sống chết, tự nhiên sẽ phát sinh cái điên cuồng ủy khuất. Mục Đình Đình biết rõ Mạc Phàm, tên này đều không phải dạng người có thể lắng nghe, nhưng nàng rơi vào đường cùng này trong tay hắn, tựa hồ cũng chẳng bận tâm gì nữa, tinh thần kiệt quệ suy nghĩ. Nàng dần dần níu kéo lấy sinh mệnh, bằng cái viên vòng nhất hãm dọa hắn.

“Ta... nếu người... người giết... Mục Thị...hmm...hmm...” Mục Đình Đình yếu ớt nói ra thời điểm.

Mạc Phàm nhìn thấy gương mặt đường cùng tuyệt cảnh của nàng, miệng vẫn lái nhai hãm dọa, đều trong lòng có chút khinh bỉ cực độ, có chút đáng thương lẫn buồn cười.

“Rầm~”

Hắn quăng nàng từ trên tay xuống đất tuyết bên trong đại sảnh. Lực ném khá mạnh đi, để Mục Đình Đình sồn sồn lập tức vỡ ra vài mảnh.

“Người nhắc chữ Mục Thị, ta liền sợ, như vậy đi. Có hai cái lựa chọn, người chỉ cần trả lời là được. Một là ta giết người, hai là ta giết toàn bộ Mục Thị gia tộc? Yên tâm, ta nhất định sẽ minh bạch!” Mạc Phàm nói ra.

“hmm...hmm...” Mục Đình Đình đầu tóc bù xù, lập tức không có nửa điểm lưỡng lự, bỏ người dậy, xoay mặt lại về hướng Mạc Phàm, cô họng muốn nói gì đó nhưng đều đã thanh quản bị tắt nghẽn, nàng đành cố gắng nhích bàn tay mình lên, giờ ra số hai, là cái thứ hai lựa chọn.

“Tốt, đúng ý ta!” Mạc Phàm nói rằng,

Hắn sau đó xoay người lại tiến về Mục Ninh Tuyết phía trung ương đại sảnh, bàn tay không tự chủ vuốt ve bờ vai kia lạnh lẽo bị đông lại của nàng.

“À, người có lẽ quên mất, người cũng là thành viên Mục Thị mà!” Mạc Phàm cười cợt nói ra.

Nghe đến đây, Mục Đình Đình triệt để tâm tình tan vỡ rồi... Nàng con người nước mắt, nước mũi đều chảy xuống cả.

Mà tại địa phương đang nằm ở đó, tự nhiên xuất hiện một cái rãnh vực đen ngâu, lút nhút mũi ám kim đâm lên, không ít đã ghim vào cái huyết mạch trên cơ thể nàng, mặc cho cái kia la hét chịu không nổi, huyết dịch tuông ra như mưa.

“Hô hô... ta còn tưởng người nổi điên như vậy liền quên mất bạn già!” Âm thanh của Ảnh Duệ trường giả phát đến. Tại vị bên dưới rãnh vực, thân ảnh quý tướng sát già từ từ trỗi dậy.

Ảnh Duệ trường giả xuất hiện, trong mắt của Mục Đình Đình đều đầy nhiều lắm tia oán hận, nhiều lắm tia kinh hoàng khiếp đảm. Chỉ cái nụ cười kia thôi, đều không dễ gì tiếp thu được rồi.

Nàng rất hận...

Cả cuộc đời của mình dĩ nhiên luôn phải núp bóng dưới cái kia hào quang của Mục Ninh Tuyết, cả cuộc đời của mình vì cái gì luôn luôn không thể với tới nàng. Đến lúc tuyệt vọng nhất, ông trời còn tàn nhẫn trên người, để mình loại này bộ dạng thảm hại nhất chết đi trước mặt nàng.

“Lão trưởng giả, ta cho người một gợi ý thì vị hơn, phía ngoài tầm gần 30 km về phía Đông có một ít cây Cúc tầm màu đen lên kết tích địa mạch. Độc được Côn Lôn, do nàng cấm, người đem nàng ra đó, nhét hết chúng vào miệng nàng rồi còn lại tùy ý!” Mạc Phàm lạnh lùng nói ra.

“Được nha, người thật biết suy nghĩ!” Ảnh Duệ Trường Giả cười hô hô lên vài tiếng, rồi nhanh chóng đem Mục Đình Đình biến mất.

Mạc Phàm không có quay lại, hắn vẫn đứng tại đó, khur khur thủ hộ bên cạnh Mục Ninh Tuyết, trong lòng thủ thì nói thầm với bản thân:

“Mục Đình Đình, coi như người là chúng ta đã từng quốc phủ đội, liền làm sao không được một ít nghĩa khí của Nam Giác. Ta vì nàng, vì Ngải Giang Đồ, xem như giữ cho người một ít thể diện cuối cùng. Đừng chết trước mặt ta và Mục Ninh Tuyết!”

...

Trong đầu Mạc Phàm đã có tính toán, ban nãy hắn rõ ràng thấy được hình ảnh Mục Đình Đình ký ức ở Kỳ Liên Sơn, bị thú vương bắt ép gì đó kế hoạch, đều là cái trang thành ba cái tên Chu Trúc, Chu Đình, Phi Tuyết đi xuống núi. Chu Đình chính là Mục Đình Đình.

Mạc Phàm cũng không thể nào kiểm soát được hết thảy ký ức của Mục Đình Đình, giống như trong lúc hắn cố gắng xâm nhập vào, đột nhiên cái kia Côn Lôn lãnh chúa có một phần thần thức trong đầu nàng phát hiện ra, điên cuồng xóa sạch chứng cứ vậy.

Hoặc là Tà nhân của mình còn chưa đủ thuần phục...

Nguyên lai Không gian chi nhãn của hắn, tại Côn Lôn rộng lớn kia tìm kiếm Ngải Giang Đồ, là lần đầu thử nghiệm thức tỉnh. Bản thân nắm giữ xuyên suốt thiên địa bát hồn ánh mắt, bản thân có Long nhãn cường đại, bản thân được tặng một phần Medusa chi nhãn của Apase, Mạc Phàm trên diện rộng ngộ

tính khai thuyết không gian hệ, liền đã tự mình thức tỉnh Tà Nhân tối cường. Tự mình thức tỉnh Không gian chỉ nhãn về sau.

Giả sử nếu không có Không gian chỉ nhãn hỗ trợ, có khi hắn sẽ không có khả năng biết được Ngải Giang Đồ không có ở Côn Lôn sơn mạch, càng sẽ tốn thời gian tìm kiếm.

Khía cạnh khác, Mạc Phàm cũng không phải là nhân tâm sẽ đi giết Mục Thị thời điểm. Ít nhất, hắn cảm thấy không đáng phải làm như vậy, liền đại dịch xảy ra, liền thấy lão bà mình vì dân cư du nhập mà không tiếc rất nhiều sinh mệnh.

Nếu hắn lại vì cái con con này ích kỷ mà đi giết toàn bộ một cái trọng yếu kinh tế gia tộc trong quốc nội. Chẳng phải chính mình thừa nhận Bee nói đúng sao, chính mình cho hắn cái cơ hội phủ nhận đi nhân loại thiện ý sao.

À, không phải Bee... Là Lucifer!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Ta là như vậy đấy

Trong khắp các nẻo đường quy hoạch, có nhiều mảnh vườn hoa ninh lan, mấy mẫu hồng cùng tím đan xen rất tinh xảo, phía trên xuất hiện bay bay tụ đàn tụ đám xung quanh nó là không ít tiểu Linh Nga đẹp mắt lượn lờ. Chúng bám trên cánh hoa, tia lấy mật từ chum nhụy màu vàng nhàn nhạt, càng là có công dụng lan truyền mùi thơm ngát đặc biệt, bất tri bất giác để cả Phàm Tuyết son đều tựa hồ trở nên làm người khác mê say như con gái, tuyệt sắc nữ tử.

Ngoài trời vậy mà đã mưa rồi...

Nước mưa dồi dào, bên trong nước mưa còn mang theo bụi lạnh, lưu lượng mỗi lúc mỗi tăng cao đổ xuống Phàm Tuyết son tòa thành. Ai đó nói rằng thủy sinh tức băng diệt, nhưng bất chấp cái này thác to gió lớn cỡ nào, đồng thời không thể ảnh hưởng đến nửa điểm lên loại kia thiên sơn sắt thép được, nó cao ngạo, nó vững chãi đứng đó, bản bật sắc bích lam ra bao nhiêu là vẻ huyền bí tiên cảnh.

Pháo đài băng vân dưới mưa trông rất sương mờ mây ảo, tầng tầng dày lắm, khó có thể tưởng tượng được, căn bản là không có cách đánh vỡ. Từng giọt nước mưa tiếp xúc với tạo thành bóng bảy hoa tuyết tràn ra đầy ngoài đường, mà chỉ có tại ngoài đường địa phương này, xa xa ra một chút, liền miễn cưỡng tan.

Một tòa thành, càng trọng yếu khu vực tòa tháp kia, tựa như một hoa viên hoàn mỹ, những nhà cao tầng góc cạnh gần đó hẳn đều bị phản chiếu bởi những hàng bạch ngân mỹ lệ, hoàn toàn trắng muốt nở rộ, phủ lên. Đầu đó để cho lòng người một cái nên thơ cảm giác, rõ ràng là đi ở trong một thành phố hiện đại cảng biển, nhưng phảng phất giống như một cái quốc gia thần thoại cổ xưa, là vườn treo địa đàng.

Phải rồi, là bạch ngân linh vực phát huy. Thời tiết lạnh, rất lạnh, mang theo loại nhiệt độ thấp, vốn dĩ chính là phổ thông điều kiện không thể hấp dẫn hơn cho bạch ngân sinh trưởng. Từ một cái hạt mầm nhúm nhím, nảy lên thành đóa băng tiên khỏe mạnh trường thành, lại theo nở hoa, hoa trắng tinh khiết nhanh chóng bao phủ toàn bộ trung ương thành phố này lại, bao quát cả tòa Ninh Bàn tháp đang ngủ đông cũng bị quần quanh, phủ lên không biết bao nhiêu dày đặc trắng xóa bạch ngân.

Liền cái kia độc băng cục tầm thời điểm cảm thấy xuống lây lan, tuy nói đã bị Ảnh duệ trường giả nhỏ hết ra nhét vào miệng Mục Đình Đình, nhưng nguyên chất đều quá lâu thẩm thấu rồi, là cực hàn cực độc đi, cuối phía dưới bạch ngân thành lũy như vậy thôn phệ dinh dưỡng, như vậy vơ vét tinh hoa, liền đã sớm đem cục tầm hấp thụ đến cạn kiệt.

Nguyên lai, gã đó bên trong Ninh Bàn tháp đang mạnh mẽ phát luồng chưởng khổng Bạch ngân ra, lấp kín lại địa phương khu vực, tuyệt đối bảo vệ mọi người.

Mạc Phàm nhìn thấy Mục Ninh Tuyết rốt cục trong lòng mới trút bỏ được dòng suy nghĩ, trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười đến.

Có nàng ở cạnh, dù chỉ là cái băng xác đóng thuyền tồn tại thôi nhưng với hắn hiệu quả đều rất luôn rộn ràng cảm xúc. Không có rõ là hai năm xa cách lâu hơn, vẫn là ba tháng khó chịu hơn, trong lòng hắn như cũ mãi mãi mong nhớ cực kỳ.

Mạc Phàm thừa kế tiếp tục chạm tay vào nàng nét mặt.

Giống như băng kết chí hàn của Mục Ninh Tuyết, Mạc Phàm ngoại trừ không gọi ra tiểu viêm cơ, nhưng không có nghĩa là hắn giữ lại nửa điểm nào thực lực. Âm 100 độ, liền chính là khó như vậy âm 100 độ!!!

Trên người hắn, phía sau lưng tỏa ra một cỗ hồng quang liệt nhật, liệt nhật có hình Tước viêm, vẩy vẩy hoàng mao, thánh vũ thủy thiên ngưng tụ phát động. Trong chưa đầy một khắc, mờ mắt ra thấy hơn 80 tầng tòa cao ốc ngập trời chỉ hỏa bao phủ, theo hắn chỉ tay về phía trước, từ từ thả ra nhiều lắm hỏa vũ bám lên pho tượng, vách tường.

Một phút, hai phút... rồi dần dần phút thứ chín, thứ mười trôi qua.

Bất chấp loại này ngưng thị vĩnh viễn, phút chốc nóng bỏng tâng vào mặt như mưa bão, có thể nhìn thấy một vầng điểm dương cực cao nhiệt độ dưới Thánh Tước phát tỏa dĩ nhiên không cách nào để cho băng kết vững vàng được.

“Tách tách tách ~”

Sí hỏa tùy ý cán quét, địa phương nào nó đi qua thâm thấu, lại theo thời gian biến thành màu đen thui, nhựa băng tuyết tan rã, không ngừng đun sôi bốc lên ngàn ngút, lột đến từng mảng từng mảng vách tường ầm ầm đổ xuống. Một vài trong số thậm chí suýt chút đã rớt trúng vào những pho tượng kia dân cư.

“Hình như hơi khoa trương...” Mạc Phàm thâm nghĩ trong bụng.

Điều phối lại một ít, hần chỉ tay lên người băng khiết bạch hồ, sinh hỏa tự động lại, trên cao cao liệt điểm cũng hóa thành một hồi viêm vũ rớt xuống, thiêu đốt cũng nhanh chóng khô héo, từ cơ thể sống vốn là tươi sống sáng bóng đến nhanh chóng mờ mất ra, có phần lông trắng bị khét lên, nhảy tung tưng.

“Hồng hồng hồng ~”

Tiểu bạch hồ rống lên đau đớn, tấm lưng nửa vành trước liền chẳng khác gì cục than đen, lông rừ rụi phủ xuống do băng tan hiệu ứng, nhìn tạm bợ thành một mảnh mèo con tội nghiệp, như giẻ rách dơ bẩn vậy, đáng thương vô cùng.

“Ha ha, xin lỗi xin lỗi, ta có chút lửa hơi to, không nắm bắt được sớm băng vực!” Mạc Phàm tay nắm chùm lông trên đầu Tiểu Bạch Hồ lên giờ giờ, cũng là qua loa phui phui một thoáng, ôm ôm một chút cáo lỗi.

Chính vì không định lượng được trước, hần không nỡ đem mình chân hỏa lên người Mục Ninh Tuyết để rã đông, cuối cùng miễn cưỡng lấy bạch hồ này số đen ra thử nghiệm. Mà nói đến mới liền để ý, so với đoạn ở Thánh Thành không lâu, vậy mà con hồ này sau khi đóng băng liền cơ thể đã giảm béo rõ rệt, bất quá chỉ còn đôi chút vẻ mũm mĩm trên mặt.

Tiểu Bạch Hồ đành đập cả giận, lập tức mở to hai mắt nhìn, sau đó đột nhiên le lưỡi một cái, suýt chút nữa trên tay hần đã lao vào cắn, nhưng là cuối cùng làm ra cái bộ mặt liu xiú, cố ý nhảy xuống đất, lùi thui lại gần Mục Ninh Tuyết pho tượng băng kia dưới chân liềm liềm.

Mạc Phàm nhìn thấy một cảnh này, không thể không toát lên vẻ mặt ngờ ngạc, bên trong càng thấy mình có chút tội lỗi. Tiểu gia phá hóa ra liền có nghĩa khí như vậy phát triển a.

Hần tiến lại gần, một lần nữa bế tiểu bạch hồ ra, đặt ở trên vai bàn đại sảnh, thờ dài nói: “Được rồi, ta làm sao lại không muốn cứu nàng đây.”

Mặt tiểu bạch hồ như mếu máo gật đầu, mũi co rúm, ngirì ngirì, sau đó xoắn tới yên vị.

Không mất thời gian, tước hỏa lần này nhu mì hơn, theo thân thể Mạc Phàm xuất ra một luồng tàng ảnh đỏ chót kể tục, theo bước chân hần nhẹ nhàng tiến lại, hai tay ôm lấy Mục Ninh Tuyết băng tượng vào người. Vậy cũng như là tự mình hóa thành lò sưởi nhiệt, nửa điểm cũng không để cho nàng chịu đau đớn, tổn thương.

Nhưng mà đẹp, đẹp lắm cảm thụ quá hình ảnh.

Pháo đài xanh biếc bên trong liền giống như hóa thân thành một mảnh to lớn phản chiếu gương soi, mà tại trung tâm địa phương nổi bật nhất, dĩ nhiên xuất hiện hai cái thân ảnh xuất chúng tạo hình; một là cái là cương mãnh Tà thân sí hỏa, cái còn lại chính là nhược nhược Tuyết nữ băng linh.

“Rã rã rã ~”

Dưới hai cái băng thể cùng hỏa thể kề tâm gắt gao ôm chặt chẽ lại, không mất quá nhiều thời gian, một đoàn ý vị màu đỏ tản ra, dễ dàng hoà tan đi băng sương đóng thể của Mục Ninh Tuyết, để nàng ngã người về phía trước, hai chân vô lực không cách nào đứng vững.

“A...”

Chậm rãi tỉnh lại, tại vành môi lan tỏa đến từng mùi vị quen thuộc, có chút, nàng khó lắm mở mắt ra, lờ mờ còn đang bị một mảnh vắn đục tuyết ẩm bao phủ vành mí, nhưng rất nhanh cái kia quả nhiên mờ mờ con người trước mặt là hần.

“Người trở về rồi!” Mục Ninh Tuyết hơi hơi đứng không vững, phải dựa vào ngực hần trụ lại, hai mắt nàng không ý thức, mơ hồ mở to ra như nai tơ, ngược lên nhìn.

“Làm sao, người cảm thấy ta sẽ nỡ để người ở đây một mình?” Mạc Phàm ôm chặt vòng eo, đỡ Mục Ninh Tuyết đứng dậy. Có chút tuột, có chút trơn nhầy, nguyên lai mảnh kia vậy liền thân nàng đều đã ướt sũng do băng tan hiệu ứng.

“Ta...” Mục Ninh Tuyết nhất thời không nói gì được.

“Xinh đẹp như vậy, đặc biệt xinh đẹp!” Mạc Phàm nhìn không được đưa tay tại lên khuôn mặt nhỏ của nàng nhăn nhéo nhéo, đặc biệt có co dãn, đặc biệt trắng mịn, da thịt tinh tế tỉ mỉ, nhẹ nhàng bóp liền nổi lên một tia đỏ ửng.

Mục Ninh Tuyết tóc có chút rụng xuống do ẩm ướt, hai mắt nàng như cũ không có rời lấy Mạc Phàm, nàng chậm chậm nhìn, chậm chậm kĩ lưỡng nhớ, nàng không có trả lời lại, nhưng miệng nhỏ nở ra nụ cười, nụ cười ấm áp đến mức làm cho hắn có cảm giác như tồn tại một loại hạnh phúc bất ngờ nào đó vậy.

“Tuyết Tuyết, ngươi nếu tiếp tục ánh mắt như vậy nhìn ta, liền không giữ nổi đó, có chút cao hứng!” Mạc Phàm một tay gãi đầu, bắt đầu hoài nghi có phải nàng đang muốn cảm xúc như vậy không.

“Còn như vậy, ta sẽ...” Mục Ninh Tuyết không vui nói ra, đồng thời nàng nhấn tay về phía trước ngực hắn một đám oán hận.

Chỉ là chưa dứt lời, cả hai tay đều bị hắn tỉ xuống khóa chặt lại, liền mềm nhũn hết cả, không có nửa điểm gãy dựa được.

“Nhiều người lăm nhá, không nghĩ tới lão bà của ta lại ưa thích phương vị đông đúc như vậy ánh mắt!” Mạc Phàm trực tiếp hiện ra nguyên hình bộ mặt.

Mà nhiều người thì lại thế nào đây. Đối với hắn, ở đâu cũng không trọng yếu. Trước mặt là nàng, tự nhiên ôm ấp, hôn môi hay cả ngày đều trải ga giường xuống đều có thể. Làm ăn lỗ lãi, mọi thứ đều không là gì.

Lùi về sau, đụng vào vách cột bằng thạch, Mục Ninh Tuyết đồng dạng xem cũng không còn cách nào chạy, cách nào phản kháng nữa rồi, nàng đỏ mặt nói: “Ngươi có phải hay không lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện như vậy?”

"Đúng vậy, lúc nào cũng sẽ như vậy, liền không bao giờ đủ!" Vừa nói, Mạc Phàm vừa cười cợt, liền đem đầu to tiến đến Mục Ninh Tuyết mắng váy a...

Tiểu Bạch Hồ dụi dụi hai mắt, gậm gừ vài tiếng nho nhỏ lên, đồng tử lập tức chú ý đến tay phải của Mạc Phàm. Tuy hắn quay lưng lại, nhưng thực giống như bàn tay kia đang vẽ vẽ cái gì lấp lóa bằng bạc về hướng nó.

A... chả lẽ...

Vốn là thánh thú, càng tu luyện đến để vương cấp bậc, nó không mất nhiều thời gian nhận ra ý đồ tên này để tiện, vội vàng co người lại, bỏ chạy hết tốc lực ra xa chỗ khác. Nhưng không có kịp, rất nhanh từ trên thân người nó, không ngừng lóe lên mấy điểm hào quang xán lạn, một vòng lam hoàng ập xuống.

“Phốc...”

“Gừ ~”

Tiểu Bạch Hồ hồng lên một tiếng phi thường tức giận, theo tính mạng truyền tông trận Mạc Phàm định vị sẵn, bị mang đi đến rất xa khỏi Phàm Tuyết Sơn. Bản thân nó cũng không có biết mình rốt cuộc ở địa phương nào.

Loay hoay nhìn thấy xung quanh có mấy cái thùng xanh đỏ đầy nắp, bên dưới có thêm nhiều nhiều những bao thức ăn đồ thái, mùi vị tỏa ra càng chẳng dễ chịu gì. Tiểu Bạch Hồ một mặt đen thui đi đầy oán hận.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Nhi tử?

“Ngươi còn tiếp tục như vậy, ta sẽ không thêm đề ý tới...” Mục Ninh Tuyết cả giận nói.

Âm thanh như sét đánh ngang tai nổi đến, Mạc Phàm lập tức đều muốn dừng lại rồi, nửa điểm động tâm cũng còn không có, làm ra một bộ mặt ủy khuất vô cùng tội nghiệp: “Lão bà, ngươi thắng...”

Hắn đỡ Mục Ninh Tuyết đứng dậy, tiện tay cũng xoay xoay người nàng nẩy vòng, phúi phúi bụi lạnh bám trên thân thể, tà váy xuống. Cũng còn tốt, cái cảm giác hảo hán sùng chiều nữ thân như vậy, chăm sóc mỹ mãn cho nàng, thật rất thống khoái. Đối lại là trước đây, Mạc Phàm ắt hẳn chưa từng có lá gan đó, tuyệt đối chính là một ranh giới rõ ràng giữa phê chuẩn và án tử hình.

“Ta đóng băng thời điểm, ngươi rất lo sao?” Mục Ninh Tuyết cố giữ hô hấp đều đặn nói.

Mạc Phàm cười, thủy chung tiến đứng bên người nàng, tay kéo sát lại hai tấm thân thể, ôm nàng eo, đôi mắt dứt khoát khẳng định:

"Kỳ thật, ta đã nhắc vấn đề này không ít lần rồi. Nhưng nếu ngươi vẫn cảm thấy chưa đủ... Ta nguyện ý sẽ mãi đề cập đến cuối chặn đường. Tuyết Tuyết a, vô luận ngươi là trở thành ai đi chăng nữa, đầu chuyện gì xảy ra đi chăng nữa, cùng ta không quan hệ, ta cả đời này sẽ thật tốt bảo hộ các ngươi, tuyệt đối nửa điểm cũng không để ngươi chịu thiệt!"

Biểu hiện trên mặt nàng không có nhiều quá biến hóa, nhưng nho nhỏ ánh mặt rạng rỡ kia dĩ nhiên vẫn kịp để cho hắn bắt gặp được, mũi có chút phồng

lên đặc ý: “Cảm động rồi phải không?”

“Xem như thế đi!” Mục Ninh Tuyết cười híp mắt nói ra.

Cảm giác thật lắng đọng, cả hai tự nhiên cũng không hiểu sao thân thể đều có chút ẩm áp dạt dào, bất chấp tại đại sảnh loại kia nhiệt độ đều đang trở lại cuồng nhiệt hàn băng, điên cuồng giảm xuống.

Hóa xanh, xanh biếc một mảnh như thủy tinh vậy, bên trên có chút tuyết trắng rơi vài, là một tràng tuyết đỏ diễn ra ngay bên trong tòa pháo đài. Lại muốn nhìn từ ngoài cửa lớn đổ vào, liền xung quanh cũng đã bắt đầu xuất hiện mấy sợi tinh tế của Bạch ngân trắng nõn thay nhau quần phủ, đặc biệt sớm muộn sẽ hình thành nên một cái vườn hoa băng đẳng hữu thực.

Mà ở giữa cái vườn hoa đó, ngạo ngạt tỏa ra loại mùi hương phi thường dễ chịu, đặc biệt thơm, đặc biệt dễ cho người ta một lòng si mê hòa vào.

Mục Ninh Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve hai má hần, trên mặt mang theo mấy tia mỉm cười thần nhiên: "Ta có chuyện muốn nói!"

"Tự này giờ ta có cảm thấy người giống như rất muốn mang cái gì đó nói ra. Hào, ta bồi!" Mạc Phàm lập tức tò mò hỏi, trong mắt hần, luôn cảm thấy nàng không phải kiểu người thần bí như vậy.

"Khuẩn trùng không thể vô hiệu dưới nhiệt độ đóng băng thông thường. Có thể chúng thậm chí sẽ chịu được loại nhiệt độ thấp hơn so với nhân loại thông thường. Điểm này ta lưu ý đến, nên khi vận dụng chương không, liên băng uyên cũng vì vậy mà ta đều hạ thấp xuống thành loại chỉ hàn bên trong, bảo đảm tuyệt đối là trạng thái ngưng thị toàn diện. Người nói xem, vì sao khuẩn trùng bị đờ lại nhưng tim và não bọn họ đều không đông?" Mục Ninh Tuyết duy trì sờ lấy hai má của hần, hỏi rằng.

Mạc Phàm đột nhiên hiểu ý nàng, có chút bất đắc dĩ bộ mặt: “Xác thực ta có thoát đầu có bận tâm, đem tinh thần xâm nhập, quả nhiên ta còn cảm thấy khá nhiều tia chân hỏa bên trong băng nguyên tố của người. Một cảm giác rất nhuần nhuyễn dung hợp nha, cứ như người chương không phát sinh biến dị vậy”.

Đây là một cái không có rõ ràng hiện tượng, chắc chắn không thể liên quan đến năng thức tinh hỏa hệ, nên hần cũng là lưỡng lự một hồi, cuối cùng đành giữ lại chờ đợi nàng tinh dậy sẽ hỏi.

Chỉ là sau đó thời cơ đến, hần đột nhiên cảm thấy, dạng này bình thường nữ thần vừa mở mắt ra thật rất đẹp, thủy não ngập tràn mẫu dục vọng hình ảnh, không còn thiết tha gì thứ khác.

“Đưa người tinh thần lực lên người ta!” Mục Ninh Tuyết buông lỏng cơ thể nói rằng.

Gật đầu đồng ý, Mạc Phàm tiến hành quan sát thể giới quan bên trong nàng, hần chẳng qua là cảm giác được, hết thấy chung quanh cũng bắt đầu trở nên nhu hòa, hết thấy cũng dần dần trầm tĩnh lại, trong bất tri bất giác, hần liền tiến vào ý niệm bên trong.

Vốn bản thân là hỏa thuộc tính, từ huyết mạch ác ma cho đến tâm thức đều cuốn cuộn lửa nhiệt. Bàn tay hần là ẩm áp mà nhu hòa, vuốt ve nàng sợi tóc thời điểm, chắc chắn sẽ có trận trận ẩm áp truyền đến. Mà Mục Ninh Tuyết ngón tay có chút lạnh, thanh thanh lương lương tinh tế, chạm đến phía dưới, mang cho hần không phải buông lỏng cùng ẩm áp, mà là một loại phát ra từ linh hồn giao thiệp. Không có bất kỳ cái gì vật gì khác, liền là hoàn hảo tâm linh xúc động.

Trong lúc vô hình, hần cảm nhận được là một loại như có như không kiều diễm, đó là loại hơi thở yếu ớt nhưng cũng không mỏng manh, đặc biệt có nóng bỏng nhiệt độ quen thuộc, đơn thuần giống như hô hấp một cách tự nhiên vận chuyển, cùng trước kia cũng không hề có sự khác biệt.

“Bạch bạch bạch ~~~”

Mạc Phàm chính mình bắt đầu phát hiện, trải qua một hồi chinh chiến về sau, hần lần nữa mình tưởng tiến vào sâu một loại đặc biệt trầm tĩnh trạng thái, càng cảm nhận rõ ràng hơn mấy luồng đặc biệt sinh khí này. Bên trong lớp băng tuyết phủ, dĩ nhiên là một cái tươi đẹp như cầu vồng, từng điểm từng điểm che đầy kín lại, tựa như kén tằm sền sệt màu đỏ.

Đây là Chu Tước kén viêm?

Rất nhanh, hần lập tức cảm ứng được, chu tước tái kén đều mang ý nghĩa như thế nào. Thánh hỏa thần phú, tái kén trùng sinh, hoàng viêm niết bàn, đến cuối cùng chính là...

Sinh thể?

Muốn là mỗi ngày đều như vậy bình thân qua xuống, tựa hồ cũng rất tốt đây. Mà tại thời khắc này, hần cũng đột nhiên có chút mờ mịt. Bàn đến chính mình tự động dung lên một cảm giác run run ngay cổ họng, rất khó diễn tả bằng lời.

Nhi từ! Đây chính là nhi từ của ta và nàng!!!

“Nhi... nhi từ!!” Mạc Phàm một mặt đều phi thường sung sướng nói ra.

“Cơ thể ta đặc thù, rõ ràng đến huyết mạch đều đồng dạng băng kết. Có lẽ vì vậy, một phần thần thức tước viêm của người liền lựa chọn thời điểm bên trong tái kén sinh thể. Nguyên lai luôn luôn bảo hộ nhi từ chúng ta”. Mục Ninh Tuyết cười híp mắt nói rằng.

Con trai, hay là con gái...

Thừa kế chính ta tước viêm chi lực, lại sinh ra trong băng thể trời ban...

Lại cái gì hồi hộp, cái gì háo hức đây...

Mạc Phàm một trận vui mừng đến toàn thân, hẳn là như thế nào cảm xúc, đều không rõ ràng được rồi, hẳn suýt chút nữa đã nhảy dựng lên như đứa trẻ.

“Ha ha, nhi tử, Mạc Phàm ta có liên sắp có nhi tử rồi. Tuyết Tuyết, đây đúng là hỷ sự lớn nhất, là lớn nhất a!!!”

Nhìn xem hẳn hơn hờ hạnh phúc như vậy, Mục Ninh Tuyết trên mặt thủy chung mang theo mỉm cười, nhưng không biết vì cái gì, nhưng trong lòng có mấy phần buồn vô cớ cảm giác mất mát.

Không rõ ràng thế nào, vốn là ý định cùng hẳn chia vui, nhưng giờ lại thấy có mấy phần khó chịu.

“Người cảm thấy đó là hỷ sự lớn nhất?” Mục Ninh Tuyết chính ngôn oán hận nói ra.

Thoại âm thanh này thật giống hoàng hậu ra lệnh, Mạc Phàm tự nhiên dừng hẳn cảm xúc, mất một lúc lâu mới khềnh miệng lên cười cợt: “Người đây là ghen ghét a? Đừng như vậy, lại đây, ôm một cái, ôm một cái liền không ghen”.

“Người xê ra, liền tính toán làm thế nào với những người ở đây đi, bọn họ vẫn ở trạng thái băng đóng, nhưng hóa tính thì...” Mục Ninh Tuyết nói.

“Có cái hài tử, cần chi bọn họ, suýt nữa hại ta mất cả hài tử lẫn lão bà, ta không quan tâm đâu a...” Mạc Phàm tỏ rõ thái độ ghét bỏ.

“Người...” Mục Ninh Tuyết tức giận nói.

“Ta lựa chọn đi ngủ, hiệp... hiệp nữa!” Mạc Phàm giơ tay lên, cười hi hi nói. Hẳn thật rất thích mỗi ngày loại kia tại Mục Ninh Tuyết lao lực cho đến cảm giác thiếp đi, thật chính là quá tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Tinh phách đế vương

Ninh Bàn tháp vẫn như vậy phủ xanh băng kết, có lẽ do khuẩn trùng sinh bệnh ở hiện tại đều không có phát triển được bất kỳ loại nào phương pháp hữu hiệu giải quyết, cho nên là Mạc Phàm cũng sẽ không giải khổng toàn bộ hòa tan, vẫn lưu lại tiếp tục chờ đợi.

Đổi lại hẳn rất lo lắng về phần Mục Ninh Tuyết, nàng nhưng thai nhi đã tiếp cận bốn tháng hình thành, một cái trọng yếu giai đoạn hồn phôi cùng thần thức duy trì. Do đó, sau khi kĩ lưỡng suy nghĩ, Mạc Phàm mong muốn gửi nàng đến Thần Miếu Parthenon ở Hy Lạp để an tâm tịnh dưỡng, ít nhất vị kia thần nữ cao quý tiểu lão bà ngự trị, quả thật về phương diện sinh mệnh, chính gọi là toàn năng đỉnh cao nhất pháp sư.

Tất nhiên, lần đầu tiên đề cập chuyện này, Mục Ninh Tuyết phi thường không đồng ý, tuy rằng quan hệ giữa hai người là cực tốt, nàng ngược lại vẫn hiểu rõ Diệp Tâm Hạ là thế nào bận bịu, trăm công ngàn việc. Như thế hạ sinh nhờ giúp đỡ, liền có chút ngại đi. Nhưng cuối cùng, Mạc Phàm vẫn là giờ hết tất cả thủ đoạn ra trưng cầu, đành miễn cưỡng đồng ý.

Nhắc đến cũng tại đô thị Athens xa xôi, trong lòng hẳn đột nhiên càng nhớ đến Diệp Tâm Hạ hơn, là nàng kể từ khi nhậm chức lãnh tụ thần miếu cho đến bây giờ đều không có khả năng gặp được. Mạc Phàm bắt buộc dĩ phải câu thông với Hải Long, được vị điện chủ này cung cấp chút ít thông tin tình hình. Toàn bộ Hy Lạp đã sớm phong cấm giao thương du nhập, trở thành một trong ít ỏi các quốc gia tuyệt đối không có bất cứ trường hợp bệnh dịch nào. Bản thân Diệp Tâm Hạ, nàng cũng bế quan dài hạn sau khi từ Thánh Thành trở về, là lần bế quan lâu nhất từ trước đến nay, tin rằng tu vi sẽ càng trở nên chắc chắn chạy dài.

Dĩ nhiên loại này cách nhau nửa vòng bán cầu, mà tình trạng các sân bay quốc tế đang còn tê liệt, Mạc Phàm bảo đảm phải tự tay phác họa trận đồ vận chuyển truyền tống đề dịch chuyển năng.

Truyền tống ma pháp trận có thể truyền tống ra khoảng cách lớn vô cùng, ngắn thì mười mấy km, công suất lớn thậm chí có thể truyền tống ra mấy trăm, hơn một nghìn km, một khi bước vào trong ma pháp Truyền Tống trận, bất cứ ai hay vật gì đủ tải trọng liền triệt để thoát ly khỏi tầm mắt, muốn rời đi mảnh quốc thổ này liền là chuyện phi thường đơn giản.

Phần lớn Truyền Tống trận đều là một cái trang bị khổng lồ, tùy tình huống khoảng cách còn phải phô trương ngang ngửa với cả một cái đại đại phi trường sân bay. Lấy công sức lắp đặt của nhiều pháp sư hàng tuần, hàng tháng chuẩn bị, bỏ ra đất giá tài nguyên cùng đạo cụ để cố định địa phương chốt đến, sau đó mắc dẫn ở vị trí định vị, là tuyệt đối tốn kém, không ai có thể mang theo bên người.

Dù Mục Ninh Tuyết đồng dạng là không gian hệ cường giả pháp sư, nhưng ở cái cấp bậc thủ pháp để một người có thể tùy ý vẽ được rất rất nhiều giản đồ tinh tọa liên kết nhau thì trên thế giới này hẳn khả năng là thứ nhất người đi, hoặc chỉ ít chưa từng biết qua ai cả.

Thời điểm hẳn đơn giản đan dệt ra ma pháp truyền tống thẳng một mạch đến Parthenon đại điện thần nữ, khiêm tốn một chút liền mất khoảng xấp xỉ năm phút. Mạc Phàm nói với nàng rằng nếu bản thân hẳn có thể nắm vững hơn nền tảng cơ sở thứ nguyên thuyết pháp, nhuần nhuyễn hơn không gian chi nhãn, nhất nhất khoảng cách bán cầu như vậy có khả năng rút ngắn xuống đơn vị giây đi.

Mọi việc xong xuôi!

Mạc Phàm nán lại Phàm Tuyết Sơn đi gặp qua đám người Du Sư Sư sắp xếp một ít công việc của Mục Ninh Tuyết dặn dò, sau đó hẳn lập tức trở về Liêm Hoa khách sạn, Tây Hải thành, đón tiểu Mei đi lên đường đến Tam Dương Thị.

Phải, hẳn muốn điều tra rồi, chính xác là địa phương đầu tiên lây bệnh trên toàn thế giới!.

.....

.....

Lá ngả màu vàng úa, làn gió khẽ mon man đổ mùa xô nghiêng trên những khuôn nhà sàn kiến trúc cổ, để cho những chiếc lá kia cuốn cuộn lên một chốc lại rơi xuống lá tã. Con đường se lạnh co rúm mình lại trong màu hoàng hôn tím ngắt, được bao bọc bởi xanh biếc màu sông êm dịu. Cái cảm giác ấy, thực giống như khiến cho lòng con người ta bỗng chợt buồn man mác, hiu quạnh.

Phượng Hoàng cổ trấn trực thuộc Tam Dương Thị, được khánh thành hơn ngàn năm về trước, nhiều tài liệu chính sử còn nhận định rằng, bạo vương Tần Thủy Hoàng gốc gác là cất tiếng khóc chào đời ở nơi đây.

Thời gian đang thông dong cất bước, hẳn đang dạo bước trên cái mảnh cổ xưa đô thị Trung Hoa này. Bất chấp cái gì hoa mây lãng mạn, huyền bí, cổ kính địa phương, tiểu Mei bên cạnh càng thêm hẳn thủy chung chìm vào rồi bởi những dòng suy nghĩ phức tạp.

Ai biết vừa xuống núi không bao nhiêu ngày, quốc nội liền phát sinh chuyện lớn, hàng không quốc tế cấm vận, xã hội phi thường hỗn loạn, khắp nơi nồng nặc một mùi hôi thối do không có đủ diện tích đất đai chôn cất tử vong thi thể. Đại lão bà của hẳn đồng dạng còn phải đem bản thân đóng băng tòa thành để bảo vệ mọi người.

Trước hết có ba cái sự việc song song thu hoạch được:

Thứ nhất, Mạc Phàm thông qua Tà Nhân, mượn năng lực độc nhất của Apase công kích vào tiềm thức Mục Đình Đình, hẳn nhưng đọc được kha khá bộ nhớ liên quan đến Côn Lôn đế quốc sự tình. Từ việc Ngải Giang Đồ đang bị Băng Bích Hạt Chu thao túng, cho đến Vĩ Linh Hoàng tỉnh giấc xuất sơn. Đáng tiếc, Cửu Vĩ yêu vương quả nhiên giao hoạt khó lường, rất nhiều hình ảnh quan trọng bên trong não bộ Mục Đình Đình, sớm đã bị nàng lưu thần thức theo dõi, gặp tình huống xấu, trực tiếp tiêu hủy. Liền nói đến cả dung mạo cũng không cho hẳn chút nào cơ hội gợi ý.

Thứ hai, tại Liêm Hoa khách sạn hôm đó, hẳn tình cờ làm quen một cái Âu Châu tóc vàng nam nhân tên Bee. Thoạt ngay lần đầu gặp mặt, Mạc Phàm đều có chút ngờ vực, lưu ý kỹ hành động lạ lùng của kẻ này ánh mắt khi nhìn tới hẳn và tiểu Mei. Cần thận suy đoán một chút, hẳn thời điểm đang ôm ấp nhiều như vậy nữ nhân dễ nhìn, đó chắc chắn là bản tính, hoặc nếu không phải bản tính, thì chỉ có thể suy đoán hẳn ngồi tại đó đợi Mạc Phàm. Ngược lại, nếu hẳn thực sự giống Triệu Mãn Duyên phong thái, chắc chắn người hẳn chọn bắt chuyện phải là tiểu Mei mới hợp lẽ, cơ sao lại có thể từ chối một tuyệt sắc như vậy mỹ nhân. Còn có, điểm máu chốt, chính là tu vi năng lực, Bee chắc chắn là cường hãn pháp sư, nhưng hẳn có thể nguy trang được tu vi của mình, liền Mạc Phàm cũng không thể nhìn ra được, đại loại giống như một thần phú đặc biệt đi.

Cho nên là, Mạc Phàm chủ động nhận mình Lucifer, mục đích muốn đoán tại thái độ của hẳn, hoặc là Thánh Thành người đại nhân vật, hoặc biểu hiện thực sự chính là Lucifer. Chỉ nhưng Bee đầu óc giao hoạt, liền không có chút nào sơ hở để lộ ra. Thậm chí, Mạc Phàm cố tình để lại Bạch Tinh Linh Mei trong khách sạn vài ngày, hẳn cũng không một chút đã động.

Thực sự rất giao hoạt, mà càng minh mẫn, nhanh trí như vậy, Mạc Phàm càng muốn thừa nhận hẳn giống hơn với Lucifer thực sự.

Thứ ba là thu hoạch có sẵn, tại Mục Đình Đình ký ức, Vĩ Linh Hoàng có lẽ cũng không ngờ rằng chính mình để lại một then chốt hình ảnh không xóa đi. Đó là trước khi đại dịch bắt đầu, ở sân bay Hà Thiên, Tây Hải thành, đám Vĩ Linh Hoàng đã chạm mặt Bee, thậm chí liền giống như cái này Tây Phương nam tử còn cố tình kiểm tra lãnh chúa yêu tộc một thoáng. Mà Mạc Phàm rõ ràng, Bee từ Tam Dương Thị tới, đám Vĩ Linh Hoàng tới Tam Dương Thị, liền sau đó đại dịch bùng nổ ra.

Suy luận chủ quan, xem như cái này đại dịch liền không thể vô tình do ai đó gây ra được, Mạc Phàm lại cảm thấy chắc chắn một trong hai kẻ như vậy thủ phạm. Đại khái, hẳn có phần nghiêng về cái Bee kia hơn, vì Côn Lôn yêu quốc nếu thực sự muốn toàn diện tấn công nhân loại, chỉ sợ cái cách này có phản hồi mất thời gian a.

Vẫn còn rất nhiều thứ mơ hồ, chỉ ít may mắn, đại dịch đều đã dừng lại trên phạm vi toàn cầu, coi như là lúc thích hợp để điều tra.

“Reng reng reng ~~~”

Điện thoại di động đột nhiên rung lên tín hiệu, Mạc Phàm giật mình một thoáng, vô giác lấy ra bắt máy.

“Mạc Phàm nguoi, quân khôn nạn, rốt cuộc cũng chịu cái bắt máy, có phải quên mất huynh đệ rồi không hả?” Triệu Mãn Duyên hét qua vô tuyến đầu

dây bên kia.

Giọng nói này lập tức hấn nhận ra, nhanh chóng hỏi lại: “A... các nguoi đang ở đâu?”

“Đỉnh Thành, Minh Châu học phủ!” Triệu Mãn Duyên có chút ngốc trệ, cũng không biết vì sao mình lại phải trả lời hấn.

“Cùng với Mục Bạch?” Mạc Phàm hỏi.

“Phải, còn có vài người nữa. Cái tiểu nha đầu kia liên suốt thời gian qua đều muốn bắt chúng ta làm chân tay chạy vặt cho nàng tìm manh mối!” Triệu Mãn Duyên một mặt buồn chán nói rằng.

Linh Linh?

Mạc Phàm nhớ rằng đám Du Sư Sư có kể qua chuyện Linh Linh cùng lão sư nàng là người tìm ra cách thức phát hiện đại dịch.

Ày, Tiểu nha đầu, quả thật luôn để cho người ta thấy hồ thẹn mà!

Mạc Phàm nói tiếp: “Để nàng ở lại tiếp tục nghiên cứu thuốc giải, vừa hay ta có chút việc cần gấp nguoi, liền tới Tam Dương Thị đi!”

“Tam Dương Thị, ý nguoi là cái địa phương đầu tiên xuất hiện dịch bệnh?” Triệu Mãn Duyên sùng sốt nói.

“Rõ ràng!” Mạc Phàm nói rằng.

“Ha ha, đột nhiên ta lại cảm thấy được một tiểu nha đầu sai khiến cũng không có gì xấu hổ a. Đi theo nàng cũng tốt, học được nhiều thứ!” Triệu Mãn Duyên quay ngoắt thái độ nói ra.

Còn không phải sao, Tam Dương Thị... ài, chẳng may cái địa phương này quả thật là còn một ít nguồn gốc bệnh dịch, liền đến đó để nộp mạng a? Đi theo Linh Linh vẫn là an toàn!

“Nguoi thực sự để ta một mình, không có đến?” Mạc Phàm lạnh lùng nói ra.

“Tít...tít, số máy quý khách vừa gọi đã mất...” Triệu Mãn Duyên giở trò từ chối.

“Thật đáng tiếc, ta đành dung luyện tinh phách để vương cấp bậc vậy, vốn dĩ còn định...” Mạc Phàm hờ hững nói.

“Chậm nhất hai giờ nữa chúng ta sẽ có mặt, Triệu Mãn Duyên ta chưa bao giờ để Mạc Phàm huynh đệ phải làm việc một mình a!” Triệu Mãn Duyên hung hăng nói rằng.

Vừa dập máy xuống, Triệu Mãn Duyên đi vào trong phòng thí nghiệm lại, bên kia hướng tới Mục Bạch đang ngồi phân tích một số mẫu khuẩn trùng.

“Mục Bạch, chúng ta đi thôi!” Triệu Mãn Duyên nói.

“Đi đâu?” Mục Bạch quay đầu lại, có chút ngơ ngác hỏi rằng.

“Đi cứu cái huynh đệ chúng ta, Mạc Phàm!” Triệu Mãn Duyên vẻ mặt rất bình tĩnh nói ra.

Mục Bạch hơi khó hiểu bộ mặt, hỏi: “Có ai đó đánh được hấn sao?”

“Xác định có, hấn vừa mới cầu cứu ta!”

“...Ta không đi!”

“Nguoi làm sao lại không đi?” Triệu Mãn Duyên ngơ ngác hỏi.

“Mạc Phàm còn bị đánh thì ta với nguoi ra để làm gì, ta cảm thấy mình đều sống rất tốt!” Mục Bạch lạnh lùng nói.

Tự nhiên nghe được lời lẽ này, Triệu Mãn Duyên cảm thấy đơ đơ ở cổ họng, hấn thậm nghĩ không biết có phải hay không gã Mục Bạch này càng lúc càng lỳ mình tính cách rồi, liền là làm sao bộ dáng sợ chết như vậy còn muốn hơn.

Cuối cùng, Triệu Mãn Duyên đành bất chấp tiến lại dùng vũ lực miễn cưỡng kéo hấn đi.

“Đi a... ta phải cứu hấn!”

(Tác giả dạo này khá bận việc, mà fb tương tác ủng hộ lại kém, hơi nản nên tạm ngưng viết mấy ngày!!!)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Tôn tử binh pháp của Mạc Phàm

Kỷ ức của Mục Đình Đình rất quan trọng, nhưng éo le ở chỗ hai cái kẻ kia đi cùng nàng hình thù gương mặt, Mạc Phàm đều không phát giác được. Vì Linh Hoàng chắc chắn đã nhận ra mình không lỗi bị giết, rất ít khả năng sẽ tự lộ diện thân phận vào thời điểm, Ngải Giang Đồ đồng dạng cũng không phải bản thân phạm trù không chế được tình huống.

Do đó, hiện tại không tìm đến bằng chứng quá rõ ràng, chỉ có thể tùy ý thu thập tin tức như vậy, chủ yếu vẫn phải đợi thông tin hữu ích từ đám Linh Linh bên kia, mới có thể miễn cưỡng làm bước kế tiếp quyết định.

Mọi manh mối Mạc Phàm lưu lại toàn bộ là những trường hình ảnh lũng củng ngắt đoạn, không thống nhất, không có mảnh nào xác thực. À, ngoại trừ một...

Làng sâm đ*o!!!

Thước màu sắc phim ảnh hẳn được xem trong Mục Đình Đình kỷ ức, dĩ nhiên chính là cái ở làng sâm đ*o trước mặt này.

“Tỷ phu, trà đạo quán ở đây, ta ước lượng nhìn sơ qua, đều là con số trăm quán cũng có, người định thế nào lấy tin tức, chưa kể đến khả năng du khách ra vào đều là người mới, họ cũng không biết được 3 tháng trước sự tình?” Tiểu Mei có chút hơi thấy lực bất tòng tâm

“Du lịch cổ trấn, tiềm năng như vậy nhất định sẽ phát sinh cạnh tranh quán xá, ta có thể cam đoan có rất nhiều bọn mỗi hàng nhân viên được cử ra trước cửa dụ dỗ khách. Bọn chúng suốt ngày ở trên đường như vậy, có cái gì lại không biết đây”. Mạc Phàm cười cợt nói ra.

“Nha...” Tiểu Mei hai mắt sáng tinh quang, tự nhiên đối với Mạc Phàm cảm thấy còn có tốt đẹp trí tuệ này.

“Chúng ta không hỏi ý kiến du khách, không hỏi đầu bếp địa phương, thứ ta muốn là bọn tai mắt mời chào này. Cổ trấn truyền thống, tin rằng kẻ cả dịch bệnh qua đi, họ cũng chưa vội vàng thay nhân viên mới”. Mạc Phàm quả quyết.

Làng sâm đ*o...

Phong đạo, tu kỹ, tâm thiền là một thói quen có từ ngàn đời truyền lại. Mà đạo tu lễ mực thường đi với trà, thường trà vì vậy cũng trở thành tập tục không thể thiếu trong cuộc sống của người Trung Hoa xưa. Cùi dấm, gạo dầu, muối, tương, dấm và trà, trà đạo dĩ nhiên được liệt vào hàng thứ bảy thiết yếu đối với nhu cầu của người dân ở cổ trấn. Đối với họ, thường thức trà đã trở thành nét văn hóa ngàn năm lịch sử, cái thường nhật sinh hoạt trà liền âm thành biến hóa nên một môn nghệ thuật. Dùng trà để tiếp khách là thói quen của người Trung Quốc. Khi có khách đến nhà, chủ nhà liền bung một chén trà thơm ngào ngạt ra mời, vừa uống vừa chuyện trò, vừa bàn cái gì gọi là đạo xưa cổ nhân cổ sự, bầu không khí rất thoải mái.

Phải rồi, nhắc đến trà đạo, đứng đầu ắt hẳn phải nói bài danh thương xá Tam Dương Thị, chính là đề mục Phụng Hoàng cổ trấn địa phương, đặc sản Hồng sâm quốc nội, hay trà hồng sâm quốc nội.

Hoi ngượng chính là, Mạc Phàm cùng tiểu Mei đi dọc theo đường phố hướng sông Đà Giang bên ngoài đi, cứ việc trên mặt tiền phồn hoa đầu đầu cũng đây áp tiếng nói cười, toàn bộ đều đến từ từ từ điểm, thuốc thảo, nhà dân, chỉ duy đặc trưng nhất không nhìn thấy bóng dáng những hàng trà quán mà lẽ ra phải được xây dựng nổi bật như đồn đại.

Mãi cho đến khi hân hướng bên trong đường nhỏ hẻm nhỏ đi vào, liền giờ phút này mới ngửi được mùi xạ hương quả hồ đào. Đó chính là lá sâm mùi được đun nóng đủ độ chín, loại nhận thức dễ dàng khiến khứu giác con người ta nguyện ý muốn ghé vào làng trà. Một vài lão bản đón khách đứng ngoài cửa, rất nhanh sờ trường tia người có tiền của, trước mặt một nam nhân ngoại hình đương thời tuấn tú cùng cái kia nữ nhân vô cùng xinh đẹp tiên khí, thâm tâm lập tức thúc giục phải mời cho được hai vị này ghé vào trạm xá mở hàng.

Tiền khí đó, không có chuyện du lịch khách bình thường, có thể đào, có thể đào!

Tất nhiên, nói là vậy, nhưng sớm thôi, họ nhận ra mình sai lầm đến cỡ nào, Mạc Phàm rất không quan tâm. Hắn có thể là ai chứ, từ khi nào sẽ trở thành một con người có thể ngồi đó nghe đàn tì bà kéo kéo, ngắm cái kia thiên ngoại hữu cánh, uống trà ngâm thơ kia chứ... Vẫn là từ chối ra mặt, thậm chí còn muốn hung hăng dọa đánh người với những hành vi chào mời dai dẳng.

Thật sự là bọn dờ hơi, rãnh háng!

Đây là không lồ thành phố du lịch lớn nhất cả nước. Đoán chừng những hát khúc hoa đán, đầu khô thuyền hoa kia, đều không có chính mình quan hệ tú tiên, khả năng đặt mộng vô ngời đến nơi, liền rất có thể phải đợi Triệu Mãn Duyên đến thanh toán chi trả.

“Hừ, không có camera, mẹ trứng, thành phố du lịch không có camera, tức chết ta rồi!” Mạc Phàm đột nhiên oán hận mắng.

Nhưng là trong cái quản trí, tự nhiên có cái khôn bất ngờ...

Nhắc đến cũng là đạo gần đây giống như mình thực muốn hành nghề thám tử thợ săn, Mạc Phàm chợt thoáng nảy sinh rất hay ho ý tưởng. Nếu thu thập

tin tức kiểu này, chỉ có thể hỏi một hai câu, bọn họ đáp lại giọng ép, thậm chí đáp án thường thường không phải cái hấn muốn, cần nhận biết cái nào là chân thực, cái nào là hư cấu để mục đích mời dụ vào ngồi.

Miệng nhếch lên nửa vành nụ cười, Mạc Phàm lúc này đội một cái mũ lưỡi trai chụp xuống, cẩn thận che đi nửa khuôn mặt hấn lại.

“Mei Mei, người nói xem, ta đẹp trai hay không?”

Tiểu Mei tự nhiên không rõ ràng ý hấn lắm, tròng ra một chút bộ mặt hạ khinh: “Tỷ phu, người định làm gì?”

“Tôn tử binh pháp, kế sách thứ 14, chiến lược thu thập tin tức nhanh nhất người!” Mạc Phàm nháy mắt, xoa đầu tiểu Mei một cái, rồi trực tiếp lấy tay đẩy đẩy vành mũ thấp xuống, đi ngược lại đầu đường, hướng về những hàng xá trà đạo ban nãy bỏ qua.

Hấn cũng không có cần tiểu Mei phải làm cái gì hết, để cho nàng đứng yên như vậy nhìn theo.

“Khách quan, ha ha, đại gia, đại gia, ngài muốn vào hay không thưởng thức thượng hạng hồng sâm gia truyền?” Một lão mời hàng trong quán hỏi.

“Được!” Mạc Phàm khéo léo bắt lấy tay hấn. Đồng tử tà nhãn tự nhiên cũng nổi lên một tia hồng quang biến hóa thời điểm, không có giấu đi chút nào xâm chiếm trực tiếp đối diện người.

“A...”

Cái kia lão bản không rõ ràng nhìn vào mắt hấn, lập tức trước cảm nhận được một hình bóng mờ ảo nữ nhân đầu đầy rấn người, nàng đứng phía sau vị thực khách kia, mạnh mẽ đồng tử tròng lại, để cho hấn toàn thân đột ngột giống như truyền đến một trận tê liệt giãn mạch, nho nhỏ lòi điện chạy theo khắp các nhóm cơ từ trên xuống dưới, không tự chủ điều tiết ra bao nhiêu mồ hôi.

“Cảm tạ!” Mạc Phàm nở nụ cười nói ra rồi bỏ đi. Nhanh đến nỗi cái tiến trình này làm cho người ta cảm thấy một chút gì đó không có thực.

Đáng sợ chính là, hấn đi rồi, lão bản ban nãy vẫn ngơ ngác một vẻ mặt không hiểu chuyện gì xảy ra, cũng không có hiểu tại sao mình đứng đây làm gì.

“Như này cũng có thể?!” Tiểu Mei kinh ngạc nhìn thấy một cảnh này, nàng mới tỉnh ngộ ra.

Nguyên lai Mạc Phàm, hấn đem cái kia Tà Nhãn có năng lực của Medusa, thấu thị ký ức người khác mà vơ vét, loại hình này, đặc trưng nhất chính là, đối phương dù cho có quên đi chẳng nữa, muốn nói dối đi chẳng nữa, đều không có khả năng thoát khỏi Mạc Phàm.

Lại nói, Mạc Phàm sau khi bỏ qua quán xá đó, hấn cũng không có nhàn rỗi gì, đem tà lực khủng bố tiếp tục đến các quán xá bên cạnh, như cũ hành vi bắt tay êm đẹp, cười cười mấy cái xã giao rồi cảm tạ bỏ đi.

Thỉnh thoảng, hấn thậm chí còn bắt tay với những du khách nào đó, những cư dân nào đó ở mái nhà sàn đối diện, mà theo như Tiểu Mei đứng ngoài quan sát, rất có khả năng những người này, bằng một cách nào đó, trong hình ảnh Mạc Phàm đọc được từ người khác, liền sẽ quan đến mạch diễn biến tiếp theo.

Mất khoảng hơn 30 phút thời gian trôi qua, dọc theo những ngôi nhà cổ, hình ảnh dòng người tấp nập đi qua lại, cười cười nói nói, thân ảnh Mạc Phàm đội mũ lưỡi trai màu đen sụp xuống, cao ráo nổi bật, cứ như vậy lập đi lập lại chính mình hành động, hấn bắt tay rất nhiều, kiểm soát gần như toàn bộ mọi thông tin, hình ảnh của dãy phố trà suốt nửa năm qua.

“Khắc khắc, Apase phù hộ, ta bắt đầu thực yêu thích người!” Mạc Phàm thở dài một tiếng nói rằng. Hấn cũng không biết Apase có nghe không, nàng trước đó đã tiếp tục ngủ đông trạng thái rồi.

Chỉ là bị nhiều người tường tận xem xét một hồi, hoặc là cùng mình nói chuyện với nhau, đối phương hơn phân nửa là sẽ có hoài nghi dạng này trùm đầu thực giống ăn cướp.

Còn tốt, miễn là đại công cáo thành, Mạc Phàm trở về bên cạnh tiểu Mei, cũng không có ai sẽ không có đầu óc nhìn chòng chọc chính mình, sau đó một mực chắc chắn xuất sắc nhiệm vụ hoàn thành.

“Đã xong?” Tiểu Mei nở nụ cười khâm phục nhìn hấn.

“Tôn tử binh pháp nha. Ta thực sự thấy cảnh đám người Mục Đình Đình đi đâu rồi, ta thông qua ký ức của những mời chào thực khách cùng địa phương dân cư, liền chứng kiến được rõ ràng từ mắt người này sang mắt người khác đám người bọn chúng hành vi. Vì Linh Hoàng ta cũng đã biết mặt mũi, rất đẹp!” Mạc Phàm cười cợt nói ra.

“Có một điểm người sai!” Tiểu Mei nhún người, ánh mắt chăm chọc nói rằng.

“Điểm nào?” Mạc Phàm ngơ ngác hỏi.

“Tôn tử binh pháp ta không phải chưa từng đọc qua, ta rất thích đọc sách. Của người không giống đấy!” Tiểu Mei che miệng cười nói rằng.

“A...ha ha...”

Chương 119: Liền chưa có kết thúc?

Mạc Phàm cũng không nhiều lời khoe khoang bản thân loại hình này điều tra thật thần kỳ. Hắn thoảng điều chỉnh một chút tâm thái rồi nhanh chóng dắt Tiểu Mei đến bên thuyền cửa phía Nam làng sâm đ*o, tương đương hạ nguồn mặt hồ Đà Giang.

“Tỷ phu, kể tục mặt sông kia là đổ ra biển về hướng đảo hồng sâm, địa điểm trợn vện chỉ toàn nông trại trồng trọt, người thật muốn đến đó?” Tiểu Mei dựa vào định vị bản đồ trên điện thoại di động nói ra.

“Xác thực, ta đã để lại vài dòng thông tin cần thiết cho đám Triệu Mãn Duyên, bọn chúng sẽ sớm tìm tới, chúng ta liền đi!” Mạc Phàm kiên định nói ra.

“Àn!” Tiểu Mei gật đầu, cũng đối với hắn rất tin tưởng.

Làng cổ không có quá lớn quy mô, từ phố trà ở lòng hẻm đến bến thuyền chỉ hơn 400 mét địa lý chút ít, dễ hiểu Mạc Phàm loại này nội trong một chớp mắt đã đứng ở đầu trạm thu phí lộ sang sông.

Du lịch tàu đúng là muốn so với dân dụng thuyền bình ổn nhiều lắm. Chỗ cũng hết sức thoải mái dễ chịu, chỗ ngồi có thể thả nằm thẳng, mặc dù không tính quá rộng rãi, nhưng dù sao cũng so loại kia dân dụng hải lưu di chuyển càngh chỗ thật tốt hơn nhiều.

Ngồi trên thuyền tiến ra khơi đảo mới tận hưởng được ngạt gió tinh khiết như vậy. Nhắm mắt cảm thụ, có gió thu rười rượi từ phương Nam tới, kéo theo loại nhàn nhạt hương hồng sâm thơm dịu, chính là ở phía xa kia địa phương, càng tới gần lớn nhất trại hồng sâm trên thế giới này.

Nhắc đến Phụng hoàng cổ trấn, ai nấy thường chỉ nhớ đến cái kia phố nhỏ ở cổ trấn, cái kia cao lầu mỹ thực, hay bất quá là lòng thương thị yên ả được bao bọc tuyến ngọc bích mặt hồ xanh, những ngôi làng thảo được hàng trăm năm tuổi. Thế nhưng là, ít lắm biết được tại xa xa phía Nam trấn rồi khỏi mặt đất liền, vậy mà còn có thêm một tuyệt vời danh lam thắng cảnh: hẻm trà đạo “hảo hạng” bậc nhất Trung Quốc, nông trại trồng sâm nổi tiếng.

Đảo không phải xa bờ lắm, nhưng Mạc Phàm vẫn quyết định đi thuyền, không có đem không gian chỉ nhân triển khai xuống định vị. Nói vậy không có nghĩa là sử dụng thần lực trường hợp trực trực, đơn giản hắn chỉ cảm thấy không nhất thiết phải lạm dụng ma pháp như vậy, cũng không cần thiết gây cái gì đó kinh hãi cho dân cư trên đảo. Bình thường mà tới, có thời gian tí mĩ hơn phân tích lại một thoảng, không vội vàng, đó chính là đạo.

Thuyền nào rung động rồi, Mạc Phàm tự mình truy cập lần nữa, tiếp tục sắp xếp, xâu chuỗi lại hình ảnh ký ức của hàng trăm người trong làng trà, hắn tựa hồ không muốn có sai lầm xảy ra.

.....

“Lão thúc bá, trà sâm ở đây tự tay người trồng sao?” Đẹp đẽ mỹ nhân, kể tục hai màu tóc xanh cùng trắng, cất giọng nói với chủ quán. Bên cạnh nàng như cũ là Ngải Giang Đồ cùng Mục Đình Đình.

“Khụ khụ, tiểu thư, hồng sâm quốc nội này từ sớm đã trở thành độc quyền sản phẩm, họ muốn bảo tồn chất lượng thì làm sao có thể cho phép cá nhân hóa sản phẩm được, người đừng chê cười lão già”. Ông lão chủ quán nói rằng.

“Rất nổi tiếng a, có xuất khẩu?” Đẹp đẽ mỹ nhân hai mắt tròn hoe thời điểm hỏi.

“Có, hồng sâm ở làng chúng ta chính là đại diện chủ xưởng Triệu Thị gia tộc quản lý, phân phối, liền hơn chục năm nay đều phổ biến khắp thế giới”. Chủ quán chậm rãi nói.

“Lão bá, ta rất ngưỡng mộ hồng sâm Trung Quốc, chúng ta có thể tìm đến trang trại sản xuất ở đâu?”

“Phía Nam làng có một bên thuyền, bến thuyền sẽ chở chủ nông sang một cái đảo giữa khơi, đảo tên là Hồng Sâm. Vốn dĩ vì một ít đặc thù sinh trưởng, nhân sâm chỉ có thể tại đại được trồng trọt.”

“Tạ ơn lão bá, chúng ta uống hết chỗ này sẽ liền đi...”

Đó là góc nhìn của gã chào mời trà quán phía ngoài. Hắn trong lòng đặc biệt yêu thích cái kia quá tuyệt sắc da trắng nữ tử, cặp mắt dán vào nàng không dời được.

Ra khỏi quán, chuyển cảnh kể tục góc nhìn một vài người khác gần hơn, họ thấy đám ba người kia tiếp tục dạo chơi một vòng ở rất nhiều tuyến đường phố, cái kia khuôn mặt gương mặt ngoại trừ Mục Đình Đình bơ phờ ra, cả Ngải Giang Đồ và đẹp đẽ mỹ nhân biểu hiện vô cùng thích thú, như là nhân gian yêu chuộng vậy. Họ quẹo vào hẻm này, rẽ sang hẻm kia, ăn cao lầu phố trước, xem hát đàn lộ sáo, gần như trợn vện thưởng thức như vậy.

Để cho khắp các tạp quán người đứng phía ngoài chào mời, không ai là không ấn tượng, ký ức vì vậy đều rất sâu khắc vào. Thậm chí, trong số góc nhìn

như vậy, liền có một cuộc hội thoại rất trọng yếu. Trọng yếu đến mức có thể đủ làm mạnh mỗi quyết định. Người này không có nhìn thấy ai đang nói, chẳng qua là trong tuyến đường đồng trục mua hàng, hẳn lại tỉnh cờ nghe thoáng...

“Này, người vì sao cứ phải lòng vòng dạo chơi tốn thời gian như vậy?” Ngải Giang Đồ sắc mặt kỳ lạ nói ra.

“Ây nha, Bích Chu tỷ, người ta muốn đi chơi lắm nha, nữ nhi mới lớn, muốn được thưởng thức!” Đẹp đẽ mỹ nhân hai má lộ ra chút ửng hồng vô cùng cuốn hút thời điểm, miệng lạnh lạnh nói rằng.

“Đừng có đem cái hồ ly cáo già đó ra với ta mị hoặc, liền nói đi!” Ngải Giang Đồ không vui.

Xinh đẹp mỹ nhân cười cợt, nàng hai mắt từng điểm từng điểm kia biến hóa, long lanh lên chín mươi phần: “Người cho rằng chúng sống được tới bây giờ, phát triển ra đến thế này hiện đại xã hội, đơn thuần chỉ vì may mắn sao? Rất hiển nhiên bọn người chim bên kia đều theo ít tình huống kiểm soát rất tốt cân bằng thế giới”.

“Hừ, cái đó ta cũng tự có đánh giá, nhưng người vì sao tuần trước bảo ta sẽ ra nông trại gì đó nhân sâm, nhưng giờ phút này đều chưa đi, suốt ngày đều là ngao du?” Ngải Giang Đồ một mặt ghét bỏ nói rằng.

“Trong số bọn chúng, nhất định sẽ có một vài kẻ thông minh nổi bật, chúng ta vừa hỏi han đường xá đã trực tiếp đến địa phương, tin rằng nhất định sẽ dễ dàng trở thành động thái tình nghi số một. Nhưng nếu ngược lại, hôm trước ta có chút nghe ngóng, tuần sau có một đội ngũ lớn du khách viếng thăm nông trại, liền đi cùng sẽ hợp ý đi.” Đẹp đẽ mỹ nhân nói.

“Đã quyết định phương thức triển khai từ đó?” Ngải Giang Đồ nói với âm thanh nhỏ một chút.

“Chắc chắn nha, người nói xem một viên phân nổ ra, dù cho thế nào lây lan, đều chỉ có phạm vi cảnh cáo, nhưng giả sử viên phân này là mặt hàng đại trà xuất khẩu... như thế không phải chúng ta có hàng ngàn, hàng vạn đơn vị thuốc nổ chậm rải rác sao?” Vì Linh Hoàng cười khanh khách nói ra, nàng lúc này bộ dáng đều đã có chút rất gian xảo đắc ý.

.....

Mạc Phàm mở mắt ra sau một lúc hồi tưởng chất lọc, hẳn hoàn tất kiểm soát khối khổng lồ dữ liệu lưu lại được ở người dân làng sâm đ*o. Nhất thời, bàn tay đều không hơi run run, siết chặt lại.

Liền ban đầu vẫn đinh ninh rằng cái Bee bên kia chắc chắn liên quan sự tình nhất, tự giờ phút này ngược lại đám Vì Linh Hoàng đã có tới chín phần không sai lệch là thù phạm.

Mà đáng sợ chính là, cái đại dịch xảy ra, vốn dĩ đều không cùng âm mưu của chúng liên kết thống nhất lắm. Nếu phương thức đại trà như Vì Linh Hoàng đề ra, liền mạng ý nghĩa... đại dịch thực sự chỉ mới là thử nghiệm bước đầu, còn chưa phải thực tế bùng phát.

Gió biển ào ạt tới, mang từng đợt từng đợt mùi thơm nức của hồng sâm lan tỏa, nguyên lai, thuyền đã cập đến bến rồi. Du khách đã có thể đặt chân lên đảo nông trại khám phá.

“Mạc Phàm! Mạc Phàm!” Đột nhiên xuất hiện giọng nữ nhân trang phục rất thành thị ở phía kia cách đó hơn 20 mét đang cầm một trái dâu tằm, tay vẫy vẫy, gọi hẳn. Bên cạnh nàng, có một nhóm sáu người cả trai lẫn gái trẻ tuổi đồng dạng giống như đứng đợi.

“A... Các người cùng đi đến à?” Mạc Phàm trước nỡ lấy một nụ cười vui vẻ, lập tức cùng với tiểu Mei tiến về phía họ.

“Ta cũng bắt đắc dĩ, chúng ta cùng một chỗ thời điểm”. Triệu Mãn Duyên cười cợt nói rằng.

Chỉ là rất nhanh, còn chưa kịp nói thêm gì với đám Triệu Mãn Duyên, tiểu Mei một bên đang lướt lướt cái gì đó điện thoại, hai mắt nàng lộ rõ mười phần sùng sốt, tay khó trách mắt tự chủ kéo kéo bả vai Mạc Phàm xuống: “Tỷ... Tỷ phu! Người xem!”

Mạc Phàm tự nhiên không hiểu lắm ý nàng, nhưng toàn thân đều có một cảm giác sờn gai óc bất giác, giống như mơ hồ đoán được cái gì đó vô cùng nghiêm trọng phát sinh.

Hắn nhận lấy điện thoại từ tay Mei, khoe miệng đều giật giật lên ngay khi đọc lấy dòng đầu tiên trên màn hình.

“Hy Lạp hơn hai vạn người được chẩn đoán mắc khuẩn trùng. Toàn châu Âu lần nữa bùng phát đại dịch!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Bùng phát dịch bệnh

Trên cái thế giới này luôn không sao giải thích được một số hiện tượng, liền tới thời điểm nó sẽ hiển nhiên vô lượng xảy ra. Nhiều tiêu đề trên báo chí, đài phát thanh hay truyền hình luôn nhắc nhở nhau rằng, thế giới đã không ổn định rồi. Rất đơn giản dù là vấn đề chiến tranh yêu ma, phân tranh tổ chức, bất công, sự hỗn loạn và sai lầm trong xã hội. Nhưng lúc này, quả thật chưa có ai từng nghĩ đến mảng kia bóng tối âm ảm nhất lại xuất phát từ dịch bệnh.

Hơn hai vạn người chẩn đoán bạo bệnh, cần thượng tầng bên trên lập tức đưa xuống tới trọng nhất cách ly sẽ là ý gì? Đó có thể là một con số khổng lồ rất lớn đấy! Nhoáng một cái đã xuất hiện cảnh giới tử sắc, hai vạn chắc chắn chỉ mang ý nghĩa tượng trưng. Trong thời gian quá ngắn, liền chính là khoanh vùng dự đoán, liền chính là con số đều không lồ hơn rất nhiều, đó còn không nghĩ tới lây lan cấp số nhân tốc độ.

Đại dịch bệnh bùng phát suốt ba tuần này ừ lạnh thời kỳ, lập tức lần nữa bùng phát ra ở Âu Châu, thậm chí oanh tạc tới bên kia biên giới Hy Lạp vốn đều không mở công cho nhập cư dân khẩu suốt giai đoạn qua.

"Ta đi một chút rồi quay lại!" Mạc Phàm trầm giọng nói ra, hần xoay lưng lại ý định về xuống truyền tông trận.

"Tỷ phu, ngươi không phải như vậy. Tỷ Tỷ không có khả năng bị lây nhiễm, chúng ta trước phải tìm cách giải độc!" Tiểu Mei hai mắt đỏ chót lên, bắt giác đem cả tấm thân mềm ôm chặt lấy hần cánh tay.

Về Phàm Tuyết Sơn thành chủ Mục Ninh Tuyết vừa từ băng tan cứu ra, hiện tại đang ở thành Athens bên đó, thần miếu Parthenon tịnh dưỡng. Tiểu Mei dĩ nhiên đã biết, cũng không phải xuất phát từ vô tâm can trở, bất quá chính mình giây phút này rất nhận thức tốt. Chỉ cần dựa trên những loại tin tức thời gian đọc được, kể cả năng tình huống khẳng định đều chưa chắc có lòng tin giải trừ hoàn toàn được mầm bệnh này.

Năng lực của nàng kiên ky cũng không phải do cái kia tổn thương bên cơ thể quá nặng, đối với bạch tinh linh đạt đến đế vương cảnh giới, thậm chí có chết đi thể trạng cũng miễn cưỡng hồi sinh được. Vấn đề đặc thù ở chỗ khuẩn trùng, loại bỏ khuẩn trùng trong mạch máu bám vào, càng trải qua khủng bố tràn lan ắt hần phi thường khó khăn đi.

"Còn Diệp Tâm Hạ thì sao, nàng cũng không được phép thế nào mệnh hệ!!" Mạc Phàm bị níu giữ lại đột nhiên cau kinh lên mấy phần quát tháo tông giọng, bàn tay nắm đầm siết lại.

Nhìn về phía cách đó không xa có phần sát khí tỏa ra, mầy đoàn du khách tại đảo đều không khỏi giật mình cả lên.

Tiểu Mei vẫn không buông tay, ngẩng đầu nhìn về phía hần, mà lúc này Mạc Phàm biểu hiện sắc mặt tái nhợt, có thể nghĩ đến hần tâm tình bây giờ, nhưng đột nhiên va chạm đồng tử kia kiên định của nàng thời điểm, hần mới dần dần kiểm soát lại

Thần hồn...!?

Diệp Tâm Hạ là thần nữ Parthenon, mang bên trong thần hồn cổ lão, dĩ nhiên chính là một cái nữ vương bạch tinh linh cấp độ truyền thuyết. Tuy chưa có tới thuần khiết lực lượng hoá giải hòa nhập, nhưng như cũ vẫn rất cao là thần cách bất khả xâm phạm. Khuẩn trùng đối với nàng sẽ không có nửa điểm phát sinh uy hiếp.

"Tốt, không nên gấp, ta suýt nữa quên mất tình huống". Mạc Phàm thở sâu, tận khả năng nhường tâm tình của mình ổn định. Nhưng trong lòng hần, như cũ vẫn có chút khó tự kiềm chế

"Ân!" Tiểu Mei cười nhạt gật đầu, nàng tựa lúc này mới bỏ hần ra.

Đám Triệu Mẫn Duyên một mặt ngốc trẻ nhìn lấy, nhất thời chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, đơn giản cảm nhận Mạc Phàm gia hòa đột nhiên biến hóa trạng thái, ai nấy đều chủ động chọn đứng yên giải pháp.

Sau gần năm phút, bọn hần lần nữa đi tới, chỉ là hình thiên sứ Farl thân thể thậm chí có chút run rẩy, nàng trên màn hình điện thoại khỏi nói cũng biết được đã nhận mẫu thông tin bên kia tổng bộ Thánh Thành giáo vụ liên lạc xuống. Là báo cáo Âu Châu lục địa có về một lần nữa chìm vào màn đen đại dịch.

"Dịch... dịch bệnh một lần nữa bùng phát..." Farl nghiêm trọng sắc mặt nói ra.

Tự nhiên bên tai như có tiếng sét đánh xuống, cả bọn đều tái mặt quay sang nàng nhìn chăm chăm, Triệu Mẫn Duyên không nhịn được nói rằng: "Lại có đại dịch, không phải chấm dứt quá ba tuần rồi sao?"

"Xác thực cùng một loại bệnh sao?" Mục Bạch cũng là bất ngờ nói ra.

"Vốn dĩ nó chưa từng bị triệt tiêu toàn bộ mầm bệnh!" hình thiên sứ Farl đang định trả lời thì Mạc Phàm đi tới bên cạnh họ, tự nhiên cắt lời.

"Còn không hết? Như vậy thật không đúng!?" Mục Bạch khề vuốt cằm đánh giá.

Hần không để mọi người phân vân, nhanh chóng hướng sang Mạc Phàm tăng tăng hỏi:

"Có phải hay không tin tức sai lệch, trái lại ta thật cảm thấy có chút gì nhầm lẫn, theo như vị lão sư uyên bác của Linh Linh khẳng định rằng khuẩn trùng chỉ có thể sống tối đa 15 ngày. Mà thế giới ba tuần qua nhất nhất trắng bệnh, ý vị thế nào lại bùng phát được?"

"Ta không rõ ràng lắm tình huống, nhưng ta có thể nói với các ngươi địa phương chúng ta đang đứng là trọng yếu nhất bên trong mấu chốt. Ngoài ra, ta chỉ đoán được đại khái hung thủ và mơ hồ kế hoạch kép của chúng đi. A, cái kia Linh Linh, nha đầu này không đi với các ngươi?" Mạc Phàm dần dần

thông suốt hơn nói.

Có chút hai mắt hơn hờ ra mặt, Triệu Mãn Duyên nói vui vẻ nói rằng: “Ban đầu vốn dĩ nàng liền thế nào cũng muốn theo chúng ta đến nơi này điều tra, nhưng vẫn là cái lão sư tốt chặn lại tiến hành chuyên sâu nghiên cứu.”

Còn không phải tại suốt thời gian qua hỗ trợ điều chế phương thuốc, cả bọn đều giống như phụ tùng sai khiến cho nàng, lần này thoát được đều là hảo hảo đại sự.

“Người nói giống như là bản thân mình rất vất vả đấy, thật không là vô năng tích sự, liền bệnh dịch thời kỳ, nhưng mọi thứ đều đến phiên người lại y rằng sẽ sai nhân viên của mình đi làm” Farl nhắc nhở.

“Bà cô, ta tặng bọn chúng lương gấp ba, lại rất bảo hộ an toàn, như thế nào không khổ tâm suy nghĩ tiền nong há, người có biết ta ngày đêm phải vận nát óc suy nghĩ giúp Triệu Thị nhân viên ai ai cũng no đủ sao?” Triệu Mãn Duyên mặt dài ra nói.

Nghe cái giọng điệu chói tai này, Farl lập tức không nói thêm gì nữa, nàng còn không muốn tiếp hấn lại nhai.

Mà đồng thời hai cái thánh ảnh giả đi theo nàng ấy, dạo gần đây phi thường chứng kiến tình huống giống vậy không ít lần, dù là cái kia đại hào phú Triệu Mãn Duyên, vẫn là Farl đại nhân, dưới công việc gặp nhau đều chỉ muốn cắn xé người còn lại. Xem riết thành quen, tất cả bọn họ dần dần hình thành một cái ý niệm tất yếu, “không quan tâm!”

Huống hồ xét còn đặc thù hơn nữa, Triệu Thị lãnh tụ quả nhiên sáng khoái, thiện ý lắm, đối với Mục Ninh Tuyết thành chủ, tự nhiên nhiều lần gán ghép cho hai vị này Thánh Thành cảm chú sự rất nhiều hi vọng. Cho dù là tại thời điểm nàng bị băng đông đóng lại đi.

“Mạc Phàm, người vừa nhắc đến trọng yếu mấu chốt sự tình, vậy chính là nông trại hồng sâm này?” Mục Bạch trong mắt tạm thời coi như hai cái kia hình thiên sứ cùng Triệu Mãn Duyên là vô hình, không chút để ý.

Không có đợi mọi người hỏi sâu hơn, Mạc Phàm trước một thoáng kể lại những xác đáng thông tin mình hiện điều tra được, bao quát cái kia Mục Đình Đình và Ngải Giang Đồ, Quan Ngự tình huống. Tất nhiên, hắn đều chọn lọc cần thiết nhất nội dung, cũng không có đem toàn bộ chi tiết ở Côn Lôn hay Bee nhân vật kia nói ra.

Triệu Mãn Duyên đám người đều đồng dạng há hốc mồm ra sững sốt, cái này suốt quãng thời gian, không ngờ còn biến hóa khôn lường đến đến làm người khác có chút khó tiếp thu kịp. Mạc Phàm tin tức này, thật sự là quá trọng yếu rồi!

Trước đó, bọn hắn vẫn định ninh cái dạng này bệnh dịch liền đã kết thúc, nhưng theo như lời lẽ thế kia ảnh hưởng bên trong ký ức người dân địa phương nghe ngóng được, rõ ràng đám Vi Linh Hoàng kia kế hoạch đều muốn to lớn hơn. Một lần đầu đại dịch bùng phát hóa ra dừng lại ở thí nghiệm, cả thế giới từ vong tỷ lệ đã lên đến xấp xỉ triệu người. Tới lần này mới oanh tạc thực sự... liền không biết con số kia còn muốn thiên văn đến nhường nào.

Mà đáng sợ hơn cả... là ba chữ kia tên gọi Vi Linh Hoàng!!!

Côn Lôn yêu quốc, lãnh chúa yêu tộc, nàng vậy mà đã thức tỉnh rồi!

Thế giới chúa tể đứng đầu một trong, nàng cấp bậc nhưng rõ ràng vẫn tồn tại phía trên Lãnh Nguyệt Mâu Yêu Thần!

Loạn lạc, bệnh dịch, liền hết thảy là kế hoạch của nàng tự nhiên sẽ nâng cấp bậc thảm họa lên một tầng thứ cao hơn rất nhiều.

Thánh Thành bên kia ba vị lúc này không khỏi có chút run run trên mặt, tự bọn họ ghi chép, khẳng định được loại thảm họa này, nếu Vi Linh Hoàng ra tay, toàn thế giới đều phải đặt vào tử sắc cảnh giới.

Giai thoại Cửu Vi Linh Hồ âm mưu liền có thể viết thành niên sử ký, đầu óc chính là thứ mạnh mẽ nhất của nàng.

Nàng là yêu linh trí tuệ, bài danh đứng đầu tự nhiên cũng là Vi Linh Hoàng, luận trí tuệ thậm chí còn đáng sợ hơn cả lực lượng bản thân.

Đây là kế hoạch nàng sắp đặt, vậy càng muốn nói đáng sợ hơn rất nhiều a!!

Tâm trạng chùn xuống...

Mạc Phàm nhìn thoáng qua sắc mặt bọn họ, lập tức nhận ra mấy phần hơi thất thần rồi; hắn tự nhiên có một loại cảm giác hối hận khi kẻ nhắc đến Vi Linh Hoàng loại này, rất nhanh liền muốn làm dịu bầu không khí.

“Hai người các người gần đây giờ, không phải đang quá mệt mỏi sao?” Mạc Phàm tăng tăng cao hứng hỏi, hắn chỉ tay vào Mục Bạch và cái kia nữ nhân thiên sinh lệ chất trong trang phục đậm nét thành thị đang đứng sát bên cạnh!”

Mục Bạch giật mình, hai mắt bắt gặp liếc sang bên cạnh làm, rồi lại quay sang nhìn Mạc Phàm, ra vẻ gì đó bộ mặt rất ủy khuất.

“Mạc Phàm, người rất biết tình huống nhà, chúng ta đều đang nôn nóng điều tra sự tình, không khiến người phải động!” Tương Thiếu Như không né tránh con mắt hắn, nàng như cũ vũ mị gương mặt đứng bên Mục Bạch nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Xấu nhất trường hợp

Nhìn một chốc huynh đệ của mình mặt mũi đều hơi sượng đi, Mạc Phàm phớt cười, hần thân nhiên tiến lại khoác lấy vai Mục Bạch, vỗ vỗ: “Ngươi tốt, thật là biết lựa chọn, nàng rất được nha, đặc biệt mị lực với nam nhân!”

Mọi lần đứng cạnh Trương Thiệu Như chỉ bị một Triệu Mãn Duyên quấy phá, Mục Bạch cảm thấy mình trình độ nhẫn nhịn đã đạt rất cao mình đẳng cấp, hôm nay như thế nào lại quên mất vẫn còn thêm một quả đầu óc không bao giờ có ánh sáng chui lọt này nữa, thật khiến người ta khó kiềm chế bạo lực.

Bất quá Mục Bạch chỉ hơi nhú mày, miệng nhăn nhoe nói: “Tháo đi, ta và nàng đơn giản là cái bạn đồng hành đơn thuần đấy!”

“Ây, đó là người chưa từng thấy thân hình...” Mạc Phàm phản ứng tự nhiên, suýt chút nữa liền nói lời không nên nói, may mắn vẫn kịp dừng lại, hồi phục tâm trạng liếc qua Trương Thiệu Như, tăng tăng trừng ra bộ mặt rất dục vọng:

“Trương Thiệu Như, ta mấy phần không nỡ giao ngươi đi, mà ngược lại bản thân hần chỉ coi ngươi như bạn đồng hành, lại tiện thể nhân cơ hội này, trực tiếp đến với ta đi!”

Lời lẽ của Mạc Phàm, đừng nói Mục Bạch hay Trương Thiệu Như lập tức trừng mắt nhìn, cho dù là Triệu Mãn Duyên bên này khóe miệng cũng muốn nhếch lên co giật.

Cạn bã... Đây là hành vi của cạn bã thứ thiệt!

Là cạn bã sư phụ a!

Triệu Mãn Duyên xưa nay có thể coi mình là loại dơ bẩn nhất, liền huynh trưởng hần chị dâu đều muốn bị phanh thây, nhưng đó là trường hợp đặc thù lý do. Trong lòng hần coi trọng nhất không sai chính là huynh đệ vào sinh ra tử, liền biến là giả nhưng kể cả vậy thì thủ đoạn này coi như là hần khẳng định cũng chưa từng nghĩ qua. Hôm nay chứng kiến Mạc Phàm cạn bã tiến hóa, thoải mái nói lời đến, tự nhiên cũng thật cảm thấy mình sắp bị vượt mặt rồi.

“Ngươi không sợ Mục Ninh Tuyết sao?” Trương Thiệu Như cau mày nói.

“Vi nhân sinh, bỏ đi người đẹp như vậy ta cũng thật tiếc...” Mạc Phàm cười cợt nói ra, ánh mắt hần hơi lờ mờ Mục Bạch trên chọc.

Trương Thiệu Như cũng là một người thông minh, nàng làm sao không biết Mạc Phàm thể loại này miệng lưỡi cùng thờ lão bà đối nghịch nhau, nàng đột nhiên nâng tay lên vuốt cằm hần, ánh mắt nhiều tia cười đáp trả, miệng linh hoạt tung hứng: “Ta theo, dù sao ngươi cũng không tệ, ngược lại người ta đều không coi trọng mình!”

“Quào, dạng này cũng có thể!!” Triệu Mãn Duyên lần đầu cảm thấy thực sự mình vừa bỏ lỡ một con mồi quá sức ngon a. Thế gian này vợ bạn dĩ nhiên luôn là một cái khâu vụn để người ta thêm nhỏ dãi, quả thật lần tới phải biết rút kinh nghiệm.

Mục Bạch nội tâm muốn bùng nổ rồi, hần là làn da trắng như thế nào, cho dù là so với nữ nhân thiên hạ, đều không mấy người tông da sáng được hơn hần, liền lúc này đều thấy có mấy phần đỏ lên, thậm chí tím tái, nhanh tay đẩy Mạc Phàm ra, miệng quát: “Cút chỗ khác!”

Hành động này của hần, trên thực tế ai nấy đều là lần đầu chứng kiến, rất tuần tú. Là cái cảm giác khiến cho Trương Thiệu Như nở phồng mũi ra cười không ngớt.

Bị đẩy ra một chốc, Mạc Phàm vẫn là hào hứng trên: “Thừa nhận, ngươi vậy là thừa nhận nha, liền huynh đệ không cần phải giấu!”

Rất đáng ghét, Mục Bạch bị hần dẫn như vậy phải biểu hiện thái độ ra bên ngoài, dĩ nhiên rất muốn đem tên này đánh cho một trận. Nhưng mà nhìn tới nơi, rốt cuộc vẫn là bảo lưu lại quyết định... vẫn là đánh không lại, thờ dài một cái, thôi vậy.

“Tỷ phụ, vừa nãy ngươi còn rất buồn điệu bộ, thoáng chốc đã tâm tình thật tốt”. Tiểu Mei từ đâu tại trên bả vai Mạc Phàm đập một cái, tóc dài thùy diễm màu hạt lê che lấp lỗ khuôn mặt, nàng giống như đang cố ý muốn cười.

Dĩ nhiên là âm thầm quan sát nãy giờ, Mạc Phàm lúc này mới bắt đầu chú ý đến, trong lòng cảm thấy có đôi chút hối hận rồi. Hần tự nhiên phát hiện tiểu Mei nhất định sẽ không có giấu diếm cuộc hội thoại này với Mục Ninh Tuyết, nhất định là tin tức vô cùng xấu.

"Khắc khắc, ta đùa một chút, ta đùa một chút... Được rồi, quay lại, các ngươi nói một chút phán đoán ý kiến cá nhân đi. Trang trại bên trong sẽ không có nguy cơ tồn đọng khuẩn trùng, tin tưởng khá an toàn, nhưng chúng ta vẫn lưu ở đây thống nhất trước mục tiêu rồi tiến vào". Mạc Phàm khụ khụ vài cái rồi biến đổi ánh mắt trở về nghiêm túc.

“Làm sao ngươi biết bên trong nông trại an toàn, đây không phải theo như ngươi nói có khả năng là địa điểm phát sinh đại dịch sao?” Sudan, một trong hai vị thánh ảnh giả đi cùng Farl nói ra.

“Là du khách, khách du lịch trong nước đã có thể thoải mái lại kể từ 2 tuần sau khi thượng tầng phía trên buông bỏ lệnh cấm. Hơn thế nữa, Phụng hoàng cổ trấn, bao quát Hồng Sâm đảo này đã sớm tuyên bố hết dịch ngay sau Phạm Tuyết Sơn rất lâu rồi, Mạc Phàm kể về lời hội thoại của đám Vi Linh Hoàng cũng là cách đây hơn 3 tháng, suy ra không có khả năng lại còn khuẩn trùng len lỏi trong không khí ở đây.” Mục Bạch bình tĩnh phán đoán.

Mạc Phàm hướng về Mục Bạch gật đầu một cái xác nhận, cũng tiếp tục muốn lắng nghe thêm ý kiến.

“Đợt thứ nhất bùng phát từ Tam Dương Thị, tuy nói là kiến tạo nên một trận đại dịch cấp độ, có thể lên tới chục vạn người tử vong suốt hơn 3 tháng, nhưng hai tuần đầu tiên đều không quá không lồ lây lan. Mãi cho đến giai đoạn thứ hai bùng phát sau khi kết thúc giai đoạn trước khoảng 3 tuần, lại chủ yếu lan tràn ở Âu Châu đại lục, tốc độ không nghĩ tới muốn nhảy lên tới cấp số nhân bạo phát, liền là mới khởi động đã hơn chục vạn ca bệnh nhân, đây chính là trọng yếu khác biệt vấn đề!” Trương Thiệu Như tăng tăng nói ra.

“Không sai, bổ sung mà nói, Trung Quốc thậm chí hiện trạng đều chưa có bất kỳ trường hợp nào sau đó, rõ ràng cách thức rất khác biệt quy mô lây địa điểm!” Triệu Mãn Duyên dáng vẻ cẩn thận suy nghĩ.

Phải, chớp nhoáng một con số kinh hoàng như vậy, coi như so sánh với cường hãn cấm chú độc hệ thả xuống đều không khác biệt, thậm chí phần này lây lan đã muốn vượt khỏi chương không định tiêm pháp sư nhân loại mất.

“Thật kỳ lạ, càng nêu ra quan điểm, ta càng cảm thấy rất mâu thuẫn với lý thuyết vòng đời của trường bối.” Farl hơi cảm thấy gì đó rất không hợp lý.

“Trường bối của ngươi?” Mạc Phàm đột nhiên thắc mắc, Farl là hình thiên sứ Thánh Thành, đồng dạng cũng coi như vị bán lãnh tụ trên thực tế chương không nhân loại, nhưng năng đều vai về luận không có coi bất kỳ đại thiên sứ nào là trường bối cả. Hoặc ít nhất, hẳn không biết đây!

“Trường bối nàng là lão sư Trần Khương, cũng là lão sư của Linh Linh!” Trương Thiệu Như nói ra.

Mạc Phàm hơi bất ngờ giây lát, hẳn cũng tùy tiện gật đầu, tất nhiên Trần Khương chuyện tình hẳn cũng đã được nghe từ Mục Ninh Tuyết kể lại, chỉ là không nghĩ tới cùng hình thiên sứ Thánh Thành lại có quan hệ.

Nghiên cứu của Trần Khương có thể coi như một công trình quan trọng, khuẩn trùng đi qua đủ loại nhà khoa học kiểm tra thực hư, xác nhận trên tài liệu chỉ sống được trong phạm vi 15 ngày cao nhất. Ở một khía cạnh nào đó, việc bạo bệnh tái phát sau một thời gian bình lặng hơn 3 tuần, tức 21 ngày, chắc chắn mang ý nghĩa trừ dập kết luận.

“Này, đơn giản một chút suy luận, sao các ngươi không nghĩ Vi Linh Hoàng gì đó có khả năng lần nữa tạo ra mầm bệnh cấy ghép ở Âu Châu, nếu nàng làm được một lần, không lý gì lại không làm lại được lần tiếp theo?” Triệu Mãn Duyên cho rằng.

Thời điểm Triệu Mãn Duyên vừa nói ra ý tưởng này, mọi người đột ngột rơi vào trầm lặng, tự nhiên lại cảm thấy tình huống theo lý luận đó trở nên rất phi thường bé tắc. Nếu quả thật khuẩn trùng tùy ý do Vi Linh Hoàng chương không thì ý vị thế nào?

Rất rõ ràng, không có giải pháp nào cứu chữa, càng là bên trong một cách duy nhất giải quyết, phải tiếp cận được nàng, muốn nói bắt buộc phải không chế lấy nàng.

Đó hoàn toàn là xấu nhất trường hợp không ai dám nghĩ đến!

Muốn không chế Vi Linh Hoàng, chưa nói đến việc loại hình kia siêu cấp trí tuệ yêu linh hay phi thường mạnh mẽ để vương cấp bậc, trước hết cứ việc bước qua xác toàn bộ Côn Lôn đế quốc, mà Côn Lôn đế quốc bên kia yêu ma lực lượng gần như không thể lấy sức nhân loại đụng vào có thể so sánh, bản thân Mạc Phàm thời gian hơn 3 tháng sinh hoạt tại, hẳn ắt hẳn rõ ràng nhất.

Cho dù hung thủ là nàng, hay bắt buộc phải cứu Ngải Giang Đồ ra, nhưng cấp bách nhất hiện tại phải ưu tiên nhất việc cố gắng cứu lấy đợt này thảm họa toàn cầu có nguy cơ diệt vong. Thủ trước sau cũng phải báo, duy cần phải có lâu dài thời gian chuẩn bị, có kế hoạch tỉ mỉ, chắc chắn, có mạnh mẽ nhất lực lượng phòng bị ở các mặt trận khác dự phòng đối với mối nguy đến từ Hải Dương, Nam Cực hay Sahara đại địa

Không ai biết được khi nào mới tới cái ngày đó, thậm chí rất xa lắm, nhưng mạng sống nhân loại trong đại dịch ngược lại chẳng thể chờ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 122: Độc tố - Băng bích hạt chu

Côn Lôn yêu quốc bên kia ngàn vạn lần không thể chính diện đi va chạm vào lúc này, đó là sự thật buộc phải chấp nhận. Nhưng trớ trêu ngộ ngược, nhân loại bờ vực phải làm sao bây giờ? Lại cứ để cho Vi Linh Hoàng tùy ý chương không, hết một lần sẽ tới hai lần, rồi ba lần, bốn lần... liên tục vĩnh hằng vô tận đại dịch, sớm muộn trước sau cũng toàn cảnh diệt vong.

Ngược lại ở phương diện điều chế phương pháp đặc trị, tất nhiên không phải bọn họ không tin vào những trí thức giả nhân loại kia công trình nghiên cứu,

Mạc Phàm tin Linh Linh chứ, thậm chí Farl còn tuyệt đối tin nhiệm trưởng bối mình là Trần Khương hơn. Biết bao nhà khoa học, nhà thực vật, trùng học đang nhào mình bán mạng tìm cách khắc chế lại khuẩn trùng. Chỉ là cho đến tận bây giờ, cảm giác thật giống như họ thiếu một chút gì đó nguyên liệu, thiếu một chút gì đó khả năng có thể đối chọi với chương không của lãnh chúa yêu tộc.

Thật bất lực...

Tám người bọn họ tựa hồ vì cái chấn động này mà im lặng rất lâu, không ai nói gì cả, cũng không muốn nói tiếp, chỉ vờ vờ như vậy đứng đó.

Lướt mắt ngang một vòng có thể thấy từng đoàn từng đoàn du khách đã bắt đầu rục rịch di chuyển ra về. Mùa thu ở cổ trấn đẹp lắm, nhưng cũng khá nóng, tự nhiên biển đảo chắc chắn là sự lựa chọn hàng đầu để giải nhiệt, huống chi còn có một nông trại xanh rươi ở bên trong. Hải một nhánh quả hồng sâm, ép đồ thành nước, bỏ thêm tí đá vào rồi nằm thư giãn ở bờ cát trắng, thưởng thức hải sản tươi ngon, hồng sâm mát lạnh với gió biển lồng lộng thoải mái ai mà không mê đắm chứ?

Thế nhưng, guồng quay như vậy vui vẻ lắm, hạnh phúc lắm, tại sao vẫn để cho lòng một vài người không cách nào yên bình được, không cách hô hấp trọn vẹn được.

“Có thể là chưa chắc như vậy!” Tiểu Mei đột nhiên cắt lời, phá tan bầu không khí trầm ngưng.

Ngọt ngọt kia âm thanh của nàng vừa vang đến, khỏi phải nói thì hình thiên sứ Farl và Mạc Phàm tự nhiên là hai người vui vẻ nhất, lập tức sắc mặt mấy phần đều dịu lại, dù cho không ai chắc chắn được tiểu Mei sẽ phản bác điều gì, nhưng cứ là trước hết cảm thấy thở phào nhẹ nhõm đã, ít nhất là một cái nhỏ nhoi niềm tin.

“Người nói đi!” Farl quang mắt sáng lên, phản ứng tự nhiên nói.

Tiểu Mei âm ừ giọng nói rồi tiếp tục diễn giải: “Kỳ thật, ta có thể nhận biết, mặc dù khuẩn trùng công kích như thế nào ta chưa từng thấy qua, nhưng nếu theo như mô phỏng trên internet công bố, loại này cao cấp khả năng là cả thể sinh mệnh được ủ trồng ở Côn Lôn ngũ mạch bên trong, Kỳ Liên sơn.

Quay ngược về lịch sử hình thành khuẩn trùng, ngày ấy chất độc giữ vai trò chủ đạo, vừa như một chất gây hại vừa như một loại thuốc giải độc. Khuẩn trùng rất nhỏ, nhỏ ở mức độ hiển vi như tế bào tiêu bản, thiết yếu đều có nguồn gốc từ những loại độc tố sinh mệnh từ thời cổ đại. Nhìn chung chúng mạnh mẽ nhất chính là ký sinh để hòa hợp sinh mệnh, bao quát quá trình thái ra độc tố. Độc tố tùy loại liền mang ý nghĩa tích cực như được kháng, hay tiêu cực như bào mòn vật chủ, nhưng chung quy nhất, chúng bắt buộc phải có cơ thể sinh tồn. Nói một cách khác, khuẩn trùng không tự nhiên sinh ra được, chúng cần vật thể, mà nếu như vật thể chết đi, chúng chắc chắn tận diệt. Vì Linh Hoàng cho dù mạnh mẽ cách mấy, nàng vẫn như cũ không có khả năng tự mình làm chất dẫn được, huống chi bản thân Cửu Vĩ Linh Hồ trong truyền thuyết không phải độc được yêu linh”.

“Mục Bạch, người không phải cũng có nuôi một nhóm trùng cóc sao, liền sao ta lại không thấy chúng cần vật thể ký sinh?” Mạc Phàm hơi mâu thuẫn hỏi.

“Không, nàng nói đúng, trùng cóc Hạ Lan bản thân chính là vật chủ, ta tốn rất nhiều thời gian đều không lý giải được cơ chế sinh mệnh của chúng, nhưng nếu như tồn tại giả thuyết khuẩn trùng bên trong đang hút linh hồn lực lượng để sống. Kháng khái mà nói, khuẩn trùng đó tên gọi là sa trùng, sa trùng không thể đem mắt người thường nhìn thấy được, cái người thấy chính là vật chủ mang tên trùng cóc bên ngoài. Sa trùng chính xác là ký sinh bên trong trùng cóc!” Mục Bạch đồng quan điểm với tiểu Mei.

Triệu Mãn Duyên không nhịn được xen vào: “Dừng lại đã, ta cảm giác các người nói các lúc càng khó hiểu rồi, rốt cuộc nếu Vĩ Linh Hoàng cũng không có khả năng tự mình tạo ra hai lần đại dịch, vậy thì làm cách nào có thể tạo ra khuẩn trùng công kích lần nữa, thậm chí có vẻ còn số lượng rất lớn?”

“Tỷ phu, người nói, vị kia tên gọi Chu Trúc trong nhóm ba người bọn họ là Ngải Giang Đồ nhân vật nào đó có quen biết phải không?” Tiểu Mei do dự hỏi lại.

Nàng chú ý Mạc Phàm gật đầu xác nhận rồi mỉm cười đánh giá: “Kỳ Liên sơn mạch chúng ta có dừng đi tới, thực vật sinh thái ở đây vô cùng phát triển lại độc đáo khác biệt, nhất là sở hữu linh khí sinh mệnh hiếm có, nhiều khả năng đều liên quan đến thiên sinh độc phẩm, là được phẩm lực lượng trời ban dẫn đến. Do đó, có thể nói độc tố ở đây cũng là một loại năng lượng, hấp thụ vào sẽ giúp vật chủ tăng cường tu vi, vị kia khỏi lỗi Ngải Giang Đồ rất có khả năng liên quan đến sinh mệnh vật chủ dù ta không biết cách nào nàng có thể chứa khuẩn trùng độc trong người!”

Suy nghĩ đến tiểu Mei nói một thoáng, Mạc Phàm đột nhiên nhớ ra gì đó vội nói: “Ta nhớ rồi, Vĩ Linh Hoàng trong vai Phi Tuyết thân phận có vô tình nói rằng vị kia là Bích Chu tỷ gì đó!”

Bích Chu?

Côn Lôn đế quốc, Kỳ Liên Sơn!?

Thân phận có thể đi chung vai vế với Cửu Vĩ Linh Hồ...

“Băng Bích Hạt Chu vương!!! Nàng nhất định là cái Băng Bích Hạt Chu đế vương cấp bậc, lực lượng e rằng không có thua Vĩ Linh Hoàng quá nhiều. Lưỡng độc yêu linh, tự thân chính là một trong những cực độc cực chí trên thế giới này rồi. Thánh Thành ghi chép, hạt chu vương có thể sinh sản lứa ngàn năm một kỳ nhưng sau quá trình liên tiêu thụ luôn giống nòi của mình để cường hóa!” Farl nói ra, nàng bắt đầu có chút chấn động rồi, lúc này mới cảm thấy quyết định của Saga muốn nàng tới Phàm Tuyết Sơn là đúng đắn cỡ nào.

“Lưỡng thuộc tính hạt chu song hành, không có gì lạ nếu nàng thay vì tiêu thụ con cái mình, sản xuất ra một lượng có hạn khuẩn trùng độc. Nhưng nếu sản xuất cũng không thể liên tiếp như vậy hai lứa chứ!” Vị kia Sudan, thánh ảnh giả nói.

“Rất ý tứ, tạm thời xác định Bàng bích hạt chu vương qua quá trình sinh sản, bằng cách nào đó thải ra khuẩn trùng đi, coi như có hai cái nhan đề, một là nguồn gốc, hai là cách thức. Nguồn gốc đã giải quyết xong, bây giờ chúng ta cũng đừng tốn thời gian quá nhiều bàn luận nó, tiếp tục đi vào bên trong nông trại xem sao, biết đâu sẽ dần dần hiểu hơn về cách thức”. Mục Bạch bắt đầu thái độ cũng chuyển sang trầm tư hơn, tay vuốt vuốt cằm.

Đúng vậy, nguyên lai ở cách thức, khuẩn trùng có vấn đề lớn, nhưng cách thức để nhân rộng quy mô lần thứ hai bùng phát còn đáng kể hơn rất nhiều. Có thể là, này không biết Vĩ Linh Hoàng cùng Bàng Bích Hạt Chu vì sao lại có khả năng một hơi thờ bùng phát đại dịch lên hơn hai vạn người ở Hy Lạp. Mà thống kê báo chí rõ ràng chỉ đề cập đại khái một quốc gia, mang ý nghĩa cụ thể toàn bộ Âu Châu ước lượng không dưới 10 vạn đi.

Cả bọn sau đó cũng không nói gì thêm, nhanh chóng tán thành lời đề nghị của Mục Bạch mà tiến vào sâu bên trong đảo.

Diện tích đảo hồng sâm không lớn so với mặt bằng nơi khác, chỉ khoảng chừng chưa tới 1000 hecta, trên thực tế nông trại trồng trọt còn còn bé hơn rất nhiều.

Bên ngoài là một cái cổng gỗ mun được thiết kế khá đơn giản, nối liền với hàng rào màu nâu sẫm có chi chít dây mướp leo quấn vòng quanh. Trên cổng nổi bật mấy chữ khắc dưa tiếng hán cổ, đại loại có thể đoán là “vườn sâm la” cũng không sai lệch.

Là một ốc đảo xanh mát tách biệt hoàn toàn với sự ồn ào bên ngoài, vườn Sâm La bên trong đặc biệt nổi bật sắc xanh đỏ hòa quyện rất đẹp mắt. Vườn được quy hoạch thành vô số mảnh ruộng thửa, mỗi mảnh kéo dài cắm dầm rễ sâm leo xuống tận mạch nước ngầm, thân lá xanh, hoa trở đỏ nhạt, trái hồng sâm lại đỏ rực như hòa tinh một màu, thật giống như khiến cho du khách đến đây tận tình sự thỏa mãn cái gì gọi là thiên nhiên mê hoặc.

Mạc Phàm đang đi bên cạnh tiểu Mei, hần nghĩ ngợi gì đó rồi vịn vai nàng lại, ghé sát mặt hỏi nhỏ: “Mei mei, người thân sinh bạch tâm linh tính, đi theo Lucifer sống ở Luyện ngục - hắc ám vị diện nhiều năm như vậy, cho nên mới nói kiến thức về độc hệ khuẩn trùng cao minh như thế là học từ hần?”

“Không hần đi, Lucifer miễn cưỡng có thể coi như cường giả độc ma pháp, nhưng ta kiến thức về phương dạng này không đến từ hần!” Tiểu Mei xúm xín cười.

Nghe được lời của nàng, Mạc Phàm cũng không buồn hỏi nữa, hần trên thực tế đúng là có chút chẳng thể nào ngừng liên tưởng đến gã Lucifer kia được. Đồng ý rằng mọi thứ kết quả đều phi thường rõ ràng ai mới là hung thủ, nhưng phi thường rõ ràng lại càng giống như được sắp đặt vậy.

Con người ai nấy đều có một đặc tính chấp niệm riêng cho mình, quả thật ở mặt này, Mạc Phàm sau trận đại chiến ở Thánh Thành càng trở nên có sự nghi ngờ phản xạ hơn, hần rất thường có một loại chủ động đề phòng với Lucifer, nhất là sau khi quen biết Âu Châu nhân vật tên Bee kia.

Thực sự chuyện này đều không liên quan đến hần, lại thật tốt a!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Mảnh khoe

Tiến sâu vào vườn sâm lâm, ánh mắt quét ngang có thể thấy thực vật ở đây sinh trưởng vô cùng mạnh mẽ, cành lá quán quýt, um tùm, cây cối cũng đang chậm chậm trở nên trắng kien khác biệt hơn so với phía ngoài.

Đặt chân lên liền có cảm giác mặt đất nuôi trồng tương đối ẩm và lạnh, khá giống bùn hữu cơ, rễ cắm bên dưới từng nhánh từng nhánh đâm chồi lên dây leo như rắn độc trong bụi cỏ dò ra thân thể.

“Tiếp theo chúng ta làm gì đây?” Tương Thiệu Như hỏi, cả đám hiện tại đã đi nước vài trăm mét vào mảnh ruộng quả.

Đây là khu canh tác tự động, không có nhân viên túc trực hay người dân lao động xung quanh, liền mở cổng tự do cho mọi du khách đi vào thưởng thức, tham quan, tất nhiên họ phải mua vé bên ngoài, còn có tuân thủ những quy tắc riêng, nếu cố tình hái trộm hành vi hoặc làm ảnh hưởng lượng nông sản bên trong, nhất nhất đều không có khả năng thoát khỏi. Thỉnh thoảng ở phía nhà cao cao trên đồi quan sát cũng sẽ cử vài thực vật hệ pháp sư xuống điều tiết lại dinh dưỡng cho toàn bộ nông sản hồng sâm.

“Chờ một chút, ta kiểm tra xem một vòng, thực hư hay không nơi này xác định có khuẩn trùng nguồn gốc!” Triệu Mãn Duyên khăn trương lấy ra thiết bị mất kính ma cụ, sản phẩm của Trần Khương lão sư dùng để xác định khuẩn trùng.

Hần nhưng làm tới hành động này, quả thật trong lòng đang còn cào cào như có trăm ngàn ong kiến đốt. Đơn giản vì toàn bộ mảnh ruộng ở nông trại đều là mặt hàng sản xuất trọng điểm của Triệu Thị suốt nhiều năm nay, thậm chí bất động sản hết thảy từ mặt Đông đến mặt Tây đảo hồng sâm đồng dạng được ký chủ sở hữu dưới tên Triệu Hữu Càn trong quá khứ, chiếm rất lớn doanh thu tại sân chơi quốc nội. Cứ việc giả sử đại dịch bắt nguồn từ địa phương này, ắt hẳn Triệu Mãn Duyên liền nghĩ cũng không dám nghĩ đến

“Không được đâu!” Mục Bạch giơ tay ra cản lại, hai mắt nhìn sâu vào giữa thửa ruộng hồi lâu rồi nhận nhậ nói tiếp: “Về nguyên tắc, Trần Khương lão sư sử dụng nhiệt lý để làm thước đo bất chính xác sự tồn tại của khuẩn trùng vì tuyến nhiệt nó hấp thụ được trên cơ thể người. Người xem thử một

thoáng địa phương dưới chân, toàn bộ đều là đầm lầy, lại rất lạnh nước, làm sao có thể sử dụng được!”

“Kháo, cách này cũng không được vậy giờ chúng ta nên bắt đầu từ đâu?” Triệu Mãn Duyên phì cười thất vọng, hơi nhăn nhó nói.

Đáng tiếc xung quanh chỉ có thực vật, thực vật có thể thu lấy đến sinh mệnh lực lượng quá thiếu, nếu là có một ít yêu thú, động vật mà nói, khuẩn trùng có thể tại trong thời gian cực ngắn bổ khuyết bản thân mà dễ dàng hiện ra dưới quang ảnh của ma cụ thiết bị mà Trần Khương phát minh.

“Dừng lại, Mạc Phàm, hắn đâu rồi?” Hình thiên sư Farl đột nhiên tinh ý phát hiện điều không đúng.

Thoáng ít phút trên đường đi vào, cả bọn đều khá bận tâm suy nghĩ nhiều luồng tình huống, không có thời gian để ý người khác, vì vậy Mạc Phàm từ lúc nào rồi đi khỏi tầm mắt đều không hay biết gì. Thời điểm mọi người vừa nhận ra một màn này, ai nấy dĩ nhiên ánh mắt bỗng tập trung hết lên người tiểu Mei.

“A, ta cũng không thấy, mới chớp mắt cái đã biến mất rồi!” Tiểu Mei thấp giọng trả lời.

Quả thật chính nàng liền sau khi nghe Farl nói xong thì bản thân vẫn đang rất bất ngờ, mới đây thôi còn cùng Mạc Phàm trò chuyện, quay đi quay lại thì chẳng thấy đâu, thậm chí hô hấp còn diễn ra một cách rất ổn định, đều đặn, giống như hư không tồn tại vậy.

“Soạt soạt ~”

Nàng vừa mới dứt lời, đột nhiên đầu đó giữa thừa ruộng, vị trí tầm mắt có chút mờ mờ quỳnh quỳnh, lập tức chưa tới nửa giây, soạt soạt lên một cái nhỏ hẹp đốm sáng chói mắt, hơn nữa đều là hiện ra hào quang màu bạc.

“Phốc!”

Mạc Phàm từ trong bước ra, lần nữa trở lại trước mắt mọi người. Thời gian hắn rời đi cũng không phải rất dài, nhưng mọi người ắt hẳn cảm thấy mấy phần tâm trạng nhẹ nhõm hơn nhiều. Xác thật tự nhiên nếu hắn cứ vậy mà biến mất, liền so sánh tu vi ra mà nói, rất dễ để những người còn lại được một trận không rét mà run.

“Người vừa đi đâu?” Mục Bạch đi lên phía trước, một bộ kiểm tra đáng vẻ.

“Phía trên kia!” Mạc Phàm chỉ tay vào tháp quan sát ở hướng Bắc mạn đảo.

Nhận thấy mọi người ánh mắt mơ hồ chưa hiểu kịp, hắn hít vào một hơi thật sâu, rồi cười cợt nói tiếp nói rằng: “Ta điều tra một thoáng nhân viên đài quan sát một ít thông tin, tình huống thông thường mà nói, kể từ khi đại dịch xảy ra đến giờ, họ là những người không bị ảnh hưởng công việc vì khoảng cách vị trí, có thể hi vọng tìm đến nhiều thông tích đất giá. Nhưng đáng tiếc, thời điểm đám Vĩ Linh Hoàng tới, tất cả đều không quá theo dõi quá trình bên trong, không định vị được chúng đã làm gì!”

“Người làm sao lại nhanh như vậy đã điều tra xong?” Farl hai mắt tròn to đầy ngạc nhiên nhìn Mạc Phàm.

Mọi người sắc mặt mấy phần không tin, như cũ vẫn là ánh mắt ngờ vực khó hiểu Mạc Phàm, hắn làm sao chỉ chưa đầy mấy phút biến đi đã có thể điều tra được? Đây chắc chắn không phải là sĩ diện nói bằng quơ chứ?

“Ta bẻ tay chúng, dùng bạo lực nhất hành vi đe dọa!” Mạc Phàm ngược lại cũng cảm ứng được thái độ, hắn chỉ đành cười trừ đáp.

Thử nghĩ nghĩ, tất nhiên bản thân cũng không có đi nói thật hoàn toàn, ít nhất đều không kể qua quá trình lấy cấp thông tin dựa vào khả năng đọc được ký ức người khác, cái này lực lượng của Apase thật sự quá dồi dào hữu ích đi. Nếu như duy nhất có đám Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, chính mình sẽ không ngại khoe khoang một chút, nhưng đáng tiếc, ở đây còn có hình thiên sư Farl và hai thánh ảnh đại biểu. Nói đồng đội hay không thật chưa biết trước lường trước được.

Không khí nhóm bọn họ lần nữa rơi vào trầm tư, đồng dạng đã đến tận Đảo Hồng Sâm để tìm kiếm manh mối, nhưng có vẻ mọi thứ không thuận lợi lắm.

“Ta kháo, đến cũng đến rồi, nhưng cuối cùng lại bế tắc không tìm được bất kỳ đầu mối nào, các người đừng buồn chán như vậy, mau suy nghĩ thêm ý kiến đi!” Trương Thiếu Như không nhịn được nói ra.

“Thực ra mà nói, nguyên tắc cơ bản của khuẩn trùng sinh trưởng, là cần một thực thể động vật sống có nhiệt lượng. Mạc Phàm, ta không biết người tìm được thông tin gì liên quan đến đảo nông trại này, nhưng nó rất không thể làm môi trường dung môi để phát tán được. Rất xin lỗi phải nói rằng chúng ta đang tốn thời gian vô ích!” Mục Bạch cúi người xuống, lấy tay sờ sờ mấy củ hồng sâm trên mặt ruộng.”

Ngay khi hắn dứt lời, Mạc Phàm hai mắt bỗng lóe lên chút hi vọng gì đó, đột nhiên quay sang Mục Bạch nói: “Khoan đã, người vừa cái khuẩn trùng sinh trưởng sống cần gì cơ?”

“Cơ thể động vật mang nhiệt lượng”. Mục Bạch theo bản năng trả lời lại.

Đúng rồi, là nhiệt lượng a!!

Nhiệt lượng chính là mấu chốt vấn đề, tại sao ta không nghĩ ra sớm hơn!!

Tại trong thùy não, Mạc Phàm hoàn toàn hợp thức hóa được nhiều luồng manh mối lại với nhau, miệng không giấu được nụ cười vĩnh.

“Người làm sao nét mặt rất giống nghĩ ra điều gì?” Trương Thiệu Như liền nói. Nàng dĩ nhiên nhận ra cái dáng vẻ này, trong quá khứ, chính mỗi lần hân như vậy nở nụ cười, liền thật giống như sẽ có cảm giác tội nghiệp cho một ai đó.

“Nhiều lúc ta cảm thấy, nếu mình không phải bận tâm làm một pháp sư toàn năng trừ gian diệt bạo, cứu độ cho thế giới này, rất có thể sẽ mở một văn phòng thám tử thợ săn, liền vài năm đều có thể vang danh thiên hạ không kém a!” Mạc Phàm biểu hiện có phần đắc ý khoa trương lên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Đẳng toàn trí Mạc Phàm

Hai vị thánh ảnh giả đằng kia từ Quang Minh điện tới nghe xong lập tức suýt nữa muốn đánh hấn một trận, lại còn có thể loại tự cao tự đại trước mặt sát giả thiên sứ. Đáng tiếc, có vẻ hình án đại nhân đối với chúng có giao tình, liền vậy mà nể nang mấy phần.

“Là có liên quan đến nhiệt lượng sao?” Mục Bạch là người đầu tiên tinh ý nhận ra thái độ Mạc Phàm, hỏi lại.

“Đúng vậy, người nói khuẩn trùng chỉ có thể sống trong môi trường cơ thể động vật có nhiệt lượng, đó là điều kiện lý tưởng, phát triển trong phạm vi 15 ngày rồi chết. Nếu ta đặt một giả thuyết, nhốt chúng sống trong điều kiện không thể phát triển, ví như môi trường khiến chúng bị đông cứng lại hoàn toàn, không trực tiếp tử vong, cũng không thể phát triển thì sao?” Mạc Phàm vừa nói vừa bức tới một quả hồng sâm trên tay, gõ cốc cốc, có thể thấy từ trên quả hồng sâm tỏa ra rất nhiều tầng khói lạnh.

“Ninh Bàn Thập... Mục Ninh Tuyết đóng băng được khuẩn trùng, chính là cái luận điểm này!” Farl bật ra ánh mắt mấy phần ngạc nhiên nhìn Mạc Phàm.

“Quả hồng sâm của Triệu Thị chúng ta rất đặc biệt, để bảo đảm nguyên vẹn tính dinh dưỡng cao nhất hỗ trợ cho các pháp sư, trong công tác gieo mầm đều đặt một giàn khoan đông lạnh, rất lạnh bên dưới rồi, liền nói đóng băng khuẩn trùng không phải là quá miễn cưỡng!” Triệu Mãn Duyên lúc này mới sùng sốt nói ra.

Mạc Phàm cười cười, thấy quả hồng sâm xuống đất rồi tiếp tục diễn đạt: “Hồng sâm nuôi trồng ở môi trường khá lạnh, bên trong quả chắc chắn đã kết đặc lại, bao quát cả khuẩn trùng, đây chính là phương thức giữ sống cho khuẩn trùng trong suốt thời gian dài, cho đến khi có ai đó rã đông, đem hồng sâm nấu lên!”

Này là một cái không tương nhiệt độ, đúng là không ai nghĩ tới được, có tới lớn nhỏ cỡ nắm tay, toàn thân màu hồng nhạt, sờ sờ, tản ra nhàn nhạt khí lạnh, dù cho chẳng qua là như thường cảm thụ, đều không cảm giác được ít nguy hại nào, chẳng thể ngờ được khuẩn trùng lại sống trong môi trường như vậy. Thấy thế nào, đều không giống như là có vấn đề bộ dáng.

Nhưng mà không có vấn đề, chính là trọng yếu nhất vấn đề!

Nếu không phải khó khăn như vậy, bao nhiêu người không thể giải ra, không phải cái kia tiểu quỷ Linh Linh đó thông minh hiểu biết cỡ nào còn không có khả năng phán đoán ra, liền giống như nói Mạc Phàm ta hôm nay đã trí tuệ vượt trên nhân loại, vượt trên Vĩ Linh Hoàng truyền thuyết, rất có tư cách trở thành một đẳng thể toàn trí a!

“Cái kia, vậy lần thứ hai phát tán đại dịch với lần thứ nhất không giống nhau sao, tại sao không làm như thế từ đầu? Còn có khuẩn trùng dù sao cũng chỉ có một con, làm cách nào có thể bao gồm trong toàn bộ quả hồng sâm?” Trương Thiệu Như còn một xúu thắc mắc.

“Các người không hiểu được đâu... Đây thật sự đây là một nước đi rất thông minh của Vĩ Linh Hoàng, ta cảm thấy có chút sồn da, liền không hổ danh yêu linh trí tuệ!” Mạc Phàm một mặt tán thưởng giả tạo nói.

Nhìn cái điệu bộ đắc ý của hân phô bày, trừ lấy Triệu Mãn Duyên đang sầu não và Tiểu Mei ra, không ai là không cảm thấy ghét, một bộ dạng cực kỳ khiến người ta không vừa mắt đấy, nếu có ai đó cường đại hơn, tin rằng đã đè xuống đánh cho một trận.

“Ài... đáng tiếc, đáng tiếc, như vậy dù có tí thách thức nhưng vẫn không qua mắt được Mạc Phàm ta!” Mạc Phàm lắc đầu cười cười nói rằng.

“Mẹ trứng a! Người rớt cuộc có nói nhanh không hả, Triệu Thị gia tài của ta đang đứng trước nguy cơ đổ sông đổ biển đền tội kia kia, còn ở đây đắc ý!” Triệu Mãn Duyên tối sầm mặt mũi quát, gương mặt hân gần như sắp khóc tới nơi rồi.

Cái này dù cho Triệu Thị là cỡ nào giàu, nhưng trước mạng sống hàng triệu, thậm chí hàng tỷ người, rất có khả năng một đêm tỉnh dậy tán gia bại sản đấy!!

“Suýt, đừng vội, đừng mẹ trứng này nọ, các người còn phải cảm ơn mẹ ta đấy, là lão nương sinh ra đẳng trí tuệ như ta mới có khả năng cứu độ tai kiếp a. Chờ một chút nữa sẽ rõ ràng, sự thật luôn chỉ có một có một mà thôi!” Mạc Phàm cười cười nói ra, hân đồng thời ra dấu khuyên mọi người bình tĩnh.

Nhưng mà, bình tĩnh thế quái nào được!?

Giờ phút nào không nói, liền manh mối mạng sống hàng triệu người a! Hai tên thánh ảnh giả đều tức đến sắp điên rồi, nhưng một mặt vẫn luôn bị Farl liếc mắt nhìn trệ lại. Bọn họ không biết, không có nghĩa là nàng không rõ.

Tuyệt đối phải nhìn! Cái kẻ điên phía trước... không trêu vào được! Thánh Thành thiên sứ trưởng hấn giết xuống hai người, đánh như từ một người, lão sư của một người, đến Michael còn không là hấn đối thủ. Đánh cái gì nữa đây, nhất định là chó dữ, chó có mang vũ trang!

“Soạt soạt soạt ~~~~”

“Xong rồi! Các người xem!” Mạc Phàm vàng mắt bên tòa ra mấy khối hình tinh từ chuyển động, đột nhiên phía bên dưới sâu ở lòng đất không ngừng sột soạt chuyển động,бет lên từng khối từng khối rề, tung tóe cả đất nổi dài mấy trăm mét với nhau.

Đặc biệt là, các nhánh rễ đều được liên kết với nhau thông qua một cầu bong bóng màu xanh đường kính chưa đầy 3 vòng tay người trưởng thành ôm. Bên ngoài hàn nhiệt âm độ, truyền ý niệm vào bên trong, rất nhanh bất kỳ pháp sư nào ở đây cũng có thể nhìn ra luồng hô hấp một cái mô phỏng môi trường nhiệt lượng.

Mà nói, cầu bong bóng màu xanh mang hàn nhiệt âm độ bao ở bên dưới lòng đất có ý nghĩa gì? Chính không phải là dung môi tắm cho khuẩn trùng đó sao?

“Dung ao sinh trưởng khuẩn trùng?”

Đúng vậy, khuẩn trùng chân chính chúng ta biết đến đều là một lứa sinh sản một con duy nhất do Băng Bích Hạt Chu tạo ra, liền là nhất phẩm ngàn năm độc tổ. Nếu như nói có vấn đề, đó phải là chỉ nên tồn tại một củ hồng sâm chứa độc. Có thể là, vì cái gì vấn đề này, không có bất kỳ ai có thể nghĩ đến.

Vĩ Linh Hoàng đã đem một cái dung ao tái tạo lại môi trường lý tưởng, dung ao bên trong không ngừng gieo trồng ra mầm bệnh như cách con người lây lan với nhau. Trước kỳ hạn 15 ngày chết, liền thái ra một dây dẫn đi vào rễ quả hồng sâm, rễ quả hồng sâm trong môi trường nuôi trồng được kết tinh đông đặc lại, tất nhiên sẽ đông luôn cả khuẩn trùng. Đây chính là đặc tính mà cơ thể động vật sống không thể làm được, tuyệt đại đa số thực vật củ quả cũng không làm được.

“Càng lý tưởng chính là, hồng sâm Triệu Thị vô cùng phổ biến, là một sản phẩm tiêu biểu được rất nhiều thế gia, thế lực trên khắp thế giới, đặc biệt ở Âu Châu và Mỹ sản mua”. Mạc Phàm nói ra.

Hắn cũng không phải là không biết cái này vấn đề, Triệu Mãn Duyên đứng là chuyện kinh doanh gia tộc vẫn thường hay kể cho Mạc Phàm nghe, hắn ít nhiều vẫn rất nhớ.

Nguyên lai Mạc Phàm nãy giờ không nói thẳng vấn đề với mọi người là vì hắn cần một chút thời gian chứng minh lý luận của mình, là trực tiếp đem không gian chỉ nhân quan sát lên hắc ám vật chất mà hắn thả sâu hàng trăm mét xuống lòng đất tìm kiếm cái này dung ao. Quá trình coi như có thể nhuận nhuyễn hoàn thành nhất thiết phải tập trung cao độ đi.

“Khốn nạn, bọn khốn nạn!” Triệu Mãn Duyên hai mắt nổi lên vành đỏ oán hận.

“Nếu bắt nguồn bệnh tật từ đây, vì sao lần thứ nhất bùng phát lại chỉ xuất phát từ một bệnh nhân lây nhiễm?” Thánh ảnh Sudan hỏi.

“Không, chúng ám lại, trước đem một mẫu trùng lên người khác để lây bệnh. Chính vì trong quốc nội có đại dịch bùng phát, các mặt hàng khai thác sau đó như hồng sâm liền ngay lập tức bị phong bế vào kho, không được đưa qua hải cảng. Vì lẽ đó, mãi đến khi giao thương hoạt động lại thời gian gần đây, kho hàng liền bùng nổ ra nước ngoài. Hồng Sâm Triệu Thị vốn dĩ không bán trong nước! Phụng Hoàng cô trấn có sản phẩm đều là do mô hình Triệu Thị câu thông xuất ngoại trước rồi cho các tiểu thương gia từ thế tộc nhỏ nhỏ Hoa Hạ mua lại hàng kém chất lượng, còn phải trả thêm thuế chi phí cho Triệu Thị. Đó là nguyên nhân đợt bùng phát thứ hai không xảy ra ở quốc nội!” Mạc Phàm diễn giải rất rõ ràng.

Không ngoa khi nói rằng, mô hình cáo già của Triệu Thị góp phần không nhỏ đến việc cứu rỗi Trung Quốc khỏi cuộc bùng phát thứ hai này.

“Tại sao chúng lại phải lây bệnh nhân đầu tiên, mà không phát qua hồng sâm ngay từ đầu?” Trương Thiếu Như khó khăn nói ra, nàng vẫn còn choáng ngợp trước tầm mắt mình khi chứng kiến lấy dung ao.

“Công kích vào tinh thần nhân loại...” Mục Bạch trầm ngâm nói rằng, hắn lúc này đã hiểu rõ.

“Tinh thần nhân loại?” Farl không nhìn được hỏi lại.

“Lần đầu tiên, Vĩ Linh Hoàng chỉ tùy tiện lấy ra một mầm khuẩn trùng từ dung ao, ném cho một người dân bất kỳ lây nhiễm. Liền trong vòng ba tháng, nhân loại đã gần như bế tắc hoàn toàn, phải dùng lại thủ thuật cách ly tự diệt đi người nhiễm... và với thương vong hàng triệu người, chúng ta tự cho mình đã chiến thắng. Ta hỏi các người, hiện tại Vĩ Linh Hoàng phát động công kích lần thứ hai, có quy mô hàng trăm, hàng ngàn người ăn hồng sâm độc tổ cùng một lúc, liền khả năng lây nhiễm sẽ như thế nào? Liền lúc đó nhân loại sẽ tuyệt đối rơi vào thảm vực tuyệt vọng ra sao? Còn có các tổ chức lớn, bao quát Thánh Thành, Thần Miếu Parthenon sẽ đối diện nguy cơ bị nhân loại quay lưng!” Mạc Phàm không do dự nói ra.

Đột nhiên hắn có chút toàn thân nổi gai ốc, là nhớ đến một cái câu nói của Vĩ Linh Hoàng trong ký ức của người dân địa phương nghe ngóng được

“Một viên phấn nổ ra, dù cho thế nào lây lan, đều chỉ có phạm vi cảnh cáo, nhưng giả sử viên phấn này là mặt hàng đại trà xuất khẩu, như thế đồng nghĩa

hạng vạn đơn vị thuốc nổ chậm sẽ rải rác...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Kẻ theo dấu?!

Tuần tự sự việc, trước hết đem thử nghiệm trước một mẫu khuẩn trùng lên dân chúng phát tán, đợi chờ thế giới toàn lực đối phó xong xuôi, lắng xuống thời gian chuẩn xác nhất, vừa vận phá bỏ mọi quan điểm lý thuyết trước đó của tri thức nhân loại về khuẩn trùng. Cuối cùng, đem nguồn chân chính hàng hóa nhiễm độc tổ tung ra thị trường.

Đây không thể tính là qua loa được nữa rồi, mà tận đáy vô cùng thâm hiểm kế hoạch. Theo như Mục Bạch và Mạc Phàm tính toán, lần thứ hai này phát động còn đặc biệt khiến cho tuyệt đại các quốc gia, tổ chức bị lâm vào thế bất ngờ, những tướng đại dịch đã kết thúc, chủ quan đi và lập tức không trở tay kịp. Đáng sợ nhất chính là, vì cách thức lần này đổi sang con đường được phẩm hàng hóa, nên mức độ khó khăn truy lùng và vây quét còn tăng lên rất cao.

Hiển nhiên tất cả đều sơ bộ tổng quát, cũng chỉ mới kết luận được cách thức, lý do Vì Linh Hoàng bày ra quy mô phức tạp như vậy để công kích. Dạng này ắt hẳn không giống tình huống thợ săn tiền thưởng, truy tìm, điều tra hung thủ rồi vây bắt nhận công lộc.

Trên thực tế, ai ai cũng rõ ràng thủ phạm là kẻ nào rồi, thậm chí Mạc Phàm tin rằng cái kia lãnh chúa yêu tộc gây án xong cũng chẳng phải sợ hãi gì mà đi trốn tránh không nhận tội, ngược lại rất có thể nàng đang ngồi ở đầu đó ăn bánh, thư giãn, chờ đợi có người đem hết lý luận, bằng chứng tới buộc tội mình, lúc đó bản thân tự nhiên sẽ đáp trả bằng một nụ cười dè dặt đầy ngạo mạn, đại loại “Ừm, ta làm đấy, thì sao nào?”

Đó chính là quyền năng của kẻ mạnh mới dám nói! Của kẻ cường giả về thực lực lẫn trí tuệ trên đỉnh tiêm vị diện này!

Vì vậy, quan trọng nhất, hai chữ “bình tĩnh”, chính là hướng về các cấp thượng tầng trên kia đưa ra chiến thuật phòng chống kịp thời. Đây mới là giải pháp!

Bất quá, may mắn là, có đầu mối, ít nhất có thể thử chút vận may, gửi dung môi nguyên bản này cho đám Linh Linh, Trần Khương, hoặc cả vị giáo sư bên kia Tự Do Thần Điện nghiên cứu một thoáng. Biết đâu còn tìm được phương pháp chữa trị. Tất nhiên, đó cũng chỉ là trường hợp lý tưởng nhất, cầu may!

“Chúng ta dọn dẹp rồi nhanh đi thôi!” Triệu Mãn Duyên ngữ khí lộ ra mấy phần chột dạ cùng lạnh lùng chưa bao giờ có, hẳn không cách nào nhận được kẻ dám đem tài sản Triệu Thị ra trở thành lưỡi dao sát, làm một cái trò tiêu khiển giết người hàng loạt chỉ cho vui được.

Mục Bạch cùng Mạc Phàm đồng dạng hiểu rõ tâm trạng Triệu Mãn Duyên, nhưng bọn hắn cũng không thể nói gì hết, chỉ lẳng lặng siết chặt lấy bàn tay mình.

“Được!” Tương Thiếu Như mãi mới duy trì được hô hấp thông thường trở lại, nhàn nhạt nói ra.

“Đúng, ta có cảm giác ở đây càng lâu, càng giống như dây bức động rừng cho Vì Linh Hoàng!” Farl sắc mặt hơi hơi xanh xao nói rằng.

Lúc phát sinh thảm họa, Thánh Thành còn hoàn toàn không có phát hiện, mãi đến tận sau khi nàng gia nhập đội ngũ này thì mới hiểu rõ, mới ý thức tới một cái hành vi lỗ mãng của mình lúc trước gây thành sai lầm lớn. Trên thế giới này, không phải việc gì cũng có thể nằm trong phạm vi chương khống của thiên sứ được, mà những con người này, họ càng giống thế hệ có thể gửi gắm được di sản văn minh nhân loại.

“Tê tê tê tê ~~~~”

Đúng lúc đang phui phui mấy hạt bụi rơi vãi trên mảnh áo quần, đột nhiên giống như có một cơn gió lạnh từ đầu thổi vào sống lưng sau gáy, Mạc Phàm cảm giác được từng cơn từng cơn tê lan truyền xuống, là dấu hiệu, nhưng không phải dấu hiệu nguy hiểm cảnh báo, mà càng tựa hồ loại tín hiệu quen thuộc.

“Hắc ám dấu ấn?”

Hắc ám dấu ấn mang năng lực lưu lại truy vết, chỉ có hắc ám pháp sư chính mình mới có thể phân biệt khí tức hắc ám, sở hữu tính thực dụng phi thường cao, nhưng bất quá đều chỉ tồn tại vài ngày ngắn ngủi. Mạc Phàm nhưng tình huống ngược lại, hẳn hiện tại không khác gì một lượng trường câu thông, mang lực lượng khủng bố hắc ám vật chất tồn tại, tất yếu dấu ấn sẽ không bao giờ tàn đi.

Mà trên căn bản khả năng truy kích của hắn có thêm một cái tâm nhãn dấu ấn, liền tùy tiện tăng cường định vị rất nhiều lần, chính mình muốn tìm mục tiêu liền sẽ không dễ dàng biến mất, cho dù có là cường giả quang hệ pháp sư đi chăng nữa cũng chẳng phải dễ dàng gì nhận biết được, càng không đến mấy vị miễn cưỡng có khả năng nhược hóa vật chất cường đại của mình.

Mạc Phàm nhắm hai mắt lại, toàn bộ thế giới hóa thành màu xám đen, hắn điều chỉnh liên tục truyền niệm thức vào bên dưới lòng đất, đào bới lên, xa xôi

tìm kiếm

Bất tín hiệu, nằm ở rất gần với dung môi cũ mà Vĩ Linh Hoàng đặt tại, Mạc Phàm mở hai mắt ra, bàng bạc luồng sáng lóe lên trên tay hắn, bỗng chốc sớm xuất hiện một nhỏ bé vật thể có hình chữ nhật, đẹp, kích thước tương đối gọn gàng.

Những người khác chứng kiến một màn lạ mắt này đều không khỏi thắc mắc, Mạc Bạch chủ động tiến lại gần hỏi: “Người vừa thu hoạch được thêm thứ gì sao?”

“Là thẻ tín dụng của Mục Ninh Tuyệt!” Mạc Phàm sắc mặt hơi lạnh thanh trầm ngưng lại.

“Tốt!” Mục Bạch muốn hỏi gì nữa, nhưng nhanh chóng lắc đầu quay đi.

Bee...

Trùng hợp thế này, dù cho nằm mơ cũng nghĩ không ra!

Lần trước gặp mặt, Mạc Phàm cố ý tại chiếc thẻ này để lại hắc ám khí ẩn, cẩn thận sắp đặt một chút tình huống tiện thể theo dõi cái nam nhân Âu Châu đây khả nghi.

Quả nhiên cuối cùng vẫn không qua mặt được, trái lại thật giống như chính mình đang bị theo dõi, là một quân cờ đang nằm trên đường đi đặt nước của hắn.

Trong ký ức của Mạc Phàm, Bee chắc chắn không cùng chiến tuyến với Vĩ Linh Hoàng. Vậy duy nhất trường hợp có thể giải thích, tên này đã sớm thấu thị chân tướng, thậm chí còn phi tưởng biết trước Mạc Phàm sẽ tới đây điều tra, để lại chiếc thẻ này kẻ bên dung ao sâu trong lòng đất của Vĩ Linh Hoàng.

Có thể là, do trước đó tự tin với suy luận của mình, Mạc Phàm tự nhiên sẽ không để ý đến hắc ám dấu ẩn, chỉ có thể xem như là Âm Ảnh hệ bên trong tập trung hết vào việc gieo trồng phản ứng tìm kiếm dung ao, đến cuối cùng tìm được bằng chứng, trên căn bản cũng bỏ qua khí tức hắc ám dấu ẩn này. Nhưng nghĩ khác đi, giả sử nếu cả đội ngũ không thể tìm ra được chân tướng, Mạc Phàm sớm muộn cũng sẽ phát giác ám mạch dấu hiệu của mình, nên đây chắc chắn tương đồng với một lời gợi ý chỉ điểm của Bee đi!

Hàng này rốt cuộc là cỡ nào trí tuệ, cỡ nào mưu mô?!

Muốn nghĩ lắm hắn là một người khác, nhưng theo thời gian nhiều hơn sự kiện xoay quanh phát sinh, Mạc Phàm thật rất lưỡng lự cái này nhân vật có phải là Lucifer hay không. Nếu thực sự là Lucifer, hắn nhất định muốn tiếp cận mình giúp đỡ sao? Lẽ ra không phải một kẻ có thù với loài người như vậy, nên đứng về phía Vĩ Linh Hoàng sao?

“Người đang thách thức ta phải không?” Mạc Phàm cười khổ nói ra.

Hắn cũng không có nán lại ở đó quá lâu, cùng mọi người điều chỉnh chút lật vật, dọn dẹp một tí nông trại lại, rồi nhanh chóng biến rời đi khỏi đảo.

.....

.....

Việc đi lại bằng đường hàng không mới chỉ đang trong giai đoạn trứng nước khi xảy ra đại dịch khuẩn trùng. Nhưng không có mấy nơi trên thế giới thoát được tác động kinh khủng của nó, hàng không đóng băng, đi theo đường hoà xa và xe chở khách chạy bằng hơi nước thay vì phương tiện cao cấp hơn. Mức độ lan ra khắp toàn cầu lần này nhanh hơn trước rất nhiều, còn muốn nói không thể lấy cấp số nhân làm thước đo nữa. Đại loại đã thăng lên đến cấp số mũ cánh báo. Một số nơi đã không thể đứng vững được trước khi dịch tràn tới tàn phá, cướp đi nhiều sinh mạng hơn.

Trong vòng chưa đầy một tuần kể từ lúc đám Mạc Phàm thông báo xuống tin tức, các tổ chức lớn, nội bộ cao tầng quốc gia, lãnh đạo đều ra lệnh cấm cả giao thương sản phẩm vào thời điểm. Triệu Thị một bên cũng có động thái mạnh mẽ, đem toàn bộ kho hàng, sản lượng mấy tấn hồng sâm đi tiêu hủy toàn bộ.

Thế giới lần nữa chìm vào bóng tối đại dịch, Châu Âu đón nhận trường hợp thứ năm triệu, Mỹ quốc cũng tiến sát vào ca tử vong thứ hai triệu đầu tiên. Lần này quy mô đáng sợ nhất, hầu hết đều nhắm vào các ma pháp sư, rất nhiều rất nhiều pháp sư đều không thể thoát được khỏi đại dịch.

Cũng đúng thôi, hồng sâm nguyên liệu, vốn dĩ là mặt hàng tài nguyên bồi bổ lực lượng cho tu luyện ma pháp, các thế tộc lớn nhỏ trên thế giới không ngần ngại bỏ tiền ra đầu tư cho thế hệ của mình.

Có lẽ, đây mới chính là tính toán trọng yếu của Vĩ Linh Hoàng... Tiêu diệt pháp sư nhân loại...!!!

Ngược đời nhất là, Trung Quốc vốn dĩ là nơi bắt nguồn phát tán bệnh dịch, nhưng hiện tại liền trở thành nước hiếm hoi duy nhất phong bế thành công, các tuyến giao thương đều đã cấm chỉ định, quốc nội sạch sẽ không có bất kỳ ca nhiễm nào.

Ít nhất là cho đến hôm nay, bỗng nhiên từ xa xôi vùng Ấn Độ bên phía Tây Hoa Hạ, có một nữ nhân chạy dịch, cố gắng len lỏi qua biên giới, xâm nhập vào quốc nội.

Nàng bị quân đội bắt lại ở Hồ Nam, liền được xác minh đã dính độc trùng, lập tức bị nhốt vào ngục giam cách ly, đồng thời tung hình ảnh lên tổ cáo cho khắp mọi người Trung Quốc thấy được.

Khỏi phải nói, khắp nơi phần nộ như thế nào, đây gọi là đang yên đang lành có cặn bã đến lấm bùn tổ tông a!

Tất nhiên, bên kia đám Mạc Phàm đang ở viện nghiên cứu Minh Châu học phủ đọc lấy tin tức này, sắc mặt đều không khỏi tai biến, nửa cười nửa nhạt nhèo không biết nên nói gì.

Phải thôi, cũng là người quen biết cả!

Tuy là giờ phút này liền nàng đã trở thành “kẻ thù quốc gia, nổi nhục toàn quốc nội”, nhưng là cái tên ấy vốn dĩ không sao quên được, còn rất ấn tượng sâu sắc.

Nam Vinh Nghê a...!

Ngươi cũng có ngày hôm nay sao!?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Lão sư của Farl và Trần Khương

Chuyện của Nam Vinh Nghê, thoát đầu Mạc Phàm thật muốn chính mình tới yết kiến một chuyến, cái kia thù hận với đại lão bà, tiện tay trả luôn một thể. Nhưng là nghĩ đi nghĩ lại, hẳn quyết định không can dự.

Thoải mái một chút, nàng trước sau cũng sẽ chết vì khuẩn trùng xâm nhập, hiện tại thậm chí đều ở trong ngục giam chịu khổ, bị cả đất nước phi nhỏ, bao quát gia tộc mình quay lưng, liền còn muốn lấy gì mà luyện tức thế giới này. Hơn nữa, không phải Mục Ninh Tuyết đã tha cho cái mạng rề rề của nàng rồi sao? Dựa vào một chút tiểu giả tạo làm trò, muốn giết cũng thật cảm thấy dơ bẩn.

Ngươi tự sinh khiến người ta cảm phiền, giờ có thể cho tự diệt, chết đi, ta cũng không màng!!

.....

.....

Minh Châu học phủ căn cơ được tái xây dựng tại Đình Thành chỉ mới vài năm, tuy quy mô khiêm tốn hơn rất nhiều so với Ma Đô ở quá khứ, nhưng đáng nói là không vì vậy mà các phòng ban, cơ sở giảng viên, vật chất giảm chất lượng. Chỉ riêng khoảng mời đến Trần Khương bên kia trực thuộc bảo tàng nghiên cứu của Mỹ về làm chủ nhiệm thuyết pháp đã có thể coi là một bước đi nhảy vọt rồi. Hiện tại, rất rõ ràng khác biệt, chuyên ngành thuyết pháp tân khoa, mà cụ tổng hợp đều đang được đẩy mạnh nhất phát triển.

Biến cố sẽ giúp con người ta minh mẫn hơn, sau Ma Đô hạo kiếp, người Trung Quốc đã nhận được bài học mà chính mình thiếu hụt đi, đó là trận pháp, là kết giới, là kiến thức sâu rộng về không chỉ về hải yêu, quần cư sinh vật. Nếu cứ cố hù giữ nguyên phương pháp bồi dưỡng học viên khăng khăng vào thực lực thuần túy, tương lai càng muốn mờ mịt, tiếp tục thất thủ.

Nói đâu xa, nhìn qua một chút đại cường quốc Mỹ ở bên kia bán cầu, lãnh thổ sở hữu hai vành đai Thái Bình Dương cùng Đại Tây Dương bao bọc xung quanh, tính thêm phần đất nổi dài Alaska phải va chạm trực tiếp với Bắc Băng Dương, tổng diện tích tiếp xúc ngư yêu còn dài gấp mấy lần Hoa Hạ, thậm chí đáng sợ nhất là phải thường xuyên tiếp thu bão nhiệt đới từ Bách mộ vương. Nhưng kết quả thì sao, họ chưa từng nhường bất kỳ một mảnh đất nào cho Hải Yêu, họ chưa từng để cho vị kia đứng đầu chuỗi thức ăn sinh vật uy hiếp cương thổ.

Đó chắc chắn không phải là quá trình tồn tại của mỗi một cá nhân đỉnh cấp cầm chủ hay chỉ một tổ chức trong nhóm đứng đầu như Tự Do Thần Điện có thể làm được. Đây là kiến thức, là bên trong họ thành lập, đào tạo nên một thể hệ biết phát huy nhất tư duy nhân loại, tạo thành tường thành kết giới vững chắc nhất, kiên cố nhất, thứ mà tại Ma Đô nếu có, chưa chắc đã có kết quả như bây giờ.

Phòng nghiên cứu trùng - Minh Châu học viện.

“Tốt, tốt quá rồi, hiện tại tiến trình điều chế phương thuốc đều đã vượt khỏi ngạch dự báo của ta!” Trần Khương vui vẻ nói rằng. Hắn trên tay đặt điện thoại di động xuống bàn, có lẽ vừa mới trải qua một cuộc trò chuyện với ai đó ở đầu dây bên kia nước Mỹ.

“Lão sư, bên kia Tự Do Thần Điện đã có tiến độ rồi sao?” Linh Linh vừa nói, vừa quan sát cẩn thận bằng kính hiển vi đạo cụ một tế bào khuẩn trùng trong tấm thủy tinh.

Tất nhiên, số lượng khuẩn trùng cũng rất có hạn, chủ yếu lấy từ dung ao ở Đảo Hồng Sâm do đám Mạc Phàm mang về. Màu sắc nguyên bản khuẩn trùng rất kỳ quái, đó là lớp biểu bì tế bào có kích thước đại cực tiểu màu than đen, càng như là một cái bọc mũ đỏ sần sùi, nhiều gai mọc trên bên ngoài,

vật thể bên trong có dạng bán chất lỏng sệt sệt.

Nói chung gai cầu một khi vỡ vụn, liền dường như một cái trứng trùng sâu bướm, nước xịt ra mang khả năng truyền nhiễm bệnh, lập tức đàn sinh ra loại kế thừa một vòng đời mới khuẩn trùng. Chính vì phương thực vỡ vụn này tương đối cầu kỳ, phức tạp, hiện tại nhóm Linh Linh không có quá nhiều mà cụ tốt nhất để chuyên sâu mô phỏng.

“Không, còn không, giáo sư xuất quan rồi, thư ký của ngài xác nhận, sẽ sớm thôi trên đường tiến vào Thần Điện chỉ đạo trực tiếp!” Trần Khương hớn hờ nói ra, từ trong ánh mắt của hắn, vốn dĩ không giấu nổi tia sáng cực kỳ vui mừng.

“A... là thật sao, quá tốt rồi, giáo sư gia nhập, khẳng định còn muốn thành công hơn chúng ta có phương thiết bị hiện đại!” Hình thiên sứ Farl cũng đang trong phòng nghiên cứu, nâng sự tín nhiệm với thầy của mình cũng phi thường rất cao.

Mấy ngày nay, nàng, lão sư cùng một vài chủ nhiệm bộ môn khác đều không có mấy giờ chớp mắt, thường xuyên tại trận nghiên cứu nhiễm sắc thể loài này, nhằm kịp tiến độ trong vài tháng tới sẽ tạo ra được loại thuốc thử nghiệm đầu tiên.

“Giáo sư, phong hào giáo sư cũng có ở thế giới này à?” Mạc Phàm sững sốt hỏi lại, hắn đang lướt lướt điện thoại, bàn một chút kế hoạch với Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, Trương Thiệu Như. Kể từ ngày tiến nhập ma pháp vị diện, trên thực tế đều không nghĩ thế giới này có danh hiệu uyên bác như vậy.

Triệu Mãn Duyên tình hình lúc này không tốt lắm tâm trạng, nhưng nghe hắn một lời nói ra, cũng có phần méo miệng ngó ngó: “Người không phải người thế giới này sao, giáo sư sao lại không được quyền có?”

“Ngạch... Không, ta chỉ cảm thấy từ đó hơi mới mẻ thôi, chắc hẳn rất mạnh mẽ sao?” Mạc Phàm nuốt chút buốc miệng, hắn tay gãi đầu giả vờ làm như không biết gì.

Hướng người về hắn, Trương Thiệu Như ánh mắt mấy phần châm chọc, miệng nàng cười cợt không ngớt: “Thật kỳ lạ đấy, ta phát hiện não của người giống như bị đa nhân cách vậy, một vài lúc rất thông minh, thông minh đến mức không ai theo kịp, nhưng tuyệt đại đa số mọi lần khác, người thật dốt!”

“Khắc khặc, Mục Bạch a, lão bà người xúc phạm ta dốt, chính là muốn nói cha ta không biết dạy con a!” Mạc Phàm tội nghiệp bộ dáng nói.

“Ha ha, đúng như ta nghĩ, người thật đê tiện, liền lập tức đổ lỗi cho Mạc thúc!” Trương Thiệu Như lần này đã phốc cười lớn hơn.

“Còn không phải sao, người xem, nếu hỏi nhỏ ta được hẳn hướng cho trở thành một bác sĩ, kỹ sư hay nhà khoa học, rất khéo sau này còn có thể trở thành một học giả uyên bác rồi!” Mạc Phàm mặt lạnh thanh nói không biết sắc, rất nhiều người không biết nhìn vào đều tưởng hắn là tri thức giả phần đầu.

“Phải phải, là uyên bác Mạc Phàm, người là uyên bác thì chúng ta toàn bộ tin rằng có thể thi cử lên chức vị giáo sư!” Trương Thiệu Như vẫy vẫy tay trêu.

Nhìn hai cái trẻ con thân xác người trưởng thành này chỉ chöße, Mục Bạch cũng là không nhịn được nữa, lúc này mới xen vào, biểu hiện mấy phần nghiêm túc diễn đạt: “Trên thực tế, đúng là cái phong hào này suốt mấy năm nay không còn xuất hiện, giáo sư thuộc một phạm trù tiên quyết cực kỳ trọng yếu, không đòi hỏi thực lực siêu cường hay gì, một giáo sư được phong hàm, mang ý nghĩa người đó phải nắm giữ thuyết pháp chuyên sâu vô cùng rộng rãi, được nhiều lần hội đồng liên minh học phủ cùng Tự Do Thần Điện chứng thực. Và trên hết, nhất định phải sở hữu ít nhất một công trình mang ý nghĩa lớn lao với nhân loại.”

“Dạng này cũng tồn tại, không phải nói nếu Phùng Châu Long còn sống, chính hắn đem dung hợp pháp môn ra khảo nghiệm làm đề tài, liền có khả năng được phong hào giáo sư sao?” Mạc Phàm tự nhiên nhớ lại rất nhiều hình ảnh khi xưa mà hoài niệm.

“Không nắm chắc, dung hợp pháp môn rất đáng để thay đổi bộ mặt ma pháp nhân loại, được tính là một công trình lớn, nhưng ngoài ra điều kiện có thể hùng biện trước hội đồng thuyết pháp để được công nhận, tuyệt đối cũng không dễ dàng gì, chỉ có thể cố gắng hết sức!” Mục Bạch nói rằng.

Trong lòng Mục Bạch nói ra câu này, hắn là rất nhiều động tâm, đáng tiếc cho một đời thiên tài như Phùng Châu Long, dung hợp pháp môn, quả thực đó là một đại đại thuyết pháp công trình, chính là chìa khóa mở ra tân thời đại ma pháp mới cho nhân loại. Đáng tiếc...

Cũng chỉ có thể đáng tiếc...

Giáo sư, thực sự còn có một chức vị nức trời kiến thức như thế ở vị diện ma pháp sao!?

“Mỗi một cảm chú pháp sư ra đời, chỉ có thể nức tiếng một phương, nhưng một giáo sư thuyết pháp xuất hiện, người này có khả năng kéo một quốc gia miễn cưỡng trở thành cường quốc, thậm chí thay đổi văn minh nhân loại. Nói ví dụ như vài thế kỷ trước, giáo sư Einstein, người khai sáng ra chân phương thời không thứ nguyên lý luận, chế tác ra truyền thống trận pháp cùng vô số loại hình mang tầm vị diện, ngài góp phần cực lớn cho không gian ma pháp nhân loại, cấp cao kết giới mở rộng”. Mục Bạch kết luận một lần nữa vai trò của giáo sư bên trong nhân loại.

Nghe đến tên tuổi Einstein thời điểm, Mạc Phàm cũng là không khỏi sắc mặt đại chấn.

Này cũng có thể xảy ra a. Ở thế giới khoa học, Einstein gần như là một tượng đài vật lý học, người tạo ra thuyết tương đối, nguyên tử hạch tâm. Qua đến ma pháp vị diện, lại dĩ nhiên hóa thành một đời thần tượng xây dựng nên thuyết pháp không gian, hỗn độn!?

“Vậy, hiện tại chúng ta đang có bao nhiêu vị giáo sư?” Mạc Phàm có vẻ rất thích thú với loại hình giáo sư này, hắn tiếp tục hỏi rằng.

“Duy nhất một vị, cũng là lão sư của ta cùng tiền bối Trần Khương. Ngài tên là Stein. Thần tượng trên đỉnh cao nhất của kiến thức nhân loại thời điểm!” Farl hướng Mạc Phàm nói, nằng từng lời lẽ mỗi khi nhắc đi lão sư của mình, đều nhất nhất một khái niệm tuyệt đối tự hào.

Không đợi mọi người thắc mắc tiếp, Farl lập tức bổ sung: “Ngài là người hiểu rõ nhất về quân cư yêu ma sinh vật, hiểu rõ nhất về bản chất cảnh giới yêu ma, tất nhiên có bao quát trùng học. Còn nói về công trình cụ thể, hẳn là nghiên cứu ma cụ và trận pháp đi, quân đội Mỹ thâm sâu khó lường nhất trong tất cả các thế lực quốc gia, chính là đến từ vũ trang do giáo sư phát minh”.

Miệng Mạc Phàm hơi hơi co giật, người khủng bố như vậy, suốt mấy năm hần ngang dọc đi đây đó, vậy mà đều chưa từng nghe nhắc qua, tiếp tục cất giọng: “Cầm chú cũng không có giá trị bằng, vậy các người Thánh Thành không phải cũng sẽ liệt lão ấy vào dạng dị đoan đó chứ?”

Tất nhiên, nói lời này ra, Mạc Phàm cũng thật hi vọng ông giáo sư đó từng bị Thánh Thành đánh bắt cho một trận như từ. Như hẳn lương thiện lành tính như vậy mà còn bị xếp vào dị đoan yêu nghiệt cần diệt trừ, lấy cái gì lão này được phép sống an lành đây.

Farl nhướng mày, trừng mắt liếc Mạc Phàm đôi chút: “Không có, ngược lại phong hiệu giáo sư, chính là sẽ được Thánh Thành bảo hộ!”

A...

Không bị gì, còn được liệt vào danh sách bảo hộ!?

Lão tử tức chết mất...

Liên là bất công, liên là phân biệt đối xử?

Hóa ra ở thế giới nào, học thức cao đều có giá trị như vậy a!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Ta có chín cái đầu!!!

...

Mạc Phàm không ở lại trong gian phòng nghiên cứu khuôn trùng quá lâu, vốn tự cảm thấy mình không có bao nhiêu kiến thức về thể loại này, kế hoạch chi tiết bàn bạc cũng đã xong, sớm trở nên vô dụng tay chân, ngồi nghe ngóng một chút liền âm thầm lên ra ngoài viên đi dạo.

Tất nhiên, đây chẳng phải là Mạc Phàm coi mình như thể loại vô năng thiếu não, bất quá đối với hắn, nam nhân đứng giữa thiên hạ, quan điểm chính là biết lượng sức mình, biết chọn đúng thời cơ để tỏa sáng, lấy một tay dạt phurong nâng đỡ núi, đem vai gầy gánh trọn sóng to, nhưng quan trọng phải biết được núi nào có thể mang, sóng nào không thể cản.

Láng vãng một hồi đã đi lạc đến bãi đỗ xe học viện. Minh Châu tại Đỉnh Thành quả nhiên so sánh ra còn muốn khác biệt lắm về mức độ chịu chi của các gia tộc gửi con cái mình tới đào tạo. Bãi xe không tính là quá lớn, coi tựa diện tích quy hoạch, được phân chia rõ ràng thành hai khu riêng biệt cho cả lão sư lẫn học viên, nhưng một mặt ai ai cũng thấy chính là, bên kia thô sơ cũ kỹ khá khiêm tốn cùng bên này óng ánh thời thượng rất chênh lệch đẳng cấp đấy.

Sinh... viên, thời này bọn chúng toàn bộ đều là thiên kim chi tử sao, lập tức nhiều như vậy siêu xe sành điệu, chớp chớp đèn tự động, kẻ ngu cũng đoán được mờ mờ là đồ đắt tiền a.

Ma Đô có sự, đều muốn nói rất nhiều gia tộc tuyên bố trở nên phá sản, con cái là pháp sư, càng không phải nên tích góp vào tài nguyên hay sao, từ khi nào lại chơi sang như vậy!?

Đừng nói là trước kia không đủ, thậm chí đến tận bây giờ Mạc Phàm cũng chưa từng có tiền túi mua cho mình chiếc ô tô để chạy.

“Nhanh nhanh, làm kiểm toán, làm kiểm toán, thống kê lại một mặt tồn kho quốc nội, cắt khẩu công ty ra thành chi nhánh độc lập đi...” Giọng nói ồ ồ quen thuộc phát ra từ phía ngoài hành lang có người đi tới.

“Lão Triệu? Người cũng ra đây hóng mát à?” Mạc Phàm phì cười hỏi.

Nguyên lai Triệu Mãn Duyên đang trực tiếp chỉ đạo cái kia bộ phận ngân quỹ tập xưởng sản xuất qua điện thoại, suốt thời gian mấy ngày nay, dĩ nhiên trở thành người đặc biệt bận rộn nhất trong đám. Hồng sâm Triệu Thị dính phải một lần này trọng án tiêu điểm, coi như không bị cáo buộc tới thủ đoạn pháp tài, hẳn vẫn là không dễ dàng gì có thể kéo vực lại được đồng khủng bố doanh thu này ở quốc nội. Đừng quên, hồng sâm Triệu Thị chính là báu vật mang lại to lớn nhất nguồn doanh thu trong nhiều năm trước đấy.

Triệu Mãn Duyên cúp máy xuống, nhìn nhìn Mạc Phàm, miệng chưa chút thở dài: “Mạc Phàm a, ngươi nói xem, ta liền có thể trở thành tội nhân thiên cổ Triệu Thị đấy, mất tiền, mất một đồng tiền rồi...”

“Việc cũng đâu tại các ngươi, tội lỗi có thể đổ được lên đám yêu tộc Vĩnh Linh Hoàng. Giả sử ngươi không đi thông báo tuyên truyền, thậm chí nhân loại có thể rơi vào diệt vong đấy, ngươi không nghĩ mình càng giống anh hùng sao?” Mạc Phàm tựa lưng vào tường, thẳng tắp mắt giao tiếp hắn rồi nêu quan điểm.

“Không, sẽ không, sẽ không. Mạc Phàm, ngươi đừng có châm chọc ta, cái này anh hùng khám phá tài liệu, ngươi là người điều tra hết thảy, khám phá hết thảy, ta nhìn giống loại giành lấy công huân đệ mình lắm sao?” Triệu Mãn Duyên thanh âm trong nháy mắt liền sừng sốt.

“Ta cho ngươi thanh danh này, ngươi không lấy sao?” Mạc Phàm lãnh thanh nói ra.

“Trước kia ta có nói, nếu giành lại Triệu Thị, nhất định sẽ cùng ngươi...” Triệu Mãn Duyên tiếp tục một mặt rất đổi biến kịch nài to.

“Lấy hay không?” Mạc Phàm lần nữa lạnh lùng buông lời.

“Ngươi sao không lấy, ngươi nói thể ta liền lấy!” Triệu Mãn Duyên ánh mắt đổi ngược lại hung phấn, thiếu chút ôm chầm Mạc Phàm miễn nguyện.

Cần phải nói là tình huống điều tra bệnh dịch lần này, thế giới sản tin tức biết được, bất quá thời gian gấp rút, là đám người bọn họ quyết định trước để cho hình thiên sử Farl công cáo chỉ thị, lấy năng uy danh Thánh Thành trấn áp suốt, liền tất cả các thượng tầng quốc gia sẽ lập tức nghe theo. Sau đó lắng xuống, Farl cam đoan sẽ chỉ đích danh người có công nhất khám phá loại hình này. Đây coi như một bước quay ngoặt 180 độ cho Triệu Thị đấy!

“Thành giao, 51% cổ phần Ninh Bàn Tháp!” Mạc Phàm ánh mắt ghim lên người Triệu Mãn Duyên.

Nghe được cái kiểu giao kết này, Triệu Mãn Duyên dĩ nhiên sắc mặt tái nhợt ra hẳn, hắn run run cơ miệng: “A, ngươi làm sao đối với huynh đệ còn tính toán như vậy, 51% Ninh Bàn Tháp cổ phần là con số giá trị tương lai không thể đem mua bán ra thương thảo được đấy!”

“Trung lai nếu ta không muốn cứu, các ngươi ai có thể tháo dỡ đóng băng khối đó được?” Mạc Phàm nhướn mày nói lại.

“30... 30%. Mạc Phàm a, ta giao cho ngươi 30% cổ phần thì tổng số của hai người các ngươi đã là hơn 60% rồi, liền có thể nhậm chức chủ tịch hội đồng. Các ngươi phải cho ta 21% để kiếm sống chứ!” Triệu Mãn Duyên nắm lấy tay Mạc Phàm, một biểu hiện rất tội nghiệp tro ra.

Hất lấy tay hắn, Mạc Phàm chắc chắn không lộ ra một chút nào hấp tấp, thậm chí giữ nguyên quan điểm của mình: “51%, ta cho ngươi cơ hội lần thứ ba, nhớ cho kỹ, ta chưa bao giờ khiến ngươi rơi vào tình huống bất lợi!”

Tình huống chưa từng bất lợi?

Triệu Mãn Duyên giật nảy mình, tự nhiên trong lòng càng lúc càng cảm thấy Mạc Phàm, gia hỏa này đã đạt tới cảnh giới nói phét cường độ vượt qua chính hắn rồi, cái gì chưa từng bất lợi? Trắng trợn... là ngươi không biết bao nhiêu lần khiến lão tử suýt nữa đi bán muối đấy...

Cái đúng duy nhất, vẫn như cũ là bị áp chế, dòn vào nghịch cảnh nhiều lần mà dần dần hắn trưởng thành hơn, phát triển tới mức độ không tưởng. Thoảng tí nghĩ lại, theo Mạc Phàm kết giao, trước 30 tuổi tiến vào cấm chú sư, đừng nói là bản thân hắn, cho dù cả thế giới này, không tính những gã kia sinh ra được ban đặc ân làm thiên sứ, Triệu Mãn Duyên nhất định có thể coi là tuyệt thế thiên tài, còn muốn trăm năm có một.

Thở dài một hơi, Triệu Mãn Duyên mấy phần không vui nói rằng: “Được rồi, ai bảo ta làm huynh đệ với ngươi, 51% thì 51%, chúng ta Triệu Thị trả hết Ninh Bàn Tháp lại!”

“Tốt, ta đã nói sẽ không cho ngươi chịu thiệt. Thứ này, của ngươi...” Mạc Phàm giờ phút mới biểu lộ hài hòa trên khuôn mặt. Hắn lấy ra một chiếc vòng tay không gian loại tốt nhất trên thị trường thời điểm.

“Đây là cái gì, không phải chỉ là một ma cụ không gian bòn chứa sao?” Triệu Mãn Duyên vạn phần thắc mắc nhìn lấy.

“Thoảng chút đem ý niệm đưa vào nó kiểm tra đi...” Mạc Phàm cười cười nói ra.

Triệu Mãn Duyên dĩ nhiên không có chút chần chừ, thâm nhập tinh thần của mình đến bên trong kia trường không gian.

Sơ bộ xuất hiện một cái tảng trụ giống thân cây màu bạc nằm đồ xuống, có phần gọt gọt gai góc, đại khái rất cứng cáp đi. Triệu Mãn Duyên tự thân chính là thương gia tu luyện đến cấm chú cảnh giới, hắn đều thở một hồi hô hấp thôi, lập tức đồng tử đã chuyển thành màu vàng rồi, là màu vàng sung sướng tột cùng.

“Tùy... tùy cốt để vương sinh vật? Mạc Phàm, ngươi thực sự cho ta?” Triệu Mãn Duyên ngàn vạn lần hào hứng hỏi lại.

“Là Băng ngư thú vương, ta cũng tùy tiện có chút hành trình ở Côn Luân mà va phải, nó nhưng cực cường phòng thủ tính. Vốn dĩ ban đầu ta định tặng cho Mục Ninh Tuyết xây nhà, làm giường, nhưng là nàng liền đánh ta một trận, nhất quyết trả lại!” Mạc Phàm lắc lắc đầu biểu hiện.

“Khắc khắc... đại dương gia, ngươi định lấy tùy cốt Băng ngư để vương ra làm giường? Ta cảm thấy ngươi bộ dáng nghèo hèn như vậy vốn dĩ có thể coi là một trò cười lớn nhất thiên hạ rồi!” Triệu Mãn Duyên nhin không được nói ra. Nếu không phải do nhận món đồ lớn như vậy giá trị, liền có thể hắn đã lao tới đâm vào bản mặt của tên điên này.

“Được rồi, còn có cả tinh phách đó, ta cũng cho ngươi...” Mạc Phàm đột nhiên đều không giữ lại chút nào giá trị trên người Băng Ngưu để vương, toàn bộ đều muốn tặng.

“Tinh phách!? Ác ác... lão tử muốn nhận cha. Mạc Phàm, hay từ nay ngươi làm cha ta luôn đi, ta có thêm một cái tên họ Mạc thấy thế nào?” Triệu Mãn Duyên thực sự động tâm quá đổi, hần bắt giác ôm chăm lấy Mạc Phàm vỗ vỗ vai.

“Được, 30% Triệu Thị gia tộc? Còn việc đổi tên thành Mạc thế gia hay không, tùy ngươi quyết định...” Mạc Phàm nở nụ cười, là một nụ cười khênh môi đặc trưng của hồ ly nam giới.

Ai có thể nghĩ tới, gần như vậy thời gian, gã tham lam này càng lúc càng thành cáo như vậy. Giết một con để vương Côn Lôn thôi a, còn tại trên người đứng đầu Thương hội trả giá bên trên kiếm được đây bốn đầy bát.

Nhưng đúng là phải nói, Triệu Mãn Duyên trót kể với Mạc Phàm, hần thực sự rất cần lấy một khối để vương cấp bậc để làm gì đó, đại loại càng thiên hướng phòng thủ càng tốt. Mà dạng này Băng Ngưu để vương, Triệu Mãn Duyên làm sao không biết được sinh mệnh cỡ nào khủng bố...

Một tinh phách để vương chính thống, đổi lấy 30% Triệu Thị, dĩ nhiên nếu là lẽ thường, có điên xuống hần mới làm. Đó là cỡ nào thiệt hại, cỡ nào lỗ giá.

Nhưng nếu là cấp bậc phòng thủ như Băng Ngưu Thú Vương, kết hợp được thêm khối kia tùy cốt, hần bắt quá... cần răng gặt đầu thôi!!!

“Thành giao!” Triệu Mãn Duyên dù gì vẫn vui vẻ tiếp nhận.

Mạc Phàm gặt đầu cười cười, hần tại nhiều khi, suy nghĩ phương thức cùng người bình thường là không giống nhau. Thường ngày nghe qua Triệu Mãn Duyên sự tình, hần coi như có thể biết đôi chút đi, càng biết được Triệu Thị loại này mưu kế đã có gia sản bên kia Âu Châu Công tước hoàng gia, cực kỳ giàu, cực kỳ gia tài a. Kể từ đó, dùng thông thường tư duy liền không khả năng đánh giá ra hần đang làm cái gì, Mạc Phàm chính thực sự muốn lập nghiệp cưới vợ rồi.

Coi như giờ gặp lại Mục Ninh Tuyết, Diệp Tâm Hạ, chính mới mở ra lòng bàn tay đã là chủ nhân của tòa tháp tương lai, nắm giữ 51%, còn có 30% Triệu Thị... không phải nói, hai nàng trên lý thuyết có thể cùng đổ gục xuống gối mình a!

Triệu Mãn Duyên nói hần gã gã Eileen đổi lấy cái này cổ phần trứng rồng buồn bán, trước mặt khoe mẽ Mạc Phàm ngây thơ. Nhưng trên thực tế a, Mạc Phàm chính là từ lâu dòm ngó gia sản Triệu Thị. Có Triệu Thị cổ phần, chính mình trên lý thuyết sẽ ảnh hưởng bên kia Anh Quốc rồi. Huống chi, Diệp Tâm Hạ nói nàng cũng sở hữu khủng bố cổ phần. Là đại cát đại lợi.

Không ăn thì thôi, bọn hần mà ăn, phải vét cho sạch!!!

Bát hồn thiên địa hội tụ, Tà Thần vốn dĩ là có chín cái đầu, ta đây trí tuệ muốn hơn 8 lần người thường đó mà!!!

“Chóp chóp chóp ~~~~”

Đột nhiên toàn bộ mấy trăm chiếc siêu xe tại bãi đỗ sáng lên cùng một lúc, Triệu Mãn Duyên vừa búng tay xong, đang định ra ngoài lấy chút đồ.

“Cái gì thế? Toàn bộ chỗ này là xe của ngươi?” Mạc Phàm hai mắt lóe sáng lên, sừng sốt hỏi.

“Àn, vốn dĩ Ma Đô bị nhấn chìm, rất nhiều xe của ta ở các ngoại thành mất đi chỗ đậu, mà ta vướng phải luật mua thêm tên bất động sản dưới danh nghĩa Triệu Thị tại Đình Thành, liền phải mua đứt Minh Châu học phủ a. Tất nhiên, chủ yếu đều dưới tên ta, chứ không phải Triệu Thị!” Triệu Mãn Duyên gãi đầu cười cười nói.

“Ý của ngươi là Minh Châu học phủ này, ngươi là...” Mạc Phàm run run khóe miệng.

“Ta là chủ tịch hội đồng! Ngươi nghĩ xem, vì sao Trần Khương lão sư về nước a?” Triệu Mãn Duyên nói rằng.

Trông phút chốc, thế giới quan trong đầu Mạc Phàm bỗng hoàn toàn sụp đổ. Cái gì đây? Triệu Thị phân mảnh a...

Cái gì siêu xe? Cái gì sinh viên càng lúc càng giàu... Cái tên Triệu Mãn Duyên này, dĩ nhiên vẫn là nứt vách đồ tường như vậy đấy!!

Khốn nạn, hóa ra hần đã sớm phân Triệu Thị thành nhiều mảnh nhỏ, cắt xén lấy dưới tên riêng chính mình. Nếu đổi lại cẩn thận suy nghĩ, rất có khả năng bên kia Hoàng gia nước Anh, Triệu Mãn Duyên cũng không dùng Triệu Thị đứng tên mua.

Liền cuối cùng, mình có khả năng là người thiệt hại a...

“Khụ khụ... ta cảm thấy muốn lấy 90% Triệu Thị a...” Mạc Phàm một mặt mếu máo nói rằng.

“Không được, chúng ta thành giao rồi nha, ta cũng thật cao hứng!!!” Triệu Mãn Duyên cười to lên nói rằng.

Cứ việc trong lòng hần cũng rất bất ngờ về Mạc Phàm biểu hiện, nhưng là phương diện gì suy luận, trí tuệ, ta đều có thể thua ngươi. Nhưng kinh doanh, lão tử từ nhỏ trong bụng mẹ đã nghĩ ra cách giết huynh trưởng cướp tài sản rồi đấy!!!!

Chương 128: Lập một ít kế hoạch

Thiếu tiền thời điểm, cũng chẳng mấy cái nào pháp sư cảm thấy vui vẻ được, lấy vị thế Mạc Phàm bây giờ, hẳn thuận tiện một chút có thể đem đi thông tin mình điều tra, chắc chắn giá trị treo thưởng vô cùng cao, tí suất mình còn được đặc cách lên làm Liệp Vương là không hề nhỏ. Nhưng lấy để làm cái gì?

Mạc Phàm phớt cười, cảm thấy loại này ở Thánh Thành thẩm phán hôm đó, hèn mạt cùng yếu ớt chịu không nổi, vẫn là có một chút tiền đồ từ kinh doanh, chính mình sở hữu sản nghiệp hay hơn. Hôm nay, bị gạt miễn cưỡng coi như bài học đầu tiên nhập môn vậy.

Triệu Mãn Duyên bỏ đi rồi, hẳn có chút việc cá nhân cần trước bắt buộc phải làm, đều đã mang đi hết tinh phách lẫn tùy cốt để vương sinh vật. Tất nhiên hẳn bảo đảm không quá tổn nhiều thời gian, sau đó hứa hẹn trở lại.

Chỉ còn Mạc Phàm ở cửa ngoại viên phía sau học phủ, quanh quần ngòi bệt xuống một chỗ thật lâu. Theo biến hóa bản thân thời điểm, không gian trường cảm nhận càng lúc càng đạt được mức độ sắc bén nhất định, tự tính hẳn cũng trở nên tỉ mỉ hơn lúc trước, là ngòi yên trên ô tam cấp nền gạch nhưng khe đẳng kia trăm thước là động đều không thoát được tầm mắt.

Nhắc tới cũng là buồn cười, vèn vèn thời gian vài năm, cái gì mong muốn tiến vào cấm chú rất không dễ dàng, cái gì mục tiêu giải cứu Ma Đô, bây giờ nhìn lại, xem ra đều không như mình tưởng, quả thật thế giới này vận hành theo cái cách vô cùng khiến người ta không phục.

Trong đầu hẳn xác thật có một chút hỗn loạn, hỗn loạn liên không biết phải làm sao cho vừa vận hợp lý.

Theo tin tức cập nhật liên hồi, từ sắc cảnh giới liên đã kéo dài, bao trùm qua biết bao nhiêu thành phố lớn nhỏ trên khắp thế giới. Phải đấy, là thế giới, không phải Trung Quốc, không phải vòn vẹn một vùng lãnh thổ nào, đây chắc chắn không còn là chuyện của một, hai quốc gia lâm nguy cần tương trợ, hay cũng không phải dạng kia một, hai Âu Châu, Mỹ Châu kia cố gắng liền sẽ giải quyết được.

Khẳng định cần phải chờ đợi phương thuốc. Không chỉ hẳn, tất cả mọi người, ai nấy ắt hẳn đồng dạng vẫn thấp thòm cầu mong ngày đó nhanh đến hơn càng tốt.

Nhưng là, giả sử chẳng may, gọi một chút chẳng may trường hợp kể cả vị kia giáo sư của Tự do thần điện đều gặp khó khăn nghiên cứu kết quả thì thế nào?

Bắt lực? Diệt vong? Chấp nhận được sao?

Trải qua nhiều việc không được theo ý cá nhân, con người thông thường sẽ có xu hướng buông bỏ tất cả, hoặc ngược lại, họ sẽ dần dần khôn ngoan hơn, muốn tự nắm cho mình một cơ hội đường lùi. May mắn, hẳn thuộc vào loại thứ hai, hẳn thủy nào đã sớm định hình một phương pháp, đó là truy tìm tung tích Băng Bích Hạt Chu. Tin rằng năng phần lớn sẽ có khả năng đóng vai trò then chốt trong việc phân bào khuẩn trùng, tạo bước ngoặt thay đổi đại cục.

Chỉ là bất quá, dễ hiểu là Băng Bích Hạt Chu luôn luôn đi theo Vĩ Linh Hoàng, mà Vĩ Linh Hoàng là ai? Cái trường danh mị lực, quá đổi giao hoạt này, tự nhiên như muốn động chạm đến toàn bộ Côn Lôn yêu quốc. Tuy chưa từng gặp nhau, nhưng Mạc Phàm cũng là lần đầu cảm giác rất ít tự tin đi vào yêu tộc.

Cũng không phải là cái gì cầu toàn hay sợ sệt, càng nhiều thời điểm đại biểu cho giết chóc cùng chiến tranh với yêu ma nổ ra.

Rõ ràng một điểm, muốn tìm kiếm năng, dễ nhất chính là tấn công lên Côn Lôn yêu quốc gây kích động, ngoài ra, thực sự phi thường khó khăn. Mạc Phàm cũng không có khả năng mở rộng không gian chi nhãn khắp toàn bộ vị diện, càng không có khả năng đi gặp tất cả mọi người trên thế giới để trích xuất thông tin. Nên đơn giản nhất, đỡ phức tạp nhất, trực tiếp tấn công Côn Lôn yêu quốc, buộc các năng ra mặt.

Coi như thực lực bản thân vừa thêm một bước tiến dài đi, nắm trong tay một nửa số hệ của mình đạt được cấm chú, lại thêm hậu tuyến nhận được sự hậu thuẫn của bên Âu Châu lực lượng Thánh Thành, đại biểu hình thiên sứ Farl, Mạc Phàm như cũ vẫn không khỏi hoài nghi, càng bất giác có mấy phần nhạy cảm đối diện với loại vùng đất lạnh lẽo đó.

Nếu như đại quân loài người tới công kích Côn Lôn yêu quốc, cần quét sạch sẽ không nói, bằng không, Côn Lôn yêu quốc tất nhiên sẽ tại trong cơn giận dữ toàn lực căn phục nhân loại.

Nhưng ngược lại, nếu như không phát động công kích, liền sẽ từ đâu có thể tìm đến Vĩ Linh Hoàng đây?

Chọc vào ổ kiến lửa vạn năm, chắc chắn cuối cùng sẽ vỡ mặt đi. Cái này là Mạc Phàm trả thù, càng là trong trả thù mong muốn một kế hoạch hoàn mỹ, chiếm một ít tiện nghi, lấy đi cơ hội tìm ra phương thức đặc trị.

Vì vậy, có thể làm, tự nhiên chính là nhẫn nại, nhẫn nại tìm một phương án tối ưu hơn, hoàn thiện hơn, không cần thiết đi chọi đá vào bày yêu tộc.

Yêu tộc cùng nhân loại tranh đấu, Hải dương bên kia sẽ rất lấy làm mừng, sớm hay muộn đều có thể thuận thế thu hoạch được càng nhiều chỗ tốt, cũng có thêm đầy đủ thời gian, đồng thời phản kích, đánh úp trên diện rộng. Xa hơn nữa là, Farl từng kể qua, Côn Lôn yêu quốc không phải mối nguy duy nhất đang nhen nhóm, càng có phần đất hoang mạc Sahara gần đây đã rục rịch đánh động, liền đặt vị diện một tình thế sắp sửa bùng phát.

Thánh Thành nên án binh bất động, chốt chặn còn nhiều sẽ cần, quân đội quốc gia đồng dạng phải duy trì trước an toàn thêm lục địa. Tốt nhất, vẫn nên là mình tự tay cứu độ lần này. Đừng nói chính nghĩa gì đấy, chỉ riêng việc liên quan đến Ngải Giang Đồ bị thao túng, Ninh Bàn Tháp cần được giải cứu, hấn nhất nhất sẽ không bỏ qua.

Mạc Phàm một mình không có thực lực đi cùng Vi Linh Hoàng, thêm vào Băng Bích Hạt Chu mà tranh đấu. Nhưng miễn cưỡng xài một ít thủ đoạn để các năng suất đầu mẻ trán còn có thể làm được, không đến mức vô vọng.

Dù sao, tại dưới tư duy bình thường, hai nàng nhất định rất tự tin với lực lượng của mình, trăm ngàn tin tưởng sẽ sinh ra chủ quan, đồng thời biết khuôn trùng là từ trên người mình sản xuất, nhất định sẽ ngay đầu tiên ngồi đó uống trà xem kịch. Vì thế, coi như là cùng các nàng trực tiếp giao thủ, Mạc Phàm liền không tin sẽ bị sát chiêu ngay lập tức.

Tất nhiên, kế hoạch của hấn trong đầu, hai cái gia hỏa Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên đừng hòng chạy thoát. Chỉ đáng tiếc là kể từ ngày về quốc nội, Trương Tiểu Hầu không hiểu vì sao đã lập tức mất tích, Mạc Phàm nhưng không cách nào liên lạc được, bất quá hi vọng mọi việc đều có thể tuần tự giải quyết.

Thoáng ngừng suy nghĩ, trước vẫn cần phải tìm kiếm, mà trong quá trình này, Mạc Phàm bỗng chốc nhớ đến một cái tên nhiều lắm khả năng sẽ cho mình được thông tin rõ ràng. Người này nhất định sẽ có mệnh mới đây, là tồn tại trong ký ức của Mục Đình Đình trước khi chết, trên tay cầm lấy tấm hộ chiếu giả mạo của Vi Linh Hoàng cơ mà.

“Oài, còn tốt, cũng may lần trước kịp trao đổi số điện thoại!” Mạc Phàm cười khổ nói ra.

Trên tay hấn, danh bạ màn hình điện thoại sáng lên, quay quay tìm kiếm, kéo đến dòng chữ khá ngắn gọn nhưng nổi bật hơn cả, “...Lucifer”.

“Tít Tít Tít Tít Tít Tít ~~~~~”

“Tít Tít Tít Tít Tít Tít ~~~~~”

“Lucifer huynh, tìm ta có việc?” Bên kia đầu dây, một cái nam nhân tông giọng khàn khàn nói.

.....

.....

Bình minh ở đây đặc biệt có sương mù, hiện tượng này tồn tại từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi, hầu hết cư dân đều không còn để ý đến nó vì sao mà hình thành, như hơi nước mỏng của một loại phấn nền đắp lên mặt tòa thành trì màu xám trắng vậy. Thùy mị, nhưng oai nghiêm...

Dưới trường khu ở tận cuối thành, thảm hoa mẫn cảm sinh trường vô cùng hoàn mỹ, mà trên nền móng cao cao lên hàng chục thước so với, hiện ra một cái đèn màu trắng cổ xưa, tựa hồ thiên đình truyền thuyết, vác xung quanh nhiều lắm những thanh trụ tròn cứng cáp. Tại các điểm thêm tam cấp, đếm sơ sơ có đến tận mười hai cái áo xanh vàng cùng đen kim loại, mười phần nhìn qua giống như kỵ sĩ nhà trời đang đứng trấn thủ, đứng để bảo vệ cái đại uy thần thánh địa phương này.

Bên trong, dĩ nhiên có một tòa thướt tha nổi bật pho tượng đứng sừng sững, chỉ cần vừa bước vào đến, thoáng ngẩng đầu một cái liền có thể trông thấy. Nàng sinh động như thật, giống như tinh linh nữ thần hát lên mình quang sương mù xen lẫn áo sa, đáng người như ẩn tại trong con mộng lung lăm cho người ta muốn quỳ xuống thành khẩn.

Phải rồi, là thành khẩn...

Hôm nay, giống như mọi ngày, không ít hơn cảnh tượng hàng trăm, hàng vạn người khom lưng khụy gối, kéo dài từ tận đại sảnh đền thờ ra đến không biết bao nhiêu thước mảnh xa xa vườn thiêng.

Vô tận bóng tối đã bao trùm trên phiên đại địa này, nó không xuất phát từ cái màn trời trên cao, không phải loại hiện tượng dị lạ quái nhiều. Mà bóng tối ở đây, hấn là đến từ nội tâm dần vật, đến từ tinh thần yếu ớt đang cân nhắc cái bàn tay kia hiền hòa từ vị thần trong tín ngưỡng của họ dần dặt.

“Đại huynh, đại huynh, đại huynh...., xin hãy nói cho ta biết. Là thần nữ... thần nữ, ngài có thật tồn tại không?” Một cái tiểu hài tử tầm chưa đến 6 tuổi khóc lóc nài nỉ, toàn thân từ trên xuống dưới, vạn phần giống như nhiều ngày qua mãi quỳ gối mà không có lót dạ tí nào thức ăn.

Mất thấy có chút ghen lòng, nhưng vị kia kỵ sĩ đều không có nửa điểm xoay người, chuyển tư thế. Hấn biết rõ, mình thời điểm đối với một người nói ra, tất yếu sẽ đối với toàn bộ người dân ở đây phát sinh dị nghị. Cuối cùng, chỉ đành cắn răng im lặng.

Đại dịch, dĩ nhiên đáng sợ như vậy, dĩ nhiên không ai lường trước được như vậy...

Athens thành, Hy Lạp. Thất thủ.

Parthenon Thần Miếu. Thất thủ.

“Đại huynh, ta xin người, mụ mụ... mụ mụ ta sắp không qua khỏi rồi, hãy cho ta biết thần nữ sẽ nghe đến đi...” Tiếng khóc càng lúc càng to hơn, đặc biệt khiến mỗi người có mặt ở đây, ít nhiều cảm thấy nức nức sống mũi.

Áo lam kỳ sĩ siết chặt lại bàn tay của mình, hấn cổ gắng nuốt xuống một giọt nước bọt, rất nhỏ thoai thanh âm, nhưng như cũ vẫn duy trì tư thế thẳng đứng nghiêm nghị.

“Cạch cạch cạch cạch ~~~~~”

Có chút hương thơm thuần túy tản ra, là tại trong đền thờ không ngừng dịu dàng len lõi đến, phảng phất mùi vị thần linh bất đồng.

Một tí ánh sáng xuất hiện...

Lung linh bộ váy trắng, đặc biệt giống bạch y nữ tử...

Nàng tại trong mờ tối đặc biệt như quang hoa, nhẹ nhàng thánh khiết, đoan trang gương mặt bước đến, nhất nhất để trái tim hết thảy lưu dân, bao quát dân kỳ sĩ khoảng cách gần nhìn chăm sẽ phi thường loạn nhịp, là loại cảm giác đến hô hấp thăng hoa, dễ chịu vô cùng.

Tay cậu bé được nâng nắm lại, trong phút chốc, bao nhiêu những tia muộn phiền, bao nhiêu cái gọi là bụng đói cồn cào, chỉ có vậy mà triệt để biến mất, đây là cỡ nào nhân loại tri thức có thể hình dung?

Nước mắt có chút không chảy được, cậu bé ngẩng đầu lên, miệng nhỏ nhấp nhoe: “Tỷ... Thần tiên tỷ tỷ...”

“Bé con, ta không phải thần tiên, nhưng người gọi ta một tiếng tỷ tỷ rồi, vậy dẫn tỷ đi gặp mụ mụ người!” Cái này thần tiên sánh vai nở nụ cười ôn hòa nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Hậu tuyển không ngờ

Giữa cái mùa nắng gọi lên sương mù như vậy, âm giọng nàng quả thật rất có uy năng trùng kích, tựa hồ một loại nho mật ô-liu rót trực tiếp xuống cuống cổ mọi người.

Âm áp lắm, thanh dịu lắm...

Athens thành, đền miếu cổ đại, người dân một cái tiếp một cái ánh mắt quay sang hướng nàng, nhìn ra được bọn hắn trong hai con người trùng lớn tràn ngập rung cảm. Người đó... người đó... vậy mà đã xuất hiện rồi, nàng đã nghe chúng ta khẩn trương vậy mà bước ra rồi.

Mảnh đất này không tính là lớn, khom người ở đây hành lễ sau bao nhiêu năm, cũng vì họ cái kia chót vót Thần Nữ lần nữa tại thế, là trước mắt họ tại thế, trước mắt họ nắm lấy tay một cậu bé bụ bẫm.

Đồng cực kỳ, dòng người đếm tay sẽ không cách nào bắt hết được, một số lưu dân trà trộn dĩ nhiên không có thuộc về thành, họ cùng người khác địa phương trên đường phố phồn hoa không có bất kỳ cái gì phân biệt, đã đi đến đây rồi, nhất mực trong lòng không có cái gì hổ thẹn muốn cầu nguyện thành tâm hết.

Nàng là tòa thành Athens biểu tượng, nàng là người được thần hồn trong biên sử tuyển chọn.

Thần Nữ Parthenon, Thần Nữ cổ thành, đồng thời cũng là Thần Nữ của Hy Lạp, của cái nhân loại mằm mộng nhỏ bé này.

Vài năm ngắn ngủi trôi qua, bọn họ cũng không có biết nàng đã làm gì, đã từ đâu mà phấn đấu trưởng thành, thậm chí đến tên gọi thường ngày, tuyệt đại đa số còn chẳng ai biết đến. Họ chỉ triu mến đặt nàng lên một cảnh vị cao cấp hơn, một thứ bất đồng không có con người sánh kịp.

Đơn giản gọi hai chữ “Thần Nữ”.

Cái gì mỹ hảo, tín niệm, cái gì pháp năng độ thế ở loại hình biểu tượng, càng nhiều thời điểm đại biểu cho siêu thực quyền năng tồn tại, là chân chính đỉnh cấp pháp sư mới có thể vươn tới núp vào, nàng là lãnh tụ bạch ma pháp.

Tóc đen nhánh như thác nước, lộ ra gò má trắng nõn hài hòa, cái kia kẻ mắt nhàn nhạt vừa đủ tinh xảo, không tính là tuyệt mỹ tuyệt thế dung hoa. Nhưng là nàng như vậy chẳng cần thiết, khoác lên mỏng manh váy trắng, có đom đóm theo những sợi vàng óng ánh hoa nhài, khí chất nhẹ nhàng cùng thủy mị bộ dáng đã quá đủ, càng muốn làm nổi bật hơn cái thần tục không thể mạo phạm.

“Dẫn tỷ đi, được không?” Bạch y thần nữ cười híp mắt nhìn về cậu bé.

“Tỷ... được a!” Lưỡng lự một chút, nhưng cậu bé cũng nhanh chóng gật đầu.

Chủ động kéo lấy tay tỷ tỷ bạch sắc y nữ chạy, cậu bé nhiều phần sốt ruột lắm, không có một chút nào dè dặt trong lòng, liền đã không biết vì sao đặt hết hi vọng lên người nữ nhân này rồi.

Lại nói Kỵ sĩ điện đứng xung quanh, thoát đầu còn có chút bối rối, một vài người tỏ ý muốn đi, muốn nói gì đó chặn lại, nhưng là giờ phút, tâm thức họ xao lãng đôi ba âm thanh kiên định, tựa hồ Thần Nữ giao tiếp dựa bằng ý niệm cường đại truyền đến.

Trên thực tế, kỳ thực đừng nói chỉ là thân cận kỵ sĩ bên trong Thần Miếu, bao quát mấy ngàn người có khi hơn tại đền thờ, trong lòng cũng dấy lên không ít thất vọng. Chủ yếu họ tự hỏi tại sao, tại sao không phải là mình, tại sao nàng lại chọn cậu bé đó, tại sao mình không hành động tương tự như vậy tội nghiệp bộ dáng, phải chăng chính sự nhiệt tình kia đã làm động lòng nàng.

Nhưng mà suy đi nghĩ lại, họ cảm thấy điều đó không quá cần thiết nữa. Trọng yếu thời điểm, nàng đã tỉnh lại rồi.

Phải, nàng đã tỉnh lại...

Hy Lạp này, sẽ vì nàng mà bình an...

Cậu bé bận rộn dẫn đường, vô tư không có coi hết thấy ánh mắt mọi người nhìn theo bóng lưng của mình, tỷ tỷ bạch y tâm trạng mềm mại đi theo sau hần. Trước đây nàng không hiểu, không có việc gì ngồi tại thư phòng đọc sách, hoặc là ngắm sao buổi đêm, hoặc là được hai cha con ở nhà kia chăm nựng như trứng. Chỉ có giờ phút này, chứng kiến cậu bé hành động, trong lòng nàng tự nhiên mới có mấy phần cảm thấy cái vô tư lo nghĩ được.

Xe cộ dọc theo khúc quanh trên đường cao tốc chạy qua chạy lại, có chút cách xa nhau vị trí, càng là ở bên trong xe, hầu như chỉ có duy nhất một người, tuyệt đối không nhiều hơn.

Đây quả là hiếm có tình huống xảy ra tại quá khứ, cũng vì vậy mà mùa dịch này hình ảnh càng trở nên chân thực hơn.

“Nhà của ngươi không phải ở thành Athens?” Bạch y tỷ tỷ lên tiếng.

“Àn, tỷ tỷ, làm sao người biết?” Cậu bé ngạc nhiên ánh mắt nhưng không có quay lưng lại, vẫn giữ nguyên phương hướng vội vã vừa nói vừa hớn hớn kéo tay nàng tiếp tục chạy.

Bạch y tỷ tỷ cười, dạng này quả thật quá đơn thuần khiết đi, người hần kéo tay, nắm nắm đó, vậy cũng là Thần Nữ trải qua bao khảo hạch được tuyển chọn, đương thế chí cao bạch ma pháp lãnh tụ. Nàng làm sao lại không đọc được tâm tình một cái tiểu hài tử nhỏ bé đây.

“Ta đã hứa chữa trị cho ngươi mù mịt, xem như là chút thực lực chứng minh đi!” Bạch y tỷ tỷ nói ra.

“Na-pi-li-o, đệ từ Na-pi-li-o đến, thành phố hướng Đông lãnh thổ, bất quá chỉ cách Athens chưa đến 120 dặm”. Cậu bé nói rằng.

“Ngươi là hành bộ đến?” Bạch y tỷ tỷ hai vành mắt hơi một tí đỏ hoe nói.

“Nhà ta tại Na-pi-li-o làm nghề chài lưới, ba ba ta mất rồi, di sản của người để lại chỉ có một chiếc thuyền nhỏ, ta không thể dựa vào thuyền để chèo tới Athens thành được, nên phải băng bộ suốt xấp xỉ 5 ngày”. Trong trẻo giọng nói, cậu bé không hề tỏ ra một chút thất vọng với bản thân.

Chưa đến 120 dặm? liền nói đối với một hài tử khoảng độ 6 tuổi vượt qua hai cái thành thị hành bộ sẽ mang ý nghĩa gì?

Lần thứ nhất bạch y nữ nhân cảm thấy mình không hề có sai sót quyết định trở ra.

Nhìn nhiều giọt mồ hôi hơn bắt đầu lấm tẩm trên trán, nghe cái hài tử này đặt tảng núi trách nhiệm trên vai, cứ việc khờ khạo như vậy hồn nhiên ăn nói. Thật biết cách làm cho người ta động lòng mà.

Dừng lại, nàng kéo cậu bé đứng yên đó, khom người xuống nhìn chăm chăm vào mắt. Vài giây ngắn ngủi thôi, khẽ cười, hiền hòa nở nụ cười xinh đẹp. Thần Nữ ôm cậu bé nhỏ nhắn này vào lòng, bàn tay không ngừng xoa xoa đầu đầu hần.

“Tỷ tỷ, người làm sao? người không khỏe?” Bé trai một mặt không hiểu chuyện gì, tay vỗ vỗ vai ngược lại.

“Bé con, ngươi thật ngoan, tỷ tỷ rất thích ngươi, ngươi tên là gì?” Bạch y tỷ tỷ thanh giọng không có do dự nói ra.

“Là Perseus!!! Ba ba đặt tên ta dựa vào truyền thuyết Thần Thoại thời xa xưa!” Cậu bé đồng dục nói rằng.

Perseus!? Á Thần Perseus!?

Nàng liếc nhìn cậu nhóc đang phấn khởi kể kể, miệng nhỏ mình bỗng chốc cũng đồng dạng rung lên mỉm cười: “Perseus, sau này ngươi lớn lên, muốn hay không ứng tuyển làm kỵ sĩ thần miếu?”

“Kỵ sĩ, đệ... đệ có thể sao?” Perseus nói rằng.

Perseus có chút hoang mang, hần nhìn chăm chú lên bên cạnh mình vị nữ tử nhiều phần thanh tú, bất phàm này.

Kỵ sĩ thần miếu, cái này danh tự ở Hy Lạp, rõ ràng chính là phần tự hào nhất thuộc về nam nhân. Kỵ sĩ tương lai chính là trụ cột, là cường đại pháp sư trấn thủ lấy Parthenon Thần Miếu, lấy Athens thành vĩ đại. Mà hơn cả, sẽ có đặc ân được phục vụ cho Thần Nữ tối cao.

Hần nhỏ tuổi lắm, gần như không đáng để nhắc đến tương lai thời điểm. Liền đây là vui đùa lời nói ra sao?

Người trước mắt, rõ ràng là dạng này là Đèn miếu bước ra, nàng trang phục tươm tất, trang nhã kia rất dễ dàng phân biệt, cho là tại đèn điện vẫn như cũ có thể nắm giữ một vị trí rất cao. Nàng nhất định không có coi mình hài tử mà lừa gạt.

“Đương nhiên có thể!” Bạch y nữ tử tiếp tục niềm nở cười với hắn.

“Tỷ tỷ, vậy đệ muốn, đệ muốn làm kỵ sĩ thần miếu!” Perseus hai tay siết chặt lại, một điệu bộ trượng phu khí khái ngẩng cao đầu lên tuyên thệ.

“Sau này, ta sẽ dẫn đệ vào Parthenon học tập!” Bạch y tỷ tỷ xoa đầu hắn nói ra.

“Oa...” Perseus nhảy dựng lên ôm chặt vào eo nàng, từ trong người cậu, toàn thân đang không ngừng phát ra một cỗ sung sướng đặc biệt.

“Tốt, vậy được rồi, chúng ta đi thôi, ta muốn xem tình hình nguoi mụ mụ!” Bạch y tỷ tỷ nói ra.

Perseus mỉm cười, trong lòng đều chẳng tồn tại nửa điểm do dự nắm chặt lấy tỷ tỷ mình trên bàn tay, một mặt thành kín vô cùng thân cận.

“Tỷ tỷ, người tên là gì?”

“Gọi ta là Diệp Tâm Hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Diệp ngân bách thể

“Oa oa~~~~~”

Perseus hét lớn, lần đầu tiên được ngồi trên một sinh vật bay, càng là một đầu Á Mao Long vô song uy mãnh, hần nhiều phần không thể tin được nhìn xuống đường cái an giới, nhà cửa lít nhút chỉ như những tấm màn phôi, nhỏ bé đến tội nghiệp. Đột nhiên nhiều hơn mấy phần cảm giác mình giống như cò độc kỵ sĩ thoát mái phiêu du, thoát mái bá chủ bầu trời, trong lòng khổ sở cảm thán vì vậy đều triệt để tan đi.

May mà dọc theo con đường này cũng là Diệp Tâm Hạ ngồi phía sau chính đốn, vẫn tính giảm bớt không ít không khí khủng hoảng, quá phận này sinh tự cao.

Bên dưới xe cộ tại trên đường giáp hai tuyến thành phố đại khái chạy sẽ mất tới một canh giờ có khi hơn, mới tiến vào được Na-pi-li thành. Nhưng ngược lại, Á Mao Long, tốc độ bay phi hành có thể coi là đứng ở vị trí không hề nhỏ trong số những đầu Á Long tồn tại, liền chưa đầy 10 phút đã gần tới thị trấn nhà Perseus.

Đó là một cái ngã ba chẳng bằng một cái đường rừng nhỏ, mảnh đất được trồng theo từng nhóm loài hoa, lan, lài, cúc, sánh, không loại nào thiếu cả. Đường đi chưa có được mở rộng, chỉ có thể vừa vận một chiếc xe tải vật dụng chạy lọt, mà tính ra ắt hẳn chính quyền địa phương thậm chí đều chưa có phương án giải quyết đi.

Nhà của Perseus có thể coi là nằm ở góc khuất sau núi, càng tiến vào sâu hơn, càng thưa thớt, lác đác hoa màu, quanh quẩn lại cũng chỉ có cỏ hoang khô héo, rách nát, bất đồng với thị trấn đẹp đẽ kia bên dưới rất nhiều. Chắc chắn đó không phải là Na-pi-li, thành phố được mệnh danh thơ mộng nhất Hy Lạp trong trí tưởng tượng của Diệp Tâm Hạ được.

Nàng chưa từng đến đây, tại quá khứ rất nhiều thời gian học tập tại Thần Miếu, nàng nhưng không hẳn có lại được thoải mái thời gian mà thường thức cho mình loại hình thú vui lãng mạn này. Nếu thực sự có, cũng là cái kia tên hèn mọn nào đó từ Hoa Hạ chạy qua chiếm tiện nghi.

Tuyến đường mòn hạ đến, Diệp Tâm Hạ theo Perseus tiến vào sâu hơn, cùng con dốc dài so sánh chênh lệch còn rất xa.

Cuối mảnh rừng là một căn nhà gỗ không hoàn chỉnh, nhiều tầng cây thông kiểng được chặt ra thành mấy tấm ván miễn cưỡng chấp vá vào, liếc nhìn lại lộn xộn không chịu nổi.

Đứng trước cổng, đột nhiên Perseus dừng lại, hần nín nín lấy tay Diệp Tâm Hạ, miệng như rồng lên nói rằng: “Tâm Hạ tỷ, người lấy cái khăn tay này của

đề che lại mặt trước khi vào a!"

“Không cần, trực tiếp đến!” Diệp Tâm Hạ xoa đầu hắn, xinh xắn ánh mắt trả lời lại.

Nàng đối với bệnh dịch tình hình, ít nhiều đều có đánh giá sơ qua, đại khái khoảng cách đây vài ngày, sau khi hoàn tất bề quan ra, nàng bất ngờ gặp Mục Ninh Tuyết một dạng tại Thần Miếu, hai người hàn thuyên khá tỉ mỉ chuyện tình.

Không ngoa khi nói, khuẩn trùng bệnh dịch, Diệp Tâm Hạ nhưng khẳng định có bảy phần lòng tin thử một phen.

Perseus gật đầu, hẳn tin tưởng nàng, đồng dạng không có nói gì nữa, gõ lên tấm cửa vài tiếng.

“Cộc cộc cộc cộc ~~~~~”

“Mụ mụ, ta đã về!”

“Cách ~~~~~”

“Perseus...” Giọng trầm ôn, độ khoảng bảy, tám phần hụt hoi, đang khàn khàn cổ cất lên thanh âm từ bên trong.

Trong nhà dễ đoán có diện tích phi thường nhỏ bé, đồ đạc ít ỏi, chủ yếu là mấy chiếc lưới rách của dân làng chài. Ngay góc cửa sổ có một chiếc giường tre lồm vào, trên giường dĩ nhiên có một người phụ nữ khoảng chưa tới tam tuần.

Người này mặc quần đùi nằm duỗi người ra, phía trên thậm chí không có mảnh áo nào che lại, sắc mặt nhợt nhạt đến thê lương, cũng không kể ý vị khách nào ghé thăm nhà mà chuyển mình lại, tại giường một kiểu kê gối cao, thẳng cổ nhìn lên trần nhà.

Cũng phải thôi, khuẩn trùng tới giai đoạn quá 5 ngày, đã hình thành nên lớp đóng ván khi tuyến hô hấp, nếu không ngược cổ như vậy sẽ rất khó thở được. Sốt nặng lắm, nặng tới mức Perseus lần Diệp Tâm Hạ đứng tại cửa ra vào cách đó hơn 2 mét vẫn cảm nhận được cổ nhiệt lượng như lò sưởi phả ra. Quần trên người nàng đã ướt nhem, trong nhà lại không có điều hòa, chân chính biến thành một cái thi nhân nhúng nước sôi, toàn thân nhiều nước nhỏ giọt, thực sự rất tệ.

“Mụ mụ, người, người có sao không?” Perseus hét toáng lên, hẳn đã quấn lớp khăn quanh mặt, định chạy lại gần nàng thì lập tức bị Tâm Hạ vịn tay lại.

“Người này đã là ngày thứ chín nhiễm bệnh, lý thuyết mà nói, rất có thể qua đêm nay, nàng sẽ không sống nổi!” Diệp Tâm Hạ sắc mặt nghiêm túc nói ra.

Nghe đến mức độ này, Perseus lập tức kinh hãi hốt hoảng, quỳ xuống sàn nắm lấy chân Tâm Hạ òa khóc: “Tâm Hạ tỷ tỷ, ngài nhất định, nhất định phải cứu mụ mụ ta!”

Nhìn bộ dạng của hắn, Diệp Tâm Hạ cũng liền có phần hơi chạnh lòng, nàng nhăn miệng nói: “Perseus, người trước chuẩn bị một thoáng thau nước ấm, ta đánh giá một chút tình hình rồi mới quyết định được. Nhưng người yên tâm, ta vẫn có chắc chắn sáu phần cảm có!”

Chỉ có sáu phần, sáu phần này từ lời của Diệp Tâm Hạ nói ra, chính là sét đánh ngang tai bỏ xuống bên cạnh hắn. May mắn là, Perseus là một cái bé con hiểu chuyện, hẳn thừa biết thế giới này chưa từng có bất cứ ngoại lệ nào sống sót. Nàng nói có sáu phần, liền mang ý nghĩa là chuyện tốt, có thể mong đợi.

“Àn, tỷ tỷ!” Perseus gật đầu, tay dụi dụi mắt rồi chạy nhanh ra sau hè pha nước.

Đợi cho hắn ra ngoài, Diệp Tâm Hạ mới đóng cửa vào, tiến lại gần người phụ nữ kia.

“Ra ngoài rồi?” Người phụ nữ trẻ tuổi nhọc nhằn lên tiếng.

“Đã đi!” Diệp Tâm Hạ đáp.

“Thần nữ điện hạ, ta biết ngài...” Người phụ nữ khổ sở gương mặt nói.

Diệp Tâm Hạ không có trả lời lại, nàng đứng cạnh đầu giường, mềm mại đặt một bàn tay lên trán người phụ nữ đáng thương kiểm tra thân nhiệt.

“Ba ba của nó cũng biết ngài...” Lần nữa âm thanh già nua trước cả chục tuổi kia lên tiếng.

“Lóc lóc lóc lóc ~~~~~”

Diệp Tâm Hạ vẫn không trả lời lại, nàng như cũ bắt đầu vẩy vẩy những đầu ngón tay, sơ bộ cái kia một nhóm hai, ba con Diệp Ngân Bách Thê từ những đốm sáng trắng phá kén trở dậy. Hào quang lóe ra bên trong những gián đồ không gian, rất rõ ràng nguồn suối vô tận êm dịu chớp chớp tung cánh mực bay xung quanh người phụ nữ đang nằm trên giường, không ngừng bồi đắp liên tục thể chất sinh mệnh, tái sinh cốt cách.

Đây chính là suối nguồn sinh mệnh!

“Tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ ~~~~~”

Diệp Ngân Bách Thê không có từ vị diện thể giới quan sinh ra, chúng tiến hóa từ Diệp linh trì đủ cách thể, theo thần hồn nguyên bản trở về, so với giai đoạn ban đầu đã trở nên cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, càng là từ trong kén trứng kịp thời thích nghi tinh linh bách thể, đối với thể gian càng trở nên dung hòa nhận thức.

Đừng nói là thương thể khủng bố nặng nề, cho dù linh hồn thương tổn, suối nguồn sinh mệnh vẫn có thể miễn cưỡng hội phục được, mà còn trong hồi phục, sẽ phục hưng lão hóa đa dễ trạng thái.

Bất kỳ một vị bạch ma pháp sư nào chứng kiến loại hình trước mắt, nhất định sẽ là trong lòng có thêm một cái nhận thức mới về căn nguyên ma pháp. Cảm chú vốn dĩ đã phá tan đi cực hạn loài người, nhưng là Diệp Tâm Hạ một màn này thậm chí còn muốn tiếp tục phát triển hơn thế, phải sở hữu sinh mệnh cỡ nào cường đại mới có thể hô hoán thần thánh Diệp Ngân Bách Thê.

Trên người phụ nữ nhanh chóng đón nhận cơn mưa ánh sáng chiếu vào các tuyến mô da do Diệp Ngân Bách Thê rải xuống, rất nhanh những điểm nốt này khoa trương khuếch tán ra tế bào lân cận, không ngừng thẩm thấu vào bên trong.

Sắc mặt đã chiếu đến vài tia hồng hào trở lại, nhiệt độ thân dần dần có dấu hiệu cải thiện nhanh chóng, đây chính là đạo lý phục hồi, mà còn phục hồi trong chớp mắt. Nên nhớ, trước khuôn trùng tàn phá, rất nhiều bạch ma pháp lực lượng trên thể giới, bao quát cảm chú thi triển, nhất nhất đều không hề có tác dụng!!

Tất nhiên, Diệp Tâm Hạ hiểu rõ, dù là thần hồn chỉ lực ban tặng sinh mệnh nhưng vẫn không phải chính diện khả năng tuyên bố người phụ nữ đã hoàn toàn lành lại. Bên trong nang, dĩ nhiên cái kia khuôn trùng vẫn tồn tại, vẫn thuộc về sinh vật kết dính đặc trưng.

Chừng nào nó còn sống, rất nhanh thôi, người phụ nữ sẽ lại một lần nữa tử vong.

“Tán dương son, huyết đầm Thần Miếu, Thần Nữ đáng cơ...” Người phụ nữ mặc kệ Diệp Tâm Hạ có nghe hay không, giọng nói từ tồn phát ra âm thanh.

Môi khẽ run lên, Diệp Tâm Hạ bắt đầu ánh mắt mấy phần nhú lại nhìn vào người phụ nữ.

“Ba ba của nó, Hắc Giáo Đình hồng y giáo chủ một trong!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Thiên tình sử cổ đại

Diệp Tâm Hạ một bộ dáng vẻ thất hồn lạc phách, cũng không phải ánh mắt co dãn gì, nàng nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ nhỏ nhỏ kia, nhìn ra được tâm trạng ngập ngừng.

Không nhắc đến thì thôi, cái kia huyết sắc thần miếu, phần này nhắc lại tự nhiên giống như thống khổ trong tâm tình không bao giờ dứt được. Có một mảnh rừng nhỏ, thông qua ô cửa bằng gỗ mục, dù là tối tàn hơn, nhưng ngay tại Na-pi-lio thị trấn này thì nàng vẫn không cách nào từ bỏ được cái thói quen thường nhật mỗi sáng thức dậy.

"Ta biết, đại đa số tại con mắt người đời nhìn xuống, hẳn là kẻ đáng nguyên rủa, là kẻ chỉ xứng đáng chết đi. Ngay cả chính bản thân ta, nhiều năm trước đều không có tại hẳn biết được thân thể, chỉ là đến cuối cùng vỡ lẽ, ta căn bản không có cái gì phản kháng, quá yếu đuối cùng chấp niệm, luôn luôn mong muốn giữ lấy một nhà ba người yên ổn đoàn tụ..." Người phụ nữ gương mặt đã điểm lại nhiều nét thanh xuân đúng với tuổi tác, toàn thân cũng bắt đầu có chút lực, động đây xoay người sang nhìn kỹ vị tân Thần Nữ.

"Người nằm yên đó, đừng động đây!" Tay phải Diệp Tâm Hạ đột nhiên như ảo ảnh lóe lên, đột ngột giữ người phụ nữ lại. "Vẫn chưa xong đâu!!"

"Thật dễ chịu, tuy là trọng bệnh, ta vẫn cảm giác được sự dễ chịu vô tận sinh mệnh sự sống đang chảy trong người. Hẳn cũng là một trì đủ pháp sư, nhưng đúng là tay nghề so với Thần Nữ còn không muốn lấy trời vực làm ranh giới để phân định đủ". Trẻ tuổi góa phụ cười khổ.

Diệp Tâm Hạ nhìn nàng, trong ánh mắt biểu lộ nhiều tia thương cảm: "Người có chuyện gì muốn nói với ta sao?"

"Ngài a, ta nghe mọi người nói ngài tâm linh hệ nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ". Trẻ tuổi góa phụ lắc đầu cười.

"Tâm linh cảnh chính là kiểm soát được mình. Ta không đối với người bình thường nảy sinh cái gì tự do luận ngữ, muốn nói người liền nói, bằng không ta cũng không phải loại hèn mạt thủ đoạn đi đọc ý tứ của người khác". Diệp Tâm Hạ không một chút biến sắc nói ra.

"Perseus có lẽ không muốn biết ba ba nó là trời đất không dung Hắc Giáo Đình hồng y giáo chủ, tuy mặc cho sống dưới cái bóng của yêu nữ Tát Lăng mang hành vi thủ đoạn nhưng hẳn rồi bỏ chúng ta liền chính là lý do như vậy. Xã hội này, nhất định sẽ không chứa chấp nó!" Vừa nói, trẻ tuổi góa phụ bàn tay rụt rề níu kéo lấy hông váy Diệp Tâm Hạ.

Nàng hiểu rõ, bản thân mình không nhất định phải nói ra thân phận của cha Perseus, chỉ là bởi vì vị kia Thần Nữ, nàng trong lòng không cách nào có thể giữ được nữa. Không phải là cái cảm giác biết rõ ràng không giấu giếm được, cũng không giống muốn chờ đợi ân huệ tha thứ, mà chủ yếu bởi vì ngay từ lúc Diệp Tâm Hạ đứng ở bên ngoài cửa, loại hô hấp tinh linh nồng nặc của lãnh tụ Parthenon tỏa ra tựa hồ khiến cho con người nàng chẳng thể nào ngừng tin tưởng, ngừng thành kín được.

Đây là lần thứ nhất mụ mụ Perseus buột miệng tiết lộ, tự sâu trong lòng nàng, đều không có cái gì chủ đích, tuyệt đối là cảm giác người trước mắt này vô cùng đáng tin cậy, nhất định tồn tại như thần thánh lắng nghe, vừa nói ra, bản thân liền thấy nhẹ nhõm.

“Không cần nhắc việc như vậy, ta cũng muốn quên đi, ít nhất còn hứa nhận hấn vào Thần Miếu làm dự bị kỵ sĩ người kế thừa!” Diệp Tâm Hạ mắt mở trừng trừng, lông mi dài tạo tác thêm phần thanh diễm, đối với Hắc giáo đình sự tình, trong lòng nàng đã từ lâu không muốn khơi gợi lại.

Tan, khái niệm này đang lẽ phải trở thành phân bụi, phân bụi bay đi rồi không nên lần nào nữa tái hiện.

Tất nhiên, chính nàng song vị Giáo Hoàng cùng Thần Nữ đồng thời tồn tại, Diệp Tâm Hạ cũng sẽ không nói ra. Cứ coi như thu nhận Perseus về làm kỵ sĩ thần miếu thì thế nào?

Phụ thân hấn là hồng y giáo chủ, nàng là Giáo Hoàng người chèo thuyền trên cao nhất, liền hải tử gia nhập dưới trướng, nói ra hay không cũng hoàn toàn hợp lý, càng thích ứng quá đấy!

"Dù cho bị người khác đoạt mất, ta vẫn có thể yên tâm nhắm mắt rồi. Tốt... tốt quá rồi!" Góa phụ niềm nở nụ cười, mà trong nụ cười đó, rất nhiều áp ứ hi vọng càng giống như tâm nguyện một người mẹ giành hết tất cả những tốt đẹp nhất để cho con trai mình.

Cả đời người cha tội nghiệt gây nên, tạc dạ để lại, ít nhất còn mình sau lưng nó là một cái chí cao danh vọng, làm được kỵ sĩ, càng chân chính muốn từ từ công hiến rửa lấy tội lỗi giùm thế hệ chúng ta.

"Diệp hạ, ngài tốt, tự trong người ta cảm thấy đỡ hơn rất nhiều, nhưng là tại phủ tạng bên trong, liền giống khuẩn trùng cũng không biến mất, thậm chí nương theo ma pháp của ngài tâm huyết, nó còn muốn chiếm lấy nhiều phần tiện nghi sinh nở, càng trước sau cũng hấp thụ ta sinh mệnh. Được sống thêm vài ngày, được gặp con trai ta nói nói kể chuyện, nhìn hấn, đã là tốt rồi..." Trẻ tuổi góa phụ trầm ngưng nói ra.

Bên cạnh gối đầu nàng có một cái hộp nhỏ, nhìn hết một lượt không có gì đặc biệt. Mụ mụ Perseus lấy trong hộp ra một quyển sách rất mỏng, hầu như chỉ có trên dưới ba mươi tờ. Là một loại bìa sách in màu phổ thông vô cùng.

Một mặt hồi tưởng cảm thụ, Diệp Tâm Hạ thấy trên đôi mắt hẹp của người góa phụ đã lần lần đến vài giọt nước mắt, định nói gì đó nhưng nhanh chóng đã thấy bị dụi dụi đi, hít hà một hơi, người phụ nữ tay cầm cuốn sách nói tiếp:

"Ngài nhất định so với ta còn trẻ hơn vài tuổi, liền đối với trọng yếu một số chuyện có thể là cùng ta cũng chưa chắc thấu hiểu bằng. Cuốn sách này, rất dễ tìm mua được ở bất cứ cái nào tạp hóa, thư viện trong thị trấn, không đắt, rẻ lắm, là du lịch khách thường thường được giới thiệu như một lịch sử văn hóa. Biên soạn bên trong, nó một sự tích rất đẹp ra đời rất lâu, lâu lắm rồi, tại trong cổ đại Hy Lạp chúng ta, Na-pi-li thành phố mới từng là thủ đô huy hoàng..."

Nhìn nàng đang dạt dào như vậy cảm xúc muốn kể kể chuyện gì, Diệp Tâm Hạ cũng đứng lặng người nghe, không tùy tiện xen vào.

Trẻ tuổi góa phụ nói tiếp: "Đã từng có một đôi nam nữ trong quá khứ giẫm đạp xuống điều lệ hà khắc, họ đối với chi trò thế gian đều làm ngơ hết thấy không chút nào để tâm, một lòng một dạ cùng với nhau nhận thức cứu vãn. Khi xưa Na-pi-li thủ đô cũng là thân nữ đất tổ, nàng phạm phải cấm pháp hành vi, thân nam đại biểu pháp giả, tạo hóa trên người, là tranh đấu, là bảo vệ mình nam nhân, nàng đến cuối cùng ngã xuống tại mình đất tổ. Chiến cuộc đó, chính là thời khắc lịch sử văn minh nhân loại đã thay đổi, thời khắc như vậy nàng ngã xuống, thủ đô Na-pi-li đã biến hóa không ngừng, thù địch nên một màn hoa trắng đẹp đẽ, nhưng là đẹp đẽ trong màu tàn sát đỏ thẫm..."

"Tại sau đó rất lâu về sau, công ước liên pháp được tái chỉnh sửa, mà cái này tai họa tại Na-pi-li đã được Hoàng Đế dời đô về Athens thành. Phải mất cả ngàn năm sau, dần dần mới được cải tạo, dần dần mới được thi công cho lưu dẫn ở. Mà cũng kể từ đó, Na-pi-li được gọi là tình nhân trấn, khắp nơi sinh trưởng tự nhiên rất nhiều loài hoa đẹp nhưng một mực không cách nào nở ra loại hoa trắng cao quý kia một lần nữa. Ít nhất, trừ một ngày hằng năm, là ngày mà người phụ nữ kia ngã xuống".

Góa phụ trẻ tuổi nhìn chăm chăm Diệp Tâm Hạ, nàng cười, trong lòng biểu lộ dạt dào biết ơn, rộn ràng lắm nói thêm "Ngày mai, ngày mai chính là ngày loài hoa trắng cao quý đó nở rộ lần nữa! Ta nhưng chưa từng có một dịp nào thương thức nó, ngài kéo dài ta sự sống, ta có thể cùng mình hải tử đến ngắm một lần. Ta cũng không có được như nữ nhân kia vì nam nhân của mình mà nguyện ý chết xuống, nhưng là hấn chết rồi, ta cuối cùng cũng không muốn sống nữa... Có thể là..."

"Ngươi muốn chết?" Diệp Tâm Hạ nheo mắt lại hỏi.

"Ta hi vọng đến lúc đó, ngài có thể nào lần cuối cùng ban cho ta ân huệ, dẫn lấy Perseus đi..." Góa phụ trẻ tuổi trầm giọng nói.

Diệp Tâm Hạ nhìn nàng hồi lâu, miệng nhỏ nhắn lên, một mực rất kiên định: "Ta sẽ mang Perseus đi, nhưng ta cũng sẽ mang ngươi đi. Lời như vậy đừng bao giờ nói ra nữa, trước mặt ta, tất cả các ngươi đều không chết được!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Thần Nữ Diệp Tâm Hạ

...

"Ngủ một chút đi!" Diệp Tâm Hạ hai bàn tay bấm lên thái dương người phụ nữ trẻ tuổi, lập tức khiến nàng chìm vào hôn mê trạng thái.

Đánh đánh, phá phá, nàng có thể không đứng vào hàng ngũ cường giả được. Nhưng là độ kiếp nhân gian, cứu rồi lấy sinh mệnh yếu ớt, nhỏ bé đấy. Vốn dĩ ai cũng không qua được nàng.

Bệnh dịch hay khuẩn trùng đơn thuần một dạng, trong mắt nàng ấy mà, đó chính là tiểu hồn đản khiêu chiến, ngạo mạn thách thức thử cái chí cao cảnh giới cứu sinh tồn tại trong vị diện.

Nhân loại cho đến giờ đã thua cuộc rồi, nhưng còn nàng, nàng sẽ không...

Tại Diệp Tâm Hạ tận lực dẫn đạo bên dưới, mục mục Perseus toàn cơ thể nhìn ra chỉ chút điểm sáng lóe lên. Diệp Ngân Bách Thể hai chấp ba con cũng không có thoái hóa mất đi, một lần lại một lần nữa vẫy vẫy truyền ma pháp sinh mệnh xuống. Quá trình này ở bên trong, đây là mẫu cực lớn năng lượng tuôn ra trên người nữ tử, lấy diện tích bề mặt mà nói, gần như y đúc một loại dung ao hội tụ.

Mô da mờ dần, mờ dần, từ mô lông da bên dưới có chút tan ra, thấy được cái kia đỏ chót màu thắm đang co bóp, đập đập, huyết dịch, dây nơ chần chịt được bố trí hợp lý dưới bộ khung sườn cứng. Tại quan phổi, có máu nhiều giọt, ngay vị trí máu nhiều, có một cái khối u màu đen thui tiếp tục sinh trưởng, từ chỉ có to bằng nửa đầu ngón út, không mấy giây thời gian liền bành trướng, giăng tơ dịch bịt kín ống thông.

Mục Mục Perseus thiếp đi rồi, người nàng giây phút này trong suốt lắm, tựa hồ mảnh thủy tinh phát sáng có thể quang tuyến nhìn thấu vào bên trong. Lại chẳng khác gì y học ở thế giới khoa kỹ đem bệnh nhân mổ xẻ, nội soi. Chỉ là dưới tầng tầng Diệp Ngân Bách Thể bảo hộ, vốn dĩ cơ thể người góa phụ vẫn liên mạch, chẳng chút nào sứt mẻ a.

Thấu thị cơ thể!

Không phải là mổ xẻ, mà là thấu thị, thấu thị là tầng nào ý nghĩa khủng bố đến đâu?

Ai cũng biết bạch hệ trì dũ ở siêu giai cảnh giới trở lên có thể miễn cưỡng hàn gắn rất nhiều vết rách loét lại, nhưng toàn thân phanh ra cắt xé, thì chính là cần đến cấm chú lực lượng. Mà cấm chú lực lượng cũng chỉ đi làm cái việc hàn gắn lại lập tức, ai dám moi ra như vậy thời gian lâu dài mà bảo đảm mạng sống?

Nên nhớ thời không ma pháp vị diện, còn không có cái nào pháp sư trước nay cả gan trên nhân loại dám mổ cơ thể ra lắp ghép chữa thương đấy, càng chưa từng có ngoại lệ mổ nhưng giống như không mổ, là một cái thấu thị cơ thể, mắt thấy đem ma pháp vào trong nội quan nhưng bên ngoài lạnh lặn không có chi chi biến hóa.

Đây chính là ma pháp của Thần Nữ!

Rất nhiều loại phục sinh tái tạo bên trong, đơn giản nhưng không cách nào có thể đối kháng cùng khuẩn trùng. Diệp Tâm Hạ hiểu rõ, dạng ngoại hạng độc tính này nhưng chúng không phải hắc ám thô nhưỡng, không có cùng bạch ma pháp bài xích. Liên hệ đó đối với thánh linh điều trị đều sẽ không tạo được uy hiếp, ngược lại còn muốn phối hoàn cho nó, giúp nó sống lâu hơn thời hạn 15 ngày trong cơ thể vật chủ.

Nàng cũng không có đôi thần nhãn cường đại quan sát được xuyên qua cơ thể người, nhưng chân chính lực lượng của nàng, lại thừa khả năng đồng thời song song hai luồng đối nghịch, một xé bỏ lớp da trước mắt, một liên tục cầm cố các mạch nổi mô da lại, không để từ vong trạng thái hay vô luận đau đớn nào xảy ra.

Thân thể bị phá hư tốc độ càng lúc càng nhanh, sinh mệnh năng lượng như trước không ngừng điên cuồng tuôn vào người góa phụ hồi phục, vậy cũng là luận pháp chữa trị vô thực tồn tại!

Đi tới mấy năm thời gian trôi dần, Tâm Hạ chủ yếu là thông qua tiếp thu thần hồn nữ vương tinh linh lấy độ hòa hợp tu luyện, đem nguyên khí tài nguyên Parthenon bồi bổ, những thứ này kỳ thật đều là con số thiên văn không thể so sánh được đấy. Bởi vậy, đối với bản thân sau khi tiến xa thêm một bước hấp thụ thai cốt nguyên bản cổ đại thần nữ, nàng hẳn là đã chạm vào cao thâm cảnh giới nào đó không thể dùng khái niệm thông thường để hình dung.

Sinh mệnh năng lượng một lần lại một lần tẩy rửa lấy thân thể của người góa phụ, Diệp Ngân Bách Thể như cũ thuộc về loại thánh linh xứ sở, nhất mực ma pháp rừ xuống luôn khiến người ta chìm vào cảm giác lâng lâng dễ chịu. Mà tại bên trong, Diệp Tâm Hạ đang không ngừng xuất ra chùm tia sáng trắng lóa, đặc trưng sinh lễ cổ thần.

Một tầng cổ thành tinh tử chậm rãi được vẽ ra trước mắt, nói nói hết sức cẩn thận, trong nhà có hào quang chiếu, lập tức cả khu rừng trên đồi nhanh chóng phát lên một hiện tượng kỳ lạ, tựa hồ thần chỉ giáng lâm không sai lệch.

Đằng sau mái hiên, Perseus đang đun nóng thau nước dĩ nhiên liền để ý tới một màn này. Thâm tâm hẳn chấn động vô cùng, là loại chấn động trước nay

chưa từng có.

Ma pháp... ma pháp gì đây...?

Tâm Hạ tỷ tỷ không phải thật sự chính là Thần Nữ đó chứ!?

Nghĩ như vậy, hắn càng tay quạt lửa nhanh hơn, rất muốn xông nhanh chóng để chạy vào gian nhà.

Khuẩn trùng là tùy cơ phát sinh trên tuyến hô hấp và phổi người góa phụ, có thể này rất dày đặc, chúng đã bịt kín đường thở lại rồi, ban nãy nếu Diệp Tâm Hạ không kịp thời cứu chữa, liệu rằng cao cao góa phụ kia tử vong người trong hiểm cảnh tìm tới cái này then chốt.

Khui mở nội quan để soi xét, Diệp Tâm Hạ lần thứ nhất khẳng định mình phi thường sáng suốt, bằng không mà nói, nàng ngoại trừ biết khuẩn trùng tấn công bên trong ra, cái gì có thể lần theo xuống manh mối đều không có.

Kỳ thực kích cỡ chúng nó cũng chỉ bất quá như một nhúm té bào hiển vi kích thước vậy, mắt thường không thể thấy nổi. Nhưng là căn bản Diệp Tâm Hạ chẳng cần phải thấy chúng, nàng là thần chi nắm giữ sinh mệnh, lại còn có thể loại đám rúc rịch bào hút sinh mệnh người khác qua mắt nổi nàng hay sao?

Trắng xóa ánh sáng từ đại đồ tinh tử hạ xuống, Diệp Tâm Hạ mười đầu ngón tay vừa xuất hiện lên mười sợi dây đồng màu, lác lác chuyển động, mười sợi dây hóa thành mười đầu bạch tằm trùng tinh linh, len lỏi vào nội quan ủ hóa của người góa phụ.

Bạch tằm trùng có thần trí, nó đi đến đâu sẽ rải đều lông tằm đến đó, vết thương nội quan lập tức lành lặn lại, tuyến phổi hô hấp thì phi thường được tẩy rửa, cái kia đầu khuẩn trùng trên căn bản không thể chống cự lại con lũ bạch tằm trùng quét đến, sẽ rất nhanh nổ chết. Nổ chết liền coi như sạch sẽ mòng dịch, mà thậm chí còn muốn nói tình huống cũng làm Diệp Tâm Hạ rất mực sùng sốt.

Người góa phụ nhẹ nhàng địa chấn run rẩy một cái, hạ một cái chớp mắt, nàng cũng đã hoàn toàn sạch sẽ nhiễm khuẩn bệnh. Một loại khó có thể hình dung nhẹ nhàng cảm giác truyền khắp toàn thân nàng.

Khuẩn trùng là không phản kháng chút nào sao? Chúng dù gì cũng là từ một đế vương Băng Bích Hạt Chu nòi giống đấy?

Không, không phải như vậy, chúng nhất định có chống cự, càng là đem hết lực lượng bản thân hấp thu bạch tằm trùng. Nhưng so với cái kia nguyên bản thần hồn xuất kích, khuẩn trùng thua. Thua triệt để chẳng có may mắn kháng cự. Coi như chúng phảng phất có thể ngửi được mùi vị tử vong đang đến, có chạy chứ chẳng phải đứng yên... chỉ là chạy thế nào cho thoát.

Chính nàng không có nghĩ bạch tằm trùng lại như thế này hủy diệt khối u rất nhanh gọn, đặc biệt giống như một ký sinh chuyên trị phụng dưỡng cơ thể người, thấy khuẩn tức diệt.

Trong khoảnh khắc, Diệp Tâm Hạ thậm chí còn có cái ý nghĩ, giả sử bạch tằm trùng của mình được pha chế nuôi dưỡng trong dung ao nào đó, tại rất nhiều thời gian bên trong sẽ có khả năng đem đi làm phương thuốc chữa đại trà. Tất nhiên, tự nàng làm đều còn không được, hơn thế nữa bản thân bạch tằm trùng là một kỹ năng ma pháp được ban cho tinh linh chữa trị, cho dù nắm giữ thần hồn thì nàng vẫn vô lực tạo ra đại trà số lượng.

Nhưng đó là việc sau đó, bây giờ... đã chiến thắng a!

Diệp Tâm Hạ khẽ động ý niệm vờn quanh thân thể mù mù Perseus, yên lặng cảm thụ biến hóa mỗi lúc một tốt hơn. Một vòng nhân nhạ mỉm cười dần dần xuất hiện ở Diệp Tâm Hạ trên khuôn mặt, nàng đã triệt để thành công rồi.

“Cạch~~~~~”

Thở dài một hơi, Diệp Tâm Hạ dáng người diễm tiết thanh thân bước ra khỏi cửa phòng, đón cái kia ánh nắng tự nhiên từ liệt nhật trên cao rọi xuống.

Rất dễ chịu, rất sáng khoái...

“A, tỷ tỷ, người ra rồi!” Perseus ở đây chạy lại ôm chầm lấy nàng nói.

“Àn!”

“Mụ mụ, mụ mụ đệ có phải đã...” Sắc mặt hắn không hẳn là háo hức, có nhiều phần thiết tha mong mỏi hơn.

“Đã khỏi, nàng nghỉ ngơi bên trong, người chờ một chút liền mang nước ấm vào cho nàng!” Diệp Tâm Hạ khẽ cười, nàng cười tỏa ra một loại chan tình ấm áp rất không gì sánh được.

Perseus rất muốn hỏi, có phải hay không nàng là Thần Nữ chí cao của Hy Lạp. Nhưng tựa hồ điều như vậy chẳng cần thiết nữa rồi. Tại cái giây phút đó, Perseus, hẳn thật sự đời này kiếp này, sẽ hướng về nàng mà quý gồi xuống, tình nguyện làm cái kỵ sĩ trung thành nhất.

Nàng chính là Thần Nữ của hắn!

“Sửa soạn một thoáng, ta muốn hướng Thần Miếu công bố... à không, là cả thế giới công bố!”

“Công bố?”

“Khủng trùng... nên diệt vong rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Vừa là thiên sứ, vừa là ác ma!

Na-pi-lio thành là điểm cuối cùng nằm trên biên giới Hy Lạp, trực tiếp giáp với Đại Tây Dương đầu bên kia. Thị trấn được xây dựng theo loại kiến trúc đặc trưng thời kỳ Phục Hưng, là một khối nghệ thuật đồ sộ lớn nhất, mang đủ ảnh hưởng đến phần còn lại của thế giới này phải ngả mũ thán phục.

Rõ ràng chỉ mới vừa sáng sớm, bình minh còn chưa hoàn chỉnh ló dạng, ấy vậy mà đã thấy từng đoàn từng đoàn người trang phục tuơng tất đồ ra khắp đường hẻm, nẻo phố. Trên tay ai ai cũng cầm lấy một loại hoa màu đỏ, tay còn lại không hẹn đồng thời nắm chặt người mình yêu thương.

Hôm nay là ngày lễ lớn trong thị trấn. Ngày Mạn Đà La nở!

Có người nói rằng thị trấn Na-pi-lio chính là đóa hoa cuối cùng của đáng tạo hóa để lại trong nhân gian, cũng có một vài người cho rằng đó đơn giản chỉ là một loại truyền thuyết hàng ngàn năm vô thực.

Phải, hàng ngàn năm rồi, đó là câu chuyện của hàng ngàn năm trước, một câu chuyện cũ, rất cũ, nơi thái dương vĩnh hằng suốt chút nữa đã dập tắt khỏi vị diện, nơi mà văn minh ma pháp lần thứ đầu tiên được viết lại...

“Bỉ ngạn trắng, đã bị ta nguyên rửa suốt hơn ngàn năm rồi. Người biết không. Ta muốn nó chỉ được nở ở nơi này quanh quẩn, ta muốn nó hết thảy cả luân hồi sinh tồn vẫn phải khuất nhục xuống thủ hộ cho người, mãi mãi không bao giờ được khuất biến đến nơi khác!” Giọng nói hơi bí chặt cổ họng, trầm ngưng của một người nam nhân vang lên trên bãi đá kỳ quái xa xa đầu điểm Na-pi-lio thành.

Địa phương này đặc biệt có vị trí mặt trời chiếu rọi tại toàn bộ đường đi, cho dù là nhất âm u nơi hẻo lánh cũng biến thành không gì sánh được tươi sáng.

Dưới chân người nam nhân, dày đặc lút nhút theo từng cụm cụm mọc lên mấy dây bông màu trắng rất đối xứng đẹp. Chỉ là, chẳng hiểu vì sao nó hơi rũ xuống, một loại nặng trĩu đặc biệt khiến người ta nhìn vào tự nhiên không khỏi cái cảm giác canh cánh trong lòng, là loại đau đớn đến vô cùng tuyệt vọng, bảo nát tâm gan.

Hoa chớm nở, xung quanh không có lá, lá hình thành lại chẳng thể tìm ra hoa. Một cái hiện tượng độc dị duy nhất Mạn Đà La sao lại thấm đẫm u buồn như vậy?

Vị nam nhân kia mặc đồng phục hoàng thất màu xám trắng lịch lãm, bên ngực phải có cài một áp phích nho nhỏ tưởng niệm, cả người khom xuống gốc cây nhìn chăm chăm, một loại điệu bộ phi thường hoài cổ.

“Kiếp trước, ta đã không bảo vệ được nữ nhân của mình, để nàng ở bên bờ đó một mình cô độc, chịu khổ. Kiếp này, ta cũng chẳng thể đền đáp được, không cách nào lần nữa nhận biết nàng hơi thở, nhưng là... ta có năng lực để trả lại cho nàng cái thế giới mà ta đã từng vay mượn, tin tưởng ta!” Hoàng y nam nhân trầm ngưng thủ thi.

Tâm tình người này có chút phức tạp, theo bản năng hái một nhánh Mạn Đà La ngửi ngửi, rồi đem vo vo lại, thổi đi.

Ai ngang qua không biết nếu trông thấy hần hành động đều dễ sứt sứt đầu mũi muốn né tránh, khẳng định sẽ cảm thấy có một chút sợ sệt, bất an đấy. Rất giống với một kẻ tâm thần!

“Chỉ là thời gian nhiều như vậy trôi đi, ta không cảm thấy mình được sống... càng trong cái đau khổ như vậy chịu đựng, linh hồn ta sắp mục nát!” Hoàng y nam nhân ngồi xuống bệt xuống gốc cây, tựa lưng vào nhánh thân gỗ, một mặt ngưng trọng ngâm thơ:

“Hoàng Tuyền nhánh khúc phân chia,

Bi Ngạn đến lúc cũng đâm chồi,

Hoàn mỹ tranh mặc, bông đã trở,

Nhân gian thiên kiếp vạn hồi luân,

Ta đứng nơi này, niệm thành khúc,

Người nói hoa nở, mùa gặp nhau...”

Một năm, một trăm năm, một ngàn năm, đã không biết bao mùa hoa Mạn Đà La trôi qua rồi, hần thậm chí còn tự mình tình si trở thành một thi nhân,

đem bản thân thương tổn không dứt vẫn chưa từng một lần được đáp lại xuất khẩu day dứt. Nhưng dù là vậy, trong lòng hấn nguyên vẹn chưa từng thay đổi qua. Yêu đến cuối cùng cũng tựa như hoa nở đến cuối cùng, đây là cỡ nào lớn lao chan chứa?

“Soạt soạt soạt soạt ~~~~~”

Tiếng chân rộn ràng của một nhóm người đang ở phía rặng chân núi kéo tới. Đây là những giai điệu âm thanh từ tốn, không có vội vã, hình thức đại loại giống với kiểu lưu dân khách du lịch thăm viếng.

“Oa, hoa Mạn Đà La có thật, mù mù, tỷ tỷ, Mạn Đà La thực sự nở a!!!” Perseus nhảy dựng lên thích thú nhìn vào đám hoa trắng sữa tươi tốt kia trên bãi đá.

Gật đầu, Diệp Tâm Hạ ắt hẳn vẫn là lần đầu tiên được thấy loại hoa hiếm có này. Chính mình một phương sở hữu vườn bông ở Parthenon Thần Miếu, sau núi trồng đủ loại hoa cỏ, tiểu tiểu chăm chăm hết mực chiều chuộng, cảm giác mỗi ngày đều rất tự nhiên gần gũi. Thế mà đứng trước vẻ thần bí của Mạn Đà La, bản thân nàng đồng dạng có chút rất muốn chạy đến ôm vào lòng.

Trời đang là những ngày thu đẹp đẽ, toàn đại địa như được phủ thêm một lớp áo màu trắng tinh khôi. Mỗi một đoá rữ xuống lặng lẽ như mảnh tâm tình một đôi phe thê xa cách đang độc thoại vậy. Tâm Hạ tự mình nội tâm cũng cực kỳ xao động chứng kiến.

Nàng là tâm linh hệ cực thịnh, bản thân bạch ma pháp toàn hệ thức tỉnh, phần này thực vật kiểm soát cũng không tính yếu kém hơn bao nhiêu, rất hiển nhiên có khả năng cảm thấu loại tâm tình đau lòng này.

Có người mới ở đây a. Càng là chân chính rất mạnh mẽ cường giả, thậm chí còn rất sớm chưa hoàn toàn bỏ đi.

“Perseus, trước dẫn người mù mù về nhà đi, ta có chút việc cần giải quyết!” Diệp Tâm Hạ quang mang hai mắt cố gắng điều hòa nhịp thở mình nói lên.

“Tỷ, nhưng chúng ta chỉ vừa đến...” Perseus tỏ thái độ sừng sốt lập tức, hấn vẫn chỉ là cái hài tử sáu tuổi, cơ bản vẫn đang ở cái độ tuổi thích ứng thích nghi, thường không dễ dàng gì kiềm lòng lại được trước một ít tiêu khiển giải khuây.

Người góa phụ thấy sắc mặt Tâm Hạ không tốt, thậm chí hơi lãnh sắc, nàng nhanh chóng vịn lại vai Perseus xuống, miệng bảo: “Được rồi, hoa thì cũng đã thấy, thấy rồi liền cũng không còn gì để ở lâu, đi, đi về thôi, để người tỷ tỷ làm việc, về nhà đảm lưng cho mù mù, ta thấy mới”.

“A... tỷ tỷ, vậy ta đưa mù mù về, người cẩn thận nha.” Perseus hơi xệ ánh mắt một thoáng, song đáng vẻ sớm hoạt bát trở lại, hướng về Tâm Hạ ôm một cái rồi chạy qua nắm lấy bàn tay mình mù mù đi về.

Cứng rắn tâm lý một hồi, đợi đến lúc bóng lưng hai người biến mất hẳn, liền Tâm Hạ mới thở phào nhẹ nhõm, cũng không có việc gì tất yếu nữa. Nếu ở đây bất đắc dĩ có nguy hiểm cường giả, quả thật rất khó có thể đồng thời bảo vệ bọn họ.

Bước chân của nàng chậm nửa nhịp, ánh mắt quay sang cái kia cổ thụ trên bãi đá, nàng âm sắc vững vàng nói: “Có thể xuất hiện hãy xuất hiện, ta tuy không phát hiện được người, nhưng là ta có thể nhận biết nơi này lưu trữ lại nhiều loại u buồn cảm xúc rất nồng nặc. Người cũng không trốn được ta!”

“Đồng!! Đồng!! Đồng!!”

Trên thân cây nhiều xuống hai, ba trận nhẹ nhàng màu vàng kim sắc, tại giữa tầm mắt Tâm Hạ, một điểm tích tụ cũng không có bao nhiêu tiêu tán, giống tình quang hòa viên đang xoay tròn, có chút gió cuộn, có chút chói lóa khó nhìn.

Kẻ này có chút tâm lý bất ổn, liền xuất hiện thôi, vẫn thực sự màu mè như vậy đấy. Còn là trước mắt Thần Nữ nhiều trò chớp chớp.

“Phốc!”

Một cái nam nhân mặc hoàng y đồng phục không khác gì Phục Hưng thời kỳ bước ra từ vòng vàng kim sắc kia. Hấn cũng không có che mặt lại, tóc đen cắt ngắn, vuốt ngược phía sau, lộ ra diện mạo đầy những đường nét sắc bén, trầm luân năm tháng ở cái độ tuổi tứ tuần. Nhưng chính cái tứ tuần này để cho người khác dễ dàng chú ý được nhiều vết trải nghiệm hơn, đặc biệt nam tính, đặc biệt tỏa ra một sức hút quyến rũ bất đồng.

Chỉ là Diệp Tâm Hạ lập tức phát hiện ra người nam nhân này trong ánh của hấn, vẫn đen trắng cơ bản hai màu nhưng tại sao lại giống như vô hồn, tại sao lại giống như một cỗ hắc ám thi ma từ địa ngục trời dấy. Nhìn vào, tựa hồ nếu không cẩn thận sẽ bị bé ngã, sẽ bị roi xuống trầm luân vĩnh cửu.

“Người là Diệp Tâm Hạ, có phải không?” Hoàng y nam nhân lạnh nhạt nói ra.

Nàng bỗng thoáng giật mình, thiếu chút đôi đồng tử không giữ được bình tĩnh mà lộ ra mấy tia sợ hãi. Kể từ lúc nàng thức tỉnh hoàn toàn thần hồn cho đến nay, đây chính là tia đầu tiên nàng run rẩy như vậy. Mỗi cong lên một tí, nàng cất giọng:

“Àn, có phải người cũng nên cho ta biết cách xưng hô?”

Bỗng nhiên, Diệp Tâm Hạ ý thức được một chuyện, nam nhân hoàng y này có liên hệ đến trường đoạn u buồn với Mạn Đà La ban nãy, hấn thậm chí có thể đã tồn tại từ rất lâu rồi. Một loại tồn tại rất cao khả năng chưa từng gặp trên vị diện.

Hoàng y nam nhân đang nhìn chăm chú vị Thần Nữ của Parthenon, trong mắt vô hồn của hấn, thực sự quá rõ ràng, cương ngạnh, hấn biết rằng Diệp Tâm Hạ đang cố gắng xâm nhập mình tinh thần lực lượng. Nhưng cho dù rất cố gắng khắc chế cũng không thể được, nàng nhưng triệt để trước mặt hấn

liền tâm linh hệ đưng hi vọng đem ra xài.

Lãnh thanh giọng điệu nói: “Một số người thành khẩn gọi ta là tổng lãnh thiên sứ trưởng, một số khác từng đem ta nhân chết đi xuống địa ngục thì xem ta như ác ma, chúa quỷ...”

Tại mùi tử vong trên cơ thể hần nồng nặc tỏa bên ngoài, Diệp Tâm Hạ đây chính là toàn thân đều có thể lâm chung một cái ngưng thị tình trạng, một vòng hồn ảnh Athena bất giác từ lúc nào sau lưng nàng đã hiện ra, càng là miễn cưỡng hiện ra trấn áp xuống.

“Nhưng ta vẫn thích cái tên gọi nguyên thủy hơn. Gọi ta là Lucifer, Lucifer Morningstar!” Hoàng y nam nhân nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Đến một người, chết một người!

Thời gian ngay tại tình huống như vậy hạ một phần giây cũng thấy dài đi, Diệp Tâm Hạ cố gắng giữ cho chân mình không bị hấn sát khí đè ép xuống. Nàng phải dựa vào nguyên bản thân hồn lực lượng thì thân thể dần dần trở nên sáng long lanh mà đứng vững.

Hần thực sự là Lucifer.

Đây chính là dung mạo thực sự của hắn. Vậy nói, lần trước nàng gặp, dĩ nhiên là một cái cải trang đại thiên sứ Raguel xấu số!

Ai mà ngờ được cái gã bị toàn bộ quốc gia, hết thấy hiệp hội, bao quát Thánh Thành bên trên phán xuống từ sắc cảnh giới ở bất cứ đâu xuất hiện, vậy mà lại đứng ở đồi Mạn Đà La, tại cổ thụ lớn ngâm thơ!?

Tâm tình kẻ ừ mưu lật đổ những người thống trị có chút hỗn loạn.

Dùng mắt thường đều có thể chứng kiến, màu hắc mun cùng màu hắc kim năng lượng tại trong cơ thể hắn không ngừng làm đại địa xao động lắc, đụng chạm. Lucifer đáng vẻ dần dần trở nên tối ngòm, tản ra dày đặc hủy diệt khí tức.

Mảnh cảnh vật trước mắt nàng bắt đầu xuất hiện nhiều vết xoáy ngồn ngộn, nó là loại nhào nặn hiện tượng biến ảo phi thường đáng sợ. Bầu trời đột nhiên biến thành đại địa, đại địa lại biến thành bầu trời, mà cái này không gian, lại giống như một màu đen đặc từ Luyện Ngục nhuộm xuống, không thể thấy được vô luận cái gì nữa hiện hữu, là loại đặc biệt khiến toàn thành Na-pi-liο tựa hồ bị nuốt chửng một dạng.

Khủng bố lắm, một tầng lại một tầng chồng chất lên nhau, năng lượng rất cơ hồ là như là đầm lầy không đáy. Ai có thể nghĩ được cái Lucifer chân chính thực lực còn muốn cách biệt rất xa tại Thánh Thành rất nhiều lần.

“A... a... trời, bầu trời, bầu trời biến mất rồi!!!”

“Chuyện gì, chuyện gì đang xảy ra...?”

“Cứu... ta... ta không thấy gì nữa... a... a...”

Bên dưới thâm lâm khu vực, dĩ nhiên là một đám hỗn loạn, chen chúc nhau chạy khắp.

Rất, rất nhiều nhân khẩu bên trong Na-pi-liο thành chìm ngập trong màn thâm hắc uyên này đều có một cảm giác bị hù dọa đến tột đỉnh, họ kinh hãi muốn chạy trốn, nhưng đồng tử thì đều chẳng thấy nổi tia sáng nào dẫn đường, hết thấy chỉ biết ôm mặt lại cầu nguyện.

Athens thành liền kề không xa cũng có đôi chút ảnh hưởng, điện chủ Hải Long mất thấy bầu trời xa xa của mình đen nhánh như một vùng không gian bị thôn phệ, hần là ngay lập tức phản ứng:

“Không ổn, điện hạ đang ở Na-pi-liο thành. Các kỵ sĩ, toàn bộ xuất kích!”

Lời Hải Long vừa dứt, ngay tại đền thờ Athena cổ kính, nơi vẫn còn đầy ngàn vạn dân chúng đang quỳ xuống cầu khẩn, bỗng chốc sột soạt động dậy 11 cái thân ảnh, từ chân thực đến vô cùng sống động, ảo diệu 11 cái luồng sáng như cầu vòng xẹt ngang qua, nhanh chóng biến mất hết đi.

Mười một kỵ sĩ phong hào thù hờ đều đã triệt để rời đi rồi, đây là khẩn cấp tình huống chưa từng có tiền lệ!

Đúng vậy, Thần Nữ của bọn họ gặp nguy hiểm, nàng phải đối diện trực tiếp một cái gã ví như cái xác ngàn năm vẫn còn sống. Hắn thậm chí đã vượt qua luân hồi kiếp, không phải vong linh thi thể, không bán mạng cho hắc ám vương kia làm sứ giả hèn mạt. Lucifer kẻ này liền là chân chính một loại thực thể nhân vương khác biệt, hần cùng những sinh vật đứng đầu thế giới này ắt hẳn đồng thời tương tự đi.

Diệp Tâm Hạ hít vào một hơi, nàng xác thực có hơi thất thần trước Lucifer lực lượng, nhưng là nàng sẽ không có lùi lại nửa bước, đối với tử thần đe dọa,

chính mình bản thân là một Thần Nữ, tuyệt đối sẽ không có thái độ yếu đuối, bạc nhược.

“Người muốn giết ta sao?” Tâm Hạ duy trì một khuôn mặt phẳng lặng không chút biến hóa nói rằng.

“Ừ!” Lucifer nhàn nhạt trả lời.

Nghe hần thái độ hết sức thẳng thắn dứt khoát, Diệp Tâm Hạ có chớp mắt lại, hai bờ môi không tự chủ được hơi mím chặt, đối với tình huống phát sinh chuyện gì cũng không nghĩ tới được, nàng chỉ có thể làm hết sức mình đối phó.

Dưới hào quang Athena thần hồn sau lưng mình, nàng cố gắng chú ý đến lực lượng khủng bố kia là thể nào thâm sâu cùng quỷ dị. Lucifer không có đơn thuần công kích tinh thần lực, mà đồng thời dưới tinh thần lực, hắn đã mở ra luyện ngục lĩnh vực của mình. Một loại cảnh kiếp không có vô luận thể nào ma pháp nhân loại hiểu biết đến được.

“Vút vút vút vút ~~~~~”

Trong màn đen không thấy điểm cuối cùng, đột nhiên nghe như có tiếng vút rít gào của khủng bố phong hạm, nhiều phần kĩ lưỡng còn giống với tiếng hống dữ dội của hung thú hơn, lập tức xuất hiện vô số luồng hắc đạo sắc bén bay tới, chúng tản ra tại Diệp Tâm Hạ dưới chân, mạnh mẽ cắt xé tà váy trắng tinh của nàng, cũng tại chân váy đâm qua da cắt qua thịt không ngừng. Trong đó có vài luồng quỷ tích bạo nổ bắn lên trên, vô tình xẹt qua nàng bên mặt một đường dài.

Trên gò má người đứng đầu Thần Miếu xuất hiện một vòng đỏ tươi huyết tuyến văng ra, đồng dạng hai chân cũng hoàn toàn bị nhuộm đỏ lấy.

Không phải là Diệp Tâm Hạ đứng yên chịu trận, rõ ràng từ vừa mới bắt đầu liền nàng đã đem hết thủ đoạn phòng ngự của mình để né tránh, nhưng là rất nhanh cả Athena hồn ảnh cũng chịu không nổi một đòn này. Là từ trong màn đêm triệt để bị đánh tan ra, bức lui vị thần nữ không biết mấy trăm mét lùi về phía sau.

“Quả nhiên, người đã toàn diện dung hợp Athena hạch tâm cổ đại...” Lucifer nói ra. Trong chớp mắt thổi bay đối phương đi, hắn đều chuyển động theo sát một dạng, tuyệt đối sẽ không vì quá nhiều chênh lệch mà sinh ra chủ quan để cho nàng chạy thoát.

Ngược lại, Diệp Tâm Hạ miệng phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch đi trông thấy nhưng nàng vẫn kiên quyết đem ánh mắt dao găm biểu lộ ý thức không thỏa hiệp với hắn, nàng nói:

“Người biết rõ nàng?”

“Bạch tinh linh vốn dĩ có thể xem là tuyển sinh vật cao quý nhất thế giới này, đáng tiếc, tồn tại nào quá cường hãn liền sẽ mang đến thách thức lớn hơn, đến cuối cùng rơi vào thảm họa diệt vong. Ta đối với bạch tinh tinh tình huống, hãn cang thân thiết hơn người tưởng!” Lucifer ngụ ý phản hồi.

Phải thôi, tiểu Mei và Nina vốn thuộc về hai lưu dân còn may mắn sống sót trong số bạch tinh linh. Được Lucifer dẫn dắt từ nhỏ, một tay hãn thân tín thuộc hạ, nếu nói nhân loại hiểu biết loài tiên tử xinh đẹp này vô cùng ít ỏi thì hãn chính xác là một ngoại lệ phi thường khác biệt.

Huống chi là, trong thân thể Lucifer, hãn dĩ nhiên đã chảy xuống một phần dung nạp Nina huyết mạch. Đại loại dễ dàng nắm bắt sự biến hóa của thân Thần Nữ trước mắt hơn bao giờ hết.

Sự tồn tại của nàng, rất có khả năng tương lai sẽ còn muốn mạnh mẽ nhất trong toàn thể Parthenon xuyên suốt lịch sử. Miễn cưỡng mà nói, có chút gây khó khăn, cản đường hãn đấy!

Diệp Tâm Hạ nhìn hãn, trong thủy não vẫn đang điên cuồng vận động tìm ra phương án tốt nhất hiện tại. Nàng là một người thông minh, cứ việc hôm nay bản thân có thể chết đi, nhưng bằng mọi giá ít nhất nàng sẽ không cho phép mình hi sinh vô nghĩa đến vậy.

Cầm cự thêm ít thời gian, thủ hộ giả kỵ sĩ Parthenon nhất định sẽ tìm đến. Khi đó trước sau đều còn hi vọng, mọi chuyện cũng dễ nói hơn.

“Khụ... khụ... Mục đích của người hãn sẽ trước tấn công Thần Miếu?” Diệp Tâm Hạ thử nghiệm dò xét, nàng vừa cất lời đã ho liên tục vài cái, này trọng thương quả thật nặng ngoài mong đợi.

Lucifer biểu lộ ra một mảnh trung tâm bình thản, hãn tạm thời chưa có tiếp tục công kích, vẫn là dư dả thời gian muốn trò chuyện: “Có thể cho là vậy!”

“Vì người con gái đó sao?” Diệp Tâm Hạ nhớ đến cái kia thương tâm nặng trĩu trên cảm xúc từng đám Mạn Đà La lúc nãy, nàng quyết định thoáng làm nên một cái xấu chuối giả thuyết để kéo dài.

Quả nhiên!

Không có trả lời...

Rất nhiều khả năng quá khứ của hãn đều là tấn bi kịch, dựa trên tấn bi kịch mà nói, giả sử một người có tuổi thọ lên đến vài ngàn mà vẫn còn nhớ như in, liền mang ý nghĩa nữ nhân này đóng vai trò rất lớn trong con người của Lucifer hiện tại.

“Vì nàng cũng được, mà không vì nàng cũng được. Người lẽ ra không phải nên quan tâm hơn cho bản thân mình sao?” Lucifer im lặng được chốc lát lại hỏi phục ánh mắt ngay sau đó, hãn một lời có tính thành thật rất cao nói ra.

Diệp Tâm Hạ trừng mắt chăm chăm, nàng nói: “Ngươi vừa thử, không phải vẫn chưa giết được ta hay sao?”

“Ồ?” Lucifer liếc mắt lên người nàng.

Đó cũng không phải là tâm lý thông thường kéo dài thời gian, trong tình huống chiến đấu đơn thuần, càng tu vi cao, đại đa số các pháp sư tự nhiên cũng rất dễ hình thành cái ý niệm đề phòng cảnh giác. Lấy giả dụ như các ma cụ cấp bậc cao nhất, các loại ma pháp, cấm thuật tiềm tàng được phong trú trên cơ thể đều phi thường tiềm tàng cam bẫy bên trong.

Nếu cứ tin tưởng bản thân thực lực mà tùy tiện quá phận, khả năng đều sẽ không còn mạng để gánh chịu hậu quả. Tất nhiên, lấy Lucifer trình độ lại chắc chắn không thể lấy khái niệm đó làm so sánh.

May mắn là, tại Diệp Tâm Hạ tính toán, với lực lượng khủng bố ban nãy, nếu hắn thực sự động đến sức mạnh chân chính, không bước ra một bước kia, nhiều khả năng cả nàng lẫn thần hồn đều đã bị đánh vỡ nát chứ không phải chỉ căn bản bị bức lui về sau.

Liên nàng có một cái kết luận dứt khoát, Lucifer không hẳn là không có vấn đề gì, hắn chắc chắn thực lực bản thân đều đang bị gia trì kìm hãm lại.

Chẳng nói đâu xa, nguồn “vật chất tối” mạnh mẽ của Lucifer cũng không được hắn vận động, dĩ nhiên không phải hắn chủ quan, khinh địch, mà chính là tạm thời vì một lý do gì đó không có khả năng dẫn động.

“Ngươi hẳn cũng không thể toàn lực triển khai lực lượng được, ta không tin rằng ngươi có nhanh chóng biện pháp giết ta. Vậy cho nên hai chúng ta đều có thể tiếp tục chờ một cái phương án, nhiều hơn là một bàn cược. Nếu ngươi điều tiết được hơi thở trước, liên ta hoàn toàn sẽ thành cổ thi thể, hoặc là nếu chúng ta đến đây trước, ngươi muốn sống cũng chẳng dễ dàng gì”. Diệp Tâm Hạ bình tĩnh nói rằng.

Không yên vị đứng một chỗ, Lucifer có chút tán mạn, hái thêm một nhánh hoa Mạn Đà La ngửi ngửi, cũng không có trực tiếp hướng ánh mắt về phía Tâm Hạ, hắn chỉ tùy tiện trả lời nàng: “Ngươi nói đúng một điểm. Ta tình trạng đều không thể chân chính đem thực bản thân dẫn động”.

“Nhưng càng nói sai nghiêm trọng ở một điểm nhiều hơn. Đó là dù các ngươi có đến thêm bao nhiêu người đi chăng nữa thì kết quả cũng không thay đổi được gì. Đến một người ta giết một người, vô luận bất cứ ai. Lucifer này nói được, làm được!” Lucifer vô cùng lạnh lẽo nói tiếp, cái kia nhánh hoa cầm trên tay đã trực tiếp hóa thành tro đen vỡ vụn.

Nhìn thấy sắc mặt vị Thần Nữ nhiều một chút không nói lên lời được, Lucifer trực diện tấn phong đến vị trí nàng địa phương từ lúc nào không hay.

“Vậy cho nên là, điện hạ, người nếu có cơ hội tiếp theo, vẫn nên một chút suy nghĩ thật kỹ cạnh bạc của mình. Tốt hơn hết là trước mặt ta đừng ra điều kiện, vì căn bản, hồ muốn ăn thịt nai đều không cần chính mình toàn bộ thực lực...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Thắng cược?

Người này có được một tâm tư tĩnh lặng, nhưng bên trong tĩnh lặng, lại là sự dứt khoát ngang tàng không gì sánh được. Tại ánh mắt của hắn xuyên suốt nhìn vào, Diệp Tâm Hạ lần thứ nhất cảm nhận được sự uy hiếp mãnh liệt, càng giống hơn là tột cùng sợ hãi.

Chẳng biết bao nhiêu lần nàng đã thử nghiệm đem hết thần lực của mình đặt vào mi tâm Lucifer để xem xét, kết quả lặp đi lặp lại cũng chỉ thấy được một vùng nước nông màu đen tĩnh lặng. Có thể là hắn quá đối cường đại, thừa sức để không cho vô luận ma pháp nào của Thần Nữ xâm phạm được, hoặc tình huống thứ hai đơn giản là... tâm hắn đã chết rồi.

Như một giọt máu nhỏ xuống mảnh huyết đàm trong tim vậy, chẳng cách nào lay động được, chẳng cách nào làm bờ hồ huyết đàm kia sinh ra gợn sóng được. Vô vị, vô giác, cũng là vô cảm, vô tâm, tự nhiên cái kia bản chất Lucifer hóa ra chỉ còn mỗi lý trí dùng để vận hành cơ thể. Diệp Tâm Hạ nghiêng nhiều về phương án này hơn.

Một người thông minh đến đâu, cũng sẽ dễ dàng lộ ra nhược điểm nếu cơ hồ hiện hữu tâm trí. Nói vậy ý tứ chính là nếu trường hợp tâm trí nếu bị vỡ tan rồi, Lucifer liền hoàn toàn trở thành một tồn tại không có khuyết điểm đi.

Mất thấy người đứng đầu Parthenon Thần Miếu im lặng rồi, cũng không còn nói thêm câu gì nữa, Lucifer mới tiếp tục phóng xuất: “Nói đi, một chút tâm nguyện của ngươi. Đã đến đây, xem như cũng là hữu tình muốn đến ngắm Mạn Đà La hoa này, ta sẽ cân nhắc không bạc đãi người sắp chết!”

“Siêu khuẩn trùng gây ra đại dịch, ngươi đích thị là kẻ đứng sau?” Diệp Tâm Hạ hơi thở dốc hỏi rằng. Nàng cũng là tự nhiên hành động, không có vô luận chủ đạo kế hoạch nói ra thời điểm câu này.

Lucifer ngăn người một chút, nhưng vẫn rất nhanh chu phong thái biết tuốt mọi thứ của mình, hắn đáp: “Ngươi làm sao lại nghĩ rằng cùng ta có quan hệ?”

“Còn Lôn son ngàn năm qua án binh bất động, ngươi trở lại liền kéo theo lãnh chúa yêu tộc trở lại, cực kỳ trùng hợp đi!” Diệp Tâm Hạ hỏi.

“Không tệ so sánh, nhưng ta xác thực đều không có tham gia vào bọn chúng kế hoạch này. Bất quá, Vĩ Linh Hoàng thức tỉnh, ta tự nhiên đều có mơ hồ suy đoán qua”. Lucifer khẳng khái nói.

“Ngươi nói mơ hồ suy đoán qua, điều đó nghĩa là gì?” Diệp Tâm Hạ trong lúc nhất thời cũng vô pháp làm ra căn cứ chuẩn xác được nhưng nàng lại cảm thấy câu nói như vậy rất không bình thường.

“...”

Lucifer đột nhiên lắc đầu nói: “Hết thời gian!”

Hắn vỗ vỗ lấy vai nàng vài cái rồi quay người lại, không muốn tiếp tục tiết lộ thêm cái gì.

Mặc cho Diệp Tâm Hạ đứng đó, khoe miệng nàng hơi run run lên, hai đồng tử giãn ra chớp chớp tức giận, thậm chí đều có chút phát tiết không nhịn nổi.

Cái tên này gần nhất giống với một gã điên vậy, khẳng định là một kẻ ưa thích muốn kiểm soát mọi thứ, cứ phải không coi người khác ra gì, thực sự cho mình như thần thánh tồn tại sao!

Nha, Diệp Tâm Hạ cũng không phải bạc nhược đứng yên động khẩu, hai tay nàng từ nãy giờ cũng phi thường bận rộn vận chuyển tinh tử, ngâm xương đủ lâu dài để vận hành cỗ thực vật cảm chú, càng là tại bên trong cảm chú ẩn chứa cảm thuật của Giáo Hoàng tiền nhiệm.

Đồng dạng một người thông minh, Diệp Tâm Hạ chắc chắn đã chuẩn bị bước cuối cùng này, lấy thần lực nàng tại dung nạp thần hồn về sau, quá trình ngâm xương đặc trưng nhất đều có thể che giấu dễ dàng. Nữ vương bạch tinh linh tại hạch tâm thì làm gì có chuyện lên lút chuẩn bị cũng bị lộ cơ chứ, càng là tốc độ muốn nhanh gấp mấy lần nhân loại thông thường.

Dãy Tinh Lan Hồ Tước kéo dài hàng trăm ngàn mét có khi hơn đang tại bên dưới mặt đất điên cuồng nảy mầm. Chỉ cần nàng đưa một cái ý niệm thôi, tự nhiên toàn bộ Tinh Lan Hồ Tước đều không ngại hóa thành con đại hồng thủy diệt lục mà cuộn cuộn xâm nhập vào giếng trời hắc ám của Lucifer.

Đây chính là một chiêu thủ đoạn cuối cùng của Diệp Tâm Hạ!

Tuy không thể thay đổi được cán cân quá lệch nhưng Lucifer ắt hẳn sẽ được phen thất kinh hoảng loạn.

“Tóa tóa tóa tóa ~~~~~”

Màn đêm hắc nha đột nhiên kịch liệt rung rắc một mảnh nứt màu vàng dựng đứng lên, lại như có người nào đó đang vén chiếc rèm bầu trời đêm tĩnh mịch ra. Liệt nhật thái dương đã nằm trên đỉnh đầu rồi, chúng không có chần chừ, lập tức rơi nhiều tầng tầng tia nắng sáng chói xuyên xuống ô cửa nhỏ nhỏ. Tia nắng không phải là từ từ tiến tới, không bất luận thế nào chậm chạp, mà tựa hồ còn muốn tuyệt đối vội vã, tuyệt đối hấp tấp, không ngừng tuôn trào quang mang vô tận bên trong, xé tan hắc nha ra thành phần vụn.

Ai... là ai? Người nào có khả năng hòa tan hắc nha lĩnh vực của Lucifer?

Diệp Tâm Hạ sững người rồi, nàng từ không hiểu gì đến ngỡ ngàng, từ ngỡ ngàng đến kinh ngạc. Trước mắt một màn này thậm chí khiến vị Thần Nữ Parthenon chỉ biết lấy tay bịt miệng mình lại, thiếu chút không đủ sức lực bật khóc.

Trên mảnh đồi Mạn Đà La nữ, tại trung ương có một cây đại thụ nổi bật, Lucifer hoàng y trang phục như cũ thói quen đứng ở chỗ này. Chú ý tới hắn, tự nhiên cũng chú ý tới dưới chân gốc rễ xung quanh; màu vàng, màu trắng, màu đen, màu lam bảo giáp của đầy đủ mười một cái xác đang nằm la liệt.

“Chúng cũng chưa có chết hẳn, bất quá cần điện hạ người ra chút sức lực chữa trị đấy!” Lucifer đứng bên cạnh cổ thi thể giáp đen kỵ sĩ nói rằng.

Bảo giáp màu đen đang là một mảnh hỗn độn vong linh điên cuồng gào thét, nhưng tựa hồ Lucifer ở trên nhìn xuống làm đám vong tức này lập tức không cách nào dám động dậy nữa điểm, càng là trong sợ hãi im thin thít lại.

Đây chính là tuyệt đối áp chế, tuyệt đối đáng sợ, đáng sợ hơn bất cứ thứ gì chúng từng thấy đấy!

Lucifer cũng không giết đi những người này, cũng không có giẫm đạp lên họ mà lãng mạ. Đơn giản mà nói, tự trong lòng hắn dĩ nhiên dù quá khứ hay bây giờ vẫn luôn tồn tại một sự tôn trọng đặc biệt với phong hào kỵ sĩ danh hiệu này.

“Thủy tổ các ngươi, Athena nữ hoàng vốn là xưa kia cùng ta có giao thiệp. Lúc trước ta nợ nàng một ân huệ chưa trả, hôm nay ngươi nắm giữ hạch tâm thần cách của nàng, ta mang món ân huệ ngày hôm đó trả lại cho ngươi, mười một kỵ sĩ hộ trấn Parthenon ta cũng không giết đi, xem như là lãi vay mượn hàng ngàn năm qua. Màn kịch này, ta thua rồi!” Lucifer duy trì khoảng cách nói ra, đến lời lẽ cuối cùng, hắn có làm hành động cúi người xuống hành lễ theo quy chuẩn quang minh minh điện với vị tân Thần Nữ.

Hắn sau đó xoay người bỏ đi. Là từ từ bỏ đi trước mặt những thân ảnh tàn tạ còn lại.

Thực lực không bằng người... Diệp Tâm Hạ hai chân đều đã nhuộm máu đỏ, trong khoảnh khắc không còn đứng vững nữa mà trực tiếp gục ngã xuống đất, ngồi khép người lại run rẩy.

Tâm ý, trí ý, Diệp Tâm Hạ vốn dĩ mới nên là những người đứng đầu thế giới này. Chỉ là tại trong khoảnh khắc này, nàng so với Lucifer e sợ rằng còn quá nhỏ bé...

Loại thái độ của hắn đều không dễ dàng suy đoán được, ban đầu xuất hiện trong trang phục hoàng y chín chu, là một vị công tước gia tuần tú, tay cầm hoa lăng mạn. Cái gì ngậm thơ tề nguyệt, vì người thương mà quanh lòng không dứt, chút chút nhỏ nhả, phong thái đầy nhưng đến khi gặp nàng thời điểm, hắn liền trở mặt không khác gì một con bạo long hung hăng dữ tợn, trăm phương sát khí muốn người ta suy sụp. Đến bây giờ, tựa hồ đã đem con mồi xấu số nhốt lại, Lucifer càng giống hơn với điệu bộ đầy thương hại, thích chọc liên chọc, muốn làm liên làm, làm xong lại phải tay bỏ đi.

"Điện hạ, là chúng ta kém cỏi, đã đến cang cố gắng, liền vẫn để ngài chịu thiệt thòi!" Kỵ sĩ Wallis cố gắng duy trì loại hô hấp vô cùng yếu đuối, nàng nằm yên một chỗ không cách nào động đậy nhưng vẫn hướng về thân nữ của mình ráng gượng.

"Không... không, là ta, là ta chưa làm tròn trách nhiệm của mình, ta xin lỗi..." Diệp Tâm Hạ nhìn những kỵ sĩ của mình không còn chút sức lực nào, bản thân trở nên nhỏ bé đến tội nghiệp.

Nàng thực sự đặt cược thắng sao?

Ai nấy cũng đều rõ ràng mà...

Lần đầu tiên tại nàng bên trong hỗn loạn suy nghĩ bỗng có chút tán thành với Quang Minh Thánh Thành.

Thế giới này, không nên tồn tại người như hắn...

Một kẻ đã đáng sợ đến mức không còn bất kỳ cái gì khuyết điểm!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 136: Hộ pháp Thần Long

Trời tờ mờ sáng.

Đế Đô học viện ưu tú nhất địa phương không ai qua được bọn hắn có được to lớn tam sở học khổ, thu nạp bề dày lịch sử tham gia quốc phủ đội viên đủ để thành lập ba đến bốn lớp. Nếu không phải tại Minh Châu bên kia thời gian mấy năm trước tự nhiên sinh ra một nhóm Hộ Quốc Thần Long thiên tài, càng là trong đó sở hữu đứng đầu thế giới học phủ đệ nhất nhân thì chẳng có gì hạ bệ danh hiệu của họ được.

Mạc Phàm có cuộc hẹn tại Đế Đô trường thành, hắn cũng cố ý đi sớm vài ngày, tiện tạt ngang qua dãy học viện làm một tham đạo.

Nơi này so với nhiều thành thị khu vực khác liền tương đối rất an toàn. Thời đại mâu thuẫn yêu ma cùng nhân loại leo thang, kẹp giữa chính là một lợi thế, cứ việc đều bình bình phát triển, Đông không có Hải yêu quấy phá, Tây không bị Côn Lôn tộc xâm lược, tại chính diện bao bọc cũng muốn cách ly xa xa vòng lính cần quét.

Đế Đô học viện,

Mái đình thanh nhã, vô luận là sàn nhà hay là cột trần bằng gỗ, đều được đánh quét đến không còn một tia bụi bặm, nắng sớm noãn quang từ cửa sổ dây leo rộng rãi bên ngoài như một kiện thảm nhung màu vàng tung bay tại đầu công viện. Dưới đất có mấy pho tượng tiểu thạch hình măng xà, mèo cảnh màu trắng, cục thịt thừa, cặp thiên nga trắng đen. Tại nổi bật màu thanh bích chính giữa, càng có một đầu sư tử lại rất kỳ dị.

Lướt sơ những pho tượng này, Mạc Phàm cảm thấy có chút lạ lẫm nhưng cũng rất nhanh có nhiều nhiều quen thuộc. Hắn ý định đi ngang qua không để ý tiếp, đột nhiên hoàn lại, miệng mồm hơi giật giật nãy:

"Ý, mẹ gà nó chó, đây không phải là Thánh Thú Đồ Đằng a?"

"Các người thực nữ đối xử với những tiểu gia hỏa nhà ta nuôi như vậy, lại vì cái gì Huyền Xà hung thần đều được điều khác không khác gì một con tiểu mãnh lợn leo, còn cục thịt thừa này lại là cái gì?"

"Thần long... này mà gọi là thần long?... A... còn con kiến nhỏ dơ bẩn dính trên đầu là cái gì, không phải minh họa lão tử chứ". Mạc Phàm mũi đỏ là một dạng sức lực phi thường muốn phá nát.

Nếu đây là Minh Châu học phủ của Triệu Mãn Duyên chủ vốn mà nói, hắn thực sự dám đánh đổ xuống đấy!

"Người trẻ, người trẻ, người học viên khoá nào đến thư các, lại còn hỗn xược xúc phạm Đồ Đằng sự tích?" Một tiếng than thờ ngữ khí kỳ quái của ai đó tiến vào ngoại viên đi đến.

Quay đầu nhìn sang, người này thân hình có chút già nua, đại khái đã vào khoảng ngoài lục tuần đi, nhìn kỹ còn muốn rất dễ nhận dạng.

“Tùng Hạc lão già, ha ha, thật là người!” Mạc Phàm tâm tình tuy chưa hoàn lành lại, nhưng cũng có chút không quên lão.

“Hỗn đản, ngươi học viên khóa nào, ta từ ngoài viện đi tới nghe ngửi ở đây mắng nhiếc tâng các Đế Đô không nói, còn dám xưng hô với ta như vậy?”
Tùng Hạc quát mắng.

“Ngươi thực sự không nhận ra ta?” Mạc Phàm nhún mày lại thất vọng.

Tùng Hạc hơi sượng sượng lại, lão cũng tiến tới, có chút nhìn kỹ mặt mũi nam sinh tóc trắng cột lên này.

“Hừ, có chút giống, có chút làm nương tưng, nhưng ta chưa gặp qua ngươi. Trước hết không nói, học viên sai phải chịu phạt, quỳ xuống...” Tùng Hạc trừng mắt nói.

“A, đừng như vậy, là ta, Mạc Phàm!”

Thoáng lẩn nữa giật mình, Tùng Hạc đứng là ban này liên tưởng nhiều đến hắn, nhưng nhìn thế nào thì vẫn không thể cùng một người được.

“Ngươi còn dám xảo biện giả danh. Đừng tưởng Mạc Phàm gia hỏa ta chưa từng gặp qua, lão sư ngày xưa từng còn muốn từng dạy dỗ hắn, là một đòi thiên kim lão sư đào tạo đi đánh qua bao nhiêu quốc quán học phủ. Quỳ xuống!!” Tùng Hạc vành mắt hơi đỏ chót lên, một loại trạng thái tức giận thực sự.

Cái này, e cũng là mình biến hóa quá kinh người rồi, sự thật chứng minh, đến bây giờ đều chưa có ai nhìn mình một cái nhận dạng ngay ra được.

Lão tử chỉ đẹp trai nhiều một chút, đẹp trai có gì sai a...

“Lão sư, vậy ngươi có nhận ra thứ này?” Mạc Phàm hướng Tùng Hạc nói

“Lánh lánh~~”

Một vàng nho nhỏ điểm đỏ, rực rỡ như hướng dương linh nhật, be bé hóa đồng nhi tử đáp đầu xuống vai Mạc Phàm, càng một bộ dáng nũng nịu ôm hôn ba ba của mình thật chặt.

“Ngoan ngoan, ba ba cũng thực sự rất nhớ ngươi!” Mạc Phàm chọc chọc ngón tay vào bụng tiểu hồng hào tinh linh để nghịch nàng.

“Lánh lánh~~”

Tiểu Viêm Cơ thân thể run lên nhột nhột rúc rích lên trên vai hắn, cười cười nhích nhích nghịch ngợm, một bộ dáng siêu cấp đáng yêu để hình dung.

Nàng tại Mạc Phàm hồ hoá ra vẫn đang buồn ngủ lắm, còn chưa hết mệt mỏi sau khi đại giang thẳng cấp lên Viêm Cơ Quốc Mẫu, càng muốn phục hồi nhiều hơn, cần thời gian thích nghi tốt hơn.

“Tiểu Viêm Cơ? Ngươi... ngươi thực sự là Mạc Phàm?” Tùng Hạc nhận ra Tiểu Viêm Cơ, vốn dĩ nàng là không có bất kỳ ai sở hữu đấy, nhìn thấy nàng, Tùng Hạc tự nhiên sẽ nhận biết Mạc Phàm.

“Là ta, ha ha!” Mạc Phàm gãi đầu khăng khắc cười, quả thật bây giờ Tiểu Viêm Cơ chính là duy nhất chứng minh hắn rồi. Khuê nữ sinh ra là để người ta biết đến ba ba không sai.

Tùng Hạc vỗ vỗ vai Mạc Phàm, trong lòng có chút mừng rỡ, tất nhiên trong mừng rỡ cũng có chút khản trời phạt phù hộ, liền là ban này còn có ý định bắt hắn quỳ, thâm tâm muốn động thủ đến nơi.

Kiểu, tha cho ta, nhà nuôi thú dữ cũng nhất quyết không dây dưa với gia hỏa này. Trung Quốc nhiều thế gia như vậy, tự nhiên cũng đã có một loại quy luật ngầm, là bất thành văn quy tắc.

Đó là tuyệt đối phải tránh xa Mạc Phàm!!

“Tốt tốt, chuyện của người mấy năm qua, lão sư đều có nghe, ngươi làm rất tốt!” Tùng Hạc nói ra.

Vẫn đang trêu đùa Tiểu Viêm Cơ trên vai, khuấy khuấy Tiểu Viêm Cơ đang cánh, rũ hóa tinh trên thân hình bụi hồng, đồng thời nhìn chăm chăm Mạc Phàm, dường như đang bắt mồi, giận dữ.

“Tùng Hạc lão sư, chúng ta sư trò gần gũi, không cần khách khí câu nệ a!” Mạc Phàm cười cợt nói.

“Ha ha, không gần gũi, không gần gũi, nề trọng là tốt rồi.” Tùng Hạc cười khổ nói rằng.

Bản tính cũng là không câu nệ tiểu tiết, Mạc Phàm chăm chăm nhìn Tùng Hạc hỏi: “Phải rồi lão sư, ta ban này cảm thấy Đế Đô học viện còn muốn dựng thêm hai toà tháp bộ ở quan tuyến Đông Nam thành, các người dạy học thực sự rất ăn nên làm ra nha.”

"Các cấp phòng tuyến cần được nâng cao hơn cảnh giác, chúng ta chủ thầu trường học, vẫn là nghe theo chủ thầu xây dựng cơ sở luyện tập, tình huống xấu, lập tức khẩn trương nắm thế chủ động!" Tùng Hạc nói.

"Vậy cũng mang ý nghĩa kịp thời cứu viện các thành gần kề". Mạc Phàm hai mắt lóe lên quang mang hỏi.

Vuốt râu vài cái, Tùng Hạc gật đầu tỏ vẻ hãnh diện: "Ý tứ chính và như vậy!"

Trong suốt những năm qua, từ Cố Đô, Hàng Châu cho đến Trần Bắc quan, thậm chí cả Ma Đô cũng không ngoại lệ, Hoa Hạ tình thế lúc này khẳng định cần phải đồng lòng một dạng, việc chia quan, chia thành nhất nhất không cần thiết, liền là đại họa phải có sự giúp đỡ của toàn quốc.

"Háo sục, được như vậy liền không còn gì đáng mừng hơn!" Mạc Phàm giờ ngón tay cái ủng hộ toàn diện.

"A, mà ngươi vừa nói chủ thầu Đế Đô học viện..." Hắn đột nhiên nhớ ra cái gì đó muốn hỏi thêm.

"Hắc hắc, Triệu Thị thế gia đầu tư đấy, cái này phải nói Triệu Thị thực sự là giàu nứt vách đổ tường, tài sản bọn họ rất có thể đủ so kè với ngân quỹ quân đội quốc gia đi!" Tùng Hạc nói ra.

Triệu Thị...

"Ngươi xác nhận là Triệu Thị đầu tư?" Mạc Phàm cười cười hỏi lại. Một cái cương điệu vô cùng gian manh.

"Phải, đích thân ta tại hội đồng ủy ban ký duyệt!" Tùng Hạc vuốt râu nói.

Mẹ gà nó chó!

Lão tử chờ câu này từ nãy giờ đáng giá nhất...

Mạc Phàm đột nhiên chớp mắt đã xuất hiện tại vị các pho tượng Đồ Đằng, càng là hung hăng thượng cẳng chân, hạ cẳng tay, đấm đá, ném hết một mạch đồ vỡ.

"Là của lão Triệu, lão Triệu liền không cần phải kiêng dè, Viêm Cơ, châm lửa.... Đốt" Mạc Phàm hý sự nói.

"Ngươi... Mạc Phàm, ngươi tính làm gì, sao lại đốt trường!" Tùng Hạc sắc mặt đại biến hết lên.

Tất nhiên, bản thân trong lòng Tùng Hạc cũng có chút cảm thấy đám pho tượng này... xấu không tả nổi. Hơn nữa, hắn trọng trách cũng không phải tàng các canh giữ.

Tùng Hạc đứng đó, cũng không có đại mà đứng ra ngăn cản Mạc Phàm, trước cứ phải thủ tục chửi mắng có lệ cái đã, sau đó cười cười lên lút giờ ngón cái lên ủng hộ.

Sổ sách... ài cứ báo cáo Mạc Phàm Hộ pháp Thần Long phá... liền cha con đưa nào dám khiển trách đây!

Hộ pháp Thần Long chính là Hộ Pháp Thần Long, có con rồng ở trên đầu, làm cái quái gì cũng thành đúng!!

Mất khoảng hai phút, Tùng Hạc hướng về Mạc Phàm nói: "Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp một người, hắn rất nhớ ngươi a!"

Cảm thấy lời này thực đáng đề tò mò, Mạc Phàm lập tức hỏi lại: "Tiết lộ thêm chút được không?"

"Viện trưởng!" Tùng Hạc nói.

Khẽ nhăn nhó lông mày đến, Mạc Phàm nghi ngờ hỏi: "Ta tưởng người đã là viện trưởng Đế Đô học phủ rồi?"

"Không thích hợp, ta cảm thấy hắn vẫn tốt hơn!" Tùng Hạc cười thần bí nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Đế Đô viện trưởng

Học ban các vụ,

Cùng Tùng Hạc đi vào bên trong, Mạc Phàm ngày càng cảm thấy chính mình mới không trở lại Đế Đô gần thập kỷ liền đã toàn diện thay đổi cả rồi.

Giảng đường, giảng khoa, ngoại viên, phòng triển lãm, tháp bộ, thậm chí đến cả đường đi nữa...

Đại khái là to, rất siêu to khổng lồ đấy, Mạc Phàm suýt chút nữa tưởng rằng đây là một toà thành tượng tự như Ojos thánh học phủ bên kia Mỹ Châu xa xôi. Cùng Hoa Hạ tất cả học viện mà nói, hẳn không thể cùng một khái niệm đi. Để Đô đây là muốn chơi nổi để cạnh tranh với Minh Châu sau?

Viện trưởng gian phòng, dĩ nhiên là được xây trong một cái khu biệt lập, giống với tòa biệt thự cổ kính, có vườn hoa, có nuôi chim hót làm nhã hứng, có hồ nhỏ thủy sinh phía dưới để nghe tiếng róc rách dễ chịu. Bất ngang hồ, dĩ nhiên là có một tòa cầu đá, mấy cây khô liễu, một nổi bật nữ nhân hững hờ đứng tại trên cầu, tay cầm nàng quyền sách, ánh mắt nhìn chăm chú bên dưới những con cá ba đuôi màu cam, màu vàng kia, nhìn xem bọn chúng đem ao nước cho quấy đến đục ngầu mà giết thời gian.

Ánh nắng len lỏi vào lớp vải váy phục màu đỏ cổ điển kia, để nàng đặc biệt mặn mà giữa quanh quẩn một chỗ. Có chút chững chạc phụ nữ, có chút không phải tiểu thục tươi... nhưng mà dáng vóc dạng này như cũ đều thuộc về tiệm cận hảo hạng mỹ nhân, đặc biệt còn rất biết tạo ra loại mùi hương quyến rũ, rất giống với hương vị tinh dầu.

Trong đầu Mạc Phàm có nhận biết, nhưng hẳn có tình lờ đi, tuổi tác cái gì gì đó. Nếu cho thì sao?

Ăn, ăn ngon lành... Nhưng bắt quá, nàng là phụ huynh.

Hắn thấy nàng, dĩ nhiên nàng cũng thấy lại hắn, đôi môi đỏ chót tự động bật run lên, rất nhiều nét thanh xuân hiện về.

Cũng không có làm ra cái gì quá khích cử động, nàng dọc theo thành cầu một đạo khác cửa đi tới, từ chậm chậm đến gần, gần đến trước mặt hắn thì vội vàng phóng xuất rất nhanh.

“Đường Nguyệt lão....”

“Siết ~~~~~”

“...sur!” Mạc Phàm có chút ngơ ngác nói. Hẳn hiện tại lúc nào cũng cảm thấy mình thật nhỏ bé bị cái này quen thuộc lão sư ôm trọn trong vòng tay.

“Người đã muốn cao cao đến chừng nào nữa đây...” Đường Nguyệt lão sư cảm khái nói, nàng điều chỉnh lại tâm trạng mình một chút rồi mới buông Mạc Phàm ra.

“Đường Nguyệt lão sư, ngài khoẻ chứ?” Mạc Phàm quần trí chốc lát hỏi rằng.

“Ta hảo tốt!” Đường Nguyệt nói.

Nàng vẫn vậy nét mặt mặn mà, trong con người càng sâu thẳm tinh hoa kinh nghiệm theo thời gian. Chỉ là, hẳn so với nàng càng muốn khác biệt.

Nghĩ tới đây, Mạc Phàm tự nhiên hẳn bật giọng hỏi: “Ngài liền nhìn một cái đã có thể nhận ra ta sao?”

Đường Nguyệt nhìn Mạc Phàm, lại nhìn sang Tùng Hạc, rồi bất giác nhoen cười: “Ta vì sao lại không nhìn ra người?”

“A, Đại đa số mọi người đối với ta là không đấy!” Mạc Phàm hai mắt chớp chớp đầy kinh ngạc.

“Tiểu tử, dù người có thay đổi thể nào đáng vẻ, nhưng loại kiểu mẫu hô hấp, loại ánh mắt, bước chân của người, là lão sư đều vô cùng quen thuộc”. Đường Nguyệt cười cợt nói.

“.....” Mạc Phàm muốn nói gì nữa nhưng lại không nói ra được.

Dĩ nhiên là tình lão sư cao cao như phụ mẫu a. Nàng thế nào cũng vun đắp mình, liền có ra sao vẫn không quên được học trò.

Ở ngoài một dạng già nua bộ dáng, Tùng Hạc vuốt vuốt râu của mình, không nhịn được lên tiếng: “Mạc Phàm, nàng là suốt năm qua vì người tại Thánh Thành thâm phán mà lao lao chạy tới lui kích động quân đội, hiệp hội ma pháp trong nước đấy. Nói hậu cần vững chắc nhất cho người, nàng tuyệt đối lao tâm rất nhiều!”

Hắn tại Thánh Thành vòng vây, nói quốc gia không có tình nghĩa với mình sao?

Không hề, Trương Tiểu Hào đem cả không gian Sát Uyên tới thiên không thành chưa hẳn là Hoa Quân Thủ chủ yếu chỗ dựa, càng không nói sắp đặt Cổ Lão Vương đem Kim Tự Tháp giáng lâm xuống trả đũa Quang Minh thần điện.

Nghị trưởng Thiệu Trịnh cùng Hoa Quân Thủ đều là liên quan đến quân đội, chính trị người cầm quyền, một chút lén lút đằng sau có thể không thành vấn đề, nhưng tại công khai phía trước lấy Hoa Hạ làm chỗ dựa cho Mạc Phàm họ đều không thể làm.

Nhất định trong nước, người gây lực đả kích thường xuyên lên mọi phương tiện là Đường Nguyệt, chính nàng chứ không ai khác muốn đem học trò của mình lãnh lặn trở về nhất.

Mạc Phàm cảm động rồi, hẳn có chút thất sủng chăm chăm nhìn lấy mình Đường Nguyệt lão sư.

Cả người hơi khom xuống, gần như muốn quỵ xuống, là một cái hành lễ nghiêng mình cúi đầu.

“Lão sư, cảm tạ người...”

Chúng kiến tên ma đầu này ban nãy còn đập đập phá phá cực kỳ hung hăng nhưng quay đầu lại đứng trước mặt Đường Nguyệt thì bỗng hóa thân thành một cái gia hỏa mềm nhèo hết sức lễ độ. Tùng Hạc cảm thấy có phần thất thần, nhiều hơn càng muốn ghen tị.

Đây chính là nghệ thuật. Nghệ thuật chăn nuôi cả đấy.

Ài, Bảng Lai lão hữu bên kia của ta chắc cũng oán hận lắm, cả đời say đắm với Triệu Hoán hệ tu luyện, nhưng thế thì làm sao, liền có một con khế ước nào ra hôn chưa?

Đây là Đường Nguyệt hậu bối chỉ mới tam tuần đã nuôi được một con khế ước cấp độ hủy diệt Hoa Hạ rồi đi. Nói năng bây giờ mở dây xích, thả nó ra cắn thì đến mười Bảng Lai cũng không đáng làm mồi.

“Tốt, không sao liền tốt, đứng lên đi!” Đường Nguyệt đỡ người hấn dậy, trong lòng nàng cũng rộn ràng vui vẻ.

Ba người sau đó chậm rãi trên đường đi vào bên trong phòng các, cũng không tiện đứng ngoài quá lâu.

“Lão sư, không nghĩ tới, ngài đã muốn chuyển dời công tác trở thành viện trưởng Đế Đô học viện!” Mạc Phàm hưng phấn hỏi.

“Viện trưởng?” Đường Nguyệt đang định mở cửa phòng ra, bỗng có chút không hiểu.

“Phải phải, ngài là viện trưởng thật tốt, học sinh sẽ đặc biệt thích ngài, đặc biệt chăm lo cầu tiến. Ban đầu ta còn nghĩ có khi lão Phong Ly bên kia muốn về hưu hưởng già tại Đế Đô. Thực ra cũng không phải là ý gì lão không xứng, nhưng lão quả thật có bộ mặt rất hầm, đa phần thộn thộn hầm hầm phi thường khó coi. Nếu mà lão dạng này giữ chức viện trưởng, chỉ e quá nửa số học viên đều muốn chuyển trường vì sợ hãi mất. Ha ha...” Mạc Phàm là một người không giỏi diễn đạt thảo mai, hấn nói ra, chắc chắn phải là chân thật lời lẽ.

“Tiểu tử, ta không phải viện trưởng, ta chỉ đến đây có chút việc...” Đường Nguyệt một bộ dáng cười rất nhẹ nhàng, mà trong cái nhẹ nhàng ấy, Mạc Phàm mười phần cảm thấy rất không muốn mở cánh cửa đó ra.

Chỉ là Tùng Hạc một bên đã động tay mở ra, hấn ánh mắt đầy phẫn oán già hồ ly nhìn Mạc Phàm, há hê cười nói. “Tuổi trẻ, vào thôi!”

A...

Mạc Phàm khỏe miệng giật giật cung kính hai tay tiếp nhận, bản thân liền đối với Tùng Hạc lão hồ ly này có mấy phần oán niệm, hấn dĩ nhiên từ nãy giờ không nói, mặc cho mình nhận vợ Đường Nguyệt lão sư làm viện trưởng, là lão tiện nhân phi thường vui lòng làm loại chuyện này.

Quả nhiên vào đến bên trong sẽ đập mắt trước hết lên cái bàn lớn làm việc.

Trên bàn, vài cuốn sách, một chén trà thanh thủy, toàn là chỗ tốt nguyên liệu quý hiếm đắt tiền, học viện cũng thật sự là không tầm thường xa xỉ đi, khu vực như vậy thật có phong cách, cái này cùng văn phòng Tiêu Viện Trưởng ở Minh Châu muốn ngược khổ rút lại phía sau, tựa như hai thế giới giai cấp chênh lệch a.

Một bên đọc sách, một bên bóp lấy ngón tay tính toán, đó là một khuôn mặt khi nhăn nhoe không thể thộn hơn, rất nhanh lại lâm vào trong đời thâm ảo nhất trầm tư, không muốn nói cái gì.

Bên góc bàn, dĩ nhiên có một cái áp phích một mét bằng ngọc tràm, trên áp phích khắc tên Viện Trưởng Phong Ly.

Quý thần xui khiến, vậy mà lại là Phong Ly lão sư.

Đây là oan gia hại miệng đó mà...

Cái gì trời đánh còn tránh vào... lộn phòng. Mạc Phàm tin rằng nếu có một loại cầu tính giống mình, nhất định tên này Phong Ly tuyệt không sai.

“Ha ha, ta đột nhiên nhớ đến mình có cuộc hẹn...” Mạc Phàm cứ chỉ lúng túng, ánh mắt đầy căm phẫn nhìn vào Tùng Hạc.

Còn Tùng Hạc thì hai tay xòe ra, một bộ biểu mô, đại loại khuôn mặt của hấn như đang muốn nói rằng: “Ngại quá, có biết gì đâu...”

Đường Nguyệt bật cười, nàng cũng chỉ biết cười thôi, cái này... quá sức tưởng tượng!

Phong Ly trang phục cây xám giáo sở công vụ đứng lên, hấn tràm ổn cầm quyển sách bước ra khỏi ghế, không có nói gì đi đến bên cạnh Mạc Phàm.

“Ngươi khỏe chứ?” Phong Ly nói, tiện tay đưa quyển sách chia ra trước mặt Mạc Phàm, hắt hắt ánh mắt bảo cầm lấy.

“Có chút không khỏe, ngài tốt...” Mạc Phàm âm ừ trả lời, khuôn mặt xấu hổ đến muốn chui xuống cái hố lấp vào. Tất nhiên cũng là bắt đắc dĩ cầm lấy quyển sách.

“Ta lại thấy ngươi ăn no, ngủ kỹ, Thánh Thành chăm sóc còn rất tốt!” Phong Ly bình tĩnh, rất bình tĩnh nói ra. Mà cái này tân viện trưởng Đê Đô đưa xong quyển sách, cũng là tự nhiên đi về chỗ của mình ngồi xuống.

Ý gì đây? Không phải lão muốn bảo Thánh Thành nên chăm sóc ta lâu hơn đấy chứ?

Mơ hồ một dạng, Mạc Phàm cầm trên tay cuốn sách, sách màu vàng, có bìa cứng được thiết kế đẹp đẽ, hẳn có chút tò mò lật lại đầu quyển, lập tức nhìn vào đều khiến cả người hắn run run co giật.

Đó là một cái tiêu đề in ấn đậm nét, rất rõ ràng nổi bật bốn chữ: “Sách dạy làm người!”

Quả nhiên... lão già thối...

Đây là thù cũ nợ mới đều ghi hết lại, vốn vẹn đưa mình quyển sách như thế dần mất.

“Sách dạy làm người”, bốn chữ này đơn giản lắm, nhưng lực trùng kích đều khiến con người ta khóc ra không ra nước mắt.

Lão tử đây xem như 2 năm nữa liền tròn 30 tuổi. Cần phải học làm người sao?

Mạc Phàm nín lặng rồi, hắn rất muốn đem Tùng Hạc một bên ra đánh cho một trận, không cần phải quay lại nhìn, tự nhiên trong đầu Mạc Phàm cũng là xuất hiện cái hình ảnh tên hồ ly này đang cười khúc khích rất đáng ghét a.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Báo cáo chút tình hình

Không còn nghi ngờ gì nữa, tân viện trưởng Đê Đô học viện chính là Phong Ly, hắn hiện tại lui ra ngoài quốc phủ, gia nhập vào trong hệ thống ma pháp cơ sở giáo dục.

Từ Ma Đô cùng hải yêu đại chiến đến thất thủ về sau, vị quốc phủ đại đạo sư này cảm thấy bản thân đều không còn đủ loại nhiệt huyết cảm cán quá nhiều chức vị bên phía ma pháp tổ chức.

Tại Mạc Phàm biết được, Phong Ly thậm chí đã leo đến đứng đầu người, giữ đương nhiệm Chánh án trưởng tọa Thẩm Phán Hội tối cao. Cho nên là, hắn quyết định luân chuyển công tác địa phương, buông bỏ hết thảy thực sự bất ngờ đấy.

Thuyền to sóng to thuyền nhỏ sóng nhỏ, ngồi vị trí đó, dĩ nhiên có làm cũng không bao giờ hết việc. Tuổi tác lớn một chút, có thể kinh nghiệm cùng bản lĩnh chèo kéo sẽ cao nhưng đến thời điểm nhất định thần trí chẳng mấy còn tỉnh táo.

Phải, tỉnh táo, nhiệt huyết là tối cường quan trọng nhất, bằng không một đám người khổng lồ như vậy, Thẩm Phán Hội bọn họ có chút nhân thủ như thế vẫn đúng là không xử lý xuê. Hiện tại, Phong Ly đang đề cử lên một phiếu cho Đường Nguyệt người kế nhiệm mình, hẳn bằng hàng tuần đều muốn gọi nằng đến viện trưởng Đê Đô văn phòng cũng vì vậy đề bổ túc chức vụ người ứng tuyển.

Mà nhắc đến Đường Nguyệt có cái cơ hội này trở thành người đứng đầu chèo lái Thẩm Phán hội, Mạc Phàm dĩ nhiên hai tay hai chân đều đồng ý.

Chánh án trưởng tọa Thẩm phán hội tối cao có 3 phiếu bầu quyết định.

Một phiếu của quân đội nguyên quốc tướng chỉ huy, một phiếu của Thủ tịch cung đình pháp sư, và một phiếu của nghị trưởng quốc gia đương nhiệm. Nhưng mà bên trong hiệp hội lại tồn tại thêm một quy chế, giả sử người tiền nhiệm chủ động rút lui khi chưa hết nhiệm kỳ do thiện chí vấn đề, khả dĩ sẽ được bổ sung thêm một phiếu. Phong Ly tự nhiên chính là trường hợp như vậy. Dẫn đến hiện tại đều có 4 phiếu, rất nhiều khả năng xuất hiện cân bằng.

May mắn là, Trung Quốc bỗng có một cái không tệ quy định mới được sung gần đây. Vị này về lý thuyết hoàn toàn chẳng thuộc bất luận đảng phái phe bè, càng độc lập hoạt động nhưng được sự công nhận rất lớn từ nhân khẩu trên toàn quốc.

Phải, là "Hộ pháp Thần Long". Cái này quốc gia sinh ra anh hùng xuất chúng, cái này người thừa kế từ Thần thú trong truyền thuyết cổ đại... hắn phải có một loại tư cách được bất cứ tổ chức nào tại Ma Đô hôm đó đều sẵn sàng cho hắn một phiếu tương lai quyết định bầu cử. Tất nhiên, muốn bầu cử hay không cũng là chuyện của hắn, hắn cũng không thể tự ứng cử chính mình hay có quyền tác động vào vô luận hiệp hội, tổ chức gì sinh hoạt.

Mà Hộ pháp thần long là ai?

Xa tận chân trời nhưng gần ngay trước mắt, là Mạc Phàm. Hắn đều mười phần không ngờ ngày hôm nay mình có khả năng đưa một phiếu cho Đường Nguyệt đấy, càng là trọng yếu nhất phiếu quyết định thắng lợi.

“Lão sư, ta tin tưởng người!” Mạc Phàm đưa cái này phiếu bầu cử cho Phong Ly lão sư giữ.

“Ta tận sức!” Đường Nguyệt cũng không có cảm tạ hắn, giữa hai người sư trò khoảng cách, chính là không cần phải câu nệ khách sáo. Chỉ có bằng thực lực mình leo lên cao nhất hệ thống Thẩm Phán hội, một lần dẫn dắt phát huy thật tốt mới chính là câu trả lời trọn vẹn.

"Cùng trước đó mấy lần tiểu thăng chức hoàn toàn khác biệt, hoàn thành lần này bổ nhiệm, danh vọng của người tại Đế Đô cùng Hàng Châu đồng dạng sẽ phi thường phóng đại". Phong Ly hướng về Đường Nguyệt nói tiếp.

"Ta hiểu được, liền sắp xếp để sau rồi nói!" Đường Nguyệt nói ra.

Sau đó, nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ánh mắt mấy phần chăm chọc hướng về Mạc Phàm cất giọng: “Phải rồi, người cũng phải nghe ngóng một chút tin tức phương diện bệnh dịch đi, Diệp Tâm Hạ bên kia trời Âu quả thật xuất sắc vô cùng, nàng đã chứng không thành công kiểm soát khuẩn trùng".

Mũi giống như bị điện đạo vượt qua đến đỏ chót, Mạc Phàm tỏ vẻ mấy phần nhân nhật thờ dài nói: “Ài, thực ra nàng như thế khiến ta có chút không biết phải làm sao, vốn dĩ ta còn tưởng chính mình một mạch điều tra, theo đuổi vụ này đến tận cùng. Nào ngờ trước sau vẫn là nàng sắm vai cái thể Thần nữ độ kiếp thiên hạ, đến thời khắc quan trọng giành hết hào quang".

Bệnh dịch dằng dặc bốn tháng kéo dài, nói rất nhiều bộ óc đều vô lực thì bản thân Mạc Phàm coi tới đều giống như một đại tài thám tử rục rờ phá án chiến công, là hẳn chứ không phải ai khác lật hết mảnh mưu sâu thâm của vị lãnh chúa yêu tộc, tại bên trong mảnh mưu còn ngăn chặn một hồi to lớn hơn đại kiếp bùng phát.

Chỉ là so với Diệp Tâm Hạ mấy thứ này, nàng dĩ nhiên trở thành quan trọng nhất nút thắt trong đại dịch điều trị. Đánh một cuộc điện thoại cho hắn liền báo về đã hợp tác với vị nào đó giáo sư người Mỹ sản xuất dung môi tạo thuốc giải thành công.

Thứ cho cũng là chuyện phát sinh ngoài dự liệu. Các nàng cứ như vậy xuất sắc, Mạc Phàm trong ý nghĩ thậm chí về sau sẽ có khi chỉ nên làm một cái nam nhân nội trợ; sáng thay tã, làm cơm, đến chiều sửa sang phòng ốc đón hoàng thượng về, tới đến lại đắp mền vận loa a...

"Mạc Phàm, người nói đại dịch lần này từ Côn Lôn Vĩ Linh Hoàng thức giấc gây ra phải không?" Tùng Hạc suy nghĩ một thoáng rồi hỏi.

“Là vậy!” Mạc Phàm nói rằng.

“Nếu chúng ta khoa trương như vậy công khai có thuốc giải, nàng tự nhiên sẽ bỏ qua sao? Liệu có hay không công khai quá khoa trương rồi, là đánh răn động cơ?” Tùng Hạc thắc mắc.

Lời Tùng Hạc nói ra cũng chính là ý tứ cả Phong Ly lẫn Đường Nguyệt đều không thể hiểu được muốn hỏi, rất trọng tâm vấn đề.

Lấy giả dụ cả thế giới tìm ra đại dịch phương thuốc, chuyện này không thể nghi ngờ gì Vĩ Linh Hoàng sẽ biết được. Nàng có hay không sẽ nâng lên một tầm khác đại dịch lần nữa!?

Ba người họ có chút nhiều phần thắc mắc, chỉ là tận sâu trong lòng, rất hiển nhiên bắt gặp Mạc Phàm nhìn đến nở nụ cười mười phần đắc ý: "Thoạt đầu các nàng cũng như người có cái bản khoán này."

“Đây nghĩa là gì? Là như thế nào ta vẫn chưa hiểu?” Phong Ly con mắt tại chuyển động, hiển nhiên tại rất thận trọng suy nghĩ vấn đề này.

Mạc Phàm lần nữa nháy mắt, sắc mặt cố tỏ ra mình giống một người vô cùng nguy hiểm: “Các người có thể nghĩ ra được chuyện này sẽ có thể tác động đến Vĩ Linh Hoàng, đồng dạng ta tin chắc nàng chắc chắn cũng sẽ nghĩ ra. Do đó, ta có một cái lập luận, nếu lấy tư duy phổ thông mà nói, người bình thường chắc chắn sẽ tương kế tựu kế, tại bên trong phương thuốc rất tốt tìm ra phương pháp nghịch phá, thay đổi tế bào khuẩn trùng. Nhưng nàng thông minh như vậy, tự nhiên sẽ biết mình đây là bị giăng lưới tạo bẫy, phi thường không muốn xuất đầu lộ diện".

"Ý của người là...?" Tùng Hạc một bên có chút mờ mịt.

"Thông minh có thông minh trí. Ta tin rằng Vĩ Linh Hoàng sẽ trốn thôi, tuyệt đối không ra mặt ngăn cản. Nàng nhất định sẽ có cái tư duy vượt trước nhân loại một bậc, tự nhiên sẽ ở phía sau chờ động thái rõ ràng hơn, đối với khuẩn trùng như thế đều không thể tính là thất bại. Vậy cho nên là, ta có thể cam đoan đợt này thế giới đại trà hóa phương thuốc xuất khẩu đều không có khả năng lãnh chúa yêu quốc kia tác động đến". Mạc Phàm tiếp tục diễn giải nói ra.

Lời lẽ này, thực sự trên mọi phương tiện so sánh đều hoàn toàn không sai. Vĩ Linh Hoàng ra mặt lúc này can thiệp phương thuốc, nàng chính là đặt một chân của mình lộ diện, càng khẳng định hơn cho phía Mạc Phàm theo dõi hành vi, đem nàng trở thành mục tiêu săn đuổi của nhân loại.

Bước đi bất ngờ này, quả thật cũng có thể coi là ngoài mong đợi a. Liền ai có thể nghĩ tới hướng này chồng chất đầu trí kế hoạch cơ chứ?

Đừng nói Phong Ly hay Tùng Hạc có chút nhìn không thuận mắt về mặt này tiểu tử thoắt càng lúc càng đắc ý, cho dù là bản thân Đường Nguyệt rất mực thân thiết cũng có mấy phần kinh ngạc về học trò mình trí tuệ biểu hiện ra.

Đây là hẳn muốn càng lúc càng có tư cách trở thành vị anh minh nhất hộ pháp trấn thủ Hoa Hạ sao...

“Được rồi, người tính như vậy rất là tốt!” Phong Ly lão sư hài lòng gật gù.

“Hắc hắc, người nói, ta cũng là nhờ có lão sư tốt mới phải có ngày hôm nay không, thật sự là trăm sự nhờ lão sư!” Mạc Phàm cười hắc hắc đầy điệu bộ hóm hớ nói rằng.

Ban nãy chẳng nói đến bị ngộ nghịch học sinh tại ngoài cửa mắng nhiếc, Phong Ly lúc này trên mặt hấn treo một cái nụ cười nhàn nhạt, hẳn là bị được vị “trò cưng” vượt mong đến rất dễ chịu đi.

“Khà khà, đó là bồn phân...” Phong Ly vui vẻ định nói gì đó.

“Ta lần nữa muốn phải đội ơn người nha, Đường Nguyệt lão sư!” Mạc Phàm cúi đầu hành lễ với Đường Nguyệt, ánh mắt vẫn không có quên khuấy khuấy Phong Ly kia mặt đang mườì phản phát hỏa trên bàn.

“...”

“Mạc Phàm...” Phong Ly thở dài một cái, hơi hơi bình tĩnh lại, vừa rót bình trà xuống tách vừa trầm trầm cất giọng.

“Người lại còn chuyện gì chỉ giáo ta sao?” Mạc Phàm nói.

“Chào hỏi xong rồi thì lần khỏi đây đi, cũng đừng bao giờ quay lại, ta cảm thấy không có dạy được ngươi!” Phong Ly sắc mặt đều ngưng trọng nói.

“A, không được, lão sư, ta đây rất thiện chí theo ngài được dạy dỗ mà nên người nha, nói vậy liền rất oan uổng”. Mạc Phàm cười cọt đáp.

Phong Ly hừ lạnh một cái, tâm trạng đều có chút không sẵn lòng trả lời.

“Phải rồi, ta gần đây nhất có nghe tại cấm chú hội người dự định đi tìm đại địa kết tinh để thăng cấp tu vi. Kết quả thế nào?” Tùng Hạc một bên vuốt râu nói.

Phải nói là cấm chú hội cũng xem như giữ gìn bí mật rất tốt, hiện đều không có đem Mạc Phàm thông tin hai hệ cấm chú cảnh giới ra thông báo. Liền đến cả Thảm Phán hội hay liên minh học viện các bên đều mù mịt tin tức này.

Mạc Phàm có chút suy nghĩ động đây, liền không biết nên tình huống này nói thế nào cho đúng, hoặc có thể mượn cơ này giấu luôn cũng được.

Chỉ là Đường Nguyệt trong ánh mắt mình học sinh, lại rất dễ dàng nắm bắt: “Mạc Phàm, ngươi đã là cấm chú pháp sư?”

“Ha ha...” Mạc Phàm lập tức cười khò gãi đầu, đây là thế nào bị phát hiện nhanh như vậy.

“Không tệ, coi như ngươi là thiên tài trác việt nhất Hoa Hạ cũng có thể tính đi. Chưa tới tam tuần đã bước vào cấm chú tu vi”. Phong Ly vẫn là cái điệu bộ nhàn nhạt nói ra, hẳn tiện tay đem tách trà lên nhấp môi giải nhiệt.

“Là thế này lão sư... các ngươi đều đối với ta còn muốn thân thiết hơn, không cần giấu diếm. Đại loại có chút thông tin cần đính chính...” Mạc Phàm cuối cùng dứt khoát ý nghĩ.

“Đính chính chuyện gì?” Tùng Hạc hơi bất ngờ hỏi rằng.

“Ta... bốn hệ cấm chú.”

“Pọt bọt ~~~~”

Phong Ly phun ngay ngụm trà mình vừa mới nhấp vào miệng, lập tức liền về mặt biến hóa có thể so sánh với khi đột ngột ngạc động dạng.

- - - - -

- - - - -

(Tình hình phải đi công tác tại Tự do thần điện xa xôi một thời gian, đại khái giờ giấc các kiểu đều lung tung beng và nhiều việc. Cho nên sắp tới dị bản sẽ có khả năng 2,3 ngày mới ra nổi một chap, khi nào xong việc mới có thể trở về như cũ. Nay thông báo để các đh gần xa nắm được, rất cảm ơn các các bạn trong thời gian qua đã ủng hộ.)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 139: Mườì hệ

Viện trường gian phòng được ngăn cách thành một khuôn viên làm từ một tinh vật liệu, là loại dẫn chất có khả năng giữ âm lượng cực tốt, đến rất ít tiếng

động nhỏ nhất e rằng cũng không thoát ra ngoài được.

Trong khoảnh khắc, dĩ nhiên tiếng nhịp tim của hầu hết mọi người lại càng rõ ràng hơn một, cứ việc cho không ai nói lên lời nào cũng chẳng giấu đi nỗi phần dồn dập hô hấp.

Tùng Hạc nhìn chằm chằm Mạc Phàm, Đường Nguyệt ánh mắt cũng nhiều phần suy tư nhìn vào hắn, kể cả Phong Ly đồng dạng cũng chẳng ngoại lệ.

Phong Ly vốn dĩ đã xem là có tuổi, mấy năm thời gian trôi qua liền cũng bắt đầu có dài hơn râu trắng mọc xuống. Mà tại Mạc Phàm dạng này lời nói quá dồi có sức trùng kích, tự nhiên chòm râu kia không rõ vì sao muốn bị dựng ngược lên phía trên, là loại cảm giác rất không thực tế chút nào.

“Người nói là bốn... bốn hệ cảm chú?” Vị đại đạo sư kiêm viện trưởng Đế Đô yếu ớt nói ra, tạm thời chưa thể hoàn hồn lại kịp.

“Àn, chỉ có bốn hệ!” Mạc Phàm bình tĩnh trả lời.

Lưng thẳng, ngực ưỡn tự nhiên, đại khái dáng vẻ của hắn rất đặc biệt khiến người ta chỉ muốn đề ra đánh cho một trận.

“Ồ, vẫn là bốn hệ cảm chú, vẫn là bốn hệ cảm chú...” Phong Ly tựa hồ đều chẳng nghĩ nhiều nữa cùng hắn tranh đo, chung chung một biểu cảm gật đầu lia lia rất không xa lạ gì.

Khác biệt đó là, cách khoảng vài mét đến bàn làm việc của Phong Ly, Tùng Hạc nhưng biểu cảm ngược lại càng cảm thấy có chuyện gì đó rất sai a, miệng nhấp nhoe cất tiếng:

“Khoan đã, chuyện gì đây?”

Ánh mắt nhiều phần khủng bố hoang mang, Tùng Hạc tiếp một tay chỉ vào Mạc Phàm nói “Chỉ có bốn hệ cảm chú?”

Ngay sau đó, hắn lại chỉ tay tiếp sang Phong Ly nhấn giọng rất giống quát tháo: “Còn người, cái gì mà lại vẫn là bốn hệ cảm chú?”

Từ khi nào cảm chú tu vi lại bị gán ghép với từ “chỉ”. Lại còn thế kia ung dung làm khái niệm của nó bị nhẹ hóa đi cảnh giới tồn tại.

“Thứ gì thứ gì, đây là cảm chú sắp sửa trở thành một loại phổ thông vật phẩm đem bán ngoài chợ rồi sao?” Tùng Hạc bộ dáng tàn tạ muốn mếu tới nơi.

Đường Nguyệt một hai lời nghe Tùng Hạc nói, nàng suýt chút bật cười thành tiếng, con người không tự chủ liếc xéo Mạc Phàm, đồng dạng cười cười nói ra: “Thánh Thành tóm người liền muốn nói không hẳn là sai đi, rất không có chỗ nào oan uổng”.

“A... lão sư, người đừng như vậy, ta ở đó rất không tốt, không hề được vui!” Mạc Phàm lập tức phản ứng tự nhiên đáp lại.

“Không phải sao, người nói xem hết thầy bộ lão ở Cẩm Chú hội sẽ dám nhìn người với ánh mắt thế nào đây?” Đường Nguyệt tay che miệng cười nói ra.

Cũng là vậy,

Nói đi nói lại đều thừa thãi quá đi.

Vẫn biết tên đại ma đầu này lợi hại, là lợi hại nhất trong hàng ngũ những gã lợi hại từng chứng kiến qua, nhưng loại âm thanh ôn hòa vừa mới nghe được có sao còn muốn kinh diễm đến khoa trương như vậy, là loại áp lực trùng kích không thể lường trước được.

Hắn chẳng qua là cái mập mé 28 mùa hoa đào thôi đấy.

Liền làm sao chỉ vẹn vẹn ngần ngừ vài năm thời gian thôi mà hắn đã kịp dưới cảm chú đột phá cực hạn, còn đại cát đại lợi một mạch bốn hệ.

Nên nhớ rằng, toàn bộ Hoa Hạ một cõi rộng lớn đều trên dưới lịch sử chưa từng ghi qua có người đạt được cảnh giới đó a.

Làm thử một phép so sánh cùng thiên sư trưởng ở Quang Minh Thánh Thành, Tùng Hạc hiểu rằng trên thế giới này ngoại trừ loại dạng sinh ra đã có vị kia chí cao Thiên Phụ đem thần lực ban xuống thì như cũ không biết có ai đã tu luyện được đến chừng đó hệ cảm chú đi. Càng muốn khẳng định xem xét ngang ngửa độ tuổi, nhất định không thể tồn tại tác phẩm yêu nghiệt như vậy được.

Đến cả bản thân Mạc Phàm, tự nhìn lại một chút hắn cũng rất bất ngờ.

Vẹn vẹn là bởi vì thiên sinh thiên phú rất tốt, thân thể ác ma huyết mạch trở thành một lợi thể độc quyền, bản thân mình lại được Hồng Ma Nhất Thu cố ý đi đến chiếu cố, tìm được một chỗ âm áp hữu duyên đã liền trở thành nguyên bản cái Tà Thần chí cao vô thượng. Tại nguồn lực lượng không lồ bên ngoài tỏa ra, thể mà vẫn đủ tu đến hai cái hệ cảm chú, càng tại tất cả những hệ còn lại đều muốn thăng tới cực hạn lực lượng.

Nên nhớ chỉ là thừa thừa lực lượng thôi a. Nguyên bản thiên địa bát hồn nếu triệt để tiêu hóa, Mạc Phàm cho dù có một chục cái hệ ma pháp vẫn thừa thừa năng lượng cấp cho đến cảnh giới cảm chú.

Chỉ là hắn nhận ra dạng này bỗng chốc sẽ hòa tan bản thân mình bát hồn bản thể. Giả dụ giải thích ở chiều ngược lại, to lớn lợi ích từ hèn cách của mình còn có thể tiếp tục tiến hóa thêm, mỗi một giá trị mang lại tất nhiên đều phi thường ý nghĩa. Cho nên là, lập tức trong lòng Mạc Phàm sinh ra một cái tồn niệm, thực sự rất muốn trông chờ cực hạn cuối cùng là thứ gì.

"Con người vì cái gì không cùng người thân của mình đứng một chỗ vui cười đâu, ta bất quá vẫn rất cần bạn bè đồng hành a, liền so với người khác, chỉ dám công nhận mình có chút thủ đoạn hạ lưu hơn, trọng yếu rất nhiều may mắn hơn đi". Mạc Phàm cười khổ nói.

"Khó trách, trình độ này xem như hoàn toàn có cái tư cách để tại Côn Lôn sơn mạch giao chiến, vẫn là người giỏi mang về cho chúng một hồi bão táp to lớn!" Phong Ly con mắt tại chuyển động, thâm tâm nhiều lắm phần hãnh diện chưa có nói ra.

Không sai, Mạc Phàm chính là kiêu ngạo của Phong Ly, tốt xấu là trò cưng của hắn tại quốc phủ, cả hai cũng coi như là quan hệ sư sinh cực kỳ vững chắc. Liền hôm nay chứng kiến tương lai ưu tú nhất học sinh của mình tại thiên hạ muốn giẫm chân lên đề danh, sao có thể không nở mũi hoa đây.

Ngược lại, Mạc Phàm từ nãy giờ đắm chìm trong loại cảm giác phi thường thoải mái. Nhìn sắc mặt mấy cái kia lão sư mình hoang mang, chán kinh đều khiến hắn phi thường vui vẻ.

Sự thật chứng minh, có mấy lời do tự bản thân tới nói liền khiêm khuyết một chút để bị nắm thóp, nhưng giả sử người khác tới hiệu quả liền hoàn toàn khác biệt. Thậm chí còn muốn ngược ngạo khác biệt.

"Phải rồi Mạc Phàm, người hiện tại đã có trong tay mười cái hệ?" Phong Ly tự nhiên chợt nhớ đến mình học trò có một nghịch thiên thiên phú, trong lòng có chút sốt sắng tò mò muốn hỏi.

"A... Ngài nói, ta suýt nữa liền quên!" Mạc Phàm hai mắt lóe sáng lên.

"Người chưa đi thức tỉnh?" Đường Nguyệt hỏi.

"Còn chưa, ta gần đây thực sự là vô cùng bận bịu, liền không phải do Tâm Hạ bên kia bế quan ra đã lập tức có phương thuốc cứu chữa đại dịch thì e rằng ta cũng không rảnh rồi nói lòng cuộc hẹn để bãi phòng các người". Mạc Phàm bình thường âm giọng nói.

Đường Nguyệt ánh mắt liếc sang hướng Tùng Hạc, rồi hai người đồng thời nhìn tiếp qua Phong Ly, chờ hắn ngưng trọng cái cổ gật gù xuống.

"Vừa vặn Đế Đô học viện chúng ta tự nhiên là trên cả nước đã sớm trở thành trung tâm thức tỉnh hệ ma pháp mặt hàng tốt nhất. Người sẽ muốn đi thử một chuyến xem sao?" Phong Ly nói ra.

Ngay người ra một chút, Mạc Phàm khó tin hỏi lại: "Tốt nhất mặt hàng thức tỉnh thạch không phải chỉ có Thánh Thành mới sở hữu sao? Đế Đô học viện các người rốt cuộc là có bao nhiêu giàu a?"

"Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn, chúng ta đương nhiên sẽ lấy giá rất cao cho bất kỳ ai sử dụng!" Tùng Hạc thẳng thắn nói.

Cái này cũng không phải là Tùng Hạc khen bản thân hắn, tự nhiên ý tứ chính là đang ủng hộ cách đầu tư táo bạo của Triệu Thị người đứng đầu, Triệu Mẫn Duyên.

"Còn không phải nghe nói thời gian sắp tới, Triệu Thị thực sự sẽ mở trại nuôi trứng Á Long của Âu Châu tại học viện, tương lai sớm một chút rất nhiều thế hệ học sinh, lão sư sẽ tại bản thân phát triển nghề nghiệp long sư triệu hoán, đại khái là cái gì đó gọi là Mục Long Sư đi". Phong Ly bồi thêm.

"Ma pháp sư trở thành Mục Long sư? Đây là tiến hóa thật lù a, cũng coi như xúc phạm đấy, ta liền nghe cái tên đã thấy thiếu não không chịu được!" Mạc Phàm lập tức bĩu môi nging.

"Được rồi, liền đi đi, thử một chút vận may của người". Đường Nguyệt cười nói.

Mạc Phàm gật đầu, cũng không có nói gì nữa.

Mười hệ!

Hôm nay, lão tử sẽ nắm trong tay mười hệ ma pháp a...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Siêu cấp thức tỉnh thạch?

Vừa vặn Đế Đô học viện tại trung tâm mọc lên cơ sở thức tỉnh ốc. Thậm chí xuất hiện siêu cấp thức tỉnh thạch loại tốt nhất. Rất tiện lợi a!

Tính toán toán, sắp xếp công việc xong xuôi. Mãi còn sớm một ngày mới tới cuộc hẹn gặp cái kia Âu Châu nam tử, cho nên là Mạc Phàm cảm thấy tâm trạng thật thoải mái, ung dung một xiu đánh giết thời gian kỳ thực cũng không tệ.

Cơ sở thức tỉnh óc nằm ở Thiên Châu Các hướng Bắc học viện. Đám người Phong Ly, Tùng Hạc đạo sư cùng Đường Nguyệt lão sư hiện tại đều không tính là rảnh rỗi gì, nhưng cứ việc ưu tú học trò của mình đi bổ sung thêm hệ mới, còn dưới hình thức cấm chú quan trọng thức tỉnh, bọn họ một mực khẳng khái sẽ theo hần đến.

Ày, cấm chú thức tỉnh,

Đây cũng là bộ môn nghệ thuật ăn ở.

Liên thế giới này có bao nhiêu người được may mắn chứng kiến giờ khắc cực hạn ma pháp nhân loại trôi dạt luồng ánh sáng tinh trần cuối cùng?

Sau này chỉ cần ngồi xuống bàn quán, lê thê đôi ba câu chuyện cũ, cái gì gì cấm chú thức tỉnh đã từng chứng kiến, tuyệt đối có thể buông thành câu chuyện truyền kỳ cả đấy!

...

Ngồi trong xe học viện di chuyển đến đài Thiên Châu trực thuộc, Mạc Phàm đột nhiên trước mắt mình một cảnh tượng thật muốn cười ra nước mắt, sắc mặt biểu lộ nhưng cực kỳ phong phú.

Đế Đô học phủ từ lúc nào trong khuôn viên đã phải di chuyển bằng xe rồi?

Quan sát hai bên đường, mở ra trùng trùng các dãy nhà cửa trắng xanh, sân vận động hiện đại, trung tâm triển lãm lạ lẫm; hết thấy kiến trúc so với trước càng nhiều Mỹ Châu phong cách hóa. Trên thực tế, đây vẫn không tính là lớn lắm bắt ngờ, rõ ràng nguyên bản vùng địa phương nằm trên khu vực an toàn lãnh thổ; tại quá khứ đến nay đều chưa từng bị ảnh hưởng qua bởi chiến tranh các loại hình, đồng dạng trở thành mảnh đất vàng đặt cạnh mũi nhọn kinh tế Tam Dương Thị.

Cho nên là phát triển đến cường độ này, à thì tạm tạm chấp nhận được đi!

Cả Minh Châu lẫn Đế Đô học viện đều thuộc Triệu Thị bao thầu, có chăng khác biệt điểm duy nhất, Minh Châu đã sớm bị tên gian thương Triệu Mãn Duyên thoái cổ tức thành tài sản cá nhân để sử dụng. Tức bản trên lý thuyết, bất luận ai cũng không có khả năng tác động vào trừ hần nữa rồi.

Ngược lại, tin tốt là Triệu Mãn Duyên cái tiện nhân này chưa có kịp tương tự hành động tại Đế Đô, hơn nữa có đánh chết hần cũng không nghĩ tới... Mạc Phàm ở đây là làm sao trời đất rộng lớn không mò, lù bù đi lạc vào ngay mảnh đất vàng dưới cờ Triệu Thị đang cầm.

“Người trông có vẻ rất mãn nguyện?” Tùng Hạc ngồi bên cạnh hần, không nhịn được vẻ mặt đăm chiêu kia đang tươi rói phi thường gian xảo.

“Khắc khắc... Đây chính là thời tới đỡ không nổi”. Mạc Phàm cười cười nói ra.

“Cái gì là thời tới đỡ không nổi?” Tùng Hạc cau mày lại, tiếp tục hỏi.

“Ha ha, lão bản, ngài phải thật hảo tốt bảo vệ học viện. Ta thật vui vẻ khi thấy ngài cùng Phong Ly đạo sư cống hiến cho giáo dục nước nhà. Có hai người phát dương quan đại, làm ngài mở rộng Đế Đô học viện, ta thật yên tâm!” Mạc Phàm vỗ vỗ vai Tùng Hạc nói.

“Hừ, tiểu tử này nhất định có ý đồ không tốt lành gì”. Đường Nguyệt không hổ là lão sư đầu lòng của hần, nàng nhìn một cái liền đoán được biểu hiện Mạc Phàm. Chỉ là cụ thể thế nào, còn thiếu thông tin, chưa có nắm bắt được.

Mạc Phàm sau cũng không nói nữa, trong lòng hần vui, như vậy là đủ rồi!

Gọi một hai tiếng lão sư, đại đạo sư gì đó... Ày, trên thực tế, các người vẫn đang làm việc cho ta căn nhà to nha.

Vậy cũng 30% người nắm giữ, tương đương một khổng lồ cổ đồng bên trong. Triệu Mãn Duyên cương vị chủ tịch thì làm sao? Kể cả muốn bán, muốn thoái hóa, liên cũng phải mở cuộc họp cử tri mới có thể miễn cưỡng làm ra quyết định a. Hần đầu tư nhiều như thế cho học viện, Mạc Phàm hôm nay thể rằng sẽ ăn bám đến chết cũng không cho hần thoái phiếu làm tài sản riêng.

Liên tại Đế Đô học viện muốn xây nhà, là vào ở nhà mới, có một trạm nữa dừng chân trên bản đồ Trung Quốc. Từ tốt nghiệp Minh Châu tới nay, Mạc Phàm đều có tại thuê phòng trọ, vẫn là thuê khách sạn tạm bợ. Không ăn nhờ ở đậu, cũng muốn nhận trợ cấp bao nuôi của Mục Ninh Tuyết lão bà. Đôi lúc gặp được buồn nôn đến cực điểm chủ nhà trọ, lâu lâu càng chứng kiến nhiều phi vụ lừa gạt tiền thế chấp đồ vật, mấy loại cảm giác đó thật khiến con người ta sinh ra một loại hư đốn tính tình.

Hiện tại, cuối cùng cũng coi như là có một cái yên ổn nhà. Mạc Phàm tính tình phóng khoáng, tự do tự tại, cùng Triệu Mãn Duyên đặt chung một chỗ sẽ đặc biệt rất tương đồng. Mục Bạch thì hơi ít ít đôi ba miễn cưỡng, nhưng là hần dường như sẽ rất vui vẻ bị kéo theo, liên chưa từng có phản kháng thành công đi.

Đến Thiên Châu Các,

Thiên Châu Các bốn mặt là một tòa nhà bằng kính hình đồng tử nhìn lên trời, xa xa mang dáng dấp của một thiên văn khí tượng trạm. Quảng trường lớn đặc biệt đều có rất nhiều chốt nhân viên học viện, bọn họ bên trong thậm chí không ít đã tiến đến siêu giai cấp bậc, là đồng đạo nhất lực lượng thủ hộ của hết thầy thành trì. Mạc Phàm nhanh chóng nhận ra được trường học đối với cơ sở liên là trọng yếu nhất lãnh địa cùng tài nguyên. Cho dù bất đắc dĩ xảy ra giao chiến, Đế Đô cũng tuyệt không có khả năng đem lợi phẩm quý của mình cắt nhường bỏ ra ngoài.

Phía trước, có một vị trẻ tuổi lão sư tiến đến dừng xe ô tô chuyên chờ lại.

Người này tay chân lạnh lẽ, mở cửa trên trước cho Phong Ly ra ngoài rồi mới quay sang mở cửa của những người còn lại.

"Viện trưởng, phó viện trưởng, Đường Nguyệt lão sư, huynh đệ mời vào trong" Nam nhân tuổi trẻ nghênh đón, trên mặt mang lễ đạo tiết đáng tươi cười.

Ở Đế Đô học viện, vậy mà thật biết cách tuyển chọn nhân sinh, liền người gác cổng cũng thật phi thường tôn ti chuẩn mực, đặc biệt để lại ấn tượng chào hỏi rất sâu sắc, thiện cảm đấy.

Mạc Phàm trong lòng còn chưa kịp hết bất ngờ, tự nhiên lại thấy Phong Ly từ trước mặt đi tới, chạm mắt, tay lão có phui phui vành cổ cho Mạc Phàm, miệng lướt ngang qua cất giọng:

"Học hỏi người ta một chút!"

"Ấc..." Mạc Phàm cả mồm ngưng trệ lại. Ý nghĩ bao trùm lấy cuốn sách "Dạy làm người" kia, một dạng dao găm chưa có dễ dàng phai nhòa được.

Lão già thối, liền là rất tiện tay tận dụng thời cơ!

Mạc Phàm vẫn luôn cảm thấy bản thân xem như là rất mặt dày tiểu nhân một loại, không nghĩ tới lão bản này so với mình càng thêm quá đáng. Lão đều đạt ở trình độ thật cao thâm thủ đoạn vô liêm sỉ. Cao thâm đến khiến người ta không thể lường trước được, muốn trở tay thì đã chẳng kịp.

"Được rồi, A Tửu, người ở ngoài liền chờ một chút, hôm nay Thiên Châu Các đóng cửa, không tiếp bất cứ trường hợp nào!" Phong Ly nói với vị nam tử kia.

"Ấn, viện trưởng!" A Tửu gật đầu, một tay chìa vào hướng Thiên Châu Các cổng lớn dẫn mọi người đến.

Tiến vào bên trong Thiên Châu Các, mở ra cánh cửa, bất ngờ khơi gợi một cái tiểu trạm không gian không sai lệch. Mạc Phàm trong khoảnh khắc còn tưởng rằng chính mình vừa trở về khoa học thế giới, đó là y đức khoang thượng hạng thiên văn đài ở tháp Hồ Bắc ngày mới khánh thành khi hắn còn là nhỏ bé hài tử đang cắp sách đến trường.

Mái vòm toàn bộ nhiễu xuống cả bầu trời đen kịt, xung quanh được lấp bằng trọng kính ma cụ hết sức công phu, tỉ mỉ, ngược đầu lên có thể lại trông thấy tận tít tấp lấp lánh vũ trụ đầy sao đêm, thoạt nhìn còn tưởng rằng ai đó thiết kế đại đạo đều tiến hành một phen đèn màu bố trí.

Lúc ban đầu ở quảng trường cũng đã có thể cảm giác rộng lớn khí tràng nhào tới trước mặt, cái này cùng tiến vào bên trong chợt nhớ đến Đông Phương Minh Châu tháp nho nhỏ kia liền hoàn toàn không cùng một khái niệm mất rồi.

"Đây... cái này toàn bộ là giả tưởng ngân hà ma pháp được mô phỏng lại sao?" Mạc Phàm có chút không thể tưởng tượng nổi.

Để ý ánh mắt hắn, Đường Nguyệt đằng sau cũng khẽ cười, nàng là làm sao lại không biết học sinh mình trình độ kiến thức thuộc loại nào. Nàng nói:

"Đừng bất ngờ, siêu cấp thức tinh thạch là mặt hàng cực kỳ trọng yếu, rất hiếm, rất cầu kỳ công phu. Vậy cho nên nếu đem so với thông thường thức tinh thạch, từ ngoại hình đến hình dáng đều không có nửa điểm tương đồng."

"To lớn như vậy liền cũng chỉ mang ý nghĩa thức tinh hệ thôi mà?" Mạc Phàm mờ mịt hỏi.

"Giả dụ như ngươi muốn thức tinh trí dữ hệ thì phải làm sao?" Đường Nguyệt duy trì nhẫn nại gỡ khúc mắt cho hắn.

"Đi gặp người nhân viên, bảo với hắn ta cần thức tinh trí dữ hệ!" Mạc Phàm hơi hơi gãi đầu nói.

Đường Nguyệt nhoen cười, nàng hỏi tiếp: "Thế hắn nói với ngươi không có xác suất cao thành công thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: 300 ức?

"Một phần phải phụ thuộc vận khí nha, vẫn là do tố chất mỗi người". Mạc Phàm lấp lú trả lời.

"Chính là cái lý lẽ như vậy. Thánh Thành bên kia muốn chứng không thể giới này, bọn họ đương nhiên phải có thực lực đỉnh tiêm ở rất nhiều hệ ma pháp. Cho nên ở cách đây vài năm, đã có một vị giáo sư Stein nào đó đã hợp tác với Thánh Thành sĩ lão viện nghiên cứu ra loại vô cùng hiệu nghiệm nhất Thức Tinh Thạch. Học thuyết của hắn phần lớn chính là có thể chủ động hỗ trợ vào tinh thần ý niệm cho người sử dụng. Việc cung cấp phụ gia lực lượng cần một khoảng không nhỏ không gian làm bồn chứa, ngược lại đáng mừng sẽ là có xác suất 100% thức tinh được hệ mong muốn đi". Đường

Nguyệt một lần giảng giải ý nghĩa siêu cấp thức tỉnh thạch cho Mạc Phàm.

“Thức tỉnh 100% hệ mong muốn? Ý của người nói là bất cứ hệ nào, kể cả sơ giai sao?” Mạc Phàm cả người bần bật sững sốt.

Thị trường đúng là có không ít loại dẫn dắt thạch tăng xác suất, nhưng đạt được 100% như cũ vẫn còn muốn nói thật khiến người ta thêm nhỏ dãi.

Điều này mang ý nghĩa, những cái hiếm hoi hệ như thứ nguyên ma pháp hay lõi hệ ma pháp, chúc phúc hệ ma pháp đều có thể sử dụng dạng này thủ pháp để thức tỉnh ngay ở sơ giai trình độ.

Đây là muốn một bước lên trời ở a!

“Lý thuyết thì có thể, chỉ là...” Đường Nguyệt hơi dừng dừng lại chưa nói tiếp.

“Chỉ là giá tiền một lần thức tỉnh bằng siêu dẫn dắt thạch đều mang một con số thiên văn, đại đa số chỉ có bởi vì thiên sứ Thánh Thành sử dụng!” Một âm thanh âm già nua khác lạ cất lên.

Mạc Phàm có quay đầu lại, cái thứ nhất ấn tượng liền là một chòm râu nhuộm nâu, đồng phục xanh lơ cổ lọ rất giống thú ý bác sĩ.

Nếu càng nhìn cẩn thận một chút, càng tỉ mỉ một chút, người này liền càng thêm vài phần quen thuộc.

“Quách... Quách Lập Ngữ!” Mạc Phàm khước miệng co giật xác nhận. Lão già ngơoi vậy mà còn sống!?”

Ma Đô hạo kiếp, Mạc Phàm phương diện rất nhiều đều chứng kiến một tòa kiến thiết Đông Phương Minh Châu tháp đổ xuống biển, hẳn liền đều không có tin tưởng qua vị này còn sống sót đây.

Đây lại còn tham gia nhân khẩu đến Đế Đô học viện tiếp tục duy trì nghề nhà nòi.

“A, ngơoi...” Quách Lập Ngữ mặt mày biểu lộ cũng phi thường biến hóa.

“Ha ha, thật là ngơoi, ngơoi quả nhiên là làm lưu dân đến Đế Đô tái hòa nhập!” Mạc Phàm có tiến tới, dự định cũng nắm bắt mặt tay chân quen biết.

“Đứng đó đã, ngơoi là ai?” Quách Lập Ngữ từ đầu đều cảm thấy tên tuần tú nam nhân này đặc biệt có một loại khí chất rất quen thuộc, nhưng nhìn chung trong ký ức của hắn đều không nhận ra.

“Ài, quên mất ta có nhiều nhiều thay đổi ngoại hình. Vài năm trước tại ngơoi thức tỉnh tới, ta là cái người song hệ thức tỉnh, thổ hệ, thổ hệ có phụ hiệu, nhớ không?” Mạc Phàm tăng tăng diễn giải.

Song hệ thức tỉnh, cái này ký ức cũng thực sự trọng yếu khó quên, xưa này chưa từng có tiền lệ khác. Càng là thổ hệ phụ hiệu một cái bổ sung vào, tự nhiên Quách Lập Ngữ nghĩ ngay đến một người duy nhất.

Phải, là hắn, tuyệt đối là hắn!

Tên yêu nghiệt được trời ưu ái đó!

“Tiểu tử, ngơoi là cái gì Mạc Phàm phải không?” Quách Lập Ngữ nói.

“Phải, là ta a. Cái tiểu cô nương gì đó hay thực tập liền không đi theo ngơoi tới đây?” Mạc Phàm chợt nhớ ra một người nữa hay cùng Quách Lập Ngữ tại Đông Phương Minh Châu tháp.

“Tiểu Miên!? Nàng hiện đang bỏ tức làm sinh viên Đế Đô học viện. Thỉnh thoảng rảnh rỗi mới lại qua đây”. Quách Lập Ngữ không có che giấu gì mà nói thẳng. Hắn đến lại thấy Mạc Phàm kiểu gì biến hóa thể này đẹp trai ra, lâu một chút nhìn càng không được hợp mắt, hơi gât gông: “Ngơoi đến đây làm gì?”

“Ta đến để thức tỉnh nha. Lão huynh, gặp ngơoi thực tốt, cứ tại ngơoi thức tỉnh, ta liền lúc nào cũng phi thường ưng ý, đặc biệt có một loại vận may rất hợp phong thủy ta đi!” Mạc Phàm hào hứng nói rằng.

“Thức tỉnh?” Quách Lập Ngữ đột nhiên cả người như có một tia điện nhẹ nhàng chạm tới, là không sao nghĩ tới được.

“Àn, ta tới để thức tỉnh!”

“Điểm nhẹ, điểm nhẹ, lần đi, dừng tại đây phá phách ta làm việc. Liền chỉ mới vài năm trước ngơoi vừa tiến vào siêu giai pháp sư”. Quách Lập Ngữ giọng giọng nét mặt, vầy vầy xua đuổi Mạc Phàm.

“Quách lão đệ, hẳn quả thực đến thức tỉnh đây, mau chóng thành toái cho hắn đi!” Tùng Hạc một bên xen vào.

“Phó viện trưởng, hẳn lần trước đã thức tỉnh siêu giai ở chỗ... ta!” Quách Lập Ngữ vừa nói, ánh mắt vẫn rất chăm chăm nhìn vào người Tùng Hạc. Nhưng là cái kia nhân quan đáp trả, tuyệt đối để cho hắn biết đó không phải là lời nói chơi.

“Thực... thực sự tôi đề để thức tỉnh sao? Vậy cũng... cũng là cảm chú sao?” Quách Lập Ngữ hơi cả lăm ra, cố gắng hỏi lại lần nữa.

“Người biểu cảm như vậy là đúng đấy, chúng ta cũng chính là ban này có cái cảm giác y hệt trải qua”. Phong Ly nhin không được buông ra một câu tận đáy lòng.

Giống như trên trời vừa thả một tụ lôi điện đánh xuống, xẹt ngang qua đầu vậy. Quách Lập Ngữ đồ dẫn một mặt nhìn lấy Mạc Phàm.

Hôm nay là mình ra đường mà quên coi ngày hay sao?

Cảm chú sư bây giờ đã có thể muốn đột phá là đột phá rồi à!

“Có hay không cần thủ tục gì?” Mạc Phàm hỏi.

“Trước hết, người ký vào cái này biên bản đã!” Quách Lập Ngữ vẫn lơ lửng hồn phách, lấy trong tập tài liệu ra một tờ giấy biên bản thức tỉnh ký kết rồi đưa cho Mạc Phàm.

Mạc Phàm nhận lấy tờ giấy biên bản trên tay, để ý một chút lại đọc đọc đến xem, khi hẩn nhìn thấy dưới phần đề mục có một cái kinh điểm chữ mực in đậm nổi bật “Một lần thức tỉnh 300 ức” về sau, liền trùng điệp đem nó gấp lại, nhẹ nhàng đặt vào tay Quách Lập Ngữ tỏ ý muốn trả.

“Người đây là làm sao, làm sao liền không ký?” Phong Ly nhìn thấy Mạc Phàm kỳ lạ hành động liền nói.

“Phong lão bản, các người liền là muốn chơi ta sao. Thức tỉnh một lần lấy hẩn 300 ức. 300 ức là con số chính ta cả đời chưa bao giờ được cảm tới, tuyệt đối là vĩ mô số học. Các người đây là đang làm dự án cướp của người nghèo chia cho người nghèo hơn để làm sạch đời sống lương tâm à?” Mạc Phàm không vui buông lời đau đớn ra.

“Người nói 300 ức cho một lần thức tỉnh bằng siêu cấp thạch?” Tùng Hạc cũng là thiếu chút giật mình cất giọng. Dường như bản thân hắn cũng không hề biết trước.

“Ồ cảm chú thức tỉnh, khả năng thất bại sẽ rất cao, 10 pháp sư may mắn lắm sẽ được một người thành công. Nhưng dưới siêu cấp thức tỉnh đài hỗ trợ, liền mọi thứ đều bình thường đơn giản hơn, gần như không tồn tại ngoại lệ. Tất nhiên để có được lực lượng hỗ trợ này đều cần không nhỏ tài nguyên bù đắp, chi phí đều là phải chăng quy đổi, tiền nào của đó cả thôi”. Quách Lập Ngữ dần dần bình phục hóa gương mặt nói rằng.

“Mạc Phàm, nguyên lai chúng ta đều không biết giá trị còn có thể tổn kém tới mức độ này, người cũng khoan hãy nghĩ lung tung. Siêu cấp thức tỉnh thạch vốn dĩ chỉ giành cho Thánh Thành thiên sứ muốn đào tạo một kiệt xuất cá nhân nào theo con đường định sẵn, hoặc là có đến khả năng, trên thế giới cũng chỉ còn hai nơi sở hữu. Một cái là do quân đội Mỹ bên kia bán cầu sử dụng, cái còn lại liền thuộc về Triệu Thị mua đặt ở đây. Đáng tiếc đáng tiếc, cũng chỉ giành cho gia quyền giàu có mới có thể sử dụng”. Phong Ly lắc đầu tiếc nuối.

Đúng vậy, là gia quyền giàu sang, bốn chữ này đột nhiên làm Mạc Phàm nghe đến lại nở nụ cười trên gương mặt.

“Khắc khắc, khoan đã, khoan đã, ta suýt nữa quên chính mình xuất thân. Liền cho ta thêm hai cái biên bản nữa rồi tiến hành ký!”

Cũng là như vậy thuận lợi, chính mình sống lâu nghèo khổ, tại bản thân vừa mới giàu sang lên còn bờ ngỡ đôi chút chưa quen.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Người còn bắt nạt nữa không?

“Hai biên bản nữa, ý người là gì? Tại siêu cấp thức tỉnh thạch, ta có thể ưu đãi cho người mua một lần được song hệ thức tỉnh”. Quách Lập Ngữ cơ hồ không hiểu chút.

“300 ức một người không phải sao, ta muốn mua thêm cho hai người nữa đồng thời!” Mạc Phàm cười cười nói rằng.

“Mua thêm cho hai người nữa sẽ là tổng cộng 900 ức, người có tiền đến vậy sao?” Quách Lập Ngữ như bị ghen lại hòng, sừng sốt hỏi.

“Chỉ 900 ức?” Mạc Phàm ngao ngao bộ dáng tỏ vẻ.

“Mạc Phàm, người đây là muốn làm gì, nghèo còn thích chơi trội sao?” Tùng Hạc nhìn hẩn không hiểu một dạng nói ra.

900 ức!

Con số này nhưng cực kỳ thiên văn. Liền còn đủ cho hiếm hoi gia tộc lớn đào tạo ra được một nhóm hai, ba thanh niên siêu giai pháp sư, thậm chí nếu có chút vận may còn sẽ miễn cưỡng đạt được mãn tu toàn hệ cả đấy.

Nửa năm thu nhập Triệu Thị, liền cũng chỉ rơi vào dạng này!!

“Đừng đùa nữa, số tiền này ngay cả chúng ta cũng không thể có đủ để đưa cho người. Chỉ ít vẫn phải tận dụng thử quan hệ của người cùng Cẩm Chú Hội hay trợ cấp quân đội xem sao. Dù sao công trạng của người đứng trên cả nước vẫn là rất cao”. Phong Ly vuốt râu nói.

“Ài, cầm lấy cái này ghi hết vào đi, cứ khấu trừ trực tiếp vào hóa đơn mua hàng là được”. Mạc Phàm cười khổ nói ra, tiện tay đưa cho Quách Lập Ngừ một cái sổ hóa đơn đỏ lấy ra từ không gian.

“Triệu Thị hóa đơn đỏ, người... người làm sao mà có?” Quách Lập Ngừ thất sắc chấn kinh hỏi.

“Người, cái tên này ăn cắp của Triệu Mãn Duyên phải không?” Đường Nguyệt đồng dạng cũng hơi nghi ngờ Mạc Phàm, liền véo vào tai hắn một cái phi thường mạnh.

“A...a, Đường Nguyệt lão sư, người đừng như vậy, không tin các người có thể trực tiếp gọi điện con số phía dưới xác nhận!” Mạc Phàm khó khăn lắm mới được buông ra, một vành tai đỏ chót xoa xoa, nét mặt rất nhiều oan uổng đáp lại.

“Nói một chút chuyện gì, ở đây xem như toàn người nhà?” Đường Nguyệt triệt để muốn dạy dỗ học trò cưng của mình.

Mạc Phàm nhìn nàng, sau lại nhìn sang đám người Phong Ly, rất nhanh thở dài một cái, trầm ngưng giọng điệu vô tội nói: “Chuyện là bấy lâu ta cũng chưa báo cáo lại với các người, ba ba của ta lúc trước sinh hoạt tại trời Âu, làm lụng bán trà tiếp khách, dĩ nhiên thiên bẩm khéo ăn khéo nói vớ được một cái nữ nhân đầm ấm góa phụ, vừa vận hòa nhập cuộc sống mới. Mãi sau này hắn gọi điện nói với ta mới biết đó là mẹ mẹ Triệu Mãn Duyên một dạng. Ta nghe xong cũng là vô cùng hoảng loạn, thậm chí có chút buồn buồn mặc cảm với huynh đệ mình. Nhưng biết sao được, gạo đã nấu thành cơm, liền chúng ta từ nay trở thành người một nhà, ta thì trở thành người thừa kế thứ hai của Triệu Thị với 30% cổ phần, nếu Triệu Mãn Duyên không may chết đi, còn phải xem có nên đổi Triệu Thị thành Mạc gia hay không...”

Trong đầu Mạc Phàm có cái suy nghĩ, sẽ tuyệt không hay nếu bảo rằng đem tình phách Đế Vương Côn Lôn đổi lại cổ phần Triệu Thị. Cho nên là, lời lẽ như vậy dĩ nhiên hắn nói ra được đấy, lại còn rất tự nhiên nói ra.

Toàn bộ mọi người nghe xong cũng đều một dạng suýt chút muốn đề hắn ra đánh cho một trận. Tên này là giành hết may mắn của thiên hạ rồi sao?

“Quả nhiên, quả nhiên, thiên sinh tốt tại cha tại mẹ. Ta đây mài kiếm thực lực, neo lưng già ra vất vả kiếm sống. Mạc lão huynh chính là mài kiếm nhân tâm, chục năm gọt dũa một đường chém xuống đúng lúc liền trở thành thần tiên!” Tùng Hạc vuốt râu tâm đắc.

Không có chờ đợi lâu, Mạc Phàm tại trong ý niệm đang liên tục truyền vào không gian khế ước, gọi hai cái xinh đẹp mỹ nhân gà gât bên trong đang khò khò ngủ.

Tại giữa thiên văn đài gian phòng hơi tối một chút, đột ngột có hai có luồng sáng chớp mở ra, là ngay tại bên trong xuất hiện hai cái thân ảnh nữ tử bộ dáng. Một xám lẳng gọi cảm váy xê, một cái mỏng manh áo trắng như sương mơ bình minh.

Cả hai đồng thời xuất hiện, trong nháy mắt, triệt để tỏa ra một luồng khí khái đánh bật cả bầu trời minh tường của thức tỉnh hệ thống. Đường Nguyệt lão sư vốn dĩ là một cái mặt mà nhan sắc rất không tệ, rất chân phương mỹ nhân. Nhưng tại trái phải hai bên hai thân ảnh bước ra liền trông còn muốn đẹp hơn rất nhiều.

Phải, một cái kia váy xám chính là Apase. Cùng thời gian trước so sánh, nàng nhìn sơ biến hóa không lớn, chẳng qua là dung nhan càng đẹp mấy phần, thiếu nữ phong vận càng ngày càng đủ, đáng người phát dục cũng càng hoàn mỹ hơn.

Người còn lại là Tiểu Mei. Nàng nhưng thủy chung đều nhẹ nhàng như sương mai nhiều xuống tinh linh, khuôn mặt không có chút nào bất luận cái gì tuế nguyệt dấu vết lưu lại. Đặc biệt là một loại khí chất rất tôn quý bất phàm.

“Hai người mong muốn được thức tỉnh ma pháp nhân loại phải không?” Mạc Phàm hỏi.

“Đại ca ca, ta đã luyện tập rất tốt căn cơ, liền có thể tiếp tục thức tỉnh!” Apase một dạng bỏ nhào ôm chầm lấy Mạc Phàm, cố ý không buông tay hắn ra nói.

“Người tới đi, xem một chút tạo hóa thức tỉnh!” Mạc Phàm bật cười nói.

Apase thường ngày vẫn là o o ngáy ngủ. Nàng hiện tại chính là một thuần chất nhất Medusa tái hiện, nhưng như cũ không thoát được lười biếng bộ dạng. Thậm chí còn khéo léo ảnh hưởng lên Tiểu Mei ngày thơ, kéo thêm một người vào cùng mình sở thích.

Tại bình thường trôi qua, Mạc Phàm cũng phi thường đau lòng nhìn vào Tiểu Mei thay đổi, nàng là làm sao lại muốn theo Apase học hư, cả ngày mong muốn mình mở không gian khế ước cho chui vào bên trong ngủ. Đặc biệt hơn, so với Apase, Tiểu Mei không hề bài xích với thánh hóa tinh linh, càng là muốn thích thú nằm cạnh Tiểu Viêm Cơ ôm ôm ngủ, ngày nào cũng đặc biệt đùa giỡn, đem Tiểu Viêm Cơ hơ lửa chính mình đùa nghịch.

Đề Mạc Phàm không chú ý giây lát, thời điểm hắn nhìn đến sắc mặt mọi người thì ai nấy bỗng kinh diễm, rất hoang mang một dạng.

Còn không phải sao? Hai cái đầu dung hoa mỹ nhân tuyệt đối xinh đẹp Mạc Phàm vừa gọi ra, dĩ nhiên trong mình toát lên một luồng khủng bố lực lượng rất nghịch thiên, vừa lóe sáng lên đã gần như muốn tràn ngập hơi tức trong toàn bộ gian đài.

“Đế... đế vương cấp bậc?” Quách Lập Ngữ té bệt xuống đất hoảng sợ.

Không sai lệch đi đâu được, Đế Vương cấp mới có tràn khí hủy thiên diệt địa cỡ này. Đối với pháp sư mà nói, nhận biết thực lực của nhau còn cần một số đặc thù biện pháp, nhưng là sinh vật ngược lại, chúng xuất hiện chính là hơi thở đơn giản nhất nhận dạng. Tất nhiên, ngoại trừ cổ tình che giấu trường hợp thì khác, Apase và Tiểu Mei lúc này vừa mơ ngủ thức giấc, liền làm sao có thể đề phòng đây.

Không nói Quách Lập Ngữ, cho dù Phong Ly, Tùng Hạc hay Đường Nguyệt con mắt lúc này cũng coi như run rẩy vạn phần nhìn về phía Mạc Phàm.

Đế Vương cấp bậc, chính là đế vương cấp bậc. Đồng thời xuất hiện một lúc cả hai đỉnh tháp sinh vật đều sẽ dễ dàng sinh ra cái hoảng sợ tốt độ cho vô luận người nào.

“Khế ước, Mạc Phàm, khế ước của ngươi từ lúc nào cũng là Đế Vương cánh giới như vậy?” Tùng Hạc một mặt sợ hãi các thứ, không dám nhìn trực tiếp vào hai yêu mị kia.

“Apase các ngươi cũng phải biết qua rồi, còn người này là Tiểu Mei, ta nhặt được ở Thánh Thành a!” Mạc Phàm rơi vào tình huống này quả thật có chút bất đắc dĩ không ngờ đến.

“Lại còn nhặt được ở Đế Vương cấp. Đây là ngươi kiếp trước cứu cả vị diện phải không?” Quách Lập Ngữ bò dậy đứng lên, thâm tâm nhưng vẫn cực kỳ kích động.

“A..” Mạc Phàm tỏ ra rất không liên quan.

“Khụ khụ, ngươi có mở điều hòa không vậy Quách Lập Ngữ, nóng quá. Gần đây nhất, ta có chút không hiểu được học sinh của mình rồi!” Phong Ly khụ khụ ho ra bộ dáng nói.

Hắn chủ động đi đến bên cạnh Mạc Phàm, cố ý hơi vỗ vỗ tay, trầm giọng quát: “Học sinh thân yêu của ta, ngươi rốt cuộc có còn bí mật nào đáng sợ hơn chưa nói với lão phu không, liền đừng để ta như vậy lớn tuổi có nguy cơ truy tìm. Ta không chịu được đả kích lớn!”

Mới vài giờ gặp nhau thôi, nhưng là tất cả khái niệm về Mạc Phàm trong mắt bọn họ gần như triệt để bị đánh sập.

Ngoại hình thay đổi, bốn hệ cấm chú, hai cái đế vương sinh vật đi ra từ khế ước triệu hoán, người kế thừa Triệu Thị thứ hai...

Có cái nào nghe ra không khiến người khác muốn chết không chứ!?

“Phong Ly lão sư, ta thật sự hết rồi a!” Mạc Phàm cười gượng trả lời.

Ừ, hết rồi. Có nhiều sự thật, đến đây nên dừng lại sẽ khiến người ta nhẹ nhõm hơn.

Mạc Phàm sau đó quay sang Quách Lập Ngữ, buộc miệng hỏi: “Phải rồi, Apase lần trước có đến Đông Phương Minh Châu tháp thức tỉnh nên không thành vấn đề, liệu năng ta là bạch tinh linh sinh vật có hay không thức tỉnh được?”

“Nàng là bạch tinh linh sinh vật?” Quách Lập Ngữ một lần nữa đầu óc choáng váng hỏi lại.

“Àn!”

Thờ dài một cái, Quách Lập Ngữ ngao ngán nói. “Mạc Phàm, chúng ta kết nghĩa huynh đệ đi, ta cảm thấy có ngươi là một người bạn thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Âm hệ bất thường

Chứng kiến Quách Lập Ngữ, Mạc Phàm không khỏi nhú nhú mày, bật cười nói: “Trước đây hay bây giờ, ngươi nhưng cũng đều cho ta hết sức kinh ngạc. Đồng dạng loại người vô liêm sỉ với nhau, ta cảm thấy vẫn không nên cùng ngươi ngồi một chỗ!”

Quách Lập Ngữ cười hắc hắc, cũng thôi về phía Mạc Phàm liên tục lắc đầu. Từ ý nào đó bên trên mà nói, đây là chuyện cũ mình trót giờ giá cao thật quá sai lầm đi. Hắn nói:

“Giảm ngươi 100 ức thế nào?”

“Không được, 100 ức ta vẫn cảm thấy có chút thua thiệt nha, bạch tinh linh nhà ta nuôi liền có thể còn cứu cho ngươi một mạng sống đấy!” Mạc Phàm tăng hứng trả giá.

“Vậy 200 ức đi, tổng cộng còn 700 ức!” Quách Lập Ngữ cắn thêm chút miếng răng, buột bụng nói.

Giảm hẳn 200 ức, đây là cỡ nào số tiền đối với hắn?

Tự nhiên trong đầu Mạc Phàm có chút suy nghĩ, liệu phải hay không tên cáo già này sửa đổi giá tiền, làm sao giảm 200 ức hắn có thể bù vào khoản lỗ tài nguyên hao phí. Minh dù sao vẫn nên ra dáng một chút cổ đông lớn Triệu Thị, cần phải tỉnh táo a.

“500 ức! Tổng cộng ba người chúng ta 500 ức thì chấp nhận được. Ta thậm chí vui lòng để cho người địa chỉ liên hệ, liền trừ tuổi già yếu ra, bệnh tật, thương tích đều được miễn phí trọn đời”. Mạc Phàm nói.

“Thành giao!” Quách Lập Ngữ biểu cảm rất chân thực, hắn không tỏ ý nào từ chối.

Cứ như vậy thần tốc thành giao?

Mạc Phàm khoe miệng hơi giật giật lên hỏi lại: “Người không thực sự đã sửa đổi nội dung biên lai đó chứ?”

“Không hề đi, ta có thể cam đoan bên kia Thánh Thành bàn giao xuống nguyên gốc 300 ức một lần thức tỉnh”. Quách Lập Ngữ nói rằng.

Tất nhiên, chuyện mảnh mưu của người bán hàng, vốn dĩ chỉ có người bán hàng biết được.

Quách Lập Ngữ không có nâng giá quy chuẩn, hẳn đây là tin tưởng chắc chắn Tiểu Mei và Apase thức tỉnh sẽ không thể nào tốn nhiều tài nguyên bằng Mạc Phàm được.

Đơn giản làm một cái tính toán, dựa theo sơ giai, trung giai, cao giai hỗ trợ thức tỉnh, năng lượng của siêu cấp thức tỉnh thạch sẽ không mất đi nhiều như cảm chú. Nếu quy đổi cẩn thận, hai người kia thậm chí một lần sử dụng dưới tình huống 100% thức tỉnh hệ mong muốn dĩ nhiên còn chưa tới 50 ức a.

Cỡ nào tính toán, một màn này, Mạc Phàm nhất định không có cơ hội lời!

Một bên khác, nãy giờ mời duy trì được bình tĩnh về mặt lại, Đường Nguyệt liếc tới Quách Lập Ngữ nói: “Hắn đáng tuổi cháu người đấy!”.

Nàng quay sang Mạc Phàm nói tiếp: “Bạch tinh linh thuộc về dòng dõi hoàng gia quyền quý nhất tộc, mang linh khí tự nhiên tạo hóa, so với nhân loại còn muốn cao cấp hơn. Người yên tâm, có thể cho nàng ra thử một chút, nhiều khả năng sẽ thức tỉnh được, thậm chí còn muốn ưu tú hệ cả đấy”.

Tiểu Mei một bên nghe được mình cũng có khả năng thức tỉnh giống Apase, một dạng hai vầng sáng hào hứng đồng tử chạy ngay đến bên Mạc Phàm, nàng níu lấy vành áo tay hắn giật nhẹ, khẽ nói: “Tỷ phu, có phải ta sắp được học ma pháp loài người!”

Nhìn vào ánh mắt nhợt nhạt không thể đáng yêu hơn của tiểu Mei, Mạc Phàm vẫn là đột ngột dâng trào ngao khí ngời ngời hưng thịnh, hắn xoa lấy đầu nàng, giọng điệu mười phần tỏ vẻ ra dáng một người anh trai luôn chăm lo em gái mình:

“Mei Mei, người thích nhất hệ gì?”

“Ta... âm hệ” Tiểu Mei đáp lại.

Âm hệ sử dụng tinh thần lực, mà Tiểu Mei tinh thần lực coi như muốn nói so với cảm chú nhân loại còn ở phía trên. Nàng lựa chọn như thế, liền tại sơ giai vẫn không ngoa có khả năng áp đảo quần hùng đi.

Mạc Phàm quay sang Quách Lập Ngữ thì nhận được một cái gật đầu tin tưởng.

“Được rồi, người sau đó nhớ cảm tạ Quách Lập Ngữ tiên sinh một thoáng”.

.....

Mạc Phàm để Apase cùng tiểu Mei tiến vào trong buồng thức tỉnh trong khi hắn ngồi ngoài chờ đợi.

Trong lòng càng có chút xôn xao, rộn ràng. Một mặt tiến vào minh tu của mình cùng cố thực lực. Dẫu sao đây vẫn là lần cuối cùng thức tỉnh, nói một hai tiếng tùy duyên xem ra chẳng hợp lý lắm.

Mạc Phàm nhắm mắt lại, tiến vào thế giới minh tu.

Biển ý thức của Mạc Phàm từ khi trở thành Tà Thần đã là một vũ trụ duy nhất, một màu đen sâu thẳm cùng vô tận, tại các hệ đều dung hợp thành một thể thống nhất hoàn chỉnh, hoàn chỉnh dưới hạch tâm là ác ma thần cách làm trung ương; hẳn phải mất một chút thời gian mới tìm được tín hiệu từ các thiên hà hoạt động đánh tới.

Trải qua một phen chuyên nghiệp so sánh, Mạc Phàm ý thức được chính mình lực lượng thể nào hỗ trợ cho nào.

Ma pháp phân chia thành bốn phân khúc thuộc tính; lần lượt nguyên tố hệ, thứ nguyên hệ, bạch ma pháp và hắc ám ma pháp.

Cường công thực lực, Mạc Phàm mạnh mẽ nhất chính là hủy diệt pháp sư; hỏa hệ chính là thiên địa thánh linh hội tụ, muốn nói đánh, thực tế không mấy thứ trên đời có thể chịu được. Lôi hệ, thậm chí nhìn lên muốn hơn hỏa hệ một chút, càng mang tính triệt diệt.

Cơ động nhất cũng là một thể mạnh khác, tại không gian chi nhân thức tĩnh vẫn là hỗn độn hệ bổ sung cùng ám ảnh hệ đồng thời cân bằng, Mạc Phàm tin rằng chính mình muốn kiểm soát tình huống nào đi chăng nữa, kể cả cái kia phân thân của Âm Vương lần trước trói buộc cũng không hoàn toàn có khả năng thành công.

Nói cách khác, Mạc Phàm bây giờ cảm thấy bản thân rất hợp cách thành một vị hạch tâm chương không toàn trường. Liên tại mình đánh tới, thủ đoạn so với trước đây trong chiến đấu càng thêm phần nắm chắc trong tay.

Nếu cần thiết nhất lúc này, chính mình muốn đối đầu hải yêu sẽ rất thua thiệt đấy.

Phải, là thủy hệ, thủy hệ liên mang ý nghĩa một phương trời gánh vác biển đạo. Tại Thủy hệ công kích, Mạc Phàm tin rằng mình sẽ càng phù hợp đi.

Thứ yếu thứ hai, quang hệ, phong hệ hay âm hệ đều quan trọng cả. Tại chân không giao chiến, thuận lợi sở hữu những đặc tính này vừa vặn còn có thể đối đầu hắc ám sinh vật.

Đau, cơ thể Mạc Phàm bắt đầu cảm nhận được ít nỗi đau ở vùng bụng, hấn đưa tay xuống kiểm tra, vết thương do vật chất tối ban tặng dường như đã nở rộng bản lề ra nhiều lần.

Vật chất tối, rốt cuộc loại vật chất này do đâu mà hình thành, nó thực sự là tồn tại hữu chất không gì có thể khống chế hay sao? Nếu vậy đồng nghĩa ta chỉ còn một con đường tử...

Có thể tưởng tượng đến được, quá trình bị một con một loại tàn ác nhất thuộc tính xâm nhiễm, từ từ ăn mòn, từ từ hòa tan là một loại đản vật thể nào!!

.....

“Đại ca ca,

“Đại ca ca...”

Mở mắt ra, Mạc Phàm thấy Tiểu Mei và Apase tràn đầy phấn khởi, hai cái hải hòa sinh khí đứng trước mặt mình.

“Đại công cáo thành?”

“Án!” Apase gật đầu đáp trả.

Bộ dáng nàng ngoan ngoãn như vậy khiến Mạc Phàm không khỏi bật cười, tiểu xà nữ ngày nào bám chặt, không rời hấn nửa bước, sợ hấn hối hận việc đưa nàng đi tiếp nhận ma pháp lần đầu tiên.

“Nhớ hay dễ quên, ta đã hứa sẽ dẫn dắt ngươi thành ma pháp sư xuất sắc, bây giờ đã đi được hơn nửa chặng đường rồi”. Mạc Phàm mở lời.

Apase ôm chặt lấy hấn, nàng cũng là tùy tiện nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vào má Mạc Phàm rồi nhỏ tiếng nói:

“Đại ca ca, cách gọi này khiến ta thấy thoải mái!”

“Ngươi thức tỉnh được hai lần, trung giai và cao giai, những hệ nào?”

“Độc hệ và triệu hoán hệ!”

Mạc Phàm mặt mũi nhợt nhạt, vội vịn Apase đẩy ra một chút, hấn hỏi lại lần nữa:

“Triệu hoán hệ? Ngươi thức tỉnh triệu hoán hệ?”

Apase che miệng cười ra hiệu xác thực.

Bản thân nàng là triệu hoán khế ước của Mạc Phàm, giờ phút này nàng lại đi thức tỉnh Triệu hoán hệ. Đây là cái lý lẽ gì?

Nếu nàng cũng như hấn có thêm vài khế ước thì không phải những loại linh hồn kia đều sẽ đè nặng trên vai mình sao, gần như càng làm cho triệu hoán thiên hà của hấn thêm phần bế tắc, không thể nào hi vọng tiến được qua giai đoạn tu vi tiếp theo.

“Khụ, khụ...” Mạc Phàm một bộ cũng là nghĩ tới việc phế đi hệ của nàng đấy.

“Mei Mei, còn ngươi thế nào?”

“Ta thức tỉnh thành công âm hệ nha. Còn tại âm hệ giống như muốn có chút gì đó triệt để thăng lên cao giai!” Tiểu Mei nói rằng.

“Triệt để vừa mới lần đầu thức tỉnh đã thăng tới cao giai?” Mạc Phàm nghe xong càng mười phần hoảng hốt. Hấn lập tức đem ý niệm của mình vào nàng

thăm dò.

“Lóe lóe ~~~”

Dưới màu đen tĩnh mịch, đột nhiên lóe lên không nhỏ số lượng tinh tử xoay vòng một cái trắng sữa điểm sáng lượn lờ xung quanh đồng tử Mạc Phàm.

Đếm đếm một chút tượng trưng... hết thấy 343 viên tinh tử.

Thực sự là to lớn Tinh Hà cấu tạo, thậm chí rất nhanh thời gian sẽ triệt để đột phá lên Tinh Hải.

“Tiểu Mei, ngươi có phải con người không vậy? Nói không chừng đưa ngươi nghiêm túc đầu tư, liền nửa năm sau đã có thể bước vào cấm chú!” Mạc Phàm triệt để sợ hãi nói ra.

“A, tỷ phu, ta vốn dĩ không phải nhân loại mà!” Tiểu Mei cười đáp lại.

“...”

Bạch Tinh Linh tồn tại, dĩ nhiên đáng sợ như vậy sao?

Không cần nói, nhưng Mạc Phàm có thể hiểu được, cái kia Nữ Vương Bạch Tinh Linh là làm sao trở thành Thần Nữ một đời Parthenon Thần Miếu. Từ chất hoàn toàn không cùng người thường đồng khái niệm a.

“Đến lượt ngươi rồi!” Quách Lập Ngữ đi tới nhìn Mạc Phàm nói.

“Được!”

Phong Ly, Tùng Hạc, Đường Nguyệt cũng đồng dạng này giờ không có để ý đến hai người kia thức tỉnh ra sao. Nhưng là giờ phút này, họ đều có chung một tâm trạng cực kỳ hồi hộp muốn xem Mạc Phàm, thể loại này rốt cuộc còn làm nên được điều thần kỳ gì.

.....

.....

(Hôm nay cuối tuần được nghỉ tranh thủ bão 4 chương là cho mấy ngày sau, vì vào tuần mới tác giả vẫn phải làm sắp mặt. Nhưng trong tuần nhất định sẽ cho kết quả thức tỉnh của Mạc Phàm, còn thứ nào, ngày nào... chưa thể xác định được)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Đa sắc vũ trụ...

Siêu cấp thức tỉnh thạch cũng không có một cái kiểu khuôn mẫu cầu tròn giác tĩnh. Trên thực tế, bản thân Thiên Châu Các mới đại diện cho hạch tâm dân đất, bao quát từ ngoài công lớn cho đến các vách tường thiết bị xây dựng đều tuân thủ một nguyên tắc chung nhất: cung cấp năng lượng.

Mạc Phàm tiến đến một cái bệ lục cấp dễ nhận thấy ở trung ương tòa ốc, trên bệ có một cái tấm kính màu huyền thanh vừa vặn bàn tay người lớn đặt vào.

“Đầu tiên ngươi cần đặt tay lên màn kính, sau đem tinh thần ý niệm của mình nghĩ đến hệ mong muốn là được. Siêu cấp thức tỉnh thạch như cũ sẽ tự động cảm thụ qua truyền đạt”. Quách Lập Ngữ không có rườm rà thêm thời gian, trực tiếp ngắn gọn hướng dẫn cho Mạc Phàm.

Một hai thước xung quanh ngó ngó, Phong Ly thì đang đứng cạnh Tùng Hạc, Đường Nguyệt đứng cùng Quách Lập Ngữ đối diện về phía hắc, xa xa hơn ở góc ngoài thì thấy một nhóm hai người Tiểu Mei và Apase đang mãi mê mò mẫm một chút ma pháp hệ.

“Thình thịch thình thịch thình thịch~~~~~”

“Thình thịch thình thịch thình thịch~~~~~”

Nhịp tim hơi nhanh nhanh đập, có chút hồi hộp, có chút muốn ôm lấy phần này tận hưởng, có chút cảm giác của một cái thời khắc khó quên trong đời, Mạc Phàm gương mặt bộ dáng đều là nghiêm túc nhất từ khi lọt lòng ra tới giờ một trong.

Cấm chú thức tỉnh, nhân loại cực hạn cuối cùng thức tỉnh, có thể nào đối với lần đầu tiên tại trung cấp ma pháp đều khiến con người ta bồi hồi đến da diết.

Vậy cũng mang ý nghĩa định nghĩa cuối cùng pháp sư của hắn đấy!

Chỉ chốc lát nữa thôi...

Lôi hệ, hòa hệ là anh cả. Các người cho ta thêm một vài khắc nữa thôi, chính là một nhà 10 hệ, các người có thể biết mình em út.

Thu liễm lại mấy phần khí tức nội tâm kia, mỗi một cái động tác cùng thần thái, đều tựa hồ trải qua một phen nghĩ sâu xa tính kỹ. Mạc Phàm nén một hơi thật sâu rồi thở dài ra, con người động động bao nhiêu mảnh tính dứt khoát đều phút giây này muốn lột tả.

Lần cuối cùng thức tỉnh, bắt đầu!!!!

“Háp háp háp!!”

Tắt điện, mọi thứ hoàn toàn tắt hết điện.

Là một màn tối đen như mực xảy ra.

Vòm mái thức tỉnh ốc chính là một cái giao thoa không gian tái hiện ma cụ. Ngay trong thời khắc Mạc Phàm hạ xuống quyết tâm, chìm vào mình tưởng thế giới, dĩ nhiên là lập tức lực lượng muốn theo hắn tích trữ phải bung ra toàn bộ.

Khác với Apase và Tiểu Mei, nhưng ngược lại mọi người khác cũng không có tỏ ra bất ngờ, quá chẳng đời chút giật mình lùi về sau một bước.

Dù sao cảm chú thức tỉnh cơ mà, muốn dẫn dắt tới, tầm này năng lượng cần rút đi cũng không tính là gì.

Trước đây, thế giới tinh thần lại như một vũ trụ mệnh mông, nơi tinh trần sống là nơi ý niệm có thể đến. Nhưng là, tại khoảng không mù mịt đó, còn có vô ngàn điểm mù hiện hữu, nơi ý niệm không cách nào chạm đến, cũng vền vẹn chẳng khác gì mong mỏi cái giải tỏa một chút địa phương âm đạm.

Thức tỉnh, chính là triệt để thấp sáng tân khu vực trong thế giới âm đạm đó.

Thoạt đầu, Mạc Phàm chuẩn bị cho mình một vài linh tâm truyền đạt tới Thủy hệ, với Phong hệ, thậm chí còn lên lút tham lam thử nghiệm. Giả sử bản thân cố ý thêm nhiều nhiều các hệ lần lượt Vong Linh, Trớ Chủ, Độc, Quang, Huyền Âm... thì sẽ thế nào?

Nhưng rất nhanh... Mạc Phàm phát hiện không có chút hiệu quả nào, hắn chỉ biết hắc hắc cười khò. Khôn lỏi chính là không qua mặt được siêu cấp thức tỉnh ốc!!!

Ài, vậy cũng phải chọn thôi, bất quá nhiều như thế liền không biết nên phải lựa thứ gì. Đại khái vốn dĩ mọi ý nghĩ đều không thông suốt, thích cái này nhưng trong lòng có tạp niệm nghĩ tới cái kia.

“Như cũ đi, cùng đến, lần cuối cùng vẫn càng phải có một chút kích thích a!” Mạc Phàm đọc thoại trong vũ trụ mình tu với chính hắn.

Buông lỏng bản thân, để cho ý thức tự mình tùy duyên mà kết nối, Mạc Phàm tỏ ra hết sức kiên nhẫn tại vũ trụ mệnh mông.

“Tách tách tách ~~~”

Cái này đồng hồ trên tay Đường Nguyệt kim phút đang chậm rãi trôi qua từ từ, cũng không xác định được nàng tâm trạng thế nào đang hồi hộp trông ngóng học sinh của mình.

Mười phút, mười lăm phút, hai mươi phút, mãi đến một giờ trôi qua rồi...

Nhưng giờ phút này, vũ trụ mệnh mông trên mái vòm lại chỉ có thiên hà duy nhất của Mạc Phàm, nó đen và tăm tối hơn khoảng không bên ngoài rất nhiều, có thể là do ác ma hệ hạch tâm dẫn đạo. Đường Nguyệt cũng không tiện đặt câu hỏi gì giờ phút này.

Bất quá, không có Tinh Trần nào khác nổi lên...

Không có nổi một cái nào khác lóe sáng được cả! Triệt để là một vũ trụ vô tận cùng thiên hà đen mực duy nhất của Mạc Phàm!

“Quách Lập Ngữ, người cho ta một lý do, vì cái gì có thể thức tỉnh thất bại đây?” Phong Ly, người thứ nhất bắt đầu không còn kiên nhẫn nói.

“Cái này, có chút kỳ lạ, Thánh Thành bên trên khẳng định qua, dưới siêu cấp thức tỉnh ốc đều sẽ không có chuyện thất bại. Lẽ nào trời sinh song hệ chính là bị bài xích đi?” Quách Lập Ngữ theo dõi ý thức Mạc Phàm thông qua đài thiên văn ma pháp trên mái vòm, hắn lắc đầu không tin vào mắt mình.

Mạc Phàm đã rất nỗ lực, cố gắng tìm tới tinh điểm, cái kia loay hoay dần dần có chút nóng vội, hắn đồng dạng cũng đang phi thường sốc tinh thần. Liền là làm sao thất bại thế này nhục nhã?

A!!! 300 ức, 300 ức tiền cả. Còn chưa nói nghĩ tới về mặt kia Phong Ly cùng Tùng Hạc lão sư đang nhìn mình qua mái vòm mình tu thể hiện.

Thất bại, lẽ nào ông trời cảm thấy ta đã cho ta đủ may mắn rồi sao?

Giờ khắc này, Mạc Phàm triệt để đem mình toàn bộ tinh thần lực lượng trút hết vào bạt ngàn vũ trụ mình tưởng. Hắn một không làm, đã làm liền bùng hết hết thấy, không giữ lại chút gì nữa rồi, ai nấy cũng có thể nhìn ra tí ti thước sóng chuyển động bạo phát, gần như nổ tung bạo phát đang rung chuyển.

“Thức tỉnh hệ là do lão tử, không phải các ngươi trên cao tùy ý có thể ngăn chặn!!!!”

“Hắn ta đang làm gì vậy, định hủy diệt mình tưởng vũ trụ à?” Tùng Hạc hai mắt đều muốn sưng sốt tốt độ nói.

“Chờ một chút, có tín hiệu...” Phong Ly vừa nói vừa một tay giữ lại người Tùng Hạc.

“Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ~~~~”

Đột nhiên nhìn thấy rất nhiều luồng huỳnh quang ở đâu trong màn đen tĩnh mịch lóe lên, tại quá trình không khác gì một cái bức xạ chòm sao mới ra đời giữa vũ trụ, mang nhiệt khí hưng thịnh lan tỏa, thấp sáng cả mái vòm thức tỉnh ốc.

“Nóng, nóng quá, ở đâu trong vũ trụ đang điên cuồng có khí nóng vậy?” Mạc Phàm liền cảm giác mình ở trong một cái nham tràng nhật quang cực kỳ dồi dào, nồng nặc quang chi nguyên tố.

"Màu vàng?"

Màu vàng, a màu vàng chính là quang hệ!

Mạc Phàm trong lòng âm thầm kinh ngạc, hắn làm sao cũng không nghĩ tới Quang hệ lại là cái đầu tiên dám len lỏi vào loại kia mình thiên hà rất đậm đặc hắc ám

“Đồng đồng đồng ~~~~”

“xoa xoa xoa ~~~~”

“Lạnh quá, chuyện gì thế này?”

Cũng không hẳn là rất lạnh, chỉ là bên trong cái lạnh lạnh đó, Mạc Phàm tựa hồ giống như vừa thả mình vào một bàn tay mềm mại nhu mì bao bọc.

Quay đầu lại, hắn phát hiện một tinh điểm khác màu xanh trắng hiện lên. Không là hai tinh điểm hiện lên, một xanh trắng lạnh giá và một xanh lam nhu mềm nhưng sâu thẳm

“Băng hệ cùng thủy hệ?”

“A... ta thức tỉnh một lúc ba hệ sao?” Mạc Phàm cái này tình huống diễn ra quá nhanh khiến hắn có chút chưa thích nghi kịp.

Khoan đã, màu xanh lục...

“Là Phong hệ?”

“...”

Thất kinh, hoảng sợ, điên cuồng háo hức! Tâm trạng Mạc Phàm đang không giấu nổi những cảm xúc dung trào được nữa. Chỉ cách đây hơn một giờ thôi, hắn còn tự khẳng định mình đã thất bại đấy!

Cũng là tại các ngươi ban đầu không chịu lỗ mặt, phải để lão tử dùng đến biện pháp mạnh nha.

“Xoẹt xoẹt xoẹt ~~~~”

Chưa có dừng dừng lại, liên hồi là những tiếng âm thanh xoẹt xèo xuất hiện bên tai Mạc Phàm, đồng thời để cho vũ trụ tăm tối chẳng mấy chốc như được muôn ngàn đom đóm tụ tập. Là một cảnh liên hoan sắc màu không sai lệch!

Màu trắng sứ, màu hồng nhạt, màu cam, màu xanh lá chuối. Là bạch ma pháp! Toàn bộ bạch ma pháp đều hiện ra cả rồi, như thế nào cuối cùng mình cũng sở hữu toàn bộ bạch ma pháp.

Tri dữ, chúc phúc, tâm linh, thực vật ....

Vũ trụ xung quanh Mạc Phàm đang dần dần chuyển mình, trung tâm thiên hà dung hợp tạo thành một vòng xoáy, giống như một lỗ đen vũ trụ hiện ra.

Chính lực hút của vòng xoáy lỗ đen vũ trụ này đang kéo tất cả những tinh trần lỗ mặt ra.

Mọi người ở bên ngoài, tám con mắt một khắc cũng không hề rời khỏi vòm chiếu thức tỉnh ốc.

Họ triệt để ngã khụy xuống đất, không nói lên được một lời nào, khí tức hơi thở suy yếu đến cùng cực, đây giống như một màn tra tấn tìm mạch cực đại vậy.

Dĩ nhiên, Phong Ly chính là người tồi tệ nhất tình trạng, hẳn nhất định có cái cảm giác mình sắp trụ tìm chết đi rồi a!

Xa xa hơn, Apase và Tiểu Mei cũng đã bắt đầu chú ý đến vòm sao trên đầu, đặc biệt chạy lại gần hơn Mạc Phàm mà đăm đuổi ánh nhìn.

Bọn họ, chính là đang dưới đế vương tồn tại ngưỡng mộ nhân loại đệ nhất nhân đi!!!

Trở lại Mạc Phàm mà nói, đến cả bạch ma pháp còn hiện ra thì còn gì không thể?

Màu xám vong linh, màu xanh đen độc hệ, màu tím đỏ trớ chú hệ, màu xám than huyền âm hệ...

Toàn bộ tất cả các hệ còn lại đều được thức tỉnh ngay sau.

Tinh Trần đang chậm chậm thành hình, không bao lâu, Tinh Từ cũng bắt đầu dựng dục ra rồi.

Một viên, hai viên, ba viên... Bảy viên Tinh Từ toàn bộ hiện lên, liền đại biểu thức tỉnh viên mãn thành công.

Trong giây phút, hẳn cũng không biết được bản thân mình là ai nữa rồi, một con người... 20 hệ?

“Ta chính là toàn chức pháp sư sao?” Mạc Phàm tại trung tâm đa sắc vũ trụ đều không kiểm chế được phần chấn tinh thần.

Lăng kính lúc này trong gian phòng thức tỉnh.

“Quách Lập Ngữ!” Tùng Hạc run run giọng nói ra.

“Phó... phó viện trưởng... người có gì chỉ giáo?” Quách Lập Ngữ trạng thái nằm bệt xuống đất đồng dạng.

“Tí nữa... ra ngoài chúng ta kết bái huynh đệ!” Tùng Hạc thở hổn hển nói rằng. Mắt của hắn vẫn không thay đổi, duy trì sợ hãi nhìn lên phía trên kia vòm vũ trụ.

“Ý của người là gì?” Quách Lập Ngữ đầu óc rối rắm, bây giờ cũng chẳng có chút bình tĩnh để động não hiểu được lời lẽ gì.

“Khụ khụ... người nói xem, thiên phụ nhi tử, có phải đã đầu thai thành hắn rồi không?” Tùng Hạc chỉ tay lên Mạc Phàm nói.

“Chẳng lẽ người muốn kết bái huynh đệ với ta là vì...” Quách Lập Ngữ giờ phút này tuy có hoảng sợ, nhưng ánh mắt bắt đầu có nhiều phản kỳ lạ nhìn tới Tùng Hạc.

“Rõ ràng, người với hắn ban nãy đã là huynh đệ kết giao, bây giờ phụ phòng thêm ta với người, chúng ta một nhà ba người đi!” Tùng Hạc mặt dày nói ra.

Quách Lập Ngữ cùng Đường Nguyệt trước nghe xong đều tỏ ra mấy phần khinh bỉ nhìn cái này Tùng Hạc bộ mặt dê tiện.

“Khụ khụ khụ ~~~” Phong Ly một bên tồi tàn bộ dáng đang ho.

“Viện trưởng, người không có chuyện gì chứ!” Đường Nguyệt vội chạy đến đỡ Phong Ly gượng dậy.

Chỉ là hắn đều không ngừng run run cả người, một tay cố gắng chỉ vào Tùng Hạc và Quách Lập Ngữ như cố ý muốn nói gì đó: “Thêm... thêm...”

“Lão bằng hữu, người nói gì?” Tùng Hạc không nghe rõ.

“Thêm... ta nữa...” Phong Ly cố dứt lời.

.....

“Ầm ầm ầm ~~~~”

Đột nhiên lỗ đen vũ trụ kia đã xoáy mạnh mẽ hơn bao giờ hết, thiên hà ác ma của Mạc Phàm đang không ngừng giãn nở dữ dội. ...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Hơn cả toàn hệ thức tỉnh?

Theo Tà Thần ngày càng đỉnh điểm phát sinh tương thích, vũ trụ trung ương tại Mạc Phàm dĩ nhiên đã trở thành một cái Dải Thiên Hà khổng lồ màu huyết

thăm, được đúc từ bảy thiên hà khác nhau đan xen trên hạch tâm là một cái lỗ đen hình xoắn ốc như chong chóng siêu nặng của ác ma hệ.

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Lỗ đen động đập rất mạnh, bắn ra từng đám từng đám lít nhít hắc huyết lực lượng ở bốn phương tám hướng. Dấu hiệu đó khoa trương, không cần nói cũng biết chẳng tốt lành gì rồi.

Càng là tối, càng là đêm, càng đặc thù huyết đầm dĩ nhiên sẽ càng là làm cho Mạc Phàm không cách nào an bình được.

Rõ ràng, thức tỉnh thời điểm ánh sáng bàng bạc không chút nào do dự lũ lượt xuất hiện, cho thấy 12 hệ mới đại cát đại lợi vây xung quanh chính mình. Thêm ít thời gian, hẳn là đã sớm sắc trời nở rộ, mặc dù có nồng đậm vũ trụ màu đen bao phủ, cũng không có khả năng dạng này lơ mờ.

Vốn dĩ đang cao hứng không ngớt thời điểm, trước mắt hần bỗng nhiên lại lóe lên quá một đạo dị quang!

Lúc này đây, màu đen thăm sền sệt từ chính mình lỗ đen xoắn ốc đang cuộn cuộn bao vây lấy rất nhiều tiểu chòm sao, tương đương tân thành 12 cái hệ. Nó tựa hồ còn muốn bên trong tường tượng rất băng lãnh tóm lại, mang đến cho người ta một loại bị vô cùng lực hút ngạt thở cảm giác, bất cứ lúc nào cũng có thể bị cái kia ừng ực thôn phệ sạch sẽ.

"Dừng lại, ác ma hệ, ngươi đây đang làm gì ta Tinh Trần ta vừa triệu thành?" Mạc Phàm mặt mũi đen xẹt phản ứng.

Lần cuối cùng thức tỉnh, liền là ác ma hệ đang có chút phát sinh trở mặt chủ nhân?

Ở tinh thần của Mạc Phàm bên trong thế giới minh tượng, lại không nhìn thấy bất kỳ cái gì lấp lánh đa sắc của những tiểu chòm sao Tinh Trần vừa chớm chớm nở lên nữa.

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Trong cái bọc đen đó, Mạc Phàm nghe những tiếng găm nhám mang đặc trưng bạo lực nghiền ép, còn nghiền ép một cách rất thoải mái hưởng thụ.

Tại sao một mực lúc này không còn tìm được tân Tinh Trần nữa rồi, chẳng lẽ nói Tà Thần sau khi toàn diện thức tỉnh đã là cái thể thống nhất, gặp là bài xích sao?

Con mẹ nó, ngươi nhất định phải can rời vậy à, đừng đùa với ta!

Mạc Phàm trở nên đau đầu, đang định công kích tinh thần của chính mình thế giới thì chợt phát hiện trong khu vực mảnh tối tăm ác ma hệ kia đang có cái gì đó chuyển động nhẹ nhàng mở ra.

Bạch... bạch ma pháp, vậy mà đã toàn bộ bị ép nát cả rồi, nát đến mức liền mảnh bụi lạc trong tàn trận còn sót cũng chỉ lảng vảng như đám đom đóm trắng trắng vô hại, không tới bao nhiêu cái bay ra ngoài vũ trụ màu đen.

Nói ác ma nòng cốt hắc ám ma dịch bài xích bạch ma pháp liền không tính đi, để Mạc Phàm muốn cả người thêm sùng sục nổi con thịnh nộ chính là, làm sao đến độc hệ, vong linh hệ, trớ chú hệ cũng biến mất cả rồi.

Là biến mất, biến mất chứ không giống loại kia bị nghiền nát ra, tựa hồ chưa từng tồn tại, chưa từng xuất hiện cả đấy?

Đây lại là cái gì hiện tượng?

Trong ký ức của hần, thức tỉnh phát sinh từ hệ đều không phải là mình người thứ nhất; đặc biệt còn nghe loại kia thiên sứ trưởng Raphael là một cái hồn chuông trời sinh, thời điểm hần bằng hệ thức tỉnh liền vô cớ bị thủy ngân hà đem hòa tan thành một tiểu chòm sao úng nước.

Ít ra người ta còn thôn phệ để sử dụng lợi ích nha, không phải hạng cục súc như ác ma hệ của mình. Liền một tờ giấy đầu hàng cũng tuyệt không cho người ta ký!

Mạc Phàm buồn bã tiếp tục nhìn qua chớm một vòng còn lại. Lập tức quang mang tà nhãn lóe lên, để ý đến cái đằng kia mớ hỗn độn chưa bị thôn phệ hoàn toàn.

“Nguyên tổ, là nguyên tổ hệ! Há, hai cái anh cả các ngươi còn tốt, rất ra đáng điệu bộ!” Mạc Phàm nội tâm triệt để rung động nói ra.

Trong lòng hần kỳ thực có thiên vị hệ mong đợi nhất, đó vốn là nguyên tổ hệ ma pháp, liền mấy cái kia phù phiếm đột nhiên xuất hiện làm chính mình hơi khó thở nhưng đến cuối cùng liền mất đi vẫn không tính là quá nghiêm trọng. Nguyên tổ sống sót, tự nhiên là tuyệt vời hoàn hảo!

Băng hệ, phong hệ, quang hệ, thủy hệ mặc dù vẫn bị ác ma trên kia không ngừng cấu xé, đồng dạng chưa có dứt ra. Nhưng là trong cái bãi chiến trường hỗn độn ngân hà này, hai vị anh cả Hỏa hệ và Lôi hệ đã xuất thủ rồi, trên cái kia chòm sao đồ vỡ đang không ngừng đem năng lượng bản thân rót vào; chúng một mực là mong muốn bảo vệ lấy đàn nguyên tổ sơ sinh kia!

“Cố lên!” Mạc Phàm cổ vũ.

Phải thật kiên trì, phải thật bình tĩnh, càng phải thể hiện ra một loại mặt mũi của kẻ vi tôn, muốn cho chúng nó biết mình mới là người thống trị mảnh vũ trụ thế giới này, không phải loại ác ma huyết thẩm kia có thể tùy tiện làm gì thì làm.

“Xoẹt xoẹt xoẹt ~~~~~”

Đồng tử kịp thời chuyển động qua một luồng kia ánh sáng chòm sao xam xám than sắc đang du nhập vào dải Thiên Hà của mình. Này nhìn sơ qua có thể nhận thấy một loại cảm giác ôn tồn động đậy, giống như khê khê thổi thúc tiếng bước sóng, nhịp nhàng mà đều đặn lắng nghe chính mình tâm tư.

Xám than sắc! Huyền Âm hệ!

Thành công, vậy là cái kia Huyền Âm hệ có thể kết nối với Dải Thiên Hà tín hiệu, thoát khỏi bài xích từ vong!

Không gian, hỗn độn, triệu hoán phù hộ! Nam Giác phù hộ!!

Huyền Âm rất không tệ một cường đại hệ a, bản thân nếu đầu óc một chút bố trí, đơn cử có thể du nhập phá vỡ cấu trúc tinh tử vận hành của đối phương, mình bạch hỗ trợ mình nhanh hơn một bước hủy diệt ma pháp chuẩn bị. Trên tổng thể, Mạc Phàm thậm chí lần này càng mừng rỡ hơn ở việc cuối cùng đã có thể nắm giữ toàn hệ Thứ Nguyên lực lượng.

Phải, toàn bộ Thứ Nguyên ma pháp. Hẳn là bên kia khoa học vị diện xuất thân đến đây, cũng có thể coi như duy nhất người đi.

Mà khoa học vị diện thì sở hữu cái gì?

Tri thức! Thuyết tương đối! Thời không nguyên lý! Mạc Phàm vừa vận cái gì kém cỏi không nói, liền đọc đọc tìm hiểu về mấy cái thiên văn vĩ mô như vậy để giết thời gian, đồng dạng là tao nhã thú vui của hắn một trong đấy!

Dĩ nhiên là tại trước đây bị cái nha đầu Linh Linh lên mặt mình một phen, hắn mới nhận ra vị diện ma pháp trên thực tế về Thời không học thuyết đều y hệt khoa học vị diện. Nên bây giờ mà dám trước mặt hắn hó hé cái gì không gian, thời gian tuyến tính, Mạc Phàm tuyệt sẽ vỗ đầu nằng bẻ ngược lại.

Vui vẻ tâm trạng lên một chút, Mạc Phàm quay sang lại bên kia đầu chớp chớp bãi chiến trường nguyên tố hệ, ánh mắt trước sau toàn một mảnh nhìn thôi đã đứt ra từng khúc ruột.

“...”

Thoát cái quan sát địa phương,

Băng Tinh Trần bị đánh nát thành vụn.

Phong Tinh Trần sau đó cũng bị phá tan tành thành chân quyền tàn dư.

Lần nữa chìm vào sâu bi tột độ, thể nào Lôi Hòa cũng cố gắng đến cùng bất chấp bảo vệ, vẫn là không chịu nổi dưới ác ma hệ toàn lực công kích!

Cái gì mà ít phút trước còn toàn hệ trời dậy, Tinh Trần nhuộm màu hoa văn vũ trụ... liên lúc này đến bình thường thông lệ còn chẳng bằng. Đáng hận!

Giả như đem mình tu thế giới xem thành là vùng bùn đen kịt mà nói, như vậy giờ khắc này Mạc Phàm nhìn thấy tâm trạng bản thân đã chìm xuống vùng bùn bên trong một cái nho nhỏ xoáy nước, vận chuyển tốc độ chậm tới cực điểm, đủ để cảm nhận thống khổ buồn đau trôi qua. Cứ việc vùng vẫy, thoát ra rằng chừng không liên miên không ngừng nhưng vẫn chưa thay đổi được gì.

Tại thức tỉnh óc thời điểm, ngoại trừ Mạc Phàm tu vi đây là duy nhất cảm chú, càng bên trong hoàn mỹ bốn hệ cảm chú dưới so sánh, muốn nói về căn cơ trình độ để phát ngôn, để đưa ra lời khuyên cái gì đó, gần như không ai đủ tư cách cả. Hắn không thể tự bảo tồn Tân Tinh Trần thì chẳng ai giúp đỡ được

Phong Ly đại đạo sư xếp ngay sau hắn, bất quá cảnh giới cũng như cũ siêu giai miễn tu cơ hồ còn mới vừa chạm chân vào, chưa quá đủ nhuần nhuyễn lâu năm để tiến thêm bước nữa, gõ đến cánh cổng tiếp theo.

“Đồng Đồng Đồng Đồng ~~~~~”

Đến khoảnh khắc bùng tia tinh thần niệm lực cuối cùng, Mạc Phàm đột nhiên cảm thấy ác ma hệ đã dừng lại rồi! Hắn không thể tác động đến bài xích trình tự, nhưng cũng không có đứng yên theo dõi một mặt, mà đồng thời cố gắng điều chỉnh nhất phạm vi hòa, lồi, thổ thiên hà xoay mạnh ra phía ngoài làm tâm chấn.

Dừng rồi...

Quang Tinh Trần cái cuối cùng đã tan rã thành bụi vàng...

Còn may mắn, Thủy Tinh Trần sống sót!

Cái này Thủy hệ nồng đậm lực lượng, vậy mà thai nghén tốt đẹp thành công, đang từ kết hình du nhập hệ thứ mười của hắn.

Mạc Phàm thở phào nhẹ nhõm, từ cái kia trung ương thức tỉnh ốc buông tay ra mặt kính giác tâm, nở một điệu miễn cưỡng nụ cười khổ về hướng những người còn lại.

“Thành công, hai hệ huyền âm và thủy nha!”

“Được rồi, được rồi, cũng là một màn kỳ dị lịch sử, người làm vậy nhưng so với chúng ta càng tốt hơn rất nhiều, đều là tuyệt thế viên mãn trình diễn rồi...” Phong Ly giờ phút này nhiều hơn là một cái người lão sư tâm đắc ưu tú học sinh của mình, hắn cũng hiếm hoi tại Mạc Phàm khen ngợi.

Phải, hắn có chút buồn đấy, Đường Nguyệt, Tiểu Mei, Apase cũng chỉ nhẹ nhàng đến bên hắn an ủi chút chút một dạng, không dám nói gì nữa.

Tuy là thức tỉnh thành công, nhưng lẽ ra nếu không phải ác ma hệ vô lý bài xích, Mạc Phàm đây sẽ càng dưới nhân gian chói sáng ngời ngời. Nói không ưu trầm ất hoàn toàn là dối lòng.

“Khoan đã, ta cũng tu luyện thủy hệ, tuy không đạt tới cao cao cảnh giới nhưng thủy Tinh Trần của người cực kỳ lạ lắm...” Tùng Hạc đột nhiên nói ra.

“A...” Mạc Phàm lập tức hai mắt có chút nho nhỏ gỡ gạc niềm vui chợt lóe lại, lập tức hỏi “Người muốn nói phụ hiệu?”

Tùng Hạc cẩn thận nhìn lại một chút dị ảnh chụp được qua mái vòm ban nãy, rồi vuốt vuốt cằm râu nói: “Ta cảm thấy loại Tinh Trần màu xanh lam của người đặc biệt đậm đặc hơn bản chất thủy hệ thông thường, quá nửa còn xuất hiện nồng nặc vành đai bụi xung quanh, đơn thuần không có khả năng lắm, phụ hiệu độ khả thi lớn hơn một chút. Nhưng ta lại cảm thấy nó không phải là phụ hiệu, đại loại giống như một dạng đột biến phát sinh!”

Đột biến phát sinh!?

Vậy cũng là Thủy hệ tại biến dị hình thức! Chuyện này đối với pháp sư tiền lệ trước nay trong lịch sử hắn là chưa từng có đi!

Còn hàng này hiếm, là hàng hiếm liền tốt hơn là toàn hệ thức tỉnh đấy!

Giả dụ toàn hệ thức tỉnh, Mạc Phàm cũng sẽ một trận đau đầu không biết làm sao mới phải phát huy, vẫn là không có khả năng luyện tập cho đến viên mãn thành tựu. Như vậy tiến hóa một cái thực kích thích thủy hệ, vừa hay càng thêm phần rung động mãnh liệt hơn.

Mạc Phàm nghe xong liền muốn bản thân một trận kích thích đến tột độ, hắn buột miệng vui sướng hỏi lại: “Có hay không giống một loại tân hệ ma pháp?”

“Chưa đánh giá được, vẫn là thủy hệ người nền tảng!” Tùng Hạc nói rằng.

“Đi, cùng đến đài thi đấu học viện trước, chúng ta với người giao thủ, liền sẽ biết!” Phong Ly một bên cũng rất tò mò rốt cuộc chuyện gì xảy ra với Thủy hệ của Mạc Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Bào rút siêu cấp thức tỉnh ốc

Vừa ngay thức tỉnh đã có cơ hội trải qua một chút thử nghiệm, hơn nữa còn là bậc đại đạo sư như Phong Ly, Tùng Hạc ngó ý càng muốn hoa mắt khoa trương. Mạc Phàm hiển nhiên sẽ phi thường hài lòng, vội vàng gật đầu đồng ý.

“Được nha, ta kỳ thực lưu tâm chính là điểm này, có các người giúp thật hảo tốt!”

Tuy biến hóa quá trình rất không ai nghĩ tới, nhưng cuối cùng vẫn miễn cưỡng vượt khó thức tỉnh thành công; thật lòng để cho hắn có thể thở phào, thả lỏng ra một đại khẩu khí.

Thấy thái độ của hắn thời điểm, Đường Nguyệt ngoài dự đoán đều không khỏi nhũn mày lại khá lo lắng hơn là tán thành, nàng phản xạ lập tức phui tay ra cản:

“Xem đi, người làm sao không đổi được cái tính ưa thích vợ vét cơ hội! Trước nhất định muốn lưu lại vận hành một thoáng khởi động tinh tử, hồi phục bổ túc tinh thần, bằng không đều không được bước ra khỏi đây!”

Nghe loại âm điệu rất cao cao giống mệnh lệnh kia, lại đến từ cô giáo vỡ lòng mà mình hết mực kính trọng, Mạc Phàm trước sau đều có phản hồi không ứng biến kịp; hắn trừng một bộ mặt rất oan uổng sự tình nói rằng: “Thứ này ta còn chịu được tốt, Đường Nguyệt lão sư, người không phải đã quên ta là cấm chú pháp sư. Đây là lo lắng dư thừa a.”

“Người cấm chú liền không còn để ta trong mắt?” Đường Nguyệt nheo mắt lại sâu hơn lườm Mạc Phàm.

“Ach, ta không phải là ý này... nhưng người phải tin ta a, liền ta thể trạng đều rất mạnh khỏe, nói tự tin một chút thì bây giờ có thể tiến về Ma Đô đánh một trận cũng không phải không thể nha!” Mạc Phàm cố hợp lý hóa nói ra.

Đường Nguyệt lão sư cả giận một chút, song nàng định nói gì đó thêm thì bị Phong Ly can thiệp bật giọng: “Được rồi, hấn thực lực cỡ nào người không phải không biết, chúng ta ở đây chỉ là muốn thử nghiệm, cũng không đồng thời có chiến ý!”

Cũng không phải là vô có không có lý do, chẳng qua cái thức tỉnh thông thường nên nhớ sẽ rất khác với một màn chấn động vừa rồi trình diễn.

Là xưa này tuyệt nhiên chưa từng ai gan mật dám đem tinh thần của mình ra gồng gánh nhiều nhiều biến động trong mình tu vũ trụ như vậy đấy! Không vững chắc một chút thôi sẽ khó tránh phản phệ. Mà phản phệ mang ý nghĩa gì?

Nặng thì tàn phế, từ vong; nhẹ liền tổn thương bản nguyên linh hồn, ảnh hưởng tuổi thọ.

“Được rồi, cẩn thận liền được!” Đường Nguyệt tản ra âm thanh khá dài nói.

“Ân!” Mạc Phàm gật đầu đồng ý.

“Vậy chúng ta đi, đến Đế Đô đài giao chiến vừa vặn gần đây, có thể hành bộ.” Tùng Hạc sau đó cũng không có kéo dài thêm thời gian, hướng sang Quách Lập Ngữ căn dặn: “Quách Lập Ngữ, người không cần theo chúng ta, hôm nay Mạc Phàm thức tỉnh trọng yếu cũng không được nói ra bên ngoài!”

Chỉ là nhất thời loại này nói đến, Tùng Hạc cánh mũi hơi hơi cảm thấy Quách Lập Ngữ phương diện đều đang tối sầm mặt mũi, có đau khổ, thậm chí vô cùng thống khổ bộ dáng.

"Nghèo... nghèo rồi, Quách gia ta từ từ có thể sẽ phá sản tuyệt gia mấy đời cũng không gánh chịu được." Quách Lập Ngữ meo mào cảm khái.

“Người có vấn đề gì?” Tùng Hạc hỏi.

“Gia hỏa trời đánh này xuất hiện lần nào cũng tiềm ẩn vàng đen lây nhiễm cho ta, liền hấn một hơi thời điểm thôi đã ngón cạn sạch tài nguyên siêu cấp thức tỉnh ốc trong vài năm, triệt để đến mức muốn phải liên hệ Thánh Thành bên kia thay toàn bộ!” Quách Lập Ngữ hai mắt đầy bi phẫn nhìn đến Mạc Phàm

"Khắc khắc, thứ này rất đắt rất đắt sao?" Mạc Phàm ngoài ý muốn cũng cười khổ hỏi lại.

“Cái gì mà rất đắt, các người căn bản không hiểu, ốc giác này không thể xem như một vài cái hồn chủng, tinh hải chỉ mạch giả thành. Cũng đừng cho rằng chỉ thức tỉnh thôi thì chẳng đáng so sánh. Đây là thiên văn báu vật, đối với mức độ thể lực chí tôn như Thánh Thành càng có giá trị không kém hơn đại địa kết tinh. Vài ngàn ức cả đấy!”

Vài ngàn ức! Còn không kém hơn đại địa kết tinh!

Đây là liên thành hạch tâm à?

Lần đầu tiên nghe cái này giá trị thực siêu cấp thức tỉnh thạch, Mạc Phàm vốn có tự nhủ qua nó rất không bình thường nhưng tuyệt nhiên vẫn không khỏi sùng sốt. Hấn bình tĩnh tự nhiên điều tiết hơi thở lại, miễn cho không bị cơn sóng thiên văn kia làm cho hoa mắt.

Đúng vậy, Mạc Phàm nhất định sẽ không thức tỉnh thành công nếu không có siêu cấp thức tỉnh thạch a. Chính loại năng lượng cung cấp nhiều nhiều bên dưới, Mạc Phàm mới là có vững chắc đồn bầy đề phóng xuất tinh thần kêu gọi các chòm sao hệ ma pháp hiện lên; càng là dựa vào loại năng lượng này chuẩn bị tốt công tác bảo hộ chống lại ác ma vòng xoáy thôn phệ.

Đây chắc chắn là đương thời phát minh hàng đầu đi! Thánh Thành đại đa số không thiếu cường giả, lực lượng cổ lão quang minh còn rất phồn thịnh, để cho bọn hấn đào tạo ra một cấm chú sư cũng không phải giống như thiên tài bình thường cao cao cả đòi thêm nhỏ dãi cũng không thể. Vì vậy, thứ còn thiếu, cũng chỉ có siêu cấp thức tỉnh thạch.

Siêu cấp thức tỉnh thạch sẽ toàn diện chế tác ra một pháp sư ưng ý nhất, càng không có hiện tượng cấm chú thức tỉnh thất bại tiền lệ.

“Khoan đã, người nói ta dùng rất nhiều tài nguyên phải không?” Mạc Phàm đột nhiên dùng thủ đoạn phản bác lại, đây là hấn chiêu bài dợ sẵn.

“Còn phải hỏi sao, người đây muốn đền cho chúng ta!!” Quách Lập Ngữ nửa mơ hồ, nửa tức giận đáp.

“Vậy cũng mang ý nghĩa Tiểu Mei và Apase nhất định thức tỉnh không tiêu hao gì. Ta nói có sai không?” Mạc Phàm ánh mắt tựa hồ hóa thành điều hầu sắc bén.

“A... nhưng...” Quách Lập Ngữ giật nảy mình.

“Quách huynh, chúng ta đã coi như cũng đã kết nghĩa, nhất định phải có nghĩa khí nha. Ta tin rằng Tiểu Mei và Apase đều tiêu xài rất ít tài nguyên, thậm chí 10, 20 ức còn chưa tới. Là huynh trước có lỗi với ta, ta cũng chỉ tùy tiện mượn đồng dư dả này làm bảo hộ nuôi dưỡng Tinh Trần. Huynh là sai, ta cũng không hoàn toàn đúng. Cho nên là hòa nha, ta không tính toán với huynh mặc dù phần thiệt nhiều hơn cho ta, sau này có cơ hội bệnh tật cứ đến

Phạm Tuyết thành tìm tiểu đệ.” Mạc Phạm linh hoạt phản ứng nói rằng.

Đồng dạng đang phần nộ nhưng lập tức Quách Lập Ngữ chính mình đập phải tổ ong vò vẽ này, hấn rơi vào tình trạng bế tắc không nói được gì, quanh quẩn một cảm giác ê chề toàn thân.

Đây chính là đuối lý, mà còn đuối lý ở cái tâm thế bất lực a. Mạc Phạm cái tiện nhân này quả nhiên rất không đơn giản đầu óc. Lúc này tại Quách Lập Ngữ mới tự nhiên làm ra cái phán đoán, liệu có phải hay không ngay từ đầu Mạc Phạm đang là cố tình tương kế tựu kế hấn?

Phải, chắc chắn là đúng rồi, Mạc Phạm là một gia hỏa cầm chủ pháp sư, tuy nói thiếu đi không ít kiến thức nhưng vẫn là cảnh giới hiểu biết trọng yếu. Hấn làm sao nghe sơ qua đại khái mọi người giới thiệu siêu cấp thức tinh thạch liền không biết cơ chế truyền tải lực lượng tài nguyên đây?

Quách Lập Ngữ bỗng chốc hiểu ra rồi, Mạc Phạm đã sớm biết Tiểu Mei cùng Apase sẽ không thể tiêu hao tài nguyên nhiều tới như vậy 300 ức giá. Hấn là cỡ nào cáo già! Một mực để mình trở thành con mồi bị lừa, chính là có hai cái đường lùi.

Thứ nhất có thể lợi dụng tiến vào minh tu thức tinh, bào rút lực lượng hạch tâm thức tinh óc; cái gọi là tham lam thử nghiệm thức tinh toàn hệ dĩ nhiên không phải may mắn trời ban, mà là Mạc Phạm có chủ ý cả đi. Hấn trên thực tế đã ăn rất ngon lành tài nguyên to lớn của Thánh Thành!

Đường lùi còn lại chính là chờ đợi giây phút này để đem ra tổ giác Quách Lập Ngữ ban nãy lừa hấn, thuận lợi còn có thể lấy lại tiền thừa.

Tức chết mất thôi!!

“Bất quá, Quách huynh yên tâm, ta sẽ nói với lão Triệu cho huynh công hiến ở đây cả đời để chuộc lỗi a.” Mạc Phạm cười cợt vỗ vai lấy Quách Lập Ngữ.

Sau đó, hấn cùng Phong Ly, Tùng Hạc và Đường Nguyệt rời khỏi Thiên Châu Các, căn bản cũng không để ý đến cái gì gọi là trăm ức, ngàn ức thu phí.

Đề lại một mình Quách Lập Ngữ già nua đáng thương bộ dạng nhìn nhìn theo bóng lưng bọn đều không khỏi muốn khóc.

Cả đời công hiến cho Triệu Thị sao?

Đừng có đùa! Khổ thiệt hại này cho dù là bốn, năm đời cũng khó lòng thoát khỏi cái eo vực trọng trách. Đây chính là thủ đoạn mong muốn con cháu Quách Gia phải gia nhập Triệu Thị cả đi.

Bất quá, Quách Lập Ngữ trong lòng cũng phi thường ưa thích cái công việc này, hấn rất lo sợ một ngày nào sẽ bị sa thải.

.....

Tiến đến đài giao chiến Đế Đô học viện,

“Người từ khi nào đáng sợ thủ đoạn như vậy?” Đường Nguyệt nhin không được nói ra.

“Lão sư, người không phải thực sự trách ta chứ. Quách Lập Ngữ quả thật là một người có tài kiếm tiền nha, ta cũng coi như Triệu Thị cổ đông lớn, phải có trách nhiệm ra đáng.” Mạc Phạm cười cợt đáp.

“Nhưng như thế liền quá vô tình rồi, làm sao lại có thể buộc người ta phải gánh món nợ đó?” Đường Nguyệt phản bác.

“Ta biết Quách Lập Ngữ con người, hấn nhất định rất thích, càng là đam mê làm công việc này. Vừa hay cho hấn một chỗ siêu cấp thức tinh óc tốt nhất nuôi dưỡng, tiện lợi nhà cửa đào bồi tiên của mấy gã giàu có, làm ra thêm một bản hợp đồng ràng buộc ăn chia liền sẽ đôi bên cùng có lợi.” Mạc Phạm nháy mắt giải thích cho nàng.

Đường Nguyệt nghe xong quả thật cũng có đôi chút không tin vào mắt mình. Mạc Phạm cái này học sinh của mình từng đào tạo, nàng nhưng nhìn không ra nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Thủy ngân!

Đài thi đấu Đế Đô học viện có khá rộng rãi sân bãi, còn có bắt buộc quy định thiết kế phải đảm bảo kết giới giao chiến, chỉ ít đủ để chống chịu một ít loại cấp thấp siêu giai ma pháp trở xuống.

Tại trung ương sân, Mạc Phạm đứng hướng đối diện lại chiến tuyến với Phong Ly và Tùng Hạc. Xa xa về phía Tây, đám ba người Đường Nguyệt, Tiểu Mei, Apase ngồi xem làm cái trọng tài thường thức.

“Người thực sự muốn cả hai người chúng ta cùng ra tay sao?” Tùng Hạc thái độ không vui nói.

“Hắc, ta cũng không tùy tiện, chẳng qua ta cảm thấy hai người nương tay với ta một chút liền tốt rồi, thêm một hệ mục triển khai chính ta đồng thời có thể phán đoán tốt thực lực.” Mạc Phàm nói rằng.

“Được rồi, bọn ta cũng không có triển khai vô luận siêu giai pháp tắc, người trước thi triển một chút phóng xuất đi!” Phong Ly khoát tay áo một cái, đối với những chuyện nhỏ nhặt này cũng không tính đến.

Mạc Phàm gạt đầu, cũng trực tiếp liên hệ Thủy Tinh Trần thăm dò.

Đó là một cái Tinh Trần màu xanh thẫm mà mị rất khiến người khác có cái suy nghĩ quá nửa là hắc ám hệ. Chưa hết, xung quanh Tinh Trần đồng dạng có hiện tượng xuất hiện dày đặc đá bụi màu vàng, màu xanh trắng, màu xanh lục, màu đen tạo thành một cái vành đai thổ nhượng kì dị. Tuy nói tiểu chòm sao chóm nhỏ bé không đáng kể, nhưng tựa hồ cái phần ửng ánh rực rỡ so ra thật sự có thể còn nồng đậm hơn Tinh Hà, Tinh Hải đấy.

Để Mạc Phàm một trận đầu đầu không hiểu chính là, tinh tử của Thủy Hệ không phải màu xanh tương tự Tinh Trần, chúng nó vậy mà lại sở hữu cái màu bạc xám ánh kim rất ngạo nghệ.

“Roẹt roẹt roẹt roẹt roẹt roẹt roẹt ~~~~~”

Thủy hệ lần đầu tiên xuất kích ý niệm, bảy viên Tinh Tử như ánh kim đồng thiếp một màu lóe lên, mấy vệt lam ngọc chẳng khác nào lưu quang từ mỗi một viên Tinh Tử mặt trên xẹt qua xẹt lại, cuối cùng lập tức trong khoảnh khắc đã vận động ngang dọc xoay chuyển thành một hàng ngũ nổi lên tinh quý, phát ra chùm sáng hào quang nổi bật.

“Nhất... nhất niệm tinh quý!” Tùng Hạc mắt thấy một màn này chớp mắt phác thảo, hần liền bắt giác lùi về sau theo quan tính mà kinh hoàng.

Đây là lần đầu sử dụng tân hệ đã có thể chớp mắt dựng hình thành công thành thủ pháp sơ giai?

Đối với tất cả hệ mới thức tỉnh, thời gian đầu tiên nắm giữ tinh tử chuyển động đều có những thước đo khác biệt, không phải dễ dàng có thể phác thảo tiểu giản đồ thành công.

Nhưng đó là ma pháp cấp thấp không làm được, không có nghĩa là cấp cao cũng vậy. Lên đến cao giai, vẫn là siêu giai một bước, tự nhiên với tinh tử nắm bắt cũng sẽ dần dần trở nên có chấp niệm hơn, rất dễ đối với pháp sư trong vòng vài giờ, thậm chí vài phút làm cái phóng thích đầu tiên.

Bán cầm chú tu vi đã có thể hóa cảnh, chừng không hoàn mỹ “nhất niệm tinh cung”, nội trong chưa tới nửa khắc sẽ có khả năng dựng được 2401 viên tinh tử cấu trúc.

Cuối cùng là tiến bước vào cầm chú cảnh giới, vốn dĩ đã qua cực hạn nhân loại thao túng rồi, đối với tinh tử bình phẩm đánh giá, dù cho là loại thể nào lạ lẫm cũng phi thường cảm thấy quen thuộc. Mạc Phàm hôm nay thể hiện ra, dĩ nhiên là bộ dạng đỉnh tiêm cường giả cầm chú.

“Hai vị đạo sư, ta tới!” Mạc Phàm trên con người đã có từng đường chòm sao thủy kim phồn thịnh nói rằng.

Thủy hệ tinh quý có cực kỳ phức tạp cấu trúc, tại Mạc Phàm dẫn dắt bên dưới vốn dĩ hần còn cho rằng đây là một tổ hợp kỳ lạ trường tính, khi nối lại với nhau cũng rất hay bị vành đai bụi làm ảnh hưởng, thiếu chút không phải mình tinh thần đã quá cao thâm cảnh giới, liền có thể thất bại rồi.

Hơi ẩm trong không khí bắt đầu co cụm lại, thủy nguyên tố biến dị đang không ngừng phản ứng mãnh liệt sinh ra một chùm sáng ngân phiến càng ngày càng sáng sủa, bên trong cái chùm sáng đó, xuất hiện một màu bạc óng ánh chất lỏng, chất lỏng này chính là thủy ngân nguyên tố!

Mạc Phàm nở một nụ cười hài lòng, trong miệng âm thầm cất tiếng:

“Thủy Ngân Phiến Tạc!”

Tay hất một cái, một đạo thủy ngân trong chân không lập tức nhiễm hóa, đông đặc lại thành một phiến kim loại cứng rắn dài hơn 3 mét, đại khái rất giống thanh trường mâu thương, chỉ có điều đây là lần đầu hần sử dụng, cũng không có mỹ mãn giọt đầu thêm phần nhọn sát thương.

“Hoắt hoắt hoắt hoắt ~~~~~”

Phiến tạc thủy ngân theo tay Mạc Phàm vượt tới có tốc độ rất nhanh, liền là một đạo mãnh thương như ván lướt sóng đang phóng lao sượt bề mặt đất bên dưới, làm cho chân không liên tục rít rít những tiếng chói tai ghê sợ, cảm giác bất cứ khi nào mặt đất cũng có thể nứt ra làm hai.

“Đây... đây là sơ giai ma pháp sao?”

Trên đài vệ mặt của Đường Nguyệt ngay lập tức sẽ thay đổi, nàng vừa nảy sự chú ý còn ở Mạc Phàm trên người, ai biết cái này sơ giai ma pháp dĩ nhiên lập tức bùng nổ ra kinh người như vậy lực lượng.

Tùng Hạc đồng dạng đã đứng đối diện hần một khoảng cách đủ an toàn, nhưng trong chớp mắt này cứ việc Thủy Ngân Phiến Tạc điên cuồng lao tới mà cảm thấy tràn đầy uy hiếp. Hần không có chút chần chừ phóng thích ra một cái cao giai ma pháp ngăn chặn lại.

"Thủy Hoa Thiên mặc!"

Một cái cổng kha khá 5 mét đường kính, gọn nước cấp tốc khuếch tán ra, sừng sững một tòa thác nước kết giới, treo ở Tùng Hạc, Phong Ly trước mặt. Phải lấy ma pháp cao giai cấp bậc cao nhất như vậy trước sơ giai thuần chất, gương mặt Tùng Hạc đều rất không dễ chịu gì.

“Tê tê tê ~~~~~”

Này hơn những hai cái cấp bậc lớn ma pháp cùng hệ a. Còn muốn nói Tùng Hạc đã sở hữu một cái hồn chủng thủy hệ làm tiêu bản gia trì, nhưng đã man đến mức đều không đủ để ngăn chặn được Mạc Phàm một Thủy Ngân Phiến Tạc đâm tới.

Dịch thủy ngân cơ bản không phải chỉ có cứng rắn cường hãn, nó nhưng là mang tính thôn phệ rất cao, vừa bị ngăn chặn liền nhuyễn hóa thành chất lỏng bao phủ thác nước của Tùng Hạc nuốt chửng.

Tất nhiên sơ giai ma pháp vẫn chỉ là sơ giai ma pháp, lực lượng không có hoàn toàn đủ tính chất công kích, rất nhanh cũng đổ sập theo thác nước.

Màn này triệt để làm cho Tùng Hạc cùng với Phong Ly đều kinh hãi đến biến sắc, giả dụ nếu như cho cái tiểu tử Mạc Phàm này thêm một ít thời gian quen thuộc, liền ngay tại sơ giai vẫn có khả năng miêu sát đỉnh phong cao giai pháp sư trong chớp mắt rồi!

Đây là trận đấu, trận đấu chưa có kết thúc dĩ nhiên Mạc Phàm cũng không có dừng lại.

Ưu thế của sơ giai ma pháp chính là ít tiêu tốn ma năng, càng là thoải mái liên hồi phóng thích theo tần suất khủng bố.

Phải!

Chưa có dừng lại...

Theo cao hứng dâng lên, Mạc Phàm bắt đầu nhuần nhuyễn thả ra hàng chục cái nữa “Thủy Ngân Phiến Tạc” công kích.

Tựa hồ một cái xưởng sản xuất pháo chiến xa oanh tạc, hai tay chính là hai cái nòng cần gạt, theo tư thế thoải mái nhất, liên tục không biết bao nhiêu luồng bài xích từ nguyên tố thủy năng lượng được Mạc Phàm ném bay ra ngoài, nhìn qua vừa vặn lại như là một khẩu súng liên thanh phóng.

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Chùm sáng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh hơn, song song với kim quang thủy ngân phiến bắn ra thời điểm, mặt đất, tường vách kết giới bị tiếp xúc đều dần dần bị chấn động đến mức toàn bộ nát tan.

Công kích liền sơ giai nhanh như vậy, đáng sợ như vậy. Phong Ly cũng bất đắc dĩ cắn răng buộc phải sử dụng thủ pháp cao giai phong hệ, mở ra Phong Chi Dực đem Tùng Hạc kéo ra ngoài, bản thân mình liên hồi né tránh công kích.

Tất nhiên, đó là do Phong Ly và Tùng Hạc không sử dụng đến siêu giai ma pháp. Siêu giai ma pháp thời điểm mà nói, lập tức có thể áp chế ngược lại Mạc Phàm dễ dàng.

Chỉ là...

Đem siêu giai ma pháp để ngăn chặn còn con sơ giai!!! Như thế liền làm đạo sư cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

"Tỷ phu bật chế độ đàn áp rồi!!" Tiểu Mei ở ngoài không khỏi cười nói một câu kinh hi.

“Bọn họ thua rồi!” Apase gật gật nói ra.

“Vẫn chưa ngã ngũ, không phải viện trưởng còn chưa rời khỏi đài sao, hấn vẫn còn rất nhiều thủ đoạn cao giai chưa có dùng.” Đường Nguyệt không hiểu được, phản bác lại.

“Không kịp nữa, thủy ngân thuộc tính còn đáng sợ hơn như vậy rất nhiều.” Apase kiên định quả quyết, đồng thời nàng hướng ánh mắt để cho Đường Nguyệt theo dõi tiếp.

Toàn trường giờ là một mảnh đậm đặc Thủy Ngân mảnh vỡ khắp nơi, có ngay ngút khói trắng không cảm thấy mùi vị tỏa ra, đa phần làm người khác liên tưởng đến sương lạnh.

Mạc Phàm đứng giữa làn khói trắng như vậy nhìn về phía Phong Ly, Phong Ly đồng dạng cũng nhìn chăm chăm lấy Mạc Phàm.

Này giờ hấn vẫn vừa né tránh vừa không ngừng đem Quỷ Mộc Thủ hạt giống thả xuống khắp sân bãi. Đạo sư quả không có hổ danh là đạo sư, tầm này chiến thuật, chính là muốn một chiêu duy nhất kim hãm tới Mạc Phàm, không cho hấn bất cứ cơ hội nào.

Có chút không hiểu nổi chính là, vì sao Mạc Phàm không công kích nữa?

Câu hỏi tiếp theo... vì sao Quỷ Mộc Thủ không có nảy mầm?

“Khụ khụ...” Phong Ly tự nhiên khụ người xuống, toàn thân mềm nhũn ra, một cảm giác rất nhiều trông giống nội thương.

Mạc Phàm quay người lên đài, liếc mắt lấy Tiểu Mei gật đầu. Tiểu Mei nhanh chóng tiến xuống Phong Ly vị trí, một đạo bạch quang bao phủ lấy người Đế Đô viện trưởng này không ngừng hồi phục.

“Đây... đây là vì cái gì?” Tùng Hạc lúc này mới định thần lại được nói ra.

“Hai vị đạo sư, đắc tội rồi. Thủy ngân nguyên tố ở dạng khí phơi nhiễm sẽ là cực hoạt độc tính. Ta phóng xuất sơ giai liên tục chính là vì mục đích như thế, khí độc tán ra sẽ không ngừng xâm nhiễm vào cơ địa. Chẳng qua vì đạo sư là một cái siêu giai mãn tu nên quá trình này đều không ảnh hưởng lập tức, càng chưa có khả năng quá nguy hiểm tính mạng.” Mạc Phàm cười khổ nói rằng.

Nhiễm độc...

Thủy hệ biến dị thành Thủy ngân!! Thủy ngân tồn tại thể rắn sẽ cứng cáp như kim quang cường hãn, thể lỏng thì khủng khiếp thôn phệ, đến thể khí lại mang tính chất độc nhiễm.

Này cũng là một dạng quá hoàn mỹ công pháp rồi!

Sơ giai đàn áp đến hai siêu giai pháp sư trong tình huống không sử dụng siêu giai ma pháp. Mạc Phàm đây là còn chưa thềm dùng đến huyền âm hệ!

.....

“A...” Mạc Phàm sững sờ nói ra.

“Ngươi đừng có nói với ta Thủy Ngân còn thêm một hiệu quả nào nữa?” Phong Ly tức giận mắng.

“Không phải... thực giống như ta vừa đột phá lên trung giai ma pháp.” Mạc Phàm một mặt vô tội nói.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Phản ứng nguyên tố?

Trung Giai?

“Ngươi phóng thích vài chục cái ma pháp đã lên Trung Giai, đây là trời hệ à?” Tùng Hạc chồm râu giật giật lên kinh hãi chỉ sắc không khỏi thốt giọng.

Tại phó viện trưởng Đế Đô trước hết ý nghĩ, hẳn thực sự rất muốn hỏi Mạc Phàm là tên này thuộc giống loài gì vậy.

Thức tỉnh thì trở thành nhân loại đầu tiên phát sinh biến dị hệ, lần đầu làm quen tân hệ thì thành thạo nhất niệm tinh quý, ở sơ giai đẳng thì có đủ lực lượng để áp chế cao giai ma pháp dưới hồn chúng sở hữu; phóng thích được vài giờ đồng hồ thì xung kích đột phá Trung Giai!

Mạc Phàm gia hỏa này đang làm cái việc phủ định tri thức nhân loại không sai lệch đi.

Mà kể đến đây, Tùng Hạc đột nhiên có cái chấp niệm muốn lôi mấy lão học giả cùng bút ký giả ra mắng cho một trận. Mấy lão này rốt cuộc là ngáy ngủ soạn tài liệu hay sao, liên kiến thức sách vở không biết mở ngoặc kép loại trừ trường hợp cho khỏi phải bờ ngỡ a.

Xa xa trông đến, đài thi đấu đã trở thành một mảnh hoang tàn, bất kể là đấu trường, vẫn là kết giới đều giống như vừa trải qua một cơn bão lụt; là một mảnh xanh thẫm nhiều chỗ lõm chõm úng nước, một vài chỗ khác thì vẫn còn bị cấm xuống những phiến tạc kim loại chưa có tan đi.

Đường Nguyệt tiến lại đoàn người vừa giao chiến với gương mặt biểu tình không có dấu hiệu hòa hoãn.

“Đường Nguyệt lão sư!” Mạc Phàm gật đầu một cái làm lễ.

Nàng nhìn kỹ Mạc Phàm, cũng không có trả lời lại, đôi mắt mơ hồ cảm giác như là nhìn thấy một cái người hoàn toàn xa lạ, nhưng rõ ràng chính là hắn, là cái mặt dày học sinh của mình, trên môi còn mang theo một cái nụ cười tàn mạn.

"Hiện tại lợi hại, ngay cả ta làm lão sư đều không có nửa điểm gây khó dễ, ngươi xem một chút thể trạng có hay không bất ổn gì?" Phong Ly đã hỏi phục hoàn toàn, hướng Mạc Phàm nói.

“Thoại nói ta cũng có chút cảm thấy mình thủy hệ rất kỳ lạ phát sinh. Thời điểm thi triển còn cảm nhận không ít kim quang kim tuyến vây quanh, rất có thể

bị lực lượng vành đai bụi xung quanh Tinh Trần ảnh hưởng.” Mạc Phàm đánh giá một thoáng rồi nói ra.

“Ra là vậy, đó chính là cấu tạo nguyên tố vật chất quá trình. Thủy Ngân vốn dĩ không tồn tại ở vị diện này. Người thi triển được chính là vì chúng ta đã cho người thời gian khởi nguyên chuẩn bị, liền có thời gian tạo thành một cỗ phản ứng tạo nguyên tố Thủy Ngân xung quanh người, sau đó người mới khả năng phóng thích được.” Phong Ly cũng không hồ là đạo sư xuất sắc, thoáng chốc đã đưa ra lời đánh giá có cơ sở.

“A, người nói ta liền lưu ý tới, ban nãy ta phải chờ một khoảng thời gian để vận hành chuỗi phản ứng sinh ra thủy ngân, sau đó mới có thể phóng thích lực lượng. Nhưng sau khi vận hành xong, khả năng gia tăng tần suất phóng thích liền muốn gia trị hơn rất nhiều so với các hệ còn lại.” Mạc Phàm nói rằng.

Chuỗi phản ứng tạo nguyên tố!?

Phải, nó đúng là tồn tại cái nguyên tắc này.

Vậy cũng mang ý Thủy Ngân liền có thể xếp vào dị nguyên vật chất. Mà dị nguyên vật chất sẽ không đồng thời so với nguyên bản vật chất cùng một khái niệm đấy!

Đối với loại dị nguyên vật chất khái niệm, Mạc Phàm cái thứ nhất nhớ đến tự nhiên là dị không chi sương mà Sarel từng thi triển, hẳn là dị không chi sương cũng có thể coi như một loại băng nguyên tố biến dị đi. Càng lợi hại gấp không biết bao nhiêu lần.

Khác biệt ở chỗ, Sarel khai thác không phải do hắn tạo thành chuỗi phản ứng gia trị, mà là tiếp thu lực lượng bên trong Thánh Nha Pháp Trọng.

Vật chất tối!

Rùng mình một cái, Mạc Phàm nghĩ tới vật chất tối của Lucifer. Liệu có phải hay không vật chất tối của Lucifer cũng là một loại hạch tâm phản ứng, mà ở đây Lucifer khai thác tự nhiên từ hắc ám vật chất?

“Mạc Phàm, nếu là trận chiến sát ý ngay từ đầu, chúng ta tuyệt sẽ không cho người cái cơ hội tốt như vậy chuẩn bị. Một cái sơ giai ma pháp tất yếu cũng sẽ có thể phá vỡ người phản ứng tạo chuỗi.” Phong Ly nhú mày căn dặn.

“Ta hiểu được, lão sư.” Mạc Phàm gật đầu đồng ý, trên mặt hắn đồng dạng không có nửa ý bỏ ngoài tai lời khuyên này.

Quả thật, đây cũng là một bất lợi quá lớn rồi, rất không cẩn thận có thể là nhận một kích chí mạng.

Chủ yếu là nhờ biểu hiện của hai người bọn họ cũng không tệ lắm, không thuộc về loại hình vừa bắt đầu trận đấu đã lao vào đánh liều đến chết, chỉ sợ gặp phải loại kia ngang ngược không nhân nhượng như vậy, một cái cắn chết là mưu sát chính mình liền không nhỏ xác suất xảy ra. Tất nhiên, đó là dưới điều kiện hắn không động thủ 8 cái hệ ma pháp còn lại.

Nhưng là tại to lớn khuyết điểm mà nói, Mạc Phàm càng có lòng say mê với ma pháp theo đuổi hơn.

Dù sao vẫn chẳng thể phủ nhận được một chuyện rằng Thủy Ngân chừng không phi thường đáng sợ a! Một ít thủy ngân khí lưu thời điểm vậy mà có thể thâm thấu vào thể chất của nhân tu siêu giai pháp sư lại không hay biết gì.

Hiện tại đến trung giai cấp bậc, chẳng lẽ nói cho hắn một ít thời gian chuẩn bị, tự nhiên sẽ có khả năng đánh một trận với siêu giai pháp sư sao?

“Ừm ục ục ~~~~~”

Ài, đối bụng quá...

Mạc Phàm sau đó cũng không cùng mọi người tiếp tục luyện tập, hắn từ biệt hết thầy rồi đi tìm một hàng ăn tại Đế Đô nhấm nháp. Ăn xong liền trở về khách sạn mình tu cũng cố hệ mục.

Tất nhiên, hiện tại hắn muốn tập trung toàn bộ tài nguyên nhất là mau chóng đẩy hết vào hai tân hệ Huyền Âm và Thủy, làm một cái người hành tẩu thật rất cần thiết phải trước phải gặp nước lớn không sợ, không phải là một con vịt mắc cạn nữa. Sau liền nói cảm âm càng muốn quan trọng hơn, giả dụ lại rơi vào một nơi như Huyết đàm đen kịt, mắt của hắn căn bản bây giờ có thêm Tà Nhãn vào cũng rất ít khả năng nhìn thấy được đường.

May mắn là, bây giờ mình đang là một cái cầm chú pháp sư. Nói khoa trương một ít thì chuyện tu luyện tân hệ thật mở ra tương đối thuận tiện. Cứ việc Tiểu Nê Thu đã đạt đỉnh cấp tụ hồn hồn chứa rồi, lại vừa trải qua nhiều tài nguyên đánh giết trên Côn Lôn, thậm chí so với Ma Đô năm đó còn nhiều hơn, Mạc Phàm tin rằng nếu không phải ngày mai có hẹn với gã Bee kia thì hắn tuyệt sẽ một hơi kéo thả phanh hai hệ mới đến tận cùng.

.....

.....

Một lớp viền vàng sau áng mây nắng sớm lộ diện, khảm lên xa xa những tán cây lớn dọc con hẻm, những mái hiên, tấm kính tòa nhà; để cho cả một thanh trần này thật ra thật xinh đẹp, rạng rỡ.

Phòng khách sạn thuộc vị trí có mặt tiền xuống phố, tối hôm qua do có phần hơi mệt mỏi cũng là quên không có kéo rèm lại, mặc cho trời quang ánh nắng chiếu tới, xuyên qua một ô lại một ô dãy cửa kính thật dài bên cạnh giường ngủ. Apase bộ dạng mệt mỏi đang gác đầu lên người Mạc Phàm cùng

nằm ngủ lập tức cảm nhận được cái áp áp tình mơ, trong cái tình mơ còn thêm vài phần bị chói chói đều không khỏi phải lấy tay dụi dụi mắt.

“A...A....”

Mạc Phàm giật mình thức giấc, trước hoảng loạn lắc cổ tay một cái, đem âm thanh triệt để ngưng trọng lại không bị truyền ra đến bên ngoài, sau cũng một phen được rửa mắt không khỏi giật giật cánh mũi.

Apase vền vền trên người mặc một cái duy nhất áo sơ mi sọc đen xám bung hai nút đầu tiên của Mạc Phàm, cũng không có bất luận cái gì phụ kiện phòng thân! Mà một bên bộ ngực, nhìn kĩ liền thấy giống như chỗ gấp áo hơi vệt nhăn nhoe lại, vẫn còn in hằn làn dầu tay của đã thú nào đó xoa nắn.

“Vô lại!” Apase hai vành mắt đỏ chót quát.

“Ta làm gì mà vô lại?” Mạc Phàm một trận vô tội nói ra. Hắn thực sự đang rất mơ hồ không biết gì.

Cái này cũng là hi hữu sự tình không có nghĩ đến, đêm qua thế nào một môi cùng ăn uống no say, Mạc Phàm nguyên bản còn dự định cái về phòng trọ sẽ tiến vào mình tu, nào ngờ ngoài dự đoán chính là thức tỉnh thời điểm tiêu thụ quá nhiều tinh thần lực khiến hắn toàn thân có dấu hiệu rã rời, sớm đã thiếp quất trên giường, một mặt có trời đất làm chuyện gì mình cũng đều không biết.

“Ngươi không nhớ mình đã làm gì?” Apase trừng mắt lửa giận lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Ngươi muốn ta làm khế ước?

Tóc nàng toàn bộ hồ hững một bên vai, lộ ra khuôn mặt nhỏ phi thường hoàn mỹ, một đôi con mắt màu vàng óng đặc biệt cảm động như nắng mai, có tràn ngập tây quốc chi vị. Để chú ý nhất càng là phía bên dưới pháp phòng đập đập rất tức tối bộ ngực.

Đặc biệt rất dễ khiến nam nhân rơi vào nhục dục cảm giác nha!

Ài, thì đó là sáng sớm đó mà, nam nhân sáng sớm không khỏi một loại cảm giác bí bách như vậy khó chịu.

Mạc Phàm cho dù là Tà Thần chí cao đi chăng nữa vẫn là lưu manh dân tộc đồng thời bộ dạng. Trước sau dĩ nhiên đều phải trải qua tuần hoàn sinh lý vòng đời, có chăng ác ma thể chất thì càng cương mãnh lộ thiên hơn một chút, càng muốn thu hút địa phương chú ý của người ta hơn một chút, huống chi Apase thể này...

“Mục Ninh Tuyệt ngon hơn, Mục Ninh Tuyệt ngon hơn, Mục Ninh Tuyệt hơn...” Mạc Phàm đọc thầm thần chú trong đầu.

Nhìn ánh mắt dâm dăng của hắn không có thôi tia lên cơ thể của mình, Apase quá nửa muốn lao tới Mạc Phàm bộ dạng ăn thua đủ.

“A... Ngươi cái người điên này, ngươi là chó à?”

Mạc Phàm thật sự không có ý định đề phòng, nào ngờ bị Apase cắn thật một cái đau đến chảy nước mắt.

“Grừ... ta cắn chết ngươi!” Apase nghiêng răng nghiêng lợi tiếp tục muốn cái nữa cắn hắn.

Chỉ là lần này Mạc Phàm không có để yên, hắn cũng bất đắc dĩ nắm lấy chân Apase kéo nàng giật ngược lại, tránh việc cắn lên tay hắn.

“Ach”

Bị xoay người một vòng như vậy, Apase khuôn mặt đỏ chót ngã vào đùi Mạc Phàm, hơi thở đều có phần gấp gáp. Là một cổ nhiệt khí dâng lên, nàng mở to hai mắt nhìn, lại ngay sau đó chính là nhiệt độ, là dòng điện từ mãnh liệt khiến miệng nhỏ đều muốn run run lên.

“Đề tiện, buông ta ra!” Apase bực mình nói.

“Trước nói, làm sao lại bước ra khỏi khế ước không gian rồi ngủ chung với ta?” Mạc Phàm dần dần ổn định lại cảm xúc, hắn bắt đầu phân tích tình huống.

“Ta thích ra thì ra, sao phải cần tới ngươi bận tâm!” Apase vẫn còn mặt mũi đều oán giận đáp lại.

“Vậy thì mắc gì lại leo lên giường ta ngủ, đây là muốn lấy ta gen tốt để bổ sung cho đầu thai thể hệ yêu xà các ngươi thêm tiến hóa phải không?” Mạc Phàm phản xạ miệng lưỡi vô cùng trơn tru phân bác.

Apase nhìn ánh mắt hần, nàng đúng là giận càng thêm giận, hận không thể nói lý với tên dân tộc này, cuối cùng vẫn là thở dài một câu nói thật.

“Ta... ta muốn thử nghiệm ký người làm khế ước!”

Nghe xong lời lẽ này, Mạc Phàm thiếu chút sẽ giống cảm giác bị sét đánh đánh ngang qua người.

Ký ta làm khế ước?

Khế ước của ta đi thức tỉnh triệu hoán hệ chưa đủ trăm trổ hay sao, giờ còn quay ngược lại muốn thu mình cái chủ nhân này ngược lại làm thú nuôi cho nàng?

“Người còn chưa đến trung giai đã muốn ký khế ước, hơn nữa ta lại còn là nhân loại. Apase, ta đối xử với người tệ vậy sao?” Mạc Phàm đối diện với Apase cái thứ nhất không hoảng về mặt.

“Ta đương nhiên có thủ thuật của ta, người cũng có một nửa chưa chắc đã là nhân loại hoàn toàn. Cuối cùng cũng chỉ là thử nghiệm, liền muốn cho người biết khế ước không gian như thế nào tham quan.” Apase nhỏ giọng nói rằng.

Lại còn muốn ta tham quan không gian khế ước?

Miệng Mạc Phàm không khỏi run lên canh cách, thoáng có cái suy nghĩ không biết có nên phá bỏ khế ước với nữ nhân mong muốn nổi loạn này không.

Phải chi nàng được như Tiểu Mei, liền vừa có ích, vừa biết nghe lời, lại phi thường ngây thơ như ngọc trắng, không có nửa điểm tà tính.

“Đến giờ ta vẫn không bị gì, vậy là người thất bại?” Mạc Phàm thờ dài nói rằng.

“Người có tinh thần lực lượng quá mạnh, càng có thiên địa bát hồn tại trấn. Thời điểm ta sử dụng một ít thủ thuật cổ pháp Medusa liền bị tinh thần của người phản kháng, sau đó ta nghe thấy tiếng long ngâm đáng sợ xướng lên một cái đã không còn biết gì cho đến sáng.”

Long ngâm?

Hắc Long đại đế!

Hắc Long đại đế đã tỉnh giấc rồi sao, hần đã nguyên trạng hồi phục?

Mạc Phàm đột nhiên trăm ngàn điểm đều muốn vui mừng ra mặt. Nghĩa hần Hắc Long Đại Đế trở lại, tựa như lại thêm một luồng sinh mệnh lực lượng quý giá bổ sung đây!

“Apase, lần tới người muốn làm gì liền nói ta trước, ta cũng không phải đối xử với người đều tệ bạc. Ta là người chủ nhân, nhưng ta cũng đối với người là ca ca, ta tuyệt sẽ không làm sai với người!” Mạc Phàm ánh mắt kiên định nói rằng.

“Ân!” Apase cũng thôi buồn nói, nàng có cả giận nhưng vẫn không phủ nhận được lỗi làm chủ yếu ở mình trước.

Mạc Phàm sau đó sắp xếp tắm rửa vệ sinh cá nhân một thoáng, liền nhanh chân rời khỏi khách sạn.

Bước trên đường phố ở Đế Đô, tự nhiên lâu lắm Mạc Phàm mới lại nghe được mùi vị đông đúc nhộn nhịp của dòng người tới lui. Đây cũng là một phần Ma Đô hoài niệm khơi gợi lại.

Kỳ thật, cuộc sống ở Đế Đô rất tương tự, đời sống nhân khẩu đều có mức hành chính tiêu tiền tương đối khá hơn nhiều địa phương nơi khác. Dầu sao đây cũng là một mẫu tòa thành thị sở hữu tài nguyên màu mỡ, có khai thác, có đào móc xuất khẩu, lại cùng hải dương một địa phương đồng bằng gần cách, dĩ nhiên liền có tính an toàn cực kỳ cao đi.

Điểm hẹn là một cái ngã ba hàng phố dễ tìm kiếm. Ở đây hai bên mỗi đường có hai cái tủ nước, thức ăn tự động. Cạnh bên tủ là hai cái cột dán bản công trình xây dựng siêu thị. Mà công trình xây dựng, dĩ nhiên phía sau lưng đang có mấy đoàn người kiến trúc sư, thợ hồ đang thi công lắp ráp.

Mạc Phàm ánh mắt bắt gặp một cái nam tử tóc vàng đặc trưng, đeo kính râm có nhãn mắt Gucci đắt tiền đang đứng đó hút thuốc.

Hần mặc trên người kiện thon dài lông ngỗng rất sành điệu, rủ xuống trên vai hai bên tóc liền có xỏ khuyên tai, bên trong là một cái áo thun cũng đắt tiền không kém.

Nhìn thấy hần, quay sang nhìn lại chính mình, Mạc Phàm cái thứ nhất làm bầm lẫu bầu trong miệng chính là:

“Mẹ nó, tên này có bệnh sao? Không thấy thời tiết nóng vậy à?”

Nghèo túng nhiều năm như vậy, Mạc Phàm vẫn như cũ là đối với thời trang đều là mù tịt; cái hần biết, vền vền là trời hôm nay rất nóng. Nếu không phải điều tra tin tức sự tin, hần có chết cũng không muốn ra đường.

“Há, Lucifer huynh đệ!” Bee nhìn thấy Mạc Phàm, vội vẫy vẫy tay gọi.

“Là ta, là ta, người sao vẫn còn ở đây, liền vẫn chưa về nước à?” Mạc Phàm cười cười hỏi rằng.

“Ha ha, đây là muốn đuổi khéo ta về nước sao?” Bee một mặt cũng chỉ biết cười khỏ đáp, hần làm sao cũng không nghĩ tới vừa gặp lại, Mạc Phàm đã không chút khách khí kiểm chuyện.

“Ha ha...” Mạc Phàm cũng cười lại rất xã giao.

“Ừ!”

“Thật đuổi ta về a? không phải vì người mà đến đây sao?” Bee trái lại không có giận dữ, hần chỉ tỏ ra một chút thất vọng sắc mặt nói.

“Ta đuổi thì người có đi không?” Mạc Phàm ánh mắt duy trì nửa giả nửa thật nói.

“Không nha, chưa hết hần bệnh dịch, quê hương ta vẫn là một cái ổ dịch khổng lồ. Ta vì sao lại muốn trở về đó?” Bee trả lời.

“Thế cho nên bảo, người đây là ăn bám ở lại quê hương ta sao?” Mạc Phàm hỏi rằng.

“Biết sao được, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất mà. Ai mà nghĩ được nơi phát dịch lại như thế an toàn kia chứ!” Bee nhếch môi lên cười khẩy một cái đáp.

Mạc Phàm nhú mày lại, bắt đầu lưu ý tới cái kia lời Bee công kích. Đây là nói đùa thì không sao, nhưng nếu đem ra liên minh các quốc gia nghị định, liên Hoa Hạ sẽ lên đưa lên bàn mổ xẻ cả đấy. Mà trên thực tế, nghị trường thời gian gần đây chính là bị cuốn vào cái vòng xoáy này.

“Ồ, theo ta nhớ Côn Lôn yêu quốc mới là thủ phạm. Chúng ta bắt quá là cái nạn nhân đầu tiên, nhưng may mắn khôn ngoan các người một chút.” Mạc Phàm duy trì tinh táo đáp lại.

“Chúng ta hôm nay hẹn ra đây, không phải là muốn làm rõ thủ phạm sao, dừng lại chuyện phiếm được chứ?” Bee cười cọt đáp rằng.

Mạc Phàm gật đầu, hần nhìn ra được, nam tử Âu Châu này quả thật rất thông minh, trong thông minh càng có giáo hoạt lợi hại.

“Vây chúng ta trực tiếp vào vấn đề đi. Người lần trước để lại tung tích trên Hồng Sâm Đảo, đồng nghĩa ắt hần cũng đã có sơ bộ phán đoán Vĩ Linh Hoàng hành tung. Chia sẻ một chút được không?” Mạc Phàm không có đi lòng vòng, thẳng thắn hỏi.

“Ta cũng là có cái ý định này, bắt quá ta cũng cần một ít yêu cầu làm người lợi tức?” Bee nói rằng.

“Liền nói đến!” Mạc Phàm nói rằng.

“Ta cùng đi với người, không quá đáng chứ?” Bee nghiêm túc nói ra

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Vĩ Linh Hoàng kế hoạch (thượng)

“Ta nói, người có phải bị vấn đề thần kinh không, hẹn gặp mặt ở Đế Đô chỉ để bay qua Cố Đô thành?” Mạc Phàm một mặt xám xịt không vui nói.

Bọn hần nhưng gặp mặt từ sớm tại Đế Đô, kết quả không có làm gì hỏi thăm đến liền là đang ngồi trên chuyến bay di chuyển đến Cố Đô thị sở. Mà nhắc cũng tại thời tiết, nhiệt độ ngoài trời nắng gắt giống như lò lửa, làm cho nhiệt độ bên trong máy bay đều tăng lên mấy phần, vô cùng oi bức. Bắt quá thời gian hành trình đều không tính là dài, bằng không Mạc Phàm nhất quyết sẽ triển khai đến cái truyền tống trận... cho nhanh.

Bee nhẹ gật đầu, khi nhìn đến điều chỉnh kế hoạch một khắc này, hần liền làm xong cái thay đổi lựa chọn: “Nắng mưa do trời, ta cũng không nghĩ dám Vĩ Linh Hoàng lại nhanh vậy đã làm xong. Cho nên coi như ta tính toán có chút sai số, ha ha...”

"Chúng xong chuyện gì? người cũng đừng có giấu diếm, không phải ta đồng ý cho người theo thì giờ có thể ném người xuống rồi đấy!" Mạc Phàm toét ra thẳng thắn lời lẽ.

Bee biểu lộ chính mình ý tứ, mặc dù không cảm thấy Mạc Phàm gia hỏa này đang nói thật nhưng cũng không có cái khác dị nghị ý kiến.

Trong quá trình không trung phi hành dài đằng đặc, có thêm một cái đầu người trên cơ bản sẽ vui vẻ tránh được ngủ gật.

“Ài nha, Lucifer huynh đệ, người đẹp trai như vậy liền tính tình làm sao cục lốc thế. Ta kể, ta kể là được.” Bee dung tiểu nói rằng.

"Dạng này làm người tương đối ngay thẳng một chút." Mạc Phàm duy trì thái độ nghiêm túc đáp lại.

Cái này thương lượng có vẻ hơi tẻ nhạt vô vị, Mạc Phàm rõ ràng, cái tên Bee này tổng thể 10 phần thì có tới 7, 8 phần thuộc về dị giáo tà đạo, nói chuyện nửa giả nửa thật rất không đáng tin nhiệm. Nhưng là Mạc Phàm tin tưởng, mình dù sao cũng là cái dạng không chính quy tương tự, có thể hiểu liền sẽ hiểu, loại trừ tốt nhất phương án sẽ thành đáp án còn lại.

“Đương sự tại thiên, người biết ta biết thì tốt, đầu phải ta liền muốn thắng thì sẽ thắng đâu. Khắc khắc... vào trọng tâm, vào trọng tâm!” Bee cười khò gượng gượng nói.

Máy bay đã nâng cánh tiến lên tầng lưu quyền được hơn hai giờ đồng hồ. Đồng dạng là người thừa tiền thời điểm, bọn hắn tọa không tốn nhiều thời gian kì kèo, trực tiếp tọa ở khoang thương gia cao cấp nhất; Cũng nói cái này tiện nghi vô cùng đầy đủ, có sâm panh, có bánh Miche, có ghế massage thả lưng rất thoải mái. Tất nhiên, tự phục vụ, đây là nghiêm ngặt cách ly thời kỳ bệnh dịch.

Mà tự phục vụ cũng tốt, mang ý nghĩa sẽ không ai làm phiền, phi thường tiện lợi cho một địa điểm thảo luận điều tra.

“Người có nhớ cách đây vài năm có một cái Thần Long tại Ma Đô Trung Quốc hiển linh cứu độ dân chúng không?” Bee nói rằng.

Mạc Phàm hơi nhướng mày lưu ý Bee lời lẽ nhưng vẫn duy trì một cái chuẩn mực thân phận từ tốn đáp: “Có biết, vừa vặn ta là Ma Đô người tị dân, tại trận hạo kiếp cũng góp công sơ tán.”

“Vậy người nhất định sẽ biết Vạn Lý Trường Thành, Vạn Thương Thành là khái niệm như thế nào đúng không?” Bee nháy mắt một cái tiếp tục hỏi.

“Ý của người là gì?” Mạc Phàm nội tâm tự nhiên có chút cảm thấy bất an.

“Trước ta sẽ kể cho người một câu chuyện lịch sử...” Bee bấm vào cái nút cần, xoay ghế massage đang nằm một góc 90 độ, đối diện với Mạc Phàm, rồi nói tiếp:

“Côn Lôn yêu quốc chiếm một địa phương chung cực của Hoa Hạ, duy trì thế lực như vậy ngàn năm, vạn năm, mục đích rất tương tự hải dương thần tộc, đó là mở rộng thêm lãnh thổ. Khác biệt ở chỗ, động thái của nàng trước sau đều không phải là song phương vũ lực. Tại quá khứ bên dưới, Vĩ Linh Hoàng thậm chí còn không hề yếu thế hạ phong, là tổ tiên các người nhiều đời hung quân đều do nàng mị hoặc quấy phá, tiến hành chiến tranh bình loạn. Chỉ là cái vòng quanh quần này, rất không may đều có thiên tài trác việt thời đại ngăn cản. Người nói xem điểm kỳ lạ ở đây là gì?”

“Vĩ tôn anh hùng đều bỏ sót Vĩ Linh Hoàng không có bắt được. Chứng tỏ Vĩ Linh Hoàng so với họ càng cao hơn nhưng nàng vì sao lại không ra tay?” Mạc Phàm đắm chiêu suy nghĩ.

“Chính là cái đạo lý này. Kẻ nàng sợ hãi không phải những vĩ tôn anh hùng đó, mà là vị Thần Long thánh thú đứng đằng sau, những thời kỳ này Thần Long cũng không phải thành tường ngủ say, triệt để chính là ngao du quốc một vùng biển, một vùng sơn trấn tọa.” Bee diễn giải.

Mạc Phàm nheo mắt lại, không khỏi hít hà một hơi sâu rồi hỏi: “Thánh Thú không nhận ra nàng theo đằng sau à?”

“Thánh thú đương nhiên nhận ra được hơi tức của Vĩ Linh Hoàng đằng sau đó, nhưng cũng không có diệt đi nàng, không nói thực lực đều chưa chắc dễ dàng chiếm phần thắng, quan trọng chính là Vĩ Linh Hoàng cũng không có đem yêu tộc đại quân đi đánh, nàng một mực đơn phương hành động, cho rằng vì lẽ này mà thiếu đi động cơ chiến tranh đi.” Bee nói rằng.

Hiển nhiên, hảo vận không phải khi nào đều có, Mạc Phàm có chạm tay vào Tiểu Nê Thu trước ngực xoa xoa, ban đầu vẫn không có nghĩ tới được vì sao Thanh Long lại bỏ sót mị yêu này.

Trung Quốc Thanh Long, Huyền Vũ, Bạch Hổ, Chu Tước vẫn đơn giản liền là duy trì một mực cái bảo vệ thiết yếu nhất, trong lúc nhất thời toàn bộ quan hệ trên cũng không tùy tiện ra tay với Vĩ Linh Hoàng. Ít nhất đều động cơ cũng không có, chẳng lẽ lại hùng hổ tấn công một người quân hậu đằng sau?

Vĩ Linh Hoàng chiến thuật cực kỳ linh hoạt đầu óc, dâm quyền bạo quân, đẳng đỉnh địa vị cao nhất quốc gia, chính là trên thương trường ngoại nội tiến hành xâm nhiễm tập thể. Bất quá, thời nào cũng có người bảo vệ đồ đằng, Thanh Long dù là sinh vật sống hay hóa thân thành vẫn như cũ giao lại mình chiến ý cản trở đến kế hoạch của lãnh chúa Côn Lôn yêu tộc.

“Người nói tiếp!” Mạc Phàm càng lúc càng cảm thấy Vĩ Linh Hoàng kế hoạch đều không còn giống như mình tưởng nữa.

“Đến Tàn Thế thời đại, Vĩ Linh Hoàng cũng là lần cuối cùng hóa thân xuất hiện. Duy có điểm đặc biệt, Tàn Vương vừa là người Thần Long lựa chọn, đương thời đều là kiệt xuất trăm năm có một thiên tài, Vĩ Linh Hoàng vừa khéo đã đem mình dâng hiến, lần đầu tiên chấp nhận làm một tiểu thiếp nhỏ nhất không đáng nhắc. Nhưng là tại nàng sắc đẹp thiên sinh khó ai bì kịp, đương nhiên vẫn có thể tác động đến hoàng đế thời điểm. Chỉ là bất ngờ, nàng đại khái vô cùng hòa nhã ưu mình, ngoại nội quốc gia đều phi thường đem trí óc của mình dâng sau giúp đỡ, thậm chí còn giúp đỡ Tàn Vương thức tỉnh hai loại hệ đầu tiên trên Á Châu địa phương là ông tổ của vong linh hệ cùng thổ hệ. Cuối cùng, đại kẻ chính là mong muốn một đời Tàn Vương sáng tạo ra Địa Thánh Tuyền cùng Thần Tướng mà Thần Tướng chính là nguyên bản Thần Long thân thể đại mạch. Địa Thánh Tuyền chính là lực lượng Đồ Đằng một trong.” Bee cẩn thận nhìn sắc mặt Mạc Phàm diễn giải rõ nghĩa nhất có thể.

Thần tướng của Vạn Thương thành bị tách ra, hóa thành Vạn Lý Trường Thành thủ vệ cả quốc gia Hoa Hạ, Vạn Lý Trường Thành kéo dài miên man từ Hạ Lan, Hoàng Hà cổ bia, cửa thành cổ, Trấn Bắc quan, Thần Mộc quan, Gia Dự Quan cho đến Cổ Đô, Đế Đô, Tàn Hoàng đảo vốn dĩ được xây dựng từ thời đại Tàn Vương. Tàn Vương cũng chính là Cổ Lão Vương, trình độ Thổ hệ ma pháp đến đỉnh cao, là hấn phá vỡ Vạn Thương thành, triển khai thần tướng, trở thành phòng tuyến bắc bộ Hoa Hạ.

Sau đó mấy cái triều đại lục tục có mở rộng, đều là bởi vì những quân vương triều đại kia tìm tới chất liệu tương tự thần tượng. Đây cũng là Mạc Phàm có nghe qua Linh Linh từng nhắc đến nên hắn rất nhanh nắm bắt được.

Địa Thánh Tuyên cái này cũng không tính là Cổ Lão Vương sáng tạo đi, nhưng về nghĩa nào đó cũng không cần phải bao biện; rành rành thực hư vẫn là Thanh Long nguyên bản phân tách tại thời kỳ này.

“Ý của ngươi nói, Thanh Long được Cổ Lão Vương đem phân tách ra yên vị trên thực tế cũng là Vĩ Linh Hoàng kế hoạch?” Mạc Phàm trừng mắt hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Vĩ Linh Hoàng kế hoạch (hạ)

...

Địa thánh tuyên cùng Cổ Tường Thành, đại ý chính là cái ý tứ như vậy. Bee đợi ở điểm này đã lâu, khi nhìn thấy Mạc Phàm minh bạch hiểu rõ, biểu hiện trên mặt của hắn có đồng dạng có biến hóa rõ ràng.

“Đại Thanh Long lúc đó cũng không tiện hóa thân mãi mãi thành một thánh sinh vật. Mặt này thần long cũng rất rõ ràng, thời đại của chúng đã qua đi rồi, nếu cứ vậy chia đất đai, thổ nhượng cùng nhân loại đều không cảm thấy tiện lợi, huống chi nhân loại càng lúc càng dựa vào Thánh thú Đồ Đằng, yếu ớt đến không chịu nổi. Để Thanh Long ngủ say một chút trái lại sẽ càng giống ý tưởng hay. Vĩ Linh Hoàng muốn chương khống tùy ý Hoa Hạ cũng sẽ không thành công được, vì bất cứ khi nào Cổ Lão Vương vẫn có thể đánh thức Thần Long dậy.” Bee tiếp tục phân tích.

“Cổ Lão Vương sau này có một chấp niệm hóa thành vong linh yêu để cổ lão, liền cũng do Vĩ Linh Hoàng gây ra?” Mạc Phàm nhin không được hỏi tiếp một câu.

“Cái này ta không rõ, bất quá luận điểm đó càng khả thi một chút.” Bee nói rằng.

Hơi nhoét miệng co giật, Mạc Phàm thế nào nghĩ vẫn không có ra Vĩ Linh Hoàng loại hồ ly này quả nhiên có quan hệ bất chính với Cổ Lão Vương. Chẳng trách, Cửu U Hậu đều đối với Côn Lôn yêu quốc hết thấy bậy, tám phần nhắc tới lại có ánh mắt sát khí đến vậy. Hai phần còn lại... là kinh sợ!

“Còn có một thắc mắc, Cổ Lão Vương có phải là thể xác chết đi đều do Vĩ Linh Hoàng gây ra?” Mạc Phàm đột nhiên nhớ lại cái kia khai bào Cổ Lão Vương bên trong Sát Uyên cũng chỉ kể thừa lực lượng cùng ý chí, không có thân xác hoàn chỉnh. Hắn một mặt tương đối hiểu kỳ muốn rõ ràng.

“Đúng! Bất quá Cổ Lão Vương chết, nhưng hắn cũng không có thua. Vĩ Linh Hoàng đây là hoàn toàn bỏ sót hắn một cái át chủ bài lực lượng nguyên rủa. Hắn đem mình thể xác tách ra làm thiện hồn cùng ác hồn. Nguyên rủa xuống mình thần chi lực, đem ác hồn ý chí dung nạp vào cổ thánh khai bào, phần thiện hồn kế tục để cho Vĩ Linh Hoàng đánh tan nát. Cứ việc cấp bậc để vương còn kém năng rất nhiều nhưng Vĩ Linh Hoàng thần hồn vẫn lập tức thụ thương rất nặng, thiếu chút có thể chết đi. Chỉ có khi nào ác hồn chi lực trên khai bào chết đi, Vĩ Linh Hoàng mới có thể khôi phục mình thần hồn.” Bee một mạch dẫn chuyện đều phi thường chi tiết, tỉ mỉ đến không chút sai lệch.

Nghe đến đây, Mạc Phàm lập tức trừng mắt hiểu ra điều gì: “Vậy có nghĩa Vĩ Linh Hoàng tính giác hoàn toàn khôi phục, đều nhất nhất liên quan đến cái kia Cổ Lão Vương ác hồn vừa chết?”

“Tất nhiên, cái đó không phải quá rõ ràng sao!” Bee chếch môi cười nhẹ nhàng đáp.

Đối diện hắn, Mạc Phàm miệng đều được một phen cảm cấp co quắp, liền là đang cố gắng nhin không phun ra vài câu chữ.

Cổ Đồ thăm vong, Cổ Lão Vương ác hồn hòa thân cùng với tổng huấn luyện viên Trảm Không.

Mà tổng huấn luyện viên Trảm Không thì rõ ràng là thằng nào tàn Micheal kia giết xuống.

Con mẹ nó, thiên sứ trưởng là tập hợp của những kẻ chơi ngu có tiếng vậy sao? Rồi bây giờ lão tử phải đi dọn rác cho các ngươi?

Mà kẻ đến tự nhiên có đôi chút kỳ lạ,

Tần Thủy Hoàng thuộc về hoàng kim thời đại trong lịch sử Trung Quốc. Thời điểm đó hắn thống nhất thất quốc loạn lạc, một tay che trời Á Châu đại lục, có thể coi như là Quang Minh Thánh Thành cũng không nhất định sẽ muốn toàn diện chèn ép. Nhưng chỉ ít, tại nha đầu toàn thư bách khoa Linh Linh kia kể lể, Cổ Lão Vương mạnh nhất hắn là thổ cùng vong linh đi, theo sau là thứ nguyên hỗn độn cùng không gian. Từ khi nào trở chú hệ có thể mạnh đến cấp độ yêu nghiệt đến thế? Liền có thể đem thân thể là dung môi báo thù lên vượt trên cấp độ sinh vật đánh?

Vĩ Linh Hoàng ít nhiều thực lực vẫn tiếp cận Thanh Long một chút. Giả dụ Thánh Thú Thanh Long muốn hạ sát nòng, e rằng vẫn phải mất đi vài cái sừng, bộ hàm răng a.

Ngàn năm Trung Quốc, ngược lại không phải là không có một chút hắc mã, hắc long xuất hiện khủng bố thiên phú. Nhưng Mạc Phàm tin tưởng, Vĩ Linh Hoàng cái cấp độ này mà vẫn có thể một đòn phản nguyên cho gần chết yếu, đem nàng triệt để phế đi. Thực sự để hắn hoàn toàn đều không cách nào tiếp nhận, đoán chừng chính Michael bên kia vừa bị mình chửi xong tương tự đều có chút không có cách nào tiếp nhận.

“Một số chuyện, người không hiểu được thì đừng cố hiểu quá, cứ chấp nhận là một giả thuyết để suy luận liền tốt!” Bee cười cười nói, hắn nhìn ra được Mạc Phàm thắc mắc, tựa hồ giống với hắn có thể đã từng thắc mắc như vậy, hoặc có thể không.

“Bee, ta là một kẻ ít ỏi ít học, nhưng ta có thể tin chắc rằng những gì người biết hoàn toàn không được ghi chép trong ma pháp lịch sử Trung Hoa. Chỉ là đồng dạng ai nghe cũng không cảm thấy có vô luận chỗ nào mâu thuẫn trong lời nói, càng cảm thấy người giống một kẻ từ đầu chí cuối đều đứng ở bên ngoài quan sát tường tận!” Mạc Phàm đột nhiên thay đổi ánh mắt, hai đồng tử neo chặt vào thân ảnh nam nhân Âu Châu này.

“Há!” Bee bộ dáng có chút giật mình, hắn tỏ ra lúng túng điều chỉnh lại tâm trạng.

“Khắc khắc, cứ hề nhắc đến kể chuyện thì thói quen hào hứng sáng khoái như vậy, suýt chút đều không giữ được mình thân phận... ạch... Lucifer huynh, chúng ta hợp đồng kỳ kèo cũng là dựa trên nguyên tắc hai bên thỏa thuận rồi nha, ta đã hứa nói cho người những gì ta biết thì liền sẽ nói, còn những chuyện ta không hứa dĩ nhiên đánh chết cũng sẽ không nói. Người muốn biết cũng được, chúng ta tiếp tục làm thêm một cái trao đổi!” Bee cười cười nói rằng.

“Âu Châu các người ai cũng thực dụng vậy sao?” Mạc Phàm có chút bất đắc dĩ nói.

“Hm, đại khái chỉ mình ta... quá lắm thêm vào vài chục ngàn người gì đấy nữa!” Bee vuốt vuốt cằm tính toán.

Vài chục ngàn người gì đấy nữa...

Mạc Phàm nhất thời không biết có phải bị tên này làm cho lợ lười không, hắn nói ra câu nào đều muốn thật gọi đòn câu đấy.

“Vẫn là treo đó đi, khi nào cần biết, ta tự sẽ đánh tin!” Mạc Phàm phui phui tay từ chối.

Làm rõ ràng quy tắc về sau, nam nhân tóc vàng này quả thật để lại cho hắn một cái ấn tượng thật lớn. Bất quá hắn không cần thiết phải lột bộ mặt này xuống vội, ít nhất cái kia Côn Lôn yêu tộc xâm lược còn đó, mong muốn yên ổn không thêm địch nhân liền tốt rồi.

“Thoại nói, người biết ta vì sao tại Đế Đô thăm dò một thoáng rồi chứ?” Bee nói ra.

“Người hắn sẽ không dư dã thời gian truy lùng tung tích Vĩ Linh Hoàng, liền là dựa vào một chút khám xét Thần Tượng Đế Đô?” Mạc Phàm hỏi lại.

“Không sai. Truy tìm tung tích Vĩ Linh Hoàng vốn chẳng có tác dụng gì cả, chỉ có từng bước từng bước truy vấn dữ liệu năng trong quá khứ, tại đúng thời điểm đưa ra phán đoán đi trước năng một bước mới có thể hồng tìm kiếm. Đế Đô Nam Nguyên có một cái vì tâm trận pháp, vì tâm trận pháp này tồn tại từ thời Tần Vương để lại, cũng là Cổ Thành then chốt bên trong. Đại loại nó là đuôi của Thần Long trọng yếu điểm.” Bee nói rằng.

“Long vĩ, ý của người là gì?” Mạc Phàm bắt đầu có chút hoài nghi.

“Vạn vật khai giới đều sẽ có vạn vật yếu điểm. Thanh Long về bản chất cường đại vô địch nhưng vẫn không có thoát ly được điểm cân bằng sinh thái này. Long Vĩ nếu được tự do xoay sở thì nó sẽ phi thường khó lường nhưng trên ngược lại nếu phải cố định đứng yên, đây tương đương vết hàu chỉ mạng!” Bee tiếp tục giải thích.

“Vĩ Linh Hoàng muốn tấn công thần tượng, dĩ nhiên nguyên nhân long vĩ đằng sau?” Mạc Phàm hai vành mắt hơi lóa lam quang lên, có chút không giữ được bình tĩnh.

“Chưa có bằng chứng, chưa có lý luận cụ thể. Nhưng ước chừng không hơn kém bao nhiêu một cái giả định! Nếu là ta xây dựng kế hoạch, cũng như vậy liền tối ưu nhất đi. Vĩ Linh Hoàng ngàn năm trước theo Tần Vương thời đại tính toán, e rằng một khắc đó chính là giành cơ hội cho ngày này. Thậm chí ta còn suy đoán rằng: ngàn năm trì hoãn đều là nàng đã tính toán qua.” Bee từ tốn nói ra, hắn một bên tay đồng thời điều chỉnh nút bấm, xoay bàn ghế quay trở về vị trí cũ.

Phải, Chân Long phương Tây so với Đông Phương Thanh Long tuy rằng có khác biệt lớn nhưng chung quy đều thuộc về hiếm thấy tôn quý dòng dõi. Nói cường đại vô địch, trong ức vạn sinh mệnh huyền hóa càng cao hơn một chút đứng trên đầu thấp sinh vật.

Vĩ Linh Hoàng là có trí tuệ, nàng không muốn cùng Thanh Long nhân tố trực tiếp so tài. Chỉ sợ rằng cần nhất thiên vận, nàng một mực bày ra mưu kế để Thanh Long hóa thành Cổ Thành Tượng, càng có khả năng thuận lợi tiếp cận khóa chặt thân thể, thậm chí nhiều nguy cơ triệt để cho vĩ đại Thánh Đồ Đẳng này không có nửa điểm trở mình, vĩnh viễn không bao giờ trở lại được.

Mà nàng cũng chỉ cần có vậy. Không còn Thánh Thú uy hiếp, Vĩ Linh Hoàng giờ khắc muốn muốn đem toàn bộ Côn Lôn yêu tộc xuống xâm lăng, tuyệt đối là nhân loại không có khả năng ngăn cản!

Không, không cần toàn bộ, Mạc Phàm dĩ nhiên hiểu được thực lực yêu tộc là chừng nào to lớn. Ngũ mạch thần sơn, trên thực tế chỉ cần một cái Côn Lôn thánh sơn thôi liền đã có thể đem Hoa Hạ nhân khẩu vớt hết vào biển sâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 152: Thành thật

Người thường mà nói tầm nhìn tại đây xuống mặt đất sẽ tương đương có hạn. Dù như thế nào cũng không thể hoàn thành một bước cự ly ở cách mặt đất phô ra mấy ngàn, mấy vạn thước chiều dài. Phải biết ngay cả cao cấp không gian pháp sư kỳ thực cũng chỉ ở mấy chục mét trên bầu trời mới miễn cưỡng có thể phân biệt ra.

Nhưng Mạc Phàm thì khác, lam quang đồng tử hẳn còn ngược lại càng muốn tầm mắt chân thực sắc nét. Hắn ngồi tựa đầu vào ghế bên hành lang cửa sổ, cũng không có bất cứ cái gì cầm tai nghe airpods đắt tiền thuận tiện hưởng thụ âm nhạc như nam nhân Âu Châu kia. Bất quá, bản thân mình vẫn có thể nghe rất rõ ràng từng lời nhạc, từng giai điệu.

Đó là một bản giao hưởng rất cổ, mang âm sắc da diết nhưng không hẳn quá buồn đi, vừa đủ để lòng người chìm đắm vào bản niên trảng pha chút hoài niệm.

Lướt mắt qua ô kính nhỏ, phía dưới đột nhiên được phóng lớn ra cực đại như một thấu kính viễn vọng, một mảnh đô thị kiểu cũ lập tức xuất hiện đầy sống động. Xa xa khỏi những tụ điểm tập nập, thậm chí còn thấy hàng cây phượng hai bên đường bắt đầu ố vàng trở mã, chạc cây cùng những lá lông to màu vàng nhạt hình cánh bướm không ngừng lay động. Có gió vừa thổi, phiến lá liền không giữ được mà rơi vào trên mái hiên, lại thổi một hơi theo mái nghiêng rơi vào phiến lá trên đất, khi thì tại trên phiến đá lán lộn, khi thì đi theo ở bên những nếp áo bả vai bám vào người đi đường.

“Quý khách xin vui lòng kiểm tra lại dây an toàn, dụng ghế thắt lại, máy bay sẽ đáp xuống trong vòng 15 phút nữa!”

Động cơ phản lực vừa thả neo quán tính, con chim sắt khổng lồ có dấu hiệu hạ trút xuống dần dần. Đỉnh đầu phía trên rõ ràng mới vừa nãy còn là bầu trời lam sương dày đặc, tựa hồ thoáng chốc đã có thể thấy được một vài áng mây trắng mỏng hơn, rồi lại trở về cái trong lành bình nguyên sạch sẽ, có đàn chim mùa thu bay bay ngang qua, thỉnh thoảng sẽ va vào mặt kính.

“Cạch cạch cạch cạch cạch ~~~~~”

Máy bay hạ cánh xuống tương đối nhẹ nhàng, phi công trình độ cao, tay nghề nhiều năm hảo hảo tốt, đều như cũ không có gì bất trách xảy ra. Mà kể cả có gì xảy ra đi nữa cũng không thể nghi ngờ rằng hết thấy hành khách chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

Vì đơn giản thôi, đó là máy bay an toàn nhất thế giới đây! Trên máy bay ít nhất cũng chờ đến một cảm chú không gian hệ, còn có thể xảy ra vấn đề gì đây?

Mạc Phàm cùng Bee cũng là không có cái gì hành lý phải chuẩn bị, liền gấp gấp hoàn tất thủ tục rồi nhanh chóng bắt taxi rời khỏi địa phương, di chuyển đến Cổ Thành Tường.

Nhìn hẳn heo hổ đối ôn một bộ dáng, hẳn là sáng sớm đang bận rộn lấy sự tình nào đó, chưa kịp dùng cơm.

“Ngươi đói bụng sao?” Bee huych vai Mạc Phàm một cái hỏi.

“Không đói bụng, chúng ta trực tiếp đi.” Mạc Phàm lắc đầu.

“Cổ Thành Tường sự tình, trên cơ bản có thể xác định nơi đó tồn tại Thượng Cổ di tích, vô luận chúng ta làm sao uy bức tới điều tra, những lão già kia liền sẽ không muốn hé mệnh. Nên không cần vội vàng.” Bee nắm bắt tình hình tương đối tốt.

“Ngươi có bí mật, ta cũng có bí mật. Đi thôi, mang ta nhận biết bọn chúng một thoáng là được.” Mạc Phàm bắt đầu nói.

Hắn cũng không thể trợ mắt nhìn người dân Cổ Đô biến thành nô lệ. Nếu tường thành sụp đổ mà nói, ngoài Vĩ Linh Hoàng kế hoạch ngàn năm ra, dĩ nhiên còn một cái vong linh Khuфу quân chủng sẽ lấy thời cơ tận dụng tạo được ảnh hưởng lớn hơn lên biên ải vành đai.

Dưới Michael quang minh về sau dù cực kỳ hạn chế vẫn còn có khả năng thoát ra khỏi Hắc Ám Vị Diện. Khuфу ngược lại một cổ âm ti tử thi kèm theo bản tính giáo hoạt lại làm sao không dễ dàng thoát ra được?

Minh Thần Khuфу ắt hẳn đang rất phần nộ! Hẳn nếu như cuồng loạn một chút, còn không biết sẽ gây ra đại sự gì.

Nên là, bây giờ Mạc Phàm sẽ không khả năng thoái nhượng, đặc biệt dưới tình huống biết mình nắm giữ một đời tân hộ pháp Thần Long trọng trách. Cứ việc thân phận này hẳn không giống thêm thường lắm, cũng chẳng biết vì sao cái kia Doanh lão lại xuất hiện được ở vị diện khoa học trao cho mình. Nhưng tình cảm đặc biệt với Tiểu Nê Thu vốn dĩ đều thật lớn lao trân quý. Huống chi hẳn cũng đã nhận được ủy thác trở thành một đời Tà Thần chí cao, đồng dạng nhất định làm cho bản thân không cách nào trở thành một người bình thường được nữa.

“Lucifer huynh đệ, ta cần phải nói với ngươi, một trong những thủ đoạn của Vĩ Linh Hoàng chính là Mị Hoặc; dù là vong linh vẫn có khả năng rầm rập nghe theo lời nàng. Nàng trước giờ không có xuất ra lực lượng tại Hồng Sâm đảo với con người, đơn giản chỉ để lẫn tránh trở thành đối tượng tình nghi thôi. Tình huống ngươi thế nào thân phận tại Trung Quốc ta không hiểu được, nhưng cam đoan rất không như ngươi mong đợi đi!” Bee nhắc nhở.

“Người được mà, hiện tại ta chưa nghĩ ra cách nào tìm ra nàng. Nhưng là ta có người, người không phải trên máy bay khẳng định mình đến Cổ Đô sẽ là thù hậi tiên phong sao?” Mạc Phàm lời lẽ khá kiên định chắc chắn.

“Khắc khắc, người đây là thực sự nghĩ ta ưa thích nam nhân đẹp trai mà lợi dụng sao?” Bee cười khổ nói rằng.

Mạc Phàm xoay người lại, nhìn chăm chăm vào nam tử Âu Châu một chút, rồi thở dài nói:

“Ta là Mạc Phàm, cũng không phải Lucifer. Trước đây là ta mượn danh phận hắn, bây giờ vẫn sẽ hướng người nói sự thật. Điều đã đủ tin tưởng hay chưa?”

Thời điểm nói ra, hắn cũng thực sự là suy nghĩ đại khái kỹ lưỡng rồi. Vốn dĩ còn định kéo dài thêm một khoảng thời gian, bất quá trước mắt tình huống càng ngày càng không tốt.

Một mặt đem thân phận mình công khai dĩ nhiên sẽ thứ nhất tăng lên độ tin tưởng cao hơn một chút. Ở năng lực thu thập tin tức, Mạc Phàm tin tưởng tốc vàng Âu Châu làm sao cũng không có khả năng chưa từng nghe qua tên tuổi mình tại Trung Quốc đi. Thứ hai chính là, kể cả người đứng trước mặt mình là Lucifer đại địch, tự nhiên cũng sẽ muốn lộ mặt nạ xuống, một bước này càng chứng minh muốn dừng lại cuộc đấu trí rồi.

Chỉ là tính toán như vậy, đột nhiên không nghĩ tới gia hỏa Bee này thực sự vẫn nỡ nộ cười quen thuộc, miệng nhoeo lên trả lời:

“Lại bằng không, huynh đệ, cảm tạ đã nói thật với ta. Từ lâu một chút, ta cũng đại khái đoán được người danh phận!”

“Người cô tình chờ ta nói ra?” Mạc Phàm duy trì hiền ngang tư thế nói.

“Bằng hữu không phải như vậy trước mặt kết giao sao?” Bee nỡ nộ cười, tại bàn tay năm ngón nắm chặt lại với nhau khề giờ lên ngang tầm vai Mạc Phàm

Mà Mạc Phàm bên này nhìn thấy liền tự nhiên hiểu ý, đem nắm đấm của mình chạm vào đồng thời. Chỉ ít hành động này mang ý nghĩa không tệ.

Hai người không phải địch nhân, ít nhất lúc này không phải địch nhân!

“Hợp tác vui vẻ, ta vẫn không cần phải xưng tên lại phải không, như cũ là Bee nha!”

“Được!”

.....

Vong linh chưa có phát động tuyên chiến, loại chuyện này tại trong các thành thị, quốc gia khác mà nói sẽ tồn tại cách cục sáng tỏ hiếm thấy một chút, tuyệt đối giường cờ trắng khăn cầu viện trợ. Nhưng ở trong Cổ Đô, việc này coi như thường gặp sự tình.

Sau Ma Đô hạo kiếp, Cổ Đô nhân khẩu bạo tăng, vong linh đại quốc sinh sôi càng ngày càng nhiều, không ngừng du dương chung quanh thành thị. Dẫn đến liên tiếp sẽ cùng nhân loại sinh ra các loại xung đột, chiến tranh quy mô nhỏ. Quân đội ở trên thường xuyên điều động tới hiệp trợ Cổ Đô cùng xung quanh thành thị xây lên vong linh chiến hào, tự nhiên cũng sẽ ở lúc máu chốt trấn thủ.

“Soạt soạt soạt ~~~~~~”

Giữa trưa, ngoài kết giới trồng rất nhiều loại rau quả rậm, phần lớn để tạo thành đường mòn hiểm trở, đối với đại quân tử thi mà nói, thực vật hệ song song quang hệ đều sẽ có một lực trùng kích nhất định. Tuy nhiên, quang mạng thì không phải lúc nào cũng có, nên hiệp hội ma pháp cùng cung đình pháp sư đặc biệt tuyển chọn rất nhiều lá chắn thực vật hệ pháp sư phòng ngự.

Thực vật sinh trưởng tốt một chút, đám tử thi bước tiến liền trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, có thể là dưới bóng râm mát mẻ đều hoặc là phải lẫn trốn, hoặc là trực tiếp bị hút dinh dưỡng, khô khốc cho đến chết.

“hóc hóc hóc hóc ~~~~~~”

“păng păng păng ~~~~~~”

Ngày hôm nay có khác biệt, bóng râm mát mẻ cũng không duy trì được mấy giờ, một cỗ khí nóng ngột ngạt liền tràn ngập thiên địa, giống như lồng hấp để y phục người đều bị ướt đầm mồ hôi, hô hấp cũng không thông thuận như trước đó vậy. Vong linh hàng ngàn, có khi hàng vạn đàn từ từ nhẩn nhé rút người lại, da bọc xương thì biến dị méo mó đâm ra ngoài, trực tiếp nheo nhóp hóa thành vũng nước đặc sệt chết đi.

Ở ngoài ven thành kết giới bỗng chốc lại được phủ lên một lớp khói xanh lục bao phủ toàn bộ bầu trời nóng bỏng, để hai bên thành hào giống như bãi sa mạc độc tố khó có thể ngửi được một chút hơi thở sự sống.

Làn sương xanh lục này lan tỏa, chỉ có thể dùng hai từ “khủng bố” để hình dung. Từ phạm vi chục mét ban đầu, trong nháy mắt đã quét ngang một mảng vài cây số xung quanh huyết sắc cảnh giới ven thành.

“Độc hệ cảm chú?” Mạc Phàm hơi sững sờ một chút, hắn ban đầu còn dự định đem mình thánh hóa giáng lâm diệt xuống một phen. Nào có nghĩ tới bằng

này độc hệ xử lý còn muốn nhanh gấp mấy lần a.

“Hò then, hò then, có cái huynh đệ mới quen đứng trước vành thảm phán Thánh Thành vẫn một đời chiêm tinh phát sáng, như thế này ta thể hiện chút trình độ liền bị chê cười rồi.” Bee cười cười đáp lại. Hắn ban đầu vốn dĩ không có ý định ra tay, có chăng nghĩ tới phương thức nhanh chóng hiệu quả nhất dọn dẹp chiến trường, đơn giản không nên để cho cái Mạc Phàm, vẫn là một gia hỏa khét tiếng pháp sư hủy diệt tàn phá.

“Đi thôi, cô thành tuồng hướng phía trước nữa dậm!” Mạc Phàm gật đầu nói ra.

“Liền không suy nghĩ lại sao, cam đoan muốn đánh rần động cỏ?” Bee lần nữa hỏi lại.

“Hiện tại có hai lựa chọn, thứ nhất, trực tiếp cùng Vi Linh Hoàng vạch mặt, ai hướng chúng ta cản, liền nhúng độc chết kẻ đó.” Mạc Phàm đơn giản phương án nói.

“Vậy còn phương án thứ hai?” Bee hơi nhú mày hỏi tiếp, thực muốn nói vị huynh đệ này của mình không khỏi quá bạo lực đi.

“Không nhúng độc, nướng chết chúng nó!” Mạc Phàm lãnh thanh đầy cương mãnh lời lẽ.

Vi Linh Hoàng, đây là các nàng đưa ra ngàn năm kế hoạch muốn uy hiếp Hoa Hạ. Đối với hắn, càng dễ kéo dài càng sẽ dễ dàng bị dắt mũi, gặp phải bất lợi. Giờ phút này, tiện tay nhanh chóng tiếp cận quân địch mới là thượng sách. Kẻ chết, dù sao cũng không phải nhân loại a!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Phân tách quân đội!

...

Vong linh đại quân chung quy vẫn là muốn cùng một số bộ lạc yêu ma khác có số lượng nhân khẩu cực kỳ khổng lồ. Đặc biệt sau nhiều năm trôi qua, tử thi nguyên rửa tới gia tăng càng ngày càng nhiều, bao quát xuyên suốt lục địa mênh mông từ phía Đông bên này Trung Quốc nổi tới tận Ai Cập bờ kia châu Phi đã trở thành một vành đai quốc gia vong linh. Cứ việc không phải chiến tranh nội bộ bên trong, dĩ nhiên chúng liền có cái khả năng tạo thành một thể chân trụ có sức thống trị không kém Hải dương thần tộc hay Côn Lôn yêu quốc!

Đến môn quan Thần Tường ở biên ải, Mạc Phàm và Bee gần nhất hạ thủ xuống được vài vạn hỗn quân tử thi lưu lạc, ít nhiều đều để lại một hồi uy hiếp mang tính đe dọa. Chỉ là hai người cũng không có khả năng cố gắng truy diệt toàn bộ, trùng kích chung quy vẫn có chừng mực liền hảo tốt, bằng không lại trở thành một hồi trời dậy mạnh mẽ phản kháng.

Môn quan cao hơn chục trượng sừng sững trước mặt quả không hổ danh là hào chấn biên ải Vạn Lý Trường Thành. Dày đặc cứng cáp muốn thực sự nổi bật so với toàn bộ hệ thống đề thành của cả thế hệ sau. Tại môn công phía trên mái hiên nhìn đến có một tiểu trạm quan sát, trong trạm bất ngờ chỉ có đúng một gã quân nhân tứ tuần đội mũ len trùm đầu đang đứng gác thủ.

Không thể không nói, trang phục vị quân nhân này mang phong cách có hơi dị dạng, so với đoàn pháp sư cung đình ngoài công quan bên kia hào lữ sẽ đặc biệt lạ mắt rất nhiều. Áo giáp màu nâu cũ kỹ, không có hoa văn kèm theo một chiếc quần kaki xám, hắn chỉ một mình đơn độc đứng ở đây rà soát.

"Hai người dừng lại, trước khai báo làm sao tới đây?" Trần binh địa phương giờ một cái cờ lệnh lên, biểu thị hắn hỏi ra mệnh lệnh.

Mạc Phàm lẫn Bee ngược lại coi như có ý không bỏ ngoài tai, dù sao đây cũng là nhân loại quân nhân trấn thủ, trách nhiệm hắn phải làm như vậy.

"Chúng ta nhận được tin tức Thần Tường có dấu hiệu ăn mòn có thể sụp đổ, đây là thợ săn giải thưởng đến tình thám cái tạo." Mạc Phàm nói rằng, hắn đồng thời lấy ra huy chương thợ săn ném cho vị quân nhân làm bằng chứng.

Trần sĩ quan chụp lấy huy chương, cẩn thận xem xét một chút, sau đó quay sang nhìn nhìn hai người họ nói: "Thất Tinh thợ săn đại sư? Người còn trẻ như vậy mà đã là Thất tinh thợ săn đại sư?"

Huy chương thợ săn đều là trân hiếm vật liệu, nhìn chung đều không khả năng lừa gạt, có phần này cầm trên tay chẳng khác nào chiếc vé chính thức bảo đảm, khó tin vẫn phải khẳng định Mạc Phàm là Thất Tinh thợ săn đại sư, hơn nữa tựa hồ theo bề mặt hơi cũ kỹ kiểm tra, huy hiệu này hắn đều không dưới 2, 3 năm sở hữu.

"Khả năng là ta rất biết cách hoàn thành nhiệm vụ khó một chút đi. Cái kia người quân nhân địa phương hoài nghi không tính, nhưng hắn có biết qua hội trưởng hiệp hội ma pháp Cổ Đô – Hàn Tịch, thứ nhất người trấn thủ phụng lệnh hỗ trợ là hắn nhờ vả." Mạc Phàm mượn tạm đại danh người cầm lái ở cao tầng Cổ Đô này nói thêm.

"Ra là hội trưởng Hàn Tịch. Thần Tường cái tạo ta chưa từng nghe bên trên nói qua, bất quá nếu là cái tạo được Thần Tường, các người nhất định đều không tệ thỏ hệ kỹ năng. Chẳng trách có thể bằng sức hai người vượt được biên giới vong linh vành đai đến đây." Trần sĩ quan đánh giá nhanh nói rằng.

“Trước tiên vẫn phải mở cửa môn cho chúng ta đã rồi nói, ngoài đây mùi tanh xác sống bốc lên tương đối không dễ chịu gì.” Bee cời chiếc áo khoác ngoài ra phui phui, rồi cuộc mới bắt đầu.

“Hai vị thứ lỗi, ta đặt tối mục luật lệ, liên bây giờ đã có thể vào.” Trần sĩ quan vừa nói vừa điều khiển ma pháp tháo dỡ cấm chế cổ thành, đem hai đại môn to lớn chậm rãi mở ra như kinh thành công pháp.

Bee phản ứng như vậy hẳn một cái đương nhiên là có hiệu nghiệm, tuy Mạc Phàm có nhắc đến danh tự Hàn Tịch nhưng hẳn không có văn kiện chính thức. Quân đội chung quy đều có quy củ luật lệ, nhất định dựa vào lời nói sẽ không có hiệu nghiệm. Gấp gáp một tí hồi thúc, thể hiện ra mùi tanh là Bee đối với vị trấn sĩ quan muốn nói rằng toàn bộ đám vong linh ngoài kia bọn họ tuyệt đối không phải từ lần trốn đi vào, mà là trực tiếp giẫm đạp lên xác bước qua.

Ngược lại xuất ra một cái thất tinh thợ săn đại sư huy chương, một cái cường đại năng lực hủy diệt yêu ma mà tiến bước... chỉ e hai quan điểm này gộp lại trọng yếu quá nặng nề không ai dám tồn tại nửa điểm hoài nghi.

Được dẫn tiến vào hành lang dọc theo Thần Tường, Mạc Phàm sau đó có hỏi chuyện qua mới biết vị trấn sĩ quan này tên là Lê Anh, hàm vị đều không nhỏ. Tại hắn vẫn đang trực thuộc đội biên phòng phía Nam Tân Lĩnh nhiều năm trước nhưng được điều động cả tiểu đoàn về đây gác thủ. Ngoài dự đoán chính là, tiểu đoàn của bọn họ sớm đã quá nửa tham gia vào đợt huy động quân lực của Ngải Giang Đồ để trợ giúp tiếp viện Minh Lang thôn ở Côn Lôn đại mạch.

Nghe xong Mạc Phàm đều không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt... đợt tập trung giải cứu đó dĩ nhiên toàn quân đã bị diệt.

“Người xác định kẻ từ Ma Đô hạo kiếp kết thúc, cổ thành Cổ Đô không có vô luận cái gì ảnh hưởng?” Mạc Phàm hỏi rằng.

“Nói không thì không đúng lắm, làm sao đó vẫn rất thường hay có nhiều tin tức không rõ đầu đuôi bóc tách phần còn lại quân lực của đội ngũ. Mãi cho đến tháng nay chỉ còn một mình ta trấn thủ.” Lê Anh than văn tình huống.

“Tin tức không rõ đầu đuôi?” Bee giống như hiểu ra gì đó liền hỏi lại.

“Phải, chúng ta chỉ nhận lệnh quân đội đưa xuống. Nhưng sau Ma Đô hạo kiếp, việc quân đội không có đủ lực lượng tham chiến đã nảy sinh một cái không mấy tốt lành gì địa vị quân đội trong mắt những thế lực khổng lồ cục diện. Có rất nhiều kẻ quyền mưu nhìn qua phải tám, chín phần trí giả tăng lóp; bọn họ lấy danh tự vì quốc gia bày mưu tính kế, phân tích tình thế, đồng thời được rất nhiều người ủng hộ. Những người này bắt đầu nghi vấn quyết sách quốc gia, trách nhiệm quân đội... Kết quả, nhờ vào ơn phước các đề nghị phiến diện như vậy, một số tinh anh quân đội đang ở ngoài địa phận cách ly đều bị xao lãng tin tức, tự nhiên bị điều động đến nơi nào đó đều không thống nhất được ai phía trên định đoạt.” Lê Anh tâm bên trong khê động, nhắc đến sống mũi lại sùng sục tức giận.

“Quân đội tồn tại vẫn luôn có một vị trí đặc biệt được kính nể không gì sánh được trong mắt người dân... nhưng quả thật trong cơn mắt của những nạn nhân Ma Đô, bọn họ chưa từng biết đến loại đề phòng phương thức từ xa bên ngoài Hoàng Hải tràn vào, một mực chỉ thấy xung quanh mình tan tác bị hại mà ích kỷ trách móc. Thời điểm chính ta cũng cảm thấy rất có khả năng nhiều người sẽ chẳng hiểu được cái đạo lý này, quay lưng lại với quân đội.” Mạc Phàm lập tức nghe xong có cái phản ứng rất đồng cảm, không khỏi nhủ mảy.

Ma pháp hiệp hội, liên minh thợ săn, thẩm phán hội, cung đình pháp sư... đây cũng không biết bao nhiêu các tổ chức thế lực xoay quanh quốc gia có khả năng không nhỏ can thiệp tình huống nguy cấp. Chính vì phương thức trực tiếp có mặt trong nội thành kinh đô nên họ xuất hiện tần số trước mắt dân cư liên phi thường cao hơn hẳn quân đội. Nơi nào có chỗ không an bình, nơi nào có địa phương xảy ra báo động cảnh giới, hầu hết người đầu tiên can thiệp đều không tới lượt quân đội. Đây rõ chính là mấu chốt vấn đề!

“Quốc gia này cần không phải những đề nghị kia, bọn họ không hiểu được ai mới là chủ lực lượng giải quyết vành đai biên ải trọng yếu. Càng không cần tiếng hô ủng hộ cực cao, cần chính là người chân chính giải quyết từ xa phương án, giải quyết yêu ma, phòng chống hết thảy khôn cảnh trước mắt!” Lê Anh có chút ủy khuất tâm trạng nói rằng.

Từ Ma Đô hải yêu quấy phá cho đến Thôn Minh Lang, Ngải Giang Đồ, Nam Giác đem quân viện trợ Côn Lôn, quân đội liên tục bị gia tăng áp lực phân tách... cuối cùng chốt hạ bằng đại dịch lan tràn để nhắm trực tiếp vào Đồ Đằng thánh thú.

Đây là ngẫu nhiên sao?

Mạc Phàm lúc này mới bắt đầu cảm thấy các sự kiện liên kết ngẫu nhiên lại trùng hợp đến kỳ lạ, khả năng này giống như từ Ma Đô sự kiện đã có một cái sắp xếp vô cùng hoàn mỹ chuẩn mực, tách ly quân đội rải rác ra nhiều vùng trọng yếu.

Thêm vào phần kia đại dịch ập tới xao lãng, cuốn hết sự chú ý vào địa phương an toàn cách ly bệnh dịch, cuối cùng vẫn là không còn ai tâm tư đến Thần Tường. Đừng nói người khác, bản thân hắn vẫn là đắm đầu lao theo vụ án bệnh dịch, tưởng rằng cái kia Vĩ Linh Hoàng mục tiêu chính là tập nã đem cả thế giới muốn chôn bằng đại dịch làm mục tiêu. Nhưng có vẻ mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Hắn là hôm nay càng ngày càng bội phục năng lực sắp xếp của Vĩ Linh Hoàng, cái này lãnh chúa Côn Lôn mới triệt để kế hoạch!

.....

.....

Phía công môn Thần Tường lối vào có một nam nhân da ngăm vừa tiến tới, đang đứng ngẩng đầu lên xung quanh. Người này ăn mặc rất chảnh chu lịch sự, tựa hồ có một thói quen nề nếp rất bài bản; trên ánh mắt đại khái chín phần cường thế kiên trực, duy phần còn lại đều yêu mị hỗn tạp.

Hắn có thắc mắc đấy!

Làm sao Thần Tường lại để trống trải như vậy không ai canh gác?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Tù lung đóng kén Thần Tường

Thành có trạm gác trên cao là tòa ốc giám sát kiểm kê, mắt trông thấy tòa quan sát vắng tanh tự nhiên sẽ đồng nghĩa với việc hoặc là người kiểm kê đã đi vắng, hoặc là hắn đã bị giết chết rồi.

Đại khái nếu nổi lên sát ý thời điểm cũng sẽ không có đánh cò động rừng quá!

“Đôi lúc làm việc dễ quá đều khiến ta thật có chút thất vọng, cứ tưởng rằng sẽ được trộn nhuộm mùi tanh bản lem máu bọn nhân loại hạ đẳng!” Da ngăm nam tử phì nhổ nước bọt xuống đất, một mặt nhàn nhạt không nguyện ý làm việc này.

Bất quá, hắn rất nhanh lập tức thay muốn đổi quan điểm của mình. Tại đứng dưới chân môn quan ngược đầu nhìn lên, quả thực là cái cảm giác ngọt ngào không thể tin được; thậm chí sinh ra một ít tự ti bản thân, rằng làm sao đột nhiên nhỏ bé đến vô hại.

Thần Tường bao bọc xung quanh Cổ Đô chỉ là phân nhánh hạ đẳng long vĩ nhưng chiều dài tổng cộng đều không dưới ngàn km. Chưa hết, trên tòa vạn trường không khí đó còn không ngừng phát tán ra hàng trăm đạo hạt sa từ thổ hệ bồi dưỡng, trở thành một lớp vỏ giáp cực kỳ kiên cố; tựa như pháo đài thổ tinh hiện ngang lâm liệt, đang ưỡn ngực thách thức một nửa cái thế giới mà pháp này chinh phạt vậy.

Dù cho có phải hay không cường giả nhân loại vẫn là yêu ma mạnh mẽ cũng tuyệt đối chưa chắc đã nắm đủ tự tin xông vào va chạm.

“Soạt soạt ~~~~~”

Da ngăm nam tử trên bàn tay nắm lấy một đám đom đóm chậm xanh bích phát sáng, hắn thả xuống đất, tự động loại đom đóm này thấm vào thổ nhưỡng bề mặt với tốc độ tương đối nhanh.

Lại trong thổ nhưỡng này, lớp bùn bắt đầu bị nhũ hóa bóc tách ra, hình thành vô số các vết đâm chồi li ti dưới mặt đất lên như rễ mầm cây con mới nảy.

Một tiếng cọt xát chói tai vang lên, một tia vết rách xuất hiện tràn khắp vài mảnh hecta diện tích; trước thấy ở mỗi hố có lần lượt tám mũi gai nhọn bò lên mặt, sau rõ ràng lộ ra không biết bao nhiêu đầu băng chu (nhện) cực kỳ quý dị, có thể là trăm ngàn con khoảng chừng đi.

“Đi, ừ hết toàn bộ bức tường lũy trước mắt các ngươi!” Da ngăm nam tử chỉ tay về phía Thần Tường ra lệnh cho đại quân băng chu.

Băng chu thân thể nhỏ thôi, khoảng chừng một gan tay người trưởng thành kích thước, còn có chút thô, loài sinh vật này mặc dù không có độc tố nhưng độ cứng cỏi cấp trên người liền là kim loại so sánh đồng khái niệm, hơn nữa cùng với bản chất băng giả tỏa ra, nó nhưng một đầu thôi vẫn có thể đồng chết thống lĩnh sinh vật.

Trăm ngàn băng chu từ đại địa bò tới tựa hồ tổ kiến sâm lâm nhúc nhua nhúc nhích đang di cư vậy, chúng dựa vào thân thể đặc biệt, thông qua tám cái chân nhện có độ bám dính phi thường chặt chẽ mà trèo lên thành tường, tuyệt để bên ngoài nhìn tổng quát qua không khác gì một mảng đại quân xâm thực kinh thành.

Đáng nói, quá trình xâm thực này nhanh chóng thật, mới thoáng vài phút trôi qua, dĩ nhiên là một mớ đầu đàn băng chu đã tiếp cận đỉnh chóp Thần Tường chục trượng. Mỗi con băng chu đều mang trong mình loại tơ chất dẻo sền sệt màu trắng như keo, chất dẻo gặp không khí lập tức đông lại thành băng tơ, trở nên cứng rắn, lạnh lẽo và cằn dai hơn trăm lần.

Băng tơ thái ra dày đặc tầng tầng lớp lớp quấn quanh hào lũy. Sau khi cuộn hết địa phương này, đàn nhện tái lập lần nữa di chuyển sang địa phương khác tiếp tục giăng kén.

Thời gian trôi qua, dần dần toàn bộ một dãy Thần Tường màu nâu phù sa hàng chục cây số đã bị nuốt trọn bên trong một toà kén tù lung trắng buốt đầy chất nhầy dịch.

Đây cũng là tuyệt kỹ mạnh mẽ giam cầm: Băng chu tù lung.

Băng chu sinh ra rõ ràng là từ huyết dịch của da ngăm nam tử, hắn đem cơ thể mình địa huyết ký kết lực lượng bồi đắp nên vô số băng thi giống loài.

Mà chỉ cần băng chu sinh ra đi qua địa phương nào, nó liền có thể trên mặt đất không ngừng kiến tạo tơ nhện, nếu trường hợp địch nhân bước vào trong phạm vi này nó sẽ lập tức phát động, băng vào thuộc tính đặc thù loại băng tơ kia, lập tức sẽ hình thành nhà giam đem vô luận địch nhân vấy ở bên trong đó. Kinh khủng hơn nữa, nếu một, hai loại đan xen tơ nhện vẫn còn miễn cưỡng cự quấy thoát ra được, nhưng băng chu số lượng ở đây là trăm ngàn con đấy.

Liền khái niệm giam cầm đã trở thành toàn cục khổng chế mất rồi!!!

“Siết siết siết ~~~~~”

“Đông đông đông ~~~~~”

Băng chu bắt đầu có dấu hiệu căng dây tơ ra hai bên, chúng theo đàn nhào mình nhảy ra khỏi Thần Tường mà rút xuống sâu dưới mặt đất, tạo nên một tác lực rút siết tương đối khủng bố quy mô.

Ngược lại, Thần Tường bị cuộn kín lại bên trong tự nhiên sẽ không ngừng giảm nhiệt độ xuống, đứng gần một chút thậm chí có thể nghe đến vài tiếng răng rắc cốt kết lại như lớp vỏ cứng rắn đang bị siết chặt đến mức phá vỡ cấu trúc nguyên tố.

Duy chỉ có điều, quá trình này không khoa trương lắm, tại da ngấm nam tử cũng thừa biết hấn cần rất nhiều thời gian, thậm chí là có thể hơn kém vài ngày vài tuần mới bắt đầu tạo được tổn thương đáng kể cho Thần Tường.

“Này, hôm nay Thần Tường đóng cửa, ngươi tháng sau quay lại được không?” Đột nhiên, từ lúc nào sau lưng da ngấm nam tử có một tiếng nam nhân thanh lãnh.

Tại biên ải môn quan Cổ Đô mặt phía đông có một mảng lớn um tùm rừng rậm, gần khu vực là một dãy sam thụ làm chủ, âm thanh đến chỗ sâu liền đa số xuất phát từ những cây gỗ thông nguyên thủy.

Da ngấm nam tử hai đồng tử chợt chớp chớp lên giật mình quay đầu lại nhìn vào những tàng cây thông, đó là một cái gã tóc trắng cao ráo có vẻ đứng đây quan sát từ khá lâu, dung mạo đều cực trần thoát tục càng trông đẹp mắt. Nhưng đáng sợ ở chỗ, bản thân mình dù sao liền này giờ không có vô luận nhận thức nào người này xuất hiện.

“Tại sao? Cho ta biết lý do.” Tinh thần vốn cao ngạo, cho dù hơi hoảng loạn chưa rõ ràng, da ngấm nam tử vẫn tỏ ý địch nhân phát sinh, thanh âm rõ ràng trở nên lạnh lẽo hơn. Băng câu trả lời nếu không vừa ý nửa điểm thôi, hấn liền sẽ trực tiếp muốn xung đột.

Mạc Phàm chỉ dùng một câu rất đơn giản để nói ra nguyên nhân: “Ngươi không xứng!”

Da ngấm nam tử đầu tiên hơi sững sốt một chút, ngay sau đó, hấn lập tức phản ứng lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Mạc Phàm: “Nhân loại thời buổi này có thói quen thích làm vong linh sớm hơn thường lệ, ta không biết từ khi nào kiểm lâm cảnh vệ lại còn mạnh mẽ như vậy.”

“Ồ thì ta cũng nguyện ý làm vong linh lắm nha, bất quá ta không phải nhân viên bảo tồn đa dạng giống loài, cũng không phải kiểm lâm cảnh vệ; đã đến đây đương nhiên do nhìn bản mặt ngươi rất đáng ghét, rất không vừa ý ta.” Mạc Phàm mở miệng nói.

Mạc Phàm sở dĩ xuất hiện tại khu rừng này, chính là bởi vì Bee trước đó cực lực đề cử đây là một bãi săn rất tốt, nhất định sẽ dễ đưa địch vào bẫy hơn. Mà đồng thời, Mạc Phàm cũng có cái suy luận tương tự, Vì Linh Hoàng muốn đánh đổ Thần Tường mà nói, nàng sẽ không mạo muội trước đem thực lực của mình ra quấy nhiễu, nhất định sẽ để đồng đội một cái người đi tuần.

Tất nhiên, đồng đội nàng vẫn như cũ đều có sức tin cậy cực cao, hoàn toàn có thể là đế vương cấp bậc. Tuy nhiên, đầu óc một dạng chắc chắn không thể nào cùng nàng so sánh được, đây chính là then chốt hai người đến sớm lập kế hoạch quyết định.

Đi săn khó khăn nhất cũng không phải là làm sao giết chết con mồi, mà là muốn làm sao tìm che mắt, ẩn thân đi khỏi con mồi. Bất mồi vốn dĩ là một bộ môn tương đối đòi hỏi kỹ năng phức tạp, bằng con mồi là đế vương mà nói, không có chuẩn bị giăng bẫy, tuyệt nhiên rất dễ bị vô hụt.

Hướng trong rừng sam thụ đi đến, thời gian ở khu vực này cảm giác đều muốn chậm lại rất nhiều, lá cây già rụng cảm giác đều lơ lửng trên không rất lâu mới rơi xuống mặt đất. Đương nhiên, là Mạc Phàm đi ở phía trên, bước chân thời điểm mới để cho thời không sinh hoạt bình thường lại.

Rất rõ ràng, hấn đây là bố trí một thoáng chậm vô hạn hỗn độn thời gian nơi này. Mà tại mức độ thấu hiểu thời không cảnh giới, Mạc Phàm tuy còn chưa đạt tới cảm chú cấp bậc, nhưng là ít có ai sánh được với hấn mức độ nhuần nhuyễn thao tác này.

Ám ảnh ẩn giấu hành tung cũng sẽ không có khả năng qua mắt được nhưng cấp bậc tu vi vượt cực hạn.

Mất của vô luận sinh vật nào đi chăng nữa, muốn thấy được vật, cái thứ nhất cần chính là ánh sáng. Kể cả trong bóng tối thì vẫn phải là loại nhãn bắt được ánh sáng yếu ớt trong bóng tối để nhận biết.

Mạc Phàm tạo ra tuần hoàn vô hạn hỗn độn, làm cho trung tuyến thời gian bị giãn cách ra rất xa, khiến ánh sáng từ cơ thể hấn truyền đến bên ngoài gần như bị mắc kẹt lại. Dễ hiểu hơn, khoảng cách từ da ngấm nam tử muốn thấy được Mạc Phàm tuy chỉ có vài mét thôi nhưng chỉ ít đều cần thiết phải nhìn xa được hơn ngàn dặm. Nếu là chủ động tập trung sẽ miễn cưỡng mờ mờ thấy được tín hiệu, còn nếu bận với việc phá Thần Tường mà nói, tự này giờ da ngấm nam tử đứng là không có khả năng nhận biết được Mạc Phàm xuất hiện.

“Ồ, bản mặt đáng ghét? Hóa ra hai người các ngươi có nhận biết.” Da ngấm nam tử chợt hiểu ra, vốn dĩ tính tình hiếu chiến, hấn cũng không ngại lộ ra

khô lồi thông tin.

“Đại khái cho là vậy đi, ngươi cũng không cần phải lo, dù ngươi là Băng Bích Hạt Chu, vẫn là mượn xác cái Ngải Giang Đồ kẻ thù của ta. Dù hình thức nào đi chăng nữa đều quy về kẻ phải chết.” Mạc Phàm tiến gần lại nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Âm hệ trong tay Mạc Phàm ...

Ngải Giang Đồ hai mắt híp lại, ánh mắt mấy phần phức tạp nhìn Mạc Phàm, trong miệng lẩm bẩm lâu bầu: “Được được, ngươi còn có cái phẩm chất biết được ta danh tính, xem ra Vì muối muối của ta tính toán đề phòng đều không thừa thãi. Quả nhiên nhân loại ngàn năm sau có tiến hóa, đào tạo ra được một cái tên chưa từng thấy sinh vật hạ đẳng xác xược đến vậy.”

“Ngươi đã sống hơn ngàn năm?” Mạc Phàm ánh mắt không hiểu vì lý do gì tràn ngập trào phúng.

“Há há, làm sao? Con số đó làm người bạn nhỏ của chúng ta tỏ ý rụt rè sao?” Ngải Giang Đồ cười cười nói lại, hẳn cũng không có đứng hộ pháp đàn huyết mạch băng chu của mình đang giam khổ Thần Tường, lúc này là triệt để tâm tư muốn đối phó nam nhân trước mặt.

“Ngoạ tào, ngàn năm vậy cũng là hơn một thiên niên kỷ vòng đời, ngươi bằng cách nào già đầu mà vẫn ngu như vậy, vẫn còn nghĩ mình sẽ giết được ta?” Mạc Phàm lạnh lùng cười.

Bị khích tướng sỉ nhục, Ngải Giang Đồ vành miệng không khỏi run lên một cái, nhất thời đã chuẩn bị sẵn sàng lao vào đánh chết tên này.

“Sao, oan ức lắm à, không nhịn được liền nhào vô đây kiểm ăn!” Mạc Phàm lập tức nhận ra Băng Bích Hạt Chu đang tâm trí mất dần bình tĩnh, hiển nhiên hẳn sẽ không có bỏ qua cơ hội này.

“Xá ~~~~~!”

Băng Bích Hạt Chu trong cơ thể Ngải Giang Đồ vào lúc này triệt để cả giận hét một tiếng.

Một cỗ khí tức băng lãnh từ miệng tán ra, tựa hồ như bão táp một dạng tán mãnh quét sạch sơn lâm bừa bộn một mảnh này, hơi nước trong không khí đang bị sấy khô kia tại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được ngưng kết, ngưng kết thành kiên cố không gì sánh được băng sương, băng sương lạnh lẽo đông đặc hẳn một vùng ngàn thước trước mắt Mạc Phàm.

Đột nhiên cảm nhận trước mắt một trận cuồng phong gào thét không có dấu hiệu bất thành linh giáng xuống, Mạc Phàm chỉ thấy cả không gian như điên cuồng co thắt lại vậy.

Cây cối đông kết, nam thạch đông kết, sam thụ rất nhiều rất nhiều bị thổi làm một trận lốc rồi đông lại thành băng đá. đầy đất băng sương trắng xóa như ngàn đạo băng hoàn đang thôn phệ xuống biên ải Cổ Đô.

Chỉ là,

Bấy nhiêu đây đối với hắn đại khái vẫn còn nhỏ bé lắm, hẳn dĩ nhiên là không có thêm chuyển động, để cho cả bản thân mình bị oanh tác thành băng đông rồi vỡ tan tành ra.

“Khắc khắc, liền yếu xìu như vậy, ngươi thậm chí còn không đủ cái tư cách làm thú nuôi của ta nữa. À phải rồi, đúng lúc ta còn một cái khế ước tiểu yêu nữ thật đẹp để vừa được học khóa huấn luyện nuôi chó, vừa vận ngươi thử tham gia làm tí vận may không? Tuy hơi miễn cưỡng nhưng ta sẽ khuyên nàng thu nhận ngươi một thoáng, dù sao nuôi chó và nuôi nhện cũng không khác biệt nhiều.” Một cái thân ảnh Mạc Phàm khác xuất hiện ngoài 500 thước phía sau lưng Ngải Giang Đồ nói.

Ngải Giang Đồ quay lưng lại, cả người càng ngày càng nóng rực lên một cỗ khí tức oán hận muốn cắn chết tên này.

“Kèo kẹt kèo kẹt ~~~~~ ”

Dưới vùng đóng băng lạnh lẽo ban nãy, băng nguyên tố nối nhau thành trăm ngàn sợi dây tơ kiên cố không kém gì xiềng xích, gút gao khóa lại không gian vài dặm khu vực, liền để cho một con muỗi muốn thoát cũng dễ dàng gì.

Nhìn thoáng qua Mạc Phàm bị mắc kẹt lại bên trong, trên mặt hắn thoáng có vẻ vui mừng.

Bản tính cực kỳ nóng nảy lại điên cuồng hiếu chiến, Ngải Giang Đồ hai tay hướng về phía trước, lòng bàn tay hướng xuống đất, mở ra lực lượng của mình.

Có thể nhìn thấy mười đạo móng vuốt tại trong lòng bàn tay của hắn hiển hiện, cũng chiếu rọi tại trước mặt trên mặt đất bùn đất, bùn đất đại địa kia đột nhiên lăn lộn.

Đá bùn bay tung tóe một mảnh, Ngải Giang Đồ hai mắt biến hóa thành một màu tím chung cực, hắc thân đứng một chỗ làm một đầu não, tay giống như huyền hóa thành chu trào, nhưng cái này Chu Trào có thể nói dài nhọn cùng mang kịch độc không gì sánh được. Đây là chí mạng công kích của Đế Vương sinh vật cả đấy!

Dù sao cũng là bị chọc cho điên người, không có quan tâm đến Thần Tường nữa, bây giờ Ngải Giang Đồ chỉ còn duy nhất một cái ý niệm, đó là cắt cổ tên nhân loại dê tiện này xuống.

“Roạt loạt loạt loạt ~~~~~”

“Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ~~~~~”

Chu trào như ung mãnh cuồng dã, tại lực lượng của nó hướng phía Ngải Giang Đồ phương hướng huy động, thổi lên một trận hoành phong, hóa thành băng tinh ma khí, lít nha lít nhít ở vô số phương hướng cắt xén địa phương Mạc Phàm bị khóa chặt.

Mưa trào mang băng độc khí lạnh, tựa hồ một trận băng chùy mưa to, diện tích lớn phong kín một góc Thần Tường chìm ngập trong băng tức liên hoàn vết chém.

Khắp nơi vang dội vài tiếng kêu rên, là chân không rít rào do ma sát Chu trào. Mặt đất bị cắt lìa ra thành nhiều mảnh hổ lớn. Mà trong hổ cắt, tùy ý có thể nhìn thấy không ít vong linh đang lẫn trốn dưới hầm bị đào bới lên, nhưng là chúng không có kịp làm gì thì đã bị xé cơ thể thành cát bùn.

Ít phút công kích trôi qua, mây mù, khói bụi, sương băng vẫn như cũ mờ mịt khắp nơi; bao quát cả thảm địa phương chỗ đứng cũng không còn nguyên vẹn. Nhưng là Ngải Giang Đồ một mực vẫn không cảm giác được cái kia tiểu nhân có bất kỳ thương tích nào.

Tại Ngải Giang Đồ loay hoay nhìn thấy Mạc Phàm thời điểm, sắc mặt rõ ràng có biến hóa.

Hắn từ đầu đến cuối liền không có đem Mạc Phàm để vào mắt, mà lại hắn cũng không có quan sát được tên nhân loại này thực lực triển khai, từ nãy giờ hắn thậm chí còn không có di chuyển, nhưng quả nhiên ma pháp đầy rẫy quỷ dị, quả thật có chút ngoài dự liệu!

“Cho nên, ngoại trừ cái tuổi đời lớn một chút ra, người cái gì tiện nhân nhện mập còn thừa lại cái gì không? Liền chỉ dám ăn hiếp được vài nhân phẩm tội tệ không kém chính mình sau đó vẫn là quay lại khóc nhè với Vĩ Linh Hoàng làm chỗ dựa, đúng là vừa nảo tàn vừa xấu xí hèn mạt mà. Mấy năm, mấy năm... ài tận hàng ngàn năm đấy, người thật sự là một chút phát triển trí não đều không có, so với nhân loại càng muốn hạ đẳng, thấp kém.” Mạc Phàm tiếp tục châm chọc nói.

Hắn nãy giờ vẫn không ngừng phóng thích những chốt sóng âm, đề liên tục lập đi lập lại đã kích vào màng nhĩ Băng Bích Hạt Chu.

Mạc Phàm loại này, dĩ nhiên trên đời chỉ có hắn mới nghĩ ra dùng phương thức âm hệ để... đi chửi lộn.

Ngược lại, Băng Bích Hạt Chu hôm nay là ngày đầu tiên từ lúc chào đời đến giờ nhận sỉ nhục lớn nhất!

Mạc Phàm cũng không có biết được Băng Bích Hạt Chu mượn cơ thể Ngải Giang Đồ là một giống cái.

Nàng nhưng tức giận đến muốn thổ huyết ra ngoài rồi. Mà tức giận cũng không phải do mình bất lực không có đánh trúng Mạc Phàm, đơn giản trọng yếu là bị hắn dê tiện dùng mấy câu chửi rủa để cho nàng hồ hạp đều không thể chịu được!

Khinh người quá đáng!

Mạc Phàm này khinh người quá đáng!!!

Sự thật là, bên trong thân thể nhân loại, Ngải Giang Đồ tu vi còn chưa đạt tới cảm chú cảnh giới, thậm chí bán cảm chú vẫn còn xa vời chặn đường. Băng Bích Hạt Chu mượn cơ thể mà nói liền thực lực hắn đều bị giảm rất nhiều.

“Súc sinh khốn nạn, có giỏi thì đừng chạy!” Ngải Giang Đồ hét lớn.

“Này, người làm sao càng nói càng ngu vậy, thế người có dám đứng yên để ta đánh chết không. Mà thực tế nãy giờ ta cũng không có nửa điểm chạy, chỉ tại người quá yếu không làm sao đánh trúng được thôi.” Mạc Phàm thờ dãi nói rằng.

Tất nhiên, Mạc Phàm trong lòng cũng muốn cảm tạ cái thứ nhất người Ti Tượng đã chỉ dạy cho hắn loại hình thực chiến đầy lợi thế này. Thứ hai người vẫn là Phùng Châu Long một đời khoa học giả nghiên cứu. Tại phản ánh của Mạc Phàm theo tu vi gia tăng, bây giờ thậm chí đã nhuần nhuyễn tới mức tính là phân thân thực lực rồi! Muốn nói hư giả, e rằng đều đã mất ranh giới rồi.

“Người già mồm lắm, được, ta đây đứng yên. Giỏi thì đến đây đánh ta một đòn xem người thể nào thực lực!” Ngải Giang Đồ thách thức.

“Được!” Mạc Phàm lập tức không từ chối đề nghị.

Băng Bích Hạt Chu khẽ co giật khóe miệng, quả nhiên dê tiện tiểu nhân!

Nàng nguyên địa bất động, trên người phát sinh một luồng sáng, lại tách ra sáng chói hồng quang, tại cơ thể giống như một bước xé làm hai, vứt bỏ cơ thể Ngải Giang Đồ sang một bên, trực tiếp hóa thân thành hình hài nữ nhân thường lệ của mình.

Nhìn thấy thân thể Ngải Giang Đồ bị quăng ra ngoài, Mạc Phàm tâm tình dường như sóng nước biển dâng trào lên. Tựa hồ từ này giờ hấn chủ rửa, chọc giận Băng Bích Hạt Chu đều không uống công đi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Băng Bích Hạt Chu nổi đóa

Băng bích hạt chu vậy mà hóa thân thành hình hài nữ nhân lại rất không tệ nhan sắc. Nàng tóc đỏ ngang vai, sở hữu lớp son môi đỏ đậm, mảnh khảnh đáng người đều tương đối yêu kiều thu hút. Bất quá, làn da quanh người tràn đầy nhiều ngach văn nhện độc, nhìn thôi đã đủ sồn gai ốc, khiến người khác không tùy tiện dám lại gần.

Nàng hát tay hướng về Mạc Phàm nguẩy nguẩy, làm một cái khinh bỉ động tác thách thức.

“Bồi!” Mạc Phàm miệng nhếch cười đáp lại, hấn quả thật tâm trạng đều không có nghĩ tới cái đầu chu yêu này dĩ nhiên là đàn thật sự.

Hắn không có nói thêm lời nào, trực tiếp dẫn dắt viên sí hỏa thần lô trong thân thể bộc phát ra ngoài. Hình dáng này rõ ràng là Thần hỏa diêm vương tại Thánh Thành biến hóa, càng có ổn định cũng cố tu vi thực lực hơn một chút; những hồng quang phảng phất xung quanh thậm chí đã có thể ngưng tụ thành hồng khai.

"Vù vù vù vù ~~~~~ "

Rõ ràng ít phút trước bầu trời trên môn quan biên ải Cổ Đô còn phủ đầy mây xanh, từ lúc nào lại lớn lao chuyển biến, về ra giữa trưa đầy chói lọi liệt nhật. Rừng cây bên dưới, quanh năm hứng chịu cổ vong linh nặng mùi không có mấy luồng ánh sáng chiếu tới được. Vậy mà giờ khắc cũng muốn ứng hồng toàn bộ thành trì đường đi, cho dù là nhất âm u nơi hẻo lánh cũng biến thành không gì sánh được phồn thịnh ánh sáng.

Tại trung tâm liệt nhật, Mạc Phàm đang rộng ra hai cái Lưu hỏa kim dục che rợp một phần chân không. Hắn cũng không có gọi Tiểu Viêm Cơ ra nhập thể để tiến vào Viêm Đế lực lượng. Dầu sao đây vẫn là Hoa Hạ thành thị một trong, giả dụ hắn muốn toàn lực đem hủy diệt mà pháp gần nhất sẽ để lại ảnh hưởng hơn cả nghiêm trọng để hình dung.

Băng bích hạt chu theo bản năng ngược đầu lên nhìn, thoáng qua thấy mây đỏ một màu chói lóa, tại không trung phiêu diêu mưa sa bụi, chẳng biết lúc nào Thái Dương đã trở nên nồng đậm liệt diễm đến vậy.

Nội tâm nàng bắt đầu sản sinh ra một chút sợ hãi, dần dần trở thành không ổn, ý niệm đứng yên liền nhược hóa mấy lần. Rất nhanh Băng bích hạt chỉ ý niệm bị động không còn thấy bóng dáng tâm hơi, chân chính muốn đánh vào Mạc Phàm trên người chặn lại.

Đầu móng tay không ngừng đan xen ra trùng trùng lớp lớp loại băng chu đặc biệt, sau đó Băng Bích Hạt Chu hát toàn bộ chúng xuống mặt đất, đám băng chu này cuộn tròn lại tạo thành vô số cái kén to tướng.

Trong kén chu tợ, có thể nhìn thấy mức độ áp nổ bành trướng trong nháy mắt bạo tăng, kén kia càng là tại thời điểm này chỉ là một cái móng tay nhỏ bé lập tức hóa thành một góc son thạch khổng lồ, bao quát che lấp đi một khu rừng biên ải.

“Thứ hèn mặt!”

Xa xa phía trên, Mạc Phàm nhìn thấy một cảnh tượng này cũng không khỏi bật cười thành tiếng, dĩ nhiên vẫn ưa thích châm chọc chủ rửa.

Trong lòng hắn nhưng chính xác là lần đầu tiên gặp phải một cái đầu yêu ma nhiều nhiều hài hước cùng ngu ngơ đến vậy.

“Ngươi coi ta thật là đồ nhược trí sao? Liền sẽ đứng yên cho ngươi đánh?” Băng Bích Hạt Chu giận dữ nói ra.

“Được! Băng Bích Hạt Chu là cái thứ hèn mặt, thất tín với tiểu bối.”

“Băng Bích Hạt Chu là cái thứ hèn mặt, thất tín với tiểu bối...”

“Băng Bích Hạt Chu là cái thứ hèn mặt, thất tín với tiểu bối...” Mạc Phàm đem thanh âm nương theo sóng thứ nguyên phảng phất ra rất vang, có thể là tại một góc tòa Cổ Đô đều vì vậy nghe đến tương đương rõ ràng.

“Súc sinh, ngậm miệng lại!”

Băng Bích Hạt Chu đương thời là ngàn năm Đế Vương sinh vật cấp độ, nàng không thể nào không biết che giấu cảm xúc. Nhưng nghe được tên diên này vỗ ngực bồi hhe, hẳn chỉ có thể cố nén buồn bực xấu hổ cùng không thể tin được; đến mức cả khuôn mặt khi thì đỏ lên khi thì phát xanh, thêm muốn được đem hẳn lột da ra.

Mạc Phàm quả quyết ánh mắt, khóa chặt lại vị trí Băng Bích Hạt Chu. Ngay tại lúc này, hẳn như người phốc một cái, đem Chu Tước hình hài chuyển không lực lượng dung tương.

Chu Tước hồng thái toàn thân thánh hòa lưu tinh to lớn che ợp một góc tòa thành phía dưới, giống như ngọn nến viêm đăng hừng hực cháy không bao giờ tắt tại Parthenon Thần Miếu. Chu Tước giương đầu lên, thái ra diễm phượng sinh khiết, rũ mình hướng xuống phía Băng Bích Hạt Chu oanh tạc.

“Oành oành oành ~~~~~”

Sa bụi trở nên cuộn cuộn từng cơn rớt xuống, kéo theo loại nhiệt độ muốn nung chảy ra băng thành tơ kén khắp nơi, bốc lên không thể đếm nổi hơi nước màu trắng tụ dưới ánh mây.

Vền vền một đầu Chu Tước nham tương đỏ xuống, liền có thể để một đám vài chục dặm kén tơ cùng thổ địa, rừng rậm hóa thành tro tàn, những nham tương dịch nhiệt độ cao kia thậm chí có thể dung xuyên nham thạch, nướng chín rất nhiều hang ổ Vong Linh tàn quân. Tạo thành một mảnh đỏ bùng trí mạng tương dịch phun ra hướng về phía Băng Bích Hạt Chu.

Mà ngược lại, Băng Bích Hạt Chu lợi dụng chính mình thân thể yêu kiều linh xảo, bao quanh dày đặc mạng nhện, kén nhện, miễn cưỡng ở giữa mặt đất như điệp vũ đồng dạng chống đỡ.

Giữa không trung một mù không có khả năng thấy bất cứ thứ gì; vậy cũng là đẩy lên một khối lớn lơ lửng hỏa diễm. Băng Bích Hạt Chu từ lơ lửng chỉ điểm bên dưới cố gắng xuyên qua, đang muốn thoát ly nham tương phạm vi bao trùm thời điểm.

Mạc Phàm vẫy vẫy Tước Dực sau lưng âm thầm chuyển động, hẳn cái kia mặc hồng khai hộ thân, trên bàn tay chẳng biết lúc nào cũng đã tùy tiện cảm lấy Viêm Sa Chi Thương đầy hùng dũng. Kỳ thực phi thường tấn mãnh chẳng kém vị đại thiên sứ nào.

Cơ hội bày ra trước mắt, hẳn nhanh chóng kế tục hất vung lên Viêm Sa Chi Thương sắc bén thẳng đến Băng Bích Hạt Chu phần cổ...

“Hoắc hoắc hoắc hoắc ~~~~~”

Những tướng Băng Bích Hạt Chu liền chết thảm tại dưới thương viêm sa này, nhưng ngược lại nàng khoe miệng vô tình nở nụ cười nhàn nhạt khinh bỉ.

Thân thể của Băng Bích Hạt Chu không có thay đổi quá nhiều, nàng vệt lưng khỏe đẹp cân đối, bông chốc thật dài lôi kéo ra tám đạo kinh diễm băng ngân, to lớn gai góc như lưỡi liềm, có phần càng giống Băng Thương màu xanh. Ngay tại tám cái Băng Thương bắt đầu tùy tiện chuyển động đầy linh tính, hoàn mỹ đúc hình biến thành một tuyệt mệnh lợi khí!

Chân nhện?

Tám cái chân nhện màu xanh băng dài hàng trăm mét có khi hơn được phóng thích. Băng Bích Hạt Chu xoay người uyển chuyển, chân nhện thậm chí dễ dàng chặn lại toàn bộ thương vụ Viêm Sa.

Mạc Phàm có bị giật mình một thoáng, nhưng đồng dạng cường tính. Hẳn ngay cả trốn tránh thật sự đều cảm thấy không cần thiết, gia hỏa ngang ngược đến cực điểm này tiếp tục đánh tới, đương tất tránh cho dân chúng đô thị khỏi bị ảnh hưởng. Liên dễ nhất là tại trên bầu trời này chém chết nó.

Rắn chắc như kim cương thì làm sao? Ta không tin đánh tiếp sẽ không có nửa điểm tổn thương.

“Độ ta cứng cáp? Cút!!!”

Băng Bích Hạt Chu hét lên một tiếng, nàng thừa thắng phản công lại, tám cái chân nhện tựa hồ cường đại uy mãnh; đồng thời vận lực mạnh một chút đã đem Viêm Sa Chi Thương trên tay Mạc Phàm cắt làm mấy khúc, triệt để hóa từ Phù Sa Hỏa Diễm thành băng đá, từ băng đá lại không ngừng mềm nhũn ra thành nước mát rồi bốc hơi bay đi.

Thậm chí, hai cái phía trên đã tiếp cận Mạc Phàm, tạo thành vết cắt Băng Mâu giữa bầu trời đỏ rực một đường xuống. Kiên cố hồng khai bị đâm xuyên qua hai cái lỗ thủng, Mạc Phàm thiếu chút quá sợ hãi, nhưng vẫn là né tránh kịp thêm vài nhát nữa chí mạng.

Mạc Phàm bị đâm qua hai bả vai lập tức xuất ra huyết đỏ thẫm, hơi hoảng loạn điều khiển Tước Dực lui về sau, hẳn vốn là có ý định đánh đến cùng, nào ngờ phát hiện phía sau cơn ả nữ cuồng thú này lại như vậy hung mãnh, dứt khoát máu diên còn cao hơn mình.

Bị đâm xuyên bả vai, trúng độc của Băng Bích Hạt Chu, sắc mặt của Mạc Phàm có dấu hiệu trắng bệch ra trông thấy. Hẳn nhưng chạy xa tấp đến an toàn cự ly nhất, tự tay mình nghiền răng xé bỏ hai lớp bả vai xuống cho độc tố khỏi lây lan. May mắn là này giờ vẫn còn tốt triệu tập nguyên tố hỏa tinh khiết khắp nơi lại trị thương kịp thời. Băng không, tự nhiên sẽ phải hơi nhục nhả một chút nhờ đến Tiểu Mei ra tay tương trợ; hoặc là đánh thức Viêm Cơ Quốc Mẫu tạo ra nguyên tố hỏa tinh khiết thay mình.

Trong lòng hẳn lúc này nhiều phần hơn bắt đầu đánh giá lại Băng Bích Hạt Chu. Nàng chắc chắn so với cái đầu trâu khổng lồ ở Côn Lôn càng mạnh.

Viêm Sa Chi Kiếm chỉ là chương không lực lượng, nhưng Mạc Phàm tin rằng so với tại Ma Đô mình sử dụng, thậm chí còn nhuần nhuyễn hơn, mạnh mẽ

hơn mấy phần. Cuối cùng lại đơn giản bị tám cái chân nhện kia biến thành bùn nhũn rề tiền.

Vậy cũng là vũ khí thật xịn sò đồ tốt. Liền có thể coi như Đế Vương thần khí lực lượng cả đấy!

Hắn không phải thể chất Đế Vương cấp tiến, khả năng còn muốn bị độc tố lây lan nhanh hơn, lúc đó muốn chữa trị e rằng đều không còn đơn giản.

“Ồ ồ ồ ồ ồ ~~~~~”

Mấy khối tảng đá lớn bên dưới lúc này, đã nhìn thấy chỗ đó nồng nặc độc tố một dạng tơ kén cường tráng nở ra. Ban này Mạc Phàm cũng không có hoàn toàn đem Chu Tước Viêm Hỏa miễn diệt hết đi được, càng là giúp những tơ kén này đẩy nhanh quá trình sinh sôi bảo thai.

Bảo thai tốc tách nở, bên trong nói ngàn vạn không tới, nhưng mấy ngàn, mấy vạn khẳng định đều không phải không đạt được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Một mình thách thức

"Rắc rắc rắc rắc rắc rắc ~~~~~ "

Trong không thể đếm hết kén chu tơ, thấy được liên tiếp hàng ngàn đầu tiểu nhện con phá vỏ chui ra ngoài, thân thể chúng lung linh tựa hồ một loại tuyệt kim cương đang từ từ mở rộng.

Cơ thể cùng nội quan sinh trưởng một loạt đồng bộ, tuyến sinh vật này thể trạng cũng đang khuếch đại theo, thanh âm thanh cốt bạo sinh trưởng kia truyền khắp toàn bộ biên ải Cổ Đô. Phảng phất có cái gì ma vật muốn từ đầu này ấu niên Tiểu Chu trong thân thể chui ra ngoài, so với nguyên bản đáng sợ còn chân thực hơn.

5 mét, 10 mét, 50 mét, rồi hơn 100 mét lực lưỡng tiến hóa. Tiểu Chu đây lột xác hóa thành Hải Hàn Chu. Hải Hàn Chu có hơn ngàn con nhưng chẳng đứa nào giống hình thù nhân loại như Băng Bích Hạt Chu. Chúng thuộc về bộ dáng yêu tộc nguyên thủy; tám chân gai màu trắng, đầu nhện dị dạng, túi độc ở bụng dưới đầy hoa văn sinh lý không khỏi khiến người khác muốn nôn mửa.

"Tiến giai?" Mạc Phàm đứng trên cao quan sát xuống, mặt mũi tràn đầy ngạc nhiên nói.

Tại trên người của đám Hải Hàn Chu đột nhiên có ánh sáng màu trắng nở rộ, trên lưng vô số dây cộng lông con màu đen mọc ngược lên, điên cuồng sinh trưởng xung quanh, cũng khoa trương không gì sánh được lượn lờ khắp các chi còn lại!

Đối với Mạc Phàm mà nói, việc này chút khó tiếp nhận được. Hôm nay hắn cũng là lần đầu tiên hắn cảm thấy thế giới này tương đương quá đối vi diệu đấy!

Yêu nữ này còn có thể trong chiến đấu sinh tử đi đẻ trứng, mà trứng của nàng dĩ nhiên là mượn thánh hỏa Chu Tước áp nóng nhiệt độ để mau chóng thành nở ra, khai sinh ấu trùng niên kỷ. Chưa hết, ấu trùng niên kỷ vừa chui ra ngoài hít thở hít thở đôi ba cái đã trực tiếp đột phá tiến giai, bước một bước lớn vào trường thành kỷ.

Con mẹ nó, đây là lỗi tạo hóa à?

“Oh oh oh oh oh ~~~~~”

"Ong ong ong ong ong ~~~~~"

Băng bích hạt chu đột nhiên giữa đầu trường hồng một tiếng, hiển lộ rõ ràng ra một cỗ cuồng bạo chi thế làm mủn. Ngay lập tức bên dưới hàng ngàn con Hải Hàn Chu tiếng kêu càng vang hưởng ứng, tạo thành một bản đồng ca cường tráng, cùng trước đó khí thế so ra căn bản không phải một cái cấp bậc!

Thùy nào bắt đầu bận rộn, Mạc Phàm có nhớ đến trước đây tại Hồng Sâm Đào điều tra, rõ ràng biết được khuẩn trùng mới là phối thai của Băng Bích Hạt Chu. Mà nàng phối thai chắc chắn đều phi thường có hạn, tuyệt đối không giống dạng này một lần sinh sản đạt được ngàn sinh linh ra đời, còn thân tốc đẩy nhanh tiến trình quá đáng.

Hải Hàn Chu bây giờ đã là một cái hung mãnh không gì sánh được yêu thú, hiện tại lập tức cất cao đến gần 100 mét, sải hết chân nhện sẽ xấp xỉ 400 mét; hoàn toàn chính là đối mặt một đám yêu tinh kinh hoàng.

“Ta khi xưa đối với nhân loại là thù địch cùng khinh bỉ, nhưng hôm nay súc sinh như ngươi lại giúp ta cảm thấy đều muốn triệt để chiến ý, một mực muốn đem đám ô hợp hạ đẳng này chôn vùi!” Băng Bích Hạt Chu tại nồn nà cơ thể nói. Nàng đứng trên Thần Tường, chân giẫm vách tường đầy kén tơ, tám cái dùi mâu xanh bích chìa ra tám hướng đối diện càng tô đậm vẻ điên cuồng đã nữ.

“Ài, ta rút lại lời nói, người thật rất có cái tư cách làm khế ước của tiểu mỹ nữ nhà ta nha. Giận lên trông càng thêm thẩm mỹ.” Mạc Phàm ánh mắt đầy tính phản kháng nói rằng.

Hôm nay chiến ý sẵn tiện ngủ ngàn như vậy, hẳn bắt đắc dĩ không còn cách nào khác. Chửi đã chửi, cứu người cũng là đã cứu người, tuy có cần trêu nhảm thú điên một thoáng nhưng vẫn là đem được Ngải Giang Đồ lời ra. Việc còn lại, chỉ có thể cố gắng hết sức!

“Tóa!” Băng Bích Hạt Chu hét lên một tiếng chói tai, bàn tay chỉ về phía Mạc Phàm điều lệnh.

"Ong ong ong ong!!!!!!!"

Toàn bộ hơn ngàn đầu Hải Hàn Chu âm âm di chuyển, chúng nó cùng nhau gào thét, dung hợp đến tần số âm thanh đủ để tạo ra cỗ khí tức liền có thể đem tất cả mọi vật trong bình nguyên địa phương cho quét đi, bao quát ở phía trên Mạc Phàm cảm giác giống như là một con tước nhỏ bé tại trong cuồng phong phi hành như vậy.

Hải Hàn Chu mỗi một con đều to không kém cái hồ suối nước nóng, mà một đàn khổng lồ như vậy tùy tiện nói với nhau giăng tơ nhện tự nhiên sẽ kín mít cả một gốc sơn hà. Từ Thần Tường nổi qua rừng rậm, tán cây, từ tán cây lại vắt ngang núi cao chót vót, một số ít còn khùng bố hơn triệt để theo mây thân cột của chân nhện chồng chất lên tới trời cao.

Một màn ảo diệu chu tơ màu trắng giăng đầy trời như thế tại ban ngày diễn ra, tuyệt đối khiến cho bất cứ nhóm dân cư nào ở Cổ Đô đều không khỏi chấn kinh tái mặt. Cứ việc ngủ ở sâu bên trong thành trì nhưng đây người hiểu kỳ liên khó tránh tò mò, tự ý trèo lên các điểm tháp, các bậc công trình cao hơn để quan sát được tường tận.

Thậm chí, còn không ít gã tranh thủ đem điện thoại cá nhân ra quay lại, đại khái nhu cầu chia sẻ thông tin rất cao cho dù có cỡ nào nguy hiểm đi!

Phải, là rất nguy hiểm... So với đại nạn vong linh vậy quét ở Cổ Đô năm xưa, mười phần mười còn mạng tính chất mãnh liệt gấp vô số lần!!!

Cung đình pháp sư, hiệp hội ma pháp, thợ săn hiệp hội vẫn là quân đội nội thành đều đã toàn bộ tập trung lại, vây kín cổng tường trấn thủ.

.....

Tơ nhện màu trắng giăng thành thiên la địa võng, tầng tầng lớp lớp, hết màng này đến màng khác xen kẽ, lần này Băng Bích Hạt Chu cũng không tính cho Mạc Phàm nửa điểm cơ hội.

Trước mặt có vài ba đầu Hải Hàn Chu tiên phong bò trên tơ nhện hướng tới, chúng là đang nỗ lực tiến đến địa phương con mồi xấu số hành quyết mình để giành công trước mẫu thân đi. Bất quá do lượng tơ nhện quá dày đặc, thật bất nhịp chính xác toàn bộ mối nguy hiểm đều không dễ dàng gì.

Mạc Phàm như củ cháy trong cơ thể hỏa diễm chi thân, là bắt nguồn từ niết bàn hoàng viêm Chu Tước. Mà tại trên đồng tử bên phải của hắn lúc này, đặc biệt lấp lóe ra một cỗ lam quang bàng bạc, một mực soi sáng, một mực chiếu rọi, một mức muốn cuồng hóa hơn, càng tường tận thấu đáo đám yêu linh dơ bẩn bên dưới.

Viêm dục sau lưng bắt đầu rũ xuống, Mạc Phàm giẫm chân trên lưới nhện giữa trời không, một mình một người đứng đấy lăm lăm liệt liệt như vụn vũ chi vương, bằng sức một mình hắn sẽ thách thức toàn bộ đội quân hàng ngàn này.

Không gian chi nhãn phát động...

Mạc Phàm tay trái kéo một cái, từ từ tấp đẳng kia vài cây số đang bò đến một đầu Hải Hàn Chu lập tức không nguyện ý bị lôi vào đường hầm thứ nguyên, chớp mắt một cái đã đứng ngay bên cạnh hắn.

Dù là ác ma khuyếch đại thể chất tới cực hạn, song Mạc Phàm trên cơ bản vẫn vô cùng nhỏ bé nếu so với trưởng thành kỳ Hải Hàn Chu.

Chỉ là, không hiểu sao cái đầu to vài chục mét của sinh vật này... lúc này lại miễn cưỡng nằm gọn trong lòng bàn tay Mạc Phàm. Giống như sau khi chui ra từ “đường hầm thứ nguyên kia” đã vô tình bị không gian bóp teo đi vậy, còn là bóp đến nát như kiến, như vụn vật cả một vùng đầu.

“Một!” Mạc Phàm tay bóp đầu Hải Hàn Chu, tầm mắt hướng về Băng Bích Chu Hạt xa xa nói.

Hắn sau đó tiện tay quăng xác con Hải Hàn Chu xấu số kia xuống, lập tức một tầng cầu vồng viêm vũ lướt ngang qua, nhẹ nhàng đưa toàn bộ phần cơ thể còn lại của yêu Chu hóa thành tro bụi, là tả hòa tan trong không khí.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Điên cuồng

Chưa dừng lại, hai đầu Hải Hàn Chu tiếp theo yêu chu đang gần nhất sắp tiếp cận Mạc Phàm. Trước phải công nhận rằng Băng Bích Hạt Chu hài tử sở hữu mạnh mẽ nhất chính là tính ẩn núp chờ đợi cơ hội, rõ ràng là hoàn toàn không có khí tức để lại, không có trong tầm mắt nhân loại kia chuyển động. Ấy thế mà lập tức bị Tà Nhân phát hiện ra, từ trên cao bất thành linh rơi xuống hai đạo to lớn “Thủy Ngân Phiến Tạc” ghim qua người, độc tính lập tức hòa nhuyễn, hủ hóa cơ thể mục tiêu.

Thủy Ngân Phiến Tạc đã là cấp 6 cường hóa, dưới tinh thần lực gia trì phóng ép xác thực uy lực đơn thể sát thương không thể dùng yếu tố cảnh giới tu vi thông thường để đánh giá khái niệm, đây cũng là công kích hiệu quả cường đại ngoài dự đoán của Mạc Phàm đấy!

“Ba đứa!” Mạc Phàm lạnh lùng nói ra.

Tích tắc ba đầu Hải Hàn Chu bị đánh chết không toàn thây.

Đội quân hàng ngàn Hải Hàn Chu có yêu tính rất cao. Ban này vẫn còn rất hung hăng bò nhào lên, hung hăng cắn về phía Mạc Phàm với khí thế như vũ bão. Giờ khắc này liền toàn bộ bị chùn chân lại, nửa bước cũng chẳng dám tiến.

“Tóa!!!” Băng Bích Hạt Chu thấy quân mình khí thế suy giảm, nằng lập tức cất giọng chấn chỉnh.

Trong mắt nằng, Mạc Phàm gia hỏa này liền có thể đáng giá bao nhiêu sự đánh đổi. Hẳn chết, tự nhiên chính là chân chính nguyện ý, là chân chính thành công tại chuyến du lịch nhân gian của nằng.

“Được, lão tử thích nhất chính là quân chiến. Các ngươi đến bao nhiêu, ta tiếp bấy nhiêu!” Mạc Phàm nói rằng.

Xa xa, một số ít bạch ngân bắt đầu có dấu hiệu nảy mầm mọc lên khắp bề mặt vài trăm cây số Thần Tường, bao quát không biết bao nhiêu bãi xác nơi vong linh đổ xuống. Bạch Ngân cường chế hấp thụ tinh hoa dinh dưỡng, lập tức cấp phát một đạo vô cùng đáng kể chúc phúc lực lượng cho Mạc Phàm.

Không gian chỉ nhả làm hạch tâm kiểm soát toàn trường, Mạc Phàm đang rộng Viêm Thánh Vũ đập đập, tay trái nhấc lên “thủy ngân phiến tạc”, tay phải cầm “hỗn độn nguyên trảm”. Trong phút chốc, biến toàn bộ bầu trời to giảng thành một bãi đồ rục chiến trường tử thi.

Mặt phía Đông, vô số lưỡi dao sắc hỗn độn trên căn bản không nhìn thấy một điểm quỷ tích, chúng nó điên cuồng chém xuyên qua phòng ngự tối thiểu. Đứng ở trong hỗn độn bão táp Mạc Phàm giăng ra, hàng trăm thì không tới, nhưng vài chục đầu Hải Hàn Chu đều rất nhanh chỉ còn lại xác.

Mặt phía Tây, sớm đã trở thành bình địa nhân gian, trên nhiều đám tơ giảng đều dễ dàng thấy những vũng sinh nước kim loại; tại vũng nước, khói độc màu bạc xám tỏa ra ngầy ngất nửa phương trời. Hải Hàn Chu độc tố cực mạnh, nhưng chỉ sợ so với Thủy Ngân Phiến Tạc muốn thua xa hơn mấy cái khái niệm cảnh giới.

Trung ương chính diện, chu tước chi viêm len lõi trong từng thớ tơ nhện vắt ngang trời, hùng hực bốc cháy, hùng hực sí hóa, tựa hồ chẳng khác gì bức tranh tơ tằm màu trắng đang từng bước bị nhuộm lên hồng son đỏ vào.

Có thể là hòa quyện, có thể là đẹp đẽ vô cùng; nhưng ít có ai cảm nhận được tiếng hét chan chất kinh sợ của đàn Hải Hàn Chu đang bị nướng đến bong da, tróc hết gân thịt.

Tất nhiên, số lượng Hải Hàn Chu vẫn là vô cùng nhiều. Mạc Phàm đánh từ này giờ vốn dĩ không có giết quá được 300, 400 mạng, ngược lại hẳn chẳng cách nào né tránh hết thảy sát thương. Nhìn sơ qua sắc mặt hẳn đã hoàn toàn trắng bệch, cho dù Bạch Ngân có cường đại cỡ nào chu cấp ma năng, vẫn là không thể nào hồi phục tổn thất sớm chiều được, toàn thân từ trên xuống dưới đều tan nát một mảnh, áo quần muốn lem luốc huyết dịch, cơ thể muốn trọng thương, muốn thổi rửa chảy mủ nhiều vị trí.

Phải rồi...

Là máu... máu của Tà Nhân chí cao vô thượng.

Máu của người lãnh tụ bát hồn thiên địa...

Máu rơi vào trong đất bùn, là thổ nhưỡng Cổ Đô biên ải, cũng là vong linh địa tộc ngự trị. Chất lỏng màu đỏ này không có tùy theo tan rã, ngược lại không ngừng nhuộm khối khu vực từ thành này thành màu xích hạt vô cùng lãnh khốc.

Chẳng biết vì sao, một góc Thần Tường tại Cổ Đô như là bị tà dương đỏ đậm cho ánh lên sắc thái càng nhìn thấy mà giật mình, toàn bộ sâm lâm vong linh thuộc địa bắt đầu trở nên càng ngày càng có dấu hiệu rung chuyển.

Đáng sợ hơn chính là, mặt đất không có dấu hiệu bắt đầu xuất hiện ngạch văn cổ tự, là địa văn này gần như trùng khớp với ngạch văn trên cơ thể hân.

Địa văn to lớn càng ngày càng nhiều, mới đầu là ở phương xa, đáng vẻ tương đối thưa thớt, nhưng càng đến chỗ cách chỗ Mạc Phàm mấy cây số, địa văn to lớn càng thêm dày đặc, cuối cùng lúc kéo dài tới đến dưới chân Mạc Phàm, thỉnh linh hóa thành một cái địa văn ma trận!

“Trối dậy...”

Thời điểm Mạc Phàm nói ra hai từ này, mặt đất bắt đầu kịch liệt run rẩy lên, từng đạo từng đạo vết rách có thể so với hẻm núi từ một đầu sâm lâm bên này xé rách đến tận phía Thần Tường cũng là cả cây số hơn kém.

Vô số đất toả sáng xác nham lơ lửng giữa trời mà lên, vô số vong linh cốt mạch dựng thành khung xương mà lên, sông cát đỏ chảy hình thành mạch máu, một góc Thần Trường bị tạc lỗ trở thành khái bảo.

Một đầu Vong Thần Đại Địa khổng lồ ngoài 300 mét từ từ dựng ngược đứng dậy, chính xác còn muốn to lớn hơn so với nguyên thủy Cự Thần kia ở Hy Lạp.

Thạch da thịt hoa văn đỏ tươi chảy xuôi trên con Vong Thần Đại Địa này, nhìn qua như là dung tương cực nóng dọc đang lan tràn theo mặt đất màu đen, rất nhiều tụ hợp chỗ thậm chí sẽ phun trào ra dung tương bọt sóng, một chút điểm hồng bắn rơi trên mặt đất đều sẽ đốt thành một mảnh thâm lửa!

Mạc Phàm vịn vũ chi vương ở giữa không trung nhẹ nhàng đáp xuống trên vai Vong Thần Đại Địa. Hắn đứng ở vô cùng cao địa phương, hai con mắt một màu lam quang, một màu huyết mực, yêu dị đến cực điểm nhòm ngó xuống Băng Bích Hạt Chu.

Băng Bích Hạt Chu một lần nữa hai vành mắt đỏ chót giận điên tiết lên, nàng làm sao không oán hận tên nhân loại này cho được...

Nàng đã thúc ép đến bước này, vậy mà hắn vẫn còn có khả năng đứng vững, một mình lăm sát hơn 300 đầu Hải Hàn Chu.

Hải Hàn Chu trên thực tế chính là một phần thần thức, một phần lực lượng, huyết mạch của Băng Bích Hạt Chu. Nàng vốn dĩ có thói quen ăn sống nhai từ của mình, cốt chủ yếu không phải độc ác, nhẫn tâm. Mà chính tại trong cơ thể nàng làm thụ dưỡng bảo hộ, chúng đại quân sẽ cường hãn hơn, sẽ phát triển mạnh mẽ hơn.

Băng Bích Hạt Chu là đế vương ngàn năm tu luyện, còn trải qua bao nhiêu kì ngộ mới được như hôm nay. Giả dụ con của nàng tự sinh tự diệt, không có trong kén dưỡng thai lấy lực lượng mẫu thân bồi đắp, e rằng đến sinh tồn trên Kỳ Liên Sơn... vẫn là Côn Lôn yêu tộc còn thậm chí khó khăn rồi.

Ngược lại, mỗi một con Hải Hàn Chu trưởng thành kỳ ở đây, đều là quân chủ cấp bậc đấy. Một số ít được sinh ra cách đây vài năm, trở thành đầu đàn anh cả còn có thể là đại quân chủ, vô địch quân chủ. Băng cho nàng thêm ngàn năm, vạn năm tới nữa... ai biết được có khi nào đàn quân này sẽ được ấp hóa thành đế vương hết cũng không phải không có khả năng!

Cũng đừng lấy quân chủ thực lực so sánh với đế vương mà xem thường. Quân công tại chiến, Đế vương chính thống trên cơ bản cũng không có khả năng một địch nổi đại ngàn hàng trăm, hàng ngàn quân chủ cấp tiến. Nếu Mạc Phàm không phải chọc điên Băng Bích Hạt Chu lên, tuyệt đối nàng không có mang lực lượng mạnh mẽ nhất của mình ra.

“Tóa!!” Băng Bích Hạt Chu hét to một tiếng nữa, đem chính mình tinh thần trấn áp, kích thích đại quân Hải Hàn Chu đang hoảng loạn kia lên dây cót tinh thần tấn công.

Nghe được quân địch khí thế dâng trào, Mạc Phàm vẫn như cũ khước miệng nở nụ cười...

“Ngươi cho rằng chỉ có ngươi là có đội quân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Cổ Đô đóng cửa

Xa xa toàn bộ đám pháp sư Nội Thành đều đang ngẩn ngơ ngốc trệ. Đây là tình huống thế nào?

Bọn họ đối với hết thảy địa phương đều là quanh năm quen thuộc, ngày ngày đi lại ngó trông, nội tình thập phần hiểu biết; bao gồm vòng đời sinh hoạt Vong Linh, từ tập quán bày đàn của chúng cho đến bản năng nhận dạng một ít cao cấp sinh vật nguy hiểm xuất hiện.

Cho nên mới nói, đại bản doanh tháp phòng ngự ở Cổ Đô luôn được tân trang, có then chốt kế hoạch bảo vệ, có đội ngũ trinh sát lành nghề, có trang bị khắc chế tiên tiến, đặc biệt ứng phó tốt với mọi loại tình huống xảy ra.

Ừm, thì đó là ngày thường như vậy!!

Hôm nay, không phải ngày thường...

Bầu trời mất đi vẻ thanh tịnh vốn có của nó, đã từng giáng trước mắt giáng xuống mấy đạo tinh quang lại đem lên toàn bộ đều cái biến, trước một khắc lưới trắng không có dấu hiệu từ đâu đến đã vắt ngang chắn chặt giữa không trung, quay đi quay lại bàn tán thời điểm liền nghe có thâm âm xào xào pháo đốt, có hỏa diễm tán ra giữa trời, bên trong hỏa diễm lại nhấp nhô mớ không gian bị cắt xuyên vạn vẹo. Cuối cùng tất cả hóa thành một thể giới huyết mực đầy từ thì mùi vị.

Đừng nói chỉ dân chúng hiểu kỳ, chuyện như vậy cho dù bất kể là cấm vệ pháp sư, đại diện liên minh thợ săn hay là sĩ quan quân đội túc trực ở lại, bọn họ thậm chí đều không biết rõ ràng là hiện tượng gì xảy ra, nhất nhất lâm vào một mớ hỗn loạn.

Khó chịu nhất trên thực tế là Hàn Tịch, tòa thành này là hấn người đứng đầu, cũng không phải Cố Đô là của hấn thành chủ nhưng tuyệt đại đa số mọi quyết định của hiệp hội ma pháp ở đây nhất nhất muốn thông qua hấn.

Đoàn người bất ngờ tạm dừng hết công việc, cuốn hút sự theo dõi ra xa xa ngoại thành đang biến ảo một màn quỷ dị không gian, tự nhiên cái loại này sớm đã kéo theo ảnh hưởng muốn hết toàn bộ lưu dân trong thành. Họ truyền tai nhau rằng có phải hay không Cố Đô vong linh tai kiếp một lần nữa trở lại? Liệu rằng sẽ có thể giống với Ma Đô bên kia hay chăng?

“Điều tra được gì?” Hàn Tịch đứng ở trên tháp nội viên nhìn ra xa xa nói.

“Chúng ta không ra xa được, nửa dặm gần nhất đã bị một kết giới không gian chặn đứng lại. Đây cũng là lực lượng không phải siêu giai pháp sư có thể bước vào!” Tường Bản mở miệng nói.

“Kết giới không gian?” Quân Ti Lục Hư đứng bên cạnh Hàn Tịch, hai mắt lộ rõ sự bất ngờ nói rằng.

“Phải, quân đội đã điều động tạm dừng tiến tới, cấm vệ pháp sư cũng đã lui về xây dựng phương án phòng thủ. Chúng ta vô luận thế nào cũng không thể lọt qua được.” Tường Bản tương đương trình bày rõ ràng sự tình.

“Khụ khụ...”

Nghe âm thanh ho khan sau lưng, Tường Bản đột nhiên quay người lại, cái thứ nhất muốn nửa người cúi xuống cung kính làm lễ.

“Đừng khách khí, ta chỉ vô tình mang cái đồ đệ đến đây khảo hạch, dạy dỗ chút... Quay lại, vẫn là kết giới không gian ngoài kia chặn lại e rằng không phải để cho chúng ta không tiến vào được bên trong...” Thủ tịch cung đình pháp sư Bàng Lai trầm trầm nói.

“Không phải để cho chúng ta không tiến vào được bên trong?”

“Ừm, ta mơ hồ cảm đoán có lẽ mục đích của nó chính là để cho thứ bên trong đó không có bỏ nhào ra ngoài này...” Bàng Lai vuốt vuốt râu trắng, ánh mắt xa xăm nhìn về ngoại thành biên ải.

“Ý của ngài là...” Tường Bản hơi thấp giọng run run hỏi.

“Kết giới đó đang bảo vệ chúng ta, các người nhìn bầu trời thế kia biến ảo cỡ nào nhưng Nội Thành không có một trận rung chuyển. Chỉ sợ ngoại trừ không gian hệ cấm chú ra, e rằng khó tồn tại đáp án khác; mà cấm chú xuất hiện đồng dạng sự tình này bên trong đã là cấp bậc nhân loại sẽ không muốn vào, nhiều khả năng để vương cũng xuất hiện đi!” Bàng Lai thờ dãi nói ra.

“Không gian hệ... cấm chú... Còn có cả đề... vương!” Một số cấm vệ pháp sư xung quanh nghe được, mặt mày ai nấy đều tìm tòi như trời sập xuống.

Vậy cũng là từ sắc cảnh giới rồi!!!

“Chúng ta có cần nói với Cấm Chú hội bên kia trợ giúp hay...” Tường Bản không nhịn được nói ra.

“Không vội, trước xem thử một chút tình hình.” Bàng Lai phui tay nói rằng.

“Nhưng đó... đó là đề vương cấp, giả như...”

Có Bàng Lai bên người ngăn cản, vốn Tường Bản cho là mình có thể không chút kiêng kỵ đi làm nở mày nở mặt trước đám liên minh thợ săn hay ma pháp hiệp hội, hấn dự định báo cáo bên kia nhanh chóng kiểm về đại công lại không nghĩ rằng thế xuất hiện tình huống như vậy.

“Hoa Hạ chúng ta có cấm chú không gian hệ sao?” Bàng Lai hỏi một câu.

Phải rồi, không gian hệ cấm chú!?

Bọn họ ai không nghĩ tới, ở Cố Đô bên trong còn cất dấu như vậy một vị lực cường đại không gian như thế pháp sư. Mà càng ưng ý thời điểm chính là, không thể nghi ngờ trực tiếp ảnh hưởng đến trận này đại kiếp. Ít nhất ở tại bọn hấn hiện tại xem ra, hết thấy đều không có khả năng chạm trán đề vương, ít nhất cấm chú xuất hiện liền biến giảm phức tạp một ít, kéo dài thời gian lâu hơn một chút cho Cố Đô.

“Vài năm trước không có, vài năm trở lại đây danh sách cũng chỉ xuất hiện thêm vài cái tên tiềm năng...” Quân ti Lục Hư suy nghĩ nói rằng.

“Được, đây là Hoa Hạ, cho dù có cấm chú không gian ngoại quốc du lịch liền cũng không muốn vạ lây trăm sát cùng Vọng Linh biên ải. Huống chi tình hình bệnh dịch bên ngoài vẫn chỉ vừa mới giảm bớt, rất không có cái khả năng này. Cho nên cấm chú không gian hệ chắc chắn phải thuộc chúng ta người.” Bàng Lai lời lẽ rất có tính thuyết phục nói.

“Kiểm tra một chút danh sách tiềm năng đưa tới cho ta!” Quân Ti Lục Hư nói với tiểu viên đội sau lưng.

“Không cần, trong đầu chúng ta không phải rõ ràng thừa nhận chỉ có một cái tên thôi sao...” Bàng Lai vuốt râu từ tốn nói.

“Tiểu tử đó sao?” Lục Hư nhướng mày.

“Hoa Hạ gần nhất có sản sinh được một người như hần, với những gì hần đã làm, đã vỗ ngực với một nửa thế giới này không then lòng giẫm lên. Nếu nói rằng có kỳ tích cảm chú không gian xuất hiện, ta đều không bất ngờ...” Bàn Lai nở một nụ cười đứng tuổi, cũng là hần tằm này muốn giành hết hi vọng cho thế hệ sau ra sức đào tạo.

“Mạc Phàm Tuyệt đối là hần, mà nếu là hần, chúng ta tự nhiên chỉ cần tin tưởng là được!”

“...Mạc Phàm?” Hàn Tịch lầm nhảm trong miệng, không có cất lời.

Nổ vang âm âm liên tục, ngay sau đó là chấn động mặt đất vô cùng rộng rãi trên diện rộng, Mạc Phàm hướng về bên cạnh vừa nghiêng đầu, vừa vặn tiện tay xoa xoa một cái màu huyết thẩm cự thủ khổng lồ trên gương mặt. Trên người thủ văn khuếch đại đến nay, rõ ràng là một khối nham thạch giống như bấp thịt trắng niên quân ngũ vậy, cả cơ thể đầy rẫy sức bùng nổ không gì sánh được.

Mạc Phàm nhìn Vong Thần Đại Địa, hần thâm tâm không khỏi một phen hải lòng loại lực lượng tương xứng này. Đều là máu tốt, vật liệu tốt trộn lẫn cấu tạo, đây muốn vất vả chinh chiến một trận cùng Đế Vương cấp đều tính là miễn cưỡng có thể a.

Sau lưng hần, một cái màn ánh trắng vị diện vết rách chậm rãi xuất hiện. Ánh trắng khoét rộng, thông một luồng tia sáng lục thái chiếu dọc theo hai bả vai Vong Linh Đại Địa đến hai bàn tay lớn đang xòe ra.

“Grào Grào Grào Grào~~~~~”

“Grừ grừ grừ Grừ grừ grừ ~~~~~”

Hai đường dài trên cánh tay khổng lồ Vong Linh Đại Địa sớm chút đã xuất hiện một đám sinh vật triệu hồi chần chịt chi chít. Chúng lực lượng này càng có thể coi như rất nhiều bộ tộc lang đoàn bên trong Thử Nguyên vị diện. Bao quát từ huyết văn bạo lang, bạch khải chiến lang, phệ nguyệt ám lang, phệ nguyệt thương lang cho đến ma cốt tinh lang ẩn tộc tại gần kề Vong Quốc Thú.

Mỗi một lang đoàn bộ tộc số lượng đều không phải là ít, dao động từ 500 đến thậm chí 1000 con có thể. Tổng cộng hết thảy liền sớm vượt quá 3000 đầu, bất quá vẫn là muốn xa xa tiếp cận đến xấp xỉ 4000 Hải Hàn Chu.

Mà một màn dư chấn inh ỏi này trên tay Vong Linh Đại Địa, thoát đầu cũng làm Băng Bích Hạt Chu có chút không kim lòng được nhìn đến xem, chỉ là rất nhanh nài lại thể hiện gương mặt rất đổi xem thường: “Gọi một đám câu đến, liền có thể dám mở miệng so sánh với đàn hải tử của ta?”

“Gào ô ~~~~”

Nàng vừa dứt lời, thêm một đầu bóng sói từ vết rách màu xanh nhạt nhảy vọt ra ngoài, toàn thân hiện ra hủy diệt chúc văn xẹt qua, mặt mũi lại thoải mái toát ra vẻ anh hào thủ lĩnh đội ngũ, tựa hồ vẫn một cái nhãn nhện đám yêu chu bên dưới rất lâu.

"Àm!!!!"

Hoàng Văn Thương Lang hấp tấp đụng trúng Mạc Phàm trước mặt, để cho tên bạo tạc gia hỏa này tưởng rằng có địch nhân đánh lên, suýt chút phóng thích ra một đạo liệt diễm nung chín.

Mạc Phàm tức giận trừng mắt Hoàng Văn Thương Lang một cái, nó lập tức phản xạ giật nảy mình lùi về sau theo bản năng giống loài; mãi mới thôi sợ hãi rón rén về hàng tập hợp.

“Vẫn là một đàn chó vườn!” Băng Bích Chu Hạt miệng nhếch lên nụ cười khinh bỉ.

Bất quá, không hiểu vì lý do gì, rất nhanh nụ cười của nàng gần như triệt để bị dập tắt ngay sau đó, trở thành một mảnh run run không nói nên lời.

Vết rách triệu hoán thú triều vừa đóng lại, đột ngột có hai có luồng sáng chớp mở ra, là chói sáng như thất thái cầu vòng vắt ngang, là ngay tại lơ lửng giữa ngực Vong Linh Đại Địa xuất hiện đầy tuyệt diễm bất đồng.

Hai thân ảnh nữ tử, một xám lẳng gọi cảm váy xẻ, một cái mỏng manh áo trắng như sương mơ bình minh bắt đầu dần dần hiện rõ. Để trong nháy mắt này, triệt để tỏa ra một luồng khí khái đánh bật cả bầu trời yêu tộc khí tức.

Băng Bích Hạt Chú vốn dĩ là một cái mặt mà nhan sắc rất không tệ, nhưng chính mình đặt lên bàn cân so sánh với hai bên hai thân ảnh bước ra, liền cùng bạch tuột so ra hần khá đồng dạng.

Hoàn mỹ phong vận, khí chất tôn quý tuyệt đối như thánh sùng thiên địa...

Medusa Nữ Vương!!!

Bạch Nhi Chi Đế!!!

Mạc Phàm viêm thánh vũ sau lưng đập đập, bay đến trên đầu Vong Linh Đại Địa đứng tới, ánh mắt hần càng nhìn chăm chăm Băng Bích Hạt Chu, dứt khoát không có nửa điểm nhân nhượng.

“Cổ Đô hôm nay đóng cửa...”

Hắn nhìn qua Apase, Tiểu Mei một lượt; hai nàng đồng dạng cũng nhìn lại về phía Mạc Phàm.

“Thà chó!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Lang quân đoàn đổ bộ

“Tê tê tê tê ~~~~~”

Vong Linh Đại Địa bắt đầu muốn chuyển động rồi, hai bên nham cốt cánh tay khổng lồ như một hai dây đeo Hoàn Sơn nghiêng nghiêng dốc xuống mặt đất. Mà tại trong quá trình đó, hai lòng bàn tay Nham Thần tương tự chậm rãi xòe ra hai lớp cực lớn thô nhồng sa mạc, bao quát mấy ngàn đầu lang tộc chen chúc nhau.

“Rú rú rú rú u u ~~~~~”

Hoàng Văn Thương Lang tru rú lên một tiếng thật dài, triệt để dẫn dắt hết thầy ngọn lửa thôi thúc chiến ý tinh thần của hết thầy tất cả các nhánh lang quân đoàn.

Hai cánh tay Vong Linh Đại Địa còn chưa có chạm xuống đất làm giáp tuyến đổ binh, nhưng rất nhanh từ giữa bầu trời đã xuất hiện một con mưa cầu vòng dài sắc. Mà bên trong con mưa liền thấy vô số đạo thương lang, chiến lang, tinh lang đủ hết các loại đáng gờm; những cự thú này thoát ly toàn bộ xung phong đội ngũ dĩ nhiên là đón đánh không màng nhảy từ trăm mét độ cao xuống.

“Grào grào grào grào grào grào ~~~~~”

Bạo tác lang quân rải xuống, từ tòa Vong Linh Đại Địa bay khắp đến mặt đất, để ngoại thành Cổ Đô trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh phù sa kim tuyến lướt ngang tồn tại, không có một bụi cây, mảnh rừng nào có thể may mắn thoát khỏi.

Một màn bầu trời đồ sập như vậy vật thể, kèm theo âm thanh tru hú vang vọng của đại quân sói thực sự tác động ảnh hưởng không nhỏ. Chúng nó Hải Hân Chu bên dưới kinh hãi đến hoảng loạn, ngược lại với lúc bọn nó mới vừa nhìn nhận thực lực; liền tận mắt nhìn ba, bốn đầu đồng loại ưu tú đang treo mình trên mớ tơ nhện lơ lửng bị cái kia trăm mồm răng nanh cắn xé cho thành thịt vụn, một cái kháng cự đều không có sử dụng được liền chết thảm, hoàn toàn tan nát đến chết!!!

Tại nhào về phía đại địa trong nháy mắt đó, Phệ nguyệt thương lang cùng với Bạch khải chiến lang có tính hiếu chiến đứng đầu, chúng nó nhưng thêm thịnh hơn cả, hùng hổ đại lực, cả người điên loạn lao vào, đem tất cả tránh né phương hướng của đàn Hải Hân Chu đều cho toàn bộ phong kín. Mấy đầu Hải Hân Chu hoặc là bị những chiến lang này cho cuốn lấy, hoặc là bị tốp phía sau Phệ nguyệt ám lang to lớn nuốt vào trong bụng.

Không có để chết oan tiếp tục, Hải Hân Chu cũng là tinh xảo theo tơ nhện di chuyển đến địa phương giữ cự ly an toàn, tốc độ của chúng hoàn toàn nhanh hơn hầu hết lang chủng các loại.

Bất quá, Ma cốt tinh lang liền là một tồn tại khác, đàn Ma cốt tinh lang đây là được Apase dẫn dắt chó nhà thu phục. Nàng thời gian rảnh rỗi, không ngủ thì lại thường hay du hồn chui vào bên trong Triệu Hoán Thứ Nguyên vị diện mở rộng lãnh thổ quân đoàn, xâm chiếm không ít địa phương tài nguyên. Đến Ma cốt tinh lang vốn dĩ ở bên trong Vong Quốc Thứ ẩn mình theo bụi rậm, chúng cả ngày mượn thảo nguyên làm sân chạy, mượn không ít đại ma vương cuồng sát kia làm động lực tránh né cũng là bị nàng đặt bẫy thu hoạch thành chiến lợi phẩm.

Ma cốt tinh lang thiên sinh phong nguyên tố linh chủng, di chuyển đạt được một cái thần tốc muốn vượt trước cảnh giới bản thân một ít, chúng cũng là nhánh lang đoàn mạnh nhất của Mạc Phàm thời điểm. Trên thực tế toàn bộ tộc có tận 10 đầu tiểu quân chủ, vừa vượn vai trò trưởng lão, thủ lĩnh trong tộc. Nhưng là so với số Hải Hân Chu, dù một con thống lĩnh liền tốc độ vẫn nhanh hơn một ít, đủ để tăng tăng lớp lớp đem phong trào cắt nhấn chìm nhện yêu trong vô số vết cắt.

“Ngao ngao ngao ngao ~~~~~”

Nội trong tích tắc chưa kịp thích nghi chiến trường, Hải Hân Chu lần thứ hai vỡ trận, bắt đầu hoảng loạn lùi về phía sau, mất cả trận hình đội ngũ. Một bên tận mắt thấy đồng đội như cỏ thụ bị mấy trăm đàn trâu húc kéo sập xuống.

3000 đầu lang kia số lượng chưa đạt tới 15 đầu quân chủ, chúng đại đa số đều là thống lĩnh cấp các loại, thậm chí là bóng vại mớ chiến tướng đỉnh phong chưa đột phá. Đây tất nhiên đều có thể tính là một cường đại tộc già, tại bất cứ nơi nào nếu không gặp Đế Vương thì vẫn miễn cưỡng xưng bá được. Nhưng trước mặt Hải Hân Chu, nhánh quân vừa nhiều hơn số lượng, vừa hết thầy quân chủ cấp là một câu chuyện khác, làm thế nào bọn thống lĩnh, chiến tướng đang uy hiếp quân chủ đây?

Băng Bích Hạt Chu ở ngoài nhìn vào đánh giá, nàng ánh mắt lập tức nghiêm trọng liếc tới Bạch Nhi Chi Đế trên thân, miệng không khỏi co giật vài cái,

thầm muốn chửi rửa.

Phải, Bạch Nhi Chi Đế, nhân gian bạch tinh linh thiên sứ, nàng lộng lẫy trên người một cái, đang xoè ra hai bạch linh chi vũ đập đập, đem thánh linh lực lượng một mực nhuộm quang mang cầu vòng buông xuống bảy lang quân đoàn kia.

Vậy cũng là để vương chúc phúc, càng là đứng đầu bạch tinh linh nữ nhi chúc phúc. Mỗi một con chiến lang, phệ lang, vẫn là bất cứ thương lang hay ma cốt tinh lang nào được tắm trong cầu vòng bạch sắc của nàng đều muốn gân cốt được gột rửa. Triệt để tăng lên 10 thành lực lượng, tương đương gấp đôi năng lực bản thân đấy!!!

Tất nhiên, kể cả đỉnh phong thống lĩnh bất ngờ mạnh gấp đôi đi chăng nữa vẫn chưa đủ đối đầu với quân chủ cấp bậc. Hải Hàn Chu là đang bị sức ép tinh thần làm nhục chí trước, bọn chúng ban này bao nhiêu xem thường lang tộc quân đoàn thì đều một màn này làm cho chấn chỉnh lại.

“Tóa~” Băng Bích Hạt Chu hét lên một tiếng.

Nàng đem thanh âm mình tiến vào Hải Hàn Chu trước nhất kịp thời ổn định tinh thần. Thứ hai chính là lấy oai chấn Đế Vương trùng kích toàn bộ lang uy quân đoàn kia, để toàn bộ bọn chúng biết chênh lệch lực lượng mà lùi.

Tuy bị đánh giết không nhỏ số lượng, bảy Hải Hàn Chu vẫn là còn nhiều hơn lang quân đoàn khoảng vài trăm con. Quy đổi đánh giá, vẫn không có khả năng thất bại!

“Mỗi một các ngươi dư sức đánh chết một tiểu đội 20, 30 đầu bọn chúng, sợ cái gì? Lập tức tiêu diệt hết cho ta!” Băng Bích Hạt Chu truyền lời lẽ đến Hải Hàn Chu bộ phận.

Mạc Phàm trên cao nghe được lời lẽ nàng, hần bắt quá cũng lắc đầu cười khò, miệng vẫn hết sức châm chọc: “Nói ngươi ngu liền là ngu không sai. Tuồng đây là lời dài ti vô sao mà hơn chút cấp bậc đã tính là dễ ăn?”

“Ngậm miệng lại, ta chưa từng thấy một tên tiểu súc sinh nào nói nhiều như ngươi. Chỉ là một mớ đàn chó hỗn tạp!” Băng Bích Hạt Chu hơi thờ tức giận mắng.

Nghe được câu chửi mắng này, Mạc Phàm càng là nụ cười càng thêm phần niềm nở, nhiều nhiều thâm hiểm hơn một ít: “Ngươi vũ nhục ta thì không sao, lại đi mắng vào đàn lang của ta, thực sự không biết hậu quả sao?”

“Chó vốn dĩ là hạ đẳng nhất, trong nguyên thủy sinh tồn đều không xứng làm yêu tộc. Ta chửi đây thì sao, đích thị là bọn chó rẻ, chó rách!” Băng Bích Hạt Chu không ngừng mắng.

“Lão lang, các ngươi nghe rõ chưa, là bọn chúng khinh bỉ các ngươi đấy!” Mạc Phàm hô giọng đem thanh âm truyền xuống Hoàng Văn Thương Lang.

“Ru rú rú rú u u u ~~~~~”

Hoàng Văn Thương Lang miễn chi thương văn đều sẵn sù nổi hết cả lên gào rống, tựa hồ một trận tru đầy thịnh nộ.

Con thịnh nộ này, dễ dàng lan ra theo từng đầu, từng đầu lang quân tộc, để hết thấy bọn chúng tôn nghiêm nhất đều hận muốn đặt lên người Hải Hàn Chu trước mặt.

“Ngươi nói đúng, chó rẻ, chó rách gì đó ta đều không phủ nhận. Bất quá chung quy chúng có một cái uy danh đáng sợ hơn ta cần phải nhắc nhở ngươi... là chó điên!” Mạc Phàm cười cợt nhìn Băng Bích Hạt Chu nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Lang quân đoàn chiến Chu quân đoàn

Lam quang tại mắt trái hần một lần nữa nồng nặc triển khai xuống, để cho toàn bộ bầu trời trong bước này đều là bị xé ra thành một bức màu xanh đại dương nồng nặc.

“Ma không chân ảnh!”

Mạc Phàm làm hạch tâm người dẫn động, hần lật bàn tay lại, từng tia từng tia một lam quang nhiều xuống mặt đất, lại như một cái thiên đình người khổng lồ không cần thận dẫm đạp nhân gian bên trên màn trời, bất kể lang quân đoàn hay chu quân đoàn ngẩng đầu lên sẽ tự nhiên có thể nhìn thấy này một đôi kinh thiên chân trụ.

Chân trụ tựa hồ thiên sơn vạn tượng, yêu linh rơi vào, làm cho nho nhỏ này không gian độc lập đứng đưa kịch liệt lên, vô số vết rách trải rộng ở trong không khí, vòm trời, đại địa cũng giống như một mặt của tấm gương vỡ vụn.

Biên ải Cổ Đô bị phân tách ra năm, sáu mảnh nhỏ không gian liền kề nhau, bất quá từng phân khu nhỏ này, tự nhiên sẽ không cách nào thấy đầu bên kia kết quả được.

Hải Hàn Chu cho dù là quân chủ cấp bậc nhưng đứng trước cấm chú ma pháp của Mạc Phàm, như cũ trở nên nhỏ bé không có nửa điểm cự quấy.

Ở mỗi mảnh nhỏ, có khoảng chừng 700 đầu Hải Hàn Chu đủ loại quân chủ cấp bên trong. Bọn chúng loay hoay, rốt cuộc vẫn không biết phải làm gì, vẫn là thắc mắc toàn bộ đám lang quân đoàn đều biến đi đâu rồi?

“Grừ grừ grào grào~~~~~”

“Grừ grừ grào grào~~~~~”

Trên mặt đất, nội trong một nhánh không gian đầu tiên, lấy Apase ngồi trên Hoàng Văn Thương Lang làm chủ soái, 3000 lang tộc quân đoàn ầm ầm đạp lên mà phóng ra, chúng tầng tầng hung mãnh theo chỉ thị của Apase mà chia làm nhiều đợt công kích.

Nàng tại Đế Vương cấp bậc, đã lột xác trọn vẹn Medusa, liền có thể đem đuôi xà huyền hóa thành Miếu Văn Thương Xà, tại dừng mảnh Hoàng Văn Thương Lang phóng tới, Miếu Văn Thương Xà lại huyền hóa thành một trùm đầu đại xà sắc bén; cái thứ nhất va chạm trực tiếp thuần sát đâm thủng cả vô địch quân chủ đầu đàn bên đối phương.

Mà Hoàng Văn Thương Lang liền cuồng dã hung mãnh nhiều lắm, nương theo chúc phúc của Tiểu Mei, lực lượng nó bây giờ đã tiếp cận một cái chí tôn quân chủ không sai lệch. Nhất nhất phóng thích chúc vẫn để đâm đạp xuống chấn động run rẩy lên màu nâu đại địa, mục tiêu của nó là xé bỏ toàn bộ lớp mạng nhện dày đặc kia, để cho Hải Hàn Chu mất đi địa hình chiến đấu của mình.

Hoàng Văn Thương Lang dừng mảnh không có dừng lại, một đường thẳng được Apase cười xông vào trận hình đối phương, ngao du để cho mấy chục con nhện độc hóa thành huyết tương thịt mưa, trăm con khác vỡ trận tách nhau ra khỏi hàng nhưng một mặt vẫn đề phòng địch nhân quay lại.

“Đừng lúc này!!” Apase nói to.

Một tốp quân chủ trưởng giả Ma cốt tinh lang dẫn theo tộc mình hóa thành cơn mưa phong trào, nhất móng vuốt vỗ xuống, bao nhiêu con Hải Hàn Chu ngây thơ đang dõi mắt theo Apase cùng Hoàng Văn Thương Lang không kịp trở mình, bị chi chít vết cắt qua người, thành một mờ huyết tương thịt, tất nhiên chúng là quân chủ cấp bậc, không có như vậy sẽ chết, miễn cưỡng suy yếu nhiều một chút.

Hải Hàn Chu coi như không quá ngu lắm, bắt đầu biết Apase là dẫn dụ người, lập tức phóng thích độc nhện bắn về phía đàn thương lang. Đây nếu trúng sẽ có khả năng một đòn thuần sát bất kỳ con thương lang nào đi. Chỉ là, nhiều như vậy mực độc bị đám Phệ Nguyệt Âm Lang đem thân người ra đầu tuyến đỡ, chúng là sức sống dai nhất bấy lang đoàn. Nhưng lẽ ra đều có thể chết sạch nếu không phải loại kia tăng sinh mệnh dồi dào Tiểu Mei trên cao rải xuống.

Hủ hóa, thổi rửa, miễn diệt độc tố vết thương không cách nào tồn tại được trên người lang quân đoàn cả. Phệ Nguyệt Thương Lang, Chiến Lang chớp thời cơ đối phương vừa mới phóng thích xong đã lao vào như vũ bão cắn phá, cứ một đầu Hải Hàn Chu liền bị bốn, năm cái miệng to lớn giằng xé đến tội nghiệp, hình thành bao nhiêu vết thủng liền để đồng đảng xác thổi rơi xuống.

“Cẩn thận độc!” Apase hét to.

Tại Apase chú ý tới Hải Hàn Chu bụng phía sau là một túi độc. Túi độc có hàn độc bên trong, chân nhện cũng là độc được sắc bén, đám triệu hoán thú triệu xé ra này dày đặc thi thể lại không quá thích hợp, tất nhiên quá trình vẫn có rất nhiều con bị thương, thậm chí gần như có thể trực tiếp miểu sát.

Rất nhanh thôi, chiến đấu một hồi đám Hải Hàn Chu đã triệt để vỡ trận, trước mắt chúng đều không biết phải làm gì, hầu hết bị Apase đem thủ lĩnh đầu đàn chém xuống, bị Hoàng Văn Thương Lang quấy phá, bị Ma Cốt Tinh Lang nhấn vết thương trên người... Cuối cùng bất lực kiệt quệ để cả đoàn lang còn lại làm bữa ăn tấm bổ. Độc nhện đơn giản một cái ăn vào người, thế nào lại chất tốt đều bị hấp thu, chất thải nguy hại được Tiểu Mei hóa phép triệt để tan biến.

Hơn 700 đầu quân chủ cấp Hải Hàn Chu trong chưa đầy một giờ đã bị diệt sạch, chúng có thể cấp bậc cao lắm, nhánh này đội quân đủ để san bằng cả Cổ Đô vong linh năm nào, hoặc là mấy cái Nội Thành bên trong đều không có khả năng ngăn cản. Nhưng là quân chủ đây vốn dĩ chỉ mới sinh ra đời, so với quân đoàn Lang kia thiện chiến trong Triệu Hoán Thứ Nguyên chẳng khác nào thùng rỗng.

Ngược lại, tất nhiên cũng có vài chục đầu sói từ vong không có được Tiểu Mei hồi sinh đến, Nàng vẫn là giữ cho mình ổn định nhất năng lực không muốn hao đi, ai bị thuần sát trực tiếp lập tức bỏ ra ngoài. Theo như Mạc Phàm cảnh báo, rất có thể Vi Linh Hoàng kia còn chưa có muốn ra tay lúc này.

Bỏ qua thời gian nghỉ ngơi, Apase sau đó khí thế tiếp tục kéo quân qua ô không gian tiếp theo được Mạc Phàm duy trì chương không.

.....

.....

“Păng păng păng~~~~~”

Lúc này, xa xa không gian bên ngoài không ngừng truyền đến từng trận nổ vang, hiển nhiên là Mạc Phàm cùng Băng Bích Hạt Chu đang giao thủ sinh ra.

Cả trăm cây số dọc theo Thần Tường âm ỉ rung rung địa chấn, liền để người khác có loại cảm giác kinh tâm động phách, nửa bước đều chẳng muốn lại gần.

Đối phương còn có một cái Vĩ Linh Hoàng chưa từng xuất hiện trên chiến trường, mà một khi chạy tới, tình huống bên này rất có thể lại xuất hiện chuyện xấu. Phải tốc chiến tốc thắng mới được.

Viêm Thánh vũ xòe chấn động ngang trời, dục vũ vùng ven làm cho những hòa linh chi vũ kia ở thời điểm này đột nhiên tản ra, theo dòng khí lưu dâng lên cao nóng dần bay về phía Băng Bích Hạt Chu, tựa hồ một đám mây hồng thái từ trên trời cao đổ xuống vậy.

Băng Bích Hạt Chu tám chân nhện bám vào Thần Tường, phóng thích tơ lên trời mở đường né tránh, nằng loắt thoát tìm một chỗ thích hợp hơn phản lại công kích của Mạc Phàm.

Mà Băng Bích Hạt Chu trước mắt nhìn tới cũng không phải là một mình gia hỏa Viêm Thánh Vũ này, vẫn còn có một đầu khổng lồ Vong Thần Đại Địa với vẻ ngạo mạn không kém hơn bao nhiêu đang trọng yếu gây sức ép tới nằng.

Ban này mới đầu chưa có trở mã hoàn toàn, giờ phút này thoáng nhìn lại đánh giá, huyết nham Vong Thần Đại Địa thực sự to lớn vượt quá một km chiều cao, là một tòa mạch núi lửa chọc trời, bất khả chiến bại. Hải Hân Chu đối với Mạc Phàm kích thước là cực kỳ chênh lệch, ấy vậy mà một khác này đều chỉ nhỏ bé không vượt quá nỗi đầu gối Vong Thần Đại Địa. Khuyết đại tính toán hơn chính là, giả dụ hắn có muốn một hai trọng cước, trọng quyền mà nói, những đầu quân chủ nhện hoàn toàn là đám nhĩ đồng đùa bỡn.

Vong Thần Đại Địa khẽ nhích chuyển động, tất yếu để những cái kia nhỏ bé xác thối không đáng nhắc trực tiếp bị đập nát một mảnh, máu tươi màu xanh xuất ra như dịch thủy, hài cốt khắp nơi, lưu loát hóa thành một tấm thảm dài cốt nơi thẳm, phả ra không biết bao xa, hôi thối đến vô cùng kinh tởm.

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Băng Bích Hạt Chu đơn độc nghênh chiến, liền thấy chu trào màu băng trắng ngập trời vượt xuống, bao nhiêu khoảng không lộ ra mấy lớp tơ băng lạnh giá quấn chặt người Vong Thần Đại Địa. Tơ băng phát sáng vốn là hung mãnh sinh trường, mắt thấy là phải đem Vong Thần Đại Địa cho vấy khốn, mà theo những băng nhưng kia bay ra, chúng nhanh chóng đông lại, biến thành từng cây băng sương tơ ghi chặt nơi đó, điên cuồng siết lại.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Băng Bích Hạt Chu và Vong Thần Đại Địa

“Xèo xèo xèo ~~~~~”

Tơ băng quấn vào nham thân thờ phát sinh nhiều tiếng xèo xèo bốc khói, để cho Vong Thần Đại Địa biến thành một cỗ thạch khói mù trời, liền tại bên trong khói trắng đó, còn có cảm giác rằng cho dù Nham Thần này không lộ hơn nữa vẫn sẽ bị cắt hết thành trăm mảnh nát vụn.

Chỉ là không phải vậy, Vong Thần Đại Địa xác thực bá đạo cực điểm, nó gồng mình một cái thôi, trực tiếp đem toàn băng tơ chu trào hóa thành bột mịn tan vỡ. Chu trào tơ băng kia tràn ngập hủy diệt chi tức ở trên người nó cuồng cuồng oanh tạc vẫn như cũ không thể khiến được tòa thánh sơn này tổn hại một chút hao mòn.

Nên nhớ rằng Băng Bích Hạt Chu sức công phá đều hơn hẳn một cái cảm chú phổ thông, có thể này con đại nham Thần Tường kia thân thể thực sự quá mức cứng rắn, loại kia nhìn qua tầng tầng vết thương chẳng thể ảnh hưởng nổi với cả thân thể nó, gần nửa cũng bắt quá là một cái móng tay hoa ngân quệt quệt.

Mạc Phàm đuổi đánh Băng Bích Hạt Chu vào trung ương khu vực, xuyên qua từng lớp không gian ban này hắn tạo ra mà đánh, dù hơn phân nửa là này giờ dưỡng sức lấy, không trực tiếp so chiêu với Côn Lôn vị này mà chủ yếu đem mình sí hỏa quấy nhiễu bên ngoài, vẫn tại không gian chỉ nhãn bên trong chường không toàn bộ, giảm tới đa thiệt hại cho lang quân đoàn.

Tràng tranh đấu, không nhìn thấy bất kỳ máu tươi, Mạc Phàm không chạm được vào người của Băng Bích Hạt Chu, nằng tự nhiên sẽ không thể bị thương. Mà ở chiều ngược lại, hắn đồng dạng sẽ không chảy máu, hết thấy huyết dịch đều được Tiểu Mei chữa trị xong, càng được Bạch Ngân cầm rễ sinh trường chuyển hóa thành sức mạnh đáng sợ, dần dần kéo dần ổn định lại ma năng của mình.

Nhưng chính là một trận chém giết không có một giọt máu như vậy, vẫn có thể cảm nhận được khốc liệt, có một ít Hải Hân Chu hay Thương Lang xấu số bị chạm phải sóng kích rơi mất đầu, thi thể không đầu bị thả vào đường hầm không gian cũng không biết trôi lạc đi đâu. Một ít khác thì bị trực tiếp va nát, hóa thành vô số đá vụn rơi trên khe hở nham thạch, cũng không ít trực tiếp bị thú khí khổng lồ ép thành bụi bặm, tung bay trong gió.

Mạc Phàm vừa đánh vừa chú trọng tạo ra một cái điểm sáng âm chỉ dẫn cho Vong Thần Đại Địa khu vực của mình, hắn chính là dĩ nhiên muốn tạo một cái chi lông dẫn dắt, dưới thời điểm thích hợp, để cho Vong Thần Đại Địa kết thúc cuộc chiến này.

“Lóc lóc lóc lóc ~”

Mất khoảng thời gian không quá dài, đồng tử Vong Thần Đại Địa cuối cùng cũng thấy được cột sóng Mạc Phàm để lại.

Vong Thần Đại Địa gầm gừ chuyển mình, nó không có chân, hết thấy lơ lửng là một cái thân người to lớn mang chiến khải Thần Tuyền mảnh vỡ, hai cánh tay như hai nhánh dây đeo vô tận, rõ ràng vừa mở ra thôi đã hoàn toàn che đầy một khoảng trời, mặt đông cùng mặt tây Cổ Đô, đều bị huyết nham cùng phù sa to lớn bao phủ, một chút không thấy được phần cuối.

Nham Thần ánh mắt lạnh lùng quét qua, khóa chặt Băng Bích Hạt Chu đang cùng Mạc Phàm trước mặt, đột nhiên một tay nhấc lên cao, rướn vai lấy đà, dồn lực hết thấy cơ bắp lực lượng bản thân vào tấn quyền trên đầu nắm tay. Gân guốc khắp cơ thể của nó trương lên, pháp phỏng nham điểm, thập phần mờ ảo giống với thân ảnh Huyết Nham Ngạch Long đang phi phà ngâm xương.

“Hống ~~~~~”

“Oanh ~~~~~!!”

Một tiếng vỡ tan thanh âm, là một vụ nổ giòn tan đến thùng màng nhĩ trên diện rộng; giống như là bị bom nổ tung, nháy mắt trong tại bình nguyên ra cực kỳ khủng bố nổ mạnh lực.

Đại địa trọng quyền chính là đem thần thánh man di bùng nổ tất cả ra, trọng quyền đâm xuống đại địa, đại địa trực tiếp hóa thành một mảnh bùn nhún lên nhún xuống như từng đợt sóng ngoài kia đại dương đánh vào.

Khác biệt ở chỗ, sóng đại dương này không phải là thủy tức hình thành, trên thực tế, nó là từ dung tương, nham thạch, phù sa từ địa tâm lòng đất nhô lên cao, phản ứng xung kích hóa thành dung tương sóng thần lan rộng ra theo bán kính vài chục, vài trăm cây số.

Mảnh sâm lâm kéo dài từ Cổ Đô hoành du ngoại than vốn dĩ chỉ còn thừa thốt cây con, giờ khắc thành liền bị sóng nham cuốn khô khốc thành sa mạc hoang tàn. Dưới sa mạc, xuất hiện không đếm xuể vết nứt, làm cho xung quanh địa phương Thần Tuyền nhất thời không cách chịu đựng được, trực tiếp sụp đổ xuống hàng ngàn, hàng chục ngàn mét sâu trong lòng đất, bóc tách lớp vỏ ra bên ngoài, rung chấn muốn toàn bộ lãnh thổ Hoa Hạ đều cảm nhận được.

Này vừa nãy cũng là một cái trọng quyền hết sức của Vong Thần Nham Thần. Vết rách từ đại địa xẹt qua, khuếch tán đến một trong số những mảnh không gian chứa 700 đầu Hải Hân Chu xấu số, lập tức mảnh không gian ẩn giấu này bị chia năm xẻ bảy ra.

Yêu nện trước lực lượng này lập tức hoảng sợ một mảnh chạy tứ tán, bởi vì chúng hiểu rõ, kẻ trước mặt đây thực lực xé đến vết rách căn bản là không có cách chống đối, một khi nứt qua, cơ thể Hải Hân Chu cũng theo đó nứt vỡ.

Vong Thần Đại Địa vừa toàn lực ra tay, triệt để hóa thành một mảnh thừa thốt thiếu đốt sinh cơ, dọa người cực kỳ, bao quát tinh anh quân chủ đều là tùy ý thuận sát, xé nát.

Tuyệt đối Đế Vương cảnh giới, còn là cường giả trong số chân chính Đế Vương cảnh giới!

Vong Thần Đại Địa khai sinh trên lớp thổ nhưỡng xung quanh Thần Tuyền, càng có một ít mảnh vỡ Thần Tuyền, dĩ nhiên sẽ tồn tại Thần Long huyết mạch bên dưới. Mảnh đất nơi đây ngàn năm vong linh chi chiến, lấy sơn cốt vong linh làm xương sống lực lượng, đem Tà Thần máu mủ nuôi dưỡng hình thành.

Ác ma dẫn tâm, khai giáp bán thanh long, xương cốt vong linh bắt từ, da thịt là nham mạch lãnh thổ. Đây cũng là con cưng tạo hóa hình thành rồi.

Mạc Phàm cũng là bị phen chấn động làm cho giật mình. Hắn suýt chút đều bị cuốn theo Băng Bích Hạt Chu chìm vào thủy triều nham thạch đi. Nếu như nói chạm một cái chớp mắt thoát thân, như vậy, ngay sau đó bùng nổ lại đã tràn ngập hỗn loạn hương vị, không biết bản thân có bị mất đẹp trai đến cỡ nào.

Lại nói may mắn mình không gian hệ cường đại hơn Vong Thần Đại Địa một ít, bằng không, rất có thể Nội Thành Cổ Đô sẽ không có giữ được, biến thành một mảnh sa mạc tương đương.

Một quyền này của Vong Thần Đại Địa, xem như đã đạt hơn phân nửa “Thánh Hóa Tịnh Thế” của Mạc Phàm giáng xuống Địa Trung Hải lúc còn ở Thánh Thành.

“Cộc cộc cộc ~~~~”

Băng Bích Hạt Chu không may mắn như vậy, nàng ban nãy đều bị lừa đứng trong trung tâm xung kích, toàn thân thể gần như hưởng trọn tấn quyền trời giáng, lao vào sâu trong từng khối từng khối nham thạch dạng mảnh và nham thạch như trường mâu đan xen.

Nàng dùng tám chân nện cứng rắn của mình bò ra từ đồng đồ nát, cơ thể nàng mới đây thôi còn yếu ớt từ từ trượt lên trượt xuống, trên người chi chít vết bóng ma nham, còn lăm lăm xương cốt vong linh cắm vào.

Nàng nằm trên một toà cốt sơn, đầu lâu, xương sườn, xương ngực, xương đùi, xương ngón chân... Những này ngổn ngang chồng ở cùng nhau, cũng là bất thành linh tạo thành một toà cốt sơn, bị cuốn chung vào với trận xung kích mà hình thành.

“Cạch!!”

“Á a aaaaaaa!!”

Băng Bích Hạt Chu tự nhiên gãy dựa rất mạnh, một trận thống khổ gào thét thống khổ không kể sao cho hết; nàng từ lúc nào đều không biết Mạc Phàm đã đến bên cạnh của mình. Hân máu lạnh nắm lấy chân nhện kia nâng lên, trực tiếp giẫm lên mũi nàng, tay vặn gãy xuống từng cái từng cái chân một.

“Khốn... kiếp... ta muốn cắn chết ngươi, ta muốn đem ngươi nghiền nát linh hồn, để cho..”

“Á a aa aaaa!!!”

“Cái vừa này là của Mục Ninh Tuyết, ngươi khuôn trùng làm cho nàng chịu khổ không ít. Còn cái này là của Diệp Tâm Hạ, nàng vì ngươi mà lao tâm đem mình thân lực không ít tạo ra thuốc giải. Còn cái này dĩ nhiên là của ta nhĩ tử!” Mạc Phàm lãnh thanh nói ra.

“Roạt ~~~”

“A a~~~~~!”

Chịu khuất nhục, Băng Bích Hạt Chu lúc này càng biểu hiện táo bạo đến cực điểm, giống như là muốn đem tất cả mọi thứ trên thế giới này xé nát, hai con ngươi đỏ chót muốn xuất huyết cả ra

Thú khí cuộn cuộn, tại đế vương bên dưới yêu thú càng có cái tôn nghiêm không gì sánh được của nó, Băng Bích Hạt Chu bị Mạc Phàm giẫm đạp lên không nói, càng đem ba chi mâu bẻ xuống cho gãy, xé toạc ra một lớp da thịt trên lưng, nàng là bị vũ nhục đồng dạng, gào thét lên chấn động đến mức một ít đá tảng khu vực đều dòn dập gãy vỡ rơi xuống.

"Của Nam Giác này, của Ngải Giang Đồ này, của dân chúng trên thế giới này..." Mạc Phàm tiếp tục không có một chút lòng vị tha đối với tội nghiệt của Băng Bích Hạt Chu.

Băng Bích Hạt Chu đau đến thảm thiết, nàng bất quá đều uy nghiêm cuối cùng muốn vứt bỏ rồi, theo tình huống không ngừng biến hóa, triệt để đối với Mạc Phàm càng là thù hận cực điểm, nhưng bên trong thù hận càng là sợ hãi cái sinh linh nhân loại đó.

Mỗi một cái chân nhện đều được tu luyện đến mức cường hãn tồn tại, vậy cũng là ngàn năm Thần Khí, để cho Băng Bích Hạt Chu vươn mình lên đỉnh cao trong tháp sinh vật sống.

Mạc Phàm rõ ràng, bằng sức lực của một mình nàng, dĩ nhiên có thể đối chọi với một nhánh ba, bốn đế vương bình thường. Đổi lại tại Ma Đô khi đó, nếu như thêm một cái Băng Bích Hạt Chu thả ra ngàn đầu quân chủ. Tuyệt đối toàn quân sẽ bị diệt, tuyệt đối không chỉ Ma Đô, mà cả Đỉnh Thành bên cạnh cũng sẽ chìm vào biển máu.

Băng Bích Hạt Chu thực lực nhất định không thể nào ngang hàng chính thống đế vương được, nàng chắc chắn đã cùng cấp độ với Lãnh Nguyệt Yêu Mâu Thần, bất quá vẫn còn có khoảng cách nhất định.

Nếu không phải nàng thả ra toàn bộ đàn con của mình, làm cho dinh dưỡng trong người mất đi cực nhiều, chưa có lại phục hồi. Bằng không, Vong Thần Đại Địa một kích kia, tuyệt đối không có khả năng đánh bại nàng, cũng tuyệt đối nàng sẽ sớm đem Nham Thần tận diệt.

“A...a...!!!”

Tám cái chân nhện hết thấy bị bẻ xuống.

Băng Bích Hạt Chu đau đến trực tiếp ngất đi, nàng cả tám lưng cũng bị rách thành nhiều mảnh, dịch xanh chảy ra ngấm vào đại địa, đại địa lập tức hoen ố hóa thành nhũn bùn.

Bất quá Băng Bích Hạt Chu không có chết, nàng bắt đầu đóng kén lại, liền khả năng muốn tiếp tục vòng đời của mình.

“Đại ca ca, đừng có giết nàng!” Apase đột nhiên cất lời.

Tặng đậu

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Apase toan tính

"Ngươi tuyệt đối không nên giết nàng!!!" Apase giờ lên ánh mắt, nhìn chăm chú Mạc Phàm đồng tử.

“Vi sao, nếu nàng đơn giản sống yên ổn trên Côn Lôn kia ta cũng không có cái ý định đi đối đầu, vì cái gì nàng đem mầm bệnh giết đi vài triệu, vài chục triệu người khắp nơi lại vẫn đáng được sống?” Mạc Phàm hơi hơi nhủ mảy lại, một dạng không đồng tình lắm.

"Trận chiến tranh này trên thực tế là Vi Linh Hoàng một tay sắp đặt, nàng bắt quá là kẻ nhược trí bị lợi dụng. Nếu như ngươi nói giết nàng... thì..." Apase trong lòng nhắc lên một chút gọn sóng.

Mạc Phàm khẽ cúi đầu xuống, nhắm mắt mình tỏ ý muốn lắng nghe Apase nói hết.

“Ngài Giang Đồ bên kia cũng phải bị giết. Hẳn bị thao túng làm việc cho Vi Linh Hoàng thì khác gì Băng Bích Hạt Chu làm việc cho Vi Linh Hoàng. Thậm chí không có Ngài Giang Đồ thân phận tại Hồng Sâm đảo thì các nàng vẫn không dễ dàng gieo mầm bệnh được. Hay chẳng lẽ vì ngươi và Ngài Giang Đồ có quen biết nên sẽ nhắm mắt bỏ qua cho hẳn?” Apase nói ra.

"Sẽ chỉ có một loại kết quả!" Mạc Phàm trầm giọng nói, hẳn thâm tâm quả thật có hơi đường đột bất ngờ, loại ý nghĩ này của Apase trong khoảnh khắc vẫn thật có chút đạo lý, nhưng là động cơ không thể tránh khỏi.

Ngài Giang Đồ không hề giống Băng Bích Hạt Chu lắm, một người mất hẳn đi ý thức của chính mình, kẻ còn lại là nhược nhược nghe theo Vi Linh Hoàng, trên phương diện tư duy, càng có thể coi như tự chủ.

Băng Bích Hạt Chu ở trên chiến trường cũng là kiêu tướng, có thể lấy một địch vạn. Có thể đối mặt Côn Lôn yêu để loại phi phạm cấp bậc này, cảm chú nhân loại đa số vẫn như cũ không chịu nổi một kích, chỉ có thể giống như bây giờ Mạc Phàm lực lượng, vẫn là người nắm giữ cốt cách ác ma trạng thái, thêm vào một ít may mắn để vương đồng đội mới miễn cưỡng phản kháng lại được.

Đây là chiến tranh hình thức, mà chiến tranh hình thức bất được trọng yếu nhất của địch, nhất định phải giết, tuyệt đối không nên nghĩ đường lưu lại thả hổ về rừng.

“Ta cũng cảm thấy Apase tỷ nói có lý!” Tiểu Mei từ lúc nào cũng xuất hiện trước mặt Mạc Phàm đi tới.

“Đây là đại hội phiên tòa xét xử sao? Ta không phải thẩm phán hội, các ngươi cũng không phải luật sư bào chữa, giết đã rồi nói!” Mạc Phàm hơi buồn bực một ít, hẳn không nghĩ tới Tiểu Mei lý lẽ thế nào lại đứng về Apase một giuộc.

“Tỷ phu, dừng tay lại, nếu ngươi giết nàng, có hay không nghĩ tới Vi Linh Hoàng tự nhiên sẽ đem chuyện này thành lý lẽ để thúc Côn Lôn trăm vạn yêu tộc đồ bộ xâm lăng nhân loại?” Tiểu Mei e sợ Mạc Phàm ra tay quá nhanh, nàng vội vã gấp gấp nói.

“Ah...”

Từ này giờ hẳn đều không cảm nhận được bóng dáng Vi Linh Hoàng can dự. Băng Bích Hạt Chu hẳn là cái trung đẳng để vương tồn tại, trên thế giới đồng dạng xem như chúa tể thống trị một trong. Vì sao Vi Linh Hoàng không cứu? Vì sao một người thông minh như nàng lại chấp nhận bỏ đầy để mình giết chết Băng Bích Hạt Chu?

Nghe lý luận này của Tiểu Mei, Mạc Phàm lần đầu có cảm giác bị xao nhãng, hẳn nhưng trước đó hoàn toàn cuốn vào trận chiến với Băng Bích Hạt Chu, thời gian này sinh sát ý với nàng ngày càng gia tăng, liền đầu óc có chút không thừa nhận quan điểm khác.

Nghĩ tới đây, Mạc Phàm cũng đột nhiên rùng mình một cái, lúc nào sát ý muốn triệt tiêu đối thủ đã thành mục tiêu của mình rồi?

Hẳn không khỏi hơi có chút sững sờ, theo bản năng nhủ mảy, nếu như cái này là mình hoàn toàn ý tưởng, tự nhiên giải thích thông suốt. Nhưng rõ ràng không phải, ban này không phải chính mình còn tỉnh táo chứa lại thủ đoạn đối phó Vi Linh Hoàng, cuối cùng đến lúc nhận thụ thương, đổ huyết dịch xuống, bỗng chốc tinh thần không hiểu vì sao lại càng đẩy nhanh hủy diệt chiến ý hơn, liền quên mất mục tiêu ban đầu, ngay cả bát hồn hỗ trợ đồng dạng bị chèn ép không có khả năng lưu ý nhắc nhở một cái?

Chẳng lẽ nói, ác ma huyết mạch sau khi toàn diện thức tỉnh, bản thân mình khi bị trọng thương chính là thời điểm ác tính bùng nổ?

Việc Vong Thần Đại Địa được dẫn dắt từ ác ma huyết mạch cũng bùng phát sát ý mạnh như vậy rõ ràng là ngoài dự liệu, xem như khả năng đó đáng để lưu tâm đi. Mạc Phàm quyết định lần tới sẽ tìm hiểu triệt để hơn vấn đề này.

“Đại ca ca!”

“Đại ca ca!”

“Ah, vậy các ngươi dự định gì?” Mạc Phàm thờ phào ra, lấy lại đôi chút tinh thần.

“Chúng ta không giết nàng, nhưng chúng ta cũng không muốn để nàng tự do chạy về vòng tay Vi Linh Hoàng được.” Apase ranh mãnh giọng điệu nói, nàng ánh mắt thấp phần giống hồ ly tiểu mỹ nữ, hai bàn tay giật giật ôm chặt lấy cánh tay Mạc Phàm mãi không buông.

“Không!!!”

“Thử một chút, nha nha, đại ca ca vô địch siêu cấp đẹp trai.” Apase một mặt mê nheo bám riết Mạc Phàm.

“Tuyệt đối không. Ta lẽ ra không nên cho ngươi thức tỉnh Triệu Hoán Hệ, vốn dĩ thấy ngươi với triệu hoán thú triều của ta liên kết rất không tệ nên mới

để lại cho người cái năng lực này quản lý. Liền là muốn gom khế ước để vương cấp độ ngay lần đầu tiên thì bỏ đi.” Mạc Phàm tức giận buông tay Apase ra.

“Không thử làm sao biết, chẳng lẽ người muốn phế bỏ Tiểu muội muội người?” Apase oan ức tới suýt chút như khóc thật.

Mạc Phàm ngậy người rồi, hần nhìn Apase như thế này bộ dáng, một mực nội tâm ác ma cũng liền muốn tan chảy thời khắc. Đây là Apase lưu lại dáng vẻ lần đầu tiên gặp hần đấy.

Tiểu Mei một bên nhìn vào cũng thấy buồn cười, nhiều hơn muốn học hỏi cái kỹ thuật mê neho này, tương lai học tập tốt một chút, dùng vào việc khi cần thiết thì rất hữu ích.

“Mà nói tới, liền triệu hoán thú của người đã có hay chưa?” Mạc Phàm đột nhiên hỏi.

“Có nha, nhờ bờ vai của đại ca ca đẹp trai nhất vũ trụ che chở, ta tìm được một triệu hoán thú cho mình rồi nha, còn rất thích hợp, vừa vặn là người quen cả. Có hần trợ giúp ta, tu vi triệu hoán hệ thậm chí thực sự cải thiện rất nhiều” Apase vui vẻ trong lòng đáp lại.

“Người quen?” Không biết vì cái gì, Mạc Phàm đang ngập tràn nỗi bất an trong lòng. Để cho cái xà nữ lẩm muru thoải mái du hồn Triệu Hoán Vị diện, thật là sai lầm của hần.

“Người cho ta thử nghiệm một chút ký kết khế ước, liền ta sẽ kể cho người?” Apase nói rằng.

“Tỷ phu, người cũng không cần quá lo, linh hồn Apase vốn dĩ đã rất cường đại, còn là bên trong triệu hoán vị diện thường xuyên kiểm du hồn bởi đáp cùng đoàn lang, năng gánh nặng sẽ không thể nào ngừng trệ lên được linh hồn người. Bất quá, việc đáng lo là tinh thần lực năng có chịu nổi Băng Bích Hạt Chu hay không thôi.” Tiểu Mei cẩn thận nhận xét.

“Lại nói, nếu là Băng Bích Hạt Chu toàn thịnh ta dĩ nhiên không muốn liều mạng như vậy, nhưng năng giờ phút này liền mạng nhỏ cũng hấp hối, bằng nhiều đó trọng thương ta rất tự tin!” Apase nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt loé lên một chút ánh sáng lộng lẫy.

“Giả dụ năng phục hồi, tháo dỡ người khế ước thì thế nào. Cấp bậc của năng hần là còn mạnh hơn người rất nhiều?” Mạc Phàm vẫn còn hơi không mấy tin tưởng.

“Tháo dỡ khế ước thì lại thế nào đây? Người cho rằng ta thức tỉnh ma pháp triệu hoán hệ sẽ phải theo quy tắc nhân loại sao? Medusa chi mẫu có một cái nhân lực cổ thần giúp vô hiệu hóa đóng băng khế ước, năng trừ phi vượt qua được nhân lực cổ thần mới nghĩ đến chuyện tiếp cận xé bỏ...” Apase nháy mắt với Mạc Phàm khẳng định.

“Sử dụng không nên sử dụng năng lực. Còn có loại pháp tắc tốt như vậy?” Mạc Phàm lúc này lại mở miệng nói ra.

“Ừm, loại năng lực này từ ta trên người mẫu thân kế thừa, lấy hồn tể hiến phương thức thu hoạch được thần pháp. Đối với lập ước càng phi thường hữu ích.” Apase nguyện ý xách chuyện này kể lại cho Mạc Phàm nghe. Năng thừa biết mình thời điểm nói ra, về sau nhất định sẽ bị tên tham lam này hướng đến cái yêu cầu chia sẻ.

“Vậy ra, người dẫn xuất được Triệu Hoán Thú Triều khi còn chưa thức tỉnh Triệu Hoán Hệ chính là mượn tạm thần pháp này tạm ký. Còn có sơ giai Triệu Hoán Hệ cũng muốn thử nghiệm với ta...” Mạc Phàm đắm chiêu về mặt nhận định lại.

“Nếu không phải do Hắc Long Đại Đế hồn cách bùng phát quá mạnh lực lượng, ta tin rằng chính mình đều không phải có cơ hội nha!” Apase cười cười nói rằng.

Nhắc đến ký khế ước chủ nhân của mình, Mạc Phàm khoe miệng nhanh chóng co giật lần nữa: “Là ta không tốt quá yêu thương người, suýt chút không biết phải xưng hô với người như thế nào?”

“Đại ca ca, nha, ta chỉ đùa giỡn, người yên tâm sống tốt, ta hảo hảo cả đời này muốn ở cùng đại ca ca nha. Vì vậy, có phải nếu tiểu muội mạnh thêm một chút, người sẽ thêm năng lực không?” Apase đang đưa đầu, phát ra tiếng thở dài nói.

Nàng nói cũng không sai, Mạc Phàm quay đầu nhìn lại địa phương ngoại than Cổ Đô lúc này, không khỏi nuốt nước bọt một cái.

Ngoài cửa lớn Thần Tường là một mảnh địa ngục cảnh tượng, ánh sáng màu lửa đỏ dung nham chiếu vào hần trên gương mặt, sấm lâm trăm cây số khu rừng đều trở nên tro bụi khô cạn hoang phế, thậm chí so với hoang phế mà nói, đại địa tựa hồ đã hoàn toàn biến mất, là một mảnh hố đen sụp đổ không biết bao nhiêu km xuống.

Cảm giác Thần Tường cùng nội thành bây giờ dĩ nhiên là cách xa nhau thành một cái vực thăm chết chóc không sai biệt.

Hơn 4000 đầu quân chủ đại chiến, đây cũng là xưa nay một trận chiến Mạc Phàm cho rằng bản thân mình muốn dốc hết năng lực, nếu không phải Apase mở rộng triệu hoán thú triều, có biệt tài dẫn quân đánh trận, thêm vào một cái Tiểu Mei đồng dạng để vương cấp bậc trợ giúp.

Không có các năng, hần đánh được sao?

Đem hủy diệt ma pháp khủng bố nhất thả xuống đây, miễn cưỡng có thể giết sạch đi, nhưng là Mạc Phàm còn chưa tới trình độ có thể chống đỡ hủy diệt ma pháp không lây lan ra bên ngoài. Hoa Hạ, rộng hơn cả Á Châu đại địa nhất định không có khả năng chịu nổi một cái Thánh Hỏa Tinh Thể giáng

xuống rồi!

Mà Băng Bích Hạt Chu tám cái chuỗi mâu năng lực dĩ nhiên cũng không hề thua kém hẳn, càng là chiếm lợi thế trước đó. Rõ ràng theo mình sức mạnh gia tăng, trách nhiệm tự nhiên cũng sẽ gia tăng, càng bước vào đối đầu với những thế lực ẩn mình đáng sợ hơn nữa.

Mạnh! Cái trước hết vẫn phải tiếp tục mạnh hơn mới không để mình bị thiệt được!

“Bắt đầu đi!” Mạc Phàm hướng Apase nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Mưa màu đen

Thu thập một thoáng tâm tình, Mạc Phàm lùi ra sau vài bước, nhường cái kia khu vực lại cho Apase tiến vào bên cạnh Băng Bích Hạt Chu.

Đến thời gian cùng cố cao giai thực vật hệ rất dài, tạo nên sự nền tảng vững chắc ở ma pháp nhân loại. Apase sau này biết cách tận dụng tài nguyên từ Triệu Hoán Vị Diện rất tốt, năng chỉ tốn ít ỏi thời gian để đạt tới Triệu Hoán hệ cấp trung phép thuật, mặc dù pháp hoạ còn thất bại nhiều lần nhưng chậm chậm một chút vẫn tính miễn cưỡng thành công.

Bất quá tinh đồ của Medusa hậu duệ đều pha loãng vài điểm bất đồng. Màu lục nhạt đặc trưng của hệ được chuyển sang màu chàm ánh sáng, Apase chậm rãi hoàn thành Triệu Hoán hệ khế ước chi đồ sau, năng đem cái kia dấu ấn chính là khế ước Medusa Chi Mẩu dấu ấn, dùng để ấn ký ở những chủng tộc khác sinh vật linh hồn.

Ấn ký màu chàm không quá nổi bật, vền vền yếu đuối lóe sáng lên ở vàng trán Băng Bích Hạt Chu, mà Băng Bích Hạt Chu thì đang cuộn tròn thu mình nằm trong kén trắng, càng khiến cho ánh sáng loại này mờ nhạt đến không mấy ai cảm nhận được.

Công đoạn này nói cầu kỳ sẽ chẳng cầu kỳ, nói đơn giản cũng chẳng đơn giản, chủ yếu cần kiên trì bền bỉ, lâu lâu một tí sẽ gia tăng mức độ thành công.

“Sinh mệnh lực lượng của năng đã suy yếu tới mức thảm hại. Tỷ phu, coi như là người không ra tay, e rằng việc rút đi tám cái chỉ mâu Thần Khí trên người, đó cũng là chí mạng bảo mòn toàn bộ tinh hoa nhất của Băng Bích Hạt Chu. Loại này so với tùy cốt Băng Nguơ Đế Vương liền pha tạp hơn, nhưng lại pha tạp theo hướng tích cực, rất hiệu quả sử dụng làm lợi khí.” Tiểu Mei theo thời gian tiếp xúc với Mạc Phàm bắt đầu có cái thói quen rất ưa thích đi kiểm kê thành phẩm, năng sớm đã không nhận được thay hẳn dọn dẹp chiến trường trước một cái, cảm tám cái mâu thần trên tay đều hơn hờn nói rằng.

“Là một loại thực lực ngàn năm tu luyện sao?” Mạc Phàm quay đầu qua phía năng hỏi rằng.

“Có thể coi như vậy, giống với nhân loại tu luyện ma pháp năng lực, yêu tộc hay sinh vật gì đi nữa vẫn sẽ có một hệ thống riêng biệt đột phá, có thể là mạn lực tăng cường, cũng có thể dựa vào pháp tắc biến hóa, diễn sinh hoặc thiên bẩm ưu tú. Băng Bích Hạt Chu ngàn năm tu luyện đồng dạng tương tự, năng phân tách chọn cho mình hai con đường, một là dinh dưỡng tổng hợp nuôi cây bào thai bên trong cơ thể, cốt yếu để nuôi cho bảy con mạnh mẽ của mình. Thứ hai chính là loại này cô thân pháp khí, đại biểu bát mâu chi thân!” Tiểu Mei giải thích rằng.

Mạc Phàm diễn biến sắc mặt lập tức phong phú lên, từ lam sắc đồng tử sớm một chút nghe tới đây đã hóa thành kim quang đồng tử, này là một bước hốt bạc tiền tài trở thành cái trước hết ý nghĩ chạy ngang qua đầu hẳn.

“Lóe lóe lóe ~~~~!”

Mạc Phàm và Tiểu Mei thôi trao đổi, lại nhìn lẫn nữa về Apase và Băng Bích Hạt Chu trên người.

Tại lần thứ ba lấp lóa thời điểm, ánh sáng màu chàm trở nên nồng đậm hơn bao giờ hết, có vẻ Băng Bích Hạt Chu liền gặp một cái cực kỳ khó chơi địch nhân, nếu không phải năng thực lực siêu quần, kể cả mạnh mẽ đến đâu vẫn thật là có khả năng lật xe, dù sao đối thủ cũng là một cái lắm tà thuật Medusa nữ vương.

“Sao ta lại cảm giác năng đang thiện chí kết giao nhỉ?” Mạc Phàm triệu hoán kinh nghiệm hiểu biết rất không tệ, gần như cả thế giới này bên dưới tư duy, hẳn là chỉ vài người trên đầu ngón tay có tư cách bình phẩm cùng hẳn. Nhưng dưới một màn này, Mạc Phàm ngược lại tỏ vẻ hoài nghi, tạm thời chưa thể nghĩ ra hay phán đoán được.

Tại ý niệm bản thân nhường vào Apase theo dõi tiến trình, hẳn thấy được khế ước dấu ấn tiến vào Băng Bích Hạt Chu thân thể cái kia trong nháy mắt, chạm được linh hồn năng một khắc đó, triệu hoán hệ vĩnh hằng ma pháp liền phản hồi cho chính mình biết rằng vị Côn Lôn yêu đế này thậm chí vì lý do gì không hề tồn tại nửa điểm chống cự.

Năng vậy mà không có chút nào bài xích, càng bình thản tiếp thu khế ước lại là hiện tượng gì?

Đế Vương tuyệt đối là một cấp bậc mãi mãi không cách nào đo đếm được tôn nghiêm bên trong thế giới này. Rất nhiều rất nhiều học giả, cường giả, pháp sư cũng chưa từng có vô luận thừa nhận rõ ràng được cấp bậc bao quát phẩm chất bên trong cảnh giới thần thông này.

Bất quá, Mạc Phàm dựa vào khí tức cụ thể để so sánh, Băng Bích Hạt Chu tự nhiên sẽ vượt trội hơn Băng Ngưu Thú Vương, cường đại hơn Apase lần tiểu Mei, cho dù là Viêm Cơ Quốc Mẫu vẫn không phải đối thủ của nàng. Thậm chí, Quang Minh Kim Long dưới điều kiện Thánh Thành môi trường bên kia vẫn muốn nằm bên dưới nàng một ít đi.

Vậy cho nên là, Apase nếu thoải mái ký được khế ước với con hàng tươi ngon này, hẳn thập phần đều vui đến phát khóc!!!

“Tê tê tê ~~~!”

Băng Bích Hạt Chu âm trầm kia đột nhiên gào thét một tiếng, lập tức trên tòa xương cốt dày đặc không có dấu hiệu nào bỗng có thể nhìn thấy từng nhánh khí lưu đen kịt quy tụ từ bên trong chui ra. Mà cũng không rõ là nó đang chui ra bên ngoài, hay từ nơi khác bên ngoài chui vào trong, chỉ đơn giản tựa hồ một cái lăng mộ pharaoh cổ xưa nào đó nồng đậm mùi tử khí đang không ngừng cọ nguyệt.

Hết thảy phế tích bình địa, đám khí lưu đen kịt từ kén Băng Bích Hạt Chu bị xoắn đến giữa không trung, lại như là địa phương nó đi qua, nhất định sẽ lún xuống vậy, Mạc Phàm cảm nhận được một luồng khí âm đậm không diễn tả rõ ràng, ép tới trong khoảnh khắc ngay cả hắn hô hấp cũng dần dần trở nên khó khăn.

“Apase, dừng tay lại, nàng không phải là gần chết nên áp kén miễn cưỡng, mà là thủ đoạn nguy trang có chủ đích!” Mạc Phàm đột nhiên giật mình phát hiện được sai lầm tình huống.

"Tách tách. . ."

Mạc Phàm một bên dứt lời, trên đỉnh đầu hắn, xuất hiện một cái lỗ thủng tầng mây, cao cao xung quanh từ lúc nào cũng đã chẳng chịt mây đen kéo đến rồi.

Thời tiết đang thay đổi, thêm vào cổ khí lưu đen ngịt không tầm thường kia cũng khiến người ta lồng ngực thật khó chịu.

Vừa ngẩng đầu, không phiền thấy được những giọt mưa đọng lại trên không kia có chứa màu vân đục loại hình khó diễn tả được, nó lít nha lít nhít trải rộng bầu trời.

Mà cái âm đậm không rõ bầu trời này sớm bị nước mưa biến thành một tiêu bản kính vạn hoa, ngay sau đó là âm thanh rơi xuống mặt đất, rào rào như cháo rán bắn lên.

“Rào rào rào rào rào ~~~~~ ”

Một màn mù mịt không còn thấy rõ vô luận hiện tượng gì nữa, hắc sắc tâm bão bất chợt càng lúc càng đồ to hơn, nhiều độ sâu vực thăm trong một khắc này cũng rất có khả năng bị vun đắp lên thành một cái bản nguyên sông ngòi sinh thái.

Độc...

Khí lưu từ kén của Băng Bích Hạt Chu bốc lên, dĩ nhiên sẽ có hàn độc...

Mưa màu đen tràn lan khắp nơi, mang kịch độc ào ào đổ xuống, bao phủ không biết bao nhiêu diện tích khu vực. Thân ở trong đó, Mạc Phàm chỉ cảm thấy da của mình xuất hiện một loại nhói nhói cảm giác, ngay sau đó loại đau nhói này biến thành một loại hàn lạnh, thật giống như ngâm tại trong nọc độc có thể băng phong da người lại, một loại chí hạn thâm thấu.

“Có lẽ là thời điểm chuyển màn!” Một giọng nói trầm ngưng nam tử đứng trên góc Thần Tường một phương nói ra.

Mạc Phàm nhú mày lại, càng chăm chú nhìn vào cái nam tử này trên người hơn, trước vẫn buộc miệng nói một câu sáo rỗng:

“Ta đại loại không thích mưa cho lắm, người nếu làm đạo diễn một màn này, vẫn nên đừng làm mất lòng cái huynh đệ.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: Băng Bích Hạt Chu một đòn cuối cùng

Nguyên bản ngày hôm nay không tệ lắm, ban đầu còn dự định thời tiết trong xanh một chút thời điểm liền muốn ăn mừng bội thu thành phẩm, có thể là tại cơn mưa lạnh âm uớt này lại rơi không ngừng khiến hắn thật khó chịu.

Hắc vũ chẳng mấy chốc lan tỏa toàn bộ Ngoại Than Cổ Đô, đục ngầu khí tức cũng rất giống bị triệt để tẩy đến sạch sẽ, âm thầm bồi đen nhánh Thần

Tường chảy dọc suốt mấy trăm km khu vực.

Trên công thành đài quan sát, Bee một tay đặt lên bực tháp, ánh mắt lười nhác buồn ngủ vừa ngáp vừa chậm rãi nói: “Đem tin tức đến cho người một chút, mọi chuyện vẫn rất không ngoài dự đoán của ta.”

"Nàng đến rồi sao?" Mạc Phàm buồn phiền hỏi.

"Vừa từ đầu bên đó Nội Thành trở về, suýt thì mất dấu, may mắn tìm được một số điểm quan trọng, nhận ngay ra được nàng là người nào." Bee nói rằng.

“Tạm thời có cái việc nhờ người, Băng Bích Hạt Chu dĩ nhiên là một đầu yêu thú giỏi nguy trang, nàng bày ra mâm cơm này có phải muốn dọn cỗ truyền phương địa điểm cho Vi Linh Hoàng hay không?” Mạc Phàm đối với Bee đứng trên cao cao tường thành nói ra.

Bee nhìn về Mạc Phàm, nhìn thấy Apase, Tiểu Mei bên cạnh hắn, cũng thuận tiện tầm mắt trông qua cổ kén của Băng Bích Hạt Chu. Cổ kén đóng kín, tùy tiện thải ra mấy luồng khí lưu đen ngịt không ngừng vun vút lên bầu trời. Con người Bee chớp chớp vài cái, có chút dụi mắt cẩn thận kiểm tra lại, có chút kinh ngạc không tin được thốt lên: “Người đánh nàng ra nông nỗi này?”

Toàn bộ quá trình chiến đấu một lúc, Bee đúng là có sắp xếp đánh giá qua lực lượng của Mạc Phàm; hắn để cho một mình Mạc Phàm đối đầu với Băng Bích Hạt Chu cốt để phân tán lực lượng nguy hại cốt yếu chỉ muốn cầm chân một thoáng.

Việc này có hai lợi điểm rõ ràng. Một là bảo đảm một đường lui nếu Vi Linh Hoàng tùy hướng khác đột kích đến, hai chính là hắn muốn tự mình sớm trở lại Nội Thành điều tra thêm.

Trước đó, cả Bee và Mạc Phàm trước đó đều đưa ra cái nhận xét nhìn chung khá giống nhau. Giả dụ bọn hắn theo dõi Vi Linh Hoàng thời gian gần đây điều tra, tự nhiên ngược lại cũng sẽ có đôi chút tác động đánh rần động cỏ, để cho Vi Linh Hoàng muốn cẩn thận lại. Nàng chắc chắn đã biết có người đang điều tra mình, càng bám sát một mạch đến từng thời điểm.

Cổ Đô Thần Tường chắc chắn là mục tiêu cuối cùng, một đầu trí tuệ thần thông như Vi Linh Hoàng, nàng trăm phương sẽ không đại đột tự thân muốn thử qua Thần Tường trực diện công kích, ngộ nhờ nhân loại kẻ này theo dấu phục kích, xác thực chỉ có hại, không có lợi.

Do đó, Vi Linh Hoàng tuyệt đối sẽ dùng Băng Bích Hạt Chu đến trước, còn lại mình hậu sự phía sau đánh giá tỉ mỉ sự tình.

Cũng không phải nàng đây là thí quân chủ chốt của mình, Băng Bích Hạt Chu làm việc, tất nhiên đối thủ nàng dù là ai đi chăng nữa vẫn không cách nào dám ăn giấu nửa điểm thực lực, càng thấp phần lộ ra bóng dáng chân thực.

Vậy cho nên, Mạc Phàm nói Bee một màn này đóng vai trò đạo diễn phía sau cho đến giờ đều không có nửa điểm quá đáng.

Chỉ duy một thứ không thể nghĩ tới được, Mạc Phàm đây là thậm chí còn có thể đem Băng Bích Hạt Chu nhấn cho chết đi, việc này trăm phần trăm muốn nằm ngoài khả năng dự đoán của Bee rồi!

Đem yêu để mạnh mẽ nhất Côn Lôn một trong đánh cho ra bã như thế này... có chút khiến người ta giật mình.

“Coi như thế, nàng xác thực so với ta tưởng tượng còn cường đại hơn mấy lần... dài dòng thì chuyện này tương đối phức tạp quá trình. Người trước biết hiện tượng này là gì không?” Mạc Phàm nheo mắt nhìn lên phía trên trận mưa to ngày càng nặng hạt đổ xuống.

Ở đây, Mạc Phàm rõ ràng sẽ không phải chuyện gì cũng kể lại được. Chẳng lẽ lại tự nhiên giải thích với Bee về việc khế ước của mình mong muốn ký kết khế ước với Băng Bích Hạt Chu?

Theo phản xạ tự nhiên, ngay tại đỉnh đầu chính mình, Mạc Phàm tạo ra một cái từ trường ý niệm, nương theo không gian chướng không một cái mờ nhạt kiên cố bức tường, nhất định không để cho loại này mưa độc có cơ hội chạm xuống mặt đất được, càng không thể tới người hắn, hay bắt kẻ Apase lẫn Tiểu Mei được.

Mưa lã tã nhỏ giọt nhưng không chạm xuống dưới được, chỉ treo mình lơ lửng trên đỉnh đầu đám người, tạo thành một cái máng nước màu đen vô tận tầm nhìn. Tựa hồ rất giống với loại cống rãnh bị ngập, nửa điểm muốn tràn ra bên ngoài, nửa còn lại không ngừng dâng cao lên.

“Không biết, có chút giống phân tán lực lượng, cũng có chút giống không cam lòng tình nguyện. Bất quá, nếu ta là người, đầu tiên sẽ chạy thật xa đi...” Bee hai bàn tay xòe ra miễn cưỡng lắc đầu một cái.

“Nàng ngoại trừ sinh mệnh lực lượng, ta càng không cảm nhận được nửa điểm nào uy hiếp...” Mạc Phàm hơi có chút khó hiểu nói ra.

“Ah...”

Sinh mệnh lực lượng?

“Nàng đây là...”

“Đồng Đồng Đồng Đồng Đồng~~~~~!”

Bầu trời là màu chàm, khi thì bốc ra một chút băng chi ánh sáng, khi thì ảm đạm một màu đen bí ẩn. Cuồn cuộn một vùng mây bên trong toàn bộ là mưa độc rũ xuống, mà những mây cũng không quá mờ ảo, trái lại làm cho người ta một loại dày nặng cảm giác, liền cảm giác đem rộng lớn thiên địa ép thành một cái khe nứt nhỏ hẹp, mang theo vài phần đóng kín đến ngột ngạt!

Băng Bích Hạt Chu bên trong kén lực lượng hết thay đều chuyển sang màu chàm, nàng phân rã thành khí lưu lơ lửng trên cao, để cái kia bầu trời cũng trở thành màu chàm, cũng đem đại địa chiếu rọi tựa chung thành cùng màu.

Mưa chấm dứt...

Vong Thần Đại Địa không lồ hóa thành phù sa, bão cát, cũng lại thôi bị thổi bay theo từng cơn gió...

Không có dấu hiệu biến mất...

Thần Trường cũng đã biến mất...

Bao quát cả không gian chấn nhiếp trước đó bao bọc cả Ngoại Than Cổ Đô cũng không cách nào tồn tại được nữa.

Nội Thành tuyến phòng thủ pháp sư rung chuyển nhẹ một chút, sau đó cũng theo phù sa dấu hiệu này từng bước từng bước hòa tan thành hư vô, có chút bất kỳ lẫn vào, có chút bảo vệ vô nghĩa... Trong cái chớp mắt đó, không ai lại thấy người đối diện của mình đi đâu rồi.

Báo động, nhất định là báo động. Nhất định là có chuyện gì muốn phát sinh.

“Mau chạy đi... cấp báo đi...”

“...Nói cho họ biết rằng... Cổ... Đô...”

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

Nhiều nhiều một chút mảnh tường đổ vỡ đổ sập xuống, triệt để giết chết đi vị pháp sư xấu số này.

Cái này hết thảy tất cả đều tới quá đột ngột, quá đột ngột. Cường đại như thế tuyến phòng ngự, vì sao chưa gì đã hoàn toàn vỡ vụn?

Nếu như nói lúc ban nãy bọn hắn còn có thể tự an ủi mình, rằng ngoài kia không gian phòng ngự vô cùng cường đại, rằng là tin tưởng vị pháp sư nào đó... có thể giờ này khắc này, loại cảm giác này thật sự là quá cường liệt rồi, mãnh liệt đến hắn căn bản không cách nào nữa bỏ qua.

.....

Nhưng mà căn quét chỉ lực này yên tĩnh lại không có chút nào gọn sóng, đợi đến khi mắt người có thể nhận dạng được, chẳng biết lúc nào bị một loại màu chàm hủy diệt phân ra một đường giới hạn, mới đột nhiên ý thức được mình kỳ thật cùng Tử thần gặp thoáng qua!!!

Mạc Phàm phát hiện, xung quanh mình không có dấu hiệu từ khi nào đã dần dần biến thành một mảnh tương tự Minh Giới vị diện, không có sự sống, không có hỗn độn pháp tắc tồn tại, là một cõi toàn vẹn từ vong địa phận.

Trong bóng đêm xem càng thêm rõ ràng, cái kia màu sắc rực rỡ bảo thạch giờ này khắc này vậy mà đã biến thành một mảnh màu đỏ như máu, một cỗ mãnh liệt cảm giác sợ hãi, cũng tiếp theo từ Mạc Phàm đáy lòng bay lên.

Tốt a, Mạc Phàm không thể không thừa nhận một sự thật.

Cái này là... hắn thua rồi...

Băng Bích Hạt Chu đem sinh mệnh mình hóa nhuyễn Cổ Đô sự sống, một lần này để cho hắn biết được cái loại tôn nghiêm kia...

Vốn dĩ không được phép khinh nhờn!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Làm một cái anh hùng

Mạc Phàm thử nghiệm dùng đem ý niệm phóng đến, muốn đem thứ khí lưu dày đặc cổ quái này cho xua tan, nhưng loại khí tức mực nát này rõ ràng không phải phổ thông chương khí, bọn chúng căn bản không nhận bất kỳ ảnh hưởng gì khuếch tán, lan tràn, vền vẹn bản thân bị nhốt trong cái không gian mờ chôn nặng mùi đến vô cùng khó ngửi.

Kỳ thật hẳn cũng không phải chưa từng chết qua, bất quá những lần trước đây hẳn đều không giống vậy, có thể là thân xác tan nát, trái tim vỡ nát, có thể là tạm thời mất đi ý thức, cũng có thể linh hồn chìm vào đầm lầy thống khổ như muốn thiêu thân. Mỗi hôm nay đặt chân đến Minh Giới, loại địa phương giành riêng cho cõi chết này... mới biết cái chết ngược lại còn thật sự nhẹ nhàng hơn mình tưởng.

Ài... Dẫu sao đến cuối cùng vẫn là đã cố gắng hết sức làm một cái công việc to lớn, ý nghĩa!!!

Bản thân tại giờ khắc Băng Bích Hạt Chu tự bạo đã không cần suy nghĩ mà trút hết toàn bộ ma năng lực lượng ra, theo không gian chi lung khóa chặt mảnh vỡ vị diện lại. Mạc Phàm phản ứng cũng thật rất nhanh, vừa vận chính mình bạch ngân trăm dặm hấp thụ, chu tước niết bàn tái thiết, lấy tinh thần lực đúc lực lượng thành một tấm màn lớn, tấm màn lớn kim nén gần cách nổ tung phạm vi vị diện.

Không phải vậy, đừng nói chỉ là vền vền một cái ngoại than Cổ Đô, Thần Tường một mảnh hay chỉ thêm vào mấy tuyến phòng ngự đầu tiên bờ thành tan biến. Thực tế nguyên bản cho dù là hai hay ba cái to lớn thành thị cộng lại cũng không đủ làm mờ đi bùng phát sinh mệnh khủng bố này của Băng Bích Hạt Chu.

Dĩ nhiên làm một cái anh hùng hi sinh vĩ đại ngã xuống cũng rất không tệ, cỡ nào oanh oanh liệt liệt, cỡ nào muốn xúc động lòng người...

“Mạc Phàm!!! Mạc Phàm!!! Mạc Phàm!!!” Âm thanh ai đó dồn dập gọi tên hắn.

Bên trong hư vô thế giới trước mắt này, Mạc Phàm bay hoay mãi vẫn không cách nào nhìn thấy được ai vừa gọi mình đến, hắn miễn cưỡng chỉ mơ hồ biết được loại ngữ điệu này khá quen thuộc. Không tính là quá gần gũi, nhưng chắc chắn có thời gian quen biết kết thân.

Hướng chỉ thời gian gần đây, Mạc Phàm đối với cảm âm ngày càng kiểm soát rất tốt, thậm chí dựa vào tinh thần lực và thứ nguyên tu vi hỗ trợ, huyền âm hệ của hắn đã có khả năng lấy sóng cảm tụ hội trở thành chính xác hình ảnh, từ hình ảnh dễ dàng mạng đến nhận thức tốt hơn. Coi như là một cái phương thức thánh cảm hóa hình vô cùng tiện lợi.

Sóng âm lan truyền đến bên tai mình dẫn động thành hình, vài đường nét cơ bản trong tinh thần được phác thảo ra, Mạc Phàm liền há hốc mồm bất tỉnh dậy, triệt để giống như cả thân xác bị giật mình bật ngược tỉnh dậy, làm cho mảnh hư vô địa phương kia lập tức bị xóa trắng biến mất, kéo hắn trở về thực tại.

“Ah... Giang Dục! Sao ngươi lại ở đây?” Mạc Phàm hai con mắt chớp chớp, tỉnh giấc trên giường lớn nói rằng.

Giang Dục nhìn thấy Mạc Phàm bộ dáng, hắn vốn dĩ ban đầu vẫn cho rằng người này hoàn toàn lạ lẫm, không phải mình bằng hữu. Nhưng là giờ phút này cũng tự động ôm chăm lấy Mạc Phàm, một hai cái tả hữu vỗ vai siết chặt, miệng không giữ được bình tĩnh nói:

“Mạc Phàm, ngươi còn sống, tốt quá rồi, vậy là tốt quá rồi.”

Thùy nào chưa có thích nghi kịp, Mạc Phàm hơi đẩy người Giang Dục ra, thâm tâm có chút cuộn cuộn sóng lớn diễn đạt: “Giang Dục, ta vẫn chưa chết...”

“Ngươi đang nói vớ vẩn gì vậy, ta được biết tin ngươi ở đây, càng một thân trọng thương bất tỉnh, lập tức chạy đến. Chết... cái gì phải đến nỗi chết!” Giang Dục bàn tay vừa vận tất tất lên mặt Mạc Phàm vài cái cho hắn tỉnh hẳn.

“Ài... chuyện gì vừa xảy ra ta liền không nhớ được, chỉ cảm thấy mình vừa một trận lóa mắt liền đã lạc vào địa phương tử thi Minh Giới... Cuối cùng ngươi đây gọi ta tỉnh giấc...” Mạc Phàm đương nhiên vẫn còn rất mơ hồ.

Mà Giang Dục ngược lại nhìn hắn chăm chú, đồng dạng cũng hiểu ý đem toàn bộ thông tin ra giải thích tường tận, từ việc câu chuyện chính mình cùng lão sư khảo hạch luyện tập tại Cổ Đô kể lại, cho đến càng chi tiết kể vào sự kiện sau thời điểm tự bạo của Băng Bích Hạt Chu.

Tất nhiên, ngay cả chính Giang Dục cũng không quá tường tận tồn thức hiện tại, hắn quá lắm chỉ biết sơ sơ có Mạc Phàm trọng thương nặng nhất được trả về.

“Ngươi là nhờ cái bằng hữu Âu Châu tóc vàng đang ngồi ngoài quầy tiếp lễ dẫn về, hắn cao nhất có lẽ đã cứu ngươi một mạng” Giang Dục đem ngón trỏ đầy gọng kính lên đáng vẻ, ậm ừ bỏ sung.

Mạc Phàm nghe xong lập tức nhận ra được cái Âu Châu tóc vàng đó là gã Bee. Dưới bình huống bình thường mà nói, tên này bỗng chốc như vậy coi bộ nhân cách cũng rất không tệ. Tuy trên chiến trường không tham gia giúp đỡ, vẫn là đến hậu đại thì làm cái hộ pháp giả cứu giá đồng đội nguy kịch.

“Ta nằm ở đây bao lâu rồi?” Mạc Phàm vừa nói vừa thử nghiệm giãn cơ của mình ra một chút, nghịch chuyển khí huyết lưu thông thêm. Chỉ là, có vẻ các giác quan của hắn đều đang trong thời kỳ ngủ đông, chưa lập tức tron tru nóng máy được, đến ngay cả cổ cũng khó khăn xoay qua xoay lại.

“Ước tính từ lúc Cổ Đô rung chuyển đến nay chỉ xấp xỉ một tuần thôi. Ngươi giống như suốt thời gian đó cơ thể đã hóa nhũn bùn, toàn bộ sinh khí đều muốn bị rút cạn vậy, đặc biệt rất tàn tạ.” Giang Dục vừa nói vừa đi đến bên kia bàn trà, dùng khăn ẩm lau lau miệng tách rồi cẩn thận rót chút nước ấm vào, đưa cho Mạc Phàm.

Ngồi tại giường, Mạc Phàm nhận chén trà trên tay Giang Dục, thói quen đưa lên mũi ngửi ngửi để tận hưởng chút hương thơm phong vị, tự nhiên trong lòng cũng cảm thấy phần nào khoan khoái nhẹ nhõm, tất nhiên, không có quen ghé lấy mình người bạn cũ

“Giang Dục, ngươi tận tình chăm sóc ta như vậy, thật làm ta nhớ đến tri kỷ nữ nhân cùng phòng, nàng cũng là như thập phần chu đáo đảm đang giống với

ngươi. Nam nhân dã nhân thế giới này không thiếu, cần bá hạ lưu như Triệu Mãn Duyên càng không đáng nhắc, tính cách như ngươi càng nổi bật, đáng quý.”

“Ngươi nói cái gì?” Giang Dục lờ mờ Mạc Phàm một cái.

“Khắc khắc, mẫu đàn ông lý tưởng của ta vừa khéo khuyết một người, từ nay thật muốn sẽ lấy ngươi làm tấm gương đạo đức đi hành nghề nha. Có thể là về sau gặp lại Phong Ly lão già kia cũng còn sáng khoái khoe khoang.” Mạc Phàm trước húp một ngụm trà, tay bận rộn bụng lấy cái tách nói.

“Ngươi đã gặp lại lão sư, nghe nói người đang là Đề Đốc viện trưởng?”

“Àn, ta tưởng ngươi là Đề Đốc nhân khẩu, thường xuyên lui tới lại không hay biết?”

“Từ Hawaii trở về, ta luôn phải khắc khổ rèn luyện với thầy, đi đây đó nhiều nơi khảo hạch... mãi mới có chút chút thành tựu. Do đó mấy năm qua rồi nhưng không được mấy ngày ở trong nước.” Giang Dục cúi gằm mặt nói, hẳn thành tựu vốn dĩ cũng biết rằng chẳng thể đem khoe khoang với Mạc Phàm.

Loại này trước mặt mình là loại có thể đứng trước toàn thế giới vành móng ngựa bị buộc tội vô tình giết Đại thiên sứ Sarel. Nghe đến tự nhiên đã thấy đáng cấp chênh lệch rồi, là khái niệm trước sau lịch sử nhân loại đều thuộc hàng đáng sợ nhất rồi đây!

“Ngươi làm sao lại cười?” Giang Dục thấy Mạc Phàm thân nhiên cười, theo bản năng nhú mày hỏi.

"Kỳ thật ngươi cũng không cần cùng ta nói những thứ này, là quốc phủ đội thành viên, càng thân thuộc bạn học chừng đó năm, ta tin tưởng các ngươi cũng sẽ cùng một chỗ cố gắng phát triển. Người đem bản thân ra cầu tiến đánh đổi cũng không phải chỉ có ngươi." Mạc Phàm ánh mắt mang theo nhiều phần cảm xúc diễn đạt.

“Ý ngươi nói Mục Ninh Tuyết?” Giang Dục rõ ràng, quốc phủ đội ngũ, phía sau Mạc Phàm chắc chắn chỉ có thể là Mục Ninh Tuyết, ngay cả Ngải đội trưởng cũng không thể cùng họ so sánh được.

“Hiện tại ngươi tu vi gì?” Mạc Phàm lắc đầu phủ định, hỏi tiếp Giang Dục.

“Bốn hệ siêu giai nha, Triệu Hoán Hệ tiến vào mãn tu một thời gian” Giang Dục tuy biết mình không so được với Mạc Phàm, nhưng là hẳn lời nói ra cũng tràn đầy tin tưởng mình sẽ được thưởng thức. Đẳng nào vẫn là trong số thể hệ trẻ tuổi đạt tu vi đứng đầu rồi, giai đoạn trước 30 đã có thể đạt tới trình độ này thậm chí ngoại trừ hai con quái vật bằng cùng hóa biến thái ra, Giang Dục không nghĩ còn có người vượt qua mình.

“Bộp bộp ~~~~!”

Mạc Phàm tay vỗ vỗ lấy Giang Dục bờ vai, miệng cười cười cố gắng nói giảm một ít sự tình thực tế: “Vậy cũng được rồi... Ah, nếu có cơ hội, vẫn cần phải cố gắng luyện tập trao dồi...”

Giang Dục lấy Mạc Phàm lời nói làm động lực, đứng đứng vẫn là lia lia gật đầu.

“Phải rồi, ta cũng không phải người chăm sóc ngươi tận tình như vậy, liền là nàng nha. Suốt thời gian ngươi dưỡng thương, nàng nửa bước cũng không rời khỏi ngươi trên giường.” Giang Dục một tay chỉ vào cái kia nữ nhân uể oải đang nằm nửa người trên giường của Mạc Phàm mà ngủ, nửa người còn lại của nàng ngồi chồm xuống đất, tựa hồ không có chút ngưng ngừng xấu hổ.

Nàng phủ lên mình một cái váy liền áo tơ lụa thật dài, tuy là nhắm mắt ngủ thoi, vẫn đều đặn phả ra mấy cái eo thon tinh tế, sương quai mỹ miều. Nhất nhất một dạng mỹ nhân Hy Lạp cổ trong truyền thuyết thần thoại, càng giống loại xà nữ chúa tể trong vườn rừng của mình ung dung ngủ gật.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Trách không nổi nàng !

Mạc Phàm nhìn thấy Apase một mảnh thời điểm, lập tức sắc mặt đều chuyển biến khó coi hơn, đến nỗi không nhìn nổi sôi sục trong người, chồm dậy khỏi giường khảy chân đạp vào móng nàng mấy cái.

Đây là hẳn gần nhất muốn đặt việc tư oán hận lên sự tình đây!

Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản Trailer

“Thức dậy, còn ngủ ngủ, lão tử hôm nay phải dạy dỗ lại tiểu xà nữ ngươi!” Mạc Phàm to tiếng mắng.

"Khục, cái kia, ta không biết chuyện gì xảy ra, nhưng ngươi thế nào lại đi đánh con gái, huống gì những ngày qua nàng vẫn luôn bên ngươi cần mẫn chăm

sóc." Giang Dục ho khan một bên, không che giấu chính mình sùng sốt được.

Thời gian tới lui gian nhà tá túc ở Cổ Đô, Giang Dục tự nhiên vẫn có tiếp xúc với Apase, trong lòng hẳn đối với nàng một mặt hết lòng tin tưởng là loại thánh thực mỹ nhân hết sức dịu dàng, càng thêm đẹp mắt dễ nhìn.

Cho nên là, hẳn thấy Mạc Phàm hung bạo thời điểm, trên thực tế cũng giống như tra tấn chính mình nội tâm a!

“Ta suýt nữa có thể đã bỏ mạng, các người Cổ Đô suýt chút cũng đừng mơ tưởng ai được sống... ài đáng trách chính ta nuông chiều nàng quá nhiều!” Mạc Phàm vừa nói vừa cái kia bàn tay lớn vỗ thật mạnh vào mông Apase.

Đang nằm ngủ gật trên giường bỗng bị đánh tới, Apase đột nhiên cảm giác xung quanh mình có loại mẫn mui luân hãm mờ mờ. Nàng bắt giác uốn cong lưng bật dậy, triệt để bày ra ngọc nữ cực kỳ gợi cảm thân thể.

“Ngao... Gru.....!”

Bất kể thế nào có kẻ dám mạo phạm vị trí nháy cảm cơ thể vẫn là bị phá hoại cái chớp mắt một mồi, say nồng lịm đim, hơn nữa đây thân kinh dạng này còn truyền đến xúc tác rất đau, đau đến không thể nhìn được.

Apase hồng một tiếng lớn, xà đồng tử theo đó phát sinh ra biến hóa, là loại cao quý kim hồng nhạ Medusa kế thừa. Nàng trừng mắt liếc nam nhân trước mặt mình, miệng tức giận lộ ra tiểu xà nha, một bộ dáng vẻ muốn cắn người.

Mà thật ra nàng cũng đã cắn rồi, bất quá Mạc Phàm nhanh tay đem một tay ấn vào vai nàng, sau đó vòng sang nép cả hai cánh tay xà nữ, giật mạnh một cái, kéo nàng sát vào cơ thể mình.

Trong nháy mắt bị khóa chặt, Apase cảm thấy hơi hãi, nàng tựa hồ bảy tám phần cho rằng mình gặp đại địch, là siêu cấp mạnh mẽ đại địch. Ngay cả khi Apase đem sức vùng vẫy một hồi, vẫn không có thể tránh ra. Mà lại nàng phát hiện, nam nhân nắm chặt tay nàng trong nháy mắt đó, lòng của nàng trầm tĩnh rất nhiều.

“Đến, cắn thử, người không phải rất mong muốn ta chết sao?” Mạc Phàm nghiêm túc cẩn thận nhìn khuôn mặt Apase, cũng nghiêm túc cẩn thận nói.

Đang điên cuồng phẫn nộ nhưng không hiểu vì chuyện gì, tại cái nam nhân này ánh mắt, cái hơi thở vẫn tĩnh là quen thuộc mang theo tia nhiệt lượng nóng bỏng, Apase đột nhiên hóa tiểu miêu cún ngoan thành hình, từ từ lại hồi phục tinh thần, từ từ răng nha buông xuống xinh xắn như thiếu nữ mới lớn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra một cái nụ cười có thể hòa tan nội tâm người khác.

“Đại ca ca...” Apase tròn trĩnh ánh mắt, miệng nhỏ hạnh phúc nắm lấy tay Mạc Phàm

Mạc Phàm nguyên bản vẫn chưa nguôi giận được, chỉ là loại nai tơ mắt ngọc mà Apase bày ra trước mắt vẫn như cũ phi thường hữu hiệu. Hắn nhìn vào, ngọn lửa trong người tương tự vô cơ bị tạt mấy gáo nước lạnh, miệng hơi co giật bất đắc dĩ: “Còn gọi ta đại ca ca, kiểu, ta không dám nhận. Suýt chút ta đều ở Minh Giới nở chôn, làm cái vong linh hồi thối người cả.”

“Đại... ca ca, người muốn đuổi ta đi? Người không cần ta nữa sao?” Apase hơi cụp mắt xuống, điệu bộ sợ trốn đến Mạc Phàm trên cánh tay mà bẽn lẽn nói.

Thời điểm nhìn nàng tư thế này, tự nhiên Mạc Phàm muốn bị hòa tan rồi, hòa tan đến bão hòa không cách nào tức giận được.

Cái gì mà Cổ Đô suýt chút do nàng hại chết, cái gì mà ta phải chết...

Mẹ trứng, nàng là cái xinh xắn sùng tiểu muội muội như vậy, có chút mong muốn giúp đỡ đại ca ca thêm cường đại. Phải là ta đối với Băng Bích Hạt Chu không thể nắm thóp lại đi đồ lỗi cho nàng.

Nghĩ đến đây, Mạc Phàm cũng có hơi rung mình một chút, đối với Apase thảo mai liền bắt đầu mềm lòng ra bộ dạng, hẳn cũng không nghĩ tới mình bị đánh gục dễ dàng vậy thịnh nộ. Từ khi nào ta dễ dàng bị nắm thóp như vậy a?

Tại tuyệt đại đa số loại hảo sắc trên thế giới, Mạc Phàm tin rằng mình đã từng chứng kiến qua, hẳn cũng không hề quá chấp niệm, càng mình dẫn dắt. Có loại nữ vương lạnh lẽo không thể với tới cũng đã quỳ gối cùng mình, có loại chí cao vô thượng thần nữ cũng đã lén lút qua lại cho tới công khai muốn bảo vệ, có loại đẹp mắt mỹ sắc đến mức chính mình nhìn vào thèm nhỏ dãi nhưng chưa dám động ...

Ài, Apase ở đây cùng Linh Linh một giuộc các tiểu mỹ nữ được Mạc Phàm chứng kiến từ nhỏ đến lớn trưởng thành lên. Ngược với Linh Linh chính là, Apase đặc biệt mỹ miều, hấp dẫn thị lực hơn một chút, rất chủ động câu dẫn người khác, đối với Mạc Phàm thì lộ ra dáng vẻ tiểu muội muội mà không bao giờ lớn.

“Lần tới từ bỏ cái ý tưởng giống vậy, may mắn ta kịp thời quăng các người vào khe ước không gian, bằng không mà nói, liền sẽ không ở đây muốn đòi co.” Mạc Phàm cuối cùng thở dài bỏ qua, thầm nghĩ bản thân phải tranh thủ chút thời gian đi rèn luyện một chút bộ môn chống lại mẽ nheo bảo bảo. Tương lai, nếu Tiểu Mei lẫn Tiểu Viêm Cơ theo nàng dạng này học hư, chính mình thật không xong rồi...

“Phải rồi, Mei Mei hẳn là người phục hồi cho ta, nàng đang ở đâu?” Mạc Phàm buông Apase ra, hỏi rằng.

“Người cũng thật tốt nhớ đến nàng nha, Tiểu Mei trông tái nhợt lắm, nàng về lại Tiểu Viêm Cơ phòng ốc nghỉ ngơi rồi!” Apase nói rằng.

“Sắc mặt tái nhợt?” Mạc Phàm nhướn mày hỏi lại

“Đại ca ca, nàng mấy ngày nay đem gần như toàn bộ lực lượng phục hồi cho người ma năng, dĩ nhiên hiện trạng đều kiệt quệ quá mức, cần nghỉ dưỡng” Apase ngoan ngoãn nói rằng.

Có thể là tại Mạc Phàm lực lượng cùng nhân loại, kể cả cảm chú vẫn có sự chênh lệch không giống nhau nữa. Dù là Bạch Linh Chi Đế muốn phục hồi tinh thực lực cho hắn, vẫn là bốn nguyên trạng thái đều không dễ dàng gì, nàng phải rất mệt mỏi hao tổn.

Vẫn là Mei Mei tốt!! Tâm đắc trong lòng hắn nhất có lẽ chính là đào được Mei Mei loại này quý báu quốc bảo tài nguyên trên trời rơi xuống, đem nàng theo khẳng định thập phần hoàn mỹ.

“Ta ra ngoài một chút vận vẹo gân cốt.” Mạc Phàm thôi tiếp tục bàn luận, hắn muốn ra ngoài khỏi động một ít tay chân rồi.

“Ta muốn ngủ một chút nữa!” Apase lười biếng ánh mắt dần dần trở lại, nàng xác thực mấy ngày nay vẫn cố gắng ổn thỏa sắp xếp, lo lắng cho Mạc Phàm nghỉ ngơi.

“Được!”

Xoay người lại, Mạc Phàm phát hiện ánh mắt lần cầm của Giang Dục có phần muốt rớt ra ngoài, hắn là không khỏi từ khi nào đã bị biến thành tượng đá dạng này ngơ ngác.

“Người làm sao?” Mạc Phàm hỏi.

“Đế... Đế vương... cấp bậc... Mạc Phàm, khế ước của người, là Đế...” Giang Dục miệng co giật, sững sờ không tin vào mắt mình.

Rõ ràng là tại thời điểm Apase bị Mạc Phàm tét mông, nàng phản ứng lại vô cùng ác liệt, không kiểm soát phóng ra khí phách khổng lồ, tương đương một đầu Đế Vương xà nhân ở chỗ này điên cuồng gào thét!

Lúc này thâm tâm tra tấn còn chưa đủ, bây giờ chính là tinh thần tra tấn, nhất nhất trở thành song trọng tra tấn, đau khổ lắm a.

Giang Dục tự biết hắn cũng không phải pho tượng không gọn sóng, không hiểu chuyện. Đế Vương khế ước tự nhiên liền mang ý nghĩa như thế nào. Ngay cả lão sư hắn kính ngưỡng nhất, bất quá cũng không có mạnh mẽ như vậy khế ước, Mạc Phàm đây rất cực...

“Người biểu cảm y hệt lão già Phong Ly vậy, cố gắng kiềm lại, cố gắng kiềm lại, nếu không gặp chúng ta từng người quốc phủ đội ngũ rất dễ sẽ bị đá kích nội tâm. Đi thôi!” Mạc Phàm tay nâng cằm Giang Dục lên khép lại, tránh cho hắn khỏi ngạc nhiên quá mà ngộ nhớ căn nhầm lười.

Mạc Phàm sau đó đi qua cửa phòng bước ra ngoài rồi, để cho Giang Dục lập tức trở thành người chung quanh tiêu điểm cứng đờ, liền ngay cả mong muốn nhỏ giọng giao lưu với Apase chào hỏi, cũng không khỏi tự chủ hướng Mạc Phàm bóng lưng nơi đó nhìn nhiều mấy lần!

“Nha, người nếu thích vẫn có thể canh gác cho lão nương ngủ!” Apase vừa ngoáp vừa ngã mình nhoài xuống giường.

“Vẫn là ta nên đi ra.” Giang Dục hơi xấu hổ gật đầu một cái, muốn thật nhanh ra ngoài theo Mạc Phàm rồi.

“Người ngại trông cũng thật buồn cười, vậy đi ra ngoài đi. Có cái bát canh để dưới bếp ta đặt cho đại ca ca, hắn khả năng sẽ không muốn ăn, ta cũng không thích, người thấy đói có thể ăn.” Apase yếu ớt giọng dần dần, nàng sau dứt hẳn chìm vào giấc ngủ.

“Cảm tạ!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Nàng muốn công, ta cũng muốn!

Dù sắc trời sáng sớm, mặt trời đem bình minh ánh rạng đông rọi chiếu khắp nơi, chỉ là hệ quả cơn mưa lớn tuần trước vẫn chưa rời đi khỏi Cố Đô được.

Có mưa,

Mưa không lớn lắm, nhưng dai dẳng không ngớt, đặc biệt làm nội tâm người khác dễ chìm vào muộn phiền...

Mọi người tâm tình tùy theo thời tiết thu sương thời vụ, một trận không thấy ánh mặt trời tai nạn cũng rất cực vô hiềm đi qua, Nội Thành bên trong cũng không giống Ngoại toan biên ải bên ngoài, có quân uy chết, có pháp sư không toàn mạng, có tường thành đổ sập, nhưng chẳng quá thiệt hại nặng nề; và trên hết, lực lượng nhân khẩu đông nhất đều còn sống. Chỉ cần họ khỏe mạnh, tại tiếp tục lao động, vẫn là có thể hi vọng trước mùa đông lạnh lẽo có thu

hoạch lớn, bồi bổ đô thị.

Cổ Đô so với Ma Đô, nhưng là sức sống mãnh liệt hơn nhiều lắm...

Ngồi tại trong phòng khách lớn, đẩy ra cửa sổ, có thể nhìn thấy hơn phân nửa màu xanh da trời kèm đôi chút lẻ loi ánh nắng, một nửa khác mặc dù còn tại trong địa phương mây xám hậu vụ, tin tưởng rất nhanh cũng sẽ bị gió thu cho thổi tan.

Mạc Phàm rót một chén trà nóng, ngược nhìn hạt mưa hóa thành tia, từ hiên đình chỗ rơi xuống hồ cá phía ngoài, như màn nước mỏng lung, để cảnh sắc càng mơ hồ, không kém phần hút mắt người.

"Đại khái là như vậy diễn biến, cụ thể chi tiết hơn còn gì không thì ta chịu." Bee ngồi đối diện hẳn, không có uống trà, trái lại thích loại kích thích hơn một ít, tay cầm một cốc cà phê đậm đặc cho riêng mình. Vừa nhâm nhi thưởng thức, vừa đem thanh âm trầm tĩnh tựa tiếng mưa rơi kể chuyện.

"Ra là vậy, Vi Linh Hoàng hôm đó vẫn là có mặt, còn là đóng giả hội trưởng hiệp hội ma pháp Cổ Đô, Hàn Tịch. Nàng một mực bên ngoài quan sát Băng Bích Hạt Chu bên trong thế nào." Mạc Phàm hơi kinh ngạc nói.

"Ta cũng chỉ là tùy tiện hóa trang thành cái pháp sư quân đội gần đó, tận mắt thấy một số phương thức điều khiển không phù hợp lắm với người lãnh đạo Cổ Đô. Có thể là Vi Linh Hoàng không ngờ mình lại sớm một chút bị phát hiện. Dẫu vậy ta cũng không có đánh rần động cỏ, duy trì tình huống cho đến khi nàng bỏ đi, ta mới biết nhất định bên kia giao chiến đã có kết quả." Bee nhấn mạnh.

May mắn để Mạc Phàm thờ phào chính là, Hàn Tịch cũng không bị Vi Linh Hoàng giết chết, mà Băng Lai cũng là được Bee nhắc nhở rời khỏi tháp quan sát. Bất quá, thiệt hại hàng trăm nhân viên quân đội cùng đoàn pháp sư vẫn không thể nào bù đắp được.

"Mảnh Thần Tượng tại Cổ Đô không còn cách nào phục hồi sao?" Mạc Phàm nội tâm rất nhiều thắc mắc, mãnh liệt xao động nói ra cũng như đồng thời phản ứng xoa xoa lấy Tiểu Nê Thu trước ngực.

"E rằng không cách nào. Mất long vĩ, hiện tại ta có thể cam đoan Thanh Long cấp bậc hoàn chỉnh khả năng đều không thể tái thiết, thậm chí việc đánh thức Thánh Đồ Đẳng đồng dạng không có hi vọng." Bee trước quyết đoán nói ra.

"Làm sao lại tới mức này? Chẳng lẽ nói hàng chục ngàn dặm Vạn Lý Trường Thành đều chỉ mất có một đoạn không quá 300km liền toàn bộ bị tê liệt sao?" Mạc Phàm nheo mắt lại, thập phần muốn không thể tin được.

Bản thân Mạc Phàm rõ ràng, Thanh Long tồn tại tự nhiên là tọa trấn thần cấp cỡ nào trên mảnh đất Hoa Hạ. Liền vẫn là hẳn không có cách cho Thanh Long hóa thành chính mình một hạt ngọc đồ đẳng để dắt đi đây đó chinh phục, nhưng tại thời điểm quan trọng nhất, giả dụ thủ đoạn phòng ngự mạnh nhất này mất đi, e rằng rất sớm sẽ xảy ra chiến tranh với yêu ma ô ạt.

Đừng nói Côn Lôn trên kia trở lại rồi, Lãng Nguyệt Mâu Yêu Thần cùng với Hải Dương Thần Tộc ngoài khơi gần nhất tin rằng cũng đã biết được tin tức mảnh thần tượng Long Vĩ sụp đổ. Mạc Phàm trong đầu có rất nhiều cảm giác bất an, là loại dự cảm xấu khó nói thành lời.

"Long Vĩ là bộ phận chủ yếu quan trọng điều khiển cân bằng cho Long loại. Người sáng tạo ra một sinh vật, nhưng không ban cho nó độ thăng bằng cần thiết, nó liền đứng cũng không vững, tự ngã quy mà gãy. Bất quá Thần Tượng thậm chí vẫn là Thanh Long da thịt, càng được Cổ Lão Vương đem đỉnh cấp thổ hệ gia cố đến cứng cáp siêu cường, ta thậm chí đã từng có cái giả thuyết Vi Linh Hoàng làm cách nào để phá vỡ được Thần Tượng cấu trúc này, vốn dĩ cho rằng rất khó khăn... nào ngờ còn có thể loại này một hơi thôi... ah!!!" Bee đặt tay lên cằm suy tư, hẳn vừa giải thích vừa nghĩ ra cái gì đó.

"La như vậy..." Mạc Phàm bên này ngậm chỗ nước trà nóng cũng lập tức nghe đến đây sinh ra cái ý tưởng vấn đề.

"Mạc Phàm, ngươi cho rằng Vi Linh Hoàng dốc sức mang đại dịch ra như vậy, đơn giản chỉ muốn đánh chết bớt một ít nhân loại thôi sao, hoặc là chỉ đơn giản dùng để đánh lừa phương hướng mục tiêu Thần Tượng thôi sao?" Bee cao hứng nói rằng.

"Ta cũng vừa hiểu ra, nếu sắp xếp lại thủ đoạn từ đầu đến cuối, liền ta cảm thấy Băng Bích Hạt Chu thâm hiểm đến không chịu được." Mạc Phàm trong ánh mắt có chút điểm sáng, là chân thật rõ ràng đáp án rồi.

"Thật kích thích a, lâu lắm rồi chưa từng có người thách thức tư duy ta đến vậy." Bee cao hứng nói rằng.

"Lỡ có khác nhau thì ngươi sai hay ta sai?" Mạc Phàm nghĩ nghĩ rồi lại cười khổ nói.

"Vậy còn phải nghe Mạc Phàm huynh lý luận thế nào. Bất quá, ta có thể yếu ớt thừa nhận xưa nay ta chưa từng phán đoán trật." Bee ngón tay chỉ chỉ vào đầu mình cười đáp lại.

Mạc Phàm nhìn Bee chăm chăm, cũng chỉ vờ vờ là trong ánh mắt toát lên mấy phần muốn đọc vị Âu Châu nam tử này. Một kẻ mà từ khi quen biết đến giờ, đã để lại ấn tượng nào bộ rất khủng bố trong lòng hẳn.

Đại loại để cho Mạc Phàm nhiều lúc còn cảm thấy nên xếp hẳn vào loại địa phương nhân vật cần lưu tâm.

Có thể không hoài nghi sao?

Dạng này đầu óc lẫn tinh táo, trên cơ bản thế giới không có đến mấy cái, Lucifer vừa vặn một trong. Hẳn có thể toan tính chồng chất kế hoạch tại Thánh Thành, liền muốn một trời trí tuệ!

Bee tương tự có nhiều phần rất giống với Lucifer về phần này, nhưng là tính cách liên hài hòa đối nhân xử thế hơn, khá không ưa gì hiểu chiến, đặc biệt ưu tiên tự duy lên hàng đầu. Nên là Mạc Phàm gần nhất loại bỏ vị tóc vàng nam tử này chính là Lucifer.

Mà ở dạng này so sánh, đặt cạnh Vĩ Linh Hoàng, Bee, Lucifer... Mạc Phàm có chút hơi ngột ngạt, kể cả kéo thêm vào Linh Linh, tiểu nha đầu này tự nhiên cũng hóa thành cái nha đầu không sai lệch đi.

“Xa một chút, con bài của Vĩ Linh Hoàng cất giấu hàng ngàn năm nay, ta đoán nàng đã biết Băng Bích Hạt Chu mang thực lực bằng tơ vừa vận khắc chế toàn diện thô nham. Nên là nàng có cái dã tâm đem Thanh Long vừa vận hóa thành Thần Tù, ngay cả Cổ Lão Vương cũng tin tưởng rằng việc tách ra từ Vọng Thương Thành trở thành Vạn Lý Trường Thành, đem chính mình mạnh nhất nghệ thuật xây dựng bồi đắp thì kể cả Vĩ Linh Hoàng cũng không cách nào phá vỡ được.

Do đó chính là, ngàn năm sau, nàng tính toán dụ dỗ Băng Bích Hạt Chu cái này cột móc đầu tiên muốn rải ra bệnh dịch nhằm thuận tiện sắp xếp kế hoạch để Băng Bích Hạt Chu tiến vào Thần Tù, nếu nàng có thể phá vỡ Thần Tù thì tốt, bằng không, dựa vào tính cách đặc trưng hiểu chiến của nàng, nhất định sẽ từng bước từng bước một đối đầu với người bảo vệ Thanh Long. Sau khiêu trùng đại dịch, Vĩ Linh Hoàng tính toán vừa hay lực lượng Băng Bích Hạt Chu cũng đã không còn phồn thịnh, theo thời gian quấy phá Thần Tù, vẫn là giao chiến sẽ càng hao kiệt.

Kể cả có giết được người bảo vệ Đồ Đằng, đích thân Vĩ Linh Hoàng dạng này cũng sẽ tấn công nàng trong lúc suy yếu nhất, để ép buộc Băng Bích Hạt Chu tự bạo mà chết đấy.

Nguyên do như vậy, Vĩ Linh Hoàng mới hóa thành Hàn Tịch bên ngoài theo dõi. Giả dụ nếu không phải thấy Băng Bích Hạt Chu bị ta thúc ép cho tự bạo, khả năng chính nàng sẽ nhảy vào đó tự làm rất cao.

Cuối cùng, sau khi Băng Bích Hạt Chu đánh vỡ Thần Tù, Vĩ Linh Hoàng sẽ đem chuyện này ra làm cái cớ, đem toàn bộ Côn Lôn yêu quốc dưới phần nợ tình huống trả thù nhân loại.” Mạc Phàm đưa ra cái giả thuyết của mình.

“Hào, người cũng thấy vậy nha, thật lợi hại đầu óc!!!” Bee giờ ngón cái lên tán thưởng.

Nhìn thấy tên này khen mình đầu óc lợi hại, Mạc Phàm khoe mũi hơi nồng nồng nở ra, thậm chí có cái suy nghĩ không biết có phải hay không mình ngược lại đang bị chế giễu thường ngày đầu đất.

“Sinh mệnh Đế Vương, quả thật khi tự bạo càng không thể nào xem thường được... ta đã tưởng rằng cả Cổ Đồ đều sẽ chết.” Mạc Phàm thờ dài nói.

“Thế giới quan, sinh mệnh lực lượng nhưng tự nhiên sẽ đứng đầu, theo sức mạnh càng già tăng, sinh mệnh càng nồng hậu, càng có sức hủy diệt đáng sợ hơn. Chỉ là cái hiện tượng tự bạo này vốn dĩ đến từ tính cách đặc trưng, không phải ai cũng dám làm. Đại đa số yêu ma có trí tuệ một chút sẽ lựa chọn phương án chạy trốn, này cũng là Vĩ Linh Hoàng kế hoạch một trong.” Bee bổ sung thêm vào.

Phải, sinh mệnh chỉ lực...

Tại Parthenon Thần Miếu, tại hắc ám hành lang cách đây nhiều năm, chính Mạc Phàm đã từng thưởng thức qua Tiểu Viêm Cơ, một sủng nhi hóa tinh linh ở thống lĩnh cấp độ tự bạo. Liên loại lực lượng này có thể mạnh mẽ vượt xa thực lực nguyên bản rất nhiều.

Băng Bích Hạt Chu cấp độ bạo phát, ngay cả tinh phách, vẫn là tàn hồn cũng tan nát theo, tương tự một mảnh vỡ vị diện bạo phát, không bỏ đến không gì chịu được!!!

“Người tiếp theo có kế hoạch gì? Hiện tại chúng ta đã đi sau Vĩ Linh Hoàng một bước, nàng bây giờ có lẽ đang rất trông chờ thời điểm thích hợp đi.” Bee nói tiếp.

“Người nói người rất thích dùng trí tuệ làm việc trước tiên, có cao kiến gì không?” Mạc Phàm sắc mặt không hiểu vì sao nhợt nhạt ra hẳn.

“Ta đúng là luôn ưu tiên dùng não trước nha, nhưng không phải mọi thứ lúc đều như vậy có thể giải quyết.” Bee cười khổ nói rằng.

“Tốt, chúng ta lại đồng ý tưởng. Lần này ta cũng không muốn phải trông chờ sắc mặt Vĩ Linh Hoàng hành động mà làm gì nữa.” Mạc Phàm lời nói ra, đồng thời không biết nguyên nhân gì hẳn lại cảm nhận được vùng bụng của mình đang không ngừng chấn động từng cơn từng cơn đau rất kinh khủng.

“Ý của người... Mạc Phàm, người bị làm sao?” Bee hơi hoảng hốt chứng kiến tình trạng Mạc Phàm.

“Côn Lôn yêu quốc ý định xâm chiếm nhân loại... Được, vậy chúng ta cứ đánh nát Côn Lôn bọn chúng trước. Vĩ Linh Hoàng muốn công, ta vừa vận cũng muốn công!” Mạc Phàm nghiêm túc nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Cứu hẩn

Côn Lôn chiến sự hiện tại vẫn là giấu nhem tốt hơn, Mạc Phàm cũng không có đi công bố cho quốc gia, quân đội hay bất cứ tổ chức nào. Hẳn dĩ nhiên không phải xuất phát điểm vì trong lòng không tin tưởng bọn họ, đơn giản chỉ vẹn vẹn là cái mong muốn không phải đi gây chú ý, bứt dây động rừng.

Hơn nữa chính là, gần nhất vài ngày thời gian dưỡng thương, tại trong khách sạn ăn ăn ngủ ngủ, rảnh thì nhoài mình mình tu luyện, chán thì cùng Giang Dục, Bee phiếm chuyện nhân sinh, khi thì truyền dạy cho Apase, tiểu Mei một ít kỹ xảo ma pháp. Thỉnh thoảng ngo qua ô cửa sổ nhìn ra phía ngoài, rõ ràng thấy từ sáng sớm đến tối khuya đều có người tại đây phố bốn ba truyền lời buồn bã, tiêu cực. Trong lòng hẳn cũng biết Cố Đồ vừa mới đã trải qua một lần biến động, thêm vào ít chuyện quá khứ, rất nhiều người làm gì đó đều muốn xin chỉ thị cao tăng ma pháp hiệp hội.

Gần đây quân đội xuất hiện đại quy mô điều động khắp mọi tuyến Nội Thành trọng điểm trên cả nước, bọn hắn phảng phất tại chờ đợi một cái tín hiệu, cái tín hiệu này chính là từ thẩm phán hội thu hoạch cấp báo, dĩ nhiên liên quan đến hải yêu, vong linh vẫn trọng yếu hơn nhiều. Ít có ai biết được, mỗi đe dọa đáng sợ nhất, vẫn còn chưa giáng xuống đầu bọn họ.

Tại sao nhân loại phải mãi mãi bị chèn ép đến vậy, vì cái gì “cân bằng” hai chữ đó cảm thấy luôn gượng ép không chính xác đến vậy.

Bác Thành, Cố Đồ, Bắc Cương, cho đến Ma Đồ... Mạc Phàm quá mệt mỏi rồi, hẳn giờ phút này cũng không phải là hào sảng một cái chấp niệm tự cao tự đại. Trong lòng hắn có hết sức, thể là đủ, tại hắn tấn công, chính là muốn tấn công, muốn cho Vi Linh Hoàng ngồi trên cao cao kia biết được, nhân loại từ nay sẽ không chơi theo luật của nàng nữa. Càng là muốn gửi đến bên kia Lãnh Nguyệt Yêu Máu Thần sắc bén nhất cái tâm niệm trả thù.

Ái ý tưởng đẹp là vậy, bất quá Mạc Phàm lời cuối cùng nói ra, sau đó tự nhiên đều chìm vào thống khổ đến cùng cực.

“Gác lại đã, người như thế này liên mạng nhỏ còn không giữ nổi chứ đừng nói muốn oanh tạc Côn Lôn yêu quốc.” Bee vốn dĩ từ này giờ vẫn lưu ý Mạc Phàm trạng thái, nhưng là theo thời gian hắn phát hiện không ổn, cũng không chừng chừ mà đứng dậy, tiến đến một bên cẩn thận xem xét tình hình.

Bên ngoài chiếc áo phòng đang mặc không có dấu hiệu bắt đầu bị thấm thấm vài chấm đen rất nhỏ, sau đó những dị điểm li ti, mờ nhạt này lại không ngừng rõ ràng hơn, không ngừng phô trương hơn, tạo thành một cái hắc động khuyếch đại lên tới 1.5 cm đường kính, ngược lại thôn phệ toàn bộ lớp vải trên người Mạc Phàm.

Mạc Phàm cúi đầu vừa nhìn, phát hiện này một cái lỗ hồng to lớn ở bên mép bụng cựa quậy, bên trong đặc nhánh loại vật chất màu đen, vật chất màu đen tựa hồ hạt nhân gần tách liên tục chuyển động, truyền đến một loại mãnh liệt đau đớn, để hắn có cái cảm giác bản thân mình ruột ran đều đang bị nhai mòn.

“Khụ, khụ, đến hạn tái phát thời kỳ, thế nào sớm muộn đều không đến chậm một chút, liên loại địa phương bệnh nghiệp này đúng giờ còn hơn cả thiết bị điện tử.” Mạc Phàm gương mặt nhạt nhòa, khổ sở cười không ra tiếng, miễn cưỡng nói.

“Người bị nội thương vẫn còn ra đây bàn đạo kế hoạch?” Bee làm ra thanh âm nhắc nhở.

“Cho dù là dưỡng thương, cũng cần ra ngoài đi vòng một chút, hít thở mới mẻ không khí.” Mạc Phàm duy trì hơi thở ổn định trả lời.

Nếu rất nhiều chuyện đều là truyền lời xử lý, im lìm trong phòng có thể, đi ra xem một chút phong cảnh hiển nhiên càng thêm phần thống khoái, thỏa thích.

Nghe hắn lời lẽ, dưới mắt quan sát càng thấy loại vật chất tối hiếm có này, liền cảm nhận được sinh mệnh vị huynh đệ Á Châu giống như không còn bao nhiêu khả năng níu giữ, Bee trước cũng không biết phải phản ứng thế nào cho hợp. Hắn miễn cưỡng thở dài một cái, khẽ nhắc cánh tay Mạc Phàm lên, nói rằng: “Người tiến vào mình tu một chút đi, rằng thử nghiệm khả năng cảm có chịu đựng, ta dẫn người về phòng.”

“Loại này mình tu có hiệu quả sao?” Mạc Phàm nương theo Bee trợ lực mà đứng dậy, bước miệng hỏi.

“Không, mình tu đơn giản là tiến vào tinh thần trạng thái, ở tâm cảnh này, cơ thể người hầu như sẽ rất ít khai thác hoạt động năng lượng. Nói một cách khác, chính là giống như ngủ say, hắc động đặc quánh kia trên người người hoạt động dựa vào khái niệm phân tán nguyên tố, phân tán vật chất; nếu nói không có vô luận tế bào nào hoạt động mà nói, tạm thời nó sẽ chưa lây lan khắp cơ thể.” Bee không có nhiều thời gian giải thích, hắn chỉ dùng tối giản lời nói vừa đủ cho Mạc Phàm hiểu được.

“Dạng như băng táng cơ thể?” Mạc Phàm yếu ớt hỏi lại.

“Không, đóng băng chỉ sinh ra từ băng nguyên tố. Băng nguyên tố, bất kể có biến dị thành bất cứ loại nào thì vẫn sẽ là khái niệm năng lượng. Mà năng lượng hay tế bào nào đó tồn tại... liền sẽ thành con mồi vô béo cho loại vật chất kia thôi.” Bee nói đến đây thì ngưng lại, vừa vận trước mặt chính là phòng của Tiểu Mei, cũng không phải hướng về phòng ngủ Mạc Phàm.

“Nàng đang phục hồi lực lượng, người gọi nàng có quá miễn cưỡng không?” Mạc Phàm một mặt chán chường nói rằng.

“Bằng bạch tinh linh thì tính là cái gì, tinh linh so với nhân loại tuyệt đối không giống nhau.” Bee tăng hứng nói, hắn dứt lời cũng đã tiện tay gõ cửa cộc cộc phòng tiểu Mei.

Cửa phòng ở đây nhìn khá cũ, đối với pháp sư dân dụng thông thường, e rằng một cái vận đơn giản cũng có thể bẻ chốt cửa mà vào. Nhưng là Bee không có tự tiện lỗ mãng như vậy, cho dù tất cả mọi người đều là người quen, hắn vẫn là duy trì chính mình nên có khí tiết nho nhã, lặng chờ ở ngoài cửa,

chờ đợi lấy bên trong Tiểu Mei đáp lại.

Bất quá, con người sinh ra không phải ai cũng giống nhau; có kẻ này lễ độ, tiết tháo, tự nhiên cũng có kẻ kia lưu manh, vô lại.

“Mei Mei, hộ giá...!!!”

“Rắc~!”

Cửa phòng thể nào bị Mạc Phàm cái tiện nhân này quả nhiên gần chết đến nơi sẽ dám bẻ ngược khóa cửa phòng nữ nhân mà từ bên ngoài xông thẳng vào.

Gấp gáp lắm, vội vã lắm, tự nhiên giờ phút này không gian trước mặt bọn họ, càng thêm cái gì đó thanh tịnh nhưng hừng hực khí nóng.

Ngay tại bên kia tầm mắt, đối diện một cái gương lớn có làn khói mỏng như vừa bước ra từ bồn tắm nước nóng. Một thiếu nữ làn da mịn màng không tí vết, bờ lưng trắng toát thẳng tắp cùng với mái tóc màu hạt lê óng ánh, quanh người nàng lả thường có những tia hạt lung linh chiếu rọi, nhưng không làm mờ nhạt đi đôi chân thon dài khoan thai, thậm chí càng nổi bật nhất cặp mông tròn lẳn.

Ngày thường gặp Tiểu Mei cũng tính là nhiều, Mạc Phàm hôm nay cái thứ nhất mới thấy được bạch linh linh khóa thân bộ dáng, hẳn xác thực loại cấp bậc huyền thoại này... gây xúc cảm dục vọng còn muốn cao hơn nhân loại đi.

“Thứ gì thứ gì, Mục Ninh Tuyết phù hộ, Mục Ninh Tuyết phù hộ...” Trong đầu Mạc Phàm liên tục vang lên những âm thanh yếu ớt không đáng kể.

Tiểu Mei vẫn vừa tắm xong. Nàng giống với tỷ tỷ mình Mục Ninh Tuyết, đặc biệt ưa thích sạch sẽ, đến phong cảnh đất trời dù thế nào xinh đẹp, vẫn là có chỗ tắm rửa, lâu một chút ngâm mình hiển nhiên là không thể tốt hơn.

Trên tay còn cầm một chiếc khăn bông, lau lau mái tóc chính mình. Tại hạt lê đồng tử nhìn qua gương, từ gương bắt gặp ánh mắt của Mạc Phàm và Bee, ba mắt nhìn nhau, có là chớp chớp vài cái.

“A a a a...” Tiểu Mei bộ ngực phập phồng tức giận hét lên một tiếng to dài lắm, đồng thời nàng tư duy dưới, tiện tay đem khăn tắm quấn ngang cơ thể mình.

“Bee, người thật không biết xấu hổ, giờ phút nào lại đi gõ cửa phòng Mei Mei.” Mạc Phàm gương mặt không có một chút hồng hào nào vẫn rắng sức nói.

“Huynh đệ, nói người một cái ta không thích phụ nữ có chảnh quá muộn!” Bee cười khò ghé vào tai Mạc Phàm thủ thủ.

Không biết vì lý do gì, Mạc Phàm nghe xong lời nói này lập tức có cảm giác thốn thốn, khỏe miệng cong vành lên giật giật, tương tự từ sống lưng truyền xuống một loại âm hàn lạnh đến không chịu được. Chỉ là thời điểm đến, hẳn hai chân bắt đầu không còn đứng vững được, là cảm giác không còn khả năng trụ vững, loạng choạng bủn rủn muốn té xuống.

“Cứu hân!” Bee nói lớn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Hành hình thể xác

Tận mắt thấy Mạc Phàm bạo phát vật chất tối trên người, Tiểu Mei cũng là hoảng sợ hết mức, trong con người mê người kia lại lộ ra mấy phần khản trương cùng bất an. Nàng vội vã tìm một cái địa phương tương đối bằng phẳng bề mặt, không chút chần chừ phủ lên lớp khăn dày quấn quanh cơ thể mình xuống, còn cố ý ra hiệu cho bọn hân lựa chọn làm nơi an dưỡng.

Vật chất tối là sáng tạo đầy tự hào của Lucifer, Tiểu Mei rõ ràng được. Nàng nhiều năm như vậy làm cái sinh linh khế ước, hẳn sẽ có hiểu biết, hẳn còn sẽ dễ dàng muốn thâm định nó nằm ở cảnh giới cỡ nào cường đại. Chỉ sợ một ít nhỏ nhoi sinh mệnh kia thậm chí không đủ để chúng phá tan ra, cần phải một bổ sung nhiều nguồn năng lượng càng thêm cương mãnh mới có khả năng miễn cưỡng cầm cự được.

Tình huống bây giờ khẩn cấp, may mắn mọi người ở đây căn bản đều thuộc dạng thông minh hiểu chuyện, bọn họ liếc liếc đồng tử giao thiệp thôi cũng không cần nói gì thêm vẫn đã hiểu ý nhau.

Một phương thuận tiện đỡ Mạc Phàm một bên ngồi vào nơi Tiểu Mei chỉ định, để cho hân hít sâu không khí mát dịu từ đằng xa thổi tới, tự mình nhắm mắt tiến vào minh tu cảnh.

Ngược lại, Bee sau đó chủ động liền lùi ra sau, nhường chỗ cho vị kia nữ nhân đẹp để đến lóa mắt tinh linh chi để khai triển đại trận.

Thật ra, nói trận pháp vẫn là hơi khoa trương. Tiểu Mei thường ngày nếu không phải xin ở nhờ khế ước không gian của tiểu bảo bảo viêm cơ, nàng sẽ tại phòng mình thói quen bố trí một ít thiên thanh hồ điệp ở các góc máng trần; đơn giản nằm xuống thư giãn chơi đùa, hoặc trị liệu liễu pháp bồi bổ cơ thể.

Trong phòng có cửa sổ bằng kính rất lớn, vừa vặn là giữa trưa, thời điểm nhận trường ánh sáng mặt trời. Thiên thanh hồ điệp rất thích loại quang mang này, càng tiếp xúc, chúng càng dễ dàng sinh ra loại mật ngọt tăng cường sinh mệnh.

Hồ điệp tiểu đoàn này nhúm nhúm dưới rực rỡ nắng vàng uyển chuyển nhảy múa, nhẹ nhàng mà ưu nhã, phát tán tiếng kêu êm tai mỹ diệu, mỗi lần vẫy vẩy cánh sẽ thấy bao nhiêu loại phấn trắng nhiễu xuống vừa vặn đều để người khác có loại cảm giác mê mang không cách nào rời mắt được.

“Tóe Tóe Tóe Tóe Tóe~~~~~!”

Tiểu Mei ra tay rồi...

Trên thân nàng không còn vô luận mảnh vải nào che đậy, có chăng cơ thể không biết từ khi nào xuất hiện hai nhánh thánh quang chói lóa bao phủ, một màu chính là thiên thanh hồ điệp chậm rãi thả mật, màu còn lại tựa hồ huyền sa diệu thế, cũng là đại diện cho bản thân nàng huyết thống lực lượng.

Trong chùm sáng hầu như chỉ có thể nhìn mờ ảo thấy vóc dáng thánh khiết thuần mỹ. Tiểu Mei nhắm mắt lại, đem hai tay nhẹ nhàng đặt ở bên môi, nỉ non một loại âm thanh chẳng ai có thể hiểu được. Bất quá, nghe được tiếng âm du dương phát ra giống với một khúc nhạc vậy, là thần khúc ngân nga lên êm tai vô cùng.

Tựa hồ như thiên thần nữ đang cầu nguyện, cao cao dưới khái đàn thế gian độ kiếp vạn vật.

Bee duy trì bình thản thái độ quan sát, hẳn hiện tại không có làm gì cả, trước sau chăm chăm theo dõi Tiểu Mei quá trình thi pháp, chỉ là tự nhiên đến thời điểm cảm nhận giai điệu thần khúc kia, ánh mắt hẳn không có chuẩn bị liền xuất hiện biến hóa, lập tức buộc miệng nói ra:

“Ngươi đang liều chết sao?”

Không có nghi ngờ, đây là Thần khúc tri dũ!!!

Dưới góc độ nào mà nói, nó thuộc về cổ đại thần thánh ma pháp, tương đương bất đồng cùng bạch ma pháp nhân loại khá nhiều. Nói đúng hơn là bạch ma pháp nhân loại vốn dĩ được mô phỏng dựa vào loại quyền năng bạch tinh linh sở hữu, tuy còn có một ít truyền thừa xuống vẫn không cách nào phát huy tối đa được tinh hoa thật sự.

Bee là cái trí thức giả chuyên sâu lĩnh vực, hẳn tự nhiên sẽ biết được, chỉ là dù thế nào cũng không có nghĩ tới Tiểu Mei vừa ngay bắt đầu đã đem mạnh mẽ nhất ma pháp bản thân một trong bức đến loại này.

Thần khúc tri dũ là hóa thân thần mang tri dũ, đem bạch thần niệm khúc cực kỳ cường hãn giáng lâm xuống vị diện. Loại này hiểu biết của Bee có chính là nó tổn hại tinh lực vô cùng nhiều.

Do đó cho nên, có thể Tiểu Mei cả tuần qua vẫn giành trọn vẹn ma năng cho Mạc Phàm chữa trị, điều này quá khó tin a. Trên lý thuyết, ở thời điểm hiện tại, nàng thi triển Thần khúc tri dũ tuyệt đối là hoàn toàn không có khả năng. Nhưng nếu đã thi triển được, liền mang ý nghĩa nàng vừa đem sinh mệnh chính mình ra xem xét đánh giá, thật giống lấy hồn thương quy đổi về cho nàng, nhẹ thì miễn cưỡng tụt lùi tu vi, nặng nhất có thể héo mòn linh hồn.

Đó là còn chưa nói đến kể cả có mang ra sức mạnh lớn như vậy cũng chưa chắc có thể thắng được vật chối tới đấy!!!

Dẫu vậy thì nàng cũng là đã tiến vào niệm thần khúc, đồng dạng chẳng thể nghe nổi bên ngoài kia Bee vừa nói cái gì, hoặc là hoàn toàn không có khả năng diễn đạt, đáp lại lời lẽ của mình muốn nói.

“Oài yah, các ngươi cái người này làm một chút điểm lý trí khó đến vậy sao?” Bee tỏ ra u oán nói rằng.

Hắn chậm rãi tới gần Tiểu Mei, trên bàn tay hắn có đeo một cái nhẫn ma cụ kỳ quặc. Nhẫn ma cụ phát sáng lên, là vàng chanh màu sắc, đồng thời cũng là màu sắc đồng tử của Bee lúc này.

Đưa tay một chỉ, vận động ma pháp chuyển biến. Đã nhìn thấy cái này một đạo hào quang tròn ảnh từ trên trời rớt xuống, đặc biệt ảo diệu như u linh xuyên qua cả công trình mái ngói khách sạn mà đáp xuống đại sảnh trong phòng.

Hồn vũ có cánh, nhưng là mờ ảo không có đếm được, chúng chung quy mang theo một lực lượng chúc phúc chính mình thả vào người bạch linh chi đế.

Nồng hậu lẫm, dễ trong nháy mắt, lượn lờ tại trên thân tiểu Mei, vừa vặn ăn khớp với cơ thể nàng, thậm chí cái này khiến hình dáng bạch tinh linh nữ thần vốn có chút không chân thực trở nên càng thêm tinh tế, nồng hậu.

Nhận được hồn vũ chúc phúc, Tiểu Mei phút chốc tăng cường khí tức, tinh lực của mình lên đến cực điểm, đại khái có thể nói đạt được hơn một nửa toàn thịnh trạng thái rồi.

Nàng nhanh chóng mở mắt ra, lập tức một mảnh xanh tươi dày đặc hồ điệp tụ chung về một chỗ, điên cuồng đón nhận thánh linh chi lực vô tận, từ từ chung bắt đầu dần dần đón nhận Thần Mang Trì Dũ hóa thành từng sợi từng sợi dây len, như là một cái sân khấu nghệ thuật mùa thu đặc biệt, uyển chuyển quần quanh cơ thể Mạc Phàm lại.

Vật chất tối cái thứ nhất trước bụng Mạc Phàm có cái phản ứng dữ dội như gặp đại địch, mạnh mẽ từ bên trong điên cuồng lao ra cắn xé những sợi len muốn xâm lấn này.

Mảng đen quần ngang mảnh xanh, mảnh xanh cố gắng bao bọc lại mảng đen, nhất nhất không ai có chịu nhường ai, tranh giành thống trị ở mảnh đất địa phương.

Bất tri bất giác, khí tức va chạm hình thành một hải dương du hồn, Mạc Phàm yên lặng du hồn ở bên trong Minh Tướng thế giới cũng hoàn toàn không biết được mình thân xác bên ngoài đã ngâm ở trong mảnh đại dương hồn phách chiến tranh đáng sợ này.

Hào quang của hắn bị ức chế ở khu vực có hạn, tựa hồ có thể triển khai hết thủy chống cự cũng đều sẽ bị đại dương hồn phách này làm cho nhục hóa.

Thịt nát đi, thời rữa do vật chất tối hủy hoại đang một lần nữa mọc ra, xương cốt vừa đứt rồi đều tự nhiên tín hiệu muốn tái tạo, vết sẹo vẫn không có ngưng tụ đi ra da thịt mới cũng đã thay thế. Ngược lại, thời điểm tưởng như mọi vết thương có thể lành lặn chữa trị, bằng mắt thường vẫn có thể thấy chỉ chít điểm đen ẩn kín bên trong.

Ấn ký tái phát chớp chớp lên vài cái, vật chất tối một lần nữa bùng phát hủy hoại da thịt, cắn nát nội tạng Mạc Phàm bên trong mô tuyến, cũng là tương tự cắt xé dây sinh mệnh của Tiểu Mei để lại.

Cứ như vậy, quá trình này không có bên nào chịu nhường bên nào, ăn tức sinh, sinh tức diệt, diệt tức tái, tái lại về vòng đời bị ăn.

Giả dụ như nếu Mạc Phàm không tiến vào thế giới Minh Tướng, e rằng hắn ngày hôm nay sẽ thuộc về những đón nhận đau đớn nhất cuộc đời, là cái trải nghiệm hành xác vô cùng nặng nề, liền tương đương với hành hình tàn nhẫn nhất!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Bạch linh chi đế (thượng)

Mạc Phàm đã chìm vào minh tướng thế giới rồi, đồng dạng đem tinh thần lực lượng đặt hết ở mảnh tâm tư du hồn, miễn cưỡng tạo thành lớp vỏ ngăn cách kết nối với thể xác bên ngoài, là một phương tiện tránh khỏi nỗi đau dẫn vật.

Đối với Mạc Phàm hiện tại, thời gian của hắn trôi qua rất chậm rãi, nhân nhân, cũng không lấy việc gì phải vội vã gấp gáp hết. Giả dụ là tình huống xấu nhất thời điểm đem ra nói, chính mình bất quá đều một lần nữa chân chính chết đi thôi. Chỉ là chết ở đâu, trong tư thế nào, ai hưởng lợi hơn cả... tự nhiên nhiều chút khó nhận biết, thậm chí trở thành một đề tài để hắn suy nghĩ đấy.

Có thể là trên cái thế giới này quá nhiều người mong muốn mình chết, đến mức sau khi hắn nhắm mắt, mình là nên tại Minh Giới vong linh báo danh với Cửu U Hậu hay về dưới Mạn Châu Sa Hoa Vũ Hậu kia làm một cái bảo bảo quây quần bên nàng.

“Ài... quên đi. Từ khi nào ta lại mất niềm tin vào sinh mệnh như vậy, chả lẽ Mei Mei một cái bạch linh chi đế tồn tại, nhân gian có thể coi là thần thánh hóa thân... Năng ít nhất không giữ nỗi mạng nhỏ này thêm vài ngày đề trấn trời hay sao?” Mạc Phàm lắc đầu lắc đầu phủ nhận thực tại.

Hắn đang vẫn lơ lửng một hồi, trong lòng không khỏi khịt khịt nhớ đến siêu cấp trân bảo đi theo mình suốt hành trình theo đuổi ma pháp. Lập tức cúi xuống nhìn nhìn xoa xoa, lòng dạ hoài niệm xen lẫn ân sủng tiểu nê thu trên mặt đầy chuyên.

“Rất nhiều lần trong quá khứ ta đều kỳ vọng người luôn luôn tiếp theo thăng cấp, cuối cùng ngày này vẫn đã trở thành mạnh mẽ nhất tự hồn ma khí rồi, có thể hai ngàn đến vạn cấp chiến tướng, thống lĩnh tinh phách đều không còn loại thèm khát háo ăn nữa. Khắc khắc, làm rất khá, khẩu vị thế liền là đại gia hảo vua đầu bếp cũng không bồi được...”

Mạc Phàm cũng bất quá là ôm thử xem tâm thái, dù sao tốc độ tu vi cũng vẫn duy trì ở cái này bội số, đối lập cho hắn toàn thể nhân loại mười hệ pháp sư tu luyện tới vượt cực hạn.

Ai, vị diện rộng lớn cỡ nào nhưng là ai có cái tư cách cùng hắn so tốc độ tu luyện được đây?

Dạo thời gian gần đây, Tiểu Nê Thu đặc biệt tiến hóa rất rõ rệt, có thể là tại sau Ma Đô hạo kiếp thường thức phát huy chân chính bản thể, sung túc như điển bước vào đẳng đình bồn chứa, mở bước cuối cùng chân chính thần khí ma khí. Giờ phút này khả năng thu nhận những tinh phách lực lượng đều gia tăng tỉ suất rất cao, rơi vào khoảng tám đến chín phần đấy. Tương đương thành quả Mạc Phàm chiến đấu thu hoạch cũng sẽ tương tự sinh ra cổ khổng lồ nhất từ xưa đến giờ tài nguyên lực lượng.

Đến mức dạng này, Mạc Phàm thực sự là đã có cái nhân nhật chả buồn đếm “quân chủ” tinh phách nữa rồi. Thống lĩnh, chiến tướng đầu càn không cần phải nói, loại bèo bọt này hắn sẽ chia làm ba phần, một cái trực tiếp hòa tan, thúc ép thành một cái du hồn lực lượng nuôi bầy cầu chúng làm điểm tâm bồi bổ, một cái đem đi ngưng luyện hết thủy cho mình dùng để cường hóa tinh tử. Phần cuối cùng, nhiều nhất muốn mở một tiệm tạp hóa “vạn hồn yêu ma tinh phách” ở Phàm Tuyết Sơn để thuận tiện buôn bán cho những hộ nhân khẩu thừa tiền.

Lần này ngược lại tốt, gặp phải Côn Lôn Chu Đế một trong cực kỳ lợi hại, tuy là nàng tình phách, vẫn là tàn hồn đều không có thu được, nhưng là tiếp cận 5000 đầu quân chủ kia, không ít siêu cấp, chỉ tôn vô địch giả vừa vận bị tiểu nê thu trực tiếp liền ăn trong bụng, còn rất mực thưởng thức. Giống như chưa bao giờ nhìn thấy loại sơn hào Hải Hàn Chu tiểu thịt tươi tốt hòa quện cùng nước bọt chó canh nhà thời điểm, liền khẩu vị hứng thú ngấu nghiến liên tục.

Khoảnh khắc này, Mạc Phàm kinh ngạc phát hiện thiên địa năng lượng bên trong Tiểu Nê Thu thật giống trở nên rộng lớn thành vô biên mất rồi, thậm chí chảy xuôi thành trường gian đại hải đều rộng rãi rất nhiều, tương đương đại dương cuộn cuộn, so với giai đoạn ở Côn Lôn hấp thu đại địa thứ nguyên kết tinh càng muốn tràn đầy sinh khí!

“Tiểu Nê Thu, ta nay có phải hay không nên gọi ngươi là Tiểu Thanh Long?” Mạc Phàm duy trì tư thế chuẩn mực nói rằng, cũng mặc cho hắn biết chỉ có mình đang độc thoại.

Tiểu Nê Thu như thường lệ vẫn ôn nhu im lặng tuyệt đại tình huống sẽ không tỏ ra thích thú công việc trò chuyện cùng Mạc Phàm dưới bất kỳ hình thức gì. Để cho hắn suốt quãng thời gian du hành ở ma pháp vị diện đều rón rén nửa điểm thấy thần bí, nửa điểm thấy tri kỉ nhưng khó có thể thỏa mãn thừa nhận, rốt cục vì sao mình lại được trao về quyền sở hữu.

Nhắc tới sẽ thêm một điểm nghi vấn lớn hơn nữa, ngày xưa Doanh lão đầu chắc chắn thuộc về vị diện ma pháp thuật biến đến, lão khả năng mở ra được một loại xuyên không vị diện sang thế giới khoa học, đây rốt cuộc là cỡ nào ma pháp rồi. Mà nói cảnh giới cỡ đó thì rốt cục Doanh lão đầu là ai?

Mạc Phàm nhưng lúc này đã toàn hệ Thứ Nguyên thức tỉnh, lấy hắn tu vi đã là cấm chú không gian hệ hàng ngũ, xa xa hơn rất nhanh thôi sẽ tiếp đến một cái hỗn độn hệ, một cái triệu hoán hệ. Kể cả âm hệ bên đề muộn nhất cũng sớm rục rịch tiến vào cao giai rồi. Vậy mà khái niệm mở ra cánh cửa tọa độ vị diện khác... cái này thật giống mình chưa từng biết qua, đến cả Linh Linh bách khoa toàn thư cũng chưa từng biết quá. Đồng hết thấy y hết dạng ếch ngồi đáy giếng cả.

Cùng cố là tốt rồi, Mạc Phàm thói quen vẫn không thể ngồi chờ giết thời gian vậy, hắn một mặt phó thác thân thể cho Tiểu Mei bên ngoài, vũ trụ mình tưởng bên trong bắt đầu dần dần mượn nhờ Tiểu Nê Thu đồ tốt thải ra, từng bước từng bước đổ vào Thủy hệ, Huyền âm hệ hai loại tinh vân nhỏ bé này.

Lên đến cấm chú nhận thức, còn là một thân bốn hệ cấm chú nhận thức, để cho tu vi hắn quả thật có chút đã không cách nào dừng lại được tiến bộ những em út hệ. Chính bởi vì quá nhanh chóng quen thuộc thao tác, quen thuộc phức tạp, thêm vào kinh chiến bùng nổ ma năng qua cực hạn trận chiến với Băng Bích Hạt Chu, song hai tân hệ tinh vân lập tức miễn cưỡng nhảy vọt tới giới hạn, xuất hiện chu vi hàng rào.

Mà Mạc Phàm ở trước đây không lâu liền sớm cảm nhận được cái hàng rào này tồn tại càng lấy làm mừng rỡ. Quá khứ so với bây giờ đồng dạng làm cho tình huống càng không đáng cân nhắc tới, tinh vân năng lượng trên thực tế chẳng có cơ hội nào chịu nổi Tiểu Nê Thu hắc xì một cái, chính là muốn thừa thế xông lên...

.....

.....

Vẫn là vật chất tối của Lucifer ổn định sức sống cao, vài giờ đồng hồ trôi qua, nó vẫn uốn éo chưa bị khuất phục. Bất quá, miễn cưỡng miễn cưỡng, con hàng này không phải là vô địch lưu trạng thái, một tiểu côn con sống bám lâu năm căn bản sẽ không thể chịu nổi uy áp của một tòa bạch thần thánh quang phồn thịnh của Bạch Linh Chi Đế.

Mỗi một lần bạch thần ánh sáng chiếu xuống vật chất tối xung kích, loại kia yếu ớt lập tức thụt lùi lại, không dám hó hé tiếp theo mò ra ngoài, mà vật chất tối cũng không thể bành trướng thêm khác nào nữa, chúng không thể có một điểm thư giãn, đại đa phần thời gian bắt đầu trốn chạy khỏi thần quang tri dữ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 172: Bạch Linh Chi Đế (hạ)

Tiểu Mei hai mắt hạt lê màu sắc mỗi lúc mỗi trở nên lăm lệt đến cực điểm, toàn bộ cơ thể rõ ràng tỏa ra nồng nặc khí lưu bạch thần, để cho người ta cái cảm giác sùng bái tín ngưỡng. Nhưng tóc của nàng đột nhiên múa lên, ngược lại phảng phất là nội tâm hưng hực cùng ý chí kiên định, nghiêm túc, triệt triệt để để khiến không chỉ phòng ốc, mà cả bãi khách sạn cao cấp xung quanh lập tức muốn nổ tung giống vậy.

Bạch linh chi đế... nàng hiếm hoi lăm mội tỏ thái độ địch ý cao độ đến mức này đây!!!

Trong phòng lúc này chỉ có ba người, Mạc Phàm là tiến vào mình tưởng rồi, chỉ còn mỗi Bee là thấy nàng lúc này tấm lòng tặc dạ.

Hắn vốn dĩ thông minh không ai sánh kịp, sơ vài ánh mắt cũng đã nhìn ra, đối với trong tộc Tiểu Mei sự tình, càng với thể loại nhân sinh của Bee là loại không thể chịu nổi tính tò mò đã kích, hắn sớm có điều tra bạch tinh linh tộc rồi. Nhưng hắn cũng không chút nào cảm thấy hứng thú. Về ý nghĩa nào đó, hắn quan tâm chính là Tiểu Mei cũng không phải khế ước của Mạc Phàm, cho nên nói, nàng vì cái gì có thể đem cao quý sinh mệnh của mình muốn

thường thức Mạc Phàm? Tại sao một đế vương cao quý hàng ngũ, bộ tộc tôn quý nhất, sủng nhi của thiên địa bạch phúc lại đi theo Mạc Phàm?

"ừ ừ ừ!!!!!!!"

Khẽ nỉ non một tiếng, thoáng chốc sắc mặt trầm trọng thêm vài phần, Tiểu Mei trên người không còn vô luận tia hào quang nào, nàng giống như mất hết sức lực, buông tất ngã nhào xuống Mạc Phàm thân thể, là từ sau lưng ôm chăm lấy cổ hần ngất đi.

Mở mắt ra, Mạc Phàm thứ nhất nhìn được quanh thân vẫn còn tung bay lít nha lít nhít những tàn dư thiên thanh hồ điệp, chúng lung linh đẹp mắt, từ từ hóa thành đom đóm ánh sáng hòa tan dưới ánh nắng mặt trời.

Cái kia có mùi phấn hoa, mùi thơm nhẹ nhàng bất đồng từ cổ áo hần lay động tới, Mạc Phàm lập tức ý thức được hai miếng bột mịn mềm mềm chèn ép phía sau lưng mình đầu tiên, sau đó rất nhanh hiểu được Tiểu Mei tình huống.

"Mei Mei!!!" Mạc Phàm xoay người lại, hần vội vã kéo Tiểu Mei thu về giữa ngực ôm chăm lấy, một dạng hơi sừng sốt, hoang mang.

"Nàng chỉ ngất đi, cũng không phải là nguy hiểm tính mạng" Bee sớm thu liễm hồn ảnh lực lượng của mình, hần đối với Mạc Phàm tiện thể nói cái kết quả.

Vốn dĩ ban đầu Mạc Phàm còn hoài nghi kết quả trạng thái bản thân, muốn hỏi một cái nhưng thế nào vẫn là thôi đi. Nhìn Tiểu Mei như vậy lửa thể cạn kiệt tinh lực mà bất tỉnh, hần trong lòng đều vừa tự giận vừa tự hận chính mình, xót xa đến cực điểm.

"Còn có chút sự tình, ta còn không có cùng người nói rõ, nhưng..." Bee do dự một hồi, quyết định hay là đem chính mình những an bài khác cũng cùng Mạc Phàm nói rõ.

"Người ra trước, ta sắp xếp cho nàng một thoáng rồi trở ra." Mạc Phàm bế Tiểu Mei trên tay nói, cự tuyệt chưa phải thời điểm thích hợp bàn luận tiếp.

Tất nhiên, Bee cỡ nào biết người, biết tình huống, hần cười khổ làm một cái gạt đầu đơn giản điệu bộ rồi nhanh chóng bước ra khỏi gian phòng, khép cửa lại, cũng không cất thêm bất cứ một thanh âm nào.

"À, Bee..." Mạc Phàm bế Tiểu Mei đi đến trước thành giường lớn rồi dừng lại nói.

Vừa định khép cửa lại, Âu châu nam tử liền quay đầu lại tỏ ý lắng nghe.

"Cảm tạ!!!"

"Phải là ta nói." Bee nửa vành môi thờ dãi ra đáp lại, trong lời nói có thể tinh ý thấy một nụ cười nhàn nhạt khó hiểu rồi cứ thế đóng cửa vào.

Đương nhiên, là hần có ý để Mạc Phàm một cái nút gờ thời điểm, còn lựa chọn ra sao kết quả suy tính, vẫn mờ ám đặt cửa khó cho người.

Mạc Phàm nhìn bóng lưng người này đến lúc cửa hoàn toàn khép lại. Tính kỹ thì hần vẫn giúp đỡ mình thật nhiều, nhưng chưa chắc đã là đồng minh, cũng không thể nào hoàn toàn tin nhiệm được, chỉ ít may mắn ở chỗ hần sẽ không lại trở ngại thời điểm.

Đặt Tiểu Mei lên giường lớn, sẵn một bên giữ giữ tấm chăn bông màu trắng sau đó nhẹ nhàng đắp lên cơ thể nàng, Mạc Phàm thậm chí đối với nữ nhân yêu quý thường ngày đều không phải chăm sóc ở mức này.

Đừng nói là Bee ban này thắc mắc, cho dù chính bản thân Mạc Phàm, hần cũng tương tự vẫn không đọc được tâm tư của Tiểu Mei, nàng rốt cục vì sao lại đối với mình càng muốn tốt?

Rằng thậm chí nàng còn không phải là kẻ ước của hần, nàng đơn giản chỉ là bị lạc lỏng bởi sự phản bội, bởi vì nỗi đau của chính tộc nhân mình cái cuối cùng người còn sống và cả của tỷ tỷ mình mất đi nữa.

Nếu theo cách nói Tiểu Mei đã từng là kẻ ước của Lucifer, chẳng lẽ suy luận được thời gian bên hần như vậy có lâu cũng không ảnh hưởng nửa điểm tính tình của nàng? Hoặc là nói Lucifer trên thực tế cũng không tệ đến như vậy làm người. Hần hần là đã nuôi dưỡng được một đứa trẻ tốt cực kỳ nhân phẩm.

Rất nhiều, rất nhiều luồng suy nghĩ chạy trong thủy não của hần, nhưng là thoáng chốc hần đều sớm không muốn nghĩ tới nữa. Loại câu hỏi này có quan trọng không, có cần thiết không đều chẳng cần trả lời.

Thật giống muốn để cho nàng một điểm tự nhiên, thật giống muốn cho nàng một cái chân chính cuộc sống xứng đáng thuộc về mình.

Ngồi dưới bên giường, Mạc Phàm nhìn Tiểu Mei thêm một chút lâu, hần tiện tay một cái vuốt vuốt ngang mái tóc nàng, tiện tay một cái xoa xoa vành trán, tựa hồ người nẫu mực đại ca ca chăm nom sủng biểu muội của mình.

"Ta ngày xưa còn cấp sách đi học thời điểm, còn muốn trước cả nhập gia ma pháp vị diện này, liền đã từng có cái mơ hình dung về những vị chí cao thần tiên giả, đại loại mang pháp tắc tự nhiên chữa trị cho nhân loại, chúng sinh, là một cái vô thượng tồn tại không ai sánh kịp. Mei Mei, người sinh ra có phải liền mang ý nghĩa giống như giấc mơ của ta?" Mạc Phàm hướng tới Tiểu Mei cười khổ nói rằng.

Sắp xếp xong chỗ nghỉ ngơi, chỉnh trang lại một thoáng phòng ốc, sau đó Mạc Phàm cũng là dự định đi ra bên ngoài, để lại nàng một mình an dưỡng,

sớm sớm một chút mong đợi có thời gian phục hồi lại. Bất đắc dĩ, không nghĩ tới lại nhận được đầu dây điện thoại rung lên.

Màn hình mã vùng dĩ nhiên là đến Hy Lạp con số 3 chữ, thêm vào đầu đuôi hết sức quen thuộc nha, Mạc Phàm nhìn vào có chết cũng không dám không bắt máy.

“Tâm Hạ, người làm sao giờ mới gọi cho ta, suýt chút...” Mạc Phàm tăng hứng bày biện.

“Chúng ta ở Thần Miếu cũng không dễ dàng gì thờ được, một điểm thờ cũng không có... trước khoan nói gì thêm, Mạc Phàm ca ca, người tình huống nội thương thế nào?” Diệp Tâm Hạ bên kia giọng nói có chút cao cao sốt sắng nói rằng.

Quả nhiên, lão bà chính là lão bà, đến bệnh tình lão công mình ra sao còn có thể nhớ chính xác ngày chết đến mức độ cao như vậy.

"Tiểu Mei nuôi dưỡng rất tốt, nằng vì ta một ít điểm đại đại ma pháp giữ mạng, không sớm chút đã không còn được cùng người cái kia kết nạp một tiểu hài tử." Mạc Phàm mở miệng nói.

"Chúng ta..." Diệp Tâm Hạ chỉ trò chuyện qua màn hình điện thoại thôi, nhưng giờ phút này vẫn là mặt mũi đỏ chót lên một mảnh.

"Chúng ta cái gì, người cần ta, có thể nói thẳng, ta ngày mai liền thu thập một chút đồ vật chuyển tới, cái này Tân Thần Nữ một dạng sạch sẽ bắt phạm... ngay... cho ta 10 phút!" Mạc Phàm cười cợt nói rằng, trong âm giọng một mực khá to tiếng.

Diệp Tâm Hạ như thế nào lại không rõ Mạc Phàm tên đại ma đầu này trong lời nói muốn biểu đạt, con người này vốn bản tính gần như là cỗ nước đục đen, đen tới không cách nào tẩy trắng nổi.

“Mạc Phàm ca ca, ta đang ở hậu đài đại sảnh, phía sau có rất nhiều lưu dân đến thăm viếng, người nói lớn như vậy liền ta thấy không tốt, không tốt lại không muốn cùng người nói chuyện, cũng không cùng người gặp mặt.” Diệp Tâm Hạ mũi đỏ, má đỏ càng đối với Mạc Phàm tỏ ra u oán nói.

“Được được, ta không nói, ta không nói nữa, ta vừa vặn cũng muốn qua thăm các người, bây giờ lại đến!” Mạc Phàm ánh mắt chăm chú nhìn Diệp Tâm Hạ thân người, có mấy phần may mắn, cũng có mấy phần bất đắc dĩ.

May mắn chính là, nằng từ lúc thành Thần Nữ đăng cơ, nhan sắc tự nhiên cũng càng thêm cao quý, nhuận trường. Bất mắt nhất chính là... cái kia đài cát tâm hồn, làm thế nào lại đẹp lên một chút rồi. Để cho Mạc Phàm hoài nghi có phải hay không Thần Nữ tán dương cũng là một cách thăm mỹ độn ngược hợp pháp đi.

“Khoan đã, người tình huống không đơn giản như vậy hết nội thương. Liền ngay ở đó, sớm một vài ngày nữa sẽ có người muốn giúp đỡ!” Diệp Tâm Hạ thấy Mạc Phàm một dạng hấp tấp, nằng cũng là nhanh chóng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Thần bí một vị học giả

Có người đến thăm ta!?

Muốn thăm ta tại sao lại thông qua Tâm Hạ, chẳng lẽ nói vị này Thần Miếu người một trong?

Mạc Phàm rất nhanh sớm lác lác đầu, khẳng định không phải đây. Tuy rằng mình cùng Parthenon Thần Miếu vẫn tính là có nhận thức đối đãi qua không ít lần, nhưng liên quan hệ tốt đẹp đến mức hữu nghị một cái, e rằng toàn là viễn vông. Bắt đầu từ kim điêu sĩ, kỵ sĩ chinh tể, nội ngoại cơ cấu tầng lớp cho đến xa xa mấy cái góp nhặt người trồng rau, người chăm vườn, dọn dẹp, bếp núc, bọn họ nhưng ai nấy đều chẳng có một ít lòng hận thù thâm thúy với Mạc Phàm dạng này.

Rằng không phải trong 10 năm trở lại đây, sóng gió lớn nhất ở Thần Miếu Parthenon tự nhiên quá nửa là ơn phước của hần ban họa. Nếu không phải nê một cái Thần Nữ người bạn trai, nê cái kia tại Thánh Thành danh xưng kẻ đồ thiên sứ một trong... nên là họ mới miễn cưỡng chưa đem hần nguyên rủa tập thể đến chết.

Còn nói gì thăm viếng, thật không thể nào!!!

“Người thần bí như vậy, mang ý nghĩa rất trọng yếu sao?” Mạc Phàm tự biết Diệp Tâm Hạ không có nói nằng đến thăm, hần duy trì biểu lộ nhàn nhạt không hứng thú phản ứng.

“Cực kỳ trọng yếu, đoán chừng liên quan đến vật chất tối nghiên cứu... thế giới này duy nhất người.” Diệp Tâm Hạ nói ra.

“Vật chất tối nghiên cứu?” Mạc Phàm ánh mắt chăm chú hơn nhìn kỹ Diệp Tâm Hạ qua màn hình điện thoại.

Vật chất tối nói gì thì cũng liên quan nhiều đến hắc ám vị diện, hoặc là giả sử nói mức độ khả thi cao nhất chính là loại địa phương kinh dị này.

Bất quá, không hiểu vì cái gì, Mạc Phàm đột nhiên thật nghĩ tới một cái tên, tên người vừa nghĩ đến nhiều nhiều làm hắn có chút mong nhớ, giống như một loại hương liệu chất gây nghiện có thể không dám dùng, nhưng ngược lại càng khó muốn bỏ đi, là cảm giác đặc biệt vẫn vương không biết phải đối xử thế nào.

Nhắc cũng lại người Mạc Phàm nghĩ tới vừa vặn chủ tu ám ảnh hệ, hắc ám năng lực của nàng thậm chí xưa nay chưa bao giờ so với hắn thấp, tuyệt đối muốn khẳng định hiếm có nhân loại nào khả năng hiểu biết về hắc ám ma pháp vượt qua nổi nàng thời điểm đi, bao quát cả Mục Bạch dạng này chuyên trị cảm bút vậy vậy sinh tử trạng cho hắc ám vương.

“Mạc Phàm ca ca, về mặt của ngươi lúc này nói cho ta biết ngươi rất hứng thú sự tình, hoàn toàn là quay ngoắt lại đáng về hình thức so với ban nãy!” Tâm Hạ nhìn ánh mắt Mạc Phàm, nàng không khỏi bật cười một cái.

“Khắc khắc, Tâm Hạ, ngươi đừng hiểu lầm ta, vật chất tối, là vật chất tối rất trọng yếu!” Mạc Phàm nhanh chóng thu liễm tâm động chính mình lại.

Hắn suýt nữa quên mất rằng Diệp Tâm Hạ là một cái pháp sư tâm linh hệ đứng ở hàng đỉnh phong nhân loại, mà đối với hầu hết tình huống tán gẫu cùng các pháp sư loại này... hắn phải công nhận thật sự rất đau "bi".

Cứ việc các nàng sẽ không tùy tiện muốn đi xuyên thủng tâm tư người khác nhìn vào thì vẫn như cũ có loại cảm giác nhạy cảm sự tình rất mạnh, dễ dàng ý tứ đọc vị người.

“Ta cùng nàng chẳng phải khó khăn không có chỗ chung giao tiếp, không phải hảo hảo thân ái tỷ muội quan hệ cũng không đồng nghĩa khía cạnh không thể giao tiếp khách quý. Bất quá chuyện này mặc dù là nàng tư duy phía sau sắp xếp nhưng sẽ không trực tiếp tham gia, càng không muốn xuất hiện thời điểm” Tâm Hạ nói rằng, nàng tự nhiên đề cập người kia một vị, tuyệt đối chính là Asha Corea, cũng là người Mạc Phàm nghĩ tới.

“Ra vậy, không phải nàng...” Mạc Phàm chậm chậm trả lời.

“Ta vẫn hay tự hỏi làm sao nàng lại thường hay cứu vớt người, vẫn là bên trong có một số chuyện chúng ta chưa biết...” Diệp Tâm Hạ một bộ tinh ý giả vờ chăm chú.

Rất nhanh bị phát hiện lần nữa, Mạc Phàm làm sao càng nói càng để cho mình có chút không đất dung thân, hắn cũng hết cách cười khổ giải thích: “Chúng ta là cái quan hệ mập mờ giúp đỡ không toan tính nha.”

“Phải rồi, ngươi nói lời lúc này ta thật thêm phần mơ hồ, rốt cục vị sắp viếng thăm kia cùng ta có nhận biết sao?” Mạc Phàm nhanh trí đổi chủ đề hỏi.

“Không quen biết, có thể chưa từng gặp mặt. Vị này cùng ta cộng sự chế tác thuốc giải cho khuẩn trùng thời gian gần đây, là giáo sư ma pháp đứng đầu nước Mỹ, Stein.” Tâm Hạ ôn nhu thanh âm trả lời.

“Thật giống như từng có nghe nhắc tới...” Để ngoài tư duy của Diệp Tâm Hạ chính là, Mạc Phàm vừa nghe xong danh tự lập tức cũng mang máng trí nhớ tên gọi người này, khẳng định từng nghe ai đó nhắc “Ah, đúng rồi, phải là vị khoa học ma pháp giả nào đó thầy của Hình Thiên Sư Thánh Thành cùng lão sư của nha đầu Linh Linh, Trần... Khương gì đó đúng không?”

Đây là sự kiện khuẩn trùng điều tra công tác Mạc Phàm từng gặp qua hai người này, càng nghe họ sùng kính đặc biệt hết mực tôn trọng giáo sư của mình. Hắn khi đó đồng thời đã càng có ấn tượng tốt muốn gặp vị giáo sư Stein nọ một lần.

Ngài là người hiểu rõ nhất về quần cư yêu ma sinh vật, hiểu rõ nhất về bản chất cảnh giới yêu ma, tất nhiên có bao quát trùng học. Còn nói về công trình cục diện, hắn là nghiên cứu ma cụ và trận pháp đi, quân đội Mỹ thâm sâu khó lường nhất trong tất cả các thế lực quốc gia, chính là đến từ vũ trang do giáo sư phát minh. Không nghĩ tới, về hắc ám vật chất vậy mà cũng có thành tựu.

“Chính là vậy, hai người kia quốc tế tên tuổi rất nổi tiếng cùng giáo sư có thầy trò sư đồ, ta minh bạch. Ban đầu Asha Corea rất hiếm ở thánh nữ phong bên trong, nàng mạnh mẽ cho ta một cái gợi ý khuẩn trùng sự kiện hợp tác, dự đoán rằng rất có khả năng vị giáo sư này sẽ biết chút ít về vật chất tối. Vậy cho nên giả dụ tùy tiện một cái hợp tác giúp đỡ đối phương trái lại sẽ kết giao được hảo hữu quan hệ, chủ yếu vẫn đề giới thiệu người. Đây là nàng mong muốn, cũng tương tự chính là ta và Mục Ninh Tuyết mong muốn.

Mạc Phàm ca ca, người ở Cổ Đô nhiều đợt mấy ngày, đến thời điểm giáo sư đến nhất định sẽ ngộ ý cảm ơn muốn giúp đỡ, khi nào ta chuyện nơi đây xử lý xong liền báo với người, ta dĩ nhiên vẫn là đối với người rất nhớ.” Diệp Tâm Hạ đối với Mạc Phàm không cho hắn nhiều lựa chọn suy nghĩ, một mực bảo lưu trị thương.

Thậm chí, nàng neho mắt thấy hắn sắp sửa nói ra gì đó, không khỏi chặn lại chèn thanh âm, tiếp tục nhấn mạnh giải thích:

“Vật chất tối không phải đơn giản là hắc ám đơn thuần thương tích, mà đối với hắc ám ảnh hưởng đã là tuyệt đối bạch ma pháp năng lực sẽ bị hạn chế rất nhiều, đương nhiên vật chất tối càng mạnh mẽ hơn tác động ẩn ký lên linh hồn, ngay cả ta cũng gần như không cách nào đem nó đẩy ra được, bao quát Tiểu Mei một phương. Tin tưởng giáo sư Stein, giờ phút này lý luận thuyết pháp của hắn có lẽ trở thành người duy nhất trên toàn nhân loại giúp được người.”

Từ Tâm Hạ ngữ khí, Mạc Phàm liền nghe ra nàng sự bất đắc dĩ.

Mang ý nghĩa Tiểu Mei dốc sức cỡ nào cho mình chữa trị, quá lắm cũng chỉ là một lần nữa kéo dài mạng sống, đánh đuổi vật chất tối tràn lan tấn công

mình. Trên thực tế, nếu loại ác tính này có khả năng ẩn ký vào linh hồn, đồng nghĩa nó có thể tương đương một khối u ác tính cực kỳ dai dẳng. Nếu giải thích theo lý lẽ này, kể cả hấn mất đi thân xác, toàn diện chết đi, vẫn không biết linh hồn mình còn không bằng muốn tự diệt.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Cực nhọc thần nữ

"Được, ta minh bạch, sẽ làm theo người sắp xếp. Chỉ là muốn hỏi người cái việc này, ta có thoại tin nhắn với Mục Ninh Tuyết biết được lần trước người gặp qua Lucifer ở Hy Lạp?" Mạc Phàm hỏi rằng, hấn trước đây vốn không yên tâm, rất muốn trực tiếp đến thẳng Thần Miếu gặp Tâm Hạ. Nếu không phải Mục Ninh Tuyết bảo nàng bình an một cái, vẫn là đối ngoại đối phó bận rộn với bên kia Vĩ Linh Hoàng, hấn thật chẳng tiếc tất cả bỏ đi.

"May mắn hấn không phải sát ý muốn tru diệt chúng ta cũng như toàn bộ Thần Miếu bên trong..." Tâm Hạ đối với chuyện này vẫn còn không biết quá rõ.

Nàng ở Hy Lạp, lúc nào cũng đầy ắp công việc giải quyết, thường là ngủ thiếp đi về sau. Nên cũng chưa hề đem tình huống cụ thể nói cho hấn, cuối cùng sẵn tiện hôm nay đem cơ hội này một lần kể lại đầu đuôi cho hấn.

Vừa nghe xong, cái thứ nhất Mạc Phàm làm bỗng cười khở ra, cùng Thánh Thành quá khứ cho đến bây giờ, tình ý thế nhân thật giống trò cười. Mạnh dạn suy đoán Lucifer này người yêu nhiều nhất chết thảm có liên quan Thánh Thành mới khiến hấn điên cuồng ở mức độ hận thù.

Hiện tại, dù trong lòng cũng rất muốn tìm Lucifer đánh chết con hàng này, Mạc Phàm bất quá vẫn miễn cưỡng cắn răng cảm tạ cái ơn đức không đồ sát Diệp Tâm Hạ của hấn.

Diệp Tâm Hạ không bị gì cả, đây là Mạc Phàm to lớn nhất vui mừng!!

Parthenon Thần Miếu bên kia không có người tử vong, sự tình liền rất dễ dàng trở nên bình lặng, Diệp Tâm Hạ trái lại muốn giữ kín chuyện, không tuyên cáo ra bên ngoài Lucifer đã hết thương tích trở lại, nàng cũng không muốn quá gấp gấp cùng con người này sống chết một trận. Có chăng chỉ là đánh một cái tin cho Thánh Thành biết được tình huống.

Lucifer xuất hiện, để cho nàng minh bạch thế giới mệnh mông này một ít quy luật, những năm này nàng cũng một mực hư vô hải ngoại, tại Anh Quốc người hợp tác, tại Úc Châu thương thảo, tại Phi Châu ra sức chữa bệnh, chỉ là hi vọng có thể tìm tòi đến một cái an lành cân bằng nhân đạo. Nghĩ không ra... Nghĩ không ra a, Lucifer, loại thần bí lực lượng này sống dậy, cứ như vậy từ trên trời giáng xuống, hoặc là từ âm tào địa phủ moi lên, để thời gian rất lâu muốn nàng chìm vào một trận kinh hoàng mộng cảnh.

Diệp Tâm Hạ không phải đối thủ của Lucifer, cả Thần Miếu toàn vẹn cũng không phải hấn đối thủ...

Phần lễ vật này, chỉ có thể cố gắng hết sức hỗ trợ cho bên kia quang minh mệnh mông Thánh Thành liền mới có một ít cơ hội.

"Người mặt khác chuẩn bị một cái không gian truyền thanh điểm sóng đi, bước sóng lớn một chút phát ra tín hiệu, cho ta ít thời gian gia tăng tu vi hấn sẽ có thể nhận biết người." Mạc Phàm thực sự là phiền thấu phát sinh sự tình lần nữa, đối với Diệp Tâm Hạ nói rằng.

"Nói người thức tỉnh huyền âm hệ?" Tâm Hạ chớp chớp hai mắt, neho lại hỏi.

Trước đây, nàng biết hấn một cái không gian hệ, triệu hoán hệ, hỗn độn hệ sở hữu, bây giờ lại thêm huyền âm hệ. Vậy chính là toàn hệ Thứ Nguyên thức tỉnh, xác suất này liền có thể coi là một ưu việt thiên phú đi, giống với Thứ Nguyên Heidi của Anpơ học phủ.

Tự do thần điện từng đánh giá rằng ngay cả dưới Siêu Cấp Thức Tỉnh Thạch vẫn thậm chí rất ít khả năng cho ra một tập hợp hoàn thiện hệ này trên cùng một người đấy!

"Ân, tu vi hiện tại không thể cùng lực địa bước sóng cảm nhận được, tương lai sớm một chút tiến vào cảm chú, ta tin rằng mình dựa vào thứ nguyên cảm nhận, càng thêm tinh thần lực tiếp thu... nhiều nhất người đánh sóng, ta có khả năng sẽ lập tức phát hiện." Mạc Phàm nói ra.

Diệp Tâm Hạ nghe hấn nói, nàng trong lòng đồng thời cũng muốn khẽ gọn sóng, long lanh ánh mắt lập tức giống như muốn cười thành tiếng: "A, cảm chú cấp bậc đối với người làm sao trở thành dễ dàng như vậy qua lời nói. Dưới Thần dương chúc phúc của Parthenon cũng không có khả năng rút ngắn quá trình này đi."

"Khắc... khắc... vì người, vì người ta nhất định sẽ cố gắng!" Mạc Phàm gãi đầu một trận lúng túng. Quả thật vừa nãy cũng không hiểu sao mình cảm thấy có chút đơn giản lên cảm chú rồi. Đây là có ý sóng bám vào Tiểu Nê Thu muốn dựa hơi nha, đi theo Tiểu Nê Thu tiến độ, hấn cho nó ăn ngon một chút, mình càng nhiều cơ hội.

"Được, ta sẽ chuẩn bị trận đồ." Diệp Tâm Hạ thủ thi vui vẻ nói ra, sau đó nàng muốn đổi chủ đề bổ sung: "Athens thành nói riêng, toàn bộ Hy Lạp nói chung an nguy là thuộc về ta quản hạt phạm trù... vậy cho nên, Mạc Phàm ca ca, thời điểm người tập trung an tâm dưỡng, cũng đừng làm nhiều việc mang tính dễ người ta muốn kinh động nữa."

Quá khứ nhìn Diệp Tâm Hạ một cái nhỏ bé hài nữ chưa trải nhiều sự đời lạc lõng ở Thần Miếu, Mạc Phàm đã cho rằng đó là nàng giai đoạn cực khổ nhất rồi, không nghĩ tới bây giờ đã là một cái chí cao Thần Nữ người, tự nhiên sẽ thêm nhiều trách nhiệm, còn là phi thường khó khăn trách nhiệm.

Parthenon Thần sơn, tại Thần Nữ đền thờ địa phương, mỗi ngày đều là nối liền không dứt, mặc dù tuyết đông, mưa nắng thất thường, thật dài cầu thang tuyến đường vẫn cứ có rất nhiều người chậm rãi tiến lên, hướng về tín ngưỡng điện bên trong cầu nguyện.

Thời gian rất dài mới lại một lần nữa phát dương quang đại, dưới Thần Nữ thần uy một màn này thời, Parthenon lúc này còn muốn nhận được ủng hộ lớn hơn cả Quang Minh Thánh Thành.

Kỳ thực rất nhiều tín ngưỡng giả tới đây cũng không phải vì chính bọn hắn, mà là vì người nhà của bọn họ, nếu như có thể thu được một lần đến từ Thần nữ phong chúc phúc, ốm đau cũng đem xa cách bọn họ.

Mỗi người đều sẽ sinh bệnh, tai họa lớn, tiểu nhân bệnh trạng, rất nhiều ốm đau không đến nỗi cướp đoạt người tính mạng, nhưng mỗi ngày đều ở gần vật, từ rồi giường mở mắt ra bắt đầu, bắt loạn ánh mắt trời, mưa dầm, loại đau khổ này đều nương theo...

Thần mang trì dữ cùng chúc phúc, Thần Nữ quang lâm, cái kia tín ngưỡng cũng không phải là hoàn toàn tinh thần trên sức mạnh, cái kia loại bỏ ôn dịch, ốm đau năng lực là bất kỳ một thể lực nào đều không thể so sánh cùng, rất nhiều người chỉ có trải qua chân chính ốm đau đây đưa cùng thống khổ dẫn vật mới sẽ hiểu khỏe mạnh là cỡ nào đáng quý, vì lẽ đó Parthenon thần miếu xưa nay sẽ không thiếu hụt thành kính giả, hướng chỉ là Diệp Tâm Hạ thời điểm càng một thân tựa hồ hoa ngọc bạch tố ra sức cứu vớt loài người.

Chứng kiến nàng mệt nhọc, Mạc Phàm làm sao không thấy đau khổ sự tình, sự đau khổ này không thua gì cùng như cao quý kim ngọc Thần Nữ cùng ngũ cộng hưởng, ở giữa vẫn còn có một loại cánh cửa nhạy cảm vĩnh viễn chưa phá được; mà chưa phá được...chưa có khi từ!!!

Nghĩ tới tương tự bao giờ mình đến ngày đem hai nàng lên xe hoa, rước về dinh đây a... Ngày đó hẳn là bản thân cũng muốn cáo lão hồi hương, làm một cái ba ba tốt ở nhà dạy con chiều vợ, sự tình thế giới gì đây vô luận không còn liên quan.

"Ài, làm khó người." Mạc Phàm thờ dài.

Hắn cùng Diệp Tâm Hạ sau đó hàn thuyên thêm vài ba câu thoại nữa liền lập tức tắt máy, cũng không có cùng nàng kể hết Vi Linh Hoàng cái kia muốn dẫn động xâm chiếm nhân loại. Đổi lại nàng ngữ cảnh, dù bận rộn thế nào mà nghe được, tin rằng sẽ lo lắng về Hoa Hạ ngay lập tức, trái lại rất dễ kinh động lãnh chúa Côn Lôn một phen kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Mạc Phàm nhờ vả

Diệp Tâm Hạ không hổ là bạch ma pháp lãnh tụ, nàng làm việc cơ bản tương đối dứt khoát mau lẹ đến không ngờ. Buổi chiều tối thời điểm, Mạc Phàm, Bee, Apase ba người vừa từ hàng quán Tân Thanh ăn uống về lập tức đến xem nhìn một cái nhóm người đang chờ mình tại đại tân lễ khách sạn.

Khí tức cảm chú...

Còn rất nhiều cảm chú...

Vậy cũng là một cụm cực cường giả xuất hiện, hay để Mạc Phàm lẫn Bee đều cảm thấy phi thường khủng hoảng. Nào nguyên bản khách sạn sinh hoạt thường ngày của bọn hắn hôm nay lại dĩ nhiên bùng nổ nhiều như vậy cảm chú sự hiện diện.

Nhiều nhất một vị lạ mặt trong nhóm người là hắn không biết, vị này khá lớn tuổi, mặc bộ đồng phục Tây thất cà vạt rất đối lịch sự. Hắn đang thương thảo phòng ốc với phục vụ phòng khách sạn, dáng vẻ thoạt nhìn râu quai nón bạc phôi, không có tóc, thậm chí phần trán hơi nhô cao về phía trước...là loại đặc trưng rất dễ nhận dạng bị "hói" ở khoa học vị diện.

Thăng thần mà nói sẽ dễ đoán được học giả đỉnh cao nhân loại, giáo sư Stein đi.

Còn những người còn lại đi theo giáo sư Stein... đệt, suýt chút không tin vào mắt mình.

"Mẹ trứng, rốt cục cũng biết bạn bạo bệnh sắp chết mà đi thăm rồi à?" Mạc Phàm hướng con người vào Mục Bạch mắng.

Có người hay là sẽ lo lắng cho mình, có chút người thân, người thân nào vậy mà cũng lần lượt vì mình thăm viếng chào hỏi. Ài, hẳn đời này không thẹn đã từng hoá mất huy hoàng đi.

"Người chưa chết thì nói làm gì." Mục Bạch hờ hững phui phui tay, lập tức dội một gáo nước lạnh vào Mạc Phàm.

Nguyên bản hẳn cũng là không phải hoàn toàn nguyên ý đi, bắt quá bị cái kia bên cạnh Trương Thiếu Như kéo theo dọc đường.

Đồng dạng thấp hơn Trương Thiếu Như một ít chính là Linh Linh phiên bản thực nữ trang điểm kỹ lưỡng đang đứng bấm điện thoại. Quả nhiên, loại hình chữa bệnh kích thích này, nàng tương đối nhạy cảm nắm bắt thời cơ mà đi kế theo.

Phía sau thêm quen thuộc nữa là lão sư của Linh Linh, Trần Khương cùng hình thiên sứ Farl, tất nhiên, còn phải tính cả hai vị thánh ảnh giả Sudan và Tadan thường hay đi theo nàng.

Nhìn thấy nhiều cái quen biết mặt mũi, Mạc Phàm vừa vận một nửa háo hức, nửa còn lại cũng bắt đầu không biết nói gì hơn.

"Mục Bạch, người xác định không thừa nhận sao, Trương Thiếu Như nhà ta nhưng là một vị đại mỹ nữ, người cùng nàng như vậy bó bó kéo kéo thật khiến người ta dễ hoài nghi nhân khẩu bên trong sự tình..." Mạc Phàm trước tiên vẫn cứ là hướng mình chỉ cốt huynh đệ chăm chọc.

Đừng nói Mục Bạch, Trương Thiếu Như nghe xong mặt mũi cũng là đỏ chót lên hai mang tai. Tên hèn mọn này, quả nhiên đồng người như vậy vẫn dám nói ra lời lẽ đáng xấu hổ đó.

Ngay cả Linh Linh đồng thời cũng tỏ ra khinh bỉ đến không chịu nổi, nàng vừa rồi xem như tiếng một con cẩu đang đói tình lang thang, nhìn đâu cũng thấy tạp chủng ăn ăn cắn cắn lén lút quan hệ làm nên bại hoại.

"Mạc Phàm, người có phải hay không quá đáng nữa điểm. Chúng ta thế nào lại ô uế ăn cơm trước keng giống với người." Trương Thiếu Như chua chất giọng điệu đáp lại.

Đây không phải Mạc Phàm kể cho người khác, cũng không là Mục Ninh Tuyết chia sẻ, nhưng từ rất lâu năm về trước, Apase ưa thích đem ra kể về chuyện này trên ghẹo. Nàng thời điểm nghe lại cũng chỉ biết cười khổ không dám nhìn vào mắt chính mình đại ca.

"Ta khi nào lại ăn cơm trước keng. Người có biết ta cùng nàng trên thực tế đã là hôn ước từ rất nhỏ hay không. Ta bắt quá chỉ tùy tiện đặt ấn ký chủ quyền trong người nàng sớm một chút." Mạc Phàm tăng tăng nói.

Trương Thiếu Như nghe xong lập tức cơ hàm co cứng lại, không biết nên phải đáp gì thêm với tên điên này. Về phương diện ngữ khí, tự nhiên xưa nay không hiểu vì sao hắn có thể xuất khẩu không cần suy nghĩ lại tron tru hợp lý đến không ngờ.

"Người tốt thì đem những lời này đối với Triệu Mãn Duyên, người nói với hắn là hữu hiệu, hắn nhất định chuyện này sẽ kể chi tiết cách hình thành nhân khẩu mới. Nữ nhi quan hệ cứ phải hướng hắn luận bàn, cùng hắn đàm ngừ với chị dâu sao ra người càng thấp." Mục Bạch nhẫn nhịn một hồi, vẫn là bàn tay khéo léo chỉ hướng Triệu Mãn Duyên đằng xa xa nói rằng.

Ban này, Mạc Phàm trước sau đều không nhìn thấy Triệu Mãn Duyên trong đám người họ, còn tưởng rằng hắn đang giải quyết tiếp nội vụ công việc liên quan Triệu Thị, hoặc là dạng kia tu luyện sự tình.

Quả nhiên là lỗi lầm tạo hóa...

Con mẹ nó, vừa tới khách sạn đã rời đoàn, trực tiếp tiến vào quầy bar ôm ấp gái gú!!!

"Tóc vàng đỏ là huynh đệ người?" Bee bên cạnh Mạc Phàm quan sát tình hình một quãng, giờ phút này nói ra.

"Đúng... ah, không phải, ta giống như chưa từng biết hắn." Mạc Phàm mặt đến không muốn thừa nhận nói ra.

"..." Bee trầm ngưng không có đáp lại, tiếp tục bộ dáng suy tính điều gì.

"Phải rồi, giới thiệu một chút, người này là Bee, cái du lịch gia Italy đại lục, chúng ta tình cờ quen biết nha." Mạc Phàm hướng ánh mắt mọi người lại.

Cao ráo, tóc vàng, ngũ quan đồng thời tuần mỹ ưa nhìn, đứng cạnh đám Mục Bạch, Mạc Phàm cũng không quá thua kém về ngoại hình, dĩ nhiên một dạng thu hút cực kỳ phái nữ.

Chỉ là thời điểm ánh mắt mọi người ngưng tụ tới, vừa vận sau đó liền nhìn qua Triệu Mãn Duyên kia địa phương so sánh.

"Vị đạo hữu này, người cùng Triệu Mãn Duyên có... máu mủ nào chung sao?" Trương Thiếu Như trót miệng không giữ được.

Cái kia hình thiên sứ Farl đồng thời tới tấp gật đầu, nàng cũng cảm thấy hai người ngoại hình tương đương khá giống nhau, mặc dù vẫn là Triệu Mãn Duyên càng đẹp mắt hơn một chút, khuôn mặt đậm đáng hơn một chút.

"Ha ha, ta sao lại cùng Triệu Thị quan hệ, các người đừng như vậy." Bee đồng tử loay hoay lập tức thích nghi tình huống.

Hắn đồng ý một điểm có nhìn qua Triệu Mãn Duyên, vốn dĩ cũng thấy hoài nghi chính mình nội tình gốc gác, hoặc là Triệu Mãn Duyên gốc gác.

"Ta nghe bảo cái đó hẳn cực kỳ thích nam nam quan hệ, lấy phụ nữ ra đơn giản chỉ làm bình phong nha. Bee, ta cảm thấy...hmm, bắt quá người cẩn thận một chút, tên này một ngày 24h nếu ở cạnh nam nhân thì đứng quần sẽ luôn trạng thái cúi chào". Mạc Phàm dùng âm hệ truyền đạt với Bee, tiện tay tranh thủ cơ hội đem lấy lần trước mình muốn đầu ngón sự tình tặng cho Triệu Mãn Duyên.

“Khắc khắc, ta nhận ra ta thực sự yêu thích người nha.” Bee đáp lại, thậm chí hắn cũng đem huyền âm lực lượng ngẫu hứng trả lời với Mạc Phàm, để cho Mạc Phàm khóe mắt lập tức nhiều phần bị rung động cảnh báo.

Gia hỏa này vậy mà còn có tu luyện huyền âm hệ?

Trong nhận biết của hắn, Bee cùng tất nhiên là một cái độc hệ vô cùng lợi hại cầm chú sư. Giả dụ độc hệ chủ yếu chính là tiến hành một số phương thức đặt bẫy công kích, nếu tại địa phương nếu hắn bảo tọa, thêm vào huyền âm hệ theo dõi, cuối cùng cái này một nhánh khổng lồ pháp sư hay yêu ma thậm chí có thể bắt đết dĩ toàn diệt dù chưa trở mạnh thực lực nào. Đó là tình huống Mạc Phàm còn chưa biết hắn bao nhiêu cái hệ còn lại đấy!

Nhớ lần trước chính mình đem tinh thần lực lượng đổ dồn vào không gian đóng kín bảo vệ Cổ Đô khỏi Băng Bích Hạt Chu bạo phát, Mạc Phàm thậm chí tin rằng Bee đứng không quá xa như vậy có thể sẽ không giữ được mạng sống.

Nếu lấy độc hệ cùng huyền âm hệ ra dĩ nhiên sẽ không có thủ đoạn phòng ngự, tên này còn sống, thậm chí mạng mình trở về... liền mang ý nghĩa hắn trên thực tế những hệ còn lại còn muốn mạnh hơn.

Đây không phải Thánh Thành mất xanh mất đỏ không để ý đó chứ?

"Cái này... người với hắn hợp thức hóa đi, ta là một cái nam nhân đã có vợ con sự tình, không thích hợp, không thích hợp." Mạc Phàm tạm thời dừng lại suy nghĩ cá nhân, từ chối chủ động.

"Vậy cũng tốt." Bee cười cười gật gật đầu, thập phần tỏ ý muốn đi qua bên kia vị bằng hữu tóc vàng chào hỏi.

“Chúng ta nhận được tin giáo sư sang Trung Quốc, từ Cổ Đô lập tức chào đón tới. Ngài vừa vận dẫn cả bọn đến nơi này xem thử cho người vật chất tới trong người.” Hình thiên sư Farl lúc này mới mở miệng trực tiếp nói ra.

Giọng của Farl truyền thanh âm khá mãnh liệt, để Triệu Mãn Duyên cũng là mau chóng ý thức được đám Mạc Phàm trở về rồi, hắn nheo mắt liếc sang nhìn bọn họ một cái.

“Mạc Phàm, lần trước Cổ Đô có trận rung chuyển động đất, ta sử dụng một ít thiết bị điều tra thông tin, toàn bộ dãy Thần Tường ngoại trừ Cổ Đô đã biến mất, thậm chí cả ngoại thành cũng trở thành mảnh gạch nung hồ sâu, đến vong linh cũng không có dấu hiệu sinh tồn... người hắn cũng ở đó thời điểm.” Linh Linh thói quen nhảy cảm vào đề tài.

Mạc Phàm nhìn các nàng, hết Farl, lại đến Linh Linh, về sau liếc qua Mục Bạch cùng Trương Thiệu Như, hắn đều thờ dài ra một hơi một nhọc.

Là nên tìm thời gian thích hợp cùng bọn hắn nói rõ tình huống hiện tại hay vẫn là trực tiếp gây bất ngờ?

Vẫn trước sau cùng chiến sự cấp bách.

“Các người, đã đến đông đủ, ta vừa vận có điểm muốn nhờ sức...” Mạc Phàm chậm rãi nói ra.

“Việc gì cứ nói, giữa chúng ta không cần phải tổn nước bọt như vậy nhờ vả!” Trương Thiệu Như nói.

Tất nhiên, những người còn lại không tính vị giáo sư Stein bên kia đang còn bận việc đều đồng dạng gật đầu xác nhận.

“Được, vậy xem như các người đồng ý hết, cái này chính...”

“Ah, khoan đã, ta chưa từng nói sẽ đồng ý, Mạc Phàm, ta chỉ đến thăm người một cái hôm nay, mai lại đi a...” Triệu Mãn Duyên không biết vì cái gì nghe rất rõ, hắn tự bản thân đối chiếu kinh nghiệm dưới tự nhiên có thật nhiều bài học xương máu.

Đây là tuyệt đối không lãnh sự việc...

Mạc Phàm không thêm đề ý Triệu Mãn Duyên, hắn coi như con hàng này chưa từng nói gì, tiếp tục cắt lời:

“Chúng ta tấn công Côn Lôn yêu quốc!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Giáo sư Stein ra tay (thượng)

Mọi người chính đang thương nghị chuyện này thời điểm, phía ngoài xa đi tới bỗng nhiên truyền đến giọng âm vô cùng nội lực, đại loại rất giống với một vị phát thanh người của công chúng.

“Thứ lỗi xen ngang, vị này gọi là Mạc Phàm?”

Mọi người một mặt quái dị không nói gì nữa, chăm chăm nhìn Mạc Phàm.

Mạc Phàm cũng chớp mũi nở ra, chìm trong giây lát mờ mịt mơ hồ. Là từ sau lưng thanh âm nghe được, còn lại biết mình tên gọi... vậy mà ngược lại cảm giác bản thân chắc chắn chưa bao giờ có nhận biết chất giọng này. Mãi cho đến khi xoay đầu lại, nhìn nhìn đánh giá, hắn mới miễn cưỡng nhớ được đây là Diệp Tâm Hạ người hợp tác nhắc qua, chỉ là cái tên người này loáng thoáng trong tiềm não đồng dạng một cái ngoại quốc tên gọi, còn phi thường khó nhớ.

“Người xưng hô như thế nào...” Mạc Phàm lần đầu bị vẻ mặt người lão niên thất tuần này dọa cho một trận, chóng quên cả lịch sự phép tắc.

Lão niên khụ khụ tròn mắt lên, không nghĩ tới thanh niên bây giờ là loại thô lỗ như vậy bất chuyện vậy, hắn bắt đầu dĩ cười cười đáp lại. “Lão Stein liền được, là ta được tiểu Tân Thần Nữ bên kia nhờ phó thác đến đây xem xét giúp người tình hình.”

“Ha ha, giáo sư Stein, ngài là giáo sư Stein, tạ lỗi cho ta trí nhớ hơi kém, liền là đã từng có nghe qua ngài danh xưng.” Mạc Phàm lập tức ý thức được não bộ mình.

Thẳng thắn mà nói, hắn từng gặp qua bao nhiêu khí tràng của cường giả, danh vọng khắp nơi, cho dù là loại trùng kích nghiêm nghị để người ta không dám nhiều lời như Hoa Quân Thủ vẫn là có loại ưa thích gây sức ép ám ảnh cho đối phương như Michael... Tất nhiên đồng dạng cũng còn không ít những kẻ buồn nôn từ trong trứng đến cực điểm.

Chỉ là khí tràng của giáo sư Stein quả thật rất khác biệt, là kiểu sâu sắc mạnh mẽ nhưng không đại hải, không có dồn người ta vào cô tịch lại vừa vặn tựa hồ sẵn sàng mở đường lắng nghe... để cho Mạc Phàm cảm thấy loại nề trọng đặc biệt ngay lần đầu gặp mặt.

“Không cần khách khí, ta trái lại không thích người khác nặng nhọc lời lẽ gọi mình.” Giáo sư Stein nói ra.

“Phải rồi giáo sư, ta thụ giáo một điểm sau đó, các người chuyển bay vừa tới, đã ăn uống chưa?” Mạc Phàm nhìn vào đồng hồ biết được bây giờ đã điểm 7h tối, khả năng rất cao những người ở đây còn chưa bỏ gì vào bụng.

“Không cần thiết, ta được hưởng toàn cầu công nhân đãi thọ, đối với tất cả chuyển bay đều tại khoan thương gia được phục vụ tốt nhất, liền ăn uống trên máy bay rất vừa ý, hiện còn có chút chưa hoàn toàn tiêu hóa.” Giáo sư Stein giữ lịch sự tối thiểu với những bậc tiểu bối nói rằng.

Tất nhiên, Mạc Phàm sau đó ánh mắt liếc tới đám Trần Khương, Farl cùng Mục Bạch trao đổi, tiện thể muốn hỏi tương tự vấn đề.

“Mạc Phàm, lão sư thời gian rất cấp bách, quá lắm tối mai có thể sẽ rời đi. Người tranh thủ ưu tiên việc của mình trước, giải quyết xong chúng ta sẽ hẹn điểm một cái thông nhất kế hoạch, Côn Lôn vây đánh, đây là dưới Thánh Thành bên trên ta cũng cần báo cáo, cần cần người ghi chép lại. Ăn uống cái gì đồ sự tình, chúng ta thỏa ỏa.” Farl tương đối chú trọng công việc, nghĩ nhất vẹn toàn đôi đường.

“Làm gì, các người tính làm lịch sử kinh chiến hay sao mà phải ghi chép?” Triệu Mãn Duyên khoe miệng sinh động hỏi. Câu hỏi của hắn cũng là câu hỏi của hầu hết mọi người ở đây.

“Côn Lôn sơn mạch, Côn Lôn yêu quốc nằm trong những yêu tộc thống trị vị diện, đặc biệt có khả năng trọng yếu xóa sổ đi nhân loại sự sống. Ghi chép ở đây mang ý nghĩa chính là khảo sát quần cư, bao quát thói quen, tập quán, phương thức tu luyện, trình độ bạo phát cùng dự đoán cân bằng sinh thái trong phạm vi hữu hạn số năm. Chúng ta nếu dò xét cẩn thận, tự nhiên sẽ hảo tốt công tác chuẩn bị trong tương lai gần.” Đây không phải vấn đề quá bí mật sự tình, rất nhiều tổ chức quốc gia biết đã biết Thánh Thành từ lâu muốn chừng không thể giới, chính là sớm hình thành thói quen ghi chép này. Do đó Farl cũng không ngại ở đây chia sẻ lại.

“Trâu bò nha, loại này các người làm mới thật rất xứng đáng danh vọng đứng đầu lục địa một tổ chức, tất nhiên chỉ là số ít việc tiêu bản tốt đằng sau mặt tối.” Triệu Mãn Duyên nửa khen, nửa mắng lại chuyện cũ.

Cả bọn nghe đều hiểu ngay ra Triệu Mãn Duyên đề cập mặt tối còn lại của Thánh Thành là gì. Bất quá, hình thiên sứ Farl lập tức hai con ngươi thời điểm có chút u tối sắc mọng, vừa vặn lờ mờ hắn, vừa muốn cảnh báo đừng nên quá trốn đã kích sự chịu đựng cao tầng Quang Minh Thánh Thành.

Có một số việc, tính đúng sai vô cùng hạn hẹp sẽ tạo ra hai chiều dư luận. Dự đoán, ly tai giả cũng là nhất thời kiểm soát phương ngữ, đem diệt đi có thể là chặn sự phát triển, hoặc ngược lại cũng tương đương tránh một quả bom nổ chậm.

Chân chính dùng thực lực chứng minh mình không sai, vậy liền coi như xong.

Thánh Thành nhượng bộ một lần, không đồng nghĩa có thể trước mặt bọn họ dám có ý nhắc lại. Đó là giới hạn cuối cùng trên kia thiên sứ chịu đựng!!!

“Ha ha, nghiêm túc lại mất vui, ta chỉ nói đùa nha, không đùa liền tốt đó mà!” Triệu Mãn Duyên bắt ánh mắt của Farl, sóng lưng hắn nhất thời lạnh gáy lên, phải tự mình cố gắng kiềm lại, tay gãi gãi mũi, tò ý ngó lơ quay qua chỗ khác.

“Ghi chép còn có một cái lợi điểm. Yêu ma vốn đa hình đa tộc, nhưng chung quy đều có những điểm chung thuộc tính, nếu cố ý đem một cái quần cư trên Côn Lôn làm mẫu thử nghiên cứu, vừa vặn chúng ta có thể giải mã được một ít thực lực, lực lượng yêu ma nói chung. Giả dụ tốt đến còn có thể dựa vào đó mà chế tạo ma cụ, trận pháp tiên tiến chống lại, hoặc may mắn hơn sẽ còn mở rộng pháp môn nguyên tắc bổ sung cho nhân loại.” Giáo sư Stein nói rằng.

Quả nhiên...

Giáo sư nói ra hoàn toàn là chặt chém đúc kết, chẳng hề tồn tại có nửa điểm dư thừa để vô luận ai có khả năng tiếp tục tranh luận.

Mạc Phàm cái thứ nhất ánh mắt diễn sinh tương đối thật nhiều cảm xúc, là hắn nhìn vào giáo sư Stein, không hiểu sao càng muốn thấy hình ảnh Phùng Châu Long bên trong.

Đây chính là người thông thái luận điểm đầy.

Tuyệt đối trùng trùng thuyết phục!

"Nguyên lai thế cũng ổn, giáo sư, nếu người không cần nghỉ ngơi, ta có thể hay không bắt đầu luôn?" Mạc Phàm nói rằng.

"Được, có thể!"

.....

.....

Không có trở lại phòng khách sạn, Mạc Phàm lập tức tìm một cái địa phương tương đối yên tĩnh ở ngoại thành Cổ Đô đồ nát, chủ yếu vẫn muốn tránh kinh động đến Tiểu Mei nghỉ ngơi, thêm vào chính là hắn cảm thấy bản thân có phần ưa thích thiên nhiên một chút.

Trời tối, tại hẻm đất sặc sỡ thành vực sâu do Băng Bích Hạt Chu tạo hóa tác phẩm, còn có một toà tiểu đảo gò đất nhô cao lên, bị bão cát thường xuyên bao phủ, vì thoải mái không có năng lượng không bị khổng chế tràn ra, Mạc Phàm cùng đi với giáo sư Stein, cố ý lựa chọn nơi này địa phương chữa trị.

Mạc Phàm ngồi vào chỗ của mình, hít sâu không khí nhiệt lượng trong lòng đất nung tới.

Vài con hắc bức (dơi đen) ở phụ cận lượn quanh, liên tục phát ra một ít tiếng rít chói tai, chúng nó nhìn chăm chú Mạc Phàm, không khỏi lộ ra mấy phần địch ý.

Rất hiển nhiên Mạc Phàm là chiếm cứ địa bàn chúng nó thường ngày đặt chân, trú ẩn mỗi khi đến thời gian này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Giáo sư Stein ra tay (hạ)

"Vật chất tối, giáo sư, người có biết sao?" Mạc Phàm ung dung thoải mái tinh thần, còn hiếu kỳ hỏi một câu...

Hắn rõ ràng, vật chất tối không đơn giản dùng ma pháp có thể trị liệu được. Do đó mình tự nhiên là không có khả năng đây, đến cả Diệp Tâm Hạ lẫn Tiểu Mei tương tự đều không thể. Nhưng vị giáo sư trước mặt kia, một người đã dày công nghiên cứu lịch sử ma pháp, kinh qua vô tận pháp môn loài người, kho tàng kiến thức vô tận vô đáy liệu có phải hay không đồng dạng muốn nằm trong đầu lão... người như thế cuối cùng làm gì có khả năng không biết một chuyện.

Mà nếu biết chuyện, ài, vậy cũng nói là phong hào giáo sư không phải để trang trí, Mạc Phàm tuyệt đối có lòng tin giáo sư Stein sớm đã có chuẩn bị mà tới, thậm chí nghiên cứu cả cách thức sử dụng lại vật chất tiềm năng này.

"Còn chưa bao giờ gặp qua" Giáo sư Stein thẳng thắn biểu cảm tự nhiên nói ra.

"Ha ha, đừng đùa như vậy, làm gì có chuyện không biết gì nhưng cái khuôn mặt kia tràn đầy tự tin thế được." Mạc Phàm cười cợt nói rằng.

"Người đang mong chờ gì, Lucifer còn sống, vốn dĩ Thánh Thành bên kia còn không biết, ta làm sao lại biết? Vật chất tối theo như các người nói, là tác phẩm, chẳng lẽ ta phải đi tìm hắn thỉnh giáo thử nghiệm?" giáo sư Stein mở miệng nói.

"Vậy lão khẳng định đây là lần đầu?" Mạc Phàm miệng nhếch ra rồi, nụ cười cũng dần trở nên gượng ép thiếu tự nhiên.

"Tuyệt đối lần đầu, khoa học ma pháp cần có thử nghiệm, thử nghiệm cần có mẫu thử, mẫu thử chính là chuột bạch... đây nếu không có chuột bạch ta cũng vô pháp khám phá vật chất tối." Giáo sư Stein không hề giấu diếm bất cứ cái gì nói thật, bàn tay cũng là tiện thể kéo xuống Mạc Phàm áo phông bên ngoài.

"Lão vừa nói cái gì mẫu thử thí nghiệm?"

"Người là chuột bạch thí nghiệm!"

“Ha ha ha...”

“Con mẹ lão, vật chất tối trên cơ thể ta xâm lấn mà lão đòi ta làm chuột bạch để tiếp thu thí nghiệm à?” Mạc Phàm ngưng trệ sắc mặt, bộc phát trực tiếp mắng.

“Ngươi sợ cái gì, đến Thánh Thành còn chưa bức ngươi chết được thì một ít thí nghiệm sẽ giết được ngươi à? Ta đồng ý không biết về vật chất tối nhưng là Diệp Tâm Hạ bên kia bắt quá có tương tận phổ cập một chút lực lượng, nhìn chung không đến nỗi mù đường!” Giáo sư Stein hoàn toàn còi xong áo của Mạc Phàm ra bên ngoài, triệt để lộ ra vùng bụng một cái lớp da đen ngòm.

“Ác... chờ một chút, chờ một chút. Ta vẫn thấy ta còn sống tốt với vật chất tối thêm khoảng thời gian, liền ta muốn đi thăm mấy cái lão bà trước một cái nha. Chúng ta hôm nay đến đây thôi!” Mạc Phàm bị dọa đến vô cùng sợ hãi nói rằng.

Giáo sư Stein nhìn hần, nhất thời im lặng một chút rồi hít một hơi sâu: “Đã bị vô hiệu?”

Nghe được lời lẽ kỳ lạ này, Mạc Phàm quay người lại tiến về phía giáo sư Stein một lần nữa, hần sau đó cúi đầu xuống bụng sờ sờ nhìn nhìn.

“Ah, đây là chuyện gì, da thịt lành lặn, không có vết thủng, đơn giản chỉ có một lớp da bị ủ nầm hóa đen?”

“Diệp Tâm Hạ có kể qua, bên ngươi có một cái bạch tinh linh chữa trị, là nàng thành quả sao?” Giáo sư Stein nói rằng.

“Phải rồi, là nàng, lần trước ta tỉnh dậy tương tự có cảm giác cơ thể không một chút còn vật chất tối tác động, nếu không phải Tâm Hạ gọi nhắc nhở, ta cũng muốn đình ninh khẳng định mình hoàn toàn lành lặn.” Mạc Phàm có chút hào sảng nói.

Một luồng ánh sáng bạc không ngớt tỏa ra, giáo sư Stein đem niệm lực đặt trên bàn tay của mình rồi dần dần đưa vào trước bụng Mạc Phàm cảm nhận.

Tất nhiên, loại này Mạc Phàm cũng không có phản kháng bài xích lại, vốn đang sáng khoái lên nên là có cái ý định mặc cho giáo sư tìm hiểu.

“Sơ khai tạo hóa vật chất...” Giáo sư Stein đồng tử chòm sao bàng bạc lóe lên chăm chăm nhìn Mạc Phàm nói

“Sơ khai tạo hóa vật chất, có ý gì?” Mạc Phàm nhướn mày hỏi.

“Trước khi yêu ma, nhân loại sinh trưởng, trước khi các vị diện được cấu tạo, sự tồn tại duy nhất chỉ là một điểm hạt nhỏ bé bao bọc bởi vô số nguyên tố, vật chất kì dị. Theo thời gian, va chạm giữa các thành phần trong điểm hạt ấy càng lúc càng cuồng bạo, nhanh chóng bùng phát hỗn độn thời không hình thành nên sinh mệnh sự sống.

Chúng ta đang sống là một trong các thời không thứ nguyên, các nguyên tố, vật chất đeo bám đến những không gian này. Nhưng bên ngoài vị diện chính là vật chất tối, thứ lực lượng bài xích toàn bộ các vật chất khác bên trong thời không.” Giáo sư Stein tiếp tục giải thích.

Sắc mặt Mạc Phàm có đôi chút hoảng loạn, hần căn bản chính mình hiểu được giáo sư Stein đang nói về cái gì, bản thân ở vị diện khoa học, người ta chứng minh tương tự bằng hiện tượng vụ nổ lớn “Big bang”. Mà nếu trên phương diện này so sánh, vật chất tối kia rõ ràng sẽ đại diện cho không gian đen tĩnh bao trùm vũ trụ, học thuyết đó hần đương nhiên là có nghe qua.

“Như vậy Lucifer có bản lĩnh thao túng được cả vật chất nguyên thủy nhất vượt ra ngoài các vị diện thông thường?” Mạc Phàm thất sắc nói rằng.

Cầm chú là coi nguyên tố như nô lệ, một ít cầm chú sư đặt tu vi đỉnh phong cùng lúc với một số ngộ tính tốt sẽ có khả năng điều khiển, chế tác được cả những vật chất dị thường ở vị diện khác.

Mà loại này... Lucifer dĩ nhiên cảnh giới thậm chí đã thao túng được cả vật chất nằm ngoài tất cả các vị diện, là loại đơn độc bài xích toàn bộ các loại vật chất khác.

“Diệp Tâm Hạ nói đúng, vật chất tối không thể bị bạch ma pháp triệt để xóa đi, nó chẳng qua nguy trạng đu bám vào ngươi linh hồn, là sẵn mồi chờ đợi trạng thái. Bắt quá bạch tinh linh của ngươi cũng quá đáng gờm rồi, thúc ép vật chất tối đến cường độ này gần như muốn nổ tung.” Giáo sư Stein đưa ra cái nhận định.

“Không có cách triệt để sao?” Mạc Phàm hỏi.

“Vật chất tối Lucifer dùng để trọng thương ngươi có lẽ chưa phải mật độ quá nhiều, lại đang ngủ đông trạng thái. Do đó, về lý thuyết, vẫn có thể thử!” giáo sư Stein nói

Nghe đến thử nghiệm lời lẽ, Mạc Phàm hai mắt một lần nữa hoài nghi hỏi: “Không ổn, nếu bài xích toàn bộ nguyên tố, vật chất, ngay cả đến bạch sắc chữa trị cũng không làm gì được, ngươi còn có cách nào?”

“Nguyên tố, vật chất, bạch ma pháp không được?”

“Àn, tuyệt đối vô dụng.”

Giáo sư Stein nở một nụ cười mỉm hài lòng, lão hỏi tiếp: “Thế còn thứ nguyên ma pháp?”

“Ài, ta chưa nghĩ đến!!”

“Thời không thứ nguyên về cơ bản là một lớp vỏ bóc tách ngăn chặn được vật chất tối xâm nhiễm vào, chính vì vậy các vị diện mới có thể không bị loại nguyên thủy tạo hóa nuốt chửng” giáo sư Stein khẳng định nói.

Thứ nguyên ma pháp, đúng vậy, vẫn còn một cái gọi là thứ nguyên ma pháp!

Lực lượng đen mực trong vũ trụ kia dù có dày đặc hơn nữa cũng không thể nuốt chửng các hành tinh, càng là sẽ bị các không gian hỗn nguyên chiếm ngược lại tỉ trọng diện tích trong vũ trụ.

Giả dụ nói Lucifer trên thực tế chính là môi giới, hắn đem vật chất tối bỏ vào không gian của bản thân mới có thể lách qua lớp vỏ ngoài vị diện để sử dụng được từ bên trong.

“Lão già, người thật ngu bức nha, vậy cũng là thiên tài đứng đầu, không giống bọn giáo sư tự phong kia ta từng gặp!” Mạc Phàm giờ ngón cái lên tán dương.

Bài danh giáo sư Stein trên thế giới vốn dĩ là duy nhất giáo sư người. Cái này bài danh là do Tự Do Thần Điện phê chuẩn, cũng là Thánh Thành quang minh phê chuẩn, đặc biệt cao quý hơn nhiều so với cái gì trường học tự phong phê chuẩn.

Được Mạc Phàm vuốt mông thật êm, giáo sư Stein đồng dạng cũng cười lên sáng khoái:

“May cho người, lão già này chủ tu không gian hệ, ta giúp người một thoáng dẫn dắt vật chất tối đi ra.”

“Còn có vậy tốt, thật ra ta vừa nghĩ qua cũng không biết nên làm sao, không gian hệ còn có cách này sử dụng à, làm thế nào để kéo được nó ra ngoài?” Mạc Phàm cười khổ đáp lại.

“Không cần phải kéo nó ra ngoài, vật chất tối cũng không phải có đầu óc con người. Chúng là đang trốn tránh bạch sắc quang thái, nhưng không có nghĩa chúng gặp một cái khác con mồi sẽ liền nhin ăn. Ta đưa một cái không gian câu dẫn vào, tiện thể thu hút bọn chúng nhốt lại...” Giáo sư Stein nói ra.

Vừa dứt lời, luồng ánh sáng bạc lại phát sáng rực rỡ trên đỉnh đầu Mạc Phàm đưa kéo xuống.

“Ào ào ào ào ~~~~~!”

Mảng vuông vức hơn 10 cm đường kính thứ nguyên nhanh chóng lùa vào trung bụng vết thương của Mạc Phàm, lại như một thiết bị vòng xoáy, lập tức thu hút hết thủy lượng vật chất tối đang nguy trang còn sót lại, chúng là muốn kéo hết ruột gan của hắn cùng một hơi đi vào ô không gian bên trong.

Mà Mạc Phàm cũng không có ngồi yên... Có thể nhìn thấy hắn đang gồng mình nắm chặt tay để nén đau, sắc mặt móp méo thiếu sắc, trên đồng tử đã điểm xuất ra một huyết văn đỏ vô cùng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178: Tìm một con đường?

- - -

"Tê tê tê tê ~~~~~!!!!"

Một tiếng đập rõ ràng vang lên, cùng lúc đó dung tương trì cùng dòng sông dung tương trải rộng toàn bộ chỗ đất trũng này xuất hiện một gợn sóng rõ ràng!

Mạc Phàm thời điểm vật chất tối không ngừng tuôn ra khỏi linh hồn mình, hắn ung dung lột xuống cái vỏ bọc viêm tước bên trong, đặc biệt chuẩn bị sẵn hóa linh nguyên chất trên diện rộng tập hợp lại.

Vết nứt ngoài thành Cổ Đô chuyển thành thế giới màu đỏ trong giây lát sôi trào, dung tương cùng hỏa diễm bay lên mặt đất bừa bãi tàn phá, có thể nhìn thấy trong khu vực lún xuống trên chục ngàn mét này có vô số cột lửa phụt lên bầu trời.

Thái Dương khí tức trải xuống khu vực hai người, cũng không có phả vào giáo sư Stein mà công kích, càng giống như một loại cố ý miễn nhiễm tự nhiên.

Tại cái ao dung trì đỏ xuống đây, Mạc Phàm hòa thân tắm rửa cùng dung nham liệt hỏa đếm mãi không hết này, hắn sinh mệnh vừa héo mòn, xơ xác bắt đầu không ngừng khôi phục trở lại, từ khôi phục đến dần dần phồn thịnh tiến thẳng, lại từ phồn thịnh đến vô cùng dồi dào hoàn mỹ!!!

“Lát lát lát lát lát lát ~~~~~!”

Cả quá trình diễn ra trong vài giờ, trong khi vật chất tối đã nằm gọn trong “không gian lỏng” đang cầm trên tay của giáo sư Stein, mà sắc mặt của lão lúc này kỳ thực cũng vô cùng phong phú, cặp mắt tuyệt đối không có cách nào trên thân thể Mạc Phàm lơ lửng trên không dòi đi.

Sạch sẽ như thiên địa gột rửa qua, Mạc Phàm suốt nửa năm trôi qua, cuối cùng cũng có cái cảm giác hồi sinh chân thực, lại giống như chính mình tháo dỡ được cái bọc vỡ xiềng xích nặng nề trên thân, tuyệt đối có cảm giác.

Chu tước niết bàn, thánh viêm tái sinh. . .

Trên thân hần hầu như không nhìn thấy một tia ma khí, chỉ là xích hóa đầy trời tựa hồ như một vị thần chỉ Nhật Liệt, trong một ý nghĩ liền có thể dễ sinh linh đồ thần.

“Loại hóa dung thần linh này thực sự tồn tại. . .” Giáo sư Stein nhất thời cả người ngây dại không biết phản ứng sao.

Mạc Phàm hai chân nhẹ nhàng đáp xuống gò đất, uốn uốn, bẻ người cho thoải mái gân cốt, sau đó rất nhanh quay qua vị trí của giáo sư Stein, con người đặc biệt thập phần thể hiện kính trọng:

“Giáo sư, ta còn phải cảm tạ ngài thêm lần nữa!”

“Mạc Phàm, loại vật chất tối này vẫn là một khái niệm bất bại, tuy nói là nó không nuốt được thứ nguyên ma pháp nhưng thứ nguyên ma pháp đối đầu với nó cũng không thể triệt tiêu, giả dụ Lucifer tạo ra đây đặc hơn vật chất tối công kích, ngài thậm chí sẽ không có nửa điểm cơ hội.” Giáo sư Stein dần dần hồi phục lại tâm tình dưới, mở lời căn dặn.

“Ta rõ ràng!” Mạc Phàm gật đầu đáp.

Có thể là uy lực của vật chất tối đáng sợ thế nào Mạc Phàm đương nhiên hiểu rõ, lần trước Lucifer thậm chí còn tương đương bất ngờ chống trả đã liên bạo phát tới mức độ này. Nếu để cho hần toàn lực công kích. . . cái gì trời đất bình an thật khó nói trước.

Lucifer bây giờ là danh xưng với thực lực chí cao cực cường, qua lời Diệp Tâm Hạ, hần có khả năng quét ngang hết thầy Hy Lạp Thần Miếu, đại khái không phải là bởi vì còn chút tâm tính kỳ lạ vẫn là giống như chưa phục hồi lại thần hồn mạnh mẽ nhất bản nguyên, hần căn bản sẽ không tha cho Mạc Phàm, không tha cho Thánh Thành nhân loại.

--
--

Hai hôm sau, ở sảnh lớn khách sạn, Tiểu Mei từ phòng ăn chậm rãi đi ra, một đôi ánh mắt linh động nhìn chăm chăm Mạc Phàm ở đó thân ảnh, nàng lúc này miệng nhỏ đột nhiên nở ra nụ cười xinh đẹp, liền nhanh chóng chạy lại hần, tròn vẹn vòng tay luồn qua cổ tự nhiên ôm lại.

“Tỷ phu, ngài khỏi rồi!!” Tiểu Mei trong trẻo thanh âm nỉ non bên tai hần.

“Mei Mei tốt, còn không phải nhờ ngài cứu ca ca!” Mạc Phàm đồng dạng nhìn thấy Tiểu Mei càng vui vẻ hơn nói ra.

“Ta lúc đó thật sợ, cảm giác cứ tưởng ngài sẽ không cách nào qua khỏi. . .” Tiểu Mei mở miệng nói.

Mạc Phàm chăm chăm nhìn Tiểu Mei, hần làm sao không khỏi hít hà động lòng được khi nghe loại lời lẽ mật ngọt cường độ này.

“Trước kia không phải ta đã hứa sẽ trả lại cho ngài một cái vui vẻ hơn người thân sao. Liền ta chết, ngài làm sao cùng tỷ tỷ mình sống tốt.”

“Àn!” Tiểu Mei nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực của Mạc Phàm, cũng mặc cho bàn tay hần xoa xoa đầu nàng thế nào.

“Quác quác, hai người các ngài mới đây thôi đã là loại này tình cảm tiến triển. Mạc Phàm, luận về lưu manh, ngài rốt cục là tài năng trên lĩnh vực phương diện còn muốn bỏ xa ta, đã tới trình độ cao thủ truyền thuyết rồi. Liền tinh linh, medusa cũng không thoát khỏi lưới bẫy, nhất nhất muốn ăn sạch sẽ xinh đẹp nữ nhân trong thiên hạ a?” Triệu Mãn Duyên cảm thấy có chút kinh ngạc nói.

“Ngài ngoại trừ nói những lời lẽ này, không còn chút phong độ nào khác sao?” Mục Bạch cũng đang hướng về khách sạn sảnh lớn đi đến, một bộ tâm sự nặng nề đáng vẽ.

“Cái kia ta chỉ nói sự thật!” Triệu Mãn Duyên tặc lưỡi trả lời. var _avIVar=_avIVar||[];_avIVar.push(["6f8adab64618480bb109e5dcefadecf7","[yo_page_url]","[width]","[height]"]);

“Mạc Phàm, ta cùng Trần Khương lão sư vừa mới tham khảo một ít địa hình cùng công tác đánh giá mô tuyến thăm sinh vật, e rằng công kích Côn Lôn sơn mạch đều rất không thuận tiện.” Mục Bạch cũng lười tranh luận với Triệu Mãn Duyên, hướng Mạc Phàm nói.

“Ý ngài là gì?” Mạc Phàm hỏi.

“Chúng ta dựa vào châu chấu thăm nguyên tới thời kỳ trở bông làm mốc đánh dấu, lấy phương Nam một hướng đi cư qua Kỳ Liên Sơn trở vào Nam Lĩnh, tại đây đàn Châu Chấu băng ngang qua dĩ nhiên chỉ duy nhất một cái chốt son mạch nhưng đã toàn bộ bị diệt. Vậy cũng là hàng tỉ đơn vị trên không trung không thể thoát, đây là bọn chúng đã chính thức tụ tập lại một địa điểm.” Trần Khương lúc này mới bước vào trong nói.

“Do đó Kỳ Liên Sơn là không nên bước vào trước tiên?” Farl hỏi.

“Chính xác, có chuyện nên làm, cũng có chuyện không nên làm; từ góc độ nào mà nói, chúng ta đi công để gây sức ép chứ ngược lại không muốn bị sức ép tru diệt chúng ta.” Mục Bạch nghiêm túc bổ sung ý kiến.

Theo như bản đồ địa hình, Kỳ Liên Sơn chính là đoạn đường thông hành tối ưu từ Tây Hải Thành tiến vào Côn Lôn sơn mạch. Đại bộ xura nay dù một ít thợ săn có thực lực hay liên minh tổ chức tuần tra khu địa, bất kể công khai hay cứ cho là muốn tụ tập đánh lén, vẫn như cũ tuyến đường này luôn luôn ít phải đối đầu nhất với lực lượng chủ lực yêu tộc.

Thêm lợi thế chính là, Kỳ Liên Sơn tiềm tàng nhiều loại quý dị thực vật, trùng vật, vừa vắn lại mang đến lợi thế không hề nhỏ cho Mục Bạch cùng Trần Khương phát huy.

Mục Bạch một cái trên trùng học nghiên cứu tỏ ra rất đam mê, càng có kinh nghiệm thực tiễn rất nhiều năm tìm hiểu. Thêm vào Trần Khương là học giả đứng đầu trùng sư ngành, hẳn đồng dạng đi theo Mục Bạch càng giúp đỡ giải quyết không biết bao nhiêu khúc mắc; hai người sớm đã phối hợp đi trước một phen tính toán kế hoạch.

Kỳ Liên Sơn đứng đầu là Băng Bích Hạt Chu.

Không nghĩ tới tại Băng Bích Hạt Chu chết đi, Kỳ Liên Sơn không những không suy yếu mà dĩ nhiên lại trở nên cuồng bạo như vậy, càng thập phần đáng sợ, khát máu hơn trước đến mấy lần.

Mục Bạch và Trần Khương cái thứ nhất suy nghĩ lập tức muốn bỏ qua công kích theo hướng này đi lên, vẫn phải xem xét lại lựa chọn một cái son mạch khác thích hợp đường.

“Khoan đã, các người tính toán liên nhiều như vậy là thật sự muốn đi nộp mạng sao? Đừng nói số lượng không bằng hạt cát đáng nhắc, chỉ mỗi Vĩ Linh Hoàng kia thôi, theo như ta biết thì nàng còn tiến vào Trung Đẳng Đế Vương sớm hơn Lãnh Nguyệt Yêu Mâu Thần, đây chúng ta vài người thì tính là gì, kể cả cấm chú sư vẫn sẽ nộp mạng cả, làm sao không báo bên kia quân đội trước?” Tương Thiệu Như không nhịn được nói ra một tiếng.

“Quân đội tuyệt đối không nên tham gia, quân đội là tuyến phòng ngự cuối cùng của quốc gia, chốt lĩnh nếu bị công phá trường hợp. Ngoài ra, hiển nhiên là đối nội vẫn một mặt đối ngoại bảo vệ dưới tình huống chìm vào đại loạn.” Linh Linh trên tay cầm laptop, một điệu bộ gõ gõ tìm kiếm thông tin.

Lời Linh Linh nói hoàn toàn là hợp lý hợp tình, quân đội là trụ cột đất nước tài nguyên, quân đội sống mới là chân chính an toàn cảm giác, mới không bị Hải yêu đảng kia khát máu ánh mắt nhìn vào.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Đế Vương cấp cảnh giới

Mong muốn tấn công Côn Lôn là Mạc Phàm tư duy phản biện lấy công làm thủ, vẫn chỉ là hấn suy nghĩ tình huống, dù thế nào vẫn là không nên can thiệp quân đội!

“Các người nghe ta nói, chuyện này không vội được. Chúng ta vẫn phải đơn độc xông trận chạm trán, thậm chí đến thông hành chiếc vé chui vào còn chưa cầm trên tay? Thí mạng thì gia gia đây tuyệt đối không đi...” Triệu Mãn Duyên khẳng khẳng khẳng định.

Mạc Phàm nhìn Triệu Mãn Duyên, tự nhiên cũng chưa biết nên tốt phản ứng thế nào, quả thật lời nói tương đương có chút đạo lý.

Yêu ma có thể ăn được mấy cái?

Người có thể bị ăn được còn nhiều hơn yêu ma!!

Đây là tư duy đi trước kế hoạch, nhưng nếu sai lầm tính toán, tự nhiên lại thành ngu dốt làm liều, thậm chí là càng không kịp chừa đường lui thông báo cho bên kia quân đội quốc gia đề phòng.

Hiện tại vấn đề khó xử nhất lý chính là làm sao vào được Côn Lôn sơn mạch, Nếu không tính Kỳ Liên Sơn, cái kia còn lại Mộc Cách Sơn, Bạch Đằng Sơn, Côn Lôn Thánh Sơn. Bất quá chỉ có Côn Lôn Thánh Sơn là có đường thông đạo, còn lại vẫn phải từ các núi mạch di chuyển.

Mà Côn Lôn Thánh sơn, như tên gọi của mình, nhất nhất một cái phong vị thái sơn bắc đẩu, soái khí kiêu ngạo, tại thượng huy hoàng như thần giới bên trong yêu quốc tồn tại, dĩ nhiên cũng là lãnh thổ trọng yếu, khởi nguyên của yêu ma quốc nội hình thành, tụ tập đông đảo nhất vạn ma thú. Giả dụ bọn họ lại vào đây vây hãm, càng chãi khác gì bút dây động rừng.

Thậm chí, đi vào Côn Lôn Thánh Sơn, nhiều lúc càng làm cho người ta một loại cảm giác so với xuống Hắc Ám Vị Diện một dạng, giả như nó cũng là một cái tồn tại giống như địa phận chết chóc, như vậy trận chiến dịch này căn bản không thể nói thắng bại, chỉ khả năng là triệt để để đưa đầu cho bọn chúng đánh.

“Tỷ phu, không phải lần trước chúng ta vẫn từ Minh Lang thôn tiến vào Côn Lôn Thánh sơn sao?” Tiểu Mei lời nói ra tương đương phá vỡ hoàn toàn bầu không khí im lặng.

“Đúng là như vậy, nhưng lúc đó... Ah!!!” Mạc Phàm lập tức ý thức được điều gì.

Chỉ là hắn chưa kịp nói, bỗng nhiên một âm thanh khác chen giọng: “Lúc này người nói Vĩ Linh Hoàng cái gì Trung Đẳng Đế Vương?”

Người vừa nói là giáo sư Stein, giáo sư hướng về Tương Thiệu Như hỏi rằng.

“Giáo sư, người ở Mỹ không biết, chúng ta Côn Lôn truyền thuyết, nhiều sử sách đều nhận định cấp bậc Vĩ Linh Hoàng càng tốt hơn so với Lãnh Nguyệt Yêu Mâu Thần năm đó tại Ma Đô gây họa kiếp.” Tương Thiệu Như trả lời.

“Không, ta thắc mắc chính là cụm từ 'Trung Đẳng', liên là sử sách nào ghi như vậy?” Giáo sư Stein nói.

“Giáo sư, cấp bậc yêu ma là do loài người chúng ta nhận định, hệ thống phân chia không phải rõ ràng sao. Cảnh giới lớn là nô bộc - chiến tướng - thống lĩnh - quân chủ - đế vương. Cảnh giới nhỏ hơn về sau được phân chia tùy tiện thêm vào cấp bậc như á - chính thống - trung đẳng - đại - chí tôn...” Linh Linh lễ phép bắt chuyện với giáo sư Stein.

“Bậy bạ, tuyệt đối bậy bạ!!!” Giáo sư Stein gạt tay đi phủ nhận, ánh mắt lão càng thêm phần kiên định tiếp lời. “Các ngươi cảnh giới lớn liên ta không cần nói, nhưng ở đế vương lực lượng, nếu tiếp tục chia nhỏ cấp bậc, như vậy tuyệt đối là sai lầm, là sai lầm nhận thức dẫn đến to lớn hệ lụy!”

Mọi người ánh mắt lập tức chú trọng lên người giáo sư Stein, như thể ai nấy đều đang chờ đợi được giảng giải tiếp.

“Đế vương cảnh giới rất chênh lệch tu vi, ở mỗi khoảng cách không thể tùy tiện gán một cái trung đẳng, đại nhược, chí tôn gì đó vào để mà nói. Thước đo như vậy càng làm cho nhân loại đánh giá sai thực lực. Ta giả dụ một cái cảnh giới chí tôn quân chủ có thể đàn áp mấy đầu quân chủ khác các loại, nhưng không có khả năng vùng vẫy trước mấy chục đầu. Thế nhưng là một cái khủng bố đế vương cao cao cảnh giới, tin rằng nó có khả năng tru diệt một cụm đội ngũ không lồ thấp bé đế vương đấy!” Giáo sư Stein nhấn mạnh.

“Ý ngài là một cảnh giới khác?” Linh Linh đối với vấn đề thông tin liên hai mắt trở nên nhạy cảm muốn kĩ càng hơn minh bạch.

“Không, cảnh giới khác thì không có, hoặc vị diện không thể chịu nổi để có. Nhưng các ngươi đem từ ngữ phổ cập trung đẳng ra để nói, đây chính là hạ thấp lực lượng nha, liên chi là truyền miệng nhau nhưng tạo ra sai lầm lớn.” Giáo sư Stein khẳng định rằng.

“Lão sư, người có rất nhiều công trình nghiên cứu về yêu ma sinh vật, chúng ta rất vui lòng nghe thuyết giảng.” Farl nghiêng đầu một cái, hướng về giáo sư Stein làm một cái lễ.

“Ta đã sớm gửi một công trình soạn thảo lên Tự Do Thần Điện vào năm ngoái, trên ý nghĩa muốn đem lý luận đánh giá khi tức và chọn lọc cấp bậc trong Đế Vương cảnh giới. Hợp pháp nhất có lẽ năm sau sẽ ban hành công bố.”

Theo thời gian giáo sư Stein tìm hiểu trong niên sử nhân loại, ở quá khứ Thánh Đồ Đẳng, pháp thần cùng đại yêu ma chinh chiến. Đế Vương cảnh giới phân chia thành năm cái lớn cấp bậc. Á đế vương - chính thống đế vương - đại đế - quân vương - Đế hoàng.

Á Đế bên trong có thể minh họa bằng Thâm Hải tích ma long quốc chủ, Thận hải long vương nghĩ mẫu, Ban Lan yêu vương... Đây đồng dạng là nhánh nhiều nhất tiếp cận được Đế Vương cấp.

Bên trên một chút chính là Chính thống đế vương: Cốt minh độc long, Bạch hổ, Chu tước, Huyền vũ, Apollo Cự Thần...

Đại đế cấp liền muốn vượt khỏi phổ thông đế vương, bao quát có thể là: Băng Ngưu Thú Vương, Nữ vương vong linh đáy biển, Khufu, Cổ Lão Vương, Hắc Long đại đế, Quang Minh Kim Long... Tại cảnh giới này, nhân loại cường giả chỉ có thể miễn cưỡng đối đầu.

Quân vương cấp, chân chính tồn tại chứa tế vị diện, là nhánh có thể san bằng quốc gia, đại lục: Lãnh Nguyệt Mâu Yêu Thần, Vạn năm ma kiếm (Vĩnh dạ), Vĩ Linh Hoàng, Thanh Long...

“Đế Hoàng, cái này ta không cần phải nhắc, chỉ gồm duy nhất ba vị: Bách Mộ ma thần, Sahara chi chủ, Nam Cực đế vương.” Giáo sư Stein kết thúc thuyết giảng.

Mạc Phàm từ đầu tới cuối một biểu lộ im lặng lắng nghe, mà tại hắn biểu lộ lắng nghe chăm chú, càng là linh hoạt dựa vào đánh giá khí tức thông suốt ra hẳn.

Dựa theo giáo sư thuyết cấp tiến hóa sinh vật, Mạc Phàm minh bạch.

Băng Bích Hạt Chu chính là nằm ở đỉnh tiềm Đại đế, tiếp cận gần nhất nửa bước vào Quân Vương cấp, nhưng lực chiến đấu hẳn khi bạo phát đã là không kém chút nào rồi.

Mạc Phàm có thể sòng phẳng cùng Băng Bích Hạt Chu đối diện, như vậy chính mình liền nắm giữ khả năng có thể cùng Vĩ Linh Hoàng đại chiến không bị lép vế, ít nhất sẽ không nhanh bị chết. Giả dụ thêm vào Michael loại kia tương trợ mà nói, hẳn thậm chí có niềm tin muốn lớn hơn một chút đánh cho nàng vài điểm trọng thương...

“Khà khà, vẫn là người thông thái nói liền nghe hợp tình hợp lý. Thế cho nên nói, lão có định cùng chúng ta lên Côn Lôn hay không?” Mạc Phàm tăng hứng hỏi.

“Tiểu tử, lão phu ưa thích là nghiên cứu, không phải loại hình đánh đấm thích hợp. Các ngươi người trẻ tuổi ưa thích thám hiểm như vậy liền đi một mình là được, chép chép gì đó, có chết cũng cần thiết gửi về cho lão phu.” Giáo sư Stein ngưng trọng nói rằng.

“...” Mạc Phàm cạn ngôn ngữ.

Hỏi hột mấy câu, có thể để hẳn nội tâm chấn động không gì sánh nổi, nhiều lúc thật muốn thay đổi cái nhìn về lão già một sách này.

Chính mình đi thần tượng lão, vậy mà vì sao lão lại đập chân vào mặt mình, một đời hào danh đi nhiễm Triệu Mãn Duyên tính tình sợ chết như vậy?

Càng vô lý hơn chính là, lão già ưa thích nghiên cứu nhưng lại sở hữu cảm chú tu vi!!!

Mạc Phàm từ hôm nay bắt đầu nhận thức thế giới này càng thêm rộng lớn, cũng là càng thêm nhiều nhiều lợi hại thành phần. Giáo sư Stein cái lão già này, thêm vào bên kia cái Bee thực sự ân giàu quá tốt rồi.

“Lúc này ngươi giống như muốn nói gì đó bị giáo sư xen ngang phải không?” Mục Bạch nhớ ra một ít vấn đề, nhắc Mạc Phàm trở lại.

“Ah, đúng rồi, chúng ta còn có một quân bài bí mật!” Mạc Phàm nhanh chóng sắc mặt cười cười nói ra.

“Quả nhiên là Mạc Phàm ngu bức kỹ lưỡng, tốt tốt, ta lâu lắm cũng chưa gặp lại nàng.” Triệu Mãn Duyên người thứ nhất nghe xong hồ hởi ra mặt

“Nàng nào, ngươi đang nói cái gì?” Mạc Phàm trừng mắt hỏi hẳn.

“Diệp Tâm Hạ, cái kia Thần Nữ Parthenon địa phương nếu kéo quân đi, chúng ta tự nhiên sẽ mạnh mẽ theo cấp số nhân nha.” Triệu Mãn Duyên nói rằng.

Bản thân chính Triệu Mãn Duyên cũng thật kỳ vọng có một cái bình sặc ắc quy bài danh Thần Nữ phía sau hỗ trợ, đó là cái cảm giác đánh mãi không chết nha, càng là bom mòng tận răng thảo được chống chọi.

Hắn sau đó lưu ý sắc mặt Mạc Phàm một chút, liền sớm chỉnh sửa lại giọng điệu.

“Ngươi không phải muốn nói nàng?”

“Nàng không đi được, Mục Ninh Tuyết đồng dạng!”

“Mẹ trứng, các nàng nhưng là người đồng đội mạnh mẽ nhất, không phải các nàng, chẳng lẽ ngươi định bốc vác cái tên Giang Dục một sách theo ghi chép à?” Triệu Mãn Duyên không nhịn được lớn tiếng mắng.

“Chuẩn rồi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Ta tham gia

Mặt trời mới vừa lặn trên đỉnh đầu, ngo ngoe vàng sắc còn chưa được bao lâu thì giáo sư Stein đã hoàn thành xong truyền tông trận, hướng mọi người từ biệt mà trở về Mỹ.

Song song thời điểm, Trần Khương cùng Linh Linh cũng bắt đầu rời khỏi nội thành, trên tính toán đi trước một ít tạo dựng phòng tuyến trong tình huống khẩn cấp xảy ra. Tại Côn Lôn sơn mạch phụ cận là không có bao nhiêu thị trấn, cho nên đóng quân đã ngoại cũng không quá hiện thực, bọn hắn trên cơ bản tương đương muốn gọi cho người bên cấm chú hội triệt để vây quanh Tây Hải thành lại, cốt có đầy đủ thời gian chuẩn bị.

Tất nhiên, dự trừ chính là dự trừ, nhưng dự trừ ở tình huống thông thường và tình huống khẩn cấp đều không giống nhau, cứ việc toàn bộ nhân khẩu cả

Trung Hoa đại lục đang bị đặt vào hoàn cảnh có thể sớm chiều trở thành vong linh... ý nghĩa câu chuyện liền tuyệt đối khác biệt.

Quân đội không tham gia vào, cấm chú hội đồng dạng nhất định cũng không muốn đưa ra quyết định tiến đánh Côn Lôn, nhưng là họ, đám người của cấm chú hội hẳn sẽ đồng ý vô điều kiện bố trí dày đặc cấm chú lực lượng bao quanh Tây Hải Thành, Bắc Hải Thành phòng hờ.

Đối phó yêu tộc xâm lăng, giết chóc bằng cấm chú ngâm xướng quy mô lớn chính là thủ đoạn hữu hiệu nhất, mà lại giết chóc mang đến sợ hãi sẽ còn nhanh chóng truyền khắp toàn bộ đại quân.

Giả dụ cho nhóm Mạc Phàm bên kia có thất bại, lực lượng yêu tộc nếu bỏ nhào ra khỏi địa phận, trước sẽ bắt ngờ lãnh hết thủy hủ diệt uy lực, sau rất khó nói có nhiều hi vọng bước từ trong hủ diệt chỉ tức này đi ra.

Nếu cho bọn hắn đầy đủ thời gian dài chuẩn bị, kiến tạo cả một tòa tinh thần điện hoàn mỹ, vậy cũng là tối cường nhất lực lượng của cấm chú pháp sư.

Dẫn dắt cấm chú ma pháp trên mục tiêu đỉnh chỉ cùng triển khai ma pháp cấm chú lại có một ít không giống nhau lắm, về lý thuyết, đó mới là phần chân thực nhất của vạn linh kiếp trong nhân loại.

Tạm thời bất luận còn không mấy ai có khả năng đối kháng cùng đế vương cấp bậc, nhưng ngược lại dù cho có là đế vương cấp bậc nằm trong phạm vi cấm chú giáng lâm cũng tựa hồ phải đem thời gian rất lâu sống ở trong phần khói mù này mà có chút nhụt chí, không dám lơ đãng, thậm chí tồn tại ít ỏi sợ hãi.

Đây là Linh Linh mục tiêu, cũng là Bee và Mạc Phàm kế hoạch nhất trí!

- - - - -

Khách sạn Cổ Hoa Duyên, Cổ Đô.

“Cộc cộc cộc ~~~!”

“Các người đến rồi?”

“Phải, là chúng ta!!!”

Căn phòng này nằm ở cuối hành lang, thiếu ánh nắng mặt trời nhưng vẫn giữ được độ ẩm tốt, thậm chí còn có chút khô thoáng. Trên trần có một ô cửa kính nhỏ thuận tiện làm quạt thông, chủ khách sạn vừa vận tận dụng thành một cái giếng trời khá xinh xắn.

Trong phòng nổi bật là chiếc giường bệnh nhân khá lớn, nếu đánh giá kỹ càng, đây là loại tiên tiến nhất mà bệnh viện Cổ Đô nhập được, đến thế nào lại có thể xuất hiện trong khách sạn đều khiến người ta hoài nghi.

Một nam nhân cao ráo, da ngăm dựa lưng vào ở trên giường, vành mắt đỏ, đôi mắt đầy sắc vị tang thương, có thể là hai tay cầm lấy điện thoại di động lướt lướt hình ảnh chân dung ai đó, chính mình đang hoài niệm một ít nỗi buồn không dễ dàng gì xóa được.

"Cạch ~~~ "

Cửa phòng chậm rãi được đẩy ra, ba vị nam hán tử khác từ ngoài đi vào.

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau một thoáng, chậm rãi ý tứ chưa có mở lời vội, hoặc ít nhất, trừ cái tên tóc vàng ra.

“Nằm trên giường thế này vẫn không mất hào khí phong độ, quả giống đội trưởng của chúng ta nha!”

“Ta đã sớm không còn là đội trưởng của các người.” Da ngăm nam tử đang nằm trên giường chính là Ngải Giang Đồ, ánh mắt hắn như cũ kiên định quán lấy Triệu Mãn Duyên trả lời.

Ngải Giang Đồ khôi phục đến rất nhanh, vài ngày gần đây có mấy vị đại danh trí liệu pháp sư bên trong thẩm phán hội cùng Hàn Tịch tự mình đến vì hắn làm trị liệu, lại quan sát một trận bên ngoài Tiểu Mei kiểm tra đầy nhanh tiến độ.

Chỉ là ở trong bệnh viện hẳn không mấy hào cảm, thậm chí có vẻ có mấy phần tê nhạt, trong lòng lại có nỗi buồn, có hay không có thể nói chuyện bằng hữu với người khác đều khó khăn. Triệu Mãn Duyên lưu ý đến điểm này, lập tức bố trí tốt mang cả phòng VIP bệnh viện của Nội Thành về treo riêng cùng đây khách sạn với mọi người.

“Lão Ngải, chúng ta quốc phủ đội viện chưa bao giờ tan rã, người trước sau vẫn là chúng ta người đội trưởng.” Giang Dục, trong đám ba người tương đối thấp bé nhất, nhưng lời lẽ đều nhiều phần chan hòa hơn cả.

Ngải Giang Đồ cắn chặt nút nghẹn trong lòng lại, hẳn hận mình, trong nỗi hận nhìn thấy đồng bạn, sẽ lại thêm hận chính bản thân.

“Ta đội trưởng thì có ích gì, đội trưởng thì làm được gì, là do ta một tiểu đoàn đều không thể chỉ huy bảo vệ, toàn bộ bỏ mạng...”

“Lão Ngải, người trước dường như thương cho tốt rồi trở về quân đội báo cáo, chúng ta hôm nay là từ biệt mà đến. Quốc phủ đội trưởng, e rằng chúng ta chỉ tin nhiệm mỗi người, lời này vẫn đừng nên nhắc lại.” Mạc Phàm ánh mắt đối trọng Ngải Giang Đồ, không quá mấy giây liền thờ dãi ra nói. Đường

nhien, hân cũng không có diễn đạt quá nhiều nội dung, vền vẹn thật không thể đòi hỏi gì thêm nữa.

Hân cho rằng ở Ngải Giang Đồ tâm lý trước mắt, cho dù là đồng đội tử vong ngay trước mắt, hay là thời gian dài dài chịu đả kích từ khối lỗi bị kiểm soát của Băng Bích Hạt Chu. . .nhất nhất sẽ không thoải mái, dễ chịu gì.

Nhưong này là đối với một người đội trưởng trực lĩnh tam quân đoàn không gì sánh nổi đả kích đấy!

Bất quá, Ngải Giang Đồ chưa có đáp lại Mạc Phàm, hân duy trì chính mình ánh mắt đơn giản, mang nhiều nhiều cay đắng bộc phát nhìn chăm chăm

Trên gương mặt ấy, có xót xa, có trống trải, nhưng vô luận ai cũng không nhìn thấy được nửa điểm yếu mềm, nửa điểm gục ngã của người quân nhân chỉ huy. Ngải Giang Đồ có thể từ bỏ chính mình đội trưởng, trái lại không có nghĩa là hân nguyện ý bỏ đi cái mũ xanh trên đầu xuống.

Mạc Phàm, Triệu Mãn Duyên, thêm vào Giang Dục chứng kiến màn này đều không khỏi phì phà hơi nóng trong mũi, gia tăng nhiều phần bội phục.

“Các người muốn lên Côn Lô?” Ngải Giang Đồ tắt màn hình điện thoại, cái kia trong người có chút hưng khí dào dạt tự nhiên dâng lên.

“Lão Ngải, đây là chuyện cũng không cùng quân đội có liên quan. . .” Mạc Phàm nói rằng.

Ngải Giang Đồ gật gật đầu, ánh mắt tùy ý quét qua, nhất thời thân thể khẽ nhưong người lên, tựa hồ muốn lập tức đứng dậy.

“Chớ vội. . . người đừng kích động a, được sống là tốt, được sống liền tốt. Vài hôm nữa sau khi ta đại nghĩa diệt thân, hi sinh vì Tổ Quốc còn muốn nhờ người viết lá thư tay gửi cho mẹ ta ở nhà, năng chắc chắn sẽ rất buồn. . . ài biết sao được. . .” Triệu Mãn Duyên phản xạ vẫn tính là tương đối nhanh, chớp mắt đỡ lấy một bên người Ngải Giang Đồ kê lên bệ ghế, đồng thời khẩu miệng như cũ nói ra rất làm người ta hoang mang.

Mạc Phàm nghe Triệu Mãn Duyên nói xong, thậm chí còn có cái cảm giác run run khóe miệng. Miễn cho nếu mình thật kéo tên này lên Côn Lô, có phải hay không là loại so sánh mình còn tệ hơn cả súc sinh, chỉ biết kéo bạn vào chỗ chết. . .Nhưng mà nghĩ đến đây, tự nhiên chết rồi thì còn đâu nữa làm bạn. Vẫn là súc sinh cũng sẽ chết nên cứ mặc kệ hân.

“Khi nào xuất phát?” Ngải Giang Đồ tương tự tương đối hiểu biết qua con người Triệu Mãn Duyên, hân cũng không quá nhiều quan tâm lời lẽ tên này.

“Sáng sớm ngày mai đến Tây Hải Thành, thôn Minh Lang.”

“Các người còn đối với ta tín nhiệm quốc phủ đội trưởng?”

“Phải!”

Ngải Giang Đồ một mặt nghiêm túc, kiên định nói ra: “Ngày mai ta muốn gia nhập đội. Đây là tư cách quốc phủ đội thành viên lần quốc phủ đội trưởng xin gia nhập!”

Gian phòng tông trắng xanh không to lắm, có đông đảo lớn lớn trọng yếu đại nhân vật, bọn hân ánh mắt nhao nhao pha lẫn hèn mọn rơi vào người nhau trên thân, rất nhanh đều muốn bật cười thành tiếng hân diện tự hào.

Xã hội này là vậy mà vận hành. . .

Đứng trước luân hồi vận mệnh,

Có người hiểu, có người không hiểu.

Có người lạnh nhạt, có người không thích ứng.

Nhưng vẫn có không ít người sẵn sàng dấn thân lao vào. . .

“Tốt nghỉ ngơi, bình minh xuất phát.” Mạc Phàm mỉm cười gật đầu, đối với điên cuồng lời lẽ xưa nay đều không ngăn ngại từ chối, hướng chỉ người trước mắt này. . . trông có vẻ mình từ chối thì hân đều sẽ tự đi.

Đều là người muốn đi vào chỗ chết, còn sợ gì, không bằng giết cái sáng khoái một trận!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Trở lại thôn Minh Lang

Hội họp trở lại cùng đám người Farl, Mục Bạch, Tương Thiệu Như, Bee. Theo như chia sẻ, Mạc Phàm đồng dạng đã từng ăn nằm trên Côn Lô son

mạch suốt 3 tháng trời, dĩ nhiên hẳn là rõ ràng hơn những người khác. Toàn gia nghe hẳn, hẳn liền chọn thôn Minh Lang. Thôn Minh Lang có quân doanh ở vị trí phi thường thuận lợi so với nhiều địa điểm lân cận khác, đặc biệt hữu ích làm tiền tuyến tiếp xúc quân địch.

Thêm vào càng phải nhắc đến quan hệ với Minh Lang thôn trưởng, người đứng đầu Tây Hải Thành, thành chủ, vừa vặn còn là cùng bọn hắn nhận biết, quốc phủ thành viên một trong. . .

Phải, Quan Ngư, cái này chiến trận lớn như thế, từ Ngải Giang Đồ, Trương Thiệu Như, Triệu Mãn Duyên, Giang Dục cũng có mặt rồi. . . không tính Mục Ninh Tuyết sinh cơ trọng yếu vấn đề cáo vắng, hẳn là chỉ còn một mảnh ghép cái này.

Huống chi, Quan Ngư so với Mạc Phàm và Ngải Giang Đồ đều ở đây có ý chí oán hận với Côn Lôn yêu tộc vượt trên hết thấy người khác.

Dứt khoát ý nghĩ như vậy liền đi,

Mạc Phàm thủ pháp không gian hệ ngày càng cao siêu hơn một đẳng, trong vòng chưa tới 5 phút đã hoàn thành thấp tinh quang truyền tống trận không lồ. Tinh quang hóa thành ngân quang sắc phủ xuống, lập tức kéo hết thấy mọi người vào một cái hố thời không dòng chảy, rồi từ khối thời không dòng chảy, trong chớp mắt đã mở ra bầu trời Tây Hải thành cứ điểm.

“Truyền tống trận có khả năng vẽ ra đơn giản thế rồi à?” Khuôn mặt của Farl chờ đợi nhìn Mạc Phàm, nàng là một màn dị biến này tỏ ra hết mức không tin vào mắt được.

Đương nhiên, nàng cảm thấy hoang mang, đồng dạng hai vị thánh ảnh giả bên cạnh cũng sẽ hoang mang cùng, vô luận là ai nhìn thấy một màn này cũng khó giữ được đồng tử của mình ổn định.

Nói không gian truyền tống kỳ thực cũng không phải là cái gì đó quá cao siêu đến hiếm hoi. Không chỉ Thánh Thành mà rất nhiều tổ chức lớn cũng thừa khả năng sản xuất được một ít quý giả ma cụ, sau đó lấy trận hình bố pháp cực kỳ kỳ uổng, tổn kém thời gian của cường giả không gian hệ pháp sư để có thể tiến hành câu thông trực vị diện, tự nhiên thuyết pháp này từ lâu đã thành bất di bất dịch nguyên tắc trong truyền tống trận.

Còn Mạc Phàm đây là hẳn vừa làm cái gì? Tự tay mình tác động lên thứ nguyên lực lượng, tự tay mình trong thời gian không thể tin được phác thảo ra truyền tống trận, chính xác từ Cổ Đô xuyên qua mấy loại thành thị, đặt chân tới Tây Hải Thành.

“Hắc hắc, sao vậy nhi, sao chúng ta bị biến đến Tây Hải Thành rồi? Các ngươi có nhìn thấy gì không?” Mạc Phàm sắc mặt thật sự vô cùng tự nhiên đáp lại, trước cứ tùy hứng tâm trạng.

“Vây. . . vậy mà cũng có thể. Quả nhiên là Mạc Phàm!” Trương Thiệu Như khẽ bật cười một cái, nàng là làm sao không còn rõ ràng tính kẻ này đây. . .

Hắn nói vậy càng chứng minh chính hắn đấy!!

Biến thái đến mức để chí cao vô thượng Hình án giả trong nhân gian còn muốn bị lật tung khái niệm. . .

Lần thứ hai trở lại Tây Hải thành, tiếp giáp công thành đi vào trong, mọi chuyện diễn ra tương đối thuận tiện hơn khá nhiều so với Mạc Phàm tại trong quá khứ đi vào; chủ yếu việc này đến từ hào quang trong quân đội của Ngải Giang Đồ để lại. Có hẳn xuất hiện, một số tiểu thương, gác cổng canh trạm nhìn thấy chỉ huy Đế Đô thời điểm tự nhiên đều nhất mực không muốn rườm rà thời gian, lè mề thời gian; miễn cho chọc giận vào người này hẳn đều sẽ không có bất kỳ lợi lộc gì làm vốn liếng.

Sĩ quan dẫn đường Đỗ Tuần Du, hẳn đầu đoàn đưa mọi người băng xuyên mộc quán Tây Hải thành nằm sâu trong quân trại biên giới, là tuyến rừng thông băng tuyết cách trạm xá thị trấn chỉ còn duy nhất một tuyến đường an ninh phòng vệ.

“Tê tê tê tê tê ~~~~~! ”

Đột nhiên, không hiểu vì lý do gì rêu trắng trên mặt đất không ngừng bị âm âm vài tiếng xáo động, một vết lại một vết to lớn hoa rêu tràn ra, bên dưới lị nhit xuất hiện những cái vây đuôi hoa hòe, tượng giống như gai độc, phun ra vô số độc tố dính tới, có khả năng làm tê liệt nhiều tuyến nội quan cơ thể người, thậm chí ngay cả cao cấp pháp sư.

Độc gai cùng gai nhọn sắc bén xen lẫn, hợp thành một vòng to lớn vài cây số thiên la địa võng đóng chặt khu vực lại, đem Mạc Phàm đám người này toàn bộ cho vây ở bên trong.

Đỗ Tuần Du hôm nay lần đầu tiên chứng kiến hiện tượng kinh hoàng này, trước sau đều cho rằng chuyện này không có may mắn thoát khỏi, là chân chính lâm vào cực kỳ sợ hãi cảm giác. Gai độc hàng trăm hàng ngàn, đem vùng này rừng rậm lạnh lẽo băng tuyết triệt để biến thành thiên la sào huyết, đây là không phải ai cũng dám đủ tự tin tùy tiện phóng ra ngoài.

“Rêu Hạt thuộc địa?” Mục Bạch đã từng tìm hiểu về thuộc tính sinh vật này.

“Rêu hạt là cái gì?” Giang Dục hỏi

“Rêu hạt là tuyến yêu ma giới về nguy trạng thám thính, chúng cực kỳ phổ biến rừng rậm Amazon địa phận. Bọn chúng số lượng rất ít thôi, nhưng nhánh quân thao tác vận chuyển thông tin là rất nhanh, thường đem lượng thông tin này chu cấp hết thấy cho lãnh đạo đầu đàn của bọn chúng.” Thánh ảnh Sudan giải thích rằng.

“Nói đơn giản một chút thì bọn chúng truyền cáo thông tin cho Vĩ Linh Hoàng đi!” Bee xen ngang vào.

Mục Bạch, Giang Dục, bao quát Ngải Giang Đồ và Mạc Phàm nhìn nhau vài cái, nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

“Giết nó, giết sạch, con mẹ nó đừng để bất cứ con nào truyền tin!” Mạc Phàm suýt chút tá hỏa muốn trực tiếp đốt đi cả khu rừng Mộc quán trạm xá.

Chỉ là căn bản không cần Mạc Phàm tự mình động thủ, trong rừng rậm này tự nhiên thoát ra vạn vạn khí tức thịnh nộ không biết của ai từ trên cao ập đến.

“Ầm ầm ầm ầm~~~~~!”

Trước tiên là mây đen che lấp lại, trong ngắn ngủi thời gian không để cho bất kỳ tia nắng nào còn cơ hội sưởi ấm trên mảnh lục địa lạnh lẽo này; cuồng phong cuốn lên, trong cuồng phong có những tia mạng nhện đỏ rực dày sặc đánh xuống.

Đó là sấm chớp...

Từ trời cao liên tục vạn cân lôi sấm chớp đổ xuống, nhắm trực tiếp lấy mảnh đất này mà tàn phá.

Một đầu huy hoàng Phích Lịch Điều vũ cánh mà lên, nó quanh thân lượn lờ lấy tựa như đao trận một dạng xoáy ốc, đã nhìn thấy những mảnh kẽm gai thiên la địa võng kia, mấy trăm đầu Rêu Hạt ẩn mình lẫn trốn bị nguồn lực lượng này cho xoắn đến vỡ nát.

Phích Lịch Điều giang cánh tựa hồ như hai mảng to lớn mây đen, thẳng tắp từ không trung phóng xuống, liền thấy bầu trời vì vậy cũng trở thành mảnh chớp loạn miên man, bạo vận nhanh chóng che đậy, đạo đạo gió ốc từ trên xuống dưới từng điểm từng điểm thành hình, tuyệt đối là muốn đem đối thông chiến trường này đánh cho sụp đổ hết thảy.

"Chỉ tôn... chỉ tôn quân chủ? Đây lại còn có thêm một đầu chỉ tôn quân chủ cấp". Đứng yên tại chỗ, Đỗ Tuần Du đều cơ thể cứng đờ người lại, hẩn ở Tây Hải Thành dẫn đường vẫn lính là lâu năm, vốn dĩ chưa từng tiếp tế đến quân huy sinh hoạt, chưa từng cùng yêu ma giao tranh.

Vì vậy cho nên, thời điểm quân chủ xuất hiện, đây quả thật khiến con người ta hoài nghi bản thân mình yếu ớt đến độ nào...

Cũng không biết Phích Lịch Điều này cùng Rêu Hạt bên kia có hay không liên quan sự tình, vì sao lại có thể xuất hiện ở ranh giới địa phận nhân loại, càng là vì sao thù địch đối kháng lẫn nhau?

"Làm sao bây giờ, chúng ta nên chạy gấp vào khu vực Minh Lang thôn?" Đỗ Tuần Du hai bắp đùi run run, bàn tay giữ chặt lấy Triệu Mãn Duyên bả vai không rời.

"Xem ra cư dân trên sơn mạch này căn bản cũng không quá tinh thông lực lượng từng người, bởi tin tức đóng kín, bọn họ tựa hồ cũng không rõ lắm chuyện đã xảy ra ở cả nhân thực sao? Cái đầu Phích Lịch Điều này dĩ nhiên chính là triệu hoán thú của ai đó, địch ta chưa rõ, nhưng hẩn là ma pháp nhân loại chính thống." Mục Bạch nói rằng.

Phích Lịch Điều là chỉ tôn quân chủ cấp trong Triệu Hoán Thứ Nguyên, thậm chí nó rất nhiều khả năng đầu được, tiếp cận được một cái cao cấp hơn cấp độ trong tiến hóa sinh vật.

Ai?

Người nào vừa gọi Phích Lịch Điều ra?

“Đám tiểu tử các ngươi ăn gan mật sao? Còn Lôn sơn mạch là nơi nào, có thể tùy tiện đến cắm trại khám phá. Cút đi!” Ầm ầm đằng sau bóng lưng Phích Lịch Điều, một cái tóc mai đen nhánh, điểm vài sợi bạc lục tuần hướng xuống đám người nói rằng.

“Minh lang thôn trưởng lão?” Đỗ Tuần Du hai mắt neho neho lại khó khăn nhìn kĩ, hẩn chỉ tùy tiện phán đoán.

“Minh Lang thôn trưởng lão, ta chưa từng nghe Quan Ngư nhắc qua?” Mạc Phàm hỏi lại rằng.

"Minh Lang thôn quân đội xưa nay rất mạnh, chúng ta đúng là hầu như chưa từng gặp một số người trưởng lão bên trong, nghe bảo rằng một ít số người trong bọn họ có khả năng tiêu diệt chênh lệch hơn toàn bộ nhánh quân vũ trung chủ yếu." Đỗ Tuần Du nhớ ra điều gì đó nói rằng.

Minh Lang thôn tiếp tế, Minh Lang thành chủ bên dưới vẫn có từ lâu thế lực vũ trang không nguyên ý rời đi, bọn hẩn có chút thử nghiệm cùng tân thành chủ phe phái thương lượng, muốn tiếp tục trú đóng ở nơi đây, nhưng chỉ thỉnh thoảng mới ra mặt, có thể lực lượng nòng cốt trấn giữ Minh Lang xưa giờ một trong.

Đây là chuyện tốt, cũng tương tự là chuyện xấu chưa ai biết được?

Mạc Phàm neho mắt lại, giả dụ bất luận cái gì không thuộc về bọn hẩn khổng chế lực lượng vũ trang là tuyệt đối không có khả năng trở thành đồng bạn.

Ngộ nhờ những người này đều là nhân tố không ổn định, rất có thể bởi vì đàn độn ngu ngốc nào đó, thập phần lý do tiếp cận Vĩ Linh Hoàng kế hoạch đánh úp, tuyệt đối khiến người khác muốn trở tay không kịp.

“Chúng ta đến tìm thành chủ các người, cũng là thôn trưởng tân nhiệm.” Mạc Phàm nói rằng.

“Nghe không rõ sao, ta bảo cút!” Lục tuần trưởng lão thái độ không thay đổi mảy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Võ mông Mạc Phàm

“Ngài trưởng lão, các vị đây đều cùng với thôn trưởng có giao tình quan hệ, là ta đồng ý dẫn bọn họ vào...” Đỗ Tuần Du trong lòng có sợ hãi, nhưng suy cho cùng vẫn là người hiểu chuyện, hẳn không có đối với Mạc Phàm bọn họ quay lưng lại.

“Câm miệng, người làm sĩ quan ngoài thành, trách nhiệm trước sau chỉ nằm ở phạm vi coi quản, báo cáo tin tức bọn thổ dân chạy giặc, từ khi nào lại dám chủ động đem người vào trong?” Lục tuần trưởng lão từ trên đầu Phích Lịch Điều nhảy xuống đất, dùng ánh mắt hung dữ tấn lên người Đỗ Tuần Du.

Lục tuần trưởng lão chặt chém ngữ khí rất không nề mặt, một loại động chạm đến Mạc Phàm, Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên cùng Trương Thiệu Như đứng ở đó, nghe từng lời từng chữ đều không bỏ sót, thần sắc cực đại hóa đen cả.

“Thổ dân chạy giặc...”

Bốn chữ này khẳng định là nhắc đến Ma Đô con người.

Ma Đô trải qua một lần cảnh giới màu đen, người dân may mắn sống sót được phải dời đi hộ khẩu trải dài khắp cả nước, có thể là tại Đỉnh Thành nhưng nhớ ngày trở về, có thể là vấn đề an sinh mà xa hơn chút định cư tại Phàm Tuyệt trấn, Đế Đô, Tam Dương Thị; tương tự cũng không ít người muốn tạo dựng doanh cơ, tiến ra vùng trũng Tây Hải Thành mở thương quán tân tiểu trạm.

Mỗi một toà thành căn cứ đều đang phải cẩn thận đề phòng, một trận chiến Ma Đô, mọi người thấy rõ bộ mặt thật của hải yêu, bên cạnh tương quan lực lượng chính mình, yêu ma tốt cùng vẫn cường đại hơn xa trong sự tưởng tượng của mọi người.

Số với Ma Đô, toàn bộ các căn cứ khu còn lại vẫn là quá trẻ, căn bản trừ Đế Đô một hạng mục ương ương ở giữa ra, những nơi khác không có cái gì gốc gác, không có pháp sư dự trữ đủ mạnh, càng không có những sức chiến đấu đỉnh cấp như Hiệp Hội Ma Pháp Cẩm Chú hội, siêu giai liên minh, cao giai quân đoàn.

Giả như không phải chúng ta Ma Đô một trận sống chết đến cùng giữ gìn mà nói, hải dương thần tộc sẽ thoải mái dồn ép đến tràn ngập bản đồ Hoa Hạ, phỏng chừng cả cái Tây Hải thành này liền chỗ trống để né tránh đều không có.

Các người bình yên vô sự, cùng một quốc gia, huyết dịch, làm sao lại có cái đạo lý phân biệt này?

Hạo kiếp Ma Đô kết thúc, Phàm Tuyệt Thành, Đỉnh Thành, sau Đỉnh Thành có thể không xa quá vài ngàn dặm sẽ đến Tây Hải Thành, mà bọn họ tiền tuyến căn cứ khu vẫn luôn là run rẩy bất, không có Ma Đô dựa vào, kẻ nào dám tự tin có thể chống cự lũ quét?

Lưu dân Ma Đô đến Tây Hải Thành, tạo dựng chợ quán, mở mang kiến tạo một cái tân thôn, tân xóm cho đến tân huyện, cao cao còn tốt đẹp đóng ít thuế cục bộ cho Tây Hải Thành đủ bồi bổ quân đội doanh. Thậm chí là người di chuyển đi, nhưng còn có một phần trở về, điều kiện sau khi di chuyển cũng không phải rất lạc quan, lạnh giá bao phủ nội địa, vật tư sưởi ấm càng ngày càng ít ỏi... suy cho cùng vẫn là mưu sinh.

Không phải những người như vậy càng đáng được trân trọng hay sao, càng phải cho họ một cái đối đãi ưu tiên... lại làm sao gọi là thổ dân chạy giặc?

“Trưởng lão, người khoan nóng giận, sự việc đều cấp cấp ta không còn cách nào khác, vẫn nên là chờ trưởng thôn tới giải quyết... vị này, vị này là Ngài đội trưởng, đặc quân chỉ huy Đế Đô hiện tại, trên nhánh Nam Đông quân đội đều đỉnh đỉnh đại danh cáo tới... ta, ta không thể quá phận đối bạc.” Đỗ Tuần Du sợ thì có sợ, bất quá hẳn đều cảm thấy lục tuần trưởng lão xử lý việc đây là mang tính cá nhân đối đãi, rất không thỏa đáng.

“Quân đội cái rắm gì, liên Nghị Trường quốc gia có đến đây ta cũng muốn đánh đuổi, lấy cái tiểu tốt miệng còn hôi sữa một trung phẩm quân nhân liền muốn dọa người. Trong lúc ta còn dùng lời lẽ nói chuyện thì cút hết đi, đừng để đến người ta cũng đánh cho tàn phế.” Lục tuần trưởng lão cay độc nói rằng.

Người này đây đang là không nói đạo lý...

Đỗ Tuần Du trong lòng bất phục, mới vừa phải tiếp tục đối đáp vài câu, nhưng ngay lập tức ngậm miệng lại.

Cũng không phải là hẳn chịu áp đặt đầu hàng, bất quá chỉ là gấp gấp gấp gờ không được, thừa cơ hội còn sống dẫn bọn họ ra, về sau chính mình báo lại với thôn trưởng. Nếu thôn trưởng ra mặt giải quyết, tin rằng trưởng lão tuyệt nhiên sẽ không đành lòng quá phận.

Trước vẫn cần được sống, sống... đều đáng giá.

“Con mẹ lão, giỏi thì nhào vô đánh hấn tàn phế thử xem, đánh rớt được một cọng tóc trên người hấn xuống, ta coi như bố mẹ lão quan hệ không phải ô hợp!” Triệu Mãn Duyên bất ngờ không giữ được bình tĩnh nói ra.

Đừng nói là lục tuần trưởng lão nghe xong đầu vành mắt tím tái lên một dạng, cho dù đến Đỗ Tuần Du được bảo vệ thời điểm, hấn là vành môi tự động chuyển sang màu thâm hết rồi.

Vị tóc vàng tiểu ca này...

Đệt mẹ, có phải bị ngu hay không?

Mình cố gắng tháo lui còn đường sống cho bọn hấn, cuối cùng là trêu chọc vào Trưởng lão Minh Lang thôn.

Cái này... muốn chết chửi cả bọn à...

“Bộp bộp ~~~~”

Sau lưng Đỗ Tuần Du, cảm giác như có ai đó vỗ vỗ vào lưng hấn hai cái, truyền tới một thanh âm điềm đạm, còn mang nhiều phần vô ưu.

“Lùi xuống một chút đi!”

“Mạc Phàm huynh đệ, người... các người đều không sợ à?”

Người gọi Đỗ Tuần Du là Mạc Phàm, mà lúc Đỗ Tuần Du quay người lại, chính bản thân hấn nguyên bản thấy mọi người vẻ mặt đều đang hết sức bình tĩnh, nếu không muốn nói là có chút hơi hợt thái độ, thỉnh thoảng pha nhẹ chút cười trừ.

Tựa hồ vị cường giả Trưởng lão trên kia trong mắt bọn họ là vô cùng nhỏ bé đi!

“Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử... ta đổi ý rồi, tất cả các người hôm nay đều phải chết!” Lục tuần trưởng lão nhú mày lại nhìn vào đám người, hấn rớt cục vẩn từ bỏ giảng hòa ý nghĩ, mang đến cực đại sát ý.

“Tiểu con mẹ lão, ngon thì bước tới một bước nữa!” Triệu Mãn Duyên như cũ rất trấn trụ nói thẳng ra.

Để hấn không tin tưởng vào mắt mình, lão già này hoàn toàn dám bước tới, còn là rất nhiều bước hướng về bọn hấn người.

“Mạc Phàm, hấn không có dùng lại!” Triệu Mãn Duyên quay qua Mạc Phàm địa phương giao tiếp ánh mắt.

“Àn, ta biết, lão ta vừa nãy thực giống cầm chú tu vi nha, đương nhiên có vốn liếng để thô bạo.” Mạc Phàm gật đầu trả lời.

“Người lên đi!” Triệu Mãn Duyên đẩy đẩy vai Mạc Phàm một cái nói rằng.

“Ta không có hướng hấn khiêu chiến, cũng không chửi rủa hấn, làm sao lại là ta phải lên?” Mạc Phàm ngờ ngạc hỏi lại

“Lão tử là phòng ngự pháp sư a, ta biết đánh thế nào với hấn, người không phải thường ngày rất hay trừng trị loại trêu chọc này sao, ta chỉ đang giúp người trước một bước thả xích.” Triệu Mãn Duyên ý tứ diễn đạt, đồng thời cơ thể hấn tự nhiên đi lùi lại về phía sau nhường chỗ.

Tương Thiếu Như một bên nhìn thấy Triệu Mãn Duyên tiểu thủ đoạn, cũng là muốn bật cười thành tiếng: “Ta phát hiện rồi nha!”

“Phát hiện cái gì?” Triệu Mãn Duyên không vui nói.

“Thiên hạ này người vô mộng Mạc Phàm tốt nhất, quả nhiên là Triệu Mãn Duyên, ha ha ha!” Tương Thiếu Như che miệng cười khúc khích.

“...”

“Các vị, trưởng lão... hấn đến rồi...” Đỗ Tuần Du duy nhất người để ý sắc mặt lục tuần lão già bên kia.

Còn không chờ hấn vượt qua cái kia phân kinh ngạc bên trong phục hồi tinh thần lại thời điểm, trưởng lão thôn Minh Lang quả nhiên là một cái kinh người cầm chủ pháp sư.

Hấn đánh tới, dùng một loại hơi hợt ngữ khí, dùng một loại nhìn qua vền vền chỉ là dạy dỗ giọng điệu với bọn trẻ ranh, nhưng phút chốc đều tỏa ra bùng bùng sát khí, đặc biệt làm cho Đỗ Tuần Du sợ hãi đến toát mồ hôi hột.

Bất quá Mạc Phàm thật sự không để tâm, hấn duy trì điềm tĩnh ánh mắt hướng qua hình thiên sứ Farl rồi cất giọng: “Ta dùng cầm chủ cũng không sao chứ?”

Giọng Mạc Phàm nhẹ nhàng lắm...

Nhưng mà cảm giác chấn nhiếp lên tâm hồn nhỏ bé của Đỗ Tuần Du là cả một khái niệm thần tiên thế giới quan...

Hắn vừa nói sử dụng cấm chú...? Đây là nhìn sơ qua tuổi tác so với mình còn nhỏ hơn, cao lắm có thể chỉ là 27, 28. Làm sao lại thành cấm chú rồi.

“Ta không thấy gì hết!” Farl hỏi hột nói ra, nàng cũng tùy tiện hỏi hai vị thánh ảnh giả bên cạnh mình tương tự.

“Các ngươi thấy gì không?”

“Bầu trời hôm nay ngoại trừ có chút giống mưa thì thật đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Dọa người

Mạc Phàm bước tới một bước, muốn từ phía trước địa phương nhanh chóng kết thúc trận đấu với hắn này, nhưng là ở hắn vừa bước tới thời khắc, liền phát hiện mặt đất dưới chân đang dần dần bị hắc ám đậm lấy nuốt chửng lấy, trước hết từ một cái nho nhỏ màu đen ao đã mở rộng đến một cái màu đen đậm.

Lục tuần trưởng lão cặp con mắt chặt hẹp lộ ra sát niệm thâm độc, hắn đồng dạng khóa chặt vị trí Mạc Phàm, nhưng mục tiêu càng chính xác hơn, chính là giữa ngực Mạc Phàm.

Trong bóng râm mây mờ của Phích Lịch Điều che đây lại, lục tuần trưởng lão chuyển động thân thể, động tác của hắn sớm chút đã hòa tan thân ảnh, vền vền trở thành một tia chớp màu đen biến mất.

“Phốc phốc phốc ~~~~~”

Tia chớp màu đen di chuyển theo quỹ đạo không thuận tủy đoán trước được, rõ ràng ban đầu còn ở bên hành lang phía trái giếng xé, vỡ tung ra nhiều mảnh đôi núi biến mất, sau đó rất nhanh lại chớp chớp bên phía phải vài đạo, cuốn trôi hết thấy một nửa mảnh rừng còn lại, cuối cùng bất thành linh xuất hiện trên đỉnh đầu kẻ địch như một con Miêu Đầu Ưng. Miêu Đầu Ưng vung móng vuốt của mình hóa thành lợi trảo, lợi trảo như mưa đen trên trời đổ xuống, trong tích tắc cũng có thể tạo thành lực hủy diệt cực kỳ đáng sợ, không cần phải nói là hắc ám vật chất hóa thạch trở thành móng vuốt sắc bén, càng gia trì mức độ tru diệt.

Lục tuần trưởng lão ra tay rất không nhân tính, hắn cái này sử dụng chính là trảo ma cụ được ký kết hắc ám lực lượng hắc ám khế ước, hoặc đâm xuyên, hoặc cắt chém, toàn bộ đều là đánh úp tới đều sẽ hủy hoại linh hồn kẻ địch, bất kể thế nào tu vi.

Mạc Phàm cả người không thể di chuyển, mà trên thực tế từ đầu hắn cũng chẳng có ý định di chuyển; hắn đơn giản yên tại chỗ, ánh mắt bắt đầu dần trở nên quỷ dị nhìn vào lực lượng kia đang vỡ xuống, tự nhiên cũng là muốn nhìn kỹ hơn về mặt khoan khoái lấy làm tự hào của lục tuần trưởng lão.

Mà đang trạng thái hóa ảnh Miêu Đầu Ưng – lục tuần trưởng lão cười thì có cười thật, bất quá thời điểm nhìn thấy đồng tử người nam nhân tóc bạc này lóe lên hắc sắc lạnh lẽo, bên trong lạnh lẽo càng giống như một đầu Hắc Long ngâm xương, để cho hắn ngược lại cảm thấy sùng sốt một chút, lập tức lạnh gáy ý thức được cái gì, rộng mở xoay người.

“Phập phập phập phập~~~~~”

Bốn, năm chuỗi màu đen thương dài giống như ma thương cự ảnh không biết từ lúc nào đã ghim lên cái bóng phản chiếu phía sau lưng của lục tuần trưởng lão, để cho hắn nhất thời toàn bộ cơ thể đều không cách nào chuyển động được, tứ chi khô cứng, tinh tử khô cứng, ngũ quan khô cứng, đến cả tinh thần cũng phải rất khó khăn mới hoàn hồn trở lại.

Phải, không có sai...

Là cái bóng, chứ không phải chủ thể...

Còn là cái bóng trong màn ao đậm không có nửa điểm ánh sáng mắt người quan sát được.

Ma thương cự ảnh huyền hóa ra đâm vào cái bóng của lục tuần trưởng lão, nhưng tác động nguyên bản lại không khác gì ghim vào huyết mạch cơ thể hắn.

Tựa hồ một loại sinh cơ âm thầm tồn tại ngay trong lĩnh vực của mình, thẩm thấu bên vào màn đêm đặc sánh, đến nỗi nhận thức về thế giới quan hắc ám của hắn đều hoàn toàn bị đánh đổ đi vậy.

Ma thương cự ảnh cũng không phải là thần thương thực sự, cứ việc không thể cùng Hắc thiên hạ kích trong tay Lucifer xưng có hồn tính, thiên tính, một phương cực phẩm thần khí tồn tại, hủy thiên diệt địa; nhưng về lý thuyết, trường thương ám ảnh do Mạc Phàm chuồng khổng vẫn mang đến uy lực cảm cổ cực cường, tại phương diện không chế, hắn là đứng đầu, không có bất kỳ loại ma pháp nào sánh được tới.

Mặc dù tu vi của lục tuần trưởng lão rất cao, hẳn một loại trình độ cảm chú cảnh giới. Hắn chuyển động trong ma đàm nhanh đến nỗi chưa chắc những người khác có mặt ở đây có thể dễ dàng nắm bắt được, nhưng là thời điểm bị thương long cự ảnh toàn bộ đâm trúng cái bóng thân thể của chính mình, tình cảnh toàn thân bị áp chế đến mức khó có thể đọc lên nửa cái điểm phép thuật.

Phích Lịch Điều phía trên cao cao trên trời rải cánh, đương nhiên cũng trong ma đàm phản chiếu xuống có thể nhìn ra vài thanh cự ảnh trọng thương cắm lên. Kết quả là, Phích Lịch Điều lập tức cũng hóa thành một pho tượng bay sinh động, như một loại thứ nguyên phép thuật không bao giờ rớt xuống, đồng thời cũng chẳng thể nào di động.

Lục tuần trưởng lão giờ phút này sắc mặt đều trở nên nghiêm trọng kinh hãi, hẳn còn không có dùng tới cảm chú lực lượng, hơn nữa còn chưa dùng quá một chiêu, giờ phút này lại chẳng khác gì cá nằm trên thớt, từ đầu chí cuối cảm giác không khác gì linh hồn cái kia đang bị một đầu Chân Long Hắc Long ánh mắt khóa chặt, từng nhịp từng nhịp long ngâm đang thờ phỉ phả vào tinh thần của hắn cho đến thối rữa...

Triệu hoán thú bất động,

Bản thân bất động,

Nội trong chưa đầy một cái tích tắc, cảm chú sư có thể toàn diện bị khống chế như vậy, còn kinh khủng bị khống chế trên lĩnh vực của chính mình.

Đừng nói là lục tuần trưởng lão, cho đến cả Farl cùng hai vị thánh ảnh giả đồng dạng vẫn vô cùng ngây người.

Mạc Phàm tu luyện ám ảnh hệ rốt cục là đến thế nào cảnh giới, hẳn vẹn vẹn còn chưa xuất ra một điểm động pháp tính từ đây!!

Ma thương cự ảnh có thể không nhìn thực lực đối phương mà khống chế người đơn giản vậy sao?

Kể cả cảm chú pháp sư đi chẳng nữa, nếu không điều khiển được ma pháp, liền cùng vô dụng lại có khác gì nhau?

“Người, người bước qua được ma đàm khế ước của ta... người nhất định là đạo lạc thiên sứ... người nhất định là đạo lạc thiên sứ!!” Lục tuần trưởng lão hai mắt gần như cong vuốt lên muốn chảy cả nước mắt sợ hãi.

Pháp tắc của hắc ám, lục tuần trưởng lão tiến phong cảm chú ám ảnh hệ, kỳ thực là ký kết linh hồn mình với hắc ám lực lượng một trong. Ám ảnh hệ tương đối đặc trưng so với những hệ còn lại, không phải hiển nhiên mà trên thế giới này có số lượng cực kỳ ít người đạt tới.

Phần lớn là thiếu hụt tài nguyên tương ứng, họ chỉ có thể nghiên cứu tìm cho mình một bồn chứa linh hồn của hắc ám vị diện, ràng buộc khế ước bản thân mới có thể tu luyện trở thành.

Mà ám ảnh hệ của lục tuần trưởng lão, hẳn có thể dễ dàng ngay dưới ban ngày quang huy phồn thịnh để kéo rộp hết thầy vào hắc đàm, đem mọi lợi thế của đối thủ về cho mình. Nhưng đứng trước mặt Mạc Phàm, điểm này bóng đen năng lực quả thực chính là một cái cắt tiếng khóc chào đời trẻ con, không tạo thành được bất kỳ uy hiếp.

Đây không phải đạo lạc thiên sứ, thì rốt cục chỉ có thể là Hắc ám vương giả dạng ngao du một trong, hẳn nhất định không phải nhân loại thông thường...

“Uông cho người tu vi đến cảnh giới này vẫn còn sát niệm với hậu bối, Quan Ngư có thể không nói được người dạng này, hôm nay ta thay mặt hắc chân chinh một ít.” Mạc Phàm thoải mái giẫm chân lên ma đàm của lục tuần trưởng lão bên dưới, một loại đặc biệt xem như không khác gì lực lượng của mình.

Vừa nói, sau lưng Mạc Phàm xuất hiện chi chít một tầng lại một tầng hắc quang, trong phút chốc hóa thành một trào đen quánh, trào đen quánh mở rộng ra, phút chốc lại hình thành một tầng ma sơn không lồ che lấp đi trọn vẹn Tây Hải thành.

"Gào gừ~~~~!!!"

Long tức rít gào!!!

Hắc Long đại đế hồn cách bất ngờ xuất hiện ở Mạc Phàm trên thân, mà nó long tức càng thêm đáng sợ, thoáng vung lên cánh, liền có thể nhìn thấy long tức linh vực hủy diệt sinh ra trên diện rộng

Hủy diệt long tức linh vực này rất nhanh che kín bầu trời, để vị trưởng lão Minh Lang thôn căn bản không nhìn thấy bất kỳ vật thể gì khác.

Những khí tức long đẳng này nắm giữ năng lực ăn mòn cùng gặm nuốt cực cường, có thể trong khoảnh khắc đem toàn bộ ma đàm của mấy mươi km đại phận triệt để đánh tan.

Còn có cả Phích Lịch Điều cái thứ nhất chí tôn quân chủ sinh vật trong một xứ long tức quét ngang qua, đồng dạng trở thành bộ xương khô rớt xuống, không có nửa điểm chống cự.

Mạc Phàm cũng không có đem vị trưởng lão thôn Minh Lang đánh chết thực sự, hẳn bất quá muốn phô triển chút thanh thế bản thân mình Nghĩa hồn.

Ngoài dự đoán chính là, Hắc Long trở lại lần này càng thêm mạnh mẽ, giống như viên cổ chân long hoàn mỹ tái hiện, nhất nhất một phong vị hùng hổ mang tính chất dọa người.

Rít gào một tiếng thoi, để cho bất kỳ sinh vật nào đang đứng ở Minh Lang sơn dĩ nhiên hoàn toàn là một hồi chấn kinh cảm giác, còn với vị lục tuần trưởng lão, mắt thường cũng có thể nhận ra đứng quần của hắn đã có chút ướt át...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Người tốt cục là ai?

Giả dụ nói Lục tuần trưởng lão khiếp sợ với ma pháp của Mạc Phàm là tám phần, thì vị Viễn cổ hắc ám chân long hiện diện, ngẩng lên một đoạn ngâm hống, lục tuần trưởng lão chính thức là kinh hoàng mười phần, tột độ của sợ hãi.

Lục tuần trưởng lão bất quá chỉ là một gã cầm chú khế ước với hắc ám lực lượng, hắc ám nhất chỉ có thể miễn cưỡng tranh thủ chút thời gian đối cứng cùng á đế vương cấp bậc, nhưng đứng trước mặt khí tức của đại đế cảnh giới, e rằng không gian hô hấp đều không có chứ đừng nói phản kháng.

Hướng chi... hắn còn không có khả năng bỏ chạy đấy, cả cơ thể bị mạnh mẽ niêm phong vào trong một cái lờ lững màu đen của Ma thương cự ảnh khổng lồ, tinh thần lực bị đình trệ, ma pháp bị phong ấn, nhúc nhích một cái, tự nhiên thân thể truyền đến bao nhiêu loại đau đớn trong linh hồn.

Rằng mấy chục năm bế quan tu luyện, hắn không có ra thế giới bên ngoài chiêm nghiệm, liền hôm nay hắn mới cảm thấy cầm chú cũng có yếu ớt đến mức độ này, mới lần đầu hiểu được hối hận muộn màng là như thế nào...

Vì cái gì đọa lạc thiên sứ lại đi bộ đến vui chơi ở Côn Lôn sơn mạch?

Vì cái gì đọa lạc thiên sứ lại còn sở hữu một đầu thượng cổ đế vương khủng bố đến như vậy?

Vì cái gì mình lại đi trêu chọc vào hắn, đi nổi lên sát niệm với hắn...?

Hắc long đại đế hóa ảnh chính là chân thực long hồn, long hồn trở thành nghĩa hồn trong thiên địa hồn, được Nhất Thu hi sinh bản thân bồi dưỡng, đem tinh hoa làm nguồn sữa nuôi nấng bồi bổ, cuối cùng long hồn đã trở nên lớn mạnh đến không gì sánh được, dần dần trở thành một cái thần hồn, thần cách cung phụng cho Mạc Phàm.

Long thân bị hủy.

Long trang thế giới vĩnh lưu không còn...

Long hồn tổn thương cứu Asha Coreia một mạng.

Bản thân Hắc Long tồn tại chỉ là long thức chinh mình trong dần vật quá khứ vẫn là kẻ từ khi tiến hóa thành thần hồn thời điểm, tự nhiên cũng có khả năng tái hiện hoàn mỹ chính mình thời kỳ đỉnh phong cảnh giới, thậm chí so với trước càng thêm phần dạt dào sinh mệnh, chỉ tức hủy diệt nồng đậm.

Thần cách trở lại, long ảnh tái sinh, thân thể diễn hóa...

Hắc long đại đế vừa ngân giọng,

Long ngâm trực tiếp phát tán thần uy, mặc kệ sinh vật nào phạm vi có tiếp cận mười, hai mươi km, Hắc Long trường ngân cùng bạo khí lại vẫn tràn ngập, để cho toàn bộ lưu dân Tây Hải thành, không riêng gì Minh Lang thôn rõ ràng thấm thía được một trận sợ hãi đến từ sâu trong linh hồn!!

Phích Lịch Điều chỉ tôn quân chủ nhẹ nhàng như vậy bị long ngâm áp chế cho đến bực vờ mà vỡ vụn, lục tuần trưởng lão may mắn hơn một ít, vốn dĩ được Mạc Phàm cố ý lưu giữ lại tính mạng về sau.

“Tê tê tê tê ~~~~~”

Đột nhiên dưới mặt đất, vốn dĩ từng là bãi tha ma ừ xác của đàn Rêu Hạt bị lôi chớp đánh chết, lúc này liền thấy bên dưới mọc lên um tùm từng nhánh từng nhánh hoa mây đủ màu. Hoa mây sớm phát triển thành một khu vườn, rồi dần dần nở rộng thành thảm bình nguyên rừng mây; chúng quần lấy xác thối Rêu Hạt mà điên cuồng luống qua, bắt đầu nhanh chóng di động, còn di động như bão táp khủng bố bao trùm mây chục km rộng khắp.

Phạm vi hoa mây cuốn lên từ mặt đất, có thể thấy được vô số sợi dây hoa tựa hồ khối thân cây đeo kéo dài đến tận đỉnh Minh Lang sơn.

Mạc Phàm trong chớp mắt cảm nhận được một cái ma lồng cầm chú vị trí đang bao quanh khu vực bản thân mình, giống như là có ai đó ngồi ở đây từ nãy giờ đặt một cái bẫy vậy.

Chưa dừng lại,

Gió mạnh mẽ kéo tới ảnh hưởng đến toàn bộ chiến trường, Hắc long ma sơn hồn ảnh ngửa đầu, nó đột nhiên nhận thức được phía xa xa trăm dặm có

khi, liên tiếp hai, ba cho đến bảy, tám đại đao thanh mang không lồ ùn ùn kéo tới.

Thanh biếc đại đao cảm tính không có rơi xuống, quanh quẩn trên bầu trời, lại là trực tiếp đem đánh tan cả vô luận mây đen hay long ngâm huyền âm còn tán động.

Bát đại đao hợp thành một cái phong vũ lồng tám cánh phủ ngang Minh Lang sơn.

Đó là một cái máy khoan gió lốc cực kỳ quy mô, chúng tại đỉnh đầu những người bên dưới, không ngừng tỏa ra thanh mang màu xanh này ở trong trời cao càng phát ra sáng chói, liên như là một thanh loan đao màu xanh, có thể tùy tiện chặt nghiêng trời cao, bổ đôi núi rừng.

Đang bình ổn bỗng rơi vào trong thiên la địa võng chiến trường, Mạc Phàm trước cũng không biết dùng cái gì biện pháp ngừng lại, càng nương tựa theo đối với gió không chế lực, tạo thành vô số ma ảnh chính mình muốn kiểm tra.

Thảm thiên nhiên lần này coi như hoàn toàn bị phá hủy trọn vẹn, có thể nhìn thấy không ít Mạc Phàm bản thể bị xé bỏ liên tiếp cùng với chi chít vết cắt, vết đâm, vết quấn.

Bất kể là Phong hệ thanh đao hay là hoa mây tồn tại một loại quán chặt hiệu ứng... dĩ nhiên đều là cực cường phá hủy, nhất nhất khiến cho sinh thái không cách nào vẹn được.

“Minh Lang thôn quả nhiên có vốn liếng thật nhiều nha, tự mình sinh cơ được một lúc ba vị cấm chú, hẳn không muốn báo cáo cho Cẩm Chú hội một cái!” Hình thiên sứ Farl đứng ở bên ngoài quan sát, nàng lập tức nhận ra có hai vị khách khác muốn gia nhập chiến trường.

“Thế giới này vận hành tự nhiên là vậy, thiên hạ rộng lớn, mỗi người sinh tồn mỗi cách, các ngươi dựa vào căn cơ quang minh thần uy của ngân năm, vạn năm để hấp thu tu luyện, có người khác sẽ tìm kiếm cơ duyên cùng lực lượng hỗn độn trên đại lục, trên hải dương. Tương tự cũng sẽ có người sinh ra tại khắc nghiệt địa phương, lấy chiến tranh nuôi chiến ý, chiến ý bồi dưỡng cơ thể, cơ thể tự nhiên cuối cùng sẽ nhận được tinh hoa phần thưởng. Các ngươi bây giờ không có khả năng quản lý hết thấy.” Bee khảy khảy móng tay, quăng ra một câu đầy lòng.

Farl nghe được lời lẽ xong, ánh mắt bắt đầu chăm chú nhìn lên Bee thân người, nàng những thời gian qua đúng là không có tìm hiểu quá nhiều nhân vật xung quanh đệ của Mạc Phàm này, vì vậy đối với hắn phi thường mù mịt thông tin. Chỉ là không hiểu sao, vì cái gì từ trên người Âu Châu nam tử đó, Farl luôn cảm thấy một chút thánh khí quen thuộc, so với nàng càng muốn phải nghiêng đầu sùng bái.

“Ta có thể hỏi ngươi một câu được không?” Farl tông giọng cân chỉnh phù hợp nói rằng.

“Hình pháp sư lại khép nép vậy thật rất ngượng đó, ngươi muốn hỏi liên hồi là được.” Bee vừa quan sát Mạc Phàm chiến trường, vừa đáp lại Farl.

“Theo như ngươi lý luận, Thánh Thành hẳn là trước đây hẳn là ngươi có nhận biết... Thứ cho ta đọc kiến thức lũng đoạn, bề dày Thánh Thành trừ pháp văn, hình thư ra, đúng là có rất nhiều điểm ta còn không có chiêm nghiệm.” Farl câu thứ nhất đã tìm đến ngay chủ đề phương thức hỏi.

“Ta không ngại nói cho ngươi ta là tuần du thiên sứ trưởng. Câu trả lời như vậy ngươi có tin không?” Bee cười cười nửa giả nửa thật nói rằng.

“Thiên sứ trưởng hiện tại khuyết đi ba vị, cũng có khả năng này.” Farl hoài nghi nói rằng.

“Vậy cho nên ta mới nói các ngươi thế hệ này toàn làm chuyện trái ngược Thánh Thành cổ xưa quy tắc. Từ khi nào tuần du thiên sứ trưởng bốn chữ này có thể nhẹ nhàng thừa nhận nói ra, cho đến vinh danh thời điểm, tuần du thiên sứ chính là một kẻ phạm phu lang thang không có danh vọng nhất. Ta cao lắm chỉ là kẻ miệng lưỡi ưa thích gạt người, tuần du cái vị trí này nhặt nhều ta không dám nhận nổi đâu.” Bee như cũ cười cợt nói ra.

Thánh Thành cổ xưa quy tắc, vậy cũng là nhắc đến Thiên quốc cổ thành.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Một đánh ba

Thiên quốc cổ thành trong truyền thuyết, bất kể vị thiên sứ nào ở quang minh thành đều vẫn phải thuộc lòng trong tiềm thức. Nhưng là người ngoài thế nào có thể tìm hiểu được vấn đề này? Có thể là thiên quốc cổ thành bí mật... đến một số cực ít ỏi thiên sứ bên trong mới được phép tìm hiểu.

Lão sư của Farl, giáo sư Stein, khẳng định là không thể biết đấy.

“Bee, ngươi rốt cục là ai?” Farl ánh mắt thêm phần kích động muốn hỏi rằng.

Phải, trong mắt nàng, người này quá sức thần bí, thần bí không phải đến từ hấn sức mạnh hay gì, mà bộ óc của hắn một cái, càng thêm vào vốn liếng kiến thức cực kỳ không ai sánh được.

Nàng hỏi hân thời điểm, mong muốn nhất đáp án chính là một vị tân nhiệm thiên sứ trưởng, hoặc bằng không mà nói...

Câu hỏi này mang ý nghĩa... rốt cục hân bao nhiêu tuổi?

“...”

“Suyt, ta chỉ hứa với ngươi chỉ trả lời một câu hỏi. Ngươi hỏi xong rồi!” Bee lần đầu tiên đem chính mình ánh mắt giao tiếp với Farl, cũng là hướng với nàng tuyệt đối đã kích tỉnh thần tò mò một cái trọng yếu.

Thánh Thành hình thiên sứ, Bee hiểu được, thiên sứ hồn ảnh của nàng ban một cái chấp niệm tính nhất quán cao hơn hân bất cứ ai trên đời này. Giống như là Michael đối Lucifer có ràng buộc, Farl duy trì cho mình một cái tâm tính phải tìm cho ra lẽ mọi thứ.

Bí ẩn trước mắt, ghi chép trước mắt, hành pháp trước mắt, đó là trọng trách, xa hơn là trách nhiệm, cái này trách nhiệm cho phép Farl có một vị trí không hề thua kém đại thiên sứ trưởng nào.

Nhưng ngược lại, nàng như thế này, chính là đau khổ cực kỳ...

Điểm yếu của Farl, vừa vặn là điểm mạnh nhất của Bee.

Hân muốn trừu ghẹo nàng thời điểm, có thể là tức chết người.

“...Ta là Bee thôi. Bee là tên viết tắt của ta”

- - - - -

"Gào gừ ~~~~~!!!!!"

Long lân tỏa ra, hắc quang chiếu khắp, Hắc Long Đại Đế nguy nga khủng bố lần nữa hiển linh trên bầu trời.

Hắc Long đại đế thẳng tắp chui lên không trung, hai con mắt của nó trở nên thâm thúy mà đáng sợ, liền thấy loạn phong chiến trường trên không, bạo vận nhanh chóng che đậy, đạo đạo gió lốc cuốn quanh thân thể mình, giống như máy khoan cắt xéng vài chục dặm.

Tầng mây không trung là một vòng xoáy thiên thanh sắc bén, bất ngờ trong chớp mắt này bỗng huyền hóa thành mây đặc như mực bị khuấy lên, một đôi móng vuốt đen thui lại không lồ như núi đột nhiên duỗi xuống, muốn đem vết tích chiến trường này bên trong đại địa cho chui ra cái lỗ thủng.

Tay phải Mạc Phàm, bỗng nhiên bị năng lượng màu đen bao vây, chỗ khớp ngón tay duỗi ra cánh tay gai giống như trào.

Đây cũng không phải là hắc long ma cụ, trào cụ như lúc trước. Mạc Phàm bây giờ là Tà Thần tà miếu, Hắc Long là hiện thân Nghĩa hồn, thần cách một trong; cả hai có độ hòa hợp gần như hợp thể một cái.

Mạc Phàm hư không một trào xuống, Hắc Long Đại Đế nát tan long trào mang theo long lực lôi đình màu vàng.

Lôi đình màu vàng làm không gian kịch liệt rung động, để toàn bộ mọi người bên dưới cảm giác bản thân chung quanh ngay tại hiện thực đang không ngừng biến hóa, khi thì là vận vẹo không gian loạn lưu, khi thì là một mảnh hư vô hỗn độn, khi thì lại là vận thủy Thiên Sơn đổ nhào xuống.

Lục tuần trưởng lão bị treo mình niệm phong chưa có thoát ra được, hân ban đầu còn có chút cầu may mừng rỡ khi thấy hai vị kia đồng bạn đến cứu... chỉ là thời điểm nhìn thấy Hắc Long Mạc Phàm hòa thân một trào này. Lôi đình vàng óng thật quá mức tương tượng rồi...

Liền nhìn thấy toàn bộ hệ thống Phong Vũ lồng tám cánh to lớn ở bầu trời bị sức mạnh đáng sợ này hóa thành hư ảo.

“Đồng Đồng Đồng Đồng ~~~~~!”

Long lân huy hoàng, long uy chấn động, Mạc Phàm lơ lửng giữa trời, mắt đen như mực, thân thể chấp chòn bóng tối lạnh lẽo, tà tính lăm lăm.

Hân lần thứ hai vận trào, đem hai tay hai trào kéo vào nhau một cái, có thể để cho bầu trời lúc này, Minh Lang sơn, Côn Lôn sơn mạch, ngũ hành kỳ sơn hệ thống một trong không còn một mảnh nào ánh sáng tiếp cận, là một cái hắc uyên tử vong không sai lệch.

Cũng không phải có một ngôi nhà cho ngươi ở, ngươi liền có thể tiếp tục sống, bị nhốt vào không gian nào đó, hắc uyên tử vong mạng đến không chỉ là lạnh giá, còn có rất nhiều loại vấn đề mọi mặt như cây nông nghiệp hoại tử mà chết, mặt sông kết băng bị hóa thành bùn đen đầm lầy, hoa mấy cảm chú toàn bộ bị chết đi như chưa từng xuất hiện.

Cái thứ nhất chính trào, đem cảm chú phong hệ đánh cho vỡ nát.

Cái thứ hai trào, chính là hắc ám quân phiệt, đại địa màu trà này, cảm chú thực vật này, sớm một chút không còn một mảnh.

Mạc Phàm không có di chuyển, hân tại chính mình chỗ đứng, từ hắc quang đồng tử hóa thành lam quang đồng tử, vận động không gian chi nhãn, triệt để phát hiện hai bóng ảnh xa xa đang điên cuồng thoát ly chiến trường chạy trốn.

Nhưng là...

Ma thương cự ảnh nương theo không gian chi nhãn, xuyên qua không gian cấm thẳng vào bóng ảnh mờ nhạt của cấm chú vị đang tháo chạy.

Lập tức bất động, lập tức có là cấm chú cũng sẽ bị khống chế.

“Pặc pặc~~~~”

Cái thứ ba trào, Mạc Phàm vẫn yên vị chính mình vị trí, hai tay hấn hai bên, long trào đặt ở yết hầu hai vị áo bạc, áo nâu trường lão.

“Quân tử không làm cướp bóc sự tình, nếu đã tình nguyện tham gia chiến trường, hấn cũng nên sớm biết kết quả này. Hai vị, có trần trời gì?” Mạc Phàm lạnh lẽo buông ra câu nói thời điểm.

Sát khí tung ra vô cùng nhiều trên cơ thể Mạc Phàm, hắc ám thuộc tính quá nửa là chết chóc dã man, muốn nói trông không khác gì một vị Tà Thần La Sát du ngoạn nhân gian, càng là trong quá trình du ngoạn nhân gian, mang đến một hồi hùng hổ sát phạt cấm chú nhân loại.

Dù là tại Hắc Long chi tức, vẫn là ám ảnh hệ quá đối cường đại... chung quy nhìn vào hấn lúc này, ai nấy đều sợ đến phát khiếp.

Cấm chú trong mắt Mạc Phàm có thể tùy tiện bị một trào đánh tan.

Cấm chú trong mắt Mạc Phàm chính là có thể đơn giản bị hấn đem duy nhất một hệ ra toàn diện khống chế.

Cấm chú trong mắt Mạc Phàm... từ khi nào đã có thể muốn chạy cũng không thể thoát, muốn trở nên lớn lao hơn thì lại hóa thành nhỏ bé như hai tiểu thịt tươi thỏ con bị kẹp cổ chặt đến không thể thở được.

Áo bạc, áo nâu trường lão là sư đệ của lục tuần trường lão, ba người bọn hấn chính là trưởng thành ở Minh Lang thôn hàng chục năm nay trấn giữ, chưa bao giờ rời nửa bước.

Bọn họ nào biết được, bên ngoài kia, người trẻ tuổi, đã là sớm một chút có được thành tựu khổng lồ này; đối diện với hấn, hấn là cả một Minh Lang thôn gộp lại đều không đáng nhắc.

“Ngươi muốn giết, cứ giết. Lắm lời!” Tà Minh trường lão gồng mình nắm chặt tay của Mạc Phàm lại, hấn là đang không cách nào cự quấy nổi, vô cùng khó chịu khi bị Mạc Phàm bóp chặt thanh quản kéo người lơ lửng giữa trời.

“Ta không có ác ý tới đây, có việc gấp, tại sao các ngươi vẫn nhất mực muốn giết ta trước?” Mạc Phàm duy trì ánh mắt lạnh lẽo đáp.

“Còn Lôn yêu quốc đang thời kỳ hoạt động hưng thịnh trở lại, làm thế nào ta biết các ngươi đến đây có phải hay không ý xấu?” Tà Phong trường lão áo nâu giờ phút này cũng không nhịn được lên tiếng.

“Còn Lôn yêu quốc kế hoạch hành lang lâu dài, dạo gần đây cũng bắt đầu hoạt động tấn công Minh Lang thôn?” Mạc Phàm hỏi lại rằng.

“Ngươi cho rằng vì cái gì ba chúng ta trường lão cuối cùng phải đồng thời xuất quan. Còn không phải cái kia truyền thuyết lãnh chúa yêu quốc đã thức tỉnh...” Tà Phong giận dữ, dù nói không ra hơi nhiều, nhưng vẫn mẫn.

Pháp sư, dã ngoại năng lực là thiết yếu, bản thân nhân loại địch nhân lớn nhất liền là yêu ma, chỉ có có thể tại chiến thắng yêu ma, tại ác liệt trong hoàn cảnh đặt chân, mới xem như thế giới này chân chính cường giả. Nhưng nếu là không có khả năng đây, thập phần sẽ trở thành gánh nặng cho người khác.

Lần trước tại bản thân đến Minh Lang thôn chỉ đơn thuần gặp một cái Quan Ngư không tình là gì, lần này còn có thể kinh động bộ sậu trường lão trấn thủ Côn Lôn người.

Đây là Mạc Phàm bọn họ không đứng trước.

“Ài, vậy đắc tội rồi!” Mạc Phàm dần dần tâm tình hạ xuống sát khí, cũng là chớp mắt đem toàn bộ ba người bọn họ thả ra, đáp xuống mảnh đại địa đám Triệu Mãn Duyên đang đứng.

“Vẫn là Mạc Phàm trâu bò, ta còn tí định cước ngươi có mất tí huyết nào không?” Triệu Mãn Duyên cười cười nói.

“Mẹ trứng, ta suýt chút bị phong trầm cho bay đầu, cũng may là ám mạch còn nhắc nhở kịp thời.” Mạc Phàm nhìn Triệu Mãn Duyên, con hàng này câu đầu tiên đã nghe muốn chửi cho một trận.

“Ngài Giang Đồ, Ngài Giang Đồ, đúng là ngươi rồi...” Xa xa, cái kia âm thanh loại tương đối quen thuộc truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Quốc phủ đội viên

Bên góc hướng thôn Minh Lang chạy đến là một vị đại thúc râu ria lởm chởm, mặc một kiện thon dài chiến y cũ kĩ, gương mặt nhiều vết sẹo lồi tái nhợt không gì sánh được.

Ngài Giang Đồ đứng ở giữa đám người quay đầu lại, ánh mắt không tự chủ được nhìn phía tiếng âm thanh gọi mình, xác thực trong lòng sinh ra một ít quen thuộc.

“Tốt quá, tốt quá, Ngài Giang Đồ, ngươi còn sống thì không gì tốt hơn rồi!” Quan Ngự hai khố chân chìm ở mắt nhần khúc, có thể bên trong mi mắt đã long lanh lên bong nước giọt lệ, hẳn giờ phút này đơn thuần đang tay ôm chầm lấy vị quốc phủ đội trưởng lại, có gì muốn nói cũng không nên lời.

Thoạt đầu có bị bất ngờ bởi tình huống, song Ngài Giang Đồ rất nhanh hiểu được xử lý thế nào cho tốt, vỗ vỗ lưng Quan Ngự an ủi: “Hảo... hảo, Quan Ngự, ta nhìn thấy ngươi vừa vặn là rất yên lòng.”

“Lúc đó chúng ta đã tìm kiếm ngươi rất nhiều, vẫn còn tưởng rằng... thật may mắn.” Quan Ngự ngữ khí chậm rãi nói.

“Chuyện cũ liền dài dòng, khi nào được ta sẽ kể, dù vậy có thể nói cho ngươi biết là Mạc Phàm đã cứu ta.” Ngài Giang Đồ vừa nói vừa ánh mắt biết ơn không kể xiết nhìn về Mạc Phàm.

Những người khác ở xung quanh một khắc này, nghe nghe hội thoại, nhìn nhìn đại thúc mặt sẹo, lập tức ai nấy đồng dạng sắc mặt có biểu hiện phi thường phong phú.

Đại thúc đây ít nhất phải 40, thậm chí 50 tuổi sương gió...

Quan Ngự là bao nhiêu, rõ ràng hẳn mấy chỉ trạc tuổi phần lớn bọn họ...

Đây là nhân sinh muốn trên đùa à?

“Mạc Phàm, ngươi hôm nay phải làm rõ cho ta, lần trước kia ngươi đến Minh Lang thôn thời điểm, lão già này thực sự là Quan Ngự?” Triệu Mãn Duyên cái thứ nhất không tin, đá đá chân trái Mạc Phàm hỏi.

“Các ngươi biểu cảm như vậy là đúng rồi a, ta chính là đã từng mồm miệng to nguyệt không thốt ra lời tương tự.” Mạc Phàm cười khổ nói.

“Ngự uuu, phẫu thuật thẩm mỹ lão hóa cũng có thể, lợi hại lợi hại...” Triệu Mãn Duyên ngón cái hướng về Quan Ngự đại thúc hình hài giờ lên.

“Ngươi có phải không dung tiểu thi liền không chịu được không?” Trương Thiệu Như đồng dạng cũng đang cố gắng chấp nhận hiện thực, bất quá nàng nghe Triệu Mãn Duyên phát ngôn đến, cái gì cũng sẽ tự nhiên muốn bật cười, mà nhận thấy bật cười không tốt thời điểm thi sẽ hướng tới hần trách mắng.

Người trước mắt đúng thật là Quan Ngự, còn nhớ ngày xưa ấy, Quan Ngự cũng miễn cưỡng thuộc về hàng ngũ quý tộc, là một kiện bất phàm có soái khí người trẻ tuổi... nhưng giờ phút hiện tại tàn tạ ra nông nỗi này, gương mặt mỗi điểm nhỏ nếu không có hằn sâu vết sẹo dài thì cũng bị râu quai nón gần như che lấp toàn bộ tướng mạo, đầu tóc thì rối loạn bù xù không có khá khảm hơn...

Nhìn hẳn, nhớ về trước kia, ai nấy đều cảm nhận được một cảm giác thật tệ, phải trái lòng đau thương cỡ nào mới ra nông nỗi này?!

“Các ngươi... Trương Thiệu Như, Triệu Mãn Duyên, Giang Dục... các ngươi cũng đến sao?” Quan Ngự mãi một lúc sau mới buông Ngài Giang Đồ ra, đồng thời tầm mắt rời rồi quét ngang đám đông, lập tức ý thức được đồng bạn của mình.

“Đúng Quan Ngự rồi, ha ha, chúng ta mấy năm rồi không có gặp, là ngươi biến hóa... Không, là ngươi tốt, còn tưởng rằng Mạc Phàm dẫn chúng ta đi lên Minh Lang thôn gặp khách quý là ai, cuối cùng lại bằng hữu trùng phùng... ha ha!” Giang Dục gạt đi hoài nghi, một trận mừng rỡ nắm lấy bàn tay Quan Ngự.

Mạc Phàm cùng Ngài Giang Đồ nguyên bản biểu đạt cũng rất tinh tế, cố ý để lại chút bất ngờ này không nói ra với mọi người.

Gặp mặt, chân chính gặp nhau, liền dễ nói, càng thêm ân tượng...

“Quốc phủ đội viên ở đây không ít, hôm nay chúng ta là đoàn tụ nhà, có phải cũng nên làm trận tiệc hoành tráng rồi lên đường hay không?” Trương Thiệu Như ôn nhu có, hoài niệm có, sâu sắc lời lẽ cũng có.

“Thành chủ, những bằng hữu cùng ngài đã gặp nhau, ta cũng nên xin phép cáo từ, thời gian này tiền môn tuy không thiếu quân cảnh vệ, nhưng vẫn rất cần người trông quân tiếp, tránh phiền phức trưởng lão ở đây hoài nghi.” Đỗ Tuần Du lúc này hướng về Quan Ngự nói, ánh mắt hẳn có chỗ nhoen cười, cố ý tia sắc mặt của vị trưởng lão làm khó dễ mình.

“Được rồi, Minh Lang Lệnh này, ngươi cũng cầm đi đi, coi như là ta gia tộc đối với ngươi liễu chết đến đây lập công đưa một chút tạ lễ. Thăng hàm thì không có, nhưng cầm Minh Lang Lệnh, ngươi tự nhiên được miễn đi một lần đoạt tội của trưởng lão.” Quan Ngự lấy ra từ trong túi áo một cái phiến thành lệnh đưa đến trước mặt.

Hắn vẫy vẫy tay, gọi Đỗ Tuần Du đến nhận. Đỗ Tuần Du mới đầu còn sừng sốt một ít, nhưng sớm theo bản năng tiếp nhận cái thành lệnh màu vàng óng

ánh này, sau đó đem bọc lại cẩn thận bên trong chiếc túi màu hồng nhạt, cất trong thân thể.

Một cái Minh Lang Lệnh dùng được duy nhất một lần, sau đó lập tức sẽ bị hòa tan. Chỉ là dù ít ỏi như vậy đây, đối với trên dưới Minh Lang thôn đã là tuyệt đối trân bảo, có thể đem đi đánh đổi một lần tự quyết hành xử từ trong ra ngoài Tây Thành. Người cầm Minh Lang Lệnh thậm chí có khả năng sẽ dẫn động được tất cả các giai cấp, quân lệnh xuyên suốt khu vực, cứ việc đó là cao tăng trưởng lão đi chăng nữa.

Minh Lang Lệnh là bí pháp dựa trên huyết mạch Minh Lang thôn các đời để lại nghiên cứu ra, miễn cho người cầm nó trên tay, bất chấp có phải hay không cầm chủ pháp sư, chỉ cần không phải người ngoài, tự nhiên sẽ bị áp chế tuyệt đối lực lượng.

Các đời thành chủ, thôn trưởng Minh Lang chính là dùng loại bí pháp này để có thể không lo tới việc một ít trưởng lão tu luyện vượt quá cực hạn loài người, mạnh mẽ nằm trên mình năng lực muốn đoạt không.

Quan Ngự có thể nói là thành chủ trẻ nhất trong lịch sử Minh Lang thôn, hẳn đồng dạng còn kém xa so với tam đại trưởng lão, nhưng tam đại trưởng lão ngược lại cũng không thể đối với hắn phát sinh được uy hiếp. Bọn họ có bằng mặt, nhưng không bằng lòng, cuối cùng chấp thuận sống chung với nhau vì Minh Lang thôn phát triển.

“Đa tạ thành chủ...” Đỗ Tuần Du cúi người nhận lễ nói ra.

“Thành chủ? Quan Ngự, ngươi là thành chủ, thôn trưởng Minh Lang?” Tương Thiệu Như không có ý nghe ngóng, vẫn là sững sờ hỏi lại.

Không đợi Quan Ngự trả lời, Đỗ Tuần Du một mặt tự hào không ngớt xác nhận thay: “Ngài đó là thôn trưởng của Minh Lang, càng là thành chủ duy nhất của tất cả chúng ta.”

“Oách! Lợi hại, không nghĩ tới người thăng phát rất cao a!!!” Tương Thiệu Như trong lòng tỏ ra thập phần bội phục nói rằng.

Tây Hải thành, Minh Lang thôn...

Danh tự này cũng khắc thật sâu trong Trung Quốc giảng đường đây!!

Đông có hoàng bích Ma Đô, trung dung thương xá Tam Dương Thị, còn Hoa Hạ đại trấn là thôn Minh Lang. Thuộc tam tử long mạch trong nhân gian lưu truyền, Minh Lang thôn xã, họ nhưng là đại biểu vị trí được tôn trọng hàng đầu, là nhất mạch, nhất tông trên toàn gia, là bắt từ tinh thần dân tộc.

Mỗi một người con dân Minh Lang thôn xã, từ khi sinh ra đến lớn lên, không những họ phải làm bạn với khắc nghiệt nhất thời tiết, sống trong hẻo lánh nhất địa phương, mà bình sinh họ đã được giao cho một cái trọng yếu nhất trách nhiệm, tạo hào chấn phòng thủ, bảo vệ quốc gia trước vạn yêu đề quốc, Côn Lôn yêu tộc.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Minh Lang thành chủ

Bờ đông cùng hải yêu quyết chiến, nhưng là quốc gia những năm nay cường thịnh, còn có đề chấn, có quân đội lực lượng cùng nhau hỗ trợ, xa hơn thì nhiều lãnh thổ còn muốn đồng tâm chống lại, liền nhất định hải dương thần tộc muốn xâm chiếm đều không dễ dàng gì.

Ngược lại Côn Lôn đế quốc không giống, địa phận nằm sâu trong rừng rậm thánh sơn, huyết sắc cảnh giới, vào đã khó, trở ra càng muốn khó hơn. Vậy cho nên, quân đội trước sau đều không có biện pháp can thiệp.

Cho nên là, nếu không có thôn xá Minh Lang ở đó đem huyết nhục tràn Tây Thành tử thủ, Hoa Hạ đã sớm thuộc về Côn Lôn yêu quốc.

Quan Ngự bước ra từ đội ngũ quốc phủ, thuộc về hoàng kim thế hệ duy nhất chiến thắng trên quốc tế thanh thiếu niên pháp sư chiến trường. Ngày hôm nay hắn đại biểu cho Minh Lang thôn người, một lần nữa trên cả nước đứng đầu bài danh tôn nghiêm.

Triệu Thị, Mục Thị, mấy cái đại đại thế gia này đặt cạnh Minh Lang thôn, ài có gì đáng để nói đâu...

Khác gì bảo rằng con buôn đi so với tổ tiên giữ nước?

“Ngươi đi trước được rồi, việc không đáng nhắc thì không cần nhắc.” Quan Ngự bây giờ khác biệt, hẳn trải sự tương đối nhiều, bản tính phần lớn đều có sự trầm hóa theo năm tháng, đối đãi bằng hữu, hay tới từ luôn biết duy trì đúng mực, không câu nệ khoe khoang.

Sau đó ánh mắt đầy nếp nhăn cong vuốt lại, Quan Ngự quay mặt về phía ba vị trưởng lão, khẳng khái nói: “Đây là chúng ta mấy tháng này cực diện chiến trường nguy cơ đến, đều nhờ các ngươi, mấy người đây là bằng hữu ta vào sinh ra từ lúc trước... Hiện tại loại tình huống này những yêu tộc đối với chúng ta ngày càng tăng cường cảnh giác, thêm một mạng tín nhiệm sẽ là càng tốt có phải hay không? Giả dụ tới nói cũng không có tác dụng gì, chỉ hy vọng mấy vị có thể toàn lực tương trợ, giúp chúng ta Minh Lang thôn vượt qua lần này đại nạn, về sau có gì cần, cũng có thể cứ tới trực tiếp nhà ta thu

lợi, nếu cần ta hẳn sẽ đem Minh Lang thôn trưởng giao lại."

"Chúng ta trước sau vẫn là Minh Lang huyết mạch, làm sao sẽ không lại ra sức bảo vệ?" Tả Minh có chút không đồng thuận đáp.

"Ba vị đủ khả năng đấu với một đế vương sinh vật không?" Quan Ngự duy trì thái độ hòa giải nói rằng.

"...Chúng ta chỉ có thể cố hết sức thủ thành" Tả Minh dè dặt hơi dứt quãng giọng nói.

"Vây được, người trước mắt ba vị, người vừa đã bại đồng thời ba vị, là ta chứng kiến hẳn một thân một mình hạ gục Băng Ngưu Thú Vương, nó thủ cấp treo trước Minh Lang trấn, là hẳn hạ sát tặng cho ta mang về tăng nhuệ khí. Các vị làm được không?" Quan Ngự tiếp tục nói ra.

Các thế hệ đi trước của Tả Minh kể lại, bọn họ kỳ thực xưa kia cũng đã gặp qua Băng Ngưu Thú Vương bạo loạn, đó là một cái bình nguyên thảm thuộc địa rộng lớn đến mức không ai nghĩ rằng nó là sinh vật sống.

Một bước đi của nó, có thể cho Côn Lôn rung chuyển, một bước chạy đà, có thể là xóa sổ đi một nguyên thủy sâm lâm, để cho dòng sông khô cạn. Loại này đế vương cấp bậc được liệt vào danh sách tuyệt đối không thể gây thù. Cho dù có quy hoạch toàn bộ Minh Lang thôn từ xưa đến nay trở lại, chưa chắc đã có thể đã thương nó.

Rất hiển nhiên Côn Lôn yêu quốc xâm chiếm, thông thường cũng không có mấy đầu đế vương như vậy dẫn đoàn. Chính vì vậy, có thể là Minh Lang thôn thủ trấn thành công cũng là một phần ân huệ không nhỏ từ đế vương cấp.

"Người nói thế liền chúng ta nghe theo dàn xếp của người, chúng ta đánh không lại người, sao cũng dễ nói." Tả Phong trưởng lão cuối cùng nói ra.

Ba vị trưởng lão đối với hẳn là như thế nào?

Không phục!?

Quá rõ ràng! Không thể nào phục được!

Làm sao có thể một thân cả đời tu luyện đến cầm chủ cảnh giới, hàng chục năm nay liều chết trấn thủ, cống hiến cho một Minh Lang thôn huy hoàng... cuối cùng vẫn là để một cái tuổi đời đáng mình cháu chắt mấy năm chém giết đã muốn ngồi lên đầu?

Đừng nói là trên toàn gia tam đại trưởng lão kia không có thấy rõ ràng đó là cái gì, liền ngay cả trên công thành, không tính Đỗ Tuần Du một hai người trẻ tuổi mới mẻ nhận thức, rất nhiều đã có tuổi cường già đều không hiểu ra sao!

Tại thời gian trong nháy mắt này, ba vị trưởng lão một lần nữa nhìn nhận lại Quan Ngự, người thành chủ trẻ tuổi này mang trong mình ánh mắt kiên trực thấp thoáng thấy được một loại khí chất tương tự với Ngải Giang Đồ, còn nhiều hơn phần chan chứa dung hòa tình cảm.

Thật giống để đối xử với một đám người di dân, dù cho có kiến tạo một ngôi nhà cho bọn họ ở lại, bọn họ mất đi nguyên bản quê hương bị thương cùng khủng hoảng ở hoàn cảnh xa lạ đều cần động viên hợp lý, không đơn thuần là mạnh mẽ chèn ép, cùng phải phối hợp thích hợp chút tâm tình bọn họ.

Quan Ngự có thể không đạt tới... thực còn rất lâu nữa mới đạt tới cầm chủ, thậm chí mãi mãi cũng không ai nói trước được; nhưng là người lãnh đạo... có thực sự cần không?

Vị cầm chủ ám ảnh đứng đầu trưởng lão là Quan Trung Hà, cùng với phụ thân Quan Ngự huynh đệ vào sinh ra tử. Hẳn ban nãy vô tình đi dạo trên Phích Lịch Điều, phát hiện hơi tức yêu ma Rêu Hạt, tiện tay giải quyết sự tình, vừa vặn muốn đề phòng một số người không thích hợp đi vào địa phận Minh Lang thôn.

Đỗ Tuần Du đem mọi người vào là sai, nói ra quan hệ bằng hữu với trưởng thôn lúc đối chất, đem Quan Ngự ra làm bình phong phản biện... lại càng sai, cái này lại góp phần làm Quan Trung Hà phát sinh tức giận, thậm chí trong lúc không bình tĩnh bị Triệu Mãn Duyên thọc tiết đến nổi khủng.

Giọt nước tràn ly, phát sinh sát ý...

Cội nguồn vấn đề là như vậy.

Bất quá, cái này hậu thuẫn của Quan Ngự thêm vào trọng yếu một vị nữa, tự nhiên ở đâu đó xuất hiện một gã tóc trắng nam nhân, như là dọa lạc thiên sứ, như là thượng cổ ma thần, thực lực không cách gì so bì nổi.

Giả như Quan Ngự làm thành chủ, vị này ủng hộ... tam đại trưởng lão khó lòng không phục.

Tóc trắng nam tử là Mạc Phàm, Mạc Phàm một mình đối chiến tam đại trưởng lão Minh Lang thôn, kết quả toàn thắng, thắng áp đảo, thắng đàn áp, thắng trên sự nghiền ép kẻ địch.

"Vị huynh đệ này thực lực siêu cường, bên người thêm vào một con rồng càng mạnh... không biết có thể xưng hô thế nào?" Lúc này Quan Trung Hà bị vài điểm trọng thương do long tức ngấm vào, hơi mệt mỏi nói ra, hẳn đối với Mạc Phàm, hai chữ "khiếp đảm" ban nãy tương tự vẫn chưa thể hoàn toàn vứt đi.

"Gọi ta Mạc Phàm liền được, ban nãy sự việc hiểu lầm, hắc hắc, mong ba lão đừng chấp nhất." Mạc Phàm trước sau không biết nên nói gì, đành đơn

thuận nhận lỗi về phần mình.

Mà bên cạnh Tả Minh, Tả Phong, bất kể Quan Trung Hà nghe xong, nhất thời còn muốn thổ huyết ra ngoài.

Tên này vừa gọi chúng ta là gì?

“Mong ba lão đừng chấp nhất...”

Đây là thái độ người trẻ tuổi nhận lỗi sao?

“Khụ khụ, không dám nhận, không dám nhận, các người gặp mặt nhau rồi thì đi đi thôi, chúng ta cũng cần về tu luyện.” Tả Minh trưởng lão không đành lòng thừa nhận nói rằng.

Nếu mà nói đến thiệt hại, Quan Trung Hà lẽ ra đã muốn lên tiếng đối chất. Phích Lịch Điều của hắn là từ trong Thượng Cổ Ma Môn triệu hoán ra, đây không tính là như kẻ ước một dạng nhưng vẫn có rất nhiều năm đồng hành tương ái.

Hắc Long Đại Đế một khúc long ngâm đánh cho vỡ vụn, cái này không khỏi ác độc, vô nhân đạo quá đi...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Sinh tử hắc năm

Quan Trung Hà thâm tâm rất muốn khóc, rất muốn một trận dạy dỗ, quát mắng Mạc Phàm thậm tệ, miễn cho hắn đừng có lại gọi con rồng đen thui kia đến dọa mình... tè ra quần.

Phải, Mạc Phàm lần này không có lại gọi ra một đầu hắc long đáng sợ nữa,

Mà hắn gọi ra Bạch Linh Chi Đế...

Giữa bầu trời Minh Lang sơn, thất thái quang mang dung tụ hóa thành cầu vồng, trên cầu vồng thấy lấp lánh nhiều nhiều Thiên Thanh Hồ Điệp, Thiên Thanh Hồ Điệp uốn lượn xung một một bạch y nữ nhân; nàng dung nhan tinh xảo có thể đã động mỗi một người thẩm mỹ khác biệt, mà là tại dưới tình huống khí tức phồn thịnh của nàng tỏa ra, lại vẫn như vậy quốc sắc thiên hương khuất phục đám người.

Bạch Linh Chi Đế xinh đẹp tựa tuyết y thánh nữ, thêm phần lộng lẫy ôn nhu đáng người bước ra từ triệu hoán khế ước.

Lập tức một mảnh xanh tươi dày đặc hồ điệp tụ chung về một chỗ, Thần Mang Trì Dữ, thất thái cầu vồng tựa hồ từ trên vịnh hằng vị diện nào đó nhẹ nhàng như mật ngọt rót xuống Minh Lang sơn, đánh dấu vào vị Phích Lịch Điều vụn vỡ.

Tia thứ nhất hồng quang, truyền cảm kêu gọi linh hồn trở lại,

Tia thứ hai huỳnh quang, mềm mại hấp thụ tế bào mảnh vụn,

Tia thứ ba thanh quang, nồng đậm gắn kết tứ chi cơ thể,

Tia thứ tư thủy quang, thanh tịnh tái tạo da thịt,

Tia thứ năm tử quang, cường hóa xương cốt,

Tia thứ sáu hạt quang, chan hòa dung nhập thần trí,

Tia thứ bảy bạch quang, thần mang hoàn mỹ phục hồi.

“U u u u u ~~~~~!”

Dưới mắt đất, xuất hiện lít nhít lồi diện tụ lại, không dấu hiệu mở rộng dang cánh ra to to bao phủ mấy trăm mét diện tích, Phích Lịch Điều như từ hư không trở về, đập đập cánh lớn tung bay lên trời, càng là hăng say, càng là muốn bùng ra cực hạn năng lực của mình.

Đây một màn tái sinh vô thực diễn ra trước mắt, để ngoại trừ Mạc Phàm và Bee ra, mọi người ai nấy đều hồn phách không cách nào giữ được.

“Bạch... Tinh Linh...”

“Bạch tinh linh đế vương...”

Bạch Linh Chi Đế giáng lâm, nàng xinh đẹp bất phàm, hoàn toàn ngược lại với một Hắc long trăm phần đáng sợ, ngàn vạn lần hung hăng.

Chỉ là kể cả vậy, Quan Trung Hà vẫn như cũ hai tròng mắt triệt để muốn rút ra ngoài, đối với kinh sợ, lúc này càng thêm kinh sợ. Bạch tinh linh thuộc về cực đại trân quý, là hạng ưu tú nhất sinh vật cũng ở trên tay con người trước mắt này, liền hấn sở hữu hai đầu đế vương cấp bậc là cái ý nghĩa trên người gì?

Quan Trung Hà không thể nói được gì nữa, cho là muốn than vãn... nhưng lại làm sao than vãn khi Phích Lịch Điều vừa được mang trở về từ cõi chết đây.

Nếu ma pháp nhân loại, là mình muốn tụt hậu hay là người này vốn dĩ như thần tiên tồn tại.

Gọi một cái Hắc Long Đại Đế ra đánh chết người,

Sau đó hô hoán một đầu Bạch Linh Chi Đế phục sinh người,

Vậy cũng là sinh tử sở trạng trong tay hấn thao túng!!

Mà nói đầu xa, thậm chí hai đại danh thánh ảnh giả đi theo Farl, lúc trước đối với Mạc Phàm quan sát, hấn là có chút địch ý. Bọn họ kể từ lúc tin tưởng Triệu Mãn Duyên loại đề tiện này, suýt chút tưởng rằng có thể theo đuổi được Mục Ninh Tuyệt, suýt chút chạm phải ổ thuốc nổ hạng nặng.

Mãi đến khi biết Mạc Phàm, biết cái kia sự tình Farl kể lại, là hấn đứng trước toàn bộ Thánh Thành quang minh đều không bị đánh ngã. Là hai trong số chí cao Đại thiên sứ cũng do hấn đem thù cấp về... thánh ảnh đơn thuần đem ra đặt bàn cân, rốt cục chà bằng một khối thịt thừa vứt đi.

Đây cũng là liệt tổ liệt tông ban phước mấy đời ngăn cản mình đây đưa với hấn a!

Vì thế cho nên, đệ nhất trưởng lão của Minh Lang thôn năm nay đã gần tiếp cận 70 tuổi, hấn lần đầu tiên có cái cảm giác hoài nghi nhân sinh của chính mình. Tại trong vô thức, lần thứ hai muốn sờ tay vào đũng quần kiểm tra...

Mạc Phàm không có nghĩ quá nhiều tâm trạng Quan Trung Hà, hấn tựa hồ đơn giản trả lại một ít đồ vật bị mình cướp đi, sẵn tiện mở ra con đường hợp tác nói chuyện.

"Lúc này chúng ta sai, chúng ta nhận sai, bây giờ ta thay mặt nguyện ý hồi phục cho người Phích Lịch Điều. Trưởng lão, lần này chúng ta muốn cùng các người toàn lực ủng hộ Côn Lôn yêu quốc, về sau sự tình nếu có thể kết giao hay bàn luận dĩ nhiên vẫn còn có thể, người đây có muốn hay không qua kiểm tra sút mẻ chính mình thú linh." Mạc Phàm nhỏ giọng nói với Quan Trung Hà.

"Không cần, ta tin tưởng người, người sắp xếp liền được." Quan Trung Hà rụt rè nói, trong lòng hấn dần dần sinh ra nguyện ý tuyệt đối nghe theo Mạc Phàm.

"Người chủ tu là triệu hoán hệ?" Tà Phong không nhịn được... rụt rè hướng về Mạc Phàm hỏi một câu.

Mạc Phàm nhìn hấn, phút chốc thầm nghĩ bản thân có hơi khoa trương. Trong thời gian ngắn như vậy gọi ra một cái Nghĩa hồn cách Hắc Long Đại Đế dọa người chưa hết, còn mượn tạm Tiểu Mei ra phục sinh cho Phích Lịch Điều.

Ài... làm người vẫn là nên biết điểm dừng.

"Ân, ta chủ tu triệu hoán hệ, thứ tu ám ảnh hệ nha, khặc khặc... thật khó lắm mới tiến xa được tới đây!" Mạc Phàm bất đắc dĩ nói rằng.

Tà Minh, Tà Phong hai vị trưởng lão đã rất cẩn thận quan sát, thật sự là cách xa nhau quá xa về trình độ, họ đồng dạng không cách nào phân biệt được Hắc Long Đại Đế kia vốn dĩ cũng không phải cùng Mạc Phàm triệu hoán hệ có liên quan, tương tự Tiểu Mei vẫn chưa phải khế ước của Mạc Phàm.

Đơn thuần tin người ngược lại là Mạc Phàm làm triệu hoán hệ, bày ra thực lực có chút để cho người ta quá ngoài ý muốn.

Mà thời điểm Mạc Phàm nói ra, ba người bọn họ nhìn vào sắc mặt đám người trẻ tuổi ở đây, không hiểu vì lý do gì đều thấy ai nấy cũng đang cười... một loại cảm giác chân thực giống như mình bị hố vậy.

"Mạc Phàm quả nhiên thú vui tao nhã, đặc biệt đam mê vạch móng ra cho thiên hạ ngắm nhìn!" Triệu Mãn Duyên tuồng bè cho huynh đệ của mình.

"Người nói cái gì đam mê vạch móng, lẽ nào... hai người các người?" Bee quàng tay qua vai Triệu Mãn Duyên, cái kia ánh mắt phi thường không tốt ý nghĩ muốn nói.

"Ta nói, người làm sao có cái đam mê biến thái đến nhường này, có hay không muốn thử luôn với thú vật, vừa vặn nhà ta có nuôi một đầu hiếm có sinh thể rất ưa thích của lạ nha!" Triệu Mãn Duyên đối với Bee nhướng mày thẳng thắn.

"Còn khó, bất quá mọi thứ có thể thỏa mãn nhu cầu ta đều không từ chối, nhưng giọng la hét của nam nhân thì ưa thích hơn một chút, đẹp trai như người lại là một điểm cộng!" Bee cười cợt nói ra.

Nghe tên này xuất khẩu nhiều nhiều biến thái, rõ ràng là nằm ngoài dự liệu của Triệu Mãn Duyên. Thậm chí Triệu Mãn Duyên suýt chút cắn phải đầu lưỡi

của mình, đây là hiểm hoi lần hần cũng chẳng biết phải nên đối đáp sao với tên nào bị đục khoét dâm ô này.

Mục Bạch đứng đó, hần đứng cạnh Trương Thiệu Như, nửa cái miệng cũng không dám mở ra tham gia vào đoạn đối thoại sinh lý giảng khoa. Nhưng căn bản trong lòng đúng là có một ít thắc mắc.

Giả dụ như Bee thực sự thuộc thể loại hoa tính mà nói, vậy chứng tỏ hần khả năng hứng tình hơn người thường rất nhiều lần.

Vậy cũng đồng thời ý nghĩa rằng tác dụng của dược liệu lên người Bee, có phải hay không sẽ đạt tới cảnh giới đục tường năng lực.

.....
.....

Một cái hệ thống núi tuyết cùng thung lũng mênh mông trải dài từ Tây sang Đông, dù là mang vẻ đẹp của tuyết sơn thiên đường, nhưng đối với nhân loại thì lại là nơi ngự trị của một trong những cái địa ngục đáng sợ nhất từng xuất hiện trên dương thế, nó cắt ngang qua một phần lớn lãnh thổ Hoa Hạ. Vì thế một ít thành thị nhân loại tồn tại phụ cận, nếu so với những Nam Cực hay Sahara để quốc cách xa an giới này thì lại càng vạn phần nguy hiểm hơn.

Vấn minh nhân loại song hành phát triển cùng yêu ma, quái thú cũng không tính là đồng thời, nếu không muốn nói càng chậm hơn rất nhiều. Mà Côn Lôn yêu tộc lại chính như một trong những cổ đại ma tộc lâu đời nhất ở vị diện, tất yếu xem như bên trong không hần đều đoàn kết thống nhất thị gia, càng muốn chia đàn xé nhẽ lãnh thổ.

Ngũ hành thời không, Tả huyết tứ quốc, nhất tộc ngoại nhân.

Nếu có một vị trí đủ cao để đứng quan sát về hướng toàn bộ Côn Lôn ở phạm vi nhất định, không khó để nhận ra năm ngọn khổng lồ thần sơn nổi bật nhất nằm ở năm tuyến trụ trọng yếu cốt lõi nhất toàn bộ sơn mạch.

Cái gọi là Ngũ Hành sơn trong sử thi tồn tại cũng vì vậy mà có tên.

May mắn chính là một trong năm trọng yếu địa phận lại thuộc về nhân loại chiếm giữ, chính xác hơn là Minh Lang thôn tổ tiên trấn thủ thành công. Tòa sơn này cũng là Tây Hải thành khu vực, lấy tên theo bài danh nhất tộc, gọi là Minh Lang sơn.

Còn lại từ từ vết tích, lần lượt Kỳ Liên sơn, Mộc Cách sơn, Bạch Đằng sơn, Côn Lôn Thánh sơn, toàn bộ đều thuộc về yêu tộc.

Hiện tại, đám Mạc Phàm bàn luận, đang là tụ tập ở Minh Lang sơn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Lựa chọn điểm chiếm đóng (Thượng)

Trưởng lão hội nghị bên trong, bên ngoài thông báo huyết sắc cảnh giới đã được báo động trên khắp các lối đi, vách núi, nhân khẩu bao quát toàn bộ Tây Hải thành.

Hoàng hôn dần dần đến, dẫu là lạnh buốt đến tay chân rất khó cử động, cái kia phần bất an cũng nương theo tâm tình của người dân Minh Lang sơn muốn làm nung nóng vùng núi cao nơi này. Đánh đánh giết giết vốn dĩ chưa bao giờ mới mẻ, mà ở phần rạo rức trầm trọng chiến ý chèn ép xuống, dĩ nhiên cũng không có thiếu các quân sĩ, các pháp sư nguyện ý tự phát tụ tập lên, một bộ muốn cùng Côn Lôn yêu tộc đổ máu tới cuối đất trời.

Hợp bàn quân y, lương y, nhu y song song với kế hoạch hành lang công kích yêu tộc tương đối mất thời gian; may mắn cách đó vài giờ, nhóm của lão sư Trần Khương cùng Linh Linh đã được Đỗ Tuần Du dẫn tới, sớm một chút gõ cửa nhập vào chung hội.

“Linh Linh, các người nhanh như vậy đã báo cho người của cấm chủ liên minh?” Mạc Phàm hỏi rằng.

“Thuận lợi đi, chúng ta không có thời gian đi đến Đình Thành loại hình, nhưng may mắn gặp được Tùng Hạc lão sư dọc đường, liền có khả năng mượn quan hệ của hần liên lạc với Cấm Chủ hội Đế Đô. Đế Đô bên này làm việc hiệu suất nhanh hơn hần, trên thực tế có lẽ do thiên sử Thánh Thành cũng ở đây đi, hoặc có thể do danh tiếng của người” Linh Linh mở miệng đáp lại.

“Bọn họ đã tụ tập trước một nhóm bên ngoài Tây Hải Thành, thời điểm chuẩn bị do họ dự liệu, chúng ta cảm cực, tốt xấu thế nào vẫn chỉ dùng cho phương án cuối cùng.” Trần Khương sau đó bổ sung thêm vào.

“Được thế thì tốt. Ít nhất chúng ta còn một tuyến phòng thủ cuối cùng.” Ngải Giang Đồ nói rằng, hần là quân nhân chỉ huy, đối với tình huống có đường lùi trang bị, hần là một việc bài bản tốt nhất mà từ nhỏ mình đã được huấn luyện qua.

Bỏ hết ngoài tai câu chuyện, Tả Phong trưởng lão ban nãy còn sôi nổi bàn luận, nhưng là kể từ lúc đám người Linh Linh, Trần Khương được dẫn vào,

hắn cơ quai hàm đều không mấy được thoải mái.

Vấn đề cũ lặp lại, ban nãy tam đại trưởng lão đã không mấy tán thành việc đưa bất kỳ ai lên núi sâu vào Minh Lang doanh trại, chỉ là có vẻ như được Quan Ngư ưu ái một lần, trái lại sĩ quan Đỗ Tuần Du lấy làm thường thức thắng lợi, liên tục mạo phạm quy tắc Minh Lang thôn.

“Này khoan hãy nói, Đỗ Tuần Du, người đây đang là xem thường chúng ta lời nói phải không, liền ý lại một chút lập công, có thể muốn dắt người lên là sẽ đắt. Đây là báo cáo sự tình, chúng ta khẩn hợp, người cũng có cái tư cách dẫn người chạy đến.” Tả Phong tỉnh tỉnh bực tức, không khoan nhượng nói ra.

Nghe nói một chút tâm kế kẻ thống trị yêu tộc, Vĩ Linh Hoàng trong quá khứ vì để cho toàn bộ thành thị Bắc Hải phồn vinh suy tàn, nàng định kỳ bố trí khôi lỗi cho những kẻ lang thang, nạn dân nhập cư nhân khẩu, chọn cách thức thâm thấu từ bên trong, hủy kênh sông ngòi, rải độc khắp ruộng đất.

Về sau thời điểm hạn hán xảy ra, nước mưa thiếu thốn, dòng sông khô cạn, thu hoạch trong năm căn bản không có cái gì, cuối cùng không thể cung cấp bất luận ít ỏi ra sao lương thực. Cuối cùng tự bản thân kinh thành chết yếu mà không tốn một sức lực tấn công của kẻ địch.

Đây không phải tiền sử nguy hiểm chưa từng xảy ra.

Mà nhắc cũng tại lần thứ nhất dẫn đám Mạc Phàm vào nhưng chưa báo cáo là một cái vô cùng khẩn sự tình. Miễn cưỡng tha thứ được.

Lần này lại đang là trong họp bàn thượng tầng, hắn vẫn không báo cáo mà đem Linh Linh, Trần Khương đến tận cửa gỗ vào.

Rõ ràng muốn phản loạn, rõ ràng khinh thường trưởng lão tôn chỉ.

Nhìn sắc mặt của Tả Minh có vẻ đều sẽ muốn giết mình tại chỗ, Đỗ Tuần Du mạng nhỏ lập tức quỳ gối xuống, trên bàn tay đưa ra Minh Lang Lệnh lên đầu, hải hùng nói:

“Thành chủ, ba vị trưởng lão, Đỗ Tuần Du thân thể hèn mọn, giữa chỉ biết phục mệnh và góp công chống giặc, ta đành không thể lưỡng toàn, có chấp phá quy tắc tụ họp người... đây là Minh Lang lệnh, ta muốn đem ra dùng lần này để bảo mệnh xin tha.”

Minh Lang lệnh kẻo lên, một lớp biểu bì nâu nhạt chảy vào người của Đỗ Tuần Du. Việc này đại biểu nếu tam vị trưởng lão có ý định sát tâm với Đỗ Tuần Du mà nói, rất không có khả năng tác động mà pháp lên người hắn. Một loại hình thức tương tự với thần ngữ lời thề của Quang Minh Thành Thành; cứ việc cấp bậc mãi mãi không có đạt tới được trình độ, nhưng tác dụng lên huyết mạch Minh Lang người như cũ không hề nhỏ.

“Đi ra ngoài trước, người lần này dấu sao vẫn là phạm tội nặng hơn một cái quy tắc. Việc sau xử phạt.” Quan Ngư hững hờ nói rằng.

Bản thân là thành chủ người, tận mắt thấy Minh Lang Lệnh của mình bị đem ra dùng một cách vô ích như thế, hắn trên thực tế có chút tức giận. Nếu không phải kìm hãm thành công, lần này đích thân hắn sẽ muốn đem Đỗ Tuần Du ra ngoài đánh cho một trận.

Đỗ Tuần Du vốn dĩ còn tưởng mình lần này dẫn người vào sẽ làm thêm một cái đại công, nào ngờ cuối cùng triệt để lâm vào sợ hãi, một mặt gấp đầu mấy cái xuống đất tạ lỗi, sau đó vội vàng bỏ đi ra ngoài gian nhà, miễn cho ở lại lâu hơn sẽ chịu phải con thịnh nộ thật sự.

Đương nhiên, những người khác, đặc biệt là Mạc Phàm cùng với Bee quan sát tình huống tỉ mỉ hơn cả; trước nhìn theo bóng lưng Đỗ Tuần Du chạy ra phía ngoài, bọn hắn sau đó bốn mắt nhìn nhau, giống như một cái đồng thuận ý kiến cá nhân vậy. Bất quá ý kiến này chỉ giữ riêng cho bọn họ, cũng không có đi nói ra thời điểm.

Một lúc sau quay trở lại vấn đề, không khí buổi bàn thảo dần dần gia tăng tới mức độ căng thẳng hơn rất nhiều, việc khả dĩ phải làm, thứ nhất là quân số, thứ hai là chiến trường địa hình, thứ ba là xác suất tạo được sức ép cần thiết.

Ý kiến rất nhiều, tham mưu cũng rất nhiều, nhưng phương án trên cơ bản thời điểm này đều mang tính khó dự liệu được, khiến ai nấy đều rơi vào trầm tư.

Giả như muốn từ vị trí từ Minh Lang sơn tiến công yêu tộc, tại Minh Lang sơn dù bằng cách nào đi chăng nữa cũng chỉ tồn tại có hai cổng thông đạo, một cái gần nhất, chủ yếu nhất là trực tiếp lên Côn Lôn Thánh Sơn.

Mà Côn Lôn Thánh Sơn là như thế nào tên gọi?

Nó dĩ nhiên là một cái nhất nhất phong vị thái sơn bắc đầu, mang trong mình soái khí kiêu ngạo, tại thượng huy hoàng như thần giới bên trong yêu quốc tồn tại, càng là lãnh thổ trọng yếu bao quát hàng chục vạn cây số diện tích, là khởi nguyên của yêu ma quốc nội hình thành, tụ tập đông đảo nhất vạn ma thú.

Rõ ràng sẽ được xếp vào nơi không muốn phát động chiến tranh nhất!!

Cho dù có đủ thực lực, cũng phải có đủ dũng khí mới được. Hướng chỉ, nếu có một đầu để vương nào đó ở đỉnh núi phát động công kích, như vậy, cho dù là cường giả sáu, bảy người tại lại cũng không nhất định có thể lên núi như mong muốn. Tuyệt đối là một ngọn dốc được cho là tam chấn trời.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Lựa chọn điểm chiếm đóng (Hạ)

Một cái khác phải đi vòng ra khỏi Minh Lang sơn, thậm chí bên ngoài Tây Hải Thành, sau đó tiến ngược lên phía Bắc, sẽ là lối vào Kỳ Liên Sơn.

Kỳ Liên Sơn, độc được ma tích, bằng chu thống trị, còn được gọi là Dược tổ bách sơn. Cao nguyên sơn đồi ở đây nhưng tồn tại hơn trăm ngàn loại sinh vật phát độc, đồng thời con số tương tự với những liên hoa thảo dược, có thể coi như chỉ bảo chỉ lĩnh cải thiện mệnh tức. Tình huống về lý thuyết có lẽ là tốt nhất địa hình công kích; một mặt có lợi vì Chúa tể Kỳ Liên Sơn là Băng Bích Hạt Chu đã tử vong, mặt khác ngược lại đám Mục Bạch, Trần Khương phi thường khẳng định yêu chúng nơi đây đang rơi vào bạo loạn thời kỳ, đã tính hung hăng so với những địa phương còn lại có phần cao hơn, ngàn vạn lần không nên tới.

Dưới trường hợp các tư duy như vậy, cả hai tuyến đường duy nhất tấn công đều là không thể đi a.

“Hai sơn mạch còn lại trong hệ thống là Bạch Đằng Sơn và Mộc Cách Sơn dễ thở hơn một ít.” Linh Linh nói rằng.

“Có thể là điểm đóng quân sao?” Giang Dục hỏi rằng.

“Nếu đến được thì hoàn toàn có thể đi” Linh Linh khẳng định.

Không đợi mọi người hỏi tiếp, nàng tiếp tục nói:

“Bạch Đằng sơn, không nghi ngờ gì, có thể xưng là đệ tam băng cực địa cầu, đỉnh tuyết sơn nơi đây là cao nhất Côn Lôn, tộc vương Côn Lôn Tổ hổ, tầng lớp giai cấp thống trị phi thường cao, ở dưới nó hoàn toàn không đáng nhắc. Chúng ta tiến đánh, đơn giản chiếm cấp thấp sinh vật làm chiến địa, ích lợi nguy trang còn cao rất nhiều.”

“Mộc Cách sơn, hải sơn nằm sâu bên trong tầng vỏ địa hệ thống, nơi đây tà khí khá thấp, ốc vỏ lần sinh thái thực vật đều không tron tru phát triển, vì vậy cũng xem như là địa phận yếu ớt nhất của quần cư yêu tộc. Bất quá, Mộc Cách Sơn rất rộng lớn, giàu có tài nguyên nhất trong toàn bộ sơn mạch, diện tích đồng dạng rộng gấp 10 lần Côn Lôn Thánh Địa, ước tính hàng triệu km.

Lấy hai đại địa bàn này làm địa phương công kích chủ lực nhất định lợi thế sẽ không nhỏ đi, chỉ đáng tiếc, từ Minh Lang sơn, tự nhiên không có cách nào trực tiếp băng qua được.”

Muốn tới Bạch Đằng Sơn hay Mộc Cách Sơn chỉ có một cách thức, là đi qua Côn Lôn trung tâm đại mạch, cũng là Côn Lôn Thánh Sơn.

Chính vì vấn đề này, cả Bạch Đằng Sơn lẫn Mộc Cách Sơn đều phút chốc không được thông qua làm điểm chiếm đóng.

Một lát sau, Mạc Phàm mới ý thức tới Linh Linh nói chuyện này có cảm giác gì đó hơi không đúng lắm như thường lệ, nhưng tạm thời chính mình cũng không nghĩ ra được là điểm đó là như thế nào.

“Hmm, ở đây có các bộ não quân lược tụ tập lại, các người làm thế nào tính toán liên tính toán đi, sau đó toàn gia nói cho ta biết cần phải làm gì liền được. Trước khi đi vào chỗ chết, dẫu sao vẫn phải cho người ta thư giãn đầu óc đó mà. Mạc Phàm, Mục Bạch, hai người có muốn uống trà Tuyết Nhi không, ta xuống gác bếp pha thử, nghe bảo người Minh Lang sơn hay có thói quen lên Kỳ Liên Sơn hái loại tiên thảo này, gia tăng cường hãn cơ thể nha.” Triệu Mãn Duyên cuối cùng vẫn là người phá vỡ cái căng thẳng bầu không khí hiện tại.

“Ta đi với người!” Farl bắt ngờ lên tiếng, nàng có chút mệt mỏi trong người.

“Nếu như người đi với ta, chúng ta phiền phức sẽ tốn thêm một ít thời gian sinh hoạt, cho nên các người phải đợi lâu một chút.” Triệu Mãn Duyên khoe miệng lộ ra dung ý cười cợt nói rằng.

“Xem như người có bản lĩnh gì đó, muốn sinh hoạt gì đó thì có thể tới!” Farl khinh bỉ nhấn mạnh.

“Hai vị, kiểu đã, ta vừa chinh đoán lại tư duy một ít, các người người Minh Lang tộc muốn lên Kỳ Liên sơn bằng cách nào? Vẫn phải đi vòng xuống Tây Hải thành rồi trở ra phía bắc hái thuốc?” Bee nghe đến trà Tuyết Nhi mà Triệu Mãn Duyên nhắc tới, đột nhiên nghĩ ra cái gì.

“Cũng không cần phiền phức vậy, trên thực tế tại Côn Lôn Thánh Sơn trung tâm có một đoạn hồ nước, còn gọi là thác Lưu Viên. Tại đây có phân đoạn rẽ nhánh, đi dọc về hướng đông bắc 100 dặm, có thể du nhập Kỳ Liên Sơn.” Quan Trung Hà giải thích.

“100 dặm đối với siêu giai pháp sư vẫn tính là không dễ dàng gì sự tình, có hay không yêu ma khu vực quanh thác Lưu Viên?” Mục Bạch hỏi rằng.

Thông thường rảnh rỗi, Mục Bạch rất thường hay nghiên cứu địa hình, trùng học bên cạnh tu luyện ma pháp. Hắn trên thực tế còn có thiên bẩm một dạng ưu tú đã ngoại pháp sư. Vì vậy cho nên, thời điểm Bee đề cập, Mục Bạch là cái thứ nhất người hiểu ra lập tức.

“Thác Lưu Viên hình thành nên hồ Lưu Viên, hồ Lưu Viên bản chất là một loại kỳ dị thiên nhiên pháp tắc, đối với yêu ma cũng mang yếu tố bài xích điên cuồng. Do đó, dọc theo hồ Lưu Viên sẽ là không tồn tại nguy hiểm.” Quan Trung Hà nói rằng.

“Ta nhớ ra rồi, lúc trước chúng ta cũng là rớt xuống từ thác Lư Viên này, ta lần đó thông hành cũng từ Côn Lôn Thánh Sơn đi dọc theo bờ hồ hồng lên trên thác được, nhưng là không nghĩ tới cuối cùng mình đi thẳng một mạch đến Kỳ Liên Sơn.” Ngải Giang Đồ ý thức được mình trước kia là làm thế nào đến Kỳ Liên Sơn thông qua Côn Lôn Thánh Sơn.

“Được, ta hiểu rồi, vậy có thể kết luận chúng ta tiến lên Côn Lôn Thánh Sơn trước.” Bee hai đồng tử nở rộng, nhoeo lên một nụ cười tự tin nói rằng.

“Ý của ngươi là muốn đóng quân tại thác Lư Viên?” Ngải Giang Đồ hỏi.

“Không có sai, chúng ta dừng chân một cái trước tại Lư Viên thác. Sau đó chia quân chiếm đóng các ngã.” Bee nói rằng.

“Mục tiêu là gây sức ép Vĩ Linh Hoàng, phải dụ được nàng bước đi ra, nhưng trái lại trên Côn Lôn Thánh Sơn tương đối trùng trùng nguy hiểm, đường đánh đã khó, phòng bị càng khó hơn. Thác Lư Viên rất tốt làm trạm dừng chân điểm, chúng ta vừa đánh vừa thủ đều tốt.” Ba vị trưởng lão Minh Lang đều đồng ý một cái điểm này.

Bee nhắm mắt lại, tự vẽ ra hết thấy vị trí địa lý của toàn bộ Côn Lôn sơn mạch ở trong đầu. Hắn chưa từng đặt chân đến đây trước đó, chỉ dựa theo lời kể của mọi người tổng hợp lại, nếu có sai lệch, khả năng vẫn tự mình muốn bồi đắp kiểm chứng.

Từng cái từng cái một trừu tượng ảnh được sắp xếp, từ Minh Lang sơn, đến Côn Lôn Thánh Sơn, Kỳ Liên Sơn, Bạch Đằng Sơn, Mộc Cách Sơn, thậm chí là ngoại viên Tây Hải Thành đang có công tác cấm chú đỉnh chỉ chuẩn bị cũng trong bộ não Bee vẽ ra toàn cảnh.

“Ngươi đang làm gì?” Triệu Mãn Duyên nhìn Bee, một mặt không hiểu hỏi.

Bee mở mắt ra, khung quang nhân cầu có vẻ đặc biệt mang thánh quang lấp lánh mê người, đồng thời cũng chiếu ra nội tâm hưng phấn của hắn.

“Các vị, nếu tin tưởng, ta có thể bảo đảm chúng ta dẫn dắt được tốt nhất trận hình, có thể tại địa bàn yêu tộc giành vài điểm lợi thế!” Bee giọng nói chắc chắn sự tình.

Mọi người nhìn hắn, cái thứ nhất là hoài nghi không quá nhiều tin tưởng, cái thứ hai là một tia hoảng loạn nảy sinh trong người.

Gã này là thánh nhân chắc!?

Hắn ban đầu còn mù tịt đường, nói nói vài đoạn hội thoại, mấy đã lấy đầu ra cái tự tin ngất trời đến cường độ này.

Đương nhiên, người khác hoài nghi, ngược lại Mạc Phàm sẽ không hoài nghi.

Đối với đầu óc Bee mà nói, Mạc Phàm thậm chí có cái lòng tin tên này kiếp trước hắn là một cái đàn độn nhất vũ trụ đã thoát kiếp mới được chăm chú hưởng dị bẩm đến vậy.

Hiện tại, bản thân Mạc Phàm không chắc Bee sẽ có lúc nào đó đứng trước mặt mình làm kẻ địch, đứng trước mặt mình lộ ra thân phận. Nhưng là, hắn chắc chắn sẽ chung chiến tuyến đối đầu Vĩ Linh Hoàng.

“Ta không có ý kiến!” Mạc Phàm nói ra.

Rất nhanh, theo Mạc Phàm mấy người Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch, Tương Thiệu Như, Giang Dục hay Ngải Giang Đồ đều tán thành, hình thiên sứ Farl cũng tương tự tán thành.

Cuối cùng, chẳng còn ai phát sinh dị nghị từ chối.

Mạc Phàm thấy tình huống này xảy ra, quả thật có chút ngoài ý muốn...

Ài, ngay từ đầu xác thực còn mang theo rất lớn thành kiến, nhưng từ từ, Mạc Phàm ban này một màn uy vũ đại khái vậy hùng hổ dọa người để lại dư chấn tương đối lớn, mấy vị trưởng lão lẫn thánh ảnh giả Sudan và Tadan cũng triệt để phát sinh cải biến.

Có thể có được người ta thành chủ, trưởng lão tán thành, Mạc Phàm vẫn cảm thấy không xứng công chuyến này đem Hắc Long ra trình diện, dù sao Minh Lang tộc nhiều năm qua đều là ở vào một loại hoàn toàn phong cầm trạng thái, không chút nào đem mặt khác thể nhân đề vào mắt, có thể làm cho bọn hắn trước sau nghe mình răm rắp như vậy, phong vị này xác thật còn muốn đẹp trai cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Ăn, không ngại!

Bắt đầu tiến về Côn Lôn Thánh Sơn, đó là một thảm bằng địa bình nguyên bao la, Mạc Phàm bọn người phi hành dọc theo đường thông đạo nối từ Minh

Lang son đến, có thể nhìn thấy một cái vách núi màu tuyết ngàn uốn lượn, tách ra mặt đất rộng lớn vô ngần cùng hoang mạc mênh mông.

Chỗ vách núi cùng hoang mạc tiếp xúc, không tồn tại bất kỳ thảm thực vật nào, đàn trái màu trắng sỏi đá không ngừng hiện lên, báo hiệu loại thời tiết khô lạnh cực kỳ khắc nghiệt.

"Men theo lối mòn này sẽ dễ dàng gặp vài nhóm tộc Thổ Dân Linh Cầu, các người cẩn thận." Quan Ngự dựa vào kinh nghiệm nói rằng.

"Thổ Dân Linh Cầu không đáng quan tâm, vậy cũng là chúng ta đã tới rìa ngoài hoang mạc a, không bao lâu là có thể giáp được hồ Lưu Viên." Tả Minh trưởng lão thật dài phun ra một hơi.

"Tả Minh trưởng lão, chính xác là bao xa?" Giang Dục hỏi kỹ.

"Hơn 2000 dặm đường nữa liền tới!" Tả Minh đáp rằng.

Di chuyển phía trước Tả Minh một ít là Triệu Mãn Duyên, nói tên đang chán nản này dẫn đầu đoàn đều không phải, hần đứng ở vị trí thứ tư đội ngũ, sau lưng Quan Trung Hà, Farl cùng với Ngải Giang Đồ.

Triệu Mãn Duyên tàn tàn soi nổi cả một đoạn đường dài, giống như người duy nhất ở đây có tinh thần thoải mái, ung dung sao trắng tán gẫu với đồng bọn vậy, thỉnh thoảng chăm chú giả vờ nghe nghe đám lão bối phụ họa du lịch hướng dẫn viên.

Thổ Dân Linh Cầu là bầy tạp yêu phi thường hiếu chiến, cấp bậc hầu hết của chúng mặc dù còn xa mới vươn tới quân chủ, nhưng kể cả khi kẻ địch mang trong mình Đế Vương khí tức xuất hiện, Thổ Dân Linh Cầu khẳng định cũng sẽ không sợ hãi mà liều mạng xông vào.

Một bộ tộc vậy cũng có hơn vạn đầu, ở đây tận mấy bộ tộc như thế chen chúc trên hoang mạc cằn nhằn, đặc biệt khiến người ta nhột nhột sau gáy, là cảm giác bất an đề phòng.

Ấy thế mà con mẹ nó...

Đi với đám đa phần cường giả cầm chú có khác, liền cười ngửa xem trăng, nhỏ một bãi nước bọt cũng muốn diệt đi cả một chi đoàn.

"Quan Ngự, các người nuôi cấy nhiều Tích Dịch Vu Thổ như vậy, cư dân thì chẳng bao nhiêu sinh đẻ, làm pháp sư quân sĩ càng ít đi một chút. Cùng nhiều hơn câu có khả năng dẫn đến lãng phí tài nguyên nha, có thể cho tặng ta vài trăm mẫu áp trứng không?" Triệu Mãn Duyên da mặt tương đối đáp nhiều kem không biết nhục nói ra.

Di chuyển trên Côn Lôn Thánh Sơn, những Tích Dịch Vu Thổ này dĩ nhiên chỉ cần một ngum nước vài xô, đã chẳng thèm nghỉ ngơi một lần, tại trên sức chịu đựng trong thời tiết khắc nghiệt, thực sự ưu tú hơn quá nhiều, thậm chí di chuyển trên hoang mạc lạnh còn rất hữu hiệu, nhanh không kém long thú.

Mỗi người ở đây đều được Minh Lang trang trại cấp cho một đầu Tích Dịch Vu Thổ giáp kỹ tham chiến. Triệu Mãn Duyên ưa thích ngồi trên lưng Tích Dịch Vu Thổ, đại khái dài hơn 60 mét, bốn chân bọc gang thép trông hoành tráng vô cùng.

Giả như hần Triệu gia cũng nắm giữ giống trứng này mà nói, kết hợp thêm Âu Châu tuần long, tin tưởng mấy cái ẩn danh, ẩn tộc, hoàng triều gặp hần cũng phải cúi đầu hai, ba cái đi. Một dạng phô trương khiến người ta thèm thuồng.

Quan Ngự nhìn Triệu Mãn Duyên, tam đại trưởng lão Minh Lang thôn cũng nhìn hần, ánh mắt sớm một chút nổi lên mấy phần xem thường.

Tích Dịch Vu Thổ một con cũng có thể đổi lấy một cái trân quý tài nguyên cho binh sĩ, càng mạnh mẽ trên chiến trường đỉnh tiếm thống lĩnh. Ở loại thời tiết khô cằn thiếu nước, còn muốn nhai cả đầu một số đầu quân chủ cấp. Nói tặng hần một con còn khó xảy ra, cái gì mà nghĩ đến mấy trăm mẫu... đây là đạo tặc à?

"Lăn!" Quan Ngự phất tay phủ phàng.

Triệu Mãn Duyên một mặt tẻ nhạt cười trừ, là hần cố ý liếc qua Mạc Phàm một cái đánh động nhưng Mạc Phàm ngược lại không thèm quan tâm, một mặt thờ ơ chờ Linh Linh đi tiếp, để cho Triệu Mãn Duyên có chút hụt hững.

Rõ ràng tên này nắm giữ 30% cổ phần Triệu Thị, ít nhất cũng phải liệu cơm gắp mắm ra tí sức hèn mọn chứ...

"Có trạm dừng chân, bên trong còn có khí đốt lò than bốc lên, kỳ quái nơi này Linh Cầu nhiều như vậy, làm sao giống như còn có người ở lại a, bọn họ không sợ yêu tộc sao?" Giang Dục về mặt nghi ngờ hỏi.

"Phiến quân này được nằm trong an giới có cấm chế, lấy thực lực thống lĩnh trở xuống thôi là không có khả năng xâm phạm. Ngược lại bọn họ cũng không phải là chủ lực Minh Lang pháp sư đối kháng yêu tộc. Nhiệm vụ chính đóng quân ở đây là truyền tin tức." Tả Phong trưởng lão nói.

"Vẫn là rất nguy hiểm a, dù sao Côn Lôn Thánh Địa trăm ngàn cây số kéo dài, yêu ma vô kể, ở khắp nơi đều là cảnh giới huyết sắc, thậm chí tử sắc, hắc sắc đầy đủ. Lỡ như có ma thần nào xuất hiện..." Giang Dục hơi hoang mang hỏi lại.

"Minh Lang tộc, Minh Lang chiến binh, huyết nhúng chàm thổ, tinh thần nhúng gang thép. Chúng ta từ khi sinh ra đã không có ý định giữ mạng cho riêng mình, hi sinh đều mang biểu tượng ý nghĩa. Cho rằng bọn họ nếu thất thời chết đi, tương tự bên này sẽ mất tin tức liên lạc, lập tức sẽ hiểu ngầm rằng đại địch xuất hiện." Tả Phong không chút biến sắc nói rằng.

Lời vị trưởng lão Minh Lang thôn nói ra, cũng là lời của Minh Lang thôn, thôn trưởng muốn nói.

Đây mới là oai hùng dân tộc, để cho không ít trẻ tuổi pháp sư muốn noi theo, muốn nương nhờ cái vết tích tường thành ấy phát triển.

Đứng đầu bài danh Hoa Hạ, tuyệt đối không phải là hữu danh vô thực!!!

Thỏ Đản Linh Cầu nhiều như nấm mọc trong rừng, từ thống lĩnh, chiến tướng, cho tới đại hải nô bộc đều đầy đủ cả. Từng này số lượng thật sự là đếm không xuể.

Chúng thấy Tích Dịch Vu Thỏ di chuyển tới, hết đàn này đến đàn nọ ngàn con, vạn con như bị bỏ đói lâu ngày, tịnh tiến giữa hoang mạc tiến lại gần bủa vào.

Trên trời mấy mảnh tử vong tia chớp màu đỏ đánh xuống, lửa mất ở trên mặt đất lan tràn ra từng mảng từng mảng đĩnh văn, Lôi Điện cuồng vũ trong đó, quá nửa có thể thấy mặt cát trắng hoang mạc bị đánh tung lên hàng trăm mét.

Bên trong màu trắng mãnh liệt bão táp tung bay không thấy vô luận đường đi, nhưng là vẫn có thể cảm nhận được mùi tanh thân thể Thỏ Đản Linh Cầu phiêu diêu không có phân biệt đều nhuộm huyết đỏ trộn lẫn vào.

Quan Trung Hà dẫn đội, Quan Trung Hà không ngần ngại hô hoán ra Phích Lịch Điều mở đường.

Một sinh vật chạm tới tầng trên cùng của chuỗi thức ăn, một cái cực hạn chí tôn quân chủ tồn tại, lại làm sao cần phải mở mắt ra nhìn những cái nhỏ bé thống lĩnh cấp đây?

Phích Lịch Điều dang cánh đen che rợp đi ánh nắng chiếu xuống đoàn người, đồng thời mỗi một đạo cân xích lôi nó nhả ra, tùy tiện đem hàng trăm, hàng ngàn Thỏ Đản Linh Cầu nghiền nát. Xác của yêu tộc trên đường rớt xuống, vừa vặn Tích Dịch Vu Thỏ đi qua, chúng nó đồng dạng bản tính không hề nhu hòa, thấy vật chướng mắt, một cái quay đuôi liền băm ra thành mảnh vụn, sau đó hất tung ra ngoài.

"Những thứ này... Những thứ này... Thỏ Đản Linh Cầu... bị giết nhiều như vậy, hôm nay chúng ta có lệnh tâm soát yêu tộc sao??" Bên trong trạm tin tức Minh Lang, mấy cái giọng tư lệnh điều khiển vô cùng hoảng sợ nói ra.

"Đại trưởng lão... đó là đại trưởng lão, Phích Lịch Điều thần thú đại nhân của đại trưởng lão đấy, ngài mấy chục năm nay không có ra khỏi Minh Lang Sơn nửa bước, ngài xuất quan rồi!!"

"Cái kia, không phải nhị vị trưởng lão đằng sau kia, bọn họ cũng có mặt, đây là cấm chú đội ngũ à, có cả thành chủ. Mau, phát lệnh tâm kích, tiếp ứng cho họ!"

"Người là nhược trí phải không? Cấm chú xuất quân, cái gì mà cần chúng ta tiểu tôm tép hỗ trợ..."

Thi thể khắp nơi, lưu loát hóa thành một tấm thảm thật dài xương cốt cầu đàn, còn phô ra không biết bao xa.

"Ăn, ăn hết... đừng chừa gì cả, Tiểu Nê Thu, người đừng có thói hư chê đồ, nô bộc, chiến tướng, thống lĩnh thì cứ ăn hết cho ta. Tích tiểu thành đại, nhiều đây vạn vạn tinh phách có khả năng sau này góp phần cho chúng ta Mạc gia lật đổ được Triệu Thị đấy, hưởng chi sau lưng nhà còn nuôi một cái không lỗ chuông chó đang liên tục gia tăng." Mạc Phàm đọc thầm khẩu miệng nói rằng.

Tiểu Nê Thu cấp bậc bây giờ đã là thừa thái bộc ra tinh phách bất kỳ, không còn phải một loại xác suất hên xui nào nữa.

Thỏ Đản Linh Cầu là ai giết?

Phích Lịch Điều!!

Phích Lịch Điều của ai, à nhầm, Phích Lịch Điều ai cứu sống?

Tiểu Mei...

Tiểu Mei là ai?

Người nhà, là đồ của người nhà. Đồ của người nhà liền mang ý nghĩa như thế nào?

Ngai cái chó gì, ăn hết!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Ngân sắc ma chi đồng tử

Ngàn dặm xác thối, trong gió chen lẫn mùi máu tanh Thổ Đản Linh Cầu, còn chen lẫn mùi khét lẹt lõi điện của Phích Lịch Điều xuyên suốt dọc đường.

Thổ Đản Linh Cầu xưa nay chưa từng chết nhiều đến vậy, mấy cái Linh Cầu bộ tộc tập hợp lại xưa nay cũng chưa từng trận nào bị ủ hóa mục sát nhiều đến vậy. Dù cho có là loại không nào tư duy dưới, mắt thấy một màn mây chục vạn đầu liên tiếp ngã xuống... vậy cũng phải biết sợ hãi, mà trên thực tế, chúng đã bắt đầu có dấu hiệu kinh sợ, chạy trốn chết ra xa.

Phích Lịch Điều này quả nhiên nằm ở tốt cùng chí tôn quân chủ cấp. To lớn hắc điều đang cánh trên bầu trời kia là không cách nào Thổ Đản Linh Cầu có thể chạm đến được, mà ngược lại loài thần thú này có chút đánh không biết mệt, làm sao còn muốn cùng nó lao lực đây.

"Hồng hồng hồng hồng ~~~~~ "

Gầm lên giận dữ, trong nháy mắt che lên hết bão cát hoang mạc màu trắng, một đầu không biết từ đâu Sơn Mao Linh Cầu cái kia to lớn hình hài giẫm bước qua mấy tòa xác cốt, vênh vang đắc ý ngóng nhìn này một mảnh sườn đồi lạnh lẽo máu tanh, dường như chính máu tanh đồng loại càng làm kích thích thái độ hiếu chiến của nó.

Sơn Mao Linh Cầu là hoang mạc đồi sơn này kẻ thống trị, đồng dạng cũng không phải là cái gì mỹ hảo khái niệm, nó là đại biểu Côn Lôn cầu biểu tượng, càng nhiều thời điểm đại biểu cho giết chóc cùng chiến tranh.

Để người ta có chút tế nhật trên thực tế chính là con hàng này thực lực chỉ tiếp cận Phích Lịch Điều. Phích Lịch Điều chiến đấu từ này giờ có thể sẽ hơi lép vế, chưa đủ sung mãn thể lực tiếp tục tranh đấu.

Nhưng mà,

"Roẹt ~~~~~!"

Sơn Mao Linh Cầu chỉ ít thân thể tương đối cường tráng, như một mảnh biệt phủ cao hơn 60 mét rắn chắc, ấy thế mà trong tích tắc nửa giây, cả cơ thể nó giống như một cái khăn ướt sưng, là ướt sưng huyết dịch chảy ra.

Còn chưa kịp hồng đến tiếng thứ hai, không gian quanh cơ thể Sơn Mao Linh Cầu bị đóng khung lại, trong cái khung bàn bạc ngân quang đó, lấp lừng hình thành vô số trục quay. Trục quay tự động xoay theo các chiều khác nhau độc lập, làm cơ thể Sơn Mao Linh Cầu đồng dạng cũng bị vất vắn vẹo, ngoằn ngoèo đến mất, tai, khô, đuôi, tứ chi nhanh chóng mất dạng, thậm chí nội quan bên trong cũng theo máu tanh móp méo tràn ra ngoài.

Vốn dĩ từ một thể lực quyền năng trên mảnh đất bao la này, Sơn Mao Linh Cầu thân thể chảy xiết thành bọt đỏ lừng lờ trôi qua, vốn dĩ ban đầu còn oai hùng làm cái gì đó cứu vớt dân tộc, nhẫn nại để có thể phóng thích chính mình cái kia luồng tương khí, rốt cục chỉ còn có thể ở trên vùng đất này bị người ta tùy ý đập lên...

Sơn Mao Linh Cầu ngã xuống, Thổ Đản Linh Cầu chính thức tan tành chiến ý, triệt để thoái hóa bỏ chạy theo đàn.

"Có chút mạn rợ!" Trương Thiệu Như ngồi sau lưng Mục Bạch, thấy loại thủ đoạn này tiêu diệt chủ soái đối phương hơi tàn ác phương thức.

"Hắn là cấp bậc cao nhất bộ tộc chúng nó rồi, chúng ta tiếp tục đi!" Mạc Phàm hơi hột nói rằng.

"Ta vẫn tưởng quân chủ cấp xưa nay có chút trí tuệ... Ủa, ngu như chó là có thật." Triệu Mãn Duyên dung tiểu bỗ sung

2000 dặm di chuyển mất khoảng nửa ngày, Côn Lôn Thánh Sơn tuyến đường rốt cục đỉnh chỉ hướng lên cao, bỏ lại hoang mạc Linh Cầu là một cái ngọn núi đứng sừng sững vô cùng dốc, hồ Lưu Viên nằm ở giữa, rõ ràng muốn thêm nổi bật, to lớn rất nhiều.

Hùng vĩ trộn lẫn khúc nhạc thanh tao, sương gió cùng điệu quang hòa quyện, để cho khung hình Lưu Viên sinh thái hiện ra trong mắt người khác đẹp như một bức tranh niên hoa thủy mặc; trên núi cao thấy bầu trời rực rỡ, dưới mây trắng thấy bọt nước lung linh ào ào rót xuống thành thác, thác nước âm ỉ là thế, nhưng ngược lại vốn dĩ không cách nào làm mất hồ trong vắt kia có nửa điểm lẫn tẩn biến động.

Kỳ thực Mạc Phàm đã từng đến hồ Lưu Viên trước đây rồi, địa phương phi thường khắc sâu vào thùy não, khó có thể quên đi được.

"Chúng ta tiến hành chia quân tại đây phải không?" Ngải Giang Đồ người thứ nhất nhảy xuống lưng Tích Dịch Vu Thổ (thần lân hoang mạc), mở miệng nói rằng.

Chung quanh ánh mắt mọi người đều nhìn đến Bee, kế hoạch bố trí chút then chốt trận hình là từ hắn, nên thời điểm này cũng phải cần được xác nhận.

"Các vị, Lưu Viên hồ nước chính là đại lưu giang chia cắt tứ tử sơn mạch trong Côn Lôn. Dọc theo thành hồ này, chúng ta chia quân thành năm nhánh, thứ tự chia thế nào ta đã nói cho từng người." Bee yên vị trên lưng Tích Dịch Vu Thổ, mình bạch nói với mọi người.

"Năm nhánh... tại sao lại là năm nhánh quân, chẳng phải chỉ có bốn cái sơn mạch Bạch Đằng Sơn, Côn Lôn Thánh Sơn, Kỳ Liên Sơn, Mộc Cách Sơn thôi sao?" Tả Minh trường lão không hiểu lắm muốn hỏi lại.

"Cái gọi là chiến thuật, hắn mong các ngươi sẽ hiểu cho ta, ta không cách nào có thể chia sẻ lý do được. Đến xuất phát đường đi, chỉ mong các vị hợp

tác đi thẳng một đường được chọn liền tốt, gặp địch có thể đánh, đánh không được có thể cầm cự, cầm cự không nổi... lập tức bỏ chạy!” Bee giải thích rằng.

Sau đó, vị Âu Châu nam tử đến từ Italy này quay người sang Mạc Phàm, gật đầu nhẹ một cái, tiếp tục cất lời: “Đồng thời cũng vì tâm lý dễ xáo động phân chia không đều nhánh, tránh cho sự tình cực tuyệt không thoải mái, ta nhờ đến Mạc Phàm thì triển một chút không gian ma pháp, chừng không tất cả mọi người ở đây sang tuyến đường khu vực hướng chỉ định. Miễn cho sau đó không cách nào gặp các nhóm còn lại, cũng không biết nhóm còn lại gồm có ai.”

“Tốt lắm, người sắp xếp rất thỏa đáng, quân đội đội ngũ cũng vì một số người tâm lý dựa cột này mà kéo cả chi đoàn xuống, chỉ có tự lực ngẫu nhiên kháng bệnh mới chân chính trải nghiệm tốt nhiệm vụ.” Ngải Giang Đồ lập tức đồng ý với Bee.

“Còn ai ý kiến gì không?” Bee lời lẽ như chém đinh chặt sắt hỏi.

Ngày bình thường vẫn một dạng không mấy quyết tâm biểu hiện, đa phần rất tử tôn có cũng được, không chẳng sao; nhưng đến thời điểm, Bee nhân cách khác nữa đề cho người ta một loại cảm giác không tài nào dám trêu chọc.

Toàn trường im lặng, mang ý nghĩa toàn gia biểu quyết đồng tình.

“Hẹn gặp lại!” Mạc Phàm lắc nhẹ đầu một cái nói rằng, trên khuôn mặt hẩn lộ ra nửa điểm nụ cười, tựa hồ màn tranh đấu với Côn Lôn yêu tộc muốn bắt đầu rồi.

“Tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ tỉ ~~~~~!”

Lưu Viên Hồ nước rộng tới mức chẳng biết đâu điểm thượng nguồn, chẳng ngờ đâu là nơi kết thúc; chỉ là trong cái khu vực vền vện đều hiu hắt dừng chân đến, bầu trời lúc này giống như một tấm gương phản chiếu lại toàn bộ êm ả không gợn sóng mặt nước bên dưới.

Trong vát thủy tinh giữa thiên không, dần dần có một vòng xoáy tiêu điểm màu hồ thủy đang không ngừng mở rộng tại trung tâm bề mặt.

Vòng xoáy này là lam quang đồng tử, mây sương bao quanh là cầu mắt. Bầu trời trong khoảnh khắc vẽ ra một cái ánh cực kỳ nhuần nhuyễn, to lớn Tà Nhân.

Tà nhân thành hình, lập tức ngân sắc ma chi đồng tử giáng lâm.

Mọi người đứng ở Lưu Viên hồ nước bên dưới, ngược đầu lên nhìn thẳng vào ma đồng, tường tận trông thấy một cảnh rung động đại biến này, cảm giác bản thân đều mềm nhũn cả người, mặc cho cơ thể chìm vào trong vô tận lam quang, ngân quang, mặc cho tâm trí sớm một chút đã chẳng thể tiếp thu nổi thực lực quân mình.

Một cái chớp mắt, ánh sáng nở rộ. Cái kia màu bạc, không rõ hay chẳng là màu đen, ám ngân uyển chuyển hết tia chớp đang nhảy dựng, trong nháy mắt đó xuất hiện một cái vô hình lực hút, lực hút kéo hết thủy vào làn sương như thuần tức di động, triệt để biến mất.

Kinh hoàng!!!

Không gian chi nhãn, cực chi đồng tử dĩ nhiên là thế giới này siêu cấp lực lượng một trong.

Vậy mà cũng đã xuất hiện rồi, còn là trên quân mình nhân loại xuất hiện...

Làm một cái đình tiêm cảm chú không gian hệ pháp sư, Mạc Phàm nắm giữ thần nhãn xác thực càng lúc càng khủng bố không gì sánh kịp.

Cường giả, cảm chú sư, thiên sứ như cũ dưới không gian chi nhãn phát huy, tất cả sẽ tùy ý hấn dẫn dắt, có thể mờ nhạt biến mất giữa địa phương mà không có cách nào tốt đưa ra phương án chống cự.

Cảnh giới hiện tại cho phép không gian chi nhãn quét ngang chu bán kính 100 km.

Nhóm thứ nhất, ở Tây Bắc tuyến đường đi tới Bạch Đằng Sơn thả xuống, xuất hiện Bee, hai vị thánh ảnh giả cùng với lão sư Trần Khương, bốn người bọn họ được truyền tống tiếp xúc khu vực này.

Nhóm thứ hai bao gồm Mục Bạch, Trương Thiếu Nhứ, Ngải Giang Đồ ba người ở hướng Bắc, trung tâm Côn Lôn Thánh Sơn.

Nhóm thứ ba là Tả Minh trưởng lão, Tả Phong trưởng lão, Quan Ngư, Giang Dục bốn vị, tọa trấn ở hướng Tây, vẫn thuộc trung tâm Côn Lôn Thánh Sơn tuyến đường.

Nhóm thứ tư dẫn đội hình thiên sứ Farl, Triệu Mẫn Duyên, Quan Trung Hà trưởng lão ba người này nằm ở hướng Đông, cũng là trung tâm nhánh Côn Lôn Thánh Sơn tuyến đường.

Nếu như nói nhóm đầu tiên do Bee dẫn đội đều có lý do dễ hiểu, giải thích được vì sao phải tấn công lên Bạch Đằng Sơn, nhưng việc nhóm thứ hai, thứ ba, thứ tư toàn bộ xuất hiện ở trung ương Côn Lôn Thánh Sơn thì cực kỳ khó lý giải.

Tất nhiên, người lý giải cũng không có ở bên cạnh mà giải thích cho bọn họ, mà thậm chí đến cả các thành viên trong nhóm cũng không biết được mình

đang đi hướng nào, đối với tọa độ địa lý trên Côn Lôn, gần như một còi phi thường mù tịt.

Việc duy nhất họ có thể làm, là lựa chọn niềm tin. Tin tưởng Bee một cái, tin tưởng Mạc Phàm một cái, cũng là tự xây dựng lòng tin bản thân mình, hướng về phía trước mà xông thẳng.

Tổng cộng toàn quân chia thành năm nhóm.

Một nhóm tiến công Bạch Đằng Sơn, ba nhóm quanh quần Côn Lôn Thánh Sơn.

Vậy còn nhóm cuối cùng thì sao?

Nhóm này chỉ có hai người, là hạch tâm, đồng thời họ tọa trấn đứng yên phương thức ngay tại Lưu Viên hồ, một là Mạc Phàm, người còn lại chính là Lãnh Linh Linh.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Mạc Phàm muốn giết Linh Linh?

“Những người khác đều do người thuê biến đi rồi?” Linh Linh ngồi sau lưng Mạc Phàm, cái kia âm thanh nhỏ nhẹ khẽ cất lên.

“Àn!”

“Chúng ta tiếp theo phải đi đâu, kế tục dọc theo Lưu Viên hồ?” Linh Linh nhìn xuống dưới chân thác, ầm ầm khói trắng bốc lên hơi sương mịt mù, phần này âm thanh cùng hình ảnh nhìn kỹ trông hết sức sinh động, như bông lai tiên cảnh.

Ban này đứng bên dưới, nàng bất quá chỉ bị choáng ngợp bởi cái vĩ đại lung linh thủy dịch tuyền. Mãi đến khi chân giẫm trên đỉnh thác nhìn về phía trước, một màn chấn động mênh mông bất tận chân trời, tựa hồ không thể nào thấy được điểm cuối cùng của lãnh thổ Côn Lôn Thánh Sơn. Để bản thân phút chốc cảm giác lạc lõng bị bỏ vào thiên sơn di tích vậy, khắp nơi đều là trùng trùng băng sơn, hồ tuyết, ngửa đầu không thấy nhật nguyệt, cúi người xuống cũng chỉ toàn sông mây.

“Bee không nói với người phải làm gì sao?” Mạc Phàm không mấy chú tâm tùy ý hỏi một câu.

“Cũng có, cho ta cái thông tin đợi chờ, đến thời điểm lập tức đi thẳng về hướng trước.” Linh Linh nói rằng.

Nắm tay Linh Linh bước xuống khỏi lưng Tích Dịch Vu Thổ, Mạc Phàm lúc này mới thuận tiện đứng trước mặt nàng, nhìn xem cẩn thận cũng thấy rõ khuôn mặt từng ấy năm đồng hành cùng mình.

Vẫn cái cảm giác đặc biệt thanh thuần mỹ lệ nha, lớn lên càng đẹp ra như vậy, chỗ cần to thì to, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, một loại nội địa hàng kiểm duyệt chính mình gieo trồng thành quả.

“Người làm sao nhìn chăm chăm?” Lãnh Linh Linh hơi giật mình, nhưng nàng không có lùi lại, một bộ thắc mắc hỏi.

“Ồ nha, ta cũng vậy, Bee cũng bảo ta là xuất phát hướng nào thì đi thẳng hướng đó, ai xuất hiện trước mặt tự nhiên chính là kẻ địch.” Mạc Phàm cười cợt nói rằng.

Nói những lời này, Mạc Phàm vừa vịn đưa tay ra gây vòng tai Linh Linh một thoáng, đồng tử cũng khéo léo ẩn mình nổi lên một tia hồng quang biến hóa mờ nhạt, đại khái phương thức xâm chiếm trực tiếp đối diện người.

Linh Linh sắc mặt chuyển sang tái nhợt, nàng cũng không có lưu ý loại kia tà nhãn đang mở ra tâm ý của mình đọc hành vi, cuối cùng miễn cưỡng vỗ bỏ tay hất ra, nói: “Mạc Phàm, người điên rồi, người muốn giết ta?”

Tâm tình trở nên phức tạp lên, Mạc Phàm kỳ thực cũng đang xem xét lại ký ức của nàng, hay là của cái người trước mặt mình.

Nói như thế nào đây.

Đánh người sự tình trong bộ dáng này, có chút không thỏa đáng.

“Người thấy ta có đẹp trai không?” Mạc Phàm mãi mới nặn ra một câu.

Chưa hiểu rõ, Linh Linh lập tức gây nhẹ lên lông mày lên, đáp: “Đầu óc của người bị hỏng rồi, người xem chính mình thể này là đẹp sao?”

“Quả nhiên, đóng giả có cái tư chất của đóng giả, hầu hết lời nói đều cẩn thận sao chép y hệt. Bất quá, nếu là Linh Linh, nàng hẳn sẽ si mê ta soái khí đẹp

traì ngồi ngồi vô điều kiện, thậm chí còn trối chết lén lút muốn qua lại ngủ cùng một giường.” Mạc Phàm về mặt vô cùng thư thái nói ra.

Si mê hán!?

Đây là Linh Linh sao chép cũng không có tìm hiểu qua đây!!!

“Huyền thuật giả dạng cũng không phải ta lần đầu chứng kiến, trước mặt ta mà nói, vẫn là quên đi!” Mạc Phàm tiếp tục nói rằng.

Linh Linh nhìn xem tính cách cảm xúc có cực lớn biến hóa của Mạc Phàm, trong lúc nhất thời cũng vỡ lẽ, là chính mình hoàn toàn đã bị nhìn thấu rồi.

“Từ lúc nào phát hiện?” Linh Linh quá không tin tưởng nói.

“Ngay từ các người bước vào Minh Lang thôn.” Mạc Phàm nói ra.

“Người đoán mò?” Linh Linh như cũ bộ dáng nhìn Mạc Phàm, phía sau lưng nàng, sền sệt một cái tiểu vĩ lông xám bắt đầu mọc dài ra.

Mạc Phàm đương nhiên thấy rõ, hán vốn dĩ chứng kiến cảnh này đều không lấy làm bất ngờ.

“Lãnh Linh Linh mà ta biết, nàng tuyệt đối có hứng thú nhất chính là khai quật đồ đảng di tích, người nhắc tới Bạch Đằng Sơn, Côn Lôn Tổ Hồ sinh nơi một trong, nhưng lại bỏ sót cái chi tiết trọng yếu nhất.”

Côn Lôn Bạch Đằng Sơn, cùng quốc thú Thánh Đồ Đằng Bạch Hồ xem như có quan hệ huyết mạch, nếu là Linh Linh, nàng chắc chắn sẽ muốn đề cập di tích tìm kiếm đầu tiên. Đây là Mạc Phàm dựa vào kinh nghiệm thời gian rất dài quen biết đối chiếu.

“Ra vậy, ta còn tưởng Tà Nhân của người vượt qua được huyền thuật giả tính của lãnh chúa!” Lãnh Linh Linh trên miệng có một nụ cười nhạt, toàn thân nàng dần dần toát lên một loại yêu khí không còn giấu nhem.

Đúng, Mạc Phàm sở hữu hai đại siêu cấp nhân lực mạnh nhất trên thế giới này, dù cho Medusa kim phần chi đồng tử, hay là Long tức kim quang đồng tử, cuối cùng dung hợp dưới Tà Thần lực lượng, mở ra cho riêng mình một loại thần thánh Không Gian Chi Nhân năng lực.

Chi là Không Gian Chi Nhân cũng không phải một loại tuyệt đối thấu thị thế gian, không có phá xuyên được huyền thuật của Vĩ Linh Hoàng.

Huyền thuật này là loại yêu pháp đã sớm đạt tới một cái không còn thật giả trình độ, kể cả giả tưởng hành vi cũng cực kỳ giống. Mạc Phàm nếu không dựa vào một ít tiểu tiết nhất lật vật, hầu như chính mình thời điểm dù có nghi ngờ cũng không cách nào chứng minh được, không chứng minh được liền sớm thất bại chiến dịch.

“Nói một chút đi, đến tột cùng các người đã làm gì. Tốt nhất cho chi tiết nói tới, người trình bày nếu để ta không hài lòng, những lời này liền là của người di ngôn!” Mạc Phàm không coi tiểu hồ ly trước mặt là một dạng gây trở ngại, hán thuận tay mà nói, hoàn toàn đơn giản bóp chết nàng.

“Người thật cho rằng mình có thể đánh bại được chúa tể của chúng ta sao, càng tự cho mình vượt khỏi suy nghĩ của ngài?” Nữ bi hồ ly nói rằng.

Tiểu hồ ly trước mặt cũng không thoát ra khỏi Lãnh Linh Linh hình hài, nàng nhiều thời điểm càng tỏ ra ưa thích dáng vẻ xinh đẹp hiện tại của mình hơn.

“Đánh lại nàng hay không, ta còn chưa rõ ràng, nhưng người mạng sống đừng hi vọng thoát được khỏi đây.” Mạc Phàm hỏi hột nói ra.

“Vậy sao, người còn không muốn giữ lấy mạng nữ nhân tên là Lãnh Linh Linh kia rồi?” Nữ bi hồ ly tìm đúng trọng tâm vấn đề nhấn mạnh, nàng thời điểm nói ra, trên gương mặt đầy hoa vị kẻ chiến thắng.

Nghe nhắc đến đồng bọn mình tính mạng, Mạc Phàm ngược lại mắt vẫn nhìn mũi, mũi nhìn tâm, lòng vẫn du tứ hải trả lời: “Ày, ta có rất lớn lòng tin khẳng định các người thậm chí còn chưa kịp hại nàng. Vẫn là dừng dừng thời điểm chạy thật nhanh đến Minh Lang thôn nha!”

“Vì cái gì?” Nữ bi hồ ly chất vấn.

Tia hồng nhạt trên mắt Mạc Phàm vừa vắn lúc này đã tắt hán, mang ý nghĩ hán hoàn thành sàng lọc thông tin từ ký ức tiểu bi hồ ly trước mặt xong rồi.

Đối thoại, đối thoại, cốt ý là để câu giờ.

Ban nãy hán tận dụng thời gian sửa sang lại một chút suy nghĩ, lúc này xong xuôi hết thấy liền khoe mắt biểu cảm cao ngạo không gì sánh được xem kĩ lấy nàng.

“Các người là tự nhiên biết được Lãnh Linh Linh các nàng hành động sao? Các người cho rằng ta đến nhà các người gõ cửa lén lút, lại làm sao còn muốn gọi ra Hắc Long phồn thịnh khí tức đã động?” Mạc Phàm nói rằng.

“Hắc Long Đại Đế là có ý cho chúng ta lưu ý khí tức?” Nữ bi hồ ly tâm trạng có phần hoang mang nói.

“Ta hết thời gian chơi với người rồi, nhục trí thì nói cũng không đủ trí lực để hiểu, người mạng nhỏ phiền hôm nay để lại đây.” Mạc Phàm nắm giữ nhiều bổ ích thông tin từ Tiểu Hồ Ly trên thân, hán cũng không ngại trở mặt tỏ rõ sát ý.

Vừa dứt lời, một đường băng cực kỳ lóa mắt thứ nguyên cắt dọc qua một góc nhỏ băng sơn, liền tại đây toàn bộ cấu trúc Lưu Viên Tuyền triệt để bị cái vết hồng vị diện này làm tiêu chỉ điểm nhấn.

Không có chân không, không có màu trời, cũng chẳng có bọt nước, sinh vật nào xuất hiện ở nơi mà đáng lẽ ra trước đó vẫn còn tồn tại.

Giống như bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp, nhưng đến cuối cùng, ai đó lại vẽ một nét mực đen thẳng tắp đi ngang qua, hoàn toàn là dụng ý phá hoại tác phẩm.

“Người... người, các người sẽ phải chết, chúa tể... chúa tể nhất định...” Hồ ly nữ nhân nửa thân dưới đều không có, nàng trước cái chết vùng vẫy, cố gắng trút loạt hơi thở cuối cùng nguyên rủa lấy, một dạng cảm thù Mạc Phàm đến tận xương tủy.

Mất hơn nửa người mà vẫn còn tư duy ý thức tranh thủ, đây cũng phi thường mãnh liệt sức sống a.

“Đừng lo, Vi Linh Hoàng nhân gia họ người, ta biết nàng là ai, chúng ta bố trí tốt nàng đi chung với đội ngũ ưu tú nhất rồi!” Mạc Phàm duy trí thái độ khinh bỉ tiểu hồ ly vị này nói ra.

Hắn bỏ đi rồi,

Phần thân trên của hồ ly nữ nhân cũng đã im lặng hẳn,

Giữa đầu nàng, xuất hiện một cái phiến đá thủy tinh cảm thẳng từ trên trời xuống; có máu tươi chảy ra, bên trong máu tươi có ừ dịch một ít kim ngân lóng lánh, chung quanh càng tỏa ra một làn sương độc, sương độc thời vụ này e rằng đến quân chủ cấp cũng không dễ gì tồn tại được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 194: Người hiểu sai ý ta rồi!

Phân chia lực lượng hiện tại, có thể nhìn ngay được đám Mạc Phàm kỳ thực chỉ tập trung vào duy nhất hai chiến trường: một cái là Côn Lôn Thánh Sơn, một cái khác là Bạch Đằng Sơn.

Lý do rõ ràng càng muốn dễ hiểu không ít.

Kỳ Liên Sơn thời điểm này là một cái mảnh đất tâm thần hỗn loạn quân, phòng thủ sẽ cực mạnh, cực kỳ khó xuyên thủng được tầng lớp đang điên cuồng đó; nhưng ngược lại đem đi công đánh mà nói, hẳn tình huống mất đi Băng Bích Hạt Chu chỉ huy, Kỳ Liên Sơn quân lực đều trở nên không khác gì một đám hải tặc lộn xộn. Mộc Cách Sơn càng không cần phải nói, loại trận bảo vương quốc hiếm có, được trời ban vô cùng dồi dào tài nguyên đến mức vốn dĩ ngay từ đầu đã không thể coi nổi nó là một chiến trường, mà nếu có đi chăng nữa cũng chẳng cá nhân nào nỡ đối xử với thiên nhiên pháp tắc như vậy bằng hủy diệt ma pháp.

"Ào ào ào vù vù ~~~~~ "

Đập nhả riu rít, hàn phong qua lại cùng giờ khắc này so ra chính là gió đông đang tắm rửa, một loại y hệt băng xâm phong quái, mỗi một phút đều đang thổi đi sức sống người ra vào, toàn thân lạnh lẽo thông khổ đến không có tri giác, đi tới đi tới, đột nhiên trước mắt một vùng trắng xóa mờ nhạt, giống như là rơi vào đến bên trong một cái hố tuyết nào đó vậy, thân thể có như vậy ngăn ngại quên hết thấy dày vò.

Nhiệt độ địa phương giảm nhanh chóng theo bội số.

Từng bước chân bắt đầu một mỗi cảm giác đi rồi.

Dù cho lớp da của Tích Dịch Vu Thổ có dày thêm một ít, Bee vẫn thẳng thắn đưa ra dự đoán rằng nó cũng sớm vô phương di chuyển trong vài giờ giờ kế tiếp.

Bọn họ còn cách Bạch Đằng Sơn quãng đường tương đối khá xa, đại loại vượt qua đoạn eo Lưu Viên hồ trước mắt thôi sẽ cần hơn 3000 dặm, rốt cục phải tiếp tục đỉnh chỉ lên cao khoảng chừng 1000 dặm nữa mới tiếp cận được địa phận, đó là một ngọn tuyết đang đứng sừng sững ở đỉnh chót vót Côn Lôn, được ví như nóc nhà Hoa Hạ; đồng thời liền lẫn mộ quốc thú cũng nằm ở giữa tòa băng sơn này.

Ngoài Nam Cực đại lục, Bắc Cực, Bắc Băng Dương quanh năm chìm trong tĩnh lặng âm hàn ra, Bạch Đằng Sơn hẳn thuộc về nơi lạnh lẽu thứ ba kế tục trên toàn bộ vị diện.

Băng sơn là không dễ đi, chỉ riêng việc băng xâm mạnh mẽ của nó thôi, đừng nói đến pháp sư cường giả vốn dĩ hàng ngàn năm qua chẳng có ai đặt chân tới, đến tuyệt đại đa số yêu tộc, tương tự đều trở ngại phương hướng di chuyển trên ngọn núi lẫn mộ truyền thuyết này, thậm chí đến một ít đế vương cấp bậc đồng dạng cũng không dám tùy tiện bước vào.

Nhưng giờ phút này, một nhóm nhân loại bốn người lại chạy tới nơi đó.

“Đường mỗi lúc một dốc, lên cao thì phi thường gia tăng lạnh lẽo, tiếp tục chỉ sợ rằng Tích Dịch Vu Thổ sẽ không chịu đựng nổi...” Lão sư Trần Khương đột nhiên nói ra, vừa vịn phá vỡ bầu không khí im ắng đoàn người.

“Bao lâu nữa tới được Bạch Đằng Sơn?” Thánh ảnh Tadan có chút sắc mặt không tốt lắm nói rằng.

“3841 dặm nữa sẽ đến đỉnh chỉ mục tiêu. Hiện tại nếu giữ nguyên tốc độ phi hành này, trong vòng ba ngày đường tiếp lập tức đến được, nhưng là chúng ta rất có khả năng đều bị băng xâm chết đi trước lúc đấy.” Bee một mặt không quá coi trọng sự tình, hần nhăm nhăm tính toán bước chân địa lý rồi nói ra chính xác một con số.

Mọi người nghe hần minh bạch xong, cho dù là hai vị thánh ảnh già, vẫn là Trần Khương lão sư đều tựa hồ lâm vào cái trống rỗng đầu óc, như những người mất hồn.

Nghĩ nghĩ cho tới nay chính bọn họ làm sao lại còn đi tin tưởng cái người này là thông minh tuyệt thế, cuối cùng hần chẳng khác gì một tên tâm thần, lập ra một cái chiến lược hoàn toàn là bình tĩnh muốn xác định ngày chết.

“Người nói đùa, tuyến đường là do người chọn, nói thế khác nào bảo người muốn toàn quân hi sinh vô ích, đây là Vĩ Linh Hoàng khôi lỗi?” Thánh ảnh Sudan không nhịn được nói ra, hần bắt đầu dừng bước lại, chằm chằm nhìn về phía Bee.

“Tuyến đường là do ta chọn, kế hoạch là của ta, việc này không phủ nhận. Bất quá ta không bảo các người đi thẳng một mạch về Bạch Đằng Sơn, là do các người này giờ dẫn đoàn đi về phía trước, chính ta lùi thủi theo sau nhưng vẫn chưa mở miệng.” Bee thái độ rất hiển nhiên nói ra.

Phải a,

Lời lẽ này xác thực có mấy phần đạo lý không thể cãi được, đồng tử thánh ảnh Sudan sau đó tia sang tìm kiếm người dẫn đầu đoàn bọn họ, vừa vịn dừng lại trên Trần Khương lão sư thân thể.

“Đừng hiểu lầm, ta đơn giản thuận một ít hiểu biết đi trước, các người rõ ràng cũng không có từ chối theo sau.” Trần Khương lão sư hai mắt có chút không tự tin giải thích.

“Trần Khương lão sư, ta kính người là trưởng bối của Farl đại nhân, nói vậy không đồng nghĩa mọi thứ do người ở đây phá vỡ kế hoạch.” Thánh ảnh Sudan nhíu mày nói rằng.

Hần cùng Tadan chỉ nhận lệnh duy nhất từ Hình thiên sứ Farl, bọn họ ngay lúc xuất phát, đã sớm được Farl cáo tri tuân thủ vô điều kiện mọi kế hoạch của Bee và Mạc Phàm.

“Các người đây là lên án ta xử sự không đúng hay muốn bảo hoài nghi ta sự tình?” Lão sư Trần Khương kéo dây cương, thoát một cái cựa đầu Tích Dịch Vu Thổ mấy chục mét đều xoay ngược lại đối diện đám người.

“Sudan, người cũng không cần quá phận đa nghi, chúng ta tốt nhất bình tĩnh bẩm báo lại Farl đại nhân liền được. Côn Lôn như cũ là yêu quốc vạn thú, cấm chú sư ở đây cũng chẳng có mấy năng lực bảo dưỡng tốt tính mạng, huống chi là lão sư Trần Khương vẫn chỉ thuộc vào tầng hạ phẩm siêu giai, rất dễ mất bình tĩnh mà đi một mạch tới phía trước.” Thánh ảnh Tadan nghiêng về lý tính hơn, hần tin rằng cái kia Trần Khương hành động là vô thức.

Hoặc là ở khía cạnh nào đó, Tadan minh bạch cái kia Trần Khương vị trí trên quốc tế danh tiếng, có thể trở thành kế thừa giáo sư Stein một trong học thuyết, vị này khẳng định có chỗ hơn người. Nếu Trần Khương muốn đi về trước, hần cũng sẽ không phải không có đạo lý đi, dù sao đến giờ mọi người còn chưa xảy ra vấn đề gì.

“Tadan, người không nghe quy...”, thánh ảnh Sudan vừa định phản bác, Bee lúc này giơ tay ngang chặn lại.

“Vậy sao, nói ta nghe một chút vì sao người vừa được không gian chuyển vị đến, đã loay hoay không tới một phút liền đem Tích Dịch Vu Thổ phóng xuất nhanh như vậy?” Bee nói rằng.

"Phía trước chính là Bạch Đằng Sơn, băng sơn mấy trăm ngàn năm tồn tại, ta đại khái vừa nhìn liền một phần bị kích thích nội tâm một người nghiên cứu giả, thứ hai chính là không có nghĩ tới người kế hoạch vậy mà sẽ không tiếp tục tiến sâu lên Bạch Đằng Sơn." Mất một lúc hơi ngưng trọng, Trần Khương mới nói rằng, hần vừa nói vừa chỉ vào tòa tuyết đăng băng lãnh chọc trời phía trước. "Hơn nữa chính là, ta nghĩ rằng nếu ta làm sai, người sẽ lập tức bảo dừng lại, không có đợi quãng đường xa như vậy mới phát giác?"

"Có đúng không, vậy ra người chuẩn bị rất kĩ đều có thể đem phương pháp này ra thử một lần." Bee cười cợt nói ra.

“Ý người là gì?” Thánh ảnh Tadan vẫn một mực bảo vệ lấy Trần Khương lão sư.

"Chúng ta lại không phải người mù, Bạch Đằng Sơn cao như vậy, ngay tại Lưu Viên thác nhánh địa điểm cũ cũng có thể thấy. Người cũng không phải là hài tử nhỏ tuổi, càng tiếng tăm một vị học giả như vậy, liền làm sao có thể đem cái lý luận bị thu hút?" Bee bắt đầu phủ định Trần Khương đi.

“Ta cũng chưa từng nói sẽ không tiến hoặc sẽ tiến vào Bạch Đằng Sơn, người bảo không nghĩ ta sẽ đứng im, vậy chẳng khác gì người ngay từ đầu đã không thèm lắng nghe kế hoạch của ta; hoặc nói cách khác, người bản chất đã muốn bắt đầu kế hoạch bản thân ngay thời điểm không gian ma pháp dịch chuyển rồi.” Bee tiếp tục chất vấn.

Mỗi một câu chữ của hắn, hai vị thánh ảnh giả đồng dạng cảm thấy đều ở mức độ chặt chẽ kinh hoàng, là một cái loại khẩu hình sắp xếp từng li từng tí thâm phán rất quen thuộc người chủ tọa Thánh Thành tối cao.

Đạo lý đến mức Tadan cũng dần dần chuyển sang hoài nghi loại này hành động của Trần Khương lão sư.

“Cuối cùng là, tốc độ của Tích Dịch Vu Thổ trên địa phương có thời tiết khắc nghiệt như này là cực tốt, đổi lại một ít cấm chú pháp sư bị băng xâm tình huống cũng chưa chắc nhanh bằng. Ngay thời điểm người phóng xuất tốc độ như vậy, hai vị thánh ảnh giả đây đều sẽ rất dễ bị phản ứng tự nhiên đi chuyển theo, càng thích hợp thiếu đi kịp thời suy nghĩ lý do.” Bee chốt hạ toàn bộ phản bác lại hành vi Trần Khương lão sư.

Mà sắc mặt của Trần Khương bây giờ cũng chẳng giống một người sẽ tiếp tục biện minh cho mình lắm.

Hắn nheo mắt lại, khóe mắt có vằn tím nhạt, càng lộ ra một cái biểu hiện không thể tin được trình độ tư duy người đứng trước mặt mình.

“Người để ta đi xa như vậy, cũng là kế hoạch phải không?” Trần Khương lão sư nói rằng.

“Nếu thả xích sớm quá, phải chăng chính ta rất dễ bị hai vị Thánh ảnh ở đây thiếu mất phần tin tưởng. Dù sao cái danh xưng chí bảo đại học trò của giáo sư Stein vẫn cực kỳ có sức ảnh hưởng a. Dưới tình huống không thể cho người chối cãi, tốt hơn một cái ta phải đối đầu đồng thời ba người.” Bee thở dài một hơi, nhìn chung rất nhạt nhẽo nói.

Tuyết càng rơi càng lớn, toàn bộ mảnh Lưu Viên Tuyền nổi dài dần dần hóa thành một cái địa phận trắng xóa, từ ban đầu có thể trông thấy bầu trời thâm thủy bảo thạch xanh lam đến chỉ có thể nhìn thấy hoa tuyết đầy trời rơi xuống vội vội vàng vàng, liền ngay cả băng sơn xa xa lãnh khốc đều biến mất, bị tuyết màu trắng che lấp.

Vén vện mấy phút, trên mặt đất dốc cao, vẫn là mặt hồ trong suốt, bao nhiêu băng chỉ sạch sẽ như pha lê đã được bao trùm lên một tầng tuyết xốp xốp mềm mại, mà người giẫm ở bên trên nó, ắt hẳn sẽ phát sinh nhiều tiếng âm thanh êm tai.

Thế giới giống như màu trắng thủy tinh tuyết lớn bắt đầu rơi,

“Vậy người cho rằng, nếu có thêm hai người nữa giúp sức, kết quả sẽ khác sao?” Trần Khương lão sư đứng giữa cái thế giới màu trắng này, tuyết rơi đã không còn thấy rõ dung mạo của hắn.

Hai vị thánh ảnh giả sớm một chút cũng lùi lại, hẳn giờ phút cũng ý thức tình huống này là gì rồi.

Trần Khương là giả mạo!!!

“Ồ, người hiểu sai ý ta rồi, ta đơn giản chỉ ưa thích đề cao việc sử dụng cái này một chút... Còn giả dụ quả thực cả ba cùng xông lên, ta vừa vặn cũng rất thích.” Bee chỉ tay vào đầu của mình, đồng thời khóe miệng hắn nở ra một nụ cười, nụ cười một điểm nhiệt độ đều không có, như là tuyết trắng ngoài kia rơi xuống vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Viễn cổ thần thú?

Mạn tuyết im ắng này âm thầm bao trùm đại địa.

Có chút mờ lung, tuyết vù từ từ bay xuống bên dưới vô số tinh thể duy mỹ óng ánh, cứ một mảnh lại một mảnh như thần thánh hàn băng vật chất, ngay tại trần ngập toàn bộ rừng núi, bình nguyên, sông ngòi.

Có tiếng hơi thở,

Có tiếng hỗn hển,

Có tiếng tan tan của trái tim không cách nào giảm nhịp lại được.

Đây là thánh ảnh giả, thánh ảnh tông đồ, đứng hàng năng thiên sứ.

Một cái thế lực phi thường đặc thù của Thánh thành, nhiều lời đồn đoán rằng đoàn người này tuy thực lực không đạt tới cảnh giới của những đại thiên sứ ngoài kia, nhưng so với những chí cao pháp sư khổ sở tu luyện ma pháp trên thế giới này mà nói, tương tự là tồn tại không gì địch nổi!

Một khi thánh ảnh giả xuất hiện, đồng thời nhìn chăm chú vào một mục tiêu, liền nhất định sẽ không để cho hắn tiếp tục tồn tại trên thế giới này.

Tại quá khứ đã chứng minh, bất kỳ một vị chấp pháp giả nào đại biểu mặt tối của Thánh Thành xuất hiện, hoàn toàn có thể đối với một cái quốc gia nhắc lên một hồi sóng to gió lớn!

Tadan và Sudan chính là ở cái trình độ đó, họ danh nghĩa đều thuộc hạng nhất cấp trụ cột bên dưới hình thiên sứ Farl, đã từng quét ngang không ít ly tai giả, truy đuổi một ít đế vương cấp.

Không phải bọn họ mới nên là người toàn quyền áp đảo ở chiến trường này sao?

Làm sao khuôn mặt ngược lại trắng bệch ra mấy phần?

Mà đáng lý ra, Bạch Đằng Sơn cũng phải ít nhất một hai ngày đường nữa mới tới nơi, đây là trên phương diện tính toán tin tưởng... làm sao liền sớm vậy đã cảm giác khí tức lạnh lẽo không ngừng phả phả thổi vào mặt người, rõ ràng y hết tầng lớp thống trị ngon băng sơn kia đồng dạng chuẩn bị mỗi lửa đợi sẵn ở đây từ rất lâu rồi!?

Hai vị tông đồ thánh ảnh đều bị loại huyền cảnh màu trắng trước mặt làm cho chấn động, dạng này chân thực giống như gặp phải bạch ma quỷ dữ đang nhẹ răng nanh, cào móng vuốt, ở trên thị giác liền mang theo rất sâu rất sâu đói khát, nội tâm càng là cực kỳ muốn tắm rửa huyết dịch.

Trần Khương vẫn tại vị đối diện, hẩn thoáng qua mờ nhạt trong tuyết trắng, mắt người thường sẽ không tài nào thấy rõ; chỉ có đột phá cảnh giới, thoát qua lớp cực hạn nhân loại, đem cảm chú tinh thần tu vi quan sát vào mới có thể tường tận minh bạch được.

Huyền thuật Vĩ Linh Hoàng dần dần tan rã, hay là nói chẳng còn cần thiết nữa.

Lột xác, lột xác, bên trong có mùi máu tanh đông lại, là đầu Tích Dịch Vu Thổ xấu số trở thành một cái hiến tế yêu vương, mà máu tanh sả vào tuyết trắng, không nghe được vô luận âm thanh đau đớn nào cả, đơn giản lạnh lạnh vài tiếng xương tủy, xương cốt va vào nhau kéo kẹt.

Đằng Sơn Cốt Bá Vương từ huyết vụ nguyên hình trôi nổi,

Nó không có da thịt béo dày, không có cao lớn bao nhiêu trượng hay bao tầng núi đồi.

Vền vền một cái chưa tới 5 mét đầu yêu linh, toàn thân là một khối cốt đủ màu sắc sỡ, còn tuyết đối bám dính không rời. Nhưng là, nó tồn tại trên Côn Lôn Thánh Sơn hẳn phải không dưới ngàn năm tu luyện trình độ, một đầu chân chính Đế Vương cấp!!

Thánh ảnh tông đồ tự nhiên là không có khả năng cùng chân chính Đế Vương loại này tiêu chuẩn chống lại!

Săn giết, truy đuổi ở quá khứ, bất quá chỉ là trên Quân Chủ cấp một hạng trình độ, miễn cưỡng cùng Á Đế Vương so kè. Phiên phức đụng phải chính thống Đế Vương, hoặc là cần một quân pháp sư chấp pháp, hoặc là hình thiên sứ, Đại thiên sứ trưởng bên trên tới tiếp nhận.

Nhưng gặp phải tiêu chuẩn cấp cao này, bất quá đỉnh cấp thánh ảnh giả vẫn tồn tại năng lực ngăn hạn cảm chân, cố gắng tìm cơ hội bỏ chạy không phải hoàn toàn không thể.

“Ra là vậy, Vĩ Linh Hoàng không ủng được gọi là Trí Tuệ Yêu Linh, vậy mà cũng có vũ khí bí mật che giấu hàng ngàn năm nay, thứ này đúng là đủ tạo ra chút vốn liếng để tự tin a! Bee chuyển dần sang cười khổ nói.

“Ta cũng cảm thấy thật tiếc, các ngươi chia quân ra thế này, một lát nữa ta lại phải tốn công đi tìm những tên khác. Phì, lãnh chúa có chút không hài lòng tiến độ thời gian.” Đằng Sơn Cốt Bá Vương bên trong sương vụ nói vọng ra.

Nếu chỉ một mình Đằng Sơn Cốt Bá Vương, Bee tự tin chính mình đem đi thu thập một lượt.

Mà thứ khiến Tadan cùng Sudan rơi vào hỗn loạn hồ hấp, chẳng cách nào dám tin tưởng cũng không phải Đằng Sơn Cốt Bá Vương này, chủ yếu vẫn là cái thứ màn tuyết dày đặc từ xa xa thổi đến kia, vì bọn hắn chuẩn bị mà sẵn sàng vui lấp băng man khắp ngàn dặm mảnh đại địa.

Có thể phảng phất tại Viễn Cổ chiến tranh thời kỳ đồ đằng khí tức, cảnh tượng kia hải nhiên đến cực điểm, nhìn nhiều vài lần linh hồn run rẩy không thôi.

“Viễn cổ... viễn cổ thần thú?”

“Thánh thú... Thánh Thú Hoa Hạ không phải chỉ có Thanh Long còn sống sao, vì cái gì ở đây lại lòi ra thêm một Bạch Hổ nữa?”

Thánh ảnh Tadan không nhìn được thốt đến, liền ngay cả bên cạnh hẩn Sudan, lúc đang đối mặt với vị viễn cổ thần thú này, đều cả kinh lông hẩn là dựng lên.

“Nó không phải Thánh Thú Đồ Đằng!” Bee quan sát một lúc mới lặng lẽ mở miệng nói ra, đồng dạng hẩn cũng không nghĩ đến loại hình này tồn tại một cái đầu viễn cổ thần thú xuất hiện.

“Không phải thánh thú Đồ Đằng là như thế nào, tuyết vụ sương mờ có chút khó thấy, nhưng cái kia sáo mũi, cái kia răng nanh hàm, lông trắng như tuyết đan... có thể nào lại nhầm không phải Thánh Thú Bạch Hổ đây?” Sudan trong sợ hãi nội tâm vẫn là hoài nghi nói ra.

“Chân guốc nạm mảnh vỡ vết nứt vị diện, đầu bạch sư, có sừng lộc huyền thiên, thân tà ma thánh hổ, long chi dực, đuôi đường lang. Mỗi một điểm trên người của nó đều không đại biểu cho Thánh Thú Bạch Hổ hay là phân nhánh nào Hổ Vương, các ngươi không cảm thấy sao?” Bee nói rằng.

“Đầu bạch sư... long chi dực...?” Tadan vốn dĩ không có khả năng định vị ra toàn thể khuôn hình của đầu Thần Thú trước mắt, hắn cũng không biết cái kia Bee làm thấy rõ được, nhưng là hần thời điểm đều tin tưởng con người này, ít nhất, Tadan âm thầm hình dung miêu tả của Bee.

“Nghe rất giống kỳ lân hình thù...”

“Kỳ Lân?”

“Đúng rồi, đây là kỳ lân mô tả!”

“Kỳ Lân ở trên Côn Lôn... truyền thuyết chính là Bạch Mao... Hoàng Kỳ Lân!” Thánh ảnh Sudan kinh hãi nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân

Dị thú chi vương Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân!!!

Thần thú ra đời cùng lúc với hỗn độn vết tích trên Côn Lôn sơ khai, vạn yêu đứng đầu. Được biết đến như là thượng cổ chuẩn thánh chi nhất, so với truyền thuyết về Bạch Hổ còn muốn tôn quý hơn, muốn sùng bái hơn hẳn.

Đồ Đằng Hoa Hạ, bắt quá là trường kỳ lịch sử nổi danh chống lại yêu ma, nhưng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân thậm chí cùng yêu ma đã sớm phân ly thoát tục, nước sông không phạm nước giếng, nó ở trên Bạch Đằng Sơn nhưng là duy nhất vương.

“Côn Lôn Tổ Hổ, hổ vương chỉ là di tích truyền thừa kể lại, cũng có thể một số pháp sư tuần cảnh thấy qua, đơn giản như hai vị đây... sương vụ không rõ, mờ nhạt mô tả, sai lệch ghi chép. Bạch Đằng Sơn đúng là có lăng mộ thánh thú Bạch Hổ, có thể Bạch Hổ cùng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân vẫn có một ít huyết mạch cùng chung, nhưng là Hoàng Kỳ Lân tồn tại cao hơn một chút, chính là dị thú chi vương đứng đầu.” Bee duy trì tâm thái tương đối bình tĩnh nói rằng.

Hắn kế hoạch trên thực tế đến thời điểm này đều không có sai lệch đi nửa bước. Chỉ là hoàn toàn không có khả năng lường trước được một đầu thần thú Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân ở đâu trên sử thi trang giấy nhảy ra đây hù dọa.

Cái này quả thật có chút khiến người ta bị trùng kích trái tim nhỏ bé của chính mình đi.

Giả dụ như Côn Lôn Tổ Hổ một cái huyết thống, quá mức phát triển cũng chẳng thể vượt qua được Đồ Đằng Bạch Hổ kia, nhưng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân liền không cùng một khái niệm.

Nói một cách dễ hiểu hơn, bây giờ Bee không còn quyền hạn kiểm soát toàn trường nữa, là hắn chỉ có thể cố gắng hết sức.

Nhỏ nhỏ Đằng Sơn Cốt Bá Vương hai mắt từ sắc đứng dưới, không gian quỷ dị bên trên là Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, mà Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân không giống bình thường nhất chính là, lông mày của nó hiện trắng bằng sương nhưng dài như râu rậm, lông mày mang theo một loại đường vòng cung buông xuống bên gò má Tà Sư cuồng dã cực kỳ, càng hiện ra vương giả chi tức.

"Hống hống ~~~~~!!!!"

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân một dạng bất ngờ hống lên một tiếng rít chói tai từ bên trong tuyết vụ ào ào vang trào ra ngoài.

Nương theo sóng âm lực lượng, màn tuyết trước mặt bỗng dừng hết thấy hóa thành chi sa, chi sa trên trời tầng tầng lớp lớp bắt đầu đổi phương hướng di chuyển, rốt cục hóa thành bạch vũ không ngừng đâm tới nhóm ba người họ.

“Tách tách tách tách tách ~~~~~!”

Thánh ảnh Tadan nhanh chóng hô hoán ra một tòa hồ thủy vài ngàn mét chống thẳng xuống đại địa, tạm thời ngăn cách ba người họ khỏi một màn oanh tạc lạnh buốt này.

Hồ Thủy tháp thật là rất lớn, có thể là cơ thể Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân cũng hoàn toàn bị che lấp đi, hai đầu biên hồ gần như bay qua vài ngọn núi, để cho hồ thủy dần dần chậm rãi kéo dài hướng tới hai toà núi rừng, đã biến thành một cái dòng sông màu thanh bích dựng ngược lên.

Tuyết sa bạch vũ thổi không quá lâu, vô pháp xuyên thủng được bề dày chiều sâu của con sông này.

“Cẩn thận!!!” Bee một bàn tay đặt lên vai Thánh ảnh Tadan, giật mạnh người hắn lùi về sau vài chục thước.

Ngay lúc đó, đột nhiên bất thình lình xuất hiện hai cái tro màu trắng xuyên qua mặt hồ thủy thấp từ đầu đến kia đến tận bên này, sừng sững bên nhón ghim trước mặt Tadan.

Thậm chí, nếu không phải Bee nhanh tay kéo vị thánh ảnh giả này lùi lại, hẳn là toàn bộ phần đầu kia đã không còn nguyên vẹn.

Dễ dàng nhìn ra đây hẳn là hai khúc xương tay cốt yếu.

“Roẹt ~~~!”

Đằng Sơn Cốt Bá Vương nương theo lực kéo hai tay, xé toạc cả một tòa tháp hồ thủy của Tadan ra hai bên ngoài, lập tức để cho toàn bộ con sông tan vỡ đổ xuống đại địa.

Kì dị chính là, thủy nguyên tố thời điểm vừa tan rã khỏi tòa hồ thủy, vẫn còn lơ lửng trong chân không đã bị phản ứng đông đặc, hóa thành tuyết sa lần nữa rơi xuống. Giống như một tấm màn nước đỏ thành vụn vụn, mà đằng sau tấm màn nước, triệt triệt để để lộ ra hình dáng hoàn mỹ của Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân thân thể hiện ra màu bạch tuyết, bộ lông trên người nó có dày đặc tuần dật, từ gáy đến phần sau. Lỗ tai của nó phi thường nhọn, nhìn qua như sừng hình lá, bên dưới tai treo hai cái thạch huỳnh quang không biết tác dụng là gì, trên trán nổi bật có song ngạch long văn cùng hồ văn tương đối thô bạo.

Đặc biệt là lớp lông giác cảm trên đầu cùng bốn cái phích kim loại bọc chi màu vàng, lộ ra ánh mắt phi thường vô hồn vô cảm, một mực muốn hủy thi diệt tích ba cái nhân loại hỗn đản trước mặt.

Dị thú chi vương giẫm chân, Thánh Sơn đại địa xuất hiện vết nứt rãnh, thân thể của nó cất bước vào chân không, tựa hồ cùng hai Tuyết Long Chi dực đập đập hoạt động cùng một nhịp, mềm mại vững vàng đến mức như đang đi trên cỏ bình thường.

Nó từ từ rõ ràng cực kỳ cường tráng, tràn ngập phá hủy lực lượng, một mực chính là bày ra cái uy quyền của kẻ thống trị tòa băng sơn, tuyết sơn này, để hai vị thánh ảnh giả trái lại càng thêm bất an.

Mà cặp mắt của Dị Thú Chi Vương rõ ràng hướng về Bee nơi này đi, Lân Nhãn màu vàng nhìn chăm chăm lấy Bee, đồng thời cũng là nhìn chăm chăm sinh mạng gần nhất có thể tạo một ít điểm uy hiếp cho mình.

Bee cũng bắt được cái ánh mắt kẻ săn mồi này, hắn lập tức nuốt một ngụm nước bọt, đưa ra cái đại khái kết luận hẳn là ngang với cấp độ yêu nghiệt với Băng Bích Hạt Chu.

Băng Bích Hạt Chu ...

Vậy cũng là đầu cực hạn Đại Đế cảnh giới, hoàn toàn có năng lực đánh một trận sống chết với hạ vị Quân Vương cấp độ.

Rốt cục trên cái Côn Lôn yêu tộc này có phải hay không thật thần kỳ mãnh đất, Quân Vương cấp độ vậy mà cũng có thể đẻ ra gần ba cái. Giả dụ Vĩ Linh Hoàng không ngay từ đầu, tận dụng một bên Hạo Kiếp Ma Đồ, kéo đám này đi xuống bình địa, Hoa Hạ nửa điểm chống cự cũng không có đi, mạnh như vậy lực lượng cứ phải thích tính với toán làm gì, triệt để san bằng cho rồi.

“Hai vị, phe chúng ta còn ai có tuyệt chiêu bí mật gì muốn thể hiện không, thời điểm này không nên giữ gìn a!” Bee biểu hiện sắc mặt cực kỳ phức tạp khó coi.

Tadan liếc mắt nhìn Bee, cái kia trong đôi mắt tràn ngập ý vị chết mẹ hai chữ!

Công đánh Côn Lôn, rõ ràng chính là ném bom vào thùng xăng, một ít trật lất tính toán, mạng nhỏ khẳng định không có bảo toàn được.

“Cùng một chỗ liều chết!” Tadan cuối cùng bất cần nói ra.

“Phải đấy, Dị Thú Chi Vương là không cách nào chạy thoát được, chúng ta hôm nay liều chết!!” Sudan một bên đồng ý.

Nghe hai vị tông đồ Thánh Ảnh bình luận, Bee triệt để được thêm một trận nhức nách, cuối cùng mình tính toán là để hại mình. Làm cái tốt bụng người, quả nhiên khó như vậy.

“Đằng Sơn Cốt Bá Vương, chúng ta hôm nay đại chiến!” Bee lạnh lẽo nhắm vào Đằng Sơn Cốt Bá Vương kia, hi vọng cái này có thể thoát khỏi ánh mắt của Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân.

“Sộc sộc sộc sộc ~~~~~~!”

Một đường vượt qua toàn bộ mặt đất tuyết vụ, Bee bốc lên khỏi mặt đất một tòa thành trì đá ốc trên mảnh đại địa Côn Lôn Thánh Sơn, đại địa kéo dài mấy chục dặm được nhấc lên cực nhanh, như là có chuẩn bị trước vậy; phút chốc đã xuất hiện từ trên bầu trời cùng buông xuống đến to lớn Mãnh Tinh Thạch.

Côn Lôn đã là sơn núi cao chót vót, mà mảnh thành trì đại địa còn nằm trên không trung muốn cao hơn.

“Thiên không tinh thạch!”

Bầu trời có thành thị, thành thị che khuất ánh nắng, khuất cả mây trời.

Không có vô luận ai nghĩ tới toàn bộ khung bố mảnh thiên thạch này đều giống như đầy rẫy trời nổi tầng băng ở trong không khí như vậy, thậm chí có một ít to lớn băng thể hoàn toàn lại như là một toà băng tuyết ngọn núi cắm ngược hạ xuống, đồ sộ đến khiến người ta có chút ngệt thở.

"Chạm!!!!!"

Ầm ầm nổ vang, không đợi Đẳng Sơn Cốt Bá Vương ra tay, này Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân một móng vuốt trực tiếp đem toàn bộ băng cốc, thành trì, thiên thạch trên kia phá hủy, hai bên cao vót băng nham thạch bị kéo dài sụp xuống, liên miên dĩ nhiên có bốn năm trăm km, giống như một hồi sa vũ tai nạn không có dấu hiệu nào xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 197: Thiên sứ cổ đại

- - -

Một toà không trung nham thạch thành thị đồ sộ, chấn động đến cực kỳ khủng khiếp, bao quát trải dài hết tầm mắt từ bên rặng Lư Viên Tuyền kia cho đến mon men chân đại địa mặt này, dĩ nhiên đây là thủ đoạn ngấm xương một trong được Bee chuẩn bị trên đường đến Bạch Đẳng Sơn.

Vậy mà cái này Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân quơ tay một cái, xuất hiện vết băng bích trên bầu trời, băng tích cắt ngang thiên thạch nham tinh, trong khoảnh khắc mảnh thiên thạch khổng lồ này bắt đầu tan chảy, có thể nhìn thấy toàn bộ cái cung điện thành trì dĩ nhiên đã biến thành một đám tuyết vụn vô hại, triệt để thả mình đổ trôi xuống đất.

Hồn năng thiên sứ của hai vị Thánh Ảnh giả lúc này cũng mờ ra rồi; cả hai đồng thời là bốn cánh thánh ảnh tông đồ tồn tại.

Hai vị thánh ảnh mới đầu còn vực dậy được một ít phần chấn tinh thần nhờ vào cái kia Bee thủ đoạn đánh úp thời điểm, bọn họ lập tức triệu hoán hồn thiên sứ tới, chỉ là vừa định lao đến tiếp theo trợ lực, bỗng nhiên thấy một cảnh tượng kinh dị này cả người cũng đình trệ lại, lại như là bị môn đồ gì thu hút ở nơi đó một dạng, bao quát hai chân đều có chút không tự chủ được run lên bần bật.

Cần phần nói Bee phô diễn lực lượng thổ hệ là mạnh ngoài sức tưởng tượng, hẳn tuyệt đối là cực hạn nhân loại cảm chú bên trên, Thiên Không Tinh Thạch vừa triển khai là hoàn mỹ cảm chú giáng lâm, bọn hắn chắc chắn là không có thực lực đó, kể cả hình thiên sứ Farl cũng chưa đạt đến mức độ nhuần nhuyễn hạng mục này.

Cảm chú ma pháp đều là một loại đặc biệt cần phải tuân thủ áp tải cực kỳ nặng nề thiết tòa Tinh Tượng. Việc lắp nổi trên tòa thần sơn lên đến 100352 tinh tử, nhất thiết phải sở hữu tinh thần lực cao cường trọng yếu, cũng tương đương có khác biệt rất lớn về uy lực.

Giả dụ không tính những đặc thù hỗ trợ như chúc phúc hay cổ lão, thần bí ma pháp, cảm chú cấp độ sẽ được phân biệt theo số lượng tinh tử lắp được trình độ. Hay nói cách khác, việc tinh thần lực chịu nổi bao nhiêu dày đặc tinh tử sẽ đại biểu cho thang đo cấp bậc trong cảm chú.

Rõ ràng hơn, cảm chú sư không thể độc lập thi triển tự nhiên chỉ nói được trên dưới mười ngàn tinh tử. Một ít phổ thông cảm chú sư có thể độc lập thi triển, cần tương đối nhiều thời gian để hoàn thành từ 30 ngàn đến 60 ngàn tinh tử; cao hơn nữa là tinh thần của họ rất dễ bị tổn thương, càng không có khả năng.

Một ít pháp sư ở mức độ tốt hơn một chút, có thể coi như thượng vị giả cảm chú bên trong, họ có khả năng chịu đựng được bằng mạch khoảng 60 – 70 ngàn tinh tử. Nhị vị thánh ảnh Tadan cùng Sudan vừa mới gia nhập cảnh giới này.

Từ 70 ngàn đến 95 ngàn tinh tử được nói, dĩ nhiên càng mạnh mẽ ma pháp triển khai, được gọi là chân chính cảm chú giáng lâm; đại biểu gần nhất có thể kể đến hình thiên sứ Farl, đỉnh vị giả cảm chú.

Trên 95 ngàn tinh tử, có thể là thế gian không đếm đủ một bàn tay những vị nắm giữ năng lực này, Đại thiên sứ trưởng Michael nằm trong một vị. Họ chính là cực hạn cảm chú, cũng tương đương ma pháp được gọi là hoàn mỹ cảm chú giáng lâm.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, rốt cục nó là cỡ nào tồn tại a?

“Phụt ~!”

Bee chỉnh trang lại một chút y phục của mình, vai của hắn có một vết băng tinh siết qua, máu hàn đông lại rỉ xuống một ít. Bất quá, cái này không thành vấn đề. Còn may, Bee nếu không phải nhanh trí cẩn thận theo dõi động tác của vị Dị Thú Chi Vương kia, rất có khả năng chính mình thực sự ngậm trái đắng.

“Tê tê ~~~~~!”

Chưa dừng lại, đầu đại đế cấp bậc này thậm chí còn muốn hung hăng đánh tới, một tiếng gầm nhẹ, long đực mở rộng giữa trời mây, băng tuyết trong thế giới đột nhiên lay động, mấy trăm ngàn km băng chi nguyên tố trên Côn Lôn sơn này không ngừng hội tụ, không ngừng tiếp thu.

Bay múa băng chi nguyên tố ôn nhu dần dần hóa thành rét lạnh lã lẽ.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân xoay mình cuộn một vòng trên không trung, theo tất cả băng chi tinh thể chen chúc thành một đạo vòng xoáy màu trắng, để cho thân thể Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân càng tại trong bạo vũ màu trắng càng ngày càng mãnh liệt huyền hóa thành một cái Nam Cực Băng Giới.

Thần thú ma pháp!? Băng hệ ma pháp!?

Lân nhãn lấp lánh hồ thủy đồng tử, bầu trời đục ngầu tuyết rơi kia đột nhiên có thác nước long lanh màu trắng nghiêng rơi, chảy xuôi chính là vô cùng chậm rãi như hoàng tuyền băng tinh đổ xuống trần gian.

Đếm mãi không hết băng hạt hợp thành thác nước, hợp thành màn trời, liền như thể treo ngược trên đầu ba cái nhỏ bé nhân loại, óng ánh sáng long lanh có thể xuyên qua từ Nam Cực Băng Giới vị diện đến thế giới, nhưng lại có thể cảm giác được hoàn toàn khác biệt thế giới, một cái rãnh triệt để phân chia!

Bee đứng tại Nam Cực Băng Giới bên dưới, có chút giật mình nhìn qua mảnh vết tích hoàng tuyền không cách nào vượt qua này, sau đó đem ánh mắt rơi vào đầu Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân kia trên thân...

“Người thực sự muốn chọn ta làm đối thủ phải không?” Bee cười khổ nói ra.

Hắn lợi dụng tâm lý “biết sử dụng não” của đế vương cấp bậc, hắn cố tình công kích lên người Đằng Sơn Cốt Bá Vương tâm điểm. Suy nghĩ một thoáng dưới tâm lý kẻ mạnh trọng kẻ mạnh, bản thân mình bỏ qua Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, hi vọng nó cũng hiểu ý bỏ ngoài tầm mắt chính mình a, thế nhưng cuối cùng vẫn cứ không nghĩ tới con thần thú nhược trí này quả thật muốn giết tới hắn trước tiên, một loại tính cách đặc trưng ưa thích ngược kẻ mạnh.

Xem như hôm nay Bee hiểu ra lý do vì sao loài nào tàn này bám váy Vi Linh Hoàng suốt rồi.

Thì cũng thom a...

Bee mặc chiếc len đỏ khá dày, đằng nào cũng là đi trong Côn Lôn âm hàn, áo len có máu chính mình, máu đỏ thấm vào sợi chỉ, nhưng như cũ không có để cho người ta thấy được hắn có nửa điểm vết thương.

Nam Cực Băng Giới rút từ trên đỉnh đầu hắn xuống, nhiệt độ sớm hạ thấp, tay chân đông cứng, cơ mặt đông cứng, mí mắt tràn đầy tuyết động ý vị, vậy cũng là không cách nào chữa đường thoái lui được.

Đương nhiên, Bee chính mình cũng không có ý định tránh.

“Lóe Lóe ~~~~~!”

Chung quanh cơ thể có từ sắc hào quang, từ sắc hào quang đan dệt vô số chi nhưng tạo thành một cái Thánh Nguyệt Khái cực kỳ kiên cố, Thánh Nguyệt Khái tinh khiết có từ kim phi phong hai bên vai, như Chiến Thần Chấp Pháp thủ vệ, từ kim phi phong tung bay trong gió lạnh, nhẹ nhàng tô điểm cho một mực cái óng ánh lông vũ phía sau lưng hắn nhô ra.

Một cánh trái từ sắc lông vũ, một cánh phải từ sắc lông vũ...

Hai cặp từ sắc lông vũ...

Ba cặp từ sắc lông vũ...

Bốn cặp, năm cặp, sáu cặp, bảy cặp...

Là Tám cặp từ sắc lông vũ!

Thần hồn cổ đại trở lại!!!

Thánh Nguyệt Khái trên thân, sau lưng xòe ra mười sáu cánh từ kim chi vũ, triệt triệt để để mở rộng thành một cái Nhật Nguyệt quang minh lộng lẫy giữa ban ngày, Bee lúc này ánh mắt toàn vẹn chiến ý không còn khoan nhượng nửa bước.

Vậy cũng là sĩ thiên sứ 16 cánh quyền uy nhất!!!

“Thiên... Đại thiên sứ trưởng...” Thánh ảnh Tadan nhìn thấy hào quang trên người Bee thời điểm, con mắt hắn là không cách nào tin tưởng được.

Bee nhìn Tadan, sau đó nhìn sang Sudan một dạng.

Hắn cũng không có nói gì, đơn giản chỉ tay vào hai vị thánh ảnh này trên thân.

“Du~~~~~!”

Đỉnh đầu hai vị thánh ảnh giả này lập tức xuất hiện một cái Nham Thổ cực cứng cứng cáp, trên nham thổ được chúc phúc một tầng thuần từ giới, trên thuần từ giới lại một tầng Chi Sa dày đặc, đây hiển nhiên là pháp lực thần chi của Bee bảo vệ xuống.

Nhật Nguyệt chi vũ phong kín cơ thể Bee lại bên trong, một mực không để cho hắn có nửa điểm vết thương nào.

“Àm àm àm àm~~~~~!”

Băng man đồ tới, mang theo cực kỳ đáng sợ hủy diệt chi lực, sợ là kim loại cũng vô pháp tiếp nhận dạng này âm hàn nhiệt độ nhiều xuống.

Cũng vậy,

Băng lan nhanh chóng, Nam Cực Băng Giới đã chẳng biết lúc nào hóa thành nối liền hai mặt cầu vị diện, đất hóa thành màu xanh, màu xanh sau đó tiếp tục đông đến nứt vỡ, vỡ xong sẽ đổ xuống, tạo thành hố sâu giữa Côn Lôn Thánh Sơn đại địa.

Nhưng là thiên sứ 16 cánh vẫn đứng ở nơi đó, lơ lửng tại hố băng sâu thẳm, thuần vũ bay múa, phi phong bông bênh, không nhuộm bụi trần, thật giống như hắn cùng thế nhân ở trong một thế giới khác, cùng Luyện Ngục và Quang Minh hòa hợp, nhưng không cách nào biết được chính mình vị trí.

Hai vị thánh ảnh giả cũng được bảo vệ sống sót.

“Ta...Tadan, người có nhớ từ sắc chi vũ kia...là thiên sứ nào không?” Sudan thần sắc đen kịt hỏi.

“Từ sắc chi vũ...cánh của Đại thiên sứ trưởng nhưng hoàn toàn khác biệt. Từ sắc chi vũ càng là một trong số những tồn tại cổ đại thiên sứ, vốn dĩ hàng ngàn năm qua không có loại thần hồn này tại thế.” Tadan dụi dụi con mắt chính mình xem xét.

Sudan nhui mày nhìn Tadan một cách tương đối thiếu bình tĩnh, đồng tử hắn nói lên rằng đừng lập lờ nữa, đây cũng là thời khắc sinh mệnh.

“Ta có nhớ một cái tên, vị này theo truyền thuyết chỉ xuất hiện một lần duy nhất trong hàng ngũ Đại thiên sứ trưởng. Kể từ trận chiến cổ đại ngày đó...Tên của hắn...” Tadan vừa nói, thủy não vừa cố nhớ ra tên người này.

“Azazel!” Một cái giọng âm vô cùng bình tĩnh vang lên.

“Đúng rồi, là Azazel, nhật nguyệt thiên sứ Azazel, cánh của hắn là từ sắc lông vũ!” Tadan được có người nhắc, lập tức ý thức ngay cái danh tự này.

“Ah... người vừa nói...”

Từ lưng của Tadan, một loại rợn tóc gáy cảm giác không ngừng truyền đến, hắn ánh mắt chỉ lên lút chứ không dám nhìn trực tiếp vào vị chí cao đại thiên sứ 16 cánh này.

Bee mỉm cười, cũng không có nhìn lấy bất kỳ vị thánh ảnh giả nào.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Tử quang xuyên vân

“Tadan, Sudan, ta ban cho các ngươi một tầng chúc phúc thần lực, tốt ý thể hiện.” Nhật nguyệt thiên sứ 16 cánh Azazel nói ra.

Vừa dứt lời, từ sắc chi vũ xung quanh Azazel tán mạn ra một ít đám từ linh đom đóm.

Từ linh đom đóm xuất hiện lại không ngừng chuyển động đến hai vị thánh ảnh giả xa xa địa phương, mà quý dị chính là, từ linh đom đóm đi đến đâu, nơi đó không còn nổi một tia ánh sáng.

Là ban ngày nhưng có màn đêm, màn đêm bất chợt giáng lâm trên thân thể hai tông đồ Thánh Thành, đầy sao lấp lánh, quang huy mờ mờ, miễn cưỡng để cho cái kia đằng sau lưng phác họa ra thêm hai tầng hồn ảnh lấp lờ.

Năng thiên sứ bốn cánh trở thành đức thiên sứ sáu cánh.

Đại thiên sứ Azazel chúc phúc vốn là cấm chú trình độ, cứ việc vẫn còn không tính là gì nếu đem so với Thần Nữ Parthenon, bất quá hắn là kết hợp một ít cổ xưa chú thuật, tối thiểu cũng gia tăng xấp xỉ hai thành lực lượng.

Hai thành, ở cấp bậc, nhưng chính là vạn trượng khổng lồ.

Mơ mơ màng màng, Sudan và Tadan từ nãy giờ còn chưa ổn định lại được tâm trí, trong lòng đối với vị chí cao thiên sứ kia là sợ hãi, là quán tính lắng nghe, quán tính tuân lệnh; nhưng thời điểm thiên sứ chúc phúc chỉ lực giáng xuống, mạnh mẽ bày ra loại cơ hội đột phá chạm vào giới hạn chưa từng dám nghĩ, hai con người bọn hắn lập tức sáng lên quang huy lòa cả mắt người.

Thiên sứ chi dự đại biểu chính là bẩm sinh bên trong một loại, cho nên hầu hết thánh ảnh giả, cả đời tu luyện cũng không có bao nhiêu hi vọng đột phá vào Đức Thiên Sứ cảnh giới.

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân. Chúng ta sẽ hết mình phụng sự!” Tadan và Sudan giờ phút đối với Azazel tự nhiên đã không còn là loại đơn giản kính sợ nữa, mà hình thành nên một cái cảm giác tôn thờ, tín ngưỡng.

Azazel căn bản thuộc về loại không thích nịnh bợ sự tình, hắn tay phải qua một bên, mang ý nghĩa không muốn lắng nghe. Thứ vị nhật nguyệt thiên sứ này quan tâm, trên thực tế chính là đầu ngạo nghễ khinh khi đến cực điểm Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân.

Đồng dạng bắt được ánh mắt của Azazel, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân càng bị hấp dẫn bởi biến hóa không thể lường trước của kẻ địch trước mặt, nó ngược lại càng yêu thích gia tăng ngược đãi hành vi.

“Minh thần, Yêu đế, Thượng cổ thần thú khắp nơi ta cũng từng truy sát qua không ít, người thực cho rằng cái danh Dị Thú Chi Vương bên trong một cái tiểu lãnh thổ thì ta liền không dám đem đi thu thập sao?” Azazel ngữ khí đặc biệt lãnh đạm hơn hướng về Kỳ Lân vương nói ra.

Hắn lơ lửng giữa trời, cao quý 16 cánh sứ thiên sứ là không thể khinh nhờn được, tuần mã uy nghiêm càng tại toàn thân trong từng mảnh từng mảnh thánh thể thiên sứ trọng giáp kia thể hiện ra vô cùng tinh tế, ngay cả một chút hi hữu siêu cấp bảo thạch đều muốn kém..

Mười sáu tử sắc chi dự trong sử thi đồng thời mở rộng ra lần nữa, có thể là vừa vặn như Nhật Nguyệt ánh sao nở rộ, che lấp đi hết thảy mảnh băng sơn khổng lồ đằng sau lưng; mà trước mặt vị thiên sứ tối thượng này, Nhật Nguyệt chi vũ phảng phất quang huy làm cho toàn bộ bầu trời hóa thành một màu tím kì dị.

“Từ quang xuyên vân!”

Nhật quang, nguyệt quang, độc vụ, diệu thể, hội tụ thành từ quang.

Đây là cổ lão thần lực của Azazel, khía cạnh nào đó cũng có thể xưng là thần pháp.

Thần pháp triệu hồi từ quang phi tiên, bên trong từ quang lại có thượng cổ vạn độc, độc vụ phi tiên được phóng thích không ngừng xuyên qua tầng mây để cuối cùng hóa thành nồng nặc vong khí gột rửa đại địa.

“Toe toe toe toe ~~~~~!”

Từ quang chiếu tới, rất nhiều sông băng bị cổ độc thẩm thấu đục ngầu, rừng tuyết hóa thành cõi u linh nồng hậu, cao nguyên sơn lĩnh, không biết bao nhiêu yêu thú, dị thú trong nháy mắt không còn nữa điểm sinh cơ tồn tại.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân trước đó hung hăng là thể, bốn chân giẫm đạp thiên không, long dực hai bên cường thịnh tôn quý, đại biểu một kẻ chân chính thống trị trên toàn cõi Côn Lôn đi.

Vậy mà đối diện từ quang không có rõ năng lực, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân nguyên bản cũng bị lòa mắt loạn choạng, trong giây lát mất đi tầm nhìn tới đại địch. Bao nhiêu cao quý, uy nghiêm tích trữ thể nhưng vì một màn phản nộ chống lại tia nồng hậu quang man này mà triệt để hóa thành một đầu Lân điên cuồng ngơ ngác lên đầu đón.

"Gào gù!!!!!"

Đầu băng nguyên thần thú của Bạch Đằng Sơn vẫn tính sở hữu thần vũ cực kỳ mạnh mẽ, mỗi một lần điên cuồng không thấy đường xông tới cũng có thể xé nát mấy cái lớp sương độc, phá tan băng nham dày trăm km dưới mặt đất. Một cái ngọa trào có thể vô tình đánh bay mấy dãy núi xa tít bên kia Lưu Viên hồ.

Bất quá thân thể vô cùng dũng mãnh cũng không giúp nó thoát được khỏi thiên sứ thần pháp; từng điểm từng điểm cơ thể to lớn của Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân bị từ quang của Azazel nuốt mất, dù là bộ lông trắng tuốt như tuyết đông, long dực cơ bắp đến chấn động, hay lộc giác màu vàng vương giả treo trên đầu, như cũ chẳng thoát được màn gột rửa này, tuyệt đối nhuộm lên bút tích mực tím toàn cơ thể.

Mất thấy từ quang hạ thế, Đằng Sơn Cốt Bá Vương vốn dĩ còn muốn chơi đùa cùng nhị vị thánh ảnh giả, nhưng là nó nhanh chóng trốn ra đứng sau lưng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, một mực dựa vào thân thể khủng bố kia đứng trước làm lá chắn mà may mắn thoát nạn.

Chỉ là tại Đằng Sơn Cốt Bá Vương nhìn xem vị lầy lững chi vương kia nhưng đang bị kẹt trong vạn độc quang man công kích, thống khổ đến điên loạn, lại có chút không thể tin được.

Thiên sứ cấp bậc truyền thuyết... chính là khủng bố như vậy năng lực sao?

Cũng còn tốt,

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân không uống là chúa tể đập lên vạn yêu xưng hào. Trên thân nó, vô số băng vũ lượn lờ, bọn chúng cũng không phải là lỏng tơi như vậy mềm mại, mà là giống thuẫn phiến một dạng cứng cỏi không gì sánh được, kèm theo lấy nồng đậm băng sương chi khí, rõ ràng để cho một ít vạn độc năng lực chưa thể thẩm thấu vô nội tạng bên trong được.

Dung ao tử quang không biết có bao nhiêu loại chí cường, cực độc, chúng lẫn tới, mang theo cực kỳ đáng sợ thủ đoạn ăn mòn, xâm nhiễm; dĩ nhiên loại thần lực này cùng với Azazel tên tuổi trong quá khứ đã hạ sát cũng không thiếu những đầu để vương cấp bậc.

Nhưng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân thời điểm bắt đầu làm quen dần với tử quang vạn độc, bạch sắc băng chi tử trong tim, trong phổi bắt đầu thờ ra từng làn hơi lạnh lẽo, kỳ lân chân ảnh chậm chòn hiện lên, mà trên thực tế, kỳ lân chân ảnh bao gồm dị ảnh long thú, lộc thú, sư thú, hổ thú, đường lang thú tập hợp lại. Nó điểm rơi ở lớp lông dày trên thân, ngưng kết ra một mảnh kết tinh băng thấm, thậm chí mỗi phóng ra một bước, kết tinh băng thấm này liền sẽ thêm ra hiện một mảnh.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân rướn người, mở rộng hai cánh gãy một cái, gió ầm ầm gào thét gào thét, trên bầu trời mênh mông tử quang có từng đầu đục ngầu gió xoáy, gió xoáy phiêu diêu trên thân nó tản ra, đánh tan đám độc vụ trên người, sớm một chút trong sạch lại bầu khí tức ngạt thở này.

Trước mặt khác, còn như là một đầu kỳ lân phát rò phần nộ kèm thống khổ, hít thở một cái, giờ phút này hiện ra bản thể thần lực, thần tuấn chi thể kia, thánh uy chi nộ, băng sa cao quý lại có năng lực hoàn toàn làm thần pháp vị thiên sứ 16 cánh kia ảm đạm phai mờ.

Azazel cơ hồ cũng không có để cho kỳ lân vương đặc ý, hấn hô hoá ra một cặp Thánh Quang Song Chùy, từ xa vỗ cánh nhưng là cực kỳ nhanh bay tới. Thể công nhanh như gió cuốn, bên trong khí lưu ngùn ngụt màu tím tử cực cùng màu trắng tuyết vụ mạnh mẽ đều không thấy rõ Azazel thân ảnh, chỉ có một cặp Thánh Quang Song Chùy kia, người mang theo một cái chân không bao tấp dục hoành quét tới...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Lân phiến linh vũ

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

Lấy bão tấp vô cùng to lớn trọng lượng, nhìn như quét ngang một đám lớn, nhưng tập trung hết thủy lực lượng bão tấp vào hai Thánh Quang Song Chùy, một điểm hơi thô kệch, nhưng bạo phát như ngàn cân hồng thủy, mang nồng nặc hủy diệt chi tức.

Liền nhìn thấy Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân uy vũ đến cực điểm liên tiếp bị sức mạnh thần thánh nặng nề trọng kích vào lưng, vào đầu, cuối cùng song chùy dồn lực ép đến mấy ngàn tấn man lực, cực hạn nhắm vào phần bụng bùng nổ. Bùng nổ uy chấn rung động trên ngàn mét không nói, còn khiến toàn bộ thân thể khổng lồ như núi dĩ nhiên bay ngược ra ngoài, lân phiến băng tinh trên thân dĩ nhiên cũng nát một phần.

Một cực hạn Chùy này đánh Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân văng xa đến ngàn dặm, trực tiếp từ Côn Lôn Thánh Sơn như viên tuyết ngàn đại pháo va chạm xuống chân núi Bạch Đằng Sơn, trực tiếp thoát ly chiến trường với ba thân ảnh còn lại.

Trong băng toàn băng sơn bị sụp xuống, một cái hố vẫn thạch khổng lồ không biết thôn phệ bao nhiêu hecta núi cao tuyết tùng rừng rậm, lại càng không biết đứt đi bao nhiêu đá vùi nền núi, mặc dù cách xa gần trăm km, cái hố to đến mức nhìn thấy mà giật mình.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân thân thể có chút choáng váng đứng dậy, nó cuối cùng cũng xuất ra một ít máu tươi, máu tươi thấm vào lông trắng phần đầu cùng bụng; rất may chỉ ít phần đầu vậy mà còn tốt, một ít bụi bẩn cùng huyết dịch bám vào cũng không có làm sứt mẻ nửa điểm lộc giác cao quý.

Răng nanh màu trắng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân mở ra, nó hướng phía chân trời phương hướng một trận gào thét đầy phần nộ.

Là không thể tha thứ được.

Nhân loại, vậy mà dám chà đạp lên oai nghiêm của thần thú.

Bất quá, làm sao trên màn trời giống như có một cái thân ảnh quen quen, nhìn kỹ một chút phát hiện ra ngay một tầng tử quang thần tốc bay đến.

Mười sáu cánh Nhật Nguyệt thiên sứ lần nữa chiếu rọi xuống trên đỉnh đầu dị thú chi vương, càng hùng hổ giẫm đạp lên sự oai nghiêm của thần thú; mà cái này ngay cả thần thú cũng có thể cảm giác được, giờ khắc này Azazel cùng với trước khi biến hóa tuyệt nhiên bất đồng, bất kể là khí tức vẫn là thần uy, lên tới một cái cảnh giới để Đại Đế cấp bậc cũng cảm thấy vô cùng giật mình.

Azazel như Nhật Nguyệt trên cao, đối với nhân loại đã từng thờ phụng hấn, hấn hấn sẽ là Nguyệt Thực xua tan ác ma tồn tại, nhưng là đối với bất kỳ ai dám đối đầu, cái kia giờ phút này rất giống với Nhật Thực hiện tượng.

Hấn là có hai mặt, mà hai mặt hay không cũng không quan trọng, Azazel lại lần nữa phát lên trọng chùy, khi hấn về phía sau kéo thân sức lực, quả chùy

của hấn phảng phát hóa thành một cái bão táp nham chi có thể thôn phệ tất cả, mà rõ ràng tại địa phương tầm nhìn của hấn có thể nhìn thấy đều sẽ chịu đựng sự lôi kéo của bão táp này.

Một đám cực quang tuyết vụ bay lượn bất động như bức tranh, sau đó không ngừng bị hấp thụ vào vòng xoáy bão táp kia.

Mà ở bên dưới, bỗng nhiên trong lúc đó toàn bộ Bạch Đằng Sơn lại chuyển động, những đất cát lớn như đậu tương kia chảy về phía Azazel treo trên trời, như là đang vây quanh quốc vương chúng nó. một đám rừng xà Côn Lôn cùng tầng thổ tâm bên dưới đại địa, lòng đất, băng cốc trên dưới trầm đắm khu vực cũng không ngừng bốc lên, tụ lực vào song chùy trên đỉnh đầu vị sĩ thiên sử này.

Đúng lúc này, trên mảnh hồ sụp đổ lúc nãy đi, một đôi cực kỳ chấn động màu trắng long dực mãnh triển, tầng tầng thánh lân phiến triệt để bay ra bên ngoài.

Kỳ thực Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân ngoài nắm giữ Băng yêu pháp, còn có nắm giữ Phong, Không gian, Hỗn độn yêu pháp, ở mỗi cái yêu pháp đẳng cấp nó tồn tại, liền tinh thông đến cảm chủ nhân loại cũng không với tới được.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân phía sau rộng lớn trời cao đột nhiên âm đạm, lít nha lít nhít lân phiến trên da lột ra thành băng chi đạn vũ, băng chi đạn vũ từng đạo xếp dọc thành một đội quân xung quanh nó bên ngoài.

Quanh thân lượn lờ lân phiến linh vũ kia bắt đầu từ từ xếp thành một đội quân ngay ngắn, bọn chúng dọc theo kỳ lân vương ánh mắt nhìn lại địa phương như sóng triều một dạng cuộn cuộn đứng lên.

Con người biển ảo, phó vũ giương nhẹ, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân một bên đem Phong yêu pháp hội tụ, đem hỗn độn biển ảo tạo thành huyền cảnh, một bên không chế lấy không gian chỉ tức ở giữa thiên địa này làm xao động khí lưu.

Nó đem những khí lưu này không ngừng rót vào trong thủy triều băng tuyết cuộn cuộn, đem nguyên bản giống như một trận gió mạnh băng phong bạo lãng biến thành một trận mãnh liệt sóng lớn.

Tuyết không ngừng bị thổi về nơi này, gió mạnh mẽ làm đặc chúng nó, cực hàn không khí càng tại để chúng nó nhanh chóng đông đặc biến cứng, nếu như từ trên bầu trời quan sát xuống, liền sẽ thấy trên băng lục đại địa một toà băng loan son mạch nối tiếp nhau đang nhanh chóng nhô lên.

“Hồng~~~~~!”

Đột nhiên, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân hóa thành một đạo bóng dáng màu trắng, tốc độ nhanh đến giống như là trong nháy mắt từ vài chục km đã đến ngay Azazel bên ngoài.

Song chùy bão táp lần thứ hai giáng xuống!!!

Lân phiến bạo vũ Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân cũng toàn lực công kích trước mũi chùy!!!

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm~~~~~!”

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm~~~~~!”

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm~~~~~!”

Azazel cùng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân chân chính phát động công kích thời điểm, một chà đạp nhìn như hững hờ kia, bằng bạc tử vong trong nháy mắt nở rộ, như một tòa băng mâu, hàn phong đập lên mà thành gò núi, mồ chôn, liền như thế lãng lệ đâm về phía bốn phương tám hướng!!

Bạch Đằng Sơn vạn năm hình thành, hôm nay ngày đầu tiên giống như trống vắng như vậy bạo nổ, cái kia mộ sơn thánh thú, cái kia vết tích sử thi, cái kia băng tuyết sinh vật... vậy mà tan...

Vậy mà triệt để chấn động đến tan rã.

Nóc nhà Hoa Hạ, băng tuyết chi sơn trong phút chốc hóa nhuyễn thành tuyết vụn.

Đó là sông băng son mạch a, giống như thần tích được sáng tạo trong ngắn ngủi mấy phút, mang cho những băng lục sinh linh kia không thể nghi ngờ là một hồi chân chính thảm cảnh.

Toàn bộ nhánh bộ lạc băng nguyên lang sống ở ngoài vết rạn nứt bị trở về với cát bụi.

Bất quá, hai cái vị thần chi bạo phát kia... giống như sắp chuẩn bị tiếp tục chiến thêm một hiệp nữa.

Vòng xoáy bão táp ban nãy, mạnh đến mức kéo cả Đằng Sơn Cốt Bá Vương cùng nhị vị thánh giả ở gần kề đó thâm nhập chiến trường.

- - - - -

“Hấp hấp~~~~~!”

Bất ngờ bị thay đổi chiến trường, Đấng Sơn Cốt Bá Vương vừa bị hút xuống, có chút mơ hồ đồng dạng một chút kinh sợ hai thế lực siêu nhiên kia. Nhưng nó sớm như cũ ý thức được cần phải trước tiên muốn tru diệt hai tên tông đồ thánh ảnh.

Sudan bị tê liệt rồi, hai tay của hắn đồng dạng đều bị Đấng Sơn Cốt Bá Vương phế đi, không cách nào gượng dậy tiếp tục tham chiến.

Chỉ còn mỗi Tadan tại vị.

Tadan trên thân trên thân còn bốn cánh, hai cánh chúc phúc năng lực cũng bị đánh tan. Hắn giờ phút này tranh thủ Đấng Sơn Cốt Bá Vương không để ý, muốn sử dụng thủy hệ từ tinh vũ nhanh chóng nối liền cùng một chỗ... Chỉ là, ngay khi cuối cùng một bức Tinh Tượng muốn đại khái gán nhập sắp xếp thì toàn bộ đều bị một cái trường mâu xương cốt từ trên trời rơi xuống đánh cho gãy vỡ.

Trường mâu xuyên thẳng xuống mặt đất, tạo thành một cái vực thăm sâu đen kịt đến không thể đo lường được.

Thân thể Tadan bị hút mạnh rơi xuống, ba dực chi sau lưng đập mạnh hòng thoát đến, nhưng Tadan đã rơi vào đến trường mâu vết tích của Đấng Sơn Cốt Bá Vương, âm khí bên trong dường như từng sợi từng sợi màu trắng tăm tịt, nhanh chóng đem Đấng Sơn Cốt Bá Vương cho vây quanh.

“Sudan... Sudan, cứu ta!” Tadan kinh hãi thốt lên.

Chỉ là Sudan thần trí tương tự không thể nào hồi phục được, hắn sớm đã bị Đấng Sơn Cốt Bá Vương đánh cho điên loạn, nửa thần nửa thức đều không thể dễ dàng minh mẫn, một mực nằm đó như người tàn phế.

"Kèo kẹt kèo kẹt kèo kẹt ~~~~~!"

Tadan nhìn thấy thân thể mình bắt đầu không thể động đậy, sợ đến hồn phi phách tán, đáng sợ nhất chính là hắn ma pháp gì đều không sử dụng ra được, bất kỳ cái cơ bản ma pháp nào đều sẽ gãy vỡ dưới hút chi phong quỷ dị, lực hút càng sẽ đem chính mình không ngừng kéo xuống. Tựa hồ một màn này chính là cái ngàn vạn đầu Ma Sơn Cốt niêu lấy vai hắn, nắm lấy thiên sử chi dực của hắn giật mạnh xuống.

“A...a. ....!” Vị thánh ảnh giả thống khổ hét lên điên cuồng.

Đấng Sơn Cốt Bá Vương nhìn Tadan như vậy một màn, toàn thân không khỏi cười to sảng khoái, rõ ràng là cái tư vị giết đi mấy kẻ không tề pháp sư nhân loại càng thêm phần thỏa đáng chuyển đi này.

Bản thân Tadan dần dần chìm vào trong vạn trượng hắc ám, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy cũng chỉ có một cái khe hở phi thường chật hẹp như vậy, vây quanh toàn thân không chỉ là cái kia âm ti hàn ý lạnh còn vô ngàn ma quỷ cốt tinh bản tay, còn có làm cho cả nội tâm đều lạc lối ở trong tuyệt vọng.

“Bạch bạch ~~~”

Đột nhiên, vào cái giờ khắc này, sau lưng Tadan có một cái thân ảnh mờ nhạt ám vụ nam tử. Hắn từ đầu đến chân đều là một cổ đen kịt, giống như xuất hiện từ bên dưới cái vực sâu kia đi lên.

Vị hắc ám nam tử nắm lên cơ thể Tadan đẩy từ dưới trường vực của Đấng Sơn Cốt Bá Vương lên trên mặt đất.

Ban này tối lắm, Tadan chính là không thấy được cái người này, mãi đến khi có thái dương trên cao chiếu rọi, nam tử ấy mới dần dần lộ rõ dung nhan.

Bất quá, Tadan ánh mắt có chút mệt, hắn không thể nào minh bạch nhận dạng ra ngay được... đến cuối cùng hắn triệt để nhắm mắt lại rồi.

Hắn chỉ nhớ loáng thoáng, sau lưng vị nam tử này...

Có 14 cái hắc dực.

“Mười ba mắt xích từ thần... toàn lực!!” Nhỏ nhẹ âm thanh cất lên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: 40 phút

Trường mâu vực là tà thuật của Đấng Sơn Cốt Bá Vương.

Bản thân Đấng Sơn Cốt Bá Vương là cốt tinh tu luyện ngàn năm, thân thể được bổ huyết bởi xương cốt hóa thạch của yêu thú trên Côn Lôn, nhưng linh hồn trên thực tế lại là một đầu đế vương sinh vật đến từ hắc ám vị diện, sở hữu năng lực đặc thù chí tà mãnh địa phương này.

Do đó, trường mâu vực nguyên bản cũng chính là một nhánh huyền thuật mở ra cánh cổng thông quan trực tiếp xuống địa ngục ao môn.

Thánh ảnh Tadan chắc chắn phải chết, Đẳng Sơn Cốt Bá Vương là không có chuyện nghi ngờ chính mình huyền thuật.

Nó chậm rãi nhìn xem Tadan đã rơi đến hắc ám vùng bùn bên trong, thế là nó cười lạnh lạnh, vẻ mặt tràn ngập chiến thắng tư vị, ý nghĩ cũng bắt đầu sớm chút có thể cùng một chỗ với Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân đối đầu với gã Sĩ Thiên Sứ khó chơi.

Chỉ là, quay đi quay lại trong chớp mắt, vừa mới thiếu tập trung rất ngắn thời, nó đã phát hiện thân thể của Tadan từ lúc nào đã nằm nhoài trên mặt đất lân cận, không còn dấu hiệu điên cuồng lún xuống vùng bùn hắc ám đầy áp xương cốt xó như ban nãy.

Cái kia một tên nhỏ bé còn không có khả năng thi triển được ma pháp thực lực, vậy mà làm sao phân âm hiểm trào ý trở về được từ Địa ngục ao môn!?

Đẳng Sơn Cốt Bá Vương quan sát kỹ Tadan, hần lần thứ nhất biểu hiện có chút bức mình.

Xung quanh vị trí Tadan đặt lưng nằm xuống có màn sương tro như ai đó cố tình đi ngang qua để lại loại nhận biết không mấy thiện ý.

Ám mang mờ mờ, nhìn không kỹ, thật đúng là không cách nào lưu ý đến trong sương tro có bóng người, chỉ gặp người kia tựa như một vị du lịch du xuân bức họa đứng ở đó, một thân sạch sẽ trường sam, một đầu xanh trà cực kỳ thư sinh tài tử.

Làm người khác chú ý chính là, sau lưng của hắn, chính nằm sắp rũ xuống một tầng, lại tầng chồng chất biên bức hắc dực. Biên bức hắc dực (cánh dơi) cũng không phải loại lông vũ đặc thù cao quý hoàng kim như thiên sứ, càng chẳng so sánh được về tính chất nhỏ gọn tùy biến với phong chi dực hay một ít đất tiền dực ma cụ; nhưng nó mang bản sắc lạnh lẽo riêng mình, tự bản thân nó có chí tà khí tức, nó âm u tron tru một cách khiến người đối diện tự ý sinh ra cái cảm giác muốn không an toàn.

Bạch y nam tử nho nhã yên tĩnh, mà 14 biên bức hắc dực thanh lãnh cao ngạo, một người một băng bút tuyết nghiêng cầm trên tay này lơ lửng tại đỉnh trường mâu vực ở giữa, ngược lại là có mấy phần ý thơ cùng mỹ cảm.

Chỉ là, vô luận là nam tử khí chất, hay là 14 cái hắc ám biên bức chi dực kia, giữa con người bắn ra quang mang đều còn lâu mới có được nhìn qua như vậy ôn hòa.

“Khốn nạn, Hắc ám vương khốn nạn, gửi lũ côn trùng này đến bắt ta về?” Đẳng Sơn Cốt Bá Vương sắc mặt nhiều phần nhăn nhó mắng to.

Mà lại nhắc, một ít thuộc hạ ở Côn Lôn sơn mạch có chút lơ lửng trí tuệ đều được Vĩ Linh Hoàng dùng yêu pháp ban tặng một loại nắm giữ ngôn ngữ thức giao tiếp với mọi loài sinh vật trên thế giới này. Do đó, không ngạc nhiên khi Đẳng Sơn Cốt Bá Vương nằm trong số còn một đầu tựa hồ tiếp cận Quân Vương cảnh giới, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân nhưng lại chẳng thế.

Thân ảnh Mục Bạch chậm rãi xuất hiện, hần trên người mặc bạch y nhưng mềm mại tươm tất, điểm nhẹ nhiều một long lanh ít trang sức không rõ làm đẹp hay là pháp bảo, toàn thân trên dưới lộ ra hắc ám cùng băng chi khí tức, làm cho hắn như một vị chấp pháp la sát giả từ trong địa ngục đi lên, mạnh mẽ đến mức sinh mệnh ở dưới hơi thở kia đều sắp đông cứng lại.

“Côn trùng từ dưới vực sâu đi lên quân ta chuyện, mau rút về!” Đẳng Sơn Cốt Bá Vương ý thức được sự tồn tại của người này, bất quá nó không sợ, trên tay một nhánh trường mâu rút ra từ xương cốt không có chờ đợi vừa nói vừa phóng tới.

Trường mâu xương cốt ngược lại mang vô tận chân hỏa dung dịch màu vàng, là có dung nham chi dịch đang chảy đồng dạng, màu lửa đỏ chất lỏng không bao lâu trên mặt băng tuyết lạnh giá trải thành một vùng lớn.

Phải, nhiệt độ Bạch Đẳng Sơn là không có con số dương nào hết, nhưng không đồng nghĩa hòa điểm bị chặn đứng sinh cơ trên vùng đất này.

Chất lỏng chân hỏa từ xương cốt Côn Lôn sinh vật, đồng thời có linh hồn là hắc ám sinh vật một vị, linh hồn nóng liệt điểm phần nộ, cuối cùng tập hợp như dầu gặp lửa, kịch liệt thiêu đốt, hỏa điểm màu vàng cao đến có thể vượt qua một nhánh núi con.

Trong liệt hỏa, trường mâu bén nhọn màu vàng giống như một đầu Hỏa Cốt Tinh ngàn mét từ trong Địa Ngục gọi ra, nó hùng vĩ thân thể tại trong ngọn lửa hùng hực sừng sững, khí tức kinh khủng càng giống là mang theo trong Luyện Ngục bách quỷ xông trận, đáng sợ đến cực điểm.

Diễn biến ngược lại, mắt thấy đối phương đem cường đại phương thức công kích, đem lời lẽ phi thường không giống tiếng lợn nói nói gì đó.

Mục Bạch vẫn như cũ nhẹ nhàng mà thanh tĩnh, một chữ cũng không đáp lại, một lời cũng chẳng nói ra; chân bước trên không trung ở miệng hố địa ngục ao môn, thân người hướng về phía nhánh trường mâu hủy diệt kia đang phần nộ lao đến, bàn tay hắn một bên cực kỳ điệu nghệ xoay lấy bút lông ngỗng trắng cẩn thận cắt vào ống áo, như thể chính mình có cái gì cần vẽ vẽ, thi thi đều đã dừng bút lại, đều đã nghiêng mực xong hết rồi.

Đi về phía trước, có chút mong lung sương khói, nền trời từ từ bay xuống bên dưới vô số duy mỹ óng ánh chi nhưng, là một mảnh lại một mảnh như thần thánh chi vũ tuyết, ngay tại tràn ngập toàn bộ Địa ngục môn bên dưới của Đẳng Sơn Cốt Bá Vương.

Nóng chảy hủy diệt huỳnh quang lao tới, phá vào mặt, trong lúc nhất thời bình nguyên lạnh lẽo xung quanh đều đã biến thành màu tro xám, thung lũng vốn dĩ đã bị đánh nát từ va chạm của thiên sứ trường Azazel với Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân ban nãy cũng sinh cơ bùng bùng liệt điểm từ đầu Hỏa Cốt Tinh nắm giữ địa ngục chân hỏa mang tới.

Dung hòa quay cuồng, viêm ảnh chấp chôn, Mục Bạch vẫn tại không có dừng bước, bạch y nhưng lụa bông bành trong gió, xung quanh sợi nhưng xuất hiện vô số bông tuyết lượn lờ.

Bông tuyết đông đầy, chân quyền phạm vi 100 mét xém chút bị đông đặc lại, liền thấy đạo không lồ huỳnh điểm Hỏa Cốt Tinh giữa không trung im bất mà dừng lại, thân tốc trường mâu của Đằng Sơn Cốt Bá Vương cũng quỷ dị đình trệ ở trước mặt Mục Bạch trong một khắc này.

“Tách tách tách ~~~~~!”

“Tách tách tách ~~~~~!”

Có mưa!?

Mưa sao không có mây!?

Mà cũng không cũng biết có phải là mưa hay không.

Chỉ là mắt thấy bên trong cái không gian chật hẹp giam giữ đạo Liệt Diễm Hỏa Cốt Tinh này không ngừng bốc hơi, không ngừng có tràn nước lạnh rót vào bên trong; tựa như có người cố ý ngâm một viên đường nóng chảy vào trong tách trà vậy, không ai biết được hơi bốc lên là do ly trà nóng trước đó hay là do thứ được bỏ vào trong trà vốn dĩ không khác gì cục than.

Giống như một người họa sĩ nào đó đã phác thảo sẵn một cái ao tuyết mờ nhạt nơi đây để chờ đợi đối phương lao vào bẫy.

Người này đem họa trục ném đến giữa không trung, trong quá trình xoay chuyển, lấy họa trục kia miêu tả chính xác một không gian cốc trà đầy khói tuyết đông đặc lạnh lẽo. Chỉ đến khi gặp đủ nhiệt lượng Hỏa Cốt Tinh đi ngang qua, khói tuyết từ từ tan rã thành bông tuyết, sương tuyết bốc hơi trong không gian kín nhỏ giọt tạo thành mưa phùn băng, mưa phùn băng lập tức đập tắt toàn bộ huỳnh quang chân hỏa.

Bức tranh bông tuyết hòa tan sinh mệnh liệt diễm, tại Mục Bạch chung quanh tạo thành một cái vòng Hoa Huyết Tâm kiều kỳ lạnh lẽo, nhưng bay bay đến chủ nhân chúng nó bên người thời điểm, lại trở nên mềm mại nhẹ nhàng.

Bông tuyết bông bành mà rơi, Hoa Huyết Tâm nhẹ nhàng lơ lửng, Mục Bạch đứng ở nơi đó, không nhúc nhích tí nào, hần như cũ bạch y sạch sẽ.

Đằng Sơn Cốt Bá Vương nhìn đến Mục Bạch, nhìn thấy trên người hần nổi lên một ánh mắt cực kỳ không có nửa điểm đàm phán hay thảo luận, sắc mặt càng lúc càng biểu hiện phức tạp hơn bao giờ hết, chính giống như một dạng tâm cảnh chính mình trở thành khói bụi phiêu tán ra ngoài.

Không... không!

Tại sao phải hần lại miễn nhiệm với đỉnh cấp huyền thuật của ta, một cái vô danh nhân loại giống như còn chưa trải qua bao nhiêu năm tu luyện?

Vì cái gì ta một đầu để vương Côn Lôn yêu quốc, thậm chí cũng là cường đại để vương bên trong Hắc Âm Vị Diện lại phải cảm thấy sợ hãi một tên nhỏ nhoi chấp pháp giả này?

“40 phút.” Mục Bạch lúc này mới mở miệng nói rằng.

“Cái gì 40 phút, ngươi cái đồ khốn nạn này lại dám cho rằng có thể đem ta tru diệt trong vòng 40 phút?” Đằng Sơn Cốt Bá Vương nhún mày hung tợn nói.

Nhục!!!

Để vương oai nghiêm hôm nay còn có thể bị coi rẻ, chà đạp mức độ này.

Đây là cỡ nào nhục nhã một màn, giả như hôm nay không đem tên cuồng vọng hắc ám phán quan này nhân chết, tự mình cũng sẽ bị Vĩ Linh Hoàng, loại lãnh chúa cực kỳ coi trọng danh dự này giết chết.

Đằng Sơn Cốt Bá Vương nhún chân, ý định dồn toàn bộ năng lực lao đến cùng vị sứ giả trước mặt này sống chết.

Bất quá, hần vừa nhấc chân lên khỏi mặt đất không được mấy chục mét, còn chưa đủ thời gian chạm tới vị trí Mục Bạch, thì như có mấy cây đinh thép trăm vạn cân đóng xuống, giáng mạnh xuống cơ thể mình.

“Rầm rầm rầm rầm ~~~~~”

Không gian xung quanh địa phương khu vực đột ngột nén lại từ một nguồn sức mạnh không có giới hạn nào đó, mờ mờ ảo ảo xuất hiện mười ba thanh trục, mỗi thanh lại được mắc nối từ mười ba khớp xích màu hắc huỳnh dài vạn trượng, đường kính tương đương mấy chục người đàn ông lực lưỡng ôm vòng. Trên thân mỗi thanh trụ đều được khắc mạ lên những thần ngữ huyền bí, khẳng định không đến từ ma pháp vi diệu, mà loại này tự nhiên Đằng Sơn Cốt Bá Vương càng thuận mắt giống như có nhận thức qua.

Mục Bạch đứng nhìn hần, vốn dĩ không biết phải nói gì thời điểm, chỉ là cảm thấy chính mình có chút oan ức không thể im lặng.

“Ta nói 40 phút là thời gian để chuẩn bị cái này...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 201: Mười ba mắt xích tử thần

“Mười ba mắt xích tử thần!”

Mục Bạch ánh mắt bắt đầu trở nên lăm lệt, cuộn cuộn hắc ám, một loại khí thế có thể làm cho tất cả vật chất xao động yên tĩnh xuống từng điểm từng điểm khuếch tán ra, nhẹ nhàng nhảy lên như mạch đập, một mực chính là la sát tồn tại vậy, dĩ nhiên có thể dập tắt hết thấy chiến ý của Đằng Sơn Cốt Bá Vương.

Bầu trời Bạch Đằng Sơn đều đã biến thành một mảnh màu đỏ, màu đỏ cũng không đại biểu cho huyết dịch, hỏa diễm hay nồng đậm hào quang chi tức gì cả; nó chỉ đơn giản là màu đỏ phản chiếu bởi khúc xạ chiết quang từ 13 thanh mắt xích tử thần bật lên màn trời.

Khúc xạ chiếu lên màn trời, mang ý nghĩa không phải thần vật hắc ám vị diện kia giáng lâm từ trên cao xuống.

Mà rõ ràng đường đường chính chính từ dưới mặt đất độn hình thần tốc trời lên.

Mặt đất xóc bới, rung chuyển, mười ba thanh thánh trụ mắt xích nhanh như sấm chớp đâm xuyên qua mảnh đại địa này, trực tiếp giáng vào Đằng Sơn Cốt Bá Vương ở phân đầu, tứ chi, huyết đạo, bao quát cả bản thể linh hồn, đem bản thân nó trở thành một cái hộp lệ thiên cổ tội nhân cho niêm phong trên đài hắc ám pháp trường, rõ ràng là đang chờ lấy vị đại quan kia trực tiếp tới phán quyết.

Phía dưới địa phương pháp trường bị xóc đất lập tức sụp đổ xuống, dĩ nhiên rất nhanh trở nên phi thường trống rỗng; tựa hồ sớm hóa thành một cái giếng sâu hun hút không thấy đáy, để khoảng khắc mà bất kỳ ai có ý dòm ngó vào, tự nhiên sẽ phát sinh một cảm giác dù có xếp chồng bao nhiêu ngọn Bạch Đằng Sơn kia lên cũng không đủ lấp đầy, như là một cái tử vong môn quan có nhánh sông Hoàng Tuyền bên dưới.

Nó rất không đồng dạng với trường mâu vực hay địa ngục môn của Đằng Sơn Cốt Bá Vương; ở đó sẽ không có máu tanh, sẽ không có gào thét, không có cái gì gào khóc thảm thiết, không có trăm ngàn Ma Cốt Tinh nghênh đón kéo xuống ăn thịt cả; vèn vèn một cái tĩnh mịch tối đen mà lạnh lẽo đến cực điểm, phẳng phất không có phân cuối, hoặc có thể định nghĩa rằng phân cuối chính là chết rồi.

Đằng Sơn Cốt Bá Vương trong chớp mắt tuyệt đối không có nghĩ tới Mục Bạch còn có thể vận dụng được mắt xích tử thần bên dưới hắc ám vị diện.

Loại này chỉ bảo ở thế mỹ vị diện hẳn không mấy ai sẽ tin tưởng biết được, nhưng cùng hắc ám vị diện giải thích, đây chắc chắn được xếp vào hàng ngũ một trong mấy mẫu thần khí khổ hình giam cầm ưa thích nhất của Hắc Ám Vương.

Nói hai chữ thần khí, liền bao hàm dụng ý yêu cầu rất gay gắt về khả năng kiểm soát cùng chừng khống thần lực. Tại Đằng Sơn Cốt Bá Vương hiểu biết, cứ coi như Hắc Ám Vương thời gian gần đây bắt đầu đổi mới thành kiến, có tín nhiệm với vị này tuần du chấp pháp giả, rằng sẵn sàng thay đổi tiền lệ mà truyền thụ lại cho hẳn một ít độc quyền pháp môn; vậy cũng là độ khó còn muốn cao hơn gấp mấy lần tu luyện hắc ám biên bức dực.

Tuần du thiên sứ hay tuần du sứ giả từ hắc ám vị diện thông thường đều lấy thần mang hồn ảnh chỉ dực chúc phúc làm gốc rễ gia tăng liên thành năng lực. Nhưng khác biệt ở chỗ, hắc ám vương thuộc về lười biếng phẩm chất người, hẳn đơn giản muốn mô phỏng loại hình quang minh thiên sứ, cũng tùy tiện đặt cái dấu ấn hắc ám chúc phúc cho chính mình sứ giả lực lượng.

Cho nên là, hắc ám chấp pháp giả hồn cách hiển nhiên tu luyện cũng không thâm sâu ẩn tàng hay trắc trở như quang minh thiên sứ, dẫn đến lực lượng chúc phúc thần lực càng ít hơn, thiếu đi căn cơ một khoảng cách không nhỏ. Cái này Mục Bạch là có làm công tác đánh giá qua, quá khứ tại Thánh Thành, coi như không tính bản thân mình chưa đạt tới cấm chú tu vi, hồn ảnh hình thiên sứ 10 cánh vẫn so với mình 12 cánh biên bức cường đại hơn một chút.

Nhưng ngược lại tình huống được Hắc Ám Vương ưa thích nhắm trúng mà nói, ban cho thần pháp chương khống mười ba mắt xích tử thần, hiển nhiên là tối cường chấp pháp giả quyền hạn, vượt ra bên ngoài hắc ám ma pháp lưu hành rộng rãi năng lực.

Mục Bạch kỳ thực được Hắc Ám Vương bồi dưỡng tu luyện đến tận cùng loại chí tá pháp môn này, hẳn thậm chí cho rằng linh hồn bản thân đã thói rữa đến không chịu được, không quá vài năm, nhiều nhất cũng 10 năm nữa, chính mình đều chính thức trở thành sinh linh hắc ám vị diện. Cũng không phải để làm cung phụng hay đi đồ than tội phạm nào đó, khả năng rất cao trở thành một phần trần tiêu bé nhỏ hắc ám vương, thay cái gã lười biếng đó chấp quản toàn bộ một cõi địa phận.

“Tê tê tê tê ~~~~~!”

Ma văn hắc ám cổ ngữ trên mắt xích không ngừng lóe lên hắc huyền tia sáng.

Không khí, bụi bặm, quang mang dĩ nhiên ở bên trong cái lồng băng hà của mười ba mắt xích phóng thích toàn bộ bị cuốn đi, xung quanh ảm đạm một màu đen sì lạnh lẽo, mà Đằng Sơn Cốt Bá Vương lúc này liền lè loi đứng sững ở trong một mảnh hư vô không bố như vậy, như cũ bị băng giới xích thần ghì chặt đến mức khó có thể nhúc nhích.

Mười ba mắt xích tử thần của Mục Bạch không thể bàn cãi là những tử trụ mang ma lực nghiền ép, không chế đỉnh nhất trong thế giới này, là hắc cũng đồng thời tin rằng về phương diện khống chế đơn phương đối tượng, ngay cả loại biến thái như Mạc Phàm cũng không thể so sánh. Đây là Mục Bạch tin tưởng đã từng nhìn qua Mạc Phàm đem cấm chú ám ảnh hệ năng lực khống chế ba vị cấm chú giả của Minh Lang thôn đi.

Xích trụ giam giữ, dù cho là chân chính đế vương cũng rất ít có cơ hội chạy thoát.

Nơi mắt ngực giáng lâm, phi thường sẽ bị nghiền thành bột phấn, sinh vật sống sẽ bị hắc ám trọng lực đè lên linh hồn, càng sẽ có trục xích buộc chặt lấy hết thầy huyết đạo bản thân.

Đến cực hạn chịu đựng bị phá vỡ, đồng dạng tinh thần không cách nào còn lưu lại, liền sẽ được thả về cõi hư vô địa ngục.

Lại càng không cần phải nói khi Mắt xích tử thần chân chính phát động dẫn dắt thời điểm, nó vốn dĩ đại biểu cho âm hàn Địa Ngục thuộc tính, càng cùng với tu vi băng hệ của Mục Bạch đồng thời dung nhập dễ dàng gia tăng tốc độ tu luyện, gia tăng mức độ hoàn mỹ tối ưu. Cho nên là, Mục Bạch cái này nhận được Cấm Chú hội sinh lễ kỷ thực thuận lợi vượt ngoài mong đợi.

Mục Bạch nghiền cứu qua sử dụng toàn bộ tối đa 13 thánh trụ nhưng bản thân vô phương chịu đựng được, hắc phát kiến đem qua cấm chú băng chi vận hành dễ ngấm xướng băng giới, phát hiện băng giới đông đặc muốn dễ dàng giúp ít việc triệu hoán ra mắt xích tử thần. Cuối cùng, Mục Bạch đem mắt xích tử thần thần khí làm khế ước hắc ám, lấy băng bút tuyết nghiền cùng thiết sắt bút lông chương không làm vật dẫn môi giới, cấm chú băng hệ chính là bình chứa dẫn dắt, miễn cưỡng hoàn mỹ tu luyện.

Từ vong mắt xích tỏa ra bao nhiêu hắc ám hàn băng, để một mảng mảnh vực vô tận này tương tự lạnh đến không gì chịu nổi, đem Đăng Sơn Cốt Bá Vương cho xương cốt cũng bắt đầu khô nứt, nó một thân vẫn lấy làm kiêu ngạo mâu cốt cứng cáp nhưng giờ phút này ngay cả băng hàn chi khí đều khó mà ngăn cản, lại càng không cần phải nói siết siết mỗi lúc một chặt của thánh trụ.

Đăng Sơn Cốt Bá Vương cũng không phải là không có thử nghiệm tránh thoát, trên thực tế mỗi lần bùng phát phần nội tạng, 13 mắt xích tử thần của Mục Bạch đều được một trận run run chấn động cực kỳ dữ dội. Bất quá, còn thiếu nhiều lắm, lung lay lung lay, đơn giản càng làm cho băng tức mau chóng hơn đông đặc lại, càng vùng vẫy càng bị xích tử thần kéo căng giãn linh hồn ra, càng thống khổ không gì sánh được.

Ở trong mảnh thế giới vực sâu sương mù này, Đăng Sơn Cốt Bá Vương một con mắt nhìn thấy chính là Bạch Đăng Sơn băng tuyết đầy trời, một con mắt khác thấy được nhưng là hắc ám địa ngục tối tăm đáng sợ, càng tại mờ ảo cảm nhận được cái kia thân ảnh vô cùng lạnh lẽo đang nhòm ngó mình.

Đăng Sơn Cốt Bá Vương quanh thân bị niêm phong bởi 13 thanh mắt xích tử thần.

Mục Bạch đứng ngay trước mặt Đăng Sơn Cốt Bá Vương, tề thiên chi dục màu đen xòe ra phô trương thanh thế, do gió từ trong cực ám thâm uyên thổi đến duy trì một loại tư thái lăng không đứng lặng, mà trên mặt hắc lại tồn tại khí chất trắng nõn lộ ra một loại sát khí đáng sợ.

Nhìn kỹ sắc mặt vị hắc ám sứ giả này, Đăng Sơn Cốt Bá Vương lần đầu tiên trong đời cảm giác một màn cái chết tức tưởi đến gần đến thế, có thể là, nó tuyệt đối không muốn chết nhất, chính là trong tay của người này.

Vì cái gì ta lại thất bại trước một kẻ đạo hạnh còn muốn chưa phải đỉnh cao nhất nhân loại!?

Ta mới là trên vùng đất này tương lai chúa tể, Côn Lôn Thánh Địa là của của hắc, hắc ám vị diện hắc cũng là một cõi chương quyền đế vương lãnh thổ; to to nhỏ nhỏ thế giới này cũng đều sẽ sớm thần phục với ta...

Tức giận, nhưng nửa chữ cũng không nói ra được.

Mục Bạch để ý tâm tình của vị đế vương đáng thương này, hắc một cái hiểu kinh nghiệm chấp pháp giả hiểu được nguyện vọng của nó; bàn tay có chút không tự chủ được xoa xoa lấy đầu Đăng Sơn Cốt Bá Vương.

“Được, được, xuống dưới đó, sinh hoạt kiếp sau tốt chút... rất nhiều khả năng ta tương lai cho người làm hạng bét chấp pháp giả!” Mục Bạch mở miệng nói ra.

Đăng Sơn Cốt Bá Vương nghe rõ âm thanh này, ánh mắt ngược lên càng như điên cuồng dùng ánh trao tại xương cốt của nó lưu lại ở cái thế giới này cuồng xé kẻ trước mắt ra, để cho hắc côn trùng máu đen phun ra, khối thịt cuồng bay...

Tương lai ban cho ta chấp pháp giả hạng bét...

Cái gì dụng ý, ý tứ rõ ràng chính là muốn nói tương lai hắc ngồi ở Hắc Ám Vương ghế sao!?

Hết lần này tới lần khác thanh âm ở trên cao nhìn xuống này, lời nói này, để Đăng Sơn Cốt Bá Vương trong đầu hiển hiện gương mặt kia so tận mắt nhìn thấy còn muốn tự vẫn hơn.

Cuối cùng, tinh thần tan vỡ, linh hồn mục nát, Đăng Sơn Cốt Bá Vương theo mắt xích tử thần vẫn rơi rụng, rơi xuống miệng vực sâu, thân thể của nó từ từ nhỏ đi, dần dần đã biến thành một hạt bụi nhỏ phi thường bé nhỏ không đáng kể, mà tới ám thâm uyên lại sâu cực lớn đến đủ để khiến cả người hắc hoàn toàn biến mất.

Nhìn xem Đăng Sơn Cốt Bá Vương thân ảnh hoàn toàn hãm đến hắc ám vùng bùn bên trong, Mục Bạch mới là thu hồi mắt xích tử thần của mình lại.

Hắn có phun ra một ngụm máu, chính xác là bản thân trong thời gian sắp tới của trận chiến, sẽ không cách nào tiếp tục tham gia.

Chân chính đế vương, dù sao vẫn là chân chính đế vương; đã bày ra thủ đoạn tối cường nhất có thể, chính mình cũng suýt nữa bị Đằng Sơn Cốt Bá Vương vùng vẫy phản phệ linh hồn.

Cũng còn may,

Bee tính toán là tốt!!!

Mục Bạch, Ngải Giang Đồ, Trương Thiệu Như trên thực tế, tuyến đường của họ rất gần với đám người Bee, chỉ việc giết thẳng một mạch lên, rất nhanh sẽ kịp thời hỗ trợ.

Đây chính là dẫn dụ kế hoạch.

Để đối phương cho rằng nhóm Bee ít người một chút càng dễ giải quyết mà toàn thắng, nhưng ngay từ đầu, Bee đã sớm sắp xếp Mục Bạch loại này mới chính là con ách lật ngược thế cờ a.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Cẩm chú cạm bẫy

“Bọn hắn chưa có chết, ta đem ít đồ sơ cứu kịp thời”, Trương Thiệu Như nói ra, nàng trong đoàn người còn có một cái trọng trách chuẩn bị trị liệu thuốc phẩm, đương nhiên, đây là chỗ đồ tốt từ Parthenon Thần Miếu Diệp Tâm Hạ đưa đến.

Bên cạnh nàng, trên người đồng dạng cũng hôi mùi máu tanh, còn không ít loang lổ vết thương tựa như vừa trải qua mấy trận trăm sát dài đằng dặc cùng yêu ma. Ngải Giang Đồ cúi người xuống kiểm tra một thoáng hai vị thánh ảnh giả, miễn cho tính toán sai lệch tình huống còn có nên tiếp tục hay không.

“Có thể cùng cốt vương chiến đấu vài canh giờ, ít nhất cầm chân đủ thời gian cho Mục Bạch ngâm xướng ma pháp, thực lực này cũng chỉ thánh ảnh giả mới có khả năng, đối lại là cẩm chú bình thường, tuyệt nhiên mất.”

“Àn, chỉ là bọn hắn đều bị hắc ám thuộc tính bảo thể rất nặng, cần thiết phải thoát ly chiến trường.” Trương Thiệu Như đặt phần thân trên của Sudan nhẹ nhàng trở lại mặt đất, miệng có chút run run vì rét lạnh nói.

Thánh ảnh Tadan cùng Sudan, dưới chúc phúc chi lực của Bee có thể cùng Đằng Sơn Cốt Bá Vương đánh tới liên tiếp mấy hiệp, đã thương lẫn nhau còn đáng kể.

Hiện tại cả bọn đang đứng ở Bạch Đằng Sơn, từ Bạch Đằng Sơn trở về Côn Lôn Thánh Sơn, mới đến được Minh Lang thôn, sơ bộ cũng mấy ngàn dặm đường, chưa tính đến yêu tộc gây trở ngại thì việc vác theo hai người bất tỉnh đã là tăng thêm một bậc độ khó rồi.

Ngải Giang Đồ có ý liếc sang Mục Bạch, tin tưởng tốc độ phi hành của hắn ở đây là duy nhất người có khả năng. Bất quá, Mục Bạch từ trong mờ nhạt hắc sương đi ra, khuôn mặt kia đặc biệt trắng nõn như người trúng tà, cảm giác để cho vị chỉ huy Đế Đô quân đội tin rằng một cơn gió lạnh thổi qua cũng có thể ngã lăn xuống.

Mà Mục Bạch cũng bắt gặp ánh mắt Ngải Giang Đồ, hắn có phần hơi khựng người thờ dốc, trên trán liên tục nhể nhại mồ hôi nhỏ giọt xuống, phải miễn cưỡng lắm mới đem được lời nói ra: “Xin lỗi, ta không có khả năng đem bọn hắn mang đi lúc này, tạm thời muốn nghỉ ngơi một thoáng, xem xét bên kia Bee tình hình.”

“Được!” Ngải Giang Đồ gật đầu tán thành.

“Người cũng mau ngồi xuống, ta bồi thuốc điều trị!” Trương Thiệu Như đột nhiên nói rằng.

Nàng dĩ nhiên ám chỉ Mục Bạch, thời điểm nàng nhìn qua hắn, càng trông như người sắp chết, liền tâm trạng bản thân đều không thoải mái, lộ rõ ra vẻ vừa sốt ruột vừa muốn trách móc.

Một dạng khác, chính Trương Thiệu Như đều từ nãy tới giờ vẫn duy trì dán con người lên Mục Bạch trên thân suốt cả trận chiến với Đằng Sơn Cốt Bá Vương, coi là giả dụ hắn gặp phải hiểm cảnh đột ngột, rất nhiều khả năng nàng sẽ không ngại thay cho hắn một mạng.

“Thân thể ta không bị thương, hơn nữa ta đối với trị liệu phẩm của Parthenon là không thể tác dụng, nghỉ ngơi liền tốt.” Mục Bạch nói ra.

“Được phẩm của Diệp Tâm Hạ cũng không phải là thần thánh bạch ma pháp gì đó, đại đa số đều từ liệu chất tinh hoa thiên nhiên, người coi ta là đồ nhuộc trí sao?” Trương Thiệu Như ngữ khí trở nên lạnh, nàng khẽ hừ một tiếng nói: “Hay là nói, người kỳ thật sợ ta phát hiện mình không phải nam nhân?”

“...”

Thân thể hẳn đúng thật không có thụ thương, chỉ là linh hồn bị phản phệ khá mạnh do Đàng Sơn Cốt Bá Vương vùng vẫy.

Mười ba mắt xích từ thần hảo tốt, xác thực mang đến uy lực kinh thiên động địa, phút chốc đều để cho Mục Bạch một loại cảm giác chính mình còn có thể đăng cơ tạo cực. Đáng tiếc, nguyên liệu quý thì đồng nghĩa giá cả cũng rơi vào con số thiên văn, chính hắn đã tu luyện đến trình độ này hắc ám hồn ảnh cùng cảm chú cấp bậc nhưng như cũ vẫn không cách nào muốn lại sức sử dụng nhiều lần.

Đương nhiên, nếu không có loại thần pháp này của Hắc Ám Vương ban tặng, Mục Bạch còn không thể đối với Đàng Sơn Cốt Bá Vương tạo uy hiếp chứ đừng nói đánh giết.

“Bee... bên kia là Đại thiên sứ trưởng sao?” Ngải Giang Đồ đột nhiên hỏi rằng.

Không gian hệ ma pháp của hắn tu luyện rất cao, để trong vòng ánh mắt muốn nhìn xa không kém hơn Mục Bạch bao nhiêu.

Có thể là bọn hắn thấy huyền cảnh ngoài kia, vài trăm km, hai thân ảnh, một như Nhật Nguyệt thánh vũ, một như Bạch sương tuyết son đang liên tục va chạm vào nhau.

Mục Bạch bắt giác theo thói quen nhìn sang quan sát; hắn rất nhanh sau đó neho mắt lại không thể tin được, nhưng lại trông đến địa phương xung quanh mình.

Bạch Đàng Sơn dù sao muốn tính son mạch rộng lớn bao nhiêu, cuối cùng chỉ còn lại một mảnh lõm chòm băng vũ, bằng phẳng đến cực kỳ; thậm chí ngọn tuyết đăng đỉnh biểu tượng kia của Hoa Hạ, về cơ bản cũng bị hòa tan triệt để, bao quát cuốn theo tất cả đồ đăng di tích.

Giữa bầu trời là Đại thiên sứ Azazel cùng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân ở chiến đấu, không ngừng có chấn động không gian năng lượng tùy ý bao phủ, nhưng là ở bọn hắn chiến đấu bên trong vùng không gian kia, không gian bắt đầu bóc ra từng mảng, tựa hồ thần tiên giao tranh cũng chỉ đến mức độ này.

Trình độ này... chính Mục bạch toàn thịnh thể lực cũng không thể tham chiến, vốn dĩ hắn đều tùy ý có thể bị xé xác ngay địa phương đó đấy.

.....

.....

Tây Hải thành.

Từ quán quán trà cho đến khách sạn, khu buôn chợ đều trở bị phong tỏa lại.

Vội vàng hành tẩu các loại phương tiện giao thông, lũ khách, đoàn người có một dạng khăn trương được điều động rời khỏi khu vực này, miễn cho một trận bão vũ trút xuống, miễn cho một trận trùng sa dị độc phát tán hay kinh diễm hỏa chi bùng ra...

Dù là gì đi chăng nữa Tây Hải Thành ngày hôm nay, hoặc là ngày mai, ngày mốt, ít nhất sẽ có xác suất lắm than không trở tay kịp.

Đây là mệnh lệnh!

Hắc sắc cánh giới chuông đều được mở hết rồi!

Không có quân đội, không có ma pháp hiệp hội tối cao, không có cấm vệ pháp sư hay vô luận một tổ chức nào đang ở bên ngoài cả. Trừ đi một, là cấm chú hội.

Đổi lại những năm qua, sông thành này trong ngoài đã sớm tràn đầy người du mục hay lưu dân sinh sống, bây giờ bởi vì Côn Lôn Yêu Kiếp sắp sửa, phồn hoa Tây Hải Thành cũng lộ ra có mấy phần quanh quẽ, chỉ có từng đoá từng đoá Cẩm Lan mùa đông kia nở phóng như lúc ban đầu, xinh đẹp động lòng người.

Cẩm lan làm hoa tô điểm, hỏa hồng chi văn, kinh văn cấm chế được đóng đầy khắp trên dưới ở tường thành, ở tuyệt đại đa số địa phương núi non chập chòn có thể đi vào bên trong, mới thật sự là mỹ sắc nhất nổi bật.

Trên thực tế, hỏa hồng chi văn, kinh văn gì đó cũng không phải là tên một loại hoa, mà đơn giản nó là trận đồ cấm chú ngâm xướng đang được dày công chuẩn bị.

Cấm chú chi lung đủ sắc đạn điểm, đẹp không sao tả xiết, xem Tây Hải Thành bây giờ bên ngoài trông không khác gì Thiên Sắc thành lớn nhất cảnh sắc một trong, rất nhiều đẹp đẽ, rất nhiều hủy diệt chỉ tức bao phủ ngập tràn địa phương này.

Liếc mắt liền thấy một vòng nguyệt quang dài hình vòng cung kinh diễm phảng phất ở trên trời, đồng thời rõ ràng là mù mịt ở ngoài vòng xoáy của không biết bao nhiêu cấm chú lực hút.

Tòa thành này, chính là một cái hoàn mỹ cạm bẫy bố trí cấm chú lực lượng!

Trên trường mộc kiều vắng người, một tên nam tử gương mặt tuấn mã, tóc trắng cột lên chín chu, chậm rãi đi hướng ngoài thành, hắn trông thấy Cẩm

Lan xinh xắn, trông thấy hóa hồng chi vẫn, không khỏi đã ngừng lại bước chân, lẳng lặng thưởng thức một hồi.

Thật lâu, hần mới tiếp tục hướng ngoài thành đi đến, nhìn xem vẫn như cũ đường phố phồn hoa, lại một lần nữa đình chỉ bước chân, ánh mắt quét mắt những đoàn người cuối cùng đang lên những chiếc xe buýt trạm cuối ngày rời khỏi thành phố.

Rất nhanh, ánh mắt của hần lại rơi vào trên xa xa tòa nhà đối diện thành, cao lớn trà lâu, tu kiến phi thường khí khái gác cao, còn có sau lưng toát ra khí tức thật khiến người ta run sợ.

Bất quá, vị nam tử này kỳ thực nói hai chữ “sợ hãi” với hần là tương đối xa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Vì sao muốn chống lại nàng?

Bên trong trà lâu.

“Mạc Phàm, ngươi làm sao lại ra đây, không phải ngươi đang ở bên trong Côn Lôn chiến trường sao?” Hội trưởng Hoành Ngo hỏi rằng.

Về sau làm Cẩm Chú hội Hoa Hạ hội trưởng đại biểu, hần đã trực tiếp điều động toàn bộ cẩm chú hội toàn bộ quốc gia tụ tập về Tây Hải Thành.

Vốn dĩ nếu không phải Linh Linh cùng Trần Khương nhắc ra danh tự Mạc Phàm đang muốn càn quét Côn Lôn, cái này khiến mặt khác người có chỗ do dự càng an tâm một chút. Hoành Ngo sau đó tin tưởng làm việc hơn rất nhiều.

“Ân, ta muốn an tâm tuyến phòng ngự cuối cùng nên ghé xuống quan sát.” Mạc Phàm đáp.

Một vị nam tử lưng mọc ung dục từ cửa sổ phía ngoài cũng đáp vào bên trong: người này chính là Thiếu Lê, đồng dạng cẩm chú trong danh sách hội.

“Tất cả thị dân đều được chuyển đi rồi!” Thiếu Lê nói.

“Tốt, chúng ta cũng bắt đầu đi thôi”, Hoành Ngo ngữ khí có mấy phần chắc chắn đáp lại, sau đó hần cũng hướng về bên cạnh Mạc Phàm đang đứng. “Ngươi cũng yên tâm, chúng ta lần này tập hợp so với Ma Đồ càng gia tăng khí thế, toàn bộ Hoa Hạ cẩm chú hội đều có mặt, nhất nhất sẽ không để Ma Đồ sai lầm lặp lại.”

“Tất cả đều tới rồi?” Mạc Phàm cực kỳ tiết kiệm lời đáp lại.

“Trừ đi Tiêu Viện Trường, Vi Nghiễm thì có thể cho là vậy!” Hoành Ngo nói rằng.

“Côn Lôn yêu quốc hôm nay muốn tấn công chúng ta, vậy thì thời điểm bước ra khỏi sơn mạch, chính là chúng nó ngày tàn!” Một vị cẩm chú Thổ Hệ tại Đế Đô nói rằng.

“Đúng a!”

Trận đồ cẩm chú, đây cũng là quần công có một không hai chưa từng xảy ra tiền lệ trong quá khứ.

Một cái cẩm chú được ngâm xướng chuẩn bị đã có thể để cho một địa phương thành thị rộng lớn không cách nào sinh tồn, như thế nếu quần công cẩm chú đều giáng xuống đây?

Chủ yếu là trong những yêu ma địa thế trước đây, cũng không có Đế Vương cấp thực lực nhiều như vậy gây sức ép, hoặc là thời điểm Ma Đồ bị công kích, bọn họ trên thực tế chẳng thể cùng một chỗ thi triển được, đại khái vì quân địch đã sớm nắm lấy thế chủ động.

Trong lâu các này, Mạc Phàm là thấy được ít nhất phải hơn 30 vị cẩm chú pháp sư ở đây, vô luận là độc lập vận hành, hay cần một người tương trợ, nhưng thực lực bọn họ cùng một chỗ chuẩn bị có thời gian phát huy ra hết...

Ài, chưa chắc Ma Đồ trận kia đã thất bại.

“Các vị, xin dừng bước, ta trước muốn cảm tạ đã chú trọng lời nói của ta như vậy.” Mạc Phàm lúc này nói ra.

“Mạc Phàm, ngươi làm sao hôm nay liền còn khách sáo dạng này? Hộ quốc thần long, đều rất xứng đáng!” Hoành Ngo nói ra, ánh mắt của hần có chút ý cười.

Mà mọi người nghe được, tương tự cũng có một trận cười lớn, cái gì phải để hộ quốc thần long hôm nay nhu mì như thế đây.

Khách sáo, khách sáo, việc này chính là nên làm.

Hoa Hạ lãnh thổ, trách nhiệm bảo vệ không phải chỉ của một người.

Chỉ là, nhìn chăm chú lên Mạc Phàm, mọi người không hiểu được vì sao hắn lại đi ra bên ngoài kia, cố ý đóng cửa khắp gian phòng lại.

Chia vui, khách sáo liền được, làm chi phải đóng cửa, phòng ốc cũng không có to, nhiều như vậy người còn là cấm chú cảnh giới, cần thật thoải mái hấp thụ dưỡng khí nguyên tố đi, thật tình ai nấy đều có chút ngột ngạt a.

"Băng Bích Hạt Chu,"

"Băng Ngưu Thú Vương."

"Đằng Sơn Cốt Bá Vương..."

Mạc Phàm chậm rãi đọc lên những ký tự này rất đối không có một chút gì to tiếng hay giận hờn, nhưng vì sao, mọi người nhìn thấy bóng lưng hắn, nghe thấy mỗi một âm thanh kia càng giống như một vị tu la phán quan đang đọc tể đàn tự, khiến cho toàn người không rét mà run!

Trong phòng ốc có chút quang man nhẹ lướt qua, trong chớp lát lại tụ trên người Mạc Phàm.

Chói mắt, chói mắt. Bồng bênh, bồng bênh.

"Tể tự cấm chú Hoa Hạ, các vị, nếu đã muốn cùng chúng ta phân rõ ranh giới như vậy, hôm nay để cho ta thay mặt Côn Lôn yêu quốc lãnh giáo một hồi."

Trong gió bồng bồng có quang man chói mắt, một ánh mắt lộ ra, cái kia Mạc Phàm hóa thành mỹ nhân người, mà người mỹ nhân nói ra lời một khắc này, nhu nhả khí chất trong nháy mắt băng lãnh, màu đỏ như máu y phục hoa hồng, đưa nàng khí chất băng cơ ngọc cốt kia tôn lên không gì sánh được tuyệt mỹ động lòng người.

Hoành Ngộ thấy nàng ánh mắt, cảm giác mọi loại hô hấp đến thở không nổi, càng là bị áp chế đến nửa điểm nguyên tố khổng chế cũng không thể vận động. Tất nhiên, đây không chỉ là một mình Hoành Ngộ cảm thấy vậy, lâu các có mặt thời điểm, toàn gia nhất nhất đều nguyên bản cho rằng bọn hắn đã lỡ ký vào một cái tử trạng giấy mất rồi, nhất thời bị dọa đến hồn phi phách tán.

Nàng là vạn yêu chi vương! Nàng là chúa tể Côn Lôn yêu quốc!

Vùng đất này, sơn mạch này, cũng nàng chính là kẻ thống trị.

Nàng là Vĩ Linh Hoàng!!!

Vĩ Linh Hoàng nắm giữ thất đại nguyên tố cường đại nhất; hỏa nguyên tố, băng nguyên tố, quang nguyên tố, thổ nguyên tố, phong nguyên tố, lôi nguyên tố, thủy nguyên tố.

Cho nên là, không ai ở đây đứng trước mặt nàng có cái tư cách kiểm soát được lực lượng của mình cả.

Bên ngoài vạn tinh mạng giăng lăm, từ trong nhật liệt ửng đỏ sinh ra, càng trải rộng ra một dáng hồ ly mỹ nhân thất sắc, giống như có thể che đầy cả tòa Tây Hải Thành này, thân thể to lớn kia làm cho cả bầu trời ban ngày thương khung đều lộ ra chen chúc!

Vĩ Linh Hoàng hoá hình huyền thuật, trong lúc nhất thời cả tòa thành thị đường đi, phòng ốc, khách sạn đều bị chiếu sáng ửng đỏ tươi sáng, lâu các bên trong tường cao càng giống như húc nhật đồng thẳng một mảnh hỏa hồng..

Tiếng thét chói tai tại trên đường phố vang lên, trước đó còn có một số người trong phòng, cuối cùng không còn ai biết chuyện gì vừa xảy ra.

Ánh vào trong mắt không phải xanh thắm chi thiên, cũng không phải tú lệ chi vân, mà là một mảnh xa xôi mà phảng phất gần trong gang tấc dãy Côn Lôn xa xăm đó.

Nói nó xa xôi, là bởi vì vùng sơn mạch này bọn hắn đã chạy xa nhau không biết mấy ngàn dặm, đến mức như vậy sáng sủa không bụi trời cao, đều cảm giác vùng núi này tại bởi vì ánh sáng gây mà xuất hiện có chút sóng gập, thậm chí bị từ xanh thắm sắc trời vượt ngang đến lam nhạt sắc trời, lại đến càng xa càng xa hơi tím sắc trời..

Nói nó gần trong gang tấc, là bởi vì nó thực sự quá khổng lồ.

Có thể nhìn một cái này, để bọn hắn toàn thân không tự chủ được dâng lên nổi da gà.

Tại mãnh liệt đến cực điểm phần hào quang bên màn trời thể trông thấy một vị dáng người yếu điệu nữ tử, chính vô số lần hướng trong bầu trời đêm vung ra hải nhiên đến cực điểm ma khí, mỗi một quang trảo đều giống như giang hà cuộn cuộn, thậm chí chỉ cần bắt lượn cái gì một trảo vô tình từ trên đường phố lướt qua, đều sẽ đề phổ dài san thành bình địa.

Một ngọn cây cộng cỏ, một viên ngói một viên gạch, cùng từng đoàn lưu dân cuối cùng tháo chạy, như phảng phất khi thấy thất thái hình ảnh yêu nữ trên

trời kia, bọn hán ngay cả đến cầu nguyện cũng không dám, chỉ là cái nhìn này trông thấy Quý Môn quan sợ hãi, do ở sâu trong nội tâm khuếch tán đến toàn thân, toàn thân tê liệt đồng dạng nhao nhao đổ xuống trên mặt đất.

Cuối cùng là,

Ở cái mảnh đất đại địa cổ xưa này, chỉ còn lại một thành trì đổ nát.

Với một người...

Nếu chết rồi có thể hóa thành vong linh, có thể mảnh hồn kia cùng thiên địa quy tụ lại mà gào thét, tự nhiên bọn hán sẽ muốn đặt câu hỏi cho riêng mình.

...

Vì sao phải chống lại nàng?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Chạy!

- - -

Bắt đầu tại một cái tiểu trạm dịch ở Minh Lang thôn, lẳng lặng quan sát phần này Tây Hải cứ điểm biến thành một vùng biển lửa, phồn hoa chi lòng cảm chú lực lượng vũ trang càng là không chịu nổi một kích, không bao lâu liền nhìn thấy mảnh tường gạch kiên cố kia chỉ còn lại từng đám bùn đổ vỡ.

Vô tận cầu vòng hoàng hôn bao trùm trên phiên thành trấn này, đó là thân ảnh một lung linh nữ nhân có không thấy mặt mũi, nàng chân thân có thể cùng bầu trời tinh vân hòa quyện làm một, nàng huyền thuật có thể làm yếu ớt đến tinh thần quang huy của hết thảy mọi người, để cho mảnh thế giới này sớm một chút cũng bị nàng dập tắt hơi thở.

Dưới cái lưu động dân khẩu đang điên cuồng tháo chạy khỏi địa phương này, tướng sĩ cũng tốt, con buôn cũng tốt, hộ nghèo cũng tốt, hết thảy tại trong một cái tinh vân thất thái của nàng, trút xuống như cũ sẽ biến thành hư ảo, là một tấm khăn tang màu trắng đắp lên một tòa thành trì tử vong không còn vô luận sự sống nào.

Tại mảnh cao lầu vừa bị thiêu hủy, Vĩ Linh Hoàng đáng người thướt tha hồng y nổi bật đứng ở đó, chỉ là vẻ mặt xinh đẹp kia, ánh mắt nàng đều thể hiện không có nửa điểm tư vị thỏa mãn nhiệt độ.

Nàng nhìn ra được, có một kẻ đang run rẩy ở đâu đó vì nàng mà lo sợ, cũng chính kẻ này vì chứng kiến một màn huyền thuật chân thân khuếch đại kia của nàng mà bàn tay nhỏ bất giác rơi vãi ra không ít mồ hôi hột.

Nhưng hán đồng dạng lá gan còn muốn lớn, hán càng sợ hãi sẽ càng liều lĩnh, giống như chưa từng vì nàng phô diễn thần uy mà sẽ nguyện ý lui lại, hán còn càng quấy trực tiếp cứu vớt con mồi trước mặt người thống trị tòa thành này.

Huyền thuật chân thân tan rồi, Vĩ Linh Hoàng ánh mắt như đại ung chú ý đến cái ngân quang đồng tử lén lút trong làn sương dày đặc giữa bầu trời kia.

Thấy, cũng là muộn.

Nàng ngược lên nhìn, nó lập tức mờ nhạt, nó phút chốc không có dấu hiệu nào thu liễm lại, nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng hòa tan mờ nhạt ngay tại tinh vân... quay trở về địa phương tiểu trạm dịch cách đó trăm km trên Minh Lang thôn.

Đó là một cái gian phòng nằm sâu bên trong núi tuyết, bình thường luôn luôn phát ra mấy giai điệu róc rách róc rách nước băng ngoài hiên nhỏ giọt xuống cái thềm sàn, đặc biệt để người ưa thích loại thanh tịnh tao nhã chọn làm điểm dừng chân trạm xá.

Mạc Phàm lam quang trên mặt tắt hẳn, cặp mắt kia của hán không lại thân mang lông lánh, cũng không còn là nịt mờ, con ngươi khôi phục thành màu nâu đen vốn có.

“Các vị, đã đắc tội, ta đến trễ!”

Lời nói vừa phát ra, hán lập tức phun ra một ngụm huyết hà do bị chấn động mạnh, dĩ nhiên chấn động này không gì khác ngoài huyền thuật hủy diệt của Vĩ Linh Hoàng.

“Mạc Phàm, ngươi làm sao?” Linh Linh một bên không an tâm hỏi.

“Không việc gì, còn chưa phải chân chính chịu ủy khuất!” Mạc Phàm nói rằng.

Đương nhiên ở đây cũng không phải chỉ mỗi Linh Linh, Mạc Phàm hai người; là vài phút ngắn ngủi trước thôi, kể từ khoảnh khắc một luồng ngân quang bàng bạc chiếu xuống, gian phòng sớm đã được gia tăng gấp hơn chục lần nhân khẩu.

Đám người này hết thảy là cấm chú hội Trung Quốc.

Bọn hắn trước mũi sào huyệt diệt chỉ tức của Vi Linh Hoàng giáng lâm, chính do Mạc Phàm từ xa đã bố trí cẩn thận theo dõi, trong nháy mắt kịp thời dịch chuyển ra bên ngoài.

Không khí trong phòng hơi ngột ngạt, tựa hồ y hết một cuộc diễn văn một người lãnh đạo nói nói, những người khác đơn thuần chỉ đến để ghi chép trong im lặng.

Đồng thời cũng được đề danh là cường giả mạnh mẽ nhất Hoa Hạ; nhưng con người ngược lại biểu hiện thái độ đối với Mạc Phàm giải cứu bọn hắn càng trở nên đặc biệt tôn sùng, xen lẫn nhiều nhiều sợ hãi chưa có kịp phai đi, tương tự lời nói ra lúc này cũng không dễ dàng đề cập.

Người trước mắt rõ ràng bọn hắn phi thường quen thuộc nhận biết, nhưng nên nhận biết theo nghĩa nào bây giờ?

Là Mạc Phàm hay...

Ai dám khẳng định có phải hay không Vi Linh Hoàng dạng này sẽ một lần nữa thi triển huyền thuật tiếp tục đối với bọn hắn trêu đùa?

Giả dụ đây là Mạc Phàm thật, hắn làm sao vừa đứng tại nhỏ nhỏ trạm dịch Côn Lôn tiếp quân mà vẫn có thể định vị tốt bọn họ bên kia cực kỳ xa cao lâu đang gặp nguy hiểm, cho dù miễn cưỡng có đi; nên nhớ đối với ma pháp phổ cập, cùng một người dịch chuyển đi địa phương nơi khác, không gian hệ là chưa từng tồn tại khả năng nghịch thiên đến nỗi đem một cụm người cách một cự ly thành tri hô biến trong chớp mắt.

Ma pháp, cấm pháp, cổ pháp cái gì không biết, tin tưởng mức độ này đã là thần kỳ rồi.

Ngoại trừ huyền thuật của Vi Linh Hoàng biến ảo khôn lường ra, còn lại rất khó tin người trần mắt thịt, kể cả Đại thiên sứ trưởng Quang Minh Thánh Thành có thể làm được.

Cấm chú tu vi đã ngưỡng cực hạn của nhân loại, cho dù không nhất định đối với đế vương sinh vật muốn mạnh mẽ hơn, cũng tự nhiên sẽ không hoàn toàn bó tay chịu thất bại; nhưng chắc chắn cảnh giới kia Vi Linh Hoàng bày ra, bọn hắn là bắt đầu có cái khái niệm bản thân cấm chú cũng cực kỳ nhỏ bé không đáng nhắc đấy!!

Mạc Phàm xoay người lại quan sát một vòng toàn gia ánh mắt, hắn nhìn kỹ mọi người biểu cảm, lập tức hiểu ngay ra vấn đề, liền không khỏi thờ dài một hơi đỉnh chính: “Là ta, Mạc Phàm, đều không cần phải lo lắng, muốn đóng giả mà nói, cũng không cần thiết phải dạng này liều chết cứu các người ra.”

Âm thanh truyền đến mãi một lúc lâu sau, giọng ếp ngại ngừng, hội trưởng Hoành Ngộ cái thứ nhất ho khụ khụ lên tiếng xác nhận đáp lại: “Mạc Phàm, thật là người, khụ khụ... ta thay mặt hết thảy mọi người cảm tạ người tương trợ, không có người kịp thời ứng cứu, chỉ sợ...”

Hoành Ngộ đối với Mạc Phàm vẫn là cái kia chuyện cũ, từ Vi Nghiễm cho đến Yeke cháu mình sự kiện đều không khỏi tự trách vấn bản thân. Hắn nguyện ý tiên phong tự mình dẫn đoàn cấm chú sư vây quét Côn Lôn lần này, chính là muốn tháo gỡ sợi dây rối tinh ngày trước, nhưng trái lại cuối cùng hết thảy bọn họ tiếp tục nhận thêm một đại ân từ Mạc Phàm.

“Việc gì nói cứ để sau, Linh Linh, ta đưa người ra khỏi chỗ này trước, bất kể chuyện gì xảy ra đều không được tùy tiện tiến về Côn Lôn sơn mạch, cho dù Tây Hải Thành cũng không!” Mạc Phàm hơi vội vã quay đầu sang Linh Linh nói rằng.

“Người lại muốn đuổi ta đi, Mạc Phàm, đây không phải lần thứ nhất, thứ hai người không cho ta được phép tham gia vô luận cái gì, ta cũng đã thức tỉnh ma pháp, ta... tự ta có...” Linh Linh tức giận nói.

Bao nhiêu lần rồi...

Con người này bao nhiêu lần, tại sao cứ nhất định tự cho bản thân hắn cái quyền quyết định tất cả...

Vì vậy, Linh Linh phần nộ, nàng muốn cùng mọi người ở đây thu thập Côn Lôn yếu quốc, ít nhất, nàng sẽ không sợ hãi bỏ chạy, bộ ngực thanh xuân pháp phòng tức giận, là phi thường oán giận đến tâm nguyện không cam lòng mà nói.

“Cấm chú đứng trước Vi Linh Hoàng còn không khác gì nhi đồng hài tử, dựa vào trí tuệ thì người cũng không phải không muốn thừa nhận nàng ở cấp độ rất khác chúng ta đối thủ. Đây không phải là việc mà thợ săn treo thưởng dám nghĩ tới, cả liên minh thợ săn toàn cầu cũng không đủ cho nàng trêu đùa, Linh Linh, chúng ta nếu có gì bất trắc, ta tin tưởng người sẽ biết làm gì, phải không?” Mạc Phàm chăm chú không có rời con người long lanh kia của Linh Linh nói rằng.

Linh Linh cũng không có đôi co tranh luận với Mạc Phàm, nàng muốn nói gì đó nữa, đôi mắt mèo đen đặc biệt không biết vì sao có chút ứa lệ, nàng hiểu được, ủy khuất, nhưng không sai... đây là không thể thay đổi, lãnh chúa Côn Lôn quả thật là một cái tồn tại mà nàng cho đến bây giờ vẫn chưa thể tiếp thu được.

Trên tay Mạc Phàm đã nói đến những điểm Tinh Tọa đầu mối nhỏ nhỏ cuối cùng tòa không gian truyền tống trận, đứng ở nơi không gian Truyền Tống trận, theo hắn búng ngón tay, năng lượng màu bạc toả ra hào quang xán lạn đến cực điểm, nhanh chóng đem Linh Linh biến mất.

“Lát đất lát đất lát đất ~~~~~!”

Mái hiên màu nâu như đình chùa gác xuống, trên mái hiên có vài ba Tiểu Cáp lú lo lú lo đứng đó hưởng thụ, không khí ở cái địa phương này tuyệt nhiên vô cùng thanh tĩnh, không có mùi máu tanh, không có hơi thở dã thú cùng khí tức cường đại nổi danh nhân vật.

Gió thổi đến, gió lại thổi đi, Linh Linh đứng trước cổng lớn Minh Châu học phủ ở Đình Thành, thoáng lấy tay nhỏ dụi dụi, lau lấy hàng nước mắt chính mình. . .

Nàng đã bước vào cái độ tuổi đẹp nhất thiếu nữ, nàng đã bắt đầu học tập ma pháp, bắt đầu cái kia muốn hướng về thế giới này tự mình quyết liệt chống trả, muốn đối với hắn không phải một cái nhỏ bé hải tử cần được bảo vệ.

Lựa mông vấy thiếu nữ nhẹ nhàng dong đưa, ở trong viện sảnh, sự phức tạp trong nội tâm Linh Linh nhưng khó mà nói rõ.

Có lẽ nàng phải chấp nhận, rằng hắn huy hoàng quá, hắn quang huy như mặt trời ban trưa, cơ hồ dù cho mình có lớn nhanh thế nào, trưởng thành thế nào đi chăng nữa, vẫn mãi mãi chỉ đi theo làn hơi ấm đó để lại, chính như cái cảm giác một người không bao giờ với tới được tồn tại vậy.

.....

.....

Trạm dịch Minh Lang thôn,

“Nếu chúng ta còn ở đây, nhất định Vĩ Linh Hoàng sẽ tiếp tục tự mình đem tru diệt toàn bộ mấy cái tòa thành khác?” Cẩm chú thành viên, Thiếu Lê nói rằng

“Không, nàng sẽ không ngu ngốc vậy!” Mạc Phàm nói rằng.

“Ý ngươi là sao?”

“Quốc gia chúng ta, cẩm chú sư về nguyên bản luôn là hình thức nòng cốt sâu nhất trấn giữ. Vĩ Linh Hoàng có thể giết đi bao nhiêu tòa thành thị không thành vấn đề, trọng yếu ở chỗ, ngay từ đầu nàng chuẩn bị kế hoạch, từng bước để cho chúng ta đứng chung lại một chỗ, chính là muốn một lần duy nhất tru diệt hết thảy tế bào nguy hiểm có khả năng cản trở mình trong tương lai.” Mạc Phàm nói rằng.

“Mạc Phàm, ý của ngươi. . .” Thiếu Lê sắc mặt rất không được tốt nói ra.

“Ta cứu các ngươi khỏi tay nàng, chính là thọc tiết nàng một cái tôn nghiêm lần thứ nhất!” Mạc Phàm cười khổ tiếp tục đáp.

Vĩ Linh Hoàng đang vô cùng phẫn nộ.

Đây là chắc chắn.

“Cho nên nói, việc duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ...”

“...”

“Chạy!”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Mèo vờn chuột

“Chạy... thật sự chạy sao, chúng ta người đồng như vậy?” Một vị thổ hệ cẩm chú pháp sư hoài nghi nói ra.

Cẩm chú vốn đã thoát cảnh nhân loại, liền trên toàn Hoa Hạ quy tụ lại một chỗ như thế vẫn phải chạy, vẫn bị duy nhất một đầu đế vương truy đuổi, loại lý lẽ này nếu đem ra ngoài quốc tế bên kia báo chí thì mặt mũi bọn họ cũng không biết phải chui xuống bao nhiêu cái hố để chống nhục a.

Bọn hắn ban nãy cũng vì bị Vĩ Linh Hoàng đường đột gây áp chế mạnh nên không thể bình tĩnh ứng phó, thật lòng chính hắn tin tưởng nếu đồng lòng hết thảy mọi người đủ thời gian chuẩn bị, ít nhiều vẫn còn có cơ hội đánh một trận.

Con người Mạc Phàm liếc lấy vị cảm chú thổ hệ đó, còn thiếu chút mắng nhiếc nặng lời, rất muốn hỏi rằng cái lão già này có phải bị ung não hay không, chính người muốn chết liền có thể tự ở lại khiêu chiến nàng, đừng lôi lão tử vào.

Vĩ Linh Hoàng, con hồ ly này bày ra thực lực rõ ràng khiến người ta dễ dàng bị hòa tan chiến ý, Mạc Phàm nghe lời tám cái đầu hồn cách hần nói thầm, mà đồng thời cũng nghe lời nội tâm hần mạch bảo... đó là ngu mới ở lại.

“Tê tê tê ~~~~~!”

Da hơi gợn gợn, Mạc Phàm lập tức cảm giác được toàn thân đang bị truyền đến một loại rợn người rất không dễ chịu, là mất cảm với nguy cơ từ phía dị thường mãnh liệt.

Ấm mạch...

Là ấm mạch cảnh báo.

Ấm mạch so với quá khứ càng thêm xao động sôi nổi, nó tại mỗi một vị trí thân thể hần phát ra nhắc nhở lạnh rét thấu xương, đến mức lỗ chân lông đều bởi vậy mở rộng mở ra.

“Mạc Phàm, chúng ta nghe người quyết định!” Thiếu Lê đứng bên cạnh nói rằng.

“Ít nói nhảm, nàng... con mẹ nó đuổi tới nơi rồi, cam đoan đánh không lại, chạy mau!!!” Mạc Phàm hô to một tiếng.

Nhìn thấy sắc mặt hoang mang của hần, mọi người cũng không lại hỏi thêm câu nào.

Đổi làm bình thường, Mạc Phàm trong nhận thức của bọn họ, chắc chắn sẽ là cái mãnh nhân thứ nhất xông lên muốn khiêu chiến Vĩ Linh Hoàng, hần vốn dĩ rất nhiều lúc không nói nguyên tắc. Cho nên là, thời điểm gương mặt Mạc Phàm còn phải không tự tin, có lẽ hần nói đúng.

Liền là chạy.

Cảm chú còn sống... mới là đáng nói, mới là giữ vững lãnh thổ.

Vì quốc gia, chạy!!!

Đoàn người sớm nương theo Mạc Phàm dẫn đường, không nói năng gì thêm mà trực tiếp thoát khỏi trạm dịch từ phía cổng sau để tiện đường đi tắt vào rừng già.

Đột nhiên, đúng lúc này, phía xa xa trên bầu trời không ngừng truyền đến những tiếng động rít gào, tiếng động rít gào vang lớn đến muốn hết dây son mạch Minh Lang này.

“Người muốn chạy?”

“Đã muốn công phá Côn Lôn yêu quốc, vì sao lại muốn chạy đây, vì sao không dám đứng lại cùng ta đại chiến?”

Trong tiếng rít, dĩ nhiên truyền ra một loại hô hoán vô cùng vũ mị, thanh âm này quả thực là có sức dụ người, không phải ma quỷ gầm gừ đáng sợ, không phải nặng nề gât gông, nó căn bản giống như một cái lạnh lạnh mê người nữ nhân đang u oán buồn bực, hoàn toàn là tiếng đoạt hồn nhưng lại khiến người ta không nỡ từ chối.

Vĩ Linh Hoàng!?

Làm sao đến nhanh như vậy!?

Sau lưng, thanh âm kia có thể so với ác ma thức tỉnh nơi sâu xa nhất địa ngục, để toàn bộ cảm chú nhân cảm chú hội sợ vỡ mặt.

Mạc Phàm tương tự cố ý ngó lơ, coi như không có nghe thấy, nàng đang là nói hươu nói vượn gì đó cũng không cùng mình liên quan, hần tiếp tục tăng nhanh tốc độ, theo cảm chú quân đoàn phi hành cực nhanh đến địa phương khác để trước bảo toàn tính mạng.

Bóng người di chuyển của bọn họ tựa như một trận gió xoáy cùng tia lửa đủ màu sắc, xẹt qua mặt đất đồi nguyên phi thường để lại nhiều rãnh chấp trùng không bằng phẳng.

"Mạc Phàm!"

"Mạc Phàm!"

“Người vì sao nam nhân lại hèn nhất như vậy?”

Âm thanh Vĩ Linh Hoàng lại một lần nữa ở trong vô số rít gào truyền ra.

Rõ ràng là tiếng rít của nàng rất đặc trưng, hết thấy tiếng rít sau khi chồng lên nhau, chính là vô cùng đau đầu, vô cùng giành tặng cho kẻ đáng bị cảnh cáo

phần nộ!

Mạc Phàm trưng tự nghe đến không thiếu một chữ, sắc mặt hắn tỏ ra có chút bất đắc dĩ đi.

Con ả này quả nhiên biết tên mình.

“Người lắm rồi, kẻ địch của người tên là Bee, hắn đang ở Bạch Đằng Sơn nha, kẻ đó mới là chủ mưu!” Mạc Phàm giọng điệu hết sức chân thành nói ra, ngân quang ánh mắt đồng thời dẫn xuất không gian môn, đưa toàn bộ mọi người tiếp tục thoát ly hàng trăm km về phía trước.

Vấn đề là hàng trăm km đối với Vĩ Linh Hoàng theo đuổi cũng không tính làm gì, Mạc Phàm tự nhiên ý thức được, hắn trưng tự cũng nắm giữ thần phú không gian đứng đầu thế giới này, không gian chỉ nhân ban cho hắn một cái năng lực vận hành không gian trực vô hạn định.

“Không gian chỉ nhân – khởi trận!”

"Đi!"

Mạc Phàm dẫn theo cấm chú đoàn cũng không có di chuyển một đường thẳng, hắn lúc chạy tới, lúc lại hướng chéo đi ngược về, tự mình phá tan một cái đường hầm nghịch lưu, chạy ra không gian nghịch lưu, trở lại nguyên bản vị diện.

Cứ mỗi lần mở ra cánh cổng thuận đi, Mạc Phàm bắt đầu tạo ra thêm một cái không gian loạn lưu nho nhỏ ở địa phương đó.

Không gian loạn lưu cực kỳ chân thực phương cảnh, người tiến vào càng dễ bị đảo lưu thứ tự, trọng lực gia trì, mù mịt nhận thức. Nó cũng không phải huyền cảnh gì cả, chỉ đơn giản, đó là một đường hầm hỗn loạn thứ tự, nhưng chân thực, nhưng không cho vô luận ai có cái cơ hội phân biệt với thế giới nguyên bản.

Người hay sinh vật không đủ thể chất một chút mà nói, rất dễ bị loạn lưu thứ tự bên trong xé cho tan tành, hoặc là một ít cường giả cũng phi thường khó thoát ra được. Mà thậm chí có thoát ra được, ai dám chắc có phải hay không lại rơi vào tiếp một cạm bẫy không gian khác.

Đó là không tính đến chuyện phải tìm kiếm kẻ địch đấy, kẻ địch bằng này cũng phi thường nhiều địa phương để lẫn trốn, bọn hắn có thể tại đường hầm không gian một trong, hoặc chính như nói đã cao chạy xa bay ở thực tại.

Ngân quang dày đặc lóe lên cả mảnh rừng Minh Lang sơn, đại biểu không gian chong chóng chất không biết bao nhiêu tầng, thân thể tinh vân của Vĩ Linh Hoàng nhu mì mà thanh thoát không khác gì một yêu nữ hồ ly bị lạc vào mê hồn dị ảnh.

Bất quá, năng đồng dạng nắm giữ trí tuệ cực cao, sau khi cảm giác được thứ tự biến hóa, triệt để hiểu ngay ra không gian loạn lưu đang điên cuồng hình thành.

Nàng biết chính mình nếu chỉ đơn thuần xâm nhập, đơn thuần xé rách vài cái không gian của Mạc Phàm, tự nhiên chính là làm nên một cái lựa chọn đường đi cho hắn.

Phá hủy hết thảy càng không phải là ý hay, loạn lưu phản phệ, cũng sẽ ảnh hưởng nàng ít nhiều, càng mất không ít hao tổn.

Vốn dĩ trong hệ thống cực kỳ phức tạp nào đó, cách giải quyết đơn giản nhất chỉ cần vạch ra một đường thẳng miễn nhiễm tất cả. Từ cái đường thẳng này, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn quan sát đám mèo con kia làm trò.

Nghĩ liền làm.

Thiểm điện, sa chi, phong bạo, băng tuyết trên toàn bộ Minh Lang Sơn không ngừng tụ tập lại.

Yêu hoàng Côn Lôn bá đạo đến cực điểm, nàng dựa vào tứ đại nguyên tố hình thành một cái tứ sắc hủy diệt thuộc tính, tứ sắc nguyên tố va chạm vào nhau, xung đột xung đột rồi lại tụ tập khắp nơi vào lòng bàn tay nàng, nhanh chóng hình thành nên một vòng xoáy, vòng xoáy là bão táp bác ly.

Luân vũ, phong ba cuộn cuộn, bão táp bác ly thành hình, Vĩ Linh Hoàng hoàn mỹ vùng chưởng về phía trước.

“Ầm ầm ầm ~~~!!”

Một chương này, bão táp bác ly trực tiếp kéo một thẳng dài về phía trước.

Bão táp bác ly không phải dung hợp pháp môn, đơn thuần chỉ là một cái xung đột nguyên tố sinh vụ nổ lớn, bất quá về phương diện hủy diệt này, dung hợp pháp môn chưa chắc đã có thể so sánh một dạng.

Đi đến đâu, tứ đại hủy diệt nguyên tố điên cuồng xung đột sinh ra bạo nổ, đánh nát tan hết thảy mấy cái mảnh loạn lưu thứ tự trên một đường thẳng dài, càng cuốn hết thảy dị Thử Nguyên trên đường đi này vào một vết rách tiếm cận hàng ngàn cây số về trước mặt, triệt để làm cho trên sơn núi màu trắng này hóa thành một cái vòng xoáy vô cùng to lớn, thôn phệ tất cả không nói, không gian sẽ bị co cụm, từ chối tiếp nhận bất cứ cái đường hầm cánh cổng nào nữa.

Mạc Phàm, Hoành Ngộ cùng những người khác nhìn thấy một màn này bão táp bác ly...

Nói thật, bọn hắn cũng bị dọa sợ cho hết hồn. Từ trước tới nay chưa từng thấy một cường sức mạnh có thể cường đại đến cảnh giới làm cho cả thế giới trong tầm mắt có thể thấy bị trở thành vô định, để tất cả nguyên tố trong thiên địa chạy tứ tán.

Đường hầm không gian cũng không phải tùy tiện mà năng muốn tạo là tạo, càng tiêu hao không nhỏ chút nào lực lượng, vậy mà một cường gia có sức hủy diệt nghiền nát cả mấy chục mảnh không gian loạn lưu.

Cầm chú của hầu hết những người ở đây chưa hẳn có thể phá nổi một cái loạn lưu không gian a!

Cuối cùng, chính Mạc Phàm tùy ý lựa chọn một cái lối ra trở lại không gian vị diện bình thường.

Chiều này, không có xài được.

“Chúng ta tiếp theo làm gì?” Thiếu Lê bị dọa đến sắc mặt tái nhợt nói ra.

Mạc Phàm nhìn xa xa phía kia Vĩ Linh Hoàng đang sắp lại gần, sau đó quay sang nhìn bọn hắn, vẫn như cũ thờ dài một hơi cười khổ.

“Như cũ thôi!”

“Như cũ là sao?”

“Vì quốc gia... con mẹ nó chạy tiếp!!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Sa hoàng sóng âm

Tranh thủ thời gian Vĩ Linh Hoàng còn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi loạn lưu trên Minh Lang Sơn, Mạc Phàm không chần chừ đem đoàn người gấp rút thoái lui hết thấy.

Tiến vào Côn Lôn Thánh Sơn, không gian mà năng của hắn không tính là cạn kiệt, nhưng có phần mệt mỏi do tải trọng tần suất sử dụng liên tục. Một vài vị cầm chủ phong hệ không hổ là tốc độ pháp sư, thời điểm như thế này thể hiện ra ưu thế của bọn hắn, chỉ cần một lòng muốn chạy, mặc dù là đế vương cũng chưa chắc có thể lưu lại kịp.

Để cho Mạc Phàm hai con người thêm phần sinh động bùng sáng chính là, mấy lão già cầm chủ sư trong hội ma pháp trên thực tế lúc này mới chịu mở ra bí mật sinh tồn năng lực, bọn hắn chuẩn bị rất nhiều dự ma cụ, giầy ma cụ tăng phúc tốc độ di chuyển, thậm chí đến một ít quyền trực nghịch lưu có thể lấy chậm chạp thứ tự đảo dời thành ma tốc cực hạn vô cùng hiếm thấy cũng được đem ra sử dụng.

Quả nhiên, gùm càng già càng cay!!!

Mạc Phàm cho rằng bản thân hắn đã là tiểu nhân giao hoạt một hạng, không nghĩ tới ở thời điểm mấu chốt, mấy vị cầm chủ đây xuất ra thủ đoạn phòng thân xuất sắc đến muốn khóc.

Không nói đến phong hệ cầm chủ đương nhiên thuộc danh sách đứng đầu đoàn, ngay cả một ít tên tu luyện tâm linh hệ, thực vật hệ, lôi hệ còn lợi hại đến mức băng băng vượt mặt Mạc Phàm.

Giả dụ cái tên lôi hệ cầm chủ Đình Viên, hắn đem dự ma cụ phúc cho lôi hệ thần phú, toàn thân chuyển thành một đạo lôi điện oanh tạc tốc độ cực nhanh, liền nhìn thấy một tia lam quang bay vút qua hết thấy mọi người, tiếp sau đó mãi mới tới một đám luồng sáng cầm chủ phong hệ.

Thật sự muốn chửi bà nó cho hết, ta cứu các người từ nãy giờ, các người chạy chậm chậm chờ lão tử có được hay không?

Tuy nói Mạc Phàm nổi giận thì nổi giận, nhưng cũng còn tốt, hắn nắm giữ ám ảnh hệ cực mạnh, chính mình hóa thành hắc ma điều cũng không phải đứng chót đoàn địa phương.

Sau đó, Thiếu Lê ung dục cũng bay tới, nắm giữ năng lực thiên về kỹ năng trốn chạy tương tự, hắn cũng nhìn nhìn Mạc Phàm với vài thắc mắc không có ác ý.

"Ta nghe nói người nắm giữ ám ảnh hệ năng lực di chuyển nhanh không kém phong hệ, người làm sao có chút chậm a?" Thiếu Lê hỏi rằng.

"Ám ảnh hệ của ta dùng để đi đánh người a, không có tập luyện chạy chạy quá nhiều, các người phóng đi trước đi, ta hậu bồi!" Mạc Phàm có chút không vui nói rằng.

Hắn ngược đầu lên nhìn màn trời, màn trời đang là hoàng hôn rớt xuống. Mà sau hoàng hôn thời điểm, tự nhiên chính là đêm đen.

Phải, đêm đen... cái này không thể tốt hơn làm Mạc Phàm trong lòng nhóm lên một tia vui vẻ trào phúng.

Một, hai giờ nữa thôi, lão tử còn không phải mau quay lại dẫn đầu đoàn chạy trốn sao, chấp các người một đoạn đã tính là gì. Trời chưa tối, chưa biết ai về nhanh nhất đâu a

"Hồng hồng!!!!!!!!!!"

Bỗng nhiên, cuồng phong gào thét, mấy chục, mấy trăm dãy núi trắng rừng băng đều phải bị thổi nát.

Huyền vũ linh sa thân ảnh đáng sợ che ngợp bầu trời, có thể nhìn thấy thân thể vô cùng dày đặc tinh vân như một mớ u linh màu trắng, chúng nó lít nha lít nhít chiếm cứ hơn một nửa thế giới phía sau đoàn cấm chủ sư đang chạy trốn chết.

Huyền vũ linh sa cũng không phải là Huyền Vũ trong nhân gian thánh thú Đồ Đằng, mà đơn giản chính là phong ảnh, thổ sa ảnh, huyền thuật chân thân của Vĩ Linh Hoàng phóng to kích cỡ.

Sau màn trời có thể thấy chín cái Hồ Vĩ như Hoàng Kiều bắt ngang hai đại lục, cảm giác chỉ cần không thoát khỏi Côn Lôn Sơn Mạch mấy triệu km này, bất cứ ai cũng đừng hòng lần trốn được thần vĩ.

Tối làm người sờn cả tóc gáy chính là, huyền vũ linh sa thân ảnh vô cùng vô tận kia lần đầu tiên lộ ra một khuôn mặt cực kỳ dữ tợn.

Khuôn mặt đó hoàn toàn trái ngược với Vĩ Linh Hoàng xinh đẹp bộ dáng, nó thập phần giống một đầu Ma Nữ oán hận tất cả sinh mệnh còn sống trên thế giới này, nó phun ra sa hoàng chi tức, sa hoàng chi tức này thổi qua sào huyết đồng hoang cự thú, đồng hoang cự thú vô luận to nhỏ liên liên miên miên ngã xuống, nhanh chóng bị sa chi chui vào hốc mắt, hốc tai, hốc mũi tước đoạt tất cả sức sống.

Mạc Phàm theo bản năng quay đầu, nhìn thoáng qua huyền cảnh trắng xanh che đầy bầu trời, nhìn thoáng qua không trung phiêu linh mưa bụi, chẳng biết lúc nào hoàng hôn biến thành từng đoàn từng đoàn huỳnh quang, tro quang kì dị, giống như một dạng mưa bụi trở nên thừa thốt, từng luồng từng luồng hơi nước màu trắng xuất hiện ở dưới mây, giống như vừa mới xốc lên nổi hơi!

Đó một mảnh tai ương cảnh tượng, ánh sáng màu tro sa hoàng chiếu vào Mạc Phàm trên gương mặt, để cho hắn tuyệt đối hiểu ra chênh lệch giữa Quân Vương với đỉnh tiêm đại đế cấp bậc là xa cỡ nào.

Mới vừa vặn còn bị kẹt trong loạn lưu không gian, rất nhanh tốc độ sớm vượt qua hết thầy mọi người mà đuổi kịp, đây là minh chứng không thể rõ ràng hơn.

Chạy, chắc chắn không ổn, chắc chắn không thể thoát được.

Muốn cứu mọi người, phải có một người đứng lại a.

Mạc Phàm lúc này không có một mực thoát đi, hắn chấp nhận làm đầu cánh chắn gió cho những cấm chủ sư, hắn đứng đến một khối băng dốc to lớn, theo băng dốc trượt xuống đồng thời, cặp mắt nổi lên một tia huỳnh tro đặc trưng, tương tự bàn tay mở ra khỏi động phù hiệu năng lực.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

“Không được!!” Mạc Phàm sắc mặt biểu cảm rất không thể tin được.

Đây là lần đầu tiên hắn đứng tại môi trường toàn vẹn chi bụi, đầy áp son mạch đất đai, nồng nàn thổ tức nguyên tố như thế, nhưng không cách nào thu thập được.

Làm sao, nguyên tố không còn nghe lời mình?

Vĩ Linh Hoàng chừng không thất đại nguyên tố, lẽ nào càng có khả năng tạo lĩnh vực cấm đoán tuyệt đối kẻ khác tranh giành với nàng luôn sao?

Vốn còn muốn lấy Thổ hệ chế bạo Vĩ Linh Hoàng sa hoàng, cuối cùng bị tê liệt, sa hoàng như cũ âm âm chi tức đổ từ bầu trời xuống.

Tại Côn Lôn Thánh Sơn, sa hoàng là chí linh du đăng chẳng khác nào là tử thần, chúng quanh năm có thể tạc lỗ bào sống không biết bao nhiêu đàn Linh Cầu, Cự Thụ bộ lạc, hưởng chỉ lần này còn mang theo đại quân mệnh mông, rõ ràng là vị chúa tể trên cao kia thật sự đối với Mạc Phàm là không cho hắn nửa điểm tồn tại.

Mạc Phàm nhanh chóng duy trì lại bình tĩnh, xung quanh hắn có một điểm sáng xanh nhỏ, sau đó nhanh chóng hô hoán ra sáu mặt gương lỗi quý dị, gương lỗi to lớn ngang ngửa một nhánh sông Lưu Viên đoạn tiếp xúc Côn Lôn Thánh Sơn và Kỳ Liên Sơn.

“Phù, thứ nguyên không vấn đề gì!” Mạc Phàm nhẹ nhõm nói ra.

Chính là có bảo hộ này thuần tức, Mạc Phàm đứng tại chỗ bất động, nhìn như đem lực chú ý đều đặt ở trên thân ảnh Ma Nữ huyền vũ linh sa kia ở giữa bầu trời, kì thực ở trong lòng hắn đang cười lạnh.

Sa hoàng mệnh mông che rợp tầm mắt, mặc cho bao nhiêu sa hoàng chí linh như thiên nguyệt hạ xuống, một tầng, một tầng lại một tầng, vậy cũng không cách nào làm thủng qua hỗn độn càn khôn được.

Thổ tức về cơ bản không thể coi là hủy diệt nguyên tố, vậy cho nên Mạc Phàm tin tưởng rằng bằng chừng này lực lượng, tự nhiên sẽ không đủ để phá vỡ bồn chứa hỗn độn đi.

Không cho ta quyền sử dụng, vậy đắc tội mượn tạm ngươi đồ.

“Không gian súc kiều – Sa hoàng sóng âm!”

Không gian hệ làm súc kiều đường dẫn, Mạc Phàm không có điều khiển thổ nguyên tố, mà hắn đem hỗn độn đảo lưu toàn bộ sa hoàng thành chính mình nguyên tố kiểm soát, cuối cùng sử dụng thổ hệ chủng khổng cùng huyền âm khuếch đại giá trị.

Không gian, huyền âm, hỗn độn, thổ dung hợp, dung hợp pháp môn trong nháy mắt đã được Mạc Phàm phác họa xong.

Một bàn tay như Thái Sơn bão táp mệnh mông vô ngần từ trong quyền tức Mạc Phàm sinh ra, tại thời điểm chớp mắt đã leo lên đến tận màn trời, cuốn Huyền Vũ Linh Sa thân ảnh Vĩ Linh Hoàng vào bên trong.

Giống như một mẻ đất đâm lên bầu trời, này tinh vân không dấu hiệu cũng muốn bị san thành bình địa, bão táp sa hoàng sẽ không tiêu tan vậy, chỗ đi qua bất kể là tầng thứ nhất chân không hay tầng thứ chín tinh vân, hết thảy hóa thành một mảnh hỗn độn điên cuồng.

Một đám, mây tan, sương tan, sa hoàng bu bám vào theo mây sương nhiều xuống đại địa.

“Hỗn độn sao chép!”

Mạc Phàm kích động không thôi, hắn tiếp tục phân tán sa hoàng rơi vỡ ra từ bầu trời kia, thi triển liên tiếp ba bốn bão táp trọng quyền.

"Ong ong ong ong ong ong ~~~~~ "

Vùng trời cùng mặt đất chỗ Mạc Phàm đều đang bắt đầu run rẩy, trước một khắc còn vô tận Ma Nữ thân ảnh, sau một khắc chỉ thấy một vòng xoáy sa chi cuốn cuộn, tó văng khắp cửu thiên; để cuối cùng rốt cục Huyền Vũ Linh Sa thân ảnh cũng không có chịu nổi, hoàn toàn mờ nhạt dần rồi biết mất.

Huyền thuật tan rã.

Từ trên trời cao xa xôi, Vĩ Linh Hoàng thân mặc hoa hồng sắc y phục như cũ sạch sẽ không có bất kỳ vết khuôn bụi nào bám lại, mà nàng tại quá trình từ chỗ cao bầu trời chậm rãi hạ thân xuống, có thể nhìn thấy một đạo lại một đạo quang luân màu xanh to lớn đến cực điểm mạnh mẽ quét về phía mặt đất.

Mạc Phàm nhìn kĩ nàng, nhưng không có lại hung hăng lao vào.

Từng chút, từng chút một không rời đi vị yêu vương chúa tể này.

Mái tóc nửa bên trái lam băng lạnh lẽo, nửa bên trắng xóa thanh khiết, nàng có một đôi mắt đẹp giống như sao, từ nàng giống bút vẽ xuống đi qua, mới thật sự là mỹ nhân từ trong thiên cổ tranh mặc bước ra ngoài.

Nàng bước tới trước mặt Mạc Phàm

Như nàng lời nói.

Tuyệt đối sẽ không dung tha cho hắn.

Hai tròng mắt của nàng lưu chuyển cảm xúc làm cho Mạc Phàm nhìn không thấu, nhưng có thể khẳng định là, nàng không có tính toán để cho vô luận ai có khả năng sống sót trở về từ mảnh Côn Lôn yêu địa này.

“Sao thế, trước khi chết muốn nhớ kĩ ta dung nhan?” Vĩ Linh Hoàng mở miệng nhỏ nói.

“Truyền thuyết kể rằng ngươi từng dụ dỗ cả Tần Vương là sai phải không?” Mạc Phàm duy trì tâm thái bình tĩnh mà nói, tất nhiên đó là cố gắng để không lộ ra sự sợ hãi đỉnh điểm đang không ngừng gia tăng bên trong.

“????” Vĩ Linh Hoàng quan sát Mạc Phàm, sau đó cũng không hiểu lắm ý đồ của hắn, bộ mặt hơi ngốc trệ ra.

“Tần Vương xấu như vậy không xứng a, không bằng ngươi thấy ta thế nào?” Mạc Phàm nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 207: Cầu thân?

Huyền vũ linh ánh của Vi Linh Hoàng không còn, màn trời vì vậy dần dần sạch sẽ trở lại, cho phép từng tia ửng đỏ yếu ớt cuối cùng của buổi chiều tà soi sáng xuống bãi hoang mạc quanh hiu này.

Sa bụi màu vàng phủ xuống đất, mặt đất được hoàng hôn chiếu lên, lấp lánh lấp lánh đẹp vô cùng một cảnh tượng; càng ưu mỹ hơn nữa chính là hai cái thân ảnh nam nữ tương xứng duy nhất đứng tại cực kỳ giống một đôi tình nhân du lịch giả trên Côn Lôn Thánh Sơn.

“Đừng quan ngại tuổi tác a, nhắm chừng tốt, chúng ta hào hào về chung một nhà, ta hướng người cầu thân ngay lập tức!” Mạc Phàm thấy Vi Linh Hoàng không có trả lời mình, lần nữa lên mặt dày lên tiếng.

Vi Linh Hoàng xem Mạc Phàm lời lẽ, nàng phỏng chừng cũng bị sốc văn hóa, rằng chưa từng nghĩ đến ngàn năm sau tình giấc lại, nhân loại làm sao bắt đầu biến đổi gen trở nên vô liêm sỉ đến như vậy.

Nhắm đánh không được, thoát không nổi cái chết, liền mặt dày đứng lại cầu thân?

Hắn là bao nhiêu tuổi?

Chính nàng quá khứ nếu không muốn dụ dỗ thời điểm mà nói, tuyệt đối ai cũng không dám hướng về mình ngạo nghễ như vậy, bao quát Tần Thủy Hoàng.

Đây... có chút ý nghĩa!!!

Nàng quan sát cẩn thận phạm vi tầm vực xung quanh, miễn cho đối phương có một cái cơ hội nào đó giờ trò. Trường hợp làm mỗi câu dẫn đề những tên cầm chủ kia bỏ chạy, nàng lại càng không bận tâm. Muốn chạy, cứ việc, trước sau đã du nhập Côn Lôn sơn mạch, nàng muốn giết thì tuyệt đối đừng hòng thoát được.

Cuối cùng, toàn bộ chú ý không hẹn chuyển sang Mạc Phàm trên người, là hành trình xem cuộc vui tâm thái, cặp mắt đều là đang quan sát trên vẻ mặt hắn, đặc biệt cảm thấy phi thường hứng thú đáng vẻ.

"Công tử vừa tuần mã, luận năng lực còn rất không tệ, đầu óc cũng tương đối xuất sắc!" Vi Linh Hoàng tỏ ra ôn tồn lễ độ nói.

“Công tử!?”

Nghe sai hay là ta vừa mới lưu lạc về Thục Hán thời kỳ?

Mạc Phàm liếc liếc một chút hai bên, thầm nghĩ coi là Vi Linh Hoàng có đang mộng du hay không, nhưng nàng cặp kia ngân ngọc đồng tử lại rõ ràng mình miễn nhìn chăm chú lên người mình.

Phải mất một lúc, hắn mới nhớ được Vi Linh Hoàng không phải nhân loại, nàng căn bản ngàn năm qua đều coi như bể quan không sai lệch, ngôn ngữ văn phong hắn còn đâu đó nằm ở Tần Vương thời kỳ, chưa có kịp cập nhật đôi mới đi.

Khó trách, khó trách.

“Khắc khắc, nguyên lai ta trong mắt nàng có thể còn muốn trác việt!” Mạc Phàm nắm bắt nhịp điệu rất chính xác, hắn rất nhanh học theo cách nói kiểu cũ thời loạn chiến giao tiếp lại.

"Bất quá, công tử bên người đã có như vậy một cái kinh diễm thanh khiết nữ tử, vì sao lại còn nghĩ đến ta chút tiểu yêu nho nhỏ này?" Vi Linh Hoàng cười cợt, trong nụ cười mang theo vài phần giảo hoạt cùng quyến rũ.

Mạc Phàm lông mày nhú chặt.

Nàng ám chỉ chắc chắn là Mục Ninh Tuyết.

Phiền phức này! Tại sao lại quên mất lúc Ninh Bàn Tháp chìm trong băng phong vĩnh cửu của Mục Ninh Tuyết, là nàng khỏi lỗi Mục Đình Đình a.

Để cho Vi Linh Hoàng nắm thóp điểm yếu, Mạc Phàm tự nhiên có chút đau bi cảm giác, quả nhiên trí tuệ yêu linh rất không dễ trêu vào. Thậm chí, hắn tin tưởng rằng, nàng nói lời này còn mang thêm một tầng ý nghĩa. Giả dụ hôm nay mình thoát chết, đồng dạng khả năng Mục Ninh Tuyết sẽ không mấy an toàn tính mạng.

"Vi tiểu thư, ngài rất dễ ý sao, vị nữ tử tuyệt luân kia bất quá là ta người đầu tiên tiểu nương tử, nam nhân thiên hạ tư cách cường giả vi tôn, hà tất phải câu nệ năm thế, bảy thiệp. Tiểu thư không phải thật sẽ không mong muốn nam nhân của mình một chân giẫm đạp cả núi non biển rộng, để vạn yêu, vạn nhân sùng bái sao, thế thiệp cũng là một trong tư cách!" Mạc Phàm rất nhanh liền nghĩ đến thuyết tử, biểu hiện ra một phần bình tĩnh cùng thoải mái như

có chuẩn bị trước đó.

“Tại sao nam nhân của ta cần phải được sùng bái, nam nhân chỉ nên đứng sau lưng nữ nhân làm nô lệ thì tốt!” Vì Linh Hoàng đơn giản đáp lại.

“???” Mạc Phàm hai mắt tròn tròn hai mắt nhìn.

Đau đầu, đau đầu a.

Từng nghe nhắc Côn Lôn Yêu Tộc có tập quán đực cái bình đẳng đi trước cả nhân loại, nay tận mắt được chứng kiến, quả nhiên là xàm ngôn.

Cái này mà bình đẳng??

Mụ già điên trước mắt mình quả thật là một cái trọng nữ khinh nam tu thành chánh quả, làm sao ngang ngược vậy. Đừng tưởng ta không biết quá khứ người thậm chí còn không được làm chính thiếp bao giờ, tuyệt đại đa số còn muốn bị mấy lão hoàng vương chỉ xem như tiểu bảo bảo yêu chuộng, suốt ngày chỉ dạng... ngạch, ăn ăn ngủ ngủ đòi hỏi sủng nịch.

“Công tác thương mại thôi!” Vì Linh Hoàng bất ngờ nói rằng.

“Ngươi vừa nói gì?” Mạc Phàm không hiểu hỏi lại.

“Về mặt của ngươi nói cho ta biết, ngươi đang dựa vào quá khứ kiến thức ai đó đặt điều để lại với mục đích bôi nhọ ta thanh danh.” Vì Linh Hoàng nói ra.

Nuốt một cụm nước bọt xuống, Mạc Phàm suýt chút bật ra sau té, nói chuyện với những loại quá thông minh kỳ thực đôi lúc rất muốn bức mình.

“Vậy cho nên, đó là sai sao?” Mạc Phàm hỏi.

“Tuyệt đối sai! quá khứ yển chuyển qua, tư vị gặp những kẻ vua chúa lãnh thổ một cõi như vậy, chẳng những không thỏa mãn ta cặp mắt, bọn hán làm người còn tương đối yếu ớt vô dụng, thậm chí có phần ngu muội tham lam. Cũng đừng tưởng ta không có khả năng lên làm chính thiếp, chỉ là ta cảm thấy mình lẩn trốn một chút bên trong càng dễ dàng làm việc, không bị sử sách phát giác ghi lại. Cho nên là, nếu không phải thủ tục cần thiết để yêu tộc chiếm hữu nhân loại, bao quát Cổ Lão Vương loại kia đừng hi vọng ta mở hai mắt!” Vì Linh Hoàng thờ dài một hơi kẻ khổ, nàng biểu lộ cảm xúc phương diện đều để cho Mạc Phàm nhìn ra một dạng thật tâm không phải nói cho vui.

Chỉ là, con mẹ nó làm vậy cũng được?

Nuốt chừng bao nhiêu nam vương thiên hạ, cuối cùng nói chuyện thật giống như chính mình tôn thương, lại còn vì yêu tộc...

Mà phải giả dụ bỏ qua cái về vì yêu tộc, trực tiếp đi với lão tử, ta chẳng nhốt ngươi vào một cái phòng với Triệu Mãn Duyên tên dân tộc này ba, bốn ngày, lại cho hán ít thảo được gia trị. Ài, lúc đó liền chưa biết người nào mới không thỏa mãn đi. Ngươi còn lếch ra được, lão tử nguyện ý làm nô lệ giường chiếu.

“Vi tiểu thư, nàng nói như vậy, ta thực sự hết cơ hội!” Mạc Phàm cười khổ nói ra.

“Cân nhắc vẫn miễn cưỡng được, chỉ cần ngươi thoải mái đem đầu nương tựa ngươi xuống làm quà ra mắt, ta tự nhiên sẽ trải thảm. Kỳ thực, dù cho tới nay ta liền không có coi ngươi cùng ta trở thành lực lượng ngang nhau đối thủ, nhưng chỉ ít so với toàn bộ nhân loại trong quá khứ đến hiện tại, ngươi hán coi như xuất sắc nhất người.” Vì Linh Hoàng có thói bạo lời nói, nhưng chung quy rất nhỏ nhẹ âm điệu, không đối với Mạc Phàm lấy uy áp mạnh mẽ trấn xuống.

“Không được!” Mạc Phàm nói rằng.

“Làm khó ngươi, vậy để ta đi giết nàng.” Vì Linh Hoàng nói rằng.

“Ta nói không được là không được!” Mạc Phàm ánh mắt thêm mấy phần kiên định khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Đánh cược

Hoàng hôn dần tắt rồi, đã không còn thấy mặt trời rõ rệt nữa ở phía xa xa kia rặng son mạch, một ít rờ rờ còn lại, chỉ rất ít thôi vô tình lướt thướt sau bóng lưng Vì Linh Hoàng.

Nàng hồng y tơ lụa cùng bạch lam sợi tóc bông bênh trong gió, dưới cuối cùng ánh sáng hoàng hôn kia, càng lộ ra cao quý vũ mị. Mạc Phàm thấy được

nụ cười của nàng, nàng đang mỉm cười với hắn, càng ngọt ngào đến không thể tin được, giống như vì vậy mà dung mạo tăng thêm mấy phần thần bí, thần thánh cùng khó cưỡng lại.

“Thoát!!”

Vĩ Linh Hoàng đã tiến đến sát bên cạnh Mạc Phàm, một khoảng cách mà khẽ cử động một cái thôi cũng có thể chạm vào chỗ không nên chạm tới, so với chiếm tiện nghi càng không sai lệch.

"Người cảm thấy ta không bằng nàng?" Vĩ Linh Hoàng hiện lên dáng tươi cười, nàng trong lời nói lộ ra mấy phần trêu chọc, đem khuôn mặt dán vào tai hắn cực kỳ hồ ly điệu bộ. "Hay ta đã chiều người quá nên người đang muốn bị thêm ngược đãi?"

Côn Lôn yêu hoàng thanh âm, thanh linh mà ôn nhu, nàng phảng phất căn bản không nguyện ý tại trường hợp này bại bởi bất luận kẻ nào, nói xong, ánh mắt của nàng thậm chí không có rời ở trên mắt Mạc Phàm, nàng thật sự muốn hắn phải cảm thấy mấy phần bất an cùng mấy phần không cam lòng xen lẫn khó chối cãi này.

Trên thực tế nàng đối với thế gian này tất cả yêu tộc, yêu nhân hay nhân loại đều không có cái gì tình cảm.

Làm cái tân nhiệm Hộ quốc thần long, một thân Tà Thần khí tức, chém chết Băng Ngưu Thú Vương, đánh bại Băng Bích Hạt Chu; Vĩ Linh Hoàng tự nhiên có thể nhìn ra, cho dù thực lực lẫn trí tuệ của hắn bây giờ không bằng chính mình, tương lai cũng sẽ hướng mình từ từ tới gần.

Nghĩ đến vui đùa một ít, cùng thao túng toàn bộ Hoa Hạ loại hình, tin rằng tìm một cái theo tuế nguyệt đủ tư cách, Cổ Lão Vương, thiên sứ, chẳng là không bằng thực lực già tiểu thịt tươi trước mắt, hắn là số ít người cảnh giới có thể theo kịp nàng bước chân.

Mạc Phàm xác thật cũng là một cái cảm thú tính, dĩ nhiên trước động bồng tởm dâng tới cửa miệng, khẳng định muốn vọt thẳng đi vào.

Bất quá, hắn hôm nay vì quốc gia.

Bán thân cũng phải yêu nước, bán thân cũng phải có giấy phép hành nghề.

Không nói đến người yêu dục vọng, nàng làm vậy, khẳng định có chút bất tiện.

"Xác động, tâm không động, Vĩ tiểu thư, xin người giữ tự trọng. Nhà ta Mục Ninh Tuyết là không giết được. Người nói xem, giả sử ta sau này gặp một người nữ nhân còn so với người ưu mỹ hơn, nàng bảo ta đi giết người, ta cũng sẽ không làm. Đây là Mạc Phàm ta cốt khí, ta bảo vệ Mục Ninh Tuyết, trên thực tế là nghĩ đến chúng ta tương lai muốn chường không vị diện, muốn xưng bá thiên hạ!" Mạc Phàm có chín cái đầu, quả nhiên vẫn vờ ngập tràn nói ra.

"Cũng đúng!" Vĩ Linh Hoàng không hỏi nữa.

Nàng chỉ như cũ đứng đó, sát bên cạnh ưu tú nam tử trước mắt mình, là cười cười không rõ lý do, nhưng cũng không thái độ một lòng muốn giết Mục Ninh Tuyết ra giá.

“Mục Ninh Tuyết phù hộ...” Mạc Phàm tự nhiên lúc này toàn thân mới thư giãn nói lỏng ra được, hắn trong khoảnh khắc ban nãy là không có biện pháp phòng ngự, giả dụ nói sai một câu, cái chết chắc chắn không tránh được.

“Vậy cho nên...”

“Cho nên nói bây giờ ta giết người!” Vĩ Linh Hoàng nụ cười trên mặt dần dần lạnh lẽo đến không có nhiệt độ nói ra.

Ngạch...!

“Ah, bình tĩnh, Vĩ tiểu thư, ta xác thật muốn hướng người cầu thân. Như vậy đi, hôm nay người không đồng ý, chỉ bằng để ta đưa ra hai phương án để thương lượng, người chọn giải pháp nào tùy người.” Mạc Phàm kinh hãi vội vã nói ra.

Vĩ Linh Hoàng không trả lời.

Mạc Phàm nhìn nàng, tiếp tục nói: “Thứ nhất, nàng đồng ý thì gật đầu, không thì phương án thứ hai. Bây giờ ta nói cái thứ nhất, nếu người vẫn muốn cùng ta trắng hoa tuế nguyệt, chúng ta giữ liên lạc a, 10 năm, 20 năm sau ta lại đến đây, trực tiếp lên Côn Lôn tìm người thương lượng, người cũng không có già đi thêm nên không sao đúng không?”

Phương án thứ hai chính là, hai chúng ta đều đã không hợp nhau như vậy, thôi thì đường ai nấy đi, ta dẫn huynh đệ ta về nhân loại địa phương, bọn hắn vốn dĩ cùng ta đến đây thăm hỏi dọn cỗ, cuối cùng ta đã bị từ chối, thôi thì người tiếp tục ở lại Côn Lôn chờ người tiếp theo lên cầu thân, chúng ta không ai nợ ai, nước sông không phạm nước giếng.”

Nói ra được một lúc, như cũ vẫn không thấy Vĩ Linh Hoàng trả lời, Mạc Phàm sắc mặt đều có chút qua loa xử lý: “Ha ha, hóa ra nàng không gật đầu, vậy là nàng chọn phương án thứ hai... Khặc khặc, có chút thương tổn nhưng trách Mạc Phàm ta tài không bằng người, không xứng với thiên hạ đệ nhất nữ nhân, mong rằng sau này nàng sẽ tìm được bến duyên, ta xin cáo từ”.

Dứt lời, Mạc Phàm từ rón rén, đến vô cùng thần tốc quay lưng lại định chạy khuất khỏi tầm mắt vị Côn Lôn Yêu Hoàng kia.

“Đứng lại!” Vĩ Linh Hoàng thanh âm lạnh người nói.

“Đừng cản ta, ta cũng rất buồn a, ngươi yên tâm, ta nhất định sống tốt!” Mạc Phàm không hổ là mặt dày có thể so với mặt đường, không có ý tứ quay lại nói.

Vĩ Linh Hoàng hôm nay thật sự bội phục Mạc Phàm.

Thiên hạ này đệ nhất vô liêm sỉ, hẳn hoàn toàn không có đối thủ.

Thế gian luận bàn mặt dày làm môn nghệ thuật, Mạc Phàm chắc chắn đạt tới cấp bậc thần kỹ.

Làm sao hẳn có thể tron tru nhuần nhuyễn như vậy???

“Trước giả vờ để cho một người tên Lãnh Linh Linh cùng Trần Khương tách ra khỏi đoàn, cố tình triệu tập cấm chú cường giả đến. Vốn dĩ từ đầu là đặt bẫy để ta biết kế hoạch này, càng là phán đoán chính xác ta sẽ tương kế tựu kế dụ toàn bộ cấm chú Hoa Hạ xuất hiện tru diệt một lần. Sau đó tại Minh Lang Sơn, lưu ý đến đánh động khí tức, đem Hắc Long Đại Đế triệu hoán ra phát long ngâm để khẳng định chính mình vị trí, càng diễn xuất chứng tỏ cho ta thấy các ngươi bị lừa.”

“Cuối cùng, tách đoàn ra, tại thời điểm ngươi đã biết Trần Khương cùng Linh Linh là bên ta tháo tung, sắp xếp thích hợp người chặn đứng tất cả. Cuối cùng, chính mình chờ đợi đợi sẵn ta xuất hiện giải cứu cấm chú hội. Đây là ngươi kế hoạch?” Vĩ Linh Hoàng đột nhiên đổi chủ đề, một hơi nói ra vấn đề đáy lòng mình còn khuất mắt.

“Ặc, thật ra là vị bằng hữu Bee của ta a, ta chỉ bắt quá hỗ trợ hẳn... coi như góp ba thành trí tuệ đi.” Mạc Phàm cảm giác lúc này chạy... chính là thật sự tự treo cổ chính mình.

“Ba người giả dạng ở Minh Lang Thôn, Đằng Sơn Cốt Bá Vương là Trần Khương, tiểu hồ ly là Linh Linh, ta chính là Đỗ Tuần Du. Ngươi rõ ràng nhìn thấy ta lúc đó không đi lên Côn Lôn Sơn thời điểm, làm sao có thể chặn liên không chặn, vì sao phải đợi ta ra tay?” Vĩ Linh Hoàng hỏi tiếp.

“Vĩ tiểu thư, chúng ta xác nhận lúc đó có hoài nghi Đỗ Tuần Du, nhưng không hề biết là ngươi a. Mãi cho đến khi ta đọc ký ức của vị tiểu hồ ly sắm vai Linh Linh, coi như rõ ràng.” Mạc Phàm cười khổ nói rằng.

“Ta hiểu rồi, ra vậy, ngươi đọc ký ức tiểu hồ ly thời điểm, ta có để một thần thức trong cơ thể hẳn, ngươi khẳng định từng biết qua. Cho nên là, ngươi cố tình giả vờ như không biết gì, hoặc nói ngươi sử dụng thuật ngữ đội ngũ mạnh nhất... chính là ám chỉ chính ngươi đi tìm ta.” Vĩ Linh Hoàng cuối cùng cũng khai thông.

Nàng ngay từ đầu tỉ mỉ tính toán, điểm không hợp lý nhất, chính là cuối cùng đánh giá thấp Mạc Phàm trí tuệ.

Hắn vốn dĩ đã từng đọc ký ức Mục Đình Đình, đã từng biết Vĩ Linh Hoàng có khả năng để thần thức trong bất kỳ sinh vật nào. Vậy cho nên, thời điểm hẳn đọc ký ức tiểu hồ ly, tự nhiên chính hắn cũng giả vờ diễn kỹ phi thường đạt như chính mình bị lừa.

Hơn 30 cấm chú, chắc chắn là một đội ngũ mạnh hơn hẳn tất cả các đội ngũ khác. Lực lượng lực này đồng thời giáng lâm, Vĩ Linh Hoàng trong trường hợp không đề phòng, không có biện pháp phòng ngự bị công kích, chết thì có lẽ không, nhưng mạng sống thật rất khó toàn vẹn.

Nhưng là, bọn hắn vốn dĩ không phải chân thực đối thủ của Vĩ Linh Hoàng, nàng đề phòng mà nói, toàn bộ như cũ tuyệt đối sẽ bị đánh cho tan nát. Huống hồ Vĩ Linh Hoàng xưa nay chưa bao giờ triển khai thực lực của mình, nàng chỉ dùng một cái nhỏ nhoi yêu pháp huyền thuật, chính là thừa sức dập sóng Hoa Hạ xuyên suốt toàn bộ lịch sử.

Vĩ Linh Hoàng chắc chắn là trí tuệ yêu linh.

Nàng thất bại trong đấu trí với Bee, nhưng Bee cũng không hoàn toàn lừa được nàng nếu Mạc Phàm không thể hiện ra trí tuệ thăng cấp của mình từ việc bổ sung tám cái đầu hồn cách.

Bắt quá, kế hoạch, kế hoạch, trí tuệ, trí tuệ...

Đến đây thôi...

Cuối cùng, vẫn phải dựa vào thực lực để nói.

Bee chưa biết mình có hay không vượt qua được ngọn núi Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân.

Đám Triệu Mãn Duyên không biết có hay không thất thủ trước vạn vạn yêu quân đang đổ xuống công kích.

Mạc Phàm, có hay không hôm nay thoát chết khỏi tay Vĩ Linh Hoàng...

“Mạc Phàm, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội. Chỉ cần ngươi thắng ta màn cược này, các ngươi toàn sống rời khỏi Côn Lôn, ta cũng không đối với Hoa Hạ uy hiếp, ít nhất trong ngàn năm tiếp theo!” Vĩ Linh Hoàng cuối cùng sắc mặt như băng lãnh, đối với Mạc Phàm cũng không tiếp tục đùa giỡn.

“Người nói?” Mạc Phàm giờ phút cũng đành phóng lao theo lao.

“Ta là vạn yêu chi vương, cũng là Côn Lôn yêu hoàng, chỉ cần ngươi có thể cứu bất kỳ một tên cấm chú sư nhân loại nào ban nầy rời khỏi ta truy sát sau ba ngày, ta liền hướng ngươi tuyên hệ cá cược!” Vì Linh Hoàng ngôn từ cực kỳ khẳng định nói.

“Trường hợp ta không thích cá cược thì sao?” Mạc Phàm tiếp tục hỏi.

“Vậy thì ngươi nghĩ mình có thể bảo vệ tính mạng bọn hần lần ngươi trong bao lâu nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 209: Ma đàm lãnh thổ

Không khí vào đúng lúc này dường như đông lại, cảm thụ Vì Linh Hoàng cái kia bình tĩnh mà lại thông dong tiếng hít thở, mang theo từng vệt mùi thơm nồng mũi, Mạc Phàm đứng ở nơi đó, cách nàng không quá một gang tay đụng chạm, trên mặt cũng theo đó mà thiếu đi tự nhiên, ngắt quãng.

Hần hiện tại nắm giữ cực hạn ác ma huyết mạch phi thường mạnh mẽ, đã từng tin tưởng chính mình một chân giẫm xuống có thể vô địch quét ngang Hoa Hạ, thậm chí hầu hết các quốc gia cũng không mấy cái thể lực hay quân cư lớn nhỏ dám lay động đến.

Chỉ là, Vì Linh Hoàng còn muốn vượt ra khỏi quyền lực Tà Thần chí cao chạm đến, để Mạc Phàm nội tâm cuộn lên sóng lớn mệnh mông. Nhìn nàng gương mặt xinh đẹp, vẫn cứ cảm giác không thể quên được đoạn trí nhớ thời điểm bản thân sử dụng không gian chỉ nhân cứu vớt đoàn người Cấm Chú hội, đó là một hồi ác mộng đáng sợ, một cái phẩy tay huyền thuật đơn giản, nhưng nhẹ nhàng đem hết thầy cái thành trì kiên cố đốt thành tro, đem Ngân quang kim đồng tử của hần in hần vết rung động.

Vì Linh Hoàng vì cái gì còn e ngại Tiểu Thanh Long thì Mạc Phàm không rõ, nhưng hẳn chắc chắn nàng so với tương tượng ban đầu của mình đã không phải cùng trình độ với Lãnh Nguyệt Yêu Mâu Thần một dạng, trong thế giới quan đề hần nghiền ngẫm là cực kỳ khủng khiếp ma nữ; hẳn một cảnh giới thượng vị, thậm chí đỉnh vị Quân Vương đi.

Hoàn mỹ thánh thú Thanh Long xưng bá trong sử tích sợ rằng cũng chỉ nằm ở cấp bậc này.

Đêm đặc biệt an tĩnh, có lẽ do một màn kia oanh tạc màn trời liên tiếp của Mạc Phàm, rất nhiều sợ hãi không ngừng gia tăng ở địa phương này, liền ngay cả côn trùng kêu vang, tiếng chim líu lo đều không có, chứ đừng nói chỉ là đã thú gầm nhẹ, hoang mạc này trở thành hoàn toàn tĩnh mịch chỉ son, phảng phất tất cả sinh linh đều ngừng thở, ở vào một loại cầu nguyện trạng thái.

Gió đêm lướt qua, một ít bụi vẩn, cát vàng từ mặt thổ nhưỡng bên dưới nương theo làn gió tung bay vào lớp hồng y nhưng lùa trên người nàng, còn có không ít bám vào hai mí mắt, vô tình tạo thành một kiểu phần nền óng ánh như kim tuyến cực kỳ cao quý.

Đang tư thế đứng sát bên cạnh, Vì Linh Hoàng đột nhiên từng bước từng bước đi về phía trước, trên mặt của nàng không có bất kỳ vẻ tức giận, cũng không có như Mạc Phàm trong đầu phán đoán mà đột nhiên vận vẹo dữ tợn, nàng vẫn là nàng, mỹ lệ thánh khiết như một vị Bà Tư, Ai Cập Nữ Hoàng, chỉ là Mạc Phàm nội tâm không có cách nào nghĩ được đến vậy, hẳn tại có chút ngần ngại kể tục lui về phía sau, mở miệng nói rằng:

“Cược, cũng có thể, bất quá ta cũng có cái điều kiện.” Mạc Phàm nói chuyện, trên người vô số lực lượng hắc ám vật chất nhưng yên lặng không một tiếng động lên vào đến mặt đất dưới chân.

“Không có điều kiện!” Vì Linh Hoàng nói.

“Được, vậy không cần điều kiện, khi nào bắt đầu?” Mạc Phàm hỏi.

“Đã bắt đầu rồi!” Vì Linh Hoàng lạnh nhạt đáp.

Tiếng thêm một bước, nàng thậm chí không kiêng dè giẫm lên giày của hần, phía trên cũng mặc cho phần kia pháp phồng tràn đầy tinh túy vạn năm thai nghén cò xát cơ thể.

“Hơi sớm, muốn suy nghĩ lại không?” Mạc Phàm bị đình trệ, cặp mắt bẩm sinh phi thường lưu loát dán chặt vào loại hiếm thấy mẫu nữ này.

Tất nhiên, như cũ câu giờ.

“Tránh ra!” Vì Linh Hoàng hô to một tiếng.

“Ài, đừng như vậy, bắt đầu trễ một chút không được sao, cùng ta tán gẫu thêm...” Mạc Phàm cố gắng thương lượng nói rằng.

Ngoài ý muốn là ánh mắt Vì Linh Hoàng trái lại chẳng dấu hiệu nào lưu ý đến hần, rõ ràng nàng khí tức đang dần dần ngưng tụ, tay trái khẽ lắc lắc nâng

nâng, từng khối vảy màu trắng như tinh thạch anh tức tốc theo trong da thịt nổi lên, bao trùm cánh tay trái, mà ngay sau đó nhàn nhạt vàng sáng cũng nương theo xuất hiện quanh thân thể nàng.

Hồ ly lông vũ?

Hồ ly vạn năm lông vũ đã có thể tu luyện cường hóa đến mức độ thành tinh thạch kết tinh à?

“Này, này, không phải ta vừa bảo đồng ý đánh cược sao, ngươi làm sao muốn giết phu quân... ngạch... muốn giết...”

“Roẹt ~~~~~”

Vĩ Linh Hoàng cực nhanh hai tay vòng qua sau lưng Mạc Phàm ôm lại, trong khoảnh khắc cuồng phong linh vũ trên cơ thể nàng thô bạo đem hấn cắt ra thành mấy trăm mảnh, mảnh thịt rớt xuống cát vàng từng lát từng lát vô cùng kinh dị nhưng không thấy máu chảy ra, mà nàng đồng dạng cũng không quan tâm tiếp tục giẫm lên đi về phía trước.

Nơi chân nàng vừa bước qua, chần chịt tối như mực đom đóm ngâm bên dưới mặt đất trào ngược lên.

Hắc ám vật chất đột nhiên đồng thời này mằm cùng một lúc, khuyếch tán thành trường hà đổ vào bên trong chân không, mà chân không có hắc ám vật chất, tự nhiên cũng xuất hiện một làn sương mù màu đen dày đặc, có thể là đen hơn cả trời đêm bên ngoài, căn bản không thể thấy rõ vô luận thứ gì hình thù nữa.

Vẫn trong khu vực đó, chần chịt từ Tây sang Đông mảnh hoang mạc Côn Lôn Thánh Địa, hỗn độn biến hóa liên tiếp bày ra rất nhiều thân ảnh Mạc Phàm, để cho hấn một loại cảm giác có thể ung dung rãnh rỗi trực tiếp khai mở cảm chú.

Hoàn mỹ cảm chú!

“Ma đàm lãnh thổ!!”

Ma đàm lãnh thổ bao quát hàng ngàn km mảnh đại địa rộng lớn này, dù cho núi non, băng sơn, hoang mạc, sông tích hay bất kể là cái kia bộ lạc cấp bậc sinh vật nào. Cứ việc nơi nào sương đen đi qua, có trường hà tẩy lễ, địa phương đó nhất định sẽ bị áp chế tiến hóa, áp chế lực lượng.

Vị diện áp chế, sinh cơ bị giới hạn chọn lọc, sinh vật sống sẽ bị giảm tối đa ngũ quan nhận thức, vị giác, khứu giác, xúc giác, thính giác, thị giác không cách nào còn nguyên vẹn ban đầu.

Mà đặc biệt nhất chính là, bên trong ma đàm lãnh thổ này, Mạc Phàm chính là chúa tể duy nhất, bất kỳ ai làm đối trọng tiêu điểm của hấn, tự nhiên ngược lại trở thành phản nghịch, phản nghịch lập tức bị thần thánh khí thể áp chế xuống, đồng dạng thực lực tương tự mất đi ít nhất một thành, không ngoại lệ bất kỳ ai.

Vĩ Linh Hoàng đứng ở nơi đó, tùy ý này cổ hắc ám khóa chụp cầm cố nàng cái kia nổi bật lõi lõi thân thể, trên người nàng như trước không có toả ra bất kỳ cường giả khí tức, mảnh mai như là sẽ bị một cơn gió cho thổi ngã.

Xung quanh Vĩ Linh Hoàng xuất hiện rất nhiều bóng người, những bóng người này cũng không phải là từng cái từng cái nhìn qua hung sát, đáng sợ mà ánh đao phủ thủ, trên thực tế bộ mặt chúng cực kỳ dung tiếu, cực kỳ luân hãm muốn tỏ ý trêu đùa, những vị ảnh giả này tất cả đều là Mạc Phàm cái bóng.

“Nương tử, ta phát hiện ngươi không hề giống như vậy bề ngoài sạch sẽ quý phái, vì cái gì phu quân của mình cũng muốn đem đi giết, ta kháo a, nay ngươi không trả lời cho ta, ta liền không đề ngươi đi?” Mạc Phàm mặt dày nói rằng.

Đương nhiên, toàn bộ cái bóng của hấn cùng một lúc cắt lời câu nói như vậy.

Cười cười, nói nói, đặc thù tiểu nhân.

Mỗi một cái bóng, bất luận thân cao, hình thể, thậm chí tính cách đều cùng Mạc Phàm giống nhau như đúc, thậm chí ở khối đen bên trong mặt bọng hấn còn nắm giữ một tấm gương chính hấn rất tương tự nhưng cũng mờ mịt, để cho Vĩ Linh Hoàng cảm giác chán ghét chịu không nổi.

“Vô vị!” Vĩ Linh Hoàng không vui nói.

“Nàng nếu giận ta, ta không trách a, có thể muốn giết bao nhiêu phu quân cho hả giận cũng có thể, ta không ngại hôm nay đứng cho nàng giết, ba hôm cũng có được.” Mạc Phàm gần như đã quen thuộc với thể loại văn phong thời xa xưa cổ lỗ sĩ, chính mình nói ra cảm thấy thực quen miệng.

Bây giờ có tám cái đầu bổ sung trí tuệ, hấn không nói có thể sánh bằng Vĩ Linh Hoàng, bằng Bee, nhưng vẫn thuộc tuýp nhanh trí phán đoán rất tốt tình huống hiện tại. Mạc Phàm ban nãy nhận ra Vĩ Linh Hoàng thừa biết cái kia chỉ là trục lõi ảnh hóa của mình nên mới không nói gì đã trực tiếp thuần sát, vậy cũng là nàng đối với hấn còn một chút mong chờ a.

Hắc hắc...

Có cơ hội, nàng giữ lời hứa đánh cược, khả năng sẽ tạm thời không có giết mình!

“Mạc Phàm, nếu ta giận, tính mạng ngươi không biết bao nhiêu cho đủ để chuộc tội đâu. Ta giận, còn đáng sợ hơn ngươi tưởng nhiều lắm.” Vì Linh Hoàng tựa hồ đối với hắc ám vật chất thâm thấu cũng không có quá quan tâm.

Nàng đối với Mạc Phàm, áp chế một, hai thành lực lượng, căn bản đều không mấy ý nghĩa.

“Nuông tử đang lo cho ta a!”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 210: Phản ảnh công tước

Nuông tử lo cho ta a...

Nuông tử lo cho ta a...

Vên vên những lời này hết lần này đến lần khác lặp đi lặp lại trong thâm tâm nàng, xác định có lực trùng kích rất lớn.

Ngàn năm mị hoặc bao nhiêu đời Hoa Hạ người lãnh đạo, hoàn toàn chưa từng một ai dám hướng Vì Linh Hoàng đề cập đến, rõ ràng dù là đêm tối hoàng cung cũng chỉ có thể mờ nhạt một loại ký ức chính mình muốn đổ rạp xuống chân hầu hạ, cái kia hư ảo mộng tưởng trắng hoa kỳ thực còn giống với một loại nô lệ bị tiêu khiển hơn là nam nhân sở hữu; bọn hắn nhận thức đều bỏ mặc cho nàng sai bảo, và vốn dĩ ngay từ đầu đã không có cái tư cách để được xem trọng.

Do đó, bất kể như thế nào ngôn ngữ truyền miệng ra bên ngoài, Vì Linh Hoàng tâm thần là tuyệt đối sạch sẽ đấy.

Cũng do đó, mấy lời lẽ kia, sợ rằng ngàn vạn năm nữa cũng vô pháp để nàng quên được.

“Có người lên tới?” Đột nhiên Vì Linh Hoàng nheo mắt lại, phát hiện tên giáo hoạt này bắt đầu chuyển sang thử nghiệm công kích.

Bên dưới ma đàm lãnh thổ, Mạc Phàm ánh sát thần thông là mang theo mạnh mẽ quý mị chi lực, thậm chí còn có thể phân thân ra một bộ khôi lỗi, mê hoặc địch nhân.

Vì Linh Hoàng tại đứng tại chỗ bất động, nhìn hắn bày ra hàng loạt trò mèo, đơn giản mong muốn đánh lạc hướng, lấy mục đích cầm chừng nàng thật lâu tại địa phương, nhưng trọng yếu vẫn muốn kích sát thực sự.

Mạc Phàm quý kẻ, nàng một chút liền xem thấu.

Chậm rãi xoay người lại, ánh mắt nàng không nhúc nhích nhìn chăm chú lên kẻ tự cho là lạng yên không tiếng động đang âm thầm đến gần.

Mạc Phàm lúc này như một mảnh tàn ảnh hắc điều, tại trong lò mờ hắc đàm trên cơ bản tương đương ẩn thân, khi Vì Linh Hoàng mặt hướng hắn thòi điểm, Mạc Phàm chính mình cũng giật nảy mình!

Quả nhiên bị phát hiện có xấu xa ý đồ!

Bất quá, khoảng cách gần như vậy, không thử làm sao biết đây!?

"Nuông tử, chúng ta luận bàn một chút!" Mạc Phàm cười cợt nói rằng.

Tay phải nắm quyền, không khí đột nhiên trở nên nóng bỏng lên, dùng bản thân làm trung tâm, chung quanh trong nháy mắt hóa thành một mảnh Hắc Diễm dày đặc. Nóng bỏng hỏa dâng lên mà ra, hóa thành cực nóng viêm chi ma đàm, thẳng đến Vì Linh Hoàng đang bị khóa chặt phương hướng đánh tới.

Mạc Phàm khôi lỗi thân thể tùy theo biến thành màu đỏ thắm, cả người mặt ngoài thân thể, tựa như là hiện lên một tầng hắc hồng bảo thạch kết tinh. Chung quanh nhiệt độ cao, trong nháy mắt nhảy lên tới cực kỳ khủng bố trình độ.

Hắc chi hỏa trụ trùng kích tại Vì Linh Hoàng trên thân, nàng chẳng qua là tay phải để ra phía trước, bạch sắc phiến vẩy trên bàn tay xuất ra như một lớp bạch thuẫn bảo vệ, bạch thuẫn trong chớp mắt sáng chói hào quang, những cái kia nóng bỏng Địa ngục hỏa diễm liền đã tại trước người nàng biến mất không thấy gì nữa.

Mạc Phàm cũng không có nhụt chí, hắc chi hỏa trụ đổ xuống kết thúc, lập tức đổi thành Lưu Tinh Tước Vũ.

“Hồng hồng ~~~~~!”

Từng đầu to lớn Thánh Tước Hắc Ban từ trong ma đám sinh ra, phóng lên tận trời, sau đó lấy đà sa thẳng xuống. Vì Linh Hoàng đánh tới, đồng thời Vì Linh Hoàng chỗ đứng, dưới chân cũng là bị hắc ám bàn tay ở đầu vọt lên nắm chặt lại, bốn cái Ma Thương Cự Ảnh ghim chặt vào bóng của nàng bên trong.

Thánh Tước Hắc Ban mỗi một lông vũ trên người là vô tận hắc điểm, mà lại chỗ này địa phương xuất hiện mấy chục đầu vài trăm mét Thánh Tước Hắc Ban.

“Àm àm àm ~~~~~!”

Lưu tinh Tước Vũ tràn ngập ma đám, công kích đã xảy ra là không thể ngăn cản, từng khóa vẫn thạch hắc hồng không lồ ở trên bầu trời hiển hiện, thẳng đến Vì Linh Hoàng bất động va chạm.

Kịch liệt tiếng nổ vang rền nổ vang, khiến cho toàn bộ hàng ngàn km Ma Đám bên trong đều đang run rẩy chấn động lấy. Làm cái này dung hợp Chu Tước Thánh Hỏa cùng Ma Đám vật chất, Mạc Phàm chính mình cũng có loại thoải mái tràn trề cảm giác.

Chưa hết, hắc long trào trượt ra, tay trái một bộ trào, Mạc Phàm ánh sát trăm người đồng thời phi đập, như quỹ ảnh trùng điệp, hắc đem toàn bộ cốt khí cường đại hướng phía Vì Linh Hoàng cổ họng gác tay kéo đi.

Phải, hàng trăm Mạc Phàm ánh sát sở hữu Hắc Long móng vuốt, không phải một.

Có thể những Mạc Phàm ánh sát này liền như là bóng dáng hắc một dạng, mỗi một cái thực lực của hắc đều có khả năng mô phỏng học tập đến không ít.

Tất nhiên, Ma Đám Lãnh Thổ là một tiên quyết nhất điều kiện.

“Ma đám cảm giới - phản ánh công tước!” trên thực tế là cấp bậc cao nhất của ánh sát được Mạc Phàm đem tinh phách quân chủ tôi luyện, cũng là thần phú ám ảnh hệ năng lực của hắc.

Chỉ cần tinh phách quân chủ bất kỳ dâng hiến, Mạc Phàm hoàn toàn có thể tạo ra một đầu ánh sát mang năng lực đỉnh tiêm quân chủ cấp bên trong Ma Đám Lãnh Thổ, thậm chí về mặt ám sát ở địa phương dày đặc bóng tối, chúng càng mạnh.

Thêm đáng sợ chính là, nếu tinh phách ánh sát không bị đánh cho tan, trên thực tế Mạc Phàm hoàn toàn có thể thu hồi lại tiếp tục sử dụng lần tiếp theo.

Nói cách khác, Mạc Phàm ngâm xương cảm chú Ma Đám Lãnh Thổ, hắc tự nhiên sẽ phát động được thần phú của mình, tương tự truyền ý thức sát ý tạo thành một đội quân ám tước ám thâm hoạt động, đặc biệt có thể mô phỏng theo rất nhiều năng lực ma pháp của hắc, chỉ là vài thành thực lực.

Phản ánh công tước dùng hắc long móng vuốt, không phải hoàn mỹ móng vuốt, nhưng vẫn mang cường đại sắc bén lẫn khí tức Viễn Cổ Chân Long này.

Mà so sắc bén, so cắt yết hầu, trên đời có bao nhiêu thứ cần được Hắc Long móng vuốt dù chỉ một phần lực lượng?

Đã nhìn thấy vô số tia chớp màu đen hắc điều lao đến, Vì Linh Hoàng trong Tước Điểm không biết có bị thương hay chưa, nhưng chắc chắn nàng là tạm thời không né tránh đi đâu được.

Bạch phiến nàng vừa được tách khỏi cơ thể đem ra sử dụng, còn cách một đoạn chưa có kịp quay lại, mà Vì Linh Hoàng bên người càng không có mặt khác cứng cấp da thịt bảo hộ, huống hồ bản thân nàng đang bị áp chế 15% năng lực bên trong Ma Đám Lãnh Thổ, kỳ thực đây là bày ra hiểm thấy cơ hội.

Quân Vương cũng không phải là vô địch quét ngang thiên hạ, chỉ cần cho Mạc Phàm tìm tới một tia cơ hội, trực tiếp bỏ qua mọi lớp phòng thủ của nàng, tin rằng sẽ có hiệu nghiệm một chút đi.

Có thể đã thương.

Hắc vạn phần khẳng định.

“Tê tê tê ~~~~~!”

Cùng lúc đó, vô số màu xanh gió lốc, màu vàng thánh quang, màu trắng băng chi, vàng nâu sa hoàng xuất hiện trên không trung, quán quanh cơ thể Vì Linh Hoàng.

“Huyền vũ linh thuật – Liên Hoa Linh Vũ!”

“Chóp chóp chóp ~~~~~!”

Trong bóng tối, vài vết cắt sáng chói như ai đó chụp lại một thước phim vậy.

Thánh quang tỏa ra, phong vũ bạo tán, nhận cuồng quyền, nhận thần lôi, Vì Linh Hoàng trên thân nhu mì mà nhẹ nhàng như mặt hồ nước, trong lúc nhất

thời đột nhiên tập lên một cỗ khí tức Quân Vương sinh vật cực kỳ đáng sợ.

Liên thấy mấy trăm ảnh sát như Hắc Long giao thoa điên cuồng bổ vào kia giữa không trung im bất mà dừng, phi đập như quý ảnh mấy trăm Mạc Phàm cũng quý dị đình trệ ở trước mặt Vĩ Linh Hoàng, từng đạo màu bạc băng chỉ phong vũ mang theo kịch liệt xoay tròn.

Từ trên cơ thể của Vĩ Linh Hoàng bạch phiến thu lại.

Hắc long kinh thiên chưa đáp xuống, Liên hoa linh vũ đã nở.

Vũ hoa nắm giữ năm đại nguyên tố chương không, phong, quang, băng, thổ, lôi, thủy, bọn chúng luôn luôn phi thường phân tán ra, rõ ràng phi hành dày đặc, lại làm tạo thành một hủy diệt không khí xẹt qua không gian!

Đáng sợ nhất là, những Liên hoa linh này căn bản không biết là từ chỗ nào, cái gì góc độ lọt vào Ma Đàm, luồn lách vào trong toàn bộ Mạc Phàm ảnh sát thân thể. Vô cùng sắc bén từ trong xương cốt da thịt của mấy trăm Mạc Phàm xuyên ra, trong cổ họng bị đâm cắt bay ra, giữa lồng ngực bị đục khoét đâm ra.

Một kích, trăm sát toàn bộ!

Tinh phách hết thầy bị đánh tan.

Ảnh sát Mạc Phàm thể nhưng là đạt đến chí tôn quân chủ cấp bậc, thể mà một kích bạo vũ liên hoa của Vĩ Linh Hoàng chém ra, vô luận là tốc độ hay là lực lượng, đều có thể tùy tiện miêu sát trên trăm đầu ảnh sát.

Liên hoa linh vũ là bạch phiến huyền thuật tạo nên.

Bạch phiến trên cơ thể Vĩ Linh Hoàng vốn dĩ vô cùng tận, đơn giản là nàng muốn hay không chương không mà thôi.

Vũ hoa hàng trăm hàng ngàn vết đâm cắt, để Mạc Phàm toàn bộ ảnh sát đều phun ra một đám hắc sương biến mất, không có để lại huyết dịch, mà những Bạch phiến kia, tựa hồ vẫn sạch sẽ trắng nõn.

Bọn chúng thu hoạch sinh mệnh xong xuôi, tại Vĩ Linh Hoàng chung quanh tạo thành một vòng xoáy lông liên hoa thu lại, sắc bén như lưỡi dao, nhưng bay trở về đến Vĩ Linh Hoàng bên người thời điểm, nhưng lại trở nên mềm mại nhẹ nhàng, y hết giọt nước lăn tăn vậy.

Trong vũng bùn lún xuống, tựa hồ dòng chảy đầm lầy màu đen kia đang cố gắng bu bám, siết chặt cơ thể mình lại, Vĩ Linh Hoàng như cũ quanh thân lượn lơ lửng trắng nõn phiến thạch anh lấp lánh, mang theo băng chỉ, sa hoàng cùng thánh quang khí tức, để mảnh y phục càng hiện ra lấy một loại u hồn mị ảnh trạng thái, để cho toàn bộ cơ thể nàng ngâm trong bùn cũng không có chút nào nhiễm bẩn bụi bùn.

Nàng thờ dài, thờ dài mang ý nghĩa đã nhận ra rằng đối với con người vô liêm sỉ trước mắt kia là không thể dùng đến một ít trí tuệ biện pháp được.

Nàng bước chân lên khỏi vũng sinh hắc ám, lập tức tại không trung lơ lửng xuất hiện một vết sa hoàng tụ tập lại tạo thành một vách đá.

Mỗi bước tiếp theo đó, liên tiếp các vách đá trôi nổi tạo thành một cái cầu thang, cầu thang rất dài, vô luận hắc đàm to lớn ra sao ở phía dưới, nàng cũng hết sức đơn giản thuận theo vài bước nữa thoát đi khỏi mớ sinh lầy này.

Ngược lại, ma đàm lãnh thổ giống như bị một màn ngăn vạn Phong Bạo liên hoa linh vũ kia tàn phá mà dần dần khiến hắc ám môi trường kia loãng bót, đến cuối cùng chẳng còn nổi một hạt giống duy trì.

Nhìn theo thân ảnh nàng uyển chuyển dễ như ăn bánh đi lên, Mạc Phàm trầm tâm tĩnh khí, hấn ngược lại không mấy bất ngờ thực lực của Vĩ Linh Hoàng.

Bất quá, cả trăm tinh phách quân chủ bị đánh tan cũng đáng tiếc!

“Nương tử, ngươi cũng không cần mạnh tay như vậy a!” Mạc Phàm cười khổ nói rằng.

“Ta còn chưa mạnh tay!” Vĩ Linh Hoàng duy trì nhẹ nhàng thái độ.

Không hiểu vì cái gì, Mạc Phàm trong ánh mắt càng lúc càng cảm thấy đối với Vĩ Linh Hoàng kỳ thực cũng rất không tệ để luyện truyền tán gấu sự tình. Dung mạo lại tựa hồ còn cực kỳ đẹp đẽ, vạn yêu cao quý đứng đầu, có thể sắc đẹp này đặt cạnh Mục Ninh Tuyết sẽ không thua đi.

Ài, cũng là hỏi tại sao nàng lại muốn đem nhân loại chôn vùi đi...

Chiến tranh, vốn dĩ tàn khốc như vậy, khác chúng tộc, căn bản sẽ mãi mãi không cách nào sống dung hòa.

Mạc Phàm không có cho rằng Vĩ Linh Hoàng độc ác hay dơ bẩn như cái kia Hắc Giáo Đình mang lại, nàng sống cho chúng tộc, đồng loại của mình, cũng theo quan điểm của hấn ngược lại mà bước lên Côn Lôn cần quét.

“Lần này ta tương đối mạnh tay, nương tử, ngươi cần thận!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 211: Có chút giống phu quân ta khí chất

“Thực sự là muốn cùng ta đối đầu đến cùng?” Vì Linh Hoàng tựa hồ không có coi lời nói của Mạc Phàm làm vấn đề đáng cân nhắc, nàng mở miệng hỏi đi vấn đề khác.

“Ta còn có thể làm sao?”

“Ngươi hôm nay ngoan ngoãn quy phục ta một cái nam nhân bên cạnh, bằng hữu ngươi hảo hảo yên ổn rời khỏi Côn Lôn.” Vì Linh Hoàng nói rằng.

“Có thể không hướng nhân loại thao túng sao?” Mạc Phàm cơ hồ cũng nghiêm túc hỏi thêm.

“Không thể!” Vì Linh Hoàng dứt khoát đáp lại.

Mạc Phàm ánh mắt trở nên lạnh.

Vén vện bởi vì mục đích tiến lên Côn Lôn tranh đấu, cuối cùng đều chỉ là tự bảo vệ mạng nhỏ chính mình sao?

Đây không phải câu trả lời hắn mong muốn.

“Nhân loại chúng ta thậm chí còn nhỏ bé không thể xếp vào đội ngũ ngang hàng hải yêu, vì cái gì nhất định phải muốn tru diệt?” Mạc Phàm hỏi rằng, hắn tựa hồ khi nói ra lời này, thật sự chính mình đã bỏ qua chiếc vé khứ hồi với vị Côn Lôn người lãnh đạo trước mặt. Nàng hắn đối với hắn đã cho thêm một cơ hội thoát thân cuối cùng rồi.

“Tài nguyên... vị diện yếu đuối, tài nguyên là cực kỳ hữu hạn. Thế cục cân bằng hoàn toàn là giả tạo, vốn dĩ các thế lực vẫn là không ngừng tìm cách mở rộng lãnh thổ, bọn hắn chờ đợi một cơ hội thật tốt phát động. Miếng bánh này nếu mãi chờ đợi, nó sớm muộn cũng ôi thiu, sớm muộn cũng như vị diện mà tàn lụi... vậy cho nên, ta phải giành!” Vì Linh Hoàng không còn dùng bất luận cái gì giọng thương lượng.

Kết cục vị diện...!?

Đây là Mạc Phàm chưa bao giờ từng nghĩ qua, nhưng loại hình vĩ mô như vậy, cũng là rất xa xa tương lai nữa.

Nhân loại vốn dĩ tuổi thọ liền không tới 100 năm, nếu đặt lên bàn cân ngàn năm, vạn năm, triệu năm với yêu ma thì đúng là bọn hắn càng không cần thiết phải nói cái gì vị diện vấn đề.

Bất quá, tại thời điểm mình còn là đang sống này, Mạc Phàm nhất định sẽ làm tất cả để không cho phép nhân loại bị tru diệt.

“Ta cùng các ngươi hợp tác tru diệt hải yêu, nương tử, như thế liền không phải sẽ ổn thỏa giải quyết?” Mạc Phàm không biết vì cái gì đang sầu não đột nhiên nghĩ ra.

Vì Linh Hoàng ngẩng đầu nhìn Mạc Phàm, nàng vẫn đứng tại vách đá cầu thang chính mình tạo ra, giống như phi lưu thông thả từ trên Lưu Viên thác nước, để cho người ta thoáng tới gần liền có một loại băng bạc ngọt thờ cảm giác, mà tại đáy lòng nàng, không rõ từ khi nào hai chữ “nương tử” bỗng chốc liền nghe riết thành quen, có chút không ý tứ chống lại.

“Tài nguyên vào tay nhân loại, quá phung phí!” Vì Linh Hoàng thẳng thắn nói.

“...”

"Nếu ta bỏ qua tất cả kế hoạch ngàn năm, bỏ qua tại tu luyện hơn vạn năm tu vi, cuối cùng còn phải cần chấp nhận chia sẻ tài nguyên với nhân loại, mặc cho vị diện này tàn cục. Mạc Phàm, như vậy ta làm hết thấy lại còn có ý nghĩa gì?" Vì Linh Hoàng lạnh lùng nói, vạn yêu chi vương khí thế tại lúc này đã hoàn toàn hiển hiện.

"Được rồi, chúng ta vẫn còn giữ một màn cược. Ta cái này cũng có mấy lời, chỉ là ngươi thật sự tin tưởng mình là có thể như vậy tự coi mình bất bại, như vậy áp chế nhân loại vẫn minh sao?" Mạc Phàm đứng tại màn trời trên cao, sau lưng còn có một vòng tinh quang bảo bình chòm sao, sáng chói đêm huy tá to, đem Mạc Phàm thân ảnh phác họa đến trắng tấp mà vô cùng kiên nghị.

“Lúc này mới có chút giống phu quân ta khí chất...” Vì Linh Hoàng môi xinh nở nụ cười.

"Phóng nhãn khắp thế gian này, thất đại nguyên tố chương không, không sinh vật nào có thể cùng người đánh đồng, không ai có thể hướng ngươi thi triển một chiêu nửa thức..." Mạc Phàm ánh chậm rãi giơ tay lên, có thể nhìn thấy con ngươi hắn lấp lánh một luồng xanh lục ánh sáng.

Côn Lôn Thánh Sơn nằm sâu trên mảnh lục địa già này, vốn dĩ nó cách mực nước biển rất cao, băng lãnh tuyết vụ kéo dài quanh năm, nên bầu trời về

đêm luôn luôn có thể thấy rất nhiều chòm tinh vân ngôi sao, tinh vân tỏa ra tinh quang sáng sủa.

“Lánh Lánh ~”

Một cột bùng bùng nhiệt khí bước ra từ màn xanh lung linh, nháy mắt tinh linh nóng bỏng tại thiêu đốt xuất hiện, trước nhảy vọt trở mã, sau chúc nhân kia ửng đỏ, như muốn đem toàn bộ địa phương cao thâm này cùng bầu trời màn đêm cho toàn bộ pha màu, tinh vân màu chàm thấu ngân kia, cũng bị nhuộm thành hỏa hồng xinh đẹp.

Liệt diễm cao ngạo, nhẹ nhàng vũ động, hoá diễm như bầu trời Hồng Liên huyết hà, là nóng bỏng cực hạn nhưng phi thường để cho người ta cái nhìn vô cùng quý phái.

Vạn năm tuế nguyệt cũng vô pháp dập tắt tâm diễm, chỉ cần thế gian này không phải toàn bộ đều bài trừ liệt diễm, vậy thì số mệnh chi dịch, hỏa nhị bất diệt này liền sẽ tại trên thân nàng lại lần nữa thiêu đốt, lại lần nữa huy hoàng.

Viêm Cơ Quốc Mẫu đứng giữa đỉnh trời, một mình nàng lộng lẫy che phủ đi toàn bộ mảnh Tinh Vân chòm sao trong đêm tối. Mà xa xa, ở phía bên dưới, đồng dạng trong khoảnh khắc cũng bùng nổ ra một ngọn tâm hỏa không kém hơn chút nào, to lớn đến mức tận cùng, khủng bố đến mức tận cùng.

Hỏa Điều bắn ra bốn phía, Thần Tước viêm ảnh chậm rãi xòe ra thần dực màu đỏ nâu sau lưng Mạc Phàm, phút chốc đem mây đốt thành lụa màu đỏ, theo lạnh lẽo cuồng phong cuộn cuộn, như một dòng sông xích diễm tuần tra trong trời cao, bao phủ lại sơn phong, cùng đầy sao tranh diễm.

"Hót hót hót hót hót hót ~~~~~!!!"

Viêm Cơ Quốc Mẫu, thánh diễm Hồng Liên.

Tà Thần Sĩ Hòa, thánh vũ Chu Tước.

Hai cực hạn nhất hỏa diễm trên thế gian xuất hiện cùng lúc, để cho trời đêm cũng là có thể biến thành hoàng hôn chiều tà.

Ma đàm lãnh thổ vừa biến mất không bao lâu, cuồng diễm ở ngoài hàng ngàn km dâng lấy ủa lấy nổ tung phương thức, hôn thiên ám địa trong thế giới lập tức đầy rẫy nóng rực tới không thể chịu nổi, hỏa diễm làm cho bề mặt bao nhiêu ngọn băng sơn tan chảy không ít lớp băng tuyết vĩnh cửu, để cho nhiệt độ vốn dĩ quanh năm âm lạnh cũng bắt đầu muốn điên cuồng gia tăng.

Khí thể như phi lưu thẳng xuống dưới kia, địa phương vách đá cầu thang có người đang đứng, rét lạnh mà bao la hùng vĩ, hết lần này tới lần khác tại thời khắc này Vĩ Linh Hoàng khí thể lại ép không được Mạc Phàm toàn thân dấy lên liệt hỏa khí tức, nàng gương mặt kia bị phản chiếu đỏ bừng, trong đôi mắt càn tràn đầy vẻ không thể nào tin được!

Huyền thuật của nàng, rõ ràng là không để cho vô luận một thế lực nào tồn tại có khả năng thi triển nửa diễm vận hành một trong thất đại nguyên tố.

Vì sao trong nháy mắt này...

Cường đại, cuồng dã, thế nhưng hai tòa liệt diễm chi loan xuất hiện, để toàn bộ mảnh băng nguyên thung lũng này phảng phất rơi vào sóng nhiệt quét ngang, nóng bức cực kỳ.

"Thánh Đồ Đẳng Chu Tước cùng hỏa sùng Thiên Kiếp, chẳng trách ngươi có khả năng giết được Băng Bích Hạt Chu, càng là thoát được huyền thuật Vĩ Hoàng cấm pháp của ta!" Vĩ Linh Hoàng cười tươi mà ôn hòa, nhìn chăm chú lên Mạc Phàm.

Không bàn đến Viêm Cơ Quốc Mẫu, theo chính mình Xích Điều kiện hồn phát triển cùng gia tăng độ hòa hợp tương thích cùng trái tim dung lô niết bàn thánh thú, đến cuối cùng thu được toàn thịnh bản thể tái sinh Chu Tước Thánh Thú.

Kiên hồn chân chính hóa thành thần hồn, Mạc Phàm thu nạp thêm một cái thần cách hoàn mỹ, bản thân hắn bây giờ chính là trái tim dẫn dắt cho một trong tứ đại thánh đồ đẳng, càng là Chu Tước linh thể tái hiện còn muốn mạnh mẽ hơn quá khứ quang đại.

"Chu Tước hoàng kim thời kỳ, e rằng ngay cả một sợi tóc của nương tử đều không thể đụng tới, nhưng Chu Tước cùng Viêm Cơ trong tay ta, từng có thể để địa mạch năm châu rung chuyển, để một khối cương thổ đại dương vẫn lạc bạo chấn, không biết nàng có thể chịu đựng được bao lâu!" Mạc Phàm khí thể trên người lập tức bắn ra.

Thời khắc này Mạc Phàm chính là một vầng Thái Dương nóng cháy, hào quang có thể so sánh với mức độ hòa tan không biết bao nhiêu cái cấm chú hóa hệ cho đủ, khủng bố như vậy lực lượng, như hấn tùy ý phát tiết, rất dễ để phần Côn Lôn Thánh Sơn này sẽ trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Chỉ là, Mạc Phàm sớm một chút để ý được tồn tại một con gió nào đó quét ngang qua mũi mình.

Gió cắt để lại trên má hắn một vết bỏng rát, càng giống như một dấu son của vị kia cực kỳ xinh đẹp dung nhan, người lãnh đạo yêu tộc.

Vĩ Linh Hoàng bỏ đi rồi, nàng không có muốn cùng mình mất thêm thời gian...

Hắn nhìn Viêm Cơ, Viêm Cơ cũng nhìn hắn...

Bản thân nói nhiều, nói nhiều một chút trình bày, suýt chút nữa cũng thành lời trần trối a.

Nàng lướt qua thôi, nhẹ nhàng đặt lấy một nụ hôn lên má đã đủ để cho Mạc Phàm triệt để ý thức được chênh lệch lực lượng.

Cùng một thể lực như vậy tranh đấu, hẳn chỉ cần không tập trung giây lát, giả dụ nàng nguyện ý, thủ cấp của hắn đã sớm bị tháo xuống.

"Không ổn! Đi cứu người..."

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Bể gãy cấm chú

Đồng quan Côn Lôn Thánh Sơn, cao nguyên trùng điệp, vết nứt cùng thâm cốc như từng đạo đại địa vết tích, bỏ ra bốn bề đồng đảo dị nguyên cổ đại không gian, bề trong này biến thành địa phương phát triển rất nhiều tà yêu sinh sôi địa phương.

Cái kia 34 con người cấm chú Hoa Hạ đã từng lâm vào sợ hãi đến bắt đầu chạy trốn đến, bản thân liền là một đại biểu đứng đầu ma pháp thế giới này, kỳ thực căn bản cũng không có cái gì ý chí lực có thể nói, chỉ cần cảm giác được mạnh mẽ hơn bọn hắn tồn tại thì sẽ hóa thành một đám hải tặc để bị dọa nạt.

Cấm chú cùng Đế Vương có thể hay không cân xứng còn khó nói, nhưng chắc chắn Vi Linh Hoàng đã biểu hiện ra một loại trình độ mà bọn hầu hết bọn hắn chưa từng dám tưởng tượng.

"Mạc Phàm... hẳn sẽ sống sao?" Vị kia cấm chú lời hệ Đình Viên hỏi.

"Rất khó, Vi Linh Hoàng quả thật chính là cái tồn tại không thể bị đánh bại, Lân Nguyệt Yêu Mâu Thần, vẫn là thánh thú Thanh Long trên bầu trời Ma Đô ta đã diện kiến qua, so với nàng vẫn còn kém xa!" Thiệu Lê ung dục cặp mắt mơ hồ chưa có hết kinh hãi nói.

"Hắn vì cứu chúng ta..."

"Quay lại, đừng để cho hắn chết!"

"Ma Đô nợ hắn một ân tình không thể trả nổi, chúng ta vì sao cấm chú pháp sư cũng còn phải nhờ hắn lưu giữ tính mạng đây, ta muốn quay lại!" Người từng xuất hiện tại Ma Đô hạo kiếp, hỏa hệ cấm chú nói rằng.

"Các người bình tĩnh, quay lại thì làm được cái gì, tuyệt đại đa số ở đây là nguyên tố hệ tu luyện, mà nguyên tố hệ trước mặt Vi Linh Hoàng không nổi một cái sơ giai phóng thích, làm sao còn muốn đánh?"

"Đúng đấy, tình huống này chúng ta quay lại, trái lại còn muốn làm khó Mạc Phàm."

Nghe mọi người bất đồng ý kiến một hồi tranh luận, Hoành Ngọ hội trưởng tư cách, rốt cuộc lên tiếng:

"Các vị, ta có mấy lời, Mạc Phàm là thế hệ trẻ nhưng thực lực mạnh hơn chúng ta rất nhiều, hẳn chắc chắn là tương lai của Hoa Hạ, chúng ta đã đến độ tuổi này còn phải muốn con cháu tương lai nhờ hắn đến gánh vác. Chúng ta làm sao một cái người tiền bối, một cái uy nghiêm nhất nhân loại cũng còn phải để hạt giống hi sinh thế mạng?"

"Nói là vậy, nhưng..."

Hoành Ngọ giơ một tay lên cản lại lời nói vị này, hẳn ánh mắt cực kỳ quyết ý không có nửa điểm do dự để người khác can thiệp: "Ta không bảo chúng ta quay lại, Mạc Phàm không phải mẫu cường bá ít tư duy, hẳn nhất định trước cầm chân, phần lớn ý đồ là để chúng ta có cơ hội ngâm xương thủ tục. Lần này chuẩn bị thật tốt, bất kể ai đi vào, cho hắn một cái thương thức Hoa Hạ khủng khiếp nhất vũ trang, ta không tin quả thực thế giới quan lại thật có ai đó không bị một chút nào ảnh hưởng."

Không còn do dự, 34 cấm chú pháp sư, hơn 30 cái ngâm xương ma pháp đồng loạt thi triển.

Tại mảnh đồi nguyên thung lũng, nắp ở bên trong cái hầm cốc cổ đại lâu đời này, nhanh chóng đông nghịt nguyên tố tụ hội lại, nhanh chóng đông nghịt xanh bích bạch đăng, thiên kỳ lan, nhanh chóng rải rác đến một ít bùa chú nguyên rửa hệ, một ít góc khuất tra tấn tâm linh hệ, cũng như dày đặc độc hệ.

Cuối cùng, dị nguyên trên trăm dặm ở phía Đông Côn Lôn Thánh Sơn hóa thành một cái tù lung thôn phệ với hơn 30 thứ quang huy sắc nét cùng mãnh liệt cực kỳ đáng sợ.

Tất nhiên, cấm chú tù lung không có như vậy phô trương thanh thế ra bên ngoài, nó ẩn nấp, nó tỉ mỉ giống như gió thoảng nhẹ nhàng trôi qua, chỉ là đến thời điểm có sinh vật nào đi lạc vào cái lồng hủy diệt ma pháp này, trực tiếp sẽ bị phát động công kích, còn lại phải hay không muốn nhìn sắc mặt kẻ địch cũng biết sợ.

Vĩ Linh Hoàng sở hữu huyền thuật cấm pháp, bất cứ cá thể nào nếu không phải sinh linh tự tạo được nguyên tố như Viêm Cơ Quốc Mẫu thì chừng không nguyên tố trong danh sách cấm pháp của nàng là không có khả năng đấy; nhưng ngược lại nàng đồng dạng cũng cần một phạm vi thi triển huyền thuật nhất định, đứng ngoài quá xa địa phương xem như không bị ảnh hưởng.

Bọn hấn thoát ly cực hạn con người, vốn dĩ đem nguyên tố khống chế đã như nô lệ trình độ, phảng phất hết thấy nguyên tố, đều là một phần của thân thể không sai lệch, có thể là giây phút chạm bấy đồng thời công kích, ngay cả để vương sinh mệnh cũng tràn trề khả năng bị đe dọa.

Chính diện chống lại Vĩ Linh Hoàng, nhiều đây con người là hoàn toàn không đủ khả năng xưng làm đối trọng của nàng; cho nên muốn chống lại nàng, nhất định phải có đủ kiên trì, còn cần tìm một cơ hội tuyệt hảo để dồn toàn bộ năng lực vào một kích duy nhất khiến cho nàng vô phương chống đỡ.

.....

"Ầm ầm ầm ầm ~~~~~!!!!"

Ái Đông quan mặt đất rung động cực mạnh làm cho cả sơn cốc lung lay khủng khiếp, Thiếu Lê chưa có khả năng thi triển độc lập cấm chú ma pháp nên được phân công nhiệm vụ đứng ở chỗ kín đáo địa phương âm thầm quan sát. Bởi vì phần này chấn động suýt nữa làm hấn trượt vào trong hầm cốc sâu bên trong, hấn mãi rất một chốc mới đứng vững thân thể quay đầu nhìn lại, cả người không khỏi run lên một cái.

Lấp la lấp lánh thất thái cầu vồng giữa đêm khuya đen kịt, cầu vồng chói mắt che đầy đầy trời, Thiếu Lê đột bùng tỉnh, nhanh chóng truyền tín hiệu câu thông cảnh báo Vĩ Linh Hoàng xuất hiện rồi, nàng quả nhiên cắt đuôi Mạc Phàm tiến tới, như cũ định vị chính xác hướng đám người cấm chú hội.

Vĩ Linh Hoàng thân ảnh đi một mạch vào cấm chú chi lung bên trong.

"Mặt ~~~~~!!!"

Nghe thấy âm thanh loạt xoạc, nàng có chút lười biếng ù rừ ngẩng đầu lên đến xem.

"Ầm ầm ầm ầm ~~~~~'!!!"

"Ầm ầm ầm ầm ~~~~~'!!!"

Đúng lúc này, tại cái kia liên hoàn hủy diệt chi tức ở trung ương, một tiếng kêu cao vút đến từ trên không không ngừng lít nha lít nhít một cái tập hợp quang sáng 30 màu lạng yên không tiếng động bất ngờ bạo phát, đánh rơi xuống người nàng.

Tuyệt đại đa số là nguyên tố sát thương lực lượng.

Vĩ Linh Hoàng bị bao phủ tại nguyên tố bạo tạc bên trong.

Tất cả nổ vang tại đây một cái chớp mắt kết một tiếng dừng lại, nàng cảm giác được, tại cái trước mắt mình tựa hồ xuất hiện một cái hỗn độn dằng xé nguyên tố cực kỳ dôi dào, đem chính mình cho nghiền ngấu bởi hết thấy nguyên tố cùng mất diệt chi lực; khiến cho nàng có một loại trong nháy mắt bị thôn phệ cảm giác, cả thân thể đều bị dẫn dắt hướng về phía trước lao đảo mấy bước.

Một nửa ái phía Đông Côn Lôn Thánh Sơn xuất hiện vết nứt, chẳng qua là không cách nào có thể dừng lan truyền ra âm thanh chói tai này, hơn 30 lực lượng cấm chú được ngâm xương qua rót vào, không phải dung hợp, cũng không phải phản ứng bạo tạc va chạm vụ nổ, nó chỉ hòa trộn đồng thời sinh ra cuộn cuộn không dứt mất diệt thiên địa, vậy cũng là thuần túy nhất năng lượng không lồ, có thể thuần sát cả Đế Vương cấp bậc.

Phía sau là một mảnh vùng núi chập trùng, mấy cái vệt sáng nổi bật cao hơn dãy núi đóng đưa trong màn trời đen, làm cho cầu vồng thất thái của vị yêu hoàng Côn Lôn cũng mờ nhạt bớt, giống như chính nàng đều không có cơ hội sống sót qua vậy.

Trong khoảnh khắc, hàng trăm km toàn bộ là mảnh vỡ không phân biệt sinh vật hay vật chất.

Các vị cấm chú pháp sư thành lập pháp trận, giờ phút này ánh mắt càng diễn sinh ra nhiều loại hình sinh động, trong sinh động rõ ràng đa phần rất mừng rỡ. Thời điểm nhìn thấy thân thể Vĩ Linh Hoàng đang bị vô số loại sức mạnh cuồng bạo xâm chiếm, tâm tình bọn hấn đặc biệt trở nên dễ chịu, trở nên yên lòng.

Cấm chú như cũ gắng làm đều mang uy hiếp không hề nhỏ cho cả Đế Vương sinh mệnh; bọn hấn chỉ sợ nàng không mắc bẫy rập, hoặc là nàng quá nhanh, nhanh đến mức kịp thời phát giác mà chuyển vị đi khỏi địa phương. Còn ngược lại nếu bản thân nàng đã đứng vào bên trong cấm chú chi lung, đây là bọn hấn niềm tin lớn nhất, mong đợi lớn nhất cơ hội chiến thắng trận này.

Sương khói bốc lên hun hút như một tầng mây ánh, mọi người nhìn vào, cố gắng lưu ý đến nơi Vĩ Linh Hoàng tiếp nhận.

"Có chút lạnh..." Hoành Ngộ lên tiếng nói rằng.

Từ phía sương vụ xuất hiện ra càng ngày càng nhiều đầu lâu, chúng nó mỗi một cái đầu đều dữ tợn uy vũ, hấn là do nằm trong phạm vi cấm chú giáng lâm mà hóa thành vật tế đàn.

Trước mặt bọn hấn, không phải Vĩ Linh Hoàng thân xác.

Đó là một cái sông băng khi thể nguy nga, sông băng đường nét cực kỳ mềm, nhìn thấy rõ ràng là một bức tường băng son nguyên thủy đang êm ả thả trôi trên dòng sông, mặc cho những cơn gió kia đang đưa từng sợi, từng sợi lẫn lẫn trên bề mặt.

Có chín cái thượng nguồn sông băng, quần tạo thành một vòng xoáy xung quanh hạch tâm là Vĩ Linh Hoàng.

Nếu không nhìn kỹ, sẽ cảm thấy một khối bầu trời màu băng lam trực tiếp sụp đổ rơi xuống, giống như Thần Trường quy mô quần quanh Hoa Hạ một dạng vậy, không lớn bằng, nhưng êm nhu, hòa quyện nguyên tố, tan rã cảm chú đồng dạng đều dễ như ăn kẹo. Một loại khiến người ta cảm thấy y hệt cửu quái bát đồ, nhu mì khắc cường đại, nhẹ nhàng hòa tan hủy diệt.

“Cửu vĩ...”

“Thủy dịch băng thần cửu vĩ”

Chín cái đuôi nàng so với bạch phiến huyền vũ da thịt trên người còn có khủng bố hơn, kinh thiên hơn.

Đình Viên lập tức chưởng khống thần phú lõi hệ cảm chú, từ bên ngoài lao vào mục tiêu giữa tâm cửu quái bát đồ của Vĩ Linh Hoàng.

Hai vị kia hỏa hệ cảm chú nháy vọt lên, đem mãnh diệt chi địa hỏa lao vào.

Ba vị cảm chú phong hệ bên ngoài càng là xoay quanh ra một cái chân không bao tấp, đồng dạng phi thường không cam lòng, muốn trực tiếp ăn thua đủ với Vĩ Linh Hoàng.

Ứng dực Thiếu Lê chợt một tay giơ lên cao, đem chính mình cường đại nhất Liệt không tiễn hỗ trợ phía sau.

Bọn hắn vây quanh lại chỗ kia sông băng là đuôi Vĩ Linh Hoàng huyền thuật, bừa bãi tàn phá vung đánh sông băng thiên hãm, như cuồng ma vậy, băng son dày nặng cứng rắn lại to lớn hùng vĩ liên tiếp nát tan.

Chỉ là, sông băng thiên hãm này hoàn toàn chính là băng mạch ngàn năm vạn năm hình thành, cho dù uy lực lớn vô cùng cũng không khả năng trong thời gian ngắn đánh nát toàn bộ, huống chi mỗi một lần tan ra, giống như lại hóa thành thủy tức, thủy tức nhu mì thôn phệ vào lại sông băng, cuối cùng như cũ sạch sẽ không có vô luận xây xát nào.

"Long~~~~~"

Một tiếng gió rít, sông băng theo hạch tâm chuyển động xoay người của Vĩ Linh Hoàng lập tức tạo thành một cái vòng tròn chong chóng, như bát quái chín cạnh, cuộn cuộn mà đến, nhìn qua có lên tới hàng ngàn, hàng vạn con băng long cùng thủy long đang quay cuồng, cảnh tượng kinh người.

Vòng xoáy bát quái tạo lực hút cực mạnh.

Bảy vị cảm chú pháp sư dĩ nhiên bị kéo nhập vào trong một cái ác thủy sông băng, ác thủy tà lãng vô cùng vô tận từ bên trong Thủy Dịch Băng Thân Cửu Vĩ không ngừng chạy tán loạn, giống như toàn bộ thế giới chân thật tươi sáng của bọn hắn đã đổ nát, phá nát rồi!

Mao vĩ trông mềm mại như nước gợn sóng nhưng cũng cứng cáp như băng chi vạn năm, ác thủy không ngừng đánh bay, người bị ngâm bên trong chẳng mấy chốc sẽ bị nhào nặn, đâm xuyên nuốt chửng, toàn thân sền sệt, ướt đầm dề, thậm chí khó có thể đứng dậy như là tại trong vùng bùn màu xanh lạnh lẽo vậy.

Thân thể bảy vị cảm chú pháp sư bị tan vỡ, lỏng ngực, đầu lâu, hai chân, lúc này chỉ có thể nói thân thể một họ như một khô lâu xuất hiện càng nhiều thêm vỡ tan, lỗ thủng, thiếu hụt, cuối cùng triệt để bị giăng xé không còn thứ gì.

Những vị cảm chú giả còn lại, ánh mắt không có giấu chút nào sự kinh sợ, hãi hùng, sùng sốt đến tột độ...

Đây là lý luận bề gãy cảm chú trình độ đấy!!!

Hay nói nàng chỉ một cái quấy đuôi, cảm chú pháp sư cũng có thể dễ dàng như vậy bị miểu sát.

Phá hết lực lượng cảm chú oanh tạc, lại một lần nữa bao phủ, trong khoảnh khắc cuồng phong chấn động đánh hai mươi bảy người còn lại ra ngoài, xa trăm mét, ngàn mét có khi.

Khí thể Vĩ Linh Hoàng đột nhiên tăng nhiều, liền có một loại cảm giác không ngừng tạo thành uy hiếp tính mạng cho bất cứ ai đang đứng trong tầm mắt của nàng.

“Các ngươi hôm nay đừng hi vọng một ai có thể sống sót rời khỏi Côn Lôn.” Vĩ Linh Hoàng ngữ khí cực kỳ lạnh lẽo nói rằng.

Tất nhiên, ánh mắt nàng không có nhìn về 27 vị cảm chú giả bị đánh văng ra xa.

Cái kia con người xinh đẹp rõ ràng đang chăm chú hướng về hai cái bóng Thái Dương Liệt Diễm tại dưới bầu trời đêm thấp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 213: Người giết được ta, người thắng

Màn trời âm trầm, hồng liên phảng phất.

Một người tà dương, thánh tước lăm lết!

To lớn vật thể trong nhân gian cũng trong nháy mắt này bắn ra một đóa dung tương trán hoa tuyệt mỹ nhất dưới trời cao.

Viêm Cơ Quốc Mẫu bay đến bên cạnh cái kia ác ma hỏa thần.

Hồng Liên Thánh Hỏa dung nhập vào Chu Tước Thánh Hỏa.

Bàn tay, liệt diễm thịnh thích mà hiện, từng đầu hỏa văn như long như phượng giao nhau, quần quanh ở Mạc Phàm trên cánh tay dài, lại nhanh chóng thâm thấu đến trong mạch máu, kinh mạch, xương cốt của hắn, để Mạc Phàm toàn thân như một khối lưu tinh hỏa thạch tinh khiết nhất, hỏa hồng sáng long lanh, mỗi một tắc xương cốt đều bạo phát ra hùng lực lực lượng, tựa như Viêm Đế tại trong nhục thể phạm thai thức tỉnh, song thần tồn tại.

Viêm Đế Mạc Phàm ánh mắt không có chút nhân từ lạnh tính, cũng không hiểu vì cái gì, cặp ma chi đồng tử kia rất dễ bắt mắt, chỉ cần hướng nó không vừa ý, bất cứ lúc nào cũng có thể mạnh mẽ bắn ra tia lửa nhiệt thiêu đốt tất cả.

Vĩ Linh Hoàng tại trong bầu trời đêm từ vong chói lọi này rơi xuống, rơi vào nhánh chín sông băng đuôi hồ ly đang quần quanh người.

Nàng băng lãnh, nhìn chăm chú lên bầu trời xích hà đứng tại giữa trung ương Mạc Phàm, khi tức bình thần nói:

“Người đến muộn!”

Mạc Phàm cúi đầu nhìn nàng một cái, từ nữ nhân này trong ánh mắt, hắn giải đọc đến phức tạp hơn thượng cô đồ vật, chỉ là giờ này ngày này không khả năng sẽ có bất kỳ kết quả gì.

Bồi dưỡng ra một vị cấm chú, không nói đến sinh khí quốc gia thì cũng là một thiên tài tu luyện trắc việt trong thế hệ bọn hắn, vậy mà nàng tùy tiện lạm sát đi một hơi bảy vị.

Đây là hướng hắn hành động kỳ thực khiêu khích tới mức độ khiến Mạc Phàm không thể thoái mái được nữa, chiến tranh chiến đấu loại hình, chắc chắn phải có người ngã xuống, nhưng là ai ai cũng có cho mình một cái niềm tin chủ quan riêng.

Hắn không nói mình đại biểu quốc gia hình tượng, cũng không thánh nhân triết lý. Mạc Phàm cơ bản chỉ là một người bình thường, có lòng thiên vị dị nghị của một người bình thường; thời điểm nhìn thấy bảy vị cấm chú giả trước mặt mình nỗ lực lao tới cứu nhưng không kịp, hắn đã triệt để bộc lộ nội tâm rồi.

“Chúng ta cược lại, người giết được ta, người thắng!”

Nói xong, Mạc Phàm khí thế tăng vọt, cũng không có đợi Vĩ Linh Hoàng trả lời gì đó xao nhãng mà trực tiếp thẳng một mạch từ thiên không điên cuồng lao vọt xuống, dung nhập tầng tầng đánh về phía nhánh sông băng cửu vĩ trước mặt.

“Tà thần cửu quyền!”

Ác ma tà lực mang theo cực hạn hai đại năng thần hỏa trên thế giới này, năng lượng không lồ nhất định phải có địa phương phát tiết, Mạc Phàm trong lòng có cửu hận, từ sự phẫn nộ sâu trong nội tâm làm chót dẫn, tà tính lăm lết chỉ viêm đem con mắt của hắn hóa thành một đôi ma đồng có thể dung đốt linh hồn người; tín ngưỡng tà lực thức tỉnh, ác hồn Tà Miếu tự nhiên sẽ bùng phát ra cửu hận chính mình hồn ảnh.

Bản thân Mạc Phàm là ngọn Thái Dương Nhật Liệt, sau lưng càng là vác thêm một cái cực kỳ Ác Thần Địa Ngục giáng thế làm lưu linh hồn ảnh, đại khái gia tăng khuếch đại sóng thần hủy diệt chỉ lực trên diện rộng.

Hồng liên thánh vũ bay về phía trước, thế gian cửu hận tạo thành một vệt chân chim đen sánh với màn trời ở phía sau. Đồ vật đen tối là Lãnh Tước, Lãnh Tước thức tỉnh để cho Mạc Phàm toàn thân da thịt như ngọn lửa theo gió chấp chôn, mặc dù là hoàn toàn dùng màu đen mặc họa ra, nhưng bởi vì màu mực đậm nhạt khác biệt, vẫn như cũ là cho người ta chứng kiến một loại xích hỏa phụ thân khí thế cường đại.

"Oanh!!!!!!!!!!!"

Phạm vi dị nguyên Côn Côn Thánh Sơn hòa nguyên tố rõ ràng vẫn không là nghe theo lệnh hắn, nhưng Viêm Cơ Quốc Mẫu ban tặng cho hắn năng lực tạo ra trăm km vô số tinh khiết hỏa thể, theo đám ra đường quyền, đại địa âm âm rung chấn, mấy ngàn cực kỳ nóng cột lửa trùng phi tới om om giữa bầu trời rền vang, đẩy ra bao la trời cao.

Sông băng cửu vĩ một khắc trước cũng không có bị nhiều nhiều cảm chú như vậy tạo nên chấn động băng, chín nhánh xuất hiện vết nứt, nứt rộng ra, vết nứt điên cuồng lan tràn, hầu như trải rộng thành cả mấy quả núi lửa.

Vốn dĩ sông băng của Vĩ Linh Hoàng bị đánh tan có thể chuyển hóa từ băng sang thủy, thủy mềm mại lại trở thành băng, bắt từ bắt diệt.

Nhưng lúc này không đồng dạng, nhiều vách đá băng tức vỡ tung, dung tương bắn ra mà lên, trụ dung tương trùng thiên tại dưới chân Mạc Phàm, Mạc Phàm giết hướng về miệng núi lửa trên nhánh sông băng, giết hướng về Vĩ Linh Hoàng hạch tâm căn rễ đến cực điểm, dung tương đổ ra tuyệt đối không có cho phép Thủy dịch băng thân cửu vĩ có thể tái tạo nước làm cơ sở trùng sinh.

Lại như tâm tình của nội tâm Mạc Phàm do một dòng suối nhỏ hóa thành vỡ đê sóng trào vậy, cả tòa sông băng tĩnh lặng dưới hàng tá cú đâm này mang đến chấn động trong giây lát sông lại.

Như âm thanh trống lớn đang vang lên, thủy dịch bốc lên hơi nước màu trắng, hình dạng nó mau chóng biến thành một cái ống khói màu xám, thời khắc này ống khói lần thứ hai thiêu đốt, do nhiệt khí dưới đáy bốc hơi lên để nước mưa phạm vi mười mấy cây số dĩ nhiên toàn bộ đã biến thành hơi nước màu trắng.

“Hư ư ư...” Vĩ Linh Hoàng đứng tại hạch tâm bên trong, nhưng thương tổn từ đuôi hồ ly bên ngoài vẫn khiến nàng không nhịn được khẽ rên lên một âm thanh đau đớn.

Sông băng có vài tầng bốc hơi, bên trong có chút vẫn đục, một dòng hoàng châu (cam) máu tươi từ bên trong chảy ra nhỏ giọt xuống mặt đất đầy dung tương.

Đây là mao vĩ xuất hiện vết rách, cháy bỏng do cửu hận tà ma thánh hóa đốt!

Nhìn Mạc Phàm đã sớm đạt tới có thể tùy ý điều khiển những khí thể ép xung này cảnh giới, hẳn đem nguồn lực lượng cửu hận hủy diệt xông về nàng một người, cả không gian ngay cả một con muỗi cũng không có lay động nửa phần, nhưng Vĩ Linh Hoàng lại cảm thấy mình vừa bị đặt tại trong một trận tai nạn kinh khủng, trời đất sụp đổ đồng dạng, căn bản đứng cũng không vững, trong lòng có chút không thể tin được.

Không có phía trước tiếp tục treu chọc lời lẽ, Mạc Phàm trực tiếp bộc phát Tà tính ác tính, lớn như vậy Côn Lôn Thánh Sơn, yên tĩnh im ắng, ngay cả gió đều chưa từng có bất kỳ cải biến, có thể theo Mạc Phàm quyền ra thời điểm, trời đất đảo lộn, sông băng ngăn chặn được trên 30 cái khủng bố cảm chú ngâm xương kia cũng cản được, chỉ là lần này Vĩ Linh Hoàng sắc mặt cũng thay đổi.

Nàng nén đau chuyển mình, tại trên mặt đất tung người một cái lại lần nữa nhẹ nhàng điểm trên không trung lơ lửng, cả người như sơn ca đồng dạng bay lượn đến trên màn đêm, rất nhanh liền thoát khỏi Mạc Phàm khí thể hỏa thần phần nổ.

Vĩ Linh Hoàng càng bay càng cao, rộng lớn Côn Lôn màn trời đã dần thu nhỏ lại trong mắt nàng như một tấm bản vẽ, toàn bộ sinh vật, núi non, cao nguyên, hồ thác đều thu hết vào mắt.

Chỉ là, cúi đầu xuống nhìn lại, Vĩ Linh Hoàng ánh mắt xuyên qua vạn vật, nhìn thấy Mạc Phàm, càng nhìn thấy hẳn hai mắt cực nóng vẫn như cũ tập trung vào chính mình kia, cặp mắt kia oán hận phi thường lớn, khiến nàng có chút xấu hổ đỏ mặt, thật giống như chính mình phi đáp đến ngân hà vũ trụ, mà đầu Tà Thần kia vừa vặn chính là chúa tể bên trong, một mặt cũng còn tại bên trong quan sát nàng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 214: Phu quân, người làm ta bị thương

Thứ sức mạnh bùng nổ này... rốt cục là từ đâu mà đến?

Mạc Phàm không có thay đổi hình dạng một chút nào trên người, vẫn như cũ đứng bên dưới không hề bị lay động, vẫn ngồi ngời soái khí phong trần. Bản thân hẳn vốn dĩ luôn luôn là một cực hạn ác ma, mỗi một hệ đều được thúc đẩy lực lượng vượt xa cấp bậc tồn tại của chính nó, tựa hồ gần với thiên sứ chỉ hồn mạnh mẽ nhất một loại.

Bản cảm chú tu vi, ác ma huyết mạch vẫn luôn ban cho Mạc Phàm năng lực mạnh mẽ rơi vào đỉnh tiêm cảm chú lực lượng. Còn hệ nào tu luyện đến mức độ cảm chú, rõ ràng đã sớm thoát ly cái rào cản bình thường này rồi, hẳn đã nằm ở đâu đó trong một cái chuẩn mực cực hạn mới mà nhân loại hầu như không thấy được.

Nếu có người thấy được, cùng lắm chỉ có thể là 16 cánh Sí thiên sứ bên kia Thánh Thành mới miễn cưỡng kịp bước đi theo, không bị hẳn mãi mãi tạo khoảng cách không với tới.

Nhưng Ác Ma thần cách chỉ là để cho hắn nắm giữ một ít năng lực đạt đến một loại cực cảnh nào đó, căn bản không có bùng nổ nhảy vọt như vậy phạm trù. Từ đầu đến cuối, Vĩ Linh Hoàng tính toán là Mạc Phàm đều chưa đạt nổi cấp độ có thể khiêu chiến nàng, bao quát Viêm Đế trạng thái.

Vậy cho nên nói, tín ngưỡng chỉ lực sau lưng hắn, cái kia thần hồn ma ảnh Lãnh Tước còn giúp Mạc Phàm tiếp tục thoát ly thêm một tầng giới hạn. Làm Tà Thần một trong hồn cách, cừu hồn sở dĩ không thể thiếu đi được, chính là vì nó nắm giữ một phần lực lượng Tín Ngưỡng oán niệm chi lực, thiên địa du mục thế gian, oán hận lòng người chấp niệm, trước sau vẫn không bao giờ phai nhạt, trước sau tụ hội lại làm trọng yếu Ác Thần cai quản cho Tà thần.

Tà Thần không phải là lợi dụng tín nhiệm này để làm mình trở nên dơ bẩn hưởng thụ sức mạnh, mà là hắn bắt Lãnh Tước cái kia quy phục xuống, đem phần nộ tâm trạng giao cho hắn định đoạt nhân gian, giao cho hắn một lần nữa gột rửa cái tà ác từ đáy lòng của mình.

Càng không cần một chút khiếp nhược cùng hoài nghi, bởi vì mặc dù tham sống sợ chết mấy chục năm tháng, cuối cùng đều sẽ hối hận thời khắc này không có đem sinh mệnh hóa thành ma phong hỏa không ngừng chi diễm, để cái kia mạnh mẽ đứng lên lúc này, chính là lấy ác trị ác, đem cừu hận thống khổ trả lại đại nghĩa ân tình.

Lãnh Tước trở thành thần cách, để Tà Thần thêm một lần nữa trưởng thành.

Ác ma là một cực cảnh, ác ma phần nộ được trực tiếp gia tăng đến cực hạn hủy diệt chi lực từ ác thần, thần cách một trong của hắn. Giống như là Mạc Phàm nhận thêm một cái cấm chú chúc phúc bạch ma pháp của Thần Nữ Diệp Tâm Hạ, mà về lý thuyết, chính hắn mãi mãi không có cách nào nhận được.

"Vĩ Linh Hoàng, về sau không nên tùy tiện bắt nhân loại chúng ta chỗ yếu làm uy hiếp, nếu không Côn Lôn này, bao quát ngươi, đều sẽ bị ta ép thành bụi bặm!" Mạc Phàm bày ra một trạng thái Tà Thần nhuần nhuyễn khí thế ép tới.

Mạc Phàm hai tay dung tương bao bọc, ánh mắt khóa chặt Vĩ Linh Hoàng, tựa hai chân làm trọng tâm cân bằng, phần thân trên dồn lực hung hãn đâm quyền về phía bầu trời.

“Hồng Hồng ~~~~~!”

Thần quyền lao lên, thấy một đầu khủng bố Viêm Cơ Tước Vũ vùng hướng từ mặt đất lao như tên bắn lên trên chân không, vùng hướng về phía muốn thoát khỏi chính mình khí thế tỏa thân Vĩ Linh Hoàng, thoáng chốc, bầu trời như có Hỏa Hồng Liên nở rộ, bầu trời đêm càng giống như đốt cháy lên, tại trong tinh vân chòm sao điên cuồng thiêu đốt, từ trong bán nguyệt ửng đỏ sinh ra, cánh Chu Tước trải rộng liệt diễm toàn bộ ải Đông quan, mà phần thân Viêm Cơ óng ánh giống như có thể che đầy cả toàn bộ Côn Lôn Thánh Sơn này, thân thể to lớn kia làm cho cả bầu trời đêm thương khung đều lộ ra dấu hiệu ngột ngạt.

Mọi thành viên còn sống sót cấm chú hội loay hoay ngẩng đầu lên, tại mãnh liệt đến cực điểm hoa hồng bầu trời có thể trông thấy một vị đáng người yếu điệu nữ tử, chính vô số lần hướng trong bầu trời đêm vùng ra hải nhiên đến cực điểm thất thái nguyên tổ huyền thuật, bất quá đầu Viêm Cơ Tước Vũ kia mỗi cái đều đưa đầu giống như giang hà cuộn cuộn, thậm chí chỉ cần bắt luận cái gì bộ lạc địa phương để nó đi ngang qua trên đầu, đều sẽ để toàn bộ san thành bình địa!!

Trước sau không nói một lời.

Không lời nào để nói.

Thần kính, Thần uy... vạn ngôn ngữ không thể biểu đạt nhận thức về Mạc Phàm nữa rồi.

Nhìn hắn, chính như nhìn thấy Ma Thần tồn tại, một đầu Ma Thần bên cạnh nhân loại...

Sóng liệt diễm đánh tới, dù cho là khí lưu thôi, cảm giác nóng bức cùng lực lượng trùng kích cùng dung nham chi hỏa kia không có bất kỳ cái gì phân biệt, Vĩ Linh Hoàng ông tay áo đều nhanh muốn bốc cháy lên.

“Huyền vũ linh thuật – Liên Hoa Linh Vũ!”

Nhìn thấy Vĩ Linh Hoàng một lần nữa muốn thi triển huyền thuật phiên giáp của mình, Mạc Phàm khẽ bật ra thành tiếng đầy ngạo nghễ: “Trời đêm, chính là đừng có chọc ta!”

Trắng có bóng trắng, hồng liên màu trời là ánh sáng, ánh sáng chiếu qua người Vĩ Linh Hoàng vừa vặn in một màu mực khác biệt so với ánh trắng, đúng lúc này có năm, sáu cái Ma Thương Cự Ảnh đột nhiên phóng thích, mạnh mẽ ghim chặt bóng ảnh Vĩ Linh Hoàng.

Tất nhiên, cảm cố Vĩ Linh Hoàng không phải chỉ có loại này là đủ.

“Không gian đình trệ - hỗn loạn thứ tự - lỗi tự!”

Nặng nề nặng nề, từ trường xoay cực, giống như vì sao kia có thể bất cứ lúc nào cũng bị đảo chiều mà rút xuống đại địa, thân ảnh Vĩ Linh Hoàng là bông trong khoảnh khắc không có kịp thời trùng kích lực lượng, nặng thậm chí cũng không rõ vì sao cái kia ma pháp của Mạc Phàm còn có thể biến hóa cực mạnh như vậy, làm sao lại còn sử dụng được lỗi?

Không mang tính đã thương được nòng, nhưng hắn một cái cản trở huyền thuật tuyệt đối thành công đi.

Đảo chiều từ trường, trong các vết tích hỗn độn hình thành lỗi tự xuyên không, mấy ngàn cân bạo lỗi vây quanh Vĩ Linh Hoàng bên người, cắn rít cắn rít, để cho nòng một loại tê tê nhột nhột cảm giác lan tỏa, nhất thời thậm chí có thể cùng bị cảm cố một dạng.

“Oành Oành ~~~~~!”

Dung nham cùng lưu tinh hỏa vũ tùy ý bay lượn, chúng nó đan dệt thành hỏa diễm hủy diệt thiên võng, mặc cho Vi Linh Hoàng sẽ không thể nhanh chóng ở phương bạt bình nguyên di động, trừng phạt chi hỏa đều không có cho nàng bất kỳ chỗ trống nào né tránh.

Một làn sóng xung kích nổ vang ở màn trời, Viêm Cơ Tước Vũ hốt ảnh trực diện va chạm Vi Linh Hoàng trên cao, để Vi Linh Hoàng như cung hỏa tiễn bị bắn ra rồi khỏi dây cung, thân thể cơ hồ tại trong bộc phát bắn ra này huyền hóa ra dài dòng hư ảnh rút xuống.

Nàng toàn thân hỏa diễm vây quanh rơi xuống.

Bất quá, kịp thời xuyên qua tập thành sóng lửa, có thể nhìn thấy băng bạc màn lửa lại bị Vi Linh Hoàng giải khai một cái lỗ thủng đánh tan.

Trực diện Viêm Cơ Tước Vũ va chạm, Vi Linh Hoàng tay không mao hồ ly bạch phiến da thịt, nhưng nàng cường lực tại trong chớp nhoáng này lập loè ra quang mang hùng lực, chung quanh toàn bộ thánh hỏa thậm chí bởi vì nàng một cường lực này đánh ra mà vận vẹo.

Thế hỏa tan, thế băng, thế thủy, thế thổ, thế phong lại tới, bay khắp, Vi Linh Hoàng tại rơi xuống quá trình cực nhanh giảm Phong Linh như vũ hóa thành hình ván lướt, cực tốc trượt trên những mặt cong mây màu đen trên trời như trên sóng biển, thậm chí có thể so với một tên tài năng vận động viên khiêu chiến sóng biển ngập trong gió lốc.

Nàng hồng y quả nhiên là vật liệu nhưng tốt nhất yêu tộc, dù đi qua thánh hỏa nung đốt, cơ bản cũng sạch sẽ không một chút nhiễm bẩn.

Vi Linh Hoàng khiêu vũ trên mây chính là thi triển huyền thuật, bất thành linh mây đen đã biến thành đại dương đen lạnh lẽo.

Băng trên tầng thứ cao nên trời vốn có khác biệt với băng nguyên tố thông thường, nó lạnh nhưng phi thường mang thuộc tính bóng râm khi chạm da thịt; bụi bặm ở dải tầng này cũng chính là bụi bặm sa linh bên ngoài vũ trụ tiếp xúc tầng Ozon chân quyền một cái tạo thành, đặc biệt có kết dính nguyên liệu, kết tinh thành một lớp màng phù cho Côn Lôn yêu quốc.

“Đông Đông Đông!”

Mạc Phàm ban đầu vốn còn không hiểu có phải hay không Vi Linh Hoàng bị mình đánh một quyền liền trí não bắt đầu xuất hiện thần kinh vắn đề, điên điên khùng khùng lên mây trắng khiêu vũ.

Đẹp thì có đẹp, nhưng nữ nhân này chính xác là một ác nữ, ác nữ bị thần kinh, cần phải tru diệt.

Mãi đến khi thấy toàn bộ mây đen trên Côn Lôn Thánh Sơn trăm ngàn km giống như đều đã hội tụ kết dính lại, có chút âm hưởng cô đặc, có chút âm hưởng mang hủy diệt ý chí ngưng tụ bên trong, sau đó sắc mặt Mạc Phàm lâm vào cực đại chấn.

“Phu quân, người làm ta bị thương...” Vi Linh Hoàng giọng nói ôn nhu truyền xuống, tựa hồ một loại ni non oán giận âm thanh khiến người khác không khỏi chạnh lòng.

Tiếng của nàng lọt vào lỗ tai Mạc Phàm, cũng là lọt vào toàn bộ những cảm chú giả đang ở địa phương kề cạnh, nhất thời toàn trường đều chăm chú vào người hấn trên thân.

Đây là gian tình sao?

“????” Mạc Phàm nội tâm diễm lửa lập tức dập tắt, rơi vào trầm tư.

Phu quân!?

Sao lại là lúc này muốn chơi ta!?

“Ta ông trời...”

Lãnh Tước thần hồn, cũng là một mặt ngu như bò trơ trọi.

Phần nộ... còn phần nộ được sao?

Âm thanh này là mị thuật, là vũ mị hòa tan phần nộ cả đây!!!

Vi Linh Hoàng một mặt cực kỳ thương tổn tội nghiệp, nhưng bàn tay nàng vén vén vớ nhẹ một cái vào tầng mây nền trời.

Vớ nhẹ, nhưng là ma chương.

"Oanh!!!!!!!"

Ma chương mang nguyên thủy mạn lực của yêu hoàng vạn năm, một chương lập tức đẩy toàn bộ biển gầm đại dương đen từ trên trời giáng xuống, bất kể là trọng lượng vẫn là sức mạnh, đều đủ để lay động đất trời, triệu triệu tấn vật chất khối đại dương mây lúc này càng là sử dụng chân thật trọng khối ma thạch không hề bảo lưu, phải nhanh một chút tiêu diệt hết những nhân loại như con ruồi dây dưa chính mình.

Mạc Phàm dưới đại dương tầng mây che trời nhỏ bé cực kỳ, tốc độ ma chương của hắn hạ xuống lại mau đến kinh khủng, bất luận hắn trốn tới đâu, đều trước sau tại lòng ma chương của Vĩ Linh Hoàng khó có nửa điểm cơ hội thoát.

Đáng sợ nhất chính là...

Một chương này của nàng, phạm vi có thể bao quát toàn bộ Côn Lôn Thánh Sơn, bao quát cái kia toàn bộ cấm chú thành viên hội, bao quát cả nhóm Triệu Mãn Duyên hay Giang Dục vị trí đang ở tại.

Hay nói cách khác, toàn quân... đều có thể bị diệt!!!

Mạc Phàm hồi hận rồi, thâm tâm thâm trách Lãnh Tước không nói, cái này miệng nhỏ thật muốn run run lên thổ lộ với Vĩ Linh Hoàng.

“Nương tử... ta sai rồi!!”

Tặng đậu

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: 18 cánh... Hoàng kim

Côn Lôn Thánh Sơn không uống là thánh địa yêu tộc.

Vạn sinh chi thú nhiều đến hoa cả mắt, không biết đếm bao nhiêu cho xuể, nửa tác đất di chuyển liền bắt gặp mấy trăm đầu yêu ma, ma linh tụ tập thành từng nhóm, nhiều nhóm liên kết thành đoàn xã, mấy cái đoàn xã có thể phát triển ra thành bộ lạc, vô số bộ lạc là nền móng vững chắc không thể chối cãi của yêu quốc này.

Theo kế hoạch của Bee, Mạc Phàm dẫn dắt Vĩ Linh Hoàng một chiến tuyến cầm cự, nhóm chính hắn đối trọng một nhánh quân Bạch Đằng Sơn, nhóm Mục Bạch đánh lạc hướng tiếp viện đằng sau, còn cái kia nhóm của Triệu Mãn Duyên cùng nhóm Quan Ngự lãnh nhiệm vụ tọa trấn phòng tuyến Côn Lôn Thánh Sơn, cái này rất rõ ràng là duy nhất một trọng trách cực kỳ quan trọng.

Từ thù!!!

Vĩ Linh Hoàng đồng thời là trí tuệ yêu linh tồn tại, nàng chắc chắn sẽ không có chuyện biết kế hoạch công kích của đám Mạc Phàm mà lại không có chuẩn bị cạm bẫy sắp đặt. Nàng huyền thuật hóa thân thành Mạc Phàm thời điểm để tru diệt đám người cấm chú hội, mục đích cũng không đơn thuần chỉ muốn tự mình xử lý toàn bộ cường giả hàng đầu, trọng yếu chính là mở đường cho tuyến đại quân yêu tộc trên Côn Lôn Thánh Sơn tràn xuống đồng bằng, thành thị.

Đáng tiếc, Bee tính xa hơn nàng một bước, cũng không biết có phải hay không gọi là xa hơn, nhưng việc cử ra hai bộ sáu đội ngũ rất mạnh năng lực phòng ngự như Triệu Mãn Duyên và vị kia cấm chú thực vật hệ chốt tại địa phương gần Lưu Viên hồ, hắn mang ý nghĩa muốn đánh phủ đầu vũ trang Côn Lôn yêu tộc rồi.

Nửa giờ trước,

Noãn quang màu đỏ như lưu tinh thiên hỏa đột ngột xuất hiện, như hỏa vũ rơi xuống mảnh sơn linh lạnh lẽo, từ cao cao trên bầu trời chiếu xạ đến bên trong vùng đất yếu ớt đại địa này, có thể nhìn thấy một trận diệt thế tạo thành hỏa điểm sơn nung chết bao nhiêu đầu khô lâu yêu tộc.

“Hỏa thế lợi hại, hỏa thế lợi hại, không biết vị hòa pháp thần nào ở đâu xa xăm thi triển mẫn diệt ma pháp... có thể tại trung ương tuyến phòng ngự của chúng ta vừa vận sức công phá thật quá nghịch thiên.” Tả Phong trưởng lão đứng tại đồi cao, vừa thờ hồn hên, vừa không giữ được hưng phấn nói rằng.

“Cái này, cái này, khoan hãy kết luận vội, vừa nãy không phải Triệu huynh đệ kịp thời ứng cứu che đỡ, chúng ta cũng chẳng mấy dễ dàng thoát được thế hỏa hủy diệt kia.” Tả Minh trưởng lão sắc mặt trắng bệch, ngược lại có chút hoài nghi.

Ban nãy là bọn hắn ở địa phương này kịch liệt ngăn chặn trùng trùng mấy cái bộ lạc đông đảo nhất Côn Lôn yêu quốc; bất kể là chúa tể sơn lâm xã đoàn Âm cốt sư dương, Thạch Cốt Hùng, hay to lớn khổng lồ tầm cỡ tộc Sâm Lâm Cốt Trụ, nhanh nhẹn như Phong cốt thổ tinh, hay là vô địch bầu trời lực lượng Thanh cốt ô nha (quạ). Tuy không nói toàn bộ Côn Lôn sơn mạch chỉ bấy nhiêu đã đại biểu, nhưng sự thật chứng minh, bằng này tuyệt đối có thể san bằng cả một cái lớn nhất thành thị, thậm chí quốc gia dưới điều kiện chỉ có cỡ chừng hai, ba cấm chú giả trấn thủ.

Từng đợt từng đợt không ngớt có thể lên đến chục vạn đại quân bao quát đủ loại cấp bậc từ chiến tướng cho đến quân chủ cấp, tất nhiên, quân chủ chỉ rơi vào xê xích phạm vi 200, 300 đầu đỏ lại.

Đánh đánh ngăn ngăn, hàng trăm loại mạnh mẽ thủ đoạn đã được phóng thích ra nhưng như cũ một cảm giác đánh không xuể nổi, một phần vì nhân lực

ít, ma năng có giới hạn, phần khác bọn hán không có lại đi sử dụng tới cực hạn ma pháp bản thân ở thời điểm này vì chưa rõ được vũ trang quân địch có phải hay không chưa có chủ lực xuất chiến.

Quan trọng nhất chính là Côn Lô Thánh Sơn làm sao lại toàn bộ đều là cốt yêu thú?

Cốt yêu thú về mặt nào đó có thể so với vong linh từ xương cốt đội mồ sống dậy, tựa hồ để cho bọn hán hoài nghi Minh Giới đại quân lực lượng vốn dĩ bắt nguồn từ Côn Lô đi.

Rõ ràng là đánh không xuể, điểm may mắn duy nhất là Mạc Phàm sắp xếp Tiểu Mei đi cùng Giang Dục đám người ngay từ đầu hỗ trợ.

Nhưng dấu sao nhắc đến giai đoạn lật ngược thế cờ, tự nhiên vẫn là phải kể đến bất thành linh tại ngàn dặm ở ải Đông quan bên kia bản tới, lưu tinh thánh hóa âm âm tràn xuống thập tự nhai đạo, đem chiến trường đang này bỗng nhiên cho nổ tung, đem trời đêm cho thấp sáng, đem núi tuyết hóa thành núi lửa, cốt tinh yêu tộc điên cuồng xông đến giống một bãi bị hất vảy mỡ nhật liên, trong lúc nhất thời cả tòa đại quân không còn nguyên bản hình dáng tướng mạo, đại khái méo mó, chảy mù, điên cuồng vụn vụn.

Đàn Thanh Cốt Ô Nha chiếm dụng bầu trời, cũng tại trong nháy mắt bị lửa chi hủy diệt ở ngàn dặm phía Đông kéo tới nhuộm đỏ, dần dần bốc cháy y hệt những đầu thiên ngoại chi thạch âm âm rơi xuống sơn lâm.

Vô số đầu quân chủ Ám Cốt Sư Dương lung lay thân thể, chúng không có lật, chỉ là bị khí tức hỏa thế này cho đẩy lui, trên người liệt diễm kéo dài chưa thể dập tắt, có thể theo sinh mệnh bọn hán cấp bậc tương đối bá đạo nên là mặc viêm còn muốn thêm thời gian để nồng đậm hơn.

Bất quá, bọn chúng cũng không sống được quá lâu, cuối cùng hoặc là tự gục đến cạn kiệt sức sống, hoặc là...

“Người là kẻ cuối cùng rồi!”

Sinh vật cuối cùng Ám Cốt Sư Dương đang cố gắng vùng vẫy khỏi liệt hỏa, con người nó yếu ớt lẫn cảm hận nhìn về phía trước mặt... hình ảnh người này, có chút làm nó không cách nào quên được.

Thánh quang sáng lịm một góc hỏa sơn, hình thiên sứ Farl xòe ra sáu chiếc cánh lông vũ ngàn ngàn, chỉ sáu cánh thôi, đây cũng là do nàng phải quay trở lại bồi dưỡng tu luyện từ đầu kể từ khi bị Mục Bạch đánh nát hồn ảnh thiên sứ, nhưng là hình thiên sứ vẫn là hình thiên sứ, sinh mệnh của nàng tỏa ra một loại khí thế mạnh mẽ cực kỳ oai nghiêm, để cho một nửa thế giới này đều không muốn đi trên chọc vào.

Đến tận diệt, đầu cuối cùng Ám Sư Cốt Dương lãnh trọn một tia hình sấm chi phạt từ trước mặt đánh tới.

Trong hỏa sơn vẫn như cũ có từng luồng từng luồng hơi thổi từ bên trong bay ra, cần nhắc đến cần một chút bảo vệ môi trường, Farl đều không có đem quá mạnh hủy diệt ma pháp tiến hành xử lý, chỉ có thể tùy ý đem cái này vụn vụn một tia lõi hình bạo diệt.

"Chúng đều chết hết, mới là tốp đầu tiên yêu tộc quân đội, hiện tại nhờ vào một màn thánh hóa này thật giống của Mạc Phàm cứu nguy, thật không biết tình huống sẽ còn phát sinh thế nào!" Đi tới đằng sau nàng, Quan Ngự cả người chỉ chít bụi bặm nói ra.

Dưới hỏa diễm vũ trang cuộn cuộn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy ngọn lửa bốc lên đến cao hơn một trăm mét xen lẫn ở giữa không trung, đứng ở trên mảnh đại địa nhô cao này nhìn đi xuống, cái này núi lửa thiên trì quả thực chính là một mảnh chấn động lòng người màu đỏ tương hải, xao động khí tức khiến lòng người rất kinh sợ.

Quan Ngự, Giang Dục về mặt nghiêm túc mấy phần nhìn thâm hỏa kiếp tai họa, còn có bên kia nhập đám Mục Bạch, Ngải Giang Đồ, Trương Thiệu Như nghe theo Bee sắp xếp rút lui trước một bước về hỗ trợ tuyến phòng ngự, đồng dạng sắc mặt cực kỳ phong phú.

“Mạc Phàm lại trâu bò rồi, hồng liên thánh hóa có thể xung kích từ tận ải Đông quan kéo dài đến trung ương địa phận, khắc khắc, ta có chút thấy tội cho Vĩ Linh Hoàng a, nàng dấu sao vẫn là đệ nhất mỹ nhân xuyên suốt sử thi Hoa Hạ, chấn yếu tay mềm” Triệu Mẫn Duyên vừa chống đỡ cho mọi người chỗ này một màn hòa thế lan tràn, một mặt nửa kính hi nửa tò mò nhan sắc vị yêu hoàng kia nói.

“Đừng xem thường nàng, ta vừa ở chỗ Bee trở về, hán liên là sĩ thiên sứ 16 cánh của Thánh Thành, thực lực siêu quần nhưng có chút giống như ngược lại đang bị đầu Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân kia giành lợi thế. Vĩ Linh Hoàng là chúa tể, vạn năm yêu vương, đặc biệt sẽ muốn mạnh hơn đầu Kỳ Lân vương kia rất nhiều.” Mục Bạch cả người phi thường mất sức nói ra, hán bây giờ ngay cả một sinh vật hạ vị quân chủ cũng chưa chắc chống nổi.

Vốn cho rằng triển lộ ra thực lực quả thật là đại thắng, Mục Bạch thời khắc chứng kiến hào quang khí tức Sĩ thiên sứ Azazel, nhật nguyệt thần lực, thậm chí dễ dàng đụng một cái liền nát, lại không ngờ Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân vậy mà cũng càng đánh càng cương cần thiết cốt, để cho Azazel quyền đánh tới cánh tay của hán đều có chút run, không dễ dàng gì chiếm được thượng phong.

Mục Bạch cũng còn dự định ở lại giúp chút sức, chỉ là hán quá suy yếu rồi, căn bản không thi triển được hắc ám chi lực, hay cấm chú ma pháp, ở lại ngược lại chính là hại mình hại đồng đội.

“Sĩ thiên sứ 16 cánh? Không, sao lại có chuyện đó xảy ra được... Sarel, Raphael, Raguel mới mất đi không bao lâu, thế gian chẳng thể nào lại sinh ra một thiên sứ 16 cánh nhanh như vậy được!” Hình thiên sứ Farl ánh mắt cực kỳ không tin tưởng nói ra.

“Mục Bạch không có nói sai, chúng ta đều thấy Azazel sở hữu thánh khí Thánh Thành, càng cực kỳ dồi dào quang minh chi khí, hán hết thấy có 16 cái cánh tím rực rỡ trên thân đều không kém Michael.” Trương Thiệu Như lúc này lập tức bênh vực Mục Bạch nói ra.

“16 từ đực thánh vũ? Kh... Không thể nào, các ngươi không biết mình đang nói gì đâu...”, sắc mặt Farl càng lúc càng trắng bệch.

“Cái gì cũng gác lại, 16 cánh thì là 16 cánh a, lát nữa xong việc gặp hần trực tiếp hỏi là được. Lão phu 18 cánh huỳnh quang hoàng kim đây này, còn chưa phải lên tiếng!” Triệu Mãn Duyên đối với Farl hoàn toàn một mặt tự nâng bi chính mình đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Châu quang băng ngư đực, Hoàng kim bạo khả chi long

18 cánh!?

Lời Triệu Mãn Duyên vừa nói ra, ở đây toàn gia chín người ngoại trừ Farl, không khỏi đều lộ ra ý cười khinh bỉ, đặc biệt đối với tên này có suy nghĩ không phải người điên thì cũng là xảo ngôn.

Không nói đến 16 cánh truyền thuyết kia thôi, Triệu Mãn Duyên đã không có một thành lực lượng để so bì, hần cũng không phải sở hữu thiên sứ chi lực, cả đời này đừng hi vọng phát triển nổi một cặp cánh chứ đừng nói.

“Các ngươi không tin?” Triệu Mãn Duyên một mặt chán ghét nói.

Tương Thiệu Như cười phụt ra một tiếng không nhịn được. “Ngươi cùng Mạc Phàm tri kỉ cùng một chỗ, kể cả ngươi có là thiên sứ chi hồn người được tặng thì tối đa cấp bậc mãi mãi chỉ là 16 thôi có biết hay không!”

“Lão Triệu, hôm nay ta đã đón nhận nhiều sốc chấn tâm lý rồi, từ Quan Ngư thăng phong bán cấm chú, cho đến ngươi bày ra hai hệ cấm chú thực lực... ta đều triệt để muốn chui xuống hố bùn mà tự lấp. Ngươi cũng đừng quá trốn như vậy đùa dai, dù sao trong mắt ta, ngươi quốc phủ đội ngũ đã là thuộc hàng ngũ ba người mạnh nhất rồi.” Giang Dục hai mắt có hơi sung sung nói, thâm tâm hần hôm nay khóc ròng không biết phải bao nhiêu lần.

Đã từng tin tưởng chính mình dày công khổ tu, làm sao kết quả so với bạn bè lại thụt lùi nhiều như vậy? Có thể là chỉ hơn mỗi một người không quá tham vọng ma pháp Tương Thiệu Như trong quốc phủ đội. Đây là cảm giác muốn treo cổ tự vẫn còn hơn.

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

Đột nhiên bầu trời rung động đại chấn, mây trên cao đen kịt trở lại một màn, dầu cho noãn quang hóa điểm bên dưới hắc lên, dầu cho khói xám mịt mù cũng trong thời khắc toàn bộ mảng trời chuyển động mà âm đạm đi bớt.

Mọi người trên đỉnh đầu, hàn khí cuộn cuộn.

Có chút lạnh lẽo, có chút cảm nhận được áp súc không khí đang có dấu hiệu điên cuồng gia tăng, điên cuồng khiến cho bản thân lâm vào ngột ngạt hô hấp, giống như bị nén vào một bình áp súc thủy lực vậy.

Oxy khí lưu giảm mạnh, núi lửa, thiên hỏa lưu tinh, khô lâu, sâm lâm bùng cháy đều vì một màn sông mây hạ xuống mà giảm dần giảm dần, cho đến khi tắt hẳn, trở về lại một hình dáng hoang mạc lạnh lẽo, trơ trọi.

Ngài Giang Đồ theo thói quen ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, khóe miệng bất giác không tự chủ được run cầm cập: “Trời... trời sập sao?”

Từ trên không đáp xuống, Quan Trung Hà vốn là cấm chú ám ảnh hệ, hần chớp mắt đã quen với việc khảo sát điều tra tình huống, sau khi nhanh chóng kiểm tra tình hình, tốt có một ít cơ hội thở dốc: “Đại sự không ổn, đại sự không ổn, tầng mây đen phía trên vì một lý do nào đó, phần nhiều là Vĩ Linh Hoàng yêu thuật, năng đem đông kết sa linh cùng chân quyền tầng mây, khiến nó đông đặc lại thành một nhánh đại dương đen kịt, chẳng mấy chốc sẽ đổ xuống toàn bộ Côn Lôn Thánh Sơn này!”

Phộc sịt.

Trước là Quan Ngư, sau đó hai vị trưởng lão Tả Minh, Tả Phong cũng ngồi bệch xuống đất, cả người bọn hần thờ thần không có tin được, cũng là hoàn toàn mất đi chiến ý, thủ ý.

Lực lượng kia, miên man trăm ngàn km kéo dài, thập phần cùng trời sập là tương tự, đây là cấm chú nhân loại, thiên sứ nhân gian cũng vô pháp giải vây đây!!

Trận chiến này, đến cuối cùng vẫn không thể nào chiến thắng được, đây rõ ràng là tàn cục, là hi sinh cận kề khái niệm.

Biển mây màu đen vẫn tiếp tục gia tốc tăng nhanh rơi xuống...

Những hàn khí kia trở nên thấu xương, mọi người đồng dạng cảm thấy phi thường hoang mang, cho dù là mùa đông, những tầng mây này cũng không trở thành giống băng vụ đông dạng, cảm giác mình cũng không phải là tại đám mây trên bầu trời rơi xuống, giống như là rơi vào đến trong một hầm băng, một hầm băng lưu cất tử vong người.

Mục Bạch bỏ cuộc rồi, bên cạnh hắn Thương Thiệu Như cũng nắm chặt lấy cánh tay rồi kia mà núp mặt vào bên trong.

Farl cũng chôn chân lại, nàng cũng bỏ cuộc...

Giang Dục bỏ cuộc.

Ngài Giang Đồ cuối cùng cũng lại ngẩng đầu lên, cái kia tâm tình thật sự giống như tận lực rồi, hắn cảm thấy lúc này đều cùng hi sinh vinh quang không còn mấy khác biệt.

"Lóc lóc!!! Bắg!!!!"

Đột nhiên, dưới mặt đất li ti một tầng lại một tầng cực kỳ chói sáng huỳnh quang dày đặc phóng thích, lạnh lạnh phát tỏa, mang âm hưởng cực kỳ khoe mẽ dọa người.

Giống như vàng ngọc trong hạch tâm vị diện đúc ra, giống như thế giới này đất giá nhất bảo thạch, vẹn vẹn là một cái trên vật thể vô cùng cứng rắn, mỹ quan ngời ngời thánh khí, cùng Thánh Thành Quang Minh thậm chí có phần ưu mỹ.

"Châu quang băng ngư dực - Hoàng kim bạo khai chi long!" Hô to lên một cái danh tự cực kỳ dài dòng ấn tượng.

Hắn đứng ở trung tâm ánh mắt mọi người đổ về, giữa ngực phát ra một luồng châu quang hiếm có thuần túy, thế nào lại hư hư thực thực, óng ánh như kim đan thôn phệ, cứ việc từ tiểu điểm nhỏ nhỏ phía trước, sắc ánh tỏa ra dọc theo trên người dần dần đan thành một cái hoàng kim long y, sáng như kim sắc bình minh, long y có long mao hỗn hợp từ 10 đầu đất nhất Á Long Anh Quốc.

Sau lưng hắn càng xòe tinh khiết mỹ lệ 18 cái châu quang chi dực, chi dực không phải lông vũ, cũng không phải loại kia hắc biên bức so với Mục Bạch, càng không chút nào đơn giản như phong chi dực chường khổng. Rõ ràng đây là một cái dực ma cụ được rèn đúc, nung luyện vô cùng tinh xảo, tỉ mỉ từ khung cốt của Băng Ngư Thú Vương, cứng cáp, bền bỉ, rắn chắc đều ở mức độ so với nguyên bản để vương Côn Lôn đều đã được giá trị.

18 châu quang chi dực đặc biệt nắm giữ trọng yếu tính phách để vương cấu thành, trở thành cường đại nhất hộ mệnh ma cụ trên thế giới này, tương đương siêu cấp thủ vệ thần khí cấp bậc tồn tại.

Giây phút nó mở rộng ra, dĩ nhiên có thể che đầy hết toàn bộ bầu trời mảnh trung ương Côn Lôn Thánh Sơn trong khu vực, khiến cho chủ nhân của nó khí chất ngời ngời vạn phần, là một vị kim cương bất tử thần tài vương giả du lịch nhân gian.

Người này là Triệu Thị người lãnh đạo.

Triệu thế gia, Triệu công tử, Victoria công tước hôn phu Triệu Mãn Duyên.

"Thứ gì!" Triệu Mãn Duyên ngẩng đầu lên nhìn, khuôn mặt đặc ý cúi ằm lên, phát hiện tầng mây màu đen không biết lúc nào triệt để ngưng kết thành băng thể, chính mình hướng trong tầng mây bay tới, chẳng khác gì là chính mình đem huỳnh quang cơ thể trực tiếp va chạm

Một trận trung ương gió xoáy thánh quang đến, đầy trời quang nguyên tố triệt để bị xóc lên, lộ ra không trung tầng mây này toàn cảnh.

Triệu Mãn Duyên như mặt trời hào quang, rải đầy biển mây sập xuống rung động lơ lửng này, để biển mây tựa như băng hà, ảo ảnh như vậy tráng quan khiến người ta nghĩ mà sợ!

Khi mọi người nhìn thấy tất cả biển mây màu đen kết thành băng vàng bị phản chiếu, mà tất cả đại dương băng này gần như bị "Châu quang băng ngư dực - Hoàng kim bạo khai chi long" của Triệu Mãn Duyên liên miên che mờ thành một tòa tòa mỹ lệ sông tiền về sau, cả người bọn hắn sắc mặt trắng bệch, toàn thân không khỏi run rẩy lên.

"Hắn... hắn làm cách nào?" Giang Dục khóe mắt có chút muốn khóc ra đến nơi.

"Để vương khí tức?" Mục Bạch ánh mắt đối với Triệu Mãn Duyên thật sự là nhìn không có ra.

"Khụ khụ, tu luyện, tu luyện hóa ra bằng tiền còn đơn giản như vậy. Nhìn cái kia thần khí phát tỏa, có cho ta đem hết ma năng đánh cũng không làm sút mẻ được một mảnh nhỏ..." Quan Trung Hà trưởng lão thở dài nói rằng.

To lớn băng hà ngay tại đại địa hạ ép, ngay khi vẫn đang rơi, lúc này càng nhìn Triệu Mãn Duyên càng thấy bên trong hào quang sáng chói.

"Tiểu Mei, tặng cho ta một tầng khuyếch đại năng lực!" Triệu Mãn Duyên hô to một tiếng, ánh mắt hắn nổi lên một cái tòa Tinh Tượng cực kỳ phức tạp, đại biểu chính mình cảm chú quang hệ sắp sửa phóng thích.

Bất quá, Triệu Mãn Duyên làm người, thích nhất chính là giây phút này nhân sinh.

Hắn làm sao không hướng về những người khác cười cợt.

“Các người mở to mắt mà nhìn cho kĩ a, lão phu chỉ làm mẫu một lần, thiên sứ cái trứng gì cũng chẳng qua là tài lẻ của các người tự vỗ ngực xưng hào. Thế gian này, chỉ có tài chính mới là vô địch lưu!!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Thiên Hạ Vô Địch Kim Thân

Người nói chuyện là Triệu Mãn Duyên.

Hắn có khả năng một lần nữa phủ lên hi vọng sống sót sau thảm họa, hắn nói gì thì mọi người nghe nấy, đây là đặc quyền tình cảnh.

Ánh mắt tất cả mọi người, dù là quân đội đội trưởng, dù là cấm chú giả, hắc ám phán quan, hay cái kia rung động hình thiên sứ chí cao vô thượng, lúc này không một ai có thể rời lấy thân ảnh tầng tầng lớp lớp phi thường lộng lẫy kia của hắn.

Người tại trong biển mây ma chương của Vi Linh Hoàng đồ xuống bất quá đến một hạt bụi cũng không bằng, mà Triệu Mãn Duyên đuổi ra 18 mảnh châu quang băng dực như đại địa kim loại màu vàng, điều thế chi tồn.

Dưới mặt đất, cường quang nở rộ chói mắt, vô số quang chi nguyên tố như đom đóm lượn lờ xung quanh vùng nham địa vừa bị thánh hỏa quét ngang qua; thậm chí có thể để cho người ta một loại dễ dàng nhận biết được khác biệt rõ rệt giữa đường biên phân cách bầu trời đen kịt trên cao đồ xuống và khai đàn lễ hội ánh sáng ở đây.

Quang hệ cấm chú,

“Thuần dương tự bé!”

Mặt hướng về biển mây đen mênh mông hạ xuống, biển mây đen bị quang nhận chiếu khúc xạ trông giống như một lục địa băng hà màu đen, Triệu Mãn Duyên chậm rãi đuổi ra hai cái tay, dùng lòng bàn tay đi chạm đến cái mảng băng hà màu đen vô tận này.

“Tê tê tê tê ~~~~~!”

Có thể nhìn thấy trên mặt mảnh băng hà biển đen tiếp xúc xuất hiện từng đạo quang văn nếp khúc hình liên hoa (hoa sen) màu vàng, những quang văn trải dài hàng ngàn mét này phóng xuất ra mãnh liệt đến cực điểm hào quang, đã nhìn thấy những quang huy này không ngừng ngưng thực, ngưng tụ đến tựa như Phật pháp liên hoa vậy, Phật pháp liên hoa nhu phong hiện lên ở Triệu Mãn Duyên trước mặt, cũng hiển hiện ở trên 18 cái cánh vàng đồng kim loại một cái dấu ấn.

Nhận kích hoạt dấu ấn về sau, thần trang Châu Quang Băng Ngưu Dực cùng Hoàng Kim Bạo Khái Chi Long trên thân Triệu Mãn Duyên bắt đầu sản sinh biến hóa to lớn, do quang hệ cấm chú trên lòng bàn tay xuất kích làm cho kiện thần trang đồng thời tiếp nhận được cấm chú lực lượng, trở thành một phần thần thể của hắn.

Thần trang hòa thân!

Quang hệ thần phú của Triệu Mãn Duyên cho phép hắn cái này tiếp thu ma cụ như một bộ phận cơ thể, thần trang chúc phúc cấm chú lực lượng, hoặc nói cấm chú quang hệ có thể thi triển thông qua thần trang trên người, bạo phát theo cấp số nhân.

“A a a a.....a!” Triệu Mãn Duyên ngân to thanh âm, cả người hắn dồn toàn bộ sức nâng đỡ cái bầu trời đồ sập này.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ~~~~~!”

Vốn dĩ chỉ từ 2 cánh tay Thuần Dương Tự Bé, liền thấy cái 18 châu quang băng ngưu dực hóa thành 18 cái cái bàn tay vàng son cao nguyên khổng lồ, trong phút chốc xuất hết ưu thế dẻo dai, linh hoạt tung băng ngưu chương về phía đại dương màu đen trên cao, lần lượt bổ sung, hỗ trợ thêm 18 tầng chống đỡ cho Triệu Mãn Duyên.

Mỗi một cái khổng lồ chi dực chính là một bàn tay châu quang băng ngưu xương cốt tinh luyện, cứ việc không có như vậy sở hữu linh khí thiên sứ hồn ảnh, không thể so với Sĩ Thiên Sứ chi dực thần lực, nhưng nếu xét riêng về mức độ phòng ngự của nó, tuyệt đối đều khủng bố đến cường độ Sĩ Thiên Sứ cũng không dễ dàng gì công phá được.

Công bằng mà nói, Băng Ngưu Thú Vương rõ ràng chỉ đặt ở chính thống đế vương cấp bậc, thậm chí công kích còn muốn thuộc về yếu ớt đế vương; nhưng nội tại phòng ngự của nó ngược lại phi thường mạnh mẽ đã sớm tiếp cận được Quân Vương trình độ, cái kia Huyền Vũ Thánh Thú là không bằng

được đẩy.

Thuần dương tự bế đại biểu một đóa liên hoa kết giới cực cường, giờ phút này có thêm 18 bàn tay chống trụ, trong trời nháy mắt có thể bổ sung thêm 18 đóa liên hoa kéo dài hàng ngàn km bao trùm lấy biển đen ma chường của Vĩ Linh Hoàng, dày càng thêm dày.

Triệu Mãn Duyên thần trang kích hoạt thần phú cấm chú quang hệ, một mức khiến hấn lực lượng phòng ngự đã cao cao vượt xa ngoài cảnh giới cấm chú tương tượng nổi.

Bá hạ chỉ ẩn rõ ràng cũng được khéo léo hàn gắn bên trong Hoàng Kim Khải Y, có thể nhìn thấy mỗi cái bàn tay Chi Dực để lại, liên hoa kết giới đều có đường nét mai rùa Thánh đồ đăng hào quang, gia tăng thêm vào lực lượng bảo vệ kinh người.

Thập hoàng bán long chi thuần!

Bá hạ cự thuần!

Liên hoa quang chi cự thuần!

Băng ngư thú vương cự thuần!

Thuần Dương Tự Bế!

Bạch Nhi Chi Đế chúc phúc chi lực!

Thuần dương tự bế triển khai qua thần trang đạt đến một cái cực hạn khủng bố thần thuần, đây là gấp chục lần tự thân hấn triển khai cấm chú, nói so với toàn bộ Hoa Hạ cấm chú triển khai phòng ngự còn nằm phần hơn.

Triệu Mãn Duyên đứng thẳng người, nương theo lực đẩy hỗ trợ từ 18 châu quang dực mà đột nhiên dồn sức hướng lên thiên không, bầu trời tựa như có một toà không khí cổ chung, cổ chung phát ra thần thánh âm lăng, trước là đỡ, sau là lấy đà từ từ giảm lại gia tốc rơi, cuối cùng là hất tung bề ngược quỹ đạo biến mây đi lên.

Đen nhánh ma chường trăm ngàn km đương nhiên không có như bị vỡ tan, nhưng là giống như bị phủ ở trung ương một mảnh vàng son phật pháp liên hoa tịnh hóa, mà lại quang huy bắn ra bốn phía, đại dương đen dần dần giãn ra do bị cực nhiệt du tẩn vào trung ương, không thể tiếp tục nặng nề trọng lượng rút xuống.

Rõ ràng đại dương băng đen của Vĩ Linh Hoàng rơi xuống, thập phần không phải do năng quá mạnh uy lực đại chường, chẳng qua mấu chốt chính là tinh vân, bụi linh, băng linh chân quyền cùng ô zôn khí lưu bị đông đặc lại thành một trọng thể khối lượng hàng tỉ tỉ tấn, cái này ma chường bắt quả chỉ là một ít thúc đẩy hiệu quả thôi, chỉ cần phá vỡ liên kết từ bên trong, tinh vân sẽ không lại ảm ảm rút xuống như thiên thạch rơi vào đại địa.

"Phổ độ, là phổ độ a!!"

Trong ngân hà đom đóm là tả đầy trời, nhìn thấy ma chường trời sập của Vĩ Linh Hoàng từng bước từng bước bị đẩy lên cao trở lại, hai vị huynh đệ trường lão Tả Minh, Tả Phong lập tức hô to lên, suýt chút bật khóc thành tiếng.

Vốn dĩ là một màn trời sập mẫn diệt, bọn hấn đến viết di chúc đều chưa có kịp để lại, sinh tử toàn xem vận khí, vậy mà giờ khắc này Triệu Mãn Duyên...

"Quan Ngư, người cái này người bạn từ hôm nay là thành chủ Minh Lang thôn ta cũng không ý kiến, ta muốn đem hấn lên bàn thờ tổ tiên cúng bái!" Quan Trung Hà khỏe miệng giật giật nói ra.

Đừng nói người xa lạ, Quan Ngư vẫn là Giang Dục cả khuôn mặt đều bị hào quang vàng chói của Triệu Mãn Duyên chiếu vào, con mắt uon ướt long lanh như nhìn thấy thần tượng một đời huy hoàng, kém chút muốn quỳ bái.

Một người, một thần trang chi thân, tại bên trong mảnh thảm họa Côn Lô Thánh Sơn đem ma pháp hóa thành phật pháp liên hoa phổ độ, dĩ nhiên lộ ra mấy phần yên tĩnh cùng an lành cho lòng những người khác.

Tựa hồ, cũng chính là phần yên tĩnh này, để toàn bộ những người tham chiến, để cho cái kia sợ hãi ở bên trong trận ma pháp khói thuốc súng này dần dần bình tĩnh lại...

Farl nhìn Triệu Mãn Duyên, ánh mắt một phút cũng kỳ thực muốn đem hấn về trao thân.

Hoàn toàn không nghĩ tới chính là, bỗng nhiên một người mồm mép như vậy, cuối cùng hóa thành một vị thiên thần 18 cánh vàng son đứng trên không trung, đem 18 bàn tay rộng lớn che chở tất cả mọi người.

Triệu Mãn Duyên trong mắt nàng chính là một cảnh giới thiên thần chân chính, làm thiên sứ cái kia, còn lại tính là cái gì?

"Thiên hạ vô địch kim thân, Triệu Mãn Duyên nói số hai, chắc chẳng ai dám nhận số một!" Mục Bạch lúc này cũng cười khổ, dồn dập lộ ra vẻ khó tin.

Bản thân hấn thật sự muốn đánh với Triệu Mãn Duyên, ngoại trừ đánh lên ra thì chính là nghi khỏe, yêu nghiệt này quả nhiên đem tiền ra đánh bại hết thảy

chiến ý người khác.

Đứng ở trên mảnh phế tích này, người một lần nữa định ra quy tắc sinh mệnh là Triệu Mãn Duyên, người định ra chuẩn mực phòng ngự cảnh giới là Triệu Mãn Duyên, cũng như cấm chú nhân loại đối mặt với pháp thần cảnh, nhìn hấn chính là đang được giáo huấn một cuộc cách mạng nghệ thuật đồ đờn.

.....

Ái Đông quan Côn Lôn Thánh Sơn,

“Làm sao, biến mây, nó giống như bị chặn lại, đang có xu hướng bay lên!” Hoành Ngọ núp ở một góc băng sơn xa xa chiến trường của Mạc Phàm, ánh mắt vẫn như cũ ngáng đầu quan sát bầu trời.

“Đằng kia, là bên đằng kia có người chặn lại, thiên sứ Thánh Thành, nhất định là thiên sứ Thánh Thành!” Vị cấm chú thổ hệ sắc mặt không có một chút huyết hồng, nhưng lúc này mãi kích động không thôi.

Ở đằng xa xa phía trung ương, rất xa so với chỗ này, bọn hấn có thấy một tầng quang huy chiếu sáng, bất quá khoảng cách không gian đã vượt qua cực hạn cảm nhận của cấm chú thông thường, chỉ có thể mơ hồ dự đoán.

“Lão Triệu, quả nhiên đứng chung hàng ngũ với người luôn là tốt như vậy.” Mạc Phàm lộ ra một tia cảm khái nói rằng.

Ma chương của Vĩ Linh Hoàng cũng không có bị Triệu Mãn Duyên cản hoàn toàn, rất nhanh thôi, ở một độ cao nào đó, nó sẽ lại lần nữa kết dính, lại lần nữa ngưng tụ thành đại dương đen mà đảo chiều di chuyển.

Thời điểm đó, chính Triệu Mãn Duyên sẽ là người đầu tiên bị nghiền ép đến chết.

Bất quá, Mạc Phàm vẫn nở một nụ cười.

Trong không khí, nhất là trong tầng mây kia sau khi từ từ mất đi độ kết dính, Mạc Phàm rõ ràng có thể loáng thoáng nghe ra từng hạt li ti tinh thể từ cực bị bóc tách.

Mà từ cực bị bóc tách, dĩ nhiên có thể loáng thoáng ngửi được mùi vật chất dẫn điện.

Còn người của hấn ấy, sớm đã hóa thành màu tím đen rồi...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Lôi hệ nhập cuộc

Đêm vẫn chậm chậm trôi đi, cũng không vì một trận chi tranh người yêu tàn khốc này mà dừng thời gian quý tích lại; chỉ là lẽ ra lúc này liệt nhật đã phải gõ cửa báo hiệu tờ mờ sáng, không biết vì nguyên nhân nào lại để đám mây đen kia vẫn còn có thể giữ gìn kịt chiếm hữu bầu trời.

Mây mờ che đậy cả bình minh ngày mới, hầu như kể cả khi nó không còn giữ vững được mật độ liên kết phần tử, không khí kỳ thật đều chẳng dễ dàng gì lưu thông. Bình phương mấy trăm ngàn km Côn Lôn Thánh Sơn có bụi linh, băng linh đàn trải, cũng do bị Triệu Mãn Duyên tạm thời làm chấn động co giãn, phân tách ra các loại hạt cực kỳ hiển vi trong trạng thái hỗn loạn từ cực, mà loại trạng thái này tự nhiên chính là tiêu chuẩn sinh ra từ trường.

Từ trường lĩnh vực, rất nhanh làm cho hết thảy các hạt bên trong bị cưỡng ép nhiễm điện tích.

Mà nhiễm điện tích, vậy cũng mang ý nghĩa toàn bộ vật chất bắt đầu có tính dẫn điện rồi...

“Loẹt xoẹt loẹt xoẹt loẹt xoẹt ~~~~~!”

“Loẹt xoẹt loẹt xoẹt loẹt xoẹt ~~~~~!”

Vô luận bụi linh đại biểu thổ tức chi sa hay băng linh tượng trưng dị thể băng nguyên tố, nội một vòng nhảy mất này bao nhiêu hợp chất, đơn chất trong chân quyền đều nhất nhất chuyển hóa thành một cái khổng lồ Lôi Uyên. Lôi uyên phồn thịnh lõi nguyên tố, nồng nặc đến nỗi có thể nghe thấy rít rào tiếng sấm ùn ùn rền vang khắp nền trời dù phải đứng ở đâu đi chăng nữa.

Bắt đầu từ phía Đông kéo dài đến phía Tây, lấy cột mốc ở phía Nam đàn trải ra tận đường biên phía Bắc, Côn Lôn Thánh Sơn diện tích mấy trăm ngàn km bình phương trục khu yêu tộc bỗng mấy chốc trở nên quá đỗi giống như địa bàn thiên trì thần tử, sấm chớp miên man làm người ta rung mình đến cực điểm.

Tại nhỏ nhoi tiêu điểm giữa mảnh thế giới Lôi Uyên lơ lửng trên bầu trời này, thân ảnh Mạc Phàm không biết từ lúc nào đã đứng tại đó, treo trước mặt

của Vĩ Linh Hoàng.

Nàng có chút bàng hoàng, nhưng không phải vì kẻ nào đó vừa cản bước ma chướng của mình, mà đơn giản là trong giây phút tự nhiên cảm thấy đối với nhân loại đều đã có xuất hiện đôi chút thứ gì đó nằm ngoài phạm vi hiểu biết của mình.

Mạc Phàm cũng thấy nàng, lập tức cho ra một nụ cười: "Ta phải cảm tạ ngươi rồi!"

Vĩ Linh Hoàng thu hồi ánh mắt xao lãng, tự thấy không tốt lắm nói rằng: "Tại sao?"

Lúc này nàng nhìn thấy Mạc Phàm xung quanh thân thể có vô số đạo tử vong tia chớp nổ tung, hóa thành hai mảnh vong sắc thiểm điện nghịch thoa hiện tượng, một đạo thương hắc sắc minh huy cao ngạo, đạo còn lại có màu hắc huyết như u ma giáng thế.

Chỉ quen biết gần đây thôi, nhưng nhiều khi người nam nhân trước mắt cho Vĩ Linh Hoàng cảm giác chính là một loại dờ dờ ương ương đặc thù, thậm chí có phần đề tiện vô liêm sỉ, không quá muốn đặt nhiều kỳ vọng lên. Nhưng thời khắc này để ý hẳn, hai con ngươi đối lập song sắc đồng tử, một bộ dáng phi thường tàn mạn, lẳng lẳng đứng trong thế giới Lôi Uyên tử vong này, ánh mắt khiến cho nàng cũng vô pháp nhìn thẳng.

"Cấm pháp huyền thuật của ngươi kỳ thực để cho ta không ít khó khăn, lỗi nguyên tố là không cách nào nghe theo ta điều khiển, hay nói ta vốn dĩ trận chiến này đã sớm muốn từ bỏ thủ đoạn mạnh nhất của mình rồi. Nhưng biến mây đen tồn tại, để hết thầy lại thay đổi, ta có cái đặc thù đảo vận những vật chất nhiễm từ dẫn điện thành nguyên tố lõi điện tinh khiết nhất, mà lỗi do ta sáng tạo ra, tương tự sẽ nằm ngoài cấm pháp của ngươi." Mạc Phàm dần dần trở nên lạnh nhạt nói rằng.

"Tự tin nói như vậy, liền không sợ ta lần tới rút kinh nghiệm hay sao?" Vĩ Linh Hoàng đáng người càng lúc càng lộ ra hồ ly nị hoặc biểu cảm.

Mạc Phàm thần sắc bình tĩnh, khoe miệng của hắn nhẹ nhàng giương lên lấy, coi như Vĩ Linh Hoàng bây giờ đối với mình đã không phải là tuyệt đối không thể đánh một trận nữa, "Bao nhiêu lỗi nguyên tố, ta xưa giờ còn chưa từng trải qua triệu hồi được. Cho nên là, nướng tử, sẽ không có chuyện còn lần tới đâu."

"Ông ông ông ~~~~~ "

Không gian rung vang lên, giữa mấy tầng âm u minh huy gào thét, một thanh hắc huyết ma kiếm lơ lửng lấy, cho dù là duy trì một loại đứng im trạng thái, vẫn như cũ cho người ta một loại uy hiếp cực lớn cảm giác, nhất là giây phút lít nhít dị ảo thiểm điện trên thân kiếm rít gào xé gió ra, giống như một loại trăm vạn bạo quân lôi đình đang gầm thét.

Trên người hắn có khí chất đáng sợ, tại theo thanh thân kiếm lợi khí khuếch tán mà phát sinh cái biến cực lớn, khí khái thiên sứ đứng đầu thế gian sợ rằng cũng chưa chắc thuộc về cỡ này.

Vĩ Linh Hoàng quan sát kĩ thanh Hắc huyết lõi kiếm này, trên mặt dần dần lộ ra mấy phần vẻ kinh ngạc.

Đây tựa hồ cũng không phải là thuần túy một loại ma pháp hay cổ pháp chướng khổng nào đó. Nó có sinh mệnh linh thức, càng thể hiện ra khí tức giống một cái thần binh diệu khí, thiên giới cùng ma giới song song tồn tại, tuyệt đối chân thực thần khí.

"Hay là gặp một lần diện mục thật của ngươi đi." Vĩ Linh Hoàng xinh đẹp đôi môi thở ra một tiếng nhỏ nhẹ nhưng dài âm nói.

Nàng vừa dứt lời, ở sau lưng mình, dưới bờ móng cong vuốt ngẩng lên, có thể nhìn thấy chín cái tầng quang vĩ ảnh phản xạ in hẳn trên bầu trời, nó xác thực phi thường chói mắt, vô luận là về độ lớn hay màu sắc, đều y hệt nhau, tán ra một cỗ lưu ly nhu mì cao quý nhưng cái oai thể uy nghiêm, trời sập xuống cũng triệt để khiến cho thiên địa này nhỏ bé đến tội nghiệp.

Vạn trọng hóa thành!!!

Một trong chín đuôi của Vĩ Linh Hoàng tự động bay ra khỏi cơ thể nàng, đuôi vĩ chấp bay trong chân không, nhật liệt gột rửa hóa bạch mao thành một đầu Sí Hỏa Xích Long to dài mấy chục km, mà bạch phiên thì hóa thành vô số sợi xích màu đỏ nung, như thép nung một dạng quán quanh cơ thể hỏa long. Đầu long ảnh này căn bản cường độ phòng ngự cũng không kém chút nào "Thủy Dịch Băng Thần Cửu Vĩ" được nàng sử dụng trước đó, nên là có thể miễn nhiễm áp lực hủy diệt của lỗi nguyên tố trong thế giới Lôi Uyên đáng sợ này.

Sí Hỏa Xích Long vỗ cánh, xông lên đám mây, đốt thành một vùng đỏ rực hỏa diễm bay qua bay lại giữa bầu trời bình minh, tựa hồ y hệt một người đem nét bút chấm vẽ Hỏa Diễm Sơn trong truyền thuyết cổ đại.

Mạc Phàm nhìn Sí Hỏa Xích Long khí thế bùng bùng bay lượn trên trời, tại Lôi Uyên trăm ngàn km lõi chi nguyên tố.

Tựa hồ bởi những dây xích nung chảy kia, Mạc Phàm không có đuổi theo đầu Hỏa Long này; bởi vì vì chính mình cũng muốn biết rốt cục loại yếu kém Xích Long này còn có thể làm được chuyện gì.

Cuối cùng, sau khi định vị thích hợp đối thủ, Sí Hỏa Xích Long đáp xuống tại Mạc Phàm bên người, đồng thời từng điểm từng điểm đem không gian đất trời hướng nhân loại nhỏ bé này vị trí càng lúc càng sát tới, thu hẹp lại. Sí Hỏa Xích Long không có dấu hiệu chột toàn thân bùng bùng hỏa diễm, hỏa diễm tràn tấp nập vào bên trong diễn sinh chướng khổng, tạo thành một cái lồng xích hỏa đầu trường cao hơn vạn trọng giữa trời bình minh.

Hỏa thành hùng hực liệt diễm, tường thành mang đặc thù xích nha dày đặc, trên thân xích còn có liệt hỏa kia mờ mịt càng lan tràn tới chung quanh, chính hướng Mạc Phàm cho bao vây lại, tuyệt đối nửa điểm cũng đừng hòng thoát.

"Rống ~~~~~!!!!!"

Thân cuộn tròn, đầu hướng lên trên cao rót xuống ánh mắt hung dữ, Sí Hỏa Xích Long rống lên một tiếng tự lực sa chi cùng sí hỏa, lập tức nhìn thấy chung quanh khí lưu hóa thành một vòng xoáy màu đỏ to lớn.

Một ngum long diễm từ Sí Hỏa Xích Long giữa yết hầu tuôn ra, giống như một tòa treo lưng lửng miệng núi lửa, chính hướng toàn bộ Lôi Uyên thế giới nung thành nóng hổi nham tương, nham tương tại miệng rồng rơi xuống, nhanh chóng hướng toàn bầu trời này điên cuồng lan tràn.

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

Đột nhiên, một mảng lớn mưa lửa hướng trên miệng Sí Hỏa Xích Long nhả ra càn quét tới, trùng kích tại trên không gian bó chặt Mạc Phàm lại, chỉ gặp trên tuyết đường hỏa diễm đi ngang, bất kể là bao nhiêu lớp lõi nguyên tố từ Lôi Uyên thế giới bảo vệ cũng trong khoảnh khắc bị bạo nổ, hóa thành vô số mảnh chớp giật xung kích về hướng Mạc Phàm.

Sa bụi liệt hỏa, đầu Sí Hỏa Xích Long này chừng không loại liệt diễm từ sa chi bụi, vừa có thổ hệ cực mạnh, vừa có hỏa hệ khủng bố, dĩ nhiên sức công phá đã không kém hơn lửa của Chu Tước Thánh Thú, thậm chí xét về tàn độc còn bỏ xa rất nhiều.

Cái này Mạc Phàm cũng là tự nhiên triệt để ý thức được, Vĩ Linh Hoàng chừng không thất đại nguyên tố, bất kể một nguyên tố nào cũng đã đạt được cảnh giới siêu việt siêu tường, để cho chính hắn cũng cảm thấy mình yếu ớt đến nhường nào.

“Hong Ma Hữu Kiếm!”

Thế nhưng tại cùng một thời gian này, Mạc Phàm đứng trong liệt diễm, miệng chậm rãi nói ra bốn cái ký tự đơn giản này, hắc huyết lõi kiếm kia chính mình bắt đầu chuyển động, nó chum tợ kiếm chỉ vĩ động đưa, thân kiếm đột nhiên quét ngang, lập tức một vòng màu đỏ tươi lãnh nguyệt chỉ huy giống như đem ban ngày này chém thành đêm tối, đem bình minh cắt thành hoàng hôn một dạng.

“Xoẹt ~!”

Trên tay Mạc Phàm, Hồng Ma Hữu Kiếm phát ra tiếng rung càng ngày càng mãnh liệt, không gian chung quanh đều phảng phát tại cùng theo một lúc lắc lư, xung quanh nó bao bọc bởi một lớp lõi điện màu đen nhàn nhạt, còn có lít nhít màu đen huyết chớp chớp giao thoa, hình thành nên một cái tà huyết hồng ma trạng thái, đặc biệt đem khí tràng bạo phát toả ra vô cùng đáng sợ, như thể muốn nuốt chửng mọi không gian chứa đựng vậy.

Sí Hỏa Xích Long cái gì cũng đều nhìn không thấy, chỉ thấy màu đỏ tươi lãnh nguyệt kiếm huy, cũng không thể ngăn cản đánh tới, như Tử Thần Sấm Chớp với tốc độ cực hạn vừa cắt ngang thiên địa như vậy, đáng sợ đến cực điểm.

Vốn dĩ đầu Thần Long này là nóng nảy, cuồng nhiệt, một thân màu nâu đỏ cùng xích đỏ xích luyện thể gian, nhìn như đã tính bạo ngược, không thể ngăn cản, nhưng Mạc Phàm đơn thuần vùng ra một đạo thiểm điện thần tốc.

Từ vòng lõi huyết nhanh như cắt đem Sí Hỏa Xích Long yết hầu cắt ra làm hai, tựa hồ thời gian ngưng trệ lại cũng chỉ có vậy.

Sí Hỏa Xích Long trên thân không có máu, nhưng đầu cùng thân bị đứt lìa, còn lại tàn dư huyết ảnh hóa thành lõi tích, lõi tích màu đen cùng hắc huyết ở hai nhánh rìa cổ và đầu Sí Hỏa Xích Long bị cắt tiếp tục xâm lấn, đem lõi điện tiếp tục ăn nát phần còn lại.

Gió nhẹ từ thiên không thổi qua, vuốt lấy mái tóc bạc nhánh của Mạc Phàm.

Rõ ràng khí thế đã từng có một trận hỏa diễm cuồng nhiệt nơi đây, chung quanh khí lưu vẫn còn như là vừa rồi một dạng yên tĩnh, không có bất kỳ cái gì đỏ dấu hiệu của một trận chiến tại hóa thành.

Côn Luân Thánh Sơn bình minh đến, ánh mặt trời chiếu qua thế giới Lôi Uyên dày đặc, mà Mạc Phàm lúc này lơ lửng cũng là chỗ cao nhất, có một ít xích diễm còn sót lại tàn dư, hắn đứng lặng ở nơi đó, phảng phát chưa bao giờ xuất thủ qua, có thể lại xuất quỷ nhập thần một đạo từ lõi cắt hầu kia, Mạc Phàm bày ra thực lực muốn làm rung động toàn bộ yêu tộc, hoặc là nhân loại trên địa phương này.

Phải!

Hồng Ma Hữu Kiếm một đạo từ lõi cắt ngang bầu trời, dù là xa xa bên kia đám người Triệu Mẫn Duyên, không ai là không thấy luồng sóng chấn hai màu hắc thương cùng hắc huyết đáng sợ quét qua này, trong nháy mắt đã phảng phát Hắc Ám Vị Diện thế giới.

Vĩ Linh Hoàng cũng vậy, nàng ói ra một ngum máu, tự nhiên cũng mang ý nghĩa một bộ phận cơ thể để bị chặt đi mất, thống khổ cực kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 219: Phong bạo huyền vũ

Vĩ Linh Hoàng như cũ vãi nhung hồng y mỏng manh che đầy lấp ló thân thể, khuôn mặt thanh tú đẹp đến kinh người, nhưng là Mạc Phàm thấy được nàng lúc này so với trước có phần trở nên lảng lẽ hơn, cái kia vẻ ngoài cao ngạo nữ hoàng điện hạ cũng bắt đầu xuất hiện một tia mềm yếu cảm giác. Bất quá, nhìn nàng mềm yếu bộ dáng, một tay ôm ngực hô hấp, miệng lấy huyết dịch làm son ở vành môi, kỳ thực cũng là một kiểu cực kỳ mỹ hoặc tất cả nam nhân đối diện.

Nếu không phải Mạc Phàm thuộc về hạng người tương đối có lý niệm, miệng to tâm trái nhỏ, đổi lại làm người khác, hoàn toàn rất khó để nhìn vào mắt nàng mà không bị lộ ra mấy phần thương xót, muốn mở rộng cánh tay đến ôm nàng vào lòng sủng nịch.

"Thế giới những năm gần đây có rất nhiều người giống ta dạng này trác tuyệt nam tử đều rất có phong độ, xem ở người một kẻ thông minh siêu việt mà nói, ta nhượng một chút thương lượng, cái này tấn công nhân loại, các người sẽ không có khả năng thì tại sao phải miễn cưỡng?" Mạc Phàm thẳng thắn nói, lời nói này không chỉ là đối với Vĩ Linh Hoàng, càng là tại nhằm vào toàn bộ Côn Lôn yêu tộc truyền đạt.

Huyền âm hệ lan được bao xa thì lan tới, yêu tộc nghe được bao nhiêu hiểu thì nghe lấy, hẳn cũng biết chính mình tuy vừa rồi một kích để lại oai chấn hùng hồn, coi như vạn yêu pháp tắc nơi đây lần đầu tiên chứng kiến Vĩ Linh Hoàng bị đã thương, càng triệt để bị đánh nát một nhánh hoàng vĩ biểu tượng; nên nhớ hoàng vĩ hóa thành Sĩ Hòa Xích Long thậm chí thực lực còn rơi vào rất mạnh mẽ để vương, nhưng sự thật thì đó vẫn chỉ vền vẹn là cắt một cái đuôi xuống, hẳn không tính có thể suy yếu đi.

Đánh tiếp chưa chắc đã thắng được, mà hẳn cũng không nghĩ rằng chỉ dựa vào sức mình có thể chiến thắng.

Cầu hòa vẫn là giải pháp cần thiết!!

"Vốn dĩ ta cho rằng có thể là người ngoan ngoãn bị bắt lại tiếp thu dần dần, hảo như người nói làm tốt bốn phận nam nhân bảo lãnh cho đồng bọn, như thế ta cũng muốn suy nghĩ tạm gác qua nhân loại một chỗ. Bất quá, phu quân a, người đánh ta rất không nhượng bộ, trăm xuống một mảnh thân thể nương tử rồi..." Vĩ Linh Hoàng thanh âm tương đối hơi trách móc, mang theo mấy phần lạnh lẽo nói rằng, "Ta đau, vậy nên ta không cách nào sẽ cho phép nhân loại tiếp tục sống được nữa!"

Mấy vị cấm chú hội đứng ở dưới mặt đất ngược đầu lên quan sát, có chút vênh tai lắng nghe câu chuyện, trong lòng tự nhiên không khỏi sôi sục mãnh liệt nhìn về phía Mạc Phàm.

"Ra là vậy, ta còn tưởng rằng Mạc Phàm có gian tình với Vĩ Linh Hoàng muốn phản bội nhân loại, hóa ra hẳn đã sớm muốn trao thân cầu hòa." Một vị cấm chú thổ lộ đứng sâu trong hốc băng sơn bị sụp nói nhỏ.

"Suýt chút trách lầm hẳn rồi!" Vị cấm chú phong hệ không nhận được nói ra.

"Khụ, khụ, bán thân vì nước nhà, bán thân vì văn minh nhân loại. Đây là cỡ nào cao thượng làm người..." Tâm linh hệ cấm chú sư một vị phi thường cảm khái nói.

"Đồng dạng là cường giả yêu nước, chúng ta lấy chiến ý thủ vệ, Mạc Phàm ngoài chiến ý còn lấy thân thể hiến tặng để bảo an... làm cấm chú hội giả hội phò, ta đòi này người duy nhất ngưỡng mộ chỉ có Mạc Phàm." Vị kia cấm chú thổ lộ tiếp tục sôi sục nhấn mạnh

"???" Mạc Phàm ngơ ngác ngốc trệ nhìn xuống bọn hắn, lại cái kia hoang mang nhìn sang Vĩ Linh Hoàng, dạng này đúng là sai số nằm ngoài dữ liệu a.

Chính mình là không có cái gì tình cảm, chỉ thuận miệng cầu hòa thời điểm mà nàng giờ phút này bắt đầu trở nên quen thuộc "phu quân, nương tử" xưng hô rồi sao?

Lại con mẹ nó, tự mình chặt đuôi của nàng, vậy cũng là lý luận kiểu gì thành ra muốn hủy diệt nhân loại, không phải người thông minh thường nói chuyện rất logic?

"Nương... Hoàng cô nương, việc ta làm, vì cái gì trở thành giết nhân loại đi sự tình?" Mạc Phàm nhượng bộ nói ra nhưng khí thế trên người vẫn duy trì凛冽 lời khiến không có tắt.

"Ta giận!" Vĩ Linh Hoàng lập tức đáp lại. Nàng đồng thời cũng từng bước từng bước một đạp vào tinh vân mà đi tiến nhập thế giới Lôi Uyên hàng trăm ngàn km thêm điện của hắn, có thể nhìn ra cái kia lõi nguyên tố hai bên không ngừng sợ hãi tách ra dọn đường cho nàng.

Nàng bây giờ rõ ràng là muốn phát tiết, giận cá chém thớt!

Không phát tiết như vậy, gọi thế nào để rửa sạch nhục nhã!?

Trên tay cầm Hồng Ma Hữu Kiếm màu hắc huyết nổi bật, ánh mắt Mạc Phàm có chút bất đắc dĩ lảng tránh đi, ngoại trừ miệng cố gắng lưu lo không ngừng thêm vài chữ giảng hòa: "Đừng như vậy, ta là cái nam nhân chân đạp thiên hạ, đầu đội vợ a, cùng lắm ta sẽ ở lại Côn Lôn này vài năm bồi dưỡng người mợ ra cái đuôi nữa..."

"Lúc này người bảo thay đổi nội dung cá cược... thật tiếc quá, ta không bằng lòng."

Sắc trời mãnh liệt, Vĩ Linh Hoàng hồng y vô cùng dễ thấy, nhưng theo Mạc Phàm nín thở ngưng thần để phòng trước mắt này, nàng tại dưới ánh bình

minh pha lẫn lõi chi nguyên tố màu xanh hai bên triệt để biến mất, vô tung vô ảnh, hoàn toàn chẳng biết đi đâu, chỉ để lại một con phong vũ đập nhẹ vào mặt của người ở lại.

“Mau chạy...” Mạc Phàm đột nhiên phản ứng hô to một tiếng.

Tất nhiên, đây không phải là nói với bản thân hắn, càng là truyền đạt lời lẽ xuống dưới cho toàn bộ cấm chú hội con người có mặt trên Côn Lôn Thánh Sơn.

Mạc Phàm nhìn không thấy Vi Linh Hoàng phương hướng di chuyển, như vậy kiều dương liệt diễm, ngay cả bóng dáng đều nhìn không thấy, xác thực không thể không khiến hắn cảm thấy mấy phần bất an.

Đồng dạng một thân tự cho mình thân pháp quý mị làm chủ yếu dọa người, tốc độ của hắn dưới Ác ma lực lượng cùng Ác Thần Lãnh Tước chi lực đều nhanh đến không sao tưởng tượng nổi, nhưng khi đặt cạnh Vi Linh Hoàng loại này tốc độ khủng khiếp lực bộc phát về sau, để cho chính hắn liên tục triệt thoái bị bỏ lại.

Nắm giữ đến siêu việt phong vũ năng lực, quả nhiên không gian cùng âm ảnh hệ đều không có khả năng so bì ở khoảng nhanh nhẹn.

Quá vội vã, Mạc Phàm không có ý định giữ lại thủ đoạn nào, lập tức kích hoạt không gian chi nhãn, hắn trước tiên khóa chặt lại 27 thân ảnh cấm chú hội bên dưới, cũng còn may những người này đều nằm trong phạm vi 100 dặm tại địa phương xung quanh, vừa vận ngân quang kim sắc chi đồng tử có thể quan sát được. Giả dụ xui xẻo nằm ngoài xa hơn, kỳ thực trời sập xuống cũng không cứu nổi người.

Trong ngân quang ánh mắt, Mạc Phàm kinh hoàng giật nảy mình.

Một người, bị một trào Phong bạo huyền vũ xé nát trái tim, vị này chính là cấm chú phong hệ ban này có bàn tán chính mình thường thức.

Phong bạo huyền vũ là bạch phiến mao hồ ly, cuồng nhiệt như lửa, thần tốc như phong vũ, bạo tính như thổ, lại cất gót không kém gì băng chi tinh luyện, Vi Linh Hoàng yêu trào nhu mì như mưa nhưng chính là nhất kích đoạt mạng, coi thường cấm chú pháp sư phòng ngự.

Giây phút đồng bọn mình chết không kịp nhắm mắt, vị tâm linh hệ cấm chú khác đứng bên cạnh quá sợ hãi, tuy rằng nói hắn đều không phải nắm giữ thủ đoạn mạnh mẽ như pháp sư nguyên tố hệ, thứ nguyên hệ hay hắc ám hệ, nhưng tại trong nhân loại cũng coi là cường giả.

Chỉ là có thể đối mặt Vi Linh Hoàng dạng này chí cao Đế Vương cấp bậc sinh vật, được giáo sư Stein xếp vào ít nhất thượng vị Quân Vương, cấm chú phổ thông quả thật phảng phất như một hải đồng 10 tuổi tại cùng thân tiên tranh đấu vậy...

Dưới tình huống cùng trình độ, cấm chú pháp sư cần phải rất mạnh mẽ năng lực cùng tương đương kinh nghiệm phong phú mới có hi vọng cùng chính thống đế vương đơn đả độc đấu, huống chi Vi Linh Hoàng thực lực, còn tại Lãnh Nguyệt Yêu Mâu Thần phía trên rất nhiều, dù sao đại đa số mấy vị cấm chú sư này đều kinh qua Ma Đô chiến trận, đương nhiên bọn hắn cũng rõ ràng trong tình huống nào cũng không thể trực diện đối kháng với sinh vật này.

Tâm linh hệ pháp sư cũng không có đứng một mình, bên cạnh hắn còn có một vị thổ hệ hội phó mạnh mẽ hơn mình nhiều lần, bất quá xui xẻo nguyên tố cấm chú, gặp phải Vi Linh Hoàng càng giống gặp tổ tiên pháp thần tồn tại. Toàn bộ nguyên tố hệ không thể xài, pháp sư chính thức trở nên vụng về, có lẽ còn có mấy phần chu toàn nghĩ đến chỗ chết.

Lại một phong bạo huyền vũ trào xuống, hướng là về vị này cấm chú thổ hệ hội phó.

“Lóc lóc!”

“Ông ông ~!”

Bạch ngân từ dưới mặt đất vọt lên quán lấy thân thể Vi Linh Hoàng lại, hoa trắng thủy tinh thể luồng lách vào trong mảnh hồng y của nàng, cái kia chỗ cần bó có bó, cái kia khe hẹp đường đi lập tức cũng luồng vào đi qua, cuốn tới bàn tay của nàng kéo xuống, miễn cho một cái toàn lực bạo chi trào kích.

Mạc Phàm ngân quang kịp thời chụp lấy hai vị cấm chú giả xuyên không gian qua vị trí chính mình, mồ hôi trên trán càng chứng minh hắn căng thẳng cỡ nào.

“Các ngươi không...” Mạc Phàm định quay sang vị hội phó cấm chú hội hỏi.

Đột nhiên cả người vị cấm chú này bị một tầng lại một tầng sí quang Phong Bạo Huyền Vũ từ trong cơ thể, lá lách, nội tạng xuyên phá ra, giống như một đóa hoa kim sắc óng ánh nở rộ tại bên trong cơ thể.

Có thể là tại khoảng cách chớp mắt không gian, không nghĩ tới phong bạo huyền vũ một khi ra tay, thật sự sẽ không để lại nửa điểm khoan hồng, có thể bên trong không gian của Mạc Phàm đeo bám tới tận diệt.

Huyết dịch vị cấm chú thổ hệ bắn vào người Mạc Phàm, trên mặt hắn, trên áo hắn, trên mái tóc bạc phơ của hắn.

Còn lại vị kia tâm linh hệ pháp sư triệt để bị dọa cho đứng quần ẩm ướt thấy rõ.

Chương 220: Ảo vụ ngưng thị

Bình tĩnh,

Phải thật bình tĩnh...

Lúc này, Mạc Phàm tự nhủ chính mình không nên kích động, cái gọi là chiến tranh phát sinh, tất nhiên hắn không thể cầu toàn đòi hỏi một loại áp đảo kết cục được, huống chi thực lực Côn Lôn yêu quốc đều thuộc về cường đại nhất yêu ma tộc một trong.

Bản thân hắn nói riêng hay cầm chủ hội toàn bộ thành viên nói chung, bản thân những người đã dám đặt chân đến vùng địa phương này vốn dĩ từ đầu đã hạ quyết một hạng thống nhất tâm niệm...

Đó là chỉ có thể nỗ lực hết sức.

“Lão tăng sư, người tốt đứng về đoạn Lưu Viên uyên dầy bên kia. Ta không nhanh bằng nàng, không thể cùng một lúc cứu vớt tất cả các người được, nhưng là người nắm giữ tâm linh hệ, có thể trợ giúp ta đặt một cái bẫy.” Mạc Phàm đứng trên đoạn hẻm núi lửa đã từng bị chính hắn đem dung tương nhúng chìm, cuối cùng bình tĩnh mở lời.

“Nàng... nàng, ta không thể tác động được nàng, ngược lại thần thức của nàng có thể đánh tan thế giới tinh thần lực của ta...” Vị tăng sư tâm linh hệ gương mặt vẫn còn hải sắc chấn động, miệng úp mở nói ra.

Tăng sư này ban đầu không có thuộc về cầm chủ hội, không ở trong danh ngạch của thượng tầng Hoa Hạ nhận biết, nhưng hắn là tại vì một trận Ma Đô hạo kiếp mà tới, về sau quyết định bước ra ngoài công chúng phục vụ cho quốc gia. Do đó, Côn Lôn thảo phạt dĩ nhiên hắn cũng sớm tham dự vào, càng nung nấu quyết tâm phi thường to lớn muốn ngăn chặn tiếp một mối hiểm họa.

Chỉ là cho tới khi Vi Linh Hoàng phô trương kinh hải sức mạnh, liền lập tức có thể đánh tan hết thảy chiến ý lẫn ý chí của bất kỳ một vị cầm chủ giả nào.

“Người là cầm chủ sư, cầm chủ giả đại biểu thế lực vũ trang mạnh mẽ nhất của nhân loại, không phải chỉ nên xuất hiện giúp quốc gia thoát khỏi Đế Vương sinh vật tàn phá hay sao? Lễ nào người chỉ muốn đánh giết với quân chủ cấp? Hơn nữa ta cũng không có bảo người trực tiếp xâm nhập điều khiển nàng ý chí.” Mạc Phàm neho mắt lại nói.

Nói hai loại thánh hóa để cho hắn tồn tại như Viêm Đế Nhật Liệt thì hai đạo đại hồn lõi đến sau để thậm chí gia tăng thêm không biết bao nhiêu lần cảnh giới Mẫn Diệt chi tức; Bao Quân Hoang Lôi và Luyện Ngục Ma Lôi có mức độ dung hợp còn hoàn mỹ hơn so rất nhiều, không ngừng khuếch trương uy lực ra xung quanh.

Toàn thân Mạc Phàm giống như lưu huỳnh bạo liệt, lưu huỳnh lấy Liên Vũ thánh hóa làm gốc rễ, xung quanh có tán mạn ra lõi đình sắc thái của Hắc Ma Lôi Hoàng, nhất nhất đan xen thành một cỗ Lôi Hỏa Thần Khiển mà mỗi dòng khí lưu của nó thôi, tựa hồ có thể đem không gian vài trăm mét nhào nặn đến méo mó biến dị cực kỳ đáng sợ.

Đứng trong phạm vi Lôi Hỏa Thần Khiển khí quyển, vị tăng sư được Mạc Phàm đem ý niệm bảo hộ nên cơ thể không bị ảnh hưởng hòa tan đi, nhưng thời điểm lão nhìn vào con người của Mạc Phàm lúc này, rõ ràng không có ý tứ nhất chính là từ chối giúp đỡ hắn. Từ chối mang ý nghĩa hắn sẽ buông thả ý niệm ra, để cho đạo khí tức hủy diệt kia đoạt mạng bất kỳ kẻ nào.

“T... ta phải làm gì?” Tăng sư bị Mạc Phàm dọa cho một trận mới nói ra.

“Quấy nhiễu, ta chỉ định địa phương, người thả quấy nhiễu tâm linh vào ảnh hưởng đến Vi Linh Hoàng. Cầm chủ lực lượng dùng để quấy nhiễu đối với nàng là không phải bất khả thi, huống hồ như thế cũng không phải xâm nhập thần thức, nàng sẽ không đối với người lập tức truy sát, ngược lại sẽ cho ta một chút thời gian đuổi kịp tốc độ ám sát của nàng.” Mạc Phàm không có chần chừ nói ra.

.....

.....

"Ảo vụ ngưng thị!"

Hoành Ngộ không hổ được đề cử làm hội trưởng của toàn bộ Trung Quốc cầm chủ liên minh, đồng nghĩa hắn dĩ nhiên có tu vi tương đối rất nổi bật bên trong quốc nội; chủ tu hỗn độn, thứ tu phong hệ đều tiến vào cầm chủ lực lượng.

Là một cái gian đầu trường diện tích khoảng 1000 mét được đặt trận pháp, ảo vụ ngưng thị khiến người ta sản sinh tầm mắt ảo giác.

Lại như trong rất nhiều cái lồng ảo ảnh chồng chất, nó rõ ràng phi thường chật hẹp tới tấp, sau khi trên mặt tường bên ngoài úp vào một cái lồng khác to hơn, thứ tự khác đi, liền sẽ cảm thấy cái không gian này phi thường rộng rãi sáng sủa.

Hoành Ngọ sử dụng cảm chú hỗn độn làm cái lồng an toàn cho một đám đồng nghiệp ngoại trừ che dấu tai mắt Vĩ Linh Hoàng ra, quan trọng hơn chính là tạo môi trường nguyên tố sử dụng được.

Rõ ràng nàng có đặc thù cảm pháp nguyên tố, chỉ cần ở tại phạm vi trường không của nàng, gần như triệt để vô lực đấy. Nhưng ở bên trong ảo vụ ngưng thị này của hắn, thứ tự hóa bị đình trệ thành một vòng lặp, mọi hiệu ứng lực lượng can thiệp từ bên ngoài đều rơi vào trạng thái vòng lặp hữu hạn, thứ tự vền vẹn là cái biến vụ tất cả không gian trước khi phát sinh thiết lập tốt ở một mảnh khu vực có hạn.

Trong khu vực có hạn này, hắn nhận biết là có thể lập tức khởi động đảo ngược cảm pháp của Vĩ Linh Hoàng, để tạm thời cảm pháp của Vĩ Linh Hoàng chưa có xâm lấn vào được, hoặc nói ít nhất cho đến khi nàng bước vào đánh nát từ bên trong.

Ảo vụ ngưng thị còn có tác dụng thứ hai chính là ngăn cách khí tức sử dụng nguyên tố, để nguyên bản nguyên tố gọn sóng sẽ bị khóa kín tại trong khu vực này, liền không đến nỗi vừa sử dụng đã bị kẻ địch phát hiện.

Mỗi một kẻ nguyên tố trường không giả cường đại đều đối với nguyên tố khí tức phun trào đều phi thường mẫn cảm, mặc dù là sử dụng một cái cấp thấp vận động nguyên tố thôi, rất xa xa bên ngoài sẽ dễ dàng khóa chặt lại vị trí, như thế chẳng khác gì mời mọc Vĩ Linh Hoàng viếng thăm nhà tìm hiểu.

Trước đó cũng không phải Hoành Ngọ không muốn thi triển sớm một chút con át chủ bài này, chẳng qua theo tình hình không ngừng phát sinh, yêu pháp của Vĩ Linh Hoàng quá dồn dập, tốc độ so với bọn hắn thi pháp gần như tuyệt đối nghiền ép. Mà thêm vào hỗn độn hệ lực lượng vốn dĩ cực kỳ khó nhận học thuyết lần thi triển, ngay cả gọi là hệ chủ tu nhưng Hoành Ngọ vẫn mất tận vài giờ đồng hồ mới miễn cưỡng nói được 65 ngàn tinh tử.

“Phốc phốc!”

Đám người chia ra đi về chạy về phía trước tìm tốt chỗ nấp cũng như tìm kiếm Mạc Phàm, bỗng nhiên một người phía sau vội vã chạy đến.

“Hộc hộc ~~~~~!”

“Lư Vinh, ngươi làm sao cả người đầy rẫy vết thương, có chuyện gì?” Một vị cảm chú thủy hệ đến từ Đế Đô nhìn vào Lư Vinh, nói rằng.

Lư Vinh chính là hội trưởng cảm chú hội ở Đế Đô, sau khi xác nhập toàn quốc duy nhất tối cao một tổ chức, hắn lại nắm giữ hội phó chức vụ, chủ tu thổ hệ mạnh mẽ đứng đầu cả nước.

Con người của Lư Vinh từ trên xuống dưới tràn trề huyết dịch, giống như vừa trải qua một trận đấm máu tàn khốc nào.

“Vĩ Linh Hoàng, nàng có đồng đội, ta vừa ở bên ngoài gặp phải một đám dã thú vong cốt đồng nghị vây quanh... hộc, hộc, may mắn tìm được các người.” Lư Vinh thở gấp nói ra.

“Dã thú vong cốt, không phải toàn bộ dã yêu dã thú ở Đông quan Côn Lôn Thánh Sơn đều bị chúng ta tàn sát gần hết rồi hay sao?” Một vị khác cảm chú quang hệ nói ra.

Chuyện là tại hẻm cốc sơn mạch cách đây không lâu tụ tập ngấm xương cảm chú, bọn hắn trên đường tháo chạy trong lúc Mạc Phàm cầm chân Vĩ Linh Hoàng, đồng thời tiện tay hủy diệt không biết bao nhiêu cái bộ lạc yêu thú xấu số. Thậm chí, về sau Mạc Phàm kích động thời điểm, đem hỏa thể hủy diệt tràn trề đại địa gây nên một trận dung tuông nham lửa trên diện rộng, càng tin tưởng hơn chẳng mấy cái bộ lạc yêu thú sống được đi.

“Nàng nắm giữ linh cốt huyền thuật!” Lư Vinh nói rằng.

“Linh cốt huyền thuật!? Rốt cục Vĩ Linh Hoàng là thần thánh chắc, làm sao đến linh cốt huyền thuật cũng trong tay nàng?” Vị cảm chú thủy hệ giật mình hỏi lại.

Linh cốt huyền thuật là hiếm thấy pháp tắc lực lượng, tồn tại còn muốn trước khi vong linh cổ pháp ra đời.

Giả dụ như nói vong linh ma pháp có thể nào du nhập từ một ít hắc ám cội nguồn tà lực, đem rất ít ỏi ý thức hoặc tà tính còn sót lại để trở thành vong linh sinh vật. Trái lại ở linh cốt ma pháp, ý thức vền vẹn là không có một chút nào, toàn bộ cơ thể sinh vật chỉ là một đồng xương cốt được mô phỏng lại ma pháp thông qua duy nhất một thủy não, là thủy não của kẻ sáng tạo ra lực lượng.

Nói cách khác, vong linh còn có thể giết xuống, nhưng linh cốt thì ngoại trừ đánh cho tan thành bụi ra là không cách nào loại trừ được!

“Quá đáng sợ, quá đáng sợ rồi, Vĩ Linh Hoàng cái này huyền thuật tương đương Côn Lôn yêu tộc chẳng khác gì một cỗ xương cốt bất tử bất diệt...” Mấy vị cảm chú sư khác nghe được, cả người nhất thời không rét mà lạnh thấu xương.

“Khoan đã, Lư Vinh, ngươi nếu gặp Vĩ Linh Hoàng, triệt để thổ hệ sẽ thành phế đi, như thế nào thoát ra được toàn mạng? Lại còn nếu chỉ gặp đám vong cốt này, làm sao ngươi biết đó là của Vĩ Linh Hoàng huyền thuật?” Đột nhiên vị cảm chú Thủy Hệ nói ra, hắn tuy sợ có sợ, nhưng trong sợ hãi vẫn ý thức được một cái dữ kiện không đúng lắm.

Ngoại trừ Hoành Ngọ vốn đã ngồi xuống một góc, nhắm mắt tiến vào minh tu do ma năng hỗn độn hệ vẫn đang điên cuồng chịu tải, mọi người khác nhìn chăm chăm lên Lư Vinh trên thân người, đồng dạng đang muốn lắng nghe hắn nói rõ.

“Các ngươi muốn biết?” Luru Vinh nói rằng.

“Ngươi đừng ấp úng nữa, chúng ta đang rất vội, còn phải thông báo cho Mạc Phàm.”

Luru Vinh nhìn nhìn, đếm đếm từng người, từng người có mặt ở mảnh “Áo Vụ Ngưng Thị” bên trong, trên gương mặt hẳn tràn ra một cái vui vẻ nét mặt tươi cười.

"Vi ta chính là nàng nha!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Nàng đơn độc

Hoành Ngọ mở mắt tới, tựa hồ câu chuyện này giờ đều không bỏ ngoài tai lắng nghe.

Hắn không rõ Luru Vinh tại sao muốn ở thời điểm này nói chuyện này ra làm sao động lòng người, cuối cùng... coi như đã có lời giải. Quét mắt Vi Linh Hoàng còn có một cái huyền thuật thiên biến vạn hóa cực kỳ khủng bố.

Sí quang hòa thân lộng lẫy, hồng y lấp ló ẩn hiện lần nữa, để lộ ra toàn bộ dáng người đẹp tuyệt mỹ của Vi Linh Hoàng.

Nàng vẫn là nàng, như cũ sạch sẽ cùng thom tho khó cưỡng. Tại thích sạch sẽ phương diện, nàng đều rất giống đa phần các nữ nhi đài các trong thiên hạ, hướng chi cao quý cùng ưu nhã điều kiện trước tiên nhất định phải là sạch sẽ, đây là nàng cả hai thứ đều sở hữu.

Còn có ánh mắt chủ định chết chóc cùng một nụ cười mỉ hoặc đặc trưng.

Nguyên tố cấm pháp!!

Phong bạo huyền vũ!!

Áo vụ ngưng thị mất đi khả năng chống lại cấm pháp của Vi Linh Hoàng, ngay sau đó nhìn thấy một con phong bạo huyền vũ xuất ra, vừa vặn bốn vị pháp sư trong đó có thủy hệ cùng quang hệ ban này đứng gần nàng nhất, ngay tại trước mặt nàng đều có vẻ hơi tái nhợt vô lực.

"Bạch!!!"

Một đạo phong vũ lướt ngang qua, như một cơn gió xoáy hình tròn tản ra từ người Vi Linh Hoàng, mao hồ ly hóa kim sắc phiến vũ lượn lờ thành vô số sắc bén thạch phiến, không có dấu hiệu nào xuất hiện tại bốn vị cấm chủ pháp sư trước mặt, đem đầu bọn hắn cho đâm ra một mảnh máu tươi.

Chết!?

Mặt cũng không phải hoàn chỉnh, nhưng có thể biết được bốn người họ mỗi mặt chấp vạ cũng là trước khi chết điệu bộ kia đáng vẻ rất không thể tin được.

Quá nhanh một màn này, những vị cấm chủ sư khác quá sợ hãi, có chút hoảng sợ bỏ chạy đi, ánh mắt không tự chủ được hướng trên mặt đất nhìn lại bốn người đồng đội xấu số, rồi lại mờ nhạt nhìn Vi Linh Hoàng bộ dáng trên người.

Vi Linh Hoàng vẫn đứng tại chỗ bất động, quanh thân lượn lờ kim sắc bạch phiến vẫn đang tiếp tục từ từ tách rời, bọn chúng dọc theo ánh mắt nàng nhìn lại địa phương như sóng triều một dạng cuộn cuộn đứng lên.

“Các vị, lát nữa ta xin đợi ở bên ngoài mảnh hỗn độn địa phương này người còn có thể còn sống sót bước ra!” Vi Linh Hoàng thanh âm nhu nhả nói ra.

Thủ đoạn ra tay chồng chất, Vi Linh Hoàng không có nửa điểm nhân từ bỏ sót lại ai.

Trong Áo Vụ Ngưng Thị xuất hiện mây đen, từng tia từng tia lôi điện cùng băng vụ tinh tế dày đặc đã bắt đầu hiện lên ở một vùng thổ địa cùng màn trời đen này, cứ việc mới hình thành, cứ việc còn xa nữa mới đổ xuống, nhưng ai ai cũng có thể cảm nhận được khí tức đáng sợ kia sắp gột rửa.

Đây là lôi nguyên tố cùng băng nguyên tố chương khổng của Vi Linh Hoàng.

Khí tức lôi chi bị hóa thành băng lôi cứng cáp mà lạnh lẽo đến không sao tưởng tượng được, những thù thiên chớp giật kia nếu đánh xuống, chỉ sợ pháp sư nhân loại là không có mấy cái có thể sống sót!

Vẫn là nhất định phải mau chóng chạy ra khỏi địa phương, nếu là loại lôi điện băng cực có thể xuyên mây lỗ thủng kia bỏ vào bên trong hỗn độn địa

phương, toàn bộ không gian có thể đều sẽ bị phản ứng kép, lại tựa hồ một dạng bom bị nhồi áp suất đến phát nổ, triệt để biến thành tro bụi.

"Oanh, Oanh ~~~~~!"

Một cái hiệu lệnh của Vĩ Linh Hoàng, thiểm điện chẳng biết lúc nào hạ xuống, mới đầu nhìn qua vô cùng nhu hòa, cũng không có bao lâu tựa như từng chuỗi băng lõi sắc bén trên bầu trời xuyên qua hướng đại địa.

Lôi xuyên qua không khí để lại băng sương in hằn, mà lôi hóa thành băng lõi thời điểm, Áo Vụ Ngưng Thị không gian liên tiếp bị vỡ ra thành mảnh gương nhỏ theo từng đạo sấm chớp.

Tựa hồ như là một vị thần linh lưu ở trên mảnh đất yên tĩnh này, phạm nhân nếu là có chỗ ý đồ, ắt gặp thiên thần lôi đình băng sát con giận, hơn nữa tập kích cũng không chỉ là kẻ muốn chống đối, mà là toàn bộ ai có hơi thở của sự sống, hơi thở của sự sợ hãi.

Các vị cấm chủ pháp sư di chuyển như tên bắn ở tầng trời thấp, mà bọn hắn cũng không hồ là vũ trang đệ nhất của Hoa Hạ người, đem hết thủ đoạn có thể phòng ngự ra tránh né, những dạng này băng lõi rút xuống vốn là có thể xé mở đại địa, có thể rơi ở trên thân bọn hắn nhưng không thấy vết thương cùng vết máu.

Đây là thủ đoạn của rất nhiều loại thần phú phòng ngự thi triển ra, bất kể là thực vật hệ, vẫn là phong hệ, thủy hệ, thổ hệ. Bọn hắn cũng là không có hiểu được vì sao Vĩ Linh Hoàng đã thi triển cấm pháp ít phút trước mà giờ phút này bản thân lại vẫn còn khả năng vận động nguyên tố.

"Lê ra người đã có thể tự mình sống sót, hi sinh bản thân nhường cho bọn hắn, có đáng không?" Vĩ Linh Hoàng nheo mắt nhìn chăm chăm đến một người phía trước mặt.

Người này không có bỏ chạy lấy, hắn vèn vèn vẫn yên vị ngồi im một chỗ, cả người khô khốc do hao tổn tinh thần lực cùng ma năng đến cực hạn.

Bất quá, hắn không có uống phí, hắn liên tục vẽ chồng chất lên khối Tinh Tượng của mình, liên tục bổ sung thiết lập Áo Vụ Ngưng Thị thu nhỏ hơn để tách nguyên tố cấm pháp của Vĩ Linh Hoàng ra bên ngoài, một mặt tạo điều kiện cho những lão cấm chủ khác thi pháp bỏ chạy.

"Ta thân làm hội trưởng cấm chủ hội, làm sao lại có thể nhìn mình thành viên từng người, từng người ngã xuống đây?" Hoành Ngọ bình tĩnh nói.

"Người chỉ cần nói đáng là được, ta cái gì cũng không cần nghe thêm." Vĩ Linh Hoàng một bộ không quan tâm nói.

"Có thể hỏi một câu sao?" Hoành Ngọ sắc mặt mỗi lúc mỗi trắng bệch nói.

Vĩ Linh Hoàng nhìn hắn, sau đó nhìn sang đám cấm chủ sư đang chối chết bỏ chạy, cuối cùng thở ra một hơi chấp nhận được, gật đầu đồng ý.

"Bản thân người là trí tuệ yêu linh, vì sao chấp niệm chém giết nhân loại đều miễn cưỡng cao đến như vậy? Tại sao phải thích như vậy máu đỏ chảy xuống, chiến tranh liên miên?" Hoành Ngọ nói rằng.

"Các người nhân loại đừng có bao giờ cũng đóng giả làm kẻ bị hại nữa. Các người giết con dân của ta thì không phải rất thoải mái sao, có thể làm nguyên liệu, có thể làm tài nguyên, tiến vào địa bàn Kỳ Liên Sơn của ta vơ vét thảo dược, lại còn làm quân tử đáng bộ chống đối chiến tranh. Chúng ta giết các người một vài mạng thì không phải rất thường xuyên hô hào thảo phạt vấn đề đi, các người mỗi một lần lại trảm xuống một bộ tộc của ta, thế nào lại còn đòi hỏi kẻ ác ở đây?" Vĩ Linh Hoàng tựa hồ có chút miễn cảm vấn đề nói rằng.

Hoành Ngọ mở hai mắt to ra, ngơ ngác nhìn lấy Vĩ Linh Hoàng, hắn cũng không nói gì nữa...

Hay là không nói gì.

Đúng hay sai, rốt cục lần đầu tiên trong đời Hoành Ngọ cảm thấy chính mình có một tia lung lay quyết định.

Giả như hắn không có chọn con đường tu luyện giả mà nói, Hoành Ngọ có thể tại cái kia làm một người thợ hàn, làm thợ hàn rất tốt, việc nhẹ nhưng vui, vừa vặn có thời gian xây dựng một tổ ấm gia đình; cần cù làm việc vài năm, thậm chí có thể mua được nhà. Ở nhà mình, mở ra thêm một trang trại, hảo hảo tốt chiều chuộng chăm sóc vợ con, tiện thể quan tâm nhiều hơn đến đứa cháu mà hắn hết mực yêu thương nhất.

Yeke, người sai, ta cũng có trách nhiệm, ta nhất định đền đáp.

Quốc gia này, cuối cùng ta cũng đã tận lực, ta đến hôm nay đều không thẹn với đất nước...

Mạc Phàm, ta xin lỗi, lão già này một lần nữa muốn có lỗi với người, ta đành giao lại an nguy một trận phân tranh này... cảm phiền người tới gánh vác.

Hoành Ngọ ngồi đó, hai mắt có ngấn lệ nhớ nhưng, hắn nhìn thấy Vĩ Linh Hoàng khí chất băng cơ ngọc cốt kia tôn lên không gì sánh được tuyệt mỹ động lòng người.

Hắn nhìn nàng giống như La Sát chi thần hình bóng, khiến cho thiên hạ này đều phải khiếp sợ.

Bất quá, hắn không khóc vì sợ nàng...

Làm sao có thể sợ một cái nữ nhân mà đến chiến tranh vì cái gì cũng không biết nữa đây?

Nàng tội nghiệp, nàng đơn độc.

Đây là Hoành Ngọ cuối cùng nhìn thấy.

Hồng y quần quanh cổ, sinh tử tơ hồng làm dây treo, dây treo quần quanh lấy cổ Hoành Ngọ lại, một đề mảnh tâm hồn ấy vĩnh viễn không cách nào mở mắt lại được nữa.

Vĩ Linh Hoàng nhìn hân một hồi lâu, có chút bội phục...

Con người biến ảo, nàng chường không một bên đem kim sắc bạch phiến đâm xuống mặt đất, một bên không chế lấy ở giữa thiên địa này xao động khí lưu. Khí lưu này không ngừng rót vào trong thủy triều kim sắc cuộn cuộn, đem nguyên bản giống như một trận gió mạnh vũ phong bạo lãng biến thành một trận mãnh liệt sóng lớn.

Trên mặt đất mấp mô, đột nhiên xuất hiện vô số vết rạn màu trắng, trong những vết rạn này càng là sẽ kinh khủng bằng tinh bạch phiến từ dưới mặt đất đâm lên, giống như một kinh thành cọc băng điên cuồng từ dưới mặt đất nhô lên trời xuyên suốt mảnh Áo Vụ Ngưng Thị của Hoành Ngọ.

"Ầm ầm ầm!!!"

Toàn trường xuyên tâm mãnh vụ!

Cọc băng uy lực không biết tăng cường gấp bao nhiêu lần, tốc độ lại càng không biết nhanh hơn bao nhiêu, từ mặt đất bỗng nhiên đâm lên không chế các vị cầm chủ sư lại, kết hợp băng lôi trên trời rơi xuống đất, các vị cầm chủ pháp sư toàn thân nổi lên lạng lẹ thiểm điện, né mặt đất lại chạm trời phạt, mà trời phạt giống to lớn rơi màu đỏ sậm một dạng, hướng phía bọn hân trên thân quật.

Băng lôi xiềng xích tầng tầng nện ở phía trên, gây nên một chuỗi lôi đình phản ứng dài, uy lực cực kỳ đáng sợ.

Lơ lửng thân thể cùng thiên địa cùng một chỗ rơi xuống đất, mặt khác thân thể bắt đầu có chút chống đỡ không xuể hết được, máu như hoa vụ một dạng trên người bọn hân nở rộ, nhiều người thậm chí đến cánh tay bị xé xuống tới, để cho rất nhiều âm thanh gào thét vang lên, máu tươi từ trong miệng phun ra.

Giống một đầu cá mắc cạn, liền như thể nằm ngoài chỗ nước cạn, từ từ chờ đợi thủy phân bị bốc hơi, từ từ đợi chờ mình sinh mệnh trôi qua, chờ đợi thì thể bốc mùi!

Đột nhiên, trên trời có một cái ánh mắt ngân quang lóe lên, xẹt qua bầu trời bên trong Áo Vụ Ngưng Thị, liền như một cái Thần Ma cổ lão nhìn xuống một cái bộ tộc nhỏ yếu, trong thế giới phóng xạ ra đến hào quang đủ để kinh sợ mỗi sinh vật ở đây.

Lực lượng sấm sét mệnh mông từ băng lôi của Vĩ Linh Hoàng cực kỳ giống như là va vào cái gì tiêu trừ thần thuật, trước mặt khắc còn mãnh liệt bằng bạc, thể có thể phá núi, ánh mắt lóe qua, rống tuếch, lôi đình tiếng gào thét cái gì, khí thế đều phá hủy tất cả, bao quát mấy trăm đạo băng lôi xiềng xích cứng cáp kia, toàn bộ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Tiểu nữ xin chờ!

Cái cách băng lôi thiểm điện kia tự nhiên rơi xuống rồi biến mất, tựa hồ cũng không phải là bị một thể lực ma pháp nào đó làm tan rã, trên thực tế càng giống với do ai đó thần thông quảng đại đánh cắp lôi đạo hơn.

Mây đen nằm dày đặc bầu trời, hay rõ ràng hơn chỉ là bầu trời bên trong Áo Vụ Ngưng Thị; mà kể từ sau khi một tia ngân quang kim đồng từ lóe lên, những thứ sấm sét này triệt để nhảy vào trong một cái khu vực đặc biệt khác, lại trải qua một phen ngưng tụ tảo bạo, trực tiếp phóng hết thấy năng lượng vào một cái hàn quang vật thể.

Đình trệ ở nơi đó, ngực xuất hiện một đạo ngân màu đỏ pha đen.

Hàn quang đỏ đen vật thể tương tự một dạng trường súc điện cực lớn, gọi là ngưng tụ lôi tảo bạo, lại để cho lôi không huyền thuật kia của Vĩ Linh Hoàng nguyện ý tràn vào tiếp thu, để cho trong lôi hoàng này một vòng lại một vòng, lôi vòng quần quít lấy như dây kéo, thô to đến như có vài sinh vật viễn cổ cự mãnh đầu đuôi liên kết.

Băng lôi thiểm điện vừa lặn, ngay lập tức một loại hào quang xuất hiện theo sau, cảm giác như là một vòng mặt trời đỏ rơi xuống, xung quanh mang theo vô số đạo tử vong đen xì, liền ngay cả Vĩ Linh Hoàng đứng trước mắt một màn cũng có phần bất giác lùi lại.

Hồng Ma Hữu Kiếm càng giống là một đoàn tại trong lò hắc ma lôi hoàng thả ra từ sắc chắn chặt, có thể nhìn thấy khí hồng nóng hồi nóng bóng kia như

Thiên Hỏa rơi vào thế gian đại địa, bành trướng mà mãnh liệt, trắng lệt mà khủng bố!

Vĩ Linh Hoàng trong sương vụ chợt thấy rõ ràng hàn quang ánh sáng, cái hàn quang kia thậm chí so với Bạch Đằng Sơn vạn trượng ngày thường nhìn thấy lớn hơn nhiều, như là thần kiếm chớp giắt trong tay thượng cổ La Sát, có thể tùy tiện chém thiên diệt địa, trăm phạt sát yêu.

Thần kiếm chói mắt, khiến cho toàn bộ Áo Vụ Ngưng Thị lại giống như bị kéo nhập vào trong lõi thần luyện ngục vậy, tất cả bên trong tĩnh mịch trắng xám, có thể nhìn thấy một cái viên cổ Ma Thần khí thể bằng bạc bay vút ra bên ngoài.

Đây là Hồng Ma Hữu Kiếm!!

Hồng Ma Hữu Kiếm tồn tại liền giống với dạng này Mạc Phàm cực kỳ đồng bộ năng lực hấp thu hủy diệt lõi chi sự tình, chỉ trong nháy mắt gửi tới đã có thể cuốn toàn bộ ma pháp của Vĩ Linh Hoàng.

“Roẹt roẹt roẹt ~~~~~!”

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

Hồng Ma Hữu Kiếm kỳ thực càng giống là một thần binh tại trong lò hắc ma lõi hoàng thả ra tử sắc chần chịt, có thể nhìn thấy khí mùi mẫn diệt như Thiên Khiên rơi vào thế gian đại địa, bành trướng mà mãnh liệt, trắng lệt mà khủng bố!

Thần binh diệu thế giữa không trung phi trăm, thần kiếm của nó hoàn toàn chính là một cái viên cổ thượng kiếm giữa bình minh hình thành, đồng thời trùng trùng nhất kích từ không trung chém tán loạn.

Kiểm sát xuất hiện cực kỳ nhanh, cũng không có tại Vĩ Linh Hoàng trên thân, khoảng cách lia kiếm vền vẹn là một cái sợi tóc của nàng, có thể thời điểm Hồng Ma Hữu Kiếm cắt ngang qua, mảnh thể giới hóa thành một màu hắc hồng quý dị.

Vô số đạo cực kỳ cường hân sấm sét từ từ mảnh màu hắc hồng thể giới đó bộc phát, nhưng lại trên trời cao giáng lâm, dẫn động lấy thiên địa khoảng cách làm thước đo lường, khủng bố nhất chém miên man cắt ngang Áo Vụ Ngưng Thị không gian, đem tử vong thiểm điện ma quỷ điên cuồng xé rách tầng khí quyển mà nó đi qua, sinh vật sống mà nó trượt tới, giống như muốn biến tất cả quay về thành nham địa đồng bằng chết vậy.

Cọc băng chống trời của Vĩ Linh Hoàng tương tự cũng không có ngoại lệ, trước khi Hồng Ma Hữu Kiếm phát tỏa cũng giống như triệt để bị biến mất, bao quát không gian Áo Vụ Ngưng Thị đồng dạng vỡ tan ra rồi.

Mấy vị cầm chủ pháp sư trên người có bê bết máu đang sợ hãi tháo chạy, trên đường chạy nghe thấy âm thanh rít gào xé toạc không gian này, liền không khỏi quay đầu lại nhìn, ánh mắt thấy toàn bộ bao nhiêu lớp Áo Vụ Ngưng Thị của Hoành Ngộ bị cắt ra từng khối từng khối, không gian bên trong lẫn bên ngoài thể giới hỗn độn của hắn lập tức tách bóc ra sáu, bảy cái đường ranh giới, sơn cốc cũng được, rừng rậm cũng được, hoang mạc cũng được, hết thấy không có cách nào thoát nổi vết cắt ngọt lịm này.

Bọn hắn chú ý đến Hồng Ma Hữu Kiếm, phảng phất như hắc huyết lõi sơn, to lớn, phần nộ mà cuồng đã đến choáng ngợp.

Nhìn theo kiếm, tận mắt thấy kiếm bay về phía Mạc Phàm bất thành linh ở đâu đó xuất hiện tới.

Nó bay vào đến Mạc Phàm trong tay!

Kiểm đứng tại thác nước Lưu Viên phân nhánh ái Đông quan, thác nước khổng lồ là thế nhưng nhìn qua không hề khác gì một đồng tiểu cồn cát màu xanh, làm cho thần kiếm có thể bị nhìn nhầm đã kéo dài ra, mà thời điểm Mạc Phàm nắm lên chuỗi Hồng Ma Hữu Kiếm này, càng như là thượng cổ kiếm thần giáng lâm ở trên vùng đất Côn Lôn Thánh Sơn nhỏ bé.

Vĩ Linh Hoàng nhìn hắn, nhìn một chút qua Lưu Viên thác nước, lập tức ý thức được có một cỗ tâm linh nào đó đang quấy nhiễu chính mình từ nãy giờ.

“Dừng lại đi thôi, chúng ta trực tiếp một đối một, cường giả vi tôn!” Mạc Phàm ánh mắt đã không còn đối với Vĩ Linh Hoàng có chút nào kiêng dè nói ra.

“Được!” Vĩ Linh Hoàng than nhẹ, lại là trong nháy mắt này cũng không cảm thấy truy sát loại kia còn cái gì vui nữa.

Nàng có chút mơ hồ, liệu có phải mình giết thêm một vài người nữa, chính nàng cùng hắn sẽ mãi mãi hôm nay nhất định phải chỉ có một người duy nhất được phép sống sót hay không?

Theo thời gian cô sự phát sinh, đây có lẽ là nàng không muốn thấy nhất trường hợp!!

“Đồng Đồng Đồng ~~~~~!”

Tuyệt ở đâu không ngừng bị thổi về nơi này, gió mạnh mẽ làm đặc chúng nó, cực hàn không khí càng tại để chúng nó nhanh chóng đông đặc biến cứng, nếu như từ trên bầu trời quan sát xuống, liền sẽ thấy trên băng lục đại địa một toà băng loan sơn mạch nối tiếp nhau đang nhanh chóng nhô lên!!

Đó là một toà núi băng vọt lên từ mặt đất, trong suốt long lanh khối băng tạo thành toàn bộ cả ngọn núi, chỉ có băng cứng không có nửa khối nham thạch, núi băng khả năng chừng chừng không thể ngã nổi ở trong Côn Lôn Thánh Sơn, tuyệt đối muốn còn vững chắc hơn một ít ngọn núi đã từng tồn tại ở địa phương này.

Có thể vào giờ phút này, như vậy một toà ngọn núi băng tuyết ảm ảm ở đâu ra rớt xuống, có thể nhìn thấy cái kia đồ sộ màu trắng có chút máu bản thương tích.

“Hồng hồng ~~~~~!”

Yêu thú hồng lên một tiếng trường ngâm.

Trường ngâm vừa cất lên, không gian xung quanh bạo chấn, mặt hồ Lưu Viên nhấp nhô dữ dội, tán mạn ra không biết bao nhiêu tán nước. Băng mảnh tung tóe đầy trời, còn có không ít bay xuống Mạc Phàm nơi này, để ánh mắt hắn chăm chú nhìn chăm chăm đến cái sinh vật kia, phát hiện dĩ nhiên nó có hai bên Long Dực to lớn nổi bật càng toát ra một cái khí thế phi thường oai phong, lâm liệt.

Chân guốc nam mảnh vỡ vết nứt vị diện, đầu bạch sư, có sừng lộc huỳnh thiên, thân tà ma thánh hổ, long chi dực, đuôi đường lang...

Dị thú chi vương, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân!

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân xuất hiện ở bên cạnh Vĩ Linh Hoàng, mang ý nghĩa đây là nàng triệu tập nó khơi mào đại chiến rồi!

“Tê tê tê ~~~~~!”

Đúng lúc này, sau lưng Mạc Phàm chợt có một hào quang từ sắc chiếu tới.

Mạc Phàm không có quay lại nhìn, nhưng là hắn cảm nhận được qua bóng ảnh phản chiếu giữa bình minh.

Vị này có Thánh Nguyệt Khải trên thân, sau lưng xòe ra mười sáu cánh từ kim chi vũ, triệt triệt để mở rộng thành một cái Nhật Nguyệt quang minh long lẫy giữa ban ngày, càng quan trọng nhất chính là... hắn tại mình cùng một phe.

“Ngươi tới rồi.” Mạc Phàm hỏi hột nói.

“Cũng nên vậy, cái này yêu thú quả thật có chút khó chơi a.” Bee cười khỏ nói rằng.

Vĩ Linh Hoàng nhìn vào Bee trên thân, có chút không ngờ được cất lời “Azazel, ngươi thay đổi diện mạo cũng thật rất khá nha...”

“Ngươi biết ta?” Thiên sứ Azazel một bộ cái gì cũng không biết hỏi lại.

“Ta đối với một số chuyện trong nhân loại, kỳ thực cái gì đó đại thiên sứ trưởng nhưng đều có tìm hiểu qua, bất quá ngươi thuộc dạng ít thông tin hơn một chút.” Vĩ Linh Hoàng nói rằng.

“Ồ nha, ta có cái thói quen rất xấu...” Azazel chăm chăm nhìn lên người nàng, từng lời từng lời đáp lại. “Tuyệt đại đa số ai biết đến ta mà nói, thông thường ta đều không cho phép kẻ đó có một cái kết có hậu.”

“Tiểu nữ xin chào!” Vĩ Linh Hoàng cười, nàng nhún người một cái cực kỳ lễ nghi mạn phép.

Xáo động xáo động...

Khí tức của bốn vị trước mặt một lần này tạo ra, e rằng để cho rất nhiều cảm chú giả đều không muốn bước đến gần

Có thể phảng phất tại Viễn Cổ chiến tranh thời kỳ khí tức, cảnh tượng kia hải nhiên đến cực điểm, nhìn nhiều vài lần linh hồn sẽ run rẩy không thôi.

Bọn hắn hôm nay, đều sẽ không khoan nhượng đây!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Thuấn tức ma lô

Vĩ Linh Hoàng một thân hồng y lãng lệ chẳng biết lúc nào trôi nổi trên đầu thân thể băng sơn to lớn của Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân. Bình minh sau lưng rực rỡ chiếu tới, mà tại quang thái hồ hứng đi xuyên qua lớp vải nhung, gây nhẹ mái tóc phủ ở vai xuống, để cho loại hình tác phẩm nghệ thuật này nhìn từ bên ngoài vào, vô luận là thông thái hay sắc đẹp, đều giống như một vị toàn năng thần nữ vậy.

Tóc xanh tóc trắng không gió mà bay, bàn tay nàng gầy nhẹ, chẳng biết từ lúc nào đã ở tư thế tự hành huyền thuật, có thể nhìn thấy Vĩ Linh Hoàng quanh thân nổi lên một đầu Bạch Ma Bát Vĩ Hồ quang ảnh, cuộn tại nàng thướt tha nổi bật đáng người.

Azazel thấy đối phương đã xuất thủ, càng không do dự nữa.

Mười sáu tử sắc chi đực vẩy một cái, nương theo Thánh Quang Song Chùy cuộn cuộn phá không khí, lập tức âm thanh chói tai truyền ra, đã nhìn thấy một đạo thái quang khí tím, tạo thành to lớn hơn thần uy, ý đồ đem nữ nhân trước mắt cho đánh bay.

Vĩ Linh Hoàng vẫn đứng tại chỗ bất động, mở miệng than nhẹ:

"Tiểu bạch!"

“Ngoa hồng ~~~~~!”

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân ngửa cổ rống lên một tiếng, xuất hiện một cổ phong hào vững như thành đồng phía trước nàng. Ở trước mặt nó, chùy khí thần uy kia vừa vận lao tới lại không cách nào tại mảnh khu vực này lan tràn ra, ngược lại là bắn tung toé hướng về phía hai bên sơn cốc, đem đồi núi đánh cho vỡ nát.

Azazel công kích thất bại, không thành vấn đề.

“Thuần tức ma lời!”

Lóe lên ngân quang đường hầm Lôi Môn ngay tại địa phương dưới chân Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, cái này là Mạc Phàm làm tốt chuẩn bị một màn kế hoạch cùng Azazel đi.

Dung hợp pháp môn, cấm chú không gian, cấm chú lôi hệ.

Lôi môn mở ra, cuộn cuộn ngân quang lôi điện vừa trong suốt vừa chói mắt dày đặc như thủy sinh tảo biển trong đại dương không ngừng đâm lên trời, đâm vào da thịt của tòa thể xác to lớn Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân.

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

Bình minh màu hồng nhạt, ngân lôi màu trắng nổi bật từ địa ngục bắn lên nền trời, lại giống như một tia tử quang thần cực bùng phát đục phá tinh vân, đánh tan chân quyền, như một mảnh laze điện quang cường hãn cùng thô bạo không gì sánh được trỗi dậy.

“Gào gào..... Grừ ~~~~~!”

Thiểm điện ghim vào da thịt cứng hơn ngọc thạch kim cương của Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, tuy không có xuyên qua lân phiến, nhưng là lôi của Mạc Phàm sinh ra từ Hắc Ma Lôi Hoàng, sở hữu điện thể, điện tai đã chạm vào cực hạn trên thế giới này; cứ việc cỡ nào cản trở, cỡ nào phòng ngự, nó vẫn hoàn toàn mang đến một hồi chớp giật cao thể tiếp cận một tí vôn.

Cao thể sấm sét làm cho nhiệt độ trong chớp mắt này đã sánh với Thái Dương Nhật Liệt, những mảng băng cốc sâu dưới mấy cái nền đất son mạch, dù là kiên cố không biết bao nhiêu vạn năm, dĩ nhiên lập tức tan chảy, đồng dạng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân nội quan, nội tại đều nhất nhất lâm vào trì trệ thống khổ trạng thái.

Ghim xuyên tâm không được, thì trói.

Ngân hoàng lôi từ dưới đất đâm lên, lại từ trên cao quay ngược xuống như đảo chiều từ trường, hoàn toàn quán lấy Thần Thú quanh thân.

Những xiềng xích trắng tinh này phảng phất hấp thu Lôi nguyên tố từ Lôi Uyên trăm nghìn km trên bầu trời, có thể nhìn thấy vài ánh hào quang xẹt qua thì sẽ sản sinh một chùm chớp giật kịch liệt, không những buộc chặt lại thống khổ mỗi Dị Thú Chi Vương, thậm chí còn vung đánh về phía xung quanh, đánh tại Vĩ Linh Hoàng trên người.

Chấn chặt ngân quang điện mang trong suốt chói mắt quán quanh Vĩ Linh Hoàng thân thể, tại nàng cắn xé xuống không ít bạch sắc mao hồ trên da, có vết máu hồng chảy xuống, có vết cắt qua vùng eo, vùng đùi y phục, mà nàng gương mặt lại càng có chút bị điện giật đến miệng tràn ra huyết dịch.

Vĩ Linh Hoàng đứng trong Lôi kiếp cuồng nộ đó một hồi lâu, ánh mắt như cũ chăm chăm nhìn lấy Mạc Phàm, tại dưới ngân quang thiểm điện dần dần mờ nhạt rồi tắt hẳn, càng thêm thần thánh uy nghiêm, càng mang đến cổ vương giả khí tức thậm chí sẽ làm người có một loại cảm giác thấp kém cùng sợ hãi nằm sấp trên mặt đất.

Gió nhẹ.

Gió từng sợi, từng sợi đan xen xẹt ngang qua Mạc Phàm, qua Azazel trên má.

Cuối cùng cuộn tròn thành một cái bão táp phong vũ quanh thân Vĩ Linh Hoàng.

“Nguy, nàng kiên nhẫn thụ thương để lập trận!” Azazel lúc này mới ý thức được.

Gió thành hào chấn, hào chấn cuốn đi tàn dư của ngân lôi siết trên người Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân. Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân có thống khổ, có đau đớn, nhưng đồng dạng cũng là một phong quyền chi vương, gập phong quyền, chính như thả cá về hồ.

Có Dĩ Thú Chi Vương làm đồng bọn một bên xây dựng yêu pháp huyền thuật, Vĩ Linh Hoàng thuận thể mượn lực, vền vẹn một cái lắc tay, Bạch Ma Bát Vĩ Hồ sau lưng liền nhảy vọt lên cao, tám cái quanh ánh đuôi ầm ầm hóa thành thần quyền cuộn cuộn!

Thần quyền sống dậy!

"Xá xá xá ~~~~~ "

Không trung cũng như mặt đất trải dài mấy trăm km về phía trước lập tức chìm vào hỗn loạn khí lưu, xáo động làm cho người ta một loại cảm giác chen chúc đến khó có thể hô hấp.

Thần quyền gió lớn bừa bãi tàn phá mà đến, tràn ngập trong trời đất, thế giới rộng lớn trong thời gian cực ngắn bị lấp đầy, thân ảnh bạo vũ vậy mà cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, tựa hồ một thanh Tàn Phong Lưỡi Hái, đang cố ý cắt chém vị diện này!

Nhìn thấy đạo Tàn Phong đánh tới, Mạc Phàm bình tĩnh thử nghiệm một ít đem nguyên bản dung hợp không gian cùng hắc ma lôi hoàng âm thầm đi phá tan Phong Kiếp Bát Giới này, nhưng mà ngay cả chớp mắt trắng xóa điện tai rung động thiên địa như vậy vừa xuất ra, lập tức Thần Phong chỉ liềm trực tiếp tước xuống, đánh gãy cả ma pháp lực lượng.

Mạc Phàm nhú mày, trước mắt có chút kiêng kỵ!

Tàn Phong Lưỡi Hái xác thật uy lực vô cùng, mặc dù là tối cao Sí thiên sứ trong truyền thuyết, vẫn là cái kia ác ma trời sinh kẻ hủy diệt cũng không dám dễ dàng bước vào khu vực thần phong bạo tạc cắt ra bát giới, trong phong kiếp bát giới này, hết thảy sinh vật, nguyên sinh, vật chất đều sẽ gặp phải phong liềm đáng sợ nhất cắt chém, hơn nữa là nhiều lần liên tục.

"Song hành chương không phong nguyên tố, Côn Lôn núi cao là bản phong, hai đỉnh vị phong nguyên tố cực hạn đồng thời bạo tạc liền có thể gọi là hải đăng phong chỉ trên thế giới này rồi, liền muốn so sánh được với Nam Cực Đế Vương chương không băng nguyên tố." Azazel dùng âm hệ phát ra tần số đủ nghe đến cho Mạc Phàm.

"Có ý tưởng gì?" Mạc Phàm duy trì an toàn khoảng cách với Phong Kiếp Bát Giới trước mắt, miệng đáp lại.

"Thả ta vào bên trong!" Azazel nói ra.

"Ngươi nói điều sao?" Mạc Phàm hỏi.

"Phong kiếp chỉ là mở màn, càng kéo dài không nói sẽ càng mở rộng, càng gia tăng cường lực không thể phá, nhiều khả năng còn sẽ có Băng kiếp song chương kết hợp, lúc đó e rằng chúng ta đều vô lực chống đỡ. Tâm bảo chính là nơi an toàn nhất, vừa vặn cũng là nơi dễ phá bảo đi, thời điểm này cũng không phải là quá sức với cơ thể ta. Ngươi không gian chi nhãn có hay không xác định được tâm bảo để đưa ta vào?" Azazel đối với tình thế trước mắt đều không làm chậm lại quyết định.

"Được, nhờ vào ngươi!" Mạc Phàm nói rằng.

Một tia ngân quang bằng bạc đột ngột phát sáng tại địa phương hai người đi, lập tức một đường hầm không gian cuồn lấy thân thể Nhật Nguyệt thiên sứ Azazel tại thân ảnh biến mất.

Dĩ nhiên, địa điểm đầu bên kia đường hầm, chính là hạch tâm Phong Kiếp của Vĩ Linh Hoàng cùng Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân.

.....

"Tê tê tê ~~~~~!"

Mạc Phàm vẫn bị thu hút ánh mắt lấy thân thể Vĩ Linh Hoàng phía trước, nàng vẫn đang vận pháp, không có lại di chuyển.

Mà tại hần ngược lại ý thức được, cực nhanh lướt một tòa băng sơn như đạn pháo, loại này hàn phong miễn diệt khí tức đều để cho người khác một trận lạnh lẽo đến kinh người, còn nói tốc độ, con người là sẽ không thể so sánh đấy.

Cùng một thời gian, bàn tay Mạc Phàm cảm lấy phụ hiệu Hắc Ma Lôi Hoàng tầng thứ hai.

Hồng Ma Hữu Kiếm hắc hồng trường quang rực rỡ đến cực điểm.

Biết rõ sau lưng có sát ý, Mạc Phàm lại chưa quay người, chỉ vền vền thở ra một tiếng:

"Cút!!!"

Không phải là kiếm sĩ, không biết cái gì về đấu kiếm đấu pháp, Mạc Phàm căn bản chỉ đem thần lực ác ma tập trung vào mũi Hồng Ma Hữu Kiếm, gọn gàng nhanh chóng chính là một kiếm chém ngang qua, nhất thời thiểm điện xiềng xích lít nha lít nhít bện thành một tấm màn trời điều khắc màu đỏ đen lớn vô cùng, biểu lộ ra lực lượng sấm sét vô cùng vô tận.

Lực lượng sấm sét vô cùng vô tận vẽ một đạo huyết mực, huyết mực như Ma Lôi Thánh Sơn, khí thế khủng bố!

Mà Mạc Phàm một kiếm này thuần túy chém ngang, liền thấy trên mặt đất, một đạo chân chính Ma Lôi Thánh Sơn đầy áp thánh văn phích lịch một dạng quét tới.

Ma Lôi Thánh Sơn thẳng tắp mà như chớp điện, vừa vụt từ cái kia trắng toát kẻ đánh lên trên thân thể lướt qua, nó phảng phất bị dây Lôi Sơn hất tung ở bên đồng dạng, đột nhiên rơi hướng đại địa vài ngàn km rất xa.

Kẻ bị đánh văng là Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân.

Đoạn kiếm chém vào trên thân băng sơn Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân đánh lên tới, làm nó không chỉ có nửa đoạn một bên long đực trực tiếp nổ tung, vị trí thân thể, rất nhiều vảy lân phiền còn lại càng bị thêm điện xiềng xích bao lấy, một lần nữa đã bị giật đến toàn thân thối rữa vết bóng.

Mấy vị thành viên cầm chủ hội xa xa nhìn tới, nội tâm thật lâu không cách nào bình tĩnh, bọn hắn có thể cảm nhận được một kiếm kia uy lực, hết lần này tới lần khác một đạo thiểm điện này to như núi cao nhưng nhanh đến mức ngay cả gió cũng đều không làm ra được một chút phản ứng nào.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Quỷ môn người canh giữ, Hắc ám hoàng tuyền

Một kiếm biến phong vân, đem tiếp cận Quân Vương chà đạp xuống, đại khái chính là tình cảnh đầu thai lại cũng chẳng còn dám tin đi.

Ngoài trăm km tính từ Đông quan, băng nguyên rộng lớn hóa thành than cốc, than cốc sau đó hóa thành vô số mảnh lờm chờm đá vụn, có thể nhìn thấy không ít tia lửa điện lưỡng sắc âm đạm vẫn còn loẹt xoẹt qua lại.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân bị đánh bay đến địa phương này, liền ngay cả long đực bên trái hay lớp băng sương hộ khái trắng muốt quanh thân cũng trực tiếp bị đánh nát một phần, thống khổ chịu không nổi phải gào thét, chỉ là nó như trước không cam lòng yếu thế, ánh mắt cấp thiết liếc nhìn phương hướng Mạc Phàm mà uất hận, đồng dạng vừa liếc nhìn lãnh chúa đại nhân đang lơ lửng trên một toà sa chi hoàng cung màu vàng đồ sộ, chấn động giữa Côn Lôn Thánh Sơn.

Vĩ Linh Hoàng tương tự trừng nó một cái, muốn mở miệng nói gì đó nhưng vẫn hừ lạnh, ghim tâm sắc lãnh đạm chính mình phóng qua quan sát Mạc Phàm.

Chẳng biết tại sao, Mạc Phàm chỉ là đứng ở nơi đó, chung quanh khí áp đã trở nên không tầm thường.

Sau lưng của hắn trời cao, còn có một đoàn hắc ám phù du quỷ dị, những phù du kia tốc độ phi hành khá chậm rãi, thậm chí có phần nặng nề, càng có một ít quá tải bỗng nhiên từ không trung ngã xuống, là đồ xuống mạnh mẽ, ào ào, như trường giang vậy.

“Hắc Ám Trường Hà!”

Một đầu con sông màu đen cuộn cuộn thành tại trên đầu Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân hình thành, mặc dù chỉ là hai ngón tay Mạc Phàm cực kỳ đơn giản quét vào nhau, lại có thể từ trong thế giới quang minh bé nhỏ mở ra một thế giới hắc ám nhỏ bé, tựa như trước mặt chính là một đạo chạy vội giang lưu.

Trong giang lưu, có hắc ám vật chất nồng nặc, giống như trường giang thác lũ, uy vũ, sáu không thấy đáy, đại loại chấn động đến chung quanh vạn vật nguyên sinh đều liên tiếp run rẩy!

"Ta ta ta ta ~~~~~!"

Giang hà trút xuống, nhưng lại không có âm thanh.

Mới đầu Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân còn coi đoạn hắc ám trường hà về ra này bất quá là hỗn độn ảo thuật hay được sử dụng trong ma pháp nhân loại một dạng, chỉ cần tâm tĩnh thần ninh, liền có thể phá ra họa thuật dễ dàng.

Thế nhưng là nó ngẩng đầu lên quan sát, mỗi lúc mỗi hoài nghi, có chăng tiểu thị tụy đây họa cảnh làm sao lại đạt đến sinh động như thật cấp bậc!?

Có mùi hắc ám vật chất, có hơi thở loạn lưu của Hắc Ám Vị Diện...

Không ổn!

Trường hà, đây chính là đại môn thu hoạch hắc ám sinh linh, to lớn bằng này trùng kích xuống nhất định đủ để đem một nửa ải Đông quan đều cho nuốt trọn lấp bằng.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân quá sợ hãi, một thân đầy vết tích lòi giết cố gắng bò dậy, lợi dụng chính mình phi nhanh thân pháp. Dù cho mất đi một phần ở cánh trái Long đực, song tốc độ của nó nhanh hơn sinh vật đế vương khác rất nhiều, Côn Lôn Yêu Tộc vốn dĩ luận phương diện này cũng chỉ có Vĩ Linh

Hoàng là không so được. Có thể nhìn thấy trong nháy mắt còn đau đớn điệu bộ, liền tựa như một tia chớp màu trắng xuyên qua vô số mảnh núi đồi, bắt tri bất giác tia chớp này vẽ ra một đường phi đạn thẳng đến Mộc Cách Sơn.

Bất quá, hắc ám trường hà mở rộng lãnh thổ còn nhanh hơn, muốn tránh đi giang hà này chính diện trùng kích, nhưng trong giang hà nhưng còn có một bàn tay to lớn màu đen, tựa hồ vị sứ giả chi thần nào đó đảm nhận canh gác đại môn này, theo lệnh Tà Thần mà bắt nhốt kẻ địch.

Bàn tay màu đen của vị thần này uy lực nhưng so với dòng nước cường đại gấp mấy trăm lần, hấn tại trong hà giang thò tay ra một cái, băng sơn, hỏa sơn âm âm sụp đổ, giang hà vùi lấp, hắc ám những nơi đi qua càng là xuất hiện kinh khủng khe rãnh.

“Ngoa ~~~~~!”

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân có quay đầu lại nhìn, nhảy lên một cái, móng vuốt đen trong tay nghiêng quẹt hướng đại địa, lập tức băng quang như thoi đưa, bay về phía bàn tay người khổng lồ kia. Băng không trào, trào như phong, lưu loát băng phong xuyên vào không gian bên trong, tại hắc ám trường hà cắt ra không bỏ lực lượng bàn tay kia thành mảnh vụn.

Hắc ám trường hà bị đánh tan ra.

“Hắc ám hoàng tuyền!”

Mạc Phàm phun ra hai chữ này. Đồng thời tay cầm chặt lấy Hồng Ma Hữu Kiếm, mặt đối diện Vĩ Linh Hoàng, nhưng ý tứ đều triệt để đặt tại Dị Thú Chi Vương trên người, hấn điệu bộ hết mực rất rõ ràng, muốn nói rằng ai cũng đừng mơ tưởng cứu lấy con yêu thú tội nghiệp đó.

Không chờ Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân hiện lên về đặc ý đáng tươi cười, dưới chân của nó chẳng biết lúc nào lập tức biến thành một vực sâu to lớn.

Vực sâu một mảnh đen kịt, căn bản nhìn không thấy điểm cuối cùng, càng đáng sợ chính là, trong vực sâu, càng giống như có hắc thủy, bên dưới hắc thủy như cũ là một bàn tay của gã khổng lồ đói khát lúc này, chính không kịp chờ đợi muốn bắt chụp đem mình lôi kéo xuống, trước lặn ngụp đầu, sau đó ăn thịt nuốt xương.

Vĩ Linh Hoàng đang không muốn di chuyển cứu lấy Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân vì huyền thuật còn chưa kết thúc, nhìn Mạc Phàm phương hướng, gắp tên này chẳng biết lúc nào lại còn đã trở thành chúa tể hắc ám vị diện bên trong rồi, trên người nắm giữ dĩ nhiên chính là một quý môn để cho người ta nhìn một chút liền da đầu tê dại.

Quý môn người gác cổng chính là Lam Hồn trong Tà Miếu, Tô Lộc chính là lam hồn, cũng là thần cách đã sớm thức tỉnh của Mạc Phàm.

Tô Lộc còn sống hẳn thuộc về đỉnh phong cấm chú nguyên rủa cùng hằng hà cấm thuật tàn ác trên thế giới này. Tại Mạc Phàm các loại hắc ám hệ thức tỉnh bị đánh mất đi, tuyệt đối có đóng góp công lao do Tô Lộc đánh thức năng lực thôn phệ, sau trở thành hoàn mỹ lam hồn thần cách cực kỳ mạnh mẽ.

Hắc ám trường hà cường hóa lên hắc ám hoàng tuyền, hoàn toàn do Mạc Phàm thuận phục chương không đấy!

Hắc Ám Hoàng Tuyền cũng không phải giống cái kia Ma Đàm Lãnh Thổ cấm chú ám ảnh hệ một dạng khống chế cùng lĩnh vực suy yếu toàn trường; Hắc Ám Hoàng Tuyền mang trong nó đặc sệt lực lượng nguyên rủa hơn, bao nhiêu cũng muốn quăng cả linh hồn lẫn thể xác vào cánh cổng địa ngục phân khu.

Thậm chí coi như mạng vực sâu của Mục Bạch đến, Hắc Ám Hoàng Tuyền cũng có thể rút cho ngập vào bên trong, đồng dạng chôn vùi không sai lệch.

Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân to lớn ngang ngửa tòa băng sơn, thế mà bàn tay Tô Lộc vừa vịn có thể bóp nó vào bên trong kéo xuống, để cho vị thần thú phát hiện chân chính đại ngục quý môn, mà chính mình kỳ thật đã tiến vào trong quý môn rồi!

“Ầm ầm ầm ~~~~~!”

Bầu trời màu đen đang khuấy lên, tựa hồ một đầu trăm triệu tấn nặng nề rút xuống đại dương đen, hắc thủy ở đây không có tuân thủ loại phản lực phản hồi vật lý nào cả, đơn giản chìm xuống, lại còn đầy rẫy thiểm điện ác liệt màu đỏ sẫm, mỗi một tia chớp đều tựa như huyết long, giương nanh múa vuốt.

Lôi của Tô Lộc hẳn không bằng Mạc Phàm, nhưng là cấm chú!!!

Đánh một đế vương đang thụ thương nghiêm trọng, đang tinh thần hoảng loạn, không miễn cưỡng chút nào.

Thiểm điện đánh vào vết thương bên cánh, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân đau đớn vạn phần, nó càng lúc càng kinh hãi mà mờ băng trào loạn vũ, điên cuồng muốn đem quý môn kia cho đánh nát.

Bao nhiêu băng chi tùy ý vệt ngang qua quý môn địa ngục, bao nhiêu phong vũ rít gào nhưng không có vọng âm trở lại, kể cả chớp mắt không gian, bất quá không gian làm sao chỉ toàn đen kịt một màu thế này, đen thế này thì làm sao bây giờ?

Quý môn càng ngày càng cao, như là ngã vào đám mây, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân coi lại một chút dưới chân mình, phát hiện chính mình chỗ sâu vực sâu trong hắc thủy hoàng tuyền.

Là mình tại nhanh chóng chìm xuống.

Quá trình chìm xuống này, cùng với lời đạo liên miên, kể cả đế vương cũng dần dần hô hấp trở nên khó khăn, toàn thân càng giống là bị phủ lên trùng điệp chì sắt, cơ thể đều rất khó động đậy.

“Ta còn không cùng ngài chống lại được, bằng vào nghiệt súc như ngươi?” Tô Lộc huyền hóa thân ảnh, thân ảnh mờ nhạt như là trời đất hắc ám, hắc như Diêm Vương không hề nắm giữ hết thấy quyền sinh sát nhân gian.

Yêu vương bị Thuần Tức Ma lời cùng Hồng Ma Hữu Kiếm đã thương rất nặng, thực lực trở nên yếu kém so với lúc đại chiến cùng đại thiên sứ Azazel rất nhiều, bằng không coi như Hắc Ám Hoàng Tuyền có thêm cường đại, coi như Tô Lộc có mạnh mẽ thêm một tầng cảnh giới, đồng dạng vẫn dừng hi vọng bắt nốt được nó.

Chỉ là, chuyện đời vốn dĩ còn không tuân theo ý người, hướng chi là nghiệt súc!

Ở trong hoàng tuyền hắc thủy siết lại, ở trong mảnh thể giới vực sâu sương mù này, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân có chút không thể chống cự để cho Tô Lộc tay to chân dài xuống, nhục nhả đến phần nộ, phần nộ nhưng vẫn bất lực.

Đây là cỡ nào thảm hại!

Nó bây giờ, thập phần chỉ biết trông cậy vào lãnh chúa đại nhân của mình...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 225: Quay móng cho ta chặt đuôi

Hắc Ám Hoàng Tuyền đi qua, một góc Đông quan Côn Luân Thánh Địa đã biến thành một cái vùng đất phồn thịnh hắc ám. Trước đây không lâu to lớn vốn dĩ còn lộ ra băng thanh khí tức, giống như một cái pháp trường địa bàn mà vạn yêu chúng sinh, đại biểu Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân đang đợi kẻ xấu số mò đến làm bữa ăn, hiện tại hết thấy cùng màn trời màu đen không sai lệch, im lặng mà hoang vắng, không có bất kỳ âm thanh gào thét nào trên mặt đất này.

“Quy tắc chiến tranh cũng không phải chỉ có mỗi một lãnh chúa yêu tộc có thể định đoạt.”

“Kẻ nào có can đảm coi thường nhân loại, có nửa điểm thách thức khiêu khích, chính Tà Thần ta mới nên là chân chính phán quyết hắc về địa ngục!”

Tà nhãn sắc bén như một con hùng ưng giữa vùng đất hắc ám, Mạc Phàm chung quy đều kiên định đặt chú ý tại Vĩ Linh Hoàng trên thân; hắc dùng ánh mắt của mình để đưa ra lời lẽ đe dọa nhất với nàng.

Ngược lại, xa xa ở bãi tro tàn, bụi lạnh, sơn tích, sa chi hoàng cung dưới chân tựa như cảnh một thể giới vương giả đang bị những kẻ thống trị bữa bãi tàn phá đập lên.

Bạch Ma Bát Vĩ Hồ đứng sau lưng, Vĩ Linh Hoàng hồng y lẳng lẽ trước mặt, cảm giác như là một vòng mặt trời đỏ rơi xuống, đầy phù sa đỏ đậm, liền ngay cả đế quốc yêu tộc đại quân bên kia đều bị loại sa chi liệt điểm nóng rực này kinh sợ.

Xích hỏa ma trù càng diễn càng thêm liệt, tại sau lưng thân thể nhỏ bé của nàng rõ ràng là một cái Thiên Sơn Vết Tích hùng vĩ có thể so với bản gốc; Bạch Ma Bát Vĩ Hồ lưng lắc tám cái đuôi, giang sơn chấn động mà lại lòng người không khỏi khẽ gợn sóng.

Dưới chân sa chi cung điện màu vàng óng cũng không phải hư huyền, có ma hỏa liệt điểm tại thân, nó chân chân thực thực trôi nổi ở nơi đó, cùng di động theo Bạch Ma Bát Vĩ Hồ cất bước.

Tại không bỏ cấm vực Phong Kiếp Bát Giới đang rà soát đại thiên sứ Azazel bên trong, Thánh Nguyệt Khai của hắc rơi vào trên đại đạo hủy diệt phong kiếp tràn đầy màu xanh lục dấu vết, mỗi một bước chân sai lệch lại như là có một cơn gió nào đó kịp thời bào mòn hào quang thiên sứ từ trong thân thể, cũng chuyển vận đến trong luân vũ thiên thiên vạn vạn.

Tàn phong lười hái mở càng ngày càng ác liệt, Azazel quanh thân từ sắc 16 cánh chính đang từng chút bị rỉ máu tím xuống, trên người khai bào mọc ra càng nhiều vết xước sâu.

Phía ngoài, toàn bộ hoàng cung có thạch cao ma điểm của Vĩ Linh Hoàng trong nháy mắt bắt đầu tan chảy, lập tức nhìn thấy cả tòa thành kiến trúc rộng lớn màu vàng đỏ óng ánh dĩ nhiên đã biến thành một cái Sa hỏa ma trù móng vuốt.

Xích Hỏa Ma Trù phủ lên móng vuốt sa hoàng như thần tích đoạn trảo, có thể là tại đế vương sinh vật bên dưới cũng dễ dàng bị uy hiếp tính mạng.

“Bỏ nó ra, bằng không ta lấy mạng Azazel!” Vĩ Linh Hoàng than nhẹ một cái, cuối cùng vẫn là người mở miệng trước.

Mạc Phàm ngẩng đầu nhìn lên cái mệnh móng bạt ngàn móng vuốt đang lơ lửng giữa trời, liếc mắt quan sát xuống bên dưới lại thấy ngay giữa tâm bão

Phong Kiếp là Azazel thân ảnh đang lưu lạc.

Hắn nhanh ý thức được tình huống hiện tại, trù trào cũng không phải là do Vĩ Linh Hoàng huyền ảnh, mà là đầu Bạch Ma Bát Vĩ Hồ đang âm thầm chờ đợi. Giả dụ chính mình bỏ ngoài tai thương lượng ra nói, Bee kiếp này kết thúc được rồi.

Chỉ là, Mạc Phàm vốn dĩ rất nhạy bén, sau khi trở thành Tà Thần, càng có bốn ác hồn cực kỳ già nghề thâm hiểm cùng bản tính như cáo già làm quân sư.

Thử hỏi thế gian độc tâm bày mưu ám hại người, mấy ai qua được Tô Lộc, Lục Niên, Vũ Ngang, Lãnh Tước đây?

Bọn hắn nhưng là nhìn một cái liền biết, Vĩ Linh Hoàng trên thực tế đã muốn cứu người rồi...

Một người thông minh đến đâu đi chăng nữa, có một số chuyện như cũ không thể tận dụng trí thông minh được, vẫn phải thông hành chuẩn mực tình huống để ứng đối.

Mạc Phàm dự định đem Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân xuống âm ti địa ngục, Vĩ Linh Hoàng đành từ bỏ ngâm xướng đại kiếp huyền thuật mà chuyển sang toàn diện công kích Azazel, một mục muốn trao đổi loại này một cái.

Nàng bây giờ, tâm không vững!

“Ta không thích cách đó, bắt quá người giết hắn xuống, ta không thành vấn đề!”. Mạc Phàm nói rằng.

"Vì cái gì không muốn, người nói mình thật giống một cái đạo lý làm người, liền con người như thế không có tín nghĩa, bội bạc?" Vĩ Linh Hoàng nghe hắn nói, có chút lưỡng lự được, nhưng vẫn không rõ ràng bản tính hư hư thật thật của tên này.

“Quay mong lại cho ta chặt hết 8 cái đuôi còn sót của ngươi, tiếp đó để ta một kiếm đâm thủng ngươi trái tim, cuối cùng thả vào địa ngục dung lỗ thiếu rui, như thế làm ta vui, ta sẽ tự động thả ra súng vật, thậm chí còn hào hào thay ngươi chăm sóc nó làm đệ nhất thú nuôi nhà." Mạc Phàm trên gương mặt không có một tia nói đùa, hắn trước sau đều không còn loại gian tình kịch sĩ với Vĩ Linh Hoàng nữa.

Nghe hắn ngông cuồng lời nói đến cực điểm, Vĩ Linh Hoàng bộ ngực phía sau lớp hồng y mỏng manh không khỏi phập phồng tức giận; phải chịu đựng tốt lắm, nàng mới hít một hơi bình tĩnh lại, thoáng điều tức tâm tư.

Bạch Ma Bát Vĩ Hồ vẫn đứng đó, gương bàn tay to lớn như màn trời làm mờ neo, chờ đợi cái kia đại lệnh sẽ hạ trào xuống kết liễu Azazel vẫn không biết chuyện gì xảy ra bên trong.

Người nhẹ như vũ, Vĩ Linh Hoàng duy trì nhẹ liệng tư thái, chậm rãi từ chỗ cao bay tới.

Đại địa trong nháy mắt giống như hồ nước, xuất hiện gợn sóng đẩy ra xung quanh, một cổ mềm mại như thiên nga đáp xuống Mạc Phàm bên cạnh.

Cho dù trên người của hắn đang tỏa ra một cổ lôi hỏa thần quang khí tức, cho dù Hồng Ma Hữu Kiếm trên tay hắn hung hăng tỏ ý sẵn sàng đem thủ cấp bất luận ai dám đến gần, song Vĩ Linh Hoàng như cũ thoải mái bước vào, nàng nhu mì uyển chuyển đem bàn tay vuốt nhẹ từ sống kiếm đến mũi kiếm, tại mũi kiếm tinh tế níu chặt lại, mặc cho Hồng Ma Hữu Kiếm run lên lay bầy, mặc cho mấy lớp thiểm điện đen nhạt cùng đen huyết chớp chớp giao thoa như lôi long huyết long phấn nộ cũng không cách nào xâm hại được nàng; ngược lại thánh khí của nàng phồn thịnh đều muốn miễn dịch toàn bộ khí tức xung quanh.

Đương sự đột ngột tiến tới, cái này khiến Mạc Phàm ngoài dự liệu, trong lúc vô tình từ trên người nàng liếc qua thời điểm, lập tức có một loại nàng muốn đem chính mình bắt đi cảm giác.

Lần đầu tiên khoảng cách gần sát đến vậy, Vĩ Linh Hoàng lộ ra một tấm tinh mỹ tuyệt luân gương mặt, nàng một đôi mắt mang theo vài phần tự tin, mang theo vài phần trêu tức, càng mang theo vài phần cao ngạo, đối với Mạc Phàm hẳn là tôn trọng cường giả, có kính nể, nhưng tuyệt đối chưa từng sợ hãi.

Hồng Ma Hữu Kiếm là phụ hiệu lôi chức tầng thứ hai, mặc ngoài chính là một kiện thần khí từ Luyện Ngục lôi tổ, thế mà trước mặt Vĩ Linh Hoàng vượt xuống một cái, đều muốn thành súng vật tới nơi rồi, nếu không phải bàn tay nàng có rỉ xuống một giọt máu, Mạc Phàm không khỏi sẽ muốn cho rằng cái yêu kiếm này sẽ tiềm ẩn nguy cơ phản chủ.

Đáng sợ nhất chính là, hắn phát hiện gò má nàng, cái cổ, trắng nõn hoàn mỹ trên da thịt thậm chí ngay cả một giọt mồ hôi đều không có, chứng tỏ từ nãy đến giờ nàng đều không phải quá quyết liệt đem hắn cho đồ sát, còn chưa tung ra toàn bộ thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Nhu đạo kỹ xảo

“Đùa với kiếm của ta, người thật cho rằng mình không thể bị giết chết?” Mạc Phàm chưa có vô luận một loại dấu hiệu chuyển động nào, đưa ra âm thanh

lạnh lẽo nói.

"Ồ?" Vì Linh Hoàng nhìn thoáng qua Mạc Phàm trên tay bắt đầu vận sức kiểm soát lại Hồng Ma Hữu Kiếm, lại liếc mắt nhìn đến bầu trời nắng sớm xuyên qua Côn Lôn Thánh Địa, mở miệng hỏi: "Thử đi, ta cũng từng bên trong nhân loại sinh sống, không khéo thời gian sinh sống bằng nhân loại so với ngươi còn lớn tuổi hơn. Biết được loại kia về sau người hữu tình kết duyên, không phải trong thiên hạ người hữu tình chính là hay chết trong kiếm người mình ưa thích sao. Ngươi giết ta chính là sẽ mãi mãi không thể quên được ta, vậy nên làm sao ta phải sợ?"

Lời nói của nàng cương nghị, vừa vận bản tính càng khó bị đánh đổ, càng tự mình nắm thật chặt mũi kiếm trong tay, không nguyên ý buông thả cho Mạc Phàm tùy ý.

Có thể cánh tay của nàng bắt đầu mất đi tri giác, điện tai mạnh mẽ làm máu nhiều xuống mỗi lúc một nhiều, nàng nâng lên ánh mắt, nhìn chăm chú trước mặt Mạc Phàm, trong mắt tràn ngập sự kiên định.

"Hoàng cô nương, ngươi ta đều biết, chúng ta vốn là không một chút tình cảm, đừng lại đem tâm li bi ái hữu tình kết duyên gì đó thảo thảo, ta không phủ nhận ta là người khơi mào trước, nhưng là tất cả cũng vì đồng loại mà tiến tới, nay tiếng nói chung đều không thỏa thuận được, ngươi giết người của ta, ta giết người của ngươi, chúng ta bây giờ cứ theo quy tắc sinh tồn mà bàn. Kẻ mạnh giết kẻ yếu, một trận kết thúc đi!" Mạc Phàm nói rằng.

"Nếu ta khẳng khái ngươi là phu quân ta?" Vì Linh Hoàng nói ngược lại.

"Đừng miễn cưỡng, ngươi đẹp như vậy nhưng lòng độc hơn rắn, nhà ta vừa vặn đã nuôi một con rắn rồi, không muốn chứa thêm người." Mạc Phàm cười gằn nói ra.

Đúng là hắn không phủ nhận được sắc đẹp của Vì Linh Hoàng, có thể là tại lần đầu tiên nhìn thấy dung mạo nàng qua, khẳng định thế gian xếp vào loại tuyệt đối đứng đầu một trong.

Làm nam nhân đã có vợ, nhưng chính mình nhiều thời điểm đều phải điên cuồng đấu tranh tư tưởng kiếm lòng, còn may tâm vững như thái sơn, hướng hồ Vì Linh Hoàng quả thật là kẻ thù của nhân loại, hơi thở của nàng thấm qua nhiều mạng người đây, làm sao có thể để cho hắn phát sinh tình cảm chi vị đây?

"Hảo, vậy chúng ta đánh đổi đi, cái kia tạm biệt người bạn của ngươi." Đột nhiên Vì Linh Hoàng ngữ khí thay đổi, nàng nụ cười tản trên vành môi.

"Àm âm âm âm âm ~~~~~!"

"Ám ma bạch thảo!"

Bạch Ma Bát Vĩ Hồ theo ý niệm của Vì Linh Hoàng, vận lực đem toàn bộ hoàng cung phế tích xích hóa ma trù trên trời tầng tầng trào xuống, nó từ trong đám mây rơi xuống, nghiêng vào đến Vì Linh Hoàng trên mặt đất cách đó không xa.

Côn Lôn sơn mạch nằm ở núi cao xuyên qua tầng mây, tuyết đại đa số chỉ có hoang mạc, tuyết sâm lâm cùng băng bình nguyên. Trong phút chốc trào của Bạch Ma Bát Vĩ Hồ đổ xuống, liệt sa rộng mở bao phủ, bốn phương tám hướng đầy tro tàn tru hỏa, có thể nhìn thấy sóng trùng kích màu vàng cao mấy ngàn mét kia dường như bão cát vậy, thôn phệ vô số tà linh.

Azazel còn chưa thoát ra được khỏi Phong Kiếp Bát Giới, vậy mà giờ phút này trên sống lưng, hắn phải tiếp tục cảm giác bị nhốt vào bên trong một vòng xoáy ma động, cả người nặng nề không chịu nổi.

Trào màu trắng xẹt ngang, bên dưới cảm vực Tàn phong cắt chém điên cuồng, lục đạo đường móng vuốt bạch sắc âm âm làm cho gò núi toàn bộ bị san bằng; phóng tầm mắt từ xa hơn nhìn tới, thứ nhất cảm nhận chính là xích hóa ma trù đã phủ kín Côn Lôn, liệt điểm tán theo bụi sa bay đầy rẫy đến không thấy được một điểm nào rõ ràng. Hết thấy trắng lè như máu đỏ, đáng sợ cực kỳ, như là một cái bình tĩnh mà lại che giấu vô cùng vô tận tử vong uy hiếp Ma giới tràn xuống.

Mạc Phàm nắm giữ Tà Nhân, nhãn quan quan sát cực kỳ rộng, hắn chính mắt nhìn thấy Azazel không ý tứ té quỵ dưới đất, đầu gối đều giống như đụng nát, phát ra cảm thấy rùng mình nứt xương tiếng vang.

Trên thế giới này lại có ai có thể ngăn cản được cái này Ám ma thảo của Bạch Ma Bát Vĩ Hồ?

Hắn hi vọng Bee lần này không có tính toán sai lệch, bằng không hết thảy đều đã muộn màng.

Trong lúc nhất thời tâm biến động, Mạc Phàm vừa định rút kiếm về đâm chết Vì Linh Hoàng, nhưng là nàng vốn không phải một nữ tử chân yếu tay mềm, thực lực không thể cùng nữ nhân trong thiên hạ đồng dạng so sánh.

Từ tươi cười vô hại, hai ngón tay nép cạnh mũi kiếm, Vì Linh Hoàng nhẹ nhàng mà uyển chuyển như một dòng nước, nàng thuận thế giật ngược Mạc Phàm nhào tới phía trước, để hắn luống cuống một dạng không thể tin được.

Một chân nương theo tay giật rộng mở ra phía sau, tay còn lại chống lên vai hắn, rồi đúng lúc này bật người xoay thân thể vòng lên đầu Mạc Phàm.

Hồng y chân váy tung bay, Mạc Phàm bị cuốn theo động tác nhịp nhàng của Vì Linh Hoàng, thủy não chẳng kịp xử lý gì, bản thân chẳng có chút phòng bị phản ứng; chỉ biết thoát một cái, cả khuôn mặt của mình bị một tấm vải đỏ nhưng óng che đầy lại, mềm mềm dễ gây quen thuộc xúc cảm, hai bên càng giống như có hai cục cái gối săn nép vào mang tai.

Mạc Phàm ngửi thấy mùi thơm, loại mùi thơm này rất dễ từ Kỳ Liên Sơn hương liệu tổng hợp tạo thành, để cho hần bộ não ý thức được vật gì trước mặt một màn.

Vĩ Linh Hoàng vừa rồi chính là triển khai nhu đạo kỹ xảo, nàng dựa vào phong vũ tốc độ chính mình, đem nhu cương cường độ thân thể để mượn lực của Mạc Phàm rút Hồng Ma Hữu Kiếm trên tay hần.

Đây chính là thứ mà Mạc Phàm không ngờ tới, Vĩ Linh Hoàng ở quá khứ hàng vạn năm, ngoài cường độ thân thể, yêu pháp, huyền thuật tu luyện, nàng cũng học rất thành thạo kỹ thuật võ đạo tại nhiều thời kỳ để chế; cứ việc kể từ khi ma pháp nhân loại ra đời, tạo nên một bước ngoặt thật lớn văn minh, những loại kỹ xảo như vậy đã dần dần lạc hậu, lỗi thời, song nàng hần người hiếm hoi nắm giữ thừa kế đi.

Động tác của nàng thuần thực, chắc chắn như đã qua ngàn vạn lần luyện tập, sớm một chút đã ngồi trên cổ phía trước của Mạc Phàm, hai chân nép đầu, một tay giữ lấy tóc hần, cơ thể cân bằng ôm trọn khuôn mặt hần lại, để cho hần đến cả hô hấp cũng cảm thấy mấy phần thật đồ mặt kích thích.

Một tay giương cao Hồng Ma Hữu Kiếm, nàng mạnh mẽ hơn Mạc Phàm một chút, cho nên cũng không đợi hần thông quan vẫn là miễn cưỡng sử dụng sơ bộ, bất quá chỉ cần sơ bộ thôi, có thể là nếu nàng muốn đâm thẳng xuống đầu hần, tự nhiên tại Hồng Ma Hữu Kiếm trên thân hần ma lôi hoàng hủy thiên diệt địa còn sót lại, khả năng Mạc Phàm kể cả hòa sinh niết bàn cũng rất khó tái khởi.

May mắn cho hần, Vĩ Linh Hoàng còn lưỡng lự một chút có hay không nên giết gã nam nhân này, Viêm Cơ Quốc Mẫu lập tức nhảy ra khỏi người Mạc Phàm, hóa thành một đạo hồng liên tia lửa, gọn gàng chụp lấy Hồng Ma Hữu Kiếm, đánh bất ngờ lên Côn Lôn Yêu Hoàng trên thân, đem thánh viêm chi hỏa thổi vào người nàng, mãi mới miễn cưỡng dùng lực cùng ý niệm thật mạnh mới có thể giành lại quyền sở hữu, kéo nó bay xa sang địa phương khác.

Viêm Cơ Quốc Mẫu vừa bay ra, Mạc Phàm không chần chừ phản xạ dùng hai tay giữ chặt lấy hông Vĩ Linh Hoàng đang ngồi trên cổ mình, để cho nàng trong thời gian ngắn không cách nào nhảy xuống được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Thử xem ai tỉnh trước

Hần gia trì không gian trọng lực, hai bàn tay đẩy về phía trước, nâng lấy móng Vĩ Linh Hoàng rồi đẩy nàng ra khỏi chèn ép mặt mình, vận người thật mạnh ác ma chi lực đập xuống mặt đất, có thể thấy một dải đen trăm mét kéo dài hắc ám bùng phát sau lưng Mạc Phàm.

“Ầm~~~~~!”

Thời điểm gần chạm lưng xuống, Vĩ Linh Hoàng lần nữa giống như phi lưu thẳng xuống dưới Ngân Hà thác nước, nàng như mao tơ bông bênh để cho người ta thoáng tới gần liền có một loại tơ liễu chiếc lá cảm giác.

Không thể dồn sức đập một chiếc lá xuống đất được!!

Tay Vĩ Linh Hoàng níu tóc Mạc Phàm rồi nhẹ nhàng xoay người quanh cổ hần, để cái kia toàn bộ ác ma chi lực phản ngược lại, đem đầu Mạc Phàm cắm chúi xuống đất tạo ra một tiếng nổ vang.

Trong vụn đất vỡ ra, Mạc Phàm gượng người dậy, trên trán có một vết rất lớn máu chảy, để nhắc nhở hần lần thứ nhất hoài nghi chính mình đem cuồng hần đầu với Vĩ Linh Hoàng là không thể, nàng nhưng là một thân kinh nghiệm chiến đấu lẫn kỹ xảo đầy mình, càng không thể đánh tay không được a, trước vẫn cứ phải gọi Tiểu Viêm Cơ cảm thân khí trở về.

Nhảy ra bên ngoài sau va chạm, Vĩ Linh Hoàng ánh mắt lẳng lệ liếc tới, vốn hiểu ngay ý định của Mạc Phàm, càng không có dự định cho hần một cơ hội trở mình, nàng thân pháp cực nhanh mà hung ác, từ xa hóa phong vũ bạo tạc lao tới ban cho hần một chương.

“Ầm ầm~~~~~!”

Quang lâm khí ngăn xẹt ngang, ngăn chương ác liệt phồn thịnh quang huy của Vĩ Linh Hoàng dĩ nhiên vô cùng chuẩn xác đánh trúng Mạc Phàm.

Mạc Phàm ngay cả thời gian né tránh cũng không có, quang ngăn tia sáng kia bay tới giống như tia laser, dày đặc đến tạo thành một cái quang kính độ rộng vượt quá đại đạo không chỉ gấp mười lần, dưới quang kính xạ tuyến đáng sợ này, hần cả người Tà Thần khí phách đều mờ nhạt, âm đạm đi rất nhiều, chính như bị một tia từ cực xẹt qua giữa ngực, thổi cho bay đi, thậm chí toàn bộ hắc ám tàn mạn xung quanh còn sót lại cũng bị đánh cho tan.

Niệm khổng!!!

Bị trọng thương, bị đánh văng, Mạc Phàm nhưng không có đơn giản để Vĩ Linh Hoàng thừa thắng liên tục. Hần lập tức thừa lúc nàng còn không nghĩ tới mình cá chết lưới rách, lập tức đưa bàn tay ra trước, phóng thích ý niệm không gian chụp lấy Vĩ Linh Hoàng, kéo nàng về phía mình bị đánh văng.

Tinh thần lực Mạc Phàm tại đế vương bản chất, hần càng có bát hồn mạnh mẽ phụng dưỡng, tự thân nắm giữ 10 cái hệ ưu tú, liền xem như ngay cả

thượng vị, đỉnh vị Quân Vương cũng không dễ dàng gì hơn được.

Yêu hoàng Côn Lôn cả người miễn cưỡng bị kéo đến bên, Mạc Phàm tiện tay chụp lấy thân thể nàng, ôm ôm, siết siết chặt lại, tới mức nửa điểm cự quỹ đều không có khả năng. Nhìn khuôn mặt nàng đỏ chót nhuận trường, tức giận đến nỗi bộ ngực tuy bị cơ thể hấn chèn ép nhưng vẫn lộ ra dấu hiệu pháp phòng bí thử.

“Người có thể thoải mái thừa nhận mình là tên dâm tặc, còn dám nói chính mình cái gì không tình cảm chi vị, hóa ra là dục vọng đều thiên hạ không ai sánh kịp!” Vì Linh Hoàng nương theo lực hút rất mạnh nên trong thời gian ngắn đều không thể kịp thời thoát ra, chính mình đều dùng điệu bộ khinh bỉ nói đến.

Cái kia ngữ khí cất lời, dĩ nhiên là mỗi nàng đều cách khuôn mặt Mạc Phàm không tới một đầu ngón cái, cỡ nào tiện nghi hết thấy ai bị ai chiếm cũng rất rõ ràng.

“Đừng tự đánh giá cao mình, ta đối với người nửa điểm ham muốn đều không có, chỉ bằng cách này cùng thập tử nhất sinh, xem ai là người tình trước!” Mạc Phàm một mặt cái gì cũng không thừa nhận có chút khó cưỡng lại thân thể nàng.

Phải, cổ đại đối chiến, kẻ không chết chính là cường giả vì tôn.

Hắn cái này đòn sinh tử một chiêu, giả dụ Vì Linh Hoàng đứng dậy trước, bản thân hấn kỳ thực đã xác định không còn cơ hội sống sót.

Nhưng nếu ngược lại nàng bất tỉnh lâu hơn mà nói, Mạc Phàm đồng dạng tuyệt đối nắm giữ khả năng kết thúc trận phân tranh này.

Cỡ nào va đập, bất kể Lưu Viên thác sông nhánh, băng sơn vĩnh thủy, vẫn là hòa mạch đã từng bị thánh hỏa điểm hồng liên tục vũ không có tiêu tan thống trị, Mạc Phàm đều mặc kệ không buông ra Vì Linh Hoàng.

Tại thời điểm thân thể hai người kề sát ở lao như đạn bắn ở trên liên tiếp xuyên suốt ải Đông Quan, rất nhiều mảnh tro tàn tro trọi đi qua bị quang huy này lần nữa san thành bình địa, núi non hết thấy hóa thành một mảnh hèm núi quang cốc, tràn ngập quang chi nguyên tố.

"Ong ong ong ong ong ong ~~~~~ "

Cả hai đều chịu tác động ngoại lực không ít, nhưng Mạc Phàm cuồng tính nổi lên, hấn trời đất đều muốn thử độ cứng đến nơi rồi.

Vẫn ôm chặt Vì Linh Hoàng sát vào người, cơ chân búng một phát, vùng trời cùng mặt đất chỗ bọn hắn đứng đều không ngừng run rẩy, rốt cục hóa thành đạo đạn xoáy xoáy bắn lên thiên không, cả người Mạc Phàm kích hoạt lõi huyết dòng chảy, xung quanh hoá thành một đạo lăm lăm hắc huyết sấm sét, vụt sáng thành đạo quang luân mẫn diệt, giống như Cuồng Lôi Thánh Long đang Thăng Thiên vậy, tinh vân cũng trong nháy mắt này mà bị viên đạn song ánh xoáy xoắn cho vẫn đục, mờ nhạt tách ra tứ phía.

Chạm cửu giới tầng mây, ác ma chi lực, ác thần chi lực đồng thời bùng phát, Mạc Phàm vận mình, xoay người trên không trung một vòng, như là Ngự Thiên Hãm Địa, dòn thần lực lao thật mạnh hướng đại địa rút xuống, liền thấy sau khi Hắc Long Kinh Thiên đón nắng, giờ phút này đã cuộn người chúi xuống dưới, triệt để hóa thành một đạo vong tang sấm sét hướng xuống Côn Lôn sơn mạch, không khác gì một đầu Cuồng Lôi Thánh Long Hãm Địa vô cùng hung dữ cắn xuống.

“Hoàng cô nương, lát nữa gặp lại!” Mạc Phàm cười khổ thốt ra.

Vì Linh Hoàng cố gắng cự quỹ thân thể, nhưng nàng nhận ra mỗi lúc mình càng cố nhúc nhích, càng phải cọ sát hơn thân thể của hắn, cái kia kỳ thực có chút chỗ không nên chạm đến đều cảm giác rất không thoải mái.

Mà lại chính mình lần đầu chạm đến, có chút không ổn sự tình...

Tốc độ bay lên đã cực nhanh, tốc độ rút xuống thậm chí còn thiên văn hơn rất nhiều, không thể dùng chỉ số thông thường để hình dung, quả thật chính là một đạo thiên mang rút xuống địa cầu.

To lớn Đông quan Côn Lôn Thánh Địa ở trong khoảnh khắc có quy mô chấn động như vậy đều làm các nơi khác có vẻ đặc biệt nhỏ bé.

“Oànhhhhhhhhhhhhhhhhhhh ~~~~~!”

Côn Lôn Thánh Sơn toàn bộ hàng trăm ngàn km bình phương bị chấn động lan tỏa.

Quang luân sấm sét của Mạc Phàm tiếp xúc mặt đất, hóa thành sóng âm tích điện, tích điện vỡ tan chính là sinh linh đồ nhận trên vùng đất này, dã thú trong vùng bình nguyên, cảm linh trong núi rừng trên ải Đông quan căn bản rất khó may mắn thoát khỏi...

Mặt đất ầm ầm tách ra, sập xuống không biết phải sâu bao nhiêu dặm, chỉ vên vên là giây phút hai thân ảnh kia đập xuống đại địa, đầu Cuồng Lôi Thánh Long huyền hóa này lập tức nổ bạo, phản xạ cả một thể giới suy tàn viễn cổ bên dưới vực sâu.

.....

.....

Vực sâu bị lún xuống là một cái hồ trời rộng trăm km, cái kia đẩy ra tầng đá, Vĩ Linh Hoàng chậm rãi đứng lên, cả người nàng từ trên xuống dưới đều lấm tấm không biết bao nhiêu bụi bặm bám vào, có chút lồi thối trái ngược với hình tượng sạch sẽ.

Chỉ là hồ sâu, không phải sẽ tối đen như mực sao?

Lại vì lý do gì còn có rực rỡ quang huy như giữa trưa nắng gắt?

Bay lượn ở bên ngoài, tràn đầy hồng liên tước vũ, liệt hỏa đỏ hồng huy hoàng đến cực điểm kia trên cao, phóng xuất ra không lồ rộng lớn năng lượng, khiến cho Thái Dương trên bầu trời kỳ thật cũng âm đạm không đáng nhắc.

Từ linh chi hóa, tinh khiết chi hóa, tại trong liệt điểm màu hồng tràn ngập sinh mệnh thịnh vượng cho thay thế, không giống như là một đoàn lại một đoàn gặp nguyên rửa liệt điểm, càng giống là đạt được Phượng Hoàng niết bàn. Hỏa thành văn phúc, trái rộng toàn thân, liệt điểm chi dịch như lộ ra thân thể thần huyết, tại quanh thân chảy xuôi; ngực có vết thủng, vết thủng biến mất; đầu có vết rách, đầu lành; thân thể kịch liệt bị hủy hoại, như cũ sạch sẽ không một vết thương.

Viêm Đế Tà Thần trùng sinh lại lần nữa ra đời, quang huy đặc biệt chói lọi.

Mạc Phàm cầm Hồng Ma Hữu Kiếm chỉ về Vĩ Linh Hoàng, lôi đình chớp giạt tựa như một cái áo gió khổng lồ.

Kiếm đứng ở trên vực sâu, vực sâu nhưng nhìn qua không hề khác gì một đồng tiểu giếng nước kéo dài thân kiếm, mà thời điểm người cầm kiếm ánh mắt đỏ tím tới, liền nhìn thấy cái thiên thần bình khí trên bầu trời chậm chậm lộ ra nguyên bản sát khí đến kinh hồn, còn chưa rơi xuống cũng đã làm cho người ta một loại khiếp đảm sắp hủy diệt.

Hồng Ma Hữu Kiếm là lôi kiếm thần khí, mà hồng liên tước vũ là lưỡng hỏa thánh viêm, thẳng tắp rơi xuống hướng về phía mũi kiếm bao phủ lấy, thoáng chốc kiếm khí hắc huyết tà lôi hóa được bao phủ thêm một tầng khí hồng như một trận khoáng thế phong bạo, đánh thẳng vào hết thảy chung quanh, vừa đẹp cực kỳ, nhưng cự kiếm cũng đáng sợ cực kỳ...

“Người tha cho ta một mạng, ta cũng lui cho người một đường sống, lực lượng của chúng ta cũng gần về cạn kiệt rồi, thẳng thắn mà nói đây là hiệp cuối cùng!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Cực quang ban ngày

Giữa trưa nhưng toàn bộ Á Châu lục địa không có nổi một tia nắng, sương mây trùng trùng che khuất dương quang, nhưng cũng không đồng thời mang ý nghĩa bầu trời sẽ âm đạm.

Vén vén chỉ vì nó đã sớm bị một loại chí thần chí quang Lôi Hóa Tà Dương nhuộm lên thành bức sơn hải tinh vân màu hồng, hồng sinh ra từ hồng liên, hồng chảy trong huyết dịch, hồng thuộc về hắc chu hoàng tuyền.

Cực quang ban ngày!

Tiếp tục hướng chỗ cao nhất quan sát, những cái kia tại tuyệt đại đa số cường giả ở hết thảy quốc gia bên trong khu vực, cùng miền man trăm vạn các bộ tộc tới từ khắp nội ngoại Côn Lôn sơn mạch lưu ý đến, bởi do loại kia hồng quang tinh vân tốc độ lan tràn thực sự quá nhanh, bọn hắn đồng dạng không thể hiểu được tốt cùng là vật gì, hoặc thứ gì gây nên.

Dù là ai đi chăng nữa, bất luận sinh vật lớn bé nào trên thế giới này sẽ luôn tồn tại một cái chấp niệm, đó là chứng kiến những thứ nằm ngoài phạm vi hiểu biết của bản thân, vô hình chung đều có một loại e ngại cảm giác.

Trong lúc nhất thời, mấy cái thế lực đang tại trên Côn Lôn, yêu tộc, cầm chủ giả còn sống sót, đám Mục Bạch, Tương Thiệu Như cũng bắt đầu đối với hiện tượng trên đỉnh đầu mà bình phản, tạm dừng hết thảy chiến trận lại.

Một chùm cực nhanh phi tỏa hồng quang, rõ ràng là từ hắc đáy.

Chẳng biết tại sao, Mạc Phàm đứng ở chỗ cao nhất trung ương cực quang mà lơ lửng, chung quanh khí áp đã kinh biến đến mức không tầm thường.

“Nói là một hiệp cuối cùng, nhưng chỉ cần người thoát được lưỡi kiếm của ta, liền xem như người thắng!” Mạc Phàm lần nữa mở miệng nói ra.

Hắn lời nói này, thật đã xem chính mình có khả năng cùng đỉnh vị Quân Vương chống lại, thậm chí nằm ở cửa trên.

Đồng quan địa phương, có 20 vị cầm chủ, tất cả mọi người nghe được, lập tức ai nấy tự dặn lòng có phải hay không nghe lầm.

Chẳng phải vừa bảo hết ma năng sao?

Vì cái gì còn muốn lờ người? Đã sớm nghe nói Mạc Phàm ngưng cuồng không ai sánh kịp, hôm nay cuối cùng trên dưới cấm chú hội người đều được kinh qua.

Vì Linh Hoàng cũng dám trêu vào, quả nhiên danh bất hư truyền!!!

Đứng dưới vực sâu, Vì Linh Hoàng cũng nghe được, nhưng ban đầu không có để ý lắm, nàng đơn thuần phóng cảm quan khí tức ra xa một chút tìm kiếm, phát hiện Hắc Âm Hoàng Tuyền vẫn đang thôn phệ một góc rộng lớn băng nguyên bên kia, chưa có dấu hiệu đóng lại, mỗi chút chim nỏ nộ cười.

Này chứng minh Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân không có làm nàng thất vọng, kể cả suy yếu đi, nhưng cánh giới của nó đều không dễ dàng gì nhường linh hồn sinh mệnh cho cái kia địa ngục quỷ môn cần nuốt.

Thu hồi cảm quan sau đó, Vì Linh Hoàng nhíu lại lông mày, ngẩng đầu nhìn xem Mạc Phàm, nàng nhìn hồi lâu trên khuôn mặt hắn, cuối cùng cho ra một cái kết luận: Người này có bệnh, lại bệnh không nhẹ.

Cái gì hiệp cuối cùng, ai muốn cùng hắn đánh đâu?

Nàng lúc này chỉ muốn cứu thú cưng của mình, nàng cũng chẳng có nhu cầu thoát khỏi lưới kiếm của hắn.

Bất quá, Vì Linh Hoàng dùng phán đoán của chính mình cũng không tài nào nghĩ tới, gã nam nhân phách lối đến cực điểm kia lại thật có cái năng lực để cho Côn Lôn đế quốc hùng mạnh vừa trải qua một hồi chiến tranh ác liệt chưa từng thấy.

Làm Vạn Yêu Thần Tọa, nàng chắc chắn là một chí cao Đế Vương bất khả xâm phạm, trên thế giới này không mấy cái chúa tể khác dám tùy tiện liều mạng đi khiêu khích.

Ngoài ra, đồng dạng được xác nhận là trí tuệ yêu linh đại biểu, đương nhiên nàng sẽ biết qua văn minh nhân loại, quần thể sinh vật khác tồn tại, nàng cũng đã sớm nghĩ mở mang kiến thức một chút cái này cùng bọn hắn phát triển ma pháp, biết mạnh yếu thực lực.

Chỉ là trong thâm tâm, xuyên suốt thời gian dài như vậy trong quá khứ, nàng lại chưa bao giờ gặp qua cường giả nhân loại có chỗ gì hơn người, mà nếu có, tự nhiên cũng vền vẹn mỗi Quang Minh thiên sứ được liệt vào hàng ngũ có thể gây ra một chút trở ngại.

Vậy mà trận chiến hôm nay, ngay tại Côn Lôn Thánh Sơn.

Kết quả nàng liên tiếp để cho nhân loại trước mắt chiếm tiện nghi, thậm chí đến đánh cược mưu sát một ít pháp sư bên trong cũng thất bại.

Ngược lại là Mạc Phàm lên làm Tà Thần, bày ra thực lực có chút để cho người ta quá ngoài ý muốn, tuy nói chưa có chạm vào cánh giới của Vạn Yêu Thần Tọa được, nhưng tình huống phát sinh kéo dài, cuối cùng lực lượng cả hai bây giờ không còn giữ được khoảng cách chênh lệch.

Chỉ là, nàng từ đầu đến cuối đều không chọn mình thua.

Liên tục mình chán sống, nàng sẽ miễn cưỡng tại nguyện.

Vì Linh Hoàng hít sâu một hơi, không có trả lời, nàng thuận dốc vực sâu đi tới, nhưng con người xinh đẹp bên trong lóe ra mấy phần băng hàn chi ý đã nói cho Mạc Phàm đáp án.

“Vụt!”

Thân ảnh Vì Linh Hoàng vừa động thủ huyền thuật.

Mạc Phàm tại ngân quang kim đồng tử đột nhiên phát sáng, biến mất trong tầm mắt hết thấy mọi người, ngẩng đầu nhìn lại, màn trời hồng quang vẫn yên lặng ở đó, vền vẹn một đạo duy nhất lời hóa thân quang được bóc tách ra ngay thời khắc ép roi xuống, nhưng đủ mang cho người ta một loại hô hấp chặt vật cảm giác áp bách.

Cao vút thanh âm từ không trung truyền đến, các vị cấm chú ở xa nhìn thấy hình tượng chẳng qua là Mạc Phàm hai tay cầm ngược cán, nâng vai rướn người nhảy vọt từ trên trời xuống, một kiếm đâm thẳng vào, bọn hắn nhìn thấy, là màn trời va chạm xuống dưới, chung quanh thế giới một mảnh đỏ rực, gặp phải hủy diệt cùng vỡ vụn, kinh diễm vô cùng.

“Đông Đông Đông ~!”

Ánh sáng màu bạch kim phiến của Phong Bạo Huyền Vũ trong nháy mắt phát ra, bao phủ lấy thân thể Vì Linh Hoàng, cho phép nàng cứng rắn tiến nhập, chỉ một chiêu đã chụp dính mũi kiếm thần khí.

“Ầm ầm ầm ầm ~!”

Tay phải Vì Linh Hoàng cùng mũi kiếm của Mạc Phàm va chạm với nhau, bùng lên vô số xích tử lửa điện cực kỳ quỷ dị, áp khí nổ tung ra vài trăm dặm khu vực, xung quanh vực sâu lần nữa tiếp tục khoét rộng, sâu tới muốn trực tiếp xuyên qua lớp vỏ vị diện này.

Có thể nói chính là,

Chùm phi tỏa hồng quang trên trời rớt xuống giống như lưu tinh sao rơi, thế nhưng bàn tay Vi Linh Hoàng ngược lại đại biểu chẳng khác gì đại dương bạt ngàn, hai bên va chạm, lưu tinh có nổ đấy, có bùng chường đấy, chỉ là thoáng liền ngưng lại, từ động mà chuyển sang tĩnh, lẫn lẫn gọn sóng tàn ra.

Trong nháy mắt, Côn Luân lãnh chúa điều phối thêm ba đạo vàng sáng màu thiên thanh, bích thủy, cùng châu quang chảy vào trong bàn tay mình, làm toàn bộ bàn tay đều trở nên trong suốt, giống như hoàn toàn là do năng lượng ngưng tụ mà thành, gia tăng cường độ theo cấp số nhân.

Hồng quan miễn diệt của Hồng Ma Hữu Kiếm bộc phát cùng với bàn tay trong suốt không kém thủy tinh của Vi Linh Hoàng chạm nhau ở cùng một chỗ, liền bao nhiêu hủy diệt lôi hỏa đều giống như hoà tan, tại Phong Bạo Huyền Vũ của nàng huyền hoá ra bao phủ bên trong, căn bản không cách nào bộc phát ra được.

Mà làm Mạc Phàm như thế mang ác ma chi lực đâm xuống cũng không thể nào đâm tới được nửa phân, đã bị Vi Linh Hoàng mạnh mẽ cưỡng bức rồi giữ chặt.

Vi Linh Hoàng trên gương mặt rốt cục gạt ra vẻ tươi cười, vừa vặn ngăn tại Mạc Phàm chỗ mũi kiếm, nàng mượn thời cơ chớp nhoáng này, đem phòng thủ chuyển thành thế công.

Nàng tinh tế lật ngược mũi kiếm, khiến Mạc Phàm bị bẻ thế, phải cuộn người xoay theo trên không.

Tay áo hồng y lười phiến sắc liệm trượt ra, như quý ánh trùng điệp, Vi Linh Hoàng quanh thân lượn lờ kim sắc bạch phiến, mà bạch kim phiến vốn dĩ từ hồ ly mao vẫn đang tiếp tục từ từ tách rời, bọn chúng dọc theo ánh mắt nàng nhìn lại địa phương như sóng triều một dạng cuộn cuộn đứng lên.

Coi thường cấm chú phòng ngự, kim sắc bạch phiến từng đạo từng đoạn bạo vũ mang theo kịch liệt xoay tròn, vô cùng sắc bén như đao ảnh địa ngục, đồng thời hướng phía Mạc Phàm cổ họng gác tay cắt đi.

Đã nhìn thấy lúc trước Vi Linh Hoàng sử dụng nhất kích sát chiêu này không ít lần, thủ tiêu không ít cấm chú giả. Mạc Phàm ánh mắt mấy phần lăm lăm lại, để cho người khác mấy phần rung mình.

Hắn không quay lưng, làm sao lại không tránh đòn, chẳng lẽ thật muốn chết?

Giây phút Vi Linh Hoàng nhận ra Mạc Phàm cái kia bất động toàn thân, càng là tiếp tục cuồng lôi hỏa diễm âm âm tại người khí tức muốn tiếp tục công kích. Nàng cái gì cũng không hiểu được.

Sẽ cho mình kim cương bắt toại, sẽ cho mình bỏ ra Hồng Ma Hữu Kiếm vẫn còn thủ đoạn công kích nhanh hơn Phong Bạo Huyền Vũ?

“Tôm~~~~”

Nàng có chút thất thần do dự, một chân lùi lại vô tình giẫm xuống vũng nước bên dưới, cái thứ nhất không đành lòng một kích xuyên tim hắn.

Nước màu kim ngân?

Không phải thủy nguyên tố của mình chừng không phải là màu xanh sao?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Vạn ngân thủy lệ, lam ngân li tâm

“Tách tách tách~~~~”

Có nước nhỏ giọt...

Từng giọt từng giọt trên thân kiếm chảy xuống, lẫn lẫn tại Vi Linh Hoàng bàn tay rồi nhiễu xuống đại địa.

Nàng lúc này mới chăm chú đến, Hồng Ma Hữu Kiếm cũng không phải chỉ là lôi hỏa lưỡng nghi song hành.

Kiếm sinh ra bởi Hắc Ma Lôi Hoàng, hào quang kiếm ảnh bắt nguồn từ Hồng Liên Tước Vũ, nhưng nếu nhìn kỹ một chút, tại mờ nhạt thân kiếm rõ ràng không phải hai loại miễn cảm nguyên tố này, vô bực lệ khí mà tú nữ, nhẹ nhàng cùng thánh khiết y hệt lam ngân.

Kim ngân óng ánh từ lúc nào đã bao bọc kiếm đâu?

Kim ngân... tức thủy ngân dạng rắn.

Đầu óc phán đoán nhanh nhạy, Vĩ Linh Hoàng cảm thụ hơi thở thủy nguyên tố trên Lưu Viên uyển quanh co hàng triệu km bình phương ở Côn Lôn sơn mạch. Mặt hồ vẫn đầy ắp tĩnh lặng, nhưng giống như vừa được làm mới, tựa như tuần hoàn thời không tái diễn, hẳn đều còn chút khí tức ma pháp xao động vương lại chưa có phai đi.

Thủy ngân sinh ra từ thủy nguyên tố, Mạc Phàm vì một màn này từ đầu đã chuẩn bị kỹ lưỡng, Vĩ Linh Hoàng cảm pháp huyền thuật nhưng phạm vi phi thường có hạn, cứ việc vượt khỏi vạn dặm chường không ra ngoài, tuyệt đối ma pháp không còn bị ảnh hưởng.

Mà lại Thủy Ngân phân tử vốn dĩ đã là tồn tại bất đồng khác biệt với thất đại nguyên tố, gần như thoát ly cảm nhận của nàng rồi.

Vạn Yêu Thân Tọa về mặt một trận đắng chát, kết quả là tự mình vẫn không có hiểu rõ điểm này sớm.

Nàng ý thức được tự mình cách Mạc Phàm quá gần, nếu như giữ một khoảng cách, còn có thể có cơ hội quần nhau. Trái lại giờ phút này, linh tính mách bảo cái kia thủy ngân cực kỳ uy hiếp chính mình.

Vực sâu bao la có hồng quang chiếu tới, tại nàng và hần phía trên đầu, bầu trời trở nên nho nhỏ không khác gì miệng khoang giếng, có thể mắt thấy đường chân trời và giáp giới thiên hồng, hiện ra một cái đường vòng cung hoàn mỹ.

Cẩn thận quan sát đường vòng cung này, sẽ rất nhanh phát hiện ra vô số viên thủy tinh màu bạc xanh óng ánh tạo thành, chúng nó cũng không tròn vẹn là chất rắn, vốn dĩ chất rắn phải là duy nhất kim ngân màu sắc, nhưng trái lại ở đây để cho người ta một loại cảm giác mỗi một hạt đều trong suốt long lanh, lấp lánh màu lam ngân, đặc thù nguyên bản chất bán lỏng.

Phải, thủy ngân bán lỏng, bán rắn!

Lam ngân giọt.

Vĩ Linh Hoàng lộ ra một tia nhăn nhó, khoang miệng vực thăm rõ ràng đầy ắp thủy ngân giọt nước, vậy không phải mang ý nghĩa trong đây vực càng không thể đặt bàn tính lên so sánh sao?

Nàng vô thức nhìn tới Mạc Phàm, xung quanh hẳn vẫn bị cái kia hằng hà bạch phiến từ Phong Bạo Huyền Vũ đem cho phủ lại, nhiều thời điểm càng liên tục ào ào cắn xé điểm trọng yếu.

Bão táp bạch sắc tầng tầng lớp lớp, tạo thành một cái liên hoa lưỡi dao sắc bén tùy tiện thu hoạch sinh mệnh, có thể nghe được âm thanh leng keng kim loại va vào, để cho liên hoa cánh hoa không ngừng rớt là tả xuống mặt đất.

Đáng sợ chính là, băng vụ tán loạn trong không khí, thổ vụ ngập tràn xuống mặt đất, bạch phiến bị vỡ tan nhiều không đếm được, nhưng Mạc Phàm vịn vịn còn đứng ở đó, ánh mắt bình thản tựa như mặt hồ Lưu Viên, tóc trắng trong loạn vũ bông bông, thân thể như cũ không có lấy một vết thương, thật giống hẳn cũng người ở một cái thế giới khác bất toại bên trong.

“Đồng Đồng Đồng!!!”

Mãi một lúc thu hồi hồ ly mao lại, Vĩ Linh Hoàng mới nhìn thấy từng giọt từng giọt thủy lệ trong suốt hóa thành màu lam ngân rải ra, hiện lên ở trong đất trời.

Những viên thủy lệ màu lam ngân này thật nhỏ như giọt nước vậy, khi ở trong suốt trạng thái, thêm vào ản mình bên dưới bầu trời hồng quang che khuất, căn bản không thể nhận ra được.

Mà lúc nhận ra rồi, càng lâm vào sợ hãi khôn cùng.

Chính những giọt thủy lệ lam ngân này bắn phá vào triệt tiêu phong bạo linh vũ của nàng.

Mới đầu chỉ là thừa thốt phân tán phân bố tại khu vực phạm vi quanh thân bọn hắn, khi Mạc Phàm nở nụ cười, hỗn độn sao chép, những giọt thủy lệ lam ngân này lập tức lấy cấp số nhân tăng trưởng điên cuồng.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ không gian vực thăm hàng trăm dặm này chìm trong vô số tinh thể thủy ngân dạng giọt lệ bao phủ, mỗi một hạt nước căn bản đều là tuyệt đối độc lập, khoảng cách cách nhau cũng là tuyệt đối bằng nhau.

Cao cấp thủy hệ, Vạn Ngân Thủy Lệ.

Vĩ Linh Hoàng nhìn một màn này, bàn tay liền chủ động buông mũi Hồng Ma Hữu Kiếm ra, nàng không chần chừ hóa thành một đạo thất thái quang sáng muốn thoát ly địa phận, nhưng liền bị Mạc Phàm thúc một quyền không gian ý niệm hất nàng văng xa ra khỏi chỗ của mình.

Quyền bạo tạc chỉ nhất thời thôi, nhưng suýt chút đều bẻ cong ra không gian, phi thường đem Vĩ Linh Hoàng oanh đến sập vào bãi sườn khe vực.

“Bắn!”

Mạc Phàm đứng yên một chỗ, ánh mắt cực kỳ sát ý, hô to lên một tiếng.

“Vạn ngân thủy lệ - Lam ngân li tâm!”

Đột nhiên mấy chục vạn thủy lệ lam ngân mang tự xoay quanh thân tạo ra không bố động năng, dạt dào hủy diệt năng lượng rồi cuối cùng bùng phát như điên như cuồng mang theo luồng sức mạnh cường đại đó thần tốc bay vút tới Vĩ Linh Hoàng làm mục tiêu, giống như một trận tập nã laser đạn đạo số lượng vạn quân vậy, nhìn tập hợp giọt lệ luồng sáng bắn vào hạch tâm mà giật mình.

“Chúu chúu chúu chúu chúu ~~~~~!”

“Chúu chúu chúu chúu chúu ~~~~~!”

Xoay càng nhiều, li tâm lực bắn ra càng mạnh khủng bố, năng lượng mỗi một cái thủy lệ lao ra nổ tung, mãnh liệt không kém hơn từ quang trời phạt. Mà ngập trời vạn vạn tia lam ngân ánh sáng bắn phá như vậy, quỹ đạo thiên biến ngang ngược, mắt thường không thể xem được hết thấy.

Liên thể giới này, e rằng phải sức mạnh cỡ nào mới có thể kháng cự được uy lực xuyên thủng?

Lam ngân sáng chói, khối màu bạc tỏa ra dày đặc, để cho toàn bộ mảnh vực thăm này căn bản đều không chịu nổi gánh nặng!!!

Bất quá, thủy ngân lệ cũng không phải thần lôi tuyệt diệt hay thánh hỏa tịnh thể chấn động như vậy rầm rộ. Phương thức duy nhất của nó chỉ là kích sát, cực mạnh mẽ giọt lệ, cực thần tốc xuyên tâm đoạt mạng địch nhân.

Thủy ngân so với với bất kỳ một cái hợp chất nào đều muốn cứng hơn, có thể cắt kim cương, có thể gọt sơn mạch. Thủy ngân giọt trong quá trình cái kia một vết lại một vết lam quang đặc biệt mang cường độc phóng xạ, xem như một nhánh quần thể trăm ngàn yêu ma sinh vật đứng tại hạch tâm trung ương cũng đừng hòng có ai sống sót trở ra.

Thậm chí, có thể là liên thể giới e rằng không mấy cái sức mạnh có thể kháng cự được xuyên thủng.

.....

Đó là cấp thứ sáu cấp cao Ma pháp Thủy hệ!

Từ ngoài xa quan sát hồ sâu, sương máu chỉ tức, đầy trời băng bụi là tả bay xuống, mọi người có chút xuất thần nhìn dạng này Vạn Ngân Thủy Lệ tạo thành thăm sát tình cảnh, một lúc lâu đều không có phục hồi tinh thần nổi.

Mà không nói đến sát kích uy lực, kể cả không chứng kiến một màn bạo chấn, trước đó mấy vị cấm chú giả cũng đã miệng tròn vo không thể tin được rồi.

Pháp sư bình thường có lẽ nhìn không ra, nhưng cấm chú pháp sư đơn giản liếc mắt thôi, lập tức phát hiện quang sáng Tinh Hà trong mắt Mạc Phàm rất không giống bình thường, tựa hồ một loại mờ nhạt quang văn cường hóa biểu hiện, kỳ thật để cho nội tâm người khác không khỏi bị rung động xao lãng.

Đem ma pháp cao cấp cường hóa đến thứ sáu tầng, đây là cái hạng gì của loài người?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Phu quân danh chính ngôn thuận

Thủy hệ của Mạc Phàm trước khi bước chân đến Côn Lôn đã đề thăng vào cao cấp, năng lực càng tinh xảo hơn một chút sớm đạt cấp cao viên mãn, hần hiện tại hần còn kém một bước ngoặt, đột phá đến siêu giai.

Khác với thủy hệ sơ giai sáu đẳng trước đó, mỗi lần cường hóa cần vón vện 7 thành tinh phách.

Lên đến Tinh Hà là một câu chuyện khác; tổng cộng bao gồm 343 viên tinh tử, gấp 49 lần so với sơ giai, mà chỉ có đem hết thấy 343 viên tinh tử này toàn bộ dùng nó bậc cấp tinh phách cường hóa, mới có thể để cho Mạc Phàm cấp cao ma pháp tăng lên tới cấp thứ tư.

Cấp thứ năm lại lần nữa một cái khái niệm, yêu cầu chiến tướng tinh phách. Ngay cả ít người có thực lực ma pháp sư coi như có bản lĩnh tự mình giết xuống chiến tướng sinh vật trên đơn vị hàng trăm, hàng ngàn đầu, vậy cũng không khả năng thu hoạch được bao nhiêu tinh phách, xác xuất rơi cực thấp đi.

Cuối cùng là, cái này cấp thứ sáu cao cấp Thủy hệ, phí hao tốn 343 khóa cấp thống lĩnh tinh phách cường hóa, thế gian bất khả thi công việc một trong.

Dùng thị trường giới quý tộc, tính luôn biến thuế, tỉ giá khấu trừ, Mạc Phàm cường hóa đến cấp sáu Thủy Hệ cao cấp, ít nhất cũng không kém hơn 700 ức.

“Làm hộ quốc thần long... có lương bổng phúc lợi tốt vậy sao?” Một vị Thổ hệ cầm chú tên là Từ Ân không nhịn được thốt lên.

“Còn chưa nghe tới, bắt quá, xa xỉ như vậy xài tiền, không là thần hào thì cũng là con trai thần hào, hẳn quả thật có tư cách phách lối...”

700 ức là tổng chi phí quốc phòng hằng năm của cả một quốc gia đấy!

Bằng nhiều tiền đổi với một tên cầm chú pháp sư tới nói đều là con số thiên văn không tưởng, sử dụng hợp lý còn có thể chưng cất đủ tài nguyên để xây dựng một nhánh siêu giai quân đoàn, càng dư sức kiến thiết nên một cái trung bình thành thị a.

Mạc Phàm con hàng này dĩ nhiên đem chúng nó dùng để cường hóa cấp cao ma pháp, cảm giác trên thế giới này hẳn mới là chủ tịch liên hiệp Ma Pháp năm châu, đệ nhất thần hào giả.

Hiện tại cấp thứ sáu Thủy Ngân uy lực đã tương đương xấp xỉ với một cái siêu giai cấp thứ hai đến, chúng nó còn so với siêu giai ma pháp càng có ưu thế, ưu thế ở chỗ thi pháp tốc độ rất nhanh, tiêu hao ma năng càng thấp hơn, mà tại một cầm chú sư tinh chỉnh lực lượng, càng thấu hiểu nguyên tố, càng tinh vi đến không thể đo lường được.

“Nói là vậy, nhưng kể cả siêu giai ma pháp loại ba, lấy đâu ra lực lượng khủng bố dạng này, nường này đều để cầm chú ma pháp có chút thương tổn tự trọng.” Một vị quang hệ pháp sư thắc mắc nói ra.

“Đó không đơn thuần là thủy hệ, so với thủy hệ toàn diện hơn không biết bao nhiêu lần. Ngược lại một loại vật chất kinh diễm tồn tại mà nói, không thể lấy cấu trúc tinh tử để đánh giá nữa. Mạc Phàm cái này hệ, vì lẽ đó hiện tại để hẳn ra ngoài gây chuyện thị phi, đừng nói là siêu giai hẳn có thể treo lên đánh một mảnh, đến cầm chú pháp sư hẳn một dạng cũng có khả năng đem Thủy hệ cao giai ra dọa cho tuột quần!”

Nhìn Mạc Phàm sừng sững dưới vực sâu chường không, bất luận bình tĩnh cỡ nào, bất luận có phải hay không còn chưa tới 30 tuổi, cảnh giới hẳn đạt đến đều làm cho hết thảy người khổ tu ma pháp cảm giác được không rét mà run.

.....

Không có lây lan sang khu vực lân cận, cũng không thuộc nhánh mầm diệt ma pháp cực hạn như hỏa cùng lôi, nhưng ở hạng mục phá hoại, thủy hệ không phải là không có.

Vực sâu Đông quan, vỡ vụn không chịu nổi.

Đây là do quá tải toàn trường xuyên tâm cùng bạo phát mà miễn cưỡng trông giống như một trận thủy quét hủy diệt.

Sương độc tỏa ra mù mịt xung quanh, phủ kín địa phận, nhất quyết không để cho một cái thấp kém sinh vật nào dám luồn quần đến gần.

Kẻ thống trị địa phương này muốn, chỉ là có hẳn cùng nường.

"Ào ào ào hoa ~~~~~ "

Đột nhiên, tuyết trắng bay đầy mảnh vực, giống như từng mảnh từng mảnh thật mỏng bông tuyết, để nguyên bản liền sương độc màu trắng tan biến rất nhiều, mà thân ảnh người bên trong bước ra càng thêm phần mỹ lệ.

Bông tuyết trắng nhàn nhạt được Mạc Phàm lắc tay tản vụ bột.

Trong màn tuyết còn đọng lại, vị tiên từ Côn Lôn bị thụ thương bước ra, nường hồng y xuề xòa, nhiều chỗ rách vá tương đối nhạy cảm, có thể tại Mạc Phàm thấy được bên trong ngọc ngà trắng muốt thời điểm, đều ý thức muốn lảng tránh ánh mắt.

Vĩ Linh Hoàng không hổ làm đình vị quân vương mạnh mẽ nhất nhân gian, nường trong tình huống thiếu phòng bị như vậy, liệu hết thảy khí lực, cuối cùng vẫn là từ trong khủng bố thích sát Vạn Ngán Thủy Lệ thoát chết.

Nàng đứng cũng không vững, toàn thân đột nhiên một trận hư thoát, tựa như là một vị tiên nữ tại tuyệt mỹ dáng người bên trong bỗng nhiên muốn bất tỉnh vậy.

Có chút xụi lơ quỳ ngồi dưới đất, cánh tay căn bản nhắc cũng không nhắc lên được.

Mà tại dáng người nàng ngồi xuống, tám cái đuôi lông trắng đồng dạng lộ ra, trải xuống mặt đất, làm đậm hầu xung quanh nàng. Dễ dàng lưu ý, hết thảy tám loại Hồ Vĩ kia, cái nào cái nấy đều lem luốt huyết dịch, chứng tỏ ban nãy tuy không hoàn mỹ nhất hộ pháp thành cự thuần nhưng còn may kịp thời đỡ cho nàng không ít chí mạng.

“A...a...” Vạn Yêu Thần Tọa khẽ run người rên lên một tiếng nhỏ.

Miệng nàng có máu chảy xuống, vai, hông, bắp đùi cùng chỗ cánh tay lại chẳng biết lúc nào xuất hiện hai, ba cái lỗ thủng, máu từ cái này lỗ thủng bên trong bùng lên.

Đồng thời, xung quanh khu vực nàng ngồi xuống, xa xa bãi đất thành vực, đồng dạng có hàng triệu cái lỗ thủng vừa vụn tí lệ một giọt nước, cái này lỗ thủng, không kém cạnh tổ ong bên trong, mang hình ảnh có sức trùng kích dọa người đến chạy trốn tứ phía.

“Người bị thương rất nặng...” Mạc Phàm tay cầm Hồng Ma Hữu Kiếm, cả người gần như chẳng còn một mảnh nào sát khí đi tới.

Hắn nhìn chăm chăm vị Côn Luân đệ nhất Đế Vương, giờ phút này nàng lộ ra dáng dấp phi thương mê hoặc, giống như một con mèo nhỏ bị thương vậy, toàn thân tỏa ra một cỗ đáng yêu cùng tội nghiệp đến mức khiến người ta không thể chịu đựng được

Trong thâm tâm, không biết vì cái gì, Mạc Phàm tự nhiên có nhiều hơn một tia đau lòng, càng nhiều hơn một tia muốn ôm lấy nàng vào lòng mà sủng nịch.

“Ân, người kỳ thực mạnh hơn nương tử mình!” Vĩ Linh Hoàng từ buồn bã đến ánh mắt quay người lại kia nhìn Mạc Phàm, lảng lệ nhưng thấy rõ ý cười.

Hắn ngây như ngỗng đứng bất động.

Thời điểm nào rồi còn muốn đùa?

“Ài, vậy cũng là lúc này người có cơ hội giết ta, mà trước đó rất nhiều lần ta đều nhận ra người lưu cho ta không ít cái mạng...” Mạc Phàm cười khổ tiếp tục tiến về gần nàng hơn.

Chuyện này quả thật để cho Mạc Phàm cảm thấy vạn phần áy náy, không nghĩ tới chính mình còn được một cái chân chính chí cao Đế Vương người đem vào danh ngạch bảo kê.

Còn bằng con giun xanh kia ở hoàn mỹ nhất thời kỳ cũng không thể mạnh hơn nàng bây giờ, huống chi còn không biết nói, khô khan buồn tẻ đến cực điểm.

“Người thấy?” Vĩ Linh Hoàng ngữ khí thay đổi.

“Ta nhãn quang thậm chí muốn sáng suốt hơn người!”

“Vì cái gì đã thấy còn ra tay với ta nặng như vậy?” Vĩ Linh Hoàng nhe răng trách móc, không khác gì một lão bà nương tử đối với phu quân của mình oán giận.

Lời nàng nói ra, câu nào câu nấy vốn dĩ đều mang uy lực trùng kích đến, để Mạc Phàm loại này chín cái đầu vẫn không biết phải làm sao để trả lời đi.

Cảm xúc đệ nhất mỹ nhân một trong như vậy xuống chân, chẳng lẽ lại đi nói "Thật có lỗi, ta đã có hai cái lão bà, mà lại người yêu không thể cùng một chỗ, chúng ta vốn dĩ chỉ nên quan hệ lãn ga trải... ngạch, người qua đường." Thân sĩ tiểu dung, sau đó đưa nàng đánh bất tỉnh, hoặc là giết người diệt khẩu luôn càng tốt, mang theo bằng hữu, cầm chú cao chạy xa bay khỏi Côn Luân này.

Thấy hắn lúng túng, Vĩ Linh Hoàng nở ra một nụ cười đặc trưng hồ ly mị hoặc, nàng tiếp tục than: “Người đi đi, ta tha mạng cho người cùng bọn hắn, nhìn người hắn có rất nhiều việc cần làm, làm xong xuôi lại nói, có thời gian mạng sinh lễ lên hỏi cưới.”

“????” Mạc Phàm trợn mắt nhìn.

Sinh lễ hỏi cưới?

Tha mạng ta?

Không phải chính ta bây giờ một kiếm cắt xuống, người mạng nhỏ vạn năm đều vĩnh viễn ở tại hoàng tuyền bên sông sao?

“Hoàng cô nương, ta với người từ nay không gặp nữa là được, sinh lễ gì đó, sẽ không thật cho rằng ta cùng người có quan hệ tình cảm a. Lão bà nhà ta không tốt nghe được.” Mạc Phàm khoe miệng giật giật nói ra.

“Người đã là phu quân của ta, danh chính mà ngôn thuận!” Vĩ Linh Hoàng lập tức phui đi ý kiến của hắn bằng kết luận dứt khoát.

"Hoàng cô nương, người nhìn ta Mạc Phàm giống như là không khí, từ nãy đến giờ nói nói đều không hiểu sao?" Mạc Phàm ngược lại cười.

"Mạc Phàm, người nhìn ta giống như là thức dậy sau người sao?" Vĩ Linh Hoàng cũng cười.

Nụ cười của Mạc Phàm tự nhiên trở nên mấy phần khô cứng lại, dần dần trở thành khuôn mặt tái xanh.

Bản thân hắn vừa nghe đến cái gì mà thức dậy sau người...

Con mẹ nó, chẳng phải ban nãy liều mạng cùng chôn một chỗ xem ai tỉnh trước, không phải mình sao?

Nhìn qua Vĩ Linh Hoàng yên tĩnh trong con người lóe ra mấy phần nhiệt thành, Mạc Phàm cả người đều không tốt, càng tại thời điểm nhiều hơn một trận đau “bĩ”.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 231: Ván đã đóng thuyền

"Nữ nhân càng xinh đẹp càng không thể tin tưởng!" Mạc Phàm lắc đầu nghĩ thầm.

Phải, nhất định là nàng tìm cách giữ chân mình lại, làm sao có chuyện nàng tỉnh trước lại để mình sống đâu, còn cái kia cấm chú hội người cũng không thêm giết, đây đều không đúng như nàng tính cách.

Nhất định là cạm bẫy...

Ngạch!

Mà kẻ cả không phải cạm bẫy, chính mình cứ việc cái gì cũng không thừa nhận liền được.

Hắn nghĩ nghĩ rồi thoáng nhìn Vĩ Linh Hoàng, nàng vẫn tại ngồi ở đó, hai bàn tay tựa hồ có ma thuật, có thể vẽ ra một cuộn băng mỏng, băng mỏng có một tầng thổ dẻo, vừa vận hoàn mỹ nện thành sợi tơ đan áo.

"Có đúng không, cảm thụ một ít tâm linh cảnh vật, ngươi không nhìn ra một cái dấu môi màu đỏ trên cổ mình sao?" Nàng miệng nhỏ lộ ra dung hoa ý cười, cũng không có nhìn Mạc Phàm loại này thừa biết đang chết lặng, vừa nói, nàng vừa khéo léo khâu lại mảnh hồng y trên thân bị rách trước đó.

Mạc Phàm tự giác liếc liếc xuống cổ dưới, quả thật có dấu son đỏ in hằn, thậm chí còn không phải một cái. Nhìn sơ qua kích thước, ngửi ngửi mùi hương, lập tức có thể khẳng định cùng một loại với vành môi mỏng đang cực kỳ đắc ý của Vĩ Linh Hoàng.

Tốt xấu suốt từ bình minh đến hoàng hôn không có làm sao ngừng triển miên hưởng thụ, đây có thể coi là một loại biểu cảm xúc muối vào tim.

Loại biểu cảm này của nàng vừa vận đề khuôn mặt Mạc Phàm đặc biệt cứng ngắc, như thể sắp bị rơi vào Vọng hương đài ở Quỷ Môn quan vậy.

Mà nếu thật có rơi vào dưới đó, e rằng kẻ cả uống chén canh của Mạnh Bà thì cũng vô pháp để cho hắn quên đi một màn hộ quốc thần long bị hồ ly vũ nhục này.

Đây là vũ nhục!!!

"Xác định đã tới bước này sao?" Mạc Phàm thanh âm không giấu nổi cảm xúc nói ra.

Chính mình lúc trước kia thuận miệng, bị nàng truyền đi làm trầm trọng thêm; từ cầu thân, biến thành cầu nhân gian tình, cho dù hiện tại đa số mọi người trong cấm chú hội tin tưởng Mạc Phàm khuê phòng sự tình là vì quốc gia trọng trách, nhưng vẫn là có không ít công nhận hắn là căn bã loại một, có thành chủ Phàm Tuyệt trần Mục Ninh Tuyệt, có thêm Thần Nữ Parthenon Diệp Tâm Hạ, cuối cùng lại thêm một chân đạp lên thuyền Vạn yêu thần tọa Vĩ Linh Hoàng.

Muốn làm gì cũng phải hỏi ta trước một tiếng không được sao, bí bách thì cũng phải chờ ta chuẩn bị một ít an toàn dụng cụ, này để cho tám thân ngọc ngà đều bị ô uế cả.

Nói chơi thành thật, làm hộ quốc thần long người, một thân trác tuyệt lãnh ngộ ma pháp liền cũng không gánh nổi bê bối sự nghiệp a.

Hắn lúc này trong lòng mong muốn nhất, kỳ thực không phải cái kia chưa từng xảy ra sự tình, mà ngược lại chính là hi vọng mấy gã già nua cấm chú hội đăng xa xa trên bờ vực không có đi nghe lên.

"Ân, đã tới bước này." Vĩ Linh Hoàng gật đầu, cực kỳ hời hợt đáp.

Mạc Phàm thần người trong giây lát, sau đó hạ xuống Hồng Ma Hữu Kiếm, tự mình tiến đến bên cạnh vị Côn Lôn lãnh chúa này, tay trái tinh tế nâng người nàng đang ngồi quỳ đứng dậy.

Mà Vĩ Linh Hoàng ánh mắt ban đầu hắn có chút bất ngờ, không thể đoán được hành động của hắn, nhưng rất nhanh nàng cũng tùy ý nhận sự giúp đỡ, chẳng có nửa điểm ý tứ phản kháng.

"Nương tử, nàng chịu khổ..." Mạc Phàm phui phui bụi trên tóc Vĩ Linh Hoàng xuống, cái kia thật sự có chút không nỡ nhìn vào ánh mắt đẹp như tuyết lên thiên bồng. "Hải tử, nhi tử, ta có thể đặt tên sao?"

"???" Vĩ Linh Hoàng con mắt đều tròn tròn, coi như mình nghe lầm.

"Cái kia nếu là con trai, ta kỳ thật có biết qua một vị phi thường phù hợp với hoàn cảnh của nó từng tồn tại trong truyền thuyết của rất nhiều mảnh tuổi thơ Hoa Hạ, ta đề nghị gọi nó là Mạc Chí Bình. Ngược lại, cũng trong cái kia truyền thuyết, ta mượn tên một vị nữ vô thần, lấy họ của người làm gốc, có thể gọi là Vĩ Long Nữ." Mạc Phàm cũng mặc kệ Vĩ Linh Hoàng có muốn nghe hay không, hắn như người vô hồn niệm chú.

Vĩ Linh Hoàng nhìn xem hắn, nhìn xem hắn một mặt chân thành bộ dáng nói nói, nhưng nghe đến cái gì cũng không hiểu.

“Nương tử, ta có thể nói với nàng là ta chính thức làm của nàng một người phu quân, cốt nhục của chúng ta, dù là Mạc Chí Bình hay Vĩ Long Nữ, ta đại biểu trụ cột trong nhà muốn thành thật tạ lỗi. Hôm nay, Vĩ Linh Hoàng là nương tử của Mạc Phàm, cũng hôm nay, ta hi vọng nàng xuống Hoàng Tuyền đều không trách mình phu quân lỗi mắng, xin hãy chăm tốt cho nhi tử của ta ở dưới đó.” Mạc Phàm nói rằng.

Lời vừa nói ra, hắn một tay thuận tiện giặt mạnh lấy đuôi của Vĩ Linh Hoàng, mạnh đến mức khiến nàng con người trong nháy mắt hóa thành một màu đỏ, phát ra âm thanh rên rỉ.

“Người, cái đồ điên này, đau ta!!” Vĩ Linh Hoàng tức giận đến muốn trực tiếp xé xác hắn ra.

Chỉ là đúng lúc này, trên bàn tay Mạc Phàm có vô số tà huyết sắc ánh kim bay ra, bọn chúng cứng rắn vô cùng, nhanh chóng hội tụ thành một thanh tà huyết kiếm, lít nhít điện liên treo tại Vĩ Linh Hoàng trên cổ.

Kiểm này ban nãy vừa biến mất nay hiện ra lại, chính là Hồng Ma Hữu Kiếm, kiếm lướt qua nhanh như thiểm điện, Vĩ Linh Hoàng trên cổ lập tức nhiều hơn một vòng vết máu.

“Thứ lỗi cho ta, nếu có kiếp sau, ta nguyện làm phu quân của nàng chuộc lỗi trọn đời. Kiếp này, nương tử nhưng tội nghiệt vũ nhục phu quân quá nặng, ta đành bội tín giết nàng cùng nhi tử để bịt miệng thế gian!” Mạc Phàm nói ra.

Mặc dù có chút sự tình vẩn đã đóng thuyền, Mạc Phàm cũng cảm thấy nên vừa đứng chủ động một chút, không nói đến người cùng yêu khó thành, chỉ riêng việc Vĩ Linh Hoàng bàn tay nhuộm quá nhiều huyết âm nhân loại, chính mình mượn cơ diệt khẩu sẽ không có vấn đề gì.

Hồ nhân nghiêm trọng, khóa chặt lại người nam nhân trước mắt, toàn thân Vĩ Linh Hoàng trong nháy mắt phủ đầy hỗn hợp dung hợp thất thái nguyên tố bảy màu, tại Mạc Phàm không thể không chế được cảm xúc mà nói, biện pháp tốt nhất là đánh cho hắn tỉnh.

Nhưng kia cuối cùng, Mạc Phàm rút kiếm xuống, chỉ để lại nhân nhật một đạo ngắn, phá một chút da, trên căn bản không thể gây uy hiếp tính mạng một quân chủ sinh vật nổi chứ đừng nói chí cao đế vương.

Dừng lại rồi?

Vĩ Linh Hoàng dùng tay che lấy cổ mình, khuôn mặt có chút ho khụ, quay đầu đi nhìn xem Mạc Phàm đáng cao vai rộng bóng lưng, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Ta vẫn là không nở giết xuống chính mình cốt nhục!” Mạc Phàm thất vọng nói rằng.

Mạc Phàm nhớ tới Mục Ninh Tuyết tích tụ tại giữa lông mày sầu lo, hiện tại hắn minh bạch vì sao nàng luôn luôn cái kia vui vẻ giữ mạng sống của rất nhiều người ở Ninh Bàn Tháp khi đó lại.

Nhi tử, hài tử đều không có vô luận cái gì lỗi lầm với thế gian này, Mục Ninh Tuyết làm mẹ mụ mụ thời điểm, nàng trái tim càng muốn mở ra bao dung với cả người khác.

Ngược lại là mình, vì cái gì lại nhẫn tâm giết xuống cốt nhục đây?

“Đang lo lắng cho ta?” Một cái dễ nghe thanh âm vang lên, rõ ràng là đặc thù chất giọng mị hoặc của Vĩ Linh Hoàng.

Mạc Phàm đứng tại kia, không có lui về, cũng không hề rời đi.

Hoàn toàn chính xác!

Vòng vo nói cốt nhục gì đó làm lý do tha mạng, nhưng trong lòng hắn cũng rõ ràng hơn ai hết, Vĩ Linh Hoàng có nhiều hơn một tia thiện cảm cực kỳ để người ta không nguyện ý giết, Mạc Phàm chủ yếu chính là tìm cơ hội để tha thứ cho nàng.

Hắn chậm rãi xoay người lại, có chút bất đắc dĩ nói: “Người cái kia có thể tha nhân loại sao?”

“Người hiểu lầm.” Vĩ Linh Hoàng xảo tiểu, đi đến trước mặt Mạc Phàm, đôi mắt đẹp giảo hoạt, dùng một loại bất cần đòi giọng điệu nói. “Không phải người rất dễ ý để phòng ta sao, hỏi như vậy là người tin ta sẽ nói thật, hay là nói kể cả người không tin ta thì người vẫn muốn hỏi chỉ để nhân loại nhìn khác về ta?”

“...”

Cây muốn lặng, nhưng gió liên tục lú lo chẳng ngừng!

“Bất quá, ta không có cùng người xảy ra một loại sự tình nhân loại tạo cốt nhục gì cả, ta nói vậy người có tin không?” Vĩ Linh Hoàng cười cợt nói đến.

“Hay là người giết ta đi!” Mạc Phàm hết kiên nhẫn nói ra.

Rốt cục, chính mình có thể thừa nhận loại này trí tuệ yêu linh cùng gã Bee kia là một cặp trời sinh người có duyên.

Làm sao nói chuyện với bọn hán thật hại não đến cường độ này, muốn tin cũng chẳng được, mà không tin cũng chẳng xong.

“Hò ly tình kiếp dầu ấn, ta đặt một cái hò ly dầu ấn trên người người đấy, kể cả người có thịt nát xương tan một dạng rồi đem cho vị kia Parthenon Thần Miếu hồi phục thì cũng không thể xóa được. Nó tại trên cổ người, vĩnh hằng trọn kiếp, mãi mãi cũng không thể xóa nhòa, mà người đồng dạng cũng mãi mãi không thể quên được ta.” Vĩ Linh Hoàng thẳng thắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Ván đã đóng thuyền

"Nữ nhân càng xinh đẹp càng không thể tin tưởng!" Mạc Phàm lắc đầu nghĩ thầm.

Phải, nhất định là nàng tìm cách giữ chân mình lại, làm sao có chuyện nàng tỉnh trước lại để mình sống đâu, còn cái kia cấm chú hội người cũng không thêm giết, đây đều không đúng như nàng tính cách.

Nhất định là cạm bẫy...

Ngạch!

Mà kể cả không phải cạm bẫy, chính mình cứ việc cái gì cũng không thừa nhận liền được.

Hắn nghĩ nghĩ rồi thoáng nhìn Vĩ Linh Hoàng, nàng vẫn tại ngồi ở đó, hai bàn tay tựa hồ có ma thuật, có thể vẽ ra một cuộn băng mỏng, băng mỏng có một tầng thổ dẻo, vừa vặn hoàn mỹ nặn thành sợi tơ đan áo.

"Có đúng không, cảm thụ một ít tâm linh cảnh vật, người không nhìn ra một cái dấu môi màu đỏ trên cổ mình sao?" Nàng miệng nhỏ lộ ra dung hoa ý cười, cũng không có nhìn Mạc Phàm loại này thừa biết đang chết lặng, vừa nói, nàng vừa khéo léo khâu lại mảnh hồng y trên thân bị rách trước đó.

Mạc Phàm tự giác liếc liếc xuống cổ dưới, quả thật có dấu son đỏ in hằn, thậm chí còn không phải một cái. Nhìn sơ qua kích thước, ngửi ngửi mùi hương, lập tức có thể khẳng định cùng một loại với vành môi mỏng đang cực kỳ đặc ý của Vĩ Linh Hoàng.

Tốt xấu suốt từ bình minh đến hoàng hôn không có làm sao ngừng triển miên hưởng thụ, đây có thể coi là một loại biểu cảm sát muối vào tim.

Loại biểu cảm này của nàng vừa vặn để khuôn mặt Mạc Phàm đặc biệt cứng ngắc, như thể sắp bị rơi vào Vọng hương đài ở Quỷ Môn quan vậy.

Mà nếu thật có rơi vào dưới đó, e rằng kể cả uống chén canh của Mạnh Bà thì cũng vô pháp để cho hắn quên đi một màn hộ quốc thần long bị hồ ly vũ nhục này.

Đây là vũ nhục!!!

“Xác định đã tới bước này sao?” Mạc Phàm thanh âm không giấu nổi cảm xúc nói ra.

Chính mình lúc trước kia thuận miệng, bị nàng truyền đi làm trầm trọng thêm; từ cầu thân, biến thành cầu nhân gian tình, cho dù hiện tại đa số mọi người trong cấm chú hội tin tưởng Mạc Phàm khuê phòng sự tình là vì quốc gia trọng trách, nhưng vẫn là có không ít công nhận hắn là căn bã loại một, có thành chủ Phàm Tuyệt trần Mục Ninh Tuyệt, có thêm Thần Nữ Parthenon Diệp Tâm Hạ, cuối cùng lại thêm một chân đạp lên thuyền Vạn yêu thần tọa Vĩ Linh Hoàng.

Muốn làm gì cũng phải hỏi ta trước một tiếng không được sao, bí bách thì cũng phải chờ ta chuẩn bị một ít an toàn dụng cụ, này để cho tám thân ngọc nga đều bị ô uế cả.

Nói chơi thành thật, làm hộ quốc thần long người, một thân trác tuyệt lãnh ngộ ma pháp liền cũng không gánh nổi bê bối sự nghiệp a.

Hắn lúc này trong lòng mong muốn nhất, kỳ thực không phải cái kia chưa từng xảy ra sự tình, mà ngược lại chính là hi vọng mấy gã già nua cấm chú hội đăng xa xa trên bờ vực không có đi nghe lén.

“Àn, đã tới bước này.” Vĩ Linh Hoàng gật đầu, cực kỳ hời hợt đáp.

Mạc Phàm thần người trong giây lát, sau đó hạ xuống Hồng Ma Hữu Kiếm, tự mình tiến đến bên cạnh vị Côn Lôn lãnh chúa này, tay trái tinh tế nâng người nàng đang ngồi quý đứng dậy.

Mà Vĩ Linh Hoàng ánh mắt ban đầu hắn có chút bất ngờ, không thể đoán được hành động của hắn, nhưng rất nhanh nàng cũng tùy ý nhận sự giúp đỡ, chẳng có nửa điểm ý tứ phản kháng.

“Nương tử, nàng chịu khổ...” Mạc Phàm phui phui bụi trên tóc Vĩ Linh Hoàng xuống, cái kia thật sự có chút không nỡ nhìn vào ánh mắt đẹp như tuyết liên thiên bồng. “Hài tử, nhi tử, ta có thể đặt tên sao?”

“???” Vĩ Linh Hoàng con mắt đều tròn tròn, coi như mình nghe lầm.

“Cái kia nếu là con trai, ta kỳ thật có biết qua một vị phi thường phù hợp với hoàn cảnh của nó từng tồn tại trong truyền thuyết của rất nhiều mảnh tuổi thơ Hoa Hạ, ta đề nghị gọi nó là Mạc Chí Bình. Ngược lại, cũng trong cái kia truyền thuyết, ta mượn tên một vị nữ vô thần, lấy họ của người làm gốc, có thể gọi là Vĩ Long Nữ.” Mạc Phàm cũng mặc kệ Vĩ Linh Hoàng có muốn nghe hay không, hần như người vô hồn niệm chú.

Vĩ Linh Hoàng nhìn xem hần, nhìn xem hần một mặt chân thành bộ dáng nói nói, nhưng nghe đến cái gì cũng không hiểu.

“Nương tử, ta có thể nói với nàng là ta chính thức làm của nàng một người phu quân, cốt nhục của chúng ta, dù là Mạc Chí Bình hay Vĩ Long Nữ, ta đại biểu trụ cột trong nhà muốn thành thật tạ lỗi. Hôm nay, Vĩ Linh Hoàng là nương tử của Mạc Phàm, cũng hôm nay, ta hi vọng nàng xuống Hoàng Tuyền đều không trách mình phu quân lỗi mạng, xin hãy chăm tốt cho nhi tử của ta ở dưới đó.” Mạc Phàm nói rằng.

Lời vừa nói ra, hần một tay thuận tiện giặt mạnh lấy đuôi của Vĩ Linh Hoàng, mạnh đến mức khiến nàng con người trong nháy mắt hóa thành một màu đỏ, phát ra âm thanh rên rỉ.

“Người, cái đồ điên này, đau ta!!” Vĩ Linh Hoàng tức giận đến muốn trực tiếp xé xác hần ra.

Chỉ là đúng lúc này, trên bàn tay Mạc Phàm có vô số tà huyết sắc ánh kim bay ra, bọn chúng cứng rắn vô cùng, nhanh chóng hội tụ thành một thanh tà huyết kiếm, lít nhít điện liên treo tại Vĩ Linh Hoàng trên cổ.

Kiểm này ban nãy vừa biến mất nay hiện ra lại, chính là Hồng Ma Hữu Kiếm, kiếm lướt qua nhanh như thiểm điện, Vĩ Linh Hoàng trên cổ lập tức nhiều hơn một vòng vết máu.

“Thứ lỗi cho ta, nếu có kiếp sau, ta nguyện làm phu quân của nàng chuộc lỗi trọn đời. Kiếp này, nương tử nhưng tội nghiệt vũ nhục phu quân quá nặng, ta đành bội tín giết nàng cùng nhi tử để bịt miệng thế gian!” Mạc Phàm nói ra.

Mặc dù có chút sự tình vẩn đã đóng thuyền, Mạc Phàm cũng cảm thấy nên vừa đứng chủ động một chút, không nói đến người cùng yêu khó thành, chỉ riêng việc Vĩ Linh Hoàng bàn tay nhuộm quá nhiều huyết âm nhân loại, chính mình mượn cơ diệt khẩu sẽ không có vấn đề đi.

Hồ nhân nghiêm trọng, khóa chặt lại người nam nhân trước mắt, toàn thân Vĩ Linh Hoàng trong nháy mắt phủ đầy hỗn hợp dung hợp thất thái nguyên tố bảy màu, tại Mạc Phàm không thể không chế được cảm xúc mà nói, biện pháp tốt nhất là đánh cho hần tỉnh.

Nhưng kia cuối cùng, Mạc Phàm rút kiếm xuống, chỉ để lại nhân nhạ một đạo ngắn, phá một chút da, trên căn bản không thể gây uy hiếp tính mạng một quân chủ sinh vật nổi chứ đừng nói chí cao đế vương.

Dừng lại rồi?

Vĩ Linh Hoàng dùng tay che lấy cổ mình, khuôn mặt có chút ho khụ, quay đầu đi nhìn xem Mạc Phàm dáng cao vai rộng bóng lưng, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười.

“Ta vẫn là không nỡ giết xuống chính mình cốt nhục!” Mạc Phàm thất vọng nói rằng.

Mạc Phàm nhớ tới Mục Ninh Tuyết tích tụ tại giữa lông mày sầu lo, hiện tại hần mình bạch vì sao nàng luôn luôn cái kia vui vẻ giữ mạng sống của rất nhiều người ở Ninh Bàn Tháp khi đó lại.

Nhi tử, hài tử đều không có vô luận cái gì lỗi lầm với thế gian này, Mục Ninh Tuyết làm mẹ mẹ thời điểm, nàng trái tim càng muốn mở ra bao dung với cả người khác.

Ngược lại là mình, vì cái gì lại nhẫn tâm giết xuống cốt nhục đây?

"Đang lo lắng cho ta?" Một cái dễ nghe thanh âm vang lên, rõ ràng là đặc thù chất giọng mỉ hoặc của Vĩ Linh Hoàng.

Mạc Phàm đứng tại kia, không có lui về, cũng không hề rời đi.

Hoàn toàn chính xác!

Vòng vo nói cốt nhục gì đó làm lý do tha mạng, nhưng trong lòng hần cũng rõ ràng hơn ai hết, Vĩ Linh Hoàng có nhiều hơn một tia thiện cảm cực kỳ để người ta không nguyện ý giết, Mạc Phàm chủ yếu chính là tìm cơ hội để tha thứ cho nàng.

Hần chậm rãi xoay người lại, có chút bất đắc dĩ nói: "Người cái kia có thể tha nhân loại sao?"

"Người hiểu lầm." Vĩ Linh Hoàng xảo tiểu, đi đến trước mặt Mạc Phàm, đôi mắt đẹp giảo hoạt, dùng một loại bất cần đòi giọng điệu nói. "Không phải người rất dễ ý đề phòng ta sao, hỏi như vậy là người tin ta sẽ nói thật, hay là nói kể cả người không tin ta thì người vẫn muốn hỏi chỉ để nhân loại nhìn khác về ta?"

“...”

Cây muốn lặng, nhưng gió liên tục lú lo chẳng ngừng!

“Bất quá, ta không có cùng người xảy ra một loại sự tình nhân loại tạo cốt nhục gì cả, ta nói vậy người có tin không?” Vì Linh Hoàng cười cợt nói đến.

“Hay là người giết ta đi!” Mạc Phàm hết kiên nhẫn nói ra.

Rốt cục, chính mình có thể thừa nhận loại này trí tuệ yêu linh cùng gã Bee kia là một cặp trời sinh người có duyên.

Làm sao nói chuyện với bọn hắn thật hại não đến cường độ này, muốn tin cũng chẳng được, mà không tin cũng chẳng xong.

“Hò ly tình kiếp dấu ấn, ta đặt một cái hò ly dấu ấn trên người người đấy, kể cả người có thịt nát xương tan một dạng rồi đem cho vị kia Parthenon Thần Miếu hồi phục thì cũng không thể xóa được. Nó tại trên cổ người, vĩnh hằng trọn kiếp, mãi mãi cũng không thể xóa nhòa, mà người đồng dạng cũng mãi mãi không thể quên được ta.” Vì Linh Hoàng thẳng thắn nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 233: Hồng Ma Bồ Thiên, Lôi Hỏa Tích Diệt

Đại thiên sứ Azazel không cần quay mặt lại cũng biết là Mạc Phàm, hắn loại này hành vi luôn là xuất hiện khiến người ta mất hứng như vậy.

“Cái gì hòa giải?” Azazel đương nhiên không vui nói rằng, chính mình vừa khốn đốn thoát ra khỏi Phong Kiếp Bát Giới cùng Xích Hỏa Ma Trù của Vì Linh Hoàng, hừng hực một cỗ phần nộ chưa phát tiết được.

“Dừng, dừng, chúng ta nhưng ký kết hiệp ước đình chiến, đánh đánh đấm đấm cũng là vì cái này mục đích đó mà!” Mạc Phàm đi ra phía trước, mở miệng nói.

Nhật Nguyệt tử dục sau lưng bao phủ một nửa mảnh hoàng hôn bầu trời, Azazel ánh mắt rơi vào Mạc Phàm trên thân, cái kia môi đỏ ở gần cổ dĩ nhiên đặc biệt gây chú ý nhất.

“Ăn vụng quên lau mép đi... thật không nghĩ tới các người đã tiến xa đến như vậy.” Azazel từ một chỗ tìm người nổi cáu, dần dần bắt đầu có chút thất vọng.

Mạc Phàm nghe hiểu liền tốt, trước sau quay qua quay lại tìm kiếm khí tức Vì Linh Hoàng có hay không cùng mình xuất hiện, cuối cùng chậm chậm nở nụ cười, nói với âm thanh rất nhỏ:

“Người cũng biết, ta diễn kỹ vẫn luôn rất không tệ!”

“Diễn kỹ thật sao?” Azazel nói rằng.

“Tuyệt đối, nàng thậm chí còn quỳ xuống cầu thân ta, cuối cùng ta chỗ tốt tám lòng đều bị khơi dậy, miễn cưỡng cho phép nàng thỏa mãn một cái dấu ấn, hảo hảo ký hiệp ước hòa bình, Côn Lôn yêu tộc cũng không xong về nhân loại làm khó.” Mạc Phàm duy trì biểu lộ chân thành nói ra.

Azazel hai mắt tròn tròn, chăm chăm nhìn hắn, vẫn không khỏi cảm thán trong lòng.

Trước kia làm sao không có cảm thấy tên này da mặt dày như vậy?

Bất quá, hắn cũng không quá ham đánh nhau, có thể hạ nhiệt thì hạ nhiệt, thực lực vốn dĩ chỉ nên triển lộ phòng tình huống khẩn cấp nhất. Nay bộc phát tâm tính cùng trí tuệ thiên sứ so ra là không hợp đạo lý.

Thu hồi lại Nhật Nguyệt tử dục sau lưng, cả người Azazel hồi phục nguyên vẹn hình tượng một mẫu nam nhân tuấn mã đáng vẻ giữa màn trời hồng nhuận.

“Được rồi, người nói vậy ta yên tâm, bớt đi được một đối thủ cạnh tranh!”

“Bớt đi đối thủ cạnh tranh?” Mạc Phàm rung mình một cái, cảm giác rất không tốt đẹp gì.

“Àn, người tình nhân cũng đâu có nói là không cho ta ứng tuyển?” Azazel cực kỳ bình thản nói ra.

Quả nhiên...

Mặt dày kỹ nghệ sợ hãi nhất chính là gặp phải ông tổ của bộ môn ăn tạp!!!

Lẽ ra mình không có nên cùng hắn nói chuyện này, cứ để hai gã đó lưỡng bại câu thương liền tốt.

“Hồng hồng hồng ~~~~~!”

Bất tri bất giác, chân trời hiện ra trắng xóa vệt màu sắc, một tia sáng bên cạnh khám tại trên gò núi trập trùng, cứ việc bị xích quang chiều tà cùng hồng quang lồi hóa lưỡng ảnh của Mạc Phàm che đầy màn trời, đại địa hình dáng đều thấy rõ tia sáng to như quả núi ấy càng thêm rõ ràng lướt ngang.

Vết băng trắng đi đến đâu, địa phương ở đó biến thành màu trắng băng trắng, đầy khắp núi đồi, bình nguyên hóa thành màu trắng tinh hoa, những cái kia không có sinh trưởng được hoa đại bị khô héo cũng vì một màn băng vết kéo ngang này mà trở mã thành tuyết cơ phi điều.

Băng vết hóa hình.

Diễn sinh thổ nường.

Mặt đất, gò núi, đại địa trong một màn dựng trào này biến ra vô số Tuyết Cơ Phi Điều, Tuyết Cơ Phi Điều ào ạt chi chít che phủ toàn bộ ngàn km bình phương diện tích xung quanh, giống như là một màn bão táp băng linh vậy, khủng bố cùng cực hạn băng hàn so ra đều chẳng mấy khác biệt.

Tuyết Cơ Phi Điều điên cuồng hướng về hai người Mạc Phàm, Azazel đang lơ lửng trên bầu trời, đương nhiên, bọn nó cũng không phải là đến để vui đùa nhảy nhót xung quanh.

“Nhãi ranh nghiệt súc, ngươi là đầu heo tai diếc sao, ta bảo đừng còn muốn đánh, chủ ngươi cũng ngừng chiến...” Mạc Phàm cảm nhận được hàn khí, ánh mắt trong nháy mắt trở nên lăm lăm trở lại nhìn về xa xa Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân đang lao tới.

Tinh kiếm vắt trắng treo, cách mặt đất chục dặm, bụi bặm, tuyết vụ chậm rãi hướng chung quanh tản ra.

Đột nhiên, Mạc Phàm trên bàn tay lóe ra hắc huyết và quang, bên người Hồng Ma Hữu Kiếm càng giống như đêm dài bên trong Tà Nguyệt, từ tầng mây dày đặc bên trong tách ra theo hiệu lệnh người điều khiển chúng sinh bên dưới cảm thấy một loại không cách nào nhìn thẳng quang huy.

Kiếm đi qua, điện tai, điện tích, điện liên, điện bức âm âm cắt thành vệt, đại địa vỡ nát, mọc ra vài vết nứt trên trăm dặm, độ rộng tiếp cận một đầu Trường Giang sông nước, mà lại cái này Hắc Ma Lôi Hoàng còn đang kéo dài, cho dù tổng hợp bao nhiêu đầu Tuyết Cơ Phi Điều có muốn bẻ lái hướng về sau bỏ chạy, cái này đáng sợ thần kiếm chỉ lực còn tại muốn truy đuổi đến tận cùng!

Tuyết Cơ Phi Điều cũng không hổ là Côn Lôn tuyệt đối bá chủ, quá trình nó vung vẩy cánh liền có thể biến chiều tà thành ban ngày Bắc Cực, mảnh Bắc Cực này nhưng lạnh lẽo đã quá âm trầm độ.

Đáng tiếc, quá trình thần thánh lôi quang đang điên cuồng phóng thích loại thiểm điện có thể xé rách tất cả sự sống, uy lực những lôi điện kia có thể so với thủy thiên thiểm điện cùng thần lôi trụ, giữa không trung những ma quỷ Phi Điều, thậm chí là tuyết cơ băng vụ bị đánh trúng đều hoặc là tan xương nát thịt, hoặc là đến nửa mảnh vật chất tế bào cũng chẳng còn.

Rất nhanh lực lượng thiểm điện sau khi quét toàn bộ Tuyết Cơ Phi Điều, trả lại một bầu trời hồng quang thuận mắt, mục tiêu tiếp theo của nó chính là ngọn Băng Sơn có tám cái đuôi sông băng khủng bố đang tụ cùng một chỗ, đã nhìn thấy hình thể to lớn của Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân từ giữa không trung nghiêng vọt tới trong tuyết vụ, từng đạo hải nhiên đến cực điểm hủy diệt sấm không chần chờ bao trùm xuống tới, khí thế băng bạc, cảm giác bình nguyên đều đang rung động!

Nguyệt treo trên cao, sắp nuốt chửng lấy mặt trời, thánh huy Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân duy trì tầng trời thấp phi hành, thỉnh thoảng tại một chút sông ngòi lướt qua nhẹ nhàng điểm một cái rửa mặt, sau đó lại là lướt đi mấy chục km.

Yên tĩnh Lưu Viên hồ, bị Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân móng vuốt tách ra hai đạo tinh xảo gọn sóng, cũng đem màu mực phản chiếu màn đêm một phần thành hai, một chút xiu Hàn Sương như sạch sẽ bạch muối đồng dạng vậy mờ, theo Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân lần nữa tạo thành lớp khai, hồ nước đã hóa thành một tòa màu trắng băng hồ.

Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân vô luận là hình thể năng lực vẫn còn, càng gia tăng so với trước đáng sợ gấp mấy chục lần, tựa hồ là chân chính Quân Vương trình độ. Hướng chi đạo thiểm lôi này bất quá có mấy phần xuất kích vội, đều không thể uy hiếp được nó, mà thậm chí có hoàn mỹ xuất kích, cái kia cũng rất khó có khả năng đánh phá được nó.

Thiểm điện đánh xuống, hắc ma hoàng lôi như cuồng long địa ngục cắn xé Thánh Lân nhưng bất thành, lít nhít thiểm điện bị phản tác đánh xuống bên dưới mặt hồ, mà mặt hồ Lưu Viên căn bản cũng không có vì vậy mà bị thần phú lôi hệ của Mạc Phàm chương không thao túng, trọn vẹn một cái cuồng long hắc ma lôi hoàng cứ như thế bị nuốt đi.

“Hồng hồng hồng ~~~~~!”

Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân chủ yếu là tâm tính lẫn chương không thuộc về Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, nó vẫn không có quên Mạc Phàm ban nãy, cũng với một đòn này, đem nửa bên cánh của nó cho bẻ gãy, thống khổ không sao chịu được; càng uất hận nhất chính là còn suýt chút đem niềm kiêu hãnh Dị Thú Chi Vương chôn vùi xuống địa ngục màn đêm dơ bẩn, bị cái kia La Sát giả xưng Tô Lộc giằng xé xi nhục.

Hòa cũng được!

Ngừng chiến cũng được!

Nhưng Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân mong muốn chính là tư thù, nó xuất phát toàn bộ chính là muốn đem Mạc Phàm lôi ra đánh một trận.

Vĩ Linh Hoàng cũng xuất hiện bên xa xa mạn hồ, nàng như cũ một thân cực kỳ rung động lòng người tại đó, bóng ảnh nữ nhân trắng treo tuyệt mỹ dung mạo.

"Tiểu Bạch này làm sao nói không tính toán gì hết, bất quá ta cũng có nhã hứng ngắm trăng xem phu quân múa kỹ." Vĩ Linh Hoàng lắc đầu suy tính, sau đó nàng hướng lên Mạc Phàm trên cao nói: "Phu quân, cái này tư thù cá nhân, ta không can dự!"

Mạc Phàm nhủ mảy nhìn Vĩ Linh Hoàng một chút, sau đó lại xa xa liếc về phía Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân.

Có thể là hiện tại hắn không phải chân chính đối thủ của Vĩ Linh Hoàng, cùng nàng so ra còn có chỗ chênh lệch chưa thể đối đầu. Nhưng Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân kia chỉ vừa thắng tiến Quân Vương cảnh giới, hắn không thành vấn đề nghiêm trọng.

Còn tốt, chính mình hồng quang diệu thể, lời hỏa lưỡng giới vẫn ngàn ngút bao phủ lấy bầu trời.

"Vậy ta trước tiên đánh nát người tất cả xương khớp nổi, chém rụng hết đuôi người xuống, sau đó cái gì vụ việc đều đi tìm chủ nhân người mà nhờ dạy bảo." Mạc Phàm đã không có cái kia kiên nhẫn.

"Không được đánh nát tất cả xương khớp gỏi!" Vĩ Linh Hoàng nhẹ giọng nói ra.

"..."

"Hồng hồng hồng ~~~~~!"

Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân rống lên một tiếng, bá đạo đến cực điểm, nó tiến vào Quân Vương cấp bậc, ngoại trừ thêm tám cái bát vĩ sông băng cường đại, tự nhiên cũng kích hoạt yêu pháp, mở ra thêm Hỗn Độn huyền thuật.

Mà ở huyền thuật Quân Vương luận bàn, cảm chú ma pháp đều không bằng một cái yếu ớt siêu giai ma pháp a, thậm chí có thể xem như cao cấp.

Cái này Quân Vương chi vị trong nháy mắt thực lực bạo tăng, nắm giữ phong hệ, băng hệ, hỗn độn hệ, không gian hệ chí cao trên thế giới, một mình nó đại biểu vô địch bất lưu Đế Vương trải dãn toàn bộ Hoa Hạ đại lục.

"Ngao rống ~~~~~ "

Lân nha lộ ra, trong miệng cũng vô tận là băng vũ hỗn độn, phổi của nó là không gian bạo tuyết, khí áp trở thành vòng xoáy phong ba. Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân ngửa đầu thét dài, toàn thân bao trùm lấy băng lân kia từng khóa đột nhiên như đá băng linh Vĩnh Dạ một dạng bạo tạc, trong lúc nhất thời cái này Băng Thần Kỳ Lân huyền há thành một thứ siêu thực ánh sáng, sáng đến chói lóa cả trong hoàng hôn chiều tà.

"Thình thịch thình thịch ~~~~~"

Băng vụ áp phích bên dưới của Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân là không thể bàn cãi chấn động.

Nhưng trên trời, hồng quang kia cực thịnh một lần nữa lần áp xuống còn muốn người ta kinh hãi hơn rất nhiều.

Bạo quân thần hỏa đồ tích góp đạt đến cực hạn, đột nhiên lên tới hàng ngàn, hàng vạn đạo lời hỏa quang vũ diễn sinh trên nóc nhà Hoa Hạ, từ hồng sắc thái nhuộm bình nguyên, nhuộm thiên địa, mỹ lệ mà lại tràn ngập khí tức hủy diệt.

Thiên không kiểm ý, chỉ hướng đại địa.

Một lời, một hỏa.

Lôi Hỏa Tích Diệt!

"Phóng nhãn thế gian, lưỡng thần tái khởi, cái này Hồng Ma Bồ Thiên của ta một trăm không hoàn mỹ đều để Băng Ngưu Thú Vương về địa ngục, ta hi vọng người xứng đáng với nó!" Mạc Phàm song nhãn hai màu đỏ tím đối lập, chậm rãi giờ kiểm lên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Lân Đan

Trước đây không lâu vẫn là hồng quang, nhưng không khí lưu thông, đến hiện tại tầng mây phủ xuống, khí áp nghiêm trọng hạ thấp, để mọi người chìm vào một loại cảm giác nặng nề ép tới, bất kể tăng nhanh hô hấp như thế nào đều không thể có đủ nhiều dưỡng khí.

Buổi chiều tà, nhưng lại xuất hiện trăng treo. Cái kia vàng nguyệt lạnh lẽo cũng không biết vì sao đã biến thành một loại màu đen cực kỳ vẫn đục, nguyệt quang vẫn đục màu đen giăng lăm ở trên thân Hồng Ma Hữu Kiếm, kiếm như Tà Nguyệt, treo vắt giữa bầu trời hồng diễm, mà kiếm phổ tỏa ra, càng dàn trải từ phía Nam Côn Lôn Thánh Sơn đến tận Đông Bắc Mộc Cách Sơn, thậm chí khuất xạ sang Liên Bang Nga lãnh thổ, đổ ra Bắc Băng Dương.

Kiểm quang đã đáng sợ đến cường độ này, vậy còn người cầm kiếm đâu?

Hắn đứng tại dưới hồng vân, còn có một vòng kim thu chi nguyệt, hoàng hôn sáng chói sau lưng chiếu tới, đem thân ảnh người này phác họa đến thẳng tắp mà kiên nghị.

Người cầm kiếm trên con người xuất hiện quý dị biến hóa, bắt đầu biến thành màu máu, bắt đầu lộ ra ma quang, bắt đầu uy hãm hết thể gian xuống, tựa hồ Tu La Tà Thần một khắc này cũng tại thức tỉnh.

Chỉ là, vị Tu La Tà Thần kia không có xuất kiếm, nửa động tác cũng không.

Hắn như cũ thông thả chờ đợi, rõ ràng cái tư vị bình thản kia không phải vì hắn chưa tìm được cơ hội chín muồi, mà đơn giản, hắn mong muốn cho đối phương thêm thời gian chuẩn bị hoàn mỹ, hoàn mỹ để phóng thích ra hết chỗ thực lực của mình, không còn gì phải hối tiếc.

Có như vậy, trấn áp xuống một lần, vừa dạy dỗ, vừa đe dọa!

Bên dưới đại địa là một mảnh hỗn độn bão táp băng vũ, vô số luồng băng bụi sạch sẽ như một nhánh băng long phồn thịnh quay quanh, theo cơ thể to lớn của Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân, theo tám cái đuôi lộng lẫy xa hoa của nó vận chuyển đi, bay lượn tích trữ đến cổ họng thần thú.

Nhất thời bạch sắc nguyên tố bão táp vô cùng vô tận kia bắt đầu tụ tập co rút lại, hình ảnh kia tựa như ngàn năm băng tuyết bạch xà đang múa may, sức mạnh sản sinh khuấy lên không gian, miễn cưỡng theo phong vũ hỗn độn mà tăng số lượng vòng xoáy bão táp đến cực hạn.

Vòng xoáy băng vũ bão táp cũng không có vì vậy đình chỉ, chúng nó trong thời gian cực ngắn ngưng tụ ở trên cuống họng của Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân, ngưng tụ thành một quả Lân Đan Băng Hà hoàn toàn do thiên địa hỗn độn băng vũ kết tinh tạo thành.

Đây chính là Lân Đan!!

Lân Đan, băng vũ, bão táp, chí âm chí hàn.

Nó trong suốt long lanh, không lồ cùng xoắn xoáy dữ dội đến như ngôi sao kim cương hoàn mỹ, là ngôi sao sinh ra từ Vĩnh Dạ vô tận bóng đêm.

“Hống hống hống ~~~~~!”

Lân Đan này, nhưng là tụ lại tất cả băng chi tinh linh, phong huyền ào ạt trên trăm ngàn km bình phương Côn Lôn Thánh Sơn, nhìn như thon dài tinh tế, bao hàm năng lượng khổng lồ như những sông băng, núi tuyết vạn năm kia, hủy diệt chỉ tức liền đã có thể đủ thôn phệ một nửa, thậm chí cả lãnh thổ Hoa Hạ.

Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân chú ý tới Mạc Phàm, sừng sừng như Tử Thần treo trắng, một tay nắm lấy vệt nguyệt chi kiếm, toàn thân khoát hồng quang thánh huy nhân loại, trên khóe miệng đặc biệt lộ ra dáng vẻ cười ngạo xem hoa, thưởng thức chính mình một màn nỗ lực sùng vật.

Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân tức giận, nhưng phi thường rõ ràng kẻ địch mình đối mặt là nhân vật cấp bậc nào, dù là nó đang nằm ở vị trí vững chắc trong hàng ngũ Quân Vương cánh giới, phút giây này cũng không dám có nửa điểm do dự.

Toàn bộ thực lực của nó, tuyệt đối chính là đại biểu qua một đòn này.

Một đòn này, trời đất đều sẽ vì nó mà cúi mình.

Khí tức hỗn độn bao phủ xung quanh bình nguyên lãnh địa, mọi vật chất đều bị cỗ sức mạnh đáng sợ này chấn động đến tứ tán, đáng sợ nhất chính là Lân Đan trong cổ họng Dị Thú Chi Vương còn chưa được phóng ra!

"Hóooo Grào grào grào oooo ~~~~~!!"

Ngẩng đầu lên hoàng hôn vệt sáng, cũng là hướng Mạc Phàm đang đứng tại, Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân lên toàn thân nhướng nhẹ một cái, có thể gọi là nhưng là một hồi khí tràn cùng rung động kịch liệt, từ vị trí của nó khuếch tán đến chỗ rất xa, bật tung phóng thích hỗn độn bão táp Lân Đan trong cổ họng đi ra ngoài.

"Vù ~~~~~ "

Lân Đan vừa được buông ra, cực nhanh hồ quang bích thủy bắn lên, mặt đất sông băng run rẩy dữ dội.

Cả đại địa, cũng tại từng điểm từng điểm hướng phía bầu trời di chuyển, theo Lân Đan hỗn độn bão táp chính bắt nguồn từ mắt bão không gian có thể kéo lấy tất cả những này thành băng sương mà bay lên bầu trời.

Một trận từ mặt đất gió xoáy đến, giống như hạch tâm lõi Trái Đất bị bắn lên không trung, đầy trời băng vụ triệt để bị xốc lên, lộ ra cái này không trung tầng mây toàn cảnh, mấy vị cầm chủ sư đứng sau lưng đại thiên sứ Azazel nhìn thấy tất cả nguyên sinh đông lạnh kết thành băng, mà tất cả băng liên miên thành một tòa mỹ lệ sông băng về sau, cả người sắc mặt trắng bệch, toàn thân không khỏi run rẩy nẩy phần.

Đây là sức mạnh như thế nào???

Tại sao có thể để cho bọn hắn từng người từng người một ma pháp sư cầm chủ, đứng ở cao nhất thế giới cảm nhận được khủng bố như vậy.

Một vài người có mặt tại Ma Đô chiến trận, nếu là xuất hiện loại hủy diệt chi pháp này, e rằng toàn bộ mấy cái liên thành kẻ cận cũng không chịu nổi một đòn.

Khí lạnh phà vào mặt, Mạc Phàm không khỏi hít sâu một hơi, hắn hiện tại ở tứ thứ tám, thứ chín tầng mây, từ chỗ hắn nơi này nhìn xuống, tầm mắt có thể quan sát địa phương lại toàn bộ bị từng vòng từng vòng bão táp Lân Đan cho chiếm cứ, hơn nữa cực nhanh hủy diệt Lân Đan bản thể liền đang đâm tới chính mình địa phương, hoàn toàn muốn mình vĩnh viễn từ vong trên thế giới này.

“Thế này cũng ra một chút Quân Vương bộ dáng rồi!” Mạc Phàm khoe miệng tán thưởng điệu bộ.

Tà kiếm chuyển động.

Chậm chậm giờ kiếm lên cao, cao cao về hướng bầu trời chiều tà, quang phổ như hỏa liên nở rộ, bầu trời càng giống như có liệt điểm thiêu đốt lên, sau lưng Mạc Phàm xuất hiện một bộ cánh Chu Tước thước vũ, sau đó hiện ra thân ảnh thon dài Viêm Cơ Quốc Mẫu, tại hồng liên bên trong giáng lâm, từ ủng đỏ Thu Nguyệt bên trong sinh ra, trải rộng ra chước viêm chi đực, giống như có thể che đậy cả Côn Lôn Sơn mạch này.

Tay cầm kiếm, kiếm tại đỉnh đầu, Hồng Ma Hữu Kiếm chỉ vào bầu trời hoàng hôn, hoàng hôn ở dưới lõi hỏa tích diệt tại thanh kiếm này chiếu rọi xuống trở nên vô cùng âm đạm, ngay cả tầng mây đều bị nhuộm lên viền trần hắc sắc tử vong.

“Tán!” Mạc Phàm hô to một tiếng, bàn tay vừa vịn ép lực bỏ kiếm xuống dương gian.

Hồng Ma Bỏ Thiên, Lôi Hỏa Tích Diệt!!!

Tàn Kiếm cũng như Chu Tước Thước Vũ, vô số vẫn lạc liệt điểm cùng thiên lôi phảng phất ở trong nháy mắt này bùng phát, ngay sau đó là uy lực càng thêm mạnh mẽ từ tà huyết thần lực sinh ra, từ huyết mạch không ngừng chảy ngược xuống lõi hỏa thác trời!

"Đồng Đồng Đồng ~~~~~"

Đoạn thứ nhất một dặm đầu tiên, kiếm từ đỉnh đầu rơi xuống ngang cổ Mạc Phàm, khí tràn rung động, lôi hỏa dung tích, uy lực nhưng là gấp ba lần kiếm tại đỉnh đầu thời điểm, mãnh liệt đến để băng dung động vạn năm từ Lân Đan phóng lên đều xuất hiện vô số vết nứt!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Hồng Ma Vết Tích

- - -

"Đồng Đồng Đồng ~~~~~"

Đoạn thứ hai một dặm kế tiếp, kiếm từ ngang cổ hạ xuống ngang vai Mạc Phàm, sản sinh khí tràn cùng rung động lại lần nữa bạo tăng, tăng gấp ba lần kiếm tại ngang cổ thời điểm, uy áp lúc này làm cho một nửa bão táp Lân Đan dĩ nhiên bị khô héo, băng nham sông băng mấy trăm cây số sụp xuống, hóa thành bụi giữa bầu trời.

"Hô!!!!!!!!!!!!!!!"

Đoạn đường cuối cùng, kiếm từ vai kéo mạnh xuống dưới, Mạc Phàm đạp từ trên trời giáng xuống Lôi Hỏa Bạo Tạc, bốn lần bóc trần nguyên tố nổ tung, một kiếm toàn lực vung ra, đem cái này xung kích nhân gian tích diệt tịnh thể chỉ sóng cho phá vỡ.

Hết thấy 36 lần uy áp bạo phát, cái kia sản sinh khí động cùng rung động dĩ nhiên ảnh hưởng cả tòa sông băng đại lục, không còn nói riêng gì Lân Đan của Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân.

“Toác toác ~~~~~!”

Liên miên vô tận sông băng son mạch từ bão táp Lân Đan hóa thành bụi, trăm ngàn km bình phương trường băng địa liệt mở, sạch sẽ lạnh giá chỉ cầu phóng lên tan ra. Trong lúc nhất thời, mảnh thế giới băng vũ hỗn độn này như là bị kéo vào trong một cái hắc động trầm luân, dập tắt hết thấy!

Mọi người thấy được Mạc Phàm quang kiếm, mà hạ xuống quang ảnh lồi hòa kiếm phổ rốt xuống kia, bình tĩnh cùng dứt khoát vậy mà không chút nào kém cỏi hơn thiên kiếp, rất khó tưởng tượng một người có thể bộc phát ra lực lượng kinh khủng như vậy, cảm giác Thượng Cổ Pháp Thân trong sử thi đồn đại cũng không có bao nhiêu phần hơn.

Kiểm bỏ, như bao la hùng vĩ thác nước, nghiêng nghiêng hào quang chính là cuộn cuộn hồng liên luyện ngục, cường hãn chính diện đại biểu bá đạo lồi kiếp âm âm rơi xuống.

Thiên không từ bầu trời cho đến lục địa đều lay động kịch liệt, đáng sợ Hồng Ma Tà Kiếm bỏ xuống kia, không chỉ là trời phạt tịnh thế, cắt mảnh tầng tầng lớp lớp không gian, mà khí lưu vật chất nhưng cũng đều sẽ bị cùng kéo vào đoạn tuyệt diệt chúng sinh này.

Kiểm đi đến đâu, xuất hiện một vành vết tích đỏ như máu Hồng Ma không thể hồi phục được giữa bầu trời.

Mới đầu chỉ là khí lưu tràn đầy chính đang từ chỗ cao rót vào trong Hồng Ma Vết Tích, từ từ là hồng quang, tinh vân đầy trời, thậm chí tà dương hoàng hôn cũng bị hút vào đi vào, sau đó mọi thứ ánh sáng đều hoàn toàn biến mất.

Khó héo Côn Lôn Thánh Sơn, vẫn đục đất trời, một thanh tà huyết nguyệt quang trọng kiếm từ cao xuống thấp mà xuyên qua cùng trăm qua, từng vòng từng vòng đỏ chói ban đầu càng thay thế bởi màu đen tà nguyệt chiếu khắp thiên địa.

Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân vừa ngược mặt lên, nhìn thấy chính là một vòng hắc nguyệt đáng sợ treo lơ lửng lên đỉnh đầu, lập tức có một loại bị cái gì vũ trụ quái vật cho thấu thị cảm giác, chính mình có thành lưu tinh sao băng cũng không cách nào chạy trốn được.

Nhìn thấy bản thân Lân Đan mạnh mẽ nhất cũng bị hòa tan trước khi tà kiếm va chạm, lúc này đây dù là Quân Vương cấp bậc, Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân cũng bị tất cả những thứ trước mắt làm kinh sợ, trên mặt vẻ hoảng sợ tột đỉnh.

Rõ ràng Mạc Phàm là trực tiếp muốn thuận sát nó, mà vị Dị Thú Chi Vương này cũng cảm nhận được bản thân mình càng như là đứng ở thế giới phản cuối, bốn chân liên đạp ở bên bờ đồ nát, khí tức hắc ám tử vong vô cùng vô tận nhào đánh tới, thâm thấu toàn thân, mao lân, đuôi vĩ, long đực, toàn bộ long tơ trên người dựng cả lên.

Nó không chần chừ mà dốc hết sức mình liều mạng chạy trốn, đã biến thành một viên màu trắng sao băng xẹt qua phía chân trời, thân ảnh cơ hồ là thuận đi trạng thái, nó nguyên địa còn để lại một cái tàn ảnh điên cuồng bỏ chạy về phía chủ thượng của mình cầu cứu.

Chỉ là, làm sao càng chạy càng bị bỏ xa, giống như lạc vào viễn hải không lối thoát, tầng tầng mây đen thấp bé tựa như từng toà từng toà sơn trời nổi ở bầu trời hải dương như vậy, Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân thử nghiệm thuận đi không gian, hỗn độn len lỏi các loại biến ảo quỷ tích, thậm chí lợi dụng những dây đặc phong vũ xung quanh kia đến tránh né tầm mắt Mạc Phàm, song Hồng Ma Tà Nguyệt vẫn cứ chăm chú theo đuôi ở phía sau.

Tốc độ đường chân trời màu đen lờ mờ vào rõ ràng nhanh hơn, Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân nhìn thấy thế giới tan vỡ kia đang cực tốc hướng về chính mình kéo tới, cuối cùng là rơi xuống, vô lực phản kháng, ngã đến thương tích khắp người bên trong vết tích mất diệt.

Hồng Ma quang phổ chấn động không gì sánh nổi, bên trong vết tích mất diệt, khắp toàn thân Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân giống như đụng phải khủng bố Tà Thần chi lực gột rửa, có thể nhìn thấy sóng điện tai trùng kích để thân thể nó không khác gì ngấm ở bên trong một cái lồi hòa quang dịch, chính đang điên cuồng thiêu đốt thân thể của nó không nói, càng có một vòng lại một vòng Hồng Quang tịnh thế chiếu đến, đau đớn vùng vẫy sẽ đối với Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân thân thể sản sinh gia tăng phần thiêu đốt sinh mệnh, để nó sớm một chút linh hồn so với thời điểm bị Tô Lộc bên dưới Hắc Ám Hoàng Tuyền tra tấn... kỳ thực còn thống khổ hơn một ngàn lần.

Đáng sợ đến cực điểm chính là, Hồng Ma Hữu Kiếm đã dừng lại rồi.

Còn chưa có trực tiếp chém qua thân thể nó.

Đúng lúc Dị Thú Chi Vương ngã vào trong vết tích Hồng Ma bỏ xuống, Vĩ Linh Hoàng lập tức xuất hiện tại địa phương đó, nàng vén vén hai mắt cực kỳ chân thành nhìn vào Mạc Phàm, đứng trước mũi tà kiếm bỏ xuống, mà bản thân nàng cũng không có lấy bất kỳ một thủ đoạn phòng ngự nào.

Giả dụ như Mạc Phàm có ý mà nói, nàng có lẽ có thể từ cái này tuyệt diệt lồi hòa sẽ vô pháp sống sót được.

Nhưng mà, ngay tại kia hùng hực Hồng Ma Tà Nguyệt gần chạm đến đỉnh đầu nàng, đầy trời cực hạn nguyên tố lại lập tức hòa tan, biến thành một loại không có cái gì khối lửa hình thành, ngoại trừ thôn phệ chi lực ban này, trời mây vật chất đều muốn hòa tan, căn bản bên dưới mặt đất cái gì cũng không có phá hư.

Một ngọn cây cọng cỏ, một giọt nước, một bông tuyết, sông ngòi, cùng cái kia từng cái từng cái ngậy ra như phổng sinh vật ở út Mộc Đằng Sơn cách xa hàng chục ngàn km, vốn dĩ chưa từng tham gia vào cuộc chiến tranh này, bọn nó liền một sợi lông đều không có bị thiêu đốt, chỉ là cái nhìn này trông thấy

Quý Môn quan sợ hãi, từ ở sâu trong nội tâm khuếch tán đến toàn thân, toàn thân tê liệt nhao nhao ngược lại rơi trên mặt đất.

Vĩ Linh Hoàng tại cái này tử vong chói lọi trong bầu trời đêm rơi xuống, nàng ánh mắt băng lãnh, nhìn chăm chú lên mình huy nhật nguyệt trong nhân loại, chói lọi mà ngời ngời thánh khí phu quân của mình trên cao.

Mạc Phàm nhìn nàng một cái, từ nữ nhân này trong ánh mắt, hẳn cuối cùng hạ liễm thu hồi toàn bộ lực lượng.

Ma năng của mình... ngạch, bây giờ cần được nương từ hộ giá bảo vệ đấy!

Bằng không cái kia sinh tồn ở Côn Lôn đặc biệt có chút vất vả.

“Hai người làm gì, cái ánh mắt như vậy là sao, đây là đưa tình sự tình à?” Azazel từ bên ngoài nhìn tới, có chút không thoải mái nói ra.

“Mạc Phàm, người làm sao không nhân cơ hội này chém chết nàng một cái, chém luôn con yêu nghiệt kia!”

“Đó là phu quân ta!” Vĩ Linh Hoàng khí tức bình thản trả lời lại.

“Người cái gì phu quân, ai phu quân người, hẳn thừa nhận sao? Còn có, người bao nhiêu tuổi rồi, một ngàn, một vạn, hay 10 vạn? Hẳn là bao nhiêu, chưa tới 30 tuổi. Cho ta xin, người cái này đều muốn đề ra nãi nãi gia gia 18 đời hẳn cũng được chứ phu quân cái gì?” Azazel lúc này triệt để quay về ti tiện Bee bộ dáng, cái gì mà thánh nhân thiên sứ bộ mặt, một chút cũng không chừa.

“Ta yêu hẳn liền không được sao? Ai là người quy định tuổi tác chênh lệch sẽ không được? Cho ta một cái tên, ta đi tru diệt hẳn gia tộc!” Vĩ Linh Hoàng đương nhiên càng không khách khí.

“Nam Cực Đế Vương đấy! Đi hộ ta cái!” Azazel nói rằng.

“Mạc Phàm, giết người này!” Vĩ Linh Hoàng có chút muốn đánh người bộ dáng.

“...”

.....

.....

Vạn thú, vạn tộc ở Côn Lôn, dĩ nhiên cũng trong một màn này mà quý phục xuống.

Bọn nó thấy Tà Nguyệt vất trắng, Hồng Ma bỏ trôi, tự nhiên chính là thiên khiến muốn trách phạt, giây phút đó vĩnh viễn sẽ không cách nào dám làm cản trở.

Đồng dạng đám người Mục Bạch cùng Triệu Mãn Duyên còn ở vị trí trung ương Côn Lôn Thánh Sơn, cách xa nhau vài cái bình nguyên vạn dặm, có thể thời điểm vết tích Hồng Ma xuất hiện, bọn hắn linh hồn cũng không khỏi run rẩy lên, đương nhiên không phải vì sợ hãi giống những hình thiên sứ Farl, ba vị trưởng lão Minh Lang, Quan Ngư hay Giang Dục, mà hai gã này đơn giản vì nội tâm có chút mong chờ.

Bọn hắn là quen thuộc cảnh tượng đấy!

Gia hỏa Mạc Phàm lại nhất định sẽ mang về chỗ đồ tốt đi!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Hồng Thư

Thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Từng có lúc, làm cảm chú sự tự nhiên cũng trở nên vô cùng kiêu ngạo, cho là ngoại trừ pháp thần dạng này thuộc về ma pháp thủy tổ người khai sáng ra, thiên hạ hết thảy liền không cần để vào mắt.

Tại Côn Lôn chiến tranh khai mở, lấy bọn hắn tu vi sớm vượt qua rãnh vực của nhân loại, hẳn đối phó với các thể lực bộ tộc sinh vật kia hầu hết chính là hành hạ nghiền ép.

Huống chi, còn không phải một mình một người, bọn hắn mang đến một đoàn đội, một đội ngũ cảm chú trên 30 người cực cường giả; muốn nói cỡ nào uy nghiêm, cỡ nào chí cao vô thượng không thể khinh dè đâu.

Kể cả khi gặp một vài vị đế vương dẫn dắt đối trọng, như cũ bọn hắc cũng có lòng tin rất lớn chém giết một phen, càng tại chỗ chém giết xuống giành nhiều hơn lợi thế.

Chỉ là cuối cùng, núi cao vẫn nằm trong trời rộng, Vạn yêu thần tọa của Côn Lôn Đế Quốc xuất hiện, đại đại danh vọng trên đỉnh tháp sinh vật ngược lại bày ra một loại thực lực khiến cho bọn hắc có chút vô pháp tiếp nhận được.

Nàng vèn vẹn thoải mái lật một bàn tay thao túng, dĩ nhiên cũng không thèm nhìn lấy biểu hiện của cấm chú sư người.

Từng vị, từng vị tan vỡ chiến ý!!

Theo tình thế phát sinh, đến cái thời điểm mà toàn bộ thành viên hội tin tưởng rằng bản thân đều không thể sống nổi nữa, bức tường thành mạnh mẽ nhất của Hoa Hạ sẽ toàn diện bị đập đổ đi, đột nhiên tình huống một lần nữa cái biến.

Thiên sứ trưởng 16 cánh của Thánh Thành xuất hiện.

Đề lòng người dấy lên hi vọng...

Mạc Phàm xuất hiện.

Đề trái tim bọn hắc tin tưởng hôm nay sẽ không còn thất bại...

Nơi này hết thảy, đều thuộc về Mạc Phàm một người chương không toàn trường.

Không còn có sinh vật dám cùng hắc chi chiến.

Ngay cả thần thú chi vương, Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân cũng không phải là hắc đối thủ.

Một màn thế giới mẫn diệt Lôi Hỏa Tích Diệt vừa chớp nhoáng lướt qua mắt, Hồng Ma Vệt Kiếm màu đen đông đặc giữa trời rõ ràng vẫn còn khắc sâu trong thâm tâm, kỳ thật để cho bọn hắc sớm trở thành người thừa, hiểu rõ chiến dịch này thuộc về ai rồi.

Đồng dạng là cấm chú sư, đã từng hô mưa gọi gió, đã từng thiên hạ cường giả vi tôn.

Ai có thể nghĩ mình tại trong mắt người khác, cũng là như thế không đáng giá được nhắc tới đâu?

"Mạc Phàm, Hoa Hạ đại địa quyền nhân loại tọa trấn nằm hết ở chỗ này." Thanh Mộc, một nữ lão góa phụ độc hệ cấm chú, nhận được một mảnh vải gấm màu đỏ dệt từ Vĩ Linh Hoàng, sau đó tới đưa cho Mạc Phàm.

Trong lúc hắc còn thi triển một màn bỏ thiên rung động đất trời, đây là Côn Lôn lãnh chúa tiện tay viết ra một dải ngân óng ánh, trực tiếp tỏ ý không can thiệp đến nhân loại sự tình nữa.

"Dừng lại một trận thăm sát tổ tiên lãnh địa, Mạc Phàm, đây là chúng ta một lần nữa nhận món ân tình từ người." Cấm chú thổ hệ Từ Ân cũng đi đến, chân thành nói ra.

Mạc Phàm nhận lấy, nhìn thoáng qua, phía trên gấm đỏ mực kim sa óng ánh, viết rõ rõ ràng ràng, hơn nữa còn có Vĩ Linh Hoàng môi đỏ con dấu, đây là tuyệt đối không thể là giả, càng không thể đem ma pháp thông thường phân hủy được.

Có một phần này thánh thư xác nhận, nhân loại xem như tạm thời sẽ không còn lo mối nguy từ Côn Lôn yêu tộc.

Bất quá, Mạc Phàm trong tầm mắt, lướt qua dòng cuối hồi lưu trên mảnh gấm, nhất thời khóe miệng không khỏi giật giật chấn động.

"Ta vì phu quân. Phu quân ta là Mạc Phàm."

"Nương tử Vĩ Linh Hoàng ký bút!"

Không phải nói là thư hòa giải sao?

Đây là thư văn hòa giải hay là thư khiêu chiến?

Trong thủy não của hắc, mười bảy chữ kia ngược lại nếu để Mục Ninh Tuyết hay Diệp Tâm Hạ đọc được, nó liền mang ý nghĩa chính là: trước diệt Mạc Phàm, sau diệt Côn Lôn yêu quốc...

Thấp thỏm nhìn qua Vĩ Linh Hoàng yên tĩnh trong con ngươi lóe ra mấy phần nhiệt thành phía sau lưng mình, Mạc Phàm cả người đều không tốt.

Nàng không phải là muốn thật đem cả Parthenon Thần Miếu và Mục Ninh Tuyết cùng một chỗ ném đá treu chọc a?

Hai lão bà nhà mình đến tột cùng là cảnh giới gì đánh ghen, Mạc Phàm cũng không biết...

Hoàng cô nương, xin hãy tỉnh táo một điểm!!!

.....

Dù sao cuối cùng là thành công thắng lợi, tuy nói cái giá trên thực tế cũng hoàn lại không nhỏ.

Một nửa cấm chú thành viên đồ xuống, một tòa Tây thành sụp đổ, kiến trúc toàn diện bị hủy hoại, người trong thành, đa phần đã chạy nạn kịp thời, có chăng vẫn một số ít quá muộn không kịp rời đi, bỏ lại mạng xuống.

Thần quang chói mắt, soi sáng toàn bộ mảnh trời đêm trên Côn Lôn Thánh Sơn đến vô cùng sáng rực, Bạch Linh Chi Đế hô hoán thần thuật hồi sinh, nàng muốn cứu sống những người này trong cấm chú hội.

Chi đáng tiếc, thần thuật hồi sinh không phải một loại ma pháp muốn thi triển là thi triển, dù là nàng hay thần nữ Diệp Tâm Hạ ở đây, cũng tối đa có thể cứu sống một, hai người.

Quan trọng nhất chính là, người này còn nhất định phải là đồng ý sống lại.

Các vị cấm chú tử trận đều không nguyện giành giật cơ hội này, bản thân bọn họ cũng không mong muốn khỏi tử hoàn sinh, đến thời điểm chết thì là nên chết.

Làm khổ tu ma pháp giả, vượt qua được cực hạn tiến vào cấm chú, đã là đời này không còn gì hối tiếc.

Được chứng kiến bọn hấn nên móng tương lai, chứng kiến Mạc Phàm một bước dần dần đem văn minh nhân loại chống lại yêu quốc, đây là chính hi vọng thành thật.

Tiểu Mei hơi cúi đầu một chút, nàng có thể làm, bất quá là truyền bạch linh cầu khẩn tới, gọi linh hồn những người này một lần nữa mờ nhạt hiện lên trên đại địa, để bọn hấn được nhìn vào đồng đội của mình lần cuối cùng.

Tương Thiệu Như hai con người không kim nôi ngăn lệ, nàng chầm chầm không có dời đi ánh mắt lên người ung dực Tương Thiệu Lê.

Mà Tương Thiệu Lê từng khoảnh khắc trôi qua, hấn cũng chưa từng quay đầu đi chỗ khác, thoát khỏi thân ảnh muối muối của mình.

Chiến tranh, cuối cùng vẫn đáng sợ như vậy...

Cuối cùng là, hấn so với huynh trưởng Tương Thiệu Quân trong lòng muối muối, có phải đã ngang nhau rồi không. . .

Tương Thiệu Quân có thể vì truy tìm đồ đằng dấu vết, vì tương lai một ngày thánh đồ đằng huy hoàng trở lại cứu rỗi Ma Đô mà chuẩn bị.

Giờ khắc này, Tương Thiệu Lê cũng đồng dạng, làm một cái cấm chú giả, nỗ lực không thẹn trên biên ải, hi sinh để bảo vệ mầm mống quốc gia, cuối cùng chết đi, cảm giác kỳ thật cũng có chút tự hào.

Tương Thiệu Như không thể chạy đến ôm hấn được, nàng lời muốn nói, nói đều không ra, hết thấy cảm xúc đều như cũ không cách nào thổ lộ ra ngoài được.

Phải, tại Tương Thiệu Như trong ánh mắt, làm muối muối của bọn hấn, nàng là tự hào nhất một cái trong đời.

Một luồng ánh sáng thần quang khác ở cạnh, Hoàn Ngộ cười, linh hồn của hấn cũng giống trước khi chết mà cười, nụ cười này đơn giản, chính là giải thoát, chính là nhẹ nhõm thả lỏng mình mà trôi dạt.

Người đứng đầu cấm chú hiệp hội toàn Trung Quốc, Vĩ Linh Hoàng nhìn vào cũng cảm thấy có mấy phần co thắt lại.

Lão nhân gia trước mắt này rõ ràng không phải một chiến binh, càng không thể tương đồng với một quân nhân chiến sĩ; nhưng trên Côn Lôn chiến trường, hấn vẫn vui vẻ đại biểu ra một loại hào quang khiến lãnh tụ đối phương khâm phục, đó chính là chiến thắng.

“Tì tì tì tì tì tì tì tì ~~~~~!”

Mười bốn vị cấm chú, mười bốn cái linh hồn mà hôm nay sẽ mãi mãi không còn tại thế gian này vẫn vương, bọn hấn đứng xung quanh Mạc Phàm, thời khắc này biểu lộ một dạng chân thành cảm tạ không gì sánh được.

Mục tiêu của nhân loại chiến tuyến cũng không có loại kia đi tru diệt Côn Lôn yêu tộc, đi giết xuống Côn Lôn lãnh tụ Vĩ Linh Hoàng, mà đơn giản, từ đầu chỉ muốn tạo ra sức ép đủ lớn, gây một chút thảo phạt, đe dọa yêu tộc sinh vật, chủ yếu giảng hòa thôi.

Nhưng nhờ có Mạc Phàm, sự hi sinh của bọn họ mới được đánh đổi có giá trị.

Nhờ có hấn, chiến trận vốn dĩ bất khả thi này cuối cùng vẫn là từ trong hiểm cảnh giành giật về.

Không chỉ mười bốn vị tử vong cấm chú, ngay cả hai mươi người kia may mắn còn sống sót lại cũng lần lượt hướng về Mạc Phàm, nghiêng mình xuống, cái kia nhân thị từng người từng người đều đặc biệt tỏ rõ sự tôn trọng.

Mạc Phàm ban đầu còn có chút lưỡng lự, nhưng vẫn là đứng tại chỗ thờ phào, nhẹ nhõm gật đầu nhận lễ.

Hắn tinh ý cảm hồng thư giảng hòa trên tay, đem phần văn thư này trả lại cho Thanh Mộc, đối với nàng nói ra: "Này văn thư của cấm chủ hội mang về, các người xuống núi trước, chiến công hay gì đều thuộc về hết thầy chúng ta, nhưng là ta vốn dĩ phải nằm trong các người một thành viên, cho nên thay ta nhận hết thầy cái này công ích. Sau hòa giải Côn Lôn yêu quốc, đại địa trật tự chẳng mấy chốc sẽ thành lập, còn lại liền nhìn quân đội đối với chiến tranh hải yêu nắm chắc."

Lão góa phụ Thanh Mộc nhẹ gật đầu, nói: "Chúng ta sẽ cử người đến hỗ trợ, bọn hắn sẽ không thua!"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 237: Nhã Tràm Cô Nương

- - -

Côn Lôn chiến tranh đã kết thúc.

Azazel cái thứ nhất người báo bận rồi đi khỏi đỉnh băng sơn.

Cấm chủ hội thành viên, bọn họ toàn bộ cũng rời đi ngay sau vị thiên sứ trưởng.

Tiếp đến, hình thiên sứ Farl đồng dạng không có nán lại, chờ đợi Tiểu Mei phục hồi thương thế cho hai vị thánh ảnh già về sau, nhanh chóng xuống núi, trở về Quang Minh Thánh Thành.

Trận chi tranh này, lẽ ra nguyên bản cấm chủ hội, các vị thiên sứ mới là ban đầu các bộ tộc yêu thú trên Côn Lôn đặt hết tiêu điểm chú ý, nhưng cuối cùng hết thầy bọn chúng tựa hồ cũng chỉ nhớ rõ Mạc Phàm, ấn tượng khắc sâu nhất hay là Hồng Ma Bồ Thiên kia một kích chặt xuống đem vẫn lạc vết tích treo giữa bầu trời, điều này khiến cho yêu tộc đối với ma pháp sư có một cái hoàn toàn mới nhận biết.

Vấn minh ma pháp loài người đang phát triển đã không còn dùng luận lý vài trăm, vài ngàn năm trước để hình dung.

Những ngày này, toàn bộ nguyên sinh băng sơn tứ mạch, gồm Mộc Cách Sơn, Kỳ Liên Sơn, Bạch Đằng Sơn cho đến Côn Lôn Thánh Sơn cũng đang thảo luận lấy chủ thượng của bọn chúng cùng Mạc Phàm gãi kia mối quan hệ, nhất là thời điểm Mạc Phàm làm cho Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, vị dị thú chi vương đã tiến hóa thăng cấp đến Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân, nhưng như cũ lẫn ra ánh mắt cực kỳ sợ hãi, bị một tiểu phạm nhân loại uy hiếp tính mạng tới hai lần.

Về phần Mạc Phàm, lại bởi vì sau đó cạn kiệt ma năng, liền bị Vĩ Linh Hoàng đánh ngất đi, bắt về cho ngủ li bì suốt ba, bốn ngày, đợi đến thoát khỏi phục một chút khí lực về sau, hắn mới tỉnh dậy nói.

Bất quá, câu hỏi đầu tiên của Mạc Phàm sau khi tỉnh dậy cũng không phải nghi vấn chính mình đang ở đâu, mà ngược lại, hắn lập tức nhảy khỏi giường, tìm kiếm chính đám Triệu Mãn Duyên cùng Trương Thiệu Nhữ, Mục Bạch hỏi cho ra lẽ... Đó là bọn hắn đến cùng thu hoạch bao nhiêu chiến lợi phẩm.

Đúng vậy, chiến lợi phẩm!!!

Cũng chính vì lý do này mà Mạc Phàm một mực không nguyện ý đi theo những người cấm chủ hội về Đế Đô tập hợp, đồng thời nhận chiến công lấy có thể thu được tài nguyên quốc gia.

Trước kia hắn cái gì cũng sẽ đặt trao thưởng lên hạng mục đứng đầu để nỗ lực phấn đấu, nhưng này cũng chỉ là bởi vì tuổi trẻ chưa trải sự đời, chưa phân biệt được bỏ con tép bắt con tôm a.

Xét về bảo bối phương diện, chỉ có của yêu ma sinh vật vừa vặn mới được gọi là trân quý hảo hạn.

Quốc gia vừa mất đi một lúc 14 vị cấm chủ pháp sư, đây là chắc chắn sẽ không vì Mạc Phàm một trận uy dũng mà lại cấp thêm một viên đại địa kết tinh nào khác.

Mà đối với Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, Mạc Phàm ba người bọn hắn, không phải đại địa kết tinh, cái gì cùng Côn Lôn sơn mạch so ra được đây?

Một địa phương có thể bồi dưỡng sơ sơ đếm được tận năm vị Đế Vương, càng là hàng khủng bố trong Đế Vương tồn tại, nhất định tài nguyên sẽ vô cùng phồn thịnh dồi dào, không giúp cung cấp năng lượng phá vỡ hàng rào cấm chú, vậy cũng sẽ có không ít chỗ tốt mang về làm ma cụ bảo mệnh.

Tiền một cái Vĩ Linh Hoàng trước đó đồng dạng không nói gì, nàng đơn thuần lộ sắc mặt tỏ ý mãnh chiến trường tàn dư kia trên Côn Lôn Thánh Sơn, bọn hắn nếu muốn, có thể trực tiếp vơ vét đem về, không cần hỏi nàng ý kiến.

Khỏi phải nói, thời tới đỡ không kịp!!!

Mạc Phàm đương nhiên nhanh trí từ chối, tương đương mời các vị cảm chú lẫn về nhà nhận thưởng cơm nhà, tránh phải giành đồ ăn nhà hàng cao cấp với hân.

Mở ra cửa gian phòng,

Cảnh quan bên ngoài lập tức đập vào mắt Mạc Phàm là một mảnh hoa mỹ rừng lá phong tuyệt đẹp, dương quang bình minh chiếu xuống trong rừng, đêm này từng mảng băng tuyết xen kẽ tán lá càng thêm lộng lẫy phô trương.

Trùng điệp giống như vẽ, khúc khúc như bình phong.

Khi thân thể ở trong đó, liền sẽ phát hiện rất nhiều dãy núi tuyết, cự phong càng là tại trên trời cao, tựa như chỉ cần dọc theo cao nhất ngọn núi một mực leo về phía trước, liền có thể chạm đến chân chính thiên đường băng sơn trong tiên lộ giai thoại.

Trước mặt là xa núi, liếc nhìn lại băng tan, trên cao mây mù lượn lờ, dưới suối thác chảy cực kỳ êm tai, bên cạnh suối nước đổ ra sông xanh có một chiếc thuyền nhỏ.

Tâm tình hòa cùng thiên nhiên.

Côn Lôn Thánh Sơn có rất nhiều sơn cốc, Mạc Phàm gần đây nhất bận bịu chiến ý cùng thảo đồ, hân kỳ thực cũng không có nhận ra địa phương này còn có như vậy xuất sắc.

Bé người, bé cơ một chút, thoáng điều chỉnh lại nhịp điệu thân thể, hân có cảm giác làm một chút tương đối đơn giản nhỏ vận động, tỉ như nói tản bộ, có thời gian hơn nửa thì chèo thuyền du ngoạn, rõ ràng được hít thở dưới ánh nắng thiên nhiên trong vắt càng tốt hơn nằm một chỗ như người bệnh.

Tài nguyên của mình cũng là của mình, nhờ bọn Triệu Mãn Duyên giữ lâu thêm một chút, cũng không lấy làm việc gì phức tạp.

Cuối cùng, quyết định chèo thuyền.

Lưu Viên Hồ yên tĩnh mà ôn nhu, hợp nhất lòng người phong cảnh hữu tình, Mạc Phàm một người ngồi tại trong thuyền nhỏ, yên lặng thả trôi trên dòng sông.

Hân thích như vậy, nằm ngửa tại trong thuyền gỗ này, mặc cho nước hồ sóng xanh đem chính mình đưa hướng bỗng lai mây khói trôi, nhìn chăm chú tình không vạn lý hoặc làm cho người mê say sương mai.

“Công tử, ngài tỉnh rồi?” Đột nhiên có thanh âm đằng xa truyền tới.

Mạc Phàm cảm nhận âm thanh, bật dậy trên thuyền, quay mặt xác nhận hướng người.

Trong núi có sông băng, sông băng bị như bình phong một dạng quanh co dãy núi cho vây quanh ở bên trong, đến bình minh, có thể trông thấy dương quang chiếu rọi duy mỹ chi cảnh, đẹp đến nao lòng. Vì thế, tựa hồ tranh đẹp sẽ có người vẽ tranh, một vị lam y nữ nhân, trên mặt đeo nhan sa cùng màu che lại, cố ý tại một chỗ vách núi làm chỗ ngấm cảnh, đem phần điểm cảnh sắc này như ngừng lại trong bức họa của nàng.

“Toa toa toa ~~~”

Chóp mắt di động từ trên thuyền đến chỗ vách núi, Mạc Phàm tiến lại gần hơn đến vị nhan sa nữ nhân, miệng cất lời:

“Ngươi là...?”

Nhìn thấy Mạc Phàm bước tới, nàng tháo nhan sa xuống, lộ ra một vẻ thôn nữ tinh không sạch sẽ, tuy nói nếu đặt cạnh Vi Linh Hoàng sẽ không thể nổi bật sắc vóc, nhưng nàng tương tự dung hoa như ngọc, có thể mang đến cho người ta một loại cảm giác gần gũi hơn Côn Lôn Tổ Vương rất nhiều.

“Tiểu nữ Nhã Trâm, thuộc hạ của chủ thượng, được giao đến ở nơi này hầu hạ công tử.” lam y nữ nhân nói ra.

Ngạch.

Thời đại này dùng ngôn ngữ thể kia thì quả nhiên chỉ có thể nghĩ đến một người, hoặc là liên quan đến nàng, hoặc trực tiếp là nàng.

“Nhã Trâm, ta ở đây bao lâu rồi?” Mạc Phàm cố ý hỏi dò.

“Khoảng ba ngày đêm, thời gian ta đều tại ngài hầu hạ.” Nhã Trâm nhẹ giọng nói xuống, nàng tông giọng có một dạng lạnh lạnh trong trẻo như tiếng sáo vậy, nghe đến êm vô cùng.

“????” Mạc Phàm hai mắt tròn tròn buồn bực.

Lại có thể để một nữ nhân thuộc hạ hầu cận mình cạnh giường ba ngày ba đêm.

Đây gọi một tiếng phu quân, nương tử rõ ràng là đóng kịch lừa người.

Chính mình trời sinh ngập tràn tiêu sái, tuấn mỹ như vậy, ngộ nhờ nàng dục vọng không cưỡng được, sẽ không phải liều mạng làm ra loại chuyện đó đi.

Nhã Tràm thấy được Mạc Phàm lúng túng, trên mặt tràn ra tiểu dung, chỉ là nụ cười này cũng không phải nghiền ngẫm đánh giá, ngược lại là mang theo vài phần ôn hòa cùng ưu nhã, nàng nói: “Công tử, ngài giống như có thắc mắc gì đó muốn hỏi ta?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Có Làm, Có Ăn

Mạc Phàm nhướng mày, cố thu liễm xuống tâm tình lại, hỏi: “Người tốt, Nhã Tràm, mấy vị hảo hữu của ta, cái kia tóc vàng cùng tóc trà xanh đang ở đâu?”

"Côn Lôn Thánh Địa một trận chiến sau khi kết thúc, ngài đồng hữu bên ngoài liền đẩy dài dòng đội ngũ gọi người lên kiểm kê mang về lợi phẩm, rất nhiều hữu hiệu đồ tốt từ khoáng mạch, xác quân chủ sinh vật, hồn chủng, tinh phách, dược viên, mầm giống đủ loại... không có đến trăm ngàn, nhưng tầm một vạn dặm gần nhất đều chen chúc thu lưới lấy đi." Nhã Tràm tựa hồ không giấu diếm chút nào nói ra.

Nghe đến đoạn vạn dặm phạm vi cũng có thể trong ba ngày bị thu hoạch, Mạc Phàm căn bản đã có dấu hiệu kiềm chế nhin cười.

Mấy tên này vết máng cũng không khỏi quá không nề mặt chủ nhà đi.

Đào liền được, làm sao lại còn dẫn cả đội ngũ lên đào???

"Quá đáng, quá đáng, không có ta liền tự ý làm càn, Nhã Tràm cô nương, dẫn ta đi gặp bọn hắn, miễn cho thay mặt chủ thượng của ngài giáo huấn." Mạc Phàm điệu bộ giả vờ nói ra.

Đương nhiên ruột gan hắn rõ ràng ngược lại đều sôi trào, nhoeo lên ý cười, chuyện tốt đẹp này mười phần là tác phẩm của Triệu Mãn Duyên.

Luận vợ vết, tên này luôn làm người ta tin tưởng tuyệt đối!!

Nhiều đây sản lượng, đồng thời đem bán đi, hảo hảo mua lại đồ ăn cho lão lang ăn, ít nhất cũng có thể củng cố thực lực, mở ra cơ hội đề thăng lên chí tôn quân chủ. Nói gì thì nói, chính mình chó nhà triệu hoán, cấp thấp như vậy thì rất không đẹp mặt.

Còn có, Mạc Phàm từ khi tiến vào cấm chú thì thức tỉnh thêm hai cái hệ, tài nguyên càng cần nhiều hơn một chút.

Hắn gần đây nhận ra thủy hệ của chính mình cũng không có dạng này dễ dàng đột phá lên siêu giai như dự đoán, vô tình để thật lụi so với huyền âm hệ. Thậm chí, thủy hệ của Mạc Phàm nếu đem so với các hệ trước còn muốn khó khăn gấp vài chục lần ngay cả khi năng lượng Tiểu Nê Thu cung cấp đã rất không nhỏ, đây là hắn lần thứ nhất không thể giải thích được đây.

Lẽ nào nói thủy hệ biến dị quá mạnh, năng lượng đột phá hàng rào cho siêu giai đã cần một loại như đại địa kết tinh rồi?

Vì lẽ đó, Mạc Phàm hiện tại cảm thấy vàng bạc tiền tài chính là trên thế giới này đáng yêu nhất đồ vật, hắn nhất định sẽ cố mà trân quý.

Có thật nhiều tiền cầm trên tay, đến lúc cần thiết cũng có cơ hội xài một phen.

“Công tử, đạo hữu cùng ngài lên đây, hôm qua đều đã cuốn gói xuống núi hết thảy, hiện tại nhưng không còn ai.” Nhã Tràm nói rằng.

“Đi xuống rồi? Bọn hắn thực không muốn chia đồ ở đây sao, chẳng lẽ toàn bộ đều cho ta một người?” Mạc Phàm hai mắt có chút thiếu tự nhiên, hoài nghi hỏi lại.

Đây cũng thật con mẹ nó bị những tên kia làm cho cảm động đến phát khóc.

"Bọn họ đi xuống, nhưng cũng đã chọn lấy rồi!" Nhã Tràm nói rằng.

Mạc Phàm lập tức cười khỏ.

Là mình nghĩ nhiều rồi, Triệu Mãn Duyên cùng Mục Bạch, hai tên này ở tại, tự nhiên phương diện tài nguyên ăn chia đúng là không thể nào khách khí.

“Được rồi, Nhã Tràm, dẫn ta đi đến lấy chỗ tài nguyên, còn lại dư sót hay gì cũng nên thu hoạch.” Mạc Phàm thờ dãi nói rằng.

Nhã Tràm cười cười đến, trên đôi mắt có quang trạch, xem ra quả thực đối với Mạc Phàm biểu hiện sắc mặt phong phú, cảm thấy rất hào hứng, nàng

nói: “Công tử chó vội, toàn bộ tài nguyên thu hoạch được, bọn họ hai người tóc xanh và tóc vàng công tử đều đã lấy hết đi, vốn dĩ không có để phần cho ngài.”

Mạc Phàm nghe xong, cảm giác ngực một trận im lìm, máu muốn từ trong cổ họng dừng mãnh tiến ra.

Một vạn dặm Côn Lôn tài nguyên... ăn không chứa lại một mảnh?

"Công tử, những loại tài nguyên này cũng không hợp với ngài thực lực... cần chi phải cưỡng cầu!" Nhã Trâm nói.

“Ngươi không hiểu, tiền, ngược lại chỗ này bán được rất nhiều tiền a!” Mạc Phàm cả mặt đều đen kịt như chó mun một dạng nói ra.

“Nói thế, đó chính là một số tiền lớn a, ngài muốn nhiều tiền như vậy làm cái gì nha?” Nhã Trâm không hiểu hỏi tiếp.

"Ma pháp sư xưa nay không cảm giác nhiều tiền. Ta kỳ thực cũng đang khó khăn trong việc tiếp tục thăng tiến con đường tu luyện của mình." Mạc Phàm cúi gằm mặt nói ra.

Hắn hiện tại tuy rằng nắm giữ một nửa số ma pháp hệ, không tính ác ma hệ, cũng đã có tới bốn hệ đạt tới cảnh chú, ba hệ còn lại bán cảnh chú.

Nhưng bất cứ sự vật gì đều là vô tận, sẽ cảm thấy mình ở đỉnh cao nhìn không thấy cảnh giới càng cao hơn, thường thường là bởi vì ở vào một cái bình cảnh không có đánh vỡ.

Hắn còn phải đặt nền tảng cơ sở vững chắc cho toàn hệ của mình, sau đó nghĩ đến việc nuôi dưỡng tám cái hồn cách phát triển theo, rõ ràng con đường tu luyện của hắn có thể nói càng thêm dài đằng đặc.

“Phải rồi, vị công tử tóc vàng có nhớ ta nhắc lại với ngài một câu, không biết công tử có hay không muốn nghe lúc này?” Nhã Trâm cười tươi, lộ ra lúm đồng tiền giống như ngân nguyệt tuyệt sắc.

“Hắn nói gì?” Mạc Phàm hỏi hốt cật giọng.

“Vị tóc vàng công tử bảo "có làm thì mới có ăn, đồ của ai người đó hưởng, ngài nhưng cả cuộc chiến chỉ quây quần cùng chủ thượng nhà ta, dĩ nhiên ngài đã gã về chủ thượng, nhận món trên bảo quý báu nhất thiên hạ, ai so với ngài cũng không thể chiếm lợi hơn. Ngược lại, bọn họ làm phòng tuyến đối trọng đại quân Côn Lôn, cho nên là tài nguyên vạn dặm đó phải thuộc về bọn họ hết thảy”. Nhã Trâm thuật lại tường tận lời Triệu Mãn Duyên nói.

Nghe xong, Mạc Phàm cả người đều choáng.

Bán đứng huynh đệ công khai đây sao?

Loại này phân chia, về tình về lý tuyệt đối khiến người khác cảm thấy phi thường thỏa đáng đấy.

Dưới tình huống bình thường, Mạc Phàm đã có Vĩ Linh Hoàng, nắm vị này vạn yêu thần tọa người lãnh tụ làm nương tử, tự nhiên phải tham lam một ít đồ vật kia để làm gì đâu?

Nhưng là, Vĩ Linh Hoàng trên thực tế cũng không phải của hắn chân chính nương tử. Thậm chí, cho đến này Mạc Phàm đều cảm giác mình giống như bị cưỡng ép bắt nột.

Hắn thà rằng để Triệu Mãn Duyên, tên này ở lại cùng Vĩ Linh Hoàng chăm sóc, chính mình đem chỗ đồ tốt kia về liền muốn yên ổn hơn.

"Nhã Trâm cô nương, ta hơi nghi hoặc một chút, chủ thượng của ngươi hết thảy có bao nhiêu loại thần thông huyền thuật, ta nhiều lúc cảm giác nàng đều chưa từng triển lộ qua toàn bộ thực lực?" Mạc Phàm chợt nhớ ra một chút chuyện, mở miệng dò hỏi.

Nhã Trâm có chỗ chần chờ, tựa hồ không có ý định trả lời Mạc Phàm vấn đề này.

Nhưng nghĩ nghĩ, nàng hay là mở miệng nói: "Nàng nắm giữ thất đại nguyên tố chủng khổng, nguyên tố cấm pháp, mị ảnh huyền thuật, huyền vũ yêu thuật, linh cốt huyền thuật."

Thất đại nguyên tố của nàng, Mạc Phàm nhưng đã kinh qua, thực sự là mỗi một cái hệ đều khủng bố đến không gì sánh được.

Nguyên tố cấm pháp, này một loại mạnh ngoại hạng không cần phải bàn cãi, chính Mạc Phàm mạnh nhất lời hệ nếu không phải nhờ Triệu Mãn Duyên cứu một mạng trước, nhờ nàng không biết trước mà tập hợp quá nhiều chỉ tức dẫn điện đến, khẳng định lời hệ của hắn cũng suất biến thành phế hệ.

Huyền vũ yêu thuật, đây có lẽ là Cửu Vĩ hồ sau lưng nàng đi, một nhánh đuôi có thể không sai lệch với một đầu chân chính Đế Vương. Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân tiến hóa thành quân vương thời điểm, trên thực tế cũng từ Bạch Ma Bát Vĩ Hồ huyền vũ.

Mị ảnh huyền thuật, đây là cải trang huyền thuật.

Cuối cùng là, linh cốt huyền thuật?

Mạc Phàm nhớ tới Bee từng có nói rằng ngày xưa Cổ Lão Vương sáng tạo ra Vong Linh Hệ, kỳ thực chính là Vĩ Linh Hoàng đằng sau trợ giúp.

Quả nhiên, nàng nếu nắm giữ cái này linh cốt huyền thuật, trên thực tế chính là cổ xưa thần thuật tái khởi nhất.

Linh cốt ma pháp, ý thức sinh vật vẹn vẹn là không có một chút nào, toàn bộ cơ thể sinh vật chỉ là một đồng xương cốt được mô phỏng lại ma pháp thông qua duy nhất một thùy não, là thùy não của kẻ sáng tạo ra lực lượng.

Như vậy đồng nghĩa, chỉ cần mượn tới hắc ám tà lực đem linh hồn gắn ghép vào, linh cốt ma pháp hoàn toàn có thể sáng tạo ra vong linh ma pháp.

Giả dụ như Linh Cốt Huyền Thuật đóng vai trò quan trọng trong việc sáng tạo Vong Linh ma pháp, vậy nói Vĩ Linh Hoàng nếu muốn, nàng tuyệt đối có thể siêu việt nắm giữ Minh Giới một nhánh quân.

Nói cách khác, vong linh đúng là mạnh hơn một chút, nhưng còn có thể giết xuống, nhưng linh cốt thì ngoại trừ đánh cho tan thành bụi ra là không cách nào loại trừ được!

Rõ ràng Cửu U Hậu cũng đối với Vĩ Linh Hoàng có một sự sợ hãi nhất định, chính là vì lý do này?

Ngạch...

Minh Giới...

Minh Thần.

Vừa vặn nhắc tới Minh Giới, Mạc Phàm đột nhiên không khỏi nhớ đến Minh Thần Khu.

Từ lúc Tổng huấn luyện viên Trảm Không chết đến nay, Mạc Phàm cái thứ nhất đã muốn đem tên này xuống thăm viếng.

"Công tử, khuôn mặt ngươi nói cho ta biết, ngươi cảm thấy không nguyện ý nhận sự ưa thích từ chủ thượng của ta." Nhã Trảm một lần nữa quay về chủ đề trọng yếu.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Nhận lễ

Mạc Phàm sâu ngắm nhìn nàng, mãi một lúc mới cười khổ đáp: "Nhã Trảm, chúng ta không thích hợp, nàng làm Vạn yêu thần tọa, thực lực có thể suy xét đến cũng chỉ mức độ Nam Cực Đế Vương, Sahara Chi Chủ, Bách Mộ Ma Thần mới đạt yêu cầu, cùng ta như vậy một cái bình thường nam tử sống chung cả đời, nói sao nói cũng rất thống khổ."

"Ngươi muốn chết, ba già kia là quái vật thô kệch, khi nào lại dám tương sánh để bôi nhọ chủ thượng ta!!!", Nhã Trảm nghe đến tức giận đỏ hết mạng tai, liền không khỏi cao giọng lên chửi lại.

"Không thỏa đáng? Thế rồi chủ nhân ngươi là loài gì?", Mạc Phàm nhướn mày hỏi.

"Nàng là vạn năm hồ ly", Nhã Trảm ngao khí lãng nhiên đáp.

"????"

Logic gì đây?

Hồ ly thì không phải yêu quái sao?

Dáng dấp giống người, cho dù đẹp đến cả một quốc gia có thể nghiêng ngả, hồ ly thì vẫn là hồ ly, bất quá là yêu thuật hóa người, như thế nào lại tưởng mình thật là nhân loại đâu.

"Nhã Trảm cô nương, yêu là yêu, người và yêu luôn rạch ròi ranh giới, ngươi cũng đừng nên chấp niệm", Mạc Phàm hít một hơi sâu hòa nhã nói.

Dẫu sau cũng không thể phủ nhận, Vĩ Linh Hoàng đẹp như vậy, kiểu cách còn đặc biệt giống nữ hoàng để khí chất, nàng mà thật làm người, thế gian mấy cái công tước, vương ban thế lực nhất định đều sẽ xao động, bắt hòa.

Cũng không phải một bộ cỡ nào tinh xảo dung nhan để có thể đã động mỗi một cái gu thẩm mỹ khác nhau, mà là tại vẻ đẹp yêu nghiệt này kết hợp cùng thực lực lẫn trí tuệ khủng bố của nàng, lại vẫn như vậy quốc sắc thiên hương.

"Ngươi hủ lậu!"

Cho rằng mình nghe lầm, Mạc Phàm chỉ tay vào mặt mình, có chút lộ ra không hiểu bộ dáng: “Cái gì hủ lậu?”

“Hủ lậu liên là hủ lậu, hồ ly bộ tộc làm sao phải hạ thấp xuống loài người tầm thường này. Chúng ta là thiên nhân tộc, tổ tiên loài người mà nói có phần từ chúng ta một nhánh liên hệ. Cho nên người là hủ lậu vô tri, thứ nhân quái”, Nhã Tràm nói.

Mạc Phàm trước mặt rõ ràng không phải là Vĩ Linh Hoàng, nhưng ngữ điệu của nàng, để Mạc Phàm cảm giác tựa hồ vị đáng sợ nữ nhân kia chính miệng nói với mình như vậy.

Không biết vì cái gì, hắn có chút phạm nhức đầu.

Đại biểu nhân loại nói chuyện với các nàng, thật giống đem nhân loại từng bước hạ thấp đi.

Này con bà nó đã thành ra “nhân yêu” luôn rồi.

“Được, được, người thắng, các người là thiên nhân tộc, các người thiên thần, chúng ta hạ phạm nhân yêu a... Cho nên chủ thượng của người hẳn nên tìm lựa chọn tốt hơn. Kỳ thật có thể cân nhắc mấy vị khác, tỉ như huyết tộc cũng là quý tộc thoát ly nhân cảnh, vô luận thực lực, thân phận, địa vị, tướng mạo, cũng sẽ không kém”, Mạc Phàm nói.

Để cho hắn không thể lường trước là, Nhã Tràm trái lại đổi chủ đề...

"Tiên cảnh như vậy, toàn bộ mùa đông đều buồn tẻ không thú vị, ta cũng không bàn chuyện chủ thượng người, không bằng công tử muốn hay không cùng ta thưởng thức hoa viên băng lai trên Thánh sơn?" Nhã Tràm cười nhẹ nhàng nói, nàng nhìn qua là như vậy thanh thuần động lòng người, phảng phất đúng như một vị hôn nhân ngây thơ muội muội, để ý bất quá là hưởng ngoạn du lịch, ăn một chút thức ăn ngon, thoải mái trò chuyện.

Mạc Phàm nhìn thoáng qua sắc trời, lòng lộng bông bênh dương khí.

Nơi đây cảnh đẹp khiến đến nao lòng, có thể tại ngồi thuyền hưởng ngoạn, nhâm trà cùng thiếu nữ tán gẫu, rất dễ phát sinh một loại gì đó mộng cảnh không nở muốn thoát ra.

Hắn giặt mình một cái.

Thiên đường nhân thế, rõ ràng cốt lõi chính là để người khác bị u muội, u muội sẽ trở nên yếu đuối, yếu đuối là bước đệm để trở thành lệ thuộc.

Trong lòng hắn có chút lo lắng, chính mình vốn dĩ không nên là chỗ mình lưu lại.

Vĩ Linh Hoàng, ở địa phương của nữ ma đầu này, thật chẳng biết khi nào mình sẽ lại như Tần Thủy Hoàng hóa thành vong linh u mục không chừng.

Lại nói, Mục Ninh Tuyết thế nhưng là cùng mình cuối cùng đã có nhi tử, tính toán thời gian, vừa vặn rất có khả năng là những ngày này hạ sinh a.

Nếu là nàng trong đêm mộng mơ đến, nhìn thấy mình chậm chạp chưa từ sơn cốc nữ ma đầu này chưa rời đi, nàng nhất định sẽ khổ sở.

Vừa nghĩ tới chuỗi ngày Mục Ninh Tuyết tự mình băng phong Ninh Bàn Tháp, thống khổ còn chưa vui đi, càng tại tin tưởng tuyệt đối hẳn sẽ đến giải cứu. Mạc Phàm liền cảm thấy mấy phần vui mừng cùng đau lòng, đúng là như thế, nơi này không phải thể ở lâu.

Đại lão bà hạ sinh, ta có nhi tử.

Cái gì cũng đừng can lão tử về nhà.

Bất quá, sau đó ánh mắt hắn rơi vào người Nhã Tràm trên thân, mà là Mạc Phàm phát hiện, vị tiểu cô nương này từ nãy giờ cũng không có đợi mình trả lời lại, nàng chậm rãi trở về một bộ dáng chấp tay vẽ họa.

Núi đá ở đây màu trắng, trắng như sứ vậy.

Nhã Tràm tựa vào tảng đá thạch màu trắng sau lưng, tự mình chén trà nhỏ, mùi thơm nức mũi, chỉ là hương trà lại say lòng người cũng không phải để uống, nàng một tay nhúng lông bút vào bên, vẽ vẽ phác họa gì đó trên mảnh giấy.

Đây là Mạc Phàm lần thứ nhất nhận ra, kỳ thật Nhã Tràm lúc làm hoa sĩ có thể ưu nhã gây si mê đến vậy, nàng chẳng nói thêm gì nữa, đơn giản tập trung vào tranh mặc.

“Phù!!”

Cuối cùng thở dài ra một hơi, Mạc Phàm cơ hồ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng trước vẫn nên làm một người lịch thiệp, đứng tại chỗ chờ đợi nàng vẽ xong đã.

Họa sĩ vẽ tranh, tranh nên là tĩnh.

Vẽ là nhanh, rồi đi liền bất lịch sự.

...

“Công tử có thể đi”, Nhã Trâm một lúc sau dùng mực, miệng nhỏ cất lời.

“Người đọc được nội tâm ta”, Mạc Phàm hơi hoang mang, chính hắn nhận định nàng nhưng không có một chút tâm linh năng lực đấy.

“Tiểu nữ người vẽ họa, trong tranh có dẫn vật, tự nhiên sống biến cuộn trào. Cái kia cũng không cần lo lắng, tiểu nữ sẽ bám lại với chủ thượng”, Nhã Trâm đôi mắt xinh đẹp nhìn Mạc Phàm, một bộ nhún người nghi thức.

Đương nhiên, Mạc Phàm đồng dạng không có nửa điểm lưu lại ý tứ, hắn nhập gia tùy tục, cúi người chấp tay về phía trước làm cái lễ, “Cảm phiền báo lại với chủ thượng cô nương, không xâm chiếm nhân loại, đồng thời chiếu cô tha mạng nhiều lần, coi như ta thiếu nàng một phần tình, ngày khác có gì cần, ta Mạc Phàm tuyệt đối hết sức giúp đỡ.”

Nói xong, hắn quay mặt một chỗ dự định rời đi.

“Khoan đã”

“Nhã Trâm cô nương, có gì lúc...”.

Mạc Phàm định nói gì đó, chỉ là bị Nhã Trâm ra dấu hiệu chặn lại.

Nàng đột nhiên lấy ra một cái hộp gỗ màu đỏ; hộp khá to, nhưng được chạm tinh tế, tỏa ra mùi hương liệu gỗ quý, hoa văn ở mặt cũng được tô điểm một vài đóa hoa nhài đến, tương đối đơn giản thủ nghệ.

“Cái này từ chủ thượng, trong hộp có hai phần, một là món quà của công tử, hai là món quà công tử cần, nàng nhờ ta truyền đạt”, Nhã Trâm cảm đến bên tay Mạc Phàm, trực tiếp đưa cho hắn.

Mạc Phàm một trận đau đầu.

Rốt cục Vi Linh Hoàng có bao nhiêu loại huyền thuật?

Nàng biết bói toán sao, làm sao biết ta cần gì, lại còn vì cái gì cũng biết ta nhất định sẽ rời đi?

“Có thể nói đó là gì sao?”, Mạc Phàm hoài nghi nói ra.

“Nếu muốn giết ngài, chủ thượng thực tế không cần phải dùng thủ đoạn tốn thời gian vậy”, Nhã Trâm mỉm cười nói.

“Vậy Mạc Phàm cảm tạ!!!”

Nhận nhanh phần hậu đãi, này Mạc Phàm chớp mắt đều nhanh chóng biến mất khỏi Côn Lôn Thánh Sơn rồi.

.....

Càng cao độ cao so với mặt biển, băng tuyết bao trùm đến liên càng khủng bố hơn, rất nhiều lúc lần này tuyết liền dường như một hồi chậm chậm di động tuyết lở tuyết tai, bắt đầu từ chỗ cao nhất Côn Lôn Thánh Sơn vẫn đến tòa sơn cốc này.

Tuyết khuynh đảo mà xuống, cảm giác ngàn vạn mét ở ngoài đã cái gì cũng đều không nhìn thấy, rõ ràng là màu trắng hoa tuyết tùy ý bay lượn, chu vi một mảnh nên thơ cực kỳ.

Vẫn là bông lai tiên cảnh.

Gió nhẹ lướt qua, trong sơn cốc trồng một đám phi thường tinh xảo hoa tử la lan, kia trắng nõn đóa hoa giống như từng khỏa rủ xuống trắng nõn tiểu tử la lan, khẽ đung đưa thời điểm, cũng không phải là phát ra êm tai tiếng vang, mà là dâng xuất từng sợi ôn hòa hương khí.

Từ la lan rơi xuống Lưu Viên hồ.

Một trận hơi nhược nhược ánh sáng, Lưu Viên hồ cháy quanh núi băng, nhan sa trên mặt lần thứ hai thác xuống, lam y nữ tử biến hóa trở thành một vị cực kỳ xinh đẹp nữ nhân, nàng tại ngồi trên thuyền, bức họa phác thảo trên tay vừa hoàn thành xong chính là thiên đường mây cảnh.

Trong mây cảnh có núi non trùng điệp, giữa núi non trùng điệp càng có một vị tóc trắng nam tử làm điểm nhấn.

Gương mặt, sắc vóc, dưới họa mực của nàng, có trời phân biệt.

Chỉ là, tranh hữu tình, họa sĩ hữu tâm, hắn trong lòng không nguyện ý muốn ở, ngược lại làm bức tranh thêm phần hồn cảm lạnh lẽ.

“Mạc Phàm, người sẽ nhớ ta sao...”

Chương 240: Ta nhạt xác hai người theo

Tây Hải thành bị phá hủy nghiêm trọng, do đó nếu chưa có chức năng bảo hiểm trên cao xuống kiểm toán, đưa ra chính sách tái kiến thiết, chuyển nhân công đến xây dựng cơ sở hạ tầng, tòa thành như cũ sẽ không thể có người tá túc lại.

Mạc Phàm cũng có không có tạt qua Minh Lang thôn thăm hỏi ai. Vì vậy cho nên, vừa trở lại khu vực Tây thành, hắn quyết định di chuyển đến Phù Ân huyện ở ngoại thành để dừng chân.

Bước qua từng từng đồng gạch vụn nhà lầu đổ xuống, một sắc vị cảnh vật tro tàn đều chẳng dễ dàng gì để nội tâm con người thu liễm nổi; Mạc Phàm không nhịn được quay đầu lại xem kỹ Côn Lôn ngũ hành sơn mạch trên chân chính ý nghĩa, đó là một mảnh đối ngược với địa phương hoang tàn xung quanh hắn, bằng thiên tuyết địa bao la màu trắng, núi lớn bình nguyên rõ ràng là vẽ ra ở trên bầu trời, nhưng giống như toàn bộ đều cho loại thể lực màu trắng kia găm nhăm vào trong, cực kỳ đáng sợ.

Quá nhiều nhân tố không thể lường trước, quá nhiều hiểm cảnh mà nhân loại các pháp sư chưa bao giờ từng tao ngộ.

Côn Lôn vạn yêu trái dằn trên hàng triệu km bình nguyên sơn mạch, bọn hắn hết thấy đều chỉ vền vền quanh quẩn ở Côn Lôn Thánh Địa còn chưa hết, cái kia Kỳ Liên Sơn trên thực tế mới là Vĩ Linh Hoàng trước trận chiến đem vũ trang cất giữ.

Giả dụ loại này cuối cùng đem toàn bộ bùng phát ra, có thể mong muốn trả thù sao?

Đột nhiên hắn nhớ tới Quan Ngư lời nói trước kia xác thực rất đúng, bất luận tu vi gì cấp bậc gì, đối với Côn Lôn du ngoạn đều nhất định việc đầu tiên phải làm là đặt xuống một cái giấy di chúc chuẩn bị.

Rốt cục đến Phù Ân huyện, huyện chỉ là một vài tiểu xã đoàn tập hợp cùng sinh sống, nhưng đồng bằng ở đây tương đối hướng gió cùng đón nắng thuận lợi, sớm được nhiều doanh nhân chọn mặt gửi vàng, phát triển thành một khu cao cấp chỗ ở hạng sang.

Nói, Mạc Phàm nay đã tập làm quen với tầng lớp mới, vung tiền vào khách sạn xa xỉ thư giãn, hắn làm được chuyện thứ nhất chính là mua ngay một vé spa cùng xông hơi hồ nước nóng, sau đó dự định sẽ ăn một bữa thật thật đồ hải sản, cuối cùng tận hưởng ngủ khỏe cảm giác dễ sáng mai lên đường đến Parthenon Thần Miếu.

“Bồn bọt bồn bọt bồn bọt ~~~~!”

Ngã đầu ra sau bể đá nóng, toàn thân ấm áp ngâm bên trong nước hồ, tại Mạc Phàm nhắm mắt lại tận hưởng từng luồng từng luồng thủy lực nhồi bóp cực kỳ thư giãn, bên tai cũng có thể thấy những âm thanh bồn bọt kết hợp cùng những quả bóng nước to nhỏ thổi nhấp nhô xung quanh phần cơ thể nổi trên mặt nước, đây là hiệu quả tắm Jacuzzi mang lại, đáng giá đồng tiền đến từng xu đấy.

“Ài, phải kêu Mục Ninh Tuyết đầu tư tới lắp bồn Jacuzzi tại Phàm Tuyết thành, có thể sau khi làm một vài loại chuyện mệt mỏi sự tình, cuối cùng thả người vào ngâm kỳ thật rất thống khoái”, Mạc Phàm sắc mặt đều nhuận hồng, âm thầm suy nghĩ tới nói.

Thức tỉnh thủy hệ, tự nhiên khả năng cảm thụ thủy thuộc tính của hắn đều thật tốt, nước nóng cũng được, nước lạnh cũng không sao, da trên người bị đông cứng đến độ muốn nứt ra rồi, trong da thịt còn có thật nhiều băng sương không có tan rã đi, giây phút nước nóng lan vào từng tuyến mô tế bào, chúng nó như thuốc tê một dạng để thân thể rất nhiều vị trí đều đánh mất tri giác, sau đó dần dần thấy nhột nhột, tiếp đến sẽ là lâng lâng, sung sướng vô cùng.

Thậm chí, Mạc Phàm còn nhận ra tinh thần lẫn lực của chính mình đang có rất nhiều uể oải cũng bắt đầu phục hồi lại, mình miễn đến mấy lần.

Nơi này cũng không hồ gọi là địa bàn người có tiền hay lui đến, vền vền là những thiết kế hoa văn rồng hoa thời nhà Thanh được chạm khắc, dưới ánh đèn vàng cường nhiệt vàng sáng, lại càng không cần phải nói đến mấy vị nữ nhân ăn mặc thật... thiếu giáo dưỡng, phong thái yếu điệu các nữ tử đi tắm hồ.

Các nàng da thịt không tì vết, hầu hết đều có những cái kia ngân sức phụ trợ, trông càng thêm thanh xuân xuất chúng, mỗi một cái tư sắc dung nhan đều không phải tệ.

Quan trọng là, Mạc Phàm có lưu ý, làm sao cái kẻ đứng ở giữa bọn họ kia trông quen quen đâu.

Tóc vàng dung tiểu, bàn tay vàng biết chọn quả ăn, trên miệng thì liên tục bi ba bi ba kể chuyện phiếm, hiển hách Côn Lôn về, một điệu bộ đề tiện đến không thể nhầm lẫn nổi.

Liếc qua bên phải một chút, quả nhiên còn có một nam tử khác, kẻ này đầu quấn khăn trắng, vẻ mặt dăm chiêu, tỏ ra rất miễn cưỡng hưởng thụ; người khác vừa nhìn đã biết ngay một loại bị lôi kéo đến.

Triệu Mãn Duyên. . .

Mục Bạch. . .

“Trời cao không có phụ lòng người, hai người thật rất biết chọn chỗ chơi, lần này xem tới ta có cạo hết tóc hai người xuống hay không”, Mạc Phàm nở nụ cười, trên nụ cười của hắn không có nửa điểm nhiệt độ.

Có chút sát khí, sát khí hóa lạnh cả gian phòng suối nước nóng thuộc về khách sạn.

Mạc Phàm một người ướt sũng sương khói bước đến, thấy được Mục Bạch cùng Triệu Mãn Duyên thân ảnh, cũng nhìn thấy những nữ nhân Tây Âu, Trung Đông rất nhiều quanh bọn hắn, các nàng tại ngâm hồ bên trong, ánh mắt đầy mắt hoài nghi xen kẽ sợ hãi nhìn Mạc Phàm.

Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch thì một mặt kinh ngạc cùng sùng bái.

Bọn hắn nhưng có một cái huynh đệ đến quân vương cũng thu nhận nương tử được, đây là “kinh thiên” hai chữ đều chẳng thể hình dung.

"Mạc Phàm, đừng có cái gì gánh nặng trong lòng, muốn có hậu quả gì không, chúng ta làm huynh đệ nhất định sẽ hậu thuẫn cho ngươi, vạn nhất sau này người cùng yêu có thể vì con cái của ngươi và nàng mà hòa bình. . .Khụ khụ, Vạn yêu thần tọa là cỡ nào ngon có thể hay không mô tả một chút, kích cỡ, loại mỹ phẩm dưỡng da, nước hoa nàng dùng. . ." Triệu Mãn Duyên hồi lâu mới thu hồi kia phần cảm xúc, về mặt chân thành vui vẻ, có chút hâm mộ nói.

Mạc Phàm liếc mắt nhìn nhìn hắn.

Hắn không thể đem tên này nhúng xuống Luyện Ngục bảy bảy bốn chín lần.

Không muốn ăn đòn đau thì còn có thể im lặng, liền chưa từng nghĩ đến các người ăn chia không lành mạnh tài nguyên của lão tử sao, lại còn ở đây lời lẽ đáng ghét đến vậy.

“Mấy cái lơ đễnh nữ tử này, trong tầm mắt của ta, trực tiếp lăn”, Mạc Phàm không khách khí nói ra.

Ngữ khí không hề nhẹ, Triệu Mãn Duyên ngay lập tức đều không khỏi sửng sốt một cái.

Đây không phải để cho người ta miên man bất định sao, đường đường là Thần Nữ người chấn gối, kho tàng văn hóa đều không nói đến, Mạc Phàm tuy là bình thường liền không nấy khi nhét nổi vài cuốn sách, từ ngữ có chút thiếu nho nhã lễ nghi, nhưng trước phái đẹp, thậm chí còn chưa từng quen biết trước đó, hắn chắc chắn không phải há miệng ra liền là loại này!

“Ngươi muốn ăn mừng lễ du nhập thêm một bà lão, cũng đừng cần ta mấy vị nữ nhân chứ”, Triệu Mãn Duyên không vui nói ra.

Vốn dĩ Mạc Phàm trùng kích huyền âm hệ, sóng âm nhấn vào mặt hồ, mặt hồ tán ra vô số loại tạp âm gào thét quỷ dữ; này khỏi phải nói, mấy nữ nhân kia lập tức kinh hoàng đến tột độ; từng người từng người đã từ trong nước bò lên trên, không chút nào chần chừ lấy vội mảnh khăn tắm đang treo rồi bỏ chạy khỏi phòng.

Bọn họ là tuyệt đối không dám quay mặt lại nhìn đấy!

Trong thâm tâm các nàng càng có chút cần răn đau lòng, trai đẹp lâu lâu mới xuất, làm sao giống mắc bệnh chó điên?

“Mạc Phàm, ngươi rốt cục làm sao?”, Mục Bạch không nhịn được lên tiếng.

“Hai người các ngươi còn hỏi ta, mẹ trướng, tài nguyên đều không cần phải nói muốn trực tiếp ăn hết đi”, Mạc Phàm đứng trên thành hồ, hai mắt như hùng ăn muốn ăn tươi nuốt sống nói.

“Ngươi không có lợi phẩm gì sao???”, Triệu Mãn Duyên hơi ngốc trệ hỏi lại.

“Cái gì lợi phẩm, các ngươi bỏ lão tử lại với loại ma đầu đó, nàng suýt nữa bắt nhốt ta ở vĩnh viễn tại Côn Lôn. . .Ngạch, gì cũng không cần nói, nhanh lấy ra, toàn bộ tài nguyên, ta phân nửa, còn lại các ngươi chia, không thì ta trực tiếp biến các ngươi thành tăng nhân hết”, Mạc Phàm có chút tiếp tục gia tăng ngữ khí.

"Ngọa tàng, Mạc Phàm, ngươi cái gì còn muốn ăn tham như vậy, một cái Vĩ Linh Hoàng cùng Côn Lôn Sơn Mạch hết thầy tài nguyên chưa đủ hay sao, đừng nói có thể sai bảo vạn yêu bên trên đem đi can quét bất kỳ quốc gia lãnh thổ nào tùy ý, chỉ riêng Vĩ Linh Hoàng từ bàn chân đến đỉnh đầu, phần nào cơ thể nàng cũng lại thiên hạ ngọc tỷ so sánh được đâu; nằm ôm nàng ngủ thôi, đổi lại là Triệu Mãn Duyên ta, cho dù là ôm đến 80 năm thành mục xương liền vẫn lời" Triệu Mãn Duyên lập tức mở miệng bắt nạt.

“Ngươi đam mê thì tự vác xác lên kiểm ăn”, Mạc Phàm nói.

“Tốt, cho ta mượn Thốn Rửa Tà Nhân!!”

“...”

Không biết vì cái gì, nghe được lời lẽ này của Triệu Mãn Duyên, Mạc Phàm toàn thân điên cuồng phát ra một cỗ lồng lộng sát khí, ánh mắt hắn còn có thể là đỏ chót đến như huyết mực.

“Hình như Trương Thiếu Như kiếm ta, hai vị, ta bận chút”, Mạc Bạch có một loại không rét mà run, cảm thấy hồ nước nóng này gần như sắp đóng băng tới nơi rồi, hắn tốt nhất nên tính đến bài chuẩn.

“Mạc Bạch, Trương Thiếu Như dẫn ta phải lưu tâm đến người, người đi như vậy chẳng may gặp cường thỏ... không, gặp tiện nữ lừa gạt, còn có ta đến xử lý, cho nên chờ ta”, Triệu Mãn Duyên nhanh chóng đồng dạng bỏ ra khỏi mặt hồ, muốn trốn.

“Cả hai người dừng lại, vừa vặn ta cũng muốn đi gặp Trương Thiếu Như một chút, chỉ bằng hay để ta để nhật xác hai người theo”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: Đầu cốt bạch hổ

Buổi tối, đang nằm ngủ liền bị một trận gọi to âm thanh làm cho tỉnh lại, phòng của nàng đúng lúc là cuối hành lang tầng 7, nhưng cảm tưởng cái kia duyên dáng tiếng gọi tên của mình bắt nguồn từ tận lỗ khách sạn đối diện vậy.

Thuận gian phòng, phòng khách đường bước đi, Trương Thiếu Như cũng không có buông lỏng cảnh giác.

Người ở bên ngoài, hơn phân nửa đều cực kỳ đáng sợ, có thể là tại nàng muốn dùng tâm linh hệ tới nói, căn bản không cách nào chạm được vào người đối phương.

Trương Thiếu Như chậm rãi mở cửa ra, thấy được trên hành lang không biết lúc nào đứng ba người, một người ăn mặc chín chu, sắc mặt tươi tốt, trên người còn ít mùi rượu hương, hắn là vừa ăn uống ngon miệng, no say trở về; nàng nhìn vào lập tức nhận ra ngay đó là Mạc Phàm.

Bên cạnh Mạc Phàm có hai gã nam nhân, trái lại quần áo tương đối xuềnh xoàng, lời thoại không nói, mặt mũi còn rất ảm đạm, giống như vừa được du ngoạn một chuyến tàu nhanh đến địa ngục dung lỗ trở về.

“Mạc Phàm, người không phải còn ở trên Côn Lôn làm hoàng đế yêu tộc hay sao, đã xong việc?” Trương Thiếu Như trước chú ý Mạc Phàm một cái, đôi mắt lộ rõ nhẹ nhõm vui mừng, hai người còn lại nàng là tạm thời chưa có nhận biết kịp.

“Thiếu Như... thôi... đi!” Cái kia dựng đứng tóc vàng chìa lên trời, nam nhân lời thoại nói, hắn có khế người vỗ vỗ vai Trương Thiếu Như can thiệp lại, tránh một cái hậu quả làm than sự tình.

“Ah, Mạc Bạch, người làm sao ra nông nổi...” Trương Thiếu Như đúng lúc này lưu ý đến tóc xanh bù xù nam tử, trên con người không giấu khỏi vẻ hoảng loạn, lập tức đẩy ngã Triệu Mãn Duyên đang vịn người mình xuống đất, chạy đến bên Mạc Bạch đỡ dậy.

“Ta không việc gì, chỉ hơi choáng váng một chút, ngồi nghỉ liền khỏe, đổi lại là Triệu Mãn Duyên, hắn tính thần đều đang rơi vào hỗn loạn trạng thái, người lấy cho hắn chút trà đắng, pha chút giấm chua đến.” Mạc Bạch thanh âm cực kỳ không có hơi sức nói ra.

“Mạc Phàm, hai người bọn hắn làm sao, rốt cục chuyện gì xảy ra?” Trương Thiếu Như có chút không bình tĩnh được nói.

“Đầu tiên có phải hay không nên mời chúng ta vào phòng?” Mạc Phàm nhìn nàng, cuối cùng phun một câu.

.....

Chỉnh lại đầu tóc, trang phục, mặt mũi, sau đó toàn bộ mọi người ngồi vào đệm phòng khách.

Lúc này Trương Thiếu Như không có nhìn xem Mạc Bạch cùng Triệu Mãn Duyên sự tình, dù sao bọn hắn đến bây giờ còn không có làm sao mở miệng.

Nàng đem ánh mắt rơi vào Mạc Phàm trên thân, tựa hồ câu hỏi lúc nãy vẫn nôn nóng tại hắn có thể tìm được.

Triệu Mãn Duyên là một cảm chú pháp sư cực kỳ khủng bố phòng ngự năng lực.

Mạc Bạch càng sở hữu hắc ám chương không giả lực lượng, chính nàng tận mắt thấy hắn có khả năng đưa tiền một đầu Đế Vương sinh vật vào chỗ chết.

Hai kẻ này đi chung mà nói, kể cả thiên sứ Thánh Thành truy đuổi, về lý thuyết cũng rất ít tỉ suất bị thâm hại ra nông nổi này, sẽ không thật đi đêm làm chuyện xấu rồi va vào một vị hắc ám đế vương nào đó đi du lịch chứ?

"Ta cho bọn hắn hai vé tàu bay khám phá địa ngục chân chính một vòng!" Mạc Phàm nhâm nhi tách trà, vẫn là mở miệng nói.

"Điền sao, người bị lú lẫn đến không phân biệt địch ta sao?!" Trương Thiệu Như đứng lên, nhưng không có đi động người khác, chỉ là một bộ muốn ly khai đáng về.

"Tách ~"

"Ah, đáng, đáng quá!"

Triệu Mãn Duyên đang uống trà, thời điểm Trương Thiệu Như nói ra, trong lòng có chút sinh oan uống sự tình, chung quy làm cho vị đắng lan nhanh hơn đến đầu lưỡi, nuốt chút đều phun ra ngoài.

"Trương Thiệu Như, người pha trà có chút đáng..."

"Liên uống hết, người cần ta phải qua đổ vào miệng cho người sao?" Trương Thiệu Như lườm Triệu Mãn Duyên một cái.

Nàng sự tình trên Côn Lôn là có biết đấy!

Cái này nàng rõ ràng hơn ai hết, cũng không phải Triệu Mãn Duyên hay Mục Bạch tiện tay đem tài nguyên xuống núi mà không chờ Mạc Phàm

Chẳng qua thời điểm Mạc Phàm bị ngắt đi, mọi người xác thực là không có cách nào dám đối diện với Vĩ Linh Hoàng. Nàng bảo có thể đem tài nguyên đi, liền là nên nhanh chóng đem đi.

Ở lại trên Côn Lôn, coi sắc mặt của Vĩ Linh Hoàng chính là một cái kỹ nghệ sinh tồn; càng gần hang cộp, có ngày bị cộp ăn, ở lại lâu một chút, tính mạng càng treo trên bờ vực nguy hiểm.

Cho nên bọn hắn mới thống nhất một cái quyết định, trực tiếp thu dọn hành trang xuống núi, Mạc Phàm là sẽ không vấn đề gì, bắt quá gả vào nhà nữ vương Côn Lôn kỳ thực cũng rất không tệ sự tình đi.

Mục Bạch cúi đầu nhìn xem chén trà, khuôn mặt như nước trà trong chén đồng dạng bình tĩnh, nội tâm lại như tu viện chùa đình mùa thu, có hoa lan cạnh lá đồng dạng tại đung đưa trong gió.

"Người thật chỉ cần nghỉ ngơi một chút?" Trương Thiệu Như xốt xa hỏi.

"Ta cảm thấy thật kỳ lạ, Mạc Phàm, hắc ám hoàng tuyến của người là nhánh nào hắc ám vị diện, ta thời điểm bị rơi vào kỳ thực vô pháp chương không, chẳng lẽ nói người quyền năng này không thuộc lực lượng vay mượn của Hắc Ám Vương?" Mục Bạch ngược lại muốn đặt câu hỏi với Mạc Phàm.

Trương Thiệu Như một trận tròn mắt nhìn hắn.

Chẳng lẽ đã bị đánh đến thần kinh, giờ nào rồi lại còn xem đến thuyết pháp ma pháp ở đây?

Đồng dạng nghe người được chỉ định trả lời Mạc Phàm, hắn cũng không nghĩ đến Mục Bạch liền hỏi vấn đề này.

Có chẳng, quả thật chính hắn cũng không biết.

Lúc này, Mạc Phàm mở ra Hắc Ám Hoàng Tuyến, gửi gắm lam hồn la sát giả Tô Lộc kéo cả Mục Bạch và Triệu Mãn Duyên đi một chuyến du lịch thần tốc địa ngục lộ.

Đương nhiên, cái này cũng không xuất phát từ nửa điểm sát ý gì, chỉ đơn giản đem đe dọa hai người bọn hắn một chút cảm giác nên biết sợ. Hơn thế nữa, Mạc Phàm từng cho rằng có thể Hắc Ám Hoàng Tuyến sẽ không thể làm gì được Mục Bạch, phần nhiều muốn thử nghiệm là chính.

Bất quá, thực tế có chút làm hắn tương đối kinh hi ngoài mong đợi, Mục Bạch dù là chân chính phán quan, mang danh phận kẻ trừng phạt của Hắc Ám Vương, nhưng ngược lại giống với Triệu Mãn Duyên, tại quý môn quan mà Tô Lộc canh giữ về sau, hai người họ đều không thể làm gì được, một dạng chìm cực nhanh xuống đáy để rồi bị Tô Lộc nắm cổ áo kéo ngược trở lên.

"Ta cảm giác có liên quan đến Tà Miếu phân khu trong Hắc Ám Vị Diện, này quý môn quan cũng không có thuộc về Hắc Ám Vương, mà ta hắc ám năng lực tương đương cũng không phụ thuộc vào hắn." Mạc Phàm hoài nghi đoán rằng.

"Lần tới người mở lại, ta muốn nghiên cứu một chút." Mục Bạch lúc này tâm trạng mới thoải mái nói ra.

"Àn, ta cũng là có ý này!" Mạc Phàm đáp, ánh mắt vừa vặn rơi vào người Triệu Mãn Duyên.

Mục Bạch muốn nghiên cứu, hắn cũng phải cần một người hỗ trợ.

Này nói ít hiểu nhiều,

Triệu Mãn Duyên lần thứ hai cảm giác tách trà trên miệng không những đáng, còn nóng đến nuốt tí nữa phỏng môi.

"Lăn!"

“Các ngươi thật coi ta là kẻ vô hình sao, liền làm không hồi ý kiến lão tử đã muốn dùng ánh mắt mèo to đó chỉ định. Mạc Phàm, ta hôm nay nhìn rõ ngươi nhất một kẻ thích ngược đãi huynh đệ, lần sau ta thấy vẫn nên đứng cách xa ngươi một chút, làm như không quen biết liền được.” Triệu Mãn Duyên oan uổng bộ dáng nói ra.

“Lão Triệu, ngươi có trách là trách các ngươi truyền đạt chậm a... Ta biết sớm hơn một chút lại không phải thành ra chuyện này, dù gì ta cũng đồng ý không can dự vào thu hoạch của các ngươi lần này.” Mạc Phàm gãi đầu một cái, tự bản thân có chút hối lỗi.

“Con mẹ nó, ngươi chưa gì hết đã hùng hổ khí thế mờ ra cái quỷ môn đáng sợ kia, ta hồn phách còn sống từ dưới địa ngục trở lên đã là mừng, liền làm sao mà nói kịp. Trước khi ngươi xuống núi, ta thậm chí còn đánh một ít tin tức được từ Ma Đô, ngươi xuống căn quầy, đến bây giờ nào bộ ta cũng chẳng thể nhớ ra được.” Triệu Mãn Duyên ngữ khí gia tăng nói ra.

Vấn đề mãi một lúc mới lắng xuống.

Nhìn nhận Mục Bạch cùng Triệu Mãn Duyên tâm tình tốt hơn một chút, Trương Thiếu Như mới lại thờ phào nhẹ người.

“Mạc Phàm, ngươi thực sự cự tuyệt nàng sao?” Trương Thiếu Như hỏi.

"Đừng nhắc vấn đề đó nữa, ta cũng không muốn cùng loại chuyện này nghe ngóng trước mặt hai lão bà ta... Được rồi được rồi, từ tình huống hiện tại đến xem, nàng hẳn là sẽ không lấy tính mạng từng người chúng ta, coi như không biết gì liền được." Mạc Phàm lắc đầu, không tiếp tục đi đề ý tới cái gì làm rầy Côn Lôn sự tình.

“Àn, ngươi nói thế liền thế đi!”

Trương Thiếu Như duy trì kia nụ cười ấm áp, nội tâm lại không cho là như vậy.

“Bất quá, ta có một cái hộp gỗ nhận từ nàng, vừa về đến Phù Ân huyện, ta liền kiểm tra xem, có vẻ loại này hộp gỗ giống như một dạng cất chứa không gian. Một cái là mảnh giấy, vật phẩm thứ hai ta có chút mơ hồ không rõ ràng, các ngươi xem xem!” Mạc Phàm vừa nói vừa lấy ra một vật phẩm trên bàn.

Này một cái quái dị tinh thạch màu trắng, giống như ty thạch anh vậy, khoảng 1 mét đường kính; hình thù tương đối có thể xem xét với mặt nạ, nhưng nhìn kĩ một chút cũng không thể gọi là mặt nạ được, càng nhiều góc độ giống với một cái vương miện hoàng tộc cỡ lớn hơn.

“Lóc lóc lóc ~~~”

“Ấn ký bạch quang!”

“Mạc Phàm, ngươi... trời ơi, này là đồ đẳng ấn ký!!!”

“Này cũng tính là ấn ký???”

“Ngươi đúng là điên rồi, loại biểu dương bạch quang này, chính là linh thạch não bộ đầu cốt của tứ đại Thánh Đồ Đẳng một trong, Bạch Hổ, là thánh thú Bạch Hổ!” Trương Thiếu Như kích động nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 242: Nhi tử là trai hay gái?

“Ngoa, người ta còn đích thân đem cả di tích đầu cốt của Thánh Đồ Đẳng tặng cho ngươi, này cũng oách quá rồi!” Triệu Mãn Duyên nhìn tinh quang Bạch Hổ cốt, con ngươi đặc biệt cảm thấy bị kích thích rung động.

"Thánh... thánh đồ đẳng Bạch Hổ?" Mạc Phàm miệng méo lệch một bên không có tương tượng được.

Bao nhiêu năm vạn khổ tìm đồ đẳng nhiều như vậy, thật vất vả đều rất ít manh mối về cơ hội tập hợp tứ đại Thánh Đồ Đẳng hoàn chỉnh, chỉ là sau cơ duyên với Chu Tước cùng Thanh Long, rốt cuộc Thánh đồ đẳng còn dư lại một cái lăng mộ, lăng mộ trên Bạch Đằng Sơn trong bút tích truyền thuyết để lại.

Chính mình rõ ràng có thời điểm đã tận lực từ bỏ xuống việc truy tìm thánh thú di tích, một phần vì muốn nhân loại có thể tự tay đứng lên, có thể do ý chí bản thân nỗ lực phấn đấu; phần còn lại hẳn là đã tin rằng Bạch Đằng Sơn kia là Bạch Ma Hoàng Kỳ Lân duy nhất kẻ thống trị.

Hóa ra truyền thuyết có thật, Thánh thú Bạch Hổ lăng mộ đúng là ngự trên nóc nhà Hoa Hạ, Bạch Đằng Sơn. Dị thú chi vương Bạch Ma Hoàng Kỳ Lân không thể bàn cãi là kẻ thống trị mạnh mẽ nhất, nhưng từ tình huống suy tính ra, nó vốn dĩ càng giống một người bảo vệ lăng mộ thánh đồ đẳng.

Mạc Phàm có chút nghĩ nghĩ thông suốt, hai bàn tay không khỏi vò đầu chính mình, cảm giác hơi hơi tức giận vì sao lại không đoán được sớm hơn.

Bạch Ma Hoàng Kỳ Lân là đỉnh tiêm đại đế cấp bậc; thánh thú Bạch Hổ bất quá là một cái thượng vị chân chính đế vương, vậy mà con lân ngáo kia vẫn như cũ không rời nửa bước quanh lăng mộ thánh Đồ Đằng.

Lời giải thích duy nhất hợp lý, Vì Linh Hoàng đứng sau lưng sắp đặt mọi chuyện, và có lẽ vốn dĩ Bạch Hổ cũng chính là bạn thân của dị thú chi vương.

"Thiên Ngân thánh hổ, Côn Lôn ma hổ, Hải đông thanh thần chính là số ít thừa kế một phần huyết mạch của thánh thú Bạch Hổ!" Trương Thiệu Như ni non suy nghĩ, sau đó nâng hai mắt đều lộ ra quang trạch vui vẻ hô to: "Mạc Phàm, người cho Hải Đông Thanh Thần kế thừa năng lực của nó..."

Trước kia Trương Thiệu Như cùng Linh Linh đã phán đoán rằng một con đồ đằng nào đó, nó khả năng đồng thời nắm giữ huyết mạch của hai con Thánh đồ đằng, cho nên Hải đông thanh thần kỳ thực có xác suất không nhỏ dung nạp đầu cốt lực lượng chân chính của tổ tiên.

Hải Đông Thanh Thần sở hữu thanh thiên lôi điện kế thừa từ đại thánh thú Thanh Long để làm bá chủ bầu trời, càng có sở hữu phong giao vượt trào cùng tốc độ như xẹt điện của Bạch Hổ huyết thống.

Vì lẽ đó Trương Thiệu Như khẳng định trong huyết mạch tiềm ẩn của Hải Đông Thanh Thần, rõ ràng có khả năng gia tăng một đoạn lớn cảnh giới nếu toàn diện xung kích Bạch Hổ huyết mạch.

"Đế Vương, tuyệt đối là Đế Vương sáng tạo, Mạc Phàm, mau, mau về tìm Tổng Phi Dao, ta có chút không nhận được muốn xem mở kén tiến hóa a!" Triệu Mãn Duyên nói ra.

Giả như chỉ là một cái lăng mộ, cho dù không bị phá nát, bọn hắn có thể thu được bất quá là một điểm sức mạnh còn sót lại của Thánh đồ đằng này, có thể tăng cường thực lực của tự thân bọn họ, nhưng không nghĩ đến Vì Linh Hoàng từ lâu đã đem chân chính đầu cốt huyết mạch của Bạch Hổ cất giữ, có thể thổi thục sinh cơ ra một vị đế vương cấp độ.

Thân Thanh Long, tâm Chu Tước, đầu Bạch Hổ, mao Huyền Vũ.

Đầu cốt, nhưng là tập hợp huyết mạch não bộ tàng ẩn nhất của Bạch Hổ, toàn bộ lực lượng của nó e rằng đều tại phần này!

Một cái sinh vật cấp đế vương tâm hướng nhân loại ý nghĩa nhưng còn lớn hơn nhiều thêm ra một tên cấm chú pháp sư, hưởng chi Hải Đông Thanh Thần là tọa trấn trên bầu trời, mức độ cơ động liền không cần phải bàn cãi.

"Không, không phải Hải Đông Thanh Thần!" Mạc Phàm nói rằng.

"Mạc Phàm, người đừng có nói với ta lại tự mình muốn hấp thu đi!" Triệu Mãn Duyên có chút không vui đáp.

"Ta biết có một tên phù hợp hơn, mức độ hòa hợp của Hải Đông Thanh Thần cùng Thánh Đồ Đằng so với tên này liền chẳng đáng đặt lên bàn cân!" Mạc Phàm nở nụ cười, cái kia trong lòng mười phần đều chắc chắn quyết định.

"Tiểu Bạch Hổ, thiên ngân bạch hổ nhánh..." Mục Bạch lúc này cất lời nói ra.

"Chúng ta đi Parthenon Thần Miếu!"

.....

Từ khi nắm giữ năng lực không gian truyền tống trận, Mạc Phàm là tuyệt đối có thể một bước rất nhanh di chuyển sang nửa cái bán cầu bên kia, nhưng hắn không có chọn như vậy.

Tâm trạng có quá nhiều thứ để suy nghĩ, mọi thứ lại không việc gì phải vội vã, cho nên hắn tốt tận hưởng một cái kéo dài chuyến bay.

Đi máy bay, ngắm ngấm bầu trời, ngửi ngửi không khí khách du lịch, hơn hết là có cơ hội trở về làm một người bình thường sinh hoạt, đôi lúc phương thức như vậy cũng khiến hắn cảm thấy thật nhiều thư giãn.

Khí trời dần lạnh, máy bay đã đi đến đoạn một đám sương vụ, những đèn cảnh giới làm trạm gác kia đều ẩn trong朦胧 lung, khu vực quốc tuyến bay ngang nước Nga này trên căn bản cái gì cũng không nhìn thấy.

Ngồi ở bên cửa sổ, nhìn xuống là một mảnh sương lạnh, đến tốt cùng phát sinh cái gì Mạc Phàm cũng không cần rõ ràng. Hắn hết thấy tâm tình, chỉ có hai cái câu hỏi.

Một là nhi tử liệu sẽ con trai hay con gái?

Nữ hài đồng thì rất tốt, nhưng làm nam nhi sẽ thuận tiện hơn một chân giẫm xuống thiên hạ, ngạo khí vô song.

Thứ hai là nó nên giống cha hay giống mẹ mụ?

Ngạch, nghĩ nhiều rồi, tốt nhất là nên giống mẹ mụ...

"Mạc Phàm!" Bỗng nhiên, Triệu Mãn Duyên ngồi bên cạnh hô to lên.

Âm thanh quá bất ngờ, Mạc Phàm đồng dạng bị giật mình một chút, khuôn mặt không vui đáp lại: "Người nói nhỏ không được hay sao?"

"Vĩ Linh Hoàng!!!" Triệu Mãn Duyên vẻ mặt trông thấy đầy nghiêm túc nói ra.

Vừa nghe cái tên này nhắc đến, Mạc Phàm lập tức sùng sốt một chút, như là gặp thấy ma, vội vàng đứng dậy, muốn trực tiếp từ cửa sổ máy bay nhảy xuống bỏ trốn.

Nàng làm sao xuất hiện trên máy bay??

Không phải đã cho phép mình xuống núi rồi hay sao?

Ngạch, chẳng lẽ là tặng nhầm quà, nàng dự tính tặng một cái dao găm đe dọa hay gì đó nhưng lại bỏ nhầm vào đầu cốt Bạch Hổ?

Cái hăng hăng không này cũng quá là khấp kỉnh đi, làm sao một người đẹp như Vĩ Linh Hoàng bước lên máy bay nhưng đều không thấy bất kỳ tiếng bàn tán nào?

Đáng ghét, đồ vào tay ta là của ta, trời sập xuống cũng đừng nghĩ đòi lại được quà!

"Ha ha, ta nhớ ra rồi, lần trước lúc người bị đánh ngất đi, Vĩ Linh Hoàng mặc một bộ bạch y tinh khiết, nhưng là cặp mắt của ta vẫn y đúc phát hiện ra nàng mặc một loại hồng đơn đồ nhỏ bên trong nha. Nội y màu đỏ, này chứng tỏ đam mê mãnh liệt, càng có một chút máu táo bạo..." Triệu Mãn Duyên cả khuôn mặt hồng nhuận tươi tỉnh, bàn tay phải xòe ra, bàn tay trái giơ lên hình nắm đấm, gõ nhẹ xuống một cái trên bàn tay phải.

Mạc Phàm nhìn chằm chằm Triệu Mãn Duyên, không nuốt nước bọt, giềng cổ không gọn sóng, lúc này đều suýt chút gọi Viêm Cơ Quốc Mẫu ra thiêu chết hẳn.

Mẹ trứng, con chó lợn Triệu Mãn Duyên này đều rất thích ăn đòn sao?

"Huynh đệ, đừng trách ta làm một cái đại ca nhưng không chỉ bảo, đối với loại ưa thích màu đỏ như nàng ấy, có thể là lần tới người nên chuẩn bị một ít dây xích, hảo hảo thêm vài loại nến thơm nha, tốt có mảnh vải nhưng che vào mắt nàng... khặc khặc, tin ta, có khi món quà tiếp theo của người liền là Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân chứ không phải hài cốt Bạch Hổ thôi đâu!" Triệu Mãn Duyên cười ha ha, tay vỗ vỗ vai Mạc Phàm nói ra.

"..." Mạc Phàm thực sự là cạn lời.

Đời này bất hạnh nhất, chính là kết giao với loại này dâm tiện nam nhân làm bằng hữu.

Đáng tiếc, trước khi hài tử ra đời, nên tích đức thì nên tích đức.

Hài tử ta tốt khỏe mạnh một cái, người sống.

Chẳng may ho ho, bệnh bệnh, ta thật không ngại đem người sắc thành thuốc bổ cho hắn uống.

.....

Mùa Đông, cả Parthenon Thần Miếu như cũ lúc nào cũng bị một tầng tuyết sa che đầy lại, yên tĩnh mà lại thần thánh.

Rất nhiều các tín nữ đến từ Parthenon thần miếu, các nàng mặc váy thắt eo quét đất màu băng lam, bàn chân nhỏ trắng thuần để trần nhẹ nhàng đạp ở trên tầng thảm tuyết này, ở mỗi một cái cửa hàng, nơi nhà ở đều lưu lại một hàng vết chân chính tề mà lại tinh xảo, cũng coi như là một loại chúc phúc thần thánh.

Mạc Phàm, Trương Thiệu Như, Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên bốn người đứng ở ngoài xa nhìn tới, kỳ thật cảnh tượng này cho đến bây giờ vẫn cảm thấy nhạt nhẽo cực kỳ, nhìn nhìn vậy, thân thân vậy, nhưng lắm lúc đều không để vào mắt.

Vào lúc này, không biết từ nơi nào xuất hiện một nam nhân mặc một thân màu đen, dáng cao cao lực lưỡng, sắc mặt đều không ít sương gió hần xé qua, hần dẫn theo một nhánh đoàn hơn chục kỵ sĩ điện.

Trông thấy Mạc Phàm, vị nam nhân này hành lễ một cái, đám kỵ sĩ trẻ tuổi kia đều một dạng vô cùng bất ngờ, nhưng cũng rất nhanh nghiêng người hành lễ theo.

"Hải Long, dẫn ta tới gặp các nàng!" Mạc Phàm nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Đồng thời hai mẹ mẹ

Parthenon Thần Miếu hôm nay, hai bên đường có vô số các tín nữ tín nam viếng quanh địa điểm, mỗi người tại giếng trời Thần Nữ điện múc nước, nước chỉ được vừa vịn trên hai bàn tay hứng giữ, sau đó chậm rãi đổ xuống hàng hoa viên bọc quanh chân đền.

Này một nghi thức long trọng tín ngưỡng, nhưng giống như so với trước đây đều ít đi đáng về phiền phức quy củ, mỗi người chỉ cần không phải kích động to tiếng, mặc dù cười cười, nói nói, trò chuyện một ít tâm tình rất bình thường, bày ra còn có vẻ căng tràn trẻ sức sống.

Rõ ràng từ khi tân Thần Nữ đăng nhiệm, Parthenon Thần Miếu xác thực nhanh chóng trở lại thời kỳ phồn thịnh huy hoàng nhất, phồn thịnh cùng hân hoan hai cái bất đồng nhưng đồng thời lâu lắm rồi mới tái hiện trên mảnh đất thánh linh sử thi này.

Thời gian gần đây, không tính các phân nhánh gia tộc liên quan cùng biểu tri tín đồ rải rác khắp nơi trên thế giới, Athens thành không hèn mà lại đều đều quy tụ hết thảy các vị đại hiền giả, cao cấp nội bộ nhân viên, từ lam tinh đoàn kỵ sĩ, ngân nguyệt đoàn kỵ sĩ, kim diệu đoàn kỵ sĩ cho đến 10 phong hào kỵ sĩ bao quát điện chủ Hải Long hiện diện.

Lại nói, điện chủ Hải Long nhưng hiện tại là người tuyệt đối toàn quyền phụ trách đằng sau Thần Nữ Diệp Tâm Hạ, cho nên hẳn trực tiếp tham gia đón đoàn đại khách quý từ Hoa Hạ đến kia, lập tức làm cho mọi người ánh mắt không thể không lưu ý kiêng dè, cùng kính hi thắc mắc.

Cũng không phải bọn họ không thể nhận biết bất kỳ ai trong đoàn người kia, hẳn ngược lại vừa nhìn tới liền ít nhất có biết được ngay một vị đang cực kỳ nổi danh trên quốc tế phương diện suốt mấy năm qua.

Liên minh thương hội người lãnh tụ, hồng hách đến cực điểm Triệu thị gia chủ, Triệu Mãn Duyên!!!

Chỉ là, một cái Triệu Mãn Duyên thôi, cũng không phải đại thiên sứ Thánh Thành giá đáo, chưa đạt đến loại tiếng tăm phải để cho điện chủ của Parthenon tự mình ra tiếp đãi như vậy.

Chẳng lẽ lại nói, bên trong đoàn người đó còn ẩn thân một vị siêu cường giả pháp sư nào hay sao, hay là tuần du giấu mặt thiên sứ muốn xuất hiện rồi?

Tất nhiên, rất nhiều người cũng nghĩ đến Mạc Phàm, hoặc ít nhất đều nghe đến danh tự hắn như một cái trọng yếu người không thể mất đi của Thần Nữ.

Bất quá, ngoại trừ lực lượng phong hào kỵ sĩ như Normand, Wallis, Ares ra, những ai không có mặt ở Thánh Thành một trận chi tranh lần trước, tuyệt đối đều không thể nhận thức được ngoại hình Mạc Phàm đây.

Về phần điện chủ Hải Long, ngược lại đối với Mạc Phàm là kính sợ không thôi, đừng nói việc Thần Nữ sự tình chắc chắn phải tuân, riêng mỗi cánh giới thực lực chí cường ma pháp của Mạc Phàm bày ra đều không kém hơn với một vị 16 cánh Sĩ Thiên Sứ trên thế giới này, hẳn toàn bộ Parthenon cũng chỉ nên để chính mình cấp bậc điện chủ này đến tiếp đón, vạn nhất để cho hắn lang thang một hồi ngao du ngắm cảnh tộc mạch từ ngoài vào trong, xác suất rất cao sẽ gây sóng gió tòa thành.

“Hôm nay lại có lễ hội gì sao? Ta cảm thấy so với trước, hoa vườn trưng bày cùng dòng người ánh nhìn có phần khoa trương.” Mạc Phàm tiến sâu vào trong Thần Nữ điện, có chút tò mò hỏi.

Đúng là rất kỳ lạ, hoa cỏ trong Athens thành đã sớm phủ kín.

Một toà thành, tựa như một hoa viên hoàn mỹ, những nhà cao tầng góc cạnh kia đều phẳng phát bị những cảnh mỹ lệ, ngoài lề này phủ lên, rõ ràng là đi ở trong một thành phố lớn hiện đại, nhưng phẳng phát xuyên đến đến một cái quốc gia thần thoại cổ xưa lấy nhánh hoa làm tường, lấy cánh hoa làm đường.

Hải Long nhìn Mạc Phàm, trong khoảnh khắc lộ ra một bộ dáng hơi lúng túng không biết nên mở đầu xưng hô thế nào, cuối cùng miễn cưỡng thờ dài hỏi: “Về lý mà nói người cùng điện hạ cũng chưa có cái gì chính thức quan hệ, nhưng trên thực tế này thô lỗ lời nói đều không hay...”

“Hắc hắc, trực tiếp xưng hô thông thường một chút, chúng ta một năm cũng không phải quá nhiều gặp gỡ, liền tính như cũ cho thuận tiện!” Mạc Phàm nói rằng.

“Được!” Điện chủ Hải Long cơ hồ cảm thấy ý kiến này là thấu tình đạt lý nhất, coi như cũng hoàn thành thủ tục ngại ngại, hẳn sau tiếp tục mở miệng trả lời: “Mạc Phàm, Thần Nữ chân hồn thiên sinh vừa ra đời, việc này xuyên suốt Parthenon lịch sử gần như không có bất kỳ trường hợp, đối với trên dưới Thần Miếu mà nói, là lần đầu tiên, cũng là thời khắc toàn dân tâm thần ý cầu nguyện, chúc phúc.”

Từng từ từng chữ của Hải Long vừa dứt, đừng nói Mạc Phàm, cho dù đám người Mục Bạch, Tương Thiếu Như, vẫn là Triệu Mãn Duyên đồng dạng đều mất chữ O, mồm chữ A vô cùng ngạc nhiên.

Thần Nữ chân hồn thiên sinh??

Thần hồn rõ ràng là đang nằm trong người Diệp Tâm Hạ, vậy thiên sinh này chẳng lẽ là cốt nhục của nàng chứ không phải Mục Ninh Tuyết?

Mà Mạc Phàm trước đó hoàn toàn đều đề cập duy nhất Mục Ninh Tuyết nhi tử, từ khi nào Diệp Tâm Hạ mới là người mang thai?

“Mạc Phàm, người ngay cả nhi tử của mình từ trong bụng ai ra cũng nhớ nhầm được sao?” Mục Bạch, người thứ nhất không nhận được hỏi.

“Đùa gì vậy, ta với nàng làm sao lại có...” Mạc Phàm có chút muốn vò đầu không hiểu cái gì.

“Ai nói là ngươi và nàng?” Hải Long con ngươi như cũ hết sức chân thành nói.

“?????”

Từ khuôn mặt còn ngơ ngác, Mạc Phàm nụ cười tự nhiên lại phi thường lộ ra mấy điểm gượng gạo.

Hắn ý thức được thế gian này tựa hồ vẫn tồn tại rất nhiều không biết sinh linh sự tình, bọn chúng phảng phất cùng hành vi của mình thật sự muốn để người khác phải phần nợ đập xuống, đập cho tan nát.

Muốn chết...

Parthenon này hôm nay đều đang là muốn chết...

Triệu Mãn Duyên cũng thật sự là bị dọa cho đến xanh cả mặt.

Cái này so với chuyện hắn mấy lần trước vô tình chạm vào đuôi Mạc Phàm, rõ ràng không cùng một cái khái niệm, rõ ràng muốn siêu việt cảnh giới.

“Cốt nhục là của Mục Ninh Tuyết, nhưng giai đoạn cuối cùng sinh nở, nhất là trong vòng một tháng trở lại đây, nàng gần như bị rơi vào băng thể hỗn loạn, thai nhi trong bụng càng có dấu hiệu bị áp bức đến sinh mệnh khô héo đi. Chứng kiến cảnh này hai người phi thường thống khổ, chúng ta nhưng vô pháp giải vây cho nàng, bao quát cả thần quang ma pháp của ‘điện hạ.’” Hải Long thở dài một hơi, đề cập đến sự tình Mục Ninh Tuyết cùng thai nhi.

Sau đó, hắn cũng không đợi Mạc Phàm hỏi thêm, tiếp tục nói rằng: “Cuối cùng, điện hạ quyết định ban xuống thần hồn thiên sinh, một phần Thần nữ sinh mệnh vào đứa bé, chính nàng mở ra dung kết linh hồn với Mục Ninh Tuyết, Mục Ninh Tuyết tại thể xác thống khổ sinh ra, điện hạ cũng tại tinh thần linh hồn thống khổ phụ trợ. Nói cách khác, tiểu nữ nhi nhà ngươi, danh chính ngôn thuận đều mang huyết mạch của cả hai Mục Ninh Tuyết lẫn điện Hạ, thậm chí càng mang bản nguyên thần hồn sinh mệnh!”

Nghe đến đoạn này, bàn tay Mạc Phàm vô thức nắm chặt lại, từ nội tâm cho đến giác quan của hắn, trên căn bản mọi cảm xúc muốn được dâng trào đến cực hạn, rung động so với vô luận thứ gì đều lớn.

Mục Ninh Tuyết thống khổ, để hắn toàn thân bức rức đến không chịu được.

Diệp Tâm Hạ đau đớn, tương tự để cho hắn tinh thần đều không còn minh mẫn.

Nhưng là Mạc Phàm cuối cùng cũng cảm nhận ra rồi, hắn xa xa huyền âm truyền đạt đến, đó là tiếng khóc của nữ nhi, một cái nhỏ bé bảo bảo tiếng khóc.

Tâm như hải dương, hải dương cuộn tròn mà tan chảy...

Tiểu nữ nhi!

Tiểu nữ nhi!!!

Một nhà ba người, nàng nhưng huyết mạch là của cả ba, đây là trong mơ hắn cũng không có nghĩ ra.

Mạc Phàm nhiều lúc cũng cảm thấy loại chuyện này sinh nở đối với một đời Thần Nữ kỳ thực có chút không tiện, hắn xác thực cực kỳ đau đầu đầy!

Nhưng tiểu nữ nhi ra đời, này là tiên thiên hoàn mỹ, vô đối hoàn mỹ.

.....

Mặt trời bình minh, giữa muôn trùng tín đồ tín ngưỡng nâng ở giữa bàn tay, trong lúc nhất thời dương quang cuộn cuộn như vô số trường mâu từ thiên giới đâm xuống, xuyên qua đến bên trong cả tòa Parthenon thần miếu Thần nữ phong, đem Thần nữ phong triệt để hóa thành một mảnh thần vũ Tiên cung!!

Chúc phúc hệ!

Lực lượng chúc phúc chí cao vô thượng!

Hoa tươi bên dưới thần quang cũng thành vườn thăm, loại mùi thơm ngát đặc thù kia tỏa ra hoàn toàn thấm vào trong những kiến trúc đền thờ, mỗi một cột mốc đường cùng với một chiếc đèn đường đều chỉ ít buông xuống ba chi hoa liên, càng không cần phải nói những nguyệt quế kia đẹp đến đường nào mọc xung quanh nó.

Những quế chi này xòe ra vô cùng xum xuê, bò khắp trên đường phố, che đầy phần lớn các tầng cột, đền thờ trong tòa hoa viên, tựa như trong lúc vô tình xông vào lâm viên thần thoại Hy Lạp trong mơ vậy.

Phòng Thần Nữ, nhỏ nhỏ thôi, nhưng phảng phất chan hòa tình yêu thương..

Một linh hồn nhỏ bé, hai trái tim mụ mụ. .

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Nàng Tên Mạc Thiên Hy

Dằng dẳng bao nhiêu năm trôi qua, liền chính người Hy Lạp nói chung, cư dân Athens thành nói riêng cũng không có dịp vui như ngày hôm nay, thậm chí so với đại lễ then chốt chọn ra thần nữ chi tuyến lần gần nhất còn muốn nhộn nhịp hơn, trong lúc nhất thời toàn bộ thành thị đều sôi trào rồi.

“Thiên thần cô quốc!”

“Thiên kim thần nữ!”

Không khó để bắt gặp các mẫu áp phích băng treo từ dòng tín đồ đến thần điện để thành tâm ủng hộ, còn có mong manh hi vọng được tận mắt nhìn thấy vị thiên kim thần nữ bé nhỏ này.

Phải, thấy nàng, trong quan niệm của bọn họ, tự nhiên chính là chúc phúc an lành.

Ở trên mảnh cỏ đại quốc gia này, Thần Nữ trong quá khứ rất ít khi nổi đời sinh ra từ truyền thừa huyết mạch xuống, mà tuyệt đại đa số thần hồn cũng không có nguyện ý theo cách thức một mạch quan liêu này. Thế giới rộng lớn, vạn vật phồn thịnh, Nữ Vương Bạch Tinh Linh trong truyền thuyết tự nhiên thai nghén pháp tắc, dùng đặc thù truyền thừa phương thức, cho nên vốn dĩ là thần hồn mới phải chọn chủ nhân, chứ không không có chuyện ngược lại.

Diệp Tâm Hạ nhưng không nghĩ đến, chính mình giờ phút đem thần hồn bảo vệ tính mạng tiểu nhi từ trong cơ thể Mục Ninh Tuyết, nguyên bản một phần hồn thức cứ như vậy giáng lâm đến trên đời sinh linh bé nhỏ này; như thể tinh khiết lựa chọn, là thần hồn muốn sùng nịch con cưng.

Thời nào cũng vậy,

Thần nữ là căn cơ của Parthenon thần miếu.

Parthenon thần miếu vốn dĩ nhờ nàng mà sinh ra, cũng tại nàng đại biểu nơi đây huy hoàng.

Một đời Thần nữ bất quá sẽ giúp cho Hy Lạp hưng thịnh được từ 20 đến 40 năm; nhưng nếu thiên kim thần nữ xuất hiện, liền con số này đều sẽ đột biến, có thể kéo dài đến một 100 năm, một thế kỷ niên đại.

Trước đó, Parthenon người phát ngôn công chúng cũng không có khẳng định nàng có thể chắc chắn là Thần Nữ hay không, chỉ là kẻ cả phải tuân theo nguyên tắc tuyển chọn, thật khó lại xuất hiện một đối trọng ngang tầm.

Thần Nữ điện rộng rãi vô cùng, ánh mặt trời sáng sủa, mỗi một tên kim điêu kỳ sĩ xếp hàng ở đây, trên thân đều toả ra Tôn giả khí tức cấp siêu giai trở lên, bọn họ lúc này trang nghiêm đứng lặng tại trước mặt điện chủ Hải Long, hần chỉ thị tay xuống, dọn ra một đường cho nhóm Mạc Phàm đi vào.

Cửa điện được mở ra, mấy cái kia đại hiền giả giờ phút này ánh mắt đều đặt tại Mạc Phàm trên thân, dựa vào biểu hiện thái độ của Hải Long, họ đã có thể chắc chắn khẳng định rằng đây chính là Mạc Phàm, gã ác ma từng không ít lần làm rung chuyển toàn bộ Thần Miếu.

Chỉ là, vì cái gì một con người có thể ngoại hình dung nhan đều muốn đẹp mắt đến vậy?

Không phải từng có đồn đại rằng hần có chút bình phạm nam nhân sao?

“Nàng ở bên trong.” Hải Long nói rằng.

“Ừm!”

Mạc Phàm những ngày nay đã sớm san bằng tâm trí, hần cũng không có hi vọng xa vời được một cái tiểu thần nữ, thánh nữ gì đó huy hoàng người được đề cử, chỉ muốn giữ khuôn phép loại giống Mạc Gia Hưng, sẽ không có người nhận biết chỗ của mình đường con gái, con trai thành đàn.

Ai biết lại đột nhiên có một ngày như vậy lại lọt ra loá mắt vô cùng tiểu nhi từ đâu, nàng sớm liền đã bị phong làm kẻ thống trị tòa thành này tương lai, thật sự là một chút cũng không cho người ta muốn an phận sự tình a.

"Xoa xoa xoa xoa ~ "

Thơm quá a, mùi hương này giống như tinh mơ hoa hồng hạt giống vậy.

Thanh dịu lại tinh tế, rất nhanh ngửi được đều xông vào mũi cả.

Đi qua tầng cửa phòng tiếp đãi, không thấy ai.

Mục Ninh Tuyết đâu?

Diệp Tâm Hạ đâu?

Hai nàng chẳng lẽ tại phòng ngủ?

Cũng đúng, phục hồi sức khỏe cũng muốn cần thời gian.

Mạc Phàm hít sâu một hơi, tránh để cho cảm giác nhịp đập tim mỗi lúc một nhanh hơn.

Tiếp tục theo cảm tính mùi hương mà đi vào trong phòng ngủ, đột nhiên mọi người trông thấy một cái nữ nhân trang phục hiền giả ngồi ở ngoài sảnh đợi, nàng trên tay bế đến một cái chân gối bạch mao thiên nga, trong chân gối dĩ nhiên phát ra tiếng oa oa tiểu hài tử.

“Điện hạ bên trong nghỉ ngơi, tiểu công chúa này là người ngài muốn gặp!” Hiền giả Fenai nói ra.

Nàng từ nữ hầu bên cạnh Diệp Tâm Hạ, coi như thời gian cũng nỗ lực cải thiện trọng trách, hết mực được thần nữ chiếu cố, nay đã là hiền giả bên trong chức vụ.

Tuy đã là nữ hiền giả, song Fenai như cũ không có chọn rời khỏi thần nữ điện, nàng hầu hết thời gian vẫn muốn hầu cận bên cạnh Diệp Tâm Hạ, lần này đỡ đẻ cho Mục Ninh Tuyết, dĩ nhiên cũng là nàng.

“Người nói nàng là...” Mạc Phàm đứng sững người lại, con người loay hoay cố gắng kìm nén cảm xúc.

Nữ hiền giả Fenai nở nụ cười, nụ cười nàng có trạch quang phúc hậu, đồng thời nhẹ nhàng đặt đứa bé lên trên tay Mạc Phàm.

“Mụ mụ nàng lúc đầu đón nhất, đã gọi nàng là Mạc Thiên Hy...”

"U u u u u ~~~~~"

“oa oa oa oa oa ~~~!”

Mạc Phàm luôn cảm thấy bản thân là một cái nhân tâm ác ma người, còn có cực kỳ ngoan cố nội tâm, không mấy việc có thể dễ dàng khiến hắn bị xúc động được, nhưng là thời khắc, nhìn thấy một cái chính mình máu mủ, sinh linh bé nhỏ trên bàn tay oa oa khóc, trong lúc nhất thời nghẹn ngào hồi lâu nói không ra lời.

“Thiên Hy...”

“Người chính là Mạc Thiên Hy...”

Thiên Hy giống như bao đứa trẻ khác, ánh mắt nó bên trong nhìn thấy một cái nam nhân lạ lẫm lần đầu tiên gặp trong đời, nghi hoặc không rõ phát sinh chuyện gì, tựa hồ một con mèo nhỏ, nói vui không vui, mà trái lại có chút sợ sệt, gặm giữ một dạng quơ quơ bàn tay, miệng nức lên tiếng nhiều lúc vừa khóc nức cụt.

Nàng rõ ràng cũng không biết chính mình sinh ra đến bây giờ có bao nhiêu thống khổ dằn vặt của hai người mụ mụ.

“Tiểu nha đầu, người cái này làm sao lại cấu kinh như vậy, người biết mụ mụ người từng là băng phong vĩnh cửu thân xác, có biết mụ mụ thứ hai của người đem linh hồn mà nỡ mất để tiểu gia hỏa người ở đây không?”

"Oa oa oa oa oa ~~~~~! "

Cuộn người nghiêng qua một cái, cái kia cực kỳ đáng yêu tiểu Thiên Hy gần giọng khóc to hơn, căn bản đối với lời lẽ của hắn tỏ rõ chống đối thái độ.

Dù gì cũng là nhà người ta vô địch tiểu bảo bảo, lại đâu để cho một tên ngáo ngáo bé đến còn giờ giọng lên mặt!!

“Ngạch, ngoan, ngoan, không trách người, không trách người, cái kia mụ mụ của người thật mất mặt, làm cho Thiên Hy của ta khóc đi.” Mạc Phàm gạt mình lúng túng nói ra.

"Nhìn người dung mạo như thiên thần... làm sao mới đây đã có tính cách như vậy, đây là muốn học xấu!" Mạc Phàm khóc không ra nước mắt nói.

Khóc coi như xong, Thiên Hy thật sự còn muốn làm ra bộ này thống khổ oan ức đáng vẽ, để xung quanh ánh mắt nhìn vào chỉ hận không thể đem Mạc Phàm xuống đánh cho một trận.

Loại tính cách từ sân khấu nghệ thuật này bắt đầu có mùi vị quen thuộc, cùng một trứng với ai đó so ra đều không có sai lệch đi.

Vậy cũng là tiểu nữ nhi có chút thành tựu thừa kế nha, không làm, không làm, này không phải là hàng xóm, không phải Triệu Mãn Duyên huyết thống.

Khóc một trận đã đòi, Thiên Hy về sau có chút mệt mệt, cuối cùng tại trong lòng ngực của Mạc Phàm ngủ thiếp đi.

Mà lúc này Mạc Phàm mới dám nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má Thiên Hy, bao nhiêu yêu thương tích trữ đều chỉ dám đợi đến khi con bé không còn khả năng phản kháng.

Vậy mới nói, ngày mình làm ba ba, e rằng khổ sở chỉ mới bắt đầu.

“Mạc Phàm!” Triệu Mãn Duyên đứng một bên, dáng bộ kỳ thực có chút không chờ được nói ra.

“Chuyện gì???” Mạc Phàm đến bây giờ vẫn tâm thần lơ lửng trên không trung, đối với tình huống trước mắt, cái gì cũng không biết rõ.

“Tôi lột ta, đưa ta bé một chút, ta cái này cũng muốn bé tiểu Thiên Hy!” Triệu Mãn Duyên hai con ngươi cực kỳ sáng sủa nói.

Vừa dứt lời, đột nhiên Triệu Mãn Duyên cảm thấy sau lưng mình có người vịn vai hấn lại, đẩy thân thể lùi xuống dưới.

“Ngươi đứng sau ta một cái, ta ban này đứng trước, Thiên Hy là ta bế trước!” Mục Bạch không khách khí nói ra.

“Cút, bảo bảo của ta hôm nay không rời khỏi tay ta, hai người mai lại đến xếp hàng!” Mạc Phàm sắc mặt đều đen, như cũ kiên định nói ra.

Tương Thiệu Như cùng nữ hiền giả Fenai ở ngoài nhìn nhìn mấy người bọn hắn, cuối cùng không nhịn được tiếng cười bật ra ngoài.

Cũng là mụ mụ Mục Ninh Tuyết gen tốt, để cho tiểu Thiên Hy quả nhiên ngay từ nhỏ đã lộ ra một loại phẩm chất đặc biệt thu hút người khác ánh nhìn.

Đừng nói Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên động lòng, chính Tương Thiệu Như cơ hồ cũng rất muốn làm mụ mụ của Thiên Hy đấy!

Tiểu bảo bảo ra đời thôi, làm sao lại thiên sinh ra đáng yêu đến cường độ này...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Mỹ nhân tặng tình vật?

Mặt trời xuống núi, Mạc Phàm một lúc sắm vai hảo hảo người cha tốt liền suất nửa quên mất chính mình còn chưa thăm qua hai cái siêu cấp không thể thay thế lão bà.

Vén vén trong lòng nhưng nhớ, lại càng không cần phải nói lâu ngày như vậy không được gặp, hận không thể cuồng vọng một ít chuyện xấu xa nhu cầu thời điểm vừa hạ sinh.

Đình viện gian phòng nghe rõ có tiếng bước chân đến, Diệp Tâm Hạ đã sớm chút đi đến thần phong đài, duy trì mình tu hồi phục lại, Mục Ninh Tuyết một mình còn lại ngồi ở đây, tại đầu giường cửa sổ ngắm Athens thành buổi đêm.

Nàng đẩy ra cửa sổ, thấy được trên đường như cũ lúc nào cũng đầy người đứng, nữ tử chiếm đa số, nam tử cũng không ít, từ ăn mặc cách ăn mặc nhìn lại, không ít đều là váy đen, đồng phục đen; hay váy trắng, đồng phục trắng, đồng dạng đến từ đặc trưng thần nữ tín đồ khắp nơi trên thế giới tụ lại.

Ở một cái quốc gia nồng nặc thành tín chi lực như vậy so với Phàm Tuyết thành có phần ngọt ngào hơn nhiều, nàng điểm này rõ ràng, khó trách vì sao Diệp Tâm Hạ đại khái luôn luôn gần mình tựa hồ trải qua vô số lần tâm niệm bị gột rửa vậy.

Mục Ninh Tuyết uống một ly trà, ánh mắt nhìn về phía hành lang khác.

Cũng không biết là có phải hay không thần giao hay cảm, hay là đang thưởng thức cái này đình viện nơi có hơi thở độc đáo tiết tấu.

Ngay tại tầm mắt nàng long lanh thời điểm, trên đường chính đại đạo, một thân ảnh nam nhân quen thuộc, tuần mỹ chuyển động tới, hắn từng chút từng chút tiến về phía nơi này, gian phòng của nàng.

“Mạc Phàm!” Mục Ninh Tuyết ni non âm thanh.

Nghe Mạc Phàm tiếng bước chân, hắn là rất cấp tốc vội vã, để cho lòng nàng cũng có chút tự ý thả lỏng, thoải mái muốn chờ đợi, muốn vành miệng bất giác vô ý cười.

Nàng nhìn theo hắn, từ lúc ngoài xa, cho đến lúc lại gần, lại tiến về phòng cửa trước.

Cuối cùng, Mạc Phàm liền thấy Mục Ninh Tuyết, cùng ánh mắt của nàng chạm nhau.

Con mắt của nàng giống một viên sao thủy lực hút, không tự chủ cũng làm người ta mê say ở trong đó.

Nếu là có thể cùng chủ nhân của đôi mắt này vượt qua dài đằng đặc cả đời, Mạc Phàm chắc chắn sẽ không cự tuyệt.

"Ngươi gặp Thiên Hy rồi?" Mục Ninh Tuyết mở miệng trước.

"Ân, nàng giống người một loại tính cách, không thích ta!" Mạc Phàm gật đầu, có chút chua xót mà nói.

"Ngươi làm cái triệu hoán sư nuôi thú đến không sai, vì sao lại không muốn cưỡng chế nàng đây?" Mục Ninh Tuyết hiện lên khóe miệng, lại là hiểu ý mà cười một tiếng.

Mạc Phàm ngẩn người, sau đó cũng nở nụ cười.

Đúng vậy a, làm triệu hoán sư, nữ vương yêu xà kia còn có thể bị thuần hóa.

Nuôi con, làm sao lại không được!!

Mà Mạc Phàm cũng không có đứng đó nói chuyện, hắn coi đây như là nhà mình, phòng này là của mình, mà giường nàng ngồi hắn cũng sẽ của mình; thẳng băng tiến đến ngồi tại bên cạnh Mục Ninh Tuyết, tùy tiện uống một ngụm trà về sau, ngồi nghiêm chỉnh, một bộ rủa tai lắng nghe tiếp chuyện đáng về.

"Khụ, khụ..." Mục Ninh Tuyết đột nhiên quay mặt chỗ khác, ho khan vài tiếng, cơ hồ sức khỏe chưa có tiến độ nhanh chóng phục hồi.

Này để cho Mạc Phàm trong lòng có chút xót xa, muốn nhanh chóng ôm nàng vào ngực.

"Tuyết Tuyết, ngươi sức khỏe vừa hạ sinh, đừng nên quá miễn cưỡng, nếu không thì ta ra ngoài trước đi..."

"Chúng ta quen biết bao nhiêu năm?" Mục Ninh Tuyết nói ra, đồng thời bàn tay mềm mại của nàng đặt lên tay của hắn, ra dấu hiệu ngồi im chỗ đó.

"Có rất nhiều năm đi, chỉ là ta tại rất nhỏ thời điểm, ta vẫn trước sau đều yêu thích người dạng này, xưa nay chưa từng thay đổi." Mạc Phàm tưởng rằng nàng muốn kiểm chứng, miệng mồm lập tức linh hoạt như kinh văn đã học thuộc lòng, trôi trôi chảy chảy nói ra.

"Còn nhỏ, chính ta đều tại ngươi học hỏi rất nhiều thứ, ta lúc đó đi qua, nhớ kỹ đã nhiều lần phía trước ngươi vượt trội, ngược lại tự nhận chính mình về sau sẽ bảo vệ ngươi, không nghĩ tới mấy năm trôi qua, ngươi siêu việt ta, ngươi minh huy đều chưa bao giờ vụt tắt phía sau ta vậy. Ta lần thứ nhất bước vào Nam Cực, Vĩnh Dạ thời điểm, nhìn thấy chính là một thế giới tàn khốc, nguyên thủy cùng đã man mãi mãi không gì sánh kịp, nhưng trở về nhìn thấy ngươi trên tòa Quang Minh giữa trời, một lần nữa ta luôn tin rằng ngươi sẽ không để ta bị kéo vào trong mảnh nguyên thủy đã man đó." Mục Ninh Tuyết tiếp tục tự thuật nói.

Lắc đầu, chính nàng cũng không biết tại sao muốn cùng Mạc Phàm nói những thứ này.

Chôn giấu trong lòng nàng hoang mang có rất rất nhiều, có chút hoang mang mãi mãi cũng không có đáp án, nhưng cũng có chút hoang mang thật giống như tại từng chút từng chút để lộ.

Mạc Thiên Hy ra đời, cốt nhục của nàng cùng hắn ra đời, Mục Ninh Tuyết cái gì cũng sẽ không còn giấu nữa.

Mạc Phàm liền là Mục Ninh Tuyết hoang mang một trong.

Từ cùng một chỗ ngày xưa mong muốn tháo chạy, bỏ trốn khỏi gia tộc, Mục Ninh Tuyết liền cảm giác Mạc Phàm giống một đoàn mê vụ. Bên trong mê vụ, nàng bị thu hút, trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, mãi mãi sau này đều chưa từng thay đổi.

Lúc này, Mạc Phàm hẳn cũng tràn đầy bất ngờ đồng dạng, hắn nhú mày lại, cái kia xoa xoa bàn tay mềm của Mục Ninh Tuyết: "Trước đây, ngươi từng ở rất xa ta, ngươi bỏ chạy, ta theo đến rất cực khổ... Tuyết Tuyết, bây giờ ngươi đứng lại rồi, để ta cả đời này lo cho ngươi đi!"

Là tự mình với cái thế giới này nhận biết còn thiếu rất nhiều sao?

Trước đây trẻ tuổi, chính mình trung cầu theo đuổi Mục Ninh Tuyết cùng tu luyện ma pháp.

Đến khi có cả hai, dù Mục Ninh Tuyết, Diệp Tâm Hạ, vẫn là bản thân hắn đều cảm thấy chưa đủ.

Trên đời này, có quá nhiều thứ vẫn có thể hủy đi cuộc sống của bọn hắn. Ti như một cái Nam Cực Đế Vương, Bách mộ ma thần, Sahara chi chủ, hay sâu xa hơn là Hắc Ám Vương ngược lại muốn động tâm gây chiến mà nói, nhân loại đều chết cũng không kịp để lại di tích đã từng tồn tại.

"Ta không nói ý đó, ta đã bảo ngươi thực lực gia tăng quá nhanh đều là một vấn đề với ta, ta cũng muốn đuổi theo ngươi, không thích ở lại phía sau!" Mục Ninh Tuyết nhú mày, đối với Mạc Phàm lập tức nhìn ra một điểm chiếm tiện nghi trong đầu óc của hắn.

Có thể từ một cái không có bất luận cái gì năng lực đến thiên sinh song hệ, rõ ràng hơn là nhất giai song hệ, sau đó nỗ lực phát triển, một người quy chân

thế giới học chi tranh đệ nhất, tại Ma Đô một trận hạo kiếp thành anh tuấn hộ quốc thần long... Cuối cùng là vươn tới đỉnh cao nhất ma pháp nhân loại, vượt khỏi chường khổng của song hồn sĩ thiên sứ 16 cánh mạnh mẽ nhất thế gian.

Từng cái, từng cái, Mục Ninh Tuyết nhận ra tiềm năng của Mạc Phàm là không còn giới hạn định nghĩa nữa rồi.

"Ah, ta có chút khản trương... hắc hắc, nhưng ngươi năng lực kỳ thực vẫn không hề thua kém ta bao nhiêu." Mạc Phàm nhẹ nhàng gạt đầu, hất một mặt thần bí lấy đến hộp gỗ nhuộm màu đỏ, đặt lên bàn tay của Mục Ninh Tuyết: "Thứ đồ này, ngươi sẽ cần, càng tốt nhanh chóng vượt qua ta a!"

"Đây là cái gì?" Mục Ninh Tuyết không biết, vội hỏi.

"Thánh thú Bạch Hổ đầu cốt, nắm giữ toàn bộ kích phát huyết mạch lực lượng cho Tiểu Bạch Hổ, ngươi đưa cho nó đeo vào dung hợp tu luyện, có đau đớn, có thống khổ, nhưng thực lực sẽ một lần thuế biến đại tăng, chậm thì cả năm, nhanh thì mất vài tháng. Bạch Hổ cảnh giới tiến lên, ngươi không những linh hồn thêm một tầng mạnh, kỹ năng càng sẽ hoàn thiện bằng thể ma pháp, tùy tiện siêu việt giả. Tặng cho ngươi!" Mạc Phàm đối với Mục Ninh Tuyết tỏ rõ quan tâm nói rằng.

Tiểu Bạch Hổ hiện tại đã là Á Đế Vương, bản thân tiếp cận nửa bước khí tức chân chính Đế Vương. Do đó, có thêm một cái cực hạn lực lượng đầu cốt nguyên bản tổ tiên, tuyệt đối tương đương với thức tỉnh toàn bộ tiềm năng ngủ say bên trong cơ thể, nó hoàn toàn có khả năng trở thành một cái chói lóa Thánh Thú Bạch Hổ, thậm chí còn mạnh mẽ hơn.

Ở chiều người ký kết khế ước sở hữu, Bạch Hổ nắm giữ bằng linh tính, giả như nó bạo tăng sức mạnh, Mục Ninh Tuyết đồng dạng bằng hệ càng sẽ có cơ hội gia tăng lên thêm một bước tiến tu luyện, cao cao siêu việt đến cực hạn viễn lạc thế giới này.

Đại lễ đến tay, Mục Ninh Tuyết ban đầu cũng không thể tin được Mạc Phàm còn có năng lực truy vết ra phương tiện lực lượng của Thánh đồ đẳng đã sớm từ vong này.

Bất quá, nàng cũng không có câu nệ từ chối, đối với hai người cấp bậc quan hệ, đơn giản không cần khách sáo, trực tiếp thu về vật phẩm.

"Trên Côn Lôn một trận chiến đúng không?" Mục Ninh Tuyết đem hộp gỗ bỏ vào không gian cất chứa, miệng nhỏ sau đó tiếp tục hỏi.

"Ha ha, phải phải, ta thật vất vả thu nó về, mạng nhỏ một chút liền đã bị đánh đổi!" Mạc Phàm duy trì sắc mặt trời đánh cũng không khai ra xuống nói.

"Lần này trở về, so với một lần trước tâm tình tốt rất nhiều, nhìn ngươi thống khoái không giống người bị thương, chỉ ít rất không phải một trận chiến hảo hảo oanh liệt như ở Ma Đô, như Thánh Thành." Mục Ninh Tuyết cười cười, phát hiện trước mắt nam tử quen thuộc này kỳ thật rất biết giả ngu.

"Ngươi cũng biết, ta diễn kỹ vẫn luôn rất không tệ, ta trận chiến này chủ yếu là dùng đầu óc toan tính a." Mạc Phàm cũng chậm chậm nở nụ cười, nhưng ngược lại trong lòng cảm thấy có mấy phần không ổn cảm giác, muốn bỏ trốn.

"Vậy sao, mấy tháng không gặp, Côn Lôn cùng mỹ nhân chi chiến, mỹ nhân tặng tình vật, tiện thể tặng luôn gian tình dấu vết, cũng bất quá là gặp dịp diễn kịch thì chơi?" Mục Ninh Tuyết nhấp một miếng trà, ánh mắt có chút băng tơ tùy hứng nhìn kỹ hắc con người.

Mạc Phàm nụ cười trên mặt dần dần cứng ngắc.

Giấu thế nào nữa mà giấu...

Cố tình đưa Mạc Thiên Hy cho nữ hiền giả Fenai mang ra ngoài.

Loại này lần đầu tiên gặp tiểu nhi nữ, lập tức sẽ bị mất cảnh giác, lập tức rơi vào vô ý thức toàn vẹn.

Cuối cùng là ngơ ngác nai tơ mò vào hang cộp.

Ngạch...

Liền là tử thần đã bắt đầu rồi...

Toang rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Quả Nhiên Triệu Hồi Cực Trần Băng Kiếm

Vết môi...

Mạc Thiên Hy xuất hiện, để cho Mạc Phàm tạm thời quên đi vết môi của Vĩ Linh Hoàng còn in hằn trên cổ của chính mình.

"Hiều lắm, nương tử à, hiểu lắm..." Mạc Phàm vội vàng làm giải thích, lại lúng túng dùng nhằm cách xưng hô hay trêu chọc Vĩ Linh Hoàng nói ra.

Mục Ninh Tuyết đồng tử xinh đẹp đều tròn tròn, nàng nhưng nghe không quen đây!

Cái gì nương tử, xưa đến giờ Mạc Phàm lại bao giờ gọi nàng hai chữ nương tử đâu?

Dựa vào tư duy kết luận, đây rõ ràng là xưng hô cùng cái kia mỹ nhân vạn năm có một trên Côn Lôn, nhiều đến mức đã trở nên quen miệng.

Nàng hừ lạnh một cái, cũng mặc kệ nghe không nghe rõ, thật sự muốn rút ra cực trần băng kiếm, một kiếm đem đầu lưỡi hấn cho cắt đi.

Tay trắng nõn thon dài đặt tách trà xuống, trong không gian liên rung chấn lên một đoạn, xuất hiện lạnh lẽo tinh tế vết nứt, trong vết nứt rù xuống băng to trước mặt, vô số tia lam sắc bay ra, bọn chúng cứng rắn vô cùng đông lại, nhanh chóng muốn hội tụ thành một thanh cực trần băng kiếm, nhìn thấy tay của nàng lần nữa chuyển động, dự định vươn đến cầm lấy sát kiếm.

Thời khắc cảm nhận nửa tia lạnh lẽo phà qua mặt, Mạc Phàm trên miệng có chút giật giật muốn khóc.

Cao ngạo băng lãnh công chúa của hấn cũng không phải là băng đá không biết ghen.

Này sức ghen ngược lại còn muốn lớn, quả nhiên triệu hồi sát kiếm, quả nhiên có ý muốn giết phu quân!!!

Hấn không có né đi, nhanh tay nhấn ở trên mu bàn tay nhỏ dài của nàng đang định cầm lấy băng kiếm lơ lửng lóe lên, đồng thời vận động ý niệm áp chế từ trường xung quanh, đem không gian mà vật của Mục Ninh Tuyết vừa mới mở ra cho nhốt vào lại, đóng kín như chưa từng có dấu hiệu xuất hiện.

Mục Ninh Tuyết kinh ngạc nhìn nam nhân của mình trước mặt, tinh thần lực của hấn, không gian hệ năng lực của hấn rốt cục đã đạt đến trình độ kinh thiên gì rồi?

Làm sao ngay cả một chút triệu hoán đồ vật cũng có thể tùy tiện bị hấn vĩnh viễn chi ép đình trệ, này so với phế tu vi liên quan đến không gian của người khác so ra không có gì khác biệt.

"Nói sai, nói sai, Tuyết Tuyết, người phải tin ta, lão công của người vẫn luôn là phẩm hạnh đoan chính người!" Mạc Phàm đồng dạng cũng hoảng loạn tiếp tục biện minh.

Mục Ninh Tuyết nhìn xem hấn, nhìn loại xấu xa nam nhân này một mặt chân thành bộ dáng, vẫn không khỏi ở trong lòng tức giận, nhưng cuối cùng cũng là miễn cưỡng buông xuống, không tiếp tục nỗ lực lấy ra vũ khí.

"Nàng thực lực so với người thế nào?" Mục Ninh Tuyết hỏi rằng.

"Mạnh hơn ta, đến cùng thì ta cũng không có rõ được lực lượng chân chính của nàng ở đâu, chỉ là yếu ớt phán đoán rằng, nếu nàng muốn, ta tuyệt đối không có cơ hội gặp lại các người." Mạc Phàm cười khổ nói ra.

Quả thật, Vĩ Linh Hoàng một trận kia tuy nói bị mình đã thương, thậm chí có khả năng bị mình kết liễu, nhưng đầu sao đó là nàng không muốn đánh tới.

Vĩ Linh Hoàng lựa chọn nương tay với hấn quá nhiều lần, trước sau ngược lại làm cho Mạc Phàm không cách nào dám một kiếm cuối cùng kia nhắm tâm giết đi được, việc như vậy, đến bây giờ hấn vẫn không thể nào quên.

"Do đó cho nên, người có cái vết tích này?" Mục Ninh Tuyết ánh mắt không mấy vui vẻ nhìn vào vết son ngay vị trí cổ hấn.

"Tuyết Tuyết, hay là ta lại cho người để lại một vết son ở bên này đi, coi như huê cả làng, ta thật sự là không biết Vĩ Linh Hoàng thâm độc đến mức chuẩn bị cách này để người giết ta." Mạc Phàm một mặt cực kỳ ăn năn nói.

Vết son là không có xóa được, coi như mang đầu mình xuống, mọc lại cái khác, thế nào vẫn nhuần nhuyễn từ trong linh hồn tái tạo như cũ.

Ngược lại là Mục Ninh Tuyết, nàng nghe hấn nói xong, có chút bất đắc dĩ không muốn nói tiếp.

Vẫn là lỗi của nàng đã đánh giá quá thấp mức độ da mặt dày của Mạc Phàm!!!

"Côn Lôn lúc đó, ta với nàng ấy là cái ngẫu nhiên ngoài ý muốn sự tình..." Mạc Phàm hoang mang hồi lâu, tiếp tục than vãn, ít nhất hấn cũng không muốn Mục Ninh Tuyết đem mình thành ra cái chủng loại không đứng đắn kia.

Người trọng tình chung tình thì bản thân có thể tự quyết định, nhưng duyên tình, nợ tình ranh giới xen vào, hấn dự đoán nhưng không có được...

"Được rồi, từ tình huống hiện tại đến xem, nàng hấn là sẽ không lấy tính mạng người... Ta nhắc nhở qua người, không muốn cùng nàng đi quá gần." Mục Ninh Tuyết lắc đầu, không tiếp tục đi đề ý tới Vĩ Linh Hoàng sự tình.

Mạc Phàm gỡ đầu một cái, nguyên lai nàng là lo lắng cho mình chết trên tay Vĩ Linh Hoàng.

Vĩ Linh Hoàng mới đầu ý nghĩ xác thực có muốn giết mình, nhưng về sau cũng hần là dần dần bị mình tuần mỷ vô địch vũ trụ nam nhân cùng đoàn chính nhân cách cho chính phục.

"Người có hay không đói?" Mục Ninh Tuyết nói ra, đem trước mặt mình không có làm sao động đây kia một phần nhẹ nhàng đưa cho Mạc Phàm cái bánh bao đang để trên bàn, đại khái nàng cũng nhìn ra Mạc Phàm vì chơi đùa với Thiên Hy, chậm trễ cơm tối.

Cách đây vài khắc còn muốn giết chết mình, Mạc Phàm lúc này nhận bánh bao từ Mục Ninh Tuyết, tâm tình mười phần dạt dào cảm xúc.

Hắn một mạch ăn lấy ăn để cái bánh bao ngọt, đột nhiên cảm thấy bánh ngọt có chút nghẹn, vội vàng rót một chén trà, thậm giọng yết hầu, chờ miệng bên trong bánh ngọt phần triết để hòa tan, mới mở miệng nói: "Còn gì nữa không, mùi vị kia thật là tốt, ta thật lâu không có hưởng qua dạng này mỹ vị, quả nhiên lão bà làm đồ ăn lúc nào cũng ngon đến vậy!"

"Đầu bếp nấu, không phải ta!" Mục Ninh Tuyết trừng mắt hắn một cái.

"Hắc hắc, vậy cũng là bàn tay người đưa đến cho ta, này ta ăn chính là tấm chân tình, hoàng hà trường giang bao nhiêu mệnh mông cũng không thể sánh kịp!" Mạc Phàm được đà liên tục tấn công tới, bàn tay từ lúc nào cũng vòng qua eo Mục Ninh Tuyết, lỗ mũi ôm nàng quấn vào người.

Một thời gian dài thai nghén, Mục Ninh Tuyết nhưng lâu lắm rồi mới lại ở gần cái hơi thở vẫn tĩnh là quen thuộc mang theo một tia nhiệt lượng kia, khối nhiệt lượng cực kỳ nóng bỏng tới gần chớp mũi của nàng, để cho mặt nàng đỏ ửng lên, đồng dạng cơ thể bắt đầu tự ý buông lỏng, tùy ý cho gã xấu xa này đặt một cái dấu vết chủ quyền lên môi.

.....

.....

Ngoài điện, một đầu Hồng Diệu Á Long cao quý từ bên ngoài hạ xuống, trọng lượng to lớn của nó đáp ở trên gạch đá, tựa hồ muốn đập vụn những sàn nhà đất giá này, nhưng trên thực tế, một màn này đều phi thường nhẹ nhàng, uyển chuyển đến mức không xuất ra bao nhiêu tiếng động, giống như còn rất tinh tế vậy.

Được đầu quan Normand dìu lên trên lưng Á Long xuống, Diệp Tâm Hạ cuối cùng cũng trở về tòa thần điện.

Nàng từ sớm có tiến vào minh tu chấn chỉnh hồi phục, song cũng có rất nhiều công việc mà suốt thời gian qua đều bận rộn cứu lấy Mạc Thiên Hy, chưa có khả năng hoàn thành.

Cho nên là, có một chút rảnh rồi, Diệp Tâm Hạ tự nhiên sẽ sắp xếp thời gian đi tới giải quyết.

"Mạc Phàm ca ca!"

Diệp Tâm Hạ vừa bước xuống sảnh, ánh mắt lập tức lưu ý thấy Mạc Phàm đang ở ngoài kia đem đĩa bánh đậu trong nhà bếp ra ngoài hành lang ăn vụng.

Mạc Phàm nghiêng đầu lại, khi hắn phát hiện người tiến về phía mình là Diệp Tâm Hạ thì, khuôn mặt ngu ngốc đang ăn nhất thời tràn ra vẻ vui mừng.

Chưa kịp để nàng đi thêm mấy bước, Mạc Phàm thuận di không gian, nhanh chóng ngồi xổm người xuống một cái ôm đến thành thạo, đem Tâm Hạ ôm lên, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực hướng về trên đại đình trước mặt đầu quan Normand.

Được ăn một trận cầu lương, đầu quan Normand hai con mắt đều trừng lớn.

Bất quá, hắn không dám làm gì vào trường hợp này.

Một người là Thần Nữ, tuyệt đối hiệu trung không thể mạo phạm.

Một người khác... so với mình còn là ác ma, so với Hải Long còn càng giống Tử Thần. Sức mạnh so với hắn, không thể lấy đơn vị một chữ số để so ra đâu, coi như cũng không dám động vào.

Cuối cùng là thờ dài, cuối cùng chỉ lẳng lặng cẩn thận quan sát người ta âu yếm.

"A!" Diệp Tâm Hạ duyên dáng hét to một tiếng, vội vàng ôm chặt cổ Mạc Phàm.

"Vẫn là như vậy thoải mái một chút." Mạc Phàm luôn cảm thấy thiếu một chút hương vị trước đây.

"Người gặp nàng rồi?" Diệp Tâm Hạ hỏi.

"Àn, cái kia..." Mạc Phàm cười cười khỏ sở, dự định kể lại Mục Ninh Tuyết sự tình suýt chút nữa chém chết mình.

"Mạc Phàm ca ca, thế nhưng người không sợ ta sao?" Diệp Tâm Hạ thừa biết kết cục của hắn trước, cái kia nhưng miệng nhỏ vẫn lộ ra nụ cười, nụ cười của nàng thực sự thánh thiện trên thế giới này không ai bì kịp.

Bất quá, lời vừa nói ra, bàn tay Diệp Tâm Hạ đồng thời cũng cố ý xoa xoa, vậy vậy mà pháp xuống vết son môi của Vĩ Linh Hoàng trên cổ hắn.

Không thể không nói, những năm này Tâm Hạ biến hóa rất nhiều, tâm tình của nàng có thể ẩn giấu rất tốt, dù cho nội tâm rõ ràng rất mất mát rất thương tâm cũng có thể trong nháy mắt dùng một nụ cười tự nhiên ưu nhã xóa đi, người khác nhìn thấy có lẽ mất đi một chút tinh thần.

Vì thế lúc này lộ ra một chút, tương đương cũng đủ làm cho Mạc Phàm được một trận không rét mà lạnh đến thấu xương tủy.

Còn tưởng rằng giải quyết hậu quả của Vĩ Linh Hoàng với Tuyết Tuyết xong sẽ khá hơn một chút, nhưng cảm giác cái kia vẫn như cũ lo lắng, sau vợ cả chính là vợ nhỏ, các người làm sao đều không muốn đến chung một lần cho ta bớt sợ.

“Đừng a, Tâm Hạ, người thế này kỳ thực không giống người!” Mạc Phàm xoa xoa tóc nàng nói.

Diệp Tâm Hạ nhìn biểu hiện sắc mặt cực kỳ lo lắng của hắn, trái lại nở nụ cười: “Ta hiểu được.”

“Há, vẫn là người nắm giữ thần hồn, có tâm linh hệ tốt thì hảo tốt a, ha ha...” Mạc Phàm vui vẻ thở ra nhẹ nhõm.

“Nương tử, hay là ta cầu thân người đi... Mạc Phàm ca ca, người câu nói này là tại Côn Lôn từng câu từng chữ đều không phải ta nói không đúng không?” Diệp Tâm Hạ nói rằng.

“...”

Tâm linh hệ... ngách, đau trứng a...

Lão tử muốn rời khỏi Parthenon Thần Miếu!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 247: Tóc hồng nam nhân

Thần Nữ điện.

Trăng sáng sao thưa, hàng cây Phượng đỏ thơm phức đến, theo hơi gió khẽ đung đưa, làm cho cả đình viện trước sau đều tràn đầy thoải mái mùi thơm ngát.

Mạc Phàm trên trán xuất hiện dày đặc mồ hôi, hắn xoa xoa lưng cho tiểu Hy, ánh mắt lại chăm chú chăm chăm nhìn hai vị cực kỳ cao quý dung nhan trên thế giới này đang say ngủ.

“Ta phản đối!!! Ta kháng cáo!!!!” Mạc Phàm khóc không ra nước mắt nói.

Hắn thực sự là không cam lòng đây.

Đổi lại làm một cái hình phạt, chỉ bằng trực tiếp đem ra đoạn cực trần băng kiếm đâm xuyên qua tim còn muốn nhẹ nhõm hơn.

Chuyện là Diệp Tâm Hạ cùng Mục Ninh Tuyết cũng không đem Mạc Phàm ra tra tấn, hành hình gì, đơn giản quảng đến cho hắn một loại án treo cấm cung hai, ba tháng, rỗng rã là sẽ phải tự mình chăm sóc tiểu Thiên Hy, ngược lại cũng dập tắt hi vọng bước ra khỏi Athens thành nửa bước.

Đó là một kết cục buồn.

Nhưng chưa có hết, giam lỏng thôi chưa đủ. Đình điểm thống khổ chính là, được ở cùng hai cái lão bà cực phẩm trong thiên hạ, một cao ngạo tuyệt sắc nữ hoàng băng lãnh Mục Ninh Tuyết, một bất phàm ngồi ngai thánh khí Thần nữ Diệp Tâm Hạ, ngủ cùng trong một cái chăn ấm nồng... locòn gì thống khổ hơn là bị treo bi tình trạng a.

Hai nàng cũng không phải là ở vào độ tuổi thanh xuân đẹp nhất, điểm này ai cũng biết, nhưng ngược lại một chút quyến rũ trưởng thành, một chút mặn mà của thời gian, càng thích hợp hơn chạm vào cái ngưỡng đỉnh cao nhan sắc.

Nam nhân trần trụi lực lượng như hắn, này trong vòng ánh mắt thấy tâm hồn bao la, cũng tại trong vòng ánh mắt thấy trắng noãn cùng mềm mại thân thể... thế nhưng không được ăn, đây mới là khổ đốn nhất kết cục.

Bất quá, hắn cũng là người có ý chí cầu tiến, tranh thủ dùng thời gian này học thêm một bộ môn nuôi con.

Mà gà trống nuôi con, hậu sự cũng là câu chuyện bi kịch bao nhiêu đời không dứt.

Mạc Phàm mấy ngày qua kỳ thực là sống ở chuỗi ngày địa ngục cực kỳ uể oải, đến thờ thờ tu luyện ma pháp cũng không được bao nhiêu.

Từ sáng sớm đã phải dõ dẫm tiểu Thiên Hy, lật đặt lau người, thay tã, lại một mực ngồi im trong tòa điện này chơi đùa với nàng; đến chiều lều đèo cùng với hai người muội muội hải nhi Mục Ninh Tuyết đi dạo quanh hoa viên phía sau Thần Phong Nữ, Ayr sơn tuyền ngắm cảnh. Trời tối đến, dĩ nhiên nhìn thấy một túp lều lung linh, như cũ có bốn quả tim vàng trú ngụ, hoặc là bình lặng tâm sự, hoặc là rục rịch khóc rờn âm thanh.

Khủng khiếp hơn chính là, tiểu Thiên Hy trời sinh tính cách thích nhất khoản ngược ba ba.

Nàng yêu thích tóc của muội muội Mục Ninh Tuyết không nói, đối với cùng màu tóc Mạc Phàm, nàng kiên quyết vỗ vỗ mong muốn hần phải thay đổi; muội muội tơ bạc nhưng phải duy nhất độc quyền, ai cũng không thể giống.

Này phải nhìn sắc mặt tiểu nhi tử để làm người, Mạc Phàm khóc ra nước mắt hỏi Diệp Tâm Hạ, nàng tâm linh thuật nói cho hần biết Thiên Hy rất thích màu hồng nhạt, cho nên Mạc Phàm phải miễn cưỡng nhờ vào lừa gạt tà nhãn để thay đổi tóc bản thân thành hồng nhạt, còn là quái quái nữ tính hồng nhạt.

“Ngươi lừa gạt nhi tử?” Mục Ninh Tuyết không vui nói ra.

“Ta cái này có thể tính là một năng lực, làm sao gọi là lừa gạt?” Mạc Phàm gãi đầu một cái, không nghĩ tới còn bị dồn vào đường cùng thêm được nữa.

“Không muốn, nhuộm liền nhuộm, ngươi là đang bày hư cho Thiên Hy gạt người!” Mục Ninh Tuyết trừng hần một cái.

Mạc Phàm nhìn qua ánh mắt của nàng, toàn thân như giống như bị chạm điện nhẹ run lên!

Hần hơn nửa ngày nói không ra lời, đầu óc đều trống rỗng.

Cuối cùng, vẫn là bộ mặt cam chịu, miễn cưỡng đi nhuộm xuống thành hồng lơ màu tóc...

Ngọa tào...

Tà Thần tóc hồng, tự cổ chí kim liền không nghĩ tới ngày hôm nay bị tiểu quý này làm nhục.

“Đại ma vương lừng lẫy ngày nào, không nghĩ tới khi nhuộm tóc hồng càng thêm tuấn tú nha, ta xác thực nhan sắc này còn muốn phi giới tính!” Trương Thiệu Như bồi thêm một câu trêu chọc.

“Ta nhớ ra rồi, ta nhớ ra rồi!”

Đúng lúc này, Triệu Mãn Duyên vừa đi dạo ở ngoại ô trở về điện thần nữ, đột nhiên có gì đó muốn nói ngay.

Đám người Mục Bạch, Trương Thiệu Như, lẫn một bên Mục Ninh Tuyết, Mạc Phàm đều không hiểu chuyện gì, có chút bất giác làm bộ mặt muốn hỏi.

Triệu Mãn Duyên trước bể lấy tiểu Thiên Hy từ tay Mục Bạch mà ôm ôm sủng nịch, cái kia nhưng đầu tiên thấy tóc mới của Mạc Phàm, miệng lưỡi không quên lúi lo: “Mạc Phàm, cái kia hồng cánh sen, liên hoa nữ tính thật hợp với ngươi, có hay không để ta đánh số gọi cho cái Bee đến thăm?”

“Ngươi có gì nói nhanh a, trả Thiên Hy cho ta!” Mạc Phàm bực dọc tới, rất không mấy vui vẻ nói rằng.

“Lần trước ta xuống núi thời điểm, các ngươi nhớ không ta có gặp một gã bên quân đội đến?” Triệu Mãn Duyên không để ý đến Mạc Phàm muốn đòi lại tiểu bảo bảo, miệng cất lời.

“Có nhớ, ta đúng là lúc đó cũng có thắc mắc từ khi nào Triệu Thị liên thân với quân đội như vậy?” Trương Thiệu Như nói rằng.

“Nào, chúng ta ở trung gian bán ma cụ vũ trang từ liên minh Âu Châu đến quân đội. Mà tạm thời không nhắc đến cái đó, gã trong quân đội này nói với ta một ít sự kiện Ma Đô tình hình.” Triệu Mãn Duyên nói.

“Ma Đô có vấn đề gì sao, nghe mấy lão trong cấm chú hội bảo quân đội sắp sửa triển khai chiến dịch giải vây từng bước từng bước, bắt đầu là cuối tháng này từ Đỉnh Thành!” Mạc Phàm có chú ý lắng nghe, nói rằng.

“Phải! Cái ta nghe được là hải yêu vậy mà toàn bộ đã rút đi rồi, rút ngay khi chiến dịch bắt đầu!” Triệu Mãn Duyên nói.

Lời hần vừa nói ra, hết thấy mọi người đều đơ lưỡi, như là đứng hình trạng thái vậy.

Hải yêu rút đi, không phải nói không đánh cũng đòi lại được Ma Đô sao?

Mà câu hỏi thứ hai là, vì cái gì hải yêu toàn bộ rút đi, chẳng lẽ ngoài kia Hải Dương bao la vừa xuất hiện một vị nào đó Ma Thần khủng bố, còn muốn mạnh mẽ hơn Lãnh Nguyệt Yêu Mâu Thần?

“Ngươi tin tức là xác thực?” Mục Bạch nhú mày, cũng giống như Mạc Phàm có chút hoài nghi hỏi lại.

“Tuyệt đối đáng tin cậy, cái này rất nhanh thời Nghị Trường sẽ sớm thông báo chiến dịch mỹ mãn thành công, hoặc nói đang cố gắng rà soát thật kỹ, cần thận xem xét có phải hay không đây là bẫy của hải yêu.” Triệu Mãn Duyên làm bộ vuốt vuốt đầu mũi, ra kiểu thông thái bộ dáng nói rằng.

“Có vấn đề, nhất định có vấn đề!” Mục Bạch tiếp tục hoài nghi.

“Là bầy sao?” Trương Thiệu Như hỏi.

“Giả dụ như làm một cái thủ đoạn dẫn dắt quân đội người vào bầy, cái này sẽ là đầu tiên trường hợp quân đội tính toán nghĩ đến, mà bằng một loạt biện pháp nghiệp vụ, hiển nhiên đối với hải yêu rút đi sự tình cũng không tính là lợi thế gì, ngược lại nếu để cho quân đội tràn vào, trước sau tạo ra một phòng tuyến ổn định, càng có thể khẳng định đây không phải là mưu lược của hải yêu.” Mục Ninh Tuyết phán đoán nói ra.

Ở một bên theo dõi nòng, Mạc Phàm cũng đồng dạng tin tưởng loại này chắc chắn không thể liên quan đến âm mưu gì cả.

Ma Đô nếu được cho không trả lại, trước hết liền tiếp tục chờ đợi quân đội cùng lớn nhỏ các hiệp hội Hoa Hạ kiểm tra một phen rồi tính toán tiếp.

.....

Một phương diện khác, Diệp Tâm Hạ chiếu lệnh xuống cho người phát ngôn, người phát ngôn truyền ra ngoài không muốn tiết lộ hình ảnh tiểu Thiên Hy, cái này ngược lại để cho công chúng nghe ngóng được có phần hụt hẫng, bọn hắn bắt quá chỉ biết tiểu thiên chi thần nữ ra đời rồi, khỏe mạnh bình ổn phát triển.

Thần nữ sẽ không muốn lộ hình ảnh Thiên Hy ra ngoài, đồng dạng hình ảnh Mạc Phàm cũng hoàn toàn được giữ kín, để cho thậm chí rất ít cao cấp hiền giả trở mới nhận biết hẳn được.

Mà sau đợt tái thiết Parthenon, mằm mọng quang minh lần nữa tái tạo, các bộ phận nhân viên cơ cấu bên dưới thay đổi tương đối không nhỏ.

Bọn họ nhưng là vừa triển khai một cái hợp tác hóa liên kết giữa các học phủ với nhau.

Tháng này, Châu Âu học phủ đoàn lão sư người làm bộ phận công tác trao đổi đến thực tập ở thần miếu.

Châu Âu học phủ là thuộc về top những học phủ đứng đầu trên quốc tế liên minh, bên trong tuyệt đối hội tụ toàn bộ châu Âu học viên ưu tú nhất, đồng dạng làm lão sư đội ngũ người, mỗi một vị từ bên trong được cấp huy chương đi dạy trên căn bản cũng là quá khứ thiên tài, hoặc có vị trí lớn trong các đại gia tộc Âu Châu.

Bọn hắn dạy ở khuôn viên, nhưng trong khuôn viên luôn luôn cảm thấy chướng mắt một gã đầu tóc màu hồng hay thường lui qua lui lại, trước ngực đeo một cái khá giống tạp dề, tạp dề có túi nhỏ, trên túi thường xuyên xuất hiện một đứa bé gái kháu khỉnh đang mút mút sữa.

Cũng không phải là bọn hắn không được biết tin tức về Thần Nữ nhi tử, nhưng vốn dĩ địa phương này người người nhìn đâu cho hết, trên dưới tín đồ nữ hầu cũng không có lệnh cấm đoán hạ sinh, chẳng ai nghĩ tới sẽ thật có chuyện điện hạ lại hồ đồ đi giao thiên kim cho gã hèn mọn này đi.

Nên nhớ dù gì tòa thành này vẫn tồn tại vô số quy chế chưa thể sớm chiều thay đổi, thân phận thế nào đặc biệt cũng không dám làm càn, thế mà kẻ này có thể từ đâu đến ở chỗ thần điện ngắm hoa, bắt bướm với con của mình thoải mái, sau đó tự mình đi bộ đến đại đạo trường học mà pháp thực tập của đoàn lão sư Âu Châu học phủ, bắt cái ghế, ngồi uống cà phê, ăn hoa quả, giống như là chốn không người, giống như hắn mới là người lãnh đạo tòa thần thánh chi miếu này vậy.

Một cái phạm nhân người hầu, dựa vào cái gì có thể nhàn nhã uống cà phê, ngồi tại chỗ chóp chép nhai trái cây xem người khác biểu diễn đây?

Còn có, ăn xong không dọn ghế, đồ ăn rơi vãi liền không cần dọn.

Coi Thần Miếu này là cái gì rồi!

Thánh địa nghi dưỡng à!?

Mà kẻ cả không coi Thần Miếu ra gì, làm sao trong mắt cũng không có loại này các bậc tông sư chí cao mà pháp đâu?

Trên có giáo quy chịu trách nhiệm, bồi phạt bên dưới có gia tộc lớn chống lưng, bọn hắn mấy hạng mục tôn giả này đều là siêu giai người, giả dụ muốn dạy dỗ tên người hầu kia nhìn chướng mắt, cũng không cần thiết phải hỏi lên trên ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Trên đời này tổng không thiếu loại này ngu ngốc

Vào những ngày cuối đông, Athens thành đặc biệt có chút giá lạnh so với những khu vực lân cận khác.

Thần sơn trang viên nằm trên mảnh gò đất lạnh lẽo này, toàn bộ mặt đất thông thường rất dễ cằn cỗi, do đó các tay địa chất sinh thái đã chủ động đề xuất trồng các loại thực vật kháng hàn, mấy trăm năm trôi qua phát triển thành một cái sa mạc ốc đảo, đặc biệt hoa tươi nở rộ đủ mọi màu sắc, dù cho không có bao nhiêu ánh mặt trời cho chúng nó hấp thu, sắc thái của chúng nó vẫn như cũ tươi đẹp vô cùng.

Bị cảm tức ra ngoài nơi đường phố náo nhiệt, Mạc Phàm vèn vện ngồi ở trang viên mộc đình bên trong, người tựa ở ghế gỗ liềm phủ mao nhung mềm mại; đặt Tiểu Thiên Hy nằm trên ngực chính mình, một tay hấn chọt chọt vào bụng nàng chọc ghẹo, lấy làm tiêu khiển giải buồn.

Ngược lại là ái nữ, đa số thời điểm bị hấn đâm nhột nhột như vậy đều làm cho bảo bảo chán ghét vô cùng, nhưng nếu hấn ngưng lại, nàng càng sẽ vô lý mà oa oa lên khóc.

Nàng đồng dạng cũng có xu hướng thích gồi đầu lên lồng ngực ba ba, tựa hồ một loại cảm giác cùng tần số nhiệt lượng cơ thể, đặc biệt dễ chịu.

Âu Châu học phủ bên kia giảng dạy thực tập ma pháp cho học viên Parthenon Thần Miếu, các học viên căn bản đều rất hay xao nhãng chú ý tới Mạc Phàm đùa giỡn cùng Thiên Hy trong mộc đình; một vị lão sư mặt nhọn tên là Chury cuối cùng không nhịn được nữa, đối với Mạc Phàm to nhỏ âm thanh nhưng là cực kỳ chương mất, từng cái càng là tức giận tới mức cắn răng.

Đọc theo đại đạo thứ hai hướng về khu thứ nhất đi đến, lão sư Chury của Âu Châu học phủ tiến tới, đứng tại Mạc Phàm cùng Tiểu Thiên Hy đang gật gù ngày ngủ trước mặt.

Nàng quan sát tỉ mỉ, cuối cùng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ái nam người hầu, ngươi cùng đứa nhỏ ồn ào này từ đâu đến, vì sao liên tục nhiều ngày qua ở Mộc Đình này làm phiền chúng ta giảng dạy?”, lão sư Chury ngữ khí rất cao nói rằng.

Mạc Phàm sờ lên tự mình gương mặt, kiểm tra xem có phải hay không mình đã vô tình dùng Lừa gạt chi nhãn hóa thành xấu xí đáng người rồi, xác nhận một lúc không phải, hấn mở miệng nói: “Lão già, ngươi đang nói chuyện với ta?”

"Hỗn đản, Parthenon Thần Miếu là như thế nào nghi lễ giáo dưỡng, làm sao lại để một tên ái nam ái nữ người hầu này đến xưng hô với trưởng bối cũng không ra gì", lão sư Chury mặt nhọn phi thường hung tợn nói.

“Trưởng bối của ta, ngươi đã có cái tư cách đó sao?”, Mạc Phàm nhàn nhạt trả lời một câu, liền không lại để ý hấn.

“Được được, hay cho một tên ái nam ái nữ người hầu, ngay cả Âu Châu học phủ lão sư cũng không coi vào mắt, tên ta là...”

Đúng lúc Chury đang định nói ra cái tên danh tự của mình, Mạc Phàm một tay dơ lên ngăn cản lại.

“Ừng ục ừng ục”!

“Ồ nha, hóa ra là mấy lão thực tập gia hỏa”, Mạc Phàm tiện tay vớ ly cà phê đá trên bàn, uống một hớp lớn, sau đó hấn vẫn tiếp tục ngã lưng ra sau dựa, nói tiếp: "Ta đi đi lại lại ở Parthenon Thần Miếu lâu như vậy, cũng không có ai giống như ngươi chạy tới chất vấn ta, có chút ý nghĩa, ta vừa vặn đang chán, có chuyện gì tiếp tục nói, à mà ngươi cũng không cần khai tên với ta, việc đó không quan trọng bằng ngươi muốn nói tiếp theo là gì"

Nghe ái nam tóc hồng ngôn ngữ, nhìn thái độ không chút phân biệt lớn nhỏ của hấn, Chury tức giận đến run người, con ngươi lão càng mang theo địch ý.

Ngông cuồng!!!

Quá ngông cuồng!!!

Sống hơn 50 năm trên đời, đây là lần đầu tiên Chury gặp một cái không biết điều người trẻ tuổi đến vậy, thật làm người khác muốn tại chỗ phát tiết.

“Tại ta hàng chục năm trước, có thể là trẻ tuổi háo thắng cũng không có đạt được như ngươi kiêu ngạo, không biết tự lượng sức mình. Sẽ không thật đem nơi này xem như nhà mình, chính mình muốn nói gì đều không sợ khiến trách đi?”, Lão sư Chury tiếp tục gia tăng ngữ khí nói ra.

"Kỳ thật ngươi nói cũng không sai, ta có thể thoải mái cho ngươi biết Thần Miếu này là của nhà ta, lão bà ta là chủ nhân tòa miếu này", Mạc Phàm đặt ly cà phê về lại bàn, cái kia tiếp tục béo má tiểu bảo bảo một cái.

"Ha ha ha ha, người hầu còn vọng tưởng cao sang, chủ nhân tòa miếu là Thần Nữ, ngươi làm phu quân của nàng được sao, còn tưởng có cái gì ách chủ bài chối tội, được được, cái này xem như rõ ràng, ta muốn giáo huấn ngươi hành vi, tin rằng cũng sẽ không có quá nhiều dị nghị!", lão sư Chury cười to tiếng nói ra, trong lòng xác nhận chẳng còn hoài nghi gì nữa.

Mạc Phàm nhìn thấy hấn cuồng vọng thời điểm, trên miệng không khỏi lộ ra một tia cười khở.

Đến cùng là tự mình gương mặt này có bao nhiêu tuổi nỡ, đến mức bao nhiêu năm qua, không ít người đều cảm thấy nhìn vào mà không đi gây sự đều là muốn lãng phí?

Ngạch, bỏ đi.

Trên đời này tổng không thiếu loại này ngu ngốc.

Tâm tịnh, tâm tịnh, tâm không muốn đánh người...

"Gặp được ta, là ngươi vận rủi bắt đầu!" Lão sư Chury ánh mắt đã thay đổi.

Rét lạnh thấu xương khí tức vọt tới, trong nháy mắt càn quét cái này toàn bộ trang viên khu vực.

Xung quanh trong nháy mắt rơi vào một cái hầm băng rét buốt, tách cả phê trên bàn của Mạc Phàm đều tại một giây đông lại thành băng, khí tràng mạnh mẽ ép tới để rất nhiều học viên của Parthenon đều thấy khó thở, còn mấy phân lạnh lẽo da thịt.

Tĩnh Cung to lớn, trôi nổi xung quanh lão sư Chury, lão nhưng là một cái siêu giai cấp 2 băng hệ, này so với hầu hết phần lớn pháp sư đều tính là rất mạnh mẽ, để cho toàn bộ học viên bên kia vốn dĩ còn không tu luyện tới cao giai ma pháp một trận mờ rộng tầm mắt.

"Quả nhiên là lão sư thực lực, này cũng là siêu giai ma pháp"

"Siêu giai ma pháp mạnh đến vậy sao, ta cũng muốn mau chóng tu luyện được đến trình độ này"

"Lúc này ta mới để ý, cái vị hầu nam tóc hồng kia kỳ thật rất quen mắt, giống như cách đây không lâu đã thấy hắn ở đâu rồi..."

Mấy cái học viên Parthenon Thần Miếu xa xa thốt lên, dưới sự giám sát của một ít lão sư khác chưa tham gia vào màn dạy dỗ của Chury đang bảo vệ bọn hắn khỏi băng chi lực lượng.

Khi Chury vận dụng ma pháp, Mạc Phàm như cũ ngồi ở đó, như cũ ôm ôm lấy Tiểu Thiên Hy đùa giỡn, cũng không có đem thủ đoạn nào ma cụ, ma khí hộ mệnh ra.

Bất quá, băng khí lạnh lẽo liền không cách nào tác động được một điểm lên cơ thể bọn hắn.

"Phốc phốc phốc ~~~~!"

Sương vụ xung quanh Chury tỏa ra, hắn vừa nhìn thấy một cái phần hoa kim đồng tử ánh mắt nào đó lóe lên trong sương vụ.

Băng khí vẫn vậy, vẫn lạnh lẽo ở đó, nhưng làm sao có cảm giác như nó đứng im rồi, băng thể lơ lửng như tảng đá treo giữa trời.

Con đường nơi này, một địa phương đường thẳng trong phạm vi 100 mét không nhiễm một hạt bụi, hoa lá cây trồng vẫn xanh mướt bị tu bổ đến mức rất chỉnh tề, như là một cái trang viên quý tộc cổ xưa mà trần ngập ý nhị Hy Lạp cổ, từng tòa nhà ở trong trang viên phát sinh hào quang long lẫy tuyệt nhiên bất đồng với toàn bộ khu vực bên ngoài.

Toàn bộ lặng im...

Phương tuyến một đường thẳng, 100 mét kéo dài, toàn bộ lặng im...

Mà trên thực tế, ở những cái lão sư khác, cùng học viên khác không có nằm trong cái ánh mắt tê liệt đông cứng kia thấy rõ, địa phương nó quét qua cũng không phải là ngưng đọng lại thời gian cái gì cả.

Đơn giản, toàn bộ đông thành đá, đá cứng như thạch, sừng sững như tượng.

Hoa đá, lá đá, gạch đá, băng nguyên tố hóa đá, lão sư Chury đứng đó cũng hóa thành một pho tượng không hơn không kém.

Lão sư Chury, hắn đồng dạng trừng lớn cặp mắt kia, trong con mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, cho tới nay hắn đều cảm thấy Mạc Phàm là pho tượng thanh thế miệng lưỡi, hắn căn bản là một người hầu, nhưng cảm nhận được cái ánh mắt kia vừa xuất hiện, hắn mới hoàn toàn tỉnh ngộ, đối phương còn có một trợ thủ...

Một cái nữ ma đầu giáng thế xuống...

Mờ nhạt lắm, nhưng có thể nhìn thấy nàng trang phục như một vị kiều diễm nữ tử từ đến Âu Châu đến du lịch, người phía ngoài thì không cách nào nhìn ra nàng, cũng không biết nàng là một cái ma thần tồn tại bên trong sương vụ của người thanh niên trẻ tuổi này.

Chỉ là...quá muộn rồi.

Cùng lúc đó, một phương hướng khác bên trên, một đội ba người bay tới, bọn hắn người mặc đồng phục xám trắng chi bào của học viện Âu Châu, cầm đầu là một gã tóc cùng râu ria tua tủa nam tử.

Hắn rơi vào Mạc Phàm trước mặt, cũng nhìn thoáng qua những cái kia bị đông cứng thành tượng đá bao gồm lão sư Chury.

"Vị này tôn giả ẩn nhẫn ma pháp sư, xin thả ra Chury, hắn với ngươi đều không có cái gì đất tị sự tình, có chi mạnh tay như vậy", xám trắng bào nam tử nói.

"Ngươi cũng là Âu Châu học phủ?", Mạc Phàm ngồi tựa lưng trên ghế, miệng hỏi.

“Phải!”, xám trắng bảo nam tử duy trì hòa nhã thái độ.

“Lăn về Âu Châu học phủ, kêu viện trưởng của các người tới đây xin tha cho hắn”, Mạc Phàm nói rằng.

“Khốn nạn, người không thả người, ta bắt người cũng tiểu yêu nữ trên tay người ra làm thí vật”, một cái kia người khác lão sư nữ nhân hung hắn hét lớn.

Vốn vị lão sư này sở hữu huyền âm hệ siêu giai lực lượng, cho nên là tông giọng càng gia tăng mấy phần ngữ khí.

Ngữ khí trùng kích vào tai của Mạc Phàm không nói, cái kia cũng ảnh hưởng đến Tiểu Thiên Hy.

“Oa oa oa oa oa ~~~~~”.

Tiểu Thiên Hy đang buồn ngủ thời điểm, lập tức bị sóng âm đột nhiên vang to lên bên tai, triệt để giật mình hoảng sợ mà khóc lên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Thần miếu biến thành tà miếu

"Oa oa oa ~~~~~ "

Mạc Thiên Hy nằm nhàoai trên ngực Mạc Phàm, mặt mũi tiểu bảo bảo nước mắt, nước mũi tràn ngập tội nghiệp âm thanh, cái kia bàn tay sợ hãi đung đung vào ba ba của mình oan ức.

"Sao, lăn ra ầm ĩ khóc lóc rồi, cha người cái ái nam ái nữ dám sử dụng tà thuật tại Parthenon Thần Miếu, bây giờ lại nhờ loại rác rưởi người khóc lóc cầu xin thương hại sao?" Vị nữ nhân lão sư Katty tính khí tương đương ngang tàng, khi đã nóng giận thì vô luận là hài tử nhỏ tuổi cũng sẽ không bỏ qua mà buông lời khó nghe.

Gọi đứa trẻ đáng yêu như vậy là rác rưởi?

Lại còn đối với nhi tử chưa đến tháng tuổi cũng hùng hổ mang sóng âm khí tức tới dọa nạt.

Mạc Phàm muốn nổi điên rồi!!!

Nội tâm có chút kịch liệt rung động, hắn nhìn thoáng qua Katty con người, triệt để lộ ra một loại cực kỳ tơ máu tà nhãn ghim tới, như là muốn đoạt hồn.

“Huynh đệ, vị lão sư này coi như có chút quá kích động vì người tùy tiện nhắc đến Viện Trưởng của chúng ta, nhưng là mọi chuyện cũng không nên làm ra bất mãn sự tình, phiền người cứu Chury ra...” Xám trắng bảo nam tử tự nhiên là phát hiện sát khí nồng nặc trên người Mạc Phàm, có chút vội vã can ngăn.

Mạc Phàm một tay bế Thiên Hy, một tay vung lên, lập tức một cỗ mạnh mẽ khí lưu sóng âm gọi lên, đem thân thể vị xám trắng bảo nam tử cùng một vị khác tương tự đồng phục hướng về ngoài trang viên thổi ra vài trăm mét.

Còn lại lão sư Katty, nàng hoảng sợ nhìn qua người hai vị đồng nghiệp, có chút không dám tin tưởng mình đường đường mạnh mẽ nhất mấy vị tông sư Âu Châu học phủ lại dễ dàng bị đánh văng bởi dạng này một cái tuổi trẻ người hầu ở Parthenon...

Bất quá, Katty cũng không có quá lâu thời gian đến lượt mình cảm nhận.

Đột nhiên, trước mặt nàng, chung quanh cảnh sắc đại biến, nguyên vốn trang viên tiên cảnh biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mảnh huyết sắc nhuộm lan tràn, thực vật hóa thành màu đỏ, công trình, kiến trúc hóa thành bức huyền mặc sông máu đỏ than, giống như ai đó đi lạc vào một vòng lố lộn ngục nhân gian vậy, cảm giác chết chóc cùng sợ hãi sẽ nhanh chóng nhấn chìm tâm trí xuống.

Vị nữ lão pháp sư đến từ Âu Châu học phủ có chút hoài nghi dụi dụi mắt mình, nàng cố gắng thật bình tĩnh nhìn sang các phương hướng khác kiểm tra lại. Nhưng rất nhanh, câu trả lời là không hề có khác biệt.

Toàn bộ chỉ duy nhất là tanh tưởi mùi máu đỏ xuống dương gian này.

Đây là không gian hệ, hỗn độn hệ hay là cái kia hắc ám năng lực?

Không, không đúng, nàng là không nhận thấy bất kỳ một loại khí tức vận động tinh tú nào cả, càng không có nội tại ma pháp vận hành.

Tinh thần lực công kích???

Phải, tại Katty kiến thức, mười phần khẳng định đây chắc chắn là công kích tinh thần, mà còn là biến hóa đến một loại tương đương ma thần, thần cảnh pháp tắc.

Hắn là cấm chú pháp sư sao?

Vì cái gì cấm chú pháp sư mà lại đi làm người hầu ở Parthenon Thần Miếu...

Thân làm tông sư một học viện chí cao ma pháp, Katty ngây thơ coi là mình có thể cùng đối phương quần nhau một hai, chẳng đến chính mình biết gia hỏa này là một cấm chú pháp sư về sau, nằng mới ý thức tới tự mình có bao nhiêu ngu xuẩn...

Nàng bắt đầu hối hận rồi, yên ổn nhắm mắt không muốn, lại đi gây thù hằn với thế lực vốn dĩ không nên dây vào nhất.

Đúng lúc này, một cổ khó nói lên lời khủng bố sát cơ nhào tới trước mặt nữ lão sư.

Nàng thần sắc hoảng sợ phát hiện, tại phía đối diện kia, một bóng người đang chậm rãi hướng huyết sắc thế giới đi về phía mình.

Giờ này khắc này, Mạc Phàm đã không còn là một gã lười thôi bông bẽ nữ nhi chơi đùa, mái tóc dài của hắn như cũ dài, như cũ hồng lơ nhàn nhạt, nhưng trên người bộ đồ đều đang biến thành huyết hồng, toàn thân không có nửa điểm nhân từ khí tức.

Vành đai màu đỏ, thực vật khắp nơi đều ở tại cổ sát khí trước mặt dần dần héo rũ, Mạc Phàm sau lưng đã biến thành một cái biển máu Tà Miếu, bên trong có vô số oan hồn hò hét kêu thảm.

Đáng sợ hơn là, nương theo lấy hắn đi về phía trước, tại phía sau xuất hiện tám cái thân ảnh Ma Thần trăm mét, ngàn mét hình thù khác biệt nhưng đều thẳng tắp che phủ bầu trời, bọn chúng đồng thời cùng một màu máu đỏ sát khí, đồng thời ánh mắt hóa phần nộ nhìn vào cơ thể nhỏ bé của kẻ xấu số này.

Chưa hết, huyết vụ ở đó còn xuất hiện thêm một vị thon thả, gọi cảm đáng người đang tựa vào vai Mạc Phàm, Katty thời điểm vừa nhìn đến cái xinh đẹp mỹ nhân này, lập tức cảm nhận được một loại tê liệt toàn thân trạng thái.

Chân của nàng đều đông cứng lại, cũng không phải là đóng băng, nhưng so với đóng băng còn khó khăn cự quấy hơn, tựa hồ không khác gì trạng thái pho tượng của Chury khi nãy.

“Lánh lánh ~~~~~!”

Chước hóa đầy trời nhiều xuống, thánh linh hóa điểm xuất hiện, Viêm Cơ Quốc Mẫu cũng bước ra rồi.

Tại nàng liệt điểm hùng lực, hồng liên văn hóa mệnh mông vô cùng bao phủ ở trên mảnh thổ địa huyết sắc thương tâm này.

“Ừc ừc ừc ừc ~~~~~!”

Sôi sục dưới nền đất, hắc ám ám đậm trời lên, một cái kia sát thần quý tộc từ cổ xưa vị diện, Ảnh Duệ Trường Giả cũng xuất hiện, đồng thời không biết bao nhiêu thế lực ảnh duệ hắc ám đội quân cũng theo đó mà bao phủ.

“Gào ru rú ú u ~~~~~!”

Xa xa hơn, một tập hợp lít nhít hơn 3000 đầu lang sói, dẫn đầu là Hoàng Văn Thương Lang cũng tại trên mảnh thế giới này điên cuồng phần nộ, điên cuồng hướng về Katty phô trương thế lực.

Chuyện gì?

Chạm phải chúa tể hắc ám luôn rồi sao?

Mũi nàng đã xuất huyết ra, người lấm tấm mồ hôi lạnh không nói, rõ ràng tại tứ chi đông cứng lại, có thể thấy bàn chân nàng ướt nhem, ướt xuống thấm vào cả mảng huyết đặc.

Katty xác thực lâm vào khủng hoảng tinh thần, cực kỳ sợ hãi đấy!

Dù là tại tà ác nhất sinh vật nàng từng gặp, hoặc là tính cả vị hình án thiên sứ oai nghiêm nhất, Katty cũng chưa từng cảm thụ qua khủng bố nỗi sợ hãi đến mức này.

Tại sao có thể như vậy?

Hắn cũng không phải cấm chú pháp sư sao?

Vì cái gì hắn bây giờ nhìn đi lên lại giống như Ác Ma, lại giống như chúa tể địa ngục?

Tuy nói là thế giới tinh thần công kích, nhưng Katty có thể tuyệt đối tin tưởng rằng, từng đầu, từng đầu sinh vật mình vừa chứng kiến, nhưng không có bất kỳ thứ là giả.

Thần Miếu nhu hòa cùng ôn nhã như vậy cũng có thể biến thành Tà Miếu huyết sắc kinh sợ.

Lần đầu tiên trong đời nàng nhìn thấy nhiều Đế Vương khủng bố đến trình độ này.

Bọn chúng từng người từng người nhe nanh, múa vuốt, căn bản là đã đánh vụn ra linh hồn tinh thần của nàng, để cho nàng cả đời này đều vô pháp quên đi được một màn hù dọa ngày hôm nay.

“Dây vào ta thì có thể miễn cưỡng bỏ qua, nhưng là vũ nhục đến nhĩ tử ta, để cho nàng khóc, Tà Miếu của ta nhưng không ngại chứa chấp thêm một vong hồn!” Mạc Phàm toàn thân nhộn nhạo hào quang màu đỏ như máu nhìn có chút sền sệt, hân thanh âm lạnh như băng tại toàn bộ mảnh thể giới này cất tiếng.

“Bịch!”

Thân thể lão sư Katty rút xuống mặt đất lại, cuối cùng thoát ra khỏi thể giới tinh thần của Mạc Phàm.

Mà Mạc Phàm cũng bắt quá đe dọa nàng một cái, không có lạm sát giết đi, coi như chừa cho đối phương một đường biết hối hận.

Mấy vị lão sư bên ngoài tuy là không có du nhập vào tinh thần thể giới của Mạc Phàm, nhưng loại lãnh huyết khí tức âm âm tuông chảy ra, bọn hắn đồng dạng hoảng sợ muốn chạy trốn, nhưng chạy trốn quá trình ngược lại bỗng xuất ra âm thanh, tiếng động.

Mạc Phàm nghe thấy âm thanh chuyển động, trên miệng lại nở ra một nụ cười nhạt.

Âm thanh, tiếng động, ngược lại là có một vị ở đây so với cái kia nhỏ bé siêu giai càng muốn độc tôn cường giả.

Tinh Cung bằng bạc trong nháy mắt nhanh chóng được xếp lên.

Âm hóa thành sóng, sóng man như vũ bạo, vô hình, vô thanh nhưng sắc bén đều không kém hơn bất kỳ ma pháp nào.

Sóng âm luân chuyển, trên thực tế so với không gian ma pháp lẫn phong hệ ma pháp còn nhanh hơn rất nhiều.

Ngoại trừ cái kia quang cùng lôi công kích ra, huyền âm hệ nhưng chính là nhanh nhất thủ đoạn tấn công!

Thân thể bọn lão sư của Âu Châu học phủ đều đột nhiên bị chặn lại, ngay sau đó liền thấy một tầng lại một tầng thật dày sóng âm cắt chân xuống.

Một bên, duy nhất những học viên của Parthenon Thần Miếu không có bị công kích, bọn hắn nhưng ghi nhớ hết thấy nổi trần tục kinh hãi khi vừa nhìn thấy một màn này, hồi lâu đều chưa có lấy lại tinh thần.

Gã nam nhân trước mặt bọn hắn... rốt cục là thể loại quái vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Ta đánh vỡ mặt người

Tiếng kêu thảm thiết rất nhanh truyền khắp thần sơn trang viên, đoàn lão sư cũng không chỉ có hai người ban nãy cùng Katty, bên ngoài còn thêm vào ba người nữa đang có ý định lao đến giải cứu, cuối cùng cũng bị sóng âm của Mạc Phàm đánh ngã trên mặt đất, tất cả bọn hắn hai chân đều bị sóng âm cắt lìa khỏi cơ thể, máu tuông ra tại phần bắp đùi như suối chảy, rất nhanh tràn lan cả người đều vậy máu đỏ, đau đớn vô cùng.

Cảm giác còn không bằng thà bị đông thành tượng đá như Chury đi, chí ít tri giác đều tê liệt không cần đón nhận thống khổ, không cần giống như vậy bị hạ nhục, làm cho thê thảm đến cực điểm.

Bất quá, Mạc Phàm đã là một siêu giai âm hệ pháp sư, hân cái này phong tỏa âm thanh chỉ gói gọn bên trong tòa trang viên này, mang ý nghĩa đối với các nhân viên Thần Miếu ở bên ngoài sẽ không cách nào biết chuyện gì đang xảy ra.

Cách đó không xa, cũng trong trang viên, Lucas, một vị nam lão sư trẻ tuổi duy nhất không tham gia vào, hân nhưng là nhìn những này các trưởng bối đồng nghiệp bị cắt chi dưới, bị làm cho tinh thần phân liệt, trên gương mặt không khỏi lộ ra thấp phần sợ hãi.

Đáng sợ nhất chính là, lão sư Katty giống như vừa bị đoạn hồn xuống, nàng nằm đó run run không khác gì thầy ma thi thể cả, khẳng định thể giới tinh thần đã bị đánh vỡ đến không còn một mảnh.

Vị tộc hồng thần bí này, không khỏi cũng chẳng chừa cho người ta chút mặt mũi đi.

Âu Châu học phủ, một trong những tiếng tăm nhất học viện trên thế giới này, thế nhưng hôm nay, tại trước mặt học viên của Parthenon Thần Miếu càng là bị đánh cho bẽ bét đến không đáng nhắc.

Trên mặt đất, xám trắng áo bào lão sư đang bò lếch đến một địa phương khác bằng phẳng hơn, hần ban nãy vốn còn ôn hòa lễ độ, giờ phút này bị cắt đi hai chi, thẹn quá hóa giận, hai con ngươi sưng tấy lên như tơ máu, độc miệng hô to: “Ma quỷ, người này nhất định là ma quỷ tà yêu, hần chắc chắn sử dụng cấm thuật, hần chắc chắn sử dụng cấm thuật... Lucas, Lucas, người nhanh, mau bám lại với viện trưởng, viện trưởng nhất định sẽ trừng trị hần thay chúng ta...”

"Cấm chú đại nhân, ngài hay là tạm thời đừng giết bọn hần đi, ta... ta cái này liền trở về viện trưởng đến giải thích, nhất định sẽ cho ngài một cái lý giải!" Lucas nhìn vị trưởng bối này, sau đó không chần chừ hướng ánh mắt về phía Mạc Phàm, thái độ cầu khẩn nói.

"Lucas, người cầu xin tên ma đầu này làm cái gì, mau mau đi cáo tri Viện trưởng tới!" Xám trắng bào lão sư tức giận nói.

"Tại địa bàn của ta bào ta chướng mắt liền coi như không tính đi, này theo ta được biết, các người Âu Châu học viện làm nhiệm vụ đến Thần Miếu trao đổi phương pháp giảng dạy ma pháp, vậy thì chút năng lực biểu hiện nhiều đây liền không cần đến nữa, trình độ như vậy thậm chí còn không có tư cách làm lão sư." Mạc Phàm bẻ Tiểu Thiên Hy trên tay, ngữ điệu có mấy phần lạnh lẽo phát ra.

Lời của Mạc Phàm, hần dùng huyền âm hệ nói ra, nói cho toàn bộ thần son trang viên này trên dưới học viên của Parthenon nghe được.

Rõ ràng là vũ nhục danh dự của một cao cấp ma pháp học viện xuống tận đáy vực a!

Hần bò đến vừa vặn không để ý chính là Mạc Phàm mũi giày, Mạc Phàm đang bẻ Tiểu Thiên Hy trên tay, một chân tùy tiện đá đá vào người vị xám trắng áo bào lão sư này để đánh động cho hần biết, ngữ điệu có mấy phần băng lãnh phát ra: “Âu Châu học phủ phải không, ta chợt nhớ ra mấy năm về trước, chính mình có từng xé xác một tên lão sư gì đó không mấy nhớ rõ tên. Các người quả thật rất biết cách tìm đường vào chỗ chết!”

“Vanni, Vanni, là người, chuyện này là mấy năm trước bọn ta từng có nghe học viên kể lại Vanni đã bị một tên học viên nào đó ám toán, hóa là là người, khôn nạn, đồ ma quỷ tàn độc này. Khụ... khụ, đây là địa bàn của chúng ta, một nhánh trụ sở Âu Châu học phủ sẽ sớm đến đây để tru diệt người cái ma quỷ này!” Xám trắng bào lão sư tức giận đến ho ra máu, hần nhìn Mạc Phàm bằng ánh mắt cực kỳ hung tợn nói.

"Cũng thế, các người trụ sở nếu ở chỗ này, xác thực có thể đi gọi toàn bộ đến, nhân gia hôm nay không tiện ra ngoài được, nhưng ta tuyệt đối sẽ chờ ở đây đón tiếp hết thảy các người." Mạc Phàm khuôn mặt đã sớm không còn ôn hòa, con ngươi của hần lạnh lẽo, nụ cười vẫn lộ ra mấy phần lãnh ý.

“Viện trưởng của chúng ta hiện đang ở trụ sở ở bên ngoài Athens thành không xa lắm, ta... ta có thể đi gọi hần...” Lão sư trẻ tuổi Lucas nói rằng.

“Được, ta cho người mười lăm phút thời gian, trễ một phút trôi qua, ta đem từng cái từng cái cận bã ở đây cắt đi thêm một chi tay!” Mạc Phàm nói.

Mấy tên lão sư khác nghe đến hần nói, nhất thời trong thâm tâm toàn bộ đều ngầm định trách móc gã xám trắng bào lão sư.

Đánh đã không lại chưa đủ nhục hay sao, một mình mình có thể tự tìm đường chết, có gì phải nói ra những lời khó nghe để chọc cái cuồng ma khủng bố này thêm phát tiết!!

Chi chân đã bị chặt xuống, liền chi tay nếu cũng không có, đối với ma pháp sư thì có khác gì tàn phế đâu?

Lucas vội vã rời đi, Mạc Phàm trở thành thủ hộ người cho những tên lão sư ở đây.

Hết thảy học viên nhìn mấy vị lão sư của mình bị đánh đến thân tàn ma dại nằm lê lếch trong một đình hoa viên đầy máu, nhất thời cũng im lặng thinh thối, cái kia chỉ dám lên quan sát sắc mặt Mạc Phàm để tranh thủ thời.

Tình huống này đúng là không ai nghĩ tới được, tóc hồng tiêu sái nam nhân, hóa ra là chân nhân bất lộ đang tọa trấn tòa Thần Miếu vĩ đại này.

Trở lại một đình, Mạc Phàm tiện tay hái lấy một trái lê Hy Lạp ở trên cây vừa đi ngang qua, hần một lần nữa ngồi tựa xuống ghế, có chút thư giãn cắn lấy một miếng lớn lê.

Quả nhiên, lê Hy Lạp nhưng ngon hơn rất nhiều so với Trung Quốc, còn có rất nhiều nước, nước có vị ngọt dễ chịu, này cũng có thể coi là nhân gian trái cây mỹ vị một trong được xếp vào.

Nhấp một hơi nước khoáng, chùi chùi lớp vỏ ngoài, Mạc Phàm dự định cắn thêm một miếng lê nữa, sau đó phát hiện Tiểu Thiên Hy hai má phúng phính chăm chăm nhìn mình, mắt to màu xanh như đại dương biển cả, con ngươi hiện ra quang trạch siêu cấp bảo bảo khiến người không khỏi một trận miên cưỡng cười khổ.

Này chính là tiểu công chúa muốn ăn lê.

"Tiểu Hy, người muốn ăn, nhưng người không có răng thì làm sao ăn, hay để ta chấm một chút giọt lê cho người nuốt?" Mạc Phàm dựa lưng xuống, đặt Thiên Hy trên ngực mình, nói rằng.

Mạc Phàm đặt bàn tay lại gần quả lê, hần búng tay một cái, tự nhiên trong quả lê xuất hiện ra ba, bốn giọt nước lê trái cây màu trong suốt cùng tinh khiết, như hạt sương vậy, những giọt nước này được Mạc Phàm chưởng khống điều khiển đưa vào trong miệng tiểu Thiên Hy.

Thiên Hy là uống giọt nước trái cây tự nhiên kia, sắc mặt xem ra cực kỳ ưa thích, cực kỳ ưng ý loại thức ăn này.

Trời đang là ban trưa,

Một đám người nằm trong bãi đất bị diệu nhật chiếu xuống nóng bỏng da, giả dụ có ai đó không biết đi ngang trông vào, còn tưởng rằng Âu Châu lão sư đang chỉ dạy học viên cách chiến đấu du kích, ần ần giả chết dụ địch...

Đáng tiếc, đời này không đẹp như vậy.

Đôi lúc cái mình thấy nó sẽ không phải cái mình nghĩ.

Nhưng là... cũng có lúc không nên suy nghĩ làm gì, trực tiếp tin tưởng cái mình thấy.

Mấy vị lão sư kỳ thực vẫn còn nằm la liệt, đau đớn cùng nóng bức đến không thể chịu được, lúc này bọn hắn sắc mặt như cũ khó coi, liếc liếc nhau, nói chuyện cũng không nhiều, một mặt là lần này bọn hắn đại biểu học phủ đi truyền giảng, cuối cùng mặt mũi mất hết, một phương diện khác bên cạnh bọn hắn lúc này, rõ ràng là một đầu đáng sợ Hoàng Văn Thương Lang đang thể hiện ra khí thế khủng bố.

Này chỉ ít đã muốn tiếp cận vào chí tôn quân chủ rồi!!

Mấy cái siêu giai thậm chí còn chưa mãn tu như bọn hắn, lấy cái gì trình độ để so đâu, huống chi hai chân đều đã bị chặt xuống toàn bộ.

Những cái kia nhục mặt, chỉ muốn tìm một cái hồ chui xuống, hoặc có một cái khăn quần che mặt lại, tránh cho loại này thảm hại để học viên của mình nhìn thấy, nhất nhất không có chút nào tôn nghiêm người.

Rốt cục, có người đến, phá vỡ bầu không khí đầy giấy vò cùng sỉ nhục kia, đây là người mà trẻ tuổi lão sư Lucas mời đến.

Một cái nam nhân tứ tuần đầy phong độ, hần làn da đen bóng bẩy, để đầu cạo tóc rất sát, ăn mặc một kiện thon dài đất tiền khai bào sành điệu, rõ ràng là đến từ vương tộc hoàng gia.

Viện trưởng Âu Châu học phủ, Pogba!

Viện trưởng Pogba nhìn lướt qua những cái kia bị đánh như tử lão sư trong trường, hần cau mày, thần sắc băng lãnh đầy tức giận.

"Lớn mật, vậy mà dám đánh đập còn giam giữ chúng ta Âu Châu học phủ người, chúng ta là đại biểu của liên minh học phủ thế giới đến tại Thần Miếu tham gia trao đổi giảng ma pháp, ngươi lấy tư cách gì làm loại chuyện đáng xấu hổ này!" Viện trưởng Pogba lớn tiếng trách cứ.

"???" Mạc Phàm gãi đầu một cái.

Không phải đến đây để hòa giải xin xỏ mang người về sao?

Này vẫn còn muốn đánh??

"Viện trưởng, viện trưởng, lúc này ta nói với ngài rồi, là các lão sư tiền bối không đứng trước..." Vị lão sư trẻ tuổi Lucas hoảng sợ nói.

"Chúng ta Âu Châu học phủ bất luận cái nào lão sư, càng là tông sư tôn nghiêm không thể xâm phạm!" Viện trưởng Pogba không vui nói lại.

Mạc Phàm nhìn lão viện trưởng này, sau đó liếc sang Lucas, cuối cùng lắc đầu ngao ngán.

Kỳ thực, kỳ thực...

Cái này không trách ta được.

Âu Châu học phủ, ngạch, nên là tái cơ cấu bộ máy rồi.

Vì cái gì bộ phận lãnh đạo lúc nào cũng ưa thích tự vác mặt đến cho người ta đánh?

"Ngươi là Viện Trưởng phải không?" Mạc Phàm nói rằng.

"Chính là ta!" Viện trưởng Pogba đáp lại.

"Ta đánh vỡ mặt ngươi!!!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 251: Hoàng Văn Thương Lang đánh trận

Mặt trời lên đến đỉnh đầu, nắng trưa mỗi lúc một gắt gông xuống.

Viện trưởng Pogba vốn dĩ là một cỗ than đen thui thui, đứng dưới liệt nhật, càng lộ ra một loại bóng bảy da mặt như viên ngọc trai đen óng ánh.

Ngọc trai đen nhẵn mặt lại...

Muốn đánh vỡ mặt ta?

Không biết lượng sức mình!!!

"Khẩu khí rất khá, hảo tiểu tử, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, chớ đi khiêu khích uy nghiêm của Âu châu học phủ chúng ta, cho dù ngươi có thể đánh bại rất nhiều lão sư ở đây, thể hiện ra một loại không tề trình độ, nhưng trước mặt ta, ngươi cũng không có tư cách càn quấy ngang cuồng!" Viện trưởng Pogba mặt thối tới cực điểm, hần dùng tay chỉ vào người Mạc Phàm.

"Hai... Viện trưởng a, người bình tĩnh một chút!! huynh...đệ, không phải, là tiên sinh thân bí, người cũng bình tĩnh một chút, đây là Parthenon Thần Miếu, có phải hay không đứng trước cao quý Thần nữ pho tượng cũng nên hạn chế lại tâm tình, chúng ta đừng nên lưỡng bại câu thương!" Lão sư Lucas đối với viện trưởng của mình cũng là bất đắc dĩ bộ mặt, hần rơi vào tình huống không biết xử như thế nào.

"Ha ha ha, mấy năm nay ta cũng chưa từng thấy một kẻ nào tự cho mình phách lối như vậy!" Viện trưởng Pogba cười cợt, "Lucas, ngươi lui ra sau, cẩn thận một chút nhìn cho kĩ ta thì triển ma pháp, ghi lại một chút kỹ xảo, đây là chúng ta châu lục học viện, chúng ta chính là có lớn nhất tư cách kiêu ngạo trên mảnh đất này!"

Mạc Phàm khấp khuôn mặt là khinh thường.

Tư cách, tư cách, hai chữ này xưa nay đều chỉ giành cho bọn khoác loác.

Hắn cũng sẽ không quan tâm đối phương bối cảnh cùng thế lực là ở tư cách gì, nên giẫm đồng dạng giẫm!

"Đừng tốn nhiều miệng lưỡi nữa!" Mạc Phàm nói, sau đó giơ tay chỉ về phía viện trưởng Âu châu học phủ, "Lão lang, thịt hần!"

"Lão lang là ai???", viện trưởng Pogba một mặt đen xì không hiểu.

Cái gì là lão lang?

Không phải ngươi muốn đánh ta sao, lẽ nào còn đồng đội?

"Gào gừ ừ!!!"

Dưới hố vực được đào để tránh nắng, một tiếng sói tru kéo dài ngân lên.

Nhận lệnh từ chủ, Hoàng Văn Thương Lang thứ nhất việc chính là tự mình giải tỏa nỗi buồn bức phải đi làm lính tuần canh giữ bọn bại não tàn phế kia đang nằm dưới đất.

Một cái giẫm chân phát tiết, thân thể Hoàng Văn Thương Lang nhảy bật lên từ miệng hố sâu, thêm xuyên suốt mấy ngàn mét xung quanh, bụi bặm tung bay, chậm rãi hướng khắp nơi tản ra, khoa trương vô cùng.

Hoàng Văn Thương Lang chợt bộc phát ra tốc độ kinh thế hãi tục, nó trước đó một cái giẫm chân mở đường khói bụi đến, sau đó tiếp tục giẫm một lần nữa, trực tiếp cùng lao lại phía viện trưởng Pogba cắn cẩu.

Ngược lại vị viện trưởng của Âu Châu học phủ, bị bất ngờ đánh úp, nhìn thấy Hoàng Văn Thương Lang hung mãnh đánh tới, nơi nào còn có thời gian đi để ý tới lão lang là ai nữa, vội vội vàng vàng triệu tập một ít ma cụ phòng thân đến bảo vệ mình.

"Tê tê tê!!!!!!"

Lợi trào khua ra, cự ly chém giết gần người, vị trí xẹt qua có mười mấy cái trào phong ác liệt cao tốc xoay tròn, phá nát toàn bộ ma cụ của viện trưởng Pogba.

Bất quá, Pogba cũng tính là phản xạ rất nhanh, kịp thời thoát chết, chỉ bị bức lui về cả trăm mét, có chút xước nhẹ, không đáng kể trên vai.

"Triệu hoán sư??"

Viện trưởng Pogba nhũ mày, lúc vừa tới đây, hần chú ý đều tại vết tích sóng âm còn vương vấn chuyển động rất nhiều xung quanh Mạc Phàm, vừa vịn

mấy loại giao thoa này cũng rất tương đồng với vết cắt hai chi dưới của mấy vị lão sư. Hẳn là chắc chắn đỉnh ninh tiểu tử ngông cuồng hẳn là một cường đại âm hệ pháp sư đây, nơi nào sẽ biết Mạc Phàm đột nhiên còn có triệu hoán thủ năng lực đảo hăm núp lùm đầu.

Đầu Hoàng Văn Thương Lang đây dĩ nhiên còn sắp sửa tiến vào chí tôn quân chủ, thực lực cường đại không thể xem thường.

Trình độ cỡ này đúng là bọn người Katty không thể nào đầu lại được.

Thở ra một cái, Pogba hung hăng trợn mắt nhìn Lucas, oán trách vị trẻ tuổi lão sư này vì cái gì không nói trước nói với mình thực lực của đối phương còn có một đầu quân chủ cấp triệu hoán.

"Àm âm âm!!!!"

Hủy diệt chúc văn tại trên thân lang quân chủ kích thích ra thiêu đốt lực không gì sánh kịp, cũng tự trên tứ chi trào nhận của nó.

Trào qua đi, trang viên vỡ ra hai mảnh, mọc ra vài dặm, độ rộng tiếp cận một đầu giang hà, mà lại dưới hủy diệt chúc văn gia trị, móng vuốt sói bỏ ra, tạo thành đồ rực sắc bén y hệt từng chuỗi huyết đao dung hòa rèn đúc khoét xuống, cho dù liền Pogba có thân thể cứng như kim cương, cái này đáng sợ huyết đao chi trào cũng có thể xé tan.

Pogba thoái lui về phía sau, phát hiện chi trào Hoàng Văn Thương Lang đuổi theo về sau, không chần chừ nữa mà lập tức huy động thổ tức ma pháp, huyền hóa ra một đầu Kinh Ngu đại địa.

Kinh ngu đại địa rộng hơn trăm mét, một cái há miệng có thể nuốt chửng một tòa Thần Nữ Phong bên ngoài chính điện, nó xuất hiện trước mặt Pogba bảo vệ, dễ dàng đem, đem cái này huyết đao chi trào trực tiếp bỏ vào miệng ăn.

Kinh ngu đại địa dẫn xuất từ thổ nhưỡng, cho nên là trong bụng nó cũng không có bất luận cái gì nội quan cả; đơn giản là nhồi nặn sa chi, sa chi cùng trào của Hoàng Văn Thương Lang va chạm tạo thành chuỗi bão táp phản ứng, vừa vặn để cho Kinh ngu đại địa thôi một hơi ra ngoài phản đòn.

Lực bão táp đẩy đến, Hoàng Văn Thương Lang bị bắn ra, trên không trung xoay tròn, bị sa chi bao phủ lấy, kéo xước từng mảng lớn da thịt.

Một lần nữa Kinh ngu đại địa toàn thân lao đến, lần này sẽ trực tiếp nuốt lấy Hoàng Văn Thương Lang thân thể.

Trong thời điểm đối mặt đầu chương khổng sinh vật to lớn hơn mình quá nhiều, thương lang không có cách nào phá tan loại sa chi dày đặc này, nó chủ động co chân bỏ chạy tìm cơ hội thích hợp hơn, nhưng như cũ cũng lập tức bị hút vào trong, một thân bộ lông sền sệt bị Kinh ngu đại địa kia nhai ngấm, thổ nhưỡng phù sa tầng tầng lớp lớp nhấn chìm nó ở bên trong, cuối cùng hắt văng ra ngoài xa bỏ xó.

"Gào gừ!!!!!!"

Hoàng Văn Thương Lang lại phát sinh tiếng thứ hai, là một loại gầm rú gia tăng tức giận hơn.

Thương Lang khí tức tăng vọt, bộ lông đầm máu do sa chi cào xé không ngừng làm suy yếu đi, mà bởi vì chúc văn quang cổ lão phát sáng, Hoàng Văn Thương Lang cái kia bạo tính xương cốt càng thêm phần mãnh liệt thịnh nộ muốn phát huy.

Hiện tại đã làm thượng vị quân chủ cấp, coi như bị một chút xây xát như vậy, cũng không tính là gì đáng kể.

Thế nhưng thể công không ngừng, viện trưởng Pogba tự nhiên xoay chuyển bàn tay, trên lòng bàn tay hắn từ lúc nào đã chuẩn bị sẵn một luồng lực lượng tỏa ra vô số u ám hắc sắc đáng sợ.

"Đăng Xà Thương Khung!"

Hắc sắc đăng xà trên tay Pogba được phóng thích, thầy tới, phi thẳng vào không trung, cũng hướng phía Hoàng Văn Thương Lang lao đến.

Cái này đăng xà cũng có chút cổ quái, vừa phóng tới không bao lâu, ngược lại là không rõ ràng biến mất, chỉ nhìn thấy Hoàng Văn Thương Lang thân thể vô lực bị kéo chặt về cái bóng bên dưới của chính nó, tùy tiện xuất hiện tại chỗ cái bóng dưới đất.

Nắng ban trưa đã gay gắt chiếu xuống Thần sơn trang viên, Hoàng Văn Thương Lang cái bóng cũng bị kéo dài, Hoàng Văn Thương Lang hòa làm một với cái bóng của chính nó, toàn thân đột nhiên cứng đờ, vô số đầu Đăng Xà như hắc ám xiềng xích theo nó quấn quanh lại, càng đem toàn thân nó gắt gao vây khốn.

Hoàng Văn Thương Lang bắt đầu hoang mang, bắt đầu không ngừng mà lăn lộn vùng vẫy muốn thoát khỏi xiềng xích, muốn hắt ra những quái lạ hắc sắc đăng xà này, có thể tại đăng xà siết siết cắn nát lấy vào da thịt của thương lang, nó phi thường cảm thấy một loại sinh mệnh đang bị héo mòn dần dần.

Đăng xà nguyên rủa cái bóng, hút bóng của Hoàng Văn Thương Lang không nói, trực tiếp giam giữ đối phương cũng không nói, rõ ràng Hắc Xà còn đang điên cuồng gặm nhấm Hoàng Văn Thương Lang đầu lâu, cánh, cái cổ, vai cánh tay, chỉ sau cái bóng, mục đích để rút cạn linh hồn đầu quân chủ sinh vật này.

Mạc Phàm lộ ra nho nhỏ kinh ngạc!

Nguyên rủa hệ thật cường đại, cái này cũng tính là ít nhất cấp độ bán cấm chú tu vi rồi.

Nguyên lai làm viện trưởng Âu Châu học phủ, gã bóng loáng nhẵn nhụi này vẫn có chút năng lực a.

"Gào gào gừ gừ ~~~~~!!"

Hoàng Văn Thương Lang tức giận phi thường, làm một cái yếu ớt giậm chân tại chỗ suốt thời gian lâu như vậy, nó là phi thường muốn thể hiện năng lực cho Mạc Phàm xem.

Vậy mà gặp ngay phải tên khó xoi này, vừa chưa kịp thể hiện lực lượng, liền lâm vào khốn cảnh có nguy cơ bị tiêu diệt, không cách nào vùng vẫy phản kháng, phải vênh mặt lên thề lưỡi hướng chủ nhân chờ cứu.

Đột nhiên, Mạc Phàm ánh mắt sắc bén lóe lên, bên người hắn xuất hiện một làn hơi sương ẩm ướt, ẩm ướt đến mức khiến cho người khác có một loại cảm giác như mặt gương thủy tinh trong suốt bị nhiều nước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Ngân bích diệu thương

Thanh diệu nước biếc, bích ngọc ánh kim, lam thủy phản chiếu, ngân nhật thành hình.

Ngân Bích Diệu Thương!!!

Nhất niệm tinh đồ, trung giai ma pháp thủy hệ, thể rắn, ngân bích diệu thương.

Mỗi cái cảnh giới trong thủy hệ ma pháp, càng lên cao, Mạc Phàm càng nhận ra ra chính mình sẽ nắm giữ năng lực cường không ở mức độ nhỏ hơn của phần tử thủy nguyên tố.

Còn nhớ ngay tại sơ giai là phiến đá thủy ngân to thô, nhưng lên đến cao giai, hắn đã có thể phân tách đến cực tại hiển vi của thủy ngân, thủy lệ giọt nước.

Trung giai ma pháp vì vậy nên tự nhiên là nằm ở giữa cái bình cảnh này, phiến đá công kênh bắt đầu tối giản đi, hóa thành một thanh diệu thương gọn gàng, tinh tế nhưng đều không kém chút nào cường mãnh uy phong.

Bên người Mạc Phàm có Ngân Bích Diệu Thương càng giống như ngày dài bên dưới liệt nhật, từ ánh nắng chen chúc trên trời cao nhiều xuống, tại hắn quanh thân khiến người khác không cách nào nhìn thẳng được vào quang huy.

Diệu Thương hơi treo, mũi hướng xuống đất, cách bề mặt chín tấc, bụi bặm cùng theo dòng nước phía dưới bị áp lực bắn ra, chậm rãi hướng xung quanh tản ra.

"Lần sau muốn đánh chó, trước hết cũng phải lưu ý sắc mặt chủ!" Mạc Phàm ánh mắt lảng lệ nói ra.

Lấy thủy ngân làm thương, nhìn thấy thương như nhìn thấy mảnh vỡ hỗn độn kim loại, trên thực tế chỉ là đơn thuần tập trung hết thấy lực lượng mảnh vỡ vào mũi thương, tụ lại ở một điểm diệu quang mang hàn ý lóe sáng, nhưng bạo phát có thể tạc nổ đến như hắc thủy quả bom.

Phóng tới!!

"Véo ~~~~~!"

"Rít rít ~~~~~!"

Ngân bích diệu thương tựa hồ một nhánh bão táp bén nhọn thủy ngân trong trang viên thần sơn này phóng tới, nhanh như gió cuốn, bên trong khí lưu ngồn ngộn mạnh mẽ đều không thấy rõ Diệu Thương thân ảnh, chỉ là để viện trưởng Pogba mơ hồ cảm nhận được một cái chân không mảnh vỡ bão táp dọc hoành quét tới...

Không có một tia nhiệt độ, không có một thân hỏa điểm, không nắm giữ lõi đình, nhưng vẫn chói chang.

Diệu thương lóe sáng, đại địa vỡ ra, loét ra vài trăm mét, mà lại cái này còn đang không ngừng kéo dài, Pogba lập tức từ bỏ Hoàng Văn Thương Lang trước mắt, hắn lúc này như một con Phi Điều thảo chạy hướng về sau tránh né, bất chấp đáng sợ Ngân Bích vết nứt chỉ lực còn tại điên cuồng truy đuổi!

Kinh Ngư Đại Địa một lần nữa được cường không ra, nhưng trước mặt Diệu Thương bão táp oanh tạc tới, Kinh Ngư không hề tùy ý bị róc thịt đi, trực tiếp bị đâm thủng qua, mà tại vị trí đâm thủng, sa chi bị thủy ngân dạng lỏng nuốt chửng, đều ở trên mặt đất lưu lại vô số đạo nước bắn lên nhìn thấy mà giật mình.

Cái kia khiếp sợ uy lực của Ngân Bích Diệu Thương lao tới, viện trưởng Pogba không hề đứt đoạn mở ra lòng bàn tay, đánh ra cường đại chấn lực chưởng pháp pháp môn tích trữ nguyên rủa, để cho hắc sắc đằng xà uyển uyển bắn tới.

Hắc sắc đằng xà lần này cũng không có đơn giản như đối với Hoàng Văn Thương Lang, đằng xà phình to không kém quỹ đằng cự xà, lực sắc u ám quỹ dĩ đánh tới Ngân Bích Diệu Thương, tựa hồ một màn thương xà kịch liệt va chạm.

Ngân Bích Diệu Thương trên thực tế cũng không phải tuyệt đối bất toại thương, nó chẳng qua là nhồi nhét một lượng bão táp thủy ngân mảnh vỡ cực nhiều cấu thành.

Cho nên, khi gặp một lực lượng chặn được, liền sẽ phát nổ, sức nổ còn muốn so với áp lực nén hóa điểm nằm ở phần trên.

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~!”

Nổ to vang rền, viện trưởng Pogba bị trùng kích vắng thân thể ra xa, đập vào mấy tầng cột đình to lớn té xuống.

Parthenon Thần Miếu rộng lớn bị dội xuống rung chấn lắc lư một cái, vô số bụi bặm tinh quang tràn ngập ở giữa trang viên khu vực, Ngân Bích Diệu Thương bị Lực Sắc Đằng Xà nguyên rủa cho nổ tung, trực tiếp làm nát tan hết thủy mảnh vỡ trên thân, càng bùng phát ra nước thủy ngân dung dịch, hóa thành một cái vòng bão táp nước xoáy đang xoay xoay trên mặt đất rồi dần dần tắt hẳn.

Lúc này, không chỉ lão sư Lucas, mà hết thầy học viên cơ hồ cũng nhìn ra được, viện trưởng Pogba mặc dù chưa có lập tức thất bại, nhưng một mình hấn đối phó với Mạc Phàm hạng này sở hữu cường thủ triệu hoán quá mạnh, thêm vào bản thân sở hữu thủy hệ thần thông nữa liền tương đương quá sức, mà lại đối phương rõ ràng còn chưa sử dụng đến huyền âm hệ, huyền âm hệ của hắn thậm chí đã từng đơn giản cắt hai chỉ của mấy vị lão sư khác đấy, có thể không kém thủy ngân là bao.

Một người nhàn nhã như đi dạo, một người khổ sở bị đánh vắng vào cột đình...

Thực lực quá chênh lệch.

Muốn công tâm nhận xét mà nói, đoán chừng viện trưởng Pogba sẽ không kiên trì được quá lâu.

Lucas có chút ngao ngán, hắn cũng không phải đối với Mạc Phàm đồng tình, nhưng căn bản hắn biết người biết ta.

Đã kiên trì bảo đảm dây dưa với kẻ này, viện trưởng vì cái gì không nghe đây?

Tiếp tục như vậy, Âu Châu học phủ liền muốn danh dự đều trở về không, trên quốc tế thương trường càng không có chỗ đứng.

“Học học~”

Bò từ dưới cột đình đầy sương khói trắng đứng lên, Pogba trên người hoàng tộc thái bào đã bị phá ra mấy chỗ do thủy ngân dung dịch bắn vào. Hắn nhìn tới vũng nước dưới chân mình, mới thoáng ý thức được cái kia lực lượng bản chất.

Không phải thuần túy thủy hệ, mà rõ ràng là thủy hệ biến dị thành thủy ngân!

Tất nhiên, thủy ngân là gì thì Pogba hoàn toàn mù tịt không biết, nhưng là hắn vẫn không khỏi kinh hãi nhìn Mạc Phàm sắc mặt.

Đối phương là tà thuật pháp sư sao?

Dựa vào cái gì mà thủy ngân ở trung giai ma pháp lại có đủ sức mạnh để hòa tan ma pháp từ Tinh Kiêu lực lượng???

Chẳng lẽ lại nói vài năm nữa hắn đột phá đến cao giai, mấy lão cấm chủ liền cũng không cần đề vào mắt rồi?

Nên nhớ rằng Tinh đồ chỉ giới hạn ở 49 viên tinh tử, vĩnh hằng bất biến.

Trong khi những tinh tử của Pogba lại đến từ Tinh Kiêu, có thể đạt đến quy mô xấp xỉ hai vạn viên, mỗi một viên Tinh Tử chất chứa năng lượng lại rất khác pháp sư tầm thường, tiếp cận gần nhất với cấm chủ pháp sư đi, càng không thể đặt lại một cái tiểu tinh đồ ra so sánh.

“Yêu nghiệt, yêu nghiệt, ta hôm nay...” Pogba viện trưởng tức giận đến mặt đen cũng biến thành màu tím, hét lên.

“Ngây thơ...” Mạc Phàm thờ nhẹ một tiếng, hắn như cũ đáng người bình thản, tay bông Thiên Hy, đối với vị lãnh đạo đến từ Âu Châu học phủ cũng không còn hứng thú.

Lời lẽ nghe đến được, Pogba không có hiểu Mạc Phàm đang nói gì.

Bất quá chi là sương khói, chẳng lẽ sương khói này có thể hóa thành độc hệ, đùa cái gì vậy.

Chỉ là tại hắn trên đỉnh đầu, cảm nhận được nhiệt khí cuộn cuộn.

Những cái kia nhiệt khí có chút làm cho cơ xương bần rùn, viện trưởng lập tức phi thường hoang mang, hiện tại là cuối đông, những này tầng mây cho dù

nặng gắt cũng không thể trở thành chúc quang thế này, cảm giác giống như tự mình cũng không phải là tại mùa đông khí trời đang đứng, mà nhiều thời điểm tựa hồ bị rơi vào đến một cái động hỏa diễm sơn.

"Àm ăm!!!"

Đột nhiên, Pogba đụng đầu vào một cái mềm mềm ướt ướt nào đó vật thể bên trên, có chút dịch nhầy keo trắng nhiều xuống, vừa vịn dính vào mặt hấn.

Pogba cẩn thận ngửi ngửi loại dịch nhầy này.

“Gào gừ ~~~~~!”

Tiếng sói rú bất ngờ vang lên, Pogba lập tức giật mình một cái, không khéo để cho dịch nhầy quệt vào miệng, hơi thối chịu không nổi.

"Thứ gì!" Viện trưởng Âu Châu học phủ chửi ăm lên.

Chỉ là vừa chửi xong, hấn mới ý thức được âm thanh mình nói ra có chút không như bình thường, giống như có ai đó cố tình chỉ cách ly âm thanh của hấn vậy.

Ăm... ăm hệ, cách ly âm thanh!

Trong sương trắng mờ nhạt, Pogba ngẩng đầu từ từ nhìn lên, trong khoảnh khắc cả người sắc mặt trắng bệch, toàn thân không khỏi run rẩy.

"Gào gừ!!!!"

Hoàng Văn Thương Lang gào thét dài một cái, toàn thân thiêu đốt lên, hủy diệt chúc văn từ đầu văn trái rộng đến móng vuốt không biết kinh khủng bao nhiêu lần.

Một cự trào chúc văn trên đầu Pogba xoáy đến, đại địa bụi bặm triệt để bị xóc lên, lộ ra cái này mặt đất sụp xuống toàn cảnh.

To lớn liệt trào ngay tại hướng đỉnh đầu ép xuống, ngay tại con thịnh nộ của Hoàng Văn Thương Lang mà bạo phát, lúc này Pogba càng nhìn càng thấy hào quang sáng chói bên trong, cự ly không khỏi cũng quá gần đi, cho dù thân thủ linh mẫn, dạng này căn bản cũng không có chỗ né tránh.

Pogba vốn là bị cái này sụp đổ mặt đất làm cho đứng không vững, lại có liệt trào hạ xuống, phải đem toàn bộ năng lực bình sinh miễn cưỡng chống đỡ, trong lúc nhất thời tất cả năng lực ma pháp đều khó mà lại thi triển, chỉ có thể bị kẹp ở ranh giới sống chết như vậy, đau khổ cùng giây dựa!

“Hống ~~~~!”

Bản thân vốn dĩ nằm trong Ma lang nhất mạch, Thương Lang thuộc dòng máu quý tộc, mà trong đó nắm giữ hoa văn thượng cổ thú hoàng, càng là vương giả trong lang tộc.

Bị làm nhục một màn kia, Hoàng Văn Thương Lang về sau được Mạc Phàm cứu nguy thoát chết, bao nhiêu dồn nén đều nhẫn nhịn chờ đợi giây phút này

Hoàng Văn Thương Lang khí tức tăng vọt, chúc văn quang cổ lão mà lại tràn ngập sức mạnh hầu như đem Thương Lang bộ tộc cái kia bạo tính gia tăng đến đỉnh điểm

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 253: Cho ta gửi lời truy điệu hấn

Pogba trong lòng nổi giận mang theo vài phần uất ức.

Ăm hệ quái phá, không lường trước được Hoàng Văn Thương Lang từ lúc nào đã được cứu thoát ra ngoài, khiến hấn lâm vào khốn cảnh.

Trọng yếu chính là, Pogba tương đương không biết vì sao cơ thể của mình bỗng có chút uể oải, lao lực.

Nếu đổi làm ở trạng thái toàn thịnh, trả lại cho hấn chút mình mẫn tinh thần, tin rằng kể cả Hoàng Văn Thương Lang có bất ngờ đánh úp đi chăng nữa, tuyệt đối hấn vẫn có thể dễ dàng đánh tan linh hồn đầu quân chủ này, chính do bản nguyên lực lượng của mình đang không ngừng trôi đi rất nhiều, làm cho hấn không cách nào nhanh chóng đảo ngược thế trận được.

Ngược lại là Thương Lang điên loạn, càng bị thương, càng tủi nhục, nó lại càng hăng máu thêm phát tiết, Hoàng Văn Thương Lang vốn dĩ không có đạt đến vô địch quân chủ, nhưng thực lực nó lúc này đều sẵn sàng thí mạng liều chết, khiến một ít đỉnh tiêm quân chủ đồng dạng ngần ngại không dám va chạm

“Grào gào ô ~~~~~”

Thân to như tòa điện phong, lật đánh tới bầu trời, mà toàn bộ thực vật chống hàn đầy rẫy từng cây từng cây trong trang viên rộng lớn, theo Hoàng Văn Thương Lang gào thét lên, sóng đất nhấp nha nhấp nhô rộng mở bao trùm tới!

Lúc trước Pogba đứng ở chỗ rất xa liền chưa có cảm nhận được mãnh ý chí của Hoàng Văn Thương Lang đáng sợ thế nào, hiện tại đứng ở bên dưới thân thể nó, liền có một loại cảm giác ngọt ngào bất cứ lúc nào cũng sẽ tan xương nát thịt, dĩ nhiên một thân bản lĩnh không cách nào triển khai ra.

Cường độ thân thể của bán cầm chủ pháp sư, khẳng định không thể bằng được một sinh vật tiếp cận chí tôn quân chủ.

Lực áp bách, dù cho là Hoàng Văn Thương Lang bị thương nặng, nhưng khi nó sử dụng tới uy năng mạnh mẽ nhất cũng sẽ tạo thành lực áp bách tuyệt đối với kẻ địch, đặc biệt là cường độ cơ thể của nhân loại.

Giống như một ngọn núi lang sơn thật to âm âm sụp đổ, mạnh mẽ ép xuống trên thân thể người nhỏ bé như kiến vậy.

“Ầm ầm ~~~!”

Thêm một cái nhún trảo thịnh nộ nữa, chồng chất sinh ra lực lượng phi thường khủng bố, viện trưởng Âu châu học viện trên thân xương cốt không biết đã bị sụn đi mất bao nhiêu cái.

Thân thể hấn lún xuống mặt đất, tiếp sau đó cảm tưởng như bầu trời âm trầm tối tăm, liền xung quanh bị áp nén không bao biết nhiều thể tích sương đặc thủy ngân tụ lại, bốc trần da thịt.

Hấn làn da, cơ bắp, kinh mạch toàn bộ xơ cứng, gân cốt mềm nhũn để thân thể của hấn ngay tại thời điểm đã đánh mất sức sống.

Cuối cùng Pogba cũng đã hiểu ra, khoe miệng không khỏi giật giật, đưa cặp mắt yếu ớt nhìn đến bên Mạc Phàm.

Sương là độc...

Quả thật nó có độc, còn nằm trong cực ác độc tính.

Độc thủy ngân vô thanh vô vị, ngấm vào hô hấp sinh mệnh, dần dần làm người hít vào suy yếu đi, rất nhanh sẽ bị tụt dốc không phanh thể lực, tinh thần lực kiệt quệ, cuối cùng bóp tắt nghẽn lưu thông máu mà chết.

Trong liên minh học phủ thế giới, vẫn là Âu Châu đại lục, viện trưởng Pogba danh tiếng hoàn toàn có thể xem như hiển hách, địa vị cao cả, hấn là người Pháp, nhưng từ lâu đã được hoàng tộc nước Anh góp gạo mua về vì lợi ích.

Rõ ràng một cái đỉnh vị cường giả như vậy tọa trấn, trừ phi cầm chủ pháp sư đích thân tới, ai cũng không sợ. Mà từng có nhiều người còn cho rằng, tu vi nguyên rủa hệ của Pogba, thậm chí cầm chủ pháp sư nếu không cẩn thận cũng rất lớn khả năng bị ép phản lại đến chết.

Cơ hồ bị thôn phệ ở bên trong chúc văn lang thảo cùng sương khói thủy ngân xung kích cuồng mãnh kịch liệt, thân thể Pogba đã đạt tới giới hạn cường độ, nhẹ nhàng tùy theo quay cuồng, có chút có hết sức Pogba hiển nhiên biết mình hoàn toàn không chịu nổi, cuối cùng chỉ có thể cắn răng, một bộ chờ đợi ngã xuống bộ dáng.

Sụp lưng, ngã khụy, nằm nhoài trên hải dương sương khói, cũng là vũng nước thủy ngân hòa tan để lại.

Không bao lâu, Pogba mờ nhạt thấy ánh nắng dương quang chiếu tới mặt mình, hấn thấy Mạc Phàm cao ngạo đi tới, tay bế một đứa bé gái không có rời, một đôi con mắt ngân sắc băng bạc giống như là đang quan sát một con súc vật rơi vào trong cạm bẫy, mang theo mỉa mai, mang theo khinh thường.

Pogba lập tức cảm thấy si nhục, tự mình làm Âu Châu học phủ người chào lái, lẽ ra ở lục địa già này phải là cường giả đỉnh cao, không có gì ngoài một chút siêu nhiên thánh ảnh giả, thiên sứ cùng cầm chủ thể lực tồn tại, hấn căn bản không có đem những người khác để vào mắt.

Cho tới giờ khắc này, hấn như cũ không có cam lòng.

Mãi mãi không thể chấp nhận cam lòng nổi.

Không ngờ, tự mình dễ dàng như vậy liền bại bởi một cái tóc hồng tiểu tử này, một cái chẳng qua là người hầu, một tên quên không thân phận trên Parthenon Thần Miếu.

“Tê tê tê ~~~!”

Lắc nhẹ tay một cái, ngay dưới hố vực đang nằm, cơ thể Pogba từ từ được một loại tàng hình trọng lực nâng lên, di chuyển đến lơ lửng trước mặt Mạc Phàm.

Mạc Phàm đi về phía thân ảnh lơ lửng của Pogba, hấn hướng về tầng tầng trong đại dương sương khói, mở rộng lòng bàn tay chính mình rồi chụp sau gáy Pogba lại.

Tư thế thoải mái, Mạc Phàm nâng bàn tay giữ gậy Pogba kéo lên cao, rồi nhún người, hạ trọng tâm đập thật mạnh xuống đất.

“Oành ~~~!”

Liên nhìn thấy ánh sáng ngân quang óng ánh đến cực điểm quét xuống như ngân tinh cự ly ngắn, trong khoảnh khắc đánh tan một mảnh hải dương vũng nước này, đại địa tiếp tục sụp xuống một khoảng không nhỏ, hết thấy mờ nhạt thủy ngân vết tích, vẫn là sương khói thủy ngân còn sót đều toàn bộ bị chấn động đến tan biến.

Mạc Phàm một lần nữa giữ gậy của Pogba nhắc ra từ trong đồng đá vụn lún mặt xuống.

Mặt của hắn méo mó biến dạng, màu máu đỏ che khuất đi cả lớp da đen bên ngoài, còn có răng roi xuống cả hai hàm trên lẫn dưới, nhìn tàn tạ đến không ai có thể nhận ra.

“Như vậy... đã đủ tư cách chưa?” Mạc Phàm nhếch miệng cười một cái, nhìn sâu vào trong cặp mắt híp lại không có khả năng mở ra được của Pogba.

Nói xong, hắn quăng vị viện trưởng Âu Châu học phủ xuống vũng nước trên bãi đất, tiện thể xoay người lại liếc qua lão sư trẻ Lucas: “Người có thể dẫn tất cả bọn hắn đi, sau đó gọi thủ quỹ Âu Châu học phủ tới đây, đền bù toàn bộ thiệt hại môi trường, không cảnh trên Parthenon Thần Miếu này.”

“Tiên... tiên sinh, viện trưởng... ngài viện trưởng bị đánh chết rồi sao?” Lucas tự nẩy gờ theo dõi trận chiến, cơ hồ cũng không dám chạy lại gần can thiệp.

Bất quá, có thể khẳng định hẳn đối với Mạc Phàm thậm chí còn muốn nể sợ hơn cả viện trưởng.

Người này tốt nhất không bao giờ nên dây dưa vào!

“Còn chưa, hắn hôn mê một ít, người hứng nước bên kia hồ cá, tạt vào người hắn.” Mạc Phàm nói rằng.

Lucas nghe cẩn thận lời lẽ, sau cũng không hề có nửa điểm chùng chừ, hắn chạy nhanh lấy một cái xô chậu bên hông, múc nước đổ đầy xô, rồi trở lại xối vào gương mặt lem máu của viện trưởng.

Vừa xối, vừa thấy khuôn mặt tan nát của trưởng bối mình, chính Lucas cũng phải sợ hãi đến choáng váng.

Cái này...

Cái này...

Thực sự là đánh vỡ mặt trong truyền thuyết!!

“Khụ, khụ, khụ, khặc~”

Nước tạt tới, da đen viện trưởng mở mắt ra được một ít to hơn, giống như là cá mắc cạn được thả về sông biển để nín thở nửa điểm lưu sống.

“Đủ rồi, chẳng lẽ ngươi vẫn không cảm giác được đến mất mặt sao, để ta nằm khiên về không được sao?” Pogba có một chút ý thức xấu hổ, tức giận quát lớn.

Lucas hơi lưỡng lự, nhưng cuối cùng trình ra vẻ mặt thành thật nói: “Viện trưởng, ta đã bảo người đừng nên gây sự với tiên sinh... việc này người không thể trách ta!”

“Chúng ta là Âu Châu học phủ, Âu Châu học phủ tôn nghiêm... không th...thể...” Pogba nói chưa hết câu, trong tầm mắt sừng tím thấy bóng dáng Mạc Phàm bước đến, kém chút phun một ngụm máu nuốt chữ vào.

“Chưa phục sao? Mạc Phàm cười, cái kia thật lòng sẽ không ngại tặng cho hắn thêm một quyền nữa.

“Ta..., ngươi tưởng rằng thắng được ta là hay lắm sao, huynh trưởng ta nếu còn sống, chỉ cần ngươi nghe đến danh tự, cho ngươi mười cái mạng cũng không dám vô lễ với ta!” Pogba không dám nhìn thẳng mặt Mạc Phàm, nhưng lời lẽ như cũ chua ngoa không hạ giọng.

Lucas nhìn xem Pogba, thực lòng không biết có phải hay không mình nên sớm rút hồ sơ nghỉ giảng ở Âu Châu học phủ.

Còn chưa đủ nhục hay sao?

Bị đánh ra tới nông nỗi này, vẫn còn cứng miệng, lại còn lòi ra người đã mất đến hăm dọa?

Rõ ràng nếu tiếp tục để gã viện trưởng nào tàn này cầm quyền, Âu Châu học phủ sớm sẽ chẳng còn cái gì tôn nghiêm để mà nhắc.

“Huynh trưởng ngươi tên gì?” Mạc Phàm trái lại có chút tùy hứng hỏi.

“Lingardinho...” Pogba nói ra.

“Hắn là cấm chủ sư sao?” Mạc Phàm cảm thấy hơi ngờ ngợ cái danh tự này, dường như hắn từng nghe qua ở đâu đó... chỉ là không cách nào nhớ ra.

được.

“Ha ha ha, cảm chú, cảm chú đã là gì đâu, Lingardinho đơn giản chỉ là tên của ba ba chúng ta đặt cho hấn, hấn chính là đại thiên sứ trưởng Sariel, hấn là chí cao vô thượng Sát lục thiên sứ Sariel, nếu huynh trưởng ta còn sống, người như người đã là gì so với hấn!” Pogba phát điên rồi, từ nụ cười của hấn nở rộ ra, thập phần đều không khác gì một gã tâm thần.

Tiểu Thiên Hy lạnh lạnh nở nụ cười quơ quơ hai tay trong không trung, cũng không biết có phải vô ý hay trùng hợp ngẫu nhiên, nàng sau khi nghe ra Pogba ngông cuồng lời nói, tựa hồ chính mình đều thấy mấy phần thú vị.

Phải...

Rất thú vị a.

Địa cầu này quả thật là hình tròn mà.

Mạc Phàm nhìn nàng, bắt cánh tay nhỏ bé của tiểu bảo bảo mà đùa giỡn sùng nịch.

Hấn cũng không có quên quay lại vỗ vỗ vai Pogba hai, ba cái, miệng nhoen lên ý cười nói: “Khi nào người đi cùng viếng Sariel, cho ta gửi lời truy điệu từ một người bạn cũ!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 254: Không bao giờ quên được

Hấn quen biết Lingardinho?

Giả dụ là quen biết, dựa vào cái gì một người nắm giữ tà thuật quỷ dị như hấn, với tính cách của Lingardinho sẽ bỏ qua đâu?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

Cho dù là sống qua bao nhiêu cái mùa đông gió lạnh, viện trưởng Pogba cũng chưa từng cảm thấy một trận rét buốt đến cường độ này.

Lời nói của Mạc Phàm chậm rãi mà dứt khoát, có chút thành tâm, nhưng không thiếu phần châm chọc; tựa hồ một loại đe dọa chính vị lãnh đạo Âu Châu học phủ này, nếu còn không biết điều, tiếp tục quá phận, rất nhanh hấn sẽ đồng thời tự tay chôn cùng một chỗ với vị đại thiên sứ quá cố.

Pogba giật giật đôi mắt híp, gương mặt nát toét của hấn, chỗ vỡ chỗ sưng phù huyết chảy, chẳng khác gì bị búa tạ đập qua đập lại vô số lần.

Lão sư trẻ tuổi Lucas đứng một bên, lại không dám lên tiếng.

Mà bên cạnh bọn họ, cái kia đám lão sư bị chặt chỉ còn đang thét gào, mỗi một âm thanh đều không thể phân biệt với một bầy dơi bản heo con đang sắp nằm đến bản nỏ chờ chọc tiết.

Tận mắt chứng kiến Mạc Phàm đem heo đen tộc trưởng của chính mình trước tiên làm thịt, dĩ nhiên đàn heo tơ lóc nhóc đồng dạng từng cái từng cái bị đông cứng đến toàn thân phát tím, ngay cả lời đều nói không rõ ràng, kém chút muốn cắn lưỡi tự vẫn.

Âu Châu học phủ ngày hôm nay, bị đánh bán sống bán chết còn chưa đủ, bọn hấn rõ ràng đều để đám học viên Parthenon Thần Miếu nhận đình bằng ánh mắt chán ghét cùng phi nhổ, bởi vì bọn hấn là sử dụng thủ đoạn hèn hạ, đem đông người thân phận lão sư hiếp đáp một người cô độc, lắm lúc càng giống gà trống đơn thân nuôi con cực kỳ vô hại.

Vậy mà cũng đánh không xong, ngược lại còn...

Mắt mặt xấu hổ, thực sự mắt mặt xấu hổ đến muốn nhảy xuống hoàng hà tẩy lễ a!

Đương nhiên, những học viên kia cũng thấy được Mạc Phàm đáng sợ, căn bản không còn dám bàn tán cổ vũ mấy vị lão sư, hết thấy đều thành thành thật thật ngồi xổm, nghĩ gì nghĩ đều đặt ở trong lòng, chẳng thể tùy tiện nói ra.

Về phần mình, Mạc Phàm xoay người rồi đi, cũng không còn quá nhiều buồn chán muốn giải phiền muộn.

“Xòa xòa xòa xòa ~~~~~!”

Từ một loạt sột soạt tiếng động nhỏ, trang viên mộc đình vốn dĩ còn đang bị một mảnh vân đục sương trắng mơ mơ hồ hồ cùng huyết tức lãnh sắc của Hoàng Văn Thương Lang bao phủ, tại trong khoảnh khắc này, núi rừng lại như là thần tạo hoá không cần thận đánh đổ thuốc màu, vô tâm nhuộm đậm

một bức họa tranh tường thứ rõ ràng lại sắc thái mê người.

Đột nhiên hoa đua nhau nở, hoa sinh sôi làm người khác tưởng rằng thời điểm giao mùa năm mới trẩy hội. Một toà thần sơn héo úa, biến thành một hoa viên hoàn mỹ, những nhà cao tầng góc cạnh kia đều phẳng phất bị những cánh nhài phượng mỹ lệ phủ lên, phẳng phất xuyên đến đến một cái quốc gia thần thoại cổ xưa lấy nhánh hoa làm tường, lấy cánh hoa làm đường.

Năng nhu hòa, bạch quang vũ phúc, sinh linh quật khởi.

Parthenon Thần Miếu bản nguyên lực lượng trong tâm mắt hiện ra trọn vẹn.

Con người ở thời điểm ấm no an nhàn, rất dễ dàng quên đi sức mạnh tín ngưỡng, trải qua một hồi nguy cơ ập đến, ánh sáng thần thánh của Parthenon sinh mệnh trái lại càng cắm vào trong lòng mỗi một cái yếu ớt tạm trú Âu Châu học phủ người.

Bọn hấn chân cất lìa, lập tức hồi phục.

Bọn hấn mỗi một cái thương tích, trong ngắn ngủi thời gian, gần như không khác gì đã từng có suy nhược yếu ớt.

Ngoại trừ nữ lão sư Katty đã bị Mạc Phàm đem hết đội quân thực lực dọa cho một trận đến vỡ nát tinh thần ra, ngược lại là hầu hết những người khác đều bắt đầu quá trình lành lặn trở về nguyên vẹn.

Làm hồi phục, con mắt viện trưởng Pogba đầy cảm kích đội ơn nhìn chăm chăm về phía xa xa kia có thân ảnh đi tới; một nữ tử trên người mặc váy trắng thánh khiết đang dạo bước trên con đường rải hoa viên này.

Váy trắng.

Tại Athens thành hầu như sẽ không có người mặc một chiếc váy dài màu trắng, phẳng phất đã trở thành một loại tôn trọng.

Cũng cái này tại Parthenon Thần Miếu hầu như đã trở thành một loại đặc trưng biểu tượng đối với thần nữ.

Phải, là Thần nữ...

Cái dáng người thánh khiết màu trắng độc lập, càng là hoàn mỹ bộ mặt của một cái quốc gia vô số dân tộc, thậm chí toàn bộ châu lục, toàn bộ thế giới màu trà này.

Dù Pogba hay bất cứ một lão sư nào khác, dù có phải hay không là viện trưởng của một trong những học phủ lớn nhất, tất cả vẫn như cũ đối với Thần Nữ là chưa bao giờ ngoại lệ tín ngưỡng.

Vừa được tỉnh dậy nhờ vào thần mang trì dũ ma pháp từ Diệp Tâm Hạ, lão sư Chury không còn bị hóa tượng đá nữa, hần nhẹ nhõm toàn thân hần lên.

Ngặt nghèo trở trêu chính là, hần cũng không biết bao nhiêu sâu bi sự tình mới phát sinh ở địa phương này, lập tức chưa ngoa trùng mắt chỉ vào Mạc Phàm, thậm chí còn vênh vang đắc ý thái độ hần không hề giảm chút nào so với trước: "Người yêu nghiệt kia, người chờ một chút ta đi gọi Viện Trưởng chúng ta đến, ngài nhất định sẽ bố trí tốt dạy dỗ người!"

Lời lão sư Chury nói ra...

Toàn trường sợ đến muốn chảy nước dưới đũng quần.

Từ Âu Châu học phủ cho đến Parthenon Thần Miếu học viên, đám người mặt càng là đen hơn chó mực.

Đồng dạng viện trưởng Pogba nghe rõ nhất lời Chury nói, mặc dù thương thế còn không có nghiêm trọng đến không cách nào mở miệng, nhưng một câu hần cũng chẳng muốn nói ra; rõ ràng là tự nhiên đối với tên ngu ngốc này, hần không thể thấy một cái nguyên rủa cho hần chết luôn mấy kiếp đời, tránh có đi làm chuyện vạ lây người khác.

"Khụ khụ...tiền bối, nhìn qua đây một chút, chó tiếp tục phạm sai lầm", Lucas thức thời biết nắm bắt tình huống, ra dấu cho Chury nhìn kỹ xung quang đã, trước tiên cần lưu ý tính mạng một chút.

Quay đầu nhìn lại, lão sư Chury bắt gặp ánh mắt của Pogba đang không khác gì một đầu sư tử hay hùng ưng đang điên cuồng phẫn nộ tầm tia mình, một loại cảm giác không rét mà run từ đầu đó ập đến.

Lão sư Chury có chút kinh hãi...

Sắc mặt viện trưởng biểu hiện là làm sao?

Thất thủ rồi?

Hần rõ ràng chưa từng nghĩ tới gã tóc hồng người hầu kia thực lực thậm chí còn cường hãn như thế, liền lấy viện trưởng tu vi bán cấm chú đều không thể trừng trị được hần, ngược lại còn thất thủ?

Đúng lúc này, Chury cũng vừa vận phát hiện ra Thần Nữ chí cao vô thượng đang xuất hiện trước mặt, niềm vui trong giây lát lẫn nửa bạo phát đến cực đỉnh.

"Ha ha ha, Thần Nữ, Thần Nữ xuất hiện rồi, tiểu tử, ngươi chớ có can rờ, chúng ta nhưng là thượng khách của Parthenon Thần Miếu, nàng nhất định sẽ thay chúng ta cho ngươi một bài học.!" Chury hít vào một hơi thật sâu, thế là hào hứng nói tiếp, "Va vào phải Thần Nữ, cho dù ngươi có là cấm chú pháp sư cũng đừng hi vọng quá nhiều sự sống...ha ha ha, số ngươi đều đã điểm đến cạn kiệt xui xẻo rồi"

Mạc Phàm không có quay lại đếm xỉa con chuột nhất đản độn này, đoán chừng căn bản đều xem bọn người Âu châu học phủ chẳng mấy khác biệt với không khí.

Hết thấy toàn bộ ánh mắt của hắn chỉ đều đặt tại trên thân Diệp Tâm Hạ một người, nhiều năm gặp nàng liên miên như vậy, đến bây giờ vẫn mang cho Mạc Phàm không nhỏ rung động.

Mà Diệp Tâm Hạ đang trên đường đi tới, rõ ràng cũng chỉ có hình bóng của hắn hiện lên trên con ngươi.

"Tâm Hạ, ngươi bị kinh động?", Mạc Phàm ôm tiểu Thiên Hy, về mặt có chút oan uổng nói rằng.

"Không có, ta bên ngoài tiện thể đi ngắm cảnh, đã từ rất lâu đứng xem", Diệp Tâm Hạ trái lại nở một nụ cười nói, đồng thời bàn tay nàng cũng nhận lấy Tiểu Thiên Hy trên tay Mạc Phàm.

"Làm sao không tới phụ ta một tay sớm?", Mạc Phàm cười khò, ánh mắt nhất thời liếc sang Pogba đang định bỏ đi một cái.

Diệp Tâm Hạ liếc mắt nhìn đám lão sư kia, sau đó quay trở lại trên người Mạc Phàm, mở miệng nói ra: "Mạc Phàm ca ca, ta cảm thấy loại chuyện này để cho ngươi đến xử lý thì bọn hắn sẽ nhớ lâu hơn một ít, càng có hiệu quả. Miên là nhi tử chúng ta không phải gặp vấn đề gì..."

"Ngọa tàng"

Mạc Phàm gãi đầu một cái.

Nguyên lai nàng cũng không có đi trách mình đánh người, này lão bà không khỏi cũng quá hiểu tâm ý phu quân rồi.

Xa xa nghe được, xám trắng áo bào lão sư cùng Chury lão sư sắc mặt hai người một mảnh tím tái, bọn hắn nhìn về cái kia thánh khiết cao quý Thần Nữ trước mặt, lại nhìn thoáng qua trong mảnh vụn linh thiêng, một cái tóc hồng cực kỳ đáng ghét Mạc Phàm.

Không phải Thần Nữ đến là giải cứu chúng ta đi, quả nhiên nàng cùng một phe với tên nghiệt này.

Mà lưu ý kỹ một chút, có thể nghe ra Thần Nữ vừa nói đến nhi tử, cái gì mà "nhi tử của chúng ta"...

"Má nó", lão sư Chury không nhịn được thốt lên.

Rất nhanh, hắn ý thức bật miệng lại, trong mắt tràn đầy kinh hãi!

Tóc hồng...tóc hồng dị đoan này là nam nhân của Thần Nữ chí cao Parthenon Thần Miếu sao?

Vì cái gì chúng ta lại đi dây vào nam nhân của Thần Nữ, kém chút có thể đường đường chính chính làm lụi tàn cả sự nghiệp Âu Châu học phủ, mười cái mạng đều không giữ nổi.

Còn có, bọn hắn thấp thoáng nghe được một cái danh tự của gã tóc hồng yêu nghiệt đó...

Danh tự có chút quen thuộc a, chưa nhớ ra được, nhưng khẳng định đã từng nghe qua ở đâu đó rồi.

"A a a a a!!!!!!!"

Một âm thanh gào thét kéo dài vang lên, đồng thời thu hết mọi ánh mắt của hết thấy địa phương người.

Đó là viện trưởng Pogba.

Vị lãnh tụ của Âu Châu học phủ như người điên gào thét, hai vành mắt đỏ rực cực kỳ yếu ớt nhìn vào chỗ vô định.

"Mạc Phàm!!! Mạc Phàm!!! Ha ha ha, Mạc Phàm!!!"

"Là ngươi, là ngươi, dị đoan, chính ngươi là cái ác quỷ giết huynh trưởng ta....Khốn nạn"

"Thánh Thành, Thánh Thành tại sao lại không buộc tội...a a a a"

Biết được Mạc Phàm có quan hệ với Thần Nữ, càng biết được người vừa đánh cho mình thừa sống thiếu chết là Mạc Phàm danh tự.

Tình cảnh này, khiến cho Pogba so với rút vào địa ngục còn muốn thống khổ hơn, so với tiếp tục làm viện trưởng Âu Châu học phủ, rõ ràng xuất da cạo

đầu đi tu hành còn muốn thanh thân.

Mà kể cả nhập đạo của Phật, vẫn là xuống Hoàng Tuyền, uống chén canh Mạnh Bà...sự tình ngày hôm nay, e rằng cả đời Pogba cũng vô pháp quên đi được.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 255: Rà soát lực lượng

Một đình bên trong, tất cả mọi người đều không còn đối với Mạc Phàm nửa điểm thất lễ cùng chống đối địch ý.

Đây mới là Thần Nữ nam nhân chân chính diện mục, anh tuấn bất phàm, quá khứ càng có thể giết xuống đại thiên sứ chí cao lẫy lừng của Quang Minh Thánh Thành đấy!

Viện trưởng, viện trưởng đứng trước mặt hẳn thì tính được đồng các gì đâu, cho dù đem đến cả cái Âu Châu học phủ toàn bộ nhân sự đồng thời xông lên, tuyệt đối cũng chưa chắc có mấy cái may mắn sống sót trở về.

Từ ngu ngốc mạo phạm, từ nhục nhã bị đánh cho đến được thê tử nhà người ta ra tay trị liệu.

Cũng may Mạc Phàm cũng không phải loại ưa thích truy đến cùng, vấn đề này cứ như vậy nhẹ nhàng trôi về quá khứ.

Nhân phẩm cùng khí tiết, liền đã được chú định, lập tức phân cao thấp!

Người ta một cái cấp bậc tôn giả ở ẩn, bé con vui chơi, trong trang viên bắt ghé, ăn uống không dọn thì có gì sai mà muốn chọc?

Dẫu sao cũng là nhà người ta a!!

Chuyện nhà người ta, tội gì phải quản để ra nông nổi này...

Không bao lâu sau, đoàn người Âu Châu học phủ đều nhanh chóng rời khỏi Parthenon Thần Miếu, cũng không cần thiết cái gì mà giao lưu học hỏi thực tập giảng dạy ma pháp nữa, trước sau nhục mặt dạng này, một mực cấm đầu cấm cổ đi, đến nỗi chẳng dám ngoảnh mặt ngó về phía sau ý tứ.

Còn tốt, viện Trưởng Pogba lên cơn sốc não mà ngất xỉu đi, không muốn ăn vạ gào thét tiếp tục chờ ăn đòn.

Ngược lại là vấn đề liên minh học phủ ký kết, vậy liền phải xem đến các đại thế lực hoàng tộc đứng đằng sau kia nguyện ý bỏ ra bao nhiêu tài nguyên để làm trung gian hòa giải rồi

.....

Mấy ngày nay Tiểu Thiên Hy có chút bệnh cảm giao mùa, nàng cũng không được Mục Ninh Tuyết cho phép ở trên thân Mạc Phàm, cái con người ăn rồi thường xuyên làm một chút sự tình để cho người ta phải khiếp sợ.

Do đó cho nên, Mạc Phàm ngoại trừ đi dạo ngắm cảnh, bổ sung đôi chút kiến thức thường nhật từ thư viện Parthenon Thần Miếu ra, thời gian còn lại dĩ nhiên trở nên khá nhàn hạ.

Hắn tu luyện đang gặp một cái vấn đề bình thường chưa thể phá vỡ.

Hỗn độn hệ, Triệu hoán hệ, Thổ hệ vẫn chưa thể xung kích đại cảnh để bước vào cấm chú. Đây quả thật cần một nguồn năng lượng quá đồi khổng lồ, nếu không phải tìm đến một dạng tương tự đại địa kết tinh, về lý thuyết sẽ không cách nào dẫn dắt xuyên qua được.

Mà vấn đề tiến thăng cấm chú dĩ nhiên được chú định là khó thì không nói làm gì đi, để Mạc Phàm một trận cực kỳ đau đầu nhất chính là Thủy hệ.

Thủy hệ hẳn bây giờ tu vi hoàn toàn là cấp cao viên mãn, không thể viên mãn hơn, thêm vào toàn bộ tinh tử đã được cường hóa đến tận cấp 6, uy lực trên căn bản sẽ chẳng yếu hơn một cái siêu giai cấp 2, thậm chí cấp 3 nào. Bất quá, cao giai vẫn là cao giai, vốn dĩ mãi mãi cũng không được gọi là siêu giai, ở siêu giai kỳ thực còn có năng lực chiến đấu càng tinh xảo hơn một chút bên ngoài, hơn hết chính là bộ phóng tiến xa đến cấm chú cảnh giới cuối cùng.

Vành đai bụi xung quanh Tinh Hà thủy hệ kỳ thực cũng là một điểm đáng chú ý, theo thăng cấp dần dần đi lên trên, Mạc Phàm nhận ra chỗ vành đai bụi này đồng dạng càng lúc càng dày đặc, lấp lánh huỳnh quang, lấp lánh thanh quang, lấp lánh bạch lam quang, tựa hồ y hệt tổ kim tuyến một dạng cực kỳ đẹp mắt.

Lại nói may mắn là thủy hệ năng lực, thủy ngân vật chất đạt đến tam thể biến ảo, kim ngân thể rắn, lam ngân giọt thể lỏng, sương ngân thể khí, mang đến

cho hấn một loại khủng bố sức mạnh không gì sánh được.

Dù cận chiến hay xạ chiến, vô luận là quần chiến dùng sương độc, hay là đơn chiến đem tinh hoa xuyên thủng ở những điểm rất nhỏ trọng yếu trên cơ thể.

Đặc biệt là đánh xạ chiến, dứt điểm ám sát đơn mục tiêu ở tầm xa, thủy hệ của Mạc Phàm chắc chắn là mạnh nhất toàn hệ; ở hấn xem xét, kể cả một cường giả quang hệ cũng không có tư cách so sánh về đánh giết đơn thể được như lam ngân giọt lệ.

Đáng tiếc, thủy hệ cần dung tích ngâm xương khá mất thời gian, cao giai đã như thế, lên đến cảm chú cũng không biết có phải hay không nên xem xét chỉ đề phục vụ ẩn thân phục trận.

Cuối cùng là huyền âm hệ, con hàng này rõ ràng hiện tại là Mạc Phàm tâm đắc nhất chú trọng tu luyện suốt thời gian qua. Lý do đơn giản thôi, anh em bị cắn, mình phát cờ xung phong, gọi là thời đến đỡ không kịp.

Huyền âm hệ của hấn đang ổn định nắm vững căn cơ ở siêu giai cấp 1, không bao lâu nữa sẽ có cơ hội đánh tan hàng rào để tiến vào siêu giai cấp 2, tạo nên một năng lực không thể thiếu trong các chiến pháp kỹ xảo trên mọi địa hình.

Cũng đừng nhìn huyền âm hệ tiêu bản không phải hủy diệt ma pháp, không phải phòng ngự ma pháp, cũng không sở hữu một loại ám sát mạnh mẽ như ám ảnh hệ, không gian hệ, thủy hệ mà xem thường.

Trên thực tế, nhờ vào bước sóng rất nhanh, huyền âm nổi bật nhất vì nắm giữ lực lượng có khả năng đánh gãy tầm quát thi triển ma pháp của người khác, đặc biệt đối phó với tâm linh hệ, nguyên rủa hệ hai dạng này. Dưới cùng tinh thần lực cấp độ, tâm linh hệ chính là bị khắc tinh bởi huyền âm hệ.

Đồng thời sóng âm cũng có tần số thăm công kích tuần hoàn và dồn dập liên hồi hơn hầu hết các hệ mục còn lại, dĩ nhiên sẽ gây hiệu quả nhiễu loạn cực tốt với đối thủ trên chiến trường.

Nhớ lại Hoa Quân Thủ nói qua trong quá khứ, muốn giết chết một con đế vương chân chính, phải trước tiên làm tiền kỳ thăm dò, làm dự tính thực lực, tìm kiếm nhược điểm, lập ra kế hoạch tru diệt tỉ mỉ các loại... Nay đến thực tế tuy là có chút cải biến do thực lực của hấn đã ở vào một cảnh giới sẽ tùy tiện giẫm đạp một ít đế vương đi.

Nhưng là kiểm nghiệm đến rất không sai, gặp phải cường giả chân thực làm đối trọng, căn bản rất không có khả năng lập tức miểu sát. Từ lần lượt các đối thủ Lãnh Nguyệt Mâu Yêu Thần, song hồn thiên sứ 16 cánh Michael, Lucifer, Băng Ngưu Thủ Vương, Băng Bích Hạt Chu cho đến Bạch Ma Bát Vĩ Kỳ Lân, đặc biệt là vạn yêu thần tọa Vĩ Linh Hoàng...

Điểm chung của bọn hấn là sức bền siêu thể chất dai dẳng, sinh mệnh vượt xa mức độ giới hạn của cảm chú nhân loại hay đế vương thông thường, ma năng, ma lực dồi dào tiếp cận vô hạn.

Đánh đánh đấm đấm, đem hủy diệt ma pháp đến cỡ nào thúc đẩy, đối phương như cũ vẫn bằng cách này hay cách khác đứng lên tiếp.

Đương nhiên, cực hạn nhất thủ đoạn của Mạc Phàm là không thể nào có thể thi triển quá một lần, còn muốn đòi hỏi chuẩn bị rất nhiều giai đoạn làm nền cung cấp; do đó cũng không có chuyện vừa mới bắt đầu đã xuất kích được mấy loại Thần Khiển như Thánh Hòa Tịnh Thế hay Hồng Ma Bồ Thiên đi.

Vì vậy cho nên là ở nhiều thời điểm, càng gặp phải đối thủ cường đại uy hiếp được mình, Mạc Phàm tin rằng huyền âm hệ trong tương lai càng đóng đến một vai trò then chốt phân định chiến lược.

“Ài, nói lại cảm thấy gần đây ngươi có chuyện gì sao?...” Mạc Phàm ngồi suy ngẫm ở trên đỉnh Tán Dương Sơn, rốt cục gọi ra Hoàng Văn Thương Lang đến xem xét.

“Ru hú u u ~~~!”, Lão lang yếu ớt một tiếng sủa, âm thanh đều đến không có bao nhiêu phần vui vẻ, đi đi lại lại.

Nắng sớm nhu hòa, soi sáng trên Tán Dương sơn tùy ý có thể thấy được trên pho tượng Thần Nữ pha lê, phản xạ ra thánh khiết chi huy, rõ ràng là một ngọn núi yên tĩnh nhưng khắp nơi lộ ra ánh sáng động lòng người.

Ánh sáng rọi vào lão lang trên thân, lộ ra từng thớ lông mao chúc vắn vương tộc bên trong Thương Lang dòng dõi.

Chỉ là tại Mạc Phàm ánh mắt lưu ý, lão lang trong nội tâm đều đã bị tổn thương chưa có hồi phục.

Cũng không phải là nó bị thương do một trận chiến với viện trưởng Pogba kia, rõ ràng Diệp Tâm Hạ đã đem toàn bộ chữa trị hết rồi.

Về căn bản, lão lang đã không có ngoại thương, nội thương gì cả, bị thương chính là tâm thương, trái tim sôi sục của nó giống như đã chết đi một phần vì nhục nhã rồi.

Triệu hoán thú đạt đến tiếp cận chí tôn quân chủ cảnh giới, e rằng trên thế giới này đã là vô tiền khoáng hậu, cũng không ai khẳng định rằng đã từng có một ai trước đó đề thăng hay chưa.

Nhưng như thế còn chưa đủ.

Hoàng Văn Thương Lang có được năng lực cũng không nhiều, đừng nói là Mạc Phàm, thậm chí so cùng với khế ước của hấn, đã không thể nào theo kịp tốc độ tu luyện rồi.

Apase huyết thống tốt nhất của cả con người lẫn nhân loại, sau khi hạ sát xuống hai cái đại tỷ tỷ, gom toàn bộ tài nguyên Medusa chi mẩu phân mảnh để lại, rất nhanh hấp thụ năng lực, tốc độ phát triển nhanh chóng, cuối cùng thức tỉnh Medusa nữ vương chân chính chỉ nhân, đại khái nhờ thêm đã là phá cảnh tiến vào chính thống để vương thực lực, so với mẹ mình còn muốn bỏ xa.

Ở một mặt khác, Tiểu Viêm Cơ từ ngày được thần phú hóa hệ của Mạc Phàm mở kén niết bàn trùng sinh, liền chóng một bước đạt đến Viêm Cơ Quốc Mẫu trạng thái, đồng dạng cũng là chính thống để vương, thậm chí thượng vị chính thống để vương, nữ vương chi hòa đứng đầu vị diện. Bất quá, do nàng quá nhanh nhảy vọt thăng cấp, trong cơ thể sinh ra một lượng căn cơ chưa có đồng nhất thực lực, cho nên là tuyệt đại đa số thời gian Tiểu Viêm Cơ rất hay mệt mỏi, rất nhanh buồn ngủ so với trước.

Theo như Linh Linh nói với hân không sai, cho đến khi Tiểu Viêm Cơ hấp thụ tốt toàn bộ lực lượng căn cơ này, rất dễ sẽ có cơ hội tiến đến đỉnh vị chính thống Đế Vương.

Ngạch...

Nhìn lão lang như vậy ù rũ, Mạc Phàm vẫn là không nhịn được lên tiếng: “Lão Triệu nói với ta người cũng không phải là không có cơ hội thăng cấp a...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Kim thuật

“Ngao... Hổng ~~~~~!”

“Ngao... Hổng ~~~~~!”

Lão lang nghe Mạc Phàm nói đến, nhất thời cả người đều rung lên như bị điện giật, cái đuôi phía sau quẫy quẫy điệu bộ mừng rỡ.

Trong lang tộc nhất mạch có vô vàn loài giống biến thể, từ Ma lang, Cốt lang, Sát lang, Chiến lang, Tinh lang cho đến Tang lang, U lang. Song chỉ có Thương Lang thuộc dòng máu quý tộc mang huyết thống cao nhất, mà trong đó nắm giữ hoa văn thượng cổ thú hoàng, càng là vương giả trong lang tộc!

Hoàng Văn Thương Lang theo đáng lẽ đã là cực hạn mạnh nhất lang tộc xuyên suốt lịch sử rồi đi, chính nó thời điểm bây giờ cũng muốn làm rạng danh liệt tổ liệt tông bao nhiêu đời.

Chủ nhân vừa nói cho nó biết, vẫn còn có thể tiếp tục thăng lên một cái giới hạn lớn hơn.

Lão lang bây giờ là quân chủ cấp bậc, thêm một cái nữa đề thăng, vậy cũng chính là Đế Vương cấp.

Là Đế Vương cấp a, đăng đỉnh trên kim tự tháp của sinh vật chủng loại, có thể thống trị một cái lãnh thổ quốc gia, bản thân là một thể lực tồn tại chỉ có thể khiến hầu hết người khác phải ngược đầu lên nhìn.

Về mặt hí hứng này của lão lang có thể nói là một tấm gương phản chiếu ngược với về mặt cực kỳ tội nghiệp cùng nhục nhã ban nãy.

Hệt như muốn nói rằng: “Hi hi, bản tôn có thể nhảy qua cấp độ chỉ tôn quân chủ để trực tiếp lên đế vương”

Trông không được sắc mặt hưng phấn cực độ của lão chó, Mạc Phàm đột nhiên cho nó một đập rất mạnh vào thân.

“Oanh ~~~~!”

Nhìn thấy một đầu chúc vắn đồ rục to lớn bay như xẹt điện lướt ngang một gốc rừng rậm trên Tán Dương Sơn, va đập qua vô số hốc cây đại thụ to nhỏ, đổ xuống không ít.

“Gào gào gừ gừ ~~~~~!”

Không hiểu chuyện gì, bật ra từ một đồng hốc cây đè lên người, tiếng sói chu vang xa khắp góc ngách Tán Dương Sơn, Hoàng Văn Thương Lang không ngừng vũ vũ cơ thể lại, cái đầu của nó lắc lư quẫy quẫy, ánh mắt trong lúc nhất thời đều co nhủ lại vào trạng thái sẵn mồi, bật chế độ phản xạ cảnh giác cao nhất tình huống.

Toàn thân bộ lông từng chiếc dựng đứng, như gai nhọn vậy, tựa hồ sắp sửa gặp phải đại địch đến nơi, quyết chiến một trận sinh tử.

Đứng tại chỗ vẫn quan sát hành động của chó nhà, Mạc Phàm có chút vô cơ đầu đầu.

Còn tưởng rằng nghe đến thăng cấp quá trình là dễ dàng nhất đắc thủ giúp nội tâm nó đỡ e thẹn, vui đi tui nhục, nhưng chưa từng nghĩ liên lụy đến nhiều

như vậy chuyện phức tạp tới.

Quả nhiên ...

Trước hết vẫn cứ phải kiếm một cơ hội hoàn mỹ thay nào, loại này hơi dần, đã dần còn khôn lỏi, chưa hoàn mỹ căn cứ đến đẳng cấp quân chủ cấp đã muốn tiển là một vấn đề nghiêm trọng không kém hơn thực lực; có thể tương lai làm đế vương dần thói liên sẽ tương đương phá hoại gia tăng theo bội số, nhất định không xài được.

Mãi một lúc loay hoay như nhà có trộm, lão lang thấy Mạc Phàm tiến tới gần, chậm rãi tiến tới, con người mới dần dần bình thần trở lại, có chút hiểu ra bản thân vừa nảy đã bị chủ nhân chính mình đập một cú đau điếng người, tưởng rằng trời giáng, tưởng rằng yêu thần giá lâm.

Trong thâm tâm Hoàng Văn Thương Lang có chút không dám tin tưởng, Mạc Phàm chủ nhân vậy mà thật đem mình cầu nô tài quăng tới cho đánh. Không biết có phải hay chủ nhân đã bị yêu thần nào đó điều khiển...

"Trước khoan nghĩ lên được Đế Vương trình độ hay không, lập kế hoạch định vị nhỏ mục tiêu, bước vào chí tôn quân chủ đã rồi nói!" Mạc Phàm chớp mắt một cái đã đứng bên cạnh lão lang, bàn tay xoa xoa lấy đầu nó nói rằng, "Người về nghỉ ngơi đi, bồi bổ cơ thể đầy đủ, tuần tới ta trực tiếp du hồn đến Triệu Hoán Vị Diện, tự tay ta huấn luyện người"

"Ngòà ngòà hổng hổng ~~~~~!"

Lão lang quẫy đuôi một cái nữa, lắc đầu lắc đầu, cuối cùng phát hiện thì ra là Mạc Phàm cố ý cho mình một đập thật mạnh.

Thật...quá hạnh phúc a.

Rõ ràng không có ai điều khiển chủ nhân, rõ ràng chủ nhân với mình là đối tốt, này bắt quá một đập chỉ là muốn thử sức bền của mình thôi.

Nghĩ vậy, lão lang mặt chó cực kỳ hạnh phúc cúi người xác đất, đem vui đầu thấp một dạng hiệu trung tuân lệnh.

Ngược lại chứng kiến biểu hiện này của chó nhà, Mạc Phàm khẽ đập tay vào trán một cái...

Coi bộ bệnh ngu chữa còn sẽ tổn kém hơn thăng đế vương cấp!!!

.....

Đã qua rồi cái thời còn ngồi chung một chỗ sẽ muốn nhắc về nữ nhi, mùi thơm sự tình.

Thời gian làm con người trưởng thành, thời gian cũng biến từng cái từng cái trở nên có một loại trách nhiệm nắm giữ.

Các nam nhân hiện tại ưa thích chính là thảo luận thời cuộc, chiến tranh, chính trị đề tài.

Vừa nhắc tới chiến tranh liền nhất định quan hệ đến gần nhất với thế chân vạc ba đại nóc nhà vị diện, Vĩ Linh Hoàng, Lãnh Nguyệt Yêu Mâu Thần.

Mà lại, nếu bàn tới các đại cuộc yêu tộc, yêu chủng liền tất có nhân loại, vừa có nhân loại liền sẽ liên quan đến quốc gia đối nội, đối ngoại, quân đội phòng tuyến, các hiệp hội tổ chức lớn nhất, đại biểu chương không văn minh nhân loại, Thánh Thành...

Cuối cùng, hầu hết cuộc trò chuyện sẽ quay về sự trở lại của thiên thần sa ngã Lucifer.

Đã từng quá mức loá mắt, trí, dừng, quyền kết hợp, chiếu sáng toàn bộ năm châu, bốn bể cương thổ, lại tại thế giới nhiều nhiều người sùng bái tín ngưỡng như vậy...

Vì cái Lucifer lựa chọn làm phản đi???

Vì cái gì Lucifer phù xuống bộ áo thánh quang óng ánh thiên sứ tối cao để khoác lên trên mình chức nghiệp đọa lạc phản lại thiên mệnh, một mình đối chọi Quang Minh thiên quốc???

"Nói đến Lucifer sự tình, thời gian gần đây người có hay không liên lạc được với gã Bee kia?", Mục Bạch hỏi rằng.

"Không có, sau lần cáo biệt rời khỏi Côn Lôn trước, ta nhưng cũng không cùng hắn liên lạc vấn đề", Mạc Phàm mở miệng trả lời.

"Tên ô tạp biến thái kia vậy mà thực sự là thiên sứ trưởng, còn là 16 cánh truyền thuyết thiên sứ trưởng, quả nhiên ẩn nhẫn rất kĩ lưỡng, Mạc Phàm, theo ta thấy cứ như vậy xuất hiện một ít nhân vật Thánh Thành ẩn thân loanh quanh, một mai chính người đều không dễ dàng gì giả heo ăn thịt hổ nha", một tay cầm bản đồ kiểm tra, Triệu Mãn Duyên dẫn đường cả ba người họ đến một nơi nào đó thuộc vùng Balkan, Hy Lạp.

Mạc Phàm hừ lạnh một cái: "Ta cũng không phải kẻ địch bọn hắn, liền nghĩ tới xa như vậy làm gì"

"Ha ha ha, cái đó còn không dám chắc, ngộ nhờ hồn thai Raphael hoặc cái Sariel kia trước khi chết đặt lên một lời thề không đội trời chung với người, biết đâu đây người kế thừa bọn chúng vừa sinh ra đã tìm đến tận Phàm Tuyệt Thành gõ cửa", Triệu Mãn Duyên cười cợt nói.

“Vậy lần tới bất quá ta liền không cho hai cái hồn thai đó vĩnh viễn nằm yên dưới địa ngục lộ là được”, Mạc Phàm có chút hồ hững nói rằng, “Chúng ta cũng đừng nhắc mấy vấn đề bọn người chim này nữa, sự việc tới rồi cũng tới, tính toán là cần thiết, nhưng chúng ta cũng không phải đơn độc trong cuộc chiến này, trước mắt tạm thời án binh bất động lấy thêm mạnh mới, cải thiện thực lực”.

Đạo gần đây, Mạc Phàm bắt đầu chú trọng vào quân thể thực lực, đồng đội thực lực hơn là cá nhân thực lực rất nhiều.

Chính mình một trận chiến với Băng Bích Hạt Chu chịu thiệt thòi về quân số đến phải gọi thêm đồng đội, sau đó một trận chiến trên Côn Lôn thời điểm là mình chứng rõ nhất. Rõ ràng Côn Lôn yêu tộc cũng không phải chỉ có mỗi một Vĩ Linh Hoàng mạnh mẽ trấn tọa; sau lưng nàng ấy, Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân, Đẳng Sơn Cốt Bá Vương, Băng Ngưu Thú Vương thực lực mạnh đến long trời lở đất.

Thậm chí, Mạc Phàm còn không biết có phải hay không Vĩ Linh Hoàng còn giấu thêm một vài ách chủ bài gì nữa, nhất là khi một trong hai món quà hân được nhận từ nàng, rõ ràng là một cái cực kỳ trân quý lực lượng Đế Vương Đồ Đằng.

Mọi thể lực mạnh mẽ trên thế giới này, cần nhất chính là quân đội riêng của mình.

Vậy cũng nói, giả dụ chỉ có duy nhất một cá nhân mạnh lên, về căn bản hẳn cũng không thể đồng thời chống lại một khủng bố vũ trang có trình độ.

Do đó, Mạc Phàm quyết định sẽ lựa chọn phát triển đột phá Triệu Hoán hệ.

Càng lên cao, một pháp sư Triệu Hoán hệ mạnh càng đóng vai trò quan trọng nhất, có khả năng nhất đối phó với một đoàn quân đội khổng lồ.

“Tới rồi”, Triệu Mãn Duyên bỗng nhiên nói to.

“Chỗ này sao?”

Mục Bạch cùng Mạc Phàm nhìn lên phía trước, đó là một cái lỗ đất trang viên phi thường rộng rãi, cổng làm đồng thau có độ đặc liệu rất cao, hai thành tường thiết kế gạch đỏ lộ ra ngoài, cũng không có phủ bất kỳ lớp sơn nào, có vẻ như người chủ nhân tòa trang viên này ưa thích kiểu kiến trúc Hoàng Gia Anh cổ điển.

Trên đồng thau cửa có một cái bảng hiệu chữ bằng điện tử chớp chớp, nó dĩ nhiên được ghi bằng chữ quốc ngữ màu vàng, ba chữ đó là “Kim thuật Hephaistos”

“Hephaistos??”, Mục Bạch kinh ngạc đến há miệng nói ra.

“Tên có chút khó đọc, người quen hẳn sao?”, Mạc Phàm hỏi.

“Lại cái gì quen, kim thuật Hephaistos chính là thế giới này đệ nhất dung rèn, ta còn tưởng kỹ nghệ này trên thế giới đã sớm thất truyền, quả nhiên là vẫn còn”

Này cũng là truyền thuyết vị thần rèn từng tạo ra vũ khí ma cụ tốt nhất giành cho cổ đại phong hào kỵ sĩ trong Parthenon Thần Miếu. Ngay cả đến Thánh Thành bên kia, tin rằng luận bàn về luyện kim chế tác cũng phải chạy một đường thật dài mới đuổi kịp.

“Ta là ở chỗ này gần đây nhất chế tạo ra siêu cấp thần giáp trang bị”, Triệu Mãn Duyên cười cười nói ra.

Nghe nói đến mức độ tiếng tăm hiển hách cỡ này, Mạc Phàm trong lòng quả thật có chút xao động mãnh liệt a.

Tám cái chu mâu từ tám chi của Băng Bích Hạt Chu nhưng đều tương đương với thần khí cấp bậc, nơi này vừa vặn thích hợp làm cái thử nghiệm

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 257: Không phải chế tạo cho ta

Kim Thuật Hephaistos đại môn.

Bước qua đại môn cổng lớn là một khung cảnh choáng ngợp, ngoại trừ Triệu Mãn Duyên đã quá quen thuộc đi đi lại lại ra, hai người Mục Bạch và Mạc Phàm trên mặt đều biểu lộ nhiều nét biểu cảm thán hết sức không thể tin được.

“Ngọa tào, này mang cả nguyên sinh núi rừng đổ về thị trấn à”, Mạc Phàm chớp chớp mí mắt, nhất thời rung động nhẹ.

“Có vẻ là không gian cảnh này do mấy vị cấm chú không gian pháp sư nào đó xây dựng”, Mục Bạch đồng dạng cũng không nhịn được lên tiếng.

“Ta đã nói các người, không gian hệ chính là cực kỳ lợi hại như vậy đó, giả dụ sau này đất chật người đông, hoặc là bị yêu ma đào thải, vừa vặn có khả

năng sống sót ở một thế giới trận pháp của riêng mình”, Triệu Mãn Duyên sớm lường trước được sắc mặt hai gã chẳng đi bao nhiêu quốc gia này, đối với thế giới quan còn chưa từng thưởng thức qua bao nhiêu danh cảnh.

Mạc Phàm cũng có chút xoắn lười, này ma pháp không gian xây dựng gì đó, chính mình làm một cẩm chú pháp sư thời điểm, thuyết pháp nhìn lên chẳng mấy người cao, nhưng nhìn xuống thì cực hiếm ai đuổi kịp; ấy vậy mà mù tịt.

Không gian dựng của Hephaistos đại môn có thể rộng không kém với Sát Uyên bên trong.

Mây cô, sương mai, nắng sớm, thái bước trên thảm bình nguyên nhân tạo cực lạc.

Những vách núi đá màu xám trắng đứng, trên đỉnh lại có những tu viện với mái ngói đỏ nổi bật cheo leo trên nền trời xanh, hết thấy tinh hoa hội tụ tạo thành một bức tranh hùng vĩ động lòng người.

Triệu Mãn Duyên nói cho bọn hắn biết, đây là tu viện Meteora, cũng là cái nôi của làng kim thuật Hephaistos trong truyền thuyết Hy Lạp.

Trong làng chủ yếu làm việc ngoài trời, tận dụng nhật liệt trên cao thái nguyên tố nhiệt xuống, dưới mặt đất, khắp nơi có vô số tu sĩ luyện kim thiếc, rèn đúc thiếc, rõ ràng đa phần bọn hắn đều là pháp sư hỏa hệ, lôi hệ tu luyện, một ít sẽ có vài tiểu đoàn pháp sư thủy hệ, quang hệ ở giữa cân bằng.

Cuộc sống của các tu sĩ trong xưởng viện cũng rất bình yên, họ thức dậy từ rất sớm, tự lo các công việc nhỏ nhất như nấu ăn hàng ngày tới những việc trọng yếu như dung luyện ma cụ, ma khí, chế tác vận chuyển đồ rèn.

Đi đi đến viện xá, gặp viện trì, người này chính là lãnh đạo mảnh không gian Kim Thuật Hephaistos, cũng là đối tác làm ăn của Triệu Mãn Duyên.

Người, nói liền không dứt. Tiếng búa rèn vang, không những không ỉn ỏi đau đầu, lại hòa thanh thật mềm mại, bắt tai.

Tu viện treo Meteora là điểm cuối làng, một tuần một lần sẽ nhận đón tiếp khách, vừa vặn hôm nay, phòng sảnh nhà viện sẽ hoàn toàn hướng về khách hàng mở cửa.

Ba người phải đi bằng cầu thang dài dằng dặc uốn lượn, còn có một vài đường núi nguy nga, cầu treo vách núi, đầy ắp chim non thanh yển xinh đẹp đang lú lo.

"Giroud viện trì, Giroud viện trì", Triệu Mãn Duyên gõ cửa một cái, thân mật lời lẽ gọi tên chủ tu viện kim gia.

Đang thiết kế bàn thảo bên trong, Giroud viện trì tu viện lập tức nhận ra giọng nói Triệu Mãn Duyên, hần đồng dạng giống như chờ đợi từ rất lâu rồi, là có tin tức tốt gì muốn nói cho cái tên này.

"Triệu gia chủ đã tới, xin mời vào, người không cần phải khách sao", viện trì Giroud không có đi ra ngoài, chỉ là ở bên trong hô lớn.

"Ta dẫn hai vị huynh đệ tới đặt thiết kế khai ma cụ", Triệu Mãn Duyên cũng cao giọng nói, vừa vặn bàn tay mở cửa đi vào bên trong.

"Tới rồi, tới rồi, ta chờ người mãi...a, hai vị này...", viện trì Giroud nhìn thấy hai người đi bên cạnh Triệu Mãn Duyên, lập tức hỏi.

"Suýt nữa quên, người tóc xanh bên trái ta này tên là Mục Bạch, còn người tóc hồng tên...", Triệu Mãn Duyên mở miệng nói.

"Mạc Vỹ Kỳ, ta tên là Mạc Vỹ Kỳ, hân hạnh gặp mặt", Mạc Phàm vội nói chen vào lời Triệu Mãn Duyên, liền không có muốn dùng tới tên thật chính mình.

Triệu Mãn Duyên nhìn hần, rất nhanh trên miệng nở ra một nụ cười không có ý tứ gì cả.

Này rất hiển nhiên, một phần Mạc Phàm vì lo sợ thân phận hơi nhạy cảm liên quan đến Thánh Thành của mình bị lộ ra ngoài, đối với một ít thế lực thương mại đều sẽ dễ dè mua bán giao dịch, trọng yếu chính là hiện tại hần có chút hơi hường sắc, tuy bản thân thuộc tuýp liêm sỉ vút đi, nhưng vẫn nên tránh xấu hổ khi không cần thiết.

"Ồ, cái tên thật đẹp, hai người đều là người Trung Quốc?", viện trì Giroud hỏi rằng.

"Viện trì, chúng ta đều là người Trung Quốc", Mục Bạch nói rằng.

Phòng của viện trì sơn màu nâu đỏ, nhiệt độ khá nóng do gần với xưởng rèn trung tâm ở phía sau, trong phòng sắp xếp khá gọn gàng theo phong cách Phục Hưng nước Ý, ngoại trừ một ít bàn thiết kế khai giáp, vũ khí, hội họa treo tường thì cũng không có bài trí thêm vật phẩm nào.

Nhìn đến ngoại hình Viện trì Giroud, hần trông khoảng độ đã là ngũ tuần, tóc đen, râu đen, khuôn mặt khá sắc nét, rất có khí chất. Nếu không phải là Triệu Mãn Duyên giới thiệu trước, Mạc Phàm hay Mục Bạch đều không tin người này sẽ lại đi làm một luyện kim gia thợ rèn đi.

Bất quá, điểm nhấn trên người vị viện trưởng Giroud này là nằm ở hai chân, hai chân hần giống như đã gặp phải tai nạn nào đó, phải dùng ma cụ bằng gỗ thay thế lấp vào.

Chân gỗ a!

Viện tri Giroud khoảng rời khỏi bàn làm việc, đi đến bên cạnh đám Triệu Mãn Duyên, đưa cho hắn bản vẽ thiết kế nâng cấp khay ma cụ vừa đặt.

"Triệu gia chủ, người làm sao còn buồn bực sắc mặt, đừng buồn đừng buồn, ta vừa vận vừa thiết kế tốt cho người một hảo nhân duyên gặp, tương lai vài tháng nữa sẽ muốn cung cấp. À nói, còn đây là bản mẫu nâng cấp Châu Quang Băng Ngưu Dực, người xem có ân ý không?" viện tri Giroud đến bên cạnh Triệu Mãn Duyên, đưa cho hắn một mẫu bản vẽ, một bộ người bán hàng mời chào sản phẩm

"Không cần, không cần, người có thể nhờ người gửi qua văn phòng của chúng ta ở Athens thành, khi rảnh ta tới kiểm tra", Triệu Mãn Duyên cười khở một cái từ chối.

"VẬY người tới đây làm gì?? A a, hay người là tại cho nàng làm một kiện ái tâm chi khay sao, hồi trước ta gặp được người cầm một kiện nữ ngọc bội khay từ thánh điện Hoàng Gia Anh, không nghĩ tới a, người có phải hay không thông qua quan hệ biết mình tình đại công tước Eileen sắp đến sinh nhật ngày lễ, cho nên mới vội vã như vậy liên lạc với ta, liền vì cho nàng một phần kinh hi, các người người trẻ tuổi thật là lãng mạn!" viện trưởng Giroud bưng tỉnh đại ngộ, tiếp tục bày ra một loại thương mại quảng cáo, "Đây đây, bên ta cũng có Nhuyễn Ái Ngõng Hoàng Khôi, cực kỳ đẹp mắt nha, giá thành lại..."

"Lão già, muốn hay không ta cạo hết râu của người xuống, quảng cáo quảng cáo cũng phải chờ ta nói xong đã", Triệu Mãn Duyên có chút muốn đánh vào mặt tên này.

Xem xét đến hai người bọn hắn đối thoại, Mạc Phàm không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Bao nhiêu năm qua lại với Triệu Mãn Duyên, hôm nay là lần thứ nhất mới được tận mắt chứng kiến kiểu tiếp thị sản phẩm mặt dày đến như vậy.

Quả nhiên mình dùng tên giả là chính xác!!!

Cái gì mà thần rên cổ cổ truyền thuyết, cái gì Kim Thuật Hephaistos chẩn đoán kim loại, thiết kế khay giáp, tạo ma cụ, một tuần nhận khách một lần.

Ngạch, này chính là lưu manh giả danh huyền bí, chỉ nhắm vào đối tượng giàu, một dạng kỹ nghệ đánh vào tâm lý người tu hành ưa thích hàng độc để cầu tiền thì đúng hơn.

Thoảng chốc hắn có ý nghĩ làm xong liền chuồn, cắt đứt liên lạc, đây dựa vào tên này, chính mình không có Triệu Mãn Duyên bên cạnh sẽ rất dễ bị đào tiền.

"Vị này Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ của ta là muốn chế tạo ra một khay ma cụ, chúng ta đến lần này là nhờ người xem xét", Triệu Mãn Duyên nói rằng.

"Khay ma cụ, tốt tốt, vị này bằng hữu của Triệu gia chủ, chắc hẳn người ưa thích là mẫu tốt nhất thiếc thạch titan bên ta...", viện trưởng Giroud lập tức chuyển sang Mạc Phàm, ánh mắt nhiều nhiều lộ ra quang trạch hỏi.

"Thiếc thạch Titan, nó làm vật liệu thì tốt lắm sao?", Mạc Phàm hỏi rằng.

"Đương nhiên, siêu bền bỉ, ngoại trừ một ít cấp vô địch quân chủ đặc thù, trên cơ bản không có loại nào cùng nó so đo được", viện trưởng Giroud vui vẻ nói rằng.

Cẩn thận quan sát thấy khuôn mặt Mạc Phàm có chút dăm chiêu, viện tri Giroud dựa vào kinh nghiệm thâm niên phán đoán rằng đối phương đang lưỡng lự, lập tức bổ sung: "Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, trông người bắt mắt như vậy, kỳ thật có thể coi là một mỹ nam thiên hạ, tin tưởng ta, khay giáp ma cụ làm bằng thiếc thạch Titan, tuyệt đối sẽ gia tăng thêm một tầng soái khí cho người"

"Viện tri, thật lòng ta..."

"Huynh đệ, nếu không thích thiếc thạch Titan, thì bên ta còn có vỉnh sa cang thép, kim loại này nhẹ như lông bông, đàn hồi hấp thụ lực tốt không kém đất sét, giả cả ổn hơn một ít", viện tri Giroud như cũ đánh tới lời nói, không để Mạc Phàm từ chối.

"Ta nói ta có kim loại rồi", Mạc Phàm nhui mày chăm chăm nhìn Giroud, bàn tay lập tức can thiệp nói rằng.

"Ha ha ha, ra là có kim loại rồi, được được, Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, hay là người đến xem các bản thiết kế khay ma cụ đi, thích loại nào, ta cho người siêu việt", viện tri Giroud sắc mặt buồn rầu một ít, nhưng vẫn là không quên kiểm soát công đoạn hai.

Mạc Phàm gãi đầu một cái.

"Thật ngại quá, ta không thiết kế khay ma cụ cho ta!"

"Không phải cho người, khụ khụ, huynh đệ, người nói luôn một lần, người nói luôn một lần đi, ta cảm thấy nói chuyện với người thật mất hứng", viện tri Giroud khổ tâm thở dài.

Viện tri sau đó theo Mạc Phàm đi ra ngoài trang viên phía trước tu viện, lão đương nhiên trong lòng cũng không rõ ràng lắm tại sao phải bước tận ra địa phương này.

"Lão lang, bước ra đây"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 258: Hồn Âm Minh Thần Nhuyễn Khải

Trước mặt viện tri Giroud, hắn nhìn thấy một đạo vết nứt không gian màu xanh nhạt mờ tối, bên trong vết rách bất thình lình xuất hiện một đầu bóng sói toàn thân đầy rẫy hủy diệt chúc vắn nhảy xông ra ngoài.

"Hoàng Văn Thương Lang!"

Hoàng Văn Thương Lang nhảy ra từ một cái Thứ Nguyên triệu hoán môn?!

Khoảnh khoảnh chớp nhoáng diễn ra, Giroud có chút không dám tin tưởng con mắt của chính mình, liền ngay cả vừa nảy cảm giác hoang mang đều bởi vì khiếp sợ mà tiêu tan.

"Viện tri, ngươi xem cho ta một chút, lão lang này của ta có được hay không chế tạo một bộ khải giáp phù hợp?" Mạc Phàm mở miệng nói ra.

"Ngươi... ngươi muốn chế tạo cho Thứ Nguyên Thú??" Giroud cảm giác đầu óc mình có chút hỗn loạn.

Khí tức vừa rồi cũng là quân chủ, đại quân chủ cấp a.

Cái gã tóc hồng tuần mã này là Đại thiên sứ trưởng Thánh Thành à? Từ khi nào Thứ Nguyên Thú cũng có thể tu luyện đến đại quân chủ cấp rồi??

Viện tri Giroud nhưng là một thân thượng vị cường giả, siêu giai bốn hệ mãn tu. Bản thân cũng đồng dạng có thức tỉnh triệu hoán hệ, có chuyên sâu nghiên cứu tìm tòi phát triển năng lực, nhưng hôm nay tự mình chứng kiến một màn nghịch thiên này, rõ ràng cả người đều không khỏi run nhẹ lên một điểm.

"Àn, kỳ thật lão câu này của ta trong suốt thời gian gần đây đều bị bế tắc tu luyện thăng cấp, phần nhiều là do bình chương huyết thống không thể gia tăng, vì vậy cuối cùng ta chỉ có thể nghĩ đến cách chế tạo khải giáp cho nó a." Mạc Phàm cười khổ nói rằng.

Xác nhận, đây cũng là Triệu Mẫn Duyên một cách bày cho hắn để phát triển thực lực lão lang.

Hoàng Văn Thương Lang dù là cao cấp nhất Thương Lang dòng dõi, bất quá chó vắn hoàn chó, cùng Thánh Đồ Đẳng phân nhánh huyết thống hay bên kia phương Tây siêu thú Phượng Hoàng, Chân Long đã làm gì so sánh được đây.

Vì vậy cho nên là, đừng nói lên được Đế Vương, cho dù Chí Tôn Quân Chủ thôi, này tuy không phải hoàn toàn thuộc về nhiệm vụ bất khả thi, nhưng cũng không kém bao nhiêu đâu.

Nên nhớ, Mạc Phàm càng về sau thậm chí càng đầu tư nguyên liệu, khẩu phần bồi bổ cho lão lang còn muốn nhiều hơn sừng nhi Tiểu Viêm Cơ đấy, phải miễn cưỡng lắm mới kéo được nó lên Đại Quân Chủ cấp.

Cao hơn... gần như vô vọng.

Hít một hơi thật sâu rồi thở ra, viện tri Giroud cố gắng duy trì lấy bình tĩnh, mở miệng lại nói: "Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, xưa nay ta chưa từng nghe nói có người sẽ lắp khải ma cụ cho thú yêu, tinh linh hay bất kỳ loài sinh vật nào, ngươi đến là không nói chơi?"

"Gào gào gừ gừ ~!"

Xuyên khắp tu viện Meteora, đột nhiên Hoàng Văn Thương Lang tru lên một cái giận dữ, phàm là đối với viện tri Giroud tỏ ra không tán thành.

"Không sai nha, ngươi xem, kim loại dây so với tốt nhất thiếc chì quặng Titan là như thế nào?" Mạc Phàm gạt đầu xác nhận, đồng thời hắn mở ra một cái khoảng rộng bằng bạc màu trắng trên không, trong ngân quang, tám cái thanh kim loại óng ánh màu xám đen rớt xuống đất, cắm trực tiếp vào bãi cỏ trang viên bên dưới.

Mỗi một thanh xám đen chuỗi màu nhảm chừng hơn 10 mét chiều dài, nhìn ra cổ ma khí nồng nặc tỏa ra trên các thanh kim loại này, thậm chí so với hủy diệt chúc vắn trên người Hoàng Văn Thương Lang sẽ cao hơn mấy trăm lần.

Viện tri Giroud quay đầu nhìn thoáng qua tám cái chuỗi màu tà tính mẫn diệt cắm trên mặt đất, tự mình hoàn toàn không khỏi chấn động, hai mắt chớp chớp trong vô thức, nói rằng: "Ông Trời ạ. Hu. huynh đệ, ngươi làm sao có chỗ kim loại này. Đâu...đây rõ ràng phải là khí tức từ Đế Vương cấp bậc, Đế Vương cấp bậc!!!"

Người nam tử trước mặt còn có nguyên liệu tinh hoa của Đế Vương cấp bậc, chính mình ban nảy lại còn muốn khoe khoang thiếc thạch Titan gì đó, chẳng khác nào đứng trước Hoàng Vương dọn đĩa rau xào.

“Lão già, vị huynh đệ này của ta hỏi rằng ngươi có làm khái ma cụ được cho lão cầu kia không, đừng làm quá lên như vậy, lần trước ngươi không phải cũng là bộ mặt này nói với ta?” Triệu Mãn Duyên phất tay một cái, đối với Giroud căn bản đều biết tông thói quen sẽ giả vờ nâng cao giá trị vật phẩm rồi làm tiền của hắn.

“Khụ khụ, Triệu gia chủ a, ngươi đừng đánh đồng như vậy, kim loại trầm bổng vốn cực kỳ hiếm, ta vừa nhìn, ngửi ngửi đến chất liệu, liền đã biết tám cái thanh chuôi mâu này so với xương tủy Băng Ngưu Thú Vương lần trước ngươi mang tới còn muốn cường hơn, này là loại thần khí vạn năm tích tụ tinh hoa thiên địa đó.” Giroud nhưng chưa có hết ngưỡng mộ đối với bát mâu kim loại, hắn liền chuyển ánh mắt sang Mạc Phàm tiếp tục nói: “Được, được, vật phẩm cực kỳ trân quý như vậy, ta nhất định hứa với ngươi, ta nhất định lần này sẽ làm nên một cuộc cách mạng đổi mới nha, khái ma cụ cho Triệu Hoán thú... ha ha, liền là khái ma cụ cho Triệu Hoán Thú, ta nhận, ta nhận!”

Đem thần khí chế tạo thần khí!!!

Loại chuyện này tuyệt đối là quá kích thích rồi.

Thêm vào đây nếu thành công cũng sẽ đồng dạng thế gian duy nhất thần khí cho một đầu Quân Chủ Triệu Hoán Thú...

Tự cổ chí kim, khẳng định bất cứ vị Kim Thuật kỹ nghệ nào cũng mong muốn hoàn thành tác phẩm như thế đi.

Rõ ràng chỉ vừa nhìn thấy kiện thần khí từ Băng Bích Hạt Chu cơ thể, Giroud đã lộ ra cặp con ngươi tham lam kia chuyển biến thành vô cùng mưu cầu danh lợi quang trạch.

Mạc Phàm cũng là phải thừa nhận, đầu sao người làm việc vì danh lợi đều rất sáng khoái như vậy. Không mưu cầu, không cần kiểm định đánh giá sản phẩm, cam đoan có thể tin tưởng đó là tốt nhất rồi.

“Mẫu thiết kế gì đó ta cũng không quá quan trọng, ngươi làm một cái sáng tạo luyện kim giả, hắn sẽ thích hợp hơn tùy hứng. Do đó, nếu ngươi muốn một tác phẩm thành danh mà nói, ta liền để ngươi toàn bộ xử lý.” Mạc Phàm phi thường tin tưởng vào kỹ nghệ của viện tri Giroud mà nói rằng.

Trước khi tới đây, Triệu Mãn Duyên đã nói cho Mạc Phàm biết rằng, Giroud vốn dĩ là thiên tài sáng tạo hết thảy ma cụ, hắn nhưng sở hữu thiên phú cao nhất trong vòng hơn trăm năm trở lại đây, tuy ngày thường một dạng tiền tài trung cầu là thế, bất quá chỉ cần bắt trúng mạch động lực cho lão, mọi thứ đều dễ dàng đem ra nói chuyện.

“Mạc Vỹ Kỳ tiền sinh, nếu ngươi đã giao toàn quyền cho ta, ta cam đoan sẽ tự mình phụ trách món báu vật này thật tốt, ta lần này sẽ đem toàn bộ tâm huyết ra làm. Ngươi có thể hay không muốn ta rèn đúc thêm một kiện Hỗn Âm Minh Thần Nhuyễn Khái?” Viện tri Giroud khuôn mặt càng lúc càng lộ ra mãnh liệt sung sướng, vành mắt thậm chí có chút đỏ lên nói rằng.

“Hỗn Âm Minh Thần Nhuyễn Khái???”

Không biết vì cái gì, chỉ cần nghe đến cái tên thôi, Mạc Phàm cũng cảm thấy có một loại khủng bố thần thánh uy lực không gì sánh được.

Mà lại...

Cái kia Minh Thần là ý gì?

“Đừng nói ta thiên vị ngươi, ngày xưa tổ tiên của ta là một người chế tạo ma cụ cho các vị phong hào kỳ sĩ điện ở Parthenon Thần Miếu, trong điển tịch, dưới sự dẫn dắt của Thần Nữ, bọn hắn đã đánh bại Hades Cự Thần, siêu thần Titan trong quá khứ. Này Hỗn Âm Minh Thần hạch tâm thu được, chính Thần Nữ đã đem tặng gia tộc chúng ta. Xuyên suốt bao nhiêu năm nay chúng ta mỗi một đời đều đem chế tác thành vĩ đại nhất ma cụ công trình... Chỉ đáng tiếc, Hỗn Âm Minh Thần mang vong khí quá nặng, vô luận một người phạm tục nào mặc vào đều rất dễ bị xâm nhiễm lên, gân cốt càng không thể chịu nổi, cho nên đã sớm trở thành một cái tượng trưng phòng trưng bày.

Ngược lại là Hoàng Văn Thương Lang, lang tộc sở hữu tính chịu đựng rất tốt, bản tính lại hung hăng, có huyết thống thú cường, sức bền bỉ ở quân chủ cấp càng tăng cao hơn người bình thường mấy lần, hơn thế nữa, tám cái kiện mâu thần khí cũng có tà tính, chỉ cần tà phối hợp tốt dung luyện, thống nhất một thể, vừa vạn sẽ ác chế lẫn nhau mà thành một kiện siêu cấp thần khí... khụ khụ, ta thật không phải biết nói nó sẽ mạnh cỡ nào.” Viện tri Giroud con mắt cực kỳ xúc động nói ra.

Lời Giroud vừa nói ra, lập tức Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, Mạc Phàm đều ngây người như phỗng.

Hades Cự Thần, vậy cũng là thêm một đầu Đế Vương thượng cổ cấp bậc, so với Apollo Cự Thần bên cạnh Diệp Tâm Hạ càng muốn mạnh hơn.

“Lại một cái người mắc bệnh nghề nghiệp nhập ma!”

“Lại một cái người mắc bệnh nghề nghiệp nhập ma!”

Đúng vậy, chỉ có người quá nặng bệnh nghề nghiệp của mình mới tâm huyết đến cường độ này.

Quá là ngoài mong đợi đấy!

Thời điểm này, Mạc Phàm dần dần cũng rung động rất mạnh, hắn ý tứ nhìn qua lão lang một cái.

Đây mặc vào hỗn hợp hai kiện Đế Vương cấp bậc, tuy không phải là thoát cốt, thay huyết, dung hồn, nhưng chắc chắn so với Đế Vương thông thường, muốn đả thương, muốn chống chịu, tuyệt đối là có khả năng nha.

“Lão già, ngươi vì cái gì có hàng tốt như vậy lại không nói ta đây?” Triệu Mãn Duyên lập tức trừng một cái.

“Khụ khụ, Triệu thế gia, không phải là ta không muốn nói với ngài, bắt quá... quả thật không hợp, quả thật không hợp. Cho dù ngài là cấm chú pháp sư, về căn bản cũng không thích hợp vác trên người một cái quá nặng vong tính cỡ này.”

“Viện trị, lực lượng của lão lang thực sự sẽ vác nổi hai kiện Đế Vương thần khí sao?” Vui thì có vui, Mạc Phàm vẫn còn một chút hoài nghi muốn chắc chắn hiểu rõ.

“Có chút xâm nhiễm nội tạng, huyết mạch, nhưng ngươi yên tâm, khai giáp yêu thú ta thiết kế đến, áp lực sẽ giảm nhất có thể.” Viện trị Giroud nói rằng.

“Hào tốt, vậy ta cũng không khách khí, có thể muốn cáo từ chờ tin vui của ngươi!” Mạc Phàm nói rằng.

Ba người bọn hắn vừa dự định quay người lại bỏ đi ra ngoài, đột nhiên viện trị Giroud mới nhớ ra cái gì đó, thốt lên: “Ah khoan đã, chúng ta nên bàn một chút tiền bạc...”

“Không phải ngươi làm vì đam mê sao?” Mạc Phàm dừng chân lại, sắc thái vô cùng tự nhiên nói ra.

“Khụ khụ, lão phu cũng cần tiền để duy trì mảnh đại địa không gian này a. Bắt quá ngươi yên tâm, ta tính giá hữu nghị, không lấy tiền Hỗn Âm Minh Thần Nhuyễn Khải” Viện trưởng Giroud cười cười nói.

Không tính Đế Vương khai?

Không phải đó mới là thứ đắt giá nhất trong đợt chế tác sản phẩm này sao?

Một lần nữa Triệu Mãn Duyên sắc mặt càng khó coi đến cực điểm.

Vì cái gì vẫn lại không cho ta, ta cũng có khế ước thú...

“Tốt, vậy bao nhiêu?” Mạc Phàm hôm nay cảm nhận là một ngày may mắn của chính mình.

“2000 ức!!” Giroud giờ tay lên tạo thành số hai dấu hiệu, đồng thời miệng nói rằng.

“2000 ức...” Mục Bạch đứng một bên nghe, chợt cảm giác vừa có tiếng sấm đánh xuyên qua màng nhĩ, “Không phải ngươi vừa bảo miễn phí tiền khai giáp của Hades Cự Thần?”

Tiền này còn có thể siêu việt cả ngân sách quốc gia đấy, ngay cả với cường quốc như Hy Lạp, giả dụ loại bỏ Parthenon Thần Miếu ra thì con số trên vẫn đủ mua luôn cả cái tòa thành Athens liền được.

"Ân, ta chỉ lấy tiền công", viện trị Giroud rất bình tĩnh đáp.

Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên được một trận sầu não thay huynh đệ mình.

Tiền công 2000 ức?, chẳng bằng chuyên nghề làm ăn cướp đi.

"Mạc Phàm, ta thấy...", Mục Bạch miệng hơi giật giật nói.

“Thành giao, ngươi gửi hóa đơn về văn phòng Triệu Thị!” Mạc Phàm chấp nhận đơn giá nói ra.

???

Triệu Mãn Duyên giật bản mình một cái, tưởng rằng nghe nhầm, miệng mồm lập tức hỏi lại: “Vì cái gì liên quan đến Triệu Thị rồi?”

“Ta có 30% cổ phần, cái này đầu tư sinh lời nha. Lão Triệu, ta vì Triệu Thị cả, liền có thêm một cái không kém Đế Vương cấp trong gia tộc, làm siêu cấp đẹp trai đứng đầu người, ngươi không phải cũng muốn có lợi ích sao?” Mạc Phàm cười cười, bàn tay vỗ vỗ trên vai Triệu Mãn Duyên nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Đến học hỏi

Triệu Thị tài sản kéo dài từ Trung Quốc đến tận năm châu lục địa, nhất là đến khi Triệu Mãn Duyên chính mình trở thành một cầm chủ pháp sư thời điểm, mức độ phổ biến cùng bành trướng là không gì sánh nổi; hiện tại hẳn thậm chí đã không còn cần để tâm đến bất cứ hoàng vương gia tộc nào trong mắt.

Hồng sâm liệu thảo, trầm ngân vật liệu, đá quý các loại, tài nguyên tu luyện, trứng long xuất khẩu, học phủ kinh doanh, bất động sản xây dựng, gần đây nhất còn thu về được giống nuôi Tích Dịch Vu Thổ trên Minh Lang thôn buôn bán, hẳn tương lai không xa đều muốn siêu việt trở thành kho bạc đứng đầu thế tộc trên thế giới này, đầy đủ tư cách thành lập Đế Quốc Triệu Thị.

Bất quá, 2000 ức vẫn là một con số rất lớn, đủ để dao động tài sản khổng lồ kia. Có cung tương ứng có cầu, giả dụ ngày nào đó có một tổ chức hoạt động ngầm muốn bày bán đại địa kết tinh, giá trị thật cũng không thể lên đến 2000 ức được.

Triệu Mãn Duyên làm sao không khỏi nội tâm muốn khóc rờn đau, hẳn một mặt tối sầm nói rằng: “Ta kháo, người lần tới không cho ta một cái gì trân quý đồ tốt, ta thấy hay là chúng ta đừng làm huynh đệ nữa.”

Nắm giữ 30% cổ phần thì được phép đốt tiền rồi à, tên cục súc này làm sao không tính toán gì hết tron???

“Ài, đừng như vậy, nếu may mắn kiếm được thêm chỗ tốt, ta sẽ quyên tặng hết về Triệu gia chủ được chưa; chi là đồ tốt thường không dễ dàng kiếm vậy, người cũng không nên quá kỳ vọng.” Mạc Phàm nói rằng.

“Còn có, con chó kia, về sau khải giáp tới tay liền trực tiếp đi theo ta, loại hình mạng tính biểu tượng này cần đem đi chụp mẫu quảng cáo lăng xê, dù gì cũng cần thu tiền hồi vốn!” Triệu Mãn Duyên lần nữa u oán, không chút khoan nhượng nói ra.

Lời hẳn nói đến, viện trị Giroud đồng dạng hai chân gỗ loạng choạng giẫm vào nhau, suýt nữa đã trực tiếp té xuống đất.

“Vậy cũng có thể nghỉ ra được?”

Trên thế giới này, cái gì sẽ tạo hiệu ứng tốt hơn được một đầu Quân chủ mặc ma khải Đế Vương còn đi chụp ảnh quảng cáo?

Mới nghe thôi thì ai nấy cũng đều bị rung động, tràn đầy hưng phấn rồi.

Đừng nói là dùng để làm biểu tượng, chỉ cần quay một thước phim Hoàng Văn Thương Lang trang bị Đế Vương nhuyễn khải thôi, liền cho nó ăn cám lợn thì cám lợn không bao lâu cũng sẽ bị cháy hàng trên toàn cầu.

Quả nhiên không uống làm người lãnh đạo Triệu Thị, chính mình đem hết nước bọt mời chào, cắn rút lương tâm đủ kiểu đổi lấy 2000 ức. Triệu Mãn Duyên chỉ bằng một cái suy nghĩ chụp hình đạo thôi, con số lập tức muốn san bằng.

Đăng cấp, đăng cấp a.

Mục Bạch và Mạc Phàm đồng dạng cũng cười trừ, gật đầu tám tác nể phục.

“Lão Triệu... vẫn là lão Triệu!”

.....

Ban đầu vốn dĩ định bàn giao xong liền về lại Parthenon chờ đợi, nhưng là Mục Bạch nói cho bọn hắn biết, hiếm mới có dịp đặt chân đến vùng đất của kim thuật kỹ nghệ, học hỏi một ít cũng không mất mát gì.

Cuối cùng, cả nhóm ba người quyết định tá túc ở một nhà khách cao cấp bên trong không gian kim thuật Hephaistos, đương nhiên, vì là khách hàng loại VIP cao nhất, càng đã được đề danh vào bảng bạch kim vương giả xuyên suốt lịch sử gia tộc, hết thầy dịch vụ đều được miễn phí, tiếp đãi rất không tệ.

Mấy ngày sau, tham quan trạm xưởng.

Trạm nhà xưởng kỳ thật cũng không nằm ở đâu quá xa, đại khái chỉ ngụ ngay phía sau trung tâm thị trấn, bên dưới tu viện Meteora.

Đó là một tòa trụ màu kem nâu mọc sừng sững giữa núi rừng, chung quanh có dòng Thu Hải con sông chảy ngang qua, cũng đồng thời giúp giảm bớt đi phần nào nhiệt lượng trong xưởng tòa ra.

Phải, dĩ nhiên là nhiệt lượng.

Chưa cần đến gần, phạm vi kề cận xưởng đã dễ dàng cho người ta thấu nghiệm một loại cảm giác đứng cạnh lò luyện đan như lửa thiêu rộng hơn 10 km diện tích.

Môn xưởng lập tức mở ra, khuôn mặt ba người bọn hắn bị rèn đúc lò nung chiếu đến có chút đỏ lên.

Đại sảnh ngăn nắp, hàng nào ra hàng nấy, khắp nơi đều đặt các loại kim loại bộ kiện, Mạc Phàm chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra những thứ này bộ kiện ở bên trong, hẳn là có không ít đều là thuộc về quặng than trên ma khí linh kiện mới đúng.

Mục Bạch có chút tò mò, hẳn không có dừng lại mà tiến sâu vào, tiếp tục hướng bên trong đi đến, hai người khác cũng vội vàng đi theo.

Nơi đây bề ngoài không lớn như trong tưởng tượng khi nhìn ở xa vào, nhưng bên trong không gian đồng thời cũng chẳng tính là nhỏ, tựa hồ khi xây dựng, các vị tiền bối làng nghề đã cố tình chường không không gian thành các phân mảnh khác nhau.

Xuyên qua một cái hành lang để cẩn thận quan sát, bọn hắn nhìn ra tổng khu vực rèn đúc chế tạo một cái tiêu chuẩn ma cụ gồm bốn công đoạn trận pháp; thứ nhất nung cùng rèn kim loại trong dung tương thiên hỏa, thứ hai là mẫu nổi khung thiết kế bằng bí pháp, thứ ba là bước vào lõi trì tẩm淬 hàn gấm, cuối cùng phải bước qua thủy châm thủy lực gột rửa.

Bốn tầng công đoạn, vậy cũng hơn tuyệt đại đa số những thủ nghệ những nơi khác những hai tầng rồi, mỗi một tầng lại được luyện kim kỹ lưỡng bằng thiên khiển cổ lão, quả thật đủ khiến cho người ta mở rộng tầm mắt.

“Lão Triệu giới thiệu đến không sai, chế tác ở đây, hữu danh hữu thực!”

Mạc Phàm giờ ngón cái hướng về Triệu Mãn Duyên, hắn bắt đầu có niềm tin rất lớn rằng chính mình chọn mặt gửi vàng cho khai giáp của lão lang là cực kỳ đúng đắn.

Nhìn thoáng xuống khu vực rèn đúc.

Hơn 200 vị tinh anh hòa pháp sư thân hình lực lưỡng, vai rộng, bắp tay to đang làm việc bên dưới, nhóm thì quy hoạch trận pháp, nhóm thì chịu trách nhiệm làm việc duy trì thiên hỏa, nhóm thì uyển uyển kéo đúc lò rèn. Tất cả giống như đều là trung giai, cao giai pháp sư, chỉ lát đất một ít bốn, năm vị mới tu luyện đến được siêu giai cấp bậc.

Ngoài ra, còn có một nhóm giám sát công xưởng, ghi chép dữ liệu.

Kim thuật Hephaistos là một cái vô cùng nghiêm khắc cùng chuẩn tắc quy trình, yêu cầu rất cao tính kỹ thuật, mỹ thuật và kỷ luật. Do đó, mọi thứ phải bảo đảm đặc biệt không có sai sót gì.

“Kia không phải lão viện trì Giroud sao?” Mục Bạch bất ngờ liếc thấy thân ảnh quen thuộc, mở miệng nói.

Triệu Mãn Duyên quay đầu lại xem, xác nhận phát hiện viện trì Giroud đang ở bên dưới.

Hôm nay, viện trưởng mặc duy nhất một cái áo thun xám mỏng, không có họa tiết gì, bất quá dù đã ngũ tuần, cái tên này ngược lại cơ thể có chút vạm vỡ ngoài dự đoán, nếu không muốn nói khá săn chắc, đồ con.

Mà lão viện trì chân gỗ này cũng vừa vặn quay đầu ngược lên, bất gặp đám ba người bọn họ, hô to: “Triệu gia chủ, Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, Mục Bạch huynh đệ, các người tới xưởng tham quan sao?”

“Lão viện trì, người thực sự đi luyện kim trở lại?” Triệu Mãn Duyên lớn tiếng hỏi.

Đệ nhất thiên giả luyện kim, viện trì Giroud hôm nay trở lại làm người trực tiếp dẫn dắt đúc khai giáp cho Hoàng Văn Thương Lang, hắn suốt mấy năm nay lui về hậu phương làm kinh tế, cảm giác tay chân đều muốn đoạn mất.

“Khụ khụ, rõ ràng qua mấy năm dưỡng lão sinh hoạt, lực lượng không lớn bằng lúc trước, nhặt lại món nghề gia truyền này không khéo có thể trực tiếp lấy đi chính mình mệnh. Bất quá, ta đối với dự án này, có thể là trần trề tâm huyết, trần trề kích thích, cỡ nào cũng phải tự mình làm.” Viện trì Giroud cười khổ nói rằng.

Sau đó, hắn liếc sang hướng Mạc Phàm, tiếp tục hào hứng nói: “Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, người yên tâm, ta có lòng tin, chỉ cần đầu khai cho Hoàng Văn Thương Lang của người hoàn thành, này sẽ là không kém hơn thay đổi huyết mạch gì đó, phi thăng hèn cách gì đó, chắc chắn muốn mở ra một trang niên sử cho Thủ Khai pháp môn, nâng tầm Triệu Hoán Hệ lên một chương mới.”

“Người cái kia cứ làm đi, chúng ta quan sát liền được.” Mạc Phàm nói rằng.

Viện trì Giroud gạt đầu một cái, cũng không tán dóc cùng đám Mạc Phàm, hắn xoay lưng lại, tiến về khu vực lò than trận pháp trung tâm.

Trung tâm lò than là một cái khuyếch đại khung thép hình tròn bán kính 10 mét, giống như giếng sắt vậy, bên dưới giếng là ngàn năm thiên hỏa lò luyện, đang bốc hơi nghìn nghịt bốc cả mũi, xung quanh có bốn vị siêu giai pháp sư hòa hệ tọa ở bốn góc, bọn hắn trên tay nắm xích cang ma cụ, dẫn hỏa kéo thật căng ra xa, để thiên hỏa bên dưới có không khí áp lực lửa về thôi lên, thôi về trung tâm phía trên miệng giếng.

Đúng vậy, là trung tâm phía trên miệng giếng, bởi vì nơi đó có một thanh Băng Bích Chu Mâu kim loại đang đặt nằm tại cực kỳ kiên cố vị trí.

Chăm chú nhìn lại một chút bản vẽ mình đã hoàn thành, viện trì Giroud miệng cười thỏa mãn, liền minh bạch hôm nay nên công tác gì rồi, tám cái thần khí kim loại cần phải được nung trì gia tăng độ trầm bén, độ gắn kết nguyên liệu, đây là tối quan trọng để hàn gấm vào kiện giáp.

Nếu như là kim loại đỉnh cấp thông thường mà nói, chỉ cần mấy tên cao giai kia là có thể hoàn thành, nhưng đối với thần cấp kim loại sinh ra từ Đế Vương mà nói, yêu cầu muốn cao hơn nhiều, liền chỉ trông đợi từ siêu giai trở lên đến.

Viện trì Giroud mở lên dực ma cụ, cầm thiết chùy bay đến giữa miệng giếng, hắn cái kia dùng cả hai tay giờ cao khúc thiếp chùy lên trên, cả người nương theo dực ma cụ làm trọng tâm, bẻ cong người thành hình chữ “C” ngược, miệng hô to: “Dẫn lửa!!!”

“Hephaistos!!!”

“Hephaistos!!!”

“Hephaistos!!!”

Tên của vị thần rèn, đồng thời là tổ tiên bọn hắn được xướng lên, giống như tri ân, giống như muốn mượn nhờ cái bản đồng ca mà gia tăng ý chí.

Toàn bộ hơn 200 vị tinh anh ở đây đồng thời mở ra ma pháp trận đồ dị hóa, hóa là địa tâm, tâm xuất phát từ ý chí, ý chí cuốn cuộn sóng lửa, tinh thần lực 200 người trong ngọn lửa thiêng đồng bộ hòa thành một, dẫn đạo xuống hóa mạch.

Hóa mạch bên dưới khoan giếng thổi lên dung lô, núi lửa phun trào.

“Rầm!!!”

Trời cao giáng xuống một cái, viện tri Giroud tập trung tụ điểm vào đầu thiếc chùy, đập một cái thật mạnh vào trung tâm dung lô thổi lên, cũng là vị trí mảnh thần cấp kim loại kia bị cố định.

Chu mâu kim loại theo tiếng nổ vang rung đến cực kỳ khủng bố tần số, suýt chút nhảy dựng văng lên trên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 260: Thể chất cấm chú

Một cái lúc đầu làm đệm trốn thất bại, thanh chu mâu bị bật lên khỏi bề mặt cố định rồi rớt xuống, song viện tri Giroud đã sớm tính toán được.

Đúc nghệ, luyện kim, tuyệt đối không phải một lần xuống búa là có thể mỹ mãn thành công; mà phải trải qua vô số lần chính xác đóng xuống cùng một điểm chạm, càng theo phương truyền tại bề mặt rung lớn nhất.

"Ào ào ào ào ~~~~~ "

Con chấn động tiếp tục gia tăng, viện tri Giroud mỗi một giây trôi qua, càng là thuần thực nhuần nhuyễn cái vòng lặp tư thế vuron vai, co chân, dồn trọng tâm, uốn mình, eo chuyển động, tích tụ trên đỉnh cánh tay, vùng đập xuống toàn lực.

Mỗi một cú đập chính là một tầng hỏa rèn lóe sáng chói mắt hòa quyện cùng âm thanh chói tai, sóng xung kích mảnh kim loại với thiếc chùy tỏa ra đồng dạng đều tần lù tất cả trung giai, cao giai pháp sư về sau hàng chục bước.

Độc môn gia tộc, kim thuật thần rèn.

Nhìn thấy trong chớp mắt chưa tới năm phút đã có vô số uy kinh vụ nổ tá xung. Một tầng hỏa rèn, hai tầng hỏa rèn, nối liền ba tầng hỏa rèn, bốn tầng, lại chồng lên năm tầng, cho đến hàng trăm, hàng ngàn tầng hỏa rèn ào ạt chẳng thể đếm xuê, là một hồi quá trình sóng sau xô sóng trước, lực lượng cũng theo cấp số như vậy mà điên cuồng gia tăng, tựa như một cơn hỏa bức chỉ vũ có thứ tự thổi ở trong dung trì này, để cho người bên ngoài, kể cả siêu giai pháp sư đồng dạng cũng không thể trụ vững.

“Hai người nhìn ra không?” Ở trên hành lang quan sát, Mục Bạch có chút hiếu kỳ ánh mắt dán chặt trên người vị viện tri của xứ sở kim thuật Hephaistos.

“Cường độ thân thể của lão già này có chút... Khắc, khắc, không khỏi giấu cũng quá khéo đi.” Triệu Mãn Duyên một mặt đáng chất nói ra, “Theo như ta thấy, lão cùng Tiêu Viện Trưởng là cùng một loại thần bí ẩn dật!”

“Thế giới rộng lớn, quả nhiên diễn sinh ra vô số loại kỳ diệu tu luyện, thật sự chưa từng nghĩ tới dạng bí pháp nào có thể khiến người khác tự ép tu vi của mình không thể gia tăng. Hẳn nhất định là cấm chú, cấm chú pháp sư ép cấp.” Mục Bạch lắc đầu lắc đầu, vẫn còn chưa thôi hết cảm thán.

Viện tri Giroud chính là một tên cấm chú pháp sư!!!

Hoặc là nói, hắn có khả năng rất lớn sở hữu tu vi cấm chú.

Mục Bạch và Triệu Mãn Duyên đồng dạng đã tu luyện đến cấm chú cảnh giới rồi, bọn hắn hiểu được cái gì gọi là luyện thể phá kén quá trình của một người đã vượt qua mọi cực hạn của nhân loại. Thoát xác từ tinh thần lực, cường độ thân thể cho đến thể chất, sinh mệnh.

Điểm yếu nhất, thua thiệt nhất của nhân loại so với yêu ma cũng không phải là ma pháp, mà rõ ràng đó là thể chất, sinh mệnh, là cường độ thân thể.

Một pháp sư dưới cấm chú, bọn hắn ở khía cạnh yếu tố sinh mệnh, man lực còn không bì nổi với một đầu tiểu thống lĩnh yêu ma. Nhưng nếu đột phá đến

cầm chú trình độ thì khái niệm bắt đầu thay đổi, ít nhất thân thể đều muốn từ vô địch quân chủ trở lên; nhiều người hào tốt hấp thụ luyện thể còn muốn vượt xa quân chủ cấp, gần tiếp cận đến một cơ sở đầu Á Đế Vương sinh mệnh.

Nhìn cái cách viện trì Giroud vận động tinh tú, có thể cam kết tin rằng ma pháp của hắn chắc chắn chỉ nằm đầu đó ở đỉnh vị siêu giai người, thậm chí còn giống như chưa có khả năng bước vào nổi cánh cửa bán cầm chú tu vi, nhưng trên thực tế, ở bí môn kim thuật hắn vừa thể hiện ra, ít nhất tại con mắt của Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên chứng kiến, rõ ràng tinh thần lực và cường độ thân thể của Giroud đã đạt ngang tầm bất cứ vị cầm chú pháp sư nào.

“Một người chưa đột phá được vào thế giới lực lượng tinh vũ bí ngạn, đừng có mơ hấp thụ được năng lượng trời đất để luyện thể đến cường độ này, lão chắc chắn không phải là siêu giai pháp sư, chốc nữa chúng ta xuống hỏi trực tiếp.” Triệu Mãn Duyên nói rằng.

Kim thuật của viện trì Giroud là độc môn do tổ tiên bí pháp truyền thụ, kết hợp với có cao siêu kỹ xảo tuyệt học được tu luyện đồng thời, càng cần hơn tự thân mình cũng có thuần thực thủ pháp, thích ứng với nó cường độ thể lực.

Đỉnh cao nhất của kim thuật độc môn gọi là thần rèn, chính là một cái kiện kim loại được dao động rung đến tần số cực kỳ khủng khiếp, triệt để đủ cho nó phục sinh hoá cốt, đều muốn trải qua hơn ngàn lần xuống búa để hoàn thành. Một bên nhờ vào bên dưới hỏa mạch dẫn dắt, dưới tinh thần lực duy trì, dưới cường độ thân thể trải qua mấy chục năm tập luyện bộ môn, cuối cùng đạt thành tựu thần rèn.

Tỉ suất thiết chùy giáng xuống số lần càng nhiều tại cùng một điểm trong thời gian ngắn nhất có thể, thường là khoảng từ năm đến sáu phút đầu tiên tính từ cái thứ nhất chùy, hỏa uy sẽ giúp cho kim loại được sản lọc, sạch sẽ tạp chất hơn, thúc đẩy đến cực hạn thuộc tính bên trong; đương nhiên, nhắc đến cũng nhất định phải thuộc tính cực kỳ tốt kim loại, mới có thể chịu đựng được áp lực ở trường giang nước chảy Thần Rèn trăm cái, ngàn cái mang lại.

Bề mặt thân cấp chi mâu dần dần trở nên sắc bén, cứng cáp hơn, trên thân có một ít điểm đỏ chói, sáng rực, đầy ắp tiếng keng keng kết rung rung của triệu triệu tỉ phân tử kim loại đang dao động kịch liệt không thể nào tắt.

Sau khi hạ thiết chùy, viện trì Giroud lập tức đem thân nó vào giếng hỏa đại mạch bên dưới đức lò.

“Rì rì rì ~~~~~!”

Chu mâu rút xuống ngâm bên trong địa hỏa, khói trắng ở thành miệng giếng hóa thành cột khói trắng dân cao hơn trăm mét, chạm vào mái đình trạm xương, bước sóng màu nâu của hỏa mạch cuộn cuộn như dung tương, dung trì, đặc biệt giống như có thể vĩnh hằng tồn tại theo thời gian vậy.

“Thiên niên thiêu hỏa???”

Mạc Phàm cẩn thận quan sát, hắn từ nãy đến giờ vẫn không có mở miệng, yên tĩnh duy trì ở trên cao nhìn xuống; mà lúc này, bởi vì hắn nắm giữ Thánh Hỏa Chu Tước trong cơ thể, cho nên thời điểm hỏa tâm rung động sẽ dễ dàng cảm ứng được một loại mạnh mẽ khác hỏa điểm khác trong địa phương tồn tại..

“Thiên niên thiêu hỏa lại là cái gì?” Triệu Mãn Duyên không hiểu hỏi lại.

“Ta cũng không rõ, nhưng là ta cảm ứng được, địa tâm hỏa mạch ở bên trong lò xương này, hoặc nói ở bên trong không gian này, mười phần chính là thuần khiết địa hỏa, ngàn năm địa hỏa, năng lượng rất tương đồng với địa hỏa chi nhụy!” Mạc Phàm nói ra, đồng thời trong con mắt hắn, ngân quang cũng lóe sáng lên, trực tiếp xuyên thấu vào hạch tâm khoan giếng.

Chỗ có địa hỏa chi nhụy này thực sự chấn động, nó mờ mờ ảo ảo không chân thực, dùng bằng Tà Nhân quan sát, hỏa mạch màu nâu đỏ giống như mắc ma từ một hệ thống núi lửa đã sôi sục quá ngàn năm chưa ngừng, xác thực làm cho người khác có một loại cảm giác nhỏ bé sắp bị hòa tan.

“Địa hỏa chi nhụy cũng ở chỗ này?? Bảo sao ta ban nãy luôn cảm thấy nguồn hỏa điểm bên dưới kia mạnh đến kỳ lạ.” Triệu Mãn Duyên tăng hứng một cái nói ra, “Ngọa tào, trước thì cầm chú pháp sư, giờ thì còn có địa hỏa chi nhụy đặt ở vùng không gian chế tác, kim thuật Hephaistos rõ ràng là rất không tệ cho một hệ thống tổ chức nha!”

Có địa hỏa chi nhụy làm hạch tâm lò nung, theo vào bí pháp kim thuật với hơn 200 tinh anh ma pháp sư dẫn dắt tạo thành một trường thiên hỏa dung trì, vậy cũng chứng minh tại sao trong quá khứ, địa phương này có thể hoàn thành rèn đúc khái ma cụ cấp bậc Đế Vương cho Triệu Mãn Duyên.

Mà xa hơn nữa, Mạc Phàm tin tưởng Asha Corea trước đây cũng từ kim thuật Hephaistos đóng gói ra Hắc Long ma cụ. Đại khái xuyên suốt bao nhiêu quốc gia trên thế giới, ngoại trừ mấy con hàng được thần pháp cổ xưa ban tặng thần khí khái ma cụ có sẵn trong hồn thiên sứ như Quang Minh Thánh Thành ra, chỉ có Hy Lạp, thần rèn Hephaistos mới đủ tư cách chế tác Đế Vương nguyên liệu.

Trọn vẹn hai giờ chờ đợi trôi qua, bên trên các pháp sư luyện kim đã hoàn thành ngâm xương trận pháp tắm thiên hỏa cho khoan giếng lò luyện, viện trì Giroud cũng tiếp theo thở dài một hơi, nằm lên bên cạnh khăn mặt ướt đẫm mồ hôi. Nhìn xem trước mặt cái vật thể sáng chói ngâm trong giếng, trên mặt toát ra thỏa mãn thần sắc.

Lửa thiêu ngàn năm, tại lò rèn nhiệt độ cao muốn vượt quá 5000 độ C bên dưới tác dụng, dù cho có là chu mâu của Băng Bích Hạt Chu đỉnh tiêm đại để cấp bậc cũng rất nhanh trở nên đỏ bùng, viện trì Giroud tay phải nắm một cái khung bồ nam châm vật liệu, tại tạp rãnh trong giếng bên dưới húc lên, tay trái cầm một cái kẹp to không kém từ bên trên gấp lại, liền đem thân cấp kim loại gấp đi ra.

Mảnh chu mâu hiện lên không còn là đen đục kim loại nữa. Dáng vẻ nó bên ngoài bóng loáng hơn, thon gọn hơn, nhưng trông cường hãn, cứng cáp gấp mấy lần, đặc biệt là tỏa ra một loại khí chất phồn thịnh chu hoàng bích ngân hợp kim, đã đạt tới tận 78% tương đồng lực lượng với thời kỳ còn nằm tại Băng Bích Hạt Chu cơ thể.

“Ha ha ha, đại công cáo thành, đại công cáo thành, viện tri, chúng ta thành công rồi, chúng ta thành công rồi!” Ở bên ngoài, cái kia một vị siêu giai đo đặc tinh toán, cuối cùng vui vẻ kết luận.

Viện tri Giroud sắc mặt hơi âm trầm một chút, hần nhìn kỹ vào thanh kim loại thần cấp vừa đúc thành công xong, nhưng trái lại đều không lộ ra một tí gì vui vẻ.

“Không đúng, không đúng, ta còn tưởng ít nhất phải cải tạo đến 84% trở lên, vì cái gì chu mâu kim loại này đều khó sản lọc đến vậy, lẽ nào hỏa diễm đều không đủ?”

Đúc nghệ là hần gia truyền một môn bá đạo tay nghề, những cái kia đại năng thiên tài bẩm sinh của mình đến bây giờ đều trong đầu chưa từng quên, làm Hephaistos thế hệ kế thừa, muốn về sau vượt qua cái bóng của tổ tiên, loại này nếu chỉ rèn được dưới 80% thuộc tính kim loại, thực sự thẹn với lòng a.

Tự mình đúc.

Hần nhưng luôn luôn cầu đoán trên 80%.

Đã bao giờ một thiên tài luyện kim lại chấp nhận nhu nhược kết quả như vậy đâu?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Làm kịch sĩ cũng rất mệt

Lúc này, một vị siêu giai pháp sư khác, cũng là sư đệ của viện tri Giroud, mở miệng nói: “Hay là thôi đi huynh, 78% trên căn bản cũng rất xuất sắc thôi, kim thuật gia truyền xưa nay cũng chỉ bảo đảm trên 75% cơ sở, so với bên ngoài những địa phương tốt nhất đã hơn ít nhất 5%... Oà, hay là vấn đề ở chỗ thời gian ngâm chỉ vèn vèn hai giờ gần như không đủ tẩy lễ, một số khảo pháp giám định ban đầu có ghi chú trên mảnh kim loại tồn đọng tương đối nhiều tà tính, lẽ ra mức độ phải còn lâu hơn. Xưa kia Hồn Âm Minh Thần Nhuyễn Khải là một kiện thần cấp Đế Vương tràn ngập vong hồn, rõ ràng để luyện ra được mức độ hoàn mỹ đến 91%, phần nhiều đều do thời gian tắm trong đáy vực lò rèn kéo dài hơn trăm năm”.

“Hồn Âm Minh Thần Nhuyễn Khải đúng là đến không sai do thời gian hóa kiếp lâu, nhưng người nên làm rõ hai khái niệm khác biệt, vong linh oan hồn cùng tà tính chấp niệm trên mảnh kim loại này hoàn toàn khác biệt. Bí môn Hephaistos ghi chép có nói, tẩy lễ một đến hai giờ đầu tiên đã là đỉnh điểm gột rửa, càng ngâm lâu về sau, càng có hoàn thiện gia tăng, bất quá, không nhiều. Chất lượng luyện kim sẽ bị giảm từ từ, cho dù có thêm vài tháng, hoặc là vài năm, lên được 81% hay không đều chưa biết. Còn nếu muốn vượt qua 85%, theo ta tính toán, chậm thì cũng trên trăm năm. . . Đây là bất khả thi đợi chờ.” Viện tri Giroud nhanh chóng lắc đầu phản đối ý kiến.

Đương nhiên, nói như thế cũng không phải mang ý nghĩa hần đầu hàng, ngược lại là thâm tâm có chút mãnh liệt khó chịu, bằng mọi giá muốn thử một lần nữa.

Vài tháng trước, Giroud không trực tiếp nung rèn cho xương tủy Băng Ngưu Thú Vương, hần chỉ cần giám sát quy trình liền được; nhưng kết quả lại đạt tới 83% bản nguyên kim loại. Đại công cáo thành.

Trong khi đó, mảnh thần cấp kim loại từ Băng Bích Hạt Chu do chính mình đảm nhiệm chỉ được 78%, cực kỳ nhục nhã.

“Huynh, ta thấy bọn hần cũng không hần sẽ để ý chuyện này, mà lại người nói xem, ngay cả thiên niên thiêng hỏa chính tông mạnh mẽ nhất thế giới cũng không thể tiêu trừ tà tính trên mảnh kim loại. Đây khẳng định phần nhiều là kim loại có vấn đề. Theo ta thấy, rất có khả năng bọn người đó đã sử dụng khế ước tà thuật gì đó liên quan đến Hắc ám vương sự tình để đạt được tám kiện quý dị kim loại này, cần một chút thì thông báo cho Thánh Tài Viện đi!” Sư đệ Giroud thẳng thắn nói, hần không có quay đầu lại, nhưng chắc chắn lời nói muốn ám chỉ tự nhiên là đám Mạc Phàm phía bên trên.

Sư đệ của Giroud mặc dù tương tự xuất thân tại kim thuật thế gia, nhưng đúc nghệ bản môn cùng tay nghề không đồng dạng, kể cả đồng thời có cao siêu tuyệt học, càng cần hơn là tự thân phải có thuần thực thủ pháp, thích ứng nổi cường độ thể lực.

Cho nên hần từ nhỏ, chí đã không ở chỗ này, phảng phất đã sớm chọn con đường công ích ma pháp, làm một người nghiên cứu kiến thức chủ yếu, ưa thích giao du tìm đầu mối nguyên liệu mang về.

Hành lang phía ngoài, Triệu Mãn Duyên có thể nghe được bọn hần đối thoại, hần nhú mày nhìn chằm chằm hai huynh đệ viện tri Giroud.

Trong đầu Triệu Mãn Duyên liền chóp nổi lên một cái ý nghĩ, lập tức bàn chân đá đá Mạc Phàm một cái: “Có vẻ vấn đề nằm ở hỏa diễm năng lực, người mang đến Tiểu Viêm Cơ đều xử lý tốt không?”

“Không nắm chắc, nhưng sẽ không thua thiên niên thiêng hỏa. Ta vừa vặn không thích gã kia, cái gì đánh đồng hắc ám vương cấu kết, này đều là xem thường lòng người a, thật muốn đề cho hần mở rộng tầm mắt xem có phải hay không chúng ta cần phải đi kết giao hắc ám vương!” Mạc Phàm từ nãy giờ cũng tương đối nhẫn nhịn lưu ý vị siêu giai sư đệ của viện tri Giroud.

“Người thấy sao, vấn đề này thử được hay là không?” Mạc Phàm sau đó quay sang hỏi ý kiến Mục Bạch.

“Tới đi, dim chết hẳn!” Mục Bạch đột nhiên cực kỳ hung tợn lời nói.

“Xiu thôi đã muốn dim chết???” Mạc Phàm một mặt cắn phải quả chanh, không nghĩ tới Mục Bạch thậm chí còn cục súc như vậy.

“Ta có chút nhột, đi đi, làm huynh đệ, lấy lại cho ta danh dự!!!” Mục Bạch đen xì ánh mắt nói ra.

“...”

.....

Khải, đối với pháp sư bình thường mà nói là y giáp hộ thân, đối với quyền quý tới nói là chiến tranh to lớn tiêu hao phẩm, mà đối với Giroud, Khải còn mang thêm ý nghĩa bộ mặt, là con con mắt, là thân thể, là trái tim của hắn. Đức Khải luyện kim, so với tổ tiên cơ nghiệp, so với gia truyền một nghề, kỳ thật cũng chính là lòng tự trọng, linh hồn của vị viện trì xứ sở Hephaistos này.

Giroud đi tới chỗ mảnh kim loại vừa luyện xong, dự định chính mình thử nghiệm lần nữa; đột nhiên, bất thành linh một bàn tay chạm vào vai hắn, đồng thời có người mở miệng ra nói: “Lão già, người không ngại mà kể, ta có cái huynh đệ có thể giúp được một ít thôi lừa.”

Hoi giật mình một thoáng, Giroud lập tức quay lưng lại, con người hoảng loạn phát hiện hai người Triệu Mãn Duyên cùng Mạc Phàm đã từ lúc nào chớp mắt đứng ở trung tâm lò luyện, tọa trên cực nóng nhiệt độ dung trì thải ra, thậm chí còn là lơ lửng giẫm chân trên không đi tới, giống như phong ma quỷ dị.

Nói, Giroud là một tên cầm chủ pháp sư ép cấp, bằng hắn tu vi nhưng vừa rồi chính là không cách nào nhận biết được đấy!!

“Các người làm sao chớp mắt đã biết luyện kim rồi, thôi được, thôi được, ta biết các người nôn nóng chờ Khải y đến tay, bắt quả ta cũng cần thời gian hoàn thiện, nếu vội quá e rằng không tối ưu; dù gì thì ta vẫn đặt rất lớn quyết tâm vào dự án này a!” Viện trì Giroud nói rằng.

“Các người sự tình là chúng ta có nghe, giả dụ vấn đề nằm ở khâu luyện kim môn thuật, cái này ta sẽ tự nhiên không thể làm được gì; nhưng cung cấp hỏa lực nung nóng, tùy tiện có thể thử một chút chút.” Mạc Phàm bình thản nói.

“Hoang đường, hoang đường. Tuyệt đối là hoang đường. Hỏa lực thiên hạ này, cho dù là Thánh Thành thiên sứ có một cái, cũng không thể chiếm thượng phong so với bọn ta Thiên Niên Thiêng Hỏa, càng chưa bàn tới bí pháp duy trì bằng hỏa trận đức lò với hơn 200 tinh anh pháp sư. Các người tưởng mình là cầm chủ pháp sư thì liền ngông cuồng muốn nói gì thì nói sao?” Vị siêu giai sư đệ của Giroud bồng cả mặt nhăn nhó, nặng nề lên nói to.

Đương nhiên, sư đệ của Giroud cũng không phải là người ngu ngốc hay yếu kém khoảng thông tin gì. Triệu Thị người lãnh đạo là có biết qua, cũng biết là cầm chủ pháp sư tồn tại, lần trước Băng Ngưu Thủ Vương nguyên liệu tạo phẩm cũng là của hắn. Người đi bên cạnh Triệu Mãn Duyên dù ít thông tin hơn, nhưng có thể mang đến một kiện thần khí kim loại nồng nặc khí tức đế vương, nhất định cũng không tầm thường.

Chỉ là, sư đệ của Giroud vẫn là tuyệt đối tin tưởng thế gian hòa hệ đều trước mặt cổ xưa thần rền Hephaistos bí pháp liền không cần cân nhắc.

Lơ lửng phía trên lò luyện, Triệu Mãn Duyên cười khẩy một cái, ánh mắt liếc qua Mạc Phàm giao ý, tựa hồ có một loại âm thầm gian manh thảo luận từ trước.

“Ồ há, vị huynh đệ của ta đây cũng vừa vặn là một cực cường mạnh mẽ nhất thế giới hòa hệ pháp sư, người nếu nói như vậy, là không phục hay là không dám đề hắn giúp đỡ?” Triệu Mãn Duyên nở nụ cười cực kỳ châm chọc nói rằng.

“Triệu Mãn Duyên, hay là thôi đi, ta cái này cũng bắt quả là một gã chưa tròn 29 tuổi cầm chủ pháp sư được Trung Quốc phong làm hòa hệ pháp sư mạnh nhất thế giới. Cùng người khác cổ lão đại trận so sánh... như cũ đều không nên, thất lễ, thất lễ, lỡ chẳng may thật lộ ra ta mạnh hơn, chuyện này lan truyền mà nói... Ngạch, vẫn là thôi đi, ta tin tưởng tài năng của viện trì, nếu hắn không cho phép, ta không tới.” Mạc Phàm một bên, nửa nạc nửa mỡ, giọng nói nhẹ nhàng mà từng lời từng chữ đều khiến toàn bộ trạm xưởng sôi máu sùng sục.

Chưa tròn 29 tuổi đã là cầm chủ pháp sư?

Phong làm hòa hệ pháp sư mạnh nhất thế giới?

Còn có, dám khinh nhờn bí pháp Hephaistos truyền thừa cùng thiên niên thiêng hỏa uy nghiêm?

Giroud sắc mặt cũng không được biểu hiện ra tốt lắm, phần lớn vẫn còn rung động không có nghĩ tới Mạc Phàm là hạng này quái vật.

29 tuổi tu luyện đến cầm chủ pháp sư, Triệu Mãn Duyên trước đó cũng là như thế một con quái vật khác hẳn biết được; hai người này nhất thời làm cho thế giới quan của viện trì tu viện Meteora được mở ra hết cỡ.

“Ha ha ha, các người nghe không, hòa hệ pháp sư mạnh nhất thế giới, ha ha... Thật không biết ngượng, thật không biết xấu hổ!” Sư đệ Giroud trong lòng có sinh ra ghen ghét với Mạc Phàm, nhưng hắn cố kìm nén xuống, giả vờ cười to nói.

Ngoài dự đoán chính là, ngoại trừ gã siêu giai sư đệ Giroud cười to tiếng ra, toàn trường hơn 200 vị pháp sư khác, không một ai dám hưởng ứng hắn,

dám đối với Mạc Phạm khinh nhạo.

Người ta là cầm chú pháp sư đấy. Một cái vận tay thôi, cả cái lò xương này đồng thời sẽ thành bọt biển tan biến đi.

Tại sao dám mồm miệng to tiếng trêu chọc??

“Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, người thực lực cường đại, là chính ta lần đầu thấy được Thứ Nguyên Thủ thắng đến đại quân chủ cấp cũng từ ở người năng lực. Không nghĩ tới dạng này còn là hòa hệ chủ tu. Bất quá, khụ khụ, thiên niên thiêng hòa chính là ngàn năm suối nguồn chi hỏa, có thể là địa hỏa chi nhụy dồi dào năng lượng nhất trên thế giới. Ta cảm kích người muốn giúp, nhưng e rằng không được.” viện tri Giroud nói rằng.

“Viện tri, không thử làm sao biết, ta được phong làm hòa hệ mạnh nhất thế giới, vừa vận chính là có năng lực sống trong hỏa diễm gia tăng thành lực, người đề ta tới đi, ta nhảy vào lò luyện hỗ trợ nung, người cái kia tiếp tục phối hợp bí môn thiếp chùy.” Mạc Phạm tiếp tục một mặt chân thành nói ra.

Nghe đến quá trình sống trong hỏa diễm thổi lửa, sư đệ Giroud đột nhiên nói: “Huynh, hay là cho hấn chút toại nguyện đi; muốn nhảy vào thiên niên thiêng hòa tìm chết, vì cái gì còn không cho hấn cơ hội, ha ha ha!”

“Tiền bối, hòa hệ của thiên niên thiêng hòa, kỳ thật không đủ giải trừ cho ta.” Mạc Phạm vẫn duy trì vô hại sắc mặt nói rằng.

Chỉ là, loại vô hại này khiến cho sư đệ Giroud càng lúc càng khó chịu đến cực điểm, nhất là mỗi lần nhìn ngang qua nụ cười đầy ý về thách thức của kẻ đứng kế bên Mạc Phạm, Triệu Mãn Duyên.

“Được, được, người nếu chết trong đó, có phải hay không toàn bộ chỗ này kiện thần khí thuộc về chúng ta?” Sư đệ Giroud bức tức nói rằng.

“Cầm miệng, người làm sao lại dám nói lời...” Viện tri Giroud nghe được sư đệ mình loại ngôn ngữ này, nhất thời nhũ mày mắng.

“Hay lắm, nếu vị huynh đệ của ta chết, ta đương nhiên lấy danh nghĩa Triệu Thị chủ tịch, đưa kiện thần khí toàn bộ cho các người; vậy còn ngược lại thì sao đây, vùng vẫy trong thiên niên thiêng hòa, kỳ thật cũng không dễ thở như không khí bên ngoài. Hơn nữa còn phải giúp các người làm công tác thổi lửa rèn đồ hoàn thành nhiệm vụ, có phải hay không thêm một điều khoản nếu chúng ta thổi lửa thành công luyện kim lên quá 80%, sẽ nên giảm một nửa giá thành?” Triệu Mãn Duyên nói rằng.

Một nửa giá, 2000 ức giảm một nửa, đây là triệt để dùng mạng cuộc giá sinh lời a!

Rất nhiều người đều không thể tin tưởng được một người cầm chú pháp sư, lại giàu có như Mạc Phạm, tại sao ngu ngốc làm ra loại chuyện liều chết vậy đi.

Ngâm mình trong thiên niên thiêng hòa để đem hỏa diễm bồi đắp???

Cầm chú pháp sư bây giờ đã biến thành con trai hòa thần rồi à?

“Người nếu hoàn thành quá trình luyện kim thuật mà vẫn sống sót trở ra, ta tình nguyện nói với sư ca của mình, mỗi một phút người sống được trong thiên niên thiêng hòa lò nung, ta trừ người thêm 10 ức hao phí. Thế nào?” Sư đệ của Giroud ngông cuồng nói ra.

Ánh mắt Mạc Phạm sau đó nhìn về phía Giroud, chờ đợi cái này hấn xác nhận lại.

Viện tri Giroud trước tiên có chút lưỡng lự, trong lòng tuy là đối với Mạc Phạm không nảy sinh một loại nào đó ác ý, nhưng hấn kỳ thật cũng hơi hoài nghi năng lực có phản hồi khoa trương nói khổng của Mạc Phạm.

Đối với Giroud, hấn một mặt chỉ muốn hoàn mỹ đúc luyện thành công.

Giả dụ Mạc Phạm thành công mà nói, hấn tuy có mất đi rất nhiều phần lãi tiền, nhưng là thật sự vẫn sẽ đại danh hạnh phúc. Còn trường hợp ngược lại, khỏi phải nói cũng biết sẽ là lớn lao kinh hi, chiếm hữu trọn bộ tám mảnh chu mâu thần khí này.

Viện tri Giroud cuối cùng gật đầu, hơi xấu hổ gật đầu xác nhận.

Chỉ là, lúc này có chút cảnh tượng làm cho hấn khó hiểu.

Vì cái Mạc Phạm trước đó sắc mặt rất bình thản, cuối cùng lại nở ra nụ cười rồi. Nụ cười của hấn giống như xem thường toàn bộ những người có mặt ở đây vậy.

Đồng thời, Giroud cũng lưu ý đến Triệu Mãn Duyên cùng Mục Bạch, bọn hấn đồng dạng làm sao sắc mặt cũng vui vẻ đến cường độ này, thật tựa hồ bọn hấn đã sắp xếp tất cả tình tiết vậy.

....

Mặt dày...

Gian thương...

Diễn kỹ...

“Ngạch, kỳ thật làm một cái kịch sĩ cũng rất mệt nha!” Mạc Phàm đem huyền âm hệ tán thưởng với Triệu Mãn Duyên cùng Mục Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Còn lưu tàn hồn

Mặt đất bên dưới, có một cái cao chừng xấp xỉ hai mét kim loại màu đen hạt (đỏ nâu), quấn quanh thân là một sợi xám bạc cương xích công kênh làm gia tăng trọng lượng đáng kể, phía trên đỉnh thanh kim loại được hàn tỉ mỉ một khối hình trụ đặc chữ nhật với bản lề mặt cắt hai đầu là hình vuông có cạnh 30 cm. Nhìn chung tổng khối lượng sơ bộ đều không thể ít hơn 600 cân.

Đây chính là Thiết Cự Chùy của viện trì Giroud ban nãy sau khi dùng xong vứt xuống.

Mạc Phàm đang đứng lơ lửng một chỗ, lòng bàn tay mở ra, hướng về thiết chùy niệm không kéo tới, khéo léo cầm lấy thanh nặng nề kim loại chùy này, đưa lại cho Giroud, miệng trầm ôn nói rằng: "Dùng cây búa đánh ra hết kỹ thuật của ngươi. Chúng ta muốn bắt đầu!"

Nói xong, hắn đem thiết cự chùy nhét vào Giroud trong tay, chính mình cũng không còn để ý đối phương muốn nói gì hay làm gì, trực tiếp xoay người rời đi, đi tới hướng miệng lò luyện kim nhảy vào.

Toàn trường hơn 200 vị hòa hệ pháp sư nhìn theo bóng lưng Mạc Phàm, hồi hộp đến không dám thở mạnh ra ngoài, cẩn thận quan sát từng động tác thân ảnh của hắn từ lúc còn lơ lửng trên không cho đến khi nhảy xuống, hoàn toàn chìm xuống, tắm trong thiên niên thiêu hỏa nóng rực.

“Tùm tùm~”

“Bọt bọt bọt bọt ~~~~~!”

Nhảy rồi, thật sự là dám nhảy!!

Đứng ở trên mặt đất, tận mắt nhìn thấy có người nhảy vào cái giếng trụ lửa hủy diệt, tư vị kỳ thật có chút khó có thể thích ứng được.

Rõ ràng so với thời điểm Mạc Phàm tỏ ra quá mức đề cao bản thân, không ít người giờ phút này nhưng trong lòng ngược lại đều thấp thòm loe lên nhiều hơn một tia khâm phục, khâm phục chính là ý chí vị cầm chủ pháp sư trẻ tuổi kia, vì cái gì đối với thiên địa dung hòa lực lượng cũng không ngần ngại xông vào, thật sự là không sợ chết sao?

Lại nói, ở dưới hỏa mạch dung trì, so với Mạc Phàm tưởng tượng đến lớn hơn rất nhiều, mới đầu nhìn thấy bất quá là một cái hỏa mạch trạm xương nhỏ nhỏ không tới 100 mét vuông, quả thực đến khi tiếp cận lại như là một cái lối vào lòng đất chật hẹp.

Dung ao tương đối sâu, Mạc Phàm không ngừng lặn xuống, tạm thời chưa tìm thấy đáy, mà nhiệt độ tự nhiên lại tăng nhanh vùn vụt hơn dự kiến, sôi sùng sục đến mức gần như sắp sửa hòa tan bất kỳ ai xấu số bước nào. Kể cả là cầm chủ hỏa hệ sở hữu kháng hỏa thuộc tính cực mạnh cũng đồng dạng không tránh khỏi bóng râm rất bên ngoài.

Bất tri bất giác, Mạc Phàm cảm giác được mình đang bị đặt trong một vùng biển màu đỏ tỏa nhiệt, nguyên bản liền vách núi nham thạch dựng đứng dưới nền đất xung quanh đều kéo dài tới địa phương hầu như không nhìn thấy.

Tại địa phương đó, có một đoàn chất lỏng màu nâu đỏ nhiệt độ trên ngàn độ, ở bên trong lẫn lẫn giống như dung tương magma vậy.

“Thiên niên thiêu hỏa, quả nhiên chính là một địa mạch dung nham cổ đại, ước tính đều tồn tại ở Âu Châu lục địa quá năm, sáu ngàn năm, chính như vĩnh hằng thiên hòa, trùng trùng bất tận, không bao giờ tắt. Ài, liên bảo sao Đế Vương vật phẩm đều có thể đem đi dài hạn luyện kim, nguyên lai là magma thuộc tính.” Mạc Phàm thâm nghĩ, đánh giá ở trong đầu.

"Ào ào ào ào ào ~~~~~ "

Magma dung tương trôi vào hốc mắt, hốc tai, hốc mũi, trực tiếp cháy lên cực nóng trong thân thể Mạc Phàm.

Hỏa hệ pháp sư bình thường, cho dù nắm giữ thiên chủng hỏa diễm trong tay, đồng dạng trực tiếp liền bị đốt thành tro. Nhưng là, dung tương đổ vào thân thể bên trong, đi ngang qua nội quan, chạm vào trái tim thần lô trên cơ thể Mạc Phàm, trái lại phảng phất một cỗ sinh mệnh máu tươi không ngừng được niết bàn tái khởi, như Thánh Tước bùng nổ nhè nhẹ ra uy với toàn bộ cỗ hỏa chi nguyên tố hải từ này.

“Thình thịch, thình thịch!!!”

Nóng rực, ôn hòa!

Đây là Mạc Phàm đang cảm thấy.

Bất kể là thân thể sôi trào, vẫn là Chu Tước hiện thân xung quanh người, nó thiêu đốt kịch liệt nhưng không có bất kỳ tính chất công kích, tuyệt đại đa số hỏa diễm thiêu đốt đều sẽ lan tràn, nhưng ngọn lửa này từ đầu tới cuối duy trì điểm khu phạm vi nhất định, để cho Mạc Phàm không còn cảm thấy nửa điểm bị đe dọa từ magma thuộc tính.

Magma, hay nói Thiên niên thiêu hỏa, dù cho thể nào hoành tráng sử thi lâu đời điển kiếp, nó bất quá cũng chỉ là thiên hỏa, còn xa chưa chạm đến Thánh hỏa tồn tại.

Mà Thánh Vũ Chu Tước quanh thân, Mạc Phàm mới chính là chân chính hỏa diễm thân linh trên dòng chảy địa tâm đại mạch này.

“Lánh Lánh ~~~!”

Tiểu Viêm Cơ mơ màng trong giấc nồng bị đánh thức dậy, nàng nghe được một hồi nhịp đập vẫy cánh từ Chu Tước viễn trình, nàng lập tức cuộn mình trôi ra khỏi khe ước không gian, đáp tại trên vai Mạc Phàm nhún nhún, một bộ bảo bảo đang ngủ bị quấy rầy đáng về.

“Khuê nữ ngoan, không làm nũng, không làm nũng!” Mạc Phàm xoa xoa trán cho Tiểu Viêm Cơ trên vai, cái kia ánh mắt mấy phần không hồi lỗi nói, “Cầu ca ca của ngươi muốn đeo khải giáp đến, khải giáp cần ngươi giúp, ngươi hồng liên Thánh Hỏa vừa vặn là thể gian luyện kim không gì sánh bằng a!”

“Lánh lánh ~~~!”

Nhảy nhảy trên vai Mạc Phàm hai, ba cái nữa, Tiểu Viêm Cơ nghe nói đến cầu ca ca, nhất thời phiền muộn đều muốn triệt để quên đi sạch, một cái làm nàng đã từng yêu thích nhất nghịch cùng, giúp đỡ ca chính là việc nàng yêu thích nha.

Lóa một cái, Tiểu Viêm Cơ lộn lờ trong dung tương magma, thái bồng nhưng diễm hóa thành liên nhưng xinh đẹp, nhỏ bé xúng xính huyền hóa ra bản thể Viêm Cơ Quốc Mẫu, đáng người thốt tha tình tề.

Nàng sí dung nóng bỏng, hồng liên đẹp đẽ, bóng loáng, tỏa ra khí tức chí tôn cao ngạo như hỏa diễm thần linh, tôn quý đến thậm chí còn muốn vượt qua chỗ Mạc Phàm cùng thân hồn Chu Tước ngự tại.

Khoảnh khắc thể gian hai ngọn thánh hỏa giáng lâm, thiên niên thiêu hỏa trong nháy mắt đều mờ nhạt đi hẳn, tựa hồ xấu hổ trốn tránh, đều muốn không còn chút nào lảng vảng xung quanh.

Mạc Phàm mọi lần sẽ để cho Viêm Cơ phụ thể mình, nhưng trong tình huống cần chú trọng nhất lực lượng của hồng liên thánh hỏa, hắn đi lùi về sau, chính mình cùng Chu Tước Thánh Vũ thái ra chúc hòa dung luyện, dẫn đạo dồi dào địa tâm hỏa mạch bên dưới rồi đẩy cho Viêm Cơ Quốc Mẫu.

Viêm Cơ Quốc Mẫu quanh thân xuất hiện phồn thịnh Thánh Linh Thần Viêm, hồng liên mệnh mệnh vô cùng bao phủ ở khắp lò luyện không đáy này, thậm chí, bên trên lò luyện, trạm xưởng phía ngoài cũng tương tự đón nhận không ít hồng quang phảng phất, tinh khiết nồng đậm.

“Nao ~~~!”

Viêm Cơ Quốc Mẫu hóp bụng lại, mặt hướng lên trên miệng giếng đồng lò luyện, con ngươi hồng thạch khóa chặt tiêu điểm mảnh kiện thần cấp Chu Mâu kim loại, cuối cùng thối ra một hơi.

Một đạo dương quang Thánh Linh Thần Viêm thổi từ hạch tâm địa mạch tràn lên trên, lập tức dung tương chỉ trụ vô cùng dày đặc từ chỗ sâu nhất không thấy được mặt đất đều điên cuồng dâng trào mà lên, đạo đạo hồng liên, tạo thành một trận mây vạn độ xung kích tráng lệ đến cực điểm, nhắm vào Chu Mâu kim loại đẩy tới.

“Ào ào ào ào ào ~~~~~!”

Ở phía trên giếng trụ lò luyện, cũng là tại dung tương ngàn năm siết chặt phun trào như núi lửa thông thiên, đều là một phun như trút, dung tương tung toé, magma phủ lên Hồng Liên Thánh linh tràn ngập, để cho vô luận thứ kim loại nào được tẩy lễ đến đều đỏ rực như sắp hòa tan.

Đột nhiên, thấy hồng liên trôi lên, tiếp xúc đầu thiết cự chùy của Giroud bắt đầu cháy rừng rực.

Mất thấy hỏa diễm hà dương hồng liên kịch liệt thiêu đốt, cũng trong lúc đó, viện trì Giroud có thể cảm giác được trái tim mình đang kịch liệt nhảy lên, huyết dịch toàn thân bốc hơi sôi trào, thật giống nội tâm của một người đức nghệ nhiệt huyết đều bị cho thôi thúc lấy.

Giroud cũng không biết những thứ thần hỏa này là cái gì, hắn tay cầm búa, trên mặt toát ra một tia "ta hiểu được" đáng tươi cười, liền nhanh chóng thực hiện bí môn gia truyền đức nghệ, lập tức triển khai thần uy trong dung trì tràn ngập chất lỏng màu đỏ kia.

Hai tay vung thiết chùy hướng mảnh thần cấp kim loại bên trên đập xuống.

"Phanh!"

Lần này kim loại tiếng nổ vang ngân lên vô cùng êm tai. Đồng thời, mảnh chu mâu này cũng nhận được thích hợp phương truyền lực va chạm, giống như

là nhờ có Hồng Liên dẫn dắt mà có định, để cho búa tới đánh ngay vào trọng tâm trung ương, đón nhận toàn lực, không hề có nửa điểm dư thừa, không hề nhảy dựng lên không trung.

"Phanh, phanh, phanh, phanh, phanh, phanh!"

Liên tục nện kích bí pháp, ngàn hỏa rền, vạn hỏa rền tựa hồ sóng hỏa xô bờ đổ xuống từ trên cao, từ trên người vị viện tri kim thuật Hephaistos. Giroud càng xuất kích càng cảm thấy thoải mái, một đôi thiết chùy không ngừng nện kích xuống dưới, phía dưới kia liệt hỏa chúc quang bắn tung tóe khắp nơi.

Hồng liên thánh hỏa thổi lên, cuộn vào chu mâu, giống như tượng thần nghệ thuật dưới thánh quang liệt nhật được bao bọc lại, lộ ra cực kỳ cao quý, mỹ lệ.

Trên cao thiếc chùy đánh xuống, Giroud cả người dung tương nóng bỏng, đỏ rực, hiện ra liệt quang trên tay hấn, tả xung liên hồi, vô tận dương cương.

Giống như là quay về thanh xuân, chính mình thiên tài đúc nghệ một thời, sống trong một cái lò nung sắt thép, đem tất cả những kim loại vật chất kia đánh cho nát tan thành chất lỏng cực nóng, sau đó lại đổ vào trong một cái xác hoàn mỹ, cải tạo hoàn kim bản nguyên thần khí kim loại.

Toàn bộ ngưng ngát hết rồi.

Đã hơn một giờ trôi qua, hỏa diễm hồng liên này càng lúc càng trở nên phồn thịnh dồi dào, đại biểu Mạc Phàm là vẫn chưa có chết.

Mà đáng sợ nhất chính là...

Tại sao cảm thấy Hồng Liên hỏa diễm còn muốn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần Thiên niên thiêu hỏa??

Trình độ này, hấn thực sự là hỏa thần thiên tử a?!

Vì cái gì con trai hỏa thần cũng muốn đi giả heo ăn thịt hổ???

“A a a a a!!!”

Trên vọng trạm xưởng, tiếng thét lớn giống như bị đoạt mạng của sư đệ Giroud vang to lên, người nghe đến đều cảm thấy loại này thống khổ còn không bằng trực tiếp nhảy vào lò luyện hỏa tri.

.....

Mạc Phàm ở bên dưới nhũn mày lại, lúc này hấn mới để ý thấy một điểm kỳ lạ trên mảnh kim loại chu mâu từ Băng Bích Hạt Chu thu hoạch.

Lần trước nổ tung thời điểm, này chính hấn đều xác nhận tinh phách của nàng đều đã tan biến.

“Ngạch... tàn hồn, quả nhiên đến đỉnh tiêm Đại Đế cảnh giới, sinh mệnh liền dai đến cường độ khiến người khác phải rung mình. Vậy mà vẫn còn lưu lại một ít tàn hồn chấp niệm trên Bát mâu. Bảo sao thiên niên thiêu hỏa đều không có khả năng dội sạch.”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Linh hồn ký kết

- - -

Trong ao lò luyện kim lúc này, nhìn thấy phủ kín hỏa vũ thần viêm, lông vũ phát sáng xinh đẹp như liên hoa, liên hoa đến có thể tỏa ra hồng quang nhuộm đỏ từ tận đáy địa mạch cho đến toàn bộ trạm xưởng phía trên, thậm chí tán ra ngoài nền trời không gian kín Hephaistos, huyền ảo mà mỹ lệ.

Chu Mâu kim loại bị phản xạ trong hồng liên đó, bị độc môn gia truyền đúc nghệ của Giroud va đập cho hóa thành màu bạch ngân nguyên thủy nhất.

Mạc Phàm thấy nhận biết được tàn hồn của Bạch Bích Hạt Chu còn sót lại trên Chu Mâu kim loại, tự nhiên thần thức của nàng cũng bắt đầu không ngừng dán chặt vào kẻ đang cố gắng thiêu đốt mảnh chấp niệm còn sót lại của mình.

Hấp hối, hấp hối, yêu vương chu hoàng va chạm vào đồng tử màu đỏ của Mạc Phàm, toàn thân lập tức run nhẹ nhẹ một cái.

Là hấn, thánh linh thần viêm là lực lượng của hấn, tên khốn nạn lần trước tru diệt mình!!!

Dù chỉ là tàn hồn hấp hối, Băng Bích Hạt Chu thời điểm vẫn không giấu nổi quang trạch vừa tức giận vừa sợ hãi trong con người.

"Ào ào ào ào ~~~~~ "

Lại là một con thánh linh vẫn hóa ào ạt thổi đến, lay động đến từng mảnh vụn vị trí xung quanh tàn hồn Băng Bích Hạt Chu phía trên, chúng nó dĩ nhiên cũng dồn dập bắt đầu cháy rừng rực, đồng thời tạo thành một vòng lại một vòng gọn sóng vệt điểm, hoa lệ vô cùng bao bọc nâng lại.

“Ho ho ho ~~~!”

Băng Bích Hạt Chu tàn hồn nổi giận kêu gào lên một tiếng trong thâm tâm, phảng phất Mạc Phàm tiếp tục muốn diệt cỏ tận gốc, đối với nàng mà nói là si nhục lớn lao.

Tàn nhẫn...

Người này làm sao quá tàn nhẫn a, bức chết thôi không nói, đến tàn hồn trốn chạy cũng muốn triệt để nung lên cho hòa tan.

“Băng Bích Hạt Chu, ta cho ngươi cơ hội sống sót, ngươi sống trong lão lang nhà ta bộ khải y, thấy thế nào?” Mạc Phàm trên miệng nhếch lên một nụ cười, đột nhiên truyền âm đến du hồn thể giới trên mảnh Chu Mâu kim loại.

"Ho ho ho!!!!"

Nghe tên dã nhân này lời nói đến, Băng Bích Hạt Chu cất tiếng rống lớn hơn, mặc dù hận không có thể hóa thành lệ quý oan hồn trực tiếp nhào tới cắn xé hắn, nhưng đã không muốn buông tha cái này kỳ thật quá ghê tởm nhân loại.

Vọng tưởng yêu cầu chí cao Đại Đế đi làm thành một kiện giáp cho một đầu yếu ớt ngáo ngáo a câu?

Ở Thần Trường ngoại than thì ngạo mạn để một cái bán nhân bán xà phách lối đến cực điểm muốn đem nàng ký kết làm khế ước, bây giờ thì vì một cái bản hèn Hoàng Văn Thương Lang làm một kiện trọng giáp.

Đây rõ ràng là bị ép giá bán thân.

Vì cái gì từ khế ước Đế Vương đã đi xuống thành hạ này kiện giáp cho Quân Chủ rồi?

Hoàng Văn Thương Lang là Băng Bích Hạt Chu có nhận biết đấy, lần trước tuy không có giao thủ qua, nhưng trong mắt nàng đã sớm đã không coi đó là thành phần ngang hàng lực lượng, nếu không muốn nói còn thua cả một ít Hải Hàn Chu, đám hài tử của nàng.

"Xem trọng ngươi là đỉnh tiêm Đại Đế, có thể là chúa tể yêu hoàng tu luyện lên đều không dễ dàng gì, vĩnh viễn chết đi quả thật có phần đáng tiếc. Bất quá, bây giờ cũng không phải là còn ở Cổ Đô ngoại than thời điểm, ngươi muốn thật không sợ chết, ta nhẹ nhàng đánh tan ngươi, sẽ chẳng còn thể loại bất ngờ sinh mệnh nào gây trở ngại." Mạc Phàm đối với Băng Bích Hạt Chu bắt đầu sử dụng ngôn ngữ thương thảo nghệ thuật nói.

“Ngươi đương nhiên có thể an dưỡng chết đi, linh hồn đều về với cát bụi, sau đó triệt để từ trên vị diện tàn khốc này biến mất, còn ta thì vẫn dung luyện mỹ hảo Chu Mâu của ngươi cho lão lang làm kiện thần khải. Oái, Băng Bích Hạt Chu a, dù sao thế gian chưa bao giờ thiếu mấy kẻ giống như ngươi vọng đòi ngấp nghé tiến vào Quân Vương thần cảnh, cuối cùng chết yếu. Chỉ là, ài, mấy ngàn năm khổ tu... đáng tiếc, đáng tiếc. Thêm nữa là, ta biết ngươi còn có một đồng bạn, cái gì Bạch Mao Hoàng Kỳ Lân phải không, nhớ lúc còn ở Côn Lôn cùng ta đánh một trận chiến, được ta chỉ điểm tảo ngộ, liền hóa kiếp đột phá vào Quân Vương, thậm chí suýt chút đều muốn theo ta ký kết làm khế ước rồi!”

Lời hắn nói ra, đồng thời mấy đạo vệt hóa hồng liên thần viêm phóng thích tới, những phong hỏa chi vũ huyền sắc cực kỳ giống sóng mặt trời quanh quần xung quanh Băng Bích Hạt Chu tàn hồn, chúng nó nửa điểm muốn độ kiếp nâng xuống, nửa điểm khác ngấp ngừng lần nữa trở về trong ao, kể tục chậm chậm toả ra nhiệt lượng đặc thù, tựa hồ một màn đe dọa đánh mà không đánh, uy hiếp chủ yếu.

Băng Bích Hạt Chu quá sợ hãi, nhìn chăm chú lên Mạc Phàm, lắng nghe từng câu từng chữ hắn nói.

Tuy rằng đối với nhân loại trước mắt mình, nàng là cực độ chán ghét.

Nhất là bây giờ chính mình chỉ còn một mảnh tàn hồn nhỏ bé, không có đủ sức phản kháng, rõ ràng đã chết đi, lại vẫn còn bị hắn tham lam muốn rèn luyện thành lang chi khải, linh hồn không được nghỉ ngơi.

Bất quá, ngôn ngữ thuyết phục của hắn, quả thật có chút khiến nàng trong mắt lộ ra một tia suy nghĩ do dự.

"Đừng lo lắng, ta tuyệt đối sẽ không đối với ngươi là nô dịch hay chà đạp gì cả. Ngươi vẫn là ngươi thôi, cho dù là tàn hồn luyện khải y, đối với ta vẫn làm đồng bạn tốt. Sắp tới Chu Mâu của ngươi sẽ được hàn luyện với một kiện Hỗn Âm Minh Thân từ thượng cổ Đế Vương tại Hy Lạp, giả dụ cơ ngươi hòa thuận không chế vong linh yêu khí phụ trợ lão lang mà nói, ta tin hai ngươi có thể lập linh ước phúc lợi hồn cách lẫn nhau." Mạc Phàm tiếp tục đem nghệ thuật nhân tâm cảm hóa lòng người đến cảnh giới thần phẩm nói ra.

Giây phút nhìn thấy tàn hồn của Băng Bích Hạt Chu, Mạc Phàm kỳ thật trong lòng lộ lên nhiều tia hi vọng vui vẻ hơn là bất an.

Giả dụ trước đó có dung luyện được kiện thần khải, này bất quá chỉ là vô xác vô hồn thần khải. Hoàng Văn Thương Lang cũng không phải Triệu Mãn Duyên, không có loại thần phú đậm tiện kết hợp hòa quyện thần khải.

Ngược lại là Băng Bích Hạt Chu nguyện ý nói tới, tự nhiên bất chu mâu năng lực cũng được linh tính chủ nhân của nó phát huy đến tuyệt đối khả năng, có

được yêu pháp Đế Vương thực thụ.

Đó là chưa kể đến Hồn Âm Minh Thần khải, dưới Băng Bích Hạt Chu cấp bậc vô địch Đại Đế thần uy, dù chỉ là tàn hồn thôi, không uy hiếp nổi sinh mệnh Hoàng Văn Thương Lang ở quân chủ cấp, nhưng như cũ sẽ khiến cho toàn bộ vong linh du hồn đều bị thuần phục, nghe lời hơn rất nhiều.

Vì vậy cho nên, có tàn hồn Băng Bích Hạt Chu làm linh ước với Hoàng Văn Thương Lang, tuyệt đối là kinh hi tốt nhất cho nó lực lượng.

Liệt hỏa hồng liên dung tới thân, bên trên viện trì Giroud cũng là một vấn đề lớn không kém, hấn tại đang điên cuồng gỡ xuống từng đoạn từng đoạn trọng chùy mạnh mẽ, làm cho Băng Bích Hạt Chu tàn hồn bị chấn động mãi không thôi.

"Tranh thủ thời gian quyết định, bây giờ ngươi đến cả tàn hồn cũng rất suy yếu, gã viện trì kia bỏ thêm vài đạo nữa, e rằng đến Bạch Linh Chi Đế cũng không cứu được. Ta sẽ giúp ngươi bồi bổ một chút du hồn thực phẩm, về sau muốn gì cứ thô lộ, ta hảo tốt bố trí cho ngươi, ít nhất cũng sẽ trở thành nguyên bản thiên hạ đế nhất hạnh phúc tàn hồn!" Mạc Phàm một mặt chân thành bộ dáng nói.

Băng Bích Hạt Chu cắn môi một cái.

Nàng đã từng thăng hoa một phương một cõi không thể khinh nhờn, đã từng qua ngàn năm chẳng mấy đầu sinh vật đáng để nhìn vào mắt mà sống.

Cuối cùng không phải cũng chết đi một lần rồi đó thôi, oán hận, uất ức, có thể mảnh tàn hồn yếu ớt này cũng chẳng còn bao nhiêu ý nghĩa. Không bằng hay là mình thuê biến đi, mở ra một cái chương mới, mở ra đoạn đường mới cố gắng, ít nhất, có cơ hội quật khởi.

Băng Bích Hạt Chu dần dần xiêu lòng rồi, nàng hoàn toàn bị thuyết phục, cả mảnh tàn hồn trôi dạt về tinh thần thế giới của Mạc Phàm bên người.

Mà ngược lại, Mạc Phàm bắt đầu mỉm cười, trên tay hấn vừa vặn mở ra một đạo thần mang linh ấn, chính dễ dàng vì Hoàng Văn Thương Lang câu thông mở ra một đạo tinh khiết giao ước thuê biến.

Đây cũng nhờ có Asha Corea trước đây cùng mình kết giao linh hồn, đem loại kỹ thuật vi diệu truyền thụ lại một cái, bằng không tự hấn cũng không thể nào nghĩ đến thế gian này quả thật có một thủ pháp lợi hại công ích đến vậy.

Băng Bích Hạt Chu đã nhích tới gần, loại tình huống này Mạc Phàm cũng không cần đi lo lắng cái yếu ớt tàn hồn của chu hoàng có thể đi giờ trò lừa bịp, trước hải dương tinh thần mệnh mệnh của hấn, đừng nói là tàn hồn, cho dù tinh phách lực lượng của nàng tiến tới, mọi thứ hoàn toàn cũng đều không có bất kỳ cái gì ý nghĩa.

Giao ước linh hồn dựa vào Mạc Phàm trung gian mở, in dấu khắc ở cái này mảnh tàn hồn của Băng Bích Hạt Chu trên trán cùng Hoàng Văn Thương Lang trên trán.

Rất nhanh, Hoàng Văn Thương Lang cảm giác được từng tia lực lượng yêu khí như suối lạnh núi băng từ Băng Bích Hạt Chu tiến vào, chúng nó không có lại đi tấn công hay khiêu khích gì cả, chỉ đơn giản lượn lờ xung quanh kết giao, mở rộng linh hồn với nhau.

Hoàng Văn Thương Lang thì vẫn là Hoàng Văn Thương Lang thôi, nó cũng không có vì Băng Bích Hạt Chu cấp bậc đại đế để kết giao linh hồn mà tiến hóa thành Thần Lang hay Hao Thiên Khuyến gì cả, vẫn là một cái đại quân chủ cấp tồn tại.

Bất quá, chờ gần đến khai giáp vào, lấp hết vũ trang lên người, Đế Vương cấp cũng nên cẩn thận nhìn sắc mặt nó rồi hấn quyết định có hay không nên mạo phạm.

Cảm giác của Mạc Phàm ở ngoài theo dõi rất tốt, vốn dĩ còn lo lắng chút gì đó phản kháng, bây giờ không cần hết sức chăm chú đi nắm giữ ràng buộc làm gì, cũng không cần phí hết tâm tư dung hợp, chỉ cần đem hai tay gối ở sau gáy, lẳng lặng xem màn Nhện Chó giao hợp... ngạch, giao kết linh hồn này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Vạn yêu thần tọa dấu ấn

Sau khi giao kết, linh hồn của Hoàng Văn Thương Lang cùng tàn hồn của Băng Bích Hạt Chu tạo thành đặc thù mối quan hệ, Mạc Phàm rất nhanh liền cảm nhận được hai loại tinh thần đối nghịch cảm xúc, có mang theo vài phần hoan hỉ, khoái chí, cũng mang theo không ít sự không cam lòng, phần nộ cùng oán niệm.

Hoan hỉ, khoái chí, chắc chắn là về mặt trúng độc đặc của Hoàng Văn Thương Lang đây. Phần nộ, oán niệm, hấn thuộc về Băng Bích Hạt Chu cảm xúc.

Niệm sóng tinh thần tới, Mạc Phàm tận lực dùng tự mình chân thành cùng gần gũi đi vượt lên cổ nội tâm oán niệm của Băng Bích Hạt Chu mảnh tàn hồn, cố hết sức để cho nàng loại bỏ đi cảm giác thù hận.

Đúng lúc này, tàn hồn Băng Bích Hạt Chu lưu ý đến vết dấu ấn trên cổ Mạc Phàm.

Một vết nhỏ màu đỏ hồng son, nhưng có nồng nặc yêu linh khí tức lưu trữ lại, giống như thần ấn nhận dạng vậy, rõ ràng cực kỳ.

“Đây... Đây là, đây là...”

Vạn yêu thần tọa... Vĩ Linh Hoàng!?

Vĩ Linh Hoàng dấu ấn sao lại nằm trên người gã nhân loại này?

Người thường nhìn vào đơn thuần chỉ hiểu đó là một vết ấn đấy, nhưng tự mình làm một cái chúa tể Kỳ Liên Sơn, trọng yếu lãnh thổ bên trong Côn Lôn yêu tộc, Băng Bích Hạt Chu tự nhiên sẽ nhận thức được dấu vết từ Vĩ Linh Hoàng này.

Vết ấn là cổ thần yêu tộc, thấy vết ấn như thấy yêu thần vương tọa.

Mạo phạm không tuân, tức bị tru diệt.

Chỉ cần làm Côn Lôn yêu tộc một thành phần, bất kể cảnh giới gì, chúa tể gì đi nữa, cho dù có xuống Hắc Ám Vi Diện bỏ trốn, cuối cùng cũng chẳng thoát được kết cục bị tru diệt.

Đồng tử của Băng Bích Hạt Chu lập tức nổi lên một tia quang trạch sợ hãi, còn kém muốn ngửa đầu thét dài một tiếng “thật may”, phảng phất là đối với tình huống phát sinh đều quá không thể tin được, hết thấy nằm ngoài dự liệu đi.

Suýt chút nữa chính mình nếu không đồng ý thỏa thuận với Mạc Phàm, liền chẳng khác nào kháng chỉ thần lệnh của Vĩ Linh Hoàng; mà loại đắc tội với vị nữ vương chúa tể của Côn Lôn đế quốc, so với trực tiếp chết đi sẽ còn muốn thông khổ gấp trăm lần.

Tàn hồn vốn thương tổn đến gần cạn kiệt hồn lực sinh mệnh, vì vậy trước đó Băng Bích Hạt Chu không có khả năng trò chuyện, không có khả năng phát ra âm ngữ giao tiếp.

Nhưng hiện tại vì đã kết giao linh ước câu thông với Hoàng Văn Thương Lang, nhờ hồn lực dồi dào của Hoàng Văn Thương Lang cung cấp đến cho một tia bồi đắp sinh mệnh, cho nên năng mới miễn cưỡng dùng ngôn ngữ lại được.

“Người... người vì sao có dấu ấn của Vĩ Linh Hoàng?” Tàn hồn Băng Bích Hạt Chu yếu ớt nói ra.

Đang còn tâm trạng lằng lằng, Mạc Phàm khoe miệng lập tức giật giật lên, tỏ ra mấy phần người đáng thương nói “Nó thì thế nào đâu, ta trong lúc hôn mê, chủ thượng của các ngươi chiếm tiện nghi.”

Băng Bích Hạt Chu nhìn chăm chú con người Mạc Phàm, có chút khinh thường nói: “Đừng nói dối, người vì cái gì đã có tư cách cho nàng chiếm tiện nghi?”

“Ngọa tào, nhèn nhèn cô nương, người không tin thì có thể dựa vào sợi chỉ thông giao linh hồn với lão lang mà kiểm chứng, xem thử có phải hay không nhà ngươi chủ thượng vũ nhục ta. Ta đúng là ngoài ý muốn nhận được a, đến bây giờ vẫn hận không thể xóa nó đi!” Mạc Phàm một mặt ngậm thìa nước đắng nói.

Đương nhiên, dù là Mạc Phàm chân thành lời nói, Băng Bích Hạt Chu vẫn như cũ hoài nghi, nàng không muốn tốn thời gian kiểm tra với Hoàng Văn Thương Lang làm gì, chỉ lẳng lặng tự mình im ắng, tự mình muốn cáo lui quay về mảnh thân cấp kim loại chu mâu.

Góc độ nào đó nói tới, Băng Bích Hạt Chu giờ phút này hoàn toàn không còn nửa điểm dám phản kháng với Mạc Phàm rồi.

Có thể được cả Vĩ Linh Hoàng chứng nhận, nhân loại trước mắt là tuyệt đối không nên động vào a.

Mạc Phàm thấy Băng Bích Hạt Chu sau đó không nói gì nữa mà quay lưng đi ra khỏi thế giới tinh thần của mình, hần khẽ giơ tay lên gãi đầu một cái, tựa hồ cái gì cũng không hiểu.

Chỉ là vết son môi, có cần phải nghiêm trọng vậy không?

Chẳng lẽ người còn có ham muốn đặc biệt Vĩ Linh Hoàng, ghen tuông với ta???

Lắc đầu, lắc đầu hai ba cái, Mạc Phàm cười khò nói: “Chắc không thể nào, Vĩ Linh Hoàng đến bây giờ vẫn là trọng yếu muốn tìm cách tra tấn hãm hại ta a, không tồn tại vô luận tình ý gì.”

Còn tốt, việc có được Băng Bích Hạt Chu trong đội hình, dù chỉ là tàn hồn thôi, nhưng lực lượng của hần gia tăng đều là bội số.

Đã từng là chói lóa đỉnh vị đại đế tồn tại, Băng Bích Hạt Chu tàn hồn tới nói xác thực sức hấp dẫn cũng phi thường lớn, trên thế giới này sẽ không có mấy cái mạnh mẽ sinh mệnh lại đi cam nguyện trở thành đồng bạn của cá tôm ao làng.

Hoàng Văn Thương Lang may mắn có người bạn linh ước này, rõ ràng là một bước giảm tận trời xanh, việc còn lại đều sẽ không tiếc bất cứ giá nào truy tìm đỉnh cao cảnh giới, trở thành mạnh mẽ tổ hợp ngao du tứ phương, đánh đâu thắng đó, không sợ kẻ săn mồi, không sợ thiên địa tai hoạ.

Giống lang tộc cấp bậc quân chủ loại này thể trạng bên trên vốn là có ưu thế sinh vật, nếu là có thể cho nó vũ trang cung cấp một bộ siêu cấp thần khải, tự nhiên lực lượng công kích xuyên phá thật đáng để mong chờ.

Thậm chí, thần khải không chỉ có thể tăng cường thực lực, cũng có thể thời điểm then chốt bảo vệ lang sủng tính mệnh.

Mạc Phàm không giấu nổi nụ cười ưng ý, sau đó vội vàng kêu gọi Viêm Cơ Quốc Mẫu dừng lại, ngưng tiếp tục thổi chân hỏa hồng liên dung luyện mảnh Chu Mâu kim loại.

.....

"Cọt kẹt cọt kẹt cọt kẹt ~~~~~ "

Lăn tăn, lăn tăn những mảnh bóng vụn bòn bọt nổi trên mặt lò luyện kim.

Khi viện tri Giroud đang nghi hoặc những quả bong bóng hình bầu dục trôi nổi này đến tột cùng là cái gì, hần ý được rõ ràng cũng không còn thấy hồng liên chân hỏa thổi lên phía trên nữa.

“Chẳng lẽ là... chẳng lẽ là Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ đã gặp chuyện gì đó bất trắc?”

“Bọt bóng nổi lên chứng tỏ có một vật thể bị hút sâu xuống bất ngờ, này không phải mang ý nghĩa Mạc Vỹ Kỳ thí chủ đã trút hơi thở cuối cùng rồi sao?” Một vị cao giai pháp sư thất kinh nói ra.

“Ha ha ha ha, còn tưởng thế nào ghê gớm, hóa ra là vùng vẫy, hóa ra là vùng vẫy. Lần tới nên biết lượng sức mình hần cá cược!” Sư đệ của viện tri Giroud đột nhiên được một trận ăn mừng như được vụ mùa cười nhạo, “Ca, người nói xem, lần này nhờ ta, chúng ta thu thập được một lúc tám cái chu mâu thần khí về sử dụng, ha ha ha!”

Đương nhiên, ngoại trừ hần ra, vô luận ai khác cũng không mở miệng hòa vào.

Rất nhiều pháp sư trong tu viện thậm chí còn dùng ánh mắt khinh bỉ, đầy rẫy xem thường đánh giá sư đệ viện tri Giroud.

Thấy người khác gặp nạn, vui mừng lắm sao?

Còn không phải nên đi cứu người thay vì châm chọc hốn hớ?

“Ộp ộp ộp ộp ~~~~~!”

Trong bong bóng bòn bọt nổi lên, một cái tơ đỏ vệt lửa đột nhiên duỗi ra, mang theo vài phần lệ khí, nhanh chóng vượt ra khỏi lò luyện kim.

Đột nhiên, Viêm Cơ Quốc Mẫu đáng người thốt tha liệt diễm tại trong vệt lửa thánh linh, hiện ra đến vô cùng tinh tế, giống như một vị thái dương chi nữ chân chính, giáng lâm từ bên dưới thế giới luyện ngục ma hỏa đầy u ám vậy, nhuộm hồng đồng tử của hơn 200 vị pháp sư xung quanh.

Nàng thành thực tiên nữ chi hòa, liệt diễm như tơ, ánh lửa trùng điệp lượn lờ.

Nàng cặp mắt linh động mỹ lệ kia, càng tại lúc này óng ánh như hồng bảo thạch, quét ngang toàn trường.

Để cho tất cả mọi người ở đây, vô luận là hơi thở cho đến nhịp tâm, hết thấy tựa hồ một màn trì trệ lại.

Hai huynh đệ viện tri Giroud đều nhìn thấy cảnh này, trên mặt dòn dập lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nhiều hơn là không dám tin tưởng.

“Đ...Đế vương, Đế Vương xuất hiện!!”

Vì cái gì loại chuyện này cũng kéo tới cả một chúa tể sinh vật??

Rất khó tưởng tượng bên dưới lò luyện thiên niên thiêng hỏa, lại sẽ trong nháy mắt sản xuất ra một vị nữ vương hòa thần, cao quý, tiên linh, rõ ràng khí tức áp đảo toàn bộ trọn vẹn vùng không gian Hephaistos này.

Đế Vương vừa hiện, không gian như bị bách gấp mấy chục lần, vô ngàn thánh linh thần viêm tỏa ra, để cho trạm xưởng bên trên kém chút nổ tung.

Mà lại trạm xưởng bên dưới, mọi người kinh hãi vạn phần.

Liền liền một chút bản thể cư dân tu sĩ định cư ở không gian đại địa ma pháp này, một chút lão già trưởng lão đều phảng phất cảm ứng được cái này cực kỳ mạnh mẽ Đế Vương sinh ra, đang đứng tại đỉnh đầu lò luyện kim cổ đại, vẻ mặt bình tĩnh ngắm nhìn thế gian ngu muội người.

Trạm xưởng đám người, từng cái mặt xám như tro.

Vô luận là trung giai, cao giai, hay là siêu giai pháp sư nhóm.

Bạn hẳn đều rất rõ ràng, Nữ Vương Hóa Thần trước mặt nhất định là người đã giết Mạc Vũ Kỳ huynh đệ, bạn hẳn là không có người nào có thể sống rời đi.

“Gi thế này... bây giờ đến Đế Vương cấp bậc cũng là từ dưới lò luyện chui lên rồi à???” Sự đệ viện tri Giroud một mặt sợ hãi thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 265: Quay phim

- - -

Viện tri Giroud đồng dạng cũng chẳng mấy khá khảm hơn.

Cũng phải thôi, nàng ta là đỉnh vị chính thống Đế Vương, một cái xoay người tỏa ra kiếp viêm lượn lờ, quang huy có thể so với nắng gắt Liệt Dương, thời điểm vừa lao ra khỏi lò luyện, hết thấy còn tưởng rằng là một vòng mặt trời đỏ tại địa ngục phi tới.

Trước mặt hạng sinh vật có thể khủng bố đến cường độ này, cảm chú pháp sư tồn tại đã là cái gì đâu, huống chi bản thân Giroud vẫn còn đang ép cấp năng lực, chưa thể vận động đến cả tinh tử trong Tinh Kiều chứ đừng nói gì Tinh Vũ, do đó càng không thể coi làm đối trọng.

“Mạc Phàm quả nhiên vẫn là Mạc Phàm”, Mục Bạch trào phúng thường thức.

Vốn còn đang thường thức một màn thâm hiểm dọa người của đồng bạn, Mục Bạch chợt phát hiện ra Triệu Mãn Duyên từ lúc nào đã đứng ở một vị trí khá cao trong trạm xưởng, lấy điện thoại di động ra quay quay khung cảnh.

“Triệu Mãn Duyên, người là lần đầu thấy Viêm Cơ Quốc Mẫu bộ dáng sao?”, Mục Bạch hỏi.

“Kiểm tiền nha”, Triệu Mãn Duyên không có đề ý Mục Bạch, tiếp tục dán mắt vào điện thoại.

“Người muốn đem Tiểu Viêm Cơ làm người mẫu rồi?”, Mục Bạch có chút gia tăng ngữ khí. Đối với Tiểu Viêm Cơ của Mạc Phàm, hẳn cũng là trong lòng sùng nịch một trong, loại hành vi đem nàng ra làm sản phẩm của Triệu Mãn Duyên, nhất định hẳn sẽ phản đối.

“Ngốc trẻ đi, giá trị thương mại của Tiểu Viêm Cơ đúng là rất cao, nhưng ta biết giá trị của đoạn video này sẽ cao hơn nếu là quay bạn hẳn nha”, Triệu Mãn Duyên miệng cười cười, bàn tay chỉ tới đám người tu sĩ, đức nghệ giả.

“Ý tứ gì?”, Mục Bạch thực sự là một mặt ngốc trẻ không hiểu lắm lý lẽ của Triệu Mãn Duyên.

“Người nói xem, mấy cái tên này xưa nay rất ý vào mình là đệ nhất luyện kim giả, phách lối ngẩng mặt lên trời, đối với người mua hàng thường thét giá rất cao. Tỉ dụ như khải giáp cho ta lần trước đều tiêu tốn không ít hơn 600 ức dù nguyên liệu toàn bộ là bên phía Triệu Thị cung cấp. Đây không phải là bọn chúng giàu nứt vách sao?”, Triệu Mãn Duyên ánh mắt lộ ra quang trạch trả thù ý định, “Ta hôm nay quay video lại về mặt của bạn hẳn bị hù dọa, nếu có thể đem phát thông tin ra ngoài, bạn hẳn nhất định mặt mũi liền sẽ không còn. Nếu là lão già Giroud, hẳn tuyệt đối sẽ mua lại video với giá cao nha, không chừng vài trăm ức đều không thành vấn đề”

Nghe Triệu Mãn Duyên lời nói, Mục Bạch cả người đều thấy tốt.

Chuyện gì cũng không cần bàn, quả nhiên thế gian này có hai phương tiện mà mỗi khi nhắc đến liền phải hỏi ý kiến của Triệu Mãn Duyên.

Thứ nhất là làm gian thương, thứ hai là đi tán gái.

“Khụ khụ... Mọi người bảo trọng, ta làm viện tri cũng bất lực, nếu ai đó có thể may mắn sống sót, hãy lập tức hướng về Thần Miếu ngoài kia cấp báo tình huống” Khải dực đập đập sau lưng, viện tri Giroud không ngừng bị quan nói ra, sắc mặt của hắn như một tờ giấy trắng, sợ hãi đến cực điểm, phảng phất bất cứ lúc nào cũng đã chuẩn bị mất mạng.

Mạc Vũ Kỳ huynh đệ đã chết.

Hắn đến thi cốt cũng không biết ở nơi nào, tựa hồ đã theo lò luyện ngàn độ tan thành dịch thủy rồi.

Trước đó Hồng Liên vẫn hóa tỏa ra từ địa mạch, tất cả mọi người là tưởng rằng nó đến từ vị cảm chú hòa hệ Mạc Vũ Kỳ.

Nhưng cuối cùng bản thân hồng liên chân hỏa cũng không phải của hắn ma pháp, Mạc Vũ Kỳ chỉ là thứ nhất người một mình vùng vẫy trong địa mạch hỏa kiếp đối chọi với vị hỏa thần nữ vương này, cố gắng chiến đấu để bảo vệ bình an cho mọi người.

Cuối cùng, hắn tránh không khỏi cái chết, ngược lại là vị Đế Vương hóa thần vẫn từ đáy mạch leo lên bên ngoài, chẳng mấy chốc sẽ huyết tẩy đại địa.

Một chút tiếng khóc, từ trong đám người truyền đến, hẳn là mấy cái tu sĩ trẻ tuổi mới đến đi.

Bọn hắn kỳ thật không phải tất cả đều là con cháu trong làng tộc kim thuật Hephaistos, rất nhiều người đến xuất phát từ lòng si mê với đức nghệ lĩnh vực mà tìm kiếm đến, cư trú ở lại, giống như ngọn cỏ mọc rễ, tại mảnh đại địa không gian bấp bênh bên trong kiên cường sinh trưởng, phát triển sự nghiệp.

Ai có thể nghĩ tới một cái thành trì không gian lâu đời, tiếng tăm lẫy lừng như vậy có thể trong hôm nay đều muốn chết đi, đã vậy còn không phải do thế lực quốc gia đến vây ép, mà là một trận không thể cãi Đế Vương xâm nhập tru diệt.

Nhìn đám người tu sĩ thần sắc có chút đồ ải, đại loại tư vị trước từ vong đang cầu nguyện, một thanh niên tóc hồng tuấn mã từ lúc nào đã đứng ở giữa hàng ngũ, mở miệng hỏi, “Các người làm gì vậy?”

“Còn làm gì được, chúng ta đều phải chết...”

“Ai giết các người?”

“Huynh đệ, người chớ hỏi thừa, một cái Đế Vương hỏa thần xông ra từ lò luyện kim, trông sẽ giống như một vị nàng tiên bảo bọc nhân loại sao, chúng ta là không có khả năng chạy trốn, tuyệt đối không!!”

Mạc Phàm nhìn theo tay lẫn mắt bọn hắn chỉ hướng về phía Viêm Cơ Quốc Mẫu, căn bản đều không còn quan tâm hẳn là ai.

“Làng kim thuật không có vị ân thân cấm chú pháp sư nào đánh được hay sao?”, Mạc Phàm cố ý thăm dò.

Vị trẻ tuổi tu sĩ lắc đầu.

"Cũng thế, không có chút ý nghĩa nào. Chúng ta xưa nay đều được Parthenon Thần Miếu bảo hộ, nếu là đánh úp từ bên trong... đáng tiếc đáng tiếc", một vị trung niên tu sĩ khác thê thê cười một tiếng, cho thấy đối với sinh tử rộng rãi tâm cảnh.

Trên đỉnh đầu, đầy trời viêm hỏa, như liên vân tản ra, Viêm Cơ Quốc Mẫu ở trong khí tức duy mỹ càng thêm uy nghiêm mãnh liệt, liền là có thể bề nghệ hết thảy, vô luận không lồ cỡ nào quân đội, hay cao lớn cỡ nào nội tình thế lực thâm hậu, rõ ràng đều phải thần phục tại Đế Vương cấp thần uy phía dưới!

Viêm Cơ Quốc Mẫu rơi vào trước mặt mọi người, hai mắt giả vờ sát ý, tỏa ra cỗ băng lãnh khí tức, giống như một vị tử thần đứng sừng sững ở phía sau mỗi người, cứ việc động đậy một cái chân mày thôi, cả cái văn minh kim thuật không gian này chưa biết chừng sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi.

"Thả lỏng, thả lỏng, không việc gì phải sợ..." Mạc Phàm cười khổ nói rằng.

Tất cả mọi người nghe được câu này, nhất thời mới lưu ý đến sự hiện diện của hắn, mới đồ dồi toàn bộ ánh mắt kinh ngạc nhìn về hướng Mạc Phàm; có người hoài nghi, có người không thể tin tưởng, có người nhìn không được mở miệng xì xầm.

“Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, người chưa bị nàng giết?”

“Đúng là Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, người có thể sống sót trong giao chiến với Đế Vương sinh vật sao?”

“Khắc khắc, là ta, ta...” Mạc Phàm sờ đầu một cái, không nghĩ tới chính mình gọi Viêm Cơ Quốc Mẫu trèo lên trước, quả thật có chút đùa ác.

Bất quá, hắn còn chưa kịp đính chính, bỗng một cái âm thanh chói tai khó chịu trong hàng người lại vang lên.

"Hóa ra là con chuột cống sợ chết, ha ha ha ha, còn tưởng rằng người cái gì hòa hệ pháp sư mạnh nhất thế giới là lớn bao nhiêu năng lực, có thể vây phá cản khốn, đánh bại Đế Vương sinh vật, kết quả là vô dụng gạt người, đã không được tích sự gì, còn ngu ngốc dụ ra một con cái tai họa đến, người phải đền lại mạng cho tất cả, người là kẻ thù của tất cả chúng ta kim thuật Hephaistos lòng danh!" sư đệ của viện trì Giroud phát điên cười nhạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266: Hoàn mỹ kim loại

- - -

Vốn dĩ cái gì đó cá cược, sư đệ Giroud đều cố ý quên sạch. Đại khái là hắn biết từ kỳ sắp tới, trong lòng cũng không còn cổ kị gì, thoải mái buông ra một lời khích bác, coi như cố gắng níu kéo cho mình chút danh dự trước khi toàn bộ vùng đất này bị Hỏa thần nữ vương giết sạch.

“???” Mạc Phàm lập tức nhú mày lại.

May mắn là chính mình hôm nay thật có nhiều kinh hi, bằng không quả thật hẳn sẽ nắm đầu cái não tàn này ném xuống lò luyện kim ngay lập tức.

Nhưng kinh hi cũng có thú vui của kinh hi, Mạc Phàm nhăm nhăm trong đầu một chút, xác định từ khi cá cược chỉ mới có hơn 70 phút thời gian trôi qua, đồng nghĩa giảm thêm 700 ức, vậy vẫn còn 300 ức cần phải trả.

“Viện trị, hiện tại ta còn thiếu người 300 ức, nếu ta mang đầu Đế Vương kia cho nhốt lại, có phải hay không nên...hmm”, Mạc Phàm mở miệng nói.

“Mạc Vỹ Kỳ, người lúc nào rồi còn khoác lác được, đối mặt Đế Vương cấp bậc, ta không nhớ là người đã từng có năng lực đối đầu đấy, người đừng có được nước gạt người làm tốt”, Triệu Mẫn Duyên đứng ở hành lang trên cao, khuôn mặt lộ rõ ý cười, giấu sau chiếc điện thoại di động vẫn đang tiếp tục ghi hình.

“Ta có hết sức liền sẽ có tự tin, không phải các người thấy là ta đến thời điểm này vẫn còn sống sao”, Mạc Phàm nói rằng.

Hắn vừa dứt lời, Viêm Cơ Quốc Mẫu đột nhiên bùng bùng ra thêm một đạo tinh mang vẫn hòa, hai tay triệu gọi tầng tầng lớp lớp hòa nguyên tố trong lò luyện bên dưới lên, phúc chốc thần thánh chi viêm quanh thân càng là hóa thành một thanh lại một thanh Thánh Viêm chi kiếm, kiếm mang kia chói lóa cả mắt, số lượng càng là hàng trăm cái, bọn chúng kiêu diễm ướt át, lại như lưu tinh kiếm vũ vậy, cứ việc nếu có ai đó muốn chết, nằng tựa hồ một cái chỉ tay thôi, căn bản sẽ chẳng ai sống nổi.

Đây là ba ba cần diễn viên hỗ trợ, cho dù tổn một chút đạo cụ cũng nên tròn vai!

“Khụ, khụ, Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, người đừng nói như vậy, người nếu có năng lực bắt nhốt, liền chóng, tiền bạc gì đó là việc phụ, ...chúng ta gia tộc là không thể thất truyền, người nói 300 ức thì cứ 300 ức đi. Nếu có thể bắt nhốt đầu Đế Vương này, kiện thần khai, ta làm không công”, viện trị Giroud quá sợ hãi, vội vàng nói.

“Được, rất sáng khoái”, Mạc Phàm cười cười nói rằng.

“Ca, hẳn là đồ vô dụng, gạt người, hẳn cái kia là đang chọc giận nữ vương hòa thần”, sư đệ viện trị Giroud bực tức hô to lên.

Chỉ là, đột nhiên cảm thấy được có gì đó không thích hợp, hẳn vội vội vàng vàng nhìn thoáng qua uy chấn thánh linh thần viêm tiên nữ, lại liếc mắt nhìn Mạc Phàm.

Kia nữ vương hòa thần, từ lúc nào lại lẳng lặng đứng sau lưng gã nam nhân tóc hồng này rồi.

Không phải Đế Vương cấp chính là Từ thần của nhân loại sao, nhưng vì cái gì chậm chạp không có hạ thủ thiêu chết hắn???

"Khuê nữ, về đây với ba ba!", Mạc Phàm cất giọng nói chuyện, là như vậy bình tĩnh mà thông dong, nhưng nét mặt của hắn lại cùng lời nói của hắn đi ngược lại, nhất là ý tứ cười cười nhìn thấy những người này chần chừ trầm trọng.

“Lánh ~”

Viêm Cơ Quốc Mẫu cuộn người một cái, hết thấy mảnh hồng liên chân hóa giống như bị hòa tan, kể vùng chớp trên cao trạm xương trong nháy mắt không còn lại chút gì, ngoại trừ một cái xinh xắn tiểu bảo bảo chẳng biết từ đâu ra đang nằm gục trên vai Mạc Phàm.

Tại nàng nhỏ nhắn đáng người nằm sấp xuống, không có mỹ lệ ánh sáng lông vũ nữa, không có khí tức đế vương nữa, vèn vèn biến thành một cái tinh linh hải tử nhún nhún lạnh lợi bộ dáng, giấu ở trên vai ba ba, không có hứng chơi với mọi người khác.

Mạc Phàm nhìn xem đỏ chót tiểu tinh linh có chút mệt mỏi, dùng ngón tay vuốt vuốt nàng cái đầu nhỏ, đặc biệt sùng nịch.

Hắn tự nhiên chợt nghĩ tới hình ảnh tiểu Thiên Hy, trước đây lúc chơi đùa với Tiểu Hy, ngược lại là tiểu viêm cơ đều đang ở bên trong khế ước không gian ngáy ngủ hồi phục; cho nên là cả hai đều chưa có cơ hội gặp mặt đấy.

Trạm xương, trong tầm quan sát của toàn trường hiện tại, chẳng ai thốt nổi lên một lời nào, bọn hắn đã trọn tròn mắt, hận không thể tại chỗ cắn lưỡi tự sát.

Chuyện gì sự tình?

Đã từng là mãnh diệt thánh linh chi hòa cực kỳ dọa người, vì sao lại biến thành dạng này ngoan ngoãn tiểu bảo bảo đáng yêu, còn trông hết sức gần gũi với Mạc Vỹ Kỳ.

"Người... Người thuần phục nó?!", một vị già dặn pháp sư trong đám người khó có thể tin mà hỏi.

"Nó vốn dĩ là khế ước của ta" Mạc Phàm giờ phút này không giấu giếm gì nữa, thành thật trả lời.

"Là thật. Đế Vương cấp là khế ước của người?" Mục Bạch ở trên cao nhìn xem Mạc Phàm, cuối cùng quyết định tham gia vào vở kịch hay. Bộ mặt hắn lúc này kỳ thật giống như một kẻ cái gì cũng không biết sự tình, hảo tốt lừa người.

“Ân”, Mạc Phàm nở ra nụ cười.

Khắc, Mục Bạch và Triệu Mãn Duyên, hai cái tên này nhập tuồng bè quả nhiên đều ăn ý đến không thể chịu được. Diễn kỹ bộ môn mà thiếu bon hấn, Mạc Phàm là sẽ giảm đi cơ số xác suất thành công lừa người nha.

Hắn sau đó từng bước tiến đến cạnh sư đệ của Giroud, bàn tay vỗ vỗ vào vai vị phó viện trị của làng kim thuật Hephaistos này, nhàn nhạt nói, “Lát nữa chúng ta chuyển cho người 1 ước, làm phiền giúp ta giao tiền chế tác khải ma cụ cho viện trị. Ban này quả thật có chút thất lễ vì đòi miễn trừ 300 ước, ài, là ta không đúng, làm người không biết trước sau. Vì vậy, ta nghĩ chỉ nên giảm 299 ước thôi, 1 ước này là tiền công các người chế tác”.

Sư đệ viện trị Giroud tựa hồ triệt để tắt thở đồng dạng!

Nhìn thấy Viêm Cơ Quốc Mẫu thời điểm, hắn cũng chỉ là cảm thấy sợ hãi cùng hèn mọn, nhưng cũng không trở nên chân tay co quắp giống như bây giờ.

Nữ vương hóa thân, vì cái gì thành tên tóc hồng đáng ghét này khế ước.

Không phải hắn mới này còn là cấm chú pháp sư hòa hệ sao, chớp mắt liền muốn viễn siêu cả Triệu Hoán Hệ.

Hắn là tà rằng trực tiếp chết bất đắc kỳ tử cũng vô pháp tiếp nhận loại tin tức như sét đánh ngang tai này.

Một bên khác, viện trị Giroud sắc mặt cũng phi thường tệ.

Chính mình làm mọi cách đào bẫy được 2000 ước; cuối cùng đưa sư đệ thân thiết của mình trong vòng 70 phút đều làm cho tất cả bốc hơi.

Mà so với toàn bộ bốc hơi, Mạc Phàm trả cho bọn hắn chỉ vẹn vẹn 1 ước, thậm chí còn mang ý nghĩa bị hạ nhục đến cực điểm.

Thần cấp khải ma cụ chỉ đáng giá 1 ước...

Bàn tay cầm mảnh kim loại thần khí của Giroud đang run bần bật lên, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể rớt xuống, cùng hắn đột quy một chỗ.

Phải, đau chứ, chính mình tác phẩm luyện kim tốt nhất cả một đời chỉ có 1 ước thì làm sao lại không đau.

Chuyện là trong lúc sợ hãi nhất, lúc bị Viêm Cơ Quốc Mẫu một trận hăm dọa, vị viện trị của tu viện Meteora đã vô tình theo quán tính cầm lấy mảnh kim loại thần cấp kia mình vừa hoàn thành đúc nghệ xong để tự vệ....

Vừa vặn hắn để ý thấy một cái cực kỳ kinh hi nhất, kém chút quên đi cả việc mình sắp bị chém giết.

Đó là mảnh thần cấp Chu Mâu kim loại vừa qua đúc lò ra ấy.

Trên thực tế, có tỉ lệ luyện kim tẩy lễ lên đến 100%.

100%!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Cấm chú ép cấp

-- --

Kim loại được đoán tạo 100% thuộc tính, tương đương đã loại sạch sẽ những dư thừa cặn chất, để cho toàn bộ tinh hoa nguyên tố đều trở nên tinh khiết đồng nhất, khả năng tốt nhất của kim loại, hấp thụ sóng chấn, phản động năng lượng đều đạt đến cực hạn.

Về căn bản, không quá lời khi nói rằng, nếu đoán tạo được 100%, cho dù chỉ là một cái quặng sắt vụn cũng có thể trở thành bạch kim.

Huống chi Chu Mâu càng là tinh hoa nhất từ yêu pháp của Băng Bích Hạt Chu đã tu luyện ngàn năm, xưng làm thần cấp kim loại, đây nhất định là hạng mục kinh khủng không mấy ngôn từ diễn tả được.

"Khụ khụ khụ... ta muốn chết!" Viện trị Giroud ho khan vài tiếng, toàn thân đều quay cuồng rung động, Triệu Mãn Duyên từ lúc nào đã lảng lảng tiến đến bên cạnh hắn, dùng sức đi đỡ vai Giroud, cảm giác giống như là đang vịn một người bất lúc nào xương cốt cũng có thể hóa thành bùn nhão.

"Viện trị, viện trị, viện trị, ngài không sao chứ?" Rất nhiều tu sĩ giả nghe được Giroud câu này, vội vội nhìn thấy gương mặt vị viện trị đang không khác gì người mất hồn, lập tức hỏi.

"Ngươi tội gì phải chết a, đừng lãng phí như vậy. Thật nếu cảm thấy kinh tế thời kỳ khó khăn, bọn ta Triệu Thị sẽ vì ngươi lúc nào cũng sẽ rộng mở!"

Triệu Mãn Duyên một tay nâng Giroud, miệng ngược lại vẫn lú lo chăm chọc.

“Ngươi... ngươi... khụ khụ khụ!”

Viện tri Giroud thế nhưng là đại biểu Hephaistos kim thuật người đứng đầu, kẻ siêu việt nhất trong đức nghệ bộ môn. Càng là mảnh không gian này đã từng huy hoàng cầm chú pháp sư giả.

Có thể nói danh vọng cùng thực lực đều không gì sánh được.

Nhưng lúc nhìn thấy cái này kim loại tôi luyện đạt tới 100% bản nguyên, thật giống như hết thấy đều không còn ý nghĩa gì, linh hồn đồng dạng phi tán đi vì quá hạnh phúc.

Toàn bộ cuộc đời của Giroud, cho dù nằm mơ cũng chẳng bao giờ mơ được một ngày nào đó, tại đôi bàn tay mình nhào nặn, thậm chí ở tác phẩm đạt nhiều tâm huyết nhất còn muốn kinh thiên ngoài mong đợi đến vậy.

“Khụ, khụ, Triệu gia chủ, Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, các ngươi không hiểu, tất cả các ngươi không hiểu được, mảnh kim mâu này, khụ khụ, mảnh kim mâu này là hoàn mỹ kim mâu, 100% tinh luyện, là chúng ta rèn đúc được 100% thần cấp kim loại a!” Viện tri Giroud cuối cùng bộc phát cảm xúc.

“Hoàn mỹ 100%? Viện tri, ngài là không nói đùa?”

“Đoán tạo luyện kim đã có thể đạt 100%.

Làm thế nào một kiện cực kỳ thần thánh kim loại lại có khả năng đúc luyện đạt đến tối thượng lực lượng?”

“Các ngươi, ta muốn đi về nhà, quá nhiều thứ sai rồi, quá nhiều thứ sai rồi!”

Cho dù viện tri là thần tượng đi chăng nữa, nhưng rõ ràng trong bí thuật ghi chép rằng xuyên suốt lịch sử môn tộc, cũng chỉ có một lần duy nhất đạt được cao nhất đoán tạo kim loại là 98%, tương đương tổ tiên, thần Hephaistos đấy.

Dòng người trong trạm xưởng tất nhiên sẽ theo quán tính mà đồng loạt kinh ngạc, bọn hắn khẳng định sẽ có hoài nghi, có không tin tưởng; chỉ là không biết vì cái gì, loại hoài nghi này kỳ thực có chút yếu ớt, tựa hồ hôm nay, chẳng hiểu sao chính mình lại nói ra thường sẽ bị hổ cha vậy.

Ngắn ngủi chưa được hai giờ đồng hồ, bọn hắn hết thấy phải trải qua vô số cung bậc cảm xúc, từ hồng liên thánh hỏa tồn tại, nhân loại mất trần da thịt sống được trong lò luyện kim ngàn năm, Đế Vương hóa thân giáng lâm, cho đến khế ước Đế Vương cấp câu chuyện. Từng hạng mục, từng hạng mục liên tiếp như vậy, có cái nào là không đánh vỡ nhận thức bản thân đâu!?

Thật sự giống như trên đời này, đã không còn chuyện quái gì khiến bọn hắn bất ngờ thêm được nữa.

“Lão già, ngươi nghiêm túc?” Triệu Mãn Duyên trợn hai mắt ngạc nhiên.

“Triệu gia chủ, khụ... khụ, ngươi có thể mang đi giám định, dù có giám định bao nhiêu lần thì kết quả cũng không đổi được...” Viện tri Giroud vừa nói vừa ho khan, khuôn mặt trắng bệch đang dần dần kiệt sức do quá tải lực lượng ma năng dồn vào bí môn.

Ngược lại là Triệu Mãn Duyên một mặt đáng chất.

Loại gì tình huống?

Mạc Phàm cái tên này con ông trời sao, chính mình thường xuyên lui tới đây đặt luyện ma cụ nhưng đều chưa có nổi một lần vượt qua 85% đoán tạo hợp kim, Mạc Phàm vừa mới tới lần đầu, ở đâu ra một kiện Thượng Cổ Đế Vương giống như toàn bộ tặng không cho, còn có cầu vận luyện kim thì được 100%.

Bất công, lão tử thấy bất công a!!!

“Ngươi cười, chứng tỏ đã biết trước kết quả này?” Mạc Bạch tiến tới bên cạnh Mạc Phàm, cố ý thăm dò.

Nghe hỏi tới, Mạc Phàm không giấu diếm chút nào, lập tức nhỏ giọng kể lại từ đầu đến cuối toàn bộ vấn đề xảy ra bên dưới lò luyện.

“Kỳ thật, chúng ta đã đánh giá thấp năng lực sinh tồn của Đại Đế cảnh giới. Không nghĩ ra Băng Bích Hạt Chu vẫn còn một mảnh tàn hồn, quả nhiên mệnh con giản!” Mạc Bạch nghe xong, có chút bất ngờ.

“Vi vậy nhờ có biến số này mà kết quả cũng vượt ngoài mong đợi. Thiên Niên Thiêng Hỏa cội nguồn, Chu Tước Thánh Hỏa dẫn dắt, cuối cùng thông qua Hồng Liên Thánh Hỏa của Tiểu Viêm Cơ, vốn dĩ cực kỳ đặc thù về luyện kim ma cụ, hưởng ứng rất tốt với bí thuật độc môn của Hephaistos, càng bạo tăng tỉ lệ đoán tạo. Ta lúc ở bên dưới lò luyện có thể nhìn ra được mảnh chu mâu đã được tẩy lễ đến sáng bóng, phát tỏa óng ánh dị quang ánh bạc; này chính là Băng Bích Hạt Chu nói cho ta biết, kim loại đã nhận thần mang tinh khiết đến 95% rồi. Chỉ là còn 5% nữa, quả thật có chút may mắn, chủ yếu nhờ vào tài nghệ lẫn quyết tâm của lão viện tri. Đương nhiên, một phần không nhỏ là do Băng Bích Hạt Chu nguyện ý quy thuận, tự mình bên trong hỗ trợ dọn cỗ.” Mạc Phàm nói rằng.

“Nói như vậy, lão già Giroud này đúng là chút tay nghề không sai!” Mạc Bạch cười cười nói rằng.

“Ân, ta cũng không định nói sự tồn tại của Băng Bích Hạt Chu với lão, tiền lo hảo tốt, danh vọng cái này cho lão một người.” Mạc Phàm nhấn mạnh

Đối với Giroud nói riêng và làng kim thuật Hephaistos nói chung, danh vọng mới là mấu chốt!

Không gian làng kim thuật có được hoàn mỹ thành cơ, có được hoàn mỹ vị trí địa lý, rất gần với Parthenon Thần Miếu tại Athens quốc đô, khí hậu, linh vận đều siêu việt hơn một chút quốc gia trong khu vực; cho nên là, chỉ cần có thể từ danh chính ngôn thuận từ sau vụ việc ngày hôm nay mà công bố mấu chốt đoán tạo kim loại đầu tiên được 100% dung luyện hoàn mỹ, khẳng định sẽ gây một làn sóng bùng nổ chấn động trong giới đúc nghệ toàn cầu.

Bởi vì trên thế giới này, những hạng thế gia, thế lực giàu nứt vách như Victoria hoàng tộc thuần chủng Á Long, hay một số độc quyền cực kỳ lớn thế lực của Hoa Kỳ, cứ việc tin tức này được phát ra, phảng phất sẽ không thiếu vô số đơn đặt hàng đúc nghệ.

Phóng tầm mắt nhìn tới vị viện tri đã mệt đến ngất đi, Mạc Phàm rõ ràng, lão già này sẽ không vì bị mất tiền mà từ chối không tiếp tục hoàn thành nghệ phẩm cho hắn.

Tất cả các tu sĩ khác, vô luận ban này bị chấn kinh như thế nào bộ dáng, vậy đại khái liền là vấn đề mất nhắm mắt mở nội bộ người, tại vấn đề bên dưới tẩy lễ câu chuyện, ngược lại im lặng một chút thì liền trời đất đều đừng mơ biết được sự thật.

Đồng dạng có người lãnh đạo là kẻ dùng miệng lưỡi kiếm ăn giống với Triệu Mãn Duyên, bọn hắn tuy không thể lĩnh hội hết mánh murre, nhưng thần chú cái gì cũng không biết, bọn hắn còn không phải đã quá thành thạo sao.

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, làng kim thuật này vẫn luôn có một cái cường đại phù hộ người viện tri Giroud.

Bất quá, trong một tập thể, không phải cá nhân nào cũng thống nhất quan niệm.

Xa xa, mọi người đều thấy một bóng lưng gù trong trang phục truyền thống Hy Lạp, người này tại đang trong vô thức đi ra khỏi cổng trạm xưởng; vừa đi, hắn vừa đi vừa tự làm nhảm một loại ngôn ngữ có bệnh.

“100%, một ức...100%, một ức...100%, một ức... ha ha ha, 100%, một ức.”

“Phó viện tri, hắn sẽ không sao chứ?” Một cái trẻ tuổi tu sĩ nói nhỏ với đồng bạn.

Mạc Phàm loay hoay qua lại nhìn thấy, có chút ngoài ý muốn gãi đầu.

Lão già viện tri ăn ở làm sao, kỳ thật gia môn muốn bất hạnh!!!

.....

Đã là cuối đông, khí hậu bên trong không gian Hephaistos nhưng không cảm giác được bao nhiêu rét lạnh, tựa hồ không hề phức tạp ma pháp không gian hệ cũng chưa chạm tới được cảnh giới linh ngộ pháp tắc.

Mấy ngày hôm sau, vì một ít đặc thù quá tiêu tốn sức lực, mỗi ngày viện tri Giroud dưới sự giúp đỡ của Mạc Phàm cũng chỉ dung luyện được thêm một mảnh Chu Mâu kim loại.

Tất nhiên, như cũ đoán tạo 100%.

Ngất nổi, quy trình chế tác khai ma cụ của kim thuật Hephaistos có chỗ tương đối bất tiện chính là nếu không phải hoàn tất toàn bộ đoán tạo, cơ bản sẽ không thể qua công đoạn thứ hai, thứ ba, thứ tư như hàn gắn mẫu nổi, lõi trì tâm quát, thủy lực gột rửa.

Cho nên là ngoài thời gian buổi sáng đúc hóa ra, chiều tối Mạc Phàm vẫn tại khách sạn mình tu.

Nhắc cũng tại, biết được Giroud là một tên cầm chủ pháp sư ép cấp về sau, Mạc Phàm có chút tò mò hỏi chuyện lão; lão kể cho hắn biết chính mình thời điểm muốn chọn con đường làm Thần Tượng, tự nhiên sẽ chấp nhận phong bế năng lượng mệnh môn trong Tinh Vũ, thậm chí Tinh Kiêu lại; đem tinh hoa pháp tắc trong vị diện, thế giới tinh thần bản nguyên để bồi bổ luyện thể, tu luyện man lực, thích ứng với bí pháp gia truyền tầng thứ cao nhất, cũng là dựa vào chuyển động Tinh Tử để gia cố cơ thể.

Việc phong bế này cũng không phải là vĩnh viễn, chỉ cần lão muốn, lão hoàn có thể một ngày nào đó phá vỡ rào cản phong bế năm xưa. Bất quá, như vậy cũng là mãi mãi không bao giờ quay trở về làm Thần Tượng được, bất kể cách nào.

“Theo như người nói, không phải lập luận hơi vô lý sao. Giả dụ người sau khi mở phong ấn ra, để cho năng lượng một lần nữa tràn vào Tinh Vũ bị ngăn, trở thành cầm chủ. Khi nào muốn hóa thành Thần Tượng, cứ việc phong ấn trở lại liền được.” Mạc Phàm không hiểu hỏi.

“Việc này là không thể. Ta đã nhiều năm như vậy tích lũy năng lượng, bây giờ nếu mở phong ấn ra, chỉ sợ rằng viễn siêu sẽ tạo ra một loại thủy lực áp lực quán tính cực mạnh, đủ để bao nhiêu năng lượng gia trì trên cơ thể ta bực vỡ mà đổ về thế giới mình tu, giống như nói một đi mà không trở lại vậy.” Viện tri Giroud đáp.

“Ân, ta hiểu được.”

Mạc Phàm nghe đến đây, hai mắt hấn lộ ra quang trạch, bày ra dáng vẻ đăm chiêu suy nghĩ.

Phong ấn tu vi, tích lũy năng lượng xung kích. . .

Ngạch, kỳ thật rất không tệ ý kiến nha, chính mình cũng không phải luyện mấy hạng mục bí pháp Thần Tượng gì đó, chẳng cần thiết quan tâm luyện thể, mà lại thể chất bản thân vốn dĩ là ác ma huyết mạch, tinh thần lực, hồn thể càng mạnh một điểm, tuyệt đối phù hợp.

Không phải nói bằng vào cách này, có chút tốn thời gian nhưng ngược lại là có hi vọng thăng cấp mấy cái hệ thiếu sót nha.

Vẫn tốt hơn làm ăn mấy ngôi cầu đại địa kết tinh!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Vạn Long Cốc

“Viện trì, phong ấn tu vi thủ pháp, có hay không một loại ngoài ý muốn tác dụng phụ?” Mạc Phàm hoài nghi hỏi.

Giroud đang cân nhắc chỉnh sửa một chút hoàn thiện bản thiết kế đầu khai cho Hoàng Văn Thương Lang, nghe tới Mạc Phàm hỏi, đột nhiên hơi kinh ngạc thốt: “Người muốn vận kinh phong ấn rồi?”

“Ân, người đối với phong ấn tu vi hẳn so với người khác sẽ dồi dào kinh nghiệm, có thể lý giải sao?” Mạc Phàm duy trì thái độ lịch thiệp nói, cái kia cũng không tiến tới quá gần bàn làm việc của Giroud.

“Coi như đầy đủ kiến thức lý giải.”

"Vậy thì tốt quá, ta hiện tại có một số đặc thù muốn phong ấn lại tu vi, rất không đúng dịp là, ta phát hiện chính mình với kiến thức hạng mục tự hạn chế bản thân này đã ít lại càng ít, cũng phải thỉnh giáo người một cái." Mạc Phàm cười nói.

Không biết tại sao, Giroud từ Mạc Phàm kia giọng nói chuyện liền nghe được một tia không có hảo ý, dù gì sau vụ việc lần trước, hắn vẫn là đối với bất cứ người nào tóc màu hồng sẽ có tự nhiên phát sinh một loại rất lớn cảnh giác.

Nhưng là đây cũng không phải là trọng điểm, Giroud đối với Mạc Phàm trình độ rõ ràng càng kinh ngạc hơn, đồng dạng tò mò muốn biết hắn đang dự định làm gì.

“Không có tác dụng phụ, bất quá, phong ấn tu vi cũng không phải là phong ấn một, hai hệ, mà chính là đem toàn bộ cảnh giới hiện tại cho phong ấn lại, tựa hồ trực tiếp giáng cấp thực lực trên diện rộng ma pháp vậy.” Giroud khá thoải mái diễn giải, “phong ấn tu vi về căn bản chính là dựa trên nguyên lý ‘thuận kiều’ di dời, đem tinh thần lực tạo thành một cái tường chắn dày đặc, to tướng đóng kín thiên hà môn quan lại, không để tinh tử chạy vào Tinh Kiều, xa hơn là Tinh Vũ bị ngăn; sau đó, toàn bộ nguồn năng lượng tiếp thu bên ngoài sẽ bám vào thành môn quan tinh thần lực, tùy tiện người muốn dẫn dắt. Tỉ dụ nói trong bí môn gia truyền của ta, loại năng lượng tích trữ này sẽ được đổ vào luyện thể để gia tăng cường độ cơ bắp, cơ quan, gân cốt”.

Đây đơn thuần chỉ là thuyết pháp lý luận, chỉ cần lão không bày cho Mạc Phàm cách đem nguồn năng lượng kia để đổ vào thân thể luyện tập, này cũng không tính là tiết lộ tuyệt kỹ pháp môn gia tộc ra bên ngoài.

Trái lại là Mạc Phàm, hắn bàn tay trái xòe ra, bàn tay phải nắm lại, sau đó đem bàn tay phải vỗ xuống lòng bàn tay trái, như thể hảo tốt sự tình.

Cái này còn nhìn bản thân mình ý niệm mạnh yếu?

Ngạch . . .rất tốt a.

“Viện trì, vậy nói ý thức của ta chỉ cần hội tụ bên ngoài Tinh Kiều bị ngăn, du đăng đầu đó ở cuối cùng Tinh Hải điểm để làm chốt chặn, đồng thời ta cũng không có cái nhu cầu luyện thể gì đó, mang ý nghĩa chính là nói toàn bộ tài nguyên năng lượng sẽ cộng dồn lưu trữ tại công thông quan đến khi nào nó không thể chịu đựng được nữa?” Mạc Phàm hỏi thêm.

Viện trì Giroud có chút không hiểu lắm mục đích của việc hắn phong ấn, mở miệng hỏi lại: “Người phong ấn tu vi để tích lũy năng lượng? Mà lại năng lượng để đó cũng không làm gì?”

"Không sai biệt lắm!" Mạc Phàm cười một tiếng, khẽ vuốt cằm nói:

“Hắc hắc, không giấu gì lão, thời gian gần đây ta có chút không thể tiến triển tu vi a, rất nhiều đến từ không cách nào phá vỡ được rào cản năng lượng quá lớn để đột phá giai đoạn khác. Do đó, ta tin tưởng cách thức phong bế tu vi này vừa vặn rất thích hợp thử nghiệm một phen. Có thể từng bước từng bước tích tiểu thành đại. Tự nhiên tại bên ngoài Tinh Hải tạo thành một cái dây cung vững chắc, đem năng lượng dồn vào mũi tên, kéo căng dây cung ra, đến một thời điểm nhất định không thể giãn hơn được nữa. . .Pang! Vậy cũng là một đòn bẩy rất lớn gia trì bội số uy lực để xuyên thủng đến tận cùng

Tinh Vũ bên trong phải không?” Mạc Phàm nói ra, trong lòng cũng không khỏi diễn sinh nhiều mong đợi.

Thực tiễn vận dụng kỹ năng này, chắc chắn sẽ có biến số kinh hi ngoài dự đoán nhiều lắm, đây cũng là một loại ưa thích Mạc Phàm khẩu vị, như vậy ma pháp hệ điều khiển mới có thể càng hăng hái.

Viện trị Giroud nhìn chằm chằm Mạc Phàm, không khỏi nuốt xuống một ngụm nước bọt, ngẫm thừa nhận cái nam nhân trước mắt này tuy còn rất trẻ, nhưng ngộ tính phải nói là cực kỳ cao, cao đến mức khiến cho không ít mấy ông lão học đồ nghiên cứu pháp môn cũng bắt đầu hoài nghi về nhân sinh bản thân.

Làm vậy cũng được sao???

Phong ấn tu vi để mở rộng tu vi!?

Người này tư tưởng so với thế giới ma pháp văn minh kỳ thật muốn tiến bộ hơn tới mấy lần.

“Cái kia, thật cảm tạ ngươi chia sẻ, viện trị, nếu không có việc gì, không bằng ta không tiếp tục làm phiền ngươi.” Mạc Phàm tươi cười nói rằng.

Giroud gật đầu, trên thực tế còn có mấy lời muốn hỏi thêm kỹ lưỡng hần là kiểu nào tình huống, nhưng cuối cùng vẫn hay là thôi đi, tránh cho việc phải cảm ngộ quá nhiều xấu hổ.

“Căn bản tám cái mảnh Chu Mâu đều đã dung rền đoán tạo xong, bước tiếp mấu nối với nhau và thiết kế mấu nối với Hồn Âm Minh Thần Nhuyễn Khải sẽ kéo dài khoảng tầm 40 ngày. Tới lúc hoàn thành mỹ mãn, ngươi cũng không cần mỗi ngày đều lại đến hỗ trợ, khi nào xong ta sẽ trực tiếp đưa người gửi đến.” Viện trị Giroud nói.

“Được, ta cũng là có ý này, dầu sao từ mai đều muốn bế quan một chút.”

.....

Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên đều có việc cá nhân cần xử lý đến, Mạc Phàm liền không vội mà chạy về Parthenon Thần Miếu.

Chờ bọn hần trở lại, cùng nhau đi cũng không muộn.

Mạc Phàm tranh thủ thời gian này để dốc lòng huấn luyện Hoàng Văn Thương Lang, có một ít kiến thức từ Tiểu Mei dạng này đã từng đi theo Lucifer, Mạc Phàm đối với triệu hoán chỉ thuật càng trở nên cao minh rất nhiều.

Nhất là Triệu Hoán Thú mở ra một cái nhận thức mới, Hoàng Văn Thương Lang sẽ mở ra thực lực mức độ lớn tăng lên mấu chốt.

Đầu tiên phải bồi bổ ở mức độ cơ thể da thịt, gân cốt, đúc thốc lực lượng tiềm ẩn còn sót lại Hoàng Văn Thương Lang đến cao nhất cảnh. Đây rõ là điều kiện nhu cầu phi thường hà khắc, Hoàng Văn Thương Lang có được Thương Lang huyết thống là dòng dõi cực kỳ cao quý trong lang tộc, còn có một nhánh thêm vào là hủy diệt chức văn năng lực, vì vậy muốn tìm tới cái này trọng yếu hai loại huyết mạch linh tư cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Thứ Nguyên Triệu Hoán với bản thân Triệu Hoán pháp sư cũng là một cái tràn đầy ẩn số kỹ năng.

Tiểu Mei nói cho Mạc Phàm biết, Lucifer trước đây dựa vào một cách rất đơn giản để tính toán năng lực Thứ Nguyên triệu hoán. Khi mở ý thức của hần sẽ thật nhanh ở toàn bộ triệu hoán vị diện du đăng, hần có thể câu thông với triệu hoán thú tiến hóa, ước lượng tương đối chính xác thực lực hiện tại của triệu hoán thú, bao quát các mặt chiến kỹ, sức bền, yêu pháp, bộc phát, ý chí.

Vì để cho Hoàng Văn Thương Lang cường hóa đến chí tôn quân chủ, Mạc Phàm liền dựa theo cách của Lucifer để nhìn nhận tổng quan trước.

Những ngày này, hần thường xuyên du hồn vào Triệu Hoán Vị diện, tại địa phận thiên tộc tinh linh tháp đầy rẫy cái kia rất không tệ thực lực tinh linh thú sinh vật, để Hoàng Văn Thương Lang một mình hăng hái có thể lịch luyện một phen chiến đấu tầy lể.

Bất quá, Thiên Tộc Tinh Linh tháp kỳ thật cũng quá nhiều chướng ngại đối với Hoàng Văn Thương Lang. Hỏa tinh linh bộ tộc là nơi đây mạnh nhất một cái, nhưng tuyệt đại đa số kẻ thống trị bên trong đều là người quen, hỏa tinh linh bộ tộc, lần trước nhưng tại Mạc Phàm viêm đế hình thái đã gọi ra điều động, ngược lại thật muốn vừa nhìn mặt đã nhận hoàng thượng, đối với Hoàng Văn Thương Lang cũng không bày ra uy hiếp.

Còn có, tinh linh tộc, dù là trong Triệu Hoán Vị Diện vẫn không quá lớn như mong đợi, thứ nhất không có Đế Vương cấp bậc, thứ hai, rất ít đa dạng loài, thậm chí hiếm hoi vô cùng.

Tiểu Mei nói cho Mạc Phàm biết, Thiên Tộc Tinh Linh bao gồm thủy tinh linh, hỏa tinh linh, băng tinh linh, thổ tinh linh, phong tinh linh, lôi tinh linh. Từ xa xưa lâu đời kỳ thật chính là thần dân của Đế Quốc Bạch Tinh Linh do nữ vương bạch tinh linh đứng đầu thống trị, về sau khi gặp phải thảm họa diệt vong đến, không gian vị diện xuất hiện lít nhia lít nhít vết thủng, toàn bộ miễn cưỡng tháo chạy đi nhiều nơi.

Cuối cùng, Triệu Hoán Vị Diện chỉ là phần may mắn sống sót lại tập hợp.

Hoàng Văn Thương Lang hiện tại là cấp bậc Đại Quân Chủ, tuy rằng không thể nói là mạnh mẽ hơn toàn bộ dàn tàn quân này, nhưng đồng dạng chui vào trong đó vẫn bày ra một loại có thực lực kẻ săn mồi, không đến nỗi bị chà đạp quá nhiều.

Nhoáng cái một tháng trời qua, Hoàng Văn Thương Lang trực tiếp mê mẩn tập luyện bên trong Thiên Tộc Tinh Linh tháp, rèn qua vô số ải gia trì sức bền cùng cường độ thân thể, mỗi một ngày lại so sánh diện mạo cùng cốt lang, vong lang không khác gì nhau.

Bắt đầu mờ mắt tại tinh mơ sáng sớm trên bờ thủy thác vực ngàn mét dội xuống, có sóng triều cuộn cuộn bạt ngang mà tập chạy. Hoàng Văn Thương Lang mấy ngày đầu không có cách nào phá tan loại cường độ nặng nề đó, bị mạnh mẽ đánh bay ra ngoài vô số lần, để cơ thể nó, đặc biệt tứ chi có chút mềm yếu vô lực. Mãi về sau, cảm giác giống như thủy thác cùng sóng triều đều đối với Thương Lang ý chí đều chẳng còn bao nhiêu đáng ngại.

Đến giữa trưa nắng gắt, Mạc Phàm đề Hoàng Văn Thương Lang đối kháng thể lực chiến kỹ với rất nhiều đầu nham thạch tinh linh cường hãn, này đương nhiên, không được sử dụng chúc văn yêu pháp, chỉ được phép đem ra chiến kỹ cùng man lực căn nguyên nhất để rèn luyện.

Hoàng hôn nhuộm xuống, này mới là đối với Hoàng Văn Thương Lang cực điểm tra tấn, mỗi một giây trời qua phải tiếp nhận liên hoàn hỏa kiếp đại mạch của tinh huyết Hỏa Tinh Linh khắp nơi, còn có chịu đựng trời phạt thiên lôi từ Lôi Tinh Linh bộ tộc giáng xuống. Mỗi một lần đứng trong hoàn cảnh như vậy, Hoàng Văn Thương Lang căn bản toàn thân đều bị bóc trần hết da thịt, gãy vụn không biết mấy cái xương đùi, khớp cơ, đồng tử thì lờ loét máu, chúc văn trên người mờ nhạt đi rất nhiều.

Chưa hết, ăn tối xong, trực tiếp bị ném vào phong bàn động sâu bên trong, nơi loạn vũ cuộn cuộn cắt xéng tựa hồ muốn nhào nát toàn bộ cơ thể đầu Thương Lang này. Lại nói, trong Phong bàn động, Hoàng Văn Thương Lang chỉ có duy nhất một nhiệm vụ, đó là tại thời gian ngắn nhất phải thoát ra được bên ngoài, bằng không, Mạc Phàm sẽ là không nhân nhượng dẫn một đạo hỏa thối vào bên nướng chó.

Cuối cùng, thời điểm giữa đêm kéo dài đến sáng hôm sau, Hoàng Văn Thương Lang sẽ được chìm trong băng ai hàn thể. Dùng cách cổ đại nhất tự xúc tác huyết mạch làm lạnh vết thương.

Nhờ vào cường độ tra tấn rất không khách khí như vậy, Hoàng Văn Thương Lang trong vòng một tháng đã lột xác thay da tới mười mấy lần, cơ xương gân cốt tái tạo càng thích nghi tốt hơn với đủ loại điều kiện khiêu chiến, cơ thể ngày càng có sức bền, man di lực lượng gia tăng vượt trội so với đại quân chủ thông thường.

Chỉ là, dù cho có nghiền ép được đồng cấp tu vi, Hoàng Văn Thương Lang nhưng như cũ vẫn chẳng thể chạm nổi một bước tiếp theo chí tôn quân chủ, này khiến cho Mạc Phàm cũng có chút đau đầu.

Quả nhiên, huyết mạch, hồn thể bản nguyên là không dễ thăng cấp đấy!!

....

Mạc Phàm rời Thiên Tộc Tinh Linh tháp.

Dọc theo Tinh Linh tháp môn đi ra, Mạc Phàm ngẩng đầu nhìn thấy một cái vãn núi mờ nhạt trên không, kia huy hoàng như cổ sơn tầng mây, mà trên tầng mây, cự hình sơn long sườn núi như ẩn như hiện, chần chịt ngũ thải long lân, ảo quang cùng dị quang rạng rỡ như tiền long đang bay múa.

Hoàng Văn Thương Lang lúc này cũng giờ lên ánh mắt, hướng phía kia cổ sơn phía trên rú lên một tiếng trường ngâm.

"Người nghĩ muốn đi nơi đó làm tiếp theo lịch luyện?" Mạc Phàm nhìn thoáng qua ngũ sắc cổ sơn trên cao.

Nơi đó đầy rẫy cổ lão long vãn ở vách núi, có thảo hình, giác hình, sí hình, đồng tử hình, tựa hồ mỗi một cái long vãn đều đại diện cho long chi chủng tộc khác nhau, mà trên tầng mây phẳng phát như vậy hình thù từ cổ sơn phản chiếu lên có hàng trăm hàng ngàn giống loại.

Mạc Phàm nhú mày lại.

Vạn Long Cốc, kia là Thượng Cổ Ma Môn siêu giai thứ ba cấp bậc mở đến, long vãn khí vận.

Long môn quật khởi không bao giờ ngã, nắm toàn bộ yêu thú quyền hạn.

Mạc Phàm xác thực đối với Vạn Long Cốc có hứng thú rất lớn, nhưng hần nhìn qua loại này Hoàng Văn Thương Lang còn chưa chạm đến chí tôn quân chủ, hẳn là là không thể nào bước vào đến Vạn Long Cốc bên trong vậy vùng.

Bên trong Vạn Long Cốc, dù vẫn còn đứng từ rất xa, Mạc Phàm đã xác thực cảm nhận được một loại long hoang Đế Vương khí tức. Thậm chí, không phải chỉ một, hai đầu.

Trừ phi Hoàng Văn Thương Lang nhận được kiện thần khải đến, hoặc ít nhất phải tiến vào Chí Tôn Quân Chủ một hạng, bằng không quả thật là tự sát nếu đi mua vé vào cửa a?

“Gào gừ ~~~~”

Mạc Phàm dự định tìm kiếm một địa phương khác, Hoàng Văn Thương Lang nhưng lập tức phát sinh một tiếng lang ngâm, đáng vẻ hoàn toàn không khuất phục.

“Nghe tức sao?” Mạc Phàm hỏi.

“Gào rú ừ ừ ~~~~”

Thắng thần cương nghị, long tộc, dù cho là yêu thú bên trong tuyệt đối bá chủ, tùy tiện sẽ nghiền ép xuống lang tộc, Hoàng Văn Thương Lang ngược lại càng nảy sinh ra một kiểu ác liệt ý chí, tuyệt đối sẽ không chịu thua!

"Được, đi sẵn rỗng. Lão tử vừa vặn hôm nay muốn làm Mục Lang Sư!" Mạc Phàm gật gật đầu, trên miệng càng lộ ra dáng vẻ ưng ý vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Bước vào Vạn Long Cốc

Hoàn thành đặc huấn bên trong Thiên tộc tinh linh tháp, đứng là so với việc tiếp tục ngao du khắp nơi đến một số địa bàn làm dã thú săn mồi, thật không bằng trực tiếp đến Vạn Long Cốc bên trên, hấp thụ nơi đó một chút pháp tắc tự nhiên của long tộc.

"Tỷ phu, Thánh Thành bên kia ngày xưa đã từng có mấy vị từ trong Vạn Long Cốc lịch luyện bước ra, thu hoạch được rất nhiều tài nguyên đáng kể. Có chút cường đại thiên sứ, bọn hắn hẳn là nhờ vào cổ pháp thần kỹ liên tiếp vào đến Vạn Long Cốc tu hành, ý vị thực lực bọn hắn tăng lên có thể dùng từ khủng bố để hình dung. Do đó, chuyện này khẳng định phi thường có lợi, dù sao tiến vào Vạn Long Cốc tư cách, vô luận là ai đều sẽ được khảo nghiệm đáng kể." Tiểu Mei ní non âm thanh nhẹ nhàng thổi bên tai Mạc Phàm.

"Chẳng trách thực lực bọn hắn làm sao muốn biến thái, kinh nghiệm lại phong phú hơn hẳn người bình thường." Mạc Phàm cười khỏ nói rằng, "Mei Mei, triệu hoán ma pháp của Lucifer mạnh đến cỡ nào người biết được không?"

"Triệu Hoán hệ pháp sư có thể nói vẫn luôn nắm lợi thế cao nhất so với hết thảy hệ ma pháp còn lại. Dùng được, ngang hàng trong lĩnh vực liên là sự tồn tại vô địch, dùng không được khá, cùng một loại phế vật pháp sư không có gì khác nhau. Lucifer trên thực tế cũng chưa bao giờ thể hiện trước mặt chúng ta toàn bộ thực lực, nhưng là ta biết rằng hẳn khi dùng triệu hoán chi thuật, một mình có thể đã từng thoải mái quét ngang Amazon đế quốc, áp bức đến các kẻ thống trị trên cao nhất đều vô phương chống cự. Đương nhiên, đó là không thèm gọi đến cả chúng ta đây!" Tiểu Mei vẫn tại không xuất hiện ra bên ngoài, chỉ tồn tại trong không gian khế ước của Tiểu Viêm Cơ để nói chuyện với Mạc Phàm.

Mạc Phàm nghe xong, không khỏi hít sâu vào một hơi rồi thở mạnh ra.

Đế Quốc Amazon, không phải là thuộc về lãnh thổ của một trong mười vị chúa tể ngự trị sao?

Dĩ nhiên so với Nữ Vương Đáy Biển càng muốn vượt trội, vậy mà có thể dựa vào duy nhất một cái Triệu Hoán Hệ đến giải quyết?

Suy nghĩ một chút cũng phải, liền theo sức chiến đấu mà tính đi. Một tên sơ cấp Ma Pháp Sư cùng một tên nô bộc cấp yêu ma so với, dĩ nhiên là nô bộc cấp yêu ma sức chiến đấu mạnh hơn càng nhiều, tương tự nếu có thể triệu hoán đến một cái Đế Vương sinh vật, cấm chú Ma Pháp Sư thường thường muốn tạo thành một đoàn đội mới có thể đem đầu yêu ma này gây uy hiếp tính mạng.

Đương nhiên, đây là dưới lý thuyết thông thường phân tích. Lucifer có thể dùng Triệu Hoán chi thuật, bỏ qua hai bậc Đế Vương Bạch Tinh Linh mà vẫn nhúng Amazon Đế Quốc không dám hó hé gì, đây quả thật là so với bất kỳ ai đều muốn biến thái.

"Tỷ phu, bỏ qua chuyện này đi, Vạn Long Cốc, người cũng cần lưu ý một chút luyện tập năng lực cho Triệu Hoán kỳ ngộ!"

Mạc Phàm nhẹ gật đầu, đối với tiểu Mei ý nghĩ này phi thường khen ngợi.

Triệu hoán hệ pháp sư trong sách vở không phải đặc biệt đầy đủ thông tin, nhưng nói không hữu ích liền không phải. Thời gian cùng Mục Ninh Tuyết sinh hoạt gần gũi, nàng hay mượn cơ hội đó giáo khoa cho Mạc Phàm đầy đủ rất nhiều căn cứ dữ liệu về thế giới này.

Vạn Long Cốc so với Thiên tộc tinh linh tháp hay tuyệt đại bộ phận quần cư lãnh thổ sinh vật khác là rất khác biệt.

Nó vốn dĩ sẽ rất ít đối với các thế lực bộ tộc khác mở công ra, bên trong nghe nói còn có thật nhiều toàn bộ ma pháp vị diện cô lập đều khó mà kiếm được, cần nhìn kẻ cơ duyên.

Thậm chí, không ít tài liệu nhấn mạnh rằng Vạn Long Cốc có dày đặc lượng tiên khí bên trong; đảo mây lơ lửng giữa trời hư hư thực thực, dựa vào nguyên thủy thần thánh chi long khí tức mà ngoại thể đảo nguyên, có thể lộ ra lớp vỏ vị diện, tự mình trở thành một mảng đại địa hoàn toàn phân chia ranh giới cùng phần còn lại.

Hoàng Văn Thương Lang huyết thống là không thể thay đổi, thế nhưng bình sinh một cái sinh vật không phải luôn luôn tiềm ẩn một bộ gen lặn chưa thể đột biến hay sao, chỉ cần cung cấp đầy đủ thiên thời địa lợi yếu tố, này sẽ hi vọng một lần cơ hội thuế biến.

Linh đan, tiên khí, long quả, bách bảo, thảo dược, thuốc lắc gì đó, nhét được thì cứ phải nhét, Vạn Long Cốc sẽ không thiếu đi.

Mà cho dù không có đạt được vật gì tốt, để Mạc Phàm cái này du hồn tiến vào, mang theo Tiểu Mei, Apase, Hoàng Văn Thương Lang trải nghiệm một

phen, nhất là Hoàng Văn Thương Lang lịch luyện cũng sẽ có đặc thù hiệu quả, dù sao Vạn Long Cốc bản thân liền là một cái thánh khí nồng đậm chi địa, sinh vật nghỉ lại ở trong đó, bản thân liền sẽ có to lớn sinh mệnh tăng lên.

Vì vậy cho nên, có cơ hội nhất định phải đi, cái nào sợ hãi đều không cần màng tới, bên trong đặc thù linh vận cũng sẽ đối với tu hành có trợ giúp rất lớn.

Đương nhiên, nếu là có thể có kỳ ngộ gì, liền càng hoàn mỹ hơn!

Nói làm liền làm

Mạc Phàm về tới lang cốc, trước đem sắc lệnh tập hợp thần dân lang quốc lại.

Vì ở Triệu Hoán Vị Diện không thiếu nhất là du hồn sinh mệnh, cho nên những tướng lĩnh, trưởng lão lang xã đoàn kia mọi ngày vẫn thường không do dự đi tranh đoạt tài nguyên, duy trì thói quen cống nạp đến cho Hoàng Thương của bọn chúng vô số phù du chi hồn lợi phẩm. Nguyên nhân thứ nhất rõ ràng là muốn mua chuộc Mạc Phàm, thứ hai là được đại thần Hoàng Văn Thương Lang nhớ mặt điểm tên, cho vào danh sách cần được bồi dưỡng thăng hạng.

Tám hồn cách của Mạc Phàm đều đang không ngừng trưởng thành, nhưng chưa phải tất cả đã tiến đến cực hạn giai đoạn trở thành thần hồn. Ngược lại muốn trở thành thần hồn, điều kiện tiên quyết là thức ăn phải đạt yêu cầu phi thường gắt gao về mức độ dinh dưỡng, thấp nhất cũng phải là quân chủ chi hồn, từ du hồn nhào nặn ra.

Bất quá, lần này khác, Vạn Long Cốc là Triệu Hoán Vị Diện cực cao thánh địa, dù là rất mạnh sinh vật, đều phải muốn có một chút chuẩn bị kỹ lưỡng mới có thể tạo nên tư cách tiến vào trong đó.

"Những phù du này đến cho đại thần của các người, lần này trăm cần hấn bồi dưỡng thật tốt." Mạc Phàm mở miệng nói rằng.

"Rú ú u~~~~!!!!!!!"

Trong Lang cốc, mấy ngàn con bạch lang gào lên hưởng ứng; từ Phệ Nguyệt Thương Lang, Ma Cốt Tinh Lang, Bạch Khải Chiến Lang, cho đến Phệ Nguyệt Âm Lang bộ tộc, hết thảy như cũ đối với đại thần nguyên soái Hoàng Văn Thương Lang là tuyệt đối hiệu trung.

Triệu hoán vị diện không trắng, sói tru trùng thiên, sợ đến tiểu yêu thú, tiểu ma chủng phạm vi mấy chục km run lay bầy!

Trong lúc nhất thời, Hoàng Văn Thương Lang đều hãnh diện tự hào ngẩng cao đầu lên, ưỡn ngực đứng trước đám học trò, cháu chất, con dân biểu hiện thật vô cùng phô trương, tự mình há miệng lè dài đầu lưỡi, lộ ra mấy phần cực kỳ giống với một số xuân quan lớn trong triều.

"Nhìn xem một chút chuẩn bị tốt, ngày mốt khởi hành!" Mạc Phàm nói rằng.

Bên trong Triệu Hoán Vị Diện, thời gian lưu ngược lại với Hắc Âm Vị Diện, trôi nhanh hơn so với thế giới của hấn. Cụ thể là qua nhiều lần ước tính, Mạc Phàm có thể nắm chắc rằng một ngày trong đây chỉ tương đương tám giờ trôi qua tại ma pháp vị diện.

Hấn có khoảng 40 ngày chờ đợi đến khi khai giáp cho Hoàng Văn Thương Lang được chế tác xong, vậy mang ý nghĩa chính mình muốn lợi dụng lợi ích thời gian đứt đoạn này để có tổng cộng hết thảy 120 ngày bên trong Triệu Hoán Vị Diện.

Trừ đi một tháng huấn luyện tại Thiên Tộc Tinh Linh Tháp, hấn còn khoảng 60 ngày để đem Hoàng Văn Thương Lang tiến vào Vạn Long cốc lịch luyện.

Mạc Phàm cũng rõ ràng, Apase gần đây si mê với Triệu Hoán hệ, hấn là cũng sẽ đối với Vạn Long Cốc cảm thấy hứng thú; mà nàng đối với hấn càng ngày càng tỏ ra rất biết nghe lời một cái hảo muội muội, nên tự mình cũng không thể keo kiệt nhốt nàng bên trong.

Huống chi Apase hiện tại là hấn một cái siêu mạnh mẽ khế ước, nàng cường đại, ý nghĩa thêm một tầng thực lực cho bản thân gia tăng.

.....

Mạc Phàm chuẩn bị rất nhiều du hồn cùng tài nguyên bên ma pháp vị diện mua đến cho Hoàng Văn Thương Lang.

Chủ yếu vẫn là từ Hoàng Văn Thương Lang năng lực hủy diệt chúc văn ma pháp bên trên tiến hành tăng cường bồi bổ.

Cường hóa quá trình không tính quá khó khăn, nhưng có chút đắt tiền.

Đương nhiên, muốn xông phá từ đại quân chủ đến chí tôn quân chủ, liền không đơn thuần là dựa vào nện tiền liền có thể, phải trông chờ vào ý chí, ngộ tính chủ yếu.

Trước khi có khai giáp phải vô địch quân chủ cấp, Mạc Phàm hào hào vì cái này chấp niệm đối với lão lang làm chuẩn bị đầy đủ.

Nghĩ thử một ít xem, tất cả tâm huyết đều đổ dồn đến cho Hoàng Văn Thương Lang một đầu, so với Tiểu Viêm Cơ sùng nhi còn tốn kém gấp mấy trăm lần.

Này nếu cuối cùng vẫn hoàn thất bại, không thể đột phá phi thăng, không đủ năng lực mang vào khai giáp dày công chế tác, Hoàng Văn Thương Lang rất dễ sẽ bị bỏ vào lò nướng làm thịt cây.

Cố ý đợi đến Hoàng Văn Thương Lang đem hết thầy tài nguyên cường hóa và linh vật cho hấp thu, Mạc Phàm mới chính thức xuất phát, tiến về Vạn Long Cốc bên trong.

Long quốc là một mảnh màu mỡ hoàn toàn lơ lửng đặc thù thánh địa, có thể nhìn thấy những cái kia thật dày trong đám mây còn có chắn chặt dây leo màu xanh như thác đổ từ bầu trời rủ xuống.

Mây màu trắng, sương màu xanh nhạt, tia nắng màu thiên thanh hòa quyện dung hợp, cùng nhau quý dị tạo thành một mảnh sâm lâm với vô số thần kỳ cây cối, cây cối màu cam nhạt, tầng tầng lớp lớp, giống như một cái tiên cảnh.

Đến Vạn Long Cốc trước cửa, chung quanh tất cả đều là dãy núi màu trắng đồng dạng có mây vẫn bình phong, dưới chân thâm địa là vân khí, cũng có thể giẫm đạp lên vân khí mà đi, liền là giống như tuyết xanh mềm mại, thiên phương không cánh.

Bước vào mấy bước, những cái kia tầng mây trở nên mờ nhạt, Mạc Phàm cảm nhận rõ rệt hơn long hoang cổ khí nồng nặc hơn, tựa hồ đi trên một mảng rộng lớn Thần Long vết tích, cứ việc long khí không ngừng hội tụ lại, chẳng có bao nhiêu dấu hiệu phiêu tán, những này long khí nhìn qua cùng bằng sương khí tức không có gì khác nhau, một dạng rét buốt từ nội tâm xâm lấn.

"Nơi này có long hoang khí tức chen ép, sinh vật thông thường bị áp chế đến khó mà chịu đựng nổi." Tiểu Mei mở miệng khẽ nói.

Nàng ngồi phía sau Mạc Phàm, cùng với Apase ngồi phía trước hắn, toàn bộ đang ở trên lưng Hoàng Văn Thương Lang di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 270: Vừa ra khỏi chuồng đã muốn gáy

"Ừm, những này long khí quá dày đặc sẽ hao tổn sinh mạng của chúng ta, thẳng đến đề thân thể của chúng ta khí quan triệt để suy kiệt mà đột quy, nếu cơ thể chúng ta yếu một chút, phòng chừng cũng lại sớm biến thành một đồng vân bụi. Xem ra tiến vào Vạn Long Cốc chân chính mấu chốt cũng không phải là tư cách, mà là cái này có thể duy trì người sống khí lực trước khi bị trở thành ngọn nến trước gió." Mạc Phàm nói rằng.

Cho dù đều thể trạng Đế Vương, bọn hắn đều chẳng dám tồn tại nửa điểm xem thường Vạn Long Cốc sự tình; đồng dạng cũng không phải tùy thời có thể tiến vào Vạn Long Cốc bên trong du lịch mà bỏ xuống sự tập trung tối đa.

Thẳng thẳng mà nói, trước tiên phải thật nhẹ nhàng ôn hòa, biết người biết ta. Đi tìm kiếm cảm ngộ chứ không nên liều mạng vô nghĩa.

Mạc Phàm tại Triệu hoán vị diện, bất quá chỉ là cái nhỏ bé du hồn đi vào, kỳ thực tương đương với một cái phân trần không hoàn chỉnh.

Cái phân trần này không tính đặc biệt mạnh mẽ gì, nếu bị một ít Thần Ma có thể nhìn thấu linh hồn, soi chăm chăm là sẽ tiềm ẩn nguy hiểm đến tính mạng.

“Ách Ách Ách~~~~”

"Gào gào rú u u u ~~~~~"

Hoàng Văn Thương Lang đột nhiên có chút kích động, bất thành linh tru lên một tiếng rất dài, vang lạnh lạnh trong vân khí, bên trong rõ ràng muốn lộ ra chiến ý đi khiêu khích cực kỳ mãnh liệt đối với sinh vật khắp nơi.

Này một âm thanh, ít nhất cũng muốn vượt xa trăm dặm không kém hơn, tuyệt đối rung động, khí khái đủ đem phá vỡ bầu không khí trầm lắng quan sát của cả đoàn.

Tiểu Mei, Apase, Mạc Phàm đang điều tiết hơi thở đánh giá tình huống xung quanh, nghe được Hoàng Văn Thương Lang khoái khẩu đánh trống thổi kèn, sắc mặt ngược lại đều biểu hiện choáng váng.

Có chút quân địch mạnh mẽ, kỳ thật vẫn còn không quá đáng sợ.

Nhưng có chút đồng đội ngu như chó, này chính là trời đất đều bất dung hận không thể tru diệt.

Bình ổn thăm dò trước không phải tốt hơn sao???

Không ai quan tâm, có thể thuận tiện hành tẩu, có thể chọn lọc được phần tài nguyên hữu ích. Tại sao muốn bứt dây động rừng?

Con cầu vừa ra khỏi chuồng đã gáy, đi lên có khả năng trực tiếp ngã vào một động hang long đói khát.

Mà lại là, vì cái gì kẻ gáy to đồng thời cũng là kẻ yếu nhất đội a?

“Ng. người... con mẹ nó, đã rớt não rồi?” Mạc Phàm tức giận mắng, bàn tay không tự chủ được nắm lên mao văn trên đỉnh đầu Hoàng Văn Thương Lang, suýt chút lột ra ngoài.

Hoàng Văn Thương Lang bị giật đau đầu, vội vàng sợ hãi nhảy cẫng lên bất bình.

Bộ mặt oan ức giống như là muốn giải bày. Đây không thể trách đại thần được, rõ ràng hoàng thượng xưa nay thích nhất là nhanh gọn giải quyết, có thể đánh liền tập hợp lại cùng một chỗ đánh, tránh phải mất thời gian.

Bất quá, vì có tiểu Mei lẫn Apase đồng thời ở, lấy cái cực phẩm nữ nhân sở hữu tâm linh hệ phi thường mạnh mẽ trong thế giới này tồn tại, Hoàng Văn Thương Lang vẫn là sớm lắc lắc đầu chó, quên đi chính suy nghĩ biện hộ của mình.

Mạc Phàm trừng mắt Hoàng Văn Thương Lang một cái, ra chỉ thị chờ lại đi làm liều lần nữa.

Chính mình hiện tại không kém hơn một khối u hồn lèn bèn, cái này Mạc Phàm đem tính mạng ra liều lĩnh liền khiến cho Vạn Long Cốc tu hành chặn đường càng thêm gia tăng biến số.

Hắn tuyệt đối không muốn mắc phải sai phạm.

Nhanh chóng tiếp tục đi đến.

Tiến vào chân chính Long Môn bên trong, rõ ràng trời đất dần dần hóa thành một mảnh đen kịt, chung quanh đường thật hẹp cũng lộ ra có mấy phần chen chúc, thật giống như tại một khối to lớn đại địa bóng tối nào đó phải nguy trang bằng đáng về thiên đường; trước kia lạnh lẽo long hoang khí tức đánh tới, bất quá chỉ là thô sơ tràn ra bên ngoài, giờ phút này làm cho tâm người càng thêm phần không thoải mái.

Đường hẹp, tất cả phải xuống khỏi lưng Hoàng Văn Thương Lang.

Mạc Phàm đi ở phía trước, có chừng nửa giờ đồng hồ, phía trước lại xuất hiện kia u đầm ngập quá đầu gối.

U đầm có quang văn, quang văn hình long tộc, xuyên qua u đầm quang văn, cả bọn đột nhiên bị không gian thuần di hút vào, trước mắt lập tức xuất hiện lạ lẫm một cái diện mục sơn cốc.

Từ sơn cốc nhìn bao quát, xuyên thấu qua hơi mỏng tầng mây, có thể trông thấy bạch vân phía dưới cái kia màu xanh thâm thúy của hải dương, loại này tầm mắt nhìn xuống, toàn bộ đại dương mệnh mỏng giống như một mặt cong tám gương, có thể khắc ảnh phản chiếu của toàn bộ trời cao, mà dĩ nhiên trời cao ở đây chính là Triệu Hoán Vị Diện bên dưới.

Ngờ ngàng...

Cả bọn triệt để ngờ ngàng...

Bầu trời có hải dương.

Là một chút càng thêm mỏng manh mây trắng lưu động chi hà.

Trên hải dương có vân sơn.

Hoàn toàn là một loại trống rỗng trong thùy não.

Đứng ở đại địa Thiên Tộc Tinh Linh tháp nhìn lên, Vạn Long Cốc liền là một cái bí cảnh lơ lửng tại vị diện trung ương, tựa hồ thiên vân chi sơn, ngũ quang thập sắc, trắng lè vô cùng. Nhưng khi trực tiếp đặt chân đến, này không những là thiên sơn, mà vốn dĩ còn bao quát cả một mảnh hải đảo cùng hải dương mệnh mỏng nằm ở băng vân bầu trời.

Có thể phảng phất nhốt hết thủy sinh vật nhỏ bé vào tại một cái Long Vạn Quốc Gia hoàn toàn làm từ băng vân, dây leo, hải dương, huyền núi.

Vạn Long Cốc bên trong, kỳ huyền như mộng, căn bản là không có cách dùng lẽ thường để giải thích.

“U u u u u u u ~~~~~”

Mây nhạt, sương mù bắt đầu đông đặc lại, lảng vảng xung quanh nhóm người bọn hắn.

"Phía trước hắn là dòng suối." Apase nói rằng.

Đó là một cái vân đài kế ngọn suối.

Nói là suối, kỳ thật cùng một con sông lớn phải tương đồng đến chín phần, quả nhiên làm Vạn Long Cốc tự nhiên, giống như bị sáng thế pháp thần, hoặc là Long Thần nào đó hô biến mọi thứ cho kéo dài, to lớn gấp mấy lần, cho dù đơn thuần là khe nước trong đá cuội, cũng muốn to lớn như một khúc thân cây đại thụ, lại càng không cần phải nói cái này ngọn suối trong đại địa.

Hoàng Văn Thương Lang được Mạc Phàm giao đi lấy một túi nước, nơi này nước sạch nguyên, có tiền khí, khẳng định bỏ gan, bỏ thận vô cùng.

Làm chuyện có lỗi về sau, Hoàng Văn Thương Lang là miệng cảm một cái túi không gian ma cụ, không chần chừ chạy đến mạch nước làm tốt nhiệm vụ.

Nó ném túi nước xuống một bên ra ngoài 10 mét giữa hồ, tự mình miệng câu là lưỡi xuống, cái kia lưỡi uốn cong đồng dạng không ngừng hút nước đầm tiên vào cổ họng giải khát.

Hoàng Văn Thương Lang tại uống nước, nó nhìn sâu trong mặt hồ, con người vô tình phát hiện một đàn Ngạc Ngư Long lúc nào đã quanh quẩn xung quanh mình. Đối với đầu câu loại này, tiểu sinh linh tỏ ra phi thường tức giận, dù là không biết vì sao lại có thể xâm nhập Long Cốc, càng là tại Long Tuyền của bọn hắn bá chủ muốn tranh đoạt địa bàn, nhưng trong lòng nhất định đều muốn tập kích rồi.

Kế tục ngồi một chỗ điều tiết hơi thở, Mạc Phàm nhắm mắt lại, khí tức liền sẽ giống có hương vị gió, lưu lại tại nơi nào đó, sau đó thuận một cái cổ định nhưng có chút mơ hồ phương hướng phiêu động, cái hướng kia hơn phân nửa liền là quỹ tích không gian va chạm phương hướng..

Cảm âm thời điểm rất tốt, lập tức hấn ý thức được có chút đến trước báo động, dần dần cảm giác được một cổ không tầm thường gió, hiện ra cùng cái này u lãnh son cốc khác biệt nhiệt độ, đánh vào người thời điểm, lại giống như càng thêm thấu xương.

Ngân quang đồng tử khởi động, liền như trong Vạn Long Cốc vậy tất cả ma huyết, quỷ son, thi cốc, hắc lâm, vong địa cũng giống như là một phần trong quyền trục họa tranh toàn bộ mờ, mà bản đồ mảnh đại địa khổng lồ này đang nhanh chóng trải ra, Mạc Phàm có thể nhìn thấy đủ loại sinh vật nghỉ lại trong địa phận hơn trăm km.

Mạc Phàm nhìn thấy được một đầu cổ dài Ma Long cách đó không quá 200 mét đang chăm chăm quan sát Hoàng Văn Thương Lang, vai của nó liền rộng hơn tám mươi mét, lại càng không cần phải nói phần cổ đứng lên thời điểm muốn chạm vào đỉnh vân bầu trời, người đứng tại sinh vật như vậy trước mặt, coi là thật cùng ruồi muỗi không hề khác biệt.

Nhiều mây một cái, hấn tiếp tục lưu ý đến các địa phương kề cạnh.

Hướng trong sam rừng cây đi đến, tầm hơn 500 mét thôi, thổ nhưỡng bên trên bao trùm lấy rất nhiều trước đây không lâu mới rơi xuống lá cây, đập ở phía trên ngược lại là phi thường mềm mại.

Đương nhiên, Mạc Phàm, Tiểu Mei, Apase là ngồi một chỗ không làm gì, Hoàng Văn Thương Lang ngược lại vẫn ung dung uống nước thời điểm, này thổ nhưỡng bên trên trực tiếp xuất hiện vô số dấu chân thật to, rõ ràng làm chung quanh một chút yếu ớt nhỏ sam cây đều sẽ run rẩy lên, càng minh chứng một đoàn Nham Tinh Cự Long đang ùn ụt kéo đến.

Liếc sang trái một chút, liền sẽ có trong rừng Hạt Thương Phong Long, nhưng Hạt Thương Phong Long loại này long linh hoạt như chim sẻ, quỹ đạo bay phi thường khó dự toán, ở bên trong chuyên hồi lâu mới để lộ tung tích ra ngoài cho Mạc Phàm thấy được.

Còn tốt, chính mình làm một chút chuẩn bị, truy tìm một loại nào đó sinh vật dấu chân, đây cũng là thứ nguyên giả mạnh nhất kỹ xảo.

Theo Mạc Phàm năng lực nhận biết tăng lên trên diện rộng, dù cho hiện tại đã là phong ấn tu vi xuống toàn bộ siêu giai, càng bị áp chế giảm mạnh thực lực trong quá trình du hồn Triệu Hoán Vị Diện; hấn thế nhưng như cũ vẫn có thể cảm giác nhất định khu vực bên trong một ít sinh vật mạnh đến khí tức.

Đương nhiên, chủ yếu là Vạn Long Cốc quỹ dị long hoang, khí tức cũng sẽ theo cảnh vật chung quanh quấy nhiễu mà tiêu tán, thậm chí rất nhiều long thú đều hiểu được ẩn tàng huyền cơ này, làm tốt hướng dẫn, xóa đi khí tức của mình, không đến mức bị bọn hắn thiên địch cho tìm tới.

Đi săn khó khăn nhất cũng không phải là làm sao giết chết con mồi, mà là muốn làm sao tìm được con mồi, lớn như vậy rừng, cây cối đông đảo, cho dù không có những cái kia thấp bé bụi cây che chắn ánh mắt, muốn tìm tìm được hung mãnh Cự Long cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Chỉ là...

Cầu gì được vậy.

Quả nhiên nhờ ơn chó nhà ai nuôi, vừa bước vào sân vườn nhà bạn, chủ vừa long đã không khách khí thả một bày ra muốn cắn rồi.

Tạp Long, Ngụy Long, Á Long... còn có cả Chân Long diện mục cũng mò tới rồi.

Không nói đến đám Tạp Long, Ngụy Long đều chỉ mấp mé nửa bước quân chủ, này Á Long kỳ thực đều vô số đã tiến đến quân chủ cấp.

Chân Long, càng là không ít đang ở giai đoạn Hoàn Toàn Kỳ, có thể muốn siêu việt toàn bộ quân chủ bên dưới.

Mạc Phàm một mặt đều đen.

Thật hận con mẹ nó không biết ngôn ngữ long tộc để làm một chút thương lượng...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 271: Tiếp theo, nhường cho ta đi

Mạc Phàm lưu ý đến Hoàng Văn Thương Lang, lão lang lúc này đã tại con người lẫm liệt chiến ý muốn bùng phát rồi, nó như người giẫm hai chỉ trước xuống, có chút tung tóe vũng nước bờ sông bắn lên bên trên mấy trăm mét, cơ hồ theo bản năng giương lên cao ngạo Thương Lang chỉ lực, muốn hướng trời gào thét, triệt để phóng thích tự mình hung hăng điên cuồng tính khí.

“Rú u.....”

“Grào grào gào gào grừ grừ grừ~~~~~!”

“Grào grào gào gào grừ grừ ~~~~~!”

Nhưng vừa mở cái miệng rộng sói tru, đột nhiên nghe thấy vang vang tiếng long ngâm như sa hoàng tạc nổ ầm ầm chấn động lún át, Hoàng Văn Thương Lang mất to vội vã quét đến địch nhân bên kia bờ sông.

Nó giật bản mình.

Một đám hung thần khủng bố Á Long, Chân Long không rõ ràng ở đâu ra đang dòn dập kéo tới.

Mỗi một đầu đều ít nhất phải vô địch quân chủ cấp, mà lại đều tản ra long hoang sát khí cường đại, căn bản không phải thác nước đầm hạ kia mấy tiểu hải tử Ngạc Ngư Long có thể đem so.

Theo Hoàng Văn Thương Lang thực lực gia tăng trong quá trình tập luyện thể chất cực khổ trên Thiên Tộc Tinh Linh Tháp, bây giờ đối diện với bất luận một vị nào đồng cấp đều không thành vấn đề nghiền ép, nhưng có thể cùng phía trên chí tôn hàng ngũ đơn đả độc đầu, ngược lại như cũ vẫn là dư sức bị đem ra đánh cho nhừ tử.

"G..gào!!"

Hoàng Văn Thương Lang không dám găm thét nữa, nó xoay qua đầu đến, một bộ hèn hạ chó con đang chăm chú hỏi thăm chủ nhân rốt cục là nên hướng về phương nào chạy thì sẽ thuận lợi hơn một chút.

"Chạy cái gì, lão lang, đây là việc tốt người làm, tự mình đến giải quyết, lịch luyện của người chính thức bắt đầu." Mạc Phàm tức giận đối Hoàng Văn Thương Lang nói.

“???” Hoàng Văn Thương Lang hai mắt tỏ rõ bất mãn.

Cái gì bắt đầu lịch luyện, này đều có cả Chân Long tồn tại đây!!

Chính mình liều mạng đầu vượt cấp với một, hai đầu Á Long sẽ còn miễn cưỡng không vấn đề.

Nhưng Chân Long mấy con hàng này, trời sinh huyết mạch cốt khí đều bá đạo không gì sánh được, bọn nó chỉ cần phát ra long ngâm, tự nhiên sẽ khiến cho một ít loài phổ thông huyết thông lâm vào bị cực kỳ nặng nề bị áp chế tinh thần.

Tựa hồ sau một hồi âm long ngâm, Hoàng Văn Thương Lang chưa đánh đã mất hết khí thế, sốc nặng ê chề.

Nó kêu khổ, Hoàng thượng muốn tru dập mình cứ việc nói thẳng, cùng lắm thì có thể cho xin một ít thực lực Mei Mei cô nương chúc phúc hỗ trợ, chính mình liền nhảy vào trong biển rộng xông xáo, đánh đến chết cũng có thể.

Thu hồi ánh mắt quan sát Hoàng Văn Thương Lang, Mạc Phàm bắt đầu đánh giá tình hình hiện tại.

Xung quanh hần gần nhất, một đại đoàn Nham Tinh Cự Long thân thể to lớn đang dẫn đầu một nhóm ngũ thải đa sắc long vân chính tề di động tới nơi mình ngồi, hơn nữa từng đôi mắt phát ra tia sáng nâu xám cũng là khóa chặt địa phương này lại.

Hàng trăm con Nham Tinh Cự Long hình thể to lớn lấp kín cả vùng long tuyến cùng với thung lũng ở ngoài bốn địa, đây là hình ảnh tương đối khủng bố rồi.

Dạng này lấy thịt đè người, bản thân liền mang theo vài phần khát máu tập tính, pháp sư một cái không có khổng chế tốt cục diện, vô cùng có khả năng tại phía trên chiến trường này xảy ra bất trắc.

Bất quá, Nham Tinh Cự Long tuyệt đối còn không xứng làm vấn đề để Mạc Phàm lưu tâm.

Hắn tại không gian chi nhãn điều tiết là nằm ở đội quân Úc Tinh Ma Long trên thân.

Hải dương ngoài xa sóng vỗ vào đảo, đồng dạng mang theo phạm vi lớn Úc Tinh Ma Long, thỉnh thoảng liền sẽ thấy những ma quỷ hải long này nắm giữ

một cái thật dài đường vĩ tuyến ở giữa không trung, còn tưởng rằng Vạn Long Cốc mở lễ hội cử hành giải thi đấu bay marathon thường niên tổ chức, nhìn lít nhít lít nhít đỏ chót chằng chịt trên mây, tình cảnh cực kỳ đồ sộ.

Úc Tinh Ma Long, vốn dĩ là một đầu hồng trảo Hải Dương Ma Long.

Bọn nó thuộc về tiêu chuẩn Chân Long, tồn tại bên trong rõ ràng càng là một loại Tà Long phi thường xảo trá, lại là hung tàn loài săn mồi, đừng nhìn Ma Long thân hình cũng chỉ bất quá tương đương với một đầu trưởng thành thống lĩnh chưa tới 50 mét mà xem thường, tại giếng long bên trong không tính thô cuồng cường tráng, nhưng chúng nó tốc độ cực nhanh, am hiểu ma trảo, am hiểu đồng đội tập kích, hủy diệt chỉ lực.

Móng của nó, co duỗi tự nhiên, thậm chí có thể mở lớn góc độ chuyển động, như là một ít đồ tể lưỡi đao khí giới xé rách giang sơn, một khi tại dã ngoại bị Ma Long để mắt tới, trên cơ bản là một con đường chết, dù sao bọn chúng truy tung năng lực càng là nhất lưu.

Rõ ràng là rất gần tiếp cận Á Đế vương cảnh giới rồi!

Mạnh nhất quân chủ Bát Đại Kỳ Xà cũng không thể nào là đối thủ được!

Mạc Phàm tinh ý thấy đám này hơn trăm con hồng trảo Ma Long rõ ràng là thời gian dài đã qua huấn luyện thành chiến trường đao phủ, nó kia so với nhân loại cánh tay còn muốn linh hoạt.

“Roạt roạt roạt ~~~~~!”

Từ rất xa, nhìn thấy được Úc Tinh Ma Long quân đoàn đã muốn động tay xuất thủ, thậm chí bọn chúng đều không cần biết đám Tạp Long, Ngụy Long phía trước có là đi vào chỗ chết hay không, múa trảo đỏ chót mấy trăm cây kéo tới.

"Ầm ầm ầm ầm ~~~~~ "

Mặt đất run rẩy dữ dội, tinh vân nhiều đều không thấy bị hòa tan, núi sông xa xa không tên nâng cao, thật giống như là đang sinh trưởng.

Mặt hải dương bắt đầu nghiêm trọng rút đi, lộ ra một mảnh bãi biển lớn tràn đầy bùn cát, kéo rộng có mấy chục km, nguyên bản một chút là có thể trông thấy biển màu lam phẳng phất như bị sức mạnh không lồ gì đó rút đi, nước biển càng ngày càng xa.

Dãy núi bờ đê ban đầu còn đang đứng thẳng, thật giống như cả khối hòn đảo bị cái gì cồng lên.

Mà loại rung động này càng ngày càng mãnh liệt, mãnh liệt đến kiến trúc cả thành bắt đầu thẳng tắp rơi vào trong vết rách đại địa.

Vô số Tạp Long, Ngụy Long không thể nhận dạng tên gọi được, kể cả Nham Tinh Cự Long trước mặt Mạc Phàm cũng tùy tiện theo loạn đồ ma trảo mà mở ra hết thấy lớp da, thịt xương, thẳng lấy ra nội tạng, thủy não, tim gan tan nát.

Mạc Phàm đồng dạng bắt đầu di động, không tiếp tục ngồi im trên toà sơn cốc này, đúng như dự đoán những ma long kia lại đồng loạt chuyển động tụ tập về phía Mạc Phàm, núp sau lưng xa xa đoàn Nham Tinh Cự Long che lại.

Trong lúc nhất thời mảnh rừng núi chỗ Mạc Phàm bắt đầu đỏ chót lên, tia sáng trên căn bản bị những này Úc Tinh Ma Long đại trảo màu đỏ hoàn toàn cho che đầy!

“Các ngươi thực làm ta cảm thấy buồn nôn đến cực điểm.” Mạc Phàm nhìn xung quanh bãi chiến trường vô số tử trận long sinh linh bị đồng loại đồ than, miệng có chút ghê tởm nói.

Không hổ là một đám sát thủ tập đoàn Chân Long, chuyên trị dùng não tàn Ngụy Long để hủy diệt con mồi, chúng nó tương đối nhạy cảm với tất cả các thủ đoạn ẩn giấu, chẳng trách đám thiên sứ Thánh Thành nếu từ đây bước ra lịch luyện... đều sở hữu tính cách cẩn thận cùng nham hiểm đến vậy.

Nguyên lai, sinh tồn trong thế giới nguyên thủy còn muốn tàn độc hơn nhân loại xã hội văn minh.

Vạn Long Cốc không tồn tại tập quyền thống trị tuyệt đối, cũng không có loại hoàn cảnh sinh thái đã định hình chuỗi thực vật, nơi đây rõ ràng thập phần trông giống một khối lãnh địa vạn long màu mỡ có thể ở trong vòng một ngày thay đổi mấy cái lãnh chúa, hết thảy giống loài mạnh mẽ đều ở một loại trạng thái du dương, cũng chỉ tuần hoàn một cái tự nhiên pháp tắc, cường giả vì tồn.

Chân Long Ma Long đều không coi tiểu sinh linh khác ra gì, bọn nó đồng thời ngày thường có thể nghe đến một số liều mạng giả bước vào Vạn Long Cốc khiêu khích, trên thực tế là lấy cơ hội để tru diệt lẫn nhau.

Mà Úc Tinh Ma Long cũng không hẳn là vô địch quân lực trong thế giới lơ lửng trên không này.

Mạc Phàm rõ ràng đến thời điểm hiện tại chưa dám ra tay, vì ngại phải đánh động đến một ít vị Đế Vương giả trú sâu trong sơn cốc.

Một cái Hoàng Văn Thương Lang ngông cuồng đến đi khiêu khích, dạng này rõ ràng không đáng để diện mục Đế Vương hiện uy, nhưng giả dụ Tiểu Mei, Apase, hay Mạc Phàm bùng sức... khó mà nói trước được.

Bất quá cái kia Đế Vương trong phạm vi Vạn Long Cốc mà mắt thường nhìn thấy cũng chưa chắc đã là chúa tể thực sự, sinh vật mạnh hơn cũng có một ngày bị phân thực, nó khổng lồ, vô ngần, dã man, nguyên thủy, mãi mãi cũng không cách nào biết mình ở vào tầng chuỗi thực vật nào, mãi mãi cũng

không nhìn thấy đỉnh.

"Người không có cái khác giúp đỡ?" Apase dùng tâm linh khổng chế lấy một đầu chim bay ngụy long xoay quanh phía trên Mạc Phàm.

"Đây là chuyện của chính ta." Mạc Phàm không vui nói ra.

"Đại ca ca, người có thể đã triệu hoán tất cả đồ dùng nha, Tiểu Viêm Cơ ngủ rồi, cũng có thể giữ lại triệu hoán quyền, tại tiếp theo chiến đấu bên trong tức thời nhường cho ta đi." Apase cười cười nói.

Mạc Phàm nhìn nàng một cái, không rõ ràng lắm dụng ý.

Chả lẽ thực sự muốn đem Đế Vương khí tức hiện thân ra.

Ngạch... xin đừng a.

Một cái thiếu não Hoàng Văn Thương Lang đã làm ta đau đầu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Thấu Đỉnh Lôi Ti

Apase nhắm hai mắt lại, bắt đầu từ từ đem Triệu Hoán hệ chấm nhỏ cho ngay cả đứng lên.

Kia một cái ánh chớp từ bảy chấm nhỏ nổi thành ngôi sao quỹ tích, cũng không có giống như Tinh Trần thông thường khác thật sớm biến mất, đó chính là một đạo xanh nhạt thần kỳ xé ra hai vết nứt giao thoa hai chiều không gian vị diện.

Vạn Long Cốc phía bên trên đỉnh mây, tự nhiên xuất hiện một chân ảnh hình chiếu của Thiên Tộc Tinh Linh tháp thông qua Triệu Hoán Thú môn, chỗ cao chẳng chịt vô số tia huỳnh quang điện tại huy hoàng đến cực điểm, tựa hồ Âu Châu cung điện long lãnh, một đầu sinh vật nguyên tố khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều do chớp giạt hung hăng tạo thành đứng ở đó. So với những phạm linh long tộc bên dưới, sinh mệnh cư trú ở nơi này giống như thần thánh chân mục vậy.

“Thấu Đỉnh Lôi Ti!!!”

Thượng Cổ Lôi Ti hoàn toàn kỳ, hay nói là đỉnh cao kỳ tiến hóa của vị tiểu lôi vương ngày nào.

Thân thể chớp giạt của Thấu Đỉnh Lôi Ti từ trong Triệu Hoán Thú bước ra, cả một mảnh Long Tuyền rung động lay rẩy, Mạc Phàm chú ý đến đỉnh trán nó trước, tại trên cơ thể màu vàng điện lỵ kia, lộ ra một cái dấu ấn màu xanh nhạt, dấu ấn này vừa khớp với ấn ký linh ước trên bàn tay của Apase.

Khi Lôi Ti thấy Mạc Phàm thời điểm, thật giống như vừa gật đầu xuống một cái, trong lòng yên tâm.

"Lôi... Lôi Ti!"

Nhiều lần cố gắng xác nhận, ánh mắt của Mạc Phàm nhìn chăm chú Apase, cũng nhìn chăm chú Apase triệu hoán thú sinh vật, kia rõ ràng chính là một cái thể trạng Lôi Vương Thấu Đỉnh Lôi Ti không sai lệch a!

"Loại chuyện này, loại chuyện này, loại chuyện này quá không thể", Mạc Phàm lắc lắc đầu, mang theo mấy phần thái độ hoài nghi nói.

Hạng gì gạt người chứ??

Chưa từng nghe nói qua lần đầu tiên ký kết triệu hoán thú có thể trực tiếp làm thông gia với sinh vật đứng trên đỉnh đầu của Thiên Tộc Tinh Linh tháp đấy!

"Hắn quả thật là người đầu tiên ta nghĩ đến triệu hoán thú linh ước nha, Lôi Ti có quan hệ thân thiết với đại ca ca như vậy, ta cũng cần nhắc chất lọc lựa chọn, mang đến một ít huyền cơ tà dương thần điện cho hắn, ngược lại giúp Lôi Ti đột phá toàn bộ huyết thống năng lực về sau, cuối cùng ký kết làm bạn." Apase che miệng cười mở cái, nụ cười của nàng giống như một cái tiểu thư muối muối rất thích chăm chọc đại ca ca của mình.

Mạc Phàm hai mắt gần như muốn bị chọc mù, nhìn Apase bên cạnh cái kia lơ lửng quỹ dị đỉnh cao kỳ Lôi Ti, sau đó liếc liếc Hoàng Văn Thương Lang đang vừa chạy vừa gặm thét, biểu tình trên mặt hắn càng là đau lòng không thôi.

Thấu Đỉnh Lôi Ti loại sinh vật này khí tràng rõ ràng còn vượt xa Bát Đại Kỳ Xà ở Hawaii đảo rồi, so với bản lĩnh Đế Vương thì còn thiếu một chút, nhưng đánh một trận cũng không hẳn hoàn toàn bị thua thiệt.

Apase là kẻ ước của mình, thực lực cao nhất mới chỉ là lép lỏ cao giai Triệu Hoán hệ, căn cơ chưa đủ vững chắc, vậy mà triệu hoán thú lại mạnh ngoại hạng như vậy.

Quét ngang đồng tử hung ác nhìn lão lang, Mạc Phàm thật sự muốn nhào tới đánh cho một trận.

Vì cái gì tốn tiền đập hộp của mình nhiều như vậy nhưng vẫn còn lết đệt???

“Ách ách ách~~~~”

Hoàng Văn Thương Lang kêu lên vài tiếng yếu ớt, tựa hồ biết thân biệt phận chính mình huyết mạch quá kém, không cách nào cùng Lôi Ti kia so với.

Thời điểm Lôi Ti được Apase gọi đến, đại loại để nó càng thêm một tầng nhục mặt, hận không mặt dày được như chủ nhận, hận không có tập luyện kĩ năng đào hố xuống tự chôn.

Bất quá, tưởng rằng sẽ tiếp tục bị trách mắng phần nộ từ Mạc Phàm, trái lại Mạc Phàm nhìn thấy Hoàng Văn Thương Lang đang có chút không thể chịu nổi lực công kích từ đám Chân Long Kiếm Chi Long, lập tức đưa ra chỉ đạo: "Lão lang, khí thế, chú ý khí thế của ngươi, trước tiên xử lý đám Ngạc Ngư Long dưới hồ kia trước, sau đó câu dẫn toàn bộ Kiếm Chi Long chạy về phía quân đoàn Úc Tinh Ma Long!"

Nghe được thánh chỉ đến, trong lòng Hoàng Văn Thương Lang không khỏi bất ngờ, đột nhiên khí thế bản thân như núi lửa dâng trào lên.

"Gào gào gừ!!"

Nguyên lai chỉ là làm môi như.

Này đem đám Ngạc Ngư Long tru diệt là dễ, bọn tiểu yêu tạp long vốn không có tư cách để quân chủ cấp bậc đặt vào trong mắt. Còn có, không phải quần nhau với bọn Kiếm Chi Long cực kỳ hung bạo, Hoàng Văn Thương Lang là mừng rỡ nhất một trong.

Đánh nhau không thắng được, chẳng lẽ chính mình lại không thể làm chim mồi hay sao?

Này cũng là một hạng nghệ nghiệp tổ tông truyền thừa, xác nhận tu thành chín quả.

Câu dẫn...hồ, việc là dễ!!!

Hoàng Văn Thương Lang khép lại ánh mắt, đột nhiên bẻ lái sang trái, không tiếp tục liều mạng xông vào đám Kiếm Chi Long.

Nó đã xác định tự mình con mồi, nhưng trước tiên cần phải tiêu diệt hết bọn Ngạc Ngư Long thống lĩnh cấp.

Đột nhiên một trận cuồng phong cắn xé tới, sâm lâm cây cối bị thổi làm một trận lắc lư, đông đảo kì trận dị quả giống mưa đá đồng dạng nện rơi trên mặt đất.

Tốc độ cấp Thương Lang nhanh kinh người, có thể là vượt trội không biết bao nhiêu đầu chí tôn quân chủ bên trên. Thời gian một cái nháy mắt đã vượt sông ngàn mét, mở ra hung thú miệng lớn trực tiếp cắn tới, giống như giết trời hút ngược vào hồ nước.

Kia cỡ lớn Ngạc Ngư Long đang trườn bò dưới hồ nước lập tức sinh ra cảnh giác, bọn nó đầu chuyển động, loay hoay tìm lấy cái này quái đàn thần phong nơi nào phát ra.

Đột nhiên, bọn nó thấy một đầu chúc văn lông xám trắng sở hữu tốc độ cực nhanh hướng xuống long tuyền chỗ bọn nó chạy đi, đơn thuần chỉ cảm thấy trước mắt thế giới màu xanh đang bị lắc lư vậy.

"Ráo ráo ráo ráo!!!!"

Từng đầu từng đầu Ngạc Ngư Long cỡ lớn phát ra một tiếng lại một tiếng kêu thảm, đã nhìn thấy cái kia chúc văn cuồng ảnh đưa nó bắt giờ lên, tại mạng lên giữa không trung thời điểm trực tiếp cắn một cái tại Ngạc Ngư Long phần cổ!

Yết hầu còn tại chỗ càng sâu dưới thân thể, đầu cùng miệng máu của Hoàng Văn Thương Lang lần thứ hai mở ra, tựa hồ máy xé thịt đạt đến một cái chừng mực khuếch đại hơn, dữ tợn bùng ra Chúc Văn lĩnh vực bên dưới Long Tuyền, không hề bất kỳ một đầu Ngạc Ngư Long nào chạy thoát..

Tộc đàn Ngạc Ngư Long bị tình cảnh này sợ đến quên sử dụng hải long ngâm, vốn dĩ đang châu trực đánh lên gây tổn thương bên ngoài thôi, bọn nó làm sao sẽ nghĩ tới Hoàng Văn Thương Lang bất thành lĩnh lại bận tâm đến đám hèn yếu thống lĩnh mà quay sang cắn đầu, một cái há miệng có thể lớn đến có thể nuốt vào một cái mặt sông, hoàn toàn như điên cuồng chó dại tranh đoạt câu xé, gây sợ hãi kinh hồn!

"Ngoài ngoài ngoài!!!!"

Đám Ngạc Ngư Long thân thể từ dưới nước bị quăng lên cao, nhìn thấy được vùng cổ bị cắn vỡ động mạch chủ, máu càng giống là suối đồng dạng phun rơi xuống dưới, mà đầu kia lông xám sinh vật vậy mà tàn nhẫn tiếp tục lợi xuống nước, không ngừng hiển uy.

Kiếm Chi Long cùng đàn Á Long Loan Long bên trên cũng là giạt mình, lông trắng xám chúc văn quái vật này không phải rất ưa thích cường cường va chạm sao, cuối cùng lại quay đầu tấn công kẻ yếu, giờ cao chiến tích hủy diệt Ngạc Ngư Long tộc, mặc kệ cho điên cuồng giãy dụa, càng giãy dụa thì

máu tiến ra càng nhiều, mà giống như máu của Ngạc Ngư Long lại làm cho Hoàng Văn Thương Lang thêm phần bổ huyết tái khởi sức mạnh.

Hơn hết là, Kiếm Chi Long cùng Loạn Long mạnh mẽ ở trên cạn cùng một vài kĩ năng chiến đấu ở trên không trung. Dưới thủy chiến, bảo uy hiếp Ngạc Ngư Long thì có thể, chứ cùng Hoàng Văn Thương Lang tranh đấu, tự nhiên có chút tổn thất.

Vén vén vài phút, hơn trăm đầu Ngạc Ngư Long máu đều tuôn ra đến không còn dư thừa bao nhiêu, thậm chí bị hút cạn vào cơ thể Hoàng Văn Thương Lang, đã nhìn thấy cái kia Thương Lang tiện nồm đem từng đầu này to mọng Ngạc Ngư Long cho ném lên cạn. Sau khi cắn vỡ động mạch chủ để uống máu, phần thịt bên ngoài vậy mà cũng không có hứng thú chút nào, đồng dạng vứt đi.

Rốt cục có thể đại triển thân thủ, Hoàng Văn Thương Lang bản tính có chút ngạo mạn, lần nữa trời lên lại mặt hồ, chờ một cái đối thủ thích hợp tiếp theo cho mình.

"Tò vè cái gì, ta kêu ngươi đi trước khiêu khích bọn chúng, lại không bảo ngươi đóng vai siêu nhân chó, nhanh lên, đừng mất thời gian." Mạc Phàm thủy nào đang bắt đầu tính toán chiến thuật, lúc để ý tới Hoàng Văn Thương Lang bên dưới, bực mình nói.

“Hồng hồng ~”

Hoàng Văn Thương Lang oan ức rống lên một tiếng.

Vì cái gì không nói được một câu nào khích lệ đã muốn làm nhụt chí mình. Dù gì trong lang tộc hơn ngàn đầu, bản thân đã được gọi là đại thần oai dũng, làm sao hoàng thượng vẫn như cũ xem thường nô tài vận mệnh a.

Nó thế nhưng là Thương Lang quý tộc cùng Chúc văn huyết mạch cao quý kết hợp hoàn mỹ lại, dân trải lục địa cùng hải dương cấp cao loài săn mồi, người ta chỉ muốn thể hiện một chút rồi chạy cũng không cho.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 273: Đến nơi bẻ lái

Dù sao còn tốt, không phải đấu trực diện với bọn Kiếm Chi Long chỉ tôn quân chủ là Hoàng Văn Thương Lang cảm thấy may mắn nhất, nó không nghĩ nhiều nữa mà hướng phía dòng sông một chỗ khác xoay người lại.

Hoàng Văn Thương Lang giữ khoảng cách an toàn với phần còn lại đại địch, nó sau đó miệng chó cắn tới xác của đầu Ngạc Ngư Long trông khỏe mạnh nhất trên bờ kia, chậm rãi nhấc lên, từ trong sinh đất chà chà cho lem luốc máu mù nội quan, rồi kéo cổ bụng lực đem ném ra xa tới hàng trăm mét trước mặt thủ lĩnh Kiếm Chi Long bên đó.

Kiếm Chi Long thủ lĩnh ra hiệu toàn bộ Á Long, Chân Long dừng lại, tia mắt nhìn theo mấy đầu Ngạc Ngư Long bị tan nát thấy đến dưới chân mình.

Lập tức con người nó nheo lại.

Chuyện gì, lang tộc rách nát lại muốn đi thách thức khiêu chiến Chân Long???

Này chính là ý tứ thực sự muốn một đầu một đầu một với thủ lĩnh Kiếm Chi Long cả đấy.

“Hồng hồng hồng hồng ~~~~~!”

Kiếm Chi Long ngẩng đầu lên trời, mở ra cái miệng nhọn dài như lưỡi đao quá 30 mét chĩa lên cao, rống một tiếng long ngâm.

Trường ngâm thủ lĩnh Kiếm Chi Long Chân Long khiến cho toàn bộ hàng ngàn đầu long chủng địa phương ở đây đều sợ hãi, đương nhiên, đó là ngoại trừ mạnh nhất Ưc Tinh Ma Long cấp bậc cao hơn đang phải đối kháng với Apase cùng Lôi Ti không mấy để tâm.

Đầu này thủ lĩnh Kiếm Chi Long khóa chặt Hoàng Văn Thương Lang lại, thân ảnh nó to lớn từ đằng xa đi tới nhất thời liền cho người khác một loại khô khan ác cuồng dã chí tức, ở gần về sau, nhìn xem dòng sông bị bỏ lại phía sau lưng nó đang dần dần trượt xuống mà nhỏ bé vô cùng, nhìn xem nó kia tím lịm mà cứng rắn lông tơ rùng, liền cảm giác giống như là một cái Cự Nhân Titan đang cầm kiếm chĩa phía trước xê dịch.

Không thể không nói, Kiếm Chi Long tại huyết thống bên trên liền muốn ưu việt áp chế không ít lang tộc, giống như Hoàng Văn Thương Lang tại thủ lĩnh Kiếm Chi Long trước mặt liền một chút khí thế hoàn toàn triệt để đánh mất, lại càng không cần phải nói mấy cái yêu pháp, cường độ thần thể kia nhìn sơ qua cũng có chút tội nghiệp cho Thương Lang.

“Phốc phốc”

Đúng lúc này, Hoàng Văn Thương Lang tiếp tục thấy thêm ba bốn thi thể Ngạc Ngư Long đến trước mặt thủ lĩnh Kiếm Chi Long đang đi về phía mình,

thậm chí nó còn cố ý ném trứng mặt Kiếm Chi Long một cái.

Kiếm Chi Long mặt dù vẫn cảnh giác phản ứng, kịp thời xé toang ra vật thể trước mặt, nhưng không nghĩ tới bên trong đầu Ngạc Ngự Long kia tồn đọng không ít dịch nhầy nước bọt Hoàng Văn Thương Lang, hơi thổi đến cực điểm

Một mảng lớn dịch nhầy nước bọt của Hoàng Văn Thương Lang bám trên đỉnh đầu Kiếm Chi Long, nhìn thấy Kiếm Chi Long cặp mắt, lỗ mũi rùng rùng kém chút bị đóng ván lại, không thể trông thấy, không thể thở ra bất luận thứ gì.

“Rồng Rồng Rồng ăng ăng~~~~!”

Hoàng Văn Thương Lang không dừng lại, lần nữa tiến tới trên chọc, nhại theo tiếng long ngâm của Kiếm Chi Long, còn thêm vào những từ thấp kém chó trông nhà khiến toàn bộ long tộc xung quanh không khỏi tức giận đến tột cùng.

Này quả thật bóc da, lột xương cũng không thể nào thỏa mãn được, chỉ hận Hoàng Văn Thương Lang không có đủ 100, 1000 cái mạng để đền tội.

Không hổ làm thủ lĩnh, Kiếm Chi Long lắc cái vai, ngưng trọng biểu thị tất cả xung quanh long tộc phải bình tĩnh lại, tự nó sẽ một mình tiến tới đập chết cái đầu phách lối Thương Lang này, tự nó sẽ đại biểu cho một nửa Triệu Hoán Vị Diện bên dưới biết được, Long Tộc là như thế nào ngự trị trên đỉnh tháp sinh vật.

Hoàng Văn Thương Lang đột nhiên mở ra tứ chi, đập lên nước sông chạy như tên bắn tới vị trí Kiếm Chi Long thủ lĩnh.

Cái tên này ý cường độ quân chủ thân thể, khoa trương đập bắn nước, đá mấy viên cầu đá bằng sắt trên hồ trực tiếp thành hai đoạn, mặc cho cứng cỡ nào thép đâm vào trên thân trắng xám của nó, dĩ nhiên không có lưu lại bất kỳ vết tích, mà rõ ràng càng tỏ vẻ khoa trương hùng dũng vô cùng.

Toàn thân bộ lông từng chiếc dựng đứng, như gai nhọn vậy làm cho Hoàng Văn Thương Lang càng hiển uy vũ hung mãnh.

Kiếm Chi Long thủ lĩnh nhìn thấy Hoàng Văn Thương Lang hung mãnh đánh tới, nơi nào còn có thời gian đi để ý tới cái phách lối ban nãy kia nữa, đồng dạng vẫn về mặt xem thường, nhưng vội vàng lấy Chân Long thủ pháp ra, triệu tập hết thầy tổ chi nguyên tổ xung quanh bảo vệ mình, dẫu sao nó cũng không phải vượt qua khỏi Quân Chủ cấp bậc, một đầu Đại Quân Chủ vẫn sẽ có khả năng đả thương nó.

“Soạt ~~~~~!”

Lợi trào Thương Lang khua ra, làm cho vị trí xẹt qua có mười mấy cái trào phong ác liệt cao tốc xoay tròn, chỉ là không ai nghĩ đến nó hoàn toàn không có tác dụng gì, toàn bộ đánh xuống mặt nước.

Nước bắt bắn lên mặt thủ lĩnh Kiếm Chi Long, để cho thủ lĩnh đầu đàn bọn Kiếm Chi Long ướt sũng bộ dáng.

"Gào gừ ~~~~~ "

Rất nhanh, Hoàng Văn Thương Lang rống lên một tiếng lang ngâm trước mặt như muốn hét vào màng tai Kiếm Chi Long, sau đó tứ chi linh hoạt bẻ lái, bỗng nhiên xoay chuyển, liền nhìn thấy toàn bộ man lực bùng phát quay cua về phía sau bỏ chạy.

Hoàng Văn Thương Lang kỳ thực làm rất tốt chuẩn bị, dựa vào tứ chi sức mạnh huyết thống truyền thừa, tốc độ bỏ chạy của Hoàng Văn Thương Lang so với thời điểm lao tới giả vờ công kích Kiếm Chi Long còn muốn kinh thể hãi tục.

Nó trước một trào Thương Lang chi lực tách ra sông lớn, sông lớn vẫn không có khép lại, để nó cả người trực tiếp gằm ở trong đó chuồn, trực tiếp lao vun vút thoát khỏi Kiếm Chi Long sát ý sắp sửa phần nộ.

Đương nhiên, trời sinh thiên phú kế thừa tư tưởng lang tộc cùng chủ nhân. Vừa chạy, Hoàng Văn Thương Lang vừa quay đầu lại lè lưỡi trên người Kiếm Chi Long, một dạng sáng khoái châm chọc.

Hôm nay lão tôn làm kẻ mạnh không được, nhưng đóng giả kẻ tiểu nhân, thật sự phải vào tròn vai.

Nếu là mỗi như, nếu là muốn gây lên phần nộ, trên thế giới này chung quy làm vẫn là lang tộc có tự mình năng lực bẩm sinh một nghề thành thạo.

Kiếm Chi Long thủ lĩnh đứng yên bất động tại chỗ.

Mà của nó chân long, long tướng bên dưới, mới vừa rồi còn một bộ hồ hởi mệnh lệnh đáng vẻ, ngược lại chứng kiến Hoàng Văn Thương Lang cái này một phen quá phận khiêu khích về sau, từng cái nóng nảy phải thoát ly mệnh lệnh, hận không thể lập tức liền đem đầu chó cho ra xé.

Tập long, ngụy long, á long Loan Lung đội quân đồng dạng tro như ngỗng.

Trong lúc nhất thời những cái kia cao cao tại thượng long tộc đều nhìn đến ngây dại thân ảnh Hoàng Văn Thương Lang bỏ chạy, không nói nên lời.

Cái này đầu cầu...quá cuồng!!

Cuồng đến không có giới hạn, cuối cùng là có bao nhiêu xem thường trên cao long tộc, thậm chí Vạn Long Cốc uy nghiêm đây.

Thách thức thủ lĩnh chân long một đối một, thấy xác thối vào mặt chân long, tát nước vào mặt chân long, găm thét vào mặt chân long, cuối cùng xoay đầu bỏ chạy!?

Để cho toàn bộ những cái kia long tướng trên chiến trường kia, từng cái mặt đều bị hun đen.

Ngay cả Á Long Loan Long, dù cho một cái tiểu tốt Kiếm Chi Long thôi cũng không dám đối trọng xác xược đến cường độ này.

Quá sức a...

Lại nhiều lần bị rác rưởi lang giả làm nhục, thủ lĩnh Kiếm Chi Long nhẫn nại cũng đến cực hạn, nhất thời bộc phát, tựa hồ không còn cái gì quan từ một chọi một hay thể hiện bản thân uy nghiêm nữa rồi.

Trong mắt nó, hết thấy đều là chữ “Sát”!!!

“Gào gào gào gào gừ ~~~~~!”

Thủ Lĩnh Kiếm Chi Long gầm lên một tiếng động lớn, thôi thúc cũng là đưa ra mệnh lệnh toàn bộ đội quân Kiếm Chi Long ủa tới bắt sống Hoàng Văn Thương Lang lại.

Đồng dạng là Á Long chi đoàn, kia đội trưởng Loan Long dẫn đầu phát ra tiếng rống giận dữ, hô hào ba quân vây giết nghiệt súc lang yêu.

Loan Long đã tính cuồng mãnh, cho dù là không thể nào so với Kiếm Chi Long bên trên, bọn hán bản tính vẫn là không cách nào chịu làm trâu ngựa, tựa hồ cũng chỉ vì một cái Hoàng Văn Thương Lang đem long tộc ra vũ nhục mới cảm thấy cực kỳ ngứa mắt.

"Ầm ầm ầm ầm!!!!"

Nhất thời Vạn Long Cốc đầu cổng như là loạn quân bùng phát, cực kỳ tảo bạo các sinh vật theo đội trưởng Á Long Loan Long cùng chỉ huy Chân Long Kiếm Chi Long xông về phía trước, đã nhìn thấy mấy đạo mãnh tước long nhanh chóng phe phẩy thân thể, kia tước long lợi trao thẳng tắp hướng phía Hoàng Văn Thương Lang trông mắt chớp tới!

Hoàng Văn Thương Lang căn bản cũng không ham chiến, nó bước nhanh chân từ hướng dòng sông Long Tuyền đã vung trao xé mở bên trong chạy đi, trên mặt in rõ đối với đám long tộc phía sau đều là cảm giác bĩu môi xem thường.

Luận đua tốc độ đường trường, nó xác thực so với mấy đầu long ở đây, trừ Úc Tinh Ma Long ra thì là tuyệt đối tự tin, toàn bộ quá trình trêu chọc cũng không cần cân nhắc đến việc chính mình sẽ bị bắt.

“Phốc phốc phốc”

Chỉ là, nhanh chóng hướng phía trước đạp đi, đã đi chưa được mấy trăm bước, Hoàng Văn Thương Lang đột nhiên cảm thấy có chút gì đó rất không thích hợp.

Hoàng thượng là kẻ đem đám Kiếm Chi Long, Loan Long cùng ô hợp tạp long, nguy long dẫn dụ hướng về bên kia Úc Tinh Ma Long!?

Kia Úc Tinh Ma Long không phải là nửa bước tiếp cận Á Đế Vương trình độ sao, so với Kiếm Chi Long đều siêu việt mọi mặt.

Làm sao không nên là Thấu Đình Lôi Tì hay Apase, Tiểu Mei, Tiểu Viêm Cơ đến, chính mình nhỏ bé tiểu cầu muốn lao vào Ma Long thời điểm, rõ ràng là tìm đường chết.

Trước mặt là Từ Thần, quay lưng lại nhìn thấy vách núi vực thẳm.

“Gào ách ách ách gấu ~~~!”

Hoàng Văn Thương Lang nhảy cẫng lên một cái, ánh mắt đáng thương một lần nữa quay đầu nhìn một cái không đáng tin cậy hoàng thượng.

Lẽ nào là thánh chỉ trăm đại thần???

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: Giết hạ đẳng

Nhờ có Hoàng Văn Thương Lang dừng cản làm chìm mỗi câu dẫn, gần một nửa lực lượng Úc Tinh Ma Long cũng tách ra khỏi đoàn, truy sát cầu yêu nghiệt.

Cho nên tình huống trên không trung chỉ chiến đều có một chút phân tán, tương đối dễ thở hơn nhiều cho Thấu Đình Lôi Ti.

Mà lại nhắc đến thiên không chiến trường.

Thấu Đình Lôi Ti quả thực là không trung tuyệt đối bá chủ, quá trình nó vung vẩy cơ thể, khởi tạo xong cấm chế mà nói, liền đang điên cuồng phóng thích loại lôi điện có thể xé rách tất cả sinh linh, uy lực những lôi điện kia có thể so với thủy thiên thiểm điện lôi thần trụ, oanh tạc đất trời.

Nguyên bản màu tím cơ thể của Lôi Ti bây giờ đã hóa thành một cây quỷ dị điện li màu vàng nguyên tố, trên đầu đội Lôi Vương quan không ngừng long lánh huỳnh quang hung bạo, khuôn mặt chớp giật của nó thì như cũ chỉ lộ ra một đôi hoàng cực thâu thị, tựa như một vị Bắc Âu Thần Sấm đáng người cao thẳng đứng tại thượng trên thế giới này.

Cấm chế triển khai.

Giữa đại đạo thứ nhất Vạn Long Cốc nhìn tới sẽ thấy một tòa chói lóa tháp treo, tháp treo đáng sợ đến cực điểm, đứng sừng sững tựa hồ không khác gì vòm trời nóc nhà đảo tiên.

Dễ dàng quan sát được không khí trên điểm cao nhất vòm trời là vô cùng xao động, trong đó táo bạo nhất, kịch liệt nhất thuộc về lôi điện trung ương Lôi Ti đang đứng.

“Lôi Vương Cấm Tháp”

Bản thân chính là cổ lão nguyên tố trong thế giới Triệu Hoán Vị Diện, Lôi Ti dễ dàng thao túng lôi chi nguyên tố chí cao trong vòm trời này, biến thành chớp giật thâu (màu vàng) quang như Hoàng Xà Thượng Cổ, phảng phất ra một loại cấm chế hủy diệt, đem những sinh mệnh căn bản không có tư cách tiến lại gần trong phạm vi mấy trăm mét trực tiếp đánh giết trên không trung.

Về căn bản, uy lực điện tai của Lôi Ti mạnh đến mức có thể trực tiếp thuần sát sinh vật dưới quân chủ, càng là chỉ cần hai, ba đạo công kích liên tiếp cũng sẽ dễ dàng đoạt mạng quân chủ sinh vật dám bèn lên tào lên, không ngoại lệ với vô địch quân chủ.

Rõ ràng từ khi trở thành Thấu Đình Lôi Ti thời điểm, uy lực của nó đã không còn dùng từ mạnh mẽ để hình dung, một mình hung hăng chiến tuyến, tại cùng cấp Ưc Tinh Ma Long nhưng vẫn có khả năng một cân một đoàn, còn nằm ở phía trên người chiếm giữ lợi thế.

"Ầm ầm ầm ầm ầm~~~~~"

Đã nhìn thấy một ít đầu kia Ưc Tinh Ma Long cố ý tiếp cận Lôi Ti mà bị đánh bay ra ngoài, liền tiếp văng xa mấy ngọn son núi trong sâm lâm mới miễn cưỡng ngừng lại, còn có hai bên mạng chi trước bị bong tróc đến đứt làm đôi, thảm hại vô cùng.

Ngoài xa xa lại trông thấy quân số long tộc chết như rạ rớt xuống mảnh đại địa long hoang, càng là thời điểm chứng kiến Ưc Tinh Ma Long chủng loại bị đánh cho như từ, đầu đàn Ưc Tinh Ma Long dĩ nhiên trong lòng là không cách nào phục được.

Đồng một cấp độ, làm sao lại có chênh lệch lớn loại này???

Huống chi Long Tộc, không phải là vạn cổ chí kim đều nên đứng ở đỉnh cao thế giới tồn tại, vốn không nên bị Thiên Tộc Tinh Linh Tháp xông phá cửa nhà.

Ưc Tinh Ma Long đầu đàn dựa vào cái uy của Chân Long mạnh nhất đội ngũ, ra lệnh cho Nham Tinh Cự Long tiến vào Lôi Vương Cấm Tháp của Lôi Ti thử nghiệm.

Đoàn còn sống sót Nham Tinh Cự Long không dám không nghe lời, tự nhiên là lao thẳng tới ăn thua, dự định tào lên cấm tháp của Thấu Đình Lôi Ti.

“Ngu xuẩn”, Apase khinh thường nói rằng.

Trong điện tai từ trường, nàng đứng trước mặt Lôi Ti, quay lưng về phía Lôi Ti lại, giống như một vị Giáo Hoàng kinh thế hãi tục đang chỉ điểm siêu việt hung thần tru diệt quân địch.

Mà Thấu Đình Lôi Ti sau khi cảm nhận được chiến ý từ trên người Apase truyền đến, cái kia một thân lôi điện đồng y từ đầu khoác đến chân hơi mở ra, một lần nữa vẩy chương không gia trì uy lực Lôi Vương Cấm Tháp.

Hai con mắt Lôi Ti đột nhiên có ánh sáng đáng sợ, sau đó bầu trời Vạn Long Cốc cũng lập tức chìm trong ánh vàng óng ánh từ tòa tháp điện li, giống như bị Lôi Ti đem cổ lão tinh linh Ma lực cho che đầy lại, để tiên khí long triều đất trời cũng không còn cách nào giáng lâm mặt đất, hỗ trợ cho Long chủng.

Lôi Ti kế tục điều khiển lôi điện từ tòa tháp, hiện ra mấy ngàn đạo ngân bạo liệt thiểm điện sí diễm, bạo liệt thiểm điện sí diễm tụ lại thành Thấu Đình Thương Lôi Trảo kéo dài mấy cây số.

Trên mặt đất, vô số đầu Nham Tinh Cự Long đang tiến thân đến cấm chế hủy diệt của Lôi Ti, cũng tại trên mặt đất ngẩng đầu lên cao liền nhìn ra mấy đạo trời cao màu vàng Thương Lôi Trảo đánh xuống, này là xuất phát từ lôi năng lượng Lôi Vương Cấp Tháp của Lôi Ti.

"Rầm rầm rầm rầm!!!!"

Cuồng lòi Thương Trảo ầm ầm vô cùng vô tận, át đi tiếng gào thét của long ngâm, phía dưới mặt đất bị công phá, đất đá nứt nẻ, văng tung toé khắp nơi, ngay sau đó lại là một đám thiểm điện màu vàng cực nóng tiếp tục vỗ xuống, chỗ sản sinh sét đánh nhanh chóng thiêu đốt thực vật phạm vi mấy ngàn mét thành màu cháy đen, liền nhìn thấy vô số đầu hoang dã Nham Tinh Cự Long bị sấm chớp cho tan nát, hóa thành hàng trăm mảnh cháy khét trong điện li phân cực.

Lại nói, Lôi Vương Cẩm Tháp của Lôi Ti kỳ thật quá mạnh mẽ.

Nó trong quá trình đứng yên một chỗ tụ điện, được Apase bảo vệ tính mệnh, bản thân càng ung dung không chế mấy trăm mét toàn trường.

Nhìn được càng ngày càng nhiều thiểm điện không chịu cam lòng bay lượn trên không trung, chúng nó mang theo buồn chán vì không đủ kẻ địch cường đại, tùy ý điên cuồng tập kích mặt đất, để cho cả một mảnh đại địa nham thạch hết thấy hóa thành hư không, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một ít ấu linh sinh vật không may, đi lại trong lòi điện chợt lóe lên, máu thịt lập tức tung toé, thể thối đến cực điểm.

Một ít đầu nguy long may mắn trốn thoát được, ở cách đó vài dặm vì quá sợ hãi mà chui xuống bên trong bùn đất, tích cực đào hang chạy trốn.

Ngoài ra, còn có rất nhiều nhóm long trên Vạn Long Cốc đều vì một màn khủng bố này của Lôi Ti mà run rẩy không ngớt, tuy rằng quá khứ vẫn rất thường thường sẽ xuất hiện thời tiết Lôi Bạo do một ít Lôi Long phóng thích, nhưng chưa từng có vô cùng dày đặc, mang mức độ hủy diệt cao như thế này!.

Bất quá, Thấu Đình Lôi Ti cũng không phải là vạn năng ma lực, Lôi Vương Cẩm Tháp của nó đã là cực hạn sức mạnh được đem ra dùng, rất nhanh không bao lâu đều toàn thân rơi vào trạng thái kiệt quệ, vô lực tiếp tục đánh.

Đầu đàn Úc Tinh Ma Long này giờ ra lệnh cho bày Chân Long Úc Tinh Ma Long phụ tùng bên ngoài, sau khi bị tổn thương một cơ sở nhất định, tránh tình trạng xông xáo liều mạng với thượng cổ lỗi nguyên tố tinh linh.

Chờ mãi cuối cùng nhìn thấy Lôi Vương Cẩm Tháp bị tắt, nó trên mặt liền lộ ra mấy phần dung tiểu.

"Hồng hồng hồng hồng hồng ~~~~~~!"

Tập thể Úc Tinh Ma Long gầm thét.

Long ngâm triền miên, đỉnh tai nhúc ọc vang vang khắp một góc Vạn Long Cốc tại gần long môn bên ngoài.

Cái khác long chúng còn sống nghe được Úc Tinh Ma Long hung hăng muốn quật khởi, bọn nó đồng dạng cũng đem long khí uy lực cho phô bày ra, tuyệt đại đa số đều cảm thấy nên kết thúc bọn ngoại lai đến đây càn quấy này rồi.

Mạc Phàm nhìn đám long tộc này, cho dù là bên trên chiến trường của Lôi Ti, vẫn là bên dưới chiến trường của Hoàng Văn Thương Lang, hết thấy để cho hắn nhìn nhận rõ ràng loại phong cách đánh đầu của long tộc.

Nếu không có gì bất ngờ, đầu đàn Úc Tinh Ma Long là thống lĩnh toàn bộ đại quân khu vực nhỏ nhỏ tại Long Môn Vạn Long Cốc. Nó tư duy dưới là tốt hơn mấy cái kia thủ lĩnh Chân Long Kiểm Chi Long hay đội trưởng Á Long Loan Long một chút, bất quá, một cái chỉ huy người nhẫn tâm đem đồng đội hiến tế để tìm đường sống cho mình; hạng này thế nhưng không có tư cách để Mạc Phàm coi trọng.

Cho nên, hắn cuối cùng hạ quyết tâm.

Ai cũng không cần phải giết, ngoại trừ đầu đàn Úc Tinh Ma Long này!!!

"Apase, ngươi cho Lôi Ti về, việc còn lại, giao cho ta", Mạc Phàm chớp mắt một cái, bỗng chốc đã đứng sau lưng Apase, mở miệng nói rằng.

Ngược lại là Apase, nằng đi theo Mạc Phàm suốt mấy năm qua, hiển nhiên hiểu ý tứ trên con ngươi của hắn, miệng nhỏ chợt hỏi: "Ngươi muốn đánh hết đám quân long này, dưới tình huống đã không còn là cầm chủ pháp sư, càng bị áp chế du hồn trên Triệu Hoán Vị Diện thời điểm, chỉ sợ sẽ cần phải lộ ra Đế Vương khí tức, rất dễ gây chú ý đến một ít chúa tể bên trong Vạn Long Cốc"

Không chỉ có Mạc Phàm, Apase cùng Tiểu Mei cũng dựa vào một ít quy tắc cổ pháp tiến vào Triệu Hoán Vị Diện, bọn hắn nhưng không một ai là không phải du hồn người bước vào, mọi trạng thái đều suy yếu hơn thực tế.

Cho nên là, giả dụ không phải quá cấp bách tình huống, tuyệt đối không nên làm một ít chuyện kinh thiên động địa ở thế giới nguyên thủy như thế này.

"Yên tâm, tin đại ca của mình, ta xưa nay luôn biết tùy thời điểm!", Mạc Phàm cười lạnh nói rằng.

Hắn nhìn sơ một vòng địa phương khu vực, liếc liếc tới khí tức đang bị đánh toại bởi đến cực kỳ suy yếu của Hoàng Văn Thương Lang, con ngươi tương tự từng bước từng bước phát ra ngân quang song sắc.

Chỉ là một lũ long yêu hạ đẳng.

Muốn giết hạ đẳng, khi nào đã cần dùng đến khoa trương ma pháp đầu???

Chương 275: Quân long công kích

Long đảo trôi nổi giữa trời, khắp nơi có thể thấy được một chút màu xám vẫn khí từ xác chết không ít long hoang, chúng xóc xếch tàn mắt ở trên mặt đất, bốc mùi tanh tươi vô cùng.

Nơi này là đầu công long môn, cây cối không phải rất nhiều, cho nên mùi tanh lan ra ở đại sơn chập trùng cũng đặc biệt khuếch đại rộng lớn, hầu hết bộ phận sinh vật sống chung quanh vài trăm dặm đều có thể ngửi được; đương nhiên, chẳng mấy thoải mái.

Hai, ba đầu không ai để ý đuôi xèo Kim Chi Long đột nhiên bị đánh rơi xuống vùng núi phía sau, duy nhất mỗi thủ lĩnh Ưc Tinh Ma Long thấy được, nó lập tức sinh ra cảnh giác, cố ý nhìn chăm chăm kẻ vừa giả thần giả quỷ lằng lằng ám sát kia.

Chỉ là khi phát hiện đến, nó liền nhận ra mình đã phán đoán sai.

Kẻ thần quỷ không hay kia ngược lại không hề tỏ ra có nửa điểm lén lút hay giấu diếm khí tức gì.

Đó là một cái nam nhân tóc hồng, trên thân khoác bộ xiêm y màu đen, đang đứng sừng sững trên ngọn cây bạch đàn nổi bật.

Hắn tựa hồ đã chờ đợi ở đó rất lâu rồi, tại chỗ giương đôi mắt trùng trùng quan sát thủ lĩnh Ưc Tinh Ma Long, sắc bén như một con hùng ưng giữa bầu trời.

Thủ lĩnh Ưc Tinh Ma Long tuy là Chân Long tồn tại, nhưng trong phút chốc, cả người nó không khỏi run nhẹ lên, đại loại có một cảm giác bất an vô cùng.

May mắn là làm đầu não nhánh hải dương Long, thủ lĩnh Ưc Tinh Ma Long thường xuyên lưu một ít thủ đoạn đề phòng, nó hiển nhiên đã bố trí tốt hai đầu Ưc Tinh Ma Long sát thủ ở ngoài xa xa ẩn nấp, vốn dĩ là mạnh nhất dưới trướng mình, chủ yếu chỉ lộ diện khi có tình huống bất ngờ ập đến.

Hai đầu Ưc Tinh Ma Long nhận được ám hiệu, lập tức âm thầm bày ra sở trường chuyên gia đi săn, nhắm ngay đỉnh đầu của mục tiêu mà toàn lực bổ tới, dứt khoát giải quyết trong một đòn.

Ma Long hoạt động ám sát rất bài bản, trước tiên thấy hai đạo gió vút ngang cuốn đi hết mảnh tinh vân tanh tươi này, sau đó khuấy lên không khí vẫn đục xuyên suốt mấy ngàn mét, múa tới vài đường cơ bản ức tinh chi thảo, đem đồ rực chi thảo này trong nháy mắt thôn phệ triệt để bầu trời.

Mạc Phàm vừa rồi lại tại con mắt còn thờ ơ lạnh nhạt, thời điểm hai sát giả Ưc Tinh Ma Long vừa động thủ trong nháy mắt kia, Mạc Phàm nhấc tay, ngay tức thì có hai đạo bạch sắc ngân khí tốc độ cực nhanh xẹt qua màn trời đỏ rực long thảo, giống như hai đầu lưỡi hái vị diện quý dị chém xuyên, hướng về hai vị Chân Long chỉ trước cho cắt đi!

Song sát Ưc Tinh Ma Long vừa mới thấy một cái lóa mắt ánh sáng chớp chớp, căn bản không hiểu chuyện gì, cũng không kịp thu trào lại, liền bản thân đã cảm nhận rõ ràng chi trên của mình triệt để biến mất rồi, một loại không dấu hiệu vĩnh viễn biến mất, lạnh gáy cùng kinh hoàng không thể tưởng tượng nổi.

Hai đầu chân long quá sợ hãi, khẩn trương quay đầu hướng phía sau bỏ trốn, lại không còn cần thiết phải tuân thủ mệnh lệnh của chỉ huy để đi đối đầu với hạng khủng bố quái vật này làm gì.

Chênh lệch rất lớn, không cùng trình độ, không thích hợp để chống lại a!!

Song sát Ưc Tinh Ma Long bay được vài chục mét, càng nhiều màu trắng lưỡi đao phi ra, giống như là một đạo lại một đạo hỗn độn lưỡi đao băng cắt vượt qua không gian, hung hăng đâm vào phần cổ, phần lưng, phần chi sau của Ma Long, đưa bọn nó phá nát thành mảnh vụn.

Hàng loạt đạo hỗn mang bạch sắc này kỳ thực chẳng thể nào phán đoán nổi quỷ tích, chúng nó càng có năng lực cắt không gian đáng sợ, cho dù là Chân Long nghiền ép được quân chủ bên dưới cũng đồng dạng đều không thể ngăn cản.

Rất nhanh hai mảnh thủ cấp Ưc Tinh Ma Long buộc phải rơi tự do xuống mặt đất, toàn thân chỗ mất chỗ không, lệch ra hai cái đầu rời rạc. Trên đầu, cặp mắt kia có chút vô hồn nhìn chăm chăm Mạc Phàm, giống như đến khi chết rồi vẫn còn không ý thức được đối phương là làm sao đầu thai.

Cúi đầu xuống thấy ngay hai cái sát thủ đứng đầu trong tộc rất nhanh bị giết chết, thủ lĩnh Ưc Tinh Ma Long tại mũi rồng phì phò ra càng nhiều hơi thở không mấy cam tâm.

Đến lúc ngẩng đầu lên, liền đập vào mắt là một cái nụ cười cực kỳ khinh người của tên tóc hồng nhân loại.

Mạc Phàm quanh thân phiêu giương lên vô số bạch sắc lưỡi dao, tựa hồ đối với bất kỳ đầu Úc Tinh Ma Long nào trong tầm mắt, tương đương đều sẽ không có cái khác kết quả.

Giả dụ hắn muốn bạo phát công kích, e rằng thủ lĩnh Úc Tinh Ma Long cũng rất nhanh đổ gục.

Bất quá, hắn không ưa thích làm chuyện tê nhạt như vậy.

Quần Long ý đồng hiệp yếu, long tộc ăn hiếp lão chó, làm chủ nhân, hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng thế được.

Mạc Phàm ban đầu kiêng kỵ chưa có ra tay, rõ ràng vì Vạn Long Cốc sẽ còn có một ít khủng bố thánh long, thần long tồn tại.

Nhưng thời gian dài thăm dò đã xong, địa bàn này trên thực tế chỉ vền vẹn là một cái long môn vô chủ bên ngoài, những vị Đế Vương cảnh giới còn chưa thêm bận tâm đến.

Do đó, ngách... mạng sống có thể tha, nhưng không bị đánh, liền không thể được!!!

"Xì xì xì xì xì ~~~~~ "

Chiến trường đất hoang theo đất liền đưa mà không ngừng bóc ra từng mảng hải cốt tạp long, nguy long các loại.

Hoàng Văn Thương Lang một thân bị thương đến không cách nào chịu nổi nữa, nó gân cốt bị đánh vỡ, chi sau bị bẻ gãy, lớp da hủy diệt chước văn đồng dạng cũng bị nham hiểm Kiếm Chi Long cùng Úc Tinh Ma Long đem long pháp sí diễm cho đốt đến cháy khét, nguyên bản Hoàng Văn Thương Lang cách cái chết là tính bằng thời gian.

“Tê tê tê ~~~~!”

Bầu trời trong vắt y hệt thủy tinh, dần dần có một vòng xoáy tiêu điểm màu hồ thủy đang không ngừng mở rộng tại trung tâm bề mặt.

Vòng xoáy này là ngân quang đồng tử, mây sương bao quanh là cầu mắt, trong khoảnh khắc vẽ ra một cái cực kỳ nhuần nhuyễn, to lớn Tà Nhân.

Đột nhiên Tà Nhân phóng thích ánh sáng bàng bạc trên cao chiếu rọi xuống, che phủ Hoàng Văn Thương Lang bên người.

Được ngân quang bao bọc, Hoàng Văn Thương Lang mờ ảo không sương thi ma lang, sớm chút biến đến một cái địa phương khác, nơi có Tiểu Mei đợi sẵn để làm thủ tục trị liệu.

Mà lại là, toàn trường long môn, quần long tiêu cự ánh mắt, rõ ràng hiển nhiên đều quy tụ về một cái trọng điểm duy nhất.

Đó là Mạc Phàm.

Mạc Phàm thế chỗ Hoàng Văn Thương Lang, đứng tại trung tâm chiến điểm đại địa.

Hết thấy diện mục quần long, từ xã đoàn Hạt Thương Phong Long, chi đoàn Á Long Loan Long, đội quân Chân Long Kiếm Chi Long, cho đến đội ngũ Chân Long Úc Tinh Ma Long, bao quát chỉ huy Úc Tinh Ma Long cùng chỉ huy Kiếm Chi Long.

Bọn chúng theo quán tính chăm chăm nhìn về phía Mạc Phàm nơi đó, một mực không gì khác ngoài mục đích tiêu diệt.

Ngược lại là Mạc Phàm, hắn hoàn toàn không giống phát sinh khái niệm muốn lùi, thậm chí điệu bộ còn mong mỏi nghênh đón đầy trời long hoang cùng tiến lên.

“Grào gr... grào grào gừ gừ gừ ~~~~~!”

Thủ lĩnh Úc Tinh Ma Long gào lên một tiếng phẫn nộ, nó đối với cái nhân loại này dĩ nhiên là phẫn nộ nhất, hận không thể tự mình đem đi cho tru diệt được, phải lợi dụng toàn quân tiếp ứng.

Nó hé miệng, đang thét gào, đang tức giận.

Âm thanh cực lớn đến mức vô hạn, sẽ cho người liên tục cách nghe thấy đều không có.

Lại nói, màng tai phá nát cũng không phải tại trong đầu dâng lên cái gì nổ vang không thể chịu đựng, mà là một loại yên tĩnh nổ tung đầu lâu!

"Long ~~~~~!!!!"

Tiếng gào giống như trống trời vang vọng phía chân trời, Úc Tinh Ma Long tiến lên trước, nó hiển nhiên là đầu long tiên phong phát động công kích.

Thủ lĩnh Úc Tinh Ma Long tựa hồ đối với nhân loại trước mắt cũng có chút khái niệm hiểu rõ, chỉ có điều nó không để ý.

Nó đi vào từ vùng biển khơi đảo, trên thân hiện ra hào quang màu huyết âm, bỗng nhiên tầng mây giữa bầu trời đã biến thành màu đỏ rực.

Trời màu đỏ.

Thủ lĩnh Ưc Tinh Ma Long trên thân cuốn lên ma long sí diễm, sí diễm cũng không phải là hỏa nguyên tố sinh ra, mà là ma long đặc thù năng lực có từ axit cực nóng trong người. Sí diễm sau đó tạo thành một cái vòng, đột nhiên hướng phía chung quanh khuếch tán ra.

Những đầu long khác nhìn thấy thủ lĩnh Ưc Tinh Ma Long nhập cuộc, toàn bộ cũng là một phen trào dâng tinh thần, đem hết long pháp thực lực bày ra, đồng thời tấn công Mạc Phàm trên người.

Gió lốc, cổ long man di trào, kiếm long thô nhường liên tục cuốn lên, vô số lực lượng hủy diệt long hoang trong nháy mắt hình thành, như cũ tấn công lên vị trí Mạc Phàm đang đứng.

“Oành oành oành oành oành~~~~~!”

Hơn ngàn cái long pháp vận động công kích đến.

Gào thét, xé rách, phá nát, cuộn cuộn, mài ép, bao phủ.

Tuy công kích diễn ra bên trong đại địa, nhưng nước biển vẫn kịch liệt chuyển động, phạm vi lan đến tương đối rộng rãi, hơn nữa chuyển động này không phải sóng đánh, cũng không phải sóng cuốn, chỉ có một loại cảm giác vùng biển này bị một vị thần linh Thông Thiên triệt địa bắt lại, sau đó đóng đưa cùng vùng vẫy điên cuồng, cảnh tượng quần long chiến kỹ cực kỳ dọa người!

Biển vang bên ngoài thôi đã trầm trọng hoàn toàn thoát ly trọng lực thông thường rồi, huống chi Mạc Phàm thân ảnh bên trong, một cái nhỏ bé nhân loại đứng trên đại địa cổ xưa Long Tộc này.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 276: Thứ nguyên chi môn

"Xì xì xì xì xì~~~~~"

Quần long công kích là bạo lực hung hăng.

Mặc dù không có Đế Vương chi lực cấp độ, nhưng có thể thi triển những thứ này long hoang long pháp cuộn cuộn liên tục chồng chất, kỳ thực sức mạnh đều phi thường muốn xuyên thủng hầu hết mọi loại năng lực phòng ngự tồn tại rồi, so với mấy cái cấm chú ma pháp nhân loại sẽ chẳng có bao nhiêu kém hơn.

Bất quá, ai cũng nhìn ra được.

Mạc Phàm đứng trong một vùng tan nát không gian như vậy, hấn vẫn như cũ không né đi.

Này cũng không phải là Mạc Phàm có bao nhiêu ngạo khí phách lối, đơn giản nếu là thuần túy quần long lực lượng, lấy bản thân hấn trước đây thiếu hụt phòng ngự kỹ năng năng lực, khẳng định sẽ không ngăn cản được.

Nhưng vẫn minh xã hội luôn đi về phía trước, hấn bây giờ cũng đâu phải đem quá khứ ra là có thể so sánh tương đương lực lượng đâu.

Đồng tử bật lên bạch kim khúc xạ, Mạc Phàm trên bàn tay bất thành linh xuất hiện bốn luồng ánh sáng đan xen, liền trông thấy xung quanh thân thể của hấn hết thảy xuất hiện bốn cái hoàn toàn khác biệt lực lượng.

Hỗn độn kỳ ảo hư vô, không gian vô cùng vô tận, triệu hoán chi môn tam cảnh, huyền âm vắng lặng gọn sóng.

Bốn cái hệ đại diện cho lực lượng thứ nguyên, đại biểu cho thời không toàn chức.

Lúc này, Mạc Phàm đem toàn bộ Thứ Nguyên ma pháp dung hợp lại.

“Thứ nguyên tù lung!”

Trong nháy mắt bốn cái tòa Tinh Cung to lớn chồng chất về một điểm, đem thế giới chung quanh biến ảo ra hoàn toàn là thứ nguyên chi sắc, nhìn qua tựa hồ một mảnh lồng kín màu bạc không có vô luận cái gì vật chất may mắn tồn tại, như là tinh thần vũ trụ trống rỗng vậy!

Lĩnh vực thời không thông suốt bao phủ, Mạc Phàm quanh thân phảng phất dày đặc khí lưu từ hư vô thế giới, không ngừng uốn lượn lấy bản thể.

Bầu trời cùng mặt đất rõ ràng bị mắc kẹt trong một cái lao tù đến từ chính mảnh hư vô này khóa lại, mà bốn phương tám hướng long trào, long diễm,

long tiền, long quang đồng dạng cũng không có thoát được khỏi cái thứ nguyên tù lung trước mắt.

Tất cả hủy diệt long pháp, càng có hàng chục chỉ tôn quân chủ cấp Chân Long, hàng trăm quân chủ cấp Á Long bên trong phóng thích long kỹ. Cuối cùng chạm vào Thứ Nguyên Tù Lung về sau, liền chẳng khác gì lao đến một thế giới khác, triệt triệt để để biến mất.

Này để cho đầu đàn Kiếm Chi Long, vẫn là thủ lĩnh Úc Tinh Ma Long được một trận sừng sốt cùng ngây dại.

Vốn tất cả năng lượng hủy diệt hung mãnh nhất của bọn hắn rơi xuống thời điểm sẽ đủ mang một nửa cái long môn Vạn Long Cốc này chôn thành bình địa, làm sao lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi; Mạc Phàm như cũ bình yên vô sự đứng ở nơi đó, thậm chí hắn chỗ cái kia phiền bụi cỏ cây cối đều vô cùng hoàn chỉnh.

Mạc Phàm trong mắt có ánh sáng luân động, hắn lật bàn tay lại, đem Thứ Nguyên Chi Môn cho mở ra, mở thành một cái vòng xoáy phương hướng, theo vòng tròn kim đồng hồ mà dần dần hoàn trả lại.

Tựa như một nhánh sông thời không rộng lớn vừa vặn đến chỗ ngoặt sông quẹo gấp, nước sông mãnh liệt từ Quần Long lực lượng dưới một loại sức mạnh thần bí nào đó nhanh chóng chuyển biến phương hướng, đi từ mặt trái vị diện thứ nguyên kia, bồi đắp hoàn mỹ lực lượng hơn, cuối cùng thải ra, chảy ngược về đội quân long tộc theo chiều kim đồng hồ.

Trong trời quang, đột nhiên phẳng phát một vết mực long môn diệt kỹ được phác thảo theo đường cong compa, điểm bắt đầu ở đám sống sót tập long, rồi đánh tới đội quân Loạn Long, Hạt Thương Phong Long, sau đó đến đoàn Kiếm Chi Long, cuối cùng kết thúc ở đội ngũ Úc Tinh Ma Long trên người.

“Đoang Đoang Đoang Đoang Đoang ~~~~~!”

Nhìn qua giống hệt một cái hoàn toàn không ánh sáng xuyên vào lỗ thủng Vạn Long Cốc, càng giống là một cái thông thiên từ hướng mặt trái vị diện, thế giới lạ lẫm nào đó. Dĩ nhiên ngay tại quần long vị diện này mà pháp cảm thấy không hiểu thời điểm, gào thét lên từng tiếng làm người ta sợ hãi, như chớp giật chói tai vang xa truyền ra.

Chuyện gì, còn phải tìm lý do sợ hãi sao...

Một huyết mạch tầm thường sinh vật, có thể là chế tác thời không, đảo chuyển tình đời, khống chế căn khôn.

Gặp loại trình độ này, lẽ ra phải chạy trốn không cần cân nhắc mới đúng!!

Long tộc hắn sẽ muốn sắc mặt cực kỳ đại biến, bọn nó phóng ra tất cả hủy diệt long pháp mạnh mẽ nhất, vậy mà đều bị đánh ngược trở về, càng kinh khủng chính là, uy lực tựa hồ còn bị tăng cường mấy phần.

Cực kỳ rộng lớn long tuyến đột nhiên nổ tung, long hoang sóng trùng kích trong khoảnh khắc đem mấy trăm km phạm vi khu vực toàn bộ nuốt hết, bao nhiêu đầu Chân Long, Á Long nằm gục xuống, trở thành tàn long, phế long, không còn khả năng tham chiến được nữa; mà bên dưới Á Long tồn tại, đám tập long, ngụy long càng bị hòa tan thành hư vô, viễn siêu trở thành du hồn lực lượng.

Chỉ là, Mạc Phàm có chút không nghĩ tới, vô số mảnh du hồn này lại vượt qua khỏi Tiểu Nê Thu chương không tiếp thu lực lượng, chúng dĩ nhiên bị hút vào, thẩm thấu trực tiếp vào đại địa nguyên sinh, trở thành một phần sinh mệnh tiên khí cho Vạn Long Cốc.

“Ngọa tào, Vạn Long Cốc quả nhiên là thần thánh chi địa, bản nguyên của nó hóa ra là có hồn thể sinh mệnh, này cường độ năng lượng so ra, e rằng toàn bộ nhân loại tài nguyên gom lại cũng không bằng được.” Mạc Phàm nhìn thấy đám du hồn kia bay đến hạch tâm đại địa trên mây Vạn Long Cốc, miệng có chút kinh ngạc nói rằng.

“Ừ g..ừ..ừ~~”

Phía xa xa, hắn thoáng nghe thấy một tiếng yếu ớt sinh mệnh khác đang vang lên.

Đó là mạnh nhất quân đoàn, thủ lĩnh Úc Tinh Ma Long.

Dưới tràn ngập hủy diệt chi tức bị đánh phản lại, thủ lĩnh Úc Tinh Ma Long nhìn thấy toàn bộ long quân đoàn bị quét sạch hoàn toàn mệnh rỗng trên thân, trong khi Mạc Phàm vẫn đứng yên một chỗ, bình an vô sự.

Nó đau đớn, không cam lòng, nhiều thời điểm cố gắng xê dịch cái đuôi mà gãy dựa.

Mạc Phàm nhìn nó, miệng bật ra nụ cười khô.

“Yên tâm, ta đã suy nghĩ kỹ, vẫn là không muốn giết ngươi. Nhân loại chúng ta nhưng là thượng đẳng sinh vật, biểu hiện khí chất kỳ thực cũng rất có tầm; không thể như long tộc, ý mạnh hiếp yếu, lấy lớn đánh nhỏ.”

Rất ưa thích sử dụng luật nguyên thủy phải không???

Lão tử đem ngươi đánh cho tàn phế, sau này tự mình tại Vạn Long Cốc chỗ đứng cũng không đủ tư cách, cùng phế vật so ra chẳng có khác biệt.

Mà phế vật ở trong Triệu Hoán Vị Diện, căn bản sớm hay muộn đều nhanh thôi, hoặc là bị đào thải, hoặc là được đầu thai.

Trái lại là thủ lĩnh Úc Tinh Ma Long, tuy nó không có hiểu được ngôn ngữ của Mạc Phàm, nhưng trong lòng nó, rõ ràng lại cảm nhận được một nỗi nhục nhã không sao giải thích lên bằng lời.

Nó giương lên vô thần ánh mắt, nhìn thoáng qua Mạc Phàm.

Hồi tưởng lại Mạc Phàm là như thế nào đem toàn bộ long chủng quân đội đánh cho tan nát, đem chính nó một thân cực kỳ tiềm năng tiến vào Á Đế Vương trong tương lai cho phế đi, nhất thời cả người đột nhiên phát cuồng, như bị cắt yết hầu đồng dạng.

.....

Đương nhiên, sau đó Mạc Phàm chính là tạm thời trong vai chủ nhân của vùng đất nhỏ bé cạnh bên mảnh long tuyến địa phương này.

Hắn nghỉ ngơi một tuần lễ tại đây, một bên chờ đợi Hoàng Văn Thương Lang phục hồi hẳn, một phương khác tận dụng tiến khí chi linh, tiếp thu bồi bổ cho mình tám cái hồn cách, còn có tích cực lưu giữ năng lượng trong việc tu hành thăng cấp tu vi.

Tiên linh chí khí, Vạn Long Cốc quả nhiên là danh bất hư truyền.

Ngồi dưới Long Tuyền tu hành, Mạc Phàm cảm nhận được tốc độ tu luyện của mình, trên thực tế còn nhanh hơn mấy chục lần tại Ninh Bàn tháp, cực kỳ hiệu quả a.

Còn có, lần trước tiến hành dung hợp thứ nguyên hệ, hắn cũng tự ngộ ra rất nhiều thuyết pháp kỳ lạ.

Bất quá ban đầu bản thân chỉ là muốn mô phỏng lại nguyên lý cao giai ma pháp hỗn độn vòng xoáy để mở rộng thành một cái thời không bình thường, đem lực lượng quần long cho phân lại; nhưng đến khi tạo ra một cái Thứ Nguyên Tù Lũng trước mắt, Mạc Phàm trong khoảnh khắc có hoài nghi rằng chính mình vừa bước nhập vào một cái loạn lưu không gian, thời gian.

Tại cái loạn lưu không gian, thời gian đó, tự nhiên cũng thấy qua vô số thứ nguyên chi môn.

Mà giả dụ thứ nguyên chi môn tồn tại trong loạn lưu không gian, thời gian như vậy, liền có phải hay không nếu mình nắm vững một ít nguyên lý căn cơ, thuần phục ma pháp thời không, chính là nói, tự nhiên sẽ nắm giữ xuyên không năng lực???

Khoa học vị diện, Ma pháp vị diện, Hắc ám vị diện, Triệu hoán vị diện, Bách linh vị diện... này hết thảy sẽ nằm trong thời không loạn lưu đi.

Nghĩ đến đây, Mạc Phàm nhưng là cảm thấy rung mình một cái.

Thứ nguyên cánh cổng a.

Con đường tu hành làm ma pháp sư của chính mình, nhiều lúc cũng không nhầm chán tẻ nhạt.

.....

Tiếp tục lên đường, đi sâu hơn vào sơn cốc, đám Mạc Phàm phát hiện ra một tòa liên miên vách đá kì lạ.

Vách đá này bên trên có thật nhiều vết rạn, giống như là bị cái gì vật nặng đè nát đồng dạng.

Mà trước đó, bọn hắn rõ ràng cảm nhận được vô số hàn khí có chút không tầm thường, bắt đầu từ trong những cái khe nhỏ bên cạnh vách đá vết rạn vọt tới.

Suy luận thực tế, địa phương xung quanh vô cùng dày đặc nham thạch, về lý thuyết sẽ không có dạng này khí lưu tỏa ra mới đúng.

"Phía sau vách đá, giống như là có bí ẩn không gian." Tiểu Mei chỉ vào tòa sơn cốc này phía cuối vách đá nói.

Kinh ngạc nhất chính là, khe nứt chỗ vết rạn kỳ thực cũng không lớn, người là căn bản không có khả năng thông qua.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 277: Đệ nhị long môn

"Khe nứt từ vết rạn khá hẹp, coi như là vào bên trong, muốn trở ra hoàn toàn cũng chẳng dễ dàng gì." Mạc Phàm đánh giá một thoáng, mở miệng nói.

Nhìn xem đầu kia màu đen khe nứt, Apase nhìn không được hiểu kì, nàng chậm chậm tiến gần đến khe nứt này, đưa bàn tay nhỏ ra, đem lòng bàn tay

hướng nhẹ nhẹ xoa xoa mặt phiến đá.

“Xì xì xì xì ~~~~~”

Rất nhanh, vô số tia thanh quang quỹ dị từ đằng sau tấm bia đá đột nhiên tóe ra, thật giống như bên trong mảnh thần kỳ khe nứt này ẩn giấu đi một lực lượng cổ xưa nào đó, đại khái có thể là tràn ngập long huy khí tức, nồng nặc không ít hơn Vạn Long Cốc.

Kế tục phui sạch tầng bụi trên bề mặt vết rạn xuống xuống, thuận theo những cái này lớp thanh quang bí ẩn kia, liền thấy liên miên dài dòng mấy loại hoa văn tinh tế hiện ra.

Những vết hoa văn này rõ ràng tựa như một cái long nhãn cùng giác nhãn, trưng đương biểu tượng của Thượng Cổ Ma Môn pháp thuật.

Đương nhiên, làm siêu giai đỉnh cấp Triệu Hoán hệ pháp sư, Mạc Phàm tức thì cảm nhận có chỗ thích hợp quen thuộc trên dài long văn này.

Tiểu Mei thấy được một đạo xanh lục u cốc mật đạo về sau, cả người không giấu nổi kinh ngạc, cái kia môi đỏ chúm chím hô lên: “Đệ nhị long môn...”

Vạn Long Cốc bên trong, ai có thể nghĩ tới, vậy mà thật sự tồn tại thượng cổ long môn!!!

“Đệ nhị long môn, nghe cứ như một cái thần thánh chi địa nào đó?” Mạc Phàm không hiểu hỏi rằng.

“Tỷ phu, Vạn Long Cốc cái kia ngạo khí phô trương khí tức bất quá chỉ là bề nổi, cái này không gian treo mình trên phiến đá tồn tại, rõ ràng còn càng là long môn bên trong long môn, đây mới nên là chân chính diện mục toàn bộ thực lực nên có của những kẻ thống trị thế giới nguyên thủy này. Tuyệt đại đa số sinh vật có thể tìm đến khối đệ nhị long môn, liền phải nhìn vào cơ duyên tạo hóa.” Tiểu Mei kiên nhẫn cho Mạc Phàm giải thích, “Khe nứt trên phiến đá hiện ra không gian hỗn loạn trạng thái, bên trong tồn tại một chút không tầm thường năng lượng, hội phá tan cấm chế, xuất hiện một chút vết nứt không gian, loại này vết rách, liền chúng ta có thể xâm nhập trong đó mật đạo, hẳn bắt đầu từ chỗ rạn vị trí.”

Thần thánh chi địa, thượng cổ long môn lối vào là chỉ một, khí tức được ẩn giấu mãi mãi không dễ dàng gì lộ ra bên ngoài, căn bản những cái kia Long chủng cũng không có phát hiện chỗ này vết rách được.

Này một cái tạo hóa trên người, vì cái gì Vạn Long Cốc to không kém một khối châu lục như vậy, nói đi đi một tí, đã liền gặp được???

Cũng lại là một lần nữa tận mắt chứng kiến Mạc Phàm vận khí, tiểu Mei quả thật đến bây giờ đều gật đầu rồi, phi thường khẳng định rằng, nếu tỷ phu mình không phải con trời, tuyệt đối cũng phải là cùng con trời có hân giấy khai sinh ghi cùng ngày.

Mạc Phàm nuốt xong một ngụm nước bọt, cái kia tinh cầu hai mắt có chút không giấu được hưng phấn, nói: “Đệ nhị long môn là một không gian riêng biệt sao?”

“Không phải, mảnh không gian chỉ là tồn tại một loại biến dị không gian do long hoang cấm chế; loại cấm chế này ngăn cách tiên linh chi khí ra bên ngoài, tự mình một phương thu hoạch sinh mệnh Vạn Long Cốc hạch tâm. Đại ca a, tựa như nói phân hóa giàu nghèo thực lực vậy, Vạn Long Cốc dù trải ngàn năm, vạn năm thì lại có thể nào, nếu cùng thượng cổ long môn bên trong hết thấy so ra, căn bản không nắm đủ ba thành tư cách!” Apase mất một khoảng thời gian xác nhận, cuối cùng nói rằng.

Tại con người nàng cũng phát sáng lên, mỹ lệ mà tự tin, nàng đồng thời đi theo Mạc Phàm, Tiểu Mei, Hoàng Văn Thương Lang thời điểm, cùng nhau bước vào đến cái này kỳ ngộ phát hiện vết nứt long cốc kếp bên trong hải vân chi đảo, mặc dù không biết khe nứt bên trong cái kia bị tuế nguyệt vút bỏ thiên địa là như thế nào, nhưng đối với lực lượng nhận biết, e rằng trong lòng cũng có một ít dự vọng.

Mạc Phàm nghe Tiểu Mei cùng Apase cho tường tận giải thích về mảnh huyền bí long môn này, lại là kích động chờ mong, lại có mấy phần tim đập nhanh.

Đương nhiên, hẳn cũng có phần hơi lưỡng lự, dựa theo hai cái cực phẩm yêu tinh kiến thức, cũng bởi vì loại này pháp tắc thần bí, đệ nhị long môn bên trong trong sinh vật, sợ đều là tồn tại cực kỳ khủng bố, Đế Vương chính thống diện mục, thậm chí đại đế hoặc mạnh hơn nữa đều sẽ có đi.

Giả dụ xuất hiện một cái Ma Thần khủng bố xác suất không nhỏ tồn tại, tự mình tình trạng hiện nay, dù là Apase, Tiểu Mei cũng không thể toàn thịnh lực lượng, có thể hay không bị cái kia chúa tể một bàn tay cho đập chết rồi?

“Khụ khụ, Mei Mei, người trước hết cho chúng ta biết, quá khứ người đã từng vào đây hay chưa?” Mạc Phàm hỏi.

Tiểu Mei nhìn xem Mạc Phàm, miệng nhỏ không khỏi bật cười, mang ý tứ châm chọc nói: “Tỷ phu, người không phải là đang sợ hãi?”

Mạc Phàm tắc lưỡi một cái: “Chính ta nếu là trước đây ngược lại sẽ không quan trọng, chủ yếu ta bây giờ đã là một cái phụ thân của Tiểu Hy a, ta phải có trách nhiệm, liền nếu khó quá có thể đánh dấu một chút bản đồ, thời gian sau tích lũy đột phá tu vi, tự nhiên muốn quay lại không muộn.”

“Ta chưa từng đến đây, bất quá tỷ phu, người cũng không cần phải lo lắng, giả dụ bên trong có một cái tồn tại cực kỳ tàn bạo chúa tể mà nói, rõ ràng bên ngoài long môn sẽ có không ít thuộc hạ canh chừng, còn là không tệ cảnh giới thuộc hạ, đủ bảo đảm chắc chắn sẽ không ai có thể quấy rầy tiến vào.” Tiểu Mei cười cười hồi đáp.

“Hai người đều là sở hữu tâm linh năng lực mạnh mẽ, đừng dùng tư duy như vậy a, chẳng bằng bắt đại một đầu Á Long nào đó ngoài kia đến tẩy não rồi cho quăng vào long môn... , ngách, ta tin các người năng lực nhiều hơn suy đoán.” Mạc Phàm cười khổ nói rằng.

"..." Tiểu Mei cũng cạn ngôn với con người giao hoạt thất thường tính cách này.

“Người không đi, chúng ta đi về thôi, Hoàng Văn Thương Lang e rằng sẽ không thể đột phá lên Chí Tôn Quân Chủ được nếu chỉ đơn thuần miễn cưỡng đánh đánh thừa sống thiếu chết hay hấp thụ long hoang thừa thải khí tức bên ngoài, càng không nói biết đâu bên trong Đệ Nhị Long Môn càng có tồn tại một ít tài nguyên nào đó bổ sung tốt tu vi...” Apase so với Tiểu Mei sẽ biết rõ con người Mạc Phàm hơn, nàng nhưng chọc vào đúng tử huyệt của hắn.

“Ta đi, chúng ta đi a!”

.....

Tiến vào khe nứt bên trong, Mạc Phàm để cho lão lang lách mình đi ở phía trước, ước chừng gặp nguy hiểm gì, đồng dạng có thể chặt đầu lão lang làm an vật rồi bỏ chạy kịp thời, tránh cho tính mạng cả bọn gặp nguy hiểm.

Ít nhất, Mạc Phàm rõ ràng, một chút thủ cấp của lão lang, vẫn còn có Diệp Tâm Hạ hay Tiểu Mei đem thần mạng tri dữ đến cứu sống cơ hội đi.

Không bao lâu, hơi thở của Hoàng Văn Thương Lang phát sinh biến hóa, một đôi mắt lấp lánh có thần, đang nhìn chăm chú một cánh cửa màu xanh lục chậm rãi mở ra trong khe nứt vách đá.

Đệ nhị long môn!!

Đây là Thượng Cổ Ma môn mà nhân loại rõ ràng là không cách nào mở ra, theo như Tiểu Mei nói bên trong nghỉ lại rất nhiều Chân Long đã sớm tuyệt tích ở vị diện này.

Ngoại trừ trực tiếp tiến vào bên trong diện kiến thương thảo, căn bản là không có cách nào để mắt thấy diện mạo cùng mạnh mẽ của chúng nó, để chúng nó có thể huy hoàng giương lăm.

Mạc Phàm tựa hồ đối với Vạn Long cốc đã coi như có chút quen thuộc hiểu rõ, hắn thích nghi cũng tính là cực kỳ nhanh, vừa đi, mắt vừa chú ý thật nhiều đường vết tích trống không trên Long Môn, những ngấn kia cũng hiện ra hình dạng long văn, long văn này so với Thượng Cổ Ma Môn Vạn Long Cốc còn muốn cổ quái hơn rất nhiều.

Khoảng hơn năm phút, Cả nhóm nối đuôi nhau xuyên qua u đầm long môn, trước mắt dần dần lộ ra mặt khác một cái sơn cốc chi địa.

Tựa hồ thuận di không gian ma pháp, Mạc Phàm chỉ là đơn giản xuyên qua vách đá, đã tới sơn cốc một đầu khác, đến khi hoàn toàn bước vào đến trong sơn cốc, hắn lại phát hiện nơi này hết thấy đều rộng lớn đến ngoài sức tưởng tượng, tiên linh chi khí nồng đậm không biết phồn thịnh hơn bao nhiêu lần so với bên ngoài.

Nơi này cây cối, đứng nghĩa che khuất bầu trời, để cả tòa sơn cốc di tích đều lộ ra mấy phần lờ mờ, giống như một cái thân cây đại thụ phi thường to lớn, còn bọn hắn bắt quả là đang đứng trên một ngọn cành nào đó không thể thấy rõ hết được tán cây.

Mây bụi nồng đậm, bao phủ tại huyền vân màu trắng trên thân cây.

Dạng này đại cổ thụ treo lủng lẳng giữa trời, mà chung quanh còn có thật nhiều xen vào nhau mây bụi, giống như từng tầng từng tầng xen vào nhau đảo hoang, lơ lửng bên trong đất trời, lấy đất trời làm tinh hoa chất dinh dưỡng hấp thụ.

Nhìn xuống bên dưới là một mảnh rậm rạp trắng muốt tuyết rơi, hết lần này tới lần khác người đi tại mảnh này xa xăm màu trắng, bọn hắn kỳ thực đã chắc chắn rằng đây là mình đứng ở trên đại thụ không lồ rồi.

Mây trắng làm cảnh, vạn tượng thánh sơn làm thân, thiên địa vật chất làm hoa lá, mỹ phương phong cảnh, đẹp đến nao lòng.

Tu luyện ở đây, coi như là không cần bao nhiêu tài nguyên, dù cho một cái sơ giai kém cỏi tư chất pháp sư, chỉ cần không bao lâu là có thể tự nhiên đột phá trung giai đấy!

Thâm tâm Mạc Phàm có chút rung động.

Đệ nhị long môn thế giới, này có thể hay không nhét túi tiên khí mang về...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Âm sát hồi quy

Vạn Long Cốc là một quốc gia tiên đảo trôi nổi giữa lòng Triệu Hoán Vị Diện, vốn dĩ tự thân đã có gốc gác thâm sâu đến không gì sánh được, mà cái

này đệ nhị long môn bên trong, càng quy chân, sử thi hơn nhiều lắm, như là thần tích vậy.

Đệ nhị long môn trên cao,

Đứng ở Long Vân đại thụ, Mạc Phàm tỏ ra cẩn trọng kỹ lưỡng quan sát, vạn nhất tránh chọc nhầm cái rắn vũ trụ, đi trên vào mấy cái ở đâu ra sẽ có thể một cái hất tay đem bọn hắn rơi vào phong đài sinh tử.

“Soạt soạt soạt ~~~~!”

Chậm rãi di chuyển, rõ ràng vẫn đang từng bước đi qua những tán cây cối che đầy trên đại thụ chọc trời, đột nhiên có tiếng soạt soạt chui rúc dưới những tán lá sương mai, Mạc Phàm lưu ý thấy được một cái thân xanh mẩy lẽ nhỏ bé khoảng độ chưa tới một gang tay đang có chút thuận theo những cái kia nhánh cây che trời mà lao vùn vụt, tốc độ cực nhanh!

Tựa hồ một đầu tiểu xinh xắn thanh xà đẹp đẽ, trên thân có bốn cái cánh dơi, cánh dơi nhỏ nhỏ thu khẹp tựa hồ bốn cái cánh hạc lông vũ, chưa đủ khả năng bay đi, tạm thời chỉ có thể trực tiếp trên thân thần thụ này mà bò trườn.

Có thể tại đám người bọn hắn hơi hoang mang chính là, đầu thanh xà này tuy có vẻ chỉ mới ấu niên kỳ, nhưng lại không ngừng phà phà ra một loại khí tức hung thần sẵn mồi tồn tại, để rất nhiều đám sinh vật thống lĩnh bên dưới đều không rét mà run.

“Kỳ Lan Thanh Thánh Xà!!!” Apase hô lên một tiếng.

“Vạn Long Cốc sao lại sinh ra một đầu xà tinh?? Mà nói đến, cái tên Kỳ Lan Thanh Thánh Xà nghe đến giống như là rất ghê gớm?” Mạc Phàm nói rằng.

“Nguyên bản Cổ Long chính là tổ tiên của Thánh Xà, so với bây giờ trải qua vô số thế hệ lai tạp, do đó Xà tộc ngàn năm trước, vạn năm trước thậm chí còn muốn gần huyết mạch với Cổ Long hơn cả một ít đầu Chân Long, cái này Kỳ Lan Thanh Thánh Xà càng chính là tại Thần Xà mạnh mẽ nhất nòi giống.” Apase trên con người không giấu nổi chút kích động.

Thần tích bên trong Vạn Long Cốc, quả nhiên cái này đã từng từ Chân Long cổ đại tách ra, một đầu thượng cổ thánh xà tựa hồ cũng có được tự mình một mảnh to lớn lãnh địa, tự mình không phải bị đào thải.

“Hắc hắc, còn có thể lợi hại vậy...” Mạc Phàm chớp chớp mắt, quan sát tiểu thanh xà, đồng dạng cũng lộ ra một vẻ tràn đầy thèm thuồng ý muốn bắt về cho Hoàng Văn Thương Lang tẩm bổ bộ dáng.

Chính hắn cũng không nghĩ tới, làm sao mình vừa bước vào Đệ Nhị Long Môn mới vài phút, liền vận khí rất không tệ chạm ngay một đầu vô cùng trân quý tiểu bảo bảo thanh xà.

Huyết mạch thượng cổ chi long, mạnh nhất xà tinh giống nòi, thực lực lại nhỏ tuổi chưa phát huy được toàn bộ... ngạch, tuyệt vời!!!

Bất kể là lấy làm thịt cho Hoàng Văn Thương Lang ăn hay tự mình đem thành rượu ngâm tẩm bổ, cái gì cũng không sai ích lợi.

“Ngươi muốn giết chết tiểu thanh xà?” Apase tự nhiên đọc được tâm tư Mạc Phàm, nàng ánh mắt lờm lờm nhìn một cái.

“Ta độ kiếp, giúp cho nó bớt đi chuỗi ngày đau khổ a.” Mạc Phàm cười cười, hướng ánh mắt chăm chăm nhìn lên lên tiểu thanh xà, đồng thời bàn tay vỗ vỗ mông Hoàng Văn Thương Lang vài cái.

Tiểu Mei một bên nghe hắn nói, thủy não không thể tiếp thu kịp.

Tiểu sinh linh giống như còn chưa được một năm tuổi, một bộ cực kỳ vô tư yêu đời thế kia, vì cái gì bảo chuỗi ngày đau khổ, vì cái gì đã muốn độ kiếp???

Nàng tương tự Apase, đối với ý định của Mạc Phàm, rõ ràng không thể chấp nhận được.

“Ngươi... ngươi không được giết tiểu thanh xà!” Apase giận dữ nói, khí thế của nàng đột nhiên trở nên gia tăng lên, một loại nào đó như băng sương đông lạnh bao trùm phủ toàn bộ tán cây thần thụ.

Thần thụ đặc biệt yên tĩnh, Mạc Phàm đứng ở nơi đó, chăm chú nhìn Apase trên thân, thấy rõ ràng hai vai nàng phẫn ức mà run run mấy cái, vừa vặn phác họa ra một cái mỹ xà đường cong, kinh diễm cực kỳ.

Hắn hít sâu một hơi, rồi thở dài ra.

Phải rồi, Apase cũng là Medusa, nữ vương cao quý của Âu Châu xà tinh.

Tuy huyết mạch cùng Long Xà phân tách ra là khác biệt, nhưng suy cho cùng, vẫn là đồng thời một loại chung một tộc.

Mạc Phàm đưa tay về phía trước, xoa xoa lấy đầu Apase một cái, mở miệng nói rằng: “Được rồi, đại ca ca có bao giờ không đối tốt với ngươi, ta không giết tiểu thanh xà, tiểu thanh xà xinh xắn như vậy, ta chỉ là trêu chọc một chút.”

Lâu lắm rồi mới thấy hắn quay trở lại làm đại ca ca sùng mội mội, Apase đột nhiên có chút lạng người không nói gì, một bộ răng xà nhe ra xong đông

cứng lại đáng yêu đáng vẽ.

Chỉ có điều, Apase phần này chăm chú rất nhanh cũng thoát ly khỏi Mạc Phàm du hồn đang đứng.

Xa xa trong sương nhạt hướng tiểu thanh xà chạy, một hiện tượng đỏ rực u hồn lặng lẽ bay ra, chính lặng lẽ hướng về tiểu thanh xà đang bỏ trốn công kích.

“Gào gào gừ gừ ~~~~~!”

“Không muốn...” Apase nhìn Hoàng Văn Thương Lang một miệng to ngoác hút tới màn sương, miệng nhỏ hô to lên.

“Hô hô hô ~~~~~!”

Hoàng Văn Thương Lang yết hầu tuôn ra một cổ mạnh mẽ đến cực điểm man lực, đã nhìn thấy vết sương u hồn đỏ rực kia tại hung hăng bị đánh vỡ ra, một đạo lại một đạo nhìn thấy mà giật mình vết rách chỗ thần thụ tổ ong, chúng dữ tợn đáng sợ, đồng thời chính nhanh chóng tám phương tứ hướng bỏ chạy.

“Gào gào gừ gừ ~~~~!”

Rõ ràng là lang hồng chi lực, hết lần này tới lần khác giống như là kinh khủng sóng âm càn quét qua không khí cùng đại địa vậy, đầu kia đám ong vốn dĩ đang định nuốt tiểu thanh xà vào, căn bản không có bất cứ đề phòng sẽ bị công kích bất ngờ từ Hoàng Văn Thương Lang, bọn nó đều còn chưa kịp làm ra phản ứng, đột nhiên cái kia xé rách lang hồng đánh tới, đã nhìn thấy vô số đám ong trên đường bỏ chạy bị xé thành trăm mảnh.

Mạc Phàm cũng là giật mình một cái.

Tự hấn xem chút tin tưởng Hoàng Văn Thương Lang đã động sát tâm đem tiểu thanh xà nuốt vào bụng nhai nhai.

Không nghĩ tới ngược lại là muốn cứu tiểu thanh xà khỏi đám ong kia.

Mà lại nhắc đến ong, Mạc Phàm lập tức dựa vào gọn sóng âm thanh nhận ra một đầu Ấm Tinh Long núp trong sương đen phía cao cao, cách xa vài trăm cành cây thần thụ so với Hoàng Văn Thương Lang, nó là đang chường không bầy ong yêu pháp để giết tiểu thanh xà.

“Lão lang, trên đầu!” Mạc Phàm làm cái nhắc nhở đối với Hoàng Văn Thương Lang.

Nghe được khẩu lệnh, Hoàng Văn Thương Lang trong nháy mắt phóng xuất ra tự mình tất cả dã tính, nó nguyên bản đối với hành động ý mạnh hiếp yếu, ăn hiếp một cái bảo bảo tiểu sinh linh thể kia là tức giận vô cùng, bốn chi giẫm mạnh lên cành cây vững chắc, trực tiếp đàn hồi bùng thân thể trắng xám lên cao.

"Hô hô hô hô hô!!!!!"

Hoàng Văn Thương Lang hành động khí thế là phồn thịnh không ngăn bất kỳ ai, kia Ấm Tinh Long đang ẩn nấp bất ngờ thấy một đạo xám trắng dữ tợn hướng lên trên đánh tới, liền vội vã giật mình bay khỏi địa phương.

Nó nào biết được suốt cả mấy ngày nay cất lực chuẩn bị bắt Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, dày công đuổi vào đến mảnh này trong vạn năm Long Vân đại thụ, cuối cùng lại lòi ra dạng này chó điên bạo lang đang chờ sẵn đó, cố ý làm cái bầy rập tấn công ngược lại chính mình.

Bất quá đầu này Ấm Tinh Long hiển nhiên cũng không phải gà mè sinh vật, nó xuất thân từ Chân Long huyết mạch thú săn mồi, hai con mắt nheo lại, quơ hai cái thô cuồng vô cùng long cánh tay, nhìn ra một cái long trảo có thể so với đại chùy Titan, hướng phía Hoàng Văn Thương Lang trên đầu đánh xuống.

Từ xa xa quan sát được Ấm Tinh Long ứng đối, Mạc Phàm ngón tay cực kỳ điêu nghệ mở ra phong thái đánh đàn, hướng đến Ấm Tinh Long trên người, chậm rãi gảy ngón tay.

Vài dặm khoảng cách thấy được một vòng liền một vòng huyền âm hồi quy, mấy trăm đạo sát âm cung độ dài hơn trăm mét hỗn loạn bay tới, một roi lại một roi đánh ở Ấm Tinh Long địa phương, đánh quanh nó không khí, đánh vào thân thể nó trong tán cây thần thụ.

“Mu mu mu mu ~~~~~”

Ấm Tinh Long không biết bị Mạc Phàm đánh từ xa, nhưng vẫn giữ cho mình cảnh giác nhất định, ngửi được gọn sóng không gian ủa tới, bản thân lập tức thu long trảo về, bật trạng thái linh hoạt né tránh.

Chỉ là nó không ngờ mấy đạo âm kích này ác liệt, đáng sợ vượt khỏi dự đoán, tựa hồ có thể đan dệt thành một cái lồng hồn ma vòng phạm vi to lớn, cũng bám vào một luồng không khí âm sóng cùng nhau kéo tới, để Ấm Tinh Long bị nhốt vào trong, không chỗ có thể trốn.

Lồng hồn rung động, huyền âm xé toạc.

Một mảnh lớn thần thụ trên cao; dù là sương mây, dù là rắn chắc thần mộc, trong khoảnh khắc âm thanh bạo kích rung động này cũng không cách nào còn tại nguyên vẹn.

Nhìn thấy một góc không gian Đệ Nhị Long Môn lấp lờ, mọi âm thanh gào thét, sụp đổ phát ra, như cũ hồi quy trở thành lưỡi hái tử thần quay về địa phương nơi xuất phát.

Bất thành linh nhận đạo đạo vết thương, như là trên trời những cái kia vết rách đồng dạng tại Âm Tinh Long thân thể xuất hiện, nó rõ ràng cùng Hoàng Văn Thương Lang còn có khoảng cách nhất định, lại làm sao phẳng phất bị khuyếch đại âm kích chẳng biết từ đâu ra xông tới xé nát một phen, toàn thân máu thịt be bét, lồng ngực xương cốt đều lộ ra...

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 279: Tiểu Thanh Xà

Mạc Phàm cũng là đối với Âm Tinh Long bản chất liền có một chút nhìn không thuận mắt.

Đồng dạng đã từng có sát ý với tiểu thanh xà, nhưng một cái đỉnh cấp quân chủ sinh vật, làm sao lại giở thủ đoạn hèn hạ kia với một ấu niên sinh linh đâu???

"Gặm đầu nó!" Mạc Phàm truyền khẩu lệnh sát ý đến.

Sau đó, hết thảy mấy trăm mét nhánh cây thân thụ bỗng chốc ỉnh ỏi tiếng lang ngâm.

Hoàng Văn Thương Lang ban nãy công kích vô huyệt Âm Tinh Long, còn đang khó chịu ôm tức trong lòng, lúc này nghe được Mạc Phàm thanh âm đến thì cả người như bị kích động một dạng hưng phấn trở lại, đem loại kia khoa trương vô cùng răng sói nhe ra gầm thét.

Biết rõ sinh mệnh đối phương đang không còn trọn vẹn, tựa hồ chần chừ cũng đều là thừa thãi không cần thiết, Hoàng Văn Thương Lang một lần giữa nhún người trên cành đại thụ bắn ra, ngang ngược đến cực điểm cần tới, nhìn thấy bóng lưng vệt xám của nó để cho những cái kia tán cây hết thảy bị bẻ ngược cong ngược về phía sau, kém chút trực tiếp gãy một mảng lớn rơi xuống.

"Oành oành!!!!!"

Thế công không thể ngăn cản.

Ngông nghênh cuồng dã Hoàng Văn Thương Lang trực tiếp hóa thân thành một đầu điên loạn, đem toàn bộ sức bình sinh man lực mà húc thẳng vào Âm Tinh Lang đang khỗ sở bộ dáng trên không trung.

Âm Tinh Long thân người bị Hoàng Văn Thương Lang húc văng ra ngoài, liên tiếp áp đảo mấy chục khóa lớn sam cành thân thụ mới miễn cưỡng ngừng lại.

Mà Âm Tinh Long hai cánh cùng chi trước, cũng đồng dạng không thoát khỏi bị Hoàng Văn Thương Lang tận dụng cơ hàm tấp đến gãy xương, xé ra một miếng thịt rỗng nhai nhai trên miệng; vô luận ai nhìn thấy được Âm Tinh Long cái này phần trên cơ thể rất khó lại nhắc lên được đến.

Bất quá, tự thân là vô địch quân chủ tồn tại, Âm Tinh Long không dễ như thế chết đi được, nó xê dịch lắc lắc long vĩ bên dưới, dùng bí pháp tạo ra một vùng trũng màu xanh lá, bên trong vùng trũng bay ra chỉ chít hàng ngàn con ong độc, ngược lại khuyếch tán vào không trung tán cây xanh để bảo vệ chủ thể.

"Gào gào gào gừ gừ gừ ~~~~~~!"

Hoàng Văn Thương Lang chứng kiến cái này thủ đoạn bỏ chạy dụ địch lộ liễu của Âm Tinh Long, nó quay đầu nhìn Mạc Phàm một cái, đợi cho Mạc Phàm gật đầu xác nhận an toàn về sau, cả người lập tức bắn vọt lên thời điểm, hoàn toàn không hề có ý định để đối phương đào tẩu.

Quả thực liền là một trận màu xám tro gió lốc bủa vào quần ong, tựa hồ một vệt khói hỏa ngục sau khi bốc cháy, tình thương trùng trùng từ chúc vãn trên thân không dấu hiệu tràn ra, bao trùm lấy phạm vi đàn ong lại, một mực muốn trực diện cướp đoạt sinh mệnh bọn chúng, đem đám độc hại này cho tiêu rụi toàn bộ.

Hủy diệt nhiên huyết thức tỉnh!!!

Âm Tinh Long cẩn thận quan sát phía sau lưng sự tình, chỉ gặp một đầu đại quân chủ Thương Lang đứng tại chỗ lắc lắc cái đầu, cũng đem tình thương trùng trùng một lần nữa trở lại dưới lớp lông trắng xám để hấp thụ; mà lại thân thể Hoàng Văn Thương Lang toàn thiêu đốt lên, giống như là vô lý tăng vọt sức chiến đấu đến một cảnh giới khác vậy, giờ khắc này thậm chí cùng bản thân chính Âm Tinh Long toàn thịnh cũng chẳng còn bất cứ khoảng cách chênh lệch nào.

“Roạt ~”

Tận dụng thời điểm kẻ địch có chút sợ hãi mà chậm một nhịp trốn chạy, Hoàng Văn Thương Lang kéo ra một chảo đỏ rực lang vắn từ khoảng cách ngàn mét, chảo phát ra ánh sáng mang nhiệt lượng, đem hết thầy hủ diệt cỏ ẩn phảng phất ác liệt cùng dồn dập lên cơ thể Âm Tinh Long, để Âm Tinh Long lập tức lưu lại vô số vết thương sâu, mỗi vết thương càng là một đoàn liệt diễm đỏ chói, nhìn thấy mà rùng mình.

Thậm chí, không chỉ có Âm Tinh Long, chung quanh nó kia một mảnh sam cây đại thụ, toàn bộ đều hứng chịu tới nghiêm trọng liệt diễm tàn phá.

Long Vân thần thụ trên không, Âm Tinh Long thân thể, không có một cái nào là hoàn chỉnh.

Cảnh tượng này nhất thời cũng để cho Mạc Phàm không khỏi trứng lớn hai mắt.

“Trâu chó a, hóa ra dày công đập tiền, còn có cố gắng lịch luyện bị đánh đến tróc da, gãy xương vô số lần, cuối cùng bao nhiêu thuế biến ích lợi đều tập trung lên hủ diệt chúc vẫn trên người.”

Trên thực tế, so với hùng hù hỏ hỏ làm một đầu chí tôn quân chủ dọa người, biểu hiện càng đánh càng mạnh, vượt cấp thức tỉnh tiềm năng của Hoàng Văn Thương Lang còn khiến Mạc Phàm hài lòng hơn.

Để người khác xem thường một chút cũng tốt, Hoàng Văn Thương Lang đại quân chủ cấp, để nó tích đủ tình thương trùng tiếp thu yêu lực, coi như đem chí tôn quân chủ đến cũng đừng hồng chiếm được tiện nghi.

“Rú rú u u u~~~~”

Tiếng tru của Hoàng Văn Thương Lang kéo dài thêm một lần nữa.

Nó vẫn là không cần quá nóng lòng, từng bước chậm rãi hướng phía đầu này khắp khếch Âm Tinh Long đang nằm treo trên một nhánh to lớn thần thụ đi đến.

Rất rõ ràng, Âm Tinh Long đã mất năng lực chiến đấu, mất luôn cả năng lực trốn chạy, phòng thủ, nó lóp da rỗng trên người cùng cơ bắp bị xé nứt đến vô cùng nghiêm trọng, tứ chi bị cắn nát, ngay cả lét trên cây cũng phi thường khó khăn, không cách nào bảo trì cân bằng cơ thể được.

Tất cả những gì nó có thể làm, đó là không ngừng kêu thảm thiết, nó rất nhiều lần đều nỗ lực rống lên gầm thét, kêu gọi đồng đội đến giải cứu, nhưng không biết vì sao trường ngâm long hồng của nó đều là mất đi hiệu lực, tựa hồ có ai đó nắm giữ Huyền Âm chương không cực cao cảnh giới, chặn hoàn toàn thanh quân Âm Tinh Long lại.

Hoàng Văn Thương Lang trèo đến bên cạnh Âm Tinh Long vị trí, bàn chân giẫm lên thân thể tội tàn của Chân Long, giương miệng há ra một cái thật to, trực tiếp liên cắn đứt Âm Tinh Long cổ!

Âm Tinh Long dù là chí tôn quân chủ, vẫn là chân long cao quý huyết mạch, nhưng căn bản đứng trước một đầu Thương Lang điên loạn đến cực điểm, gãy dựa đều không được.

Nương theo màu trắng răng nanh xuyên qua phần cổ của nó, Âm Tinh Long hai mắt bực ra máu, cả tấm thân thể dài ngoằng uốn uốn gãy gãy mấy lần, cuối cùng chết hẳn.

Cay đắng nhất chính là, đến khi vĩnh viễn hồn phách trở về với Vạn Long Cốc đất mẹ hạch tâm, Âm Tinh Long vẫn không thấy được người nào là kẻ dùng Âm Vong đánh cho nó tan nát, cũng không biết được ai là kẻ đã phong bế thanh quân âm thanh chính mình lại, cắt đứt giao tiếp với bộ tộc.

Lại nói,

Đối với Âm Tinh Long thịt, Hoàng Văn Thương Lang có chút rất muốn thưởng thức ngay.

Bất quá, hoàng thượng còn ở bên kia quan sát, không thể tùy tiện thất lễ. Cho nên, miệng ngâm đầu này chân long thi thể, Hoàng Văn Thương Lang một bộ nghiêng đầu đi nhìn xem Mạc Phàm, tựa hồ đang muốn cáo tri hỏi thăm: “Hoàng Thượng, người có muốn ăn trước?”

Đương nhiên, Mạc Phàm lập tức lắc đầu.

Thịt rỗng, chính là vô cùng tẻ đấy!!!

Hơn chục ngày trước hắn đã ném qua một ít thịt rỗng tươi sống, cho dù là nướng hay là ngâm xào chế biến, cuối cùng vẫn một kết quả không thể ăn nổi, chỉ có thể đem đóng hộp lại, toàn bộ để dành cho đàn chó nhà xoi.

Làm một cái người có tiền đi tu hành, Mạc Phàm bây giờ không quan tâm lắm cái kia trên bàn bày ra rốt cục là nguyên liệu gì, nhắc đến đồ ăn, cứ phải mỷ vị rồi nói tiếp!

.....

“Na na na na na~~~~~”

Đột nhiên một tiếng lại một tiếng yếu ớt nho nhỏ kêu lên từ một mảnh bụi cây bên dưới mặt đất, Mạc Phàm quay đầu lại, lưu ý đến ngay là tiểu thanh xà

sinh mệnh bị tổn thương.

Rõ ràng tiểu thanh xà thời điểm cũng không có được Hoàng Văn Thương Lang cứu giúp kịp thời, vẫn bị tổ ong quần pháp của Âm Tinh Long công kích, tựa hồ bản thể liền bị ném đến phía dưới này, cạnh bên rễ thần thụ.

Mạc Phàm cúi đầu xuống nhìn một chút những cái kia dây leo Long Vân đại thụ phủ xuống mặt đất, lại liếc mắt nhìn kia tiểu thanh xà đáng thương nằm trong ổ một góc bụi hoa phấn, miệng giật giật không thể tin được.

Bị chí tôn quân chủ đặt bẫy, vậy mà cũng không chết?

Da của tiểu thanh xà còn rất non, đoán chừng xương cốt vẫn còn rất mềm mại, bị chính diện đánh yêu pháp của Chân Long, lại từ cao như vậy thần thụ ngã xuống cũng không có lập tức tắt thở, dạng này đau khổ theo lý thuyết thì không phải một đầu ấu niên sinh linh có thể tiếp thu được.

Này căn bản đều là biểu hiện ra sức sống hơn người đấy!!!

Apase là thứ nhất người không đành lòng, nàng nhảy xuống từ ngàn mét thần thụ trên cao xuống tiếp đất, vội vã đi tới gần bụi cây, liếc mắt liền thấy được cái kia tội nghiệp tiểu thanh xà đang đau đớn kêu rên.

Không chần chừ, nàng thận trọng từ trong bụi cây mà nhẹ nhàng nâng tiểu thanh xà ra, trong lòng càng có một loại nguyện ý thu dưỡng nhận làm khế ước cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 280: Mạc gia tổ huấn

Apase xé một mảnh chân váy, bọc lấy cái này nhỏ bé thanh xà khí tức càng ngày càng yếu, nó rất cố gắng rất cố gắng trừng trừng mắt, nhìn chăm chú lên Apase.

"Tiểu xà, ngươi nguyện ý cùng ta xác nhận làm khế ước sao?"

Nàng nhìn xem nó ấu tiểu nhúc nhích thân thể, phảng phất là tại tiểu thanh xà cùng tự mình một vẻ rất muốn làm nũng, nó mang theo vài phần không rời bỏ thế giới này, còn mang theo vài phần cảm kích, vài phần yêu chuộng nữ nhân đẹp mắt trước mặt mình.

Apase nở nụ cười, nàng đồng thời nhuần nhuyễn nói liền tinh tử, hoàn thành Tinh Vân thủ pháp về sau, ngón tay nàng đưa tới, tại cái này nhỏ nhắn tiểu thanh xà trên trán nhanh chóng ấn chú một đạo ánh sáng màu xanh nhàn nhạt.

Màu xanh nhạt ánh sáng, đại biểu chính là triệu hoán hệ năng lực, Apase hoàn thành cái kia dấu ấn chính là khế ước dấu ấn, dùng để kết giao linh hồn với mình, cũng là mang ý nghĩa sinh vật kia sắp trở thành triệu hoán pháp sư khế ước thú.

Nhỏ con tiểu thanh xà trên cơ bản không làm ra bất kỳ cái gì cự tuyệt, bản thân nó quá đói yếu ớt, một phần đoán chừng cũng không có bất kỳ cái gì phản kháng khí lực; phần còn lại chính là, nó đồng dạng yêu thích cơ thể mềm mại của Apase trên tay, yêu thích mùi thơm nữ vương Medusa trên người, càng rung động khi thấy nàng vô cố muốn cùng một loại sắp chết sinh mệnh như vậy thu nạp.

Nên nhớ khế ước sau khi ký kết, trường hợp bất trắc chết đi, chẳng khác nào là nàng sủng nhi bị tử vong. Khế ước thú chết, khế ước ký kết tự nhiên sẽ vỡ vụn, ngay cả linh hồn triệu hoán pháp sư cũng sẽ bị trùng điệp phản phệ, tiếp nhận tổn thương cùng thống khổ không gì sánh được, cũng là vô pháp chữa trị.

Bất quá, Apase không quan tâm đến nhiều như thế.

Nàng ưa thích, nàng cảm nhận, vậy là đủ.

Ấu niên Kỳ Lan Thanh Thánh Xà diện mục trở thành đệ nhất khế ước của Nữ Vương Medusa.

Thành công ký kết khế ước, Apase dự định đưa tiểu thanh xà vào đến tự mình khế ước không gian, để một ít trong đó linh khí sẽ xoa dịu phần nào đau đớn cho nó.

Mà lại, đúng lúc này Mạc Phàm cùng Tiểu Mei cũng đã tiếp cận Apase.

Hắn không nói gì, vèn vèn chỉ nhìn chăm chăm đầu này cực kỳ quý phái xà công chúa đang bị trọng thương, thâm tâm đều không khỏi có chút mềm lòng.

“Na ~~~~~”

Tiểu thanh xà thấy Mạc Phàm xuất hiện, tương đương cũng trườn trườn nhấp nhấp cơ thể xinh xắn của mình tại lòng bàn tay Apase, nằng rít lên vài tiếng mừng nhẹ âm thanh tới, bốn cái bé bóng cánh doi khẽ rung lắc nhưng không đủ lực để bay.

“Nàng ưa thích người...”, Apase nhìn theo tiểu thanh xà động tác, sau đó liếc mắt tới Mạc Phàm, cuối cùng đưa ra kết luận.

“Thích ta???”, Mạc Phàm kinh ngạc nói rằng.

“Qua đôi mắt, đôi mắt người không có một tia sát ý nào, lại vô cùng chân thành. Tiểu thanh xà tự nhiên thiếu nhất chính là tình thương vấn đề, phần lớn thời gian nàng tự sinh tồn, đều bị những này âm hiểm Long tộc đe dọa tính mạng”, Apase hồi đáp.

Nghe được tâm ý tiểu thanh xà thông qua Apase lời lẽ, Mạc Phàm trong lòng càng sinh ra nhiều gọn sóng, nhất thời không kiềm được đưa tay về phía trước, tại trên trán tiểu xà cố ý xoa xoa một điểm.

"Tỷ tỷ người cứu người, nhận người làm khế ước, cho nên ta cũng sẽ đặc biệt yêu thích người. Người sống trong không gian khế ước của tỷ người, đồng dạng sẽ có một phần hệ trục giao tiếp với linh thức của ta. Người sống sót cũng là chúng ta cùng trách nhiệm, người sau này thế nào cường đại, liền xem chính người." Mạc Phàm nhẹ giọng đối đầu này tiểu xà nói ra.

Hắn đem cái này nhỏ con ấu niên Kỳ Lan Thanh Thánh Xà nâng niu đến, máu dọc theo y phục hắn chảy ra, mềm mại tiểu xà vẫn rất đau đớn, không ngừng phát ra thống khổ rên rĩ; coi là đã không còn bao nhiêu sinh mệnh dấu hiệu.

Nhưng Mạc Phàm thấy được đôi mắt nó.

Lục biếc cùng ngọc biếc tròn vo ngắn lẹ, vẫn như cũ không nguyện ý khép lại, rõ ràng nhân sinh thiên địa có nghiệt ngã thế nào, nó đều lý lợm không chịu thất bại số phận.

Đây vừa vặn chính là phù hợp bước đầu với Mạc gia tổ huấn trại chăn nuôi a.

Mạc gia khế ước, không phải nữ hài, tuyệt không nhận.

Thành niên quật khởi, kinh diễm tuyệt luân, đẹp như tranh.

Nữ hài xuất giá, phải dè vạ quân, làm Vương giả.

Từ Tiểu Viêm Cơ, Apase, cho đến Tiểu Mei, dù Tiểu Mei không phải là khế ước của Mạc Phàm, nhưng sống trong khế ước của hắn, đồng thời gia nhập một cái tiểu đội đội ngũ nữ vô thân.

Bất kỳ một ai trong các nàng, cứ việc sống trong khế ước của hắn, tự nhiên phải là hồng nhan họa thủy, nhất đại thiên kiều. Cuối cùng đột phá Đế Vương thành tựu.

Tiểu thanh xà có thể không mang dáng dấp tinh linh nhân hình như Tiểu Viêm Cơ, Tiểu Mei, hay là không có một phần huyết thống nhân loại như Apase; nhưng nàng làm xà sủng cao quý, long xà truyền thuyết, bản thân nàng đã là chủ định làm một đời Nữ Vương Mãng Long, không cần phải có nhân hình loại này để lấy mình tinh chức vị.

“Người là Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, hay ta gọi Tiểu Kỳ Lan đi, dù sao nếu cứ gọi là Tiểu Thanh Xà, cảm giác nghe rất độc dược”, Mạc Phàm đột nhiên nói rằng.

Nhỏ con Kỳ Lan Thanh Thánh Xà biết được tên mình sẽ là Tiểu Kỳ Lan về sau, cả người bỏ mặc đau đớn đang dần vệt, tự nhiên gáy lên một tiếng lanh lảnh, tỏ ra hào hứng với mình tên gọi mới này.

“Cái tên rất đẹp nha, đại ca ca, không nghĩ tới người như vậy mà rất biết cách đặt tên”, Apase cũng cười cười nói rằng, nàng cười lúc nào cũng rất vũ mị mà xinh đẹp, phảng phất Nữ Vương phong thái cao hơn hẳn Viêm Cơ Quốc Mẫu hay Bạch Linh Chi Đế tới mấy phần.

“Ài, ta khi nào đã làm các người thất vọng đâu”, Mạc Phàm nói ra, “Tiểu Kỳ Lan, người về sau có thể cùng với Tiểu Viêm Cơ, Tiểu Thiên Hy nhà ta chơi đùa, cũng không lại phải sống ở cái thế giới đáng sợ ở đây để mưu sinh một mình”

Đương nhiên, Mạc Phàm cũng không biết Tiểu Kỳ Lan có phải hay không là một mình trợ trợ ở Đế Nhi Long Môn sinh tồn, nếu nhìn vào sự tình một đầu ấu niên đáng yêu thế kia bị cận bã Âm Tinh Long đặt bẫy mưu hại, lại không có bất kỳ ai cứu giá, đại loại xác xuất không có người thân là lớn nhất đi.

Về phần Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, làm sao giữ được huyết mạch cho đến bây giờ, cái này hắn trước cũng không cần quan tâm lắm.

Sau đó, Mạc Phàm đặt Tiểu Kỳ Lan nhẹ nhàng xuống bàn tay của Tiểu Mei đang đứng bên cạnh, nói rằng

“Mei Mei, nhờ đến người”

Vết thương của tiểu xà căn bản không thể chỉ tiến hành cực kỳ thô ráp xử lý, hay đem linh khí trong khế ước không gian là có thể toại hồi phục được. Ngược lại đưa đến cho Tiểu Mei, kỳ thật vết thương trở thành nhỏ bé đến vô cùng, chẳng có một còn một chút thống khổ nào thách thức.

Tiểu Mei ôm nhỏ con ấu niên kỳ vào lồng ngực, cái kia mềm mại, ấm áp vô cùng bạch linh chí khí luồng lách vào nội quan cơ thể tiểu xà, điều hòa lưu thông máu bầm tổn thương.

Đúng lúc này, bay lượn bách sắc phấn hoa cũng xuất hiện trên tay Tiểu Mei vẫy vẫy xuống, rất nhanh vô số khóa ánh sáng tri dù này đem thân thể Tiểu Kỳ Lan cho hồi phục toàn thịnh trạng thái, dù là ngoài da, dù là tim mạch, hết thảy đều không còn dấu hiệu đã từng yếu đuối sinh mệnh.

Trái lại là Tiểu Kỳ Lan thân thể, linh khí được hoàn mỹ phục hồi, lập tức bốn cái tiểu mỹ xinh đẹp cánh dơi đập đập bay lên, từ trong lồng ngực của Tiểu Mei chui ra, tỏa ra một loại thanh quang kỳ lan dịu nhẹ, sớm một chút để cho bóng râm bên dưới Long Vân đại thụ cũng trở nên nhiều phần ấm áp, còn mang hướng màu sắc hoài cổ vô cùng.

“Đỉnh phong thống lĩnh cấp???”

Mạc Phàm nhìn xem Tiểu Kỳ Lan động đậy mà pháp khí tức, sắc mặt lập tức liền đen.

Ấu niên sinh vật đạt được tiếp cận quân chủ thực lực!?

Vậy không phải nói trưởng thành kỳ liền sẽ là Quân chủ sinh vật đi.

Đến thành thực kỳ sẽ có khả năng chạm vào Á Đế Vương trình độ.

Cuối cùng là hoàn toàn kỳ, diện mục chính thống Đế Vương cảnh giới!!!

Mạc gia tổ huấn khế ước, quả nhiên mãi mãi vẫn là như vậy huy hoàng.

Mạc Phàm có chút tự hào nói rằng, “Tiểu Kỳ Lan ngoan, ngơoi chui vào khế ước Apase tỷ tỷ ngủ một tí, ngủ sớm có sức khỏe, ngủ sớm càng gia tăng nhanh hơn thể lực, như thế mới phải đạo mau trưởng thành”

Đương nhiên, Apase cùng Tiểu Mei nghe được hán nói đều là mặt mũi không nhận được chuyển biến, bất đắc dĩ phải cười rom rã ra bên ngoài.

Lúc này không phải có người nào đó muốn đem Tiểu Kỳ Lan giao cho Hoàng Văn Thương Lang làm điểm tâm đi?

Liền bây giờ đã lật mặt nhanh như vậy.

Con người này, sao mà không vững vàng đáng tin cậy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 281: Nghe người dự cảm

Lại nói, đồng tiền thì luôn có hai mặt của nó.

Hiện tại Tiểu Kỳ Lan đang được sủng ái, mang ý nghĩa chính là Hoàng Văn Thương Lang dự cảm lòng chó đều cảm giác muốn trốn đi rồi, tránh cho xuất hiện trong tầm mắt Mạc Phàm.

Người ta cũng đã rất cố gắng đấy, chỉ là trời cao bất công, dùng ấu niên sơ sinh Kỳ Lan Thanh Thánh Xà đã muốn đuổi kịp cao quý nhất huyết thống Thương Lang toàn khởi lực lượng.

Không tính Ảnh Duệ Trưởng Giả con hàng này thường xuyên vào vai ông anh hàng xóm thân thiện, coi như một nhà chăn nuôi có năm thành viên.

Bốn cái nữ nhân đều chú định Đế Vương, đứng đầu tháp sinh vật trên thế giới này.

Chính mình, làm cái giống đực nhiệt huyết, không ngại ra vào sa trường tung hoành, nhưng kiếp chó vẫn hoàn kiếp chó.

Mãi đến bây giờ vẫn chưa có dấu hiệu đột phá đến chí tôn quân chủ, hoàn thành nhiệm vụ được.

.....

Tiếp tục hướng Long Vân đại thụ chỗ này đi tới, Mạc Phàm quyết định cả nhóm sẽ hành tẩu trên thân cây thần thụ để tránh gia tăng biến số ngoài dự đoán.

Thời gian dần trôi qua, thần thụ giống như có tuyến mô thân nối liền với những cây phượng già khác; phượng già cắm rễ trên thân thần thụ, bọn chúng cứng cáp thẳng tắp đâm chĩa ra thành các nhánh cây sần sùi trăm năm, ngàn năm, mỗi một khóa đều cần ít nhất sáu người vây quanh mới ôm trọn được

dáng vẻ.

Bất kỳ ai cũng là cảm giác những này cây cối cảm rẽ trên Long Vân đại thụ đều có thể tiến hóa thành tinh, nếu không những cái loại phù du sinh vật này vì cái gì nhìn qua hội giống muốn nhào tới cắn xé người bộ dáng!

Đang đi, Tiểu Mei bất thành linh đứng lại, mở miệng nói: “Không đứng, không đứng...”

“Mei Mei, người nhìn ra được chuyện gì sao?” Apase hơi băn khoăn hỏi.

Hai tỷ muội đa số thời gian vẫn thường bên cạnh nhau, cho nên là nàng rất tin tưởng vào Tiểu Mei dự cảm, giống như một loại tâm linh phán đoán cực mạnh vậy, thông thường sẽ có độ chính xác tương đối cao.

Mạc Phàm cũng đứng lại, chăm chú nhìn lên người Tiểu Mei, một dạng chờ đợi lắng nghe.

“Tiểu Kỳ Lan chỉ là ấu niên sinh vật, ta cũng chưa từng nghe nói qua ăn thịt một cái cực phẩm huyết thống thì sẽ tiếp thu được sinh mệnh lực lượng của nó. Có chăng sẽ tẩm bổ xác suất, nhưng cái này Âm Tinh Long muốn giết Tiểu Kỳ Lan, chỉ sợ là khả năng còn có mưu lợi mục đích khác, không cùng ăn thịt sự tình liên quan.” Tiểu Mei minh bạch nói ra.

“Vấn đề này đến cũng rất bình thường. Tiểu Kỳ Lan chỉ là một cái ấu niên sinh vật vừa mới ra đời chưa bao lâu đã có lực lượng đỉnh tiêm thống lĩnh cấp, bọn kia mạnh mẽ Chân Long tất yếu sẽ cảm thấy bị đe dọa thôi, giống như cách vận hành của Thánh Thành đã từng, cảm thấy cần thiết tru diệt liền sẽ tìm cách tru diệt.” Mạc Phàm lập tức phản bác lại.

“Không phải, nếu là do bản chất bị đe dọa, Âm Tinh Long tội gì phải núp đầu. Ta không được như người có tận chín cái đầu thân thức suy nghĩ, tỷ phu, bất quá, ta cảm giác được Tiểu Kỳ Lan nếu bị giết đi, Âm Tinh Long chắc chắn sẽ dễ dàng chiếm đoạt thứ gì đó phi thường trân quý vật phẩm” Tiểu Mei nhận định nói rằng.

Nghe nàng dự cảm, Mạc Phàm khoe miệng liền không tránh khỏi co giật sùng sốt.

Thời đại này tâm linh ma pháp cũng bắt đầu đột biến thành huyền học tiên tri năng lực rồi???

“Mei Mei, ta biết người muốn tự mình kiếm tiền, nhưng là có thể nhờ tỷ phu mở ra một cái bệnh viện trung ương cho người châm cứu, còn muốn bói toán gạt người, tốt nhất đừng nên, đừng nên. Bộ môn này xã hội sẽ không chấp nhận a.” Mạc Phàm kiên trì nói ra.

“...” Tiểu Mei nuốt xuống một ngụm nuốt bọt, xem chút định căn cho hần một cái, làm sao miệng lưỡi là như vậy lươn lẹo.

Nàng là bạch linh chi đế, dựa vào cực mạnh tâm linh để thấu cảm tâm tình vạn vật sống xung quanh rồi dần dần hình thành nên một loại nhạy cảm giác quan; ấy vậy mà cuối cùng bị con người trước mắt này đi so sánh với bói toán rở mạt, căn bản hai khía cạnh đó không thể tương đồng được.

Bất quá, nghĩ nghĩ một hồi, nàng cũng hạ quyết tâm không chịu thua, nhướn mày lên hỏi đáp: “Nếu không tỷ phu, người tin ta một lần, vạn nhất theo dự cảm của ta trông tới, loại đồ vật kia sẽ giúp cho Hoàng Văn Thương Lang tiến giai lên một cảnh.”

“Được, nghe người dự cảm!”

Quả nhiên như mong đợi, đến câu này thì Mạc Phàm nhanh chóng gật đầu.

Apase chỉ giáo qua, thiên hạ hành nghề săn bảo, danh sách là không thể gạch tên Mạc Phàm.

Cũng không phải Mạc Phàm không nguyện ý tin tưởng Tiểu Mei sớm hơn, mà là hần lưỡi phải đi làm một ít không có nghĩa lý gì sự tình. Lấy ví dụ đơn giản, cứ việc kẻ cả ý đồ của kẻ đem Tiểu Kỳ Lan nhân chết còn thâm sâu, ẩn trắc hơn, này cũng không phải việc của hần, bọn hần đến đây là thu hoạch lịch luyện cho Hoàng Văn Thương Lang, mấy cái kia thâm cừu huyết tặc, chỉ cần không lên phén xuất hiện trước mặt, mọi thứ liền nhắm mắt cho qua.

.....

Đoạn đường tiếp theo, Mạc Phàm dựa theo Tiểu Mei thao túng tâm cảnh để đi tìm đến đoạn địa phương mà Tiểu Kỳ Lan sẽ đóng vai trò cốt lõi quan trọng.

Đương nhiên, trước đó bọn hần có làm qua thủ tục hỏi han Tiểu Kỳ Lan, chỉ là nàng vốn sinh ra bên trong Long Vân Thần Thụ vài tháng trước, theo Thần Thụ tiếp thu tinh hoa long môn tiên khí cùng dương quang đất trời để nuôi dưỡng huyết mạch cao quý Kỳ Lan Thanh Thánh Xà; do đó, liên quan đến mình câu chuyện, nàng là cái gì cũng không biết.

Cuối cùng, bắt đầu đi phải tự truy tìm

Mạc Phàm cố ý để cho Hoàng Văn Thương Lang vừa đi vừa không cần phải thu liễm khí tức lại, để cho đa số yêu thú đều sẽ biết được thực lực của nó, mà ở bên trong Đệ Nhị Long Môn, những cái kia lâu năm Chân Long càng không phải hạng ngu xuẩn sinh linh, bọn chúng sở hữu tính cảnh giác phi thường cao.

Giữa một rừng cây sum suê mọc ngược trên Long Vân Đại Thụ như vậy, yếu tố đầu tiên, cũng là tối quan trọng nhất, tự nhiên sẽ là tầm nhìn.

Cho nên là, một cái mạnh mẽ sinh vật quá phổ trương khuếch đại khí tức, rõ ràng có tận tám, chín phần là làm mỗi như đặt bẫy.

Mà nếu biết trước có bẫy về sau, dù mạnh mẽ hơn Hoàng Văn Thương Lang một ít, rất nhiều đầu long thú cũng không nguyện ý nhảy vào xâu xé.

Chiến thuật này có một cái lỗ hổng.

Đó là gây chú ý đến những kẻ quá mạnh, quá khôn ngoan.

Long thú khác vài yêu ma thông thường, tuyệt đại đa số bọn chúng đều thêm nhỏ dãi một chút sinh vật cường đại nhục thể, mấy kẻ mạnh kia, kẻ khôn ngoan kia dựa vào trí tuệ của mình để theo dõi con mồi từ xa, không có trực tiếp sớm lao vào, nhưng cũng giữ khoảng cách để xem xét tình hình.

Mạc Phàm suy luận được điều này, vì vậy hắn đồng dạng sắp xếp để cho Hoàng Văn Thương Lang làm tốt công việc mồi dụ, thu hút rất nhiều tai mắt xung quanh, chờ đến khi khí tức nồng đậm địa phương hơn, nhất định có thể đem những cái kia cường đại Long thú dẫn ra ngoài.

Mà lại nói, trong số bọn Long thú cường đại đó, hiển nhiên sẽ rất cao khả năng có mấy tên biết được Âm Tinh Long sự tình, hoặc là biết được chỗ tài nguyên nào đó liên quan đến Tiểu Kỳ Lan.

Đây chính là Mạc Phàm mục đích!

Hắn đem không gian chi nhãn bố trí tốt xung quanh, tạo bẫy rập để Tiểu Mei cùng Apase âm thầm núp trong bóng tối, tại bóng tối phóng thích tâm linh năng lực đọc tâm trí quần long bày đàn.

Rất nhanh, một nhánh có thực lực phía trên Hoàng Văn Thương Lang bao gồm Hải Sát Cốt Long, Chúc Long, Âm Tinh Long hội lan quanh quần phạm vì vài chục dặm khu vực.

Bọn chúng chăm chú quan sát tại Thương Lang con mồi, tựa như mấy đầu dò Ma Thần, ban ngày rành rõi né tránh ánh sáng, đêm về tự nhiên sẽ cường đại hơn lực bộc phát, dù là phi tốc săn mồi, bao vây chặn đánh, cái này chừng sát khí cũng phi thường nồng đậm.

Bọn chúng am hiểu nguy trang, am hiểu đi săn hợp tác, trọng yếu nhất chính là bọn chúng rõ ràng chỉ có đại quân chủ cấp đang đi một mình; bất quá, một mình ngược lại càng là vấn đề lớn, kẻ có thể thoải mái đi lại như trốn không người trong Long Vân Đại Thụ, vốn được xếp làm hai loại.

Loại thứ nhất, kẻ có chuẩn bị bẫy rập mà tới.

Loại thứ hai, muốn tìm đường chết.

Mạc Phàm cũng tính toán rất kỹ, hắn cái này đặt một cái hắc ám khí tức lượn lờ quanh thân Hoàng Văn Thương Lang, cốt yếu để cho bọn Chân Long kia cảm thấy có gì đó bất thường, chỉ dám theo dõi âm thầm, không dám mạo hiểm động thủ, một mực đỉnh ninh rằng có bẫy.

Mất chừng khoảng gần nửa ngày đường như vậy, thu hút khá khá Chân Long đến săn mồi; Tiểu Mei cuối cùng nói cho Mạc Phàm biết, cái kia đã tìm ra nguồn tài nguyên có quan hệ đến Âm Tinh Long và Tiểu Kỳ Lan sự tình.

"Nếu không, các người kiểm tra lại một lần cho chắc?" Mạc Phàm truyền huyền âm thông tin đến để đáp lại kết quả của Apase cùng Tiểu Mei.

"Lần thứ hai liền không cần thiết. Tỷ phu, ta dùng là tâm linh năng lực." Tiểu Mei nói.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282: Bẫy ma trừ quỷ

Dựa vào những cái kia luồng suy nghĩ của đám Chân Long, Tiểu Mei rất nhanh tán thành ý kiến của Mạc Phàm, quả nhiên rất nhiều đầu trong số bọn chúng biết rõ sự tình liên quan đến Tiểu Kỳ Lan.

Tuy mỗi một kẻ đều có một kế hoạch riêng biệt khác nhau, song hết thảy đều như cũ hội về cùng một điểm đích, vẫn đỉnh thần thụ trên cao.

Mạc Phàm xác định chỗ cần đến về sau, lập tức đem không gian chi nhãn kéo cả đội đi hết thảy, hoàn toàn không để lại nửa điểm dấu vết gì, không tiếp tục cùng những cái này Chân Long hết giá trị chơi trò rình bắt săn mồi.

Ngược lại là đám Long thú vốn dĩ vẫn đang chăm chăm trông chờ sơ sẩy Hoàng Văn Thương Lang, tự nhiên chớp mắt một cái liền bắt kỳ đạo quang ảnh nào cũng không còn, giống như bị lọt tới một cái lỗ đen vị diện, hút đi mất vậy.

Đám long nhìn vào không gian trống rỗng trước mắt, sau đó tự nhìn nhau, một mặt chân thực không thể ngu ngốc hơn.

Đi theo Tiểu Mei cùng Apase dẫn đường, Mạc Phàm dần dần leo tới di tích kinh điển nhất Vạn Long Cốc, một chỗ huyền không trên ngọn Long Vân đại thụ.

"Là ta nhìn lầm sao, các ngươi có hay không cảm thấy đại thụ càng lên cao càng khoa trương diện tích, mà lại trông giống cao hơn thông thường rất nhiều?" Mạc Phàm chớp chớp hai mắt hỏi.

"Đúng là vậy, những cái kia long đăng dây leo còn tại sinh trường trên thân Thần Thụ, sinh trường quá trình đem các nhánh cây kia nhấc đến cao hơn, do đó cảm giác dù đứng ở ngọn cây, vẫn là giống như đang đứng ở một cái thang máy tự chuyển động." Tiểu Mei nói rằng.

Huyền không đại thụ cũng đến phi thường kì lạ, cách mặt đất mấy chục vạn mét, ngọn cây trông không khác gì một cái thác nước treo giữa trời, thác đổ xuống là màu thiên thanh óng ánh, trùng trùng điệp điệp như sông xanh pha màu từ điệp lục chất dinh dưỡng.

Bất quá đi lại gần một chút, liền sẽ phát hiện cái này mây trắng treo ở bên dưới vách mặt, kỳ thực sinh trường một loại chần chịt hệ thống dây leo, những này dây leo như là bầu trời huyền pháp, đem nó hoàn toàn phủ xuống ngọn Long Vân đại thụ, phủ xuống mấy ngàn dặm thiên không Đệ Nhị Long Môn, đẹp mê ly.

Không hổ là thượng cổ long môn tồn tại, liền dây leo cũng đột biến gen như vậy cuồng dã quá mức.

"Chỗ kia hạch tâm một món, từ khí tức năng lượng tỏa ra, thứ đó chắc chắn là đồ tốt. Mei Mei dự cảm là chính xác." Apase cặp mắt kim phần chi đồng từ đặt tại chỗ chớp chớp quả cây trước mặt; đối với mị lực tài nguyên, tự nhiên không thể làm ngơ được.

Tiểu Mei chậm rãi đem đưa lấy thân thể, cặp mắt kia thật to mở ra, nhìn chăm chăm dưới ngọn cây Thần Thụ, nói tiếp: "Băng Ma Trù Quả có thể thức tỉnh lại ma thần chỉ lực, để thực lực bản thân đạt được bạo phát gia tăng lên trên diện rộng, có thể làm so sánh một loại chỉ bảo trọng yếu tài nguyên cho yêu ma trong việc thăng cấp thực lực."

Nghe đến lời hai nàng nói ra, Mạc Phàm đồng dạng ngây người kinh ngạc.

Vốn chính là đến Đệ Nhị Long Môn đi dạo một vòng, không nghĩ tới mới đến liền có thể kiếm được một cái tốt như vậy khế ước cho Apase, càng thêm vào nhờ Tiểu Mei dự cảm mà kiếm được phù hợp nhất đồ vật cho Hoàng Văn Thương Lang đột phá đến chí tôn quân chủ thực lực.

Kia thiên không Đại Thụ bên trên, rõ ràng có một cái chớp cao nhất ngọn cây nổi bật hơn tất cả, xung quanh nó là một đoàn thật dày mây bụi lơ lửng, bên trong càng có một loại quả giống giàu dinh dưỡng.

Chục vạn mét lơ lửng trên không trung cũng có trái cây mọc ra được!?

Mà lại quả ngọt từ Long Vân Đại Thụ, càng là tỏa ra ánh sáng lung linh, phía trên kết lấy quả, giống như thần thoại bên trong Thiên Đình đại hội mở tiệc bàn đào, tràn ngập tiên thiên linh khí, nồng đậm năng lượng đại mạch...

Đây là Băng Ma Trù Quả.

Băng Ma Trù Quả màu xanh đen, như là hắc băng, treo lủng lẳng trên đầu ngọn cây Thần Thụ. Thậm chí có thể nhìn thấy một chút khí tức không tầm thường tràn bạo tỏa ra ngập ngút khắp địa phương.

Dạng này thánh quả, tại ma pháp vị diện, dĩ nhiên sẽ không cách nào sinh ra được.

Băng Ma Trù Quả nhìn sơ qua khá giống với quả bầu, nhưng quả bầu mọc ngược trên ngọn cây.

Này không phải nói Thần Thụ cũng quý dị quá đi...

"Na na ~~~~~"

Đúng lúc này, Tiểu Kỳ Lan nhảy ra khỏi khế ước của Apase, nàng tại phát hiện khóa kia Băng Ma Trù Quả, lại là từ đằng xa xa không trung mây bụi bên trong ngược lại rủ xuống.

Tiểu Kỳ Lan cho thấy có lẽ đã ngủ thấy càng mê người mùi trái cây, phát ra hưng phấn tiếng kêu, một bộ bất chấp nhào tới chiếm giường.

"Cẩn thận một chút, Tiểu Kỳ Lan, chớ vội!" Apase chụp cái kia đuôi nhỏ của tiểu xà lại.

Mạc Phàm cũng nheo mắt lại, chính hắn vừa dùng tự mình huyền âm gọn sóng tìm kiếm một chút chung quanh, phụ cận những cái kia mây bụi Băng Ma Trù Quả bên trong rõ ràng liền có sinh vật cường đại hộ pháp, mà lại giống như không chỉ có một con đáng về.

Tiểu Kỳ Lan nhưng không có quá cẩn thận từng li từng tí.

Nó vốn dĩ vui mừng định dẫn đầu bay vào đến bên trong, may mắn là được Apase vội bắt kịp thời.

"Có ba đầu Từ Đằng Cốt Long, Giao Ma Thổ Long, Thánh Chúc Sâm Long." Tiểu Mei thờ dài nói.

Những này Chân Long có sừng cổ long chi từ, trên thân càng thỉnh thoảng lưu chuyển lên Thánh Long chi huy, chung quanh càng có ma vân long quang lượn lờ, nói là một đám tiên long đều không quá phô trương.

"Ừm, chỉ ít đều là Đế Vương thực lực đi, mạnh nhất Thánh Chức Sâm Long thậm chí còn chạm vào Chính Thống Đế Vương cấp bậc." Apase cũng nhẹ gật đầu, tỏ ra có chút kiêng kỵ.

Rất không dễ xoi a!

Long Vân thần thụ quả ngọt, quả nhiên trở thành cái kia mâm cơm lớn bên trong Đế Nhị Long Môn này.

Có ba đầu khủng bố Chân Long Đế Vương ở, đừng nói là đi hái loại kia sung mần quả ngọt, vừa xuất hiện tại thiên không ngọn cây này phụ cận, liền sẽ bị bọn chúng phát giác, mở ra một hồi nguy kịch chỉ chiến.

Đương nhiên, tam đại Chân Long cũng không phải là kẻ canh giữ Băng Ma Trù Quả, bọn chúng rõ ràng càng giống như vì Băng Ma Trù Quả mà đến đây.

Bất quá, có vẻ như việc thiếu hụt khí tức liên quan đến Tiểu Kỳ Lan, tam đại Chân Long này là không cách nào hái xuống quả ngọt được; chỉ có thể dùng phương thức đơn giản nhất của kẻ mạnh, đứng chờ ở điểm cuối cùng, trực tiếp cướp bóc những ai mang đồ đến.

Cho nên là, Đế Vương cũng nhập cuộc rồi, tự nhiên độ khó gia tăng rất nhiều.

Cả Tiểu Mei, Apase, Mạc Phàm, nhất là Mạc Phàm, vì không cách nào mở ra một cái đại môn hoàn chỉnh để toàn vẹn đi vào Triệu Hoán Vị Diện bên trong, cho nên là bọn hắn đều bị áp chế một lực lượng không hề nhỏ do phải tiến hành du hồn trạng thái.

"Mei Mei, hay người dự cảm cho chúng ta một cái, liệu có từ cái này ba đầu khủng bố Chi Long đoạt được quả bầu kia không, nếu không, chỉ bằng trực tiếp từ bỏ." Mạc Phàm tay chỉ vào Băng Ma Trù Quả, miệng có chút tiểu u oán nói.

"Tỷ phu, ta không phải tiên tri huyền học!!" Tiểu Mei không vui nói ra.

Nàng có thể linh cảm chỗ đồ tốt là nhờ vào giác quan đọc suy nghĩ xung quanh, hiển nhiên sẽ không thật có khả năng dự cảm tình huống được.

"Đại ca ca, người có chú ý tới biến hóa của bọn Chân Long đó không?" Apase đột nhiên đã nhận ra cái gì, chỉ vào trong đó mấy cái trên thân đang không ngừng tản mát ra ma khí long chủng nói.

"Ân, rất rõ ràng, loại quả kia giống như cấp phát ra một loại năng lượng làm mai một Chân Long khí tức, bài xích cái này tiệm cận long chủng. Vì thế cho nên cả ba đầu kia Long đều không có tùy tiện lại gần; thanh quang trên thân Tiểu Kỳ Lan mới là chìa khóa vấn đề, Tiểu Kỳ Lan sẽ là cái thứ nhất quyết định ai sở hữu được tài nguyên." Mạc Phàm nói rằng.

"Đánh sao?" Apase hỏi tiếp.

"Không hẳn đánh." Mạc Phàm đáp.

"Vậy không muốn cướp?"

Mạc Phàm miệng giật giật co lên cong vành, cuối cùng miễn cưỡng buông ra một câu: "Cướp, nhưng không đánh!"

Vô luận là yêu ma, long thú hay là cái khác có linh tính sinh vật, bên trong Triệu Hoán Vị Diện tồn tại, đều là tuân theo luật rừng, luật nguyên thủy sơ khai.

Mà luật nguyên thủy mang ý nghĩa, nương tựa theo thực lực đoạt được linh tư, liền không có đạo đức nói chuyện.

Cường giả vi tôn, ai mạnh người đó cướp!

Cho nên đối với thứ kia rất nhiều long chủng thèm đến nhỏ dãi, cật lực trông coi khóa này trái ngọt Băng Ma Trù Quả trên Long Vân Thần Thụ, Mạc Phàm ý định cướp đi hết là sẽ không có cái gì cảm giác tội lỗi.

Hắn đã bắt đầu đang suy nghĩ.

Thứ quả thần kỳ này, đối với Hoàng Văn Thương Lang tiến giai là cần thiết có sự giúp đỡ to lớn.

Từ đại quân chủ đến chỉ tôn quân chủ, vốn dĩ tùy loại huyết mạch mà độ khó phi thường cao, Hoàng Văn Thương Lang nằm vào nhóm không có khả năng này.

Cho nên là, nếu có dạng này thánh quả phụ tá, một phương diện bảo đảm Hoàng Văn Thương Lang thành công tiến vào đỉnh vị quân chủ cấp, một phương diện khác có thể để nó tiến hóa sau thực lực mau chóng ổn định tại siêu việt toàn bộ quân chủ bên dưới, miễn cưỡng coi là không mất mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 283: Hấn triệu hoán ra

"Từ Đàng Cốt Long mạnh về tốc độ công kích, Giao Ma Thổ Long cường khổng thổ ma pháp đến một cấp độ có thể coi là đẳng cơ tạo cực, còn có Thánh Chúc Sâm Long đáng sợ nhất, nếu có thể đem hết thầy ba bọn chúng đi tới nơi khác, chúng ta còn có hi vọng cầm tới Băng Ma Trù Quả. Chỉ là, tại tam long đang dồn hết tâm tư trông coi cái tòa thiên đình sở hữu tiên linh quả ngọt này, sợ là không có cách nào có thể đem bọn nó dẫn ra." Apase nói rằng.

"Không hẳn, trừ phi chúng ta có đầy đủ nhóm đồ vật hấp dẫn được bọn nó." Mạc Phàm cười cười nói ra, một bộ cực kỳ tự tin chủ ý.

Apase nhìn hấn giáo hoạt đáng vẻ, liền hiểu ngay con người này đã sớm chuẩn bị tốt kế hoạch, nàng tự nhiên chẳng cần phải dẫn đo tiếp tục suy nghĩ làm gì.

Có thể là Mạc Phàm hiện tại, coi như trí tuệ cũng dần dần trở thành điểm mạnh một trong, rất đáng tin nhiệm.

.....

Mây bụi mịt mù, giống như một tầng lại một tầng xen kẽ dày đặc khói xám kéo tới, bao phủ tại Long Vân đại thụ trên đỉnh cây.

Thiên khiến từng đoàn rớt xuống, rớt vào đến bên trong rộng rãi tán cây đỉnh vân Thần Thụ, tựa hồ có thể gian chiêm tinh biến dị, để cho ánh mặt trời hóa thành một tuyến Xích Hà chói lọi, nặn ra vô số đạo cầu vòng Liệt Diễm vụt ngang qua rừng dây leo trên đỉnh đại thụ.

Trong sương mai ẩn thân, Từ Đàng Cốt Long, Giao Ma Thổ Long, Thánh Chúc Sâm Long trên mặt đã lộ ra mấy phần nghi hoặc và lo âu, theo lý thuyết thời gian này phải rất lạnh lẽo mới đúng, Đệ Nhị Long Môn trên cao đã bao giờ nóng đến cường độ này đâu, có phải hay không xảy ra điều gì bất ngờ?

Bất thành linh, một mảng lớn hỏa vũ càn quét tới, xung kích tại những cái kia Tam Long bên dưới, chỉ gặp trên đỉnh Long Vân, trừ ngọn cây cùng Băng Ma Trù Quả không quá nhiều bị ảnh hưởng, những tán cây còn lại, đều trong khoảnh khắc bị phá vỡ, hóa thành vô số đồng gỗ tro, lá khô cùng nhau cuộn cuộn theo gió bay đi.

“Tê tê tê ~~~~~!”

Phía dưới mảnh tro bụi lẫn lộn, ánh mắt Thánh Chúc Sâm Long lập tức khóa chặt bộ đôi thân ảnh vừa xuất hiện lơ mờ trên đầu.

Một khóa cực đại to lớn Thiên Diễm phảng phất giữa trời, mang theo một đạo dài ngoằn mà tráng kiện sí quang hùng hực không tắt; mà lại nhìn vào sí quang bên trong, rõ ràng có một đầu uy vũ đến cực điểm Tử Linh Hỏa Long từ đó xông ra, toàn thân nó áp ủ vô số Liệt Hà Xích Hỏa, con người màu vàng óng còn đặc thù mang theo nóng rực quang huy.

Chỉ cao trưởng giả bên trong Vạn Long Cốc, Tử Linh Hỏa Long!!!

Ngay tại Long Vân vạn mét bên trên, đầu Chân Long thánh diễm này đang hung hăng đùng đùng phun phun ra mưa to hỏa diễm, tùy ý tẩy lễ Thần Thụ đám sinh linh bên dưới.

Nó hơi ngửa đầu, phun ra một hơi, vô số không kể hết được đám sinh linh đó, toàn bộ biến thành than đen, chấm dứt sinh mạng vết tích.

Tử Linh Hỏa Linh đuôi to quét qua, có thể là nhìn ngọn cây sừng sững kia cũng trở nên có chút không đáng so sánh, mà thành trì vân thiên xung quanh, càng tựa hồ toàn bộ sụp đổ!

Trên đầu Tử Linh Hỏa Long đang đứng, Thánh Chúc Sâm Long còn mơ hồ thấy một cái nhỏ nhỏ cong cong trắng muốt như tuyết, này hình hài rõ ràng thích hợp hơn với một cái cực kỳ đẹp để nữ nhân đang giương đôi mắt sắc lẹm nhìn mình chăm chăm, một bộ muốn khiêu chiến đáng vẻ.

Người này là Tiểu Mei, nàng thướt tha đáng người đứng tại Tử Linh Hỏa Long trên lưng, trên đầu Liệt Diễm hùng hực Chân Long làm chủ nhân một dạng, khiến cho nàng như là một vị ở tại thần hóa sơn trung tiên tử, cao quý mà cường đại.

Tiểu Mei đưa bàn tay ra, lòng bàn tay của nàng bên trên xuất hiện một đoàn xinh đẹp bạch quang chi khí, chi khí ở giữa không trung pháp phối, tại dưới đầu của Tử Linh Hỏa Long ngay lập tức huyền hóa thành một cái cổ chúc phúc gia trì, đem Chân Long lực lượng nhảy vọt hơn so với trước rất nhiều, có thể miễn cưỡng đủ điều kiện vốn liếng để cùng Thánh Chúc Sâm Long, loại khủng bố Thánh Long này tạo thành uy hiếp kế hoạch.

Bất quá, Thánh Chúc Sâm Long là chúa tể một vùng long quân tổ chức, dưới tình huống đột nhiên có một đầu Đế Vương từ bên ngoài kia Vạn Long Cốc tràn vào Đệ Nhị Long Môn, tự nhiên nó sẽ có hoài nghi.

"Rống rống ô ~~~~~!!!"

Thánh Chúc Sâm Long rống lên một tiếng trường ngâm, tự mình ra lệnh cho bộ đôi Tử Đằng Cốt Long cùng Giao Ma Thổ Long bên cạnh xông tới thăm dò.

Long Vân đại thụ trên thiên không, xé toạt ra lớp khói điểm mây bụi, giống như từng tầng từng tầng xen vào nhau đảo hoang, mịt mù phụ cận.

Từ thiên hòa thương khung, phút chốc chỉ thấy mây trắng đậm diện tích khuếch tán ra lượng lớn tử vong long hoang sát khí, chúng nó cứ việc không phải khí thể thuần túy, nhưng có thể để tất cả xung quanh nhanh chóng héo tàn phai màu, biến thành một loại trắng xám hoặc là ám đen.

Một đầu Giao Ma Thổ Long vẩy nâu đỏ, thân thể to lớn thô kệch, có được kim sắc long giác như san hô tảo biển dài chục mét, lập tức không ngần ngại bổ vào vân khói, bổ đến Tử Linh Hóa Long trên người.

Bên dưới một chút, một đầu khác Tử Đằng Cốt Long xương trắng mỏng mỏng rộng mở hiện lên, cánh nó xòe ra rũ xuống vô số bạch cốt như trường mâu lít nha lít nhít, sắc bén mà lại khủng bố. Sóng lưng nó toàn là xương cốt to lớn, hoạt động lên phát ra một loại âm thanh to lớn giống như dây cốt máy móc, cọt kẹt cọt kẹt!

Tử Đằng Cốt Long cùng Giao Ma Thổ Long đều là Á Đế Vương chân long, về căn bản là ngang hàng với tự thân Tử Linh Hóa Long trình độ.

“Két két két két ~~~~~”

Tử Linh Hóa Long trong long hoang khí tức của nhị vị chân long, lập tức điều động long vĩ phía sau hất ngang qua, nó tại trên đường chạy, vô điểm lưu ở trên mặt đất, lưu lại một đầu dài dòng hòa điểm vết tích, mà những cái kia nguyên bản muốn vây tới công kích Tử Đằng Cốt Long cùng Giao Ma Thổ Long, lập tức bị Tử Linh Hóa Long tán ra mãnh liệt chi điểm đánh ngược lại, cái này phản lực đuôi rồng mạnh đến nỗi đủ để tạo thành một vòng sóng nhiệt kéo xa đến muốn xuyên thủng qua tầng mây vô tận ở bên kia thế giới.

Dưới không biết bao nhiêu vết lửa chi điểm đường thẳng bị đánh cho bay, Tử Đằng Cốt Long cùng Giao Ma Thổ Long thân thể lung la lung lay rơi vào một khối đảo hoang mây bụi bên trên, sau đó trùng điệp ho ra mấy ngụm long huyết tới, bọn chúng lập tức đỡ lấy đầu lâu, ánh mắt nhìn chòng chọc vào cái này Tử Linh Hóa Long, tức giận đến cực điểm.

Từ xa xa quan sát, rất nhanh, Thánh Chúc Sâm Long liền phát hiện, cái này Tử Linh Hóa Long rõ ràng không phải đơn thuần tìm được đến di tích Đế Nhị Long Môn thông qua vách đá, mà là đến từ một cánh cửa Thượng Cổ Ma Môn vẫn còn chưa tàn hết khí tức, vẫn còn chậm rãi mờ ảo trong không khí đang từ từ đóng lại.

So với hai cái kia long, Thánh Chúc Sâm Long thân hình càng thêm khôi ngô tráng kiện hơn rất nhiều, nó như là Sâm Lam Thiên Mãng, cuộn tại Long Vân thần thụ đỉnh cao nhất trên nhánh cây, cặp kia con người màu đỏ chính đánh giá xung quanh, tùy thời duy trì cảnh giác.

Mà lúc này, hơi thở của nó phát sinh biến hóa, đôi mắt màu đỏ càng lấp lánh có thần mang tồn tại, đang nhìn chăm chú một cánh cửa Thượng Cổ Ma Môn chưa hoàn toàn biến mất kia, sau đó lại lưu ý đến cái nam nhân tóc hồng tán mạn đang cực kỳ thư giãn đến bên cạnh.

Nam nhân này có thể ẩn mình trong long hoang khí tức, có thể tại trong long huyết hỏa điểm của Tử Linh Hóa Long mà vẫn như cũ áo quần tươm tất, sạch sẽ, nhìn thấy mà giật mình.

Lắc lắc cái cổ vài cái.

Thánh Chúc Sâm Long lẳng lặng một lần nữa quan sát Tử Linh Hóa Long, quan sát cái nữ nhân đứng trên đầu Tử Linh Hóa Long, sau đó lại quan sát sang cái nam nhân tóc hồng trước mặt, phát hiện cái này ánh mắt có chút hơi hột của hắn, cuối cùng vẫn là hiểu ra vấn đề.

Tử Linh Hóa Long chân thực giáng lâm, kẻ này mới là diện mục mở công triệu hoán!!!

Ngược lại chính là, Mạc Phàm từ xa nhìn thấy bộ dạng giống như thấu hiểu toàn bộ của Thánh Chúc Sâm Long, trong lòng không khỏi muốn bật cười.

Hắn trên bàn tay mở ra, trước mặt Thánh Chúc Sâm Long khoe tới một đầu nhỏ bé xinh xắn tiểu thanh xà, này tiểu thanh xà nhích nhích chỉ vài chục cm phi thường vô hại, nhưng lập tức để cho xa xa Đế Vương Chân Long đều sắc mặt đen thui.

Kỳ Lan Thanh Thánh Xà...

Kỳ Lan Thanh Thánh Xà đã bị cái gia hỏa này bắt được...

...Tốt!

Không uống công ta chờ đợi chỗ này!!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 284: Hái quả

Long Vân đại thụ trên đỉnh, thiên sơn núi trác, tàng long ngoạ cảnh.

Tựa hồ một mảnh tân đại địa được kiến tạo trên ngọn thần thụ, mà tại tầm mắt phóng qua vài toà lớn Sơn Long, Mạc Phàm lúc này thấy được một cái thác nước lơ lửng bên sườn núi, cách chừng hai dặm so với vị trí Băng Ma Trù Quả mọc ra.

Vẫn như cũ làm từ dây leo màu xanh, vẫn như cũ có năng lực chống trời, đem cả ngọn núi to lớn cho treo cao lên, lại có thật nhiều dòng suối tự nhiên chảy xuôi xuống tới, dưới đáy vách núi tạo thành một cái thác nước phi thường mỹ lệ.

Thân ảnh Thánh Chúc Sâm Long dần dần hiện ra rõ ràng hơn, rõ ràng cùng trước đó nhìn thấy là hoàn toàn khác biệt, đã có sự thay đổi theo khí tức trạng thái lộ ra bên ngoài.

Thánh Chúc Sâm Long có thân người cùng diện mạo cực kỳ xấu xí, vẩy màu xanh ngân, đầu nhọn về phía trước như mũi thương, hai cánh mở rất rộng, phủ đầy lớp rong rêu, trông đến dơ bẩn không thể chịu được.

Mà lại vị Chân Long này thân thể cuộn tại thác nước, khuôn mặt giống như bị đại, phi thường dữ tợn, mở ra một đôi tình không chi nhãn đen ngòm, ác liệt nhìn về phía con mồi nhỏ bé.

Mạc Phàm cẩn thận lưu ý Thánh Chúc Sâm Long động tĩnh, có chút khẩn trương gấp gáp.

Cái này long cho dù chưa đạt đến Đại Đế trình độ, cũng cách Đại Đế cảnh giới không xa, tuyệt đối có thể siêu việt toàn bộ Chính Thống Đế Vương bên dưới.

Chính mình hiện tại là siêu giai pháp sư, bản thân càng là phù du hồn thể đặt ở trong Triệu Hoán Vị Diện, quả thật làm cho tình huống không thể ước lượng chính xác được.

“Tiểu Kỳ Lan, theo kế hoạch!” Mạc Phàm truyền thanh âm chỉ đến tiểu thanh xà nghe được.

"Na na na ~~~~~ "

Ngay lập tức, giả vờ bị thương nặng Tiểu Kỳ Lan vội vội vàng vàng trên tay Mạc Phàm tìm kiếm lấy chỗ trốn, phút chốc bỏ trốn hướng ngược lại bay xuống thân Long Vân Đại Thụ.

Thánh Chúc Sâm Long cuộn tại thác nước bên trên, hít mất lại.

“Đứng lại, định bỏ trốn!?” Mạc Phàm cũng giả vờ xoay người lại, cố ý lộ ra một mảng cháy khét trên lưng, cũng còn dính lấy vết máu, lao mình xuống dưới tìm kiếm Kỳ Lan Thanh Thánh Xà giống như đang truy kích bảo vật.

Xa xa quan sát, Thánh Chúc Sâm Long còn đang do dự, nhưng cả Mạc Phàm lẫn Kỳ Lan Thanh Thánh Xà đều cực tốc chuyển hướng nơi khác cao chạy xa bay.

Liền là giữa trời một đạo thiên thanh óng ánh tiểu thanh xà vọt xuống, sau đó, tới lượt một đạo màu đen khác cũng lao xuống dưới, rất nhanh liền biến mất tại mảnh này thiên không Long Vân Thần Thụ khu vực.

Ban đầu, Thánh Chúc Sâm Long còn đề cao cảnh giác, nhưng sau khi thấy Mạc Phàm lộ ra vàng mắt sát ý về sau, cũng rõ ràng người được trên người cái nhân loại này phát ra một loại tham lam khí tức; lập tức cho rằng hẳn quả nhiên đang đi săn Kỳ Lan Thanh Thánh Xà để đoạt bảo.

“Hống hống hống hống ~~~~~!”

Thánh Chúc Sâm Long con mắt thoáng nhìn hai đầu Giao Ma Thổ Long cùng Tử Đằng Cốt Long kia ngâm lên một tiếng trao đổi; tựa hồ tại nói với hai gã thuộc hạ rằng có một cái tham lam sinh vật đang thụ thương đã cướp được Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, ý định trốn ở vô số tán cây Thần Thụ bên dưới, bây giờ chính nó sẽ đi giải quyết.

Giao Ma Thổ Long cùng Tử Đằng Cốt Long chỉ cần làm tốt nhiệm vụ ngăn chặn đầu kia Tử Linh Hóa Long và phục kích chỗ này chờ đợi Thánh Chúc Sâm Long mang bảo vật trở lại liền được.

"Hoát hoát hoát hoát ~ "

Vừa dứt lời giao tiếp, cái này Chúc Long cũng không chần chờ thêm giây phút nào, nhanh chóng lao xuống thân giữa Thần Thụ cổ đại, bám theo săn đuổi Mạc Phàm và Kỳ Lan Thanh Thánh Xà.

Lại nói, trên ngọn dốc thẳng đứng hàng chục vạn mét của Long Vân Đại Thụ, trong khoảnh khắc, có ba cái thân ảnh bắn hết tốc độ bình sinh lao đua với nhau, liền làm cho không gian xung quanh nhiều dậm phát sinh vô số gợn sóng mang âm hưởng xé toạc; rất nhiều các địa phương tán cây, rừng rậm lân cận cũng vì một màn tranh đua này mà khẽ rung lắc nhẹ.

Thánh Chúc Sâm Long đột nhiên thanh quản co lại, nó giương lên đã toàn bộ là xương cốt cở, gào thét hướng xuống bên dưới, biểu đạt giống như mệnh

lệnh thần tuyến.

“Gào gào gào ~~~~~!”

Long ngâm gầm rung động cả thế giới thượng cổ Đệ Nhị Long Môn, để cho đại địa trên cao, vẫn là ở dưới Long Vân Đại Thụ chấn động đến càng ngày càng mãnh liệt.

Sâm lâm không hiểu sao lật tung lên, khô ráo thổ nhưỡng vỡ ra, liền núi đá, sơn cốc bên ngoài thổ địa, cũng ở vào loại này run rẩy bên trong, tựa như cái này mệnh mông đại địa dưới, có đồ vật gì muốn chui ra ngoài.

Hơn ngàn đầu long chủng sinh linh cư trú trên Long Vân Thần Thụ bị dọa đến phải chui đầu ra ngoài rất nhiều.

Rất nhanh, cặp mắt kia của Thánh Chúc Sâm Long quan sát đến mây bụi bên trong rã rồi mà vô lực Mạc Phàm, cái nhân loại bé nhỏ này vốn dĩ không biết làm cách nào thoát ra khỏi quần long đại địch để bắt được Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, nhưng nhìn cơ thể hần chậm rãi lắc lư khó khăn di chuyển, đại khái tựa hồ chẳng còn bao nhiêu sức lực rồi.

Lúc này, Mạc Phàm quay người lại, vừa vận nhìn thấy Thánh Chúc Sâm Long đuổi tới nơi, một bộ tự nhiên khó thờ, tự nhiên bị hù dọa đến tái cả mặt.

Hắn lấy tay mình, vung về sau lưng mình lau vết máu lại, cũng tại lưng la lưng lay phi hành, một bộ sợ hãi bị người khác nhìn thấy, đồng thời dự định rời đi nơi này càng nhanh càng tốt đáng vẽ.

"Hô hô hô ~~~!!!"

Thánh Chúc Sâm Long lập tức hào hứng, nó thân thể từ trên nhánh cây triển khai, trong lòng sắp toại nguyện bắt được được Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, càng tiếp tục xuyên qua phía kia mây bụi lá phong, thêm một chút gia tốc bay nhanh hơn về phía Mạc Phàm.

Mạc Phàm thấy thế, lần nữa đem hết sức bình sinh hành pháp nhanh hơn, vội vội vàng vàng uyển chuyển như hắc điều trên dốc cỏ thụ, luồn lách qua vô số tán cây để bắt lại Tiểu Kỳ Lan, đồng thời hướng phía kia phức tạp hơn hệ thống sâm lâm để bỏ trốn, ý đồ lợi dụng những này địa hình đến tránh né Thánh Chúc Sâm Long nhân lúc mình bị thương đến cướp đoạt, hồi của.

Đương nhiên, Mạc Phàm nhanh một, Thánh Chúc Sâm Long sẽ nhanh hai, ba. Nó mặc dù phát hiện Mạc Phàm có khả năng đột nhiên tốc độ tăng nhanh, nhưng cũng không có suy nghĩ nhiều, dù sao đa số sinh vật tại sinh mệnh nhận uy hiếp thời điểm, đều sẽ kích phát ra nhất định sinh tồn tiềm năng.

Nó đại bản truy kích, đều dễ hơn rất nhiều.

Mạc Phàm trốn đâu không nói, chui xuống phần này sâm lâm đại thụ, Thánh Chúc Sâm Long đều muốn siêu việt.

Bắt người, bắt quá là vấn đề thời gian.

.....

Long Vân Thần Thụ trên đỉnh, lúc này không còn ai bảo vệ xung quanh, cũng không có cái kia Tam Long Đế Vương một mực theo dõi, quan sát giữa trời.

Mạc Phàm một thân sạch sẽ thuận theo đường ven lối vào, chậm rãi từ tốn, một mình cười Hoàng Văn Thương Lang tiến đến bên Thần Thụ chân đỉnh.

Ánh chiều tà chiếu xuống, Long Vân Đại Thụ chân đỉnh hiện ra một mảnh màu vàng quýt hoa mỹ, Mạc Phàm phát hiện quả nhiên cái thần thánh chi địa cổ xưa này, rõ ràng phủ lên một loại gạch văn long xà cấm chế.

Có thể nhìn thấy vô số dây leo tinh tế như tơ vàng, liên miên liên miên quấn quanh, rủ xuống tại trong những tán cây cỏ đại kia, mà những hoa kia đã nở rộ, nhan sắc màu đỏ tương đối tinh khiết, cho dù là ở Vạn Long Cốc hay Đệ Nhị Long Môn, có thể mãi mãi bất đồng, như cũ tiên thiên chí khí đều quy tụ nhiều nhất, là tinh hoa của cả cái thế giới thần kỳ này.

Băng Ma Trù Quả, mấy trăm năm ra đời một quả.

Có thể nhìn thấy ngây ngô quả này, nhưng đem so ra cùng năng lượng cho một đầu Chân Long tu luyện đến 500 năm cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Vừa vận trước mặt hần bây giờ, hết thấy có ba quả.

Đương nhiên là, Mạc Phàm đều không có ý định ra về khi chưa toàn bộ hái xuống.

Làm một cái ma pháp sư, tài nguyên trước mặt không ăn hết, tự nhiên chính là có lỗi với đạo đức nghề nghiệp a.

“Na na ~~~~~”

Tiểu Kỳ Lan từ trong áo của Mạc Phàm chui ra ngoài.

Nàng xanh xanh thon gọn đáng người, bốn cánh biên bức lấp lánh tại trong chiều tà càng tỏa ra một lượng thanh quang tinh khiết hơn thường lệ.

Những cái này quả, Mạc Phàm nhưng sẽ không có khả năng tự mình hái xuống đấy!

Cắm chế long xà bên dưới, rõ ràng chỉ cần không phải nhận thanh quang từ Kỳ Lan Thanh Thánh Xà phát ra, căn bản bất cứ thứ gì khác chạm vào, Băng Ma Trù Quả toàn bộ sẽ bị hòa tan triệt để.

Đây cũng là lý do vì sao Thánh Chúc Sâm Long kiên quyết trụ vững chỗ này suốt thời gian qua; coi như nếu có bất cứ đầu long chủng nào tàn nào đi đụng đến Băng Ma Trù Quả, liền suốt mấy trăm năm thai nghén đều thành hư vô, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 285: Tổ Long ngăn cách

Mạc Phàm để cho Tiểu Kỳ Lan thuận theo Long Vân thụ chỉ ngọn nhanh chóng hướng di chuyển tới.

Tiểu Kỳ Lan trượt hướng về phía tán cây trên ngọn.

Những cái kia lưng lửng Băng Ma Trù Quả trái cây, đều tồn tại năm tuổi khác nhau, thấp nhất là hơn 400 năm tuổi.

Về phần xa xưa thánh quả, thường thường là từ rất nhiều chạc cây vây quanh, chung quanh còn mọc đầy Long Vân hoa lá, bởi vì quanh năm suốt tháng hấp thu không gian Đệ Nhị Long Môn bên trong tiên khí, khiến cho quả ngọt bản thân liền có hùng hậu năng lượng, những năng lượng đặc thù này cơ hồ tản ra một loại đặc thù quang mang, chiếu sáng cả cuống quả, cành cây mang theo nó.

Mà thời điểm tiểu xà vừa chậm rãi bò trên phần này nhánh cây nặng trĩu Băng Ma Trù Quả, ngay lập tức hẳn liền cảm giác được một đoàn nhiệt lượng từ Tiểu Kỳ Lan long xà biểu bì trên bề mặt mô tế bào chậm rãi khuếch tán đến chung quanh.

Là diu diu thanh quang thân bí.

Thanh quang từ những cái kia huy hoàng kỳ lan hoa văn bên trong chậm rãi chảy ra, chợt nhìn tựa như dung dịch điệp lục nào đó được pha trộn ở một tỉ lệ loãng tối đa, tại Tiểu Kỳ Lan trên thân chảy xuôi, chảy xuôi quả trình bên trong cũng giống như là một tồn tại cổ lão lực lượng tại trên người của nó thức tỉnh.

Mạc Phàm ngay tại chỗ chú tâm theo dõi, vẻ mặt đặc biệt hiếu kỳ, muốn thưởng thức lấy màn thể hiện đầu tiên của tân bảo bảo, Tiểu Kỳ Lan.

Nhìn thấy được từng tia ánh sáng màu xanh nhu hòa, mang chút tươi mới, mang chút ẩm ướt không ngừng giải phóng ra, thấm vào tán cây, thấm vào cuống quả, tước đi chất dinh dưỡng, cái cứng cáp đáng về ở cuống, để cho nó thoái hóa mềm mại.

Tựa hồ lúc này chỉ cần một cơn gió nhẹ lướt ngang qua cành liền, rung lắc một cái, tức thời cũng có thể nhip nhàng hái Băng Ma Trù Quả chém xuống, việc mà trước đó dù là tam đại Long vương cố gắng hết sức cũng không cách nào thực hiện được.

"Đã xong rồi?" Mạc Phàm có chút kinh ngạc nói.

Một cái thánh long xà biểu tượng, một cái kỳ lan quang văn, vậy là xong???

Cắm chế kỳ thực đơn giản như quẹt thẻ rút tiền a.

Còn tưởng rằng đến mức thời gian phá vỡ cấm chế cổ xưa, thậm chí hẳn đã lo lắng Tiểu Kỳ Lan sẽ không thể vượt qua nỗi con hàng kia vườn đào tổ tiên khảo nghiệm.

Nguyên lai tới không biết bao nhiêu đầu Chân Long mạnh mẽ đi khiêu chiến Thần Thụ sức bền, tranh giành suất đóng vai Mỹ Hầu Vương hái trộm đào tiên nhưng cuối cùng đều thất bại, chính mình vén vén đời thứ hai bảo bảo ấu niên kỳ liền là ngược lại chẳng tốn chút sức cho cát xuống.

Tuyệt vời!!

Nhờ có Tiểu Kỳ Lan, Mạc Phàm nhanh chóng hướng lên ba cái khóa treo lưng lửng Băng Ma Trù Quả to bằng hai nắm tay kia, thuận một cái ý niệm cho cất xuống, cẩn thận đóng cất vào không gian bộn chứa.

Đúng lúc này, ngay tại tầm mắt chỗ ngọn cây Long Vân đại thụ, Mạc Phàm bắt chợt nhìn thấy một cái khoan giếng bên dưới, nằm trong một cái ống thân cây kéo dài hơn chục vạn mét đâm xuyên thẳng xuống lòng đất đại địa.

Vạn trượng tinh (giếng)!

Từ khoan giếng xa xôi, Mạc Phàm cảm nhận từng con từng con gợn sóng hoang cổ chi thú, rõ ràng phát ra từ lít nha lít nhít, lại còn uốn lượn lấy một quốc gia hùng vĩ chi long bên dưới giếng Đại Thụ.

Kia long hoang ở chỗ rất xa, rất rất xa, lại như cũ có thể cảm nhận được khí thế bàng bạc của nó; tựa như một truyền thuyết lãnh thổ thần giới, đã lâu không ai biết liền ngủ say tại vực sâu vạn trượng bên trong Long Vân Đại Thụ.

Kia thế giới có tử sắc, hắc sắc, hồng sắc, hoàng sắc dội lên, không kém hơn hỗn độn đám mây hình thành trong không gian thực tại, mang màu sắc nguyên thủy bội phần.

Giống như ở cái thế giới Vạn Long Cốc lơ lửng trên mây, Đệ Nhị Long Môn chính là một bí mật; tại trong Đệ Nhị Long Môn này, vạn trượng tĩnh thâm sâu vô cùng vô tận, đây mới chính là kiệt tác thượng cổ lâu đời nhất Long tộc.

Mạc Phàm bị một màn này dọa giật mình.

Này mới đúng là Vạn Long Cốc chân chính hình hài.

Rất nhiều khả năng, Tổ Xà quá khứ, cũng là Kỳ Lan Thanh Thánh Xà nhất mạch dòng tộc đã từng chia cắt đất đai với Tổ Long nguyên thủy, này một cái Thần Thụ chính là tọa tuyến địa bàn.

Phía trên tọa tuyến, rõ ràng chỉ có một đám Chân Long đã qua mấy đời chuyển đổi máu mủ về sau, còn có lại tạp thành Á Long, Ngụy Long vô số.

Phía dưới tọa tuyến, đó là Tổ Long mạnh mẽ nhất, là một mảnh Hoang Cổ tạo hóa trên thế giới này.

Tiểu Kỳ Lan, có lẽ chỉ là thiên địa Long Vân Thần Thụ trên cảm chế thai nghén mà ra đi, giống như vòng đời tuần hoàn đã bị chú định, tới niên đại, tới thời kỳ, tự nhiên sẽ giáng lâm, tự nhiên sẽ may mắn trở về, hoàn nguyên từ mẫu thụ.

Còn có, vạn trượng tĩnh đến tột cùng sâu bao nhiêu, Mạc Phàm cũng không cách nào phán đoán, nhưng hẳn cảm giác được tự mình nếu là không cẩn thận từ nơi này té xuống, sợ là trực tiếp muốn va chạm vực sâu chi long; mà tại rớt xuống dưới đó thời điểm, đừng nói là vạn long đói khát vây kín, có phải hay không trong đó xuất hiện một ít Long Thần cấp bậc chúa tể nào, như Vĩ Linh Hoàng vậy, thậm chí còn mạnh hơn; nội

trong một cái hơi thở, liền dư dả đem cảm chú, để vương trình độ phá cho thành cát bụi.

Mạc Phàm hít sâu một hơi.

Tận lực đem Tiểu Kỳ Lan cho thu lại trên tay, đóng kín thanh quang dẫn dắt mở ra đường hầm ở giữa thân Thần Thụ.

Kiên quyết không tiếp tục để ý tới cái này hạ vực giếng sâu, bầu trời chi long.

Không có gì bất ngờ xảy ra, kia nhất định là vùng đất sử thi mà Thánh Đồ Đẳng Thanh Long cũng có xác suất gặp đến ông cố mình.

May mắn chính là, đa số sinh mệnh ở trong mắt bọn nó liền cùng con muỗi không hề khác gì nhau, cho nên việc Mạc Phàm cùng Tiểu Kỳ Lan mạo phạm nhìn vào, căn bản cũng không phải quá to tác xúc phạm.

Thần linh thì không đi chấp nhất phạm phu.

Còn tốt tiến vào cái này Long Vân Đại Thụ thời điểm, Mạc Phàm chuẩn bị một chút không sai kế hoạch, nếu không thật đúng là đại chiến đánh nhau ở đây, không tốt va chạm hủy diệt ma pháp liên miên, kỳ thật nắm giữ nguy cơ tổn thương đến khoan giếng Thần Thụ.

Không tốt đem vạn đầu kia Tổ Long cho dẫn ra ngoài.

"Bên này ba quả thánh quả đều hái được, lão lang, chạy!" Mạc Phàm đem thanh âm nhỏ nhẹ nói ra.

"Gào gào gào gừ gừ ~~~~~"

Bất thành linh, Hoàng Văn Thương Lang gầm lên vài tiếng thật sâu, thật to, kích động đến không sao giữ bình tĩnh được.

Đại khái sắp tới lúc thăng hoa đột phá, chỗ này dị bảo, tin rằng có phần có mình.

"Gáy cái chó, ăn trộm xong còn muốn báo động sao? Ta chưa từng thấy một con khuyển nào không biết đi ăn trộm như người cả!" Mạc Phàm trừng mắt Hoàng Văn Thương Lang một cái, tức giận nằng.

"Gừ ~~~"

Hoàng Văn Thương Lang lập tức một trận bị khinh bạc, lần nữa cúi gầm đầu xuống, có chút oan ức thương tâm.

Chính mình là Thương Lang, không phải Thương Khuyển, rõ ràng thân phận không giống nhau đây.

Mà lại, làm Thương Khuyển cũng tốt đi, nhưng vì cái gì Thương Khuyển phải là đi ăn trộm đâu???

Không phải làm chó, cốt yếu phải biết giữ nhà sao?

Người chủ nhân này thật kỳ cục, chó không được giữ nhà, chó phải học cách ăn trộm.

Giống như kiếp trước hẳn làm người ưa thích trộm chó vậy, đầu thai lại liền cố gắng sửa chữa lỗi lầm.

Mạc Phàm cũng là một cái trời sinh tốt chất tham người.

Hắn tại cho Tiểu Kỳ Lan leo lên lúc, thuận tay vét sạch ba quả ngọt.

Mà trọng yếu nhất vấn đề, Long Vân đại thụ chỉ có tổng cộng ba quả, Mạc Phàm vợ vét không buông tha, lấy sạch ba quả, không chừa lại chút nào cho tam Long.

Cất kỹ ba quả Băng Ma Trù về sau, Mạc Phàm lập tức quay người rời đi, cùng Hoàng Văn Thương Lang tiếp ứng Apase, Tiểu Mei.

.....

Thiên không Đệ nhị long môn,

Tiểu Mei, Apase, Tử Linh Hỏa Long mượn nhờ những cái kia tầng mây dày đặc, nhiều lần thoát khỏi hùng tam long tập hợp công kích, cũng liên tục quấy nhiễu không cho tam long quay trở lại Long Vân Đại Thụ phá hỏng kế hoạch Mạc Phàm.

Bất quá, ở bên trong địa phương này, Thánh Chúc Sâm Long có chút mạnh mẽ hơn Tiểu Mei và Apase, mỗi lần từ trong tầm mắt của nó giờ thủ đoạn không bao lâu, nó luôn có thể tại trong đám mây tìm đến các nàng chỗ trốn tránh tấn công lại, thậm chí nhiều lần đã thương Tử Linh Hỏa Long.

“Mei Mei, chúng ta tốt nên giải quyết chưa hai cái kia Giao Ma Thỏ Long cùng Tử Đằng Cốt Long trước, bọn nó phiền phức hơn tưởng tượng.” Apase sắc mặt có chút tái nhợt nói ra.

Nàng đồng dạng là dựa vào Lừa Gạt Chi Nhân, ban nãy đóng giả làm Mạc Phàm, chơi trò mèo vờn chuột cùng Thánh Chúc Sâm Long một cơ sở thời gian.

Cuối cùng bị Thánh Chúc Sâm Long nhìn ra, phải đổi sang công kích, dụ đối phương một đằng, trở về tập hợp cùng Tiểu Mei một nẻo.

“Không được, này chỉ có thể thủ, không thể công, trừ phi để cho Tử Linh Hỏa Long một ít khoảng trống; cái kia Thánh Chúc Sâm Long quá mạnh, e rằng tại không bị áp chế thực lực bên dưới, ta cũng không thể nào bằng nó.” Tiểu Mei nói rằng.

Trên người nàng có một ít điểm thương tích chưa có thời gian hồi phục cho mình.

Này là do tam Long theo thời gian đánh dài, nhận ra được Tiểu Mei nắm giữ cực lớn vai trò trong chiến đội.

Muốn tru diệt Tử Linh Hỏa Long, Apase, cần thiết phải bước qua xác vị nữ nhân bạch y này trước!!!

“Đề ta thử!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286: Medusa kim phần xà vực

Tử Linh Hỏa Long lực lượng xa có thể không thua gì hai đầu Á Đế Vương Chân Long, thậm chí nó chỉ cần một lần tích đủ hỏa lực công kích trên thân rồng, nhất định có thể đề cái này ít nhất một đầu phải thụ thương nặng, rời khỏi cuộc chiến. Nhưng những này chinh chiến Long lại được dẫn dắt bởi Thánh Chúc Sâm Long, bọn chúng đi sẵn năng lực làm việc nhóm là cực kỳ tốt, căn bản không có để cho Tử Linh Hỏa Long đạt được hoàn mỹ long thuật.

Cho nên, Tiểu Mei biết rõ ý định của Apase.

Tiểu Mei nhẹ nhàng gật đầu xuống, thoải mái tán thành, tựa hồ trong lòng cũng tin tưởng vững chắc khả năng của tỷ muội mình.

Này Medusa chi nữ tân nhiệm chi vương, trên căn bản chắc chắn sở hữu rất nhiều chỗ thượng cổ lực lượng chưa từng triệt để khoe ra.

Nàng nói muốn thử, tự nhiên chính là không cần lo lắng!

"Linh long, chuyển đổi trận hình, chúng ta làm mới..." Tiểu Mei liếc bầu trời một cái chỗ cao phía sau, sau đó đưa ra một đạo lệnh nói tới Tử Linh Hóa Long.

“Uuuuuu~~~~~”

Tử Linh Hóa Long từ nãy đến giờ được Tiểu Mei cứu đỡ không biết bao nhiêu lần, do đó đối với tình huống an bài, nó cũng tỏ ra tương đối nghe lời nài.

Một mặt tiếp thu lời nói đến, lập tức xoay người, hướng sâu vào Tây Sơn mạch tháo lui.

“Hoát hoát~~”

Từ Đẳng Cốt Long thấy Tử Linh Hóa Long bỏ chạy, liền bản tính cũng là không ngớt cuồng dã bá đạo, dứt khoát điên cuồng bám theo.

Toàn thân Từ Đẳng Cốt Long trên dưới lộ ra thái lân màu nâu xám cứng rắn đến cực hạn, mà tựa hồ nhờ có lớp vảy này, thân hình to lớn của nó trong nháy mắt đã được tân trang lên, cùng mặc hạng nặng cơ giáp khoa kỹ không mấy khác biệt.

Tuy là to lớn đồ sộ, song ngược lại Từ Đẳng Cốt Long tốc độ không hề bị ảnh hưởng; nó gia tốc dọc theo mấy nhánh cây Thần Thụ phi nhanh, tại nhánh cây cuối cùng đột nhiên nhào ra ngoài, đã nhìn thấy nó rằng nhanh Long Đẳng đột nhiên trở nên cực đại, phảng phất mở ra một ngum liền có thể đem một nửa thân thể Tử Linh Hóa Long dạng này to lớn hình thể sinh vật cho nuốt đến trong dạ dày mình.

“Hoát!!”

Tiểu Mei lưu ý đến đại địch bám đuôi, lập tức vỗ vỗ Tử Linh Hóa Long một cái vào mang tai, giống như là ní non thần ngữ chúc phúc âm thanh, đúng vào thời điểm quan trọng nhất bị đối phương bắt kịp, lập tức thân hòa long bỗng nhiên lóe sáng một cái, bạo phát tốc độ, cực kỳ hú vía tránh thoát.

Bình tĩnh đứng ở gần đó quan sát, Thánh Chúc Sâm Long không lại đuổi theo Tử Linh Hóa Long. Nó vốn dĩ là một cái có chút đầu óc thợ săn bản lĩnh, Thánh Chúc Sâm Long không thể lại mắc sai lầm bị dẫn dụ thêm lần nào nữa; tiện thể ra lệnh cho Giao Ma Thổ Long đồng thời giữ tốt cự ly, một mặt khóa chặt con mồi Tử Linh Hóa Long, mặt khác duy trì được thể chủ động, tránh cho bị đối phương đột kích bất ngờ.

“Quả thật không đuổi theo, kẻ này tư duy thật khá a!” Tiểu Mei cười khỏ nói thầm một mình...

Bất quá, trong dạng này dự đoán, các nàng cũng là vừa vận tính toán, lường trước được rồi.

Trên lý thuyết, đây mới càng là mục đích đánh lừa.

Trong tình vân hơi mập mờ. Tử Linh Hóa Long biểu hiện vô cùng linh hoạt, nó không ngừng biến ảo phương hướng, khi thì trên không trung du động, khi thì vòng quanh thân cây phi nhanh, khi thì nhảy lên một cái, lúc lại khép cánh thả chìm tự do.

Liên tục tránh đi sáu, bảy lần Từ Đẳng Cốt Long nhào cắn về sau, Tử Linh Hóa Long dần dần tạo được một khoảng cách nhất định với Cốt Long, hoặc là vì Từ Đẳng Cốt Long có chút hụt hơi mà lộ ra sơ hở.

Tử Linh Hóa Long tận dụng khoảnh khắc này, trong nháy mắt hoàn thành bước nhảy lên cao, bay vút, đâm xuyên qua lớp chọc trời tinh vân, rồi từ tinh vân bề người cong xuống thành một vòng tròn khép kín, vòng qua sau lưng như ngọn núi màu đỏ đồng dạng bề lải đánh tới phía sau thân thể Từ Đẳng Cốt Long.

“Gr...gào~~~~”

Phương xa lưu ý, Thánh Chúc Sâm Long cùng Giao Ma Thổ Long ngay lập tức giật mình, vội vã phản ứng gầm lên, hòng để Từ Đẳng Cốt Long ý thức được nguy hiểm.

Chỉ là, đứng tại giờ phút này, đột nhiên ngoài thiên không Long Vân đại thụ xuất hiện một trận gió lớn, trong lúc nhất thời còn thấy tà dương tà khí ở đầu truyền đến, rót vào mảnh long môn này càng thêm mãnh liệt, thổi đến toàn bộ nhánh cây thần thụ cũng phải rung lắc rất nhiều, lúc thì ngã trái, lúc thì ngã phải.

Trước mặt Thánh Chúc Sâm Long cùng Giao Ma Thổ Long, đột nhiên xuất hiện một cái sương khói đặc biệt quý dị.

Giao Ma Thổ Long bị hoảng loạn, nhanh chóng kéo một đầu nham ma long thuật đỏ chót búa đến phá hủy lớp sương khói, nhưng khi nó hướng phía sa mạc chấp trùng nhìn tới, lại nhìn thấy một cái tấm gương màu vàng phủ đầy dây leo óng ả trước mặt, như là một cái Tà Dương Thần Điện thượng cổ đứng ở bên trong một cái tiểu long quốc, dù là cách nhau rất xa, dù là bất chấp Đế Vương như vậy oai nghiêm, vẫn như cũ đang run rẩy dưới cái môn công quỹ dị này.

Giao Ma Thổ Long bị dọa đến thất hồn lạc phách.

Mà Thánh Chúc Sâm Long sau lưng, đồng dạng cũng đã từng nhìn thấy cảnh tượng tương tự trước mặt, cặp mắt kia tràn ngập kinh ngạc cùng khó có thể tin.

“Xè xè xè xè xè ~~~~~”

Lại hướng về nơi càng gần chăm chú nhìn kỹ lại, mới phát hiện ở đâu ra phảng phất có một cái tấm thủy tinh bằng miếng vàng, trong tối, ngoài âm đậm như chiều tà hoàng hôn, liền cảm giác một cái cổ thần Tà Miếu huyền thuật nào đó, có thể là tại triệu gọi ra vô biên hắc ám chi uyên cho cắn nuốt, hoặc là còn muốn đáng sợ hơn như vậy.

Thánh Chúc Sâm Long bình tĩnh, chậm rãi nhìn kỹ cái tấm gương chiều tà đọng đưa mọc ra giữa trời như vậy, quả nhiên phát hiện có thứ gì đó đang chậm chậm bơi lội tới, chờ thứ đó nhích nhích đến chân thực tấm gương diện mục; cuối cùng, Thánh Chúc Sâm Long rốt cục thấy rõ cái kia cái đáng sợ đến cực điểm kỳ thực chính là từng con từng con mắt màu hồng phấn trường xà!!

Những thân đuôi trường xà này thật giống đâm vào một cái nào đó cố định vị trí, mà chúng nó thân thể hẳn là tại cùng một chỗ hồng tâm cho mọc ra; vị trí vùng đầu xà thì lại không ngừng mà đung đưa, giống như là hải tảo đại dương, chỉ đến khi chân chính kinh qua diện mục từng đầu xà, mới cảm thấy đặc biệt bị khủng bố.

Chúng nó đoàn xà có vấn đề Âu Châu cổ ngữ, đạt được nhiều khiến ngay cả long tộc cũng bắt giác sợ đến dựng lông tơ vẩy rùng trên thân, theo chúng nó không ngừng hướng về thượng du động, Thánh Chúc Sâm Long cùng Giao Ma Thổ Long đột nhiên phát hiện một cái kinh khủng hơn đồ vật!

Quần xà phía dưới, là một cái đầu to lớn.

Thân thể người, nhưng lại có một đầu tóc dài màu vàng hỗn loạn, mỗi một sợi tóc đều tựa như sa mạc cự mãng, bọn chúng múa lên đầu dữ tợn, bọn chúng quần giao dày đặc sợ hãi...

Khuôn mặt kia, giống như một nữ tử xinh đẹp, hết lần này tới lần khác nàng lộ ra xà nha, tóc mãng xà ở giữa dung nhan khoa trương của liên tục quét qua quét lại!

"Tan tan tan tan tan~~~~~"

Gió dần dần trở nên mạnh mẽ, tấm gương vàng lớn không dấu hiệu vỡ ra.

Bầy rắn vượn bên trong dĩ nhiên là cái này đầu tóc của một người nữ nhân, chúng nó trông đến rất tinh tế, đẹp đẽ hoàng sắc, nhưng bản chất thì tự mình vượn vượn, dữ tợn muốn hướng về sinh vật có khí tức sự sống nhào đến cắn bổ.

Cái kia đầu chậm rãi nhấc lên, một đôi kim phần chi xà đồng tử đột nhiên nhìn chăm chú Giao Ma Thổ Long cùng Thánh Chúc Sâm Long trước mặt, để cho linh hồn bọn chúng lập tức bị khóa vào một cái xiềng xích vô cùng phức tạp, không lối thoát.

“Đồng Đồng Đồng Đồng!”

Thân ảnh kia...

Viễn cổ Medusa tái khởi.

Thân rắn đầu người, tóc vàng kim đồng.

Tiểu Mei tại Medusa diện mục hóa thân, này thi triển chính là Medusa Kim Phần Xà Vực, chỉ là nó Xà Vực càng giống là một loại trên tinh thần tra tấn, trước để cho người ta bị rơi vào vô định đóng băng trạng thái; sau hiển nhiên cặp mắt bản thân sẽ thấy không rõ nguyên bản thể giới, chỉ có thể tại trong sợ hãi chỉ địa tràn ngập ma huyết này mà chấp nhận bị tra tấn linh hồn.

Giao Ma Thổ Long lực lượng không tiếp cận đến chân chính Đế Vương, kỳ thật chính là tuyệt đối không cách nào thoát ra khỏi lực lượng viễn cổ khủng bố này.

Nó nhìn vào con mắt Medusa, bị Medusa Kim Phần Xà Vực ngóng nhìn chăm chăm trở lại, cơ thể rất nhanh từng bước bị tha hóa, ủ mục, mà nội tâm của vị Chân Long liền rơi vào sợ hãi theo cấp số nhân, giống như bất thành linh bị lọt đến một cái thế giới trơ lì lười biếng nào đó vậy, thế giới đó muốn đem chính mình triệt để bao phủ lại, từ từ chơi đùa, từ từ treu chọc trên chính nỗi sợ hãi nhất.

Có thể nhìn thấy, cơ thể Giao Ma Thổ Long bắt đầu bị hóa thành pho tượng bạc, lại càng không biết vì sao long thuật thổ tức đang định thi triển bỗng trở nên nặng nề, long nhãn của nó, long giác, long hàm cũng tại không hiểu tràn ra tro huyết, một loại sắp không thể chịu nổi tư vị.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: Tàn ác Medusa

"Đồng Đồng Đồng ~~~"

Đệ nhị long môn có hùng vĩ đến đâu, lại làm sao vẫn không thể thoát khỏi được Kim Phấn Xà Vực tẩy lễ.

Phong vân bỗng nhiên yên tĩnh, một khắc trước còn tựa hồ phù sa hoang mạc bữa bãi tàn phá ngọn thần thụ cổ xưa, nhưng nội trong nháy mắt này lại hòa tan, không có một tia hỗn loạn.

Mây loan trên cao đã từng chậm rãi di chuyển, đột ngột đứng im lại, mà từng hạt bụi, hạt giống thực vật đã từng theo gió cuốn lên ấy, liền như thế cũng lơ lửng ở dưới màn trời chiều tà, treo mình cứng ngắc phía trên mảnh đại địa.

Đây là mạnh nhất thời đại Medusa Nữ Vương.

Xà vực chi nhãn siêu việt toàn bộ Medusa mẫu vương đã từng.

Cái ánh mắt kim sa hồng phấn viễn siêu kia mới tới, lướt qua một góc phần tư tiên linh Đệ Nhị Long Môn rộng lớn, lập tức hóa đá hàng ngàn nhỏ bé tiểu sinh vật sống, bao quát linh hồn bọn chúng, mọi thứ đều bị Xà Vực nguyên rửa nồng đậm xâm nhiễm, trở nên cứng rắn, trở nên âm u đầy tử khí, trở nên sợ hãi đến tột độ.

Chỉ là bọn chúng, cho dù là thấp kém sinh linh phải làm điểm tâm cho những long chủng mạnh mẽ, hay là chính bản thân long tộc cao quý kia, những kẻ tự cho mình cái địa vị đứng đầu chuỗi thức ăn trên thế giới này; mãi mãi cũng sẽ không nghĩ tới một ngày hôm nay, chiều tà không còn là hoàng hôn đẹp để nghênh đón bọn chúng, mà thứ xuất hiện lại giống như một nữ nhân cực kỳ tú mỹ, xinh đẹp, năng nghênh đón chính là ánh mắt hồng phấn mang năng lực hóa đá vĩnh hằng.

Apase ra tay tuyệt đối không kiêng kỵ bất cứ cái gì thế lực; Long Môn bản chất nguyên thủy phân tranh, cho nên là diệt một, diệt mười, hay diệt toàn bộ đều chẳng mấy thay đổi ý nghĩa sinh tồn của nó.

Nàng biểu hiện mang theo vài phần lười biếng, hai con ngươi đặc biệt sắc bén cùng lạnh lùng, lại như một đám tiểu yêu không biết tự lượng sức mình, mấy con kiến cỏ nhỏ lại dám đi sấn lưng Nữ Vương Medusa cùng đồng đội, cuối cùng chỉ có thể lấy cái chết để chịu tội.

Mạnh nhất tà ma chi đồng năng lực.

Một cái ngóe nhìn, có thể khinh thường toàn bộ kẻ ở bên dưới thực lực nàng, mà thậm chí ở phía trên đi chăng nữa, một ít loại cao cao trình độ cũng có thể không chịu nổi cái mục cốt thần kỳ này.

Chiến trường trước mắt, trong tam long ban đầu, Từ Đẳng Cốt Long đã cất lực đuổi theo Từ Linh Hóa Long, Giao Ma Thổ Long thì hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, bị treo mình thành một nửa pho tượng, một nửa ung nhọt thổ huyết giữa trời. Cuối cùng còn lại duy nhất mỗi một thủ lĩnh Thánh Chúc Sâm Long.

Thánh Chúc Sâm Long thực lực cùng một cấp độ với Apase, nhưng cảnh giới tu vi vẫn tại phía đỉnh vị chính thống Đế Vương, trong khi Apase chỉ miễn cưỡng lấp mé trung vị; căn bản là chênh lệch thực lực không hề nhỏ chút nào, huống chi Apase còn đang là du hồn hóa ảnh, thậm chí hạ vị chính thống Đế Vương còn xa không đạt tới.

Nhưng trước mặt Xà Vực của nàng, Thánh Chúc Sâm Long như cũ vẫn không dám tùy tiện xem thường.

Đây rõ ràng có thể xem như cực đại ma pháp rút ngắn khoảng cách chênh lệch đấy!

Hít thở sâu một hơi nóng hổi, Thánh Chúc Sâm Long để cho mình nội tâm bình tĩnh trở lại, tránh cho làm liều nhào tới trực diện công kích Medusa nữ vương.

Thánh Chúc Sâm Long không giống như Giao Ma Thổ Long ngu xuẩn, tự nhiên là biết qua một ít thượng cổ pháp tắc chi lực tồn tại trên nhiều cái song song vị diện.

Nó dứt khoát nhắm lại ánh mắt của mình, bởi vì nó biết mình nhìn thấy hết thảy bất quá là ma đồng nguyên rửa cùng chi lực, là Medusa nữ vương đang lợi dụng tâm của ai hỗn loạn, bị thu hút đi nhìn vào ánh mắt tà đồng của nàng, này sẽ không có giải pháp cứu chữa được nữa.

Đúng vậy, quan trọng nhất chính là không nhìn vào ánh mắt chết chóc đó!

Bất quá, nhắm mắt, thực tế cũng có cái tai hại của nhắm mắt; long nhãn vô dụng, long giác không để làm gì, Thánh Chúc Sâm Long tạm thời chỉ có thể lui về phía sau, tìm thời cơ thích hợp phản kháng.

Trong đầu nó, dĩ nhiên đã ngầm định thừa nhận, Medusa nữ vương sở hữu kim phấn xà vực quả là quá mức lợi hại, có thể trong chớp mắt lật ngược bàn cờ, để toàn bộ tiến công thủ đoạn trở nên khủng bố gấp mấy trăm lần, Thánh Chúc Sâm Long thoát chương không hóa đá, song không cách nào phán đoán được năng tiếp theo chân thực hành động, sẽ rất khó công kích lại gần.

“Ngươi thật không muốn nhìn vào mắt ta sao?” Apase cười vũ mị nhìn lấy Thánh Chúc Sâm Long nói rằng.

Đồng thời trên hai con ngươi nàng lần nữa phát sinh ra biến hóa, từ nguyên bản xà vực kim phấn chi đồng tử mỹ lệ lập tức biến ảo thành Medusa xà mâu kim hồng nhạ hẹp dài, vô cùng tinh xảo.

“Thoát thoát~~~~~”

Một kiện ma khí từ xà vĩ được lấy ra, huyền hóa thành Miếu Văn Thương Xà.

Diễm sắc phần vụ lượn lờ ở quanh thân nàng, Apase uốn lượn trong sương mù hồng nhạt, tay cầm Miếu Văn Thương Xà, thân thể cùng Thương Xà trên không trung cơ hồ hợp hai làm một, hóa thành một đầu lăng lệ độc ác Tà Miếu Mãng Xà hồng ánh, trực tiếp lao đến bên người Thánh Chúc Sâm Long đâm giết.

Tà Miếu Mãng Xà bạo phát kinh người, thoăn thoắt một đường xà sắc màu hồng nhạt phết ngang qua, rõ ràng là một đạo lại một đạo mờ nhạt hàng trăm đầu xà ánh vùng vục lao về phía trước; tại trên đường đi của nó, bất luận là nhánh cây Thần Thụ dày đặc cỡ nào, chỉ cần vô tình va chạm, tán cây gãy nhiều đều đồng thời nát bấy, nhìn thấy đã đủ giật mình.

Đột nhiên, trước tình hình bị một loại ma thần chi lực nào đó khóa chặt cảm giác truyền đến, cái này khiến cảm giác nhạy bén của Thánh Chúc Sâm Long lập tức ý thức được, nó theo quán tính đã mở ra miệng rộng như rừng cây, đang muốn thăm dò phương hướng của gió đến, một ngum đem con mồi cho nuốt cắn được trong bụng của nó, phản đòn trong một nốt nhạc.

Long quang màu xanh theo nó trong lân phiến sâm lâm tương tự phóng thích, cùng lúc đó Thánh Chúc Sâm Long tỏa ra một cỗ thân ảnh kép long hồn trên đầu, mà long hồn càng có rực rỡ thanh quang đáng sợ, như muốn tịnh hóa, muốn ăn tươi nuốt sống vật thể không xác định đang lao tới trước mặt.

Tà Miếu Mãng Xà đã tới gần nó thời điểm, cũng đúng lúc nhìn thấy long hồn màu xanh sâm lâm của Thánh Chúc Sâm Long, long hồn lại còn đồng thời thi triển ra một loại long thuật công kích trực diện, lao tới Tà Miếu Mãng Xà phủ đầu bên người, để cho nàng chung quanh tất cả ma huyết giống như ở đâu bao vây lấy mình, đem nàng cho nhốt lại, thật dày ma huyết càng đang nhanh chóng ngưng kết, biến thành từng khối từng khối huyết thạch, muốn đem vị tân nhiệm Medusa Nữ Vương hoàn toàn rút cạn sinh mệnh ở bên trong.

Nàng bị bất ngờ, nhưng là nàng đang trên đà tự nhiên thừa thắng xông lên, không còn bao nhiêu thời gian đưa ra quyết định, liền liều mình công kích.

“Bạch bạch bạch bạch~~~~~!”

“Àm âm âm âm âm âm~~~~~!”

Bầu trời càng cao hơn là một mảnh tà dương thăm thiên, trôi nổi tinh vân trên căn bản bị sức mạnh của Tà Miếu Mãng Xà cho đánh sập xuống, ngay khi Apase phát sinh một loại ngâm hí phần nộ thì, một đôi xà đồng tử chứa tể thiên địa xuất hiện ở trong trời cao, mang đến cực thịnh áp bức một lần nữa cho Thánh Chúc Sâm Long, để nó nhịp điệu chậm hơn nàng vài giây khoảnh khắc.

Bất chấp công kích phản phệ ngược lại, Tà Miếu Mãng Xà trực tiếp đã đâm vào đỉnh đầu Thánh Chúc Sâm Long, đem nó một nửa bộ hàm cơ xương cho toàn bộ vụn vỡ, lỗ mũi nó bị khoét sâu, xà văn thâm thấu chi lực làm cho đường thở của rồng bị tắt hẳn.

Tàn nhẫn, mẫn diệt!!!

Apase có như vậy từng tia một tức giận, từ này giờ nàng vốn dĩ xa xa còn không đạt tới gây nên chân chính tức giận tâm tình mức độ, nhưng giờ khắc này, nàng không muốn để cho Thánh Chúc Sâm Long con đường sống.

Nàng thân thể không có biến mất, hiện ra thêm một cái xà sa y hoa hồng kim, này xà sa y như một thót tơ lụa, vặn vẹo ở bên trong sức mạnh hủy diệt hung hăng cực kỳ, trượt xuống, mang tay cầm Thương Xà kéo rạch rất nhiều đường trên cơ thể Thánh Chúc Sâm Long, vị Đế Vương Chân Long trên thân quần qua, đã nhìn thấy lớp lân phiến trên thể nó bị rạch ra thành một tia thật dài huyết xanh óng ánh, giống như phiến đá xanh bong tróc, bị lột ra khỏi cơ thể.

"Gào gào hống hống hống!!!!!!"

Thánh Chúc Sâm Long thống khổ gào thét, trên thân vẩy rồng cực kỳ ngạo nghễ, oai nghiêm không ai bì nổi kia cũng bởi vì một màn phá toái xé một mảng lớn da rồng này mà âm đậm mấy phần, khiến nó lâm vào uất hận tột độ.

Cái gì truyền thuyết độc ác nhất nữ nhân...

Cái gì nguyên thủy khủng bố tra tấn nhất...

Hôm nay, Thánh Chúc Sâm Long là chân chính thấu hiểu cảm giác!!

Nó đau đớn, nó không cam chịu, nhưng vẫn rơi tự do từ giữa trời cao ngàn vạn mét, đâm vào trên Thần Thụ tán cây gai cứng như sắt thép, thân thể to lớn lập tức càng bị chỗ cao tán cây lớn gây ra, rơi xuống đè lên người cho vùi lấp.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 288: Đòi công với kẻ mang bình máu

Ngược lại với vẻ trầm lặng cực kỳ yên tĩnh của khu vực Medusa Kim Phần Xà Vực giáng lâm.

Sâm lâm vẫn đục sâu bên trong Long Vân Thần Thụ, âm thanh xào xạc lại âm ỉ không ngớt.

Lẳng lẳng công kích sau lưng đối thủ, Tử Linh Hóa Long có thể nói nín thở ngưng thần, nó lúc này liền ẩn tại một đoàn cây long đằng, phủ dưới bóng râm rêu rệp bên trong, nó có thể nghe được Tử Đằng Cốt Long tại phụ cận ngao du tiếng vang đang ráo riết truy tìm mình.

Cẩn thận tính toán một hồi, Tử Linh Hóa Long trên người có Diêm Tinh Tử Viêm lập tức sáng lên, liền thấy Long Vân mẫu thụ những cái kia nhánh tán cây to lớn, từng hàng từng hàng giống như vật sống đồng dạng, trong phút chốc bắt nhiệt, vô số tử linh chi hỏa luân lên, hợp thành một tòa tử linh hỏa diêm chi sơn, bùng bùng bốc cháy, bùng bùng lan rộng cả một khu rừng hơn trăm dặm.

“Vèo vèo vèo vèo!!!”

Bất thành linh hỏa diêm lan ra kinh khủng, Tử Đằng Cốt Long bay nhanh, quá trình bay làm cho gió to lên, mà gió to liền không khác gì thổi lửa vào cơ thể, cuối cùng xém nhem hỏa chúc tạt trên người nó.

Giống như u uất một đầu kinh khủng cốt long hiện thân, nó có được một đôi lớn đến lạ thường cánh xương, càng có được dài dòng như rắn khớp xương thân thể, không có móng vuốt, đầu lâu vị trí lại có một đứng sừng sững chi giác, hiển lộ rõ ràng tôn ngạo cuồng dã, chỉ là cái thân hình cuồng dã này ngược lại không hề giúp nó thoát khỏi cháy rừng cảnh tượng.

Nóng nảy viêm hỏa chân long làm cho lớp vảy giáp Tử Đằng Cốt Long có chút khó chịu, nó một trận hơi luống cuống, không biết nên phải tìm đường thoát thân, hay là vẫn lì lợm sẵn hòa long phía trước.

Sau đó phát hiện lửa vệt quét tới phần đuôi sau lưng tạo một vết hằn màu đen khét lẹt trên thái lân nâu xám, suýt chút bắn thẳng đến vùng bụng của mình, Tử Đằng Cốt Long đồng tử co quắp lại, nhanh chóng đánh hơi được mình đã bị đối phương trở lại phục kích du kích, càng có một loại dự cảm bất tường dâng lên trong lòng.

Nó đành phải bỏ qua cái này đằng long vây quanh chi thuật, quyết định quay người lại, đặt ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm đến Tử Linh Hóa Long, kẻ vừa đánh lên mình.

“Hô hô hô hô hô hô hô hô ~~~~~”

Tử Đằng Cốt Long rống lên một tiếng thật sâu dài, tựa hồ đang chửi mắng cái này Tử Linh Hóa Long quá đối hèn hạ, làm sao lại không dám đường đường chính chính cùng mình đối diện một phen; vì cái gì phải tiểu nhân bỏ chạy, núp lùm, phục chờ đánh lên đầu.

Đồng thời là Chân Long Đế Vương, làm sao lại bỏ ối???

Mất mặt, đáng xấu hổ, mất mặt, đáng xấu hổ a.

Đương nhiên, Tử Linh Hóa Long có nghe thấy lời nhục mạ, bắt quá, nó nghe nhưng không mấy hiểu, cũng không mấy để tâm.

Cả ba bọn Thánh Chức Sâm Long, Giao Ma Thổ Long, Tử Đằng Cốt Long đều lợi dụng một ít quần long sinh vật để săn đuổi Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, bây giờ còn có tư cách ở đây chơi trò Long Quân Tử?

Có thể tại Tử Linh Hóa Long ý nghĩ, nó quy thuận Mạc Phàm, chấp nhận giúp sức Mạc Phàm một cái làm sinh vật triệu hoán; này liền vì chính mình làm một cái thực tế chi long.

Gã nhân loại này cách đây vài chục hôm, hắn đã từng một mình vui đập vô số long chủng, tạo nên địa chấn trong Vạn Long Cốc; còn có, bên cạnh mang theo hai vị khủng bố hiếm thấy Đế Vương, nghịch thiên vô cùng.

Tuy là Tử Linh Hóa Long không biết vì cái gì tu vi hắn có phần hơi thấp một chút nhưng lại siêu việt được hai nữ nhân kia, siêu việt quần Long mạnh mẽ; bắt quá, nó rõ ràng cảm thấy đi theo kẻ này, tương lai rất có cảm giác thành tựu.

Bảo nó làm Long Quân Tử hay Long Tiểu Tử gì đấy, thôi đừng, Tử Linh Hóa Long đều không nguyện ý.

“Đã quao rồi, Linh Long, an bài nó!”, Tiểu Mei ni non thần âm truyền đến bên tai Tử Linh Hóa Long.

“Ông ông ông ông ông ông ~~~~~ ”

Nàng vừa dứt lời, Tử Linh Hóa Long lập tức toàn thân bao trùm lấy Diêm Tinh Tử Viêm một lần nữa, một tia ánh lửa tại mở ra, để cho mảnh khu rừng nhìn sơ qua vô cùng âm đạm, đại khái không kém hơn một vị Thiên Tộc Tinh Linh Tháp thần đế hỏa vương đang lập trận hóa phép, đem vị diện tử linh chi diễm chính đây ra mảnh Long Môn lò mờ này, chính lấy kinh khủng nhiệt độ áp súc hung hăng xung kích ở long môn đại địa bên dưới...

Diêm Tinh Tử Viêm!

Diêm Tinh Tử Viêm làm cho Tử Linh Hỏa Long khí thể rung động đến cực điểm, long uy không kém cỏi chút nào so với thậm chí một ít sinh vật chân chính Đế Vương, Tử Linh Hỏa Long sừng sừng tại Long Vân thần thụ bên dưới, hung hăng đâm thẳng tới, cùng cái này Tử Đằng Cốt Long giằng co bên cạnh.

Mới đầu thấy một cỗ thiên thạch hỏa tinh vùn vụt lao tới, tựa hồ một cỗ sinh mệnh sinh sôi bản năng uy nghiêm áp chế để Tử Đằng Cốt Long cũng lộ ra mấy phần vẻ sợ hãi.

Nhưng rất nhanh, nó cũng ý thức được bản thân là tồn tại vô địch Chiến Kỳ Cổ Long, vì cái gì đầu lại sợ hãi đối phương?

Chính mình một thân cứng cỏi Cốt Long, được Đế Nhị Long Môn chi khí bên trong tôi luyện ma thú thể, Tử Đằng sừng rồng, lại thêm trong máu bản thân liên chảy xuôi nhất mạch Chiến Long chi huyết, này nếu Tử Linh Hỏa Long đã muốn cận thân chém giết, Tử Đằng Cốt Long liền bỏ chút sức phụng bồi.

Tâm thế đồng dạng tự tin đến cực hạn, Tử Đằng Cốt Long không tránh, không muốn tránh, mặt nhọn xương long bay tới, bốc lên Cỗ Long Kiếm Khi phần đầu, giống như một đầu Giao Long thẳng uyển, khí thể đồng dạng không kém hơn Diêm Tinh Tử Viêm hùng hậu này.

Chỉ là, Tử Đằng Cốt Long càng hăng máu, càng kích động, sẽ càng dễ sai lầm.

Nó quên mất đi Bạch Linh Chi Đế tồn tại trên đầu Tử Linh Hỏa Long.

Có nữ hoàng bạch ma thần pháp bên quân địch, ai đời lại muốn đòi đi giao chiến với kẻ cường công.

Chẳng khác nào nói, chính mình đi độ sức chịu đòn với một kẻ đã khỏe còn mang theo bình máu cả.

Ngu ngốc đến cực kỳ!!!

“Ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Và chạm trực diện, kia Tử Linh Hỏa Long lại một lần nữa nhấc lên kinh khủng hỏa diễm, giống như một ngọn núi lửa phun ra vô số dung nham, càng đánh càng được tri đủ chi lực phục hồi vết thương, ban cho vô số chúc phúc phúc lợi, chính hướng phía cái này mỗi lúc một yếu ớt Cốt Long cào cấu cho tung tóe máu rồng, liên liền vô địch cận chiến Tử Đằng Cốt Long tư thế đều ngăn cản không nổi.

Đã nhìn thấy hình thể to lớn Tử Linh Hỏa Long nhảy lên một cái thật cao lấy đà, rồi lại từ giữa không trung nghiêng vọt tới trong núi rừng, từng đạo hải nhiên đến cực điểm sóng lửa từ chỗ cao che che xuống, khí thể bàng bạc, cảm giác son lâm đều đang rung động, đều đang bị bóc tách.

Cánh một bên của Tử Đằng Cốt Long bị Tử Linh Hỏa Long đem lửa thiêu cho thành bùn nhũn, bóc cháy dữ dội rồi kết quả bị xé hán ra ngoài.

Lúc này đây, vô địch chiến kỳ Tử Đằng Cốt Long vô luận là hình thể, thể lực hay là năng lực, tựa hồ cũng kém hơn Tử Linh Hỏa Long, huống chi cánh của nó còn đoạn mất một chỉ, nương tựa theo thân thể tinh linh hoạt đang tránh né giữa Thần Thụ sóng lửa.

“Hoạt!!!”

Tử Linh Hỏa Long giang Hỏa Long Dực, đồng thời mở ra bước chân lớn, chân phụt ra một mảng lớn Diêm Tinh Tử Viêm, ngọn lửa này mang theo đáng sợ Hỏa Long Thần, chạm đến bất luận cái gì kiến trúc, đá gỗ thì sẽ tự nhiên thiêu đốt, tự nhiên nhanh chóng lan tràn, còn nếu là tiếp xúc đến vật sống, vật sống lập tức sẽ bị vĩnh viễn đốt cháy, cho đến vền vẹn là một đồng xương xám mềm nhũn.

Mà Tử Đằng Cốt Long không ngừng chuyển đổi tư thái, dù cho có cố gắng tránh né thế nào đi chăng, như cũ liên tục bị Tử Linh Hỏa Long chiếm thế thượng phong, tung ra vô số hỏa long cước giẫm lên người, phát ra kinh lực nổ mạnh, sánh với cường đại giao long chiến kỳ đại lượng phát lực, đem lồng ngực của Tử Đằng Cốt Long cho đánh cho vỡ nát, lộ ra một ít nội quan quý dị cùng xương sống bên trong.

“Hồng hồng hồng ~~~~~”

Tử Linh Hỏa Long bá đạo đến cực điểm, nó vòng quanh sóng lửa càng lúc càng dày đặc, liên đổi tư thế, xoay đầu xuống dưới, để cái kia đuôi rồng kẹp lấy cổ Tử Đằng Cốt Long, quật thật mạnh qua lại giữa những tán cây thần thụ to lớn, kiên quyết không để đối phương bị mình đập văng ra xa.

Chưa dừng lại, Tử Linh Hỏa Long hà miệng to đến cực đại, long nha lộ ra, trong khoang miệng cũng vô tận là dung nham, nó cắn một cái vào lồng ngực vỡ nát của Tử Đằng Cốt Long, răng nanh càng là hăm sâu đến trong thịt, khè ra nóng rực lửa diễm, cơ hồ muốn đem trái tim của Tử Đằng Cốt Long cho thiêu rụi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 289: Tiểu tép chân long

“Ré ré ré é ~~~~~”

Đau đớn, đau đến long lệ Cỗ Long Chiến Long đều chảy ra từ khóe mắt, Từ Đẳng Cốt Long gãy dựa rất mạnh. Nó nhưng đồng dạng là Á Đế Vương, bản thân có thần lực man di vô địch, thế nào sẽ chịu thua toàn tập đầu.

Từ Đẳng Cốt Long tự mình thở mạnh một cái, xương cốt bên trong giống như hàn thủy đâm ra phía ngoài, tựa hồ thủy mẫn long mâu, nhanh chóng đâm lên Từ Linh Hóa Long, đồng dạng xoắn lấy Từ Linh Hóa Long phần cổ cùng lồng ngực, lập tức cắt thủng yết hầu long đan.

May mắn là Tiểu Mei ở nơi đó kịp thời giáng lâm thân mạng trì hoãn, bằng không pha phản đòn bất ngờ này rất có khả năng xé toạc đầu của Từ Linh Hóa Long ra ngoài.

Đế Vương bộc phát sinh mệnh chiến kỹ, quả nhiên không thể xem thường!!!

Bất quá, dẫu không thành công, nhờ có đòn đánh này mới khiến Từ Đẳng Cốt Long tìm được cơ hội đào thoát khỏi răng nanh đoạt mạng của Từ Linh Hóa Long.

"Ngao ngao hồng hồng hồng ~~~~~ "

Từ Linh Hóa Long thoát ly khỏi Từ Đẳng Cốt Long về sau, lập tức ngửa đầu hội tụ long viêm, kia toàn thân bao trùm lấy lửa vậy từng khỏa đột nhiên như Thiên Hỏa, Chân Hỏa giáng thế, trong lúc nhất thời hóa thành một cái tòa Thạch Sơn Từ Viêm đỏ rực trong cuồng hống, khủng bố đến không gì sánh được.

Mà lại trạng thái Từ Linh Hóa Long toàn thân bốc cháy bạo liệt, chung quanh mấy trăm mét đều sẽ bị long viêm bùng phát nổ tung, nó liền không chân chữ mang theo cái này đáng sợ năng lượng hướng phía Từ Đẳng Cốt Long đỉnh đầu vọt tới, chính là muốn một đòn cuối cùng chí mạng.

Thần Thụ một góc lớn chìm trong hỏa diễm, một trận dung nham bùng phát như núi lửa từ yết hầu của Từ Linh Hóa Long nung nấu lên, hung hăng tràn lan tại cái này góc nhỏ Sâm Lâm cổ đại, thiêu đốt vạn mầm mống thực vật, tiểu sinh linh tội nghiệp bên trong.

Một ngụm sôi trào long viêm từ cổ họng Từ Linh Hóa Long phun ra.

Nhìn thấy được một đạo trường giang hỏa diễm không lồ bắt đầu từ một điểm trên cao Đại Thụ đổ xuống, hướng phía Từ Đẳng Cốt Long còn đang vất vả thụ thương mà oanh tạc.

Kia long viêm, kỳ thật giống như thiên bồng hỏa diễm, hiện ra quý dị yêu sắc, vạn hóa linh chủng, cứ việc Từ Đẳng Cốt Long đã tính là phản ứng rất nhanh, nhưng căn bản vẫn không thể né tránh được, trực diện bị cuốn vào thủy triều long hỏa này.

Từ Đẳng Cốt Long trên thân thể nhưng là có một tầng cốt phiến nâu xám, cứng cáp vô cùng, một ít nguyên tố hủy diệt quả thật đúng là không đáng là gì với nó.

Chỉ là cái này Từ Linh Hóa Long long tức lại có khả năng lập tức dung mặc vào lân phiến Từ Đẳng Cốt Long, trực tiếp thiêu hủy toàn bộ lớp vảy trên da rồng của nó, càng đem một loại cổ quái thống khổ lan tràn đến Từ Đẳng Cốt Long trên thân.

Loại thống khổ này, giống như quay sống đến như xương, lại nhiều phần giống như thiêu đốt linh hồn, Từ Đẳng Cốt Long cũng không nghĩ tới vên vẹn không cẩn thận dính vào đối phương long tức, liền sẽ như thế, cảm giác bị long hỏa tra tấn đến mức sống không bằng chết.

Từ linh Hóa Long đem liệt diễm long viêm bày khắp đại địa Thần Thụ bên dưới, ánh lửa nồng hậu như địa ngục dung hòa pháp phùng không thể tắt nôi, liền nhiệt bức chi quang so với giữa diễm dương chi hạ còn muốn nóng hơn.

Rất nhiều, rất nhiều đầu long chủng, sinh linh chi chủng từ xa xa trong Đệ Nhị Long Môn quan sát, thấy được một vùng đất thảm họa bốc cháy về sau, càng nhìn qua cái kia thiên tường chi hỏa làm cho cả chiều tà hoàng hôn mờ nhạt đi, cảm giác sợ hãi đến tột cùng.

Này Từ Đẳng Cốt Long...

Đã từng là Á Đế Vương cao ngạo, thuộc về ba kẻ thống trị vùng không gian Đệ Nhị Long Môn, chỉ sợ hôm nay sẽ vĩnh viễn theo ngọn lửa khủng khiếp kia làm mờ chôn hỏa tể!

Mà nhắc tới cũng là,

Đệ Nhị Long Môn hôm nay là ngày tận thế sao, hay đến thời điểm cúng bái cô hồn rồi?

Từ lúc nào lại ở đâu ra xuất hiện quá nhiều ma thần hiện thân đến vậy?

Vừa mới một trận xà vực ngưng kết hóa đá hơn một nửa cái không gian nhỏ bé, chật chội này, không bao lâu lại đến thiên khiển diễm hỏa thiêu đốt Sâm Lâm, nung chín đại địa; coi như thật không dễ cho người ta tìm kiếm nổi cơ hội sinh cơ mà.

.....

Thánh Chúc Sâm Long tại mảnh lờ mờ đại địa này bị vui lấp, dần dần khôi phục chính mình bình thường long giác, cũng tương đương có thể mở mắt to

ra, dần dần thấy rõ không gian cảnh vật.

Nó thân thể run nhẹ lên một cái, lần này không còn là bởi vì giật mình, kinh ngạc trước thực lực Medusa Nữ Vương chân chính, sắc mặt nó cực kỳ thống khổ, trên thực tế phần lớn là đến từ uất hận, phần nộ nguyên nhân.

Giờ khắc này, Thánh Chúc Sâm Long hận không thể rút gân lột da, đem cái này nữ hài độc ác tàn nhẫn giã cho nhuyễn như xương cốt, sau đó hoặc là quăng cho tạp long nhai cắn, hoặc là để trực tiếp nuốt đến trong bụng rồi bài tiết.

Long cảm mách bảo cho nó biết rằng, thực lực của Medusa Nữ Vương thậm chí ở hiện tại chỉ tiếp cận Chính Thống Đế Vương, hạ vị còn xa chưa tới.

Bản thân nó trái lại là đỉnh vị chính thống Đế Vương, rõ ràng là siêu việt sinh vật yêu thú bên trong.

Chủ yếu do át chủ bài Xà Vực đồng tử của nàng quá cường đại, nhất thời để cho Thánh Chúc Sâm Long lúng túng không biết nên làm thế nào tìm được điểm yếu để phản công trở lại, cuối cùng thất thủ.

Còn tốt chính là, Thánh Chúc Sâm Long không có chịu thụ thương một mình.

Apase đồng dạng bị long hồn thiên thanh long kỹ của Thánh Chúc Sâm Long cắn nuốt, cùng một lúc rơi xuống bãi đại địa bên dưới.

Chập trùng sâm lâm dãy núi rộng mở nát tan, khu vực phạm vi mấy km toàn bộ chìm xuống, đáng sợ long hồn Thánh Chúc Sâm Long đập lên để khu vực phía dưới này đã biến thành một cái to lớn khủng bố vết nứt, chôn vùi Apase bên trong.

Mà tại nàng cực khổ bỏ ra từ bãi phế tích quá trình, nhìn thấy được xà nữ xinh đẹp trên kim y đều bị rách rất nhiều chỗ, lại nhuộm màu đỏ vàng xà huyết, máu mũi bám ở vai, ở bắp chân, ở eo bụng, phần lưng, một bên mặt chảy ra không ít.

“Khụ khụ...” Apase ho khan vài cái, nàng cố gắng chống Xà Thương xuống đất, tự mình cho đứng dậy.

Trên thế gian này, đối phó với khoảng cách trình độ chênh lệch để đánh vượt cấp, đúng là không dễ dàng gì đấy!!!

Nàng không nghĩ tới, này Thánh Chúc Sâm Long trong khoảnh khắc nháy mắt, vậy mà vẫn còn một quân bài thần kỹ long hồn, long thuật long hồn của nó bạo phát là rất mạnh, đem Apase thân thể đánh cho suýt nữa chết trên không trung.

Đương nhiên, Apase cũng có chút không phục.

Giả dụ như tất cả đều là đỉnh vị chính thống Đế Vương dưới, đồng thời nàng không bị áp chế thực lực, này long thuật của Thánh Chúc Sâm Long kỳ thật cũng sẽ không đáng để nàng e ngại.

“Gào gào gừ gừ ~~~~~”

Thánh Chúc Sâm Long gương mặt kia đã thủng sâu một lỗ ngay trọng tâm, mất đi phần mũi; nhưng nó không chết được, cả người phần nộ đều muốn căng nứt mở, nó gầm lên gào thét, chịu đựng nội tâm ngập trời oán hận cùng bi thống, lại lần nữa mở ra một đạo công kích đến Apase.

Nó thân thể cực đại dài dòng, dọc theo địa mạch đang dần nóng lên do trận chiến bên kia của Tử Đằng Cốt Long cùng Tử Linh Hỏa Long, hơn nửa đoạn thân thể của Thánh Chúc Sâm Long treo lủng lẳng, lếch trên mảnh đại địa, đồng dạng nhìn chăm chú lên nhỏ bé không thôi Apase nguyên bản trạng thái hiện tại.

Về thụ thương, Apase thụ thương không nặng bằng Thánh Chúc Sâm Long.

Nhưng Apase đã cạn kiệt ma năng thể lực.

Ở trong Triệu Hoán Vị Diện, nàng thi triển ra mạnh mẽ nhất cổ lão kỹ pháp của mình, căn bản giống như một con dao hai lưỡi vậy.

Hoặc là thắng, hoặc là thua.

Lúc này, Thánh Chúc Sâm Long còn một tia hơi sức, còn năng lực chiến đấu, tự nhiên là mang ý nghĩa nàng đã thua.

Mất thấy Chân Long phần nộ kia đang vùn vụt như đạn bắn lao tới, Apase cầm Xà Thương cũng không vững, nàng có chút ủy mị vô thần, dưới tình huống đồng dạng chờ chết.

“Bành Bành Bành Bành ~~~~~!”

Đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một đạo, lại nối liền một đạo dài vô tận thương lôi màu đen nhạt cùng từ sắc dung quện.

Thương lôi đánh xuống mặt đất, chột thấy cả trời đất đột ngột loé lên hàn quang giao chi, cái hàn quang kia so với Tử Linh Hỏa Diễm của Tử Linh Hỏa Long còn muốn chói sáng hơn nhiều, như là thiên ngoại ánh sáng di động, tốc độ vượt khỏi pháp tắc xung quanh, bạo phát oanh kích xuống.

Thánh Chúc Sâm Long một mặt như bị khủng bố, không tự chủ được lộn người bay về phía sau, tựa hồ không khác gì một con mèo hoang bị dọa cho rụng lông tơ bỏ chạy.

Nó phát hiện lực lượng thương lồi trên trời đánh xuống này đồng thời cắt ra hơn nửa mảnh bình nguyên trước mặt mình, đất đai lập tức bị kéo sập thành một vết rãnh nứt, núi đá cũng được, sâm lâm cũng được, sông ngòi cũng được, hết thảy bị đều không còn nguyên vẹn, chủ yếu ngăn cản không cho Thánh Chúc Sâm Long tiếp cận được Apase.

“Uuuuuu~~~~~”

Chưa hết kinh hãi về sau, một cỗ nồng đậm bóng tối bao trùm tại Thánh Chúc Sâm Long trên đỉnh đầu, hư ám che đầy những huyết dịch không ngừng chảy xuống kia chỗ mũi bị đâm thủng của nó, liền ngay cả dưới chân cũng là kéo kẹt không cách nào chủ động nhấc người lên được.

Thánh Chúc Sâm Long lập tức nhìn đến địa phương phía xa xa trên kia kẻ triển khai ma pháp, phát hiện ra một cái nam nhân nhân loại.

Mà đáng hận chính là, tên này đồng dạng chính là kẻ lừa gạt nó để lên đi trộm Băng Ma Trù Quả.

Thánh Chúc Sâm Long hiển nhiên rất phần nộ, so với Apase đánh cho nó thương tích đầy mình, nhìn thấy Mạc Phàm, căn bản là phần nộ gấp mấy trăm, mấy vạn lần. Từ trên con mắt nó mang theo to lớn địch ý, răng nanh cùng móng vuốt đều lộ ra, tỏ ý tuyệt đối muốn xé nát Mạc Phàm cái này đạo tặc vô sỉ.

Mạc Phàm cũng là chăm chăm theo dõi Thánh Chúc Sâm Long cử động, hắn có chút lười nhác chán ghét chẳng buồn hỏi thăm.

Chỉ là tại sau lưng hắn, cơ hồ có một cái tòa thân ảnh vạn trượng đen ngòm từ trong linh hồn hắn bước ra.

Linh hồn có hai cái chi dực phi thường to lớn, to lớn đến siêu việt hơn cả Thánh Chúc Sâm Long cơ thể, mà tại cái kia diện mục đầu lâu, đồng tử, móng vuốt, phần thân dần dần lộ ra...

Thánh Chúc Sâm Long đồng dạng chỉ muốn cắn lưỡi tự tử...

“Thứ tiểu tặc Chân Long...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 290: Viễn cổ hắc ám chân long

"Ông ông ông ông ông ông~~~~~"

Đệ Nhị Long Môn rung lên một trận trầm thấp âm thanh quỷ dị.

Này âm thanh to lớn vừa bắt đầu nghe tới cũng không có chỗ gì đặc biệt, vền vẹn chỉ làm cơ thể người khác lung lay lắc lư vài cái. Mãi cho đến thời điểm âm thanh thật sự truyền tới nơi, liền giống như ở bên tai đang bạo phát ra một luồng năng lượng khí thể cực kỳ hùng hậu, chính đang giáng lâm xuống Long Vân sâm lâm bên dưới, chấn động đại địa.

"Gào gừr!!!!!!!"

Nằm ở cung nốt ngân chói vọt, âm thanh gào thét nổ tung ra, đem không bỏ tàn số quét sạch sẽ muốn đến hết điểm cuối cùng trong mảnh không gian này.

Để cho Thánh Chúc Sâm Long trong khoảnh khắc, cảm giác ý thức đều muốn mất đi, đầu óc quay cuồng không thể chịu được.

Là một loại tra tấn thính giác trên kết hợp với chèn ép tinh thần ở mức độ thống khổ dần vật. Làm ngàn năm tu vi Chân Long chứa tể bên trong Đệ Nhị Long Môn, Thánh Chúc Sâm Long cũng là lần đầu tiên nghe được một tiếng long ngâm còn có thể kinh khủng đến trình độ này.

Vền vẹn là một tiếng rít gào trường ngâm, cái kia Dạ Ảnh Cự Long thoát ẩn thoát hiện phía sau tòa hắc ám ma sơn nhưng thực hiện đến phi thường khác biệt, thật giống như nó muốn đánh đổ tất cả vậy, tạo thành một mảng long tức tuyệt diệt long môn.

Sâm lâm, long sơn, thần thụ bắt đầu lay động lên, một ít núi cao tảng đá bắt đầu vỡ từ mây mù mặt trên lăn xuống.

Nói là mảnh vỡ, trên thực tế khi chúng nó chân chính lăn lộn đến trước mặt Thánh Chúc Sâm Long, liền sẽ phát hiện những mảnh vỡ tảng đá so với một ít quả đồi còn muốn lớn hơn mấy lần. Thậm chí có chút mảnh vỡ căn bản chính là một ngọn núi, trực tiếp bị long ngâm tạc đánh từ chỗ cao ngã xuống vùng thấp hơn, rung lắc đại địa.

Nhìn thấy một chút cứng rắn nam thạch đều sẽ tùy theo bạo liệt ra, phổ thông sinh linh nếu là tại phụ cận trên cơ bản lục phủ ngũ tạng đều có thể bị thanh âm này cho chấn vỡ.

Xa hơn đến nói, toàn bộ chỗ sinh vật bị Apase trước đó cho hóa đá, cơ thể bọn chúng đồng dạng tiếp nhận vô số tần số sóng quét hạng này làm cho run rẩy kịch liệt, xuất hiện vết nứt nhỏ trên thân đá, sau đó vết nứt nhanh chóng lan ra, nỗ lực đến có chút không cách nào đứng vững, không cách nào bảo trì nguyên vẹn bản tồn.

Chính xác là một đoạn long khúc thăm sát.

Ngoại trừ một ít loại đặc thù cảnh giới như Giao Ma Thổ Long, rất nhiều đầu nguyên sinh bé nhỏ khác kia, chúng cũng không có như vậy dồi dào sinh mệnh, ngã xuống, tức thì hóa thành mảnh vỡ vụn, chân chính kết thúc vòng đời, trở về làm cát bụi bên cạnh mẫu thụ.

Thánh Chúc Sâm Long đứng ở tầng mây phía dưới, từ nơi này hướng về màn đêm ám tinh giữa chiều tà, ngơ ngác, phồng cả mắt.

Thần sơn long hồn, Dạ Ảnh Cự Long bên trong có một cái đuôi đen tuyền như suối mực, nó có một nửa buông xuống ở đại địa sâm lâm bên dưới, mặt khác một nửa ẩn vào vân bên trong hắc ám tinh vân, kết hợp cùng loại kia hoành tráng, cứng cáp mà tinh xảo Long Dực che phủ toàn bộ vùng đất phía Tây mặt trời lặn.

Giống như một vị tinh tú viễn cổ Long Thần đến từ vị diện nào đó, khí tức bá đạo đến thực sự làm cho sinh linh khác phải chấn động nhãn cầu, có thể tưởng tượng được này Dạ Ảnh Cự Long diện mục hình dáng, e rằng để hết thầy Đệ Nhị Long Môn đều có chút khó có thể tiếp thu nổi, bầu trời mây rộng lớn đều có chút hạp a.

Không lẽ trình độ đã có thể so được với Long Vân Đại Thụ, biểu tượng không gian di tích của Vạn Long Cốc.

Đương nhiên, này chỉ là dưới góc nhìn từ bên dưới kẻ cận quan sát, thực tế có to lớn cỡ Thần Thụ cổ xưa hay không, Thánh Chúc Sâm Long đều không quá chắc chắn.

Chỉ là, một điều nó khẳng định thừa nhận được, đừng nói là nguyên long, tạp long, á long bên dưới, chính mình liền đặt lên bàn cân so sánh với hạng này Dạ Ảnh Cự Long, lập tức cũng trở thành một trò cười cho thiên hạ, tương đương thứ ngôn ngữ một trời một vực.

Luận bàn khô ngô chi long, Thánh Chúc Sâm Long xưa nay có thể coi mình là mỹ long chúa tể, nhưng đối diện với Dạ Ảnh Cự Long bước ra từ hồn cách Mạc Phàm, bỗng chốc hóa thành bạch tuột xấu xí, thấp kém ngoại hình.

Luận hình thể to lớn, còn cần phải so sánh sao?

Luận thực lực, chân long kia phô trương thanh thế, một tiếng long ngâm đều làm cho cơ thể không mấy hoàn chỉnh của Thánh Chúc Sâm Long như càn muốn thêm nặng nề, chẳng còn bao nhiêu ý chí chiến đấu.

Trong vũ trụ vạn vật có quan hệ với thiên địch, hay đại biểu chính xác hơn là suy xét đến trong long tộc thang thước đo phân cấp, thế nhưng sẽ luôn luôn bảo lưu một cái nguyên tắc ngoài ý muốn; nguyên tắc này ngầm định thừa nhận một thứ gọi là phẩm chất chi linh.

Giả dụ nói á long tu vi hư cao, kẻ cả hơn Chân long một cấp bậc lớn, như cũ vẫn sẽ không thể đối với chân long gây uy hiếp.

Mà chân long cũng có tùy loại quý tộc huyết mạch bên trong, Chúc Long là không tệ cường giả một cái cao cấp quý tộc, nhưng phía trên cao nhất, liền là Tổ Long, Long Thần.

Có thể là thời điểm nhìn tới Dạ Ảnh Cự Long trước mắt, càng xác nhận khí tức thông qua đoạn long khúc trường ngâm đáng sợ kia, Thánh Chúc Sâm Long cuối cùng đã ý thức được kẻ địch trước mặt của mình là một đầu Tổ Long, càng là mạnh mẽ được xếp vào hàng ngũ Long Vương không hề sai lệch.

Phải, cao nhất huyết mạch chân long, Tổ Long.

Viễn cổ hắc ám chân long, long vương một trong.

Hắc Long Đại Đế!!!

Loại chuyện này còn có thể kéo theo Hắc Long Đại Đế đến, căn bản là đủ áp chế toàn diện long chủng trong Vạn Long Cốc rồi.

Viễn cổ hắc ám long vương vừa xuất hiện, bước ra ngoài cái bóng hồn cách về sau, đêm tối càng giống như khai thiên tích địa, vô ngần mệnh mông phồn đẹp mỹ lệ.

Đệ Nhị Long Môn bên trong, vạn thú còn sống hoảng sợ chạy trốn.

Vạn Long Cốc bên ngoài, trăm ngàn long chủng con dân kinh hãi vạn phần.

Phảng phất cảm ứng được cái này Hắc Long Đại Đế giáng lâm, gần như tuyệt đối chẳng còn ai dám cùng nhóm Mạc Phàm phát sinh nửa điểm địch ý muốn đối đầu.

Thánh Chúc Sâm Long từng tin tưởng rằng mấy ngàn năm qua, Tổ Long vốn đã nên tuyệt chủng, không có lại bất thành linh giáng lâm trên mảnh đất tội nghiệp này.

Bao quát toàn bộ Vạn Long Cốc hay huyền bí Đệ Nhị Long Môn, nếu không tính vạn trượng giếng sâu thế giới còn một ít đầu Long Vương, thậm chí Long Thần khác, Hắc Long Đại Đế tự nhiên vẫn chính là vô địch tồn tại.

“Gr..gr...gr...”

Đại địa sâm lâm chỗ thương lời oanh tạc qua còn đọng lại vết hổ, Thánh Chúc Sâm Long kêu than lên vài tiếng nho nhỏ, đồng thời cặp mắt kia trừng đến cực lớn mở ra, nhìn chăm chú Mạc Phàm gọi ra Hắc Long Đại Đế, càng là tận mắt thấy Hắc Long Đại Đế từ trong linh hồn hần bước ra, nó có chút không dám tin tưởng một cái yếu ớt giống loài lại có thể như thần ân chỉ tuyến thu hoạch được rất lớn không gì sánh kịp lực lượng.

Vốn dĩ là muốn tranh đoạt Băng Ma Trù Quả, vốn dĩ là muốn khinh thường người, nhưng kết quả cùng dạng này tên tiểu tép phạm nhân so sánh, Thánh Chúc Sâm Long, Giao Ma Thổ Long, Tử Đằng Cốt Long mới giống là chân chính gà lợn không đáng nhắc.

Thua toàn diện...

Thua toàn diện...

“Hoạt hoạt hoạt!!!”

Hắc Long Đại Đế là Mạc Phàm hồn cách, nghĩa hồn, thần hồn.

Tại nó chừng không ma pháp, tùy tiện diễn sinh ra cao cấp long thuật, Hắc Long hồn trang.

Hắc Long hồn trang đem cơ thể Hắc Long Đại Đế thần hồn huyền ra một cái chân chính Hắc Long Đại Đế bằng xương, bằng thịt, thậm chí còn bằng trí tuệ, thực lực mạnh mẽ nhất vốn có.

Dạ tinh hoa cương chi Dực là Hắc Long Đại Đế tự hào nhất bộ vị, tại long dực nhẹ nhàng bãi động mở, liền không kém bên trong ám tinh tinh mịt mờ ra trời huy, để cho hắc kim sắc lân phiến thêm phần tinh tế tỉ mỉ, tạo thành một cái tinh khung kiên cố bất diệt, kết hợp hoàn mỹ cùng nhau.

“Hắc long đại đế, người đói tốt, về đến nhà thì dừng ngay ăn nhiều một chút, này là Đế Vương cấp, cho dù là tàn hơi Đế Vương nhưng thịt vẫn ngon bổ nha.” Mạc Phàm cười cười, hướng mắt về Thánh Chúc Sâm Long trào phúng.

“Bành bành bành ~~~~~!”

Hắn vừa dứt lời, hoàng hôn lập tức hóa thành một cái móng vuốt màu đen, chân chính viễn cổ hắc ám long vương móng vuốt, kéo ngang địa mạch nơi Thánh Chúc Sâm Long đang đứng, cơ hồ đủ để đem vân nhai cùng đỉnh núi đều cho vỡ một cái nát tan.

Vết trào đi qua, xé ra hư không vết rạn.

Hư không vết rạn lít nha lít nhít, vô luận là ngàn năm cổ thụ hay là mặt đất đá rắn, đều sẽ xuất hiện kinh khủng rạn nứt, tựa như có một cái quỷ khóc mà ám chính ở trên mặt đất hoành hành, chính tùy ý phá hư thảm nguyên đại địa, tùy ý dẫm nát cái này đầu Thánh Chúc Sâm Long một cách vô cùng tùy tiện.

Thánh Chúc Sâm Long không có thoát ly được.

Thân thể nó bị thương quá nặng, lại như thế nào đều bị Hắc Long Đại Đế long ngâm áp chế đến tê liệt tinh thần.

Cuối cùng, vô pháp chống đỡ, bị xé ra toàn bộ vảy giáp, long giác...

Này cũng để cho Mạc Phàm có chút miễn cưỡng không thể tin được.

“Biết như thế không có cái nào lớn hơn Hắc Long Đại Đế tồn tại, liền ngay từ đầu cũng không cần che giấu thực lực a, khoa trương phách lối đánh một chút lại hay...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 291: Tàn nhẫn vượt lẽ thông thường

Từ trên cao quan sát xuống dưới, sẽ thấy di tích rừng rậm trực tiếp bị san thành hố đen bình địa, vô số đường nét đen kịt long trào quanh quần không có tan, thổ nhưỡng dẫn hắc hỏa cháy hừng hực, nhام thạch vỡ nát, chỗ sâu hồ nước thì hóa thành một bãi tha ma màu đen hoang mạc.

Cẩn thận nhìn lại mới phát hiện, kia hư không vết rạn cũng không phải chỉ là đơn thuần hắc long trào quét qua, rõ ràng chung quanh càng có nhiều vết hôn

lê ám tình khuấy động lên, tựa hồ một loại vũ trụ hố đen đang nuốt sạch sẽ mọi loại ánh sáng cổ tình tiếp cận nó.

Thánh Chúc Sâm Long có chút không cách nào động đậy được cơ thể, trên người lông vũ toàn bộ đều biến mất, mà da vảy của nó đồng dạng xóc xếch bị bóc xé ra bên ngoài, máu tươi tung tóe hắt vào không khí, theo nó từ phần cổ, lồng ngực, đồng tử, khoang miệng vị trí điên cuồng chảy rỉ xuống, tràn lan khắp nha mạch.

Thậm chí, còn thấy được não rỗng, tim rỗng cũng đồng thời bị lộ ra ngoài, kinh dị đến không gì sánh được.

Hôn lê ám tình trào???

Mạc Phàm đứng xem một màn, cuối cùng ngoài ý muốn thu hoạch được một điểm nhận thức về lực lượng Hắc Long Đại Đế.

Trình độ này tự nhiên cũng sẽ không kém hơn Hắc Long long viêm đi.

Ngoài ra nói đến, làm thần hồn đình cấp trong bát hồn cách phụng dưỡng Tà Thần, Hắc Long Đại Đế kỳ thực chính kẻ là duy nhất có thể tự đem ma pháp chính mình huyền ra một kiện Hắc Long hồn trang, xưng là long khái, để cho bản thân long hồn liền hóa thành một cái chân long phồn thịnh bản tôn, tựa hồ chẳng có khác biệt với triệu hoán thú hay khế ước tồn tại.

“Ngươi muốn ăn thịt nó?” Mạc Phàm kinh ngạc hỏi.

Đây là lần đầu tiên chứng kiến vị này ngạo nghễ Hắc Long Đại Đế lộ ra bộ dáng thú săn mồi một hạng.

Viễn cổ hắc ám long vương nhưng là từ xưa đến nay trong mắt Mạc Phàm, nó đồng dạng chính là quân tử chi long, nghĩa tín chi long. Làm sao lại trở nên khát máu, muốn ăn thịt đồng loại đâu?

“Ro ro ro ~~~~~”

Bóng tối hư vô bao trùm, Hắc Long Đại Đế một thân óng ánh ám dạ lân vũ chậm rãi đáp xuống mảnh sâm lâm đồ nát này, con mắt nó nổi lên châu quang, tận sâu bên trong lại vô cùng thâm thúy nhìn chăm chú trên người Thánh Chúc Sâm Long đang gần như tuyệt vọng đường sống.

Hắc Long Đại Đế cái đầu to trút xuống, che rợp cả một nửa địa phận mắt thường có thể thấy tới được, cũng là đem toàn bộ thi thể không có khả năng phản kháng của Thánh Chúc Sâm Long cho vào miệng, nhai nhai ngấu nghiến, nuốt vào tiêu hóa.

Tinh phách hay tàn hồn, xương, tủy chân long, cho đến tim, não, hạch chân long; vô luận một bộ phận nào của đình vị chính thống Đế Vương Thánh Chúc Sâm Long, Hắc Long Đại Đế cơ hồ sẽ không bỏ qua, đem cho hắc ám long đan cuồng nhiệt bên trong tiêu hóa, hấp thụ.

Giống như tồn tại một dạng hiềm khích nào đó, Hắc Long Đại Đế đều không chút lưu tình, càng là tàn nhẫn cắn nuốt, dung nạp bổ trợ cho bản thân.

Mạc Phàm hít sâu một hơi.

Hắn không quá rõ ràng lắm, chỉ có thể tùy tiện suy đoán được, Thánh Chúc Sâm Long là một cái lòng lang dạ sói kẻ thống trị Đế Nhị Long Môn, này một mình độc đoán, vor vét hết thầy linh khí chi linh lãnh thổ, sát hại long tộc vô số, cho nên là Hắc Long Đại Đế sẽ không bỏ qua được.

Bất quá, như vậy cũng tốt.

Thánh Chúc Sâm Long có tuyệt kỹ long hồn chi biến, bản thân cũng tương đương một cái siêu quần kẻ cường đại. Tốt làm thức ăn cho Hắc Long Đại Đế, nhất định sinh mệnh lực lượng sẽ gia tăng đến vô cùng kinh hỉ, hảo hảo trở thành siêu việt Thần Hồn cho chính mình.

Mà lại, Mạc Phàm có chút khâm phục Hắc Long Đại Đế.

Lần trước Tiểu Nê Thu bó tay toàn tập trước lực hút tinh phách quá mạnh Vạn Long Cốc hạch tâm đại địa, nhưng Hắc Long Đại Đế đi bước này càng cao tay hơn một cảnh, đem thi thể đối phương lúc còn sống vào bụng cho nuốt; cái gì tinh phách, cái gì tàn hồn, coi như mẫu thụ muốn đòi liền phải tự vác mặt ra đây đánh giết nó đã.

.....

Không bao lâu, kia chảy xuôi huyết dịch địa phương cũng động lại.

Sâm Lâm sơn mảnh vỡ vụn không chịu nổi cũng dần dần được phục hồi.

Sâu trong vết tích âm đạm kẻ sống sót, Giao Ma Thổ Long một thân thụ thương nặng nề sau khi bị Apase hóa đá, trên người lông vũ nóng rực đến như muốn bốc cháy lên, hận không thể tìm kiếm ra à độc ác nữ nhân ban nạy.

Nó dọc theo to lớn mảnh rừng bị cháy đen cố gắng lách ra ngoài, răng nanh đột nhiên trở nên cực đại cạ cạ vào nhau, phảng phất trong lòng một cái phần nộ tột đỉnh, muốn ăn tươi nuốt sống ai đó.

"Hoát!!!!"

Đúng lúc này, một mực bảo trì phần nộ Giao Ma Thổ Long đột nhiên gầm thét một tiếng, một con mắt màu đỏ nhìn chòng chọc vào gã nam nhân tóc hồng, từ trên nhánh cây cao đại thụ xuất hiện, mà nhiều thời điểm, càng giống hơn là hắn đã ở đó đợi Giao Ma Thổ Long đi đến được một thời gian rồi.

“Có phải hay không rất may mắn, người là kẻ cuối cùng còn sống nha?” Mạc Phàm cười hỏi, trên miệng vẫn còn cắn dở một trái táo rừng.

“Rồng rồng rồng rồng rồng~~~~!” Giao Ma Thổ Long mắt trái đã bị mù hoàn toàn, mắt phải đỏ chót, giận tím mặt, gương mặt kia trướng không kém bỏ điên, nhin không được hết ra một tiếng dài.

Tiếng hét này vừa ngấm ra, Giao Ma Thổ Long đột nhiên nhìn thấy Mạc Phàm sau lưng có dị biến ánh sáng, một đầu Viêm cổ hắc ám chân long chậm rãi hiển hiện, nó đáng người to lớn bất phàm, giống như được tân trang một bộ hào nhoáng đá hoa cương đầu khải, lộ ra một cổ đáng sợ cường tráng cùng khủng bố cảm giác.

Lân phiên hào quang lóa cả mắt, long hoàng nhãn cầu tỏa ra cực kỳ hiếm thấy thần thái, long giác cứng cáp mạnh mẽ, mà nhìn tổng quát cơ thể, thất thái long ban, ám tính mỹ lệ, như là hắc sắc ma ngọc, rõ ràng là một cổ vương giả khí tức, cùng Giao Ma Thổ Long chênh lệch rất nhiều.

Đại đế sinh vật???

Giao Ma Thổ Long lập tức trên mặt biểu tình đầy kinh ngạc, dùng chính mình cũng không thể tin được ngữ khí thét ra.

Đệ Nhị Long Môn là không đủ thai nghén ra đại đế cảnh giới, nó đã sớm tin tưởng toàn bộ vùng đất này đều sẽ đem nó coi là kẻ cường đại thứ ba long tộc, thuộc về tam long thống trị, càng sẽ không tiếc hết thảy đem tài nguyên, linh tư đến cho mình để đổi lại quyền được sống.

Nào có từng nghĩ qua một loại khủng bố chưa từng có bất thành linh giáng lâm.

Giao Ma Thổ Long chưa phải chân chính Đế Vương, nhưng cũng tuyệt đối vững chắc tự mình cho rằng sẽ rất nhanh thôi bước vào một bước này, nhất là thời điểm lên kế hoạch đánh cướp Băng Ma Trù Quả, nó sẽ có phương diện này tự tin.

Chỉ là, hết lần này tới lần khác phần tự tin này, trước thì gặp Nữ Vương Medusa một tuyệt kỹ quá bá đạo nghịch thiên, khi thì nhìn đến Mạc Phàm kẻ hèn mọn nhân loại mang theo một đầu Hắc Long Đại Đế xuất hiện; cuối cùng, Giao Ma Thổ Long niềm tin đều bị hung hăng phá vỡ mất.

Hắc Long Đại Đế tồn tại thậm chí còn xa hơn thời kỳ tổ tiên của Giao Ma Thổ Long ra đời.

Ai đều có thể đối kháng được, nhưng vị này Chân Long là tuyệt đối tuyệt đối không thể nào đấy!

Giao Ma Thổ Long gặp Hắc Long Đại Đế, tương đương gặp ma đồng dạng, sợ đến tím mặt.

Đáng chú ý nhất, nó quan sát được vùng miệng của Hắc Long Đại Đế có dính máu tanh, mùi máu này ngửi tới, liền ngay lập tức có thể nhận ra cùng Thánh Chúc Sâm Long có quan hệ.

Ngay lập tức Giao Ma Thổ Long lại nhin không được phát tín hiệu long tâm thổ tức truy tìm chính mình chủ nhân, cuối cùng kinh hãi phát hiện, không chỉ Thánh Chúc Sâm Long, ngay cả Tử Đằng Cốt Long đều đã bị cái kia tử thần hắc long trước mặt cắn nuốt, thi thể tử rất lâu đã không còn sót một mảnh nào.

“Rồng rồng rồng rồng ~~~~~”

Lần nữa rồng lên một tiếng, Giao Ma Thổ Long có ý định quay đầu trở lại bỏ chạy.

Quả thật không dễ dàng gì sống sót từ sau công kích của Nữ Vương Medusa đi ra a, liền lúc này chết, nó thật có chút không cam tâm.

Tam Long thống trị, Thánh Chúc Sâm Long đã tử vong, Tử Đằng Cốt Long cũng bị Hắc Long Đại Đế cho cùng một chỗ làm thịt.

Một kiếp nạn này thôi...

Chỉ cần qua được kiếp nạn này, đợi cho Hắc Long Đại Đế bỏ đi, Giao Ma Thổ Long chính là chân chính duy nhất kẻ thống trị còn sống; lúc đó có thể tự mình độc tôn tài nguyên; không ngại sau này lại được vị diện thai nghén ra một lần độ kiếp phi thăng, đột phá lên cảnh giới mới.

Nhìn thấy Giao Ma Thổ Long quay người lại, cố gắng dùng tốc độ chậm cực kỳ của một kẻ vừa trải qua một trận chiến vô số vết thương, Mạc Phàm biểu hiện có chút buồn cười.

Nguyên thủy sinh tồn, cường giả vi tôn, đến lúc đánh không lại, liền chạy... đạo pháp tắc này quả nhiên thích hợp để bọn người chim bên kia tu luyện nha.

Hắn phát tay tới một cái, chính mình cắn hết quả táo rừng rồi bỏ đi, cũng là giao trọn vẹn chiến trường cho Hắc Long Đại Đế đến giải quyết.

Hắc Long Đại Đế lập tức đưa đầu tới, tốc độ dạ ảnh phi hành cực nhanh lướt qua, cũng không cho cái này Giao Ma Thổ Long giây dựa cơ hội, một ngụm hướng thẳng đến Giao Ma Thổ Long đầu công kích.

Không còn sức lực thời điểm, Giao Ma Thổ Long đối mặt một đầu vượt trội Viêm cổ hắc ám chân long, cường đại uy áp lệnh khiến nó toàn thân từ trên

xuống dưới như bị Thần Long ghì chặt, cũng là điên cuồng đè ép, có chút muốn tắt thở, đôi mắt còn lại kia tràn đầy đối tử vong sợ hãi.

Hắc Long Đại Đế sau đó bỗng nhiên duỗi xuống Dạ tinh hoa cương hồn lê ám dục, long cánh mạnh mẽ phủ xuống người Giao Ma Thổ Long, khóa chặt nó lại trong một cái lồng đen kín mít.

Tiếp theo, ám tinh lân phiến, ngách văn ám dạ long văn trên người Hắc Long liền toả ra một cỗ trước nay chưa từng có xao động long tức, nồng hậu dày đặc khí tức hủy diệt càng là đập vào mặt Giao Ma Thổ Long.

Hắc Long Long Tức.

Nóng rực hơi thở rồng phả xuống, cùng với ánh sáng màu đen từ lân phiến, từ long dực trong chi lồng bao phủ Giao Ma Thổ Long đồng thời công kích, giống như trùng thiên tà ám chi tinh chiếu rọi, kinh khủng phá hủy da thịt, xương cốt, cũng hướng phía Giao Ma Thổ Long toàn thân xâm nhiễm, triệt để đánh chết đi.

Nham đá cứng rắn cơ thể Giao Ma Thổ Long hóa thành hư không.

Nó kêu thảm một tiếng dài, trong thời gian cực ngắn bị Hắc Long Đại Đế đem đi đánh tan rã, cuối cùng từng bước từng bước trở thành món điểm tâm cuối ngày cho nó.

- - - - -

(New arc coming soon...)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 292: Ăn thánh quả

Đệ Nhị Long Môn không hổ là tiên khí thánh địa bên trong Vạn Long Cốc.

Kia ngồi trên ngọn mây đại thụ, có thể điều hòa hơi thở, sử dụng linh vận để tốc độ tu luyện phát triển bạo tăng, so với bất kể địa phương nào khác trong nhân loại ma pháp vị diện đều là hơn vô cùng nhiều.

Do đó, còn 10 ngày nữa cho đến thời gian hẹn lấy kiện thần khải từ viện trị Giroud, Mạc Phàm liền dự định ở chỗ này đợi, tự mình nhóm khế ước cùng triệu hoán thú đều tốt chăm chỉ tiếp thu linh vận tẩm bổ.

Nhất là trường hợp của lão lang.

Tại thu hoạch Long Vân Băng Ma Trù quả về sau, Mạc Phàm thậm chí cảm thấy nguồn năng lượng từ thánh quả so với mong đợi là vượt mức độ quá nhiều, khả năng không lâu sau đó liền sẽ giúp Hoàng Văn Thương Lang tiến giai.

"Đại ca ca, tiến độ này rất tốt, rồi đi Triệu Hoán vị diện thời điểm, Hoàng Văn Thương Lang có cao xác suất đạt đến siêu việt quân chủ thực lực!" Apase có chút hưng phấn nói lên.

"Ừm, thiên địa thai nghén thánh quả, danh bất hư truyền." Mạc Phàm vui vẻ tâm trạng nói.

Xác thực, đây là khu vực tu luyện tuyệt hảo nhất hắn từng biết.

Bao quát ma pháp sư, nếu có thể ở lưu lại mấy ngày đã thông gân cốt, thực lực cũng có thể có bay vọt về chất.

"Bất quá, có phải hay không chúng ta đã hơi khoa trương xâm chiếm lãnh thổ người?" Apase chỉ chỉ về hướng ngoài kia xa xa, miệng nhỏ trào phúng.

Mạc Phàm ngẩng đầu nhìn theo bàn tay nâng, phát hiện có chút ngoài ý muốn.

Phía trước vẫn là biển mây.

Long Vân Thần Thụ trên cao không có gió, khả năng quanh năm giới lắm chỉ có vô số cầu vòng tại phụ cận làm cảnh sắc.

Chỉ là khoảng tầm chục dặm tít tắp đằng xa, tự nhiên để ý thấy một số đoàn long thú ở đâu ra quanh quẩn tại phần này chót vót Thần Thụ bay qua lượn lại, phẳng phất đều muốn tranh đoạt cùng một địa phương quyền tu luyện, nhưng chúng thấy nhóm Mạc Phàm, tức thì nguyên ý tự động thoái lui, chỉ dám làm một đám tiểu ruồi canh chừng cho chủ thượng bên trong ăn tiệc trước.

"Nhiều như vậy long đều muốn tranh đoạt địa bàn, chúng ta nếu muốn ở nơi đó có một chỗ cắm dùi, độ khó không nhỏ a." Apase nở nụ cười tình nghịch,

cổ ý trên chọc chính mình đại ca ca.

Nàng rất rõ ràng.

Luận bàn xấu tính tranh đoạt quyền lợi, Thánh Chúc Sâm Long đã làm gì bằng được Mạc Phàm đâu?

Thánh Chúc Sâm Long hàng trăm năm qua, dựa vào một chút vượt trội long uy, tại hiệp đáp, cướp bóc, đầy dọa quần long bên dưới phục tùng mình.

Mà Mạc Phàm hạ sát tam long thời điểm, bước một bước lên thay thế làm kẻ có quyền nhất vùng đất này, lập tức hưởng toàn bộ đã từng của nó tài sản.

Hắn ngược lại cũng không có đi ăn hiệp đám tiểu long, tiểu sinh linh bên dưới, còn dùng thuật gạt người, đem chia cho bọn chúng một chút lãnh địa cũ của Thánh Chúc Sâm Long mà bản thân mình lấy cũng không để làm gì.

Thay vào đó, còn đổi lại được lòng con dân long tộc cùng vô số bổ ích thông tin, kiến thức bên trong Triệu Hoán Vị Diện.

Loại này vừa ăn cướp thu lợi, vừa đóng vai hiệp sĩ giả nhân.

Rõ ràng là Thánh Chúc Sâm Long có đội mồ sống dậy cũng vô pháp tin tưởng được những việc đang xảy ra trước mắt.

Mạc Phàm cười qua loa một cái, không lại tiếp tục tán dóc vô thưởng vô phạt với Apase.

Hắn tìm một khối mây bụi, ngồi ở bên trên, thiên sương trên cao đóng lại thành một cái tuyết thăm, ngược lại là so với ghế gỗ còn muốn dễ chịu. Mạc Phàm sau đó ngồi xếp bằng, dự định thu nạp cái này khó có được thiên địa linh vận, bất thành linh ánh mắt liếc ngang qua Tiểu Mei đang ngồi trước mặt, cả người tinh thần liền rơi vào hoảng hốt.

“Mei Mei, ngươi không tận dụng thời gian tu luyện mà đi vẽ tranh, lại nói... ngươi biết vẽ tranh? Đây không phải từ trước nay ta chưa từng thấy đi?” Mạc Phàm tròn mắt hỏi.

Tiểu Mei ngồi bên góc ngọn thần thụ, móng tựa lên hai gót chân, nàng xắn lên ống tay áo, để cho cầu vồng chiếu sáng thướt tha qua dáng người, diện mục thân thể bạch linh hiện lên ôn nhu nổi bật muốn vượt trội tạo hóa, đẹp đẽ hoàn mỹ.

Nhìn nàng bàn tay thoăn thoắt chấm điểm vẽ lại kỳ quan di tích bên trong Đế Nhị Long Môn, cơ hồ cho hắn một loại cảm giác rất quen thuộc người.

“Là Nhã Tràm tỷ tỷ dạy ta!” Tiểu Mei nhìn Mạc Phàm, mở miệng đáp.

Nhã Tràm tỷ tỷ???

Cái tên lập tức có chút gọi nhớ trong đầu hắn đấy!

“Còn Lôn nữ nhân họa tranh trên thuyền?” Mạc Phàm kinh ngạc hỏi lại.

Này lam y nhan sa nữ nhân, hắn cũng là ấn tượng thật sâu. Họa sĩ tâm vô bàng vụ, thông dong, lịch sự tao nhã, lại rất hiểu tâm trạng người, còn có không kém một phần thần bí gây tò mò.

“Đúng a, lúc ngươi còn dưỡng thương, Nhã Tràm tỷ rất tận tâm dạy ta pha trà, vẽ tranh; tỷ phụ, còn có... toàn bộ là miễn phí!” Tiểu Mei tựa hồ một tờ giấy trắng tinh, nói ra đều không chút lại tạp thông tin.

Mạc Phàm méo mặt lại.

Tiểu Mei quá mức thuần khiết, chính mình dạy nàng tiết kiệm, nàng lại tiết kiệm tới cảnh giới siêu nhiên muốn miễn phí.

“Nhã Tràm có liên quan đến Vĩ Linh Hoàng, này độc ác cùng lắm kẻ nữ nhân, thực lực mạnh khủng khiếp, ngươi vẫn là đừng nên cùng nàng có dây dưa.” Mạc Phàm nói rằng.

“Tỷ phụ, Vĩ Linh Hoàng thế nào lực lượng ta cũng rõ ràng, nhưng ngươi đến đầu ẩn kia cũng đã được trao thân rồi, không phải nên chung thủy a. Một dạng khác, Vĩ Linh Hoàng nếu như thật cố ý muốn hại chúng ta, vì cái gì chúng ta còn sống đến bây giờ đâu?” Tiểu Mei hai mắt tròn hoe, cái kia thật sự không hiểu hỏi lại.

“Ngươi đối với mưu hèn kế bẩn vẫn không nên biết thì...” Mạc Phàm nói.

Hắn nói chưa hết câu, đột nhiên âm thanh Apase từ chỗ nào lại tham gia vào: “Mei Mei, hắn là người ta nghiện còn ngại a, theo ta thấy, ánh mắt hắn lần đầu tiên nhìn vào nàng ta, rõ ràng là ánh mắt của một tên biến thái người.”

“Apase, ngươi coi ta là hạng người gì, chúng ta trong sạch, còn có, ta là chung thủy!” Mạc Phàm khuôn mặt cứng ngắt lại, lập tức đính chính.

“Chung thủy là không thay đổi tấm lòng với một người, cũng không có nghĩa là thích thêm một người nha. Mà lại, kẻ cả nói là không thích thêm đi, một kẻ sáng ăn trái cấm với Parthenon Thần Miếu chí cao thần nữ, tối đến lại đập hộp bí mật của Tuyệt cơ nữ thần ra. Dù ý nghĩa nào thì cũng cho thấy ngươi là kẻ biến thái!” Apase nói rằng.

Nàng xưa nay nhất quán ý nghĩa, Mạc Phàm cái này quả thật luôn luôn có chút tiện tư duy, chiếm tiện nghi xinh đẹp nữ nhân, rõ ràng là hẳn việc giỏi nhất một trong.

Mạc Phàm hít sâu vào một hơi.

Đối với tình huống có liên quan Vĩ Linh Hoàng sự tình, chính hẳn đều là luôn trở thành lép vế như vậy.

"Ta đi ra ngoài dạo, người nhớ Vĩ Linh Hoàng, tâm thần có chút không tập trung, hảo tốt điều chỉnh tu luyện." Apase nở nụ cười, bên trong mang theo vài phần vũ mỉ cùng trêu đùa.

"???" Mạc Phàm tiếp tục một mặt đáng chết.

Tâm thần có chút không tập trung...

Bây giờ lại thành ra Vĩ Linh Hoàng mà tự mình tâm thần có chút không tập trung luôn rồi?

Mạc Phàm có chút tức giận, Apase này, không khỏi muốn đáng bị đánh đòn quá đi.

Vì cái gì lại liên tục kiểm chuyện gây sự người ta?

.....

Mạc Phàm vừa vặn cũng ăn một quả Băng Ma Trù vì khát nước, một bên trợ giúp Hoàng Văn Thương Lang để nó nhanh hơn tiêu hóa hết lực lượng bên trong, nói không chừng Hoàng Văn Thương Lang rất nhanh liền có thể tiến hóa đến chỉ tồn quân chủ...

Một bên nuôi nấng, một bên tự mình tiếp thu tinh hoa, cũng một bên vừa thương thức Tiểu Mei ở nơi đó chuyên chú vẽ tranh; kỳ thực thư giãn vô cùng.

"O o o o o ~~~~~"

Hoàng Văn Thương Lang tiêu hóa là có khác biệt, thân thể nó sau khi ăn xong, quả nhiên rất nóng, có thể cảm nhận được cái này hoàng ồ tràn đầy cổ lão mà thuần hậu thánh khí lực lượng, tại cơ thể nó lung tung tăng vọt.

Mạc Phàm quay người, giúp Hoàng Văn Thương Lang tập trung lại, cũng bắt đầu hấp thu.

Rất nhanh hẳn liền cảm giác được tự mình thế giới tinh thần đang cố gắng kết nối với Hoàng Văn Thương Lang xảy ra phát sinh hiệu quả.

Trước kia, vô luận dùng tài nguyên đến kiểu gì, rõ ràng Hoàng Văn Thương Lang là tuân thủ chậm rãi dùng du hồn đến tầng cấp gia trì, nào biết được căn Băng Ma Trù quả về sau, từng chút từng chút đem thiên địa linh nguyên thu nạp đến trong thân thể của nó, hình thành cái kia có thể tắm bổ Đệ Nhị Long Môn linh khí, phương viên mấy trăm dặm tiên khí đều sẽ đặt vào tiến đến.

Băng Ma Trù quả, hay là thần tiên bảo vật.

"Đây đúng là bảo vật, lại còn có hiệu quả kích hoạt thức tinh huyết mạch!" Mạc Phàm tại trong thế giới tinh thần quan sát Hoàng Văn Thương Lang, biểu hiện gương mặt là tương đương kinh ngạc vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 293: Thương Văn U Lang

"Huyết mạch... thức tỉnh sao?" Ngòi bút vẽ dừng lại ở khoảng lặng, Tiểu Mei đột nhiên đặt ánh mắt lên người Mạc Phàm, có chút hoài nghi hỏi lại.

"Phải, tế bào gốc bắt đầu nổi lên những bộ gen lặn, tựa hồ từ trong hồn cách Hoàng Văn Thương Lang thâm thấu chảy xuôi xuống đang không ngừng sôi sục, không ngừng hiện ra một ít màu sắc khác lạ với phần còn lại." Mạc Phàm hào hứng tường thuật.

Đừng nói Tiểu Mei, chính hẳn cũng đã rất kinh hi, một bộ kiểm tra tới lui xem có phải hay không mình phán đoán nhầm.

Hoàng Văn Thương Lang xác thực đang đột biến gen lặn đấy!!!

"Ra là vậy, Băng Ma Trù quả huyền bí nhất không phải là năng lượng thiên địa thai nghén, Thánh Chúc Sâm Long muốn nó, căn bản bởi vì nó có năng lực hoang cổ thần thánh, thúc đẩy ngủ say huyết mạch bên trong sinh vật sống." Tiểu Mei minh bạch đến nói, "Tỷ phu, vậy thì tốt quá rồi, vạn sinh linh đều có cho riêng mình một cái tiêu chuẩn đặc thù bên trong, này có xác suất là một cái năng lực cực kỳ mạnh mẽ, là một loại tổ tiên huyết mạch đã lai tạp

bao nhiêu đời. Đối với tiến hóa vòng đời, thậm chí tuyệt đại đa số Đế Vương sinh vật cũng không phải huyết mạch lặn nào cũng có thể tại hoàn toàn kỳ thức tỉnh cho ra. Tỉ như nói Hải Đông Thanh Thần, thuần nhất huyết mạch không phải là thuần khiết của Thánh Đồ Đằng Thanh Long hay Bạch Hồ, nhưng bản thân nó đều sở hữu hai loại gen lặn này."

Sinh vật huyết mạch cao, khi thức tỉnh sẽ ở trên cơ sở nguyên bản số nhiều gia tăng một đến hai hạng đặc thù cổ lão thủy tổ, mà tu vi sau khi tăng lên, lực lượng đặc thù cũng sẽ tùy theo gia tăng.

Mỗi lần thêm một cái đặc thù thủy tổ thức tỉnh, thì tương đương với có thêm một cái năng lực mạnh hay yếu tùy thuộc.

Đây mới là chân chính lý do vì sao Thánh Chức Sâm Long, một cái đỉnh vị chính thống Đế Vương lại không tiếc thân tất cả để nhất quyền tranh giành, độc tôn tài nguyên.

Đương nhiên, đánh thức chỗ lực lượng này, căn bản không phải cố gắng hay đem bất kỳ tài nguyên nào đập tới liền được. Rõ ràng phụ thuộc rất lớn vào duyên số.

Rất nhiều tài nguyên đất giá thường sẽ xuất hiện tại tương đương kỳ quái địa phương, sinh vật tu luyện mặc dù luôn luôn có đặc thù truy tìm phương thức, nhưng rõ ràng vẫn không dễ dàng gì lượm được.

Xa xa nói, Vạn Long Cốc bên trong, liệu bao nhiêu đầu long chủng biết Đế Nhị Long Môn tồn tại đâu, bọn chúng trong mắt ngược lại tương đương kẻ mù, dù là nằm trong lãnh địa của bọn nó, thậm chí tiếp cận bọn chúng nơi nghỉ ngơi sào huyệt, vậy mà cái gì cũng không biết.

Cho nên, nhân sinh tại số trời, trộm linh thảo, trộm tiên quả kỳ thực phải trông cậy vào một ngón tay nghề nha.

Băng Ma Trù quả mọc ra từ Long Vân thần thụ, thần thụ lấy chất dinh dưỡng của Vạn Long Cốc, Đế Nhị Long Môn hạch tâm, lấy suối nguồn từ khoan giếng cổ xưa nhất Tổ Long, Long Thần làm sinh mệnh, cuối cùng thai nghén đến thành tựu thần quả.

Thần quả cho kẻ cơ duyên.

Hoàng Văn Thương Lang duyên số, tự nhiên tương tự chính là ngày hôm nay.

"Hơi phức tạp, người rút ngắn cho ta một ít, có phải ý nghĩa đơn giản là nếu lão lang tồn tại một bộ gen lặn liên quan đến Bạch Tinh Linh hay Nam Cực Đế Vương, nó liền có siêu việt cơ hội thành Bạch Tinh Lang hay Nam Cực Lang Vương phải không?" Mạc Phàm trừng mắt nói.

Nghe hắn nói, tai nhọn tinh linh của Tiểu Mei không khỏi giật giật mấy cái, đỏ cả lên.

Hoàng Văn Thương Lang có chỗ nào giống với sở hữu huyết mạch Bạch Tinh Linh lắm sao??

Vì cái gì nhiều cách đặt trường hợp như vậy, con người này vẫn luôn khiến người ta bất ngờ về lối suy nghĩ vụn vặt, không đỡ được.

"Ân!" Tiểu Mei gật đầu một cái, đối với Mạc Phàm lần thứ nhất tỏ ra thái độ khinh thường.

"Hào, còn tưởng rằng lão lang đã viên mãn cấp bậc, không nghĩ tới còn có huyết mạch chưa từng thức tỉnh, ân, ân, còn có thể càng mạnh, không nghĩ tới ăn một cái trái cây liền từ chó cũng có nguy cơ thành hóa rồng!" Mạc Phàm cười cười, tự nói thầm một mình.

Thế giới thật là rất lớn, không gì là không thể xảy ra, đặc biệt là lên cấp đến cảnh giới bây giờ, Mạc Phàm thậm chí có một loại cảm giác mình mới vừa tiếp xúc đến diện mạo chân thực của thế giới này, thật giống như một con bướm vừa phá kén, bay lên ngọn cây mới biết đại thụ mình dựa vào vền vền chỉ là đơn thuần một cái cây, xung quanh có một vùng núi rừng lớn, ở ngoài núi rừng còn có sa mạc biển rộng, còn có tinh không vô ngần, trong tinh không có một ít đặc thù sinh vật, đặc thù biến cố khôn lường không thể dùng pháp tắc để mà phân tích.

Tỉ dụ đem Triệu Hoán Vị Diện này ra nói, Triệu Hoán hệ pháp sư rõ ràng vẫn luôn đang ếch ngồi đáy giếng, căn bản không có cơ hội nhìn thấy diện mạo chân chính của triệu hoán vị diện. Bọn hắn, liền thiên sứ trưởng Thánh Thành lịch luyện tại Vạn Long Cốc, hắn cũng chưa từng biết Đế Nhị Long Môn tồn tại, chưa biết Long Vân Thần Thụ, Tổ Long giếng thế giới.

Bao quát Mạc Phàm, tinh thần cảnh giới cũng đã đánh vỡ nhân loại cực hạn, nhưng như vậy vẫn chỉ như là u linh lưu lại ở triệu hoán vị diện, hắn cũng không cách nào thấy rõ triệu hoán vị diện này đến cùng có không lồ cỡ nào, chưa có bước qua Vong Quốc Thụ Mộ, chưa dám nhìn sâu xuống Tổ Long giếng trời, hay là khai phá một vùng lãnh thổ nào nằm bên ngoài địa phương mình thấy.

Chợt đúng lúc này, trong đầu Mạc Phàm lóe lên một luồng vụn vặt suy nghĩ khác: "Apase, Apase đâu, Apase đang ở đâu rồi?"

"Nàng lúc nãy nói, nàng đã leo xuống khỏi đại thụ, hắn đang đi dạo quanh đây." Tiểu Mei đáp lại.

"Ta dự định cùng nàng bàn bạc một chút, nàng còn một cái đệ nhị kế ước chưa có xài qua, không bằng thử xem có thể đem toàn bộ Long Vân Thần Thụ này cho ký kế ước, nó cũng là linh yêu thực vật sống a; thu thập đến, toàn bộ Đế Nhị Long Môn di tích, vừa vặn là Vạn Long Cốc này đứng thứ nhất thế gian chỉ linh đều thuộc quyền chúng ta sở hữu. Về sau hảo hảo đem tiền tài đến chăm bón trồng trọt, nó không chừng chẳng bao lâu chúng ta cũng có thể trở thành cái này chí tôn siêu việt thiên hạ yêu thú, vạn đế thần vương." Mạc Phàm khuôn mặt bình tĩnh, tự nhiên mà vô cùng thanh thản nói.

"..."

Long Vân Thần Thụ cũng muốn đem làm khế ước rồi?

Tiểu Mei hừ một cái rồi quay người sang chỗ khác, tiếp tục hoàn thiện họa phẩm, xác thực không muốn cùng Mạc Phàm nói chuyện nữa.

Nàng là một tờ giấy trắng, nhưng giấy trắng đều không mang ý nghĩa là muốn tùy tiện viết gì thì viết.

Con người này, quá sức mặt dày, mặt dày đến giấy trắng đồng dạng liền từ chối về!!!

Bất quá, có chỗ hần nói không sai, Long Vân Thần Thụ đúng là tuyệt phẩm chỗ tốt.

Hiện tại Mạc Phàm là có được vừa mới trăm năm thai nghén Băng Ma Trù quả, liền có thể cảm nhận được kinh hi vô cùng tốt. Lại để cho vài trăm năm, vài ngàn, vài vạn năm sau, không biết chừng lợi phẩm còn đạt đến trình độ nào.

.....

Mạc Phàm đang ngồi điều tiết khí độ cho lão lang, lập tức cảm nhận được một cỗ tươi mát đến cực điểm khí tức nhào vào trong mũi, lập tức cả người thần thanh khí sảng, giống như toàn thân loại kia bao nhiêu cảm giác hồi hộp mong ngóng, tất cả đều được xoa nhẹ xuống, bảo rằng hãy an tâm

“Rú rú rú rú u u u u ~~~~~”

“Tê tê tê tê tê tê tê tê ~~~~~”

Đột nhiên, Hoàng Văn Thương Lang bất giác nhồm người dậy, cả cơ thể bước đi lung la lung lay vài cái; mà mỗi bước đi của nó, chúc văn hủy diệt đồng thời tăng ra vô số, tạo thành một mảng lại một mảng đỏ chót giống như ong vo ve phân tán trên vùng thiên không Long Vân Đại Thụ.

Thương Lang hoang cổ khí tức phiêu du khắp nơi, quét ngang một mảnh lớn đại địa màu xanh này.

Con mắt của Hoàng Văn Thương Lang đột lên cũng không phải là hỏa diễm, liền là lạnh tanh hơi thở một chủng loại tựa hồ hỏa diễm như vậy phiêu điều hình thái, bao quát nó vai, khuỷu tay, móng đuôi cùng đuôi mặt chỗ, toàn bộ đều có loại này mị băng tại chấp chôn, lạnh mà nóng, ám ma âm hàn vô cùng âm đạm.

Mạc Phàm chớp chớp ánh mắt nhìn kĩ vào Hoàng Văn Thương Lang, đã thấy trên người nó bộc phát ra một đoàn năng lượng màu trắng xanh, trắng xanh bông bông như u vân lạnh lẽo, đem những cái kia đỏ chót ong vo ve hóa thành hoa tuyết, hoa tuyết là tả lấp lánh rơi xuống tán cây ngọn đỉnh thần thụ trên cao.

Vốn dĩ hần còn coi là sẽ có một cỗ cường thế nóng rực chúc văn bao trùm tới, nhưng cuối cùng bất ngờ cảm nhận được cũng chỉ có Hoàng Văn Thương Lang bên trên thức tỉnh huyết mạch đi ra cỗ này lạnh lùng dã tính, cũng không có như xưa cương dương táo bạo, nhưng từ đôi mắt kia lại không ngừng lộ ra một loại Băng diễm âm ti địa ngục cực kỳ quý dị, nguy hiểm đến có chút ngạt thở cảm giác.

"Cái này... cái này... Chẳng lẽ là U hàn hoang cổ đúng không??" Mạc Phàm nhìn xem thuế biến Hoàng Văn Thương Lang, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

U Hàn thuộc tính???

U lang thú, Tật Tinh Lang, Phi Xuyên Ngai Lang, Hoàng Văn Thương Lang, về nguyên tắc, vẫn là bộ hồn ý chí thuộc về U Lang Thú ban đầu.

Này thức tỉnh tận sâu huyết mạch, chính là kích phát tới mức tận cùng tốt độ của thuộc tính U Lang dòng dõi.

U Lang đến tình một nhánh cực kỳ hiếm huyết mạch của U Dạ Hàn Băng thượng cổ.

Mà nhánh thần tộc cổ xưa như vậy, rõ ràng đã sớm tuyệt tích khỏi thế giới này, một cái đã từng huy hoàng khởi nguyên nhất bên trong Triệu Hoán Vị Điện.

Tứ chi Hoàng Văn Thương Lang cơ hồ bị co uồn lại, ngắn hơn nhưng rắn chắc bội phần, xương cốt cùng cơ bắp đều phẳng phát trong nháy mắt này tái tạo thay thế; giống như bị cưỡng ép bóp vào bên trong, ngược lại nguyên bản lộ ra một ít thu nhỏ hơn thường lệ, mấy phần giảm lượng để thay thế bằng chất, bù đắp bằng kết tinh rắn chắc cùng săn chắc vô cùng; đại khái triển lộ ra một loại phi thường dày đặc hùng lực, tràn đầy dã thú chi lực.

Lông tóc bay múa trở nên cao quý hơn, thái bông hơn, nhan sắc thì không phát sinh cải biến, chỉ có màu sắc ban đầu là màu trắng xám đậm bông chốc thuế biến thành màu trắng muốt, là loại kia nhìn qua phá lệ lãnh ý bạch hàn, mang theo một chút băng ám hàn ý quang trạch!

Mặt khác, da lông bên ngoài, từ vai đến lưng, lại từ lưng đến chi sau, phía trên bao trùm lấy một tầng như băng điều bạch mao áo lụa, dán thật chặt tại hùng tráng cơ bắp bên trên, càng hiển lộ rõ ràng ra cái kia thú chi vương giả phân cao quý bất khả xâm phạm!

“Soạt soạt soạt ~~~~~”

Màu đen lang trào vỡ vụn ra ngoài, trước hết nhất từ trong cái khe nhô ra tới lại là một cái móng vuốt màu xanh đen lạ lẫm.

Cái này móng vuốt đã hoàn toàn mất đi lực lượng móng nhọn ban đầu, thay vào đó liền có phần nhu hòa, thậm chí vô hại cảm giác.

Dĩ nhiên, lang tộc là không có biến thành long tộc, không thể vì một ít huyết mạch thức tỉnh mà trên thân sẽ xuất hiện vảy, xuất hiện long lân phiến.

Bất quá, lòng thái u bình của nó vẫn như cũ cho người ta một loại rắn chắc không thể khinh thường, tựa hồ có đem đến một ít cực hạn tru diệt ma pháp cũng đừng hòng đã thương được nó.

Ngoại trừ những thứ kia ra, Hoàng Văn Thương Lang cũng không có quá nhiều thay đổi so với trước, các bộ phận tứ chi, phần cổ, lưng, cái đuôi đều cùng lúc trước Thương Lang thời điểm giống nhau đến mấy phần.

Thuộc tính đã cải biến, cái này tự nhiên là chuyện cực kỳ tốt, dù sao Hoàng Văn Thương Lang cũng không có cho mình riêng một loại chương không chỉ pháp nào hữu dụng cần thiết.

Tuyệt đại đa số mọi lần đối đầu, nó chủ yếu dựa vào Thương Lang đã tính để chiến đấu, này có chút kỳ thực rất yếu ớt a.

Hiện tại biến thành băng chi thuộc tính giống với Phi xuyên ngại lang lúc trước, còn là nhìn đến bên trong phát tán đi ra băng chi khí tràng cực kỳ khủng bố, có khí tức diễm ngục ở bên trong tương tự.

Ấm diễm cùng Ấm băng cùng tồn tại, để cho Hoàng Văn Thương Lang thuế biến thành Thương Văn U Lang

Thương Văn U Lang hình thành trên cổ đại U Lang huyết mạch, rõ ràng là Thần Vương trong lang tộc, so với Thương Lang càng cao minh cùng tôn quý không biết bao nhiêu lần

Chỉ tôn quân chủ a!!!

Thương Văn U Lang hiện tại chắc chắn là chỉ tôn quân chủ cấp.

Thậm chí, Mạc Phàm còn tin tưởng, quân chủ cấp nó đã một chân giẫm lên thêm nửa bước, giống như Ưc Tinh Ma Long, ở giữa khoảng cách quân chủ cùng Á Đế Vương cấp.

Một hạng mục có thể siêu việt toàn bộ quân chủ sinh vật bên dưới.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 294: Đại sự không ổn, chỗ này không tốt ở lại

"Ngao...u u u ~~~~~ Ngao...ô ô ô ~~~~~"

Thương Văn U Lang cũng là hưng phấn không thôi, liên tiếp ngao mấy tiếng cuồng hống, chấn động đến mảnh này Đệ Nhị Long Môn sâm lâm.

Đương nhiên, Thương Văn U Lang vẫn giữ nguyên xi thói xấu được học tập từ chủ nhân, thích làm nhất hủ dọa lừa người loại chuyện này, vừa vịn bước vào đến chỉ tôn quân chủ cấp, việc đầu nó làm là đại hiển thần uy thời điểm.

Sói tru ngân sâu xa vô cùng, có gió bức lạnh thấu xương, làm cho gần một nửa số lượng long chủng còn sống được một trận gọn tóc gáy, suýt chút từ bầu trời mà lao thẳng cắm đầu xuống đất.

Bọn chúng bàn bật kinh hoàng đấy, xen lẫn khóc rống trong nội tâm.

Kìa chẳng phải chỉ là con sói thôi sao, làm sao liền Long uy, thậm chí Chân Long lại tồi tàn đến nỗi bị hạ đẳng chi Lang hù dọa đâu, để bọn chúng có chút nghi ngờ tạo hóa, này ông trời cũng thật biết đùa ác quá a.

"Thương Văn U Lang?! Hoàng Văn Thương Lang thức tỉnh thành Thương Văn U Lang, U Lang huyết mạch có thể vượt trội hơn cả Thương Lang huyết mạch sao?" Apase đi dạo ở bên ngoài, nghe đến Hoàng Văn Thương Lang đột phá khí tức thời điểm, lập tức vội vã trở lại hóng.

Mạc Phàm thấy Apase, cũng là hiếm lắm mới đem lời khen lão lang một cái, "Ta không rõ lắm, bất quá, có cảm giác U Lang ản huyết mạch kỳ thực mới chính là bộc lộ hết phẩm chất bộ tộc."

Thương Lang rõ ràng là phẩm chất quý tộc cao nhất lang chủng, nhưng Thương Lang vốn dĩ cũng từng là một nhánh của U Lang tiến hóa mà nên.

U Lang Thú bản thân là dã thú diện mục, nó ở ở cổ xưa thời kỳ là toàn thể đi lên lấy hung tàn làm chủ, để cho vạn sinh linh khác nhớ rõ lấy một bộ thân thật dài lông màu xanh cùng vẻ ngoài hung hăng đến mấy phần đáng sợ.

Nói Hoàng Văn Thương Lang tiến hóa ngược thành gốc U Lang, Mạc Phàm sẽ là không tin.

U lang, ai nói gì nói, hẳn cảm thấy kỳ thực mới chính là nguyên thủy mạnh mẽ nhất của lang tộc; huống chi là, huyết mạch Thương Lang cũng đâu có biến mất, rõ ràng chỉ là nhường lại cái nổi bật hơn về đúng bản chất của nó thôi.

“Thật đẹp mắt, Hoàng Văn Thương Lang, thức tỉnh thương cổ U Dạ Hàn Băng đến, khí chất muốn bụi bặm cùng hoàng gia kết hợp hơn rất nhiều.” Apase trông đến dung mạo ngời ngời bạch lang đã tỉnh của Thương Văn U Lang, có chút muốn sùng.

Chờ đến tấm màn sương băng che đầy ánh mắt từ từ tản đi, bọn hắn lúc này mới hoàn toàn thấy rõ Thương Văn U Lang con mắt, cái đó thật tuấn đạt tiêu sái.

Thương Văn U Lang hình thái tương đương mỹ nam chân lang, cường tráng tứ chi trở nên thon dài, hoang dại đã tỉnh nhưng không kém phần cao quý vương giả; đồng tử nó màu trắng tuyết chỉ, kết hợp bộ lông mao cùng ám cổ chước văn sáng rực, chảy dọc theo từ vùng bụng lên đến tận mai bên má, vừa trông bạo lực tàn ác lại vừa lãnh đạm hàn băng, tựa hồ không khác gì một vị Thần Lang trên Băng Sơn tuyết tích, ngàn năm cô quạnh, hận mình vô đối, kiêu ngạo vô cùng.

Loại biến hóa này quả thật cũng là làm cho Mạc Phàm ngoài ý muốn, dù sao rất nhiều lúc sinh vật hình thái qua các thời kỳ tiến hóa đều thường hay to lớn hơn, vạm vỡ hơn bề ngoài, cho nên là Mạc Phàm đoán Hoàng Văn Thương Lang hẳn lên cấp sẽ tuân thủ đạo lý giống trước đây, càng nỗ mạnh bắp thịt, thân thể khổng lồ vượt trội ít nhất phải cỡ đầu Ai Cập thú hộ thú Sphinx, cuối cùng ai ngờ biến thành loại chó mẩu điện ảnh, tuấn mỹ loại hình.

Quả nhiên gần đèn thì sáng.

Trẫm là như thế vô địch cấp vũ trụ đẹp trai, ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm, liền bảo sao ngay cả đại thần lập lang quốc cũng muốn noi gương.

.....

Mười ngày trôi qua hết, Mạc Phàm trái lại kinh hi của Thương Văn U Lang, về sau tự nhiên có chút buồn bực.

Chính mình ngày qua ngày chăm chỉ dựa vào Long Vân Thần thụ cùng mẫu thụ thánh quả của nó cùng một chỗ hấp thu, hấp thu xong lại miệt mài tu luyện, thế mà làm sao liền không có chút thành tựu thuộc tính nào được thức tỉnh hết a.

Cảm giác hay là thánh quả đối với bản thân nhân loại sẽ mất tác dụng đi, hoặc về lý thuyết nói rằng, chính mình ác ma huyết mạch cùng lão cha huyết mạch vốn dĩ đã cho khai phá hết, không còn gì lặn nữa.

Bất quá, Tiểu Mei nói cho hắn một ít thông tin vớt vát lại chút tàn hi vọng.

Sở dĩ Băng Ma Trù quả được coi là thánh quả, thánh linh tư tài nguyên, bởi vì khả năng tác động tế bào gốc huyết thống của nó. Tác động đến, đồng dạng sẽ có rất nhỏ khả năng trường hợp không có gì xuất hiện.

Thế giới các cấp sinh vật phân loại rõ ràng khác biệt, cùng phát triển theo thuyết tiến hóa sinh trường. Một cái càng cao cấp trên đỉnh chuỗi thức ăn, rõ ràng huyết mạch ả sẽ càng mạnh hơn một chút, càng tiềm năng hơn một chút; mà tiềm năng, khẳng định sẽ đi kèm chút tổn thời gian.

Tỷ như Lang tộc vốn dĩ thuộc về bình thường huyết mạch, ăn vào một cái, vền vẹn chưa tới một ngày đã lộ ra kỳ tích thức tỉnh.

Nhưng long tộc, long xà tộc không giống, đơn cử như Tiểu Kỳ Lan, đến bây giờ nó cũng giống Mạc Phàm, ngoại trừ ăn xong liền hóa thành một cái trứng xanh điệp lục, ngái ngủ suốt thời gian qua chưa tỉnh lại, cái gì thực lực đều không có cái biến phát sinh.

Bất quá, hóa trứng thời điểm, mang ý nghĩa thuế biến lột vảy tái sinh.

Đến khi nở ra, Tiểu Kỳ Lan nhất định sẽ bá đạo không gì sánh được.

Này để cho Mạc Phàm đột nhiên hào hứng hi vọng chính mình Tà Thần máu mù vẫn nên càng thâm sâu một tí, giả như ả tàng một loại khủng bố gen nào đó như bất tử chi thân, Thần Phật tiên giả, đại loại đám phát chết luôn liền tốt.

Ngoài ra, năng lượng Băng Ma Trù quả là xác thực lớn, tuy chưa bằng Đại Đại Kết Tinh một siêu hạng mục, nhưng là cùng Tinh Hải Chi Mạch so ra sẽ muốn vượt trội hơn nhiều lần. Mạc Phàm hiện tại cũng không dám tùy tiện đem đi sử dụng, ngộ nhớ thất bại sẽ phi thường đáng tiếc.

Cuối cùng, hắn đành quyết định giao hết cho Tiểu Nê Thu cất giữ, chờ đợi thêm một vài nguồn năng lượng khác đến tay, sẽ bắt đầu chậm rãi đột phá.

Trước khi rời khỏi Triệu Hoán Vị Diện, Mạc Phàm cũng không quên gọi Thương Văn U Lang đem toàn bộ lang quân đoàn tiến quân đến Đệ Nhị Long Môn cái này tiên khí nồng hậu bên trong Vạn Long Cốc để làm lãnh địa.

So sánh với lang cốc nhỏ bé chưa bằng một cái tán cây Long Vân Thần Thụ, phần này dĩ nhiên ích lợi nhiều đến không sao kể hết được.

Ngoài tài nguyên vô tận, giang sơn rộng lớn, còn nói đến an toàn sự tình.

Nên nhớ, ngay cả cấm chú pháp sư du hồn tìm kiếm Triệu Hoán thú trên Vạn Long Cốc trợ giúp, bọn hắn là chưa bao giờ ngờ đến tồn tại của cái Đệ Nhị Long Môn này đấy!

Không ngoa khi nói ngoại trừ Mạc Phàm, tuyệt đối sẽ không có ai triệu hoán được bất kỳ một đầu nào sinh vật bên trong Đệ Nhị Long Môn.

Mà lại là hiện tại, Thánh Chúc Sâm Long, Giao Ma Thổ Long, Tử Đằng Cốt Long đều tử vong, để cho Đệ Nhị Long Môn chỉ còn một đám vô chủ Chân long cùng sinh linh không quá mạnh mẽ gây uy hiếp được.

Chỉ cần không phải có một loại đại đột cùng đủ mạnh để đem Long Vân Thần Thụ cho chặt đi, phá vỡ cấm chế cổ xưa của Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, tạo cơ hội để đám Tổ Long trở lại dương gian vị diện, căn bản Thương Văn U Lang cùng Thấu Đình Lô Tì là vô địch tồn tại ở đây.

Thậm chí, e ngại vấn đề mấy cái kia Chân Long huyết mạch sau này tiến hóa, Mạc Phàm cũng là để cho Tử Linh Hỏa Long chuyển dời từ Vạn Long Cốc bên ngoài đến di tích Đệ Nhị Long Môn bên trong đồng thời xưng vương.

Có Tử Linh Hỏa Long, con hàng Chân Long cấp bậc Á Đế Vương hiệp trợ, bọn nó rất nhanh sẽ thống nhất mảnh cương thổ không có gì ngoài siêu việt tài nguyên này.

Đệ Nhị Long Môn ấy...

Ngạch, nên đổi tên là Mạc Gia Hoàng Triều.

.....

Tâm tình thật tốt trở lại Kim thuật Hephaistos không gian.

Đến trong hồ thư các ngoài vườn rộng lớn, Mục Bạch tâm tình có chút nặng nề.

Hắn thấy được Mạc Phàm, liền đứng ở trước cửa.

Mạc Phàm thấy được Mục Bạch thần sắc có chút không đúng, thu hồi ngay trào phúng yêu cầu đáng vẻ, làm bộ một cái bất cần đời người vừa tu luyện thất bại, an ủi nói: "Cũng đừng buồn, ta như ngươi, tu luyện thất bại, không có cái gì tiến triển a. Bây giờ vẫn là siêu giai..."

Mục Bạch chăm chăm nhìn Mạc Phàm, thần nhiên đáp: "Ta vừa đạt một chút thành tựu hắc ám tu luyện."

"Vậy ngươi đang có tâm tư gì, ta rất ít nhìn thấy ngươi cái bộ dáng này. Thế nào? ngoại trừ bị Trương Thiếu Như đóng cung treo bi ra, trực tiếp kể, làm huynh đệ, ta liền giúp tới." Mạc Phàm nói rằng.

"Ngươi hẳn là còn nhớ Khuфу đã từng bị ngươi đem quăng xuống Hắc Ám Vị Diện?" Mục Bạch hỏi.

Ngoài xa xa hồ các, cái kia nam tử tóc vàng tuần mã đang ung dung hải lòng tiến vào, dự định đi lại địa phương hai người Mạc Phàm cùng Mục Bạch để khoe một chút tu hành tiến bộ.

Cũng không biết tại sao, hắn là hào hào nhảy cảm từ ngữ.

Từ xa nghe đến Khuфу một chữ này trên miệng của Mục Bạch phát ra, càng là phát ra trước mặt Mạc Phàm, hắn lập tức cúi thấp người xuống, lẳng lặng nhẹ nhàng mà động tác dứt khoát quay đầu lại.

"Đại sự không ổn, chỗ này không tiện ở lại, lần tới có dịp thì huynh đệ tương phùng nói tiếp!" Tóc vàng nam tử tự nói thầm một mình.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 295: Khuфу trở lại

"Đồng ý ta có quăng hắn xuống Hắc Ám Vị Diện, nhưng Khuфу vốn dĩ từ lâu đã nằm trong Minh Vương thế giới một cái danh ngạch, hắn muốn thoát khỏi chỗ đó nói, liền không phải không có khả năng." Mạc Phàm ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói rằng, "Thứ gì không hợp lý sao?"

"Phải, có một ít manh mối mâu thuẫn, quan hệ với Khuфу." Mục Bạch nói.

Mạc Phàm lập tức nheo mắt lại, thái độ thay đổi, hướng sang Mục Bạch tỏ ý chăm chú lắng nghe hắn nói tiếp.

Liên quan đến Minh Giới chiến tranh sự tình, hắn tương đương giành thật nhiều quan tâm.

Nhất là đối với sự ra đi của Cổ Lão Vương hay tổng huấn luyện viên Trảm Không, Tần Vũ Nhi.

Cứ việc bọn hắn là bị chết trong tay Michael, nhưng kẻ trốn bên trong bóng tối ném đá giấu tay kia, không ai khác chính là Khuфу.

Này một cái khắc sâu vào nội tâm để Mạc Phàm không bao giờ quên được, tự thề rằng chính mình chắc chắn sẽ có một ngày phải đem đầu tên gian thần Ai Cập cho trăm.

Pharaoh gì đó, Ai Cập thần linh gì đó, hoặc là đại biểu Minh Vương gì đó, hết thầy tốt nhất đặt cùng một chỗ, đồng thời vắn cổ.

“Người cũng biết ta là phán quan chấp pháp giả cho Hắc Ám Vương?” Mục Bạch trước hỏi một câu.

“Ừm.”

“Trên thực tế, ta có một số phong cách làm cùng Thánh Thành chương quản thiên sứ là rất khác biệt. Làm sát thần giả, bọn ta cũng không có phải duy trì cái gì cân cân hay ổn định vị diện. Ta bất quá là đến đòi nợ, trên thế giới này luôn có một ít người tự cho là thông minh, bọn họ rõ ràng hướng về Hắc Ám Vương lấy đi sức mạnh mạnh mẽ, thỏa mãn tư dục.”

“Nhưng ở bên trong xa hoa đòi truy quên lời hứa ưng thuận trước đó, muốn chống chế, thậm chí muốn cãi lời, bọn họ tự cho là thông minh lợi dụng lỗ thủng của Hắc Ám Khế Ước để trốn tránh nợ nần, luôn cho rằng hắc ám mãi mãi cũng không thể bước vào cái thế gia yên tĩnh này, ai ngờ vị thần linh kia đối với người tham lam nơi này rõ như lòng bàn tay, thế là người như ta khắp nơi một mối bôn ba, như một người đòi hỏi nợ, đương nhiên chúng ta xưa nay không muốn cái gì khác của bọn họ, chỉ cần tính mạng của bọn họ, sau đó đem linh hồn của bọn họ đồng thời đưa xuống phía dưới.” Mục Bạch nói.

“Mục Bạch, người cắt bớt những thứ không cần thiết nói đến a. Nói mấy lời này với ta, căn bản không mấy giá trị gì. Ta cũng không phải vi phạm quy tắc gì đó của các người.” Mạc Phàm chăm chú lắng nghe thời điểm, nhưng không mấy thu hoạch được thông tin gì, tự nhiên có chút buồn bực.

“Người nghe ta nói tiếp, ta trước muốn cho người mình bạch trách nhiệm của ta. Do tính chất đặc thù này, kỳ thực thời gian qua ta liên tranh thủ tại các nước Tây Âu kẻ cận truy tìm tung tích một cái nhiệm vụ liên quan đến Hắc Ám Khế Ước kẻ hồ đang bị ai đó cố tình khai thác đưa ra bên ngoài. Diện biến vừa vặn lại có một mốc thời gian kẻ từ sau ngày Thánh Thành thẩm phán người, hay nói là, trùng khớp với thời gian Khuфу có khả năng mang hắc ám lực lượng tuồng đến bên ngoài vị diện khai thác.” Mục Bạch chậm rãi kể lại, “Ban đầu, ta không tin tưởng là Khuфу, đưa ra thử nghiệm loại trừ rất nhiều trường hợp liên quan đến hắn, nhưng kết quả nói lên hoàn toàn bế tắc. Sau đó ta buộc phải đặt một giả thuyết cùng hắn có quan hệ. Tìm đến một số trợ giúp từ người bạn cũ, rất nhanh truy ra sự tình có liên quan đến Ai Cập thần cổ đồ vật.”

“Ai Cập thần cổ đồ vật? Là suối nguồn Pharaoh sao?” Mạc Phàm hai mắt lộ ra quang trạch, hỏi.

“Không truy được, nhưng dựa vào mức độ quan trọng đến nói, liên suối nguồn Pharaoh cũng không phải linh tứ thần phẩm có thể sánh ngang. Bất quá, trước tiên cũng không loại trừ khả năng này.” Mục Bạch cẩn thận phân tích.

Pharaoh nguồn suối cũng có khả năng không bằng???

Nghe đến còn tồn tại một vật phẩm thần thánh hơn cả Pharaoh suối nguồn, Mạc Phàm lập tức sùng sốt một chút.

Đến thời điểm hiện tại, Pharaoh suối nguồn, cái thứ này là treo thưởng đỉnh chóp trên thị trường liên minh thợ săn quốc tế đấy.

Nhiệm vụ Pharaoh nguồn suối cơ hồ hàng năm đều sẽ treo ở trên bảng thiên đầu treo thưởng quốc tế, dù là giá cả bảo tố đến có thể mua xuống một toà thành trì nhỏ, vẫn như cũ có rất ít người đến hoàn thành.

Mà ngược lại, thường xuyên có thể nhìn thấy một số trong 1% người giàu nhất hành tinh vùng tiền như nước, liền vì thu hoạch được một giọt Pharaoh nguồn suối chính thống mà không tiếc cả thấy.

Pharaoh nguồn suối công dụng nhiều lắm, khoa trương nhất chính là có thể thu hoạch được sinh mệnh kéo dài. Nghe nói dựa vào lực lượng cổ đại Ai Cập này, có thể để người ta thanh xuân mãi mãi, càng là sản phẩm nghiên cứu của những xí nghiệp si mê bảo dưỡng nữ tính.

Về phần ma pháp sư, hơn ai hết, Mạc Phàm đồng dạng muốn hiểu rõ mức độ vô giá của Pharaoh suối nguồn.

Một cái kia đem ra để phục sinh bất tận vong linh ma pháp, chấn động không gì sánh nổi học phù chi tranh. Càng là một cái giúp cho hắn trở thành thế giới duy nhất người tiếp thu Thần Ấn Tấn Dương được tận gấp hai lần lời hệ lực lượng, đây chính là Mạc Phàm cả đời cũng không bao giờ quên nổi.

Nếu là suối nguồn Pharaoh, Mạc Phàm tự nhiên sẽ hiểu, nhưng nếu còn có thứ vô giá hơn, ngách, hắn trong lòng càng không cách nào từ bỏ xuống chỗ này.

“Cái gì cũng được, bất quá, Ai Cập cổ thần đồ vật là khẳng định chỉ Khuфу mới có sao? Vì cái gì suy ra được đích thị là hắn đâu?” Mạc Phàm hỏi.

“Khuфу cùng các Pharaoh của hắn chính là người phát ngôn tốt nhất, bọn gia hóa này sống đến nay sẽ thuận lợi làm một ít việc trong bóng tối mà rất nhiều các thế lực khác không thể truy xét ra được. Đại loại, hắn nằm trong cái danh sách có xác suất cao nhất là kẻ chủ mưu đi. Tại một cuộc trao đổi truy bắt tên thương nhân hắc ám đang giao hàng, chúng ta chỉ mơ hồ biết được Pharaoh thượng cổ đồ vật này được đem bán từ Phi Châu lục địa, càng là từ Ai Cập, trung ương Cairo.” Mục Bạch minh bạch nói ra.

Trông thấy Mạc Phàm có phân đang suy tư cẩn thận, Mục Bạch nói tiếp: “Ta hoài nghi lần trước Khuфу đi lạc đến một cái môn quan nào đó trong Hắc Ám Vị Diện, hắn dụng ngộ mở ra cái cấm chế cội nguồn nguyên tắc, có thể là cùng một thời điểm mượn nhờ chỗ quy tắc này tiếp thu Hắc Ám lực lượng của Hắc Ám Vương đang buồn bán một phần, trực tiếp bán đến cho nhân loại vị diện.”

“Ý người nói, Hắc Ám Vương là đem căn cơ ma pháp chỗ để cho phép nhân loại sử dụng ma pháp của mình theo đường chính thống nhất, còn Khuфу thì

đang làm một phiên bản tuồng hàng trốn thuế trái quy tắc phải không, đại loại như hàng lậu?” Mạc Phàm lần nữa hỏi.

“Có thể hiểu như vậy. Chỗ này liền làm cho chúng ta đau đầu vô cùng. Hẳn thông qua Ai Cập cổ thần đồ vật lấy cấp hắc ám cội nguồn năng lượng, đem năng lượng đến chia sẻ trái pháp đến một ít sinh vật khác.

Việc này giúp hẩn thu hoạch không ít chỗ tử vong an giới của Hắc Ám Vị Diện, rất nhanh sẽ hoàn chỉnh một cái Minh Giới cường đại nhất, chính hẩn sẽ trở thành chúa tể Minh Vương, thực lực càng không thể dùng cách bình thường để tính toán.” Mục Bạch nói rằng.

Mạc Phàm nhanh chóng hiểu được phần kia trần trụi của Mục Bạch.

Khuфу tạo ra một con đường thứ hai bán lực lượng hắc ám, giảm đi sức ảnh hưởng của Hắc Ám Vương, đồng thời gia tăng phần thiếu hụt đó qua Minh Giới của mình.

Vậy cũng mang ý nghĩa là Hắc Ám Vương có thể sẽ giảm đi một cái không nhỏ lực lượng. Tự nhiên sẽ khiến Hắc Ám Vương không cách nào vui vẻ được.

“Hắc Ám Vương nếu cảm thấy hẩn quá chướng mắt, làm sao không truy giết, liền chỉ để người?” Mạc Phàm cố tình đặt một câu hỏi để thăm dò Hắc Ám Vương lực lượng.

“Hẩn không có chứng cứ. Chúng ta đều quá xem thường Khuфу, này kỳ thật giáo hoạt đến không tưởng; mà lại là, Khuфу hiện tại không trốn ở Ai Cập, rất khó truy đuổi theo hẩn. Hắc Ám Vương cũng không phải là Thần Vương vạn năng, không lại ở hắc ám vị diện nhưng biết toàn bộ sự kiện ma pháp vị diện.”

“Khụ khụ, có chút phức tạp. Mục Bạch, hay là người muốn ta tham gia phải không, vậy thì không cần phải nói nữa, ta tự nhiên sẽ đồng ý. Khuфу, ta vừa vạn muốn giết là hẩn là vấn đề tư nha. Hôm nay đến đây thôi, khi khác lại bàn, bây giờ tư duy của ta có chút trì trệ chưa hoạt động được... Ngạch, đứng rồi, Triệu Mãn Duyên hẩn đứng bên ngoài Hồ Các đang chạy trốn khỏi không gian Hephaistos đó, ta còn cảm nhận rõ ràng từng bước gọn sóng quanh thân hẩn. Người trước sẽ muốn bắt hẩn lại.” Mạc Phàm cười khổ nói ra.

“Thôi được, để hôm khác.” Mục Bạch xoay người, dự định tóm lấy tên nhát gan Triệu Mãn Duyên kia, nhưng chợt nhớ ra một cái quan trọng khác không kém.

“Phải rồi Mạc Phàm, Hoàng Văn Thương Lang tu luyện thể nào?

“Hảo tốt, giờ ta đi lấy Lang Khái.” Mạc Phàm vô cùng hào hứng nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 296: U bông băng diễm

Dùng qua thịnh soạn bữa tối.

Mạc Phàm đến gặp viện trị Giroud ở tại một gian lịch sự tao nhã phòng khách, nơi có trước thềm được trang bày không ít các kính điển khai ma cụ của giáo hội kim thuật nổi danh hàng đầu thế giới này.

Lại nhắc, Mạc Phàm đối với vị viện trị cũng tương đương đặt chữ kính lên trên.

Từ trận kia đi săn thịnh hội ở bên trong Vạn Long Cốc lấy được Ưc Tinh Ma Long chi huyết tinh hoa còn không có sử dụng, hẩn quyết định toàn bộ đều đem đi tặng cho lão.

Công bằng đến nói, cái này đại lượng ác máu xác thực có mấy phần sát khí, thậm chí thích hợp làm thức uống bồi bổ cho đặc thù âm hàn âm diễm của Thương Văn U Lang hơn.

Những đầu này Ưc Tinh Ma Long, tại bị tàn sát trước đó tựa hồ đã từng ăn hết qua tốt mấy ngàn sinh linh cùng tạp long xui xẻo, mà máu của nó cũng bởi vì cổ này tàn nhẫn mà nhiễm phải mấy phần tà sát khí, thật giống như kia mấy ngàn cái kia oan hồn bị khóa ở nó trái tim bên trong, cũng chuyển biến thành một loại hỏa dịch nóng rực, để huyết dịch nhìn qua đỏ rực như liệt diễm phần nộ.

Apase nói cho Mạc Phàm biết, viện trị Giroud cũng hẩn sẽ vô cùng thích huyết thanh của Ưc Tinh Ma Long. Trong bộ môn luyện kim, dung rèn một cái chí cao tay nghề, nguồn máu chân long kia liền tạo nên bổ trợ đáng kể đối với vật liệu chế tạo ma cụ, đồng dạng có thể phản ứng tốt với hỏa dịch chi viêm bên dưới thiên niên thiêng hỏa.

Dẫu sao người ta cũng là đặt hết tâm huyết nghề nghiệp, xem nhẹ tài chính, còn thoải mái tặng không cho Mạc Phàm một kiện thần cấp Đế Vương chi khái. Phần quà nho nhỏ này so ra càng không thể tính là gì.

Mà viện tri Giroud vẫn như cũ thoải mái, hắn thấy Mạc Phàm đưa đồ vật đến tay, tự nhiên không cần quá giằng co cái gì nghi thức, trực tiếp nhận là được, vừa nhận vừa cười cười, một bộ đặc biệt khách sáo, đặc biệt giống như hai huynh đệ thân thiết.

“Chuẩn bị xong kiện khai cho ta rồi?”, Mạc Phàm cũng cười cười, lập tức phun ra một câu thẳng thắn.

“Khíu ta. Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, ngươi là thật vận số nghịch thiên, đã chuẩn bị rồi, kiện thần khai còn hoàn mỹ ngoài mong đợi”, viện tri Giroud miệng nở nụ cười hào hứng trần thuật.

“Cái gì ngoài mong đợi, không phải các bước sau đi qua lôi kiếp là không còn cần đến xác suất đến xem sao?”, Mạc Phàm hơi không hiểu, mở miệng thắc mắc.

“Thì rõ ràng xưa giờ như vậy, chỉ là ta cũng ngoài ý muốn a, không nghĩ tới phương diện thiết kế của ta lại phát sinh kỳ tích, có thể hoàn hảo kết nối được Băng Chu Thần kim loại với Hỗn Âm Nhuyễn Thần Minh Khai thành một kiện thống nhất y khai, lập tức vừa sinh ra được Thần Hephaistos cổ đại chỉ lực chúc phúc, đi qua lôi kiếp, chân chính trở thành siêu cấp thần trang”, viện tri Giroud không giấu nổi tự hào chính mình thành phẩm.

Mạc Phàm sau khi nghe xong, con mắt loé lên quang mang.

Còn tốt đến vậy, quả nhiên là thiên tài trăm năm trong giới thần rèn, thần tượng trong thần tượng. Khai trang thông thường qua tay hắn, chính là thành tiên phẩm hạng nhất, mà tiên phẩm hạng nhất đưa cho hắn nhào nặn, cuối cùng sẽ hóa rồng, hóa phượng, viễn siêu cấp độ chi khai.

Viện tri Giroud mở ra vòng tay không gian trước mặt, tại không gian ba động, hắn trên bày tay lấy ra một cái quang ám Dạ Băng Liên.

Dạ Băng Liên này nhìn sơ qua thôi liền thấy được tràng âm đậm cùng cực kỳ lạnh lẽo khí tức thổi phà đến tám hướng xung quanh.

Bất quá, từ kích thước bên ngoài lưu ý, hoàn toàn chỉ vừa vặn giống như dây chuyền đeo cổ cho một người trưởng thành, không thể phù hợp với cơ thể Thương Văn U Lang được.

Tại Mạc Phàm cẩn thận quan sát từng hành động nhỏ nhặt của Giroud, đến thấy hắn lấy Dạ Băng Liên ra về sau, miệng mồm có chút không nhịn được nói: “Lão già, ngươi đừng khách sáo a, chỗ này ta không cần để tặng quà, đừng mất thời gian nữa, trực tiếp lấy kiện lang khai của lão làng nhà ta ra đi”.

“Ta tại chỗ nào khách sáo, Dạ Băng Liên này không phải cho ngươi, là của nhà người Hoàng Văn Thương Lang đeo đến.”, viện tri Giroud nói rằng.

“???”, Mạc Phàm nhìn xem phần này an tĩnh mà nhẹ nhàng trả lời trên gương mặt của Giroud, có chút không biết nói gì.

Đùa dai gì vậy...

Siêu cấp thần trang, chi lang đầu khai, không phải nên là oai nghiêm như dũng tướng lập chiến một kiện y phục sau.

Bát Chu Mâu đầu, Hỗn Âm Nhuyễn Thần Minh Khai đâu?

Vì cái gì thành ra dây thắt bím lông tóc cho Thương Văn U Lang nhà ta rồi.

Mà nói thắt bím, sợ rằng cũng không đủ buộc qua mấy vòng một thớ lông trắng của U Lang.

Viện tri Giroud thấy sắc mặt Mạc Phàm không tốt tổng thể, tức thì ho khan vài tiếng, lộ ra giả dạng một người tiền bối đi trước đáng vẻ đang giáo dưỡng thế hệ năng non: “Khụ... khụ, người trẻ tuổi, người trẻ tuổi, người chớ nên vội vã xem thường. Chỗ này Dạ Băng Liên là tối ưu thiết kế, ngươi để Triệu Hoán thú ngươi một giọt huyết lên mặt liên chính giữa, tức thì chọn chủ giữ vật, về sau tự nhiên Dạ Băng Liên có thể khớp khít cho vừa vặn duy nhất kẻ sở hữu nó”.

“Khoa trương thế à?”, Mạc Phàm trừng mắt hỏi.

“Thử liền biết”, viện tri Giroud cười cười nói

Mạc Phàm không chần chừ lấy tới Dạ Băng Liên chỗ này, lòng nóng như lửa đốt, trực tiếp chớp mắt xuống đình viện sân to bên dưới, gọi ra Thương Văn U Lang đến xác nhận.

"Ngao ồ~~~~~"

Buổi đêm, màn trời đột nhiên vén xuống một tấm màn khổng lồ màu xanh nhạt.

Tấm màn lần lần tận tận gọn sóng trong khi quỳn, tức thì một đầu Thương Văn U Lang gào thét ra một tiếng, nó đôi tròng mắt kia phảng phất đang trải qua cực hạn rèn luyện, u lang đồng tử bên trong kia cuộn cuộn ám băng ám điểm thậm chí chưa có tiêu tán đi, bất thành linh chân chính chiếu rọi đến cái này hết thấy đình các bên trong tu viện.

Viện tri Giroud đồng dạng đi theo Mạc Phàm rơi xuống sân đình, rất nhanh liền lưu ý đến trong đình viện những cái kia ao cá, tiểu cảnh, giả sơn, vườn hoa hồng, ghế dài, tượng đá đang bị một tầng quý dị u bóng băng điểm màu trắng xám cho bao phủ.

Hàn băng dạng diêm, hùng hực thiêu đốt ra ngọn lửa ám la tro xám địa ngục, lửa này không có đốt cháy bất luận cái gì vật thể, xung quanh càng không thể hiện ra bất kỳ sự thay đổi nào nhiệt độ; chỉ không hiểu vì sao hết lần này tới lần khác toàn bộ chỗ kia đang từng bước từng bước bị đóng băng lại, băng trong âm ti, để cho người ta một loại cảm giác cực kỳ lạnh gáy sống lưng.

“Không cảm thấy nhiệt độ trôi qua, nhưng hết thấy bị đóng băng?”, viện tri Giroud là một cái thể chất cảm chú pháp sư người, nhưng hẳn đồng dạng cũng không cảm thấy nhiệt độ xung quanh thay đổi dù chỉ một chút, tựa hồ khối u bông băng diêm là mảnh khí ảo thuật vô hại vậy.

“Rúc rúc rúc rúc ~~~~~”

“Àm âm âm ~~~~~”

Trời cao bên trên, một đầu Trường Giang Hải Long nào đó, cơ hồ theo Thương Văn U Lang từ Vạn Long Cốc ra ngoài, bị đánh rớt xuống đình viện.

Thân thể nó nằm trên mặt sảnh đình viện, cả người bị ngọn ám băng chỉ diêm kia mãnh liệt hung hăng quấn lấy, chồng chất bao phủ, tứ chi của nó bị tro xám khóa chặt đến tê liệt lại, vậy rỗng bị băng xám bao nhiêu lớp đè lên, râu rồng nặng trĩu thành tảng băng nặng nề đè trên mặt đất, mà long nhãn cũng tại trong nháy mắt này liền khô rât, lộ ra trong trắng, có tro tuyết chảy ra từ bên trong hốc mắt.

Như cũ không có nhiệt độ tỏa ra, tựa hồ một hồi vô tình đi lạc qua cánh cổng chết chóc vậy, linh tính mạch bảo chẳng thể xảy ra chuyện gì, nhưng bước chân tới thì lập tức hóa thành mồ chôn.

Mạc Phàm, vẫn là viện tri Giroud nhìn đến ngây dại.

Chết rồi...

Trường Giang Hải Long nhưng là Chân Long huyết mạch, tuy chưa có qua long kiếp tiến hóa đến giai đoạn mạnh mẽ nhất, nhưng thực lực tiểu Quân Chủ ở trên thế giới này cũng phi thường đáng gờm rồi.

Thương Văn U Lang kia, thức tỉnh huyết mạch U Dạ Hàn Băng thượng cổ, khủng bố đến cực điểm.

Rõ ràng là vẫn tại một cuộc quần đấu bên trong Vạn Long Cốc, Mạc Phàm bất ngờ triệu hoán nó đến nhân loại vị diện, thể mà vẫn như cũ một cái ánh mắt mãnh liệt kéo ngang, bức Chân Long vào ải tử.

Viện tri Giroud lặng người như chết đứng, thân thể lão lung la lung lay, phải dựa vào cột tường phía sau lưng mình để tránh bị ngã.

“Ng... người... người cái này là kẻ ước thú mới à. Ta tưởng người gọi ra Hoàng Văn Thương Lang lần trước để thử Lang Khai... khụ khụ, không đúng... khụ, cái này cũng là lang, làm sao đến kẻ ước của người cũng muốn nuôi Lang, nó hẳn đã là cực phẩm lang tộc huyết thống”, viện tri Giroud mặt mũi xanh xao, khó khăn mở miệng hỏi.

“Nó là Hoàng Văn Thương Lang đột phá, Thương Văn U Lang”, Mạc Phàm ôn tồn trả lời.

“...”

Gió vẫn chậm rãi thổi qua trong đình viện, nhẹ nhàng cuốn lấy những mảnh tàn rơi cánh hóa hồng trên mái nhà xuống sân sảnh.

Viện tri Giroud trên đôi chân già nua, vốn đã thấm thía mệt mỏi mà lao đao không cách nào đứng vững.

Mạc Phàm nhìn thấy miệng lão sùi ra bọt mép, hốc mắt kém chút cũng đóng băng thành tuyết giống như Trường Giang Hải Long trước đó

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 297: Băng Âm Dạ Nguyệt Nhuyễn Khải

.....

Mạc Phàm vội vội vàng vàng diu viện tri Giroud kiểm tới một chỗ ngồi tốt, sau đó hẳn lại hướng qua địa phương Thương Văn U Lang, đưa ra Dạ Băng Liên, đồng thời giúp Thương Văn U Lang xác nhận chỗ lực lượng Lang Khai về sau, trực tiếp tiếp nhận thần trang con dấu.

Hắn làm hộ pháp cho Thương Văn U Lang, tự mình tập trung tinh thần làm dẫn đạo, cắt xuống một vết máu nhỏ trên má đùi Thương Văn U Lang, trực tiếp nhỏ xuống Dạ Băng Liên bề mặt.

Dạ Băng Liên liền kích thích phản ứng huyết mạch, trong nháy mắt bị vô số ám băng ám diêm tro xám từ hạch tâm khuếch tán ra ngoài, cũng đồng thời đem Dạ Băng Liên biến thành vô số tia hàn quang bắn về phía Thương Văn U Lang, một đạo lại một đạo quấn quanh tại cổ nó như là Dạ Nhung Băng

Chi, cuối cùng chỗ này Dạ Băng Liên hình thành lên một cái cực khí dây chuyền, mặt dây chuyền khảm Hồn Âm Ngọc, sáng chói đến cực điểm.

Quá trình này tương đối chậm chạp, Mạc Phàm vừa rất kiên nhẫn, cũng rất ôn hòa, giống như chờ một gốc nho nhỏ mầm non như vậy. Hắn rất sợ cỗ này quá cương mãnh Đế Vương Thần Trang làm hội chấn động, xung kích đến một cái sinh mệnh thua kém quá nhiều - Chí Tôn Quân Chủ.

Dạ Băng Liên trên cỗ kích ứng với Âm Cổ Chước Văn trên người của Thương Văn U Lang, để cho hoa văn trên mặt nó, cùng vùng bụng nó càng đậm màu tử quang hơn.

Bất quá, chỗ này đeo vào cũng không có cái gì làm thay đổi thực lực cùng khí tức của Thương Văn U Lang, tựa hồ đơn giản là một kiện trang sức, chức năng duy nhất của nó là để làm đẹp.

Hoàn thành hết thảy về sau, Mạc Phàm cố ý quan sát Thương Văn U Lang trên cơ thể biến hóa.

Thương Văn U Lang cũng chăm chăm chớp chớp ánh mắt trông lại Mạc Phàm.

Hai cái kia khuôn mặt nhìn nhau, mắt một lúc, liền ngậy ra như ngỗng.

“Chuyện gì, kết quả cuối cùng hóa thành một cái vòng cổ vô thưởng vô phạt?” Mạc Phàm có chút không duy trì được bình tĩnh nói.

Hắn quay đầu lại, dự định tiến về địa phương viện trì Giroud đang ngồi nghỉ, thắc mắc thần trang vẫn đề.

“Gào gào gào gừ gừ gừ ~~~~~ ”

Đúng lúc này, Thương Văn U Lang đột nhiên gầm thét lên một trường tiếng kêu.

Tiếng kêu vừa ngân vang, để cho Mạc Phàm lần nữa phải dán đôi nhãn cầu lên người Thương Văn U Lang.

Thương Văn U Lang nhảy lên, thân thể hiện ra quý dị trên dưới trời nổi, lông da của nó hiện ra liti nhú hoa văn Hồn Âm Minh Thần Nhuyễn Khải đến.

Phía cổ của nó, Hồn Âm Ngọc trên Dạ Băng Liên liền chiếu ra một trường ảnh hắc quang văn cùng lam quang văn song thể, những này quang văn phóng xuất ra mãnh liệt đến cực điểm quang huy, đã nhìn thấy một tòa quang huy không ngừng ngưng thực, ngưng tụ đến tựa như chân chính lấp lánh Thần Trang, hiện lên ở Mạc Phàm trước mặt, cũng hiện lên với tốc độ cực nhanh ở Thương Văn U Lang trên thân.

Dạ Băng Liên hoạt động giống như một cái máy quét mã vạch, khi xác nhận chính chủ về sau, Thương Văn U Lang liền có thể kích hoạt một kiện hoàn mỹ Thần Trang bên trong đó.

Theo Dạ Băng Liên ô quang trên óc sáng lên, dĩ nhiên trực tiếp bay ra, thân thể dài như vạn quân vong linh tử thần hiện một loại hình thái bảo vệ quay quanh ở xung quanh Thương Văn U Lang trên người.

Thập khối thần kiện khai ảnh!!!

Mười bộ phận khác nhau.

Lang khuôn mặt, đồng tử, hàm, răng nanh, mao, thân, tứ chi, lệ trào, lang vĩ, tựa hồ không có một cái nào địa phương trên người Thương Văn U Lang là không được Thập đại khối thần kiện này khai ảnh đến, hóa thành một cỗ thống nhất Thần Trang bao phủ chủ thể lại.

Trên thực tế, quá trình này hiệu quả mang lại không kém gì tổ cốt nắn xương cùng bạo cốt thay xương cho Triệu Hoán sinh vật, có thể có tốc độ nhanh hơn, sức mạnh càng bùng nổ, thể phách càng bền bỉ!

Tổ cốt là một quá trình tương đối thống khổ.

Bạo cốt, đó là so với trực tiếp bị đánh nát còn muốn càng thống khổ khó nhịn hơn.

Bất kỳ một yêu ma tại quá trình lên cấp đều tồn tại nguy hiểm to lớn, bỏ qua thân thể nguyên bản thay đổi thể xác cường đại hơn, cao quý hơn, không cẩn thận sẽ dẫn vật mình đến chết.

Tuyệt đại đa số sinh vật muốn dựa vào tài nguyên đến đột phá lên cánh giới khác, cần thiết phải qua ba cái giai đoạn tổ cốt cùng bạo cốt này.

Mà Thần Trang khai ảnh trên người Thương Văn U Lang, mang ý nghĩa đã chính thức để cho mỗi một kiện giáp hàn gắn xuống, thay thế cho việc phải tự đem linh cốt bản thân mình thay đổi.

Rút ngắn công đoạn, để mọi thứ trở nên đơn giản hơn, nhẹ nhàng hơn, nhưng mức độ hiệu quả đều không kém, thậm chí còn muốn để cho chủ thể linh hoạt cùng phản ứng tốc độ nhanh hơn rất nhiều, còn có Đế Vương song tụ linh vực, đầy đủ hai cực đại huyết thống chảy xuôi theo bề mặt khai giáp.

Thương Văn U Lang lúc này, tựa hồ một lần nữa thuế biến thoát thai hoán cốt, biến thành một đầu diện mạo mới càng khủng bố, càng cứng cáp, càng mạnh mẽ chi lang.

“Sà sà sà sà sà sà sà sà sà ~~~~~”

“Cái này... cái này... trên người, còn có khả năng trên người Thương Văn U Lang hình thành theo dạng này...” Mạc Phàm nhìn đến xem Triệu Hoán Thú của mình một kiện đầu khâu chỉ lang bọc thân, kỳ thật có quá nhiều kinh hi không sao nói được trên lời.

Ngoài bọc thân hoá cốt tác dụng, Mạc Phàm còn nhận ra thêm một ít thứ khác vô cùng giá trị, thậm chí tuyệt đối với hoá cốt còn nằm phần trên thuế biển, đóng vai trò át chủ bài siêu thực lực cho Thương Văn U Lang.

U Bồng Bảng diễm tại trong đình viện kéo dài một hồi mới chậm rãi dập tắt, toàn bộ đình viện mỗi một bông hoa, ngọn cỏ, mỗi một viên ngói, đá sỏi đã bị đóng băng trước đó đều đang mỗi một lúc tan chảy ra, trở về nguyên bản vốn có ban đầu, giống như chưa từng nhận đến bất kỳ hư hao.

Hoa cỏ cây cối có lẽ sẽ không nhận nữa diễm ảnh hưởng, có thể tại cái này phương diện U Bồng Bảng Diễm cường không, Thương Văn U Lang là hoàn toàn có thể cùng một chỗ thu lại lực lượng cho tắt đi, để cho Mạc Phàm thật sự mờ rỗng tâm mắt.

Còn tốt Mạc Phàm kịp thời ra lệnh cho Thương Văn U Lang thu giáp, trở lại Triệu Hoán Vị Diện bên trong, không phải thế liền khí tràng khủng bố này sẽ sớm thôi làm cho cả đại không gian Hephaistos sẽ điên cuồng chấn động, người người đổ xô đến viện đình can thiệp, thu thập tin tức.

“Khụ khụ... thứ kia nguoi từ từ khai mở, sẽ còn nhiều thần bí lực lượng chờ Thương Văn U Lang của nguoi đến lấy.” Viện trì Giroud cho đến bây giờ mới hồi phục thần sắc, đã quan sát thấy Thương Văn U Lang đeo lang khâu lên người, ngay lập tức mở miệng đầy tâm đắc thành tựu của mình.

“Ngoài mong đợi, ta không thể hài lòng hơn được.” Mạc Phàm nói, “Bất quá, cái kia Lang Khái, nó tên là gì?”

“Băng Âm Dạ Nguyệt Nhuyễn Khái.” Viện trì Giroud hai mắt lộ ra quang mang tự hào, nói.

Băng Âm Dạ Nguyệt Nhuyễn Khái...

Cái tên này, Mạc Phàm cũng là xem đến một bộ rất thích hợp.

Vừa nghe thôi, liền đã thấy rất phi thường, vô song rồi!!!

“Bình thường là Dạ Băng Liên đeo cổ vô hại, khi cần thiết trực tiếp bung ra chỗ vũ trang thần thánh này, ta nhưng cực thích nha.” Mạc Phàm cười cười nói rằng.

Vượt cấp khiêu chiến, giả heo ăn thịt hổ, này Băng Âm Dạ Nguyệt Nhuyễn Khái vừa hay thích hợp nhất với Thương Văn U Lang để Mạc Phàm có thể ăn nhấm chơi trò này.

“Khụ... khụ, hồi còn trẻ, liền ta cũng cùng nguoi không có khác biệt. Một thời quất tháo phong vân, như cũ ưa thích loại hành hung người khác sau khi lộ ra thực lực.” Viện trì Giroud cũng cười cười, đối với Mạc Phàm là tỏ ra mấy phần hiểu biết.

.....

Mấy ngày sau,

Mạc Phàm đem Hoàng Văn Thương Lang tình huống thân thể cùng viện trì Giroud đơn giản tự thuật một lần, để cho lão già này hết bất ngờ mà sùi bọt mép lần nữa đi.

"Ta nghe nói các nguoi định đi Phi Châu a?" Viện trì Giroud hỏi.

“Ừm, chúng ta có một ít công việc cần theo đuổi.” Mạc Phàm nói.

Khuфу sự tình...

Này là cỡ nào cũng không thể bỏ qua được.

Sát Uyên, Cửu U Hậu, Bát phương vong quân, Kim Tự Tháp Ai Cập, Sphinx, Xà Hại Medusa.

Mỗi một cái có mặt ở Thánh Thành ngày hôm đó, càng là Minh Giới chiến tranh câu chuyện, Mạc Phàm rõ ràng vẫn nhớ như in.

Trên thực tế, nhiều năm trôi qua làm một cái ma pháp sư, Mạc Phàm liền trải qua không ít các trận chiến lớn, mà rõ ràng phần nhiều trong số đó, như cũ có liên quan đến vong linh sự tình.

Lần này hấn hạ quyết tâm rồi.

Chỉ một lần này thôi, cái kia Khuфу, nhất định không thể để còn sống!!!

.....

(ps: Bộ giáp của Thương Văn U Lang là ta cực kỳ tâm đắc đầu tư, chương này đại khái chỉ mô tả ngón gọn một phần, giấu kỹ vẫn rất nhiều, chờ các ông tự đi mà đoán. Arc tới đây, Khuфу cái gì đó đều không đủ nhiệt, thánh nữ trở lại...)

Chương 298: Ai Cập thần cổ đồ Vật

.....

Rét lạnh rốt cục vượt qua đi, khí hậu ẩm áp chậm rãi trở về, thảm thực vật trở nên càng thêm sinh cơ bừng bừng, cây hoa càng thêm xán lạn.

Những cây cỏ thụ già nua bị băng sương ức chế mấy tháng liền bắt đầu nhao nhao trở mã, nở hoa, mùi thơm còn hơn dĩ vãng mọi năm trước, dù là Thần Nữ Phong, Đại Kim Các, đại hiền giả tu viện, trại thiếc quân kỵ sĩ, hay xa hơn cho đến các con phố lớn nhỏ trong thành thị vẫn đều có thể ngửi được; kể cả vô luận mặt trời xuống núi hay chưa, bình minh thức giấc hay màn đêm bao phủ, cửa gỗ cài đóng đến trong gian nhà, cả nhà vẫn như cũ hương thơm say lòng người.

Xuân sang tươi mới khó có được, thời gian này cũng là lúc Athens thành, Parthenon Thần Miếu trở sắc, gọi là mùa đẹp nhất trong hàng chục năm trở lại đây.

Trên đường hoa dài dòng trong vườn, có một cái như tuyết thể mỹ dung nhan trong sân đang đi dạo ngắm hoa, thường thức phong cảnh. Nữ nhân tóc dài màu trắng rủ xuống trên vai, một đôi con ngươi linh động xinh đẹp giống như băng tuyết bị tan chảy trong khe núi Thiên Sơn chảy xuống.

Mục Ninh Tuyết vẫn là đẹp như vậy, mặc dù bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, nàng nhưng thủy chung đều như đông lạnh thánh khiết, khuôn mặt không có bất luận cái gì tuế nguyệt có thể dấu vết lưu lại, chọn cho mình một bộ váy màu xanh nhân nhạn, nho nhã mà lễ độ, vừa có tầm, cũng vừa phải khiêm tốn một chút, khéo léo tránh làm nổi bật hơn một cái khác cao cao tại thượng đi bên cạnh mình, bất phạm tôn quý Thần Nữ Diệp Tâm Hạ.

“Mạc Phàm ca ca, ngươi cảm thấy chán chường nơi này rồi?” Diệp Tâm Hạ váy trắng tinh khôi, nở ra một cái đại biểu mùa xuân ẩm áp nụ cười.

“Không có a, ta ở với các ngươi đến nói, không bao giờ là đủ.” Mạc Phàm đi phía sau lưng họ, tay bồng 6 tháng tuổi Tiểu Thiên Hy, kia ánh mắt có chút giật mình.

“Ta không bảo ngươi chán chúng ta, ta bảo là Parthenon Thần Miếu, ngươi thực sự không muốn đi sao?” Diệp Tâm Hạ bàn tay nhỏ, duyên dáng nữ tính nâng lên, vừa che miệng vừa lộ ra một tia ý cười.

Nàng mặc dù không có như Mục Ninh Tuyết điểm mỹ tuyết luân, diện như quan ngọc, nhưng lại có loại khí chất cao quý đặc thù, dương chi bạch ngọc, thanh lãnh khuôn mặt đồng dạng vô cùng làm người khác chú ý, hấp dẫn không kém hơn tuyết cơ nữ thần.

Cái kia một ý cười quay mặt lại, để cho Mạc Phàm lập tức xấu hổ không thôi.

“Khắc, khắc, Tâm Hạ, ngươi đừng đẩy ta vô đường cùng, kỳ thực Parthenon Thần Miếu cũng không phải quá không có gì để làm...”

Phải, là quá không có gì Để Làm

Mục Ninh Tuyết cùng Diệp Tâm Hạ nghe hần lảng tránh, nói giảm câu chữ, gần như hai người họ đồng thời bật cười thành tiếng.

Mà Tiểu Thiên Hy đang được bồng trên người Mạc Phàm, nàng mút mút sữa, bàn tay nhỏ nhắn cũng là tự nhiên không rõ lý do quơ quơ đụng đụng lên lồng ngực hần, một dạng kì thị phản đối người già dối.

“Ngươi muốn đi cũng có thể, ta vốn dĩ chỉ định giữ ngươi lại cho đến khi Thiên Hy biết bò thôi, nàng là khoảng thời gian đó không thể thiếu ngươi. Bây giờ ngươi cũng đã ở Parthenon Thần Miếu nửa năm rồi, Thiên Hy cũng đã bò được, ta không cần ngươi đi.” Mục Ninh Tuyết nhẹ nhàng mà từ tốn nói.

“Ý ta khi nào là vậy, ta không đi... ngách, Tuyết Tuyết, hay các ngươi đi chung với ta đi, thế giới này căn bản là rộng đến ngoài tưởng tượng của nhân loại, căn bản một mình ta liền sẽ cảm thấy rất buồn.” Mạc Phàm khẩn trương mở miệng nói.

Mục Ninh Tuyết đều quen thuộc Mạc Phàm cái này hoạt ngôn miệng lưỡi đáng ghét, nàng bình tĩnh nhìn hần, có chút buồn cười.

“Không được, Phàm Tuyết Sơn lâu rồi đều là trì trệ tình trạng, ta đồng dạng lâu rồi không gặp mọi người, đợi Thiên Hy ở đây tròn một năm tuổi, ta trước phải trở về quán sự.” Mục Ninh Tuyết nói.

“Ta cũng không thể gác việc ở Parthenon Thần Miếu được, bất quá, Mỹ Châu sắp tới sẽ có một cái cạnh tranh tuyển cử thủ phủ Tự Do Thần Điện người lãnh đạo, Mạc Phàm ca ca, nếu là ngươi chọn Mỹ Châu tới xem, chúng ta có thể đồng hành.” Diệp Tâm Hạ nói.

Nghe các nàng minh bạch, Mạc Phàm hội cũng thoáng qua chút suy nghĩ.

Xác thực mà nói, có Diệp Tâm Hạ, Mục Ninh Tuyết ở bên cạnh, cứ việc đang phong bế tu vi, thực lực của hắn cũng sẽ là cấp số nhân chừng không, cho dù va phải một cái khủng khiếp Đế Vương nào đó, liền vẫn có thể trực tiếp ở lại giao chiến vài trăm hiệp.

Hội thiên ý, người tính không bằng trời tính, Mục Ninh Tuyết muốn về Phàm Tuyết Sơn, Mạc Phàm miễn cưỡng không thể đi cùng. Về phần Diệp Tâm Hạ đến Mỹ Châu, đây là hợp với hắn khẩu vị hơn, chỉ là tình hình hiện tại Mạc Phàm cảm thấy Phi Châu càng cần thiết một chút, không thể nán lại chân chờ quá lâu.

Vài tháng nay, Mục Bạch cùng Triệu Mãn Duyên đã sớm rời khỏi Parthenon Thần Miếu, bọn hắn đến Cairo thành, Ai Cập điều tra trước. Kết quả vẫn loay hoay bế tắc trong việc phải lần theo manh mối từ rất nhiều nguồn tin tức liên quan đến kẻ đánh cắp Hắc Ám Cội Nguồn lực lượng.

Thậm chí, Mục Bạch nói cho Mạc Phàm biết, Khuфу lần này thủ đoạn vô cùng tinh vi, hắn để cho toàn bộ các Pharaoh của mình làm quấy nhiễu các tuyến Cairo thành, càng có khôi lỗi ngược lại trong bóng tối lần theo bước chân của phán quan sứ giả Hắc Ám Vị Diện, nhiều hơn một lần đã muốn thích sát bọn hắn.

“Vậy thì không được, lần này ta hội không thể chậm trễ, Khuфу sự tình ở Ai Cập có chút diễn biến phức tạp.” Mạc Phàm thở dài một hơi.

Đương nhiên, Mạc Phàm đã từng đem Khuфу cùng Hắc Ám Cội Nguồn ở Hắc Ám Vị Diện tình huống bị đánh cắp đơn giản tự thuật lại một lần cho Mục Ninh Tuyết cùng Diệp Tâm Hạ.

Cả hai nàng đều đồng quan điểm với hắn, vấn đề cốt lõi nhất chính là nằm bên dưới Hắc Ám Vị Diện câu chuyện, điểm này chắc chắn có nút thắt.

Nói Khuфу giao hoạt là đúng, hắn cường đại cũng không sai, nhưng hắn hàng ngàn năm nay đều không phải không cách nào thống nhất Minh Giới sao, so với các khủng bố yếu ma đại tộc khác, vốn dĩ chưa thể tiếp cận được.

Từ khi nào Khuфу lại có cái lá gan đi trêu chọc đến cả Hắc Ám Vương hùng mạnh luôn rồi?

Cho nên, bọn hắn bán tin bán nghi, vẫn ở tại Parthenon Thần Miếu suốt thời gian tìm hiểu một ít thông tin liên quan đến Hắc Ám Vị Diện, một phương tiện thuận lợi chăm sóc cho Mạc Thiên Hy, một phương tiện đứng từ xa truy dấu hành tung hỗ trợ Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, càng là tránh bức dây động rừng với kẻ tình nghi.

Mục Bạch trong vai trò Phán quan, chấp pháp giả của Hắc Ám Vương, cho nên Khuфу sẽ không bất ngờ lắm nếu chính mình bị kẻ này theo bóng; trái lại là Mạc Phàm, hắn ở trong bóng tối theo dõi lại Khuфу, tránh đi biến cố giao hoạt của hạng người thâm độc này.

Thêm một điểm lợi ích khác, này nằm ở phương diện Minh Giới chiến tranh.

Minh Thần còn sống cũng không phải chỉ còn duy nhất một Khuфу Ai Cập. Khuфу chỉ có thể đại biểu cho kẻ đáng gờm nhất thời điểm hiện tại, nhưng cùng với hắn, vẫn còn có một gã mang thánh hồn Hades Hải Long, Minh Thần của Hy Lạp, Âu Châu một cõi.

“Mạc Phàm ca ca, đúng rồi, ta định nói với ngươi tình báo từ Normand đến trong sáng nay. Hắn đang theo đuổi một ít đầu mối kẻ đề cử Pharaoh ở Nam Phi.” Diệp Tâm Hạ đột nhiên nói sang tin tức quan trọng.

“Cộng Hòa Nam Phi? Đến cả Nam Phi cũng dính líu đến sự tình này à?” Mạc Phàm hỏi.

“Tin tức về Khuфу vẫn không thể tìm được cái nào hảo tốt rõ ràng, Normand chỉ còn phương án đổi kế hoạch, cho người giăng lưới chu vòng khắp toàn bộ các lối rời đi khỏi Cairo thành, tập trung theo dõi các tuyến giao thông vận tải nhập, xuất khỏi quốc gia đến, truy xét các nguồn lực khí tượng chiêm tinh khác nhau phán đoán vật thể, cuối cùng tìm ra được dữ liệu cực kỳ có giá trị đang giao dịch ở Nam Phi.” Diệp Tâm Hạ nói tiếp.

“Manh mối là gì?” Mạc Phàm nóng lòng hỏi.

“Ai Cập thần cổ đồ vật!” Diệp Tâm Hạ nói ra.

Mục Ninh Tuyết chỉ đóng góp ý kiến là nhiều, nàng cũng không có bao nhiêu nguồn lực cộng với kinh nghiệm lớn hơn Mạc Phàm và Diệp Tâm Hạ ở khả năng săn thông tin. Do đó, đại đa số thông tin nàng cơ hồ không hiểu bọn hắn đối thoại vấn đề gì mấy, nhưng nàng cảm giác được cái kia vật thể hẳn là rất khủng bố tồn tại.

“Tâm Hạ, ngươi trực tiếp vào vấn đề a, cái này không cùng ta có quan hệ.” Mạc Phàm than vãn.

“Normand điều tra tới thì phá hiện Ai Cập thần cổ đồ vật chính là một con mắt khổng lồ. Theo như truyền thuyết kể lại, đây vừa vặn cũng gọi là Con Mắt của Giza, từng từng đứng ở chóp đỉnh to lớn nhất Kim Tự Tháp Giza cao nhất, thần thần bí bí nhất trên thế giới này.” Diệp Tâm Hạ nói ra.

Cũng có không ít truyền thuyết cho rằng, con mắt của Giza sinh ra vốn là đại biểu cho thần bầu trời Horus, nó mang hỗn độn chỉ lực trong vũ trụ chiêm tinh, thậm chí còn có khả năng làm hỗn loạn, phá hủy cấu trúc cả một mảnh lục địa lớn, mạnh mẽ không gì sánh được.

(ps: hôm nay chỉ 1 chương vì tác giả bận)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 299: Cổ sự không thể kết thúc

“Hỗn độn chiêm tinh cũng có thể sở hữu, này không phải là muốn siêu việt cả thời không sao? Trên thế giới quả thật có một loại đáng sợ như vậy Thần Nhân?” Mạc Phàm khòe miệng co giật lên mấy cái, hơi sững sờ nói ra.

Thần Nhân, hẳn nhưng cũng có một cái Ngụy Thần Nhân.

Bất quá Ngụy Thần Nhân của hắn là nhờ đến tổ hợp của tam cực đại thần nhân trong thiên hạ; Medusa chi nhân, Hắc Long chi nhân, Tà Thần hồn cách bát chi nhân, cuối cùng thức tỉnh một cái ngân xuyên đồng tử cực kỳ lợi hại là Không Gian chi nhân.

Nhưng so với hỗn độn chiêm tinh, hai cái từ “chiêm tinh” này nếu không phải là nói không thì căn bản nó không phải là thứ mà Không Gian chi nhân của Mạc Phàm có thể đem ra luận bàn.

Chiêm tinh mang ý nghĩa là đa vị diện chuẩn tắc, giống như thiên hà rộng lớn.

Vũ trụ chiêm tinh, hỗn độn đến trước, không gian đến sau.

Cảnh giới tối cao của Hỗn Độn chính là chiêm tinh cùng thao túng trật tự, trật tự này bao gồm biến động thời gian, phương cảnh pháp tắc, vạn vật diễn sinh.

Do đó nếu nhắc tới chi lực thời không, nhắc tới dòng chảy thứ nguyên đứng đầu, tự nhiên cũng là hỗn độn chiêm tinh đại biểu.

“Nghe nói hỗn nguyên vị diện của chúng ta đều toàn bộ là nằm cùng trên một lục địa, cũng đã từng có một cái Thần Nhân như vậy quét ngang, đem phân tách lóp đại địa thành các mảnh lớn, phân tách hai đạo cực Bắc và Nam, chường khổng cả cường độ từ trường, trọng lực thế giới, để sinh vật sống có thể tự do phát triển được. Hỗn độn chiêm tinh trên đỉnh chóp Kim Tự Tháp Giza, xem như có khả năng không nhỏ là nó đi.” Mục Ninh Tuyết vốn đọc nhiều sách, năng đồng dạng mình bạch một ít truyền thuyết tồn tại.

“Làm sao bây giờ nó mới xuất hiện trở lại? Nếu Khuфу nắm giữ chỗ khủng bố thần nhân này, hẳn lẽ ra không sợ không thống nhất được Minh Giới mới đúng, vì cái gì cần quan ngại Cổ Lão Vương đâu?” Mạc Phàm hỏi.

“Vô luận là ai trong chúng ta đều không thể rõ ràng trả lời được câu hỏi này. Nó vẫn ở đó chờ người đến giải đáp... Mạc Phàm, hay là ta đi với ngươi đi, cái kia hỗn độn chiêm tinh giáng lâm mà nói, ít nhất ngươi còn có ta.” Mục Ninh Tuyết có chút lo lắng cho Mạc Phàm đến nói.

Cổ đại thần vật, thì như cũ vẫn là cổ đại thần vật.

Một cái Khuфу nhiều nhất cũng chỉ đem cho Mạc Phàm một ít uy hiếp, không đáng kể; do đó nàng ban đầu dự định không cần thiết đi cùng hắn, nhưng hỗn độn chiêm tinh lại là một câu chuyện khác, thế loại thần vật này nếu xuất hiện, tương tự sẽ nâng độ khó trường hợp lên một cơ sở lớn vô cùng.

Lời nói của Mục Ninh Tuyết để cho Mạc Phàm hai vành tai đỏ rực lên.

Đại lão bà, mẹ mẹ của siêu cấp bảo bảo Tiểu Thiên Hy, quả nhiên chính là thương yêu chồng mình nhiều như vậy.

Chỉ là thời điểm bây giờ hắn có chút do dự, ngược lại hoàn toàn với lúc này còn tha thiết mong muốn các nàng cùng mình đi tìm Khuфу tính sổ.

Mạc Phàm do dự suy nghĩ hồi lâu, mở miệng nói: “Tuyệt Tuyệt, ngươi vừa mới hạ sinh chưa đến một năm, nhiều việc còn cần giải quyết đến, ta có thể bảo đảm cái này không đối với ta phát sinh quá nhiều nguy hiểm tính mạng. Khuфу là giáo hoạt, còn đặc biệt tiểu nhân. Hắn cùng ta có phần này cừu hận, nếu ta tìm đến hắn, khả năng không nhỏ hắn sẽ ngược lại chuẩn bị một ít quân lực tấn công Hoa Hạ, thậm chí Phàm Tuyết Sơn. Này rất có thể cần ngươi ở đó giải quyết.”

“Kỳ thực đúng là có tình huống như vậy. Phần lớn Đế Vương sinh vật sẽ có suy nghĩ cùng thủ đoạn thâm sâu hơn nhân loại nhiều lắm, Khuфу rõ ràng là tồn tại cùng một hạng giáo hoạt, tiểu nhân như Lãnh Nguyệt Mâu Yêu Thần. Mạc Phàm ca ca, ta thực sự rất muốn cùng ngươi đến Ai Cập một chuyến, cho dù là sự tình Con Mắt Giza trở lại, càng là nội tình cùng Hắc Ám Vương có quan hệ, ta cũng không muốn bỏ qua... Thế nhưng...” Diệp Tâm Hạ thở dài ra một tiếng ngập ngừng.

Cha của nàng, thánh tử Văn Thái, tại Ishisa nói cho nàng biết, hắn nhưng chưa có thật sự qua đời, thậm chí còn sở hữu một phần thần lực phân thân của Hắc Ám Vương. Khuфу nếu trộm đi Hắc Ám Cội Nguồn nguyên bản, càng đang nắm giữ hỗn độn chiêm tinh của Giza, vậy thì có xác suất Văn Thái cũng bị kéo theo vụ này.

Chỉ là, Diệp Tâm Hạ còn phải đảm nhiệm Thần Nữ chức vị.

Nàng dĩ nhiên vẫn có một số chuẩn tắc làm việc phải tuân theo, vô luận muốn hay không cũng chẳng thể theo đuổi một cái không có chứng cứ, không quá rõ ràng sự kiện như vậy. Nhất là thời điểm mà tình huống bên kia bán cầu đang chìm trong bạo loạn, biến động khôn lường, không thể không tương trợ.

“Không sao, không sao, ta nói với các người, ta sẽ...”, Mạc Phàm đáp lại.

Không chờ hắn nói hết câu, Diệp Tâm Hạ liền tiếp tục lấy thanh âm mình đề lên: “... Thế nhưng Mỹ Châu đang vô cùng bạo loạn, rất nhiều phân tranh diễn ra, thậm chí Tự Do Thần Điện đương nhiệm thủ tịch cũng vừa bị sát hại qua đời, cho nên là ta vô pháp hỗ trợ người trong lúc này được.”

Tròn trĩnh từng câu từng chữ từ nàng nghe được, để cho tòa hoa viên Parthenon Thần Miếu im lặng tựa như mặt nước hồ trong ngày vắng gió.

Mạc Phàm lẫn Mục Ninh Tuyết đều thất kinh mặt mũi rồi.

Phải mất một lúc lâu, Mạc Phàm mới miễn cưỡng mở miệng: “Xác thực? Thủ tịch Tự Do Thần Điện bị hạ sát rồi?”

“Ừm, từ ba ngày trước, thủ đoạn ra tay tàn nhẫn vô cùng, liền đến thi thể cũng chỉ còn lại hai đôi đồng tử màu trắng cùng một mớ hủ hóa da thịt, rục xương hết cả. Tự Do Thần Điện không công bố với truyền thông tin tức này, vạn nhất có thể ảnh hưởng đến đại cử tri bầu cử sắp tới. Ngay cả ta vừa hôm qua mới nhận được lời mời xin trợ giúp.” Diệp Tâm Hạ nhấn mạnh.

Mạc Phàm hít sâu vào một hơi, cố ý không để mình bị tin tức này làm cho rối loạn.

Tự Do Thần Điện là đỉnh chóp Hiệp Hội Ma Pháp Mỹ Châu, thực lực tương tự có thể còn viễn siêu phần còn lại, liền nếu không tính Thánh Thành cùng Parthenon Thần Miếu, vốn dĩ chẳng một thế lực nào dám có nửa điểm bất kính với thượng tầng lãnh đạo bên trong Tự Do Thần Điện, huống chi là ám sát thủ tịch.

Đây là cỡ nào ngông cuồng!!!

“Thánh Thành bên kia không có động tĩnh gì sao?” Mạc Phàm hỏi.

“Có lẽ là có rồi, đại thiên sứ trưởng Gabriel đích thân thăm viếng nước Mỹ vào tuần tới.” Diệp Tâm Hạ nói ra.

“Hai người biết không, ta luôn có một cảm giác văn minh nhân loại đang sắp sửa đi đến hồi kết thúc, nhất là thời điểm ta sinh tồn ở Nam Cực Vĩnh Dạ bên trong. Mỗi một cái chúa tể mạnh mẽ trên thế giới này, bọn hắn không ai hài lòng với lãnh thổ hiện tại cả, ai nấy cũng đều có cho mình một cái tâm hải mưu đồ riêng. Tuy là ta rất muốn rất muốn chúng ta nằm ngoài cái chỗ này chiến tranh chết chóc, nhưng nếu chúng ta thực không làm gì, không chừng vài năm, vài chục năm nữa, thời đại của Thiên Hy sẽ phải gánh vác thay chúng ta.” Mục Ninh Tuyết khuôn mặt có chút cảm xúc, nàng đồng thời xoa xoa đến một bên má mỏng của Tiểu Thiên Hy đang nằm chơi trên tay Mạc Phàm.

Đương nhiên, lời của nàng, cả Mạc Phàm hay Diệp Tâm Hạ nghe đến đều hiểu.

Lịch sử nhân loại trong vòng gần một ngàn năm trở lại đây, thời kỳ này rõ ràng là gặp xáo động một cách đột biến nhất.

Vì cái gì Hắc Giáo Đình tồn tại là bọn hắn thời đại?

Cổ Lão Vương, Khufu đồng thời xuất hiện sau dằng dặc chừng đó thời gian liệu là trùng hợp sao?

Hải yêu điên cuồng quấy phá toàn bộ duyên hải các nước ven biển, đỉnh điểm là Quân vương Lãnh Nguyệt Mâu Yêu Thần cũng chân chính diện mục tấn công nhân loại, điều mà kể từ khi kết thúc trận chiến cùng các Thánh Đồ Đẳng xa xưa kia, vốn dĩ chưa bao quay lại.

Hai trong số tam đại Thần Ma đứng đầu vị diện, Nam Cực Đế Vương, Sahara Chi Chủ thì bắt đầu rục rịch thở ra loại khí tức đặc thù của mình.

Đọa lạc tổng lãnh thiên thần Lucifer tái xuất, kéo theo cường đại nhất thần hồn đại thiên sứ trưởng Michael cũng thức tỉnh sau mấy mươi thế hệ đều chẳng có lấy một vị.

Gần đây nhất, Côn Lôn yêu quốc phát cờ, vạn yêu thần tọa Vĩ Linh Hoàng tỉnh giấc, lập tức nàng đã sớm bắn viên đạn đại địch đầu tiên, liền để cho nhân loại suýt chút diệt vong toàn bộ.

Từng cái, từng cái sự kiện, có cái nào không muốn siêu việt mấy trăm năm trở về trước đó đâu, mà là tại sao nhất định phải dồn hết thầy vào, xảy ra trong thời đại của bọn hắn?

Cổ sự này, nếu đi tiếp, đúng là mãi mãi sẽ không thể nào biết được đoạn kết của chính mình, không cách nào đoán được hậu đoạn của văn minh nhân loại trong tương lai.

Bọn hắn kỳ thực cũng có thể lựa chọn tự mình cho dừng lại, có thể bằng thực lực cực cao mà miễn cưỡng sống sót đến hết quãng đời này.

Không ai oán trách, không ai quy trách nhiệm.

Bất quá, đó không phải là Mạc Phàm...

Hắn đúng là chưa từng mong muốn làm một cái cao thượng người anh hùng, chỉ là những thứ diễn ra trước mắt ấy, hắn đã sớm dần thân vào rồi, đồng dạng sẽ mãi mãi không bao giờ buông bỏ.

Mạc Phàm nhìn chăm chăm Mục Ninh Tuyết, Diệp Tâm Hạ, sau đó nhìn con mắt đẹp như tiên đồng ngọc nữ của Tiểu Thiên Hy đang ở trên tay.

Còn tốt, không phải mình đi chặng đường này một mình.

Chỉ muốn trên thế giới này còn có đồng bạn phía sau, còn có Tiểu Thiên Hy tương lai, Mạc Phàm liền cái gì cũng không sợ.

“Cố hết sức liền được. Mà lại, các người hay là muốn giải lệnh phong cấm cho ta đi, ta nửa năm nay đều không được một lần nào, có chút sức khỏe thường nhật bị ảnh hưởng a.” Mạc Phàm ánh mắt thay đổi, cái kia bản chất không giấu chút nào bộc lộ ra.

“Đầu óc của người lúc nào cũng có thể nghĩ đến chuyện này?” Mục Ninh Tuyết có chút tức giận đến đỏ ra vùng cổ, nói.

“Rõ ràng a. Ta có thể làm một cái công bố cho cả thế giới này biết, Mạc Phàm ta chỉ cần ở cạnh hai đại mỹ nhân các nàng, tự nhiên chỉ có thể nghĩ tới một loại chuyện nha... Đừng nói nữa, giải hạn, giải hạn, kỳ thực là chúng ta ba người cùng một chỗ... ngách, có chút chưa từng nghĩ đến chuyện này.” Mạc Phàm cười cười, kéo cả Mục Ninh Tuyết và Diệp Tâm Hạ đi theo mình về Thần Nữ Phong phòng ngủ.

“Người nói nhỏ một chút thì chết sao? Thiên Hy nghe được...”

“Cái gì nói nhỏ, Tiểu Thiên Hy nhà ta không phải là cũng cần được biết lý do mình ra đời hay sao? Ba ba mẹ mẹ cùng một chỗ chỉ dạy!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 300: Nhân loại bản năng

Bất kể là vào mùa xuân rực rỡ, cứ việc có hay không ánh sáng ấm áp của Thái Dương liệt nhật, Parthenon Thần Miếu nguyên bản những ngày nay là phi thường có phổ quang cường tức nồng nàn.

Bầu trời trên đỉnh đầu Thần Nữ Điện rõ ràng là một cái khu vực thánh linh cao quý nhất, đồng dạng giống như bị chìm đắm, tràn ngập trong tam thái bạch quang, lam quang, hồng quang. Đẹp đến cùng quý dị đến xưa nay chưa từng có.

Đó là một trận liên hồi tiếng thở dài vang lên, trong nhẹ nhàng có thương yêu, càng yêu thương lại càng phơi bày ra mãnh liệt kích thích cảm giác, để cho tâm tình người ở cũng bắt đầu dần dần mất đi kiểm soát, chuyển sang si mê, thỏa mãn.

Này là nơi mà ba trái tim nhiệt huyết đều tại khoảng cách gần nhìn chăm chú nhau, nhịp nhàng gắn kết, sau đó lại tại một vài khoảnh khắc hưng phấn mà đột nhiên gia tăng dồn dập vô cùng điệu nghệ.

Có hơi thoảng hương hoa Lavender thơm dịu tỏa ra, căn phòng vốn dĩ cũng không quá đầy đủ ánh sáng đâu, chỉ vừa vặn mấy vầng vàng vàng chiếu vào khuôn mặt người bên trong, đủ để lộ ra cái bí ẩn kín đáo của mấy người bọn hắn.

"Chúng ta đã đủ chưa..." Mục Ninh Tuyết trở mình dựng lên, nói khề.

Mục Ninh Tuyết chỉ cảm thấy trên người mình từng cổ điện tai cực nhỏ giật giật các nhóm cơ, nàng có chút run rẩy cơ thể sau không biết bao nhiêu lần cảm thụ lấy hỏa nhiệt phun ra.

"Tuyết Tuyết, người khi nói những lời này, làm sao vẫn phi thường đẹp như vậy..." Mạc Phàm tại bên tai nàng nhẹ giọng nói.

“Không muốn, chúng ta Thiên Hy nhiều ngày như vậy còn chưa chăm sóc nàng.” Mục Ninh Tuyết đã từ trong đôi mắt lập loè tinh quang kia của Mạc Phàm nhìn thấy ý đồ xấu của hắn.

"Tiểu bảo bảo còn có cô cô Apase, cô cô cô Mei Mei lo lắng, có thúc thúc Thương Văn U Lang bảo vệ, ai trong Thần Miếu này cũng đừng hi vọng hiếp đáp nàng. Trái lại là người, Tuyết Tuyết, Tâm Hạ, các người để ta khó khăn suốt nửa năm như vậy, rất đáng bị phạt." Mạc Phàm không quan tâm lắm việc Mục Ninh Tuyết nhìn thấu, hắn trực tiếp lộ ra nguyên hình.

Vừa nói, hắn vừa không chút do dự nào mà gắt gao ôm chặt cơ thể nàng lại, giống như mãi mãi không bao giờ muốn tách ra.

Nhân loại bản năng, Mục Ninh Tuyết giờ này không còn cái gì năng lực chống lại hắn, nàng thân thể mềm mại, trong ngực tràn ngập co dãn động lòng người liền sớm đã để cho Mạc Phàm không chế không nổi, một lần nữa gãy dựa đến bên, để cho phần này sáng khoái cùng ấm áp trong khoảnh khắc thấm vào tâm linh rồi lan truyền ra khắp cơ thể nàng.

Chỉ là, Mục Ninh Tuyết kỳ thực có chút khởi đầu không quen lắm, nàng cũng không phải như thường lệ một mình với Mạc Phàm.

Một bên trông đến mặt mũi còn có cái kia vô cùng cao quý Thần Nữ đang không ngừng co rút tương đối mãnh liệt.

Diệp Tâm Hạ bạch quang Thần Hồn trên người nhấp nhô nhấp nhô, mơ hồ có thể thấy da thịt của nàng đã hoàn toàn ứng hồng lên, có chút nóng như lửa đốt hòa nhiệt từ bắp đùi nàng chảy xuôi xuống.

Nàng đồng dạng hai mắt long lanh ôm thật chặt nam nhân tuấn mĩ mà ngồi ngời khí chất trước mặt, tựa hồ như một loại nguyện ý đem thân thể của chính mình dung nhập vào người hắn vậy.

Sấn chắc nóng bỏng, dương quang, hắc quang hội tụ, điên cuồng nhưng tốt thương yêu, rõ ràng là tràn ngập thuộc tính xâm lược nữ giới.

Tà Thần, Thần Nữ, Nữ Thần Tuyết Cơ.

Bản thân bọn hắn, dù là luận tu vi, cường độ thân thể hay linh hồn chi lực thì cũng chính là đồng nguyên cực hạn bên trong nhân loại.

Huống chi nội tâm có tình cảm chân thành, làm sao có thể tách được ra.

Trộn vụn nhiều đêm không hề ngừng, thì lại như thế nào?

Diệp Tâm Hạ hừ nhẹ một tiếng, rốt cục cùng Mạc Phàm tách ra, nàng thật sâu nhìn chăm chú vào trước mặt hắn, ôn nhu nói: "Mạc Phàm ca ca, chúng ta ngưng đi. Chúng ta còn có nhiều việc quan trọng cần giải quyết tới, ta phải đi chuẩn bị một ít trước khi sang viếng Tự Do Thần Điện".

“Phù ~~~”

Thở dài ra một hơi, Mạc Phàm quả thật chính mình cũng không biết đây là lần thứ mấy động tâm rồi, hắn kỳ thực có chút bị tà ác tâm tính đánh cho sắp mất thiện lương tâm tính trong cơ thể mình.

Hắn lười biếng chuyển động cơ hông xoay lại, buông ra cơ thể các nàng, có chút miễn cưỡng nói: “Được, hai người khi nào xong việc, trực tiếp liên hệ ta. Ngày mai ta cũng xuất phát.”

"Người phải cẩn thận!" Mục Ninh Tuyết đột nhiên vịn lấy tay của hắn lại, hai tròng mắt đóng chặt, trên mặt nàng lộ ra nhiều nét đỏ ửng hơn, như cũ lộ ra tiên khí dung nhan đẹp vô cùng.

“Ta biết làm việc, các người cũng vậy.”

Người ta nói, nam nhân nhất định vẫn phải bên cạnh có một nữ nhân mới được.

Mạc Phàm có tận hai nữ nhân, hắn liền khắc sâu cảm nhận được điểm này, càng kinh hi thăng hoa vượt xa mấy lần người thường có thể nghĩ tới.

Mục Ninh Tuyết và Diệp Tâm Hạ cũng không khác biệt, cho dù lực lượng của các nàng lúc này đã trở nên vô cùng cường đại, nhưng cảm giác từ chí cao cường giả biến thành nữ nhân lại khó có thể xua tan, càng nhiều phần vì là người mình thương mà thấy hạnh phúc, khoái lạc.

.....

Hiện tại Mạc Phàm thật không có tâm tư đi để ý tới thưởng ngoạn sự tình, hắn sớm bắt tay vào ước lượng đo đạc tọa độ tốt, sau trực tiếp mở ra Truyền Tống Trận, một mạch từ Athens thành, Hy Lạp di chuyển đến Cairo thành, Ai Cập trong phút chốc thời gian.

Địa điểm hắn được nhóm Triệu Mãn Duyên thông báo chính là Quất Sa trấn, thuộc Cairo thành.

Quất Sa trấn phi thường đơn sơ, trên cơ bản đều là một chút phòng ốc đất đá, nhà cửa sẽ không vượt qua bốn tầng lầu, đường đi cũng chỉ có mấy con đường như vậy, ít ôi thưa thớt nhưng lại nhiều người.

Trên trấn đã có rất nhiều người, rõ ràng là một cái trấn rất nhỏ, lại giống như là phiên chợ, có vẻ như nhận được tin tức không chỉ có đám thợ săn, một vài thương nhân thường xuyên chạy buôn bán cũng nghe tiếng mà đến, trực tiếp ngay tại bên trên thị trấn bày lên sạp, bán những cái kia vụn vặt lẻ tẻ mà pháp khí cụ, ma pháp thảo dược...

Quất Sa trấn ngoài biên ải đã bị đông đảo quân đội cho giữ vững, mấy cái trọng yếu cửa ra vào thậm chí còn có lực lượng cao cấp pháp sư vũ trang.

“Có cả Trung Quốc quân đội a...” Mạc Phàm quan sát được một ít cờ Trung Quốc trong phục trang quân đội Ai Cập, mở miệng dò hỏi.

Từ sau khi Ai Cập vong linh cùng Trung Quốc vong linh tại Minh giới nhắc lên chiến tranh, Trung Quốc cùng Ai Cập qua lại vẫn tính mật thiết, song phương đều muốn thời khắc nhìn chăm chăm động tĩnh của hai đại Vong Linh đế quốc.

Mạc Phàm nghĩ thấy trong trấn có một cỗ hơi thối từ bên trong bay ra, cần nhắc đến cần tìm một chút manh mối, có chút bị ăn thịt người yêu giam qua thi thể đều không có được tiến hành xử lý, chỉ có thể tùy ý để cho ánh nắng chiếu xuống đến mục rữa.

Bất quá, mấy thứ này đối với người khác đáng sợ thế nào thì không biết.

Đối với Mạc Phàm, căn bản hắn không hề ngại quá nhiều.

"Người đều chết hết, mới đến quan binh quân đội, hiện tại đem thị trấn vây lên tới làm gì, sợ thi biến sao!" Cửa trấn, một lão bán kẹo dẻo đầy cảm phẫn

mắng.

Hiện tại Mạc Phàm thật không có tâm tư đi để ý tới mấy cái không quá có ý nghĩa sự tình, hắn nhanh chóng muốn điện kiến đồng bạn trước, sau đó sẽ truy tìm Con Mắt Giza kia.

Con Mắt Giza hẳn sẽ bắt nguồn từ Giza văn hóa.

Cho nên vô luận có ba toà Kim tự tháp, cao nhất tới quyền uy chính là Khufu Kim tự tháp.

(P/s: Chương 300 đúng vào ngày phụ nữ Việt Nam 20 – 10, cho nên vừa vặn ta gửi lời chúc tới các nàng thật vạn hi. Đừng như nội dung chap, như thế thật không phải đạo.

Ngoài lề: tâm trong sáng không ngại vẫn đọc, tâm vẫn đọc lặng lẽ bấm nút next đi ra, lần tới đọc chương 301).

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 301: Ban ngày thăm sát

Theo văn hóa Giza xa xưa, chỉ có Đại Kim Tự Tháp mới được ban quyền hạn làm nơi dẫn dắt Thần chỉ Horus tín ngưỡng, các Kim Tự Tháp khác chỉ giành chừng cất cho Pharaoh vua chúa nổi bật.

Khufu Kim Tự Tháp chính là Đại Kim Tự Tháp truyền thuyết đó, cũng là nơi nắm giữ chủ quân vong linh Ai Cập.

Trên thực tế, Mạc Phàm tin tưởng rằng đội quân của Khufu ở thời điểm hiện tại tự nhiên sẽ có chút nguyên khí đại thương.

Rõ ràng sau trận đánh lớn ở Thiên không Thánh Thành gần hai năm trước cùng Bát Phương Vong Quân và cường giả Thánh Tài Viện, Dị Tại Viện, kỳ thực đối với bất cứ thế lực nào đi chăng nữa cũng là không dễ dàng bảo toàn quân số sống sót trở về.

Ngay cả khi Khufu phát động chiến tranh Minh Giới, dung nạp thêm thật nhiều vong linh đội ngũ, song căn bản vẫn không còn bao nhiêu thực lực.

Chủ yếu là tin tức Thần Nhân này tồn tại, không biết có về tay Khufu hay chưa, hết thấy đều hư hư thực thực, nửa giả nửa ám, khiến hắn có chút lo lắng.

Sai một ly tính toán, này rất có khả năng là Khufu tương kế tựu kế, chuẩn bị sẵn Thần Nhân ở đâu đó trong phạm vi Đại Kim Tự Tháp, lừa chính mình không biết cái gì sự tình lao đến, trực tiếp giẫm vào.

“Na ~~~~~ Ba ~ Ba ~~~~~!!!”

Sau lưng Mạc Phàm, Tiểu Thiên Hy đột nhiên cất lên tiếng giọng trong vắt của mình, nao nao lên vài đợt liên hồi nhõng nhẽo, để cho hắn có chút giật mình, lập tức gác lại toàn bộ suy nghĩ.

“Ba ba ở đây, ba ba ở đây, Tiểu Hy muốn ba ba bồng a!” Mạc Phàm một bộ vụng về quay người lại, bế Tiểu Hy từ trên tay Apase.

Tiểu Thiên Hy tại Mạc Phàm trong lòng ngực, nàng giống như bị huyết mạch mãnh kích, một dạng ứng hồng hai má, cái kia tứ chi liên tục ngo ngoáy vui vẻ vô cùng.

“Này tính nét chắc chắn là kế thừa từ lão cha đi. Ở nhà cái gì cũng có, nhị vị cường đại mụ mụ cũng không muốn đi theo, liền lại liều mạng chọn con đường nguy hiểm hơn cả, theo chân ba ba đi tính sổ Minh Vương Ai Cập.” Apase mở ra môi cong xinh đẹp, ánh mắt vẫn như cũ không dời đi trên người Tiểu Thiên Hy.

Mạc Phàm hôn trán Tiểu Thiên Hy một cái, hai tai nghe được lời nói của Apase, vẻ mặt lập tức lộ ra một nụ cười khổ.

Trên thực tế trong lòng hắn cũng là đồng dạng bối rối tới mười mấy phần, ngập ngừng nói: “Ta cũng là không mong muốn tình huống xảy ra theo chiều hướng như vậy a. Nhà đầu này liền làm sao không có phong thái điềm đạm hay băng lãnh của mụ mụ gì hết.”

Xác thực, Tiểu Thiên Hy có mặt ở đây là nằm ngoài dự đoán của bọn hắn đấy!

Nàng trước đó bướng bỉnh, không được ở cùng ba ba liền khóc bù loa cả lên, để cho Mạc Phàm ngay từ đầu đã quyết định lén lút bỏ chạy khỏi tầm mắt nàng nhưng cuối cùng bỗng có chút mũi lòng quay đầu lại; cốt yếu không nỡ để bảo bảo cục cưng thương tổn, trực tiếp bàn luận cùng Mục Ninh Tuyết và Diệp Tâm Hạ để toại mạng nàng đi.

Đương nhiên, so với đi theo hai cái mụ mụ, độ nguy hiểm của Tiểu Thiên Hy khi đi cùng Mạc Phàm khỏi phải nói nói liền liệt vào hàng cực kỳ khủng khiếp.

Hắn phải hứa để cả Tiểu Mei lẫn Apase lúc nào cũng bên cạnh nàng bảo vệ; ngược lại là hắn, mọi trường hợp đều chỉ tự mình chiến đấu riêng, vạn nhất tránh cho thiếu đi một cái hộ thể bảo bảo.

“Thật thâm...” Tiểu Mei tâm trạng tương đối không tốt, nàng thủy chung tự này giờ vẫn ngấm đó đây cảnh người, có chút bị ảnh hưởng tâm trạng đau buồn địa phương.

Đang chăm chú quan sát Thiên Hy chơi đùa thời điểm, bỗng chốc nghe được thanh âm Tiểu Mei mở miệng, Mạc Phàm không khỏi có chút sùng sốt phản ứng lại: “Cái gì thâm?”

“Thị trấn này... à không, là toàn bộ Cairo thành, bọn họ giống như vừa trải qua một đợt dài hạn thảm họa chưa có dứt đi vậy.” Tiểu Mei vừa nói, vừa chỉ đến cái kia lụp xụp cổng chào Quất Sa trấn.

Mạc Phàm cùng Apase nhìn theo hướng tay của Tiểu Mei, tại cái cổng chào Quất Sa trấn nhìn tới, bồi hồi thật lâu.

Giữa trưa, khói mù bao phủ toàn bộ bầu trời nóng bỏng, để tiểu trấn sa mạc giống như lò lửa khó có được một chút mát mẻ.

Sau đường phố phi thường cũ nát, cùng quy mô đô thị cao cấp đã từng so sánh liền chênh lệch rất xa, dọc theo hai bên thị trấn cũng không có mấy tòa nhà là hoàn chỉnh, liếc nhìn lại lộn xộn không chịu nổi, người mới đi vào loại địa phương này sẽ tự nhiên phát sinh một loại cảm giác giống như nhân gian văn minh bị chôn vùi trong sa mạc lòng chảo, quanh quần cũng chỉ có khô héo rách nát.

Đó là sáu, bảy cái hàng dài tít tắp không thấy điểm cuối cùng người tị nạn, bọn họ ai nấy đều như nhau, dù là trai trẻ, thiếu nữ hay người đứng tuổi, trẻ em; đại khái chỉ khoác lên một bộ quần áo ăn mặc xuyenh xoàng, kèm với đầu tóc rũ rượi, tỏa ra một mùi hôi công rãnh cực kỳ khó ngửi, nhìn đến thậm chí còn thấy giống thổ phi ăn mày hơn.

Quất Sa trấn nằm gần trung tâm thủ đô Cairo.

Cairo thành vốn dĩ lại là vùng kinh tế trọng điểm của cả Ai Cập.

Tuy là xưa nay vẫn thường hay có chiến tranh vong linh nổ ra, rất nhiều thị trấn nhỏ thiên miền sẽ có người chết, có nhà cửa, đường xá bị ảnh hưởng, nhưng từ khi nào đã tới mức độ xuống cấp đến bộ dáng này rồi???

Chính quyền của Quất Sa trấn kỳ thực cũng là có chút tán mạn cười ngửa xem hoa, bọn hắn đối với bất luận cái gì tiến vào thị trấn bên trong người đều làm như không thấy, bao quát một chút quần áo tả tơi rách nát, cướp bóc, thành đàn thành đàn tràn vào.

Dài dòng đám thổ phi ăn mày cũng không biết là từ thành phố, địa phương nào chạy nạn tới, bọn hắn nói thứ ngôn ngữ rõ ràng Mạc Phàm một chữ đều nghe không hiểu; bọn hắn hết thảy là chen chúc nhau xếp hàng, nhìn ngấm phía trước mặt có một cái xe đẩy hàng quán cỡ to, trên xe ghi rõ năm chữ bằng văn phong quốc ngữ Ai Cập: “Phát miễn phí lương thực.”

“Bọn hắn là ăn mày sao?” Apase nhìn không được, mở miệng hỏi.

“Àn, cổng chào Quất Sa trấn vị kia nữ nhân, tựa hồ tại đang phát nước suối chai nhỏ kèm một phần thức ăn cho những người đó.” Tiểu Mei từ xa đọc đọc nội tâm đến, nói rằng.

“Quái lạ, Triệu Mãn Duyên, Mục Bạch cũng không nói với ta thủ đô Cairo đã biến thành một chỗ lưu dân tị nạn.” Mạc Phàm nheo mắt suy ngẫm.

Nhắc tới cũng là không thể tin được, hắn đã từng tới địa phương này trước đây, vèn vèn thời gian vài năm nhiều nhất, cừu hận thảm họa gì, hay là cái gì tội ác cô sủy phục hưng đã sớm xóa sạch văn minh của cả một hệ thống đô thị cấp một như vậy, bụng người ăn không no, đói đến mức phải thành tập thể hàng dài đi xin trợ.

Mà lại, lúc này đặt chân tới đây, bọn hắn cũng có chú ý tới một ông lão bán kẹo dẻo đang chửi bới quân đội thủ đô.

Rõ ràng là có quân đội phòng vệ đi lại đi lại, bọn hắn hẳn là bị phân phối đến trong một vài thành thị Ai Cập hiệp trợ đóng quân, nhân số mặc dù không phải rất nhiều, mục đích rõ ràng muốn phân phối giữ gìn trật tự thị trấn người, bảo vệ khỏi vong linh ngoài kia đang lẩn tới.

Ấy vậy mà vẫn để cho đám ăn mày thổ phi kia xếp hàng muốn dài, muốn lộn xộn, như thế càng không phải sẽ kích thích vong linh xen lẫn công kích đi.

Một người ngã xuống thôi, căn bản đối với vong linh quân đội sẽ hình thành thêm một cái bình hùng đội ngũ khả năng.

Vì sao thờ ơ không tính toán gì hết vậy?

Nhìn vào quân đội đội ngũ, nhìn tới vị nữ nhân đứng phát lương thực, cảm giác có chút hai thế giới tâm lòng phân biệt, hoặc nói, thiên thần cùng người dung đang song hành tồn tại ở cùng một chỗ vậy.

Một loại giống như cố ý đánh lừa thị giác!!

Bất quá, phát lương thực cũng không phải gạt người, vị nữ nhân mặc đồng phục áo trắng no, quần kaki công sở kia tỏ ra tương đối tiểu dung hòa ái, đối với mấy cái này bản cùng rách nát kẻ ăn mày, trên thân mọc đầy con rắn dơ bẩn cũng không có chút nào ghét bỏ, nàng như cũ bàn tay thoăn thoắt đem

nước cùng một phần cơm chuyển tới hàng người trước mặt.

“Có vẻ cái nữ nhân kia phát lương thực là một cái ái nữ của người cầm quyền, đứng đầu tòa thành này, nàng là đang trong cuộc bầu cử nào đó, cố ý làm một chút việc tốt để lấy phiếu.” Apase nhìn thấy ánh mắt người phát lương thực, căn bản không mấy tin tưởng một cái tốt người.

“Không... không phải cố ý làm việc tốt.” Tiểu Mei nói.

“Nàng là người tốt sao, nhân tử của ta cho thấy không mấy người tốt sẽ đi dùng cách này để giúp đỡ. Rõ ràng là cố ý không để ý vong linh ngoài kia dòm ngó.” Apase hơi hoài nghi.

“Nàng không phải người tốt, cũng không cố ý làm việc tốt, nàng... nàng là kẻ sát nhân.” Tiểu Mei ngập ngừng nói ra, hai con mắt của nàng, hiếm hoi lộ ra một tia quang mang lạnh lẽ, phần uất.

Mạc Phàm đã dự định quay đầu đi tiếp rồi, nhưng đột nhiên nghe Tiểu Mei nói hai chữ sát nhân này, hấn lập tức dừng người lại, lập tức nhìn tới đám ăn mày thổ phỉ kia.

"Bạch bạch bạch bạch ~~~~~"

Đói khát, đám ăn mày cũng không chừa lại chút gì tiết nghi, trực tiếp uống nước, trực tiếp cuốn hộp cơm vào bụng ngay khi vừa nhận được.

Thế nhưng là trong nháy mắt chưa đầy năm phút sau, hết thảy tị nạn thổ phỉ này một cái tiếp một cái ngã xuống, không phải ngửa đầu đập xuống đất, liền là hướng phía trước mặt cắm thẳng xuống một cái, trên miệng tím tái, hai mắt khô lại.

Một chút kẻ phía sau nhìn thấy một màn này, dọa đến muốn chạy, đang uống nước dở liền đổ ra ngoài, tiện đá luôn đi hộp cơm cầm trên tay.

Chỉ là còn không có chạy ra mấy bước, liền như cũ co quắp một trận, miệng phun ra ngụm máu xanh, trực tiếp nằm bất tỉnh.

Mạc Phàm choáng váng.

Không thể nào!!!

Đây là ban ngày giết người sao???

Còn là mình bạch thám sát trình độ lớn trước mặt quân đội, trước mặt toàn thể Cairo thành người.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302: Ăn cướp còn la làng

“Thức ăn có độc, thức uống có độc, độc tố được điều chế từ một loại ức chế vong linh sinh mệnh. Có thể là khi bọn hấn nằm xuống vùng đất này, căn bản sẽ không thể hóa thành vong linh, cũng là bóc ra mùi để vong linh ngoài xa phải bỏ chạy, không dám xông vào thành.” Apase sinh sống ở Ai Cập là phi thường nhiều năm, nàng người người tới không khí, phán đoán ngay ra được độc hình.

“Đem thổ phỉ ăn mày bức chết để phòng tránh vong linh? Vậy có khác gì đã vương hiến tế con dân để tránh quỷ dữ xâm lược đây?” Mạc Phàm nheo mắt lại, tỏ ý không đồng tình.

Dòng người tị nạn đói khát liên tiếp theo chuỗi ngộ độc ngã xuống, nhìn ra được bọn hấn trùng lớn hai con người lên, trong lòng tràn ngập không cam tâm cùng tức tối oán hận, nhưng mảnh đất Cairo thành này một mực tàn khốc như vậy, vong linh vây hãm, thù trong giặc ngoài, một ít kẻ thống trị sẽ không thể bởi vì một đám ăn mày tới xin mà để cho mất đi thành trì.

Bọn hấn tại, rõ ràng là giống như muốn mượn cơm, mượn nước giết đi bọn người này, chết như thế, kẻ cả thành vong linh, cơ hội cũng không cao lắm.

Bên trong Ai Cập, thủ đô Cairo là thành trì phồn hoa nhất, đồng dạng cũng tinh tú nhất tuyến phòng ngự, từ đầu liền không có thuộc về bọn người thổ phỉ ăn mày di cư đến.

Cấp cao chính quyền, quân đội nơi đây nhìn xem tị nạn dân cư đến trên đường phố cùng chuột cống rãnh không có bất kỳ cái gì phân biệt, dù là dân tị nạn đã bỏ qua rơi mất tất cả tôn nghiêm để trung cầu, cố gắng sống sót, cuối cùng cũng sẽ không có kết quả từ tế.

“Sột sột~”

Đột nhiên, một tiếng băng băng vút gió từ đằng sau chạy tới phát ra, ngay tại Mạc Phàm bên cạnh.

Hắn không cần nghiêng đầu cũng nhìn thấy, rõ ràng phát hiện một cái bé trai lem luốc khoảng tám chưa tới bảy, tám tuổi ở đâu không biết, một mực chạy đến sau lưng Tiểu Mei, dùng bàn tay đen ngòm cô găng với lấy ly trà sữa mà nàng đang cầm cho giật xuống.

Bạch!!!

Tiểu Mei phản ứng tương đối tự nhiên, nàng uyển chuyển lắc eo thon nhẹ nhàng sang một bên, đồng thời nhấc bàn chân lên một góc nhỏ vừa đủ, triệt để để cho đứa bé kia vô hụt, lại té nhào xuống mặt đường, mặt đập xuống đất rõ mạnh.

“Bé con, ngươi khát nước sao?” Tiểu Mei ôn nhu cúi người, dịu lấy cái này đứa bé cướp bóc đứng lên, rồi nhỏ nhẹ hỏi.

Tại nàng trong vòng tay dẫn dắt, mấy đường trầy xước da thịt, vết bầm lớn trên trán của cậu nhóc cũng là nhanh chóng phục hồi, giống như chưa từng có xuất hiện qua; thậm chí là, bởi vì ma pháp Tiểu Mei xoa dịu quá nhanh, cu cậu còn chưa từng cảm thấy một ít đau đớn trước đó trên cơ thể mình.

Hắn nhìn Tiểu Mei, sau đó nhìn sang Apase, Mạc Phàm, phỏng chừng từ trước tới nay chưa từng gặp qua mấy cái tỷ tỷ, ca ca thành phố lớn nhuận sắc đẹp mắt như vậy, nhìn thêm một hồi, trên mặt đen bản vẫn còn lưu chút rụt rè hỏi đáp: “Ta... ta xin lỗi tỷ tỷ...”

“Uống đi, trà sữa Hy Lạp, nơi này Ai Cập liền không có.” Tiểu Mei đưa ly trà sữa của mình cho đứa nhỏ.

Cậu bé trên gương mặt liền sùng sốt một chút, làm ra chuyện này rồi mà không bị trách mắng hay trừng phạt, trái lại còn được tặng không cho ly nước.

Ban đầu còn hơi ngập ngừng xấu hổ, nhưng rất nhanh, con khát là không thể cầm cự thêm được, cậu bé đem ly trà sữa kia đổ tràn lên họng trong một hơi, suýt chút mắc nghẹn bởi trân châu bên trong.

“Uống từ từ, ly này là tỷ cho ngươi, sẽ không đòi lại.” Tiểu Mei thân thiện chống gối hai chân xuống, ngồi xuống đất, lấy bàn tay mình chùi mép kia sữa bọt bị tràn ra trên miệng đứa nhỏ.

Cậu bé uống ừng ực xong ly trà sữa, vội vã lấy tay lau qua lau lại mép miệng, hai mắt tròn vo trương lên, cất giọng: “Tỷ tỷ... người có pháp thuật chữa trị vết thương, người là bạch ma pháp sư?”

"Trước khi ta trả lời, để cho ta biết, rốt cục Cairo thành đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Mei hỏi.

"Ta... ta cũng không biết nữa, chúng ta chỉ vừa tới đây vài tuần trước. Ca ca nói, ở đây sẽ có đồ ăn, có đồ uống." Đứa nhỏ hồi đáp.

“Vậy cha mẹ đệ đang đâu?” Tiểu Mei thành thực một bộ dáng thần tiên tỷ tỷ tốt bụng hỏi.

“Ở bên kia, ba ba mụ mụ, còn có ca ca của ta từ sớm đã chen chúc trong hàng xài người xin phát lương thực, ta không thể chen vào hàng bọn hắn, chỉ có thể thối lui đến bên ngoài chờ.” Cậu bé không giấu diếm chút nào trả lời, ngón tay trực tiếp chỉ đến đám đông người đang lũ lượt ngã xuống.

“Đệ không thấy bọn họ liên tiếp ngã xuống sao, không lo lắng cho nhà mình?” Tiểu Mei thắc mắc.

“Ca ca đệ là một cường đại pháp sư, hẳn là trung giai pháp sư, rất mạnh a.” Đứa nhỏ một chữ nói dối đều không có, đối với Tiểu Mei là luôn luôn thành thật.

Đương nhiên, mấy lời này rõ ràng đều không cung cấp cho nàng quá nhiều thông tin có giá trị, đứa nhỏ cũng không có quá nhiều hiểu biết tình trạng.

Nếu phải hỏi chuyện mọi đứa bé như vậy ít ỏi kiến thức, không bằng trực tiếp muốn nhìn xem nó đã chứng kiến những gì, loại gì quỷ dị nằm trong tiềm thức của nó.

Đây là Mạc Phàm đào tạo nghệ thuật thu thập tin tức bộ môn cho Tiểu Mei đấy.

Nàng học theo thủ pháp của hắn ở Phượng Hoàng cổ trấn, đóng kịch bắt chuyện, sẵn tiện đọc lấy ký ức người khác.

“Mau thả tiểu đệ của ta!!!!”

Đúng lúc này, bỗng có một cái âm thanh thét lớn truyền đến.

Trước mặt từng bước đi đến là một nam nhân cao lớn, lớn đến làm cho người ta tưởng rằng hắn mắc hội chứng bệnh tật. Đại khái đối với người bình thường mà nói, Mạc Phàm đã tính là rất cao, nhưng so với người này đều không tính làm gì, hắn khoảng chừng phải hơn Mạc Phàm tới một cái đầu ít nhất.

Bù lại chính là thân hình hơi gầy gò, đại khái trông giống hết một thành sào đang đi tới bên đám người bọn họ, toàn thân nhể nhại mồ hôi, thở phì phò, tâm tình cũng là có chút thô lỗ nói to: “Các ngươi định hành nghề cướp bóc trên người của cả trẻ con, giới thi đi tìm kẻ nào cùng cỡ ngươi, trưởng thành mà cướp này!”

Mạc Phàm quay đầu lại, ánh mắt có chút kinh ngạc bị đồ oan, hắn đang định làm ra giải thích sự tình thì thấy đứa nhỏ kia hoạt bát cắt ngang tầm mắt.

Cậu bé sớm nhất thấy ca ca của mình trở ra, con ngươi sinh động hẳn lên, đặt ly trà sữa lên tay Tiểu Mei đang ngồi đó, rồi chạy đến bên cạnh ca ca mình, một miệng oan ức đáp: “Ca, bọn hắn là ăn hiếp đệ, kia tóc hồng ca ca trộm cốc nước của đệ.”

“???” Mạc Phàm khoe miệng đột nhiên co giật.

Không phải Tiểu Mei ban nãy còn là người suýt chút bị cướp sao?

Bây giờ thành ra bọn hắn đi bắt nạt, trộm đồ của trẻ con luôn rồi!?

Mới bao lớn đã có tư tưởng lừa người sai lệch đến vậy.

“Tiểu quý, người nói nhảm gì thế?” Mạc Phàm trừng mắt hỏi, đối với đứa trẻ này bắt đầu có chút bài xích tâm niệm.

“Người già điên sao, đồ không biết xấu hổ đi ăn cướp của ta, xì!” Đứa nhỏ thay đổi hoàn toàn về thành thật với Tiểu Mei lúc này, một bộ lè lưỡi chế giễu Mạc Phàm.

“Con mẹ nó, người muốn ăn đòn đúng không?” Mạc Phàm tức giận mắng.

“Vẫn còn muốn hiếp đáp con nít, ta trông đến cái này nữ hài xinh xắn trên tay người, hẳn là so với bản mặt con gián của người là không có chút tương đồng, càng giống đã bị người cướp đi để tổng tiền từ một hoàng thế gia tộc nào đó.” Cái kia cao ráo nam nhân vén lên tay áo, bàn tay đã nổi sẵn một khối Tinh Đồ, sẵn sàng đánh tới bất kỳ lúc nào.

Tiểu Thiên Hy đương nhiên không hiểu cái gì sự tình, nàng như cũ một mặt vô cùng đáng yêu chơi đùa với ngón tay Mạc Phàm.

Ngược lại là Mạc Phàm, hắn nhìn tiểu bảo bảo đang ôm trong lồng ngực, đồng tử long lanh trong vắt như một bảo thạch không tí vết, đường nét tinh tú mà hài hòa của chiếc mũi xinh cùng nụ cười thân thiện đầy vị tha không kém chút nào thiên thần, có cái gì không phải từ Mạc Gia huyết mạch truyền ra đâu.

Vì cái gì bảo không giống, vì cái gì bảo ta đi cướp con người khác?

Mạc Phàm đồng dạng có ý định giơ lên nắm đấm liền muốn đánh người.

Một bên Tiểu Mei lập tức ngăn cản Mạc Phàm, nhanh chóng cho hắn thông cáo một cái tâm linh dữ kiện thông qua ký ức cậu bé.

Nàng cũng không có đối với hành vi này của bọn hắn quá để ý.

Căn bản là Ai Cập lúc này đã loạn đến không thể chịu được, nhiều người luôn luôn cố gắng mưu cầu một loại bất chấp sinh tồn.

Giả như phải chen chúc trong cái đám thổ phi xa xa bên kia để rồi lần lượt ngã xuống, chỉ bằng ở ngoài này tiến hành một chút thủ đoạn đạo tặc, đem nhỏ tuổi cậu nhóc có thể cướp liền cướp, cướp không được ngược lại liền đóng giả làm nạn nhân, cuối cùng cứ đến một ít kẻ có năng lực làm quan liêu bình phẩm đến để thẩm phán đúng sai.

Loại hình kiểu này, Ai Cập nhưng so với Trung Quốc một nhánh thành phần xem đến thì không khác gì mấy gã học việc.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 303: Tân nhiệm Quân Thủ

Một trận được Tiểu Mei xoa dịu mãi về sau, Mạc Phàm mới không thêm đề ý hai cái nghệ sĩ lang trộm cướp trào phúng.

Hắn qua loa nhìn đi chỗ khác, thực tế cũng không thêm chấp nhất gì bộ đôi anh em nhà gánh xiếc này.

"Nhóc con, là bọn ta có lỗi với người, người xem hay là người cùng đại ca người tốt bụng để bọn ta rời đi đi, hẳn sẽ bằng lòng nhìn thấy chúng ta rời đi mà không đòi hỏi gì, dù sao vị tỷ tỷ này của ta vừa rồi cũng là cứu lấy người một mạng a, người xem chúng ta giống người xấu sao?", Apase giữ im lặng này giờ, cuối cùng đối với đứa nhóc nói ra.

Hai huynh đệ nhà kia nhìn đến ánh mắt Apase thời điểm, nhất thời nội tâm giây sống, rung mình không thể tin được.

Nhất là cái kia cao ráo như cây sào nam nhân, hắn không nghĩ tới trong đám khách du lịch dung mạo đẹp mắt như vậy, lại xuất hiện một cái ngoài ý muốn nữ nhân sở hữu khí tràng quá mạnh mẽ, trong nháy mắt có thể giống như trực tiếp bức chết nhân tử của hắn vậy.

Chính mình bất quá chỉ là một cái hạt tiêu trung giai pháp sư, đem trình độ bản thân ngừng đầu lên đến xem, tự nhiên còn nhìn không thấy lực lượng cao giai, siêu giai phía trên là cảnh giới thần tiên nào tồn tại, lấy cỡ nào đo đạc Apase đây.

May mắn là cũng nhờ có vậy mà đối với nữ nhân trước mắt, hần đại loại chỉ có thể mơ hồ liệt nằng vào một cái tu vi hư cao không thể đo đếm được, cũng không có khả năng nhận ra nằng là Đế Vương cấp, một Đế Vương cấp cũng có thể xuất hiện vòng vòng đi loại trong Cairo thành.

Giả dụ biết được thực tế nằng là một cái kinh khủng tồn tại này sinh vật, e rằng nam thanh niên đã trực tiếp cắn lưỡi tự vẫn.

Đưa nhỏ đen nhẻm kia muốn nói ra gì đó, đại ca của nó lập tức bịt miệng lại, tránh cho một hồi còn tiếp tục lỗ mắng gây thêm phiền phức.

“Hạn hán kéo dài bao lâu rồi?”, Tiểu Mei hỏi thăm dò một câu, xác thực độ khả thi đáng tin cậy của ký ức đứa bé kia.

“Hơ..Hơn nửa năm, hạn hán là kéo dài hơn nửa năm rồi”, cao gầy thanh niên vẫn còn chưa hết kinh sợ, mà hần đồng dạng cũng không biết vì sao nữ nhân xinh như hoa mộng trước mắt lại đi hỏi một câu này, chỉ là bất giác miệng mồm lập tức thành thật hồi đáp.

“Ừm, các ngươi hay là đi đi, đi càng xa càng tốt khỏi nơi Cairo thành, khỏi Ai Cập. Bảo nhiệt nhìn chung sắp tới sẽ còn muốn mạnh nữa, căn bản các ngươi lương thực quốc gia đều không có khả năng chu cấp”, Tiểu Mei thanh âm bình tĩnh mà chậm rãi nói ra.

Nằng đại khái đã nắm rõ nguyên nhân Quất Sa Trấn nói riêng, toàn bộ thủ đô Cairo nói chung rốt cục là cái gì thảm họa đang bị ảnh hưởng rồi.

“Tại...tại sao các ngươi biết được hạn hán, bảo nhiệt ở Ai Cập, nhìn các ngươi không quen mắt, lẽ nào không phải đơn thuần là nhóm khách du lịch phổ thông?”, cao gầy nam thanh niên giữ chặt em trai mình trong tay, phun ra câu hỏi.

“Chúng ta là ai không quan trọng, ngươi nói cho ta biết, các ngươi thực sự không biết chỗ kia cải trang thành cung ứng lương thực là cổ tình đầu độc người dân tị nạn?”, Mạc Phàm hỏi lâu lưu tâm chỗ người kia ngã xuống chưa dứt, tiếp tục hỏi.

Cao gầy nam tử nhìn kỹ Mạc Phàm, nhất là quả đầu ái nữ của hần, có chút chẳng buồn nói lại, nhưng nghĩ đến đi cùng hần là một vị thanh tú cùng đáng sợ nữ nhân, cuối cùng miễn cưỡng phun ra một câu: “Không biết!!!”

Nghe gã nam nhân này dùng ngôn ngữ cộc cần thiếu thiện chí, Mạc Phàm đơn giản hít sâu vào một cái, tránh để nhân phẩm mình bị đánh mất triệt để giữa đám đông.

Hiện tại tình huống trước mắt có chút khác xa với dự định ban đầu; Khufu sự tình, sợ rằng quá nửa có liên quan đến bảo nhiệt hạn hán mà Tiểu Mei thông cáo tâm linh cho Mạc Phàm.

Bây giờ hần phải tỉnh táo, che đậy tốt thân phận để giải quyết từng bước, từng bước một.

“Ngươi thấy người khác ăn xong liền đổ rạp xuống đất nằm, vậy mà thực sự dễ dàng nói không biết sao?”, Mạc Phàm duy trì độ trầm lời nói.

“Đừng hỏi nhầm. Chúng ta cái gì cũng không biết. Không phải ai ăn rồi cũng sẽ bị ngộ độc, có rất nhiều người trong số bọn hần ăn đến là không xảy ra chuyện gì”, cao gầy thanh niên nói.

“Còn có người không bị ngộ độc?”

Vừa dứt âm thanh, vô luận là Mạc Phàm, Tiểu Mei hay Apase, đồng dạng đều không khỏi quay người lại, nhìn sang đám đông thổ phi đang xin ăn một lần nữa xác nhận.

Hàng là dài, kéo dài đến tận hai, ba cây số có khi hơn, cùng một nơi nhận lương thực, cùng một chỗ ăn vội uồn vã chóng đói chóng khát, quả nhiên bên cạnh vô số những người ngã xuống kia, vậy mà thực sự còn có không ít người khác ngược lại tỏ ra khỏe mạnh hơn hần, tinh thần tỉnh táo, không hề giống bị ngộ chất ức chế vong linh.

“Đây...đây là cái gì, bọn hần miễn nhiễm sao, hay phát sinh kháng thể chất độc?”, Tiểu Mei chớp chớp hai mắt, con ngươi xinh đẹp của nằng đồng dạng không thể tin được tầm nhìn trước mắt của mình.

Mạc Phàm cũng nheo mắt lại, có chút hoài nghi mục đích của những kẻ thống trị tòa thành này.

Hần đương nhiên không có cho rằng nhân loại thổ phi sẽ thực có cái năng lực tự kháng thể với độc được trong thực phẩm.

Này từ đầu đến cuối hoàn toàn chỉ có một khả năng, người bỏ độc chia ra làm hai loại cung phát, một cái có độc, một cái không có độc.

Còn vì sao phải làm như vậy, Mạc Phàm vô pháp lý giải.

“Phát lương là diễn ra từ một tháng trước, định kỳ hai tuần một lần ở Quất Sa trấn. Số lượng người trúng độc chỉ rơi vào khoảng chưa được một phần tư, hầu hết những người còn lại đều khỏe mạnh, đủ lương thực trong vòng mấy ngày tiếp theo. Xác suất trúng độc chết thấp hơn không trúng, mà kẻ cả chết đi chẳng nữa, so với con đói khát dai dẳng hàng tháng trời, một ít lương thực mỹ hảo như thế trước khi chết sẽ càng làm người khác khỏi cần phải suy nghĩ, điên loạn mà lao vào thôi...”, giữa đường đi tới đám Mạc Phàm đang đứng là một cái nam nhân gầy gò có thể không kém hơn thanh niên cao gầy kia bao nhiêu, hần mặc một bộ đồ quân phục hàm tướng Ai Cập, phía sau có vài tên quan quân hộ tống nhìn theo.

“Các ngươi đứng ở đây, đừng lại gần, cũng đừng làm phiền ta tiếp khách”, gầy gò tướng quân nói rằng.

“Tuân lệnh, quân thủ”, mấy quan quân vội vàng hành lễ, sau đó đứng im tại một chỗ trông theo đại tướng quân của mình đi đến chỗ đám người khách du

lịch.

Mạc Phàm để ý người này đi tới, trong lòng cũng mấy phần nhìn ra được dáng dấp hiền ngang cùng điềm tĩnh bất đồng của hắn.

Mấy gã kia gọi hắn là cái gì Quân Thủ...

Mà nhiều năm trước đây ở Ai Cập, chức vị quân thủ, Mạc Phàm liền có ký ức thực sâu quen thuộc đấy.

Hắn từng biết qua một vị có thể là tồn tại như thần chỉ không ai dám đụng vào, cho dù là lãnh đạo cao tầng nhất chương không quốc gia, cũng tại vị này chưa từng có khả năng lên tiếng.

Quân thủ Ethan...

Ethan đã không tại vị nữa rồi, Mạc Phàm tự nhiên là kẻ góp phần không nhỏ đá hắn xuống.

Cho nên đây có thể là tân nhiệm quân thủ đi. Bất quá, khuôn mặt cơ hơi trẻ, khoảng chừng còn chưa tới 45 tuổi.

“Cần hay không phải hành lễ, chúng ta cũng không phải người Ai Cập”, Mạc Phàm mở miệng nói ra.

“Khắc khắc, không cần, không cần, các vị coi như ta là một người bình thường, dân cư địa phương liền được, có thể thoải mái bắt chuyện”, quân thủ Nole hơi sững sốt, không nghĩ tới vị này khách du lịch lại tự cuồng.

“Quân... quân thủ, ngài là quân thủ Nole, quân thủ của toàn bộ Ai Cập”, nam thanh niên cao gầy thấy quân thủ đi tới, trực tiếp hồn bay phách lạc, ngay cả lời nói giấu trong thâm tâm cũng lỡ miệng phun ra lúc nào không hay.

Quân thủ Nole khẽ giơ tay chào hỏi nhẹ hai huynh đệ người Ai Cập, sau đó lại quan sát về phía Mạc Phàm, Tiểu Mei, Apase, thần sắc như cũ bình tĩnh nói: “Từ xa ba vị đến, thử cho ta vô ý nghe được câu chuyện, có thể cho ta nhập cuộc sao?”

“Ngài... ngài đương nhiên..”, nam thanh niên cao gầy thất kinh cả người, cố gắng để cho nội tâm không quá kích động nói.

“Không cần sốt sắng, ta không phải đến đối với các ngươi làm sao, chỉ là hạ xuống cùng các ngươi tán gẫu vài câu”, quân thủ Nole ôn hòa nói ra.

“Lão già đại tướng Haken đâu?” Mạc Phàm đột nhiên cất ngang, lên giọng chất vấn.

Vị đại tướng, thủ lĩnh này cũng là đối với hắn có ấn tượng; nếu là bầu cử tân nhiệm quân thủ, dĩ nhiên quá nửa ý kiến là phải từ hắn mà lên.

“Ngươi cũng biết đại tướng Haken? Ngài vừa qua đời gần hai tuần trước.”, quân thủ Nole chớp chớp mắt ngạc nhiên, càng lúc càng cảm thấy người nam nhân tuần nầy có cái gì đó bất thường, nhưng vẫn khư khư giữ nguyên thái độ đúng mực tới nói.

Mạc Phàm liền nheo mắt lại, bắt đầu có một chút không thỏa mãn cảm giác.

Trùng hợp sao, hắn tại hơn nửa tháng trước cũng không còn nhận tin tức của Mục Bạch cùng Triệu Mẫn Duyên.

Rõ ràng lúc đó, hai người họ đều không nói cho Mạc Phàm biết là đại thủ lĩnh Haken đã chết đi.

Bất quá, trên người hắn cũng không có một tia tia sát ý gì, hắn chỉ nhìn sâu vào ánh mắt vị tân nhiệm quân thủ trước mắt, một mực tiếp tục chất vấn.

“Fenner thì sao, người hắn phải biết nàng?”

“Tuần trước nàng cũng đã chết”, Quân Thủ Nole hoàn toàn không có giấu diếm nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 304: Bố vũ treo thưởng

Cả Haken và Fenner, dù là địa vị hay mức độ ảnh hưởng đối với toàn thể Ai Cập cũng là phi thường không mấy ai sánh bằng.

Nếu là chết đi, Mạc Phàm thậm chí còn cho rằng bọn hắn sẽ ít nhất phải làm một cái quốc tang nghiêm chỉnh, càng không phải loại này thờ ơ chẳng ai biết, không ai hay.

Bao quát vị tân nhiệm quân thủ Nole này, Mạc Phàm hoàn toàn không hiểu cái tên này hành vi, vì cái gì gương mặt hắn tỏ ra điềm đạm mà bình tĩnh đến mức độ như vậy?

“Có phải ngươi đang hoài nghi ta làm một chút điên rồ sự tình?” Quân thủ Nole tự nãy giờ quan sát rất kỹ Mạc Phàm, cuối cùng mở miệng ra nói.

“Lấy thân phận của ngươi, cũng cần hạ xuống cùng ta giải thích?” Mạc Phàm cảnh giác chất vấn.

“Yên tâm, ta có thể giải thích nếu ngươi hỏi, ta làm việc, trọng yếu luôn phải minh bạch.” Quân thủ Nole hồi đáp.

“Được, vậy ta không cần khách khí. Đổi làm góc độ quen biết mà nói, hai người quá cố kia đều là bạn cũ của ta, bao quát cả tiền nhiệm quân thủ Ethan. Một cái đồng đạo lâu năm như vậy đến thăm, hay tin dữ, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ không hoài nghi sao?” Mạc Phàm không chần chừ, trước thử thăm dò một câu, nói rằng.

“Hoài nghi, phải hoài nghi. Nếu là ta, ta cũng sẽ hoài nghi.” Quân thủ Nole trên miệng thoát ra một ít tiếng cười xác nhận.

“Há, vậy là chúng ta khác biệt.” Mạc Phàm thay đổi luồng suy nghĩ, cười khổ nói rằng, “Hoài nghi cũng cần tư cách a, ở ngoài Ai Cập, ta bắt quá là một cái chuột rãnh công ngầm, ở trong Ai Cập, ta nhưng tới chuột rãnh còn không đạt tới. Ngài quân thủ, hay là chúng ta kết thúc hội thoại đi, ta cảm thấy tán gẫu với ngươi là một cái không có bao nhiêu ý nghĩa.”

Lời hấn vừa nói ra, hai huynh đệ cao gầy thanh niên mặt mũi đều tím tái sừng sốt, liền mang tai đỏ rực thành mấy vành.

Dù gì người ta cũng là quân thủ quốc gia, vậy mà cái cách hấn mở miệng nói đến thật giống như không quá coi vào mắt, thậm chí còn muốn ngừng trò chuyện.

Đồng dạng quân thủ Nole cũng lập tức dờ khóc dờ cười.

Thanh niên trẻ tuổi bây giờ, làm sao lập trường liền không vững vàng gì hết.

Tại Mạc Phàm thay đổi tư duy như lật mặt bánh tráng, quân thủ Nole trên mặt đều suýt chút mất đi vẻ điềm đạm của mình.

“Khắc khắc, huynh đệ, kết thúc thế này kỳ thật làm cho ta hơi hụt hẫng, ngươi từ nãy giờ cho ta không ít câu hỏi, cũng nên đến lượt ta rồi. Ngươi cùng hai vị bằng hữu của mình, xưng hô thế nào, cả tiểu thiên sứ trên tay ngươi nữa.” Quân thủ Nole có chút thẹn thẹn, cuối cùng đổi chủ đề hỏi rằng.

“Ngươi gọi ta là Mạc Vỹ Kỳ, người này là Mei Mei, người này là Ap... A Kỳ Lan. Con gái ta tên là Mạc Thiên Hy.” Mạc Phàm tránh việc gọi trực tiếp danh xưng của mình cùng Apase.

“Hào, Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, lần tới có dịp, chúng ta sẽ gặp lại.” Quân thủ Nole vuốt vuốt cằm nói, gương mặt như cũ vẫn không để cho người khác thấy một loại ôn hòa cùng khí phách chuẩn mực.

“Ân, vậy hẹn gặp lại!”

.....

Tiếp giáp ranh giới cuối cùng của thủ đô Cairo chính là trụ sở liên minh thợ săn Phi Châu.

Tòa tháp đón tà dương, lưng ở mặt đông, nhìn từ trên cao xuống sẽ thấy mấy đứa trẻ nghịch ngợm ăn mặc đơn giản đang nô đùa trên dưới cửa cổ thành, bọn chúng bò lên phía trên, lại theo cát đất xây lên trượt xuống, lăn xuống, làm cho đầy người là bụi, đầy mặt là đất, đều không nhận rõ ai là ai.

Những đứa trẻ này cũng không phải phổ thông nhân vật, bọn hấn đều là con cái của một ít anh linh thợ săn đại sư cấp bậc cao trong khu vực.

Vì thế cho nên, vấn đề lương thực cũng không phải khô khan tới mức chẳng có chút gì lót bụng, phải đi làm ăn mầy như dòng người ở Quát Sa trấn.

“Các ngươi... các ngươi cũng là thợ săn thành viên?” Cao gầy thanh niên thất kinh hỏi.

Hắn tại ban nãy dẫn mọi người đến Liên Minh Thợ Săn trụ sở ở Phi Châu, trong lòng vẫn chỉ định ninh bọn người này nhờ đến truy tìm một ít người bạn của mình thất lạc, nào ngờ biết được bọn hấn có tư cách thợ săn thành viên bên trong tồn tại.

Bất quá, cao gầy thanh niên lời nói mới vừa phun ra miệng liền ý thức được tự mình hỏi vậy rất ngu ngốc.

Rõ ràng cũng chỉ có thành viên thợ săn hội, thậm chí là cấp cao chức vị thì dạng này mới có khả năng tại thời điểm chết chóc hạn hán còn dám đi nhận phần treo thưởng, bằng không nếu là tìm người thân thất lạc, tự mình tìm đến Ai Cập bây giờ là cực kỳ ngu xuẩn.

“Chúng ta không phải, nhưng vị đại ca này của chúng ta, hấn là thợ săn thất tình đại sư!” Apase cười cười, ánh mắt hội ngưng trên người của Mạc Phàm treo lại.

Khỏi phải nói, cao gầy nam nhân cùng đứa em trai của mình nhanh chóng miệng mồm ngoác to, kinh ngạc không thôi nhìn Mạc Phàm.

Thất... Thất tình thợ săn đại sư?

Mở cái gì trò đùa!

Hết thấy lãnh thổ Ai Cập cái ưu tú kia có thể trở thành thợ săn đại sư lác đác không có bao nhiêu, tóc hồng nam nhân trước mắt này cao lắm cũng chỉ tam tuần, làm sao có thể là thợ săn đại sư cấp bậc Thất tinh!

Này chính là toàn bộ thế giới có thể suy xét không bao nhiêu người làm được ấy.

Còn tốt, may mắn chính là tự mình ban nãy còn hăm dọa một trận đòi đánh con người này...

Đến lúc biết được Mạc Phàm là thợ săn thất tinh đại sư về sau, hẳn giờ phút này nội tâm cuộn cuộn lên sóng lớn đều có thể so ra mà vượt bầu trời biển mây a.

Liên một chút đại đòi múa mép, khả năng đã suýt bị quạ trời mây này cuốn thành bột mịn!!!

"Chớ kinh ngạc, ta chỉ là hi vọng ngươi hảo tốt không kể với quân thủ Nole về tình huống thân phận của ta." Mạc Phàm nói rằng.

"Ta...ta...chỉ là... cho dù ngươi là thợ săn thất tinh đại sư, làm sao có thể cùng quân thủ so..." Cao gầy thanh niên sợ hãi nói.

"Ngươi giữ im lặng, chính là quân thủ không cách nào biết. Quân thủ biết, ta tự tin có thể dễ dàng trừ ngươi, cho dù huynh đệ ngươi có chạy đến phương trời nào đi chăng nữa, căn bản cũng không thoát được thợ săn tai mắt." Mạc Phàm bình thản nói.

Thợ săn đại sư, càng là thất tinh cấp bậc, mặc dù không phải sánh ngang với nguyên thủ, quốc thủ quốc gia, không thể tương đương sinh khí, nắm giữ vận mệnh quân đội; nhưng bản lĩnh của thợ săn liền nằm ở khả năng truy lùng thông tin, vơ vét tài nguyên.

Đổi lại ngày trước, không có Linh Linh cái kia nha đầu giúp đỡ, Mạc Phàm rất nhiều chuyện đều làm không được. Nhưng bây giờ, liền phải coi đến độ khó cao nhất rồi.

"Ta..." Cao gầy thanh niên còn đang lưỡng lự không biết phải trả lời sao.

"Thấy khó sao?" Mạc Phàm tông giọng càng lúc càng trầm ổn nói ra.

"Không khó, không khó, chỉ không nghĩ tới trùng hợp như vậy... Cái kia, ngươi thật là Thất tinh thợ săn đại sư?" Cao gầy thanh niên cố ý hỏi thêm một lần nữa, xác nhận thân phận Mạc Phàm.

"Ài, trước kia có cái cộng tác rất lợi hại, đều là nàng mang theo ta, cho ta tích lũy chút điểm cống hiến thợ săn mà thôi." Mạc Phàm khiêm tốn nói.

"Nguyên lai là kiểu này, đã nói mà, nào có Thất tinh thợ săn đại sư còn trẻ như vậy, mục tiêu của ta cũng là trở thành Liệp Vương, cùng một chỗ nỗ lực a!" Cao gầy nam tử thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Đám Apase, Tiểu Mei, Mạc Phàm mỗi lần càng nghe hắn nói, càng cảm thấy nhức đầu hơn.

Liệp Vương từ khi nào muốn phán đầu liền sẽ đến tay không???

"Ta cần sự tình bên Liên Minh Thợ Săn để giải quyết công việc, không rảnh nói đùa với ngươi." Mạc Phàm thờ dãi một hơi nói.

....

Bên trong trụ sở Liên Minh Thợ Săn.

Trong tòa hành chính bằng vàng, rõ ràng là in lên một cái tham khảo chỉ tiêu, chỉ tiêu này ghi đầy đủ, chi tiết các móc treo thưởng đến.

Mạc Phàm đọc trở lại mấy cái nhiệm vụ danh ngạch này, trong lòng nhiều thời điểm thật có chút hoài niệm a.

Bây giờ chính mình hợp tư cách so đến, xem ra Liệp Vương cũng không phải là hạng mục đáng để ngồi cùng một chỗ.

Hắn trực tiếp đọc mấy cái nhiệm vụ chót vót trên cao giành cho tứ tinh đại sư cấp bậc trở lên.

Mấy loại ở bên dưới, vèn vèn tìm chó, tìm người thân mất tích, tìm một ít thảo dược, hải sâm... gần như không cần đọc nhiều. Những loại tiểu nhiệm vụ này, Mạc Phàm có thể không đến năm phút liền hoàn thành.

Cân nhắc đến mấy mục thứ hạng đầu, Mạc Phàm cũng có chút biến hóa thần sắc.

"Treo thưởng: một chai nước uống sạch vận chuyển trong lãnh thổ Ai Cập, một lít là năm ngàn đô la Mỹ."

"Thảm án diệt vong linh ven thành phố, treo thưởng hai mươi vạn đô la Mỹ."

"Treo thưởng: truy tìm suối nguồn Pharaoh, treo thưởng một lít một triệu đô la Mỹ."

"Treo thưởng: Bỏ vũ Cairo thành, sắc phong Liệp Vương người, treo thưởng một tỷ đô la Mỹ!"

Bồ vũ?

Bồ vũ một trận, trực tiếp phong làm Liệp Vương, lại còn có phần thưởng một tỉ đô la Mỹ???

“Cách cách~~~~”

Tiếng kéo cửa từ bên ngoài thang máy đi vào.

Mạc Phàm cũng không có quay người lại nhìn xem ai, hắn chỉ tiếp tục ở đó kiểm tra mấy giải thưởng lớn.

"Bồ vũ là một lựa chọn không tệ nha, Cairo thành nói riêng, toàn thể Ai Cập nói chung đều đã chịu trận bão nhiệt suốt thời gian rất dài rồi, cho nên là phần thưởng kỷ thực muốn chất lượng." Là một cái thanh âm thanh thực gọi cảm, bên trong cường điệu đoan trang mang theo một chút vũ mị, tựa hồ một loại đặc thù dùng để đối đãi với người bạn lâu năm chưa từng gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305: Nhiệm vụ bất khả thi

Mạc Phàm nghe giọng nói này, trên thực tế đều không cảm thấy bao nhiêu phần quen thuộc, bắt quá, hắn tương đương có chút tò mò đối phương, liền quay người lại nhìn kỹ cái nữ nhân âm thanh kia rốt cục từ người nào.

Nữ nhân sở hữu dáng người ưa nhìn, đã qua trang điểm nhẹ nhàng cùng gu thời trang rất không tệ, trên tay cầm lấy một cuốn tài liệu nào đó.

Nàng bước vào trong phòng treo thưởng của Liên Minh Thợ Săn hội Phi Châu về sau, ánh mắt lập tức đặc biệt dán chặt lên người Mạc Phàm, nhìn kỹ hắc màu tóc hồng được búi gọn gàng vắt trên lưng, nhìn kỹ hắc đường nét tuấn mỹ trên gương mặt, nhìn kỹ hắc cặp con ngươi như bảo thạch tràn ngập linh khí, càng có phảng phất một nụ cười kèm theo.

“Quả thật là thay đổi rất nhiều!” Vị nữ nhân có chút sùng sốt nói.

Cho dù trong lòng đã có chuẩn bị nhưng nàng hôm nay gặp lại vị thợ săn này cũng đều không khỏi ngây người. Bất luận là khí chất, tướng mạo hay ngoại hình, hơi thở, đều làm cho người ta có một loại cảm giác hoàn mỹ tiêu soái, rất dễ si mê.

“Ngươi là ai?” Mạc Phàm chớp chớp hai mắt, một bộ giống như chưa từng quen biết cái nữ nhân kỳ lạ này.

“Ngài thật không nhận ra ta sao? Ta là Anna, ngài còn nhớ ta không, chúng ta thế nhưng là chung sống vui vẻ thời gian ngắn ngủi đây a.” Thợ săn nữ lang nói rằng.

“Ta cái gì cũng không nhớ nổi, nếu là bằng hữu, ít nhất cũng phải từng lưu chút ấn tượng.” Mạc Phàm không khỏi cười lạnh một cái rồi đáp lại.

Thợ săn nữ lang nghe đến, trên con ngươi không khỏi lộ ra một tia vũ mị uất ức.

Chẳng lẽ tài liệu là ghi chép nhầm??

Không, không lý nào, đây so với bất cứ cái gì bằng chứng sẽ càng có giá trị xác nhận hơn.

Ngoại hình hắn cho dù có thay đổi, danh xưng thường sử dụng cũng liền khác đi; thế nhưng tài liệu ghi chép cùng nghiên cứu, dĩ nhiên không thể nhầm lẫn.

Mạc Phàm bên dưới trao đổi với trợ lý tòa nhà Liên Minh Thợ Săn, hắn tựa hồ có chủ quan mà chính mình đỉnh ninh khai báo thân phận là một cái thất tinh thợ săn đại sư. Người thường leo được đến cấp bậc gần như là cách Liệp Vương không còn bao xa này, căn bản là bọn họ suốt ngày toàn phải đối phó lại với vô số khủng khiếp nhất nhiệm vụ, thậm chí một vài nhiệm vụ còn phi thường khó khăn với cả một ít Liệp Vương người.

Nói đầu xa, đơn cử nhiệm vụ nịch chú, nhiệm vụ truy tìm nước mắt Medusa, cân nhắc đến độ khó cùng tính độc nhất không thể còn nào cái khác của hai cái nhiệm vụ này, chỉ cần chưa tới mười phút ngồi tham chiếu các sự kiện, nữ lang thợ săn hiện tại nhưng chắc chắn Mạc Vũ Kỳ kia tương đương chính là Mạc Phàm.

Hắn từ chối nhận biết nàng, nàng dĩ nhiên không khỏi than vãn: “Lúc ấy ngài đến Ai Cập phụ trách cho giải thưởng từ Medusa nước mắt sự kiện, là chúng ta làm bạn đồng hành.” Anna thở dài một hơi, mang nhiều tâm thế trách móc đến xem.

"Medusa nước mắt, ừm... có chút có chút kỳ ức... a, người đúng là thợ săn nữ lang khi đó?" Mạc Phàm ngạc nhiên nói rằng, “Há, đúng là người... ngạc, người làm sao nhận ra ta?”

Thợ săn nữ lang trên mặt vẫn giữ một nụ cười bất biến, nàng từng bước từng bước đi lại gần Mạc Phàm, đem một đồng tài liệu đặt ở trước mặt hắn, trên bàn nước: "Tài liệu, làm thợ săn treo thưởng, nhiệm vụ của ngài đúng là kỳ tích có một không hai trên thế giới. Ngài vừa đến đây xác nhận thân phận thất tinh đại sư cấp bậc mà nói, ta cảm thấy người này ẩn tượng, liền rất nhanh tiến hành truy lùng thân phận."

"Cuối cùng là, nhìn thấy thợ săn đã từng có hợp tác qua xuất hiện tại khu vực quản hạt phục vụ, mạng lưới thợ săn sẽ tự động bắn ra tin tức tương quan, cho nên ta mới mạo muội chủ động liên hệ ngài, ta đoán ngài có lý do gì đó mới phải đổi tên đi, muốn hỏi một câu ngài có chỗ nào cần trợ giúp, dù sao ta sinh hoạt tại Ai Cập này hơn hai mươi năm, kiến thức phong phú vô cùng."

Cẩn thận nghe nàng minh bạch, Mạc Phàm cũng là gắng gượng cười khò, miễn cưỡng phản hồi: "Nguyên lai, người lợi hại đến vậy!"

Chính mình đủ loại tính toán chông chênh, vậy mà lại không sao nghĩ ra còn có trường hợp tồn tại một vài người rảnh tới mức đi tọc mạch nghiên cứu tài liệu thợ săn.

Thật con bà nó khiến người khác nhức cả háng!!!

"Ngài đại sư tôn kính, hiện tại ngài nhưng thấy qua hạng mục treo thưởng ở Ai Cập, có thể là hứng thú với cái gì sao?" Thợ săn nữ lang Anna hỏi.

Bảy sao thợ săn đại sư đó là địa vị cực cao tồn tại, Mạc Phàm ngày nào đó nếu như mất hứng đánh giết giết, liền mang theo cái này thợ săn đại sư thân phận, tùy tiện ở bất kỳ quốc gia nào cũng có thể ở một cái thành phố lớn bên trong thu được cao tầng thân phận tương đương, tổ chức nào cũng mong muốn có được sự phục vụ.

Mà thợ săn đại sư xưng hô là quốc tế thông dụng, vì lẽ đó ở Cairo lập giả liên minh bên trong Mạc Phàm một dạng được thừa nhận sự tôn kính cùng chất lượng tốt phục vụ.

Mạc Phàm đồng dạng cũng hiểu vì sao vị thợ săn nữ lang này lại đi tìm mình.

Giúp đỡ hắn một chút, tựa hồ cùng đặt món cược giá trị lớn không có khác biệt, nếu cược thắng, chính nàng cũng có nhiều cơ hội thăng thứ hạng, nhận phần thưởng tiền ảo đáng kể đấy.

"Hảo tốt, người giúp ta coi một chút thông tin cái này hạng mục SSS đứng đầu. Bồ vũ là chân thực cao quý nhất nhiệm vụ?" Mạc Phàm hỏi rằng.

Anna là thợ săn nữ lang chuyên nghiệp, cấp bậc phi thường cao, thậm chí có tư cách vì thợ săn cấp bậc Liệp Vương phục vụ.

Nàng là thợ săn nữ lang mà Mạc Phàm lúc ấy tại hoàn thành hồ tiền thưởng của Medusa nước mắt liên lạc qua, tựa hồ trợ giúp hắn tìm tới rất nhiều tin tức mấu chốt.

Nàng có kiến thức phong phú, đặc biệt là Ai Cập kiến thức, càng am hiểu sử dụng Chim Ưng đưa thư, có thể để thợ săn cho dù tại dã ngoại không có tín hiệu cũng có thể ngay lập tức thu được tin báo.

Mạc Phàm vừa vặn cũng thiếu một người dạng này.

Bọn hắn chỉ vừa mới đặt chân đến đây không quá mấy giờ, mà hiện tại rất nhiều luồng thông tin đều không có một cái nào là bằng chứng xác thực, gây nhiễu loạn theo cấp số nhân. Cho nên Mạc Phàm đến rất nhiều chuyện ở thời điểm hiện đều là phi thường bết tắc.

Tỉ như vị quân thủ Nole kia cũng là một dạng thuốc nổ ngoài dự kiến, người này nhìn bề ngoài đến thì rất ôn nhu, thuận hòa, nhưng sâu bên trong hắn ngược lại lại không ngừng thả ra một loại trấn áp khi trang so với kẻ tiền nhiệm Ethan càng là vượt xa không biết bao nhiêu quả núi lực lượng.

Hắn nhất định là có tu vi cấm chú trình độ, càng có thực lực thâm sâu đại biểu cho cao nhất người thủ vệ Ai Cập.

Đối với dạng này có ảnh hưởng cực lớn lưu ý mình, Mạc Phàm sẽ không tùy tiện hành động được.

May mắn, hiện tại có trợ thủ đắc lực.

"Hừm, Bồ Vũ này đã xem như là truyền thuyết một độ khó chưa từng có treo giải thưởng. Cũng là duy nhất trong năm nay thúc đẩy cái này tiền thưởng đang không ngừng cao lên, một phần là bởi vì tình hình hạn hán kéo dài ở Ai Cập, rất nhiều người dân trong quốc nội chìm vào thời kỳ khô khan, cạn kiệt nước sạch, mặt khác mấy hệ thống sông lớn nhất quốc gia, kể cả sông Nile cũng trong cực ngắn thời gian bị bốc hơi gần như toàn bộ, kéo theo thảm họa đối với thiên nhiên sinh vật sống. Cháy rừng, thú chết, rất nhiều nơi chìm trong khói lửa, thiếu thốn lương thực, nước uống, bạo loạn vô cùng. Đặc biệt là trung tâm kinh tế thủ đô Cairo, nơi này đã là báo động huyết sắc cảnh giới do tính khắc nghiệt bão nhiệt. Sắp tới nếu còn không có mưa, không có nước, dự định sẽ là hắc sắc cảnh giới, hoặc chính thức đóng cửa thành phố, giải tán quy mô diện rộng." Thợ săn nữ lang biết được cũng không ít, đem những tin tức này như thực chất nói cho Mạc Phàm.

Thiên tai tai ương, chính là thiên khiển, căn bản luôn khiến cho con người trở nên nhỏ bé như vậy đấy!

Mạc Phàm nghe Anna tường tận, chính mình phải hít thật sâu một hơi lấy bình tĩnh lại, nói ra: "Thi vũ hồ mưa tuy là cần một ít đặc thù năng lực, nhưng nếu nói dẫn nước vào thành phố chống khát, này là trong khả năng của cấm chú pháp sư thủy hệ. Chẳng lẽ các người Ai Cập liền không có nổi một vị như vậy?"

Tại Ma Đô trước đây, Mạc Phàm từng chứng kiến qua Tiêu Viện Trường chương không thủy nguyên tổ hàng ngàn dặm tụ hội lại, tạo điều kiện để cho Triệu Mãn Duyên bỏ vũ tạo mưa.

Thậm chí, nếu có thể tìm ra một đội ngũ đông đúc có kinh nghiệm thủy ngữ trận pháp, tu vi siêu giai người nhiều một ít, tạo thành một trận thủy triều cỡ lớn đổ thành hồ sông liền được.

Này không phải là bất khả thi nhiệm vụ.

“Ngài làm rồi, hạn hán bão nhiệt, căn bản đáng sợ hơn chúng ta nghĩ rất nhiều. Ai Cập đã bỏ ra một con số không nhỏ ngân sách để mời một ít viện trợ thủy hệ cầm chủ từ các nước lân cận đến giải vây... kết quả, hết thấy nhận trái đắng. Ai Cập trải dài lãnh thổ, kẻ cả ven biển quốc gia, thủy nguyên tổ hầu như đều không còn, cầm chủ pháp sư trước tình huống không thể tìm được thủy nguyên tổ dao động, cái gì cũng không làm được.” Anna nói rằng.

“Thủy nguyên tổ trên toàn quốc gia đều không còn?”

“Àn!”

Nghe nàng nhấn mạnh sự tình, Mạc Phàm hai con mắt đều không khỏi lộ ra vài tia hoang mang, nội tâm cũng vì vậy phức tạp giây sòng.

Thần mã tình huống đây???

Treo thưởng SSS tiến hành, kỳ thực chính là vô lý nhiệm vụ, bất khả thi nhiệm vụ rồi.

Thủy nguyên tổ còn không có, bỏ vũ cái chó gì được a!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 306: Thiên bảng hạng mục, Mạc Vỹ Kỳ

“Ngài hẳn lúc tới đây đã phải chứng kiến mặt đường nứt nẻ cỡ nào rồi. Không có nước, con người sẽ không thể sống tiếp tục được nữa. Một số tỉnh thành địa phương, chính quyền quân đội thậm chí còn không ngại lập ra một kế hoạch phát lương thực có tính chất lương độc, ngẫu nhiên loại bỏ đi một lượng không hề nhỏ dân cư, không quan trọng giàu nghèo, không quan trọng giai cấp, mọi thứ như là chọn lọc tự nhiên nhất có thể; mà lại người chết đi rồi, chất độc ức chế vong linh trong cơ thể phát tán ra, hạn chế rất nhiều vong linh hoạt động xâm nhập vào thành thị.”, Anna trong cơn mất chứa lần thu thủy long lạnh, mang nhiều bi sầu nói ra:

“Này lúc bắt đầu, liên minh thợ săn quốc tế, tổng đàn Hiệp Hội Ma Pháp Phi Châu đều kịch liệt phản đối chính sách; chỉ là không ai có thể đưa ra được tốt hơn giải pháp. Cân nhắc đến tài nguyên nước sạch là phi thường có hạn, kho nước tồn đã sắp cạn kiệt, dân số nhưng ngược lại vừa đông, vừa đói khát mà điên cuồng, cuối cùng vẫn phải thanh trừng ngẫu nhiên, vạn nhất giữ gìn được một mầm mống thể hệ may mắn tiếp theo”.

Bởi vì bão nhiệt gây ra thiệt hại trầm trọng cho quốc gia, bởi vì hạn hán kéo dài mà làm cuộc sống của dân cư Ai Cập rơi vào bế tắc, suy biến tâm tình.

Người giàu không còn khả năng tàng trữ lương thực, tiền không thể mua được vật phẩm, người nghèo thì bản cùng sinh đạo tặc, chính quyền đồng dạng thời thối lao đao, vô pháp cứu chữa.

Hậu quả là, cái gì đến cũng phải đến, dân làm than chết vì đói khát, người người kích động nổi loạn khắp nơi. Mạc Phàm nhìn thấy ở Quát Sa trấn, bất quá chỉ là một cái phần nhỏ tăng băng nổi nhen nhóm sự sống bên trong, cầu cung ứng miễn phí, cầu sinh cơ từ thiện, phó thác số phận cho trời.

Mạc Phàm tuy tương đương cũng không đồng tình lắm với cái cách diệt dân trừ nạn này, nhưng đây là xa xôi Phi Châu Ai Cập, cũng không phải Trung Quốc; chính mình thậm chí còn không có quốc tịch đại biểu, nếu có thể giúp được thì tốt, ngược lại không được liền là thuộc về đối sách chính trị. Chính trị một quốc gia nào khác, hẳn tuyệt đối sẽ không can thiệp.

"Ta lấy tài khoản của mình rút trích một ngân sách giao cho người, người đem cái này có quan hệ tin tức đến hỗn độn chiêm tinh chi nhãn so sánh chọn một lần, hết thấy mọi tài liệu, nếu được có thể tiến hành treo thưởng nhiệm vụ, tiền bạc không thành vấn đề tới nói. Ta muốn hết thấy thông tin, cái nào chất lọc qua, trực tiếp chuyển khoản. Người được hưởng hoa hồng 10% ở mọi loại tin tức đã xác nhận tính thiết yếu, chân thực." Mạc Phàm duỗi ra một ngón tay, đại khí cực kỳ đối với Anna thợ săn nữ lang nói rằng.

Ở thời gian dài hành nghề trước đó, tin tức tình báo đều cần thì chính mình đi thu thập, chính mình đi phân tích, rất nhiều thợ săn ở phương diện này tiêu tốn thời gian còn dài hơn bọn họ đi ra ngoài săn bắn, thường thường còn có thật nhiều không chuyên nghiệp, thu thập tin tức là giả, một chuyển tay không.

Chủ yếu ở quốc nội, Mạc Phàm có Linh Linh cái này vạn năng, một mình có thể tốt cân hết thấy công việc ngoại trừ lao đầu đánh đấm. Tuy nhiên, vật phẩm thần thánh một chút như Hỗn Độn Chiêm Tinh là câu chuyện khác, liên khẳng định thiếu không được những rất nhiều người khác trợ giúp một tay, này có thể để cho Mạc Phàm ở trong thời gian rất ngắn nắm giữ hết thấy chỗ tình huống muốn biết, kịp thời ra đối sách thích hợp.

“Hỗn độn chiêm tinh chi nhân? Vật phẩm này có hay không là giả tượng. Chiêm tinh là khái niệm ám chỉ vũ trụ khai nguyên lực lượng, thế giới có thật sao?”, Anna làm việc khai thác thông tin tương đương lâu năm kinh nghiệm, đồng dạng lần đầu nghe nhắc đến tồn tại này.

“Yên tâm, tín nhiệm ta. Thế giới này so với người rộng lớn lắm, Nam Cực đại lục bên kia còn có cả Vĩnh Dạ tuế nguyệt, Sahara chi địa có Thái Dương thiên thu, Côn Lôn yêu tộc yêu thần bản chất lại là Thiên tộc cao nhất. . . Hỗn độn chiêm tinh chân chính đều không phải không thể xảy ra. Ta đến Ai Cập lần này chủ yếu chính là vì khối hỗn độn chiêm tinh này, bằng nó, đảo dời hạn hán liền là chuyện dễ dàng”, Mạc Phàm trực tiếp kể cho Anna mục đích của mình, đối với nàng nhưng trước tiên là không hề giấu diếm

Hắn đến bây giờ sợ nhất, không phải không thi triển được bố vũ hay tìm kiếm ra hỗn độn chiêm tinh; mà là e ngại hỗn độn chiêm tinh đã nằm trong tay Khuфу.

Hạn hán, bão nhiệt, rất có thể chính Khuфу là kẻ một tay đứng sau lưng vụ này chương khổng. Giả dụ như trong dân thức loạn lạc, các địa phương đều lộ ra sơ hở, lộ ra chỉ bảo long mạch bên trong, càng thuận lợi cho Khuфу đến tìm kiếm tước đoạt.

“Được, vậy không thành vấn đề”, Anna trên mặt mang lên nụ cười, tỏ ra khá thích thú với thái độ ngay thẳng của Mạc Phàm.

“Phải rồi, còn có một vấn đề khác, người biết cái chết của Fenner và Haken sao?”, Mạc Phàm chợt nhớ ra một cái không kém quan trọng sự tình.

“...”

“Hai người họ thực sự chết rồi?”

“Ừm. Đại tướng Haken đã quá già yếu, bản thân không thể chịu đựng nổi bão nhiệt kéo dài suốt gần nửa năm được. Cuối cùng là... Còn có Fenner, nàng trước đây có cùng một đám người tự xưng là cấm chủ hội đến, bên trong còn có cả Liệp Vương cấm chủ của Ai Cập, bọn hắn nghi ngờ một trong các Pharaoh trù thuật gây nên trận đại hạn này, do đó quyết định đi thảo phạt. Đến nay đều chưa từng trở lại, cũng chưa có bất cứ thông tin gì về nhóm tổ đội này, ngoại trừ thì thể Fenner được tìm thấy trong một mảnh rừng sâu”, Anna nói.

Mạc Phàm lập tức nhíu mày lại.

Nhánh tổ đội của Fenner thảo phạt đến, quá nửa sẽ có Triệu Mãn Duyên cùng Mục Bạch, hai cái tên này.

Cảnh giới của hai người bọn hắn, Mạc Phàm đồng dạng rõ ràng. Lấy Triệu Mãn Duyên thực lực, thậm chí Khuфу xuất hiện cũng chưa chắc có thể dễ dàng hạ sát hắn, huống hồ còn có Mục Bạch bên cạnh.

Chẳng lẽ Khuфу thực sự đã cảm đến khối Hỗn Độn Chiêm Tinh rồi???

Không, không thể, thần thông hiện tại của hắn nói lên rõ, hắn chưa có cái năng lực này.

Khuфу nếu có khả năng tại thời điểm đã nhắc lên khối Hỗn độn chiêm tinh chi nhân, nhất định việc đầu tiên làm sẽ là giải quyết nhanh gọn Bát Phương Vong Quân, đem Minh Giới lực địa cho thống nhất một phương, cũng không cần thiết phải ẩn nhẫn trốn tránh như chó con thế này.

Thế nhưng là, trường phái như vậy lý luận, rốt cục Mục Bạch và Triệu Mãn Duyên vì cái gì biến mất đâu. . .

“Cảm phiền người giúp ta thêm một cái truy tìm nhân vật tung tích. Ta cần xác định địa phương hai tên này.”, Mạc Phàm mở ra điện thoại di động, tùy tiện chọn một tấm của Mục Bạch cùng một tấm của Triệu Mãn Duyên đưa cho Anna đến xem.

“Đây là hai người cùng người đồng hành lần trước phải không?”, Anna nhìn thấy Triệu Mãn Duyên và Mục Bạch, tự nhiên có chút quen mắt.

“Không sai, treo thưởng tìm ra bọn hắn cũng nên cao một chút. Nếu muốn bố vũ thi triển, ta cần cái gia hỏa tóc vàng này”, Mạc Phàm cười khỏ nói.

Truyền nhân Ngô Khổ giáo phái chi thuật, Triệu Mãn Duyên e rằng là duy nhất người.

“Treo thưởng truy tìm nhân vật có độ khó tùy thuộc theo biến số, lúc dễ thì vô cùng dễ dàng, khi khó thì khó đến ngoài sức tưởng tượng. Loại hình này kỳ thực ngược lại rất ít các nhân vật mạnh mẽ chọn mục giải thưởng này. Nếu là treo cao một chút, độ khả thi sẽ tương đương lớn hơn. Ngài muốn mà nói, chờ ta một chốc, ta có thể để cho hai vị huynh đệ của ngài đều nằm trong Thiên bảng giải thưởng”, Anna vừa nói, vừa đồng thời đi đến nhanh cái máy tính đặt trên bàn, thao tác thành thạo phím bấm.

Nàng làm việc quả nhiên không bao giờ trì hoãn, ở sân bắn giả liên minh bên trong xem như là cực kỳ chuyên nghiệp tình báo viên, Mạc Phàm rõ ràng lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trên ngực của nàng chỉ đeo một cái ở quốc nội rất hiếm thấy nữ lang tinh cấp, trở lại vài năm sau, bây giờ nàng đã là tổng sát tình báo, thân phận có thể khiến cho một ít Liệp Vương cũng không dám tỏ ra thô lỗ.

Không để Mạc Phàm chờ quá lâu, Anna liền in ra một tờ đơn giản nhất tư liệu đưa cho Mạc Phàm về bộ cục treo thưởng truy tìm thân nhân trên thiên bảng.

Bất quá, tại là người thứ nhất nhìn vào tờ giấy này, Anna suy nghĩ vẫn về cái gì nó, nàng mất một lúc mới nhìn về quan sát Mạc Phàm, trên miệng vừa vắn nở ra một nụ cười như hồ ly vũ mị.

“Người cười cái gì, không phải là đưa đến ta xác nhận loại hình treo thưởng thôi sao?”, Mạc Phàm ngo ngắc hỏi rằng.

“Hạo đã hạo đã, ngài thợ săn tôn kính, ngài tốt nha. Thiên bảng treo thưởng truy tìm nhân vật, bắt sống nam nhân Mạc Vỹ Kỳ được định giá một trăm triệu đô la. Thiên bảng đề mục SSS tiến thẳng, trong vòng ba tháng, một tuần lễ sẽ tăng thêm năm mươi triệu đô la, ngoài ra nhất định sẽ gia chủ sẽ bổ sung thêm thông tin cần thiết vào tuần tới”, Anna cố ý xoay đầu lại, làm ra vẻ ý tứ sâu xa cười với Mạc Phàm.

Nàng nhiều nhất đều không giấu đi ý tứ muốn bắt người đến nơi rồi.

Mạc Phàm trên khoe miệng cũng co gật liên hồi, đại khái chính mình cái gì cũng không hiểu được.

Đồ điên nào, bị rãnh rồi sao.

Vì cái gì muốn treo thưởng ta?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 307: Hắn đang ở Cairo thành!

Một trăm triệu đô la...

Trời ạ!!!

Mạc Phàm trong lòng dậy sóng mãi không thôi.

Chính hắn cũng không nghĩ tới sự tình đã phát triển không hợp theo thói thường như thế.

Nhìn kỹ treo thưởng phương trên tờ giấy của Anna đưa cho, hoàn toàn chính là ngàn năm hiếm gặp tuần mỹ dung nhan của mình, không sai lệch đi đâu được.

“Có người làm ra nhiều chuyện tốt, đi đập chậu hái hoa dạo, rốt cục bị chủ vườn hoa truy nã!” Đột nhiên bên trong khe ước không gian của Mạc Phàm, Apase nhưng tỏ ra vô cùng thích thú với thông tin hắn đang bị treo thưởng.

“Apase, người tốt hỗ trợ đại ca ca suy đoán a, không thấy ta đều đang đau đầu đến chừng nào sao?” Mạc Phàm u uất nói ra.

“Tự người gieo gió gặt bão, ta cũng không biết người làm ra chuyện tày trời gì, làm sao giúp đỡ?” Apase như cũ điệu bộ châm chọc khẳng định.

“Người không phải bình thường cũng rất mưu mô giỏi hại người sao? Nghĩ một chút thủ đoạn người thường hay làm xem, trên phương diện này, ai là người có khả năng giống như người nhất?” Mạc Phàm hỏi.

“Người chứ ai!”

“...”

Mạc Phàm không muốn tiếp tục tranh cãi với Apase nữa.

Trên thực tế, hắn đã sớm lập tức khoanh vùng ngay ra được phạm vi một vài người có thể làm ra phương tiện này truy nã hắn.

Bởi vì trên thiên bảng có dán hình, tương đương chính là hắn thời điểm hiện tại, có màu tóc hồng nổi bật đặc trưng; người treo thưởng cũng không đề cập đến chính xác tên gọi là Mạc Phàm, trái lại chỉ ghi chép ba chữ Mạc Vỹ Kỳ, rõ ràng là một kẻ chỉ mới gần đây, trong vòng nửa năm trở lại đây theo dõi hắn.

Mà lại hình ảnh kia cũng không phải hình chụp, nó chính xác hơn là họa hình.

Mạc Phàm thành thật quét mắt, bỗng nhiên thấy một cái bức họa chân dung chính mình, càng có thể đem tự mình dạng này siêu cấp vô địch vũ trụ tiêu sái cho hoàn mỹ khắc họa ra từng li từng tí, giống như Thần Tiên vết mực phảng phất, trên cơ bản còn muốn chân thực hơn so với camera lưu lại.

Người khác nhìn thấy nhân bản hắn ngoài đời, tự nhiên có thể nhận ra.

Chẳng trách quân thủ Nole kia là vì cái gì mà vừa gặp Mạc Phàm, đã có cái ấn tượng thật sâu đến thăm hỏi.

Đương nhiên, Mạc Phàm cũng không có loại bỏ suy nghĩ rằng chính cái này quân thủ Nole mới là kẻ âm thầm treo thưởng cho hắn. Còn nhớ, vị quân thủ của Ai Cập cũng từng hợp mong đợi được gặp lại Mạc Phàm dịp khác.

Nhắc cũng tại, để ý đến gương mặt Anna thôi đi.

Mới vừa không lâu trước đây còn là một mảnh ôn hòa trò chuyện cùng cái này tình báo cao cấp nữ lang, đột nhiên ánh mắt nàng biến thành một cái hung ác sài lang, kia sâu trong đôi mắt rõ ràng tỏa ra hào quang đồng tiền, nhìn chòng chọc vào cái này nhỏ bé mềm yếu con nai dát vàng.

"Người tình tào một điếm, tình tào một điếm, nếu đề cao bản thân có khả năng bắt sống được ta, liền trực tiếp làm ngay, bằng không, cái gì cũng chó mạnh động!" Mạc Phàm nhìn xem cái này vị thợ săn nữ lang đã hóa thành hồ ly tâm niệm, có chút âm trầm nhắc nhở.

"Thợ săn đại sư, ngài không cần sốt sắng, ta biết lượng sức mình. Mà lại ngài yên tâm, ta là một cái nữ nhân có nguyên tắc công việc, ta chọn ngài để gửi vàng đến để thăng liên mang ý nghĩa chỉ một mực giúp đỡ ngài, không có bất kỳ ý đồ nào khác. Treo thưởng cái gì đó, ta nhiều nhất cũng chỉ là thắc mắc ngài đây có phải đã đắc tội với một cái đại kim hoàng thất nào hay không. Một trăm triệu đô la, đó nhưng không hề nhỏ, chỉ một trăm triệu đô la để bắt sống một người, càng khẳng định được ngài đang phải đối đầu với một cái có tiếng tăm tổ chức hoặc cực lớn gia tộc. Hai nửa chính là, giả thành đồng thời đang khẳng định giá trị của ngài đều muốn không kém hơn một ít thủ tướng, nghị trường quốc gia." Anna minh bạch nói ra.

"Thiên hạ trác việt, thế gia thế lực bị ta giam xuống chân cũng không ít, chính ta là không thể nào đếm xuể được. Bất quá, Anna, hạng mục này được treo thưởng bắt đầu kể từ ngày nào?" Mạc Phàm hỏi.

"Không biết được, bình thường ta cũng chỉ lưu ý đến hạng mục có độ khó cao cấp giành cho ít nhất tứ tinh đại sư trở lên, chưa bao giờ xem xét những nhiệm vụ dễ dàng như vậy. Ngay cả trên quốc tế, Bồ vũ Cairo thành cùng truy tìm suối nguồn Pharaoh cũng đang là gây chú ý nhất hai hạng mục." Anna quả quyết.

Quan sát thấy Mạc Phàm làm ra vẻ mặt đắm chiêu suy nghĩ, Anna mở miệng tiếp lời: "Ngài muốn hay không ta xóa xuống nhiệm vụ này? Kỳ thực thiên bảng tìm kiếm cũng chỉ vền vẹn là cao cấp nhân loại tìm kiếm, nó không thể so được với các loại cấp độ thảm họa nhiệm vụ. Ta thể nhưng có quyền hạn đem nhiệm vụ này cho tháo xuống."

"Vậy thì không cần, hiện tại ta chưa xác định được đối phương là ai, có mục đích gì. Người hảo giúp ta nhấn một cái bình luận kèm hình ảnh bên dưới, đại loại trông thấy Mạc Vũ Kỳ ở Cairo thành, Ai Cập!" Mạc Phàm trên gương mặt lộ ra một chút nham hiểm ý cười.

Thợ săn nữ lang Anna liền bị lời nói của hắn làm cho giật nảy mình.

Nàng nhiều lần quay qua quay lại xem kĩ ánh mắt hắn, đợi cho đến khi hắn xác nhận mình không nói cường điệu về sau, cả người nàng đều giống như bị một luồng điện tai trượt nhẹ qua, tê tê các nhóm cơ.

Người này rốt cục là hành nghề thợ săn nhiều quá sinh ra thần kinh phân liệt rồi phải không?

Bị treo thưởng 100 triệu đô la Mỹ trên thiên bảng, vẫn còn muốn cuồng.

Mạc Phàm cũng nhìn ra được vị nữ thợ săn tình báo trước mặt mình đang mặt mũi hoang mang, hắn nhanh chóng vỗ vỗ lấy vai nàng vài ba cái, mở miệng xoa dịu: "Tin tưởng ta, ta làm việc đều có chừng mực. Sẽ không đi giết hết bọn hắn."

Anna suýt chút đều không nhận được mà muốn tát vào mặt hắn một cái.

Cái gì chừng mực, cái gì không giết bọn hắn...

Này không biết ai mới là đem ai ra đánh cho bầm dập a.

Nàng tương đương đã hiểu được vì sao tên này cần phải bị treo thưởng truy bắt rồi.

Cần thiết nên nhốt vào chuồng, để hắn tự do sinh hoạt, đi đi lại lại, mở miệng nói lung tung, vạn nhất sẽ gây mất trật tự xã hội, khiến cho thật nhiều người vì bị tức giận mà thổ huyết đến chết.

"Cũng đã muộn, ta đi tìm kiếm tin tức mấy cái kia sự kiện cho ngài." Anna lắc lắc đầu, tỏ ý muốn rời đi.

"Ồ, vậy thì cảm ơn người." Mạc Phàm nói rằng.

"Không cần khách khí, ta sẽ không ngừng đổi mới tin tức mới nhất, cũng đề sa ung đem tình báo truyền cho ngài, chỉ là cái kia Hỗn Độn Chiêm Tinh tin tức quá nhiều người đều chưa từng nghe qua, muốn thu được kỳ thực độ khó càng không nhỏ, mà nếu muốn biết mới nhất tư liệu, ngân vạn khả năng cũng chỉ sợ không đủ." Anna nói rằng.

"Thế là người giữ, ta Mạc Gia không có gì ngoài điều kiện, có cái gì tin tức có giá trị trực tiếp mua, dùng một chút tiền đề xuống thị trường, mua xong bịt miệng liền được." Mạc Phàm xa hoa cực kỳ nói rằng.

"Được rồi, chúc ngài sớm có thu hoạch!" Anna nhìn chăm chăm vào vẻ mặt đắc ý của hắn, có chút qua loa đáp lại rồi bỏ đi.

Mạc Phàm đồng dạng duy trì nụ cười, cố ý chờ đến khi vị chuyên nghiệp tình báo viên này hoàn toàn rời đi khỏi phòng, hắn mới xem lại hạng mục treo thưởng cấp độ thảm họa quốc gia một lần nữa.

Bồ vũ Cairo thành...

Truy tìm suối nguồn Pharaoh...

“Khufu, người thực làm ta có chút thấy chán ghét!”

.....

Chi Lâm Vong trấn nằm cách Quất Sa trấn 50 dặm về hướng Bắc.

"Này so với nguyên thủy hỗn mang chi thành đều là cùng một dạng a. Không nghĩ tới ở thời đại này, ngay tại thủ đô Cairo vẫn còn một cái thổ phi địa phương đáng hận đến vậy..." Mạc Phàm nhìn qua nơi này xác chết ngã xuống vô số, từ xa chứng kiến người cùng người ra tay sát hại lẫn nhau, hình thành một chuỗi ác tính u ám bay vào không khí, mơ hồ cảm thấy mùi máu tanh có thể so với Minh Giới như vậy liền mấy phần tương tự.

Địa phương này được gọi là Chi Lâm Vong trấn bởi vì nó khá dễ nằm ngay tại khu vực trọng điểm của chiến trường vong linh Ai Cập.

Đây cũng chính là loạn lạc nhất một khối đồng bằng bên trong thủ đô Cairo, nơi mà chính quyền địa phương từ lâu đã sớm biến mất cách đây vài năm, bọn hán nhưng không còn khả năng chống cự với đội quân vong linh, hay là thậm chí phản quân cực đoan nổi dậy.

Đại khái, nơi này thường xuyên xuất hiện mấy trận vô nhân đạo tàn sát hành vi, đem cả Chi Lâm Vong trấn liền sẽ biến thành góc khuất thành thị, mặt tối Cairo thành. Nơi mà tập hợp vô số phần tử tội ác chi đồ, tội phạm ma pháp, tà phái tụ tập.

Bất quá, mấy thứ này với ai không biết, liền cùng Mạc Phàm so ra, quả thật không còn bao nhiêu đáng ngại.

Mạc Phàm bày ra phô trương uy mãnh khí chất, cứ việc trước mặt có thật nhiều cường đạo sợ là đã làm rất nhiều chết chóc, giết người diệt khẩu sự tình, hán như cũ không ngại giúp Chi Lâm Vong trấn gột rửa, diệt những cái kia cường đạo tổ đội.

Do đó, hán một thân một mình hiên ngang đi ra ngoài, Mạc Phàm thuận theo tìm hiểu sơ qua trước đó của Anna, nàng tin rằng tại Chi Lâm Vong trấn, có xác suất rất cao sẽ truy tìm được một chút manh mối nào đó từ Fenner để lại.

Ít nhất là, này so với ngồi không lập đàn cầu mưa, hoặc vô tội vạ lật tung khắp nơi lên tìm tung tích đám Mục Bạch, Triệu Mãn Duyên, bản thân nó càng có ý nghĩa một chút.

Thị trấn càng đi sâu vào trong, càng như một đồng hoang tàn phế tích. Dễ dàng nhìn thấy một mảnh bị đánh nát cửa hàng, gạch ngói tàn nát khắp nơi, trụ nhà, cột điện đường sụp đổ, không có mấy cái công trình phòng ốc là hoàn chỉnh được.

Hết lần này tới lần khác tại dạng này đồng phế tích bên trong, Mạc Phàm vậy mà nhìn thấy còn có không ít người bày bán đồ dùng, tựa như một cái nhỏ chợ, chỉ là bán đồ vật cũng không phải là cái gì rau quả, bánh trái, nước uống, y phục loại hình, mà đa số là bán binh khí ma cụ, đạn pháo ma cụ, được phẩm loại hình.

"Bọn bây đâu, ta vừa từ bên kia trung tâm Cairo về, cướp được không ít thức uống tốt, ta lấy năm thành, còn lại năm thành, các người nếu ai bắt được tên này về, ta liền cho năm thành còn lại." Một tên mập ú, tròn béo lão trung niên nói lớn miệng bên kia phố.

Mạc Phàm có chút tò mò, hán chen vào đám đông đi tới cái này gần chỗ tên béo trên bàn cao chỗ đứng, có thể hay muốn biết một chút tập quán giết người làm thú vui ở thị trấn.

“Cái gì nhân vật, ta khát, ta khát!”

“Đại ca, có thể cho ta uống nước trước không? Ta sắp không chịu nổi!”

“Kia là nhân vật nào? Ta ở đây Nguyên Thủy Chi Thành bao nhiêu năm, cũng chưa từng thấy người kích động như hôm nay.”

“Nhìn, nhìn, ta vừa bắt được tuồng ra bên ngoài tin tức. Hán là nhân vật được treo thưởng giá trên trời a. Còn nghe bảo hán đang ở Cairo thành... Khắc khắc, các người xem!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 308: Để một trăm triệu đô la nói!

Thật lâu, Mạc Phàm đều không có động tĩnh gì.

Hán đứng giữa đám đông phiến quân Ai Cập đào ngũ, mắt nai quang trạch đều đặt không có dời khỏi bức tranh bán vẽ của tên mập mập lão đại giương

ra.

Quả nhiên... là mình.

Anna làm việc xác nhận nhanh lẹ đến như vậy, cũng không biết nàng có phải là trực tiếp nhắc máy gọi thông báo hay đi phát tờ rơi cho bọn chúng hay không, liền chỉ vèn vèn vài giờ sau khi rời khỏi, tin tức đã lưu động rồi.

"Ây nha, ây nha, cái bằng hữu này, vì sao lại giống như chưa gặp bao giờ, khắc, khắc, chưa gặp bao giờ nhưng vì sao trông quen mắt a?" Đột nhiên, một gã trên hai bắp vai xăm một đôi gà chọi nam tử xoay đầu lại, lưu ý đến trung tâm vị trí đứng.

Những người khác cũng đồng thời quay đầu lại, tự nhiên theo quán tính nhìn về hán hình thức bề ngoài, tỉ mỉ ngắm nghía Mạc Phàm.

"Là hán, người này là trong hình ảnh treo thưởng của đại ca, y đút một lò!"

"Thật sự là hán, nãy giờ hán đứng ở đây mà chúng ta đều không nhận ra?"

"Tóc hồng nổi bật, mặt xấu trai ái nam... chà chà, nguyên lai không phải ta nhìn lầm, mỗ vàng vậy mà dám mò đến tận nhà gỗ cửa." Xăm mình gà chọi nam tử cười cười nói ra.

Cái kia sắc mặt lão đại mập mạp đồng dạng cũng biến hóa khôn lường, hán bàn tay không tự chủ được tát tát vào hai má chính mình vài cái để kiểm tra xem có phải đang ngủ gật giữa ban ngày hay không.

Tình huống diễn biến nhanh tới trình độ này, kỳ thực có chút giống như đang mơ vậy.

Này là ý trời, thời tới đỡ không kịp trong truyền thuyết sao?

"Huynh đệ, người đứng thật tên là Mạc Vỹ Kỳ phải không?" Mập mạp đại ca khoác tay ra lệnh cho những tên khác tránh đường sang hai bên, chính mình mở miệng hỏi.

"Ừm!" Mạc Phàm qua loa trả lời.

Lời của Mạc Phàm vừa nói đến, không gian mọi thứ đột nhiên trở nên im ắng đến kỳ lạ.

Rồi sau đó có một tiếng động nhỏ bật ra, lập tức biểu cảm của từng cái từng cái thổ phi đứng ở đây đều vỡ òa, dấy lên vui sướng tốt độ.

"Một trăm triệu đô la, ha ha ha, chúng ta phát tài rồi!!!"

"Người làm gì vậy, cẩn thận một chút, tránh hết ra, điều kiện treo thưởng ghi rõ là nhất định phải sống a!"

"Nhẹ tay thôi, đừng có sử dụng hỏa điểm, lời tịch ma pháp, con mẹ nó đừng làm bị thương một trăm triệu đô la!"

"Huynh đệ, lát nữa cái gì cũng đừng chống cự, đau a, ca ca đánh người nhẹ tay một ít!" Một gã lùn tịt cao giai pháp sư nói rằng.

Mạc Phàm không vội hồi đáp, hán lẳng lặng âm trầm nhìn.

Vèn vèn đứng yên một chỗ, trên người áo phong đen có tà dài tới đầu gối lưng la lưng lay, như là bán nguyệt giữa ban ngày vậy, lộ ra mấy phần hào quang âm đạm giữa thái dương minh huy để cho mấy gã phản loạn kia cảm thấy có chút gì đó không thích hợp.

Bất quá, thổ phi bạo quân liền đến chính quyền quốc gia truy quét còn không sợ, bọn hán làm gì đã ái ngại một gã bề ngoài hào nhoáng người trẻ tuổi như vậy.

Cứ cho rằng hán thậm chí là thiên tài hiếm có, cường giả trong siêu giai pháp sư đi, nhưng là hán chỉ có một mình, quân lực ở đây càng không thiếu siêu giai phiến quân người đủ tư cách cầm đầu hán xuống.

"Trước khi bắt đầu, có thể cho ta hỏi mấy câu sao?" Mạc Phàm tự nhiên mà lại vô cùng thoải mái cất giọng.

Hầu như tất cả bọn thổ phi phiến quân nghe xong đều đồng dạng chăm chăm nhìn Mạc Phàm, chớp chớp con ngươi, ba, bốn giây sau thì vỡ òa tiếng cười.

"Ha ha ha, các người nghe không, cá ướp vàng bơi vào nổi nước lẩu, cuối cùng muốn khóc lóc van xin đầu bếp đừng làm thịt." Xăm mình gà chọi năm tử coi bộ khoái chí nhất, chăm chọc Mạc Phàm nói đến.

"Án truy nã của ta ghi rất rõ, trong vòng ba tháng, một tuần lễ sẽ tăng lên 50 triệu đô la. Nếu ta là các người, việc gì phải bắt lại một cái nhân vật có giá trị theo thời gian như vậy quá sớm. Tốt nuôi đến vỗ béo, ba tháng sau sinh ra lai liền là một khoảng 600 triệu đô la, cộng thêm một trăm triệu niềm yết ban đầu sẽ thành 700 triệu đô la. Bây giờ các người cùng ta tán gẫu giết thời gian, không phải vừa vặn là tốt hay sao?" Mạc Phàm khí chất trên người như cũ âm đạm nói ra.

Có thể là lần này trực tiếp dùng phương thức đề cập đến một bài toán lãi khủng khiếp đến cường độ này, tích tắc hô biến số tiền treo thưởng nhân lên 7

lần; đừng nói mấy tên thủ lĩnh đứng đầu phản quân, cho dù là kẻ ngu ngốc nhất ở đây, rõ ràng cũng thấy được hình thức này liền là cực kỳ hợp lý a.

Phải đợi, trước bắt hấn, cùng hấn tán gẫu tâm bồ vô béo, cuối cùng đến nhận thưởng sẽ càng được giá.

“Thiên tài, người thật có đầu óc thiên tài kiếm tiền! Được, được, có thể nha, người được phép hỏi bất kỳ câu gì người muốn!” Mập mập đại ca khuôn mặt cười nhả cả lên, đồng thời miệng hàm thích thú hô to, “Còn chúng bây, suýt... Câm hết xem! Để cho một trăm triệu đô la nói!”

“...”

Toàn trường quá khích trở nên thin thít không một tiếng động, từ âm ỉ xôn xao, hết thảy trở thành một hồi ráng nhin cười túm tít, dù gì cũng lại không ai dám trái lệnh mập mập lão đại.

“Hào hào, nói đi, một... ngách, bảy trăm triệu đô la, mời người nói, ta bảo bọn hấn câm rồi!” Mập mập lão đại lần nữa không giấu được trào phúng ý cười.

“Các người hấn là phiên quân phản quốc, vài năm trở lại đây nổi lên chiếm giữ cả một vùng Bắc thành của thủ đô Cairo, này ăn sâu như vậy gốc gác, có thể đã cắm rễ thành một mạng lưới thông tin chuyên khu rồi, hấn sẽ biết qua một nhóm người vài tuần trước đi tới địa phương phải không. Ai Cập tổng tham mưu Fenner, người này hấn là trong số các người liền có không ít nhận ra?” Mạc Phàm thăm dò trước một câu hỏi.

“Fenner? Ha ha, còn tưởng ai, thì ra là nhóm người của Hắc Tượng Vương. Phải phải, chính là chục ngày trước bọn hấn tới đây, cố ý đi sâu vào địa phận vong linh lãnh địa, cuối cùng mất tích quá nửa, có người còn bị vong linh trực tiếp giết đi.” Mập mập lão đại cơ hồ không có dự định giấu giếm chuyện này.

Đối với một kẻ sớm muộn trước sau cũng không có đường thoát như Mạc Phàm, lão mập căn bản không có đi cân nhắc cái gì bí mật sự tình.

Mạc Phàm lập tức chú ý cái danh xưng Hắc Tượng Vương kia, bất quá, hấn cũng không có vội đi hỏi thân phận kẻ như vậy làm gì, tránh để cho đám thổ phi phiên quân nghi ngờ, không tốt đánh động lẫn nhau.

“Câu hỏi thứ hai, ta kỳ thực có chút tò mò, các người làm chủ ả Chi Lâm Vong trăn, thường xuyên làm ra một ít sự tình cướp bóc đến nói, làm sao lại chưa từng bị quân đội, hay cái kia đại biểu bác của ta, quân thủ Nole ra lệnh tới truy quét đâu... Ngách, nhầm, ta lẽ ra không được nói quan hệ máu mủ a...” Mạc Phàm đột nhiên cả người không tốt biến hóa, đem con người biến thành một chút hoang mang đặt lên người gã mập mập thủ lĩnh, điệu bộ hoàn mỹ diễn sâu.

“Hóa ra là chiếu tướng bên dưới của ma thần Nole. Hiểu rồi, ha ha, coi như ta đã rõ ràng vì sao giá trị của người có thể đẩy lên tới con số kinh khủng này. Hậu duệ của ma thần Nole, xác thực xác thực. Nhìn người có vẻ giống với một gã hoàng thất được cử đi du học bên kia Mỹ Châu về nước, đừng nói lão ca không cho người hay, quân thủ Nole là chúng ta kiêng kỵ nhất một kẻ ở toàn bộ đất nước Ai Cập này, vì hấn tại chức, độc đoán ác độc có thể không kém chúng ta bao nhiêu. Bác của người, rõ ràng mới chính là kẻ ám hại Ai Cập, hấn mới là tội nhân thiên cổ của Ai Cập!”

“Chúng ta giết người vô số, phiên loạn cướp thành, chiếm đất đai, phá hủy nhà cửa... thì gây hại được bao nhiêu đây? Hấn cái này tàn ác quân thủ, dám đem cả cô quốc di tích sông Nile cho toàn bộ bóc hơi, để hết thảy Ai Cập chìm vào hạn hán, nửa năm nay đến một giọt mưa nhiều xuống cũng không có!” Mập mập thủ lĩnh phiên quân vừa nhắc đến Nole, hai mắt đặc biệt trở nên đỏ hoe, tựa hồ thực sự giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 309: Tiền đề là phải sống rồi khỏi

Trái lại là nghe hấn từng câu chữ hận thấu xương làm mình bạch, càng có nhìn một chút sắc mặt từng cái từng cái thổ phi đồng dạng đang khá đồng cảm xung quanh, Mạc Phàm tương đương nhếch miệng nhoen cười.

Quân thủ Nole... người này không thể hoài nghi là rắn độc một dạng.

Bảo nhiệt sự tình thì không biết có liên quan hay không, nhưng hạn hán kéo dài, hấn hấn đóng góp một cái then chốt vai trò phía sau.

Hơn hết nữa là, thái độ của mập mập thủ lĩnh cùng phiên quân tự nhiên cũng giúp Mạc Phàm loại bỏ được nghi vấn bọn hấn có hợp tác ngầm với quân đội của Nole.

Còn tốt, chính mình vẫn không lụy nghề bộ môn diễn kỹ, có thể tron tru đóng giả làm thân nhân Nole thời điểm, câu hỏi thứ hai này liền mang về thông tin càng bổ ích một chút.

Hấn là tính toán cẩn thận đấy!!!

Làm ra quyết định về phe Nole tới hỏi, phiên quân nhưng sẽ chỉ cho ra được đáp án giá trị.

Giả dụ thực sự bọn hần là hai mạng ngầm định mà nói, quân thù Nole hợp tác cùng phiên quân, vậy cũng là một cái cực kỳ có giá trị thông tin rồi. Tin tưởng Mạc Phàm làm người nhà mà nói, càng sẽ dễ dàng sa vào bẫy giăng của hần định sẵn.

“Khắc khắc, huynh đệ, người có trách thì trách số trời trớ trêu. Ăn ở làm sao lại sinh ra có quan hệ dòng dõi với tên ác đức Nole này, càng thêm một cái nghịch cảnh bị kẻ thù của hần treo thưởng, cuối cùng lọt vào tay chúng ta... Được rồi, còn câu hỏi nào nữa không? Tốt trấn trời hồi kỹ, lão ca đem người trời lại nuôi béo.” Mập mập thủ lĩnh nhăn nhu.

“Hết rồi!” Mạc Phàm thờ dài ra một hơi, cái kia âm đậm khí tràng bắt đầu tỏa ra một làn lại một làn sương đen.

Sương đen không có phủ kín địa phương lại, cũng chỉ ở dạng này âm thầm len lỏi vào các khối mạch đất đai, thổ nhưỡng, phế tích, xác người chết rải rác; giống như một cái bảo hiệu hắc ám này mằm chờ đợi, vừa vận đủ khiến cho những người có mặt ở đây bất giác giật bản mình, tự động đem ma pháp Tinh Tọa, Tinh Cung lên nói nói.

“Chống cự, ha ha, ra là có tí năng lực ám ảnh ma pháp liền kéo dài thời gian chống cự. Tiểu tử, người làm sao không nghe lời đại ca yên lặng chịu trời đi, thực cho rằng chút năng lực đây sẽ cho rằng bọn ta không thể đem người đi đổi tiền thưởng sao?” Mập mập thủ lĩnh cười ha hả lên, cảm thấy cái nam nhân trước mặt mình tỏ ra mấy phần hài hước.

Mạc Phàm thấy phản ứng của mấy tên phản quân phản nước này, kỳ thực cũng có chút tương tự buồn cười.

Làm cướp, không phải nên tinh táo một, hai điểm sao.

Vì cái gì quá dễ dàng xúc động a.

"Ài, tiền đề để cầm lấy ta đi nhận thưởng là các người có thể còn sống rời khỏi đây." Mạc Phàm bình thản phun ra một câu.

Phiến quân toàn bộ người nghe được Mạc Phàm lời nói, biểu lộ tức cứng đờ.

Cái thể loại gì ngông cuồng!?

Không đem bọn hần những này dựa vào bản lĩnh cướp đoạt thành trì, sống chung với vong linh để vào tầm mắt.

Bọn hần những đội viên ở đây, cái nào không phải chính thống quân đội điên cuồng mời chào cường đại đội ngũ, thả tại bất kỳ một tỉnh thành nào trong đại quân, cũng đều có thể một mình gánh vác một phương.

Quả nhiên là phong thái của hậu duệ ma thần Nole, khiến người khác chán ghét không gì sánh được!!!

"Lên cho ta, các người cùng một chỗ bắt lấy hần, nhớ kỹ, chỉ đánh bất tỉnh, không được giết!" Mập mập thủ lĩnh cao giọng hét lên.

"Xem ra các vị hay là quá xúc động a." Mạc Phàm hảo ngôn khuyên bảo.

Mấy cái tên này hần là thường xuyên tại tội ác Chi Lâm Vong trấn hành tẩu, cho dù là do có thù địch với quân thù Nole, muốn phản loạn lại dân tộc, vẫn là tại không lờ như vậy treo thưởng mê hoặc người, đồng dạng không có chẳng ai muốn lùi bước.

Bọn hần bùng phát toàn bộ thực lực ra, cũng không có ngăn ngại thi triển ra bao nhiêu loại thổ cùng phong chi nhắm trực tiếp vào yếu bộ hạ của đối thủ, còn thấy có cả hỏa hệ ma pháp hủy diệt, lôi hệ thịnh nộ, có cả nguyên rủa đáng sợ ma pháp...

Vốn là hỗn loạn quần pháp vây kích, e rằng một cái bốn hệ siêu giai pháp sư cũng vô pháp chống cự lại được tình huống.

Chỉ là, tu vi siêu giai của Mạc Phàm ngược lại nhưng bất đồng.

Hần đã sớm dựng lên hắc ám mằm mọng hoàn chỉnh bên dưới rồi, dùng cơ thể mình trôi dạt đến phế tích chỗ, gặp đám người này ác sói nhào lên, đồng thời nhao nhao cho thấy thần thông của những kẻ đến quốc gia cũng dám chống lại.

Mạc Phàm hất tay một cái.

Nhìn thấy hạt giống hắc ám trong toàn bộ Chi Lâm Vong trấn đột ngột nảy mầm, từ dưới mặt đất cuộn cuộn bật lên, như là sóng hắc động trôi dảo, không rõ ràng ở đâu ra đồ liên miên xuống đại địa.

Mấy cái kia tên phong hệ, thổ hệ pháp sư mở đường, nhớ được bản thân đến địa phương bãi tha ma này thời điểm, rõ ràng chỉ vừa mới tiếp cận chạng vạng hoàng hôn, mặt trời còn chưa hoàn toàn ngã xuống sau núi, nói thể nào cũng phải hai, ba giờ sau mới hoàn toàn trời tối, làm sao mới hoàn thành nói tinh từ ma pháp một hồi, trời liền triệt để tối xuống rồi.

Không đúng a!!

Này ảo thuật cũng quá quỷ dị rồi.

Nhất định là ban ngày, chỉ là bọn hần nơi này tối xuống!

Ảm đạm hắc ám bao phủ mảnh này nhà cửa phế tích, cao lớn hàng cây bàng trong trăn đúng sừng sững ở cái này thê lương bên trong, lộ ra mấy phần lờ mờ lung lay cùng rét lạnh.

“Hiu hiu hiu hiu ~~~~~”

Đội ngũ phía sau hủy diệt ma pháp sư, bọn hắn thấy mặt đất nổi lên một con động đội hắc ám vật chất phản tử, vốn dĩ nên là hỏa diễm, lòi đình rực sáng thượng quân hạ thế mới đúng, nhưng chẳng biết tại sao nòng nặc ma pháp của bọn hắn xuyên qua bãi tha ma này, lại cái gì cũng nhìn không thấy, thật giống như bọn hắn bị hắc ám cho bao khóa, bị một cỗ nòng đậm đen kẹt cho khóa lại.

Mới đầu mập mạp thủ lĩnh cũng không cảm thấy cái này có thể có cái gì đáng sợ, dù sao hắn đã là quá quen thuộc với vong linh chiến tranh tại Ai Cập, chính mình nắm giữ đỉnh điểm quang hệ siêu giai, có thể giữa Hắc động Phong Vân làm cho xua tan, biến sắc cũng không tính là chuyện khó khăn gì.

Nhưng rất nhanh mập mạp thủ lĩnh liền phát hiện, bản thân mình chìm vào hắc ám, tựa hồ quang hệ làm sao nhạt nhòa đến kì lạ, cùng một cái đèn pin soi đường trong khu rừng nửa đêm là không có sự khác biệt.

Hắc ám khí tức càng ngày càng đậm, thậm chí giống như là Hồng triều đồng dạng ở chung quanh phun trào, mãnh liệt như thể cuộn cuộn quán quanh toàn bộ đội ngũ phiến quân, những phần cây bàng, cột điện nghiêng ngã vốn hẳn nên cuộn vào làn sóng đen này mà kịch liệt lay động mới đúng, nhưng trái lại, hết thảy vẫn như cũ yên tĩnh im ắng.

Mạc Phàm tựa vào một cái tường nhà bỏ hoang, có chút tê nhạt lấy ra một quả ngọt nước lê ngồi cắn.

Hắc ám pháp trường thành hình thời điểm, những cái này phiến quân là đừng hòng nghĩ đến việc thoát đi rồi.

.....

Ảm đạm trên cao, giống như Minh Dạ xán lạn chi quang không hiểu từ nơi nào hiện lên ở giữa mặt đất, ngay sau đó là một đống không đếm xuể đường ánh sao lấp lánh, quỹ dị xuất hiện trên đỉnh đầu mỗi một tên thô phi phản loạn lướt qua.

Mập mạp thủ lĩnh cùng đám cận sĩ người kinh dị ngẩng đầu lên xem, lại không thấy bất cứ một thứ gì, giống như là một con gió màu đen.

Nhưng sau một khắc, kia lấp lánh huy động kiếm ảnh ánh quang lần nữa truyền đến, có âm thanh leng keng kiếm vung gần đến tựa như là ở bên tai, giống như thợ rèn hàn đồ, giống như mài kiếm, mà lại to lớn đến mức khiến người ta rùng mình.

“Vút vút vút vút ~~~~~!”

Từ xa xa trông đến, đám người lại nghiêng đầu đi, vẫn như cũ không thấy bất cứ một thứ gì.

Rõ ràng liền mài kiếm thanh âm đều nghe thấy được a, làm sao có thể cái gì cũng không có.

Hừ dọa sao???

Đừng đùa giỡn như vậy nữa a.

Đối với tuyệt đại đa số người hành nghề cướp bóc mà nói, tâm lý nhưng là vấn đề cực kỳ trọng yếu, có thể nào đi chăng nữa thì bọn hắn vẫn nên là kẻ đánh lừa người khác mới đúng.

Vì cái gì ở trong thế giới Ty Dạ mù mịt này, âm thanh kinh dị, ánh sáng quỷ dị cứ hết lần này tới lần khác khiến cho bọn hắn càng giống như những vị khán giả trong rạp xiếc.

Mà lại, rạp xiếc vì cái gì đáng sợ đến cường độ này.

Mạc Phàm cắn quả lê tới miếng thứ ba, đột nhiên mở miệng nói: “Giữ tên mập lại a, có chút chuyện cần hỏi hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310: Tiền nào của đó

Hơn trăm thành viên thô phi phiến quân nổi loạn vẫn cứ không ý thức được vị trí bọn hắn đang đứng là một cái khu thế nào, bởi vì bị mắc kẹt trong hư ám ty dạ quá lâu, hết thảy đều như phát điên hướng về không trung nhào tới, phóng thích ra ma pháp loạn xạ, đem ma cụ công kích, thủ đoạn phòng thân cho quãng toàn bộ ra ngoài.

Trong bóng tối đồ vật, đến tốt cùng là cái gì??

Chẳng lẽ có ma, có cái gì đó cực khủng bố tồn tại xuất hiện??

“Hắc ám pháp trường!”

Thật lâu rồi Mạc Phàm mới lại phác họa chỗ Tinh Cung đầy hoài niệm.

Hắn thành thạo đem hư ám trải rộng cả ngàn mét phé tích, bao phủ bầu trời, để một mảnh hoang vắng nhà cửa cùng mồ chôn xác sống triệt để không còn thấy nổi sự hiện diện; mà ở bên trong cái hỗn ám khu vực này, càng nhìn vào, càng thấy giống một cái tử hình quảng trường do hắc ám đến vun đắp.

Kinh người nhất chính là, ở địa phận hư ám quảng trường hầu như chạm tới tầng mây cao nhất đó, đột nhiên có vô số hắc ám sát linh tạo thành một đầu lại một đầu ảnh sát đao phủ như hùng bá ác liệt treo lơ lửng!!

Ảnh sát đao phủ!!!

Người cầm đao không thấy rõ mặt mũi, chỉ mơ hồ thấy hàng trăm thanh đao khuyết ánh kim, cự đao sắc bén lóa lên trong hư ám, chỉ về chính là nhân gian chi hải, những gã thổ phi phiến quân ở bên dưới phé tích đang nhào nhào tháo chạy vừa ngẩng đầu quan sát, liền chứng kiến chính là đoạn ảnh đao phủ lạnh giá cực kỳ cố định này trên đỉnh trán của mình, dù cho nó còn chưa rơi xuống, cũng đã đủ để cho bọn hắn một loại tinh thần tan vỡ bị gác ở trên chặt đầu thánh giá.

Ảnh sát đao phủ của Mạc Phàm cũng không phải là một đám dạ thi binh sĩ tầm thường nào đó, bọn chúng nhưng lúc này đây từ trong đám lầy nổi lên rõ ràng là tượng binh ảnh duệ gia tộc, càng là một nhánh hắc ám thị vệ đại quân, khí thế băng bạc đến giống hệt như đã mang mọi người đưa về chiến trường thiết sa la mã cổ đại.

Chi Lâm Vong trấn, bất quá chỉ là một góc thành trì nho nhỏ, có thể hay không quá sức chịu đựng mãnh chiến trường cổ đại này còn khó nói.

Quy mô khủng bố này để cho vô luận một tên thổ phi phản tặc nào cũng đồng dạng thần sắc hoảng hốt.

Ảnh hệ không phải chỉ để khống chế thôi sao, từ khi nào đã là đội quân ảnh duệ thị vệ lấy lừng của hắc ám vị diện cũng xuất hiện bên trong đại tràng rồi, này không khỏi còn muốn quần phạt đám đông đi!

Bọn hắn nhanh chóng nhận ra tu vi của Mạc Phàm ở siêu giai pháp sư... kỳ thực có chút không thích hợp.

Người này nhiều hơn là càng giống thợ săn quái vật, một gã sát giả chấp pháp điển hình đến từ địa ngục, đáng sợ đến cực điểm.

“Cái kia, nếu các ngươi chịu nói ra người đứng sau lưng, ta sẽ chừa lại một cơ may sống sót!” Mạc Phàm cắn thêm một miếng lê nữa, trên miệng vừa nhai vừa bình thần truyền thanh âm đến.

Thông tin bây giờ hắn nắm giữ là biết được quân thủ Nole cùng phản quân không có quan hệ, nhưng thế vẫn chưa đủ, Mạc Phàm cần biết phản quân này là ở đâu lập đến, cùng cái kia Hắc Tượng Vương có quan hệ hay không. Nếu có, Hắc Tượng Vương lại là nhân vật nào, hắn muốn chống lại Nole hay vẫn là hai thế lực tà ác cùng muốn phô trương thanh thế tại Ai Cập.

Lúc này, cơ hồ là thích hợp để hỏi.

Bất quá, hắn đã đánh giá thấp mức độ không sợ chết của phản quân.

Để cho Mạc Phàm phải tự mình lú lờ, mấy tên này kỳ thực chưa bị đòn đau, liền như cũ cho rằng thế giới này không ai trị được mình.

“Ngạch, sao cũng được, trị cái tặc, ta ngược lại càng là một điểm thế mạnh.” Mạc Phàm không giấu được nụ cười khổ.

Một trăm triệu đô la ở đây, liền lao vào mà húp.

Ngược lại hắn muốn xem ai mới nên trở thành kẻ bị săn!

Mạc Phàm lười biếng nhấc lên ngón trỏ quét quét hai đường hình chữ “X”, tựa hồ một loại mệnh lệnh ký hiệu, hắn chính là hóa thân thành chấp pháp phán quan trong thế giới hắc ám pháp trường, hắn âm thanh mang theo một loại uy nghiêm bất khả xâm phạm, còn có lăm lăm sát thế, đem thẩm án đến cho phiến quân li lợm kia.

“Hô hô hô ~~~~~!”

Ngay tức thì, ảnh sát hình phủ từ trời cao rơi xuống, không chút lưu tình chém về phía hết thảy hàng trăm tên thổ phi đang bị bao phủ, không thể tìm ra lối thoát ở trong hư ám quảng trường.

Tầm mắt quan sát được, xác thực nhìn thấy chính là một cái hình ảnh mưa đao khuyết hình giá trên trời chém xuống, ở bên dưới đối với hầu hết mỗi một tên thổ phi tội nghiệp mà nói, thời điểm bọn hắn đang bị hư ám quảng trường cho bao phủ, chẳng khác nào bị một đám ảnh duệ thị vệ cho áp giải đến trên chặt đầu hình giá, bọn hắn vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát được, chỉ có thể xụi lơ nằm rạp ở phía trên bàn cầu đao.

Tất cả bọn hần hơi hơi chuyển động đầu cùng con người hướng về trên xem thanh cự đao đao khuyết rớt xuống, nhìn thấy nhưng là huyền cảnh chi phù treo lơ lửng ở trên gáy mình, nhất làm cho bọn hần tinh thần vỡ òa từ ý, lạnh lẽo sợ hãi không thể chịu được.

Tựa hồ tất cả đều là từ tử của la sát giả Mạc Phàm.

Này vèn vèn là một mệnh lệnh chém xuống đi, kể cả có tránh được hồn phi phách tán, cũng tuyệt đối khó tồn tại ở giữa thế giới rộng lớn này, mà đây mới thực sự là phá hủy mất đi, so với tử vong còn đáng sợ hơn.

"Bạch bạch bạch bạch bạch ~~~~~!!!"

Một thanh âm đồng nhất, đồng thanh vang lên trên khắp Chi Lâm Vong trấn, sau đó gần như trở về với tĩnh lặng hồi hộp.

Rất nhiều rất nhiều phù kín đại địa hiện ra là lần lượt mấy bộ thi thể ngã gục xuống, hình ảnh mang tính chất rung rợn dọa người, rõ ràng vẫn còn nhìn thấy mấy cái kia xác người động đậy trên vũng máu, cơ lưng cong vút cả lên, hai mắt co thắt đồng tử lại, hàm răng cắn chặt xuống đất để cố nhìn con đau khôn cùng.

Hình ảnh hàng trăm vết bắn vũng máu từ lưng chảy ra, thấm vào thổ nhưỡng phế tích, thấm vào một góc tòa thành tội nghiệp này rõ ràng càng ám ảnh một chút.

Còn tốt, Mạc Phàm chưa thực sự nổi sát ý.

Hư ám quang trường chính là cái kia một đạo tra tấn chủ yếu, lệnh chém cũng không phải là chặt đầu, không cho đối phương cơ hội sống, mà Mạc Phàm cơ hồ lưu lại nơi này phiền quân toàn quân sức sống thi thể, chỉ vèn vèn chém sâu vào lưng một cái, đem hắc ám bám vào xương tủy, dễ dàng sẽ đem hắc ám dung nhập, ảnh hưởng hệ lụy linh hồn.

Về sau, bọn hần sử dụng ma pháp được hay không, liền phải chờ kỳ tích đến xem rồi.

“A a a a a a a ~~~~~”

Rất nhanh, sau một hồi cố nhịn nén đau, vẫn là không thể cầm cự được nữa, liền đồng thời cố vô số tiếng kêu thảm thiết của bọn hần vang lên, tại Chi Lâm Vong trấn cho chấn động tần số không nhỏ, càng có mập mập thủ lĩnh bên tai quanh quẩn đến suýt chút thủng màng nhĩ.

Làm một cái có trình độ nhất định siêu giai người, tuy là vất vả, nhưng mập mập thủ lĩnh cuối cùng cũng tự mình miễn cưỡng thoát ra được một đao chí mạng của Ảnh Duệ Thị Vệ.

Ban này hần đã kêu gọi ra tự mình một chút thủ đoạn phòng ngự rất không tệ, chỉ là hết lần này đến lần khác, chỗ này lực lượng đều không có mang cho mập mập thủ lĩnh một chút xiú nào cảm giác an toàn, ngược lại càng giống như chủ yếu mình thoát ra được, càng là do kẻ cường hoành mấy thứ điên rồ này chưa động tâm sát ý.

Mập mập thủ lĩnh tại mơ hồ ý thức thoát ra bên ngoài, ánh mắt như cũ vẫn còn nhìn cái kia từng đám từng đám thuộc hạ của mình đang nằm la liệt dưới đất.

Chính giống như cái này hắc ám ma pháp tên, đây là một cái chấp pháp quang trường, mặt trên bày ra chính là tập thể thi thể bị xử quyết!

Siêu giai pháp sư thì bị thương nặng vùng lưng, dưới siêu giai pháp sư thì toàn bộ giống như đã bị phế đi tu vi một dạng, sắc mặt hắc hắc, khoe mắt đỏ chót, cả người trên thân không có điểm nào tốt; tựa hồ linh hồn cũng muốn cùng một chỗ bị tổn thương nặng.

Bọn hần vèn vèn là nằm đó gào thét, có phản nộ, có ảo não, hiện ở mảnh này phế tích đại địa trôi nổi nhiều thi thể như vậy, có hơn một nửa đều là Mạc Phàm kiệt tác.

Khác biệt với mập mập thủ lĩnh chính là, bọn hần kỳ thực không có giống hần đang phản nộ trừng mắt tất báo, không có dám hận không thể nuốt sống Mạc Phàm cái yêu nghiệt kinh khủng này.

Trên thực tế trái lại, mấy cái kia thổ phỉ đang chịu thống khổ không gì sánh được, bọn hần nhưng hận chính là hận mập mập thủ lĩnh, bọn hần muốn đề ra đánh, ra cắn nuốt nhất, tự nhiên cũng là tên thủ lĩnh này.

Cái gì mà thông báo dễ dàng kiếm được một trăm, bảy trăm triệu đô la.

Người ta treo thưởng cao như vậy, liền dụng ý vật treo thưởng đều đáng sợ tương đương a.

Đây là tiền nào là của đó đấy.

Cướp bóc bình thường không tốt sao???

Đã phản quân bị truy nã, rảnh rồi quá hay sao muốn đi nhận liêm chính treo thưởng làm cái gì, cuối cùng để bị đánh ra dạng này thừa sống thiếu chết.

Còn có, tên yêu nghiệt nam nhân kia, vì cái gì để chính mình bị treo thưởng 100 triệu đô la, mà lại làm sao không thông báo trước trong thông báo treo thưởng hạng mục mấy dòng nhắc nhở người tham gia đâu.

Chẳng hạn ghi thêm một câu “chớ dữ, làm ơn cân nhắc trước khi quyết định truy bắt!” liền không phải tốt à?!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 311: Hắc là Liệp Vương

Phế tích nhà hoang chỗ, Mạc Phàm vừa vịn bô vào miệng miếng lê cuối cùng, màn tra tấn ở pháp trường cũng nhanh chóng kết thúc.

Chủ yếu là những hạng này phiền quân phản loạn tương đương không có được quá cường đại thực lực, liền đúng là có một ít kẻ tu luyện được tới vài hệ siêu giai miễn tu, nhưng ngược lại hồn chủng cùng căn cơ nguyên thành lực chúc phúc đều quá kém, kém đến không cách nào bù đắp vào được khoảng trống thực lực.

Bằng báya nhiều đây, muốn dựa vào người đồng thể mạnh đến bắt sống được Mạc Phàm, hoàn toàn là nói chuyện phiếm, tuyệt đối không có khả năng.

Hắc từ đầu đến cuối chân chính hắc ám sát phạt đều không có xuất thủ qua, mà hết thấy ngoại trừ mập mạp thủ lĩnh người, hầu như chẳng còn mấy mạng dám đứng lên hô hào giễu cợt nữa.

Chung quanh hàng trăm mảnh thi thể tội tàn nằm rải rác, hoặc là bị cắt tủy hồn mất đi tu vi, hoặc là chém gãy xương cốt; Mạc Phàm còn tính là hạ thủ lưu tình, không phải vậy thì toàn bộ bọn hắc khả năng liền làm người đều không làm được.

“Ban nãy ta cho các ngươi một cơ hội điều kiện, các ngươi đều không có xem nó đáng để trả lời. Thích hợp hay không nên chết rồi...” Mạc Phàm vẫn cứ không vội vã, chỉ là dùng đơn giản một lời nói điềm đạm truyền ra.

Đường đi dưới chân, hắc ám mầm mống chưa có toàn bộ lui đi, vền vền vẫn còn khuyếch tán lớn vòn trong không khí.

Có tiếng kêu rên từ đám phiền quân nằm đó, bọn hắc máu me nhuộm đỏ người, ánh mắt lại càng sợ hãi không dời khỏi thân ảnh Mạc Phàm đang từng bước bình thản đi tới.

Áo quần hắc không dính lấy bất kỳ một hạt bụi nào, mà khuôn mặt thì thờ ơ đến mấy phần tê nhạt, giống như một vị lười biếng từ thần vậy, có chút không muốn động tay làm việc, nhưng ngữ điệu lời nói thì hàm ý ngược lại rõ ràng.

Mập mạp thủ lĩnh vội vã phui phui hai bên khuỷu tay áo, đầu cúi xuống một góc nghiêng nhỏ, miệng kinh hoàng thốt lên: “Hắc ám đại thần, hắc ám đại thần, ngài tha cho chúng ta một mạng, chúng ta từ nay sẽ dâng hiến cái mạng nhỏ này vì ngài mà núi đao biển lửa cũng không ngại nhảy vào, xin ngài ban cho chúng ta thêm một cơ hội, chúng ta thực sự hối hận, thực sự hối hận, có mắt như mù!”

"Làm phản quân cũng biết hối hận, ngươi chẳng lẽ không biết chính mình một ngày nào đó sẽ sớm có kết cục này sao?" Mạc Phàm nhìn tên mập mạp xấu xí trên khuôn mặt toát ra tâm tình, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đã từng đứng ở giữa nhân loại cùng vong linh trên miền chiến tranh, đám phản quân này không những không đứng về phe nhân loại, bọn hắc thể nhưng sẵn sàng dựa vào cơ hội lớn lao để trục lợi tài nguyên, chiếm cứ đất đai, địa bàn cho bản thân; thậm chí không ngần ngại chống đối với chân chính quân đội quốc gia.

Thủ đoạn lại tàn nhẫn, giết người, cướp bóc, đánh phá, vơ vét tài sản, việc nào việc nấy đều ở trên thang đo kinh tởm nhất, chàm máu bùn tanh đều bị vấy bẩn.

Có thể là Chi Lâm Vong dần dần trở thành Tội Ác địa phương trên bản đồ Ai Cập, rõ ràng công lao liền cũng thuộc về phần này phiền quân danh vọng.

Nếu bọn hắc làm ra được những việc này hết thấy, ngoại trừ nắm giữ siêu thiên phú diễn kỹ cao cường ra, bất cứ ai cũng tương đương qua mặt được, vì cái gì lại đi sợ chết đây?

Nói một hai chữ hối hận sao dễ dàng a, thực coi ta là trẻ con ba tuổi rồi!

Mạc Phàm đứng ở màn trời âm đạm trước mặt, thân ảnh đúng là đang hiện ra vô cùng tí mị, mập mạp thủ lĩnh cũng hết sức chăm chú ở nhìn Mạc Phàm trên thân.

Đúng lúc này, gã thủ lĩnh phiền quân bắt đầu cảm thấy một ít vũ ảnh bóng ma thị vệ sau lưng Mạc Phàm chạy qua chạy lại với tốc độ cực nhanh, để cho vị trí giữa tầm mắt hắc cùng màn trời, trên thực tế đã sớm bao phủ lên một tầng càn nồng nặc tăm tối, đáng sợ đến cực điểm.

"Hắc ám đại thần tha mạng ta, hắc ám đại thần tha mạng, ngươi cần gì ta đều có thể cho ngươi, chỉ cần ngươi lưu ta một mạng, chúng ta... chúng ta làm... vô luận cái gì cũng đều có thể làm!" Mập mạp thủ lĩnh bị dọa đến hai chân như nhũn ra, trực tiếp quỳ trên mặt đất, tựa như đắc tội miếu thờ bên

trong một vị thần linh, đầu liên tục đập xuống đất vái lạy.

Mà nhìn thấy dạng này làm người không có khí phách như vậy, Mạc Phàm lập tức tin tưởng chính mình phán đoán cho đến bây giờ đều không có trật.

Hắn cố ý liếc qua đám người la liệt kia trên mặt đất, từng cái từng cái gương mặt đều chân thực kinh ngạc vô cùng, giống như so với Mạc Phàm một thân hắc ám khủng bố, này còn mang ý nghĩa sùng sốt hơn, không thể tiếp thu được.

Bọn hắn kinh ngạc, không phải vì Mạc Phàm thực lực nữa, trên thực tế kinh ngạc chính là do không hiểu nổi người thủ lĩnh của mình tại sao lại hèn nhát đến cường độ này.

Đề tỏ lòng thành kính, thủ lĩnh của bọn hắn thậm chí đập đầu xuống đất đến phi thường ra sức, kém chút vỡ trán làm đôi.

Mạc Phàm nhếch miệng cười một cái, thấu hiểu toàn bộ.

Phiến quân phản loạn cái gì chứ...

Mấy tên này bắt quá là kẻ thể thân gặt người.

Bao quát tên thủ lĩnh mập mạp này, Mạc Phàm đã sớm kết luận rằng hắn chính là một tên thợ săn đại sư, hắn dựa vào một ít kiến thức kinh nghiệm thợ săn đi duy trì lấy một nhóm người hoạt động, lợi dụng chính trị Ai Cập liên miên không dứt biến động, giả danh phản loạn, kích động phiến loạn, thu thập người đảng phái, giáo đồ để vượt khỏi kiểm soát quốc gia.

Còn vì sao hắn phải làm thế...

"Nói đi, người hắn là thợ săn đại sư, người từ lâu đã nhận một nhiệm vụ treo thưởng của một tên thần bí nào đó phải không?" Mạc Phàm sử dụng huyền âm ma pháp, chỉ đem tín hiệu nói với thủ lĩnh phiến quân.

Mập mạp thủ lĩnh bị dọa một phen đến sững sốt về sau, chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc của hắn đã có chút lộn xộn, cái trán cùng bộ mặt cũng đầy là bùn đất, mở miệng: "Ngài... ngài làm sao biết được, không...không thể nào, ta cam đoan không có lộ ra sơ hở..."

"Nguyên lai ta có thể phán đoán, toàn bộ Ai Cập lãnh thổ sự tình là ta trước đây có biết qua, người sơ hở, tự nhiên nằm ở tâm tính, cũng đừng nghĩ nhiều về nó. Cái kia người treo thưởng cho người, dạng này là tín nhiệm thợ săn đại sư tin tức, hắn nếu mở hội thiên bằng kín nhiệm vụ, ít nhất cũng phải sáu sao thợ săn đại sư trở lên. Điểm này cùng ta liệt kê một chút, người danh tự là Hắc Tượng Vương kia chính là người treo thưởng cho người làm nhiệm vụ đóng giả phản quân phải không?" Mạc Phàm một lần nữa trong bóng tối truyền đến một cái nghe vào có mấy phần thanh âm quý dị, rung rung màng nhĩ của mập mạp thủ lĩnh.

"Ngài...Thần linh, ngài rốt cục là Thần linh a, vì sao cái gì cũng không qua được ngài ánh mắt!!" mập mạp thủ lĩnh nhìn không được hô to ra một tiếng.

Chuyện gì đang xảy ra?

Thợ săn hội treo thưởng kín, này cho dù là Nghị trường quốc gia, cấp cao lãnh đạo, Thánh Thành thiên sứ trưởng cũng là vô pháp tìm được tin tức đấy.

Người trước mặt hắn, không phải chỉ là cháu trai của một cái mới lên quân thủ Ai Cập thôi sao?

Vậy mà nắm giữ thần thông toàn tri đến nỗi chuyện này cũng không qua mắt được hắn.

"Bất quá, ngài hắc ám đại thần, Hắc Tượng Vương kia cũng không phải là lực tinh thợ săn đại sư, hắn... chính là Liệp Vương, Ai Cập một đời Liệp Vương!" mập mạp thủ lĩnh gương mặt trắng trẻo đến như màu gan heo nói ra.

Nghe hắn lời nói, Mạc Phàm lâm vào ngẩn ngui trầm tư.

Đúng là ngoài ý muốn sự tình a.

Liệp Vương, loại chuyện này quả nhiên đụng đến Liệp Vương tin tức.

Đương nhiên, Mạc Phàm trên thực tế không phải ái ngại cái phần này và chạm Liệp Vương nào đó. Hắn chỉ là không nghĩ tới, chính mình hiện tại hành nghề thợ săn đều muốn nhảm chán, sớm đã định bỏ qua một bên, mọi thứ cùng liên minh thợ săn là không có quan hệ.

Cuối cùng vẫn là đời không toại nguyện, theo dòng biến cố phát sinh, trực tiếp va vào Liệp Vương người.

Mà trên thực tế, cùng Liệp Vương và một cái cảm chú bô lão nào đó đương đầu với nhau, Mạc Phàm có phần ưa thích vị cảm chú kia hơn.

Thà chọn một gã ngay thẳng, đến lại lời nhau ra dùng nắm đấm to để giải quyết mọi chuyện.

Trái lại là Liệp Vương một ít người, bọn hắn tuy chưa chắc đã có cái kia khủng khiếp tu vi, nhưng nhất định phần nhiều sẽ có tương đương đủ xài chất xám thùy não, những tên càng có kinh nghiệm sẽ càng biết cách thu tóm tin tức, lợi dụng quyền hạn làm ra một số việc ngoài vòng dự đoán.

Do đó, ở một khía cạnh nào đó, những kẻ này tự nhiên tương đương muốn một nhọc giải quyết hơn a!!!

Mạc Phàm hít sâu một hơi, khoác tay một cái với mập mạp thủ lĩnh, cất giọng: "Chỗ này tòa Chi Lâm Vong trấn bây giờ là thuộc về ta một người, các người về sau muốn mưu sinh đều phải tuân thủ quy định, làm thuộc hạ của ta. Tốt nhất đều coi một chút sắc mặt, nghe ngóng ta sắp xếp làm việc, không phải cũng đừng trách ta không khách khí. Các người phục hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: Nằm trong dự liệu

Thật sự là đại nhục!!!

Trước đây ác niệm với hệ thống chính quyền, lập thành phản quân đối kháng, vẹn vẹn rất ngắn thời gian trôi qua, phản quân phát triển thành một phiên quân vững chắc, gây khó dễ cho cả chân chính quân đội Ai Cập.

Đã từng một thời hăng say trời đất đều không sợ, bọn hắn làm sao cũng không nghĩ đến nhiều người như vậy hay là bắt không được một cái trẻ tuổi thành niên, cuối cùng bị đánh toi bời.

Còn tốt, giờ đến phiên phế tích ngoại thành chiếm được cũng bị người này giành đòi giành đi.

Phiên quân thâm tâm, cực hạn nhục nhã.

"Hắc ám đại thần, hắc ma đại thần, ta quy thuận ngài, xin ngài cho chúng ta con đường lưu sống". Trong đám người, dĩ nhiên thủ lĩnh mập mạp là kẻ đầu tiên quỳ rạp xuống đất nói ra.

Vô số thuộc hạ khác của hắn có cơ thể đầy rẫy thương tích, máu bắn tung tóe, bây giờ đến la hét, thân vẫn cũng không nổi nữa, tuy có đối với thủ lĩnh của mình sinh ra ghét bỏ, nhưng đối với nam tử tóc hồng ngược lại liền không muốn làm trái lời, đành lòng một dạng run run người cổ gắng giật đầu thật mạnh.

"Người là tứ tinh thợ săn đại sư?". Mạc Phàm hỏi mập mạp thủ lĩnh.

"Hắc ám đại thần, ta còn chưa đạt tới, hiện tại chỉ là cấp bậc tam tinh đại sư." Mập mạp thủ lĩnh hồi đáp, vẻ mặt hắn có chút mừng rỡ ra mặt vì được tha mạng.

"Sau không cần phải gọi ta là hắc ám đại thần gì đó, ta nghe rất không xuôi tai." Mạc Phàm nhìn vào mắt hắn, đánh giá một phen rồi nói.

"Hoàng thượng, ngài không nhận làm hắc ám đại thần, vậy thì gọi là Hoàng thượng a, quân vua chỉ huy chúng ta chính là hoàng thượng..." Mập mạp thủ lĩnh vội vàng vàng vàng làm lễ.

Đương nhiên, mấy cái kia đầu phiên quân đang nằm sấp dưới đất, đồng dạng cũng làm một điều bộ chấp tay miễn cưỡng hành lễ theo, miệng cũng là lập tức nhép theo khẩu hình cực kỳ cung kính.

Mạc Phàm nghe một loạt cái kiểu cách giọng điệu đặc sệt Trung Quốc phong kiến này, càng đặc biệt trên miệng người Ai Cập phát ra, trong lòng có chút kinh ngạc.

Ai Cập trước đây là Trung Quốc đô hộ sao?

Lẽ nào là phim ảnh cổ trang quốc nội còn ảnh hưởng lan rộng sang tận Phi Châu rồi!?

Liền đến phiên quân, thợ săn đại sư cũng bị lạm, kỳ thực không khỏi cũng quá tiến bộ đi.

"Gọi ta là Vỹ Kỳ đại ca." Mạc Phàm khoác tay một cái, nhấn mạnh.

"Được, đa tạ hoàng thượng, đa tạ Vỹ Kỳ đại ca!" Mập mạp thủ lĩnh cơ miệng dẻo ngọt nói.

"Mập mạp, người tên gì?" Mạc Phàm hỏi.

"Hạ thần là Lukaku!" Mập mạp thủ lĩnh nói.

Không hiểu vì cái gì, Mạc Phàm thực sự cảm thấy có chút buồn cười với cái tên gọi này.

Hắn nhin một hơi, cố ý xoay người bỏ đi, mà vừa bỏ đi, hắn lại một lần nữa truyền đến thanh âm cho toàn bộ phiên quân người: "Quân đội của ta không lấy phế vật, các người bởi vì gây ra đủ loại hành vi sai trái, liền đã bị trừng phạt. Kể nào có thể sau khi bị ta trừng phạt xong vẫn còn giữ được tu vi của

mình, liền lo tự mình trị thương băng bó; những tên còn lại cùng người thương không khác biệt, lập tức cút khỏi tòa thành Cairo này, hảo tốt về quê làm một cái mục dân lương thiện. Lukaku, ta giao người quản trách lại tân đội ngũ, kiểm kê, báo cáo cho ta sau hai ngày nữa."

Phải, không có sai.

Đánh người ta một trận, xưng vương, thanh lọc người.

Mạc Phàm đang làm, chính là chế độ đảo chính tông quân, cường giả vi tôn.

Phiến quân còn lại mấy cái gương mặt hết thấy hóa thành xám tro, không ai dám nhìn nhau, cũng chẳng dám mở miệng nói với nhau câu gì.

Mãi một lúc hoàn hồn trở lại, Lukaku như cũ mới phá vỡ sự im lặng.

“Tạ chủ long ân”

“Tạ chủ long ân...”

“Tạ chủ long ân...”

.....

Quất sa trấn,

Tĩnh chiến vong linh tổng đàn, quân thủ Nole chậm rãi dọc theo hành lang công trước đi ra ngoài, hần đột ngột nhìn lại, có để ý một ít chi tiết nhỏ nhỏ cảnh vật, nhưng không cách nào thuyết phục cũng là trong dự liệu.

"Như thế nào?" Một vị trung niên nam tử tương đối già dặn đứng tại môn đình chỗ, hỏi thăm quân thủ Nole.

Người này tràm mũ nâu kín đầu, mũ hần vành rộng, tràm đến liền không thể thấy mặt được.

Quân thủ Nole lắc đầu, nói: "Một phương diện vong linh liên tục tràn vào thành thị lân cận xác thực tạo thành quá nhiều thảm kịch, một phương diện khác nghe đồn rằng phiến liên bang hội quân đánh thuê từ lục địa đen đang chuẩn bị phát động công kích Ai Cập".

Tràm mũ nâu kín đầu nam tử đang muốn mở miệng an ổn, lúc này phía sau có một vị trẻ tuổi trung sĩ hàm binh bốn bước nhanh đuổi đi theo, giống như là đến tìm quân thủ Nole.

Trung sĩ nam tử nhìn thấy quân thủ Nole còn không có đi xa, thở dài nhẹ nhõm, vội vàng nói, “Đại tướng, đại tướng, ta vừa nhận được tin tức ở Chi Lâm Vong trấn truyền đến."

"Đại sư, ngài cũng ở đây!" Nhìn thấy tràm mũ nâu người bên cạnh quân thủ Nole, vị trung sĩ đồng dạng cho một cái chần chu hành lễ.

“Chi Lâm Vong trấn thì có chuyện gì để nói, vong linh đế quốc hoàn toàn chiếm hữu rồi sao, hay là chúng ta đã đoạt lại được từ phản quân?” Quân thủ Nole nói ra.

Trung sĩ trẻ tuổi là người có kỷ luật cùng hiểu chuyện, hần nhìn sắc mặt cái kia đại sư danh vọng trước một cái, sau đó nhìn qua quân thủ Nole, đại loại trông chờ đại boss của mình xác nhận xem có được phép hay không kể một chuyện cơ mật mang trọng yếu quốc gia sinh tồn.

“Hần có thể nghe được, có thể tin tưởng được, không việc gì.” Quân thủ Nole hiểu hạ cấp của mình ý tứ, lập tức mở miệng nói rằng.

"Quân thủ, phiến quân phản loạn bên trong Chi Lâm Vong trấn như vậy mà đã bị đánh bại bởi duy nhất một cái cực kỳ lợi hại trẻ tuổi pháp sư, thậm chí bị sụp đổ ngay trên pháo đài từ thủ của mình. Theo như tin tức thám tử dò thám được, đây là tin có mức độ tin cậy rất cao." Trung úy trẻ tuổi nói ra.

Lời hần vừa dứt, cái kia tràm đầu nam nhân cùng quân thủ Nole ngược lại đều biểu hiện hết sức bình thản, không lấy gì làm ngạc nhiên.

“Ha ha ha, quân thủ quả nhiên là liệu sự như thần, hết thấy nằm trong dự liệu, cái này phiến quân khí số đã tận, khí số đã tận.” Tràm đầu nam nhân cười ha hả nói rằng.

Đương nhiên, cái kia trung úy sớm đều không biết hai người bọn họ đã bàn cái gì, càng cũng không biết họ trước đây có phải đã từng tham mưu lẫn nhau hay không; chỉ là hần tại thời điểm nhìn thấy nét mặt cả hai đều giống như không mấy thay đổi khác biệt về thần sắc, cả người đột nhiên không tốt kinh ngạc nhìn xem, cặp mắt long lanh trông chờ được giải ngộ.

Ăn thịt người tác nghiệt, giặc cướp cũng nhất định thừa cơ cướp đoạt, chống phá lực lượng chức năng chính quyền, cùng quân đội lưỡng bại cầu thường suốt một gian rất ngắn...

Này không phải nên là hy sự tin tức mới phải, gương mặt kia làm sao bình thản hết sức.

“Có phải hần có mái tóc màu hồng không?” Quân thủ Nole cười cười nói rằng.

“Ngài đã biết rồi!!!” Trung úy trẻ tuổi sùng sốt.

Trùm đầu nam từ lấy trước ngực một hộp túi thước lá, hấn mở hộp, lấy điều thuốc bỏ hai mép môi cho giữ, dùng quạt lửa đốt lên, đồng thời hít sâu một hơi, sau đó mở miệng nói:

“Người bạn trẻ, người cho rằng nếu quân đội làm một cái lệnh truy nã xuống, sẵn sàng không tiếc bỏ ra một con số khổng lồ khoảng một trăm triệu đô la chỉ để bắt sống một ai đó thì kẻ như vậy so với vô luận là ta, người, quân thủ Nole, thủ tướng Ai Cập, ai sẽ là người đáng sợ hơn?”

Trung úy trẻ tuổi gãi đầu một cái.

Một trăm triệu treo thưởng chỉ để bắt sống một người?!

Người này là kẻ đã từng khủng bố, hủy diệt một quốc gia trong quá khứ sao, hoặc ý tứ nói hấn nếu so với thảm họa vũ trang chiến tranh thì tương đương còn khủng bố hơn rất nhiều.

“Người bị treo thưởng như vậy sẽ đáng sợ hơn...” Trung úy trẻ tuổi nói ra.

“Rõ ràng phải không, tư tưởng trong liên minh thợ săn cũng vậy. Người người vừa cấp báo dự tính, hấn nhưng chính là được treo thưởng một trăm đô la Mỹ đấy...” Trùm đầu nam nhân nói rằng.

"Ta ở người cái tuổi này thời điểm so với người còn không cho phép sở hữu nhiều kinh nghiệm một chút sao, ta từng là một cái bị vây ở dã ngoại Chi Lâm Vong môn nửa tháng trời, cùng vong linh Pharaoh một phân trần chỉ chủ chiến nhau mấy trăm hiệp. Xa hơn nữa, ta trước lại từng cái từng cái đồng đội thi thể cho tang bên dưới Khaiife Kim Tự Tháp Khafre... Ta cũng từng có mặt ở trận đánh chiến liên bang Libya, Nam Phi, Ả rập các Tiểu Vương Quốc, thậm chí từng vì chống đối Hiệp Hội Phi Châu công kích, suýt từ bỏ mạng sống này. Hoặc là, ngày xưa ấy, ta cùng một vị vào sinh ra tử huynh đệ giết vào bên trong Sahara sa mạc chỉ linh, lại giết ra vong linh trùng vậy... bị trọng thương cả năm trời.

Quân thủ Nole trải lòng cho trẻ tuổi trung úy, “Chuyện như vậy ta làm quá nhiều, kinh nghiệm cũng là quá nhiều, người gặp càng nhiều đến đếm không hết; thế nhưng một trăm triệu đô la treo thưởng bắt sống, kỳ thực chính ta đều để mất đến, một màn hết giá này, cả thế giới lính đánh thuê đương nhiên đều bị kích thích muốn săn đuổi đấy.”

Trùm mũ nam nhân cũng có nghe quân thủ Nole nói ra, hấn gật đầu gật đầu xác thực.

Chỉ là trong lòng vèn vèn tự nhiên dâng lên một ít nghi ngờ.

Đang diễn tuồng sao?

Hấn ban đầu tin rằng quân thủ Nole chính là kẻ treo thưởng nhân vật hạng nặng này chứ không ai khác; làm sao lại nói giống như chính mình cái gì cũng không biết a.

(ps: tuần này chỉ như vậy, tuần sau ta đã thử lại được đều đặn, khả năng sẽ có bạo chương nhiều hơn, arc này như cũ là ta vẫn đầu tư rất nhiều thuốc nghiên)

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 313: Tứ Bình phản quân

“Đại tướng, đại sư, vậy chúng ta có nên tranh thủ thời cơ tấn công vào Chi Lâm Vong trấn để giành lại quyền kiểm soát hay không?” trung úy trẻ tuổi nói ra.

Chi Lâm Vong trấn là một chiến điểm địa thế cực kỳ quan trọng. Bởi vì nó tọa tại điểm cực bắc của thủ đô Cairo, đồng bằng chia thành hai giới lưu vực với Đại Kim Tự Tháp Khuфу cùng Kim Tự Tháp Khafre, có thể tạo ra một ít điểm lợi thế thủ vững với vong linh đế quốc.

Nhưng kể từ khi nhánh phản loạn nổi dậy thành phiên quân, bọn hấn lấy Chi Lâm Vong trấn làm mục tiêu chế ngự, vừa vận sinh ra thêm một giới vực chiến tuyến ở giữa, đồng thời thả cửa để quân vong linh tràn vào bên trong, căn bản khiến cho quân đội Ai Cập dần dần mất đi thế trận, không thể nào chia đủ quân viện trợ được, cuối cùng chỉ còn cách lùi ra khỏi thị trấn, nhường hết cho phản quân.

Cho nên là, hiện tại giống như một cái trăm năm không thể tốt hơn cơ hội để đoạt lại cứ địa.

“Theo ta thì không nên vội vàng, cái kia nam nhân bị treo thưởng đến cả nguyên bản lực lượng thâm sâu bao nhiêu chúng ta cũng không đoán được, mà thêm nữa, cũng không ai biết được hấn rốt cục là nhân vật máu mặt cỡ nào, thân thế ra sao, là địch hay là bạn...” trùm mũ nâu kín đầu tỏ ra hoài nghi tới nói.

“Ý ngài là chúng ta trước tiên phải điều tra nhân vật này trước?” Trung úy trẻ tuổi có chút không quyết định chắc chắn được.

“Xá ta, dựa vào các người thì điều tra được cái gì từ hắn? Lúc hình ảnh hắn xuất hiện trên hệ thống treo thưởng, lượng thông tin lướt tìm kiếm trong nội địa Ai Cập đã tăng nhanh chóng mặt, một ít tình báo viên chuyên nghiệp nhất coi như là cố gắng hết sức nhưng vẫn vô pháp tra cứu nổi thông tin của kẻ này. Thậm chí đến cả nhân vật đem 100 triệu đô la đặt treo thưởng, danh tính nhưng đồng dạng cũng là hoàn toàn ảm đạm. Kẻ này chỉ vền vẹn đặt một lượng tài nguyên vô cùng nhiều vào hệ thống ảo thiên bằng cho liên minh thợ săn để trả thưởng. Từ xưa đến nay thần thần bí bí như vậy là chưa từng có tiền lệ trong liên minh thợ săn.” Trùm mũ nâu thanh niên mình bạch rằng.

Trong truy lùng tung tích sự tình, quân đội nếu so với một ít kẻ chuyên viên săn thông tin hay tình báo viên chuyên nghiệp, tự nhiên là kém rất xa đi.

Nhìn thấy trung úy trẻ tuổi đang một mặt xám xịt giống như không biết phải xử lý thế nào cho tốt, quân thủ Nole ngẫm nghĩ chốc lát, rồi vỗ vỗ lấy vai hắn, trực tiếp đưa ra ý kiến: “Đừng gấp, Chi Lâm Vong trần là nhất định phải đoạt về, nhưng không phải lúc này. Chúng ta đã tốn công chờ đợi một quãng thời gian rất dài rồi, bây giờ có phải chờ thêm một ít thời gian lâu hơn nữa cũng không mấy khác biệt, chờ nên vội vàng, gấp gáp mà hòng đại sự. Lại nói, nhân vật Mạc Vỹ Kỳ này, lần đầu tiên ta gặp hắn bất chuyện, khả năng khí tràng đã ảm giấu tới tám, chín phần; rất có thể đây là một cái cấm chủ pháp sư thiên tài nào đó tại Á Châu lục địa thai nghén ra, điên cuồng bồi dưỡng.”

Trung úy trẻ tuổi nghe quân thủ Nole diễn giải, sắc mặt liền gượng gạo đi mấy phần.

Chính mình quả thật còn quá non nớt xử lý tình huống, suýt chút lại đắc tội nhằm một cái trên đỉnh thiên vân bên trong ma pháp nhân loại.

“Đại tướng, vậy chúng ta cứ thế không thể làm gì?” Trung úy thắc mắc hỏi.

Quân thủ Nole giương ánh mắt chăm chăm nhìn hắn, lắc đầu một cái, chậm rãi phân tích: “Người tiếp tục cho thám tử tình báo theo dõi hắn, nhớ kỹ là phải âm thầm theo dõi, người này tuyệt đối không nên dây vào sâu trước khi nắm rõ lực lượng. Hắn có thể là vũ trang, ngược lại cũng có thể là bộ giáp, quan trọng nhất là vào tay người nào sử dụng tốt hơn. Ta xưa nay chưa bao giờ nhìn nhầm đối tượng.”

Công bằng mà xét, trong mắt Nole, thực lực phản quân nổi dậy cũng không phải quá mạnh đến mức quân đội Ai Cập không thể đánh bại.

Bình hùng, tướng mạnh là quân đội không bao giờ thiếu, ngoại hỏ tàng long trùng trùng điệp điệp. Một số nhân vật nòng cốt nắm giữ các hàm tướng lĩnh, quân tá trở lên, bao quát cả quân thủ, bọn hắn đều phải tập trung vào một kế hoạch lâu dài hơn, nội chống vong linh đế quốc, ngoại chống liên bang Phi Châu trừng phạt, vì vậy căn bản mới để cho loạn quân có khả năng can quấy thời gian qua.

Quân đội chính thống thất thủ ở Chi Lâm Vong trần mặt trận, đây cũng bất quá là Nole kế hoạch.

Hắn cố ý mượn tay loạn quân bảo vệ giúp một cái trọng điểm thành trì, càng tại bên trong cứ địa kim hãm lại vong linh đế quốc, tương tự để cho Pharaoh thể lực các bên đánh giá sai thực lực quân đội một chút, chủ quan đặt quân đội vào chiếu dưới của kẻ yếu hơn.

“Ta từ nhỏ đã đi lịch luyện nhiều nơi, tâm đắc học hỏi đến nhiều cách làm việc của một số kẻ thống trị thực thụ. Để chiến tranh thắng lợi biện pháp có rất nhiều loại, trong đó một loại là phần lớn người cho rằng, cùng yêu ma chém giết, đưa chúng nó đuổi ra ngoài... Chỉ là, cuộc chiến như vậy vĩnh viễn giết không xong, vĩnh viễn giết bất tận, mấy ngàn năm qua vẫn như vậy, không bao giờ có kết quả. Phương thức này kéo dài, kết quả sẽ hòa, từ chính là bản bè, đồng đội chúng ta; thất bại sớm mà nói, từ chính là dân tộc.”

“Mà một loại khác phương pháp chính là như cái cách mà người thấy được, mượn gió bẻ măng chỗ làm như vậy, đem một ít kích động cho kẻ tôn thờ một cái ảo tưởng giáo phái, thu được đến một ít loạn quân phản phúc, sau đó giả trần cho bọn chúng tưởng rằng mình đã tới ngày cách mạng thành công. Cái này phương thức có thể đưa đến hiệu quả là quân đội không cần tử, dân chúng của chúng ta cũng không cần vong. Kẻ duy nhất phải chết, bất quá là bọn phản phúc cấu kết với yêu ma. Làm việc lớn, chính là phải có loại chuyện này cần đưa ra một ít quyết đoán.” Quân thủ Nole sau đó nở nụ cười, nụ cười không biết là có ý tứ gì không, hắn chỉ vền vẹn đặt tại trên môi mình, hướng về nam nhân trùm kín đầu nói ra.

Trùm kín đầu nam nhân cũng có chút sững sờ ngoài ý muốn, hắn biết vị tân nhiệm đại tướng, đại quân thủ đứng đầu Ai Cập này vốn dĩ là một con cáo già độc đoán. Nhưng có thể ở trình độ như thế, miệng thoai mái nói ra với người khác việc tốt mình làm, đây là cỡ nào đáng sợ con người.

Kẻ này, so với Ethan năm xưa, vô luận là thực lực hay là thủ đoạn, kỳ thực đều trông giống một chân chính ác ma hơn.

“Ồ, quân thủ đại nhân vừa nhắc đến lựa chọn quyết đoán. Vậy có thể hay không cho người bạn già này biết được, Mạc Vỹ Kỳ cái nhân vật kia, đối với quân thủ đại nhân, rốt cục là họa hay là phúc?” Trùm kín đầu nam nhân nói ra.

Trung úy nam tử đứng bên cạnh đồng dạng cũng muốn nghe ý kiến từ vị chèo chống kiệt xuất trong quân đội, hai mắt tròn tròn không hề chớp, nhìn chăm chăm lấy quân thủ Nole mà chờ đợi câu trả lời.

Nole cũng bất được ánh mắt của hắn, vẫn duy trì tâm thái hết sức bình thản nói ra:

“Ta với hắn không có cùng một ý nghĩa tồn tại, vì sao lại gán ghép đầu. Họa hay phúc cũng không phải là ta đến đón nhận. Chỉ là nếu cần thiết phải loại bỏ tới, ta cũng không ngần ngại.”

“Câu trả lời này của ta liệu có làm đại sư vừa ý?”

“Không tệ, ha ha ha, không tệ!”

Đi theo những này mặc màu xanh thủy phục phản quân, Mạc Phàm cùng bọn hắn hướng tới doanh địa.

Phản quân còn có một tên gọi khác là Tứ Bình quân đội, bây giờ Mạc Phàm mới biết được, bọn hắn ngoại trừ Chi Lâm Vong trấn ra, còn trực tiếp chiếm đoạt một mảng lớn nông nghiệp, xưởng máy trong thành phố Luxor giáp cạnh, cũng đem trọng yếu nhất mấy cái chợ, đường đi, kinh doanh khu đều cho cải tạo thành bọn hắn quân doanh trụ sở, lớn như vậy giao thông yếu đạo, trở thành bọn hắn quân binh thao luyện địa phương.

Chi Lâm Vong trấn là cực bắc của thủ đô Cairo, Luxor giáp Tây Bắc Cairo, vì vậy nếu là hành bộ di chuyển cũng không mất quá nhiều thời gian, chỉ vèn vèn chưa tới hai ngày đường.

Rõ ràng lúc trước chỉ là một tiểu đội ban đầu chỉ ba, bốn trăm người, giờ phút này lập tức bùng phát thành mấy ngàn người chia làm tốt mấy cái đại đội. Ngay tại trung tâm yếu đạo thành trì bên trong diễn luyện, nhìn qua cùng một chút quốc bang chính quy quân đội đều không có gì khác biệt. Thậm chí bởi vì hầu hết là cao giai pháp sư, trung giai pháp sư cùng hàng chục chỉ huy siêu giai pháp sư tồn tại, khí thế lộ ra càng hưng thịnh hơn nhánh người ở Chi Lâm Vong trấn rất nhiều.

Mạc Phàm nhìn từ xa tới, cũng không khỏi kinh ngạc một trận.

Phản quân thực lực, coi bộ cũng giấu rất sâu đi, có chút không quá đàn độn như tưởng tượng.

Hắn phóng tầm mắt về thao trường luyện tập, thấy rất nhiều phương tiện nguyên tố ma pháp, hắc ám ma pháp bùa bài đang được phóng thích tập trận, cơ hồ có thối mất.

"Các người đông như vậy người mà không có Triệu Hoán pháp sư hay Vong Linh pháp sư sao?" Mạc Phàm hỏi.

Nếu là quân chiến quy mô càng cao, đại bộ phận quân đội đều sẽ mời chào Triệu Hoán pháp sư cùng Vong Linh pháp sư mới đúng, nhất là vong linh pháp sư. Mạc Phàm từng chứng kiến, vong linh pháp sư mới là chiến tranh cường đại nhất trợ lực, mà rất nhiều hung ác mạnh mẽ một chút vong linh trên chiến trường cũng là cỗ máy giết chóc, có thể không thua kém so với một Triệu Hoán thú, càng bỏ xa ma pháp sư bình thường.

"Hoàng thượng, cái này trái lại hơi khó tuyển nhân sự. Chúng ta nhánh quân này là tự phát tuyển mộ, phương tiện quan trọng nhất chính là phải có máu phản động a. Tuy là Ai Cập đặc thù, nhưng vong linh pháp sư cũng không dễ dàng gì kiếm ra được." Lukaku nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 314: Vong quỷ (thượng)

"Các người chiếm giữ được thành trì với đội ngũ như thế này?" Mạc Phàm hỏi kinh ngạc hỏi rằng.

Hắn quét mắt ngang một vòng toàn trường, chuẩn mực đánh giá lại phiên quân thực lực.

Khách quan mà nói, tu vi mặt bằng như thế đã là không tệ rồi, nhưng nếu xét về tổng thể nhiều phương diện, chỉ bấy nhiêu đây cơ hồ còn không đủ cho quân đội quốc triều làm trò tiêu khiển.

Ban đầu, Mạc Phàm còn cho rằng phiên quân sẽ có cơ sở vong linh hệ pháp sư cường đại nào đó, bọn hắn sở hữu quyền hạn chừng không vài thành vong linh Minh Giới đi ra đối kháng, ít nhất vẫn có thể gây vài điểm tiểu uy hiếp cho quân đội.

Tình huống bây giờ thật khiến hắn tỏ ra tương đối hoài nghi.

"Hoàng thượng, xác thực đây là toàn bộ phiên quân của chúng ta!" Lukaku hành lễ tới nói.

Vừa nói xong, Lukaku lại tiếp tục lộ ra một bộ kia khinh thường miệng méo đáng ghét, xem ra bản thân đối với Vong Linh Pháp Sư tương đương có bất mãn cùng thành kiến rất lớn: "Vong linh pháp sư cái tâm cao khí ngạo, bọn hắn từ vài năm trước đã không còn bao nhiêu hoạt động ở Ai Cập, chủ yếu làm lính đánh thuê. Xài tiền kia đi thuê bọn hắn, không bằng cho các huynh đệ phát thêm ít tiền mua hát đàn ca đi!"

"Ài, vậy thì thực quái lạ, lực lượng của các người có thể trực diện cùng quân đội chính quy đối kháng, rõ ràng là không thích hợp lắm, giống như chỉ cần một mình lão Nole đi tới cũng có thể tùy tiện đem các người cho đánh thành bùn than." Mạc Phàm nhíu mày.

"Cái này thật sự là hạ thần không biết, cũng chưa từng điều tra qua. Bất quá, ta cho rằng có liên quan đến Khufu cùng Pharaoh Ai Cập đi, Nole là một tên cẩn thận, hắn như thế nào cũng sẽ đặt tính an toàn lên trên hết. Có lẽ hắn nghi ngờ chúng ta cấu kết với Khufu nên mới không dám toàn lực động vào." Lukaku suy nghĩ một lát, nói ra chính mình quan điểm.

Mạc Phàm lần nữa nhìn cái này màu xanh thủy quân phục đội ngũ ở xa xa kia, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

Quân thù Nole là Mạc Phàm đã gặp qua, con người này không giống lắm sẽ cầu toàn như vậy, ngược lại càng biểu hiện ra bên ngoài một loại tự tin cùng dứt khoát đáng nể.

Nếu Nole cẩn thận đến mức cầu toàn, vì cái gì sớm vậy liền bắt chuyện với mình ngay từ khi mới đến Ai Cập đâu?

Trên thực tế Mạc Phàm đã cảnh giác được sự việc cũng không có như vậy tiến trình, rất không hợp lý.

"Thủ lĩnh, thủ lĩnh, sáng sớm chúng ta trông thấy một đám giống như Vong Quý xuất hiện ở phía Đông cứ điểm, bọn hắn giống như có đại động tác, đem cả bầu trời bị vẩn đục bên trong Hải Thị Thận Lâu." Đột nhiên một Tiểu quân binh bước nhanh đi tới, cũng không có để ý Lukaku đang ở bên cạnh Mạc Phàm, Apase, Tiểu Mei ba người, trực tiếp nắm rõ tình huống.

"Cái gì???" Lukaku quát to lên, "Phía Đông cứ điểm, người là nói Khafre Kim Tự Tháp?"

"Đúng vậy, Vong Quý từ bên trong Khafre Kim Tự Tháp!" Tiểu Quân Binh nói ra.

"Hải Thị Thận Lâu làm sao lại soi sáng được địa phương đó, tên hỗn đản nào cầm đèn bảo vệ Đông quan cứ điểm?" Lukaku trừng lông mày rậm nói.

Hải thị Thận Lâu một khi xuất hiện, trên cơ bản liền mang ý nghĩa chiến tranh toàn diện giữa người sống cùng người chết bộc phát, giữa nhân loại và vong linh tận cùng ân oán triệt để; mà lại hải thị Thận Lâu xuất hiện thời gian vốn rất thất thường ngắn hạn, muốn chỉ là một tòa Kim Tự Tháp nào đó bị chiết xạ đến phụ cận tỉnh thành còn tốt, nếu là mấy tòa Kim Tự Tháp xuất hiện hải thị Thận Lâu, đồng thời tại tương đối gần gũi địa phương, như vậy tòa thành thị kia bất quá mấy ngày liền sẽ từ trên thế giới này lập tức biến mất.

Xuyên đến đẳng đặc trong lịch sử, Ai Cập thành thị cùng một số thân cận quốc gia cổ đại bởi vì hải thị Thận Lâu mà biến mất đều không phải số ít.

Tuy là một cái hám tiền, mưu cầu sống sót, nhưng Lukaku không phải thực sự là một phản phúc nước nhà, thâm tâm hắn như cũ vẫn chảy xuôi dòng máu người Ai Cập, có nỗi thống hận không hề nhỏ đối với vong linh đế quốc.

"Phong Dương Âu a, Phong Dương Âu canh gác phía Đông cứ điểm, tạm thời còn không rõ ràng lắm bọn hắn có động tác gì, nếu không thủ lĩnh cho phép ta phái người đến trước điều tra?" Tiểu quân binh lúc này mới hỏi đáp.

"Khốn nạn, tên này lại định làm phản nhân trong phản quân sao? Hải Thị Thận Lâu của Khafre cái loại này đều là diệt vong ý nghĩa!" Lukaku tức giận đến hàm cá mặt lên, lớn tiếng nói.

Mặt khác, cũng nhìn là cái gì Kim Tự Tháp, phổ thông một chút Kim Tự Tháp giống như vài năm trở lại đây, bình thường quân đội sẽ đến trấn áp, phối hợp thêm liên minh hiệp hội ma pháp quốc tế phái tới viện trợ, hơn phân nửa có thể chìm xuống, nhưng nếu như là loại kia lớn Kim Tự Tháp... này tương đương với một tiểu quốc gia trong Minh Giới, vậy liền trăm ngàn lần đáng sợ.

Đại Kim Tự Tháp lớn nhất là Khuфу Kim Tự Tháp, Khuфу tạm thời không có động tĩnh gì, hắn đang là bị quốc tế liên minh gắt gao nhất theo dõi, đồng dạng bị Thánh Thành đặc biệt để tâm lấy, điểm này khiến cho Ai Cập quân đội tin tưởng chắc chắn Khuфу sẽ không dám lỗ mãng hành động.

Phía sau Khuфу Kim Tự Tháp chính là Khafre Kim Tự Tháp, truyền rằng trong giai thoại cổ xưa, nắm lấy Khuфу thủ vệ tín ngưỡng là một vị Pharaoh vĩ đại không kém kẻ thừa, hắn là Khafre.

Khafre Kim Tự Tháp, tự nhiên cũng tỏ ra cực kỳ đáng sợ đấy!!!

"Ku.Lukaku, chuyện này là sao, Vong Quý là thế lực như thế nào tiếp?" Mạc Phàm một mặt không hiểu chuyện gì hỏi.

"Vong Quý là đệ nhất vong thi bên trong Khafre Kim Tự Tháp, đại ca ca, cái này tuy cùng Khuфу cấp bậc lẫn đội quân đều có một ít chênh lệch nhất định, nhưng là Khafre đồng dạng cũng không phải một kẻ yếu ớt Pharaoh. Hắn sở hữu trình độ vong kĩ khoa kĩ nhất định, so với Khuфу thủy tổ càng có điểm tân tiến đáng sợ, mà lại thời gian dài không thể xuất hiện trên Ai Cập nguyên nhân chính là hắn đi thử nghiệm cái này kĩ thuật ướp xác." Đúng lúc này, Apase hai mắt bộc lộ ra quang trạch đến nói.

Mạc Phàm đứng bên cạnh Apase, mà Apase ngược lại từ nãy giờ đều không nguyện ý nghe bọn hắn thảo luận, nàng chăm chăm đùa nghịch với khuôn mặt của Tiểu Thiên Hy đang ôm trong lồng ngực.

Này mặt độ căng, đàn hồi tốt cùng hương thơm dễ chịu liền để cho tiểu bảo bảo cảm thấy yêu thích nhất địa phương, nàng đồng dạng thường xuyên tại bàn tay của mình bầu vào Apase bộ phận mềm mại.

Mãi cho đến khi Vong Quý câu chuyện được đề cập, Apase mới bắt đầu lưu tâm cất lời.

"Hoàng... hậu, người... nguyên lai người cũng biết Khafre Kim Tự Tháp sự tình?" Lukaku không phải là lần đầu nhìn thấy Apase, cả một đoạn hành tẩu cùng với Mạc Phàm, cặp mắt của hắn vốn dĩ toàn dán vào cơ thể Apase cùng Tiểu Mei trên người.

Chỉ là bây giờ mới nghe được giọng thật của nàng nói.

Apase lườm hắn một cái, gần giọng: "Người bảo ai là hoàng hậu?"

“Nàng... ngài, không phải ngài là nữ nhân của hoàng thượng chúng ta sao, liền nên gọi là hoàng hậu a?” Lukaku giật bắn mình trả lời lại.

“Hừ, tất nhiên không phải, đều không nghe ta xưng đại ca ca sao?!” Apase con người đột nhiên lăng lệ lên, đem dọa Lukaku kém chút trái tim muốn rớt ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 315: Vong quỷ (hạ)

.....

Không biết vì sao, kể từ ngày Tiểu Thiên Hy ra đời, nàng dần dần cũng đạt đến một loại trẻ hóa thích nghi, ưa chuộng chính mình làm một cái tiểu xà nữ bên cạnh đại ca ca, chơi đùa với tiểu bảo bảo của hắn.

Đối với hiểu sai quan hệ, nàng bây giờ nhưng không cảm thấy thích thú nữa.

“Được, được, công chúa điện hạ, công chúa điện hạ quả nhiên anh minh cái thế hơn người!” Lukaku cười vui vẻ đáp, hắn cũng một mực hành lễ quy tắc.

Đương nhiên, Lukaku có chút cảm thấy phấn khích khi nghe lời lẽ của Apase xác nhận quan hệ với Mạc Phàm về sau.

Cả Apase lẫn Tiểu Mei sắc đẹp đều đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, hoa tươi trong đầm cũng phải nhường bộ ghen hờn, Lukaku đồng dạng sớm có một lòng si mê nhất định. Nếu không phải do Mạc Phàm loại này quá kinh khủng tồn tại, hắn nhưng sẽ tận lực làm cái cảm thú người, hận không thể cưỡng ép các nàng ba ngày ba đêm ở thế giới lạnh lẽo thủy ma này sinh hoạt bạo lực.

“Đừng nói nhảm nhiều, ta ít đọc sách, hai người nói cho ta biết cái kia Khafre rốt cục là ý nghĩa gì? Bây giờ ngoài Khuфу ra lại lại thêm một đội ngũ vong linh cũng sẽ tạo thành uy hiếp?” Mạc Phàm trừng con người, ánh mắt nhìn chăm chú lên một mặt ngưng trọng mọi người.

Trong kiến thức của hắn có, từ góc độ kinh nghiệm đối mặt tới nói, Khafre bất quá chỉ là một cái Kim Tự Tháp có quân đội vong linh nhiều một chút so với thông thường, làm sao lại nghe ra giống như rất mạnh.

“Đại ca ca, người cũng biết Ai Cập vong linh bọn chúng sẽ từ đầu đến cuối vây quanh Kim Tự Tháp. Kim Tự Tháp là cổ đại Pharaoh lăng mộ; nhờ có Khuфу được thừa hưởng một ít quyền năng từ nguyên rửa hạch tâm, để tất cả sinh vật chôn cùng Pharaoh thu hoạch được trùng sinh, cũng nhất định phải vĩnh viễn thủ hộ tại bọn hắn lăng mộ Kim Tự Tháp chung quanh. Đây là phương pháp của Khuфу tiến hành, cũng vì Khuфу mà bọn hắn phải cống hiến sinh mệnh chi nguyên, gia tăng Khuфу sức mạnh.”

“Còn Khafre, tên này là thế hệ tiếp theo Pharaoh thiên tài, hắn là kẻ đã sáng tạo ra Pharaoh suối nguồn, đem chi thế Pharaoh suối nguồn phân phát cho vô số vong linh nhóm lực lượng, có thể để cho vong linh trở nên liên miên bất diệt, cũng có thể để cho một ít vong linh thuế biến, thức tỉnh, tạo thành một cái cấp cao hơn vong linh. Vong Quỷ chính là một dạng thuế biến mạnh mẽ nhất, là đội quân tối cường nhất từng được biết đến trong lịch sử Ai Cập, gần như không thể tiêu diệt đi. Nếu là Khuфу Kim Tự Tháp xuất hiện hải thị Thận Lâu, Ai Cập nửa cái quốc gia đều có thể muốn luân hãm, còn nếu Vong Quỷ giáng lâm, e rằng cả Ai Cập đều không thể chịu đựng được.” Apase giải thích cho Mạc Phàm một ít bí mật Khafre Kim Tự Tháp.

Mạc Phàm nghe được rất chân thành, đồng thời trong lòng cũng không khỏi sinh ra một chút so sánh.

Cổ đồ vong linh là hắc ám chi thuật của Cổ Lão Vương, này thừa ban xưa bắt nguồn từ một loại gọi là trường sinh bắt từ thuật mà dân gian đồn đại Tàn Vương theo đuổi. Thực tế Mạc Phàm biết được thuật này vốn dĩ chính là linh cốt huyền thuật của Vĩ Linh Hoàng biến thể, nàng để cho Cổ Lão Vương tiếp thu pháp tắc, đem cung phụng bỏ xuống vĩnh viễn bên trong bóng tối, lánh tránh đi khỏi dương quang nhật liệt, cuối cùng diễn sinh thành vong linh ma pháp.

Ngược lại là Ai Cập bên này vong linh, khởi điểm nguồn gốc lại từ nguyên rửa hệ ma pháp, cũng không biết nguyên rửa là Ai Cập Pharaoh sáng lập ma pháp hay là một vị Hắc Ám Vương nào đó truyền thụ ban tặng. Chỉ là Khuфу thời điểm thông qua nguyên rửa hệ diễn sinh ra được vong linh hệ, cùng Cổ Lão Vương được Vĩ Linh Hoàng chỉ điểm trường sinh bắt từ chi thuật hoàn mỹ trùng hợp.

Hôm nay Apase khai phá cho hắn thêm một đạo lý khác.

Cái kia Pharaoh thiên tài tên là Khafre, hắn là hậu duệ của Khuфу, sáng tạo ra Pharaoh suối nguồn, một loại thần thánh tiên thiên có thể mang cổ pháp diễn hóa, phục thể không kém Địa Thánh Tuyền của Cổ Lão Vương và Vĩ Linh Hoàng sáng tạo. Nếu như Địa Thánh Tuyền có thể để cho vong linh Hoa Hạ thuế biến bỏ qua dương quang nhật liệt ban ngày mà trào lên đại địa thì Suối nguồn Pharaoh càng khủng khiếp hơn thế, để cho vong linh đội quân gần như không thể bị đánh bại, không thể bị diệt.

Còn nhớ ở học phủ chi tranh năm đó, rất nhiều thiên tài đội ngũ Anh hay Mỹ quốc đều vĩnh viễn không bao giờ quên được một màn thủy triều vong linh vô cùng vô tận của quốc phủ Ai Cập, chính là bắt nguồn từ một lượng vô cùng ít Pharaoh suối nguồn đi ra.

“Apase, người nói đến là cũng có chỗ hơi kì lạ. Nếu Khafre này đang ướp xác cái tạo, vậy người làm sao biết Vong Quỷ là đã từng tồn tại đâu?” Mạc Phàm đột nhiên thắc mắc.

“Không, hẳn đã tỉnh lại một lần, là thời kỳ Mẫu thân của ta tại thế, Medusa chi mẫu!” Apase nói rằng, “Lúc đó Ai Cập loạn chiến cũng không phải là nhân loại với vong linh, mà trên thực tế chính là Nữ yêu đế quốc cùng Vong linh đế quốc song trọng đầu đá... Kết quả, thật giống như mẫu thân ta chiến thắng.”

“Mẫu thân người mạnh đến vậy sao?” Mạc Phàm chớp chớp hai mắt, thắc mắc.

“Bản thân nàng không mạnh, nhưng nàng có một cái năng lực khiến toàn thể giới bất cứ sinh vật nào cũng phải kiêng dè, đó là con mắt của nàng!” Apase vừa nói, vừa chỉ vào chính mình.

Mạc Phàm tỏ ra hơi hoài nghi, Medusa nhìn chăm chú thực sự là lực lượng kinh khủng, ngay cả hắn cũng không nắm chắc lắm chính mình thực lực đi hứng chịu một phen, nhưng là loại này cũng bắt từ phương diện vong linh đều không phải quá hiệu quả.

Vong linh phục thể, suối nguồn Pharaoh tạo ra binh lính từ cô đặc, từ vụn xương, từ tro li trạng thái, cho nên hóa đá cũng không mấy ý nghĩa gì, chẳng lẽ nói thời kỳ đó, Medusa chi mẫu còn có lực lượng trên cả hóa đá toàn diện sao?

Apase nhìn chăm chú Mạc Phàm, giống như nàng đã sớm đọc được tâm tư của hắn, liền mở miệng cười khổ nói rằng: “Đại ca ca, ta cũng không rõ ràng, một ít chuyện quá khứ, kỳ thực mẫu thân cũng chưa từng kể cho ta nghe. Có thể là ngán ngôn thù địch, chính ta cũng không có đi xác thực tính đúng sai.”

Bất quá, nàng có chút tin tưởng con mắt của mình, càng nhiều thời điểm tò mò vì sao Medusa chi mẫu lại sở hữu một thần lực kinh khủng như vậy. Huyết mạch nguyên bản từ xa xưa đến, rõ ràng là không có đấy.

Khuất đồng dạng đã từng vô cùng khát vọng loại năng lực diệt sạch chiến trường này, Medusa chi mẫu khi còn sống, Khuất không cách nào hàng phục nàng, đáng tiếc, bây giờ Medusa chi mẫu đã tử vong, loại thần lực đó hiện đang nằm ở Apase trên người.

Điểm này là cái nàng duy nhất chắc chắn.

“Ài, ra là thế, chuyện đó để sau đến, ta cần thêm thời gian suy nghĩ.” Mạc Phàm gãi đầu một cái, chính mình hiện tại cũng cảm thấy bị nhiễu quá nhiều thông tin.

Còn tốt chính là, thời điểm Mạc Phàm, Apase nhìn qua đám người Lukaku cùng tiểu quân binh, sắc mặt bọn hắn từ lúc nào đã trở nên thành một màu đen kịt.

“Công chúa... công chúa điện hạ là... mẫu thân của công chúa điện hạ là... Med..Medusa chi mẫu...” Lukaku miệng co giật, đầu không tóc, trên trán lấm tấm mồ hôi đổ xuống nhễ nhại.

Hắn cùng tiểu binh quân cơ hồ vô ý thức cho rằng là nữ tử nhân loại thông thường, nào ngờ nghe được đối thoại kia về, xác định là huyết mạch của Nữ vương xà hạt đế quốc, một trong những bộ tộc thống trị Ai Cập xuyên suốt lịch sử thời gian.

Medusa chi mẫu a...

Một vị chính là Medusa chi mẫu, một vị là một nữ tử nhân loại bình thường.

Medusa chi mẫu mặc dù là giống cái, nhưng là có năng lực thai nghén nữ xà khác, mà lại ngược dòng tìm hiểu đến trước đây thật lâu, Medusa chi mẫu vốn là một nhân loại nữ tử bị nguyên rủa, cho nên nàng cũng có thể cùng nhân loại nữ tính cùng một chỗ thai nghén sinh mệnh.

Công chúa điện hạ là hai người bọn họ kết hợp mà tới.

Nàng là nửa người nửa yêu, càng là có huyết thống cực cao, cực tàn ác tồn tại...

Nàng... biết nói tiếng người...

Nàng là kẻ thống trị Tà Dương Thần Điện, kẻ trên đỉnh tháp của Ai Cập yêu ma.

Hoàng thượng là ca ca của nàng... như vậy, như vậy hoàng thượng chính... chính là...

Lukaku chính mình tư thế quỳ xuống cũng đã chuẩn bị đến nơi rồi.

Rốt cục là đứa ngu xuẩn nào dám đem hoàng thượng đi treo thưởng, lại còn tung giá chỉ 100 triệu đô la lên???

Người này không phải 100 triệu đô la là có thể cân nhắc được đâu.

Đại ca ca của Medusa duy nhất hậu duệ, thật con mẹ nó nguyên thủ Ai Cập bước ra đây cũng múa vải lay vài cái, chính mình vì cái gì từng cả gan đi bắt cóc?

“Hoàng thượng, hoàng thượng... công chúa điện hạ, công chúa điện hạ...” Lukaku một mặt như mèo ôm lấy chân Mạc Phàm nói.

“Ngươi làm gì?”

“Thần yêu ngài a, đừng bao giờ bỏ thần. Thần kiếp này thà chết chứ không bao giờ bỏ ngài...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 316: Chiêu binh mãi mãi

"Đại ca ca, ta nhắc người, Khafre Kim Tự Tháp không có Khuфу như vậy một cái cực kỳ mạnh mẽ Đế Vương tồn tại, nhưng là bọn chúng thời gian ngủ lâu hơn, tuyệt đại đa số đều bị thôi thúc khát máu cùng khát chiến huyết mạch, cho nên một khi bọn chúng mở mắt ra, rất có thể phương viên mấy trăm, mấy ngàn cây số mà bọn chúng quan sát được, đều tính là thuộc về vong linh lãnh địa."

"Nói cách khác bây giờ tình hình ở phía Đông cứ điểm rất không khả quang. Tại đám kia vong quỷ trong mắt, là nhân loại chúng ta xâm phạm bọn chúng lãnh thổ, nhất không cách nào dễ dàng tha thứ là, chúng ta thế mà còn tại bọn chúng lãnh thổ bên trên kiến tạo một tòa cứ điểm đô thị, không đem tòa thành thị này phá hủy, không đem nhân loại giết sạch, bọn chúng thế không bỏ qua!" Apase cho Mạc Phàm nhắc nhở, nàng cũng không có quan tâm quá nhiều đến cái kia mập mạp hạ cấp Lukaku.

Mạc Phàm nghe nàng nói, đồng dạng gật đầu một cái.

Pháp tắc vốn dĩ có tính bài trừ rất cao, lão đại ca thượng đế là sớm an bài không thể nào để một đám người chết cùng một đám người sống tại một khối quốc gia bên dưới bình tĩnh như vậy cùng tồn tại.

Hải thị Thận Lâu cái hiện tượng này chính là hết thấy dây dẫn nổ, Khafre Kim Tự Tháp giáng lâm, người chết phần nộ, bọn chúng không cần quan tâm tốt xấu nhân loại thế nào, chỉ cần mắt thấy xông vào bọn chúng lãnh thổ, người sống thành thị nếu dám can đảm lỗ mãng, như vậy người chết bọn hắn sẽ càng cung kính không bằng tuân mệnh, đem lý lẽ tiếp khách bằng máu ra đón tiếp.

"Uy, Hoàng Thượng, thần chợt nhớ, ngài không phải muốn hội thu tất cả lực lượng vũ trang phản quân sao, nhân cơ hội này chúng ta triển khai thần uy ra lệnh cho bọn kia đi, bọn hắn thế nhưng cũng không phải là nghe lệnh ta, sớm chút đã tự ý hoạt động riêng, địa bàn riêng, tuy nói cùng chung tư tưởng do ta sáng lập, nhưng là phản quân không phải ai cũng đều phục." Lukaku đúng lúc này mới xoay đầu lại, cười khổ nói với Mạc Phàm.

“Vậy tiểu binh quân này từ chỗ đó chạy đến, đơn giản chỉ là người một cái tình báo sống ần?”; Mạc Phàm chỉ vào tiểu binh quân đang đứng bên cạnh Lukaku rồi hỏi.

“...Đúng vậy a, ngài cũng biết, thần chỉ là một cái thợ săn đại sư tứ sao, không phải thực sự là một gã phản động giả, rất nhiều khái niệm chuyên nghiệp của người trong ngành đều không biết. Cho nên nói, lãnh đạo hết thấy bọn hắn là việc nằm ngoài khả năng, huống chi một ít kẻ bên trong còn mạnh không kém hạ thần. Hoàng thượng, bên đó gọi là Tứ bình phản quân, mang ý nghĩa có hết thấy bốn đại đội binh đoàn, bọn hắn nhưng chia đều cho bốn tên lãnh đạo khác nhau, ta chỉ nắm giữ một cái chỉ giả bên ngoài, làm một ít việc trộm cắp là chính”, Lukaku một mặt dờ khóc dờ cười nói.

Mạc Phàm suy nghĩ một lát.

Lớn như vậy một thành trì, Đông quan cứ điểm, dưới tình trạng hiện tại chính mình là có thể đối phó hay không còn khó nói, chỉ riêng việc người sống người chết bao phủ chung một chỗ, coi như là Mạc Phàm, thêm vào Tiểu Mei, Apase cũng không dễ dàng gì.

Một hủy diệt pháp sư ra sức càn quét mọi thứ thì không thành vấn đề, nhưng chọn lọc mục tiêu truy sát, nếu không có thể lực đồng đảo, không có một chi quân đội của mình, thật đúng là khó hơn cả lên trời.

“Được, tiểu binh quân, ngươi chạy qua gọi hết bốn đại đạo người lãnh đạo lại đây cho ta”, Mạc Phàm thần nhiên nói.

Tiểu binh quân mặt ngây như ngỗng.

Một lần gọi hết thấy bốn lãnh đạo phản quân, lại còn là một chỗ bắt bốn người lại đây cho hắn.

Này là Hoàng Đế Ai Cập à?

Tuy tiểu binh quân có chút sợ hãi danh tính Apase, càng có chút sững sốt khi thấy thủ lĩnh của mình gọi Mạc Phàm là hoàng thượng, nhưng đồng dạng không có nghĩa hắn đã đem Mạc Phàm đề thành thượng đế trên bàn thờ rồi.

Thấy Tiểu Binh Quân cơ mặt không được thoải mái, Lukaku vội vàng cho hắn một cái đá vào chân, quát: “Còn không mau nghe lời, cút, hoàng thượng

nổi giận, người có một ngàn cái mạng cũng không đủ cho chó gặm”.

Tiểu Binh Quân giật bản mình, lập tức không chân chừ chạy nhanh qua bên kia sườn đồi nghỉ ngơi của tứ phản quân tổng bộ.

Vừa chạy đi, hắn vừa biểu hiện một mặt oan ức không thể chấp nhận nổi câu nói của thủ lĩnh mình.

Cái gì một ngàn mạng cũng không đủ cho chó gặm?

Người kia có đủ một ngàn con chó sao, tuy chính mình không phải là quá xuất sắc pháp sư, thậm chí cao giai pháp sư còn chưa tu luyện tới; nhưng hắn rõ ràng, thế giới này, coi như Triệu Hoán hệ xuất sắc nhất hắn từng biết ở Ai Cập, đồng dạng cũng không có khả năng mở ra triệu hoán thú triều đạt được vài trăm loài sinh vật tới, đừng nói 1000 đầu.

Đúng là nói quá gât người!!!.

Khoảng hơn 15 phút sau.

Tiểu binh quan dẫn theo một nhóm bốn vị siêu giai pháp sư chạy lại chỗ Mạc Phàm đang bông Tiểu Thiên Hy ngồi chơi, tiểu binh quan hơi cồm cúi người xuống, hai tay chống vào đầu gối của mình, thở hổn hển nói ra: “Tới...ta dẫn họ tới rồi”.

Chỉ là, hắn nhìn thấy chỗ này Mạc Phàm, nhìn thấy Apase, nhìn thấy bạch y tỷ tỷ như thần tiên hạ phàm Tiểu Mei, nhìn thấy cả thủ lĩnh Lukaku.

Nhưng ngược lại, bọn hắn không thèm nhìn về phía tiểu binh quan, cũng không có mở miệng hỏi đáp.

Thời gian lặng yên trôi qua, trăng đã treo ngọn cây, Mạc Phàm như cũ vẫn tại cặp mắt dán vào Tiểu Thiên Hy hi hục không chịu từ bỏ tập bò trên người mình, tỏ ra mấy phần hưởng lạc.

Một bên khác, Tiểu Mei, Apase, Lukaku cũng giống Mạc Phàm, từng người từng người chăm chăm theo dõi Thiên Hy, đồng dạng cũng bị cái nửa hải bé bỏng này thu hút, không cách nào bận tâm những thứ khác.

"Ghe tòm, các người gọi chúng ta đến để nhìn tiểu quý này tập bò!", một vị lùn tịt đội trưởng của một nhánh phản quân tròn mắt nói to.

"Lùn tịt lão mã, người tốt ăn nói cẩn thận một chút, chúng ta gọi người đến cốt là muốn chiêu mộ tuyển quân." Lukaku ngẩng đầu lên, trước tiên thay thế Mạc Phàm nói.

"Chiêu mộ, khụ, khụ, Lukaku, người đang học làm danh hải sao, giữa đêm khuya bày xiếc chọc cười? Ta còn tưởng người có tin tức treo thưởng nào đáng giá muốn nhờ hết thấy bốn chúng ta cùng nhau ra tay, kết quả lại muốn chiêu mộ là ý nghĩa thế nào, người đã có tư cách đó?", áo bông dài màu tím đội trưởng buồn bực nói.

"Hừ, tư cách, tư cách, đừng đánh giá cao bản thân người quá, ta không nói ta có tư cách, mà hôm nay vị huy hoàng lóa mắt ngồi kế bên ta mới là thủ lĩnh ở đây, người này là kẻ tư cách nhất", Lukaku vẻ mặt tự hào, phồng mũi nói rằng, bàn tay chỉ điểm đến Mạc Phàm ngồi chỗ đó.

Bốn vị lãnh đạo phản quân ánh mắt lập tức hội ở nam nhân tóc hồng trên người, sau đó xoay người nhìn nhau, sau đó lại quay sang nhìn hắn một lần nữa.

Có chút không theo kịp diễn biến.

"Người trẻ tuổi hỗn hào cần rõ một điểm không có vấn đề, đừng tự tìm đường chết, tiểu tử, người thật muốn làm thủ lĩnh bọn ta", lùn tịt đội trưởng nói rằng.

"Giá cả bao nhiêu?", Mạc Phàm lúc này mới đưa Tiểu Thiên Hy về tay Tiểu Mei lại, mở miệng hỏi.

"Cái gì giá cả bao nhiêu? Ta nói là người...", lùn tịt đội trưởng lơ ngơ.

"Thuê các người đội quân", Mạc Phàm không kiên nhẫn hỏi tiếp.

"Người cái không biết điều tiểu tử này, chúng ta nhưng là phản quân, phản quân làm thế nhưng là công thành, diệt chính quyền, xóa bỏ chế độ, cướp bóc tàn phá, không phải cho các người tiểu tử ở đây làm trò chiến tranh mua bán, người tưởng rằng phản quân là nói chơi sao, chúng ta không làm vì tiền", áo bông dài màu tím đội trưởng tỏ ra tức giận mắng.

Lukaku ở một bên nghe, coi như cũng là biểu hiện ngoài mong đợi, vội vã chồm tới, nói nhỏ bên tai Mạc Phàm: “Hoàng thượng, ngài tài trí sáng suốt hơn bất cứ ai, sớm đã nhận ra ta bất quá là một cái gã thợ săn già hành nghề, dựa vào tạo bản lĩnh làm nhiệm vụ treo thưởng để kiếm sống, lên được tứ tinh đại sư cấp bậc. Phiến quân của chúng ta rõ ràng khởi điểm cũng là bắt đầu bởi nhiệm vụ treo thưởng giấu tên của Hắc Tượng Vương mà lập ra; nhưng mọi người không phải ai cũng như ta, bọn hắn nhưng là chân chính phản động, là cốt phản tặc thấm sâu vào não bộ a”.

"Cho nên giá cả bao nhiêu?" Mạc Phàm không quan tâm Lukaku nói gì, như cũ lạnh lùng mà hỏi.

Mấy cái vị khác lãnh đạo phản quân nhưng không hề nghĩ tới, gia hỏa này ngay tại đây gọi bọn hắn qua đây, vậy mà để ra giá chiêu binh mãi mã.

Còn không để tâm mấy lời lẽ bọn hắn mà vẫn tiếp tục ra giá.

Thật sự tưởng rằng tiền nhiều một chút là có thể mua được chấp niệm người khác sao?

"20 triệu đô la nếu là công phá một thành thị, 25 triệu đô la nếu là tham dự chiến tranh với quân đội, hay là diệt đi một chút ngoan cố thế lực, 30 triệu đô la nếu phải quốc chiến với vong linh đế quốc; chúng ta đến xem mức độ nguy hiểm cùng hao tổn thu phí lấy.", đột nhiên một vị mặt sẹo đội trưởng, người từ nãy đến giờ không nói câu nào, rốt cục lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 317: Lang trong long cốc

Mặt sẹo đội trưởng là cựu đô đốc Duyên Hải Ai Cập quân đội, Lukaku nói nhỏ cho Mạc Phàm biết được, hấn về sau vì tư thù cá nhân, mâu thuẫn với tổ quốc, cuối cùng quyết định quay đầu lại làm kẻ địch.

Người này tu vi thậm chí lộ ra một cái quang trảm bóng khí trắng, thâm sâu nhưng bình tĩnh khiến người khác không cách nào xem kỹ được, sớm đã ở trong Tứ Bình phân quân trở thành mạnh nhất nhân, uy tín vượt xa những kẻ còn lại.

Nếu hấn tình nguyện cầm soái kì bốn cò, coi như phiên quân loạn binh cũng đã có cơ hội sớm thống nhất làm một.

Do đó, lời của hấn nói ra, đồng dạng có uy lực trùng kích khá lớn, khiến ba cái đội trưởng còn lại không biết nên xử lý tình huống như thế nào cho thỏa đáng.

Mạc Phàm mắt lộ ra một tia trào phúng đến nói: "10 triệu đô la, quét ải Đông quan cứ điểm, đánh Vong Quỷ, cứu thường dân. Quân đội chính thống xuất hiện, đánh sập quân đội!"

10 triệu đô la, bắt làm hết thấy bảng danh sách mà mặt sẹo đội trưởng đưa ra?

Đừng nói là bốn vị lãnh đạo, tiểu binh quân, cho dù là Lukaku ngồi ngay đó, hấn đồng dạng cũng có chút khó mà tương tượng hoàng thượng của mình sẽ là như vậy xử lý việc.

Vậy không khỏi cũng quá oách đi.

Vẫn là hoàng thượng ngẫu!!!

"Tiểu tử, ngươi chó nên phách lối như vậy, lại trả giá hạ thấp chúng ta!" Lùn tịt đội trưởng mày rậm lông trừng trừng.

"Làm hết thấy danh sách của lão sẹo Roger chỉ với 10 triệu đô la Mỹ, ngươi cũng phi thường tự tin cho rằng mình có quyền ở đây ra trả sao?" Áo bông màu tím đội trưởng tương tự tức giận nói ra.

"Mười triệu đô la Mỹ, nguyện ý, các ngươi liền tiếp tục trú đóng ở nơi này, Chi Lâm Vong trấn tiếp tục làm nhà, về sau nghe theo điều khiển của ta. Đi chiến tranh thời điểm, ta thù hờ các ngươi, muốn chết còn khó hơn lên trời ở. Không nguyện ý, ngược lại các ngươi mau chóng thu thập xong đồ vật rồi đi đi, bình minh hôm sau, tòa thành này hết thấy đều từ chúng ta chi phối, bao quát tính mạng của các ngươi, một người cũng không có khả năng rời khỏi." Mạc Phàm cười cười nói ra.

Phía sau lưng hấn, không biết từ bao giờ, giống như cả trời đất vừa đổ xuống màu còn muốn đen hơn thường lệ, từ một màu đen buông xõa xuống giữa màn đêm, đột nhiên có khí tức xao động bên trong lấy, gió vi vu thổi qua, dần dần, dần dần lấp ló xuất hiện một cái Thanh Văn Đại Môn.

Thanh Văn Đại Môn to như rềm trời, tại khí tràng người cảm nhận đấy, nó rõ ràng là một cái hung hăng thuế biển Thú Triều Ma Môn; nhưng tại mắt người thấy đấy, nó làm sao lại giống như có Long Văn bên trên, mà Long Văn này cũng có chút khác biệt với Thượng Cổ Ma Môn.

Vạn Long Cốc, kỳ thực pháp sư bình thường là chưa bao giờ nhìn qua.

Ngay cả Mạc Phàm, hấn nhìn vào Triệu Hoán Thú Triều của mình, coi như bản thân vẫn bị sùng sốt một phen.

Khả năng là sau khi di dời hang ở Lang quân đoàn đến Đệ Nhị Long Môn bên trong Vạn Long Cốc, Triệu Hoán Thú Triều liền phải thông qua cái này đi tích đề gọi ra, phát sinh thuế biển, thay đổi cả hình thức bên ngoài.

Càng khiến hấn sung sướng hơn cả là, giống như từ khi chuyển sang cư trú trong Đệ Nhị Long Môn, ma pháp của Mạc Phàm liền thích ứng rất tốt với tiên khí Đệ Nhị Long Môn, có pháp tắc bên trong khác biệt mà bổ trợ, hấn cảm nhận được lượng ma năng tiêu thụ cho Triệu Hoán Thú Triều giảm đi phi thường đáng kể, ít nhất phải giảm gấp bốn lần thông thường.

"Gào gào gào rú rú rú rú ừ ~~~~~~!"

Ngân xa âm vang, đất trời chìm trong tiếng lang ngâm, khiến cho cả một ít vong linh lang vắng chung quanh Luxor thành đều bị hoảng sợ mà bất giác đảo hồ trốn đi.

Nhiều xuống rèm trời, một mảng khuất bên đây rèm kéo lên, lộ ra liti nhit những đầu Thương Lang, Âm Lang, Sát Lang, Chiến Lang, Ma Lang vô cùng, vô cùng nhiều.

Bọn nó tại hung hăng Thú Triều Ma Môn nhìn ra ngoài, cũng không có trực tiếp xông ra, vèn vèn là giương cặp mắt sói đỏ chót cùng lẳng lẹ trừng trừng lên phần còn lại của phiến quân phản loạn.

Mà mỗi một phản quân bên dưới nhìn đến, cả người không tốt giật bắn mình.

Loạn quân là bao nhiêu người?

Không tới 4000 tên.

Lang sói tộc đàn, này nhìn sơ qua, đoán chừng cũng không ít hơn 5000 đầu đi.

5000 đầu sinh vật các cấp, tiếp cận 50 đầu đã đạt đến quân chủ sinh vật, rõ ràng là bùng ra khí tràng của một bộ lạc mạnh mẽ nhánh quân.

"Cái này... Cái này..." Lùn tịt đội trưởng trong lúc nhất thời thật là có chút không quyết định chắc chắn được.

Hắn là siêu giai pháp sư...

Nhưng siêu giai pháp sư thì làm được gì đâu. Chính mình đối phó với một chuẩn quân chủ cấp đều đánh không lại, huống chi tình huống này đều là một nhánh thánh lang thần quân.

Ba vị lãnh đạo còn lại, ngoại trừ Roger ra, vốn dĩ ban đầu còn muốn đem vị này trẻ tuổi chưa trải sự đời cho một màn hạ mã ra uy, nào biết được sự tình mình bị đối phương khí thế cho ấn xuống.

Triệu Hoán Pháp Sư cường giả!!!

Hắn nhất định là vô địch Triệu Hoán Pháp Sư cường giả, căn bản trong đầu của hết thảy 4000 phản quân ở đây, Mạc Phàm hiện thân chính là kẻ mạnh nhất triệu hoán pháp sư mà bọn hắn từng biết, từng tồn tại trên đời.

Lukaku cũng là bị một màn này bất thành linh của Mạc Phàm mà lại lần nữa quý gối xuống đất.

Hoàng thượng... hoàng thượng không phải là hắc ám đại thần sao???

Vì cái gì Triệu Hoán Hệ cũng mạnh đến vậy, này là nhiệm vụ Triệu Hoán Thần Chi luôn à!?

Mười triệu đô la Mỹ...

Muốn hay là không muốn, giá cả mặc dù có chút thấp, nhưng kỳ thật có một người như vậy lãnh đạo, coi như được một suất bảo đảm tính mạng liền tốt, sau này còn có thể dựa vào hắn hành tẩu khắp năm châu bốn bể, trở thành một thế lực tội phạm khét tiếng toàn cầu, xác thực không tệ a.

"Thành, thành, thành! Mười triệu đô la liền mười triệu đô la!", lùn tịt đội trưởng lúc này lập tức đáp ứng nói.

Người này trên căn bản là không thể dây dưa.

Muốn sống, liền chóng thỏa thuận.

Mười triệu đô la nuôi quân mà nói, kỳ thực là một con số tương đối tốt rồi, đủ sức cho bọn hắn nhồi bom tài nguyên, duy trì kinh phí cả năm trời.

"Năm triệu đô la", Mạc Phàm ngữ khí không thay đổi nói ra.

"Cái gì năm triệu đô la, ngươi đừng có...", áo bông tím nam tử tức giận đến không thể chịu được, mặt mũi đỏ chót mắng.

"Một...", Mạc Phàm tiếp tục có dự định hạ giá.

"Năm triệu đô la, thành giao, bằng hữu, chúng ta đồng ý là được, ngươi cũng đừng tiếp tục quá trớn như vậy, chúng ta mỗi người nhường nhau một phần, ta nguyện ý về sau là của ngươi phiến quân", Roger trầm ôn tông giọng nói rằng.

Tới bước này, Mạc Phàm cũng không cần thiết tiếp tục ép giá bọn hắn, cuối cùng gật đầu một cái xác nhận, đồng thời chấp nhận mở hầu bao bỏ ra 5 triệu đô la mua hết chỗ này phản quân lại.

"Một lời đã định!"

Ở đó bao nhiêu người, vô luận là lùn tịt đội trưởng hay áo bông tím đội trưởng, hay vị kia còn lại đội trưởng, mỗi một đường nét trên gương mặt bọn hắn đều tương đương phẳng phất ra nhiều loại biến thái dị dạng sinh động vô cùng.

Giờ thì đến mười triệu đô cũng phải cưa đôi mà chia nhau xài...

Cứ như thế hai tay dâng thành cho người ta, thậm chí còn phải xuống làm thuộc hạ.

Bọn hắn nhưng lần đầu tiên kể từ ngày mình trở thành phản động giả tới giờ, hôm nay chính là lúc tự cảm thấy bản thân yếu đuối cùng bất lực nhất một trong.

Có thể tại Mạc Phàm trình diễn ra thực lực kinh người này, vừa vặn để cho phiến quân đánh đầu thắng đó rút xuống vật phẩm thâm sâu, tự biết mình đứng ở vị trí nào, tự biết đường mà cố gắng.

Một cái công xanh màn trời triệu hoán, đủ để đánh sập ý chiến đấu của tứ quân tứ tượng.

Mấy lời đàm thoại, trực tiếp lộ ra bộ mặt non nớt chấp vạ, không thống nhất của loạn quân.

Mà Lukaku ở một bên, hẳn cái gì cũng chưa kịp phản ứng sự tình, Mạc Phàm đã đem Tứ Bình phản quân toàn bộ cho thu về.

“Hoàng thượng, thứ cho hạ thần hồi nhỏ, ngại sớm cho đoàn lang soi này xông ra trận, có phải hay không sẽ tiết kiệm được luôn 5 triệu đô la ngay từ đầu”, Lukaku có chỗ không hiểu, đi tới hồi nhớ với Mạc Phàm.

“Vây thì không cần, người nghĩ thử xem, bọn hắn là phản động giả chuyên nghiệp, tự nhiên sẽ có một ít độ trợ li nhất định với bị ăn đòn; trái lại nếu cho bọn hắn một món tiền thích hợp, kèm theo phô ra một ít thực lực cá nhân đủ để tạo uy hiếp, liền người chuyên nghiệp cũng sẽ muốn lung lay. Thêm vào nữa là, ta cần đội quân lành lặn để đi làm nhiệm vụ, không cần một đồng bộ bột cán cứu thương, nên nhớ, đánh người là việc ta không thích làm nhất. Người nhìn xem trăm có giống một kẻ ưa thích đánh người không?”, Mạc Phàm thần sắc bình tĩnh, dùng giọng khẳng định nói ra.

Lukaku nghe hẳn mình bạch, thanh quân lập tức bị một cái gì đó bấu víu, chặn ngang lại, không thể rung thành lời.

Hắn nhớ đến ở Chi Lâm Vong trấn, quân đội của chính mình bị một cái hắc ám thế lực nào đem phế tu vi đi, kết quả phải giải thể về quê gần hết; còn sót lại cũng là mấy lão siêu giai già nua toàn thân bỏ bột.

Không thích nhất đánh người a...

Bất quá, Lukaku cũng coi như bắt đầu dần dần thích nghi với hành vi của Mạc Phàm.

Trong lúc bị sốc quá, hắn thường có thói quen quay mặt đi cho khác, hít vào thở ra điều tiết nội tâm.

Đột nhiên, trong tầm mắt phương hướng hắn nhìn tới, Lukaku quan sát thấy có một thân ảnh quen thuộc đang làm chuyện hết sức kỳ lạ.

“Tiểu binh quan, người là đang làm gì?”

“4999, 5000, 5001, 5002...5011...”, Tiểu Binh Quan giọng nói run run đứt quãng thốt lên, bàn tay tựa hồ đang chỉ vào đám lang triều của Mạc Phàm ngồi đếm.

Gương mặt tiểu binh quan hốc hác hơn thường lệ, hai mắt thâm lại, lộ ra dấu hiệu thiếu máu truyền lên não.

Cái gì mà 1000 con chó...

Người này sao lại nói khoác không suy nghĩ gì hết vậy, đây là vượt quá 5000 đầu chó a.

Một Triệu Hoán Sư mở ra được đại đội thú triều với hơn 5000 đầu sinh linh...

Này trong phút chốc đã lật đổ nhận thức về thế giới quan của Tiểu Binh Quan cả đấy.

Ngày hôm nay, hắn nhưng cảm thấy mình sống trên đời như vậy là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 318: Thảo phạt triệu tập

Ngày hôm sau, phát lệnh ban bố Mạc Vỹ Kỳ trở thành Nguyên soái phản quân, nắm giữ tứ kỳ tổng tư lệnh.

Toàn bộ bốn đại đạo loạn quân hỗn tạp bên trong Cairo thành đều bởi vậy mà sôi trào.

Chi Lâm Vong trấn có người chưởng quân.

Về lý, về tình mà nói, đây là việc cực kỳ tốt, quá khứ dài đằng đặc vài năm trở lại, hết lần này tới lần khác chỗ này Chi Lâm Vong trấn bị quá nhiều thế lực xâm chiếm, giống như mây đen che đầy, căn bản nhìn không thấy tương lai hào quang a.

Hắn rất cần một người đến chống lưng.

Buổi sáng, một chút mực dân, đám ăn mày nghe nói rằng tòa cứ điểm Chi Lâm Vong trấn này, lực lượng quân đội bảo hộ cuối cùng cũng đã tìm được một vị ưu tú lãnh đạo, thậm chí càng là nhân vật trẻ tuổi lãnh đạo; bọn hắn lập tức đều lộ ra một bộ dạng bị chọc cười đáng vẽ, ai có thể nghĩ cái này phế tích thành trì lại còn đắc cử một kẻ đứng đầu làm người phát ngôn đâu.

Đương nhiên, náo nhiệt thì náo nhiệt, thật sự đem tin tức này coi là chuyện đáng kể, căn bản cũng không có mấy cái.

Trong mắt bọn hắn, Chi Lâm Vong trấn không khác gì Minh Giới sa trấn, hoặc là Thảm Họa chi trấn, vĩnh viễn không có khả năng cần một người ra quyền ở đây.

Phiến phản quân trú đóng có xấp xỉ 4200 nhân lực quân đội, vẫn như cũ chiếm cứ lấy lãnh địa của bọn hắn, không nhúc nhích chút nào, về phần những cái kia dựa vào xếp hàng lấy viện trợ cơm nước thô dân, rơi vào khoảng một vạn người, bọn hắn cũng không có để ý, chỉ cảm thấy sự tình này cái gọi là tân lãnh đạo loạn binh... chỉ sợ tuổi trẻ háo thắng, không hiểu rõ cái này Ai Cập tình thế, liền dám ban bố tin tức ra.

Phản tặc thì phản tặc, quốc gia vong linh thì phản tặc như cũ cũng cần bị hành quyết; dù sớm hay muộn, liên bang quốc tế, vẫn là quân đội chính thức sẽ truy tìm săn diệt.

Làm lãnh đạo phản quân, tựa hồ chính như tự tay mình ký trước một tấm giấy án tử.

"Ai, đoán chừng vị nguyên soái này không biết lượng sức mình, có thể là không thể sống quá hôm nay buổi tối đi, những cái kia cường thế quân phiệt thế lực, nơi nào sẽ đem hắn cái này nho nhỏ lãnh đạo coi là chuyện đáng kể đâu." Một tên nhiều năm trước đã từng là chính trị gia, nay thoai thóp nhận phát cháo miễn phí sống qua ngày lắt đầu ngao ngán nói.

"Ta nghe nói mấy tên phản loạn quân đội trưởng không phải là không có ai đủ thực lực thống nhất phiến quân, chủ yếu là bọn hắn sợ dạng này ườn ngược ra oai trở thành kẻ cầm đầu về sau, lập tức sẽ bị quân thù Nole đề ý, lên lút sát hại. Cái gia hỏa Mạc Vỹ Kỳ này, cũng không biết có phải hay không là bọn hắn ý tứ cho đồn lên?" Một tên khác thợ săn người bạn già, tay cầm một cái bịch nước dơ bẩn chất chiu được, đang dự định đổ vào miệng.

Nước rượu là khan hiếm đấy, mấy cái gã thợ săn chuyển sang hành nghề săn bắt chủ yếu. Bọn hắn thường tiến vào rừng sâu, tìm kiếm một ít lợn rừng, thịt rắn, thịt sư làm thức ăn, đem tiết ngâm thành đồ uống.

"Hừ, Nole, Nole, cái dơ bẩn bán nước này, nhắc tới hắn ta liền muốn nguyên rửa. Cairo thành phồn hoa liền là hủy ở trên tay hắn một gã thâm độc, nhớ ngày đó Ethan hô phong quát tháo, phong quang đường nào, bên ngoài những cái kia quốc tế thương nhân đều không tiếc tiền như rác đầu tư, liền vì mua chúng ta thủ đô Cairo một căn phòng nhỏ, nhất nhất muốn định cư lại nơi đây. Bây giờ thì tốt rồi, Cairo thành suy tàn, cứ điểm Chi Lâm Vong trấn thành phế tích thế lương; người quốc gia khác nghe đến hai chữ Ai Cập, liền cùng nghe thấy ồ thổ phi, lũ ăn mày đồng dạng."

"Nói nhỏ thôi, nói nhỏ thôi, Nole cái kẻ này nham hiểm độc đoán, cẩn thận một ít tay trong phản quân cũng chính là điệp viên hai mang, tay sai của hắn đấy."

"Ta lại khinh quá cơ, giỏi thì đến mà giết ta..."

"Khụ, khụ, ta không cùng người nói chuyện, ta đi qua chỗ kia quan binh lớn, giao cho hắn một ít tiết canh bò cùng mỹ thực đây, phần này đánh bắt cũng thật vất vả."

Đến buổi trưa, vẫn vậy không có một phương lực lượng vũ trang nào chuyển bọn hắn tới nơi cư trú khác, toàn bộ Chi Lâm Vong trấn cư dân kỳ thực không có gì để làm ngoài đi dạo xung quanh chỗ kia liên miên bất tuyệt quân doanh, mà nhìn qua trên đường phố một lều lại một lều phản quân quân trại, đều không khỏi nghị luận.

Mực dân cùng ăn mày lưu dân tuy cừu hận đối với quân thù Nole, nhưng ngược lại cũng không có kính nể gì phản loạn giả.

Phản quân cướp đất sinh cơ của bọn hắn; tại bọn hắn những thợ săn này, cũng là ràng buộc phải cung cấp cho quân đội phí sinh hoạt, phí đất đai, phí ăn ở, phí được sống; đạt được một chút bảo hộ về sau mới bình yên vô sự.

Chi phí, nếu không phải tiền thì có thể đổi sang hàng hóa lương thực, ở đây quy định thành một loại đơn vị quy đổi riêng; nếu có được thức uống, giá thành càng cao hơn khá nhiều.

Cho nên là, bây giờ còn đang ở Chi Lâm Vong trấn nghỉ lại, dân chúng thấp cổ bé họng vô cùng ít ỏi, muốn không có một chút năng lực sinh cơ, sẽ bị gặm đến xương vụn cũng không có gì lạ.

Từ Bình phiến quân theo Mạc Phàm chỉ huy đã phân tán đến thành trì các nơi trong ngoài cứ điểm, tạm thời làm tòa lãnh địa này duy trì ổn định quan

binh, một khi xuất hiện vong linh hay kẻ địch, lệnh giết lập tức buông ra, cái gì cũng sẽ kịp thời xử lý.

Mạc Phàm suy nghĩ trên thực tế có mấy phần theo bản năng, với hấn mà nói, dù sao cũng là một địa phương sắp rơi xuống đáy vực, gọi là Thảm Họa Chi trấn thành trì. Không lấy bạo chế bạo, cơ hồ là không có cách khôi phục dân sinh, đẩy lùi vong linh.

"Nguyên soái, nguyên soái!"

"Nguyên soái, tổng tư lệnh!"

Trên đường, Tứ Bình phản quân người đều nhận ra Mạc Phàm cái này quá nổi bật kẻ thống trị, tuần tra Tứ Bình thành viên nhìn thấy hấn, đều sẽ cung kính hành lễ.

"Các ngươi bên đó làm gì nhón nhào, tập luyện diễn binh đến đâu rồi?" Mạc Phàm bế Tiểu Thiên Hy đi một vòng khuây khỏa, chợt thấy đám đông bu qua một bên bức tường thành, không khỏi thắc mắc.

"Nguyên soái, ngài còn nhớ Vong Quý sự tình có người thu thập tin tức báo tin không?" Một tên tiểu binh quan mở miệng nói ra.

"Ừm, ta cho các ngươi tập luyện tính kỷ luật, chính là xử lý tình huống kịp thời. Vong quý đã xuất hiện rồi?" Mạc Phàm có chút ngoài mong đợi.

"Đúng mà cũng không đúng, phía kia trên tường treo tuyến mộ, hoàng thất cổ xưa Ai Cập tuyến mộ pháp sư nhân sĩ trên cả nước lại, mục đích phản kích Vong Quý." Tiểu binh quan nói ra.

Bây giờ đến cả hoàng thất Ai Cập cũng nhúng tay vào, vừa khéo thêm một trợ lực?

Mạc Phàm nghĩ thầm trong đầu một hồi, cuối cùng hướng tiểu quan binh nói: "Ngươi tiếp tục tập điều quân, gọi người mang quân tá Lukaku đến đây!"

"Tuân lệnh!"

Sau đó, một mình hấn đi đến tường thành, một bảng chỗ, nơi đó vẫn như cũ chặt kín người.

Trong đám người, dĩ nhiên không ít là thợ săn giả, còn có mấy tên từng lúc trước bị Mạc Phàm ác độc phế đi tu vi vì dám đem hấn ra săn thưởng.

Nhìn thấy Mạc Phàm đến đây, bọn hấn một mặt cực kỳ kinh hãi, vội vội vàng vàng tránh ra một bên. Mà lại lúc này, hầu hết mọi người đều nhớ rõ khuôn mặt trên bản tin công bố ai mới là tòa phế tích này người chủ quản, tại dưới địa bàn của người ta mưu sinh, làm sao đều phải muốn an phận khách khí.

"Tổng tư lệnh, ngài đến rồi, cứ điểm phía Đông xuất hiện dấu hiệu Vong Quý hoạt động, một gia tộc trấn thủ ải Chi Lâm đều toàn biến thành chúng đồ ăn, vô số kẻ khác chạy toán loạn tứ phía. Tin tức này là Liệp Vương Ai Cập phát ban, hấn đã tại hướng các thế lực lớn trong nước phát ra cứu viện ủy nhiệm, tập hợp tại một tòa lâu đài cổ hoang gần đó. Đây có thể coi là phản kích của pháp sư tự lực trong nước, không phải quân đội chính quy." Một tên thổ dân đen nhem nói ra, đồng thời bàn tay chỉ vào bức hình triệu tập dán trên tường.

"Một dạng thảo phạt triệu tập?" Mạc Phàm chưa kịp nhìn tới tờ giấy dán, chỉ là miệng tự động buông lời.

"Xác thực có thể coi là thảo phạt Vong Quý!"

"Các ngươi muốn đi giúp sức sao?" Mạc Phàm hỏi vu vơ một câu thăm dò.

"Tổng tư lệnh, ngài quá lời rồi, Vong Quý thực lực rất hùng mạnh, so với vong linh thông thường là không thể dùng cùng một đạo lý thuyết pháp để so; bọn chúng còn là quân cư sinh vật, không phải là cái gì kiệt xuất người cũng dám đi. Huống chi chúng ta còn cần ngài tới bảo hộ, thậm chí bây giờ lỗ mặt ra bên ngoài, khả năng sẽ bị quân đội Ai Cập cho lệnh bắt vì phản động a."

"Vong Quý quá tàn nhẫn, mà lại đối nhân loại chúng ta địch ý phi thường lớn, nhìn thấy sinh vật sống nhất định phải cắn xé, phải tiêu diệt. Gần nhất Vong Quý bắt đầu ở đất nước chúng ta du đang là hàng ngàn năm trước, nghe đồn rằng một nửa quốc gia quân đội đều trở thành vật tế vong linh." Một tên khác ăn mỳ thờ dài ngoáy ngán.

Vong Quý.

Mạc Phàm tiến lên làm nguyên soái phản quân về sau, đã không chỉ một lần nghe được cái này hai chữ Vong Quý.

Người dân Ai Cập nói chung vừa nghe đến thế lực Khafre Kim Tự Tháp huyền thoại đó, nhất định đều là than thở, có chút càng là thần sắc bối rối, phảng phất kết quả cam chịu định sẵn.

Vong Quý đến cùng là một đám như thế nào vong linh, cái này khiến Mạc Phàm ngược lại nhắc lên mấy phần hứng thú, liền một chút chuyên môn đi săn yêu ma, đám thợ săn giả, phiên quân phản động vậy mà đều có tật giật mình, rốt cục Vong Quý đến cùng khủng bố đến mức nào?

Chẳng lẽ nói, một đạo quân không đến Đế Vương cấp bậc, vậy mà khiến cho người khác e ngại còn hơn Khufu dạng này tiến sâu vào Đế Vương trình độ.

Còn tốt, vong quý, vong quý.

Chung quy là vong linh thuế biến chứ gì. . .

Mạc Phàm đột nhiên xé xuống tờ giấy “Thảo phạt triệu tập” trên tường, khuôn mặt đồng dạng cũng không giấu diếm chút nào ý tứ muốn tham gia.

“Yêu ma nào có thể ngăn, còn vong linh. . .ngạch, lão tử nhưng là vong linh killer a!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Ta nguyện ý đánh trận đầu

.....

Chi Lâm Vong trần vừa tức thời có một người lên chấp chương lãnh đạo, tạm thời quân binh sẽ không thể nào toàn bộ được điều động đi thảo phạt.

Tứ hùng tướng bên dưới Mạc Phàm, chỉ huy tối cao của bốn đạo quân, hán đồng dạng cũng sẽ không mang đi.

Duy nhất mỗi một tên quân tá Lukaku là nhân rồi, ăn không ngồi rồi. Mà lại nói, Lukaku vốn quen thuộc chính mình vai trò tứ tinh thợ săn đại sư, đặc thù sành sỏi trên địa bàn Ai Cập. Có hán dẫn đường, mở mang một ít kiến thức sự tình quả thực rất không tệ.

Do đó, Mạc Phàm trước tiên liền kéo tên mập mạp này đi theo, cũng nghĩ đi xem một chút tình hình cứ điểm bị Vong Quý đánh chiếm, nơi mà để vô số thể lực khi nhắc đến tin đều đã sợ mất mật.

"Hoàng thượng, ngài có thể hay không cho ta một chút thời gian suy nghĩ, ta thể nhưng còn có mẹ già, con nhỏ, vợ ốm đau ở nhà cần phải nuôi... hay là ngài tới tiếp viện trước đi, chờ ta bốn, năm năm sau hoàn thành nghĩa vụ làm đưa con trai có hiếu, thuận tiện tu luyện đến cảnh chú pháp sư, cuối cùng nhất định sẽ đi trả thù cho ngài." Lukaku đối với Vong Quý tình huống ngược lại hiểu rõ vô cùng, nhìn qua sự sợ hãi trên con người hán, hán còn giống như trước kia từng chinh chiến một trận, để lại thật nhiều ám ảnh.

Tất nhiên, chủ yếu là hán lấy từ kiến thức thu thập được, cũng không phải thực tế chạm trán.

Mạc Phàm gật đầu một cái, qua loa nói rằng: “Người ở lại, ta liền không ngại biến người thành vong linh.”

“Hoàng thượng... hạ thần đi!”

.....

Ai Cập vẫn tại cực kỳ hỗn loạn giai đoạn, khắp nơi vẫn như cũ còn có thật nhiều người đói khát, cơ thể khô mòn dần dần mà lượng nước dự trữ cuối cùng cũng đã đến giới hạn cạn kiệt.

Chưa hết, ngoài bão nhiệt, hạn hán kéo dài ra, gần đây còn nghe nói không ít bản tin liên quan tới chiến tranh cổ sự. Quốc gia này hiện tại chính gặp Vong Linh đế quốc bùng phát, loạn quân, quân đội tam trọng đầu đá, rất nhiều thành thị đều chịu ảnh hưởng nặng nề, bao quát cả các nền kinh tế trọng điểm.

Nội bộ Ai Cập dần dần lũng đoạn, lục đục. Rất nhiều thể lực, gia tộc nhỏ liền sớm biến mất khỏi bản đồ này, mà những kẻ dai dẳng hơn, mạnh mẽ, đồng dạng cũng xuất hiện vô số dấu hiệu chia năm xẻ bảy, không còn lành lặn.

May mắn là, không phải toàn bộ mọi nơi đều như thế.

Màu tro đại địa hướng Bắc thủ đô Cairo, cách Chi Lâm Vong trần một vệt lại một vệt liền miền dãy núi, một mảnh rộng lớn vô ngần phế tích trái hướng đường chân trời, cây cối thưa thớt, khói lửa thỉnh thoảng trong tầm mắt sẽ xuất hiện, phù sa đất đai bên dưới bị đốt hiện lên màu nâu đen.

Tại mấy dãy núi cùng phế tích ở giữa, có một tòa bỏ hoang lâu đài thời La Mã, lâu đài dùng đá hoa cẩm thạch phối trí, xen vào nhau tinh tế, kiến tạo kì lạ, có chút nhìn qua tựa như là lơ lửng phía thung lũng chân trời, có chút càng giống như là một tòa thành trì sụp đổ trong cơn bão sa mạc.

Đây là lãnh địa của hoàng thất cổ xưa ở Ai Cập.

Ngày hôm nay đặc biệt, ma pháp sư ở bên trong, chính triệu tập vô số đến từ các thể lực khác biệt trong quốc nội, mỗi một vị đều chỉ ít phải có được cao giai cấp tu vi, thực lực hơn người.

Mà tại lãnh địa lâu đài hội họp, liệt khách tới cũng là nối liền không dứt, rất nhiều người đều nghe nói tin tức triệu tập kia, thế là đều tự phát tập kết đến Chi Lâm Vong trần, vượt qua đoạn đường khó khăn, đi đến tòa thành trì này, cốt để hỗ trợ một tay, đồng thời lên tiếng ủng hộ vị kia Liệt Vương người

đại diện.

Một phương diện khác, xác thực có không ít cường giả ma pháp sư vì để cho hậu bối mình tại trong thời thế chiến tiền tận thế này nhanh chóng thu được lực ảnh hưởng, gia tăng danh vọng, lập tức tham dự cuộc hội đàm triệu tập, đem một chút bản lĩnh bản thân, ra sức trợ lực để đút cho hậu bối miếng ăn ở.

Bên trong sơn điện đèn đuốc sáng trưng, một trưởng lão ngồi nghiêm chỉnh, người mặc màu vàng nhạt áo dài, đầu đội trưởng lão chi quan, ngồi tại cái này trung ương lộ tập kết đại hội hào kiệt bên trong, hiển thị rõ ràng nghiêm cùng quyền uy!

"Cảm tạ các vị đã đến tông đàn hoàng thất của chúng ta, lần này Hải Thị Thận Lâu từ trung ương Khafre Kim Tự Tháp chiếu xuống, kỳ thực chính là Vong Quỷ binh đoàn, lực lượng ác linh đáng sợ nhất lịch sử Ai Cập. Nhớ lại kinh sử năm xưa, Vong Quỷ đồ bộ vạn vật đồ than, đồ ăn thiếu thốn, người sống khan hiếm, người chết gia tăng, liền sẽ có một ít vong linh thậm chí tàn bạo phá nát công trình, văn minh nhân loại. Làm hậu duệ hoàng thất người đại diện, nhân danh Liệp Vương thợ săn già, ta, chúng ta nguyện ý gánh vác lên phần này trách nhiệm, cho hậu thế quốc gia một cái thái bình." Đứng ở đại sảnh lớn lâu đài, Hắc Trượng Vương mở miệng lý giải sự kiện.

"Vong quỷ, vong quỷ là sao, vì sao lại là vong quỷ chiết xạ xuống. Các ngươi không phải đã nói cao nhất chỉ là mức độ vong linh quân cấp thôi sao?" Trong tông đàn, một lão ni cô lão sư đến từ Ai Cập Quốc Hoa học phủ sừng sốt nói ra.

Kể từ khi Khufu lợi dụng một vài tấm khế ước cổ xưa, rục rịch đem Minh Huy mở đường cho phiên quân mình giới đồ bộ vị diện trở lại, những năm gần đây Hiệp Hội Ma Pháp Phi Châu đã bắt đầu soạn thảo nhiều lệ mục đánh giá thảm họa vong linh mức độ, mục đích hồng đưa ra được số liệu cùng thước đo chính xác, sau đó lập kế hoạch ứng cứu kịp thời.

Vong linh chủ cấp, mang ý nghĩa ám chỉ mức độ sẽ có khả năng xuất hiện một nhánh quân chủ sinh vật. Nay đã là phi thường cao cảnh giới rồi, ngoại trừ thảm họa Vong linh Vương cấp có xác suất xuất hiện sinh vật cảnh giới Đế Vương ra, về lý thuyết mà nói là không có vô luận cái nào vượt qua được.

Bất quá, đó là xem xét theo khía cạnh vong linh thông thường tới bàn luận, nếu đổi sang Vong Quỷ thì câu chuyện kia hoàn toàn thay đổi, cái này Vong Quỷ dù không thể xác nhận được có Đế Vương tồn tại bên trong hay không, nhưng bọn chúng tự thân chính là Vong Linh thuế biến, càng được suối nguồn Pharaoh tưới đến lột xác, trở thành Tiên thể trong Vong Linh, nắm giữ cốt bất tử chi thân, mạnh mẽ đến vượt qua đạo lý bình thường.

Có thể thấy một cái Vong Quỷ như vậy, cho dù là cấp bậc thống lĩnh yêu ma thôi, nhưng một, hai đầu quân chủ sinh vật đều không có khả năng giết chết được nó.

"Xi xi xi sh sh sh sh ~~~~~"

Sau khi ni cô lão sư lên tiếng, trong đại sảnh liền cũng thấp thoáng nổi lên nhiều tiếng xi xầm, đồng dạng cũng có chút không nguyện ý đối đầu với Vong Quỷ.

"Các vị, các vị, chúng ta đều là Ai Cập chiến giả con dân, ta cũng như các ngươi, đương nhiên không ai trong số chúng ta muốn nhảy vào chỗ chết cả. Nhưng nếu không ai nhảy vào, không ai bằng lòng thử đến, tổ tiên cơ nghiệp của mỗi một người chúng ta sẽ đi về đâu? Ta lấy thân phận Liệp Vương ra nói, chính mình sẽ đứng ở đầu tàu chiến tuyến, ta lấy cái này tư cách sẽ đi đánh trận đầu, một lòng mong muốn thảo phạt vong linh đế quốc, quyết không lui quân!" Hắc Trượng Vương hô to nhấn mạnh.

Khi hắn nói chuyện, những người khác lập tức hết sức yên tĩnh, cũng nhìn ra được những người này đối một vị chức cao vọng trọng trong liên minh Thợ Săn tồn tại là cực kỳ tôn trọng cùng kính ngưỡng.

"Liệp Vương đại nhân, Vong Quỷ đặc thù sở hữu sức sống kinh khủng, thậm chí kẻ đứng sau bọn chúng, Khafre, tiền thân cũng là một hiền giả Pharaoh nắm giữ rất nhiều thủ đoạn. Có hẳn dạng này tính kế, kỳ thực giúp cho Vong Quỷ gia tăng thực lực một cách điên cuồng. Gia tộc Intef bên kia rõ ràng là từ xưa nay được giao trấn thủ cứ điểm phía Đông Chi Lâm Vong trấn, có binh quân lực lượng thành viên là đồng đạo cao giai, siêu giai pháp sư, mà lại trong vén vẹn một ngày một đêm, toàn bộ cường giả trong gia tộc đều hoặc là biến mất, hoặc thành bùn lầy tro tàn, mặc cho Vong Quỷ sát hại, lại càng không cần phải nói trong truyền thuyết Vong Quỷ cũng có vài loại cấp bậc chứa tể tồn tại đấy." Nữ lang thợ săn Anna đột nhiên mở miệng phát ngôn.

Nàng hiện tại đang làm tình báo viên ngầm cho Mạc Phàm, tương tự đã sớm một chút theo dõi đến Hắc Trượng Vương, kẻ này Liệp Vương vấn đề.

Còn nhớ vụ án liên quan đến cái chết của Ferner; thêm vào sự tình Triệu Mẫn Duyên, Mục Bạch, cùng không ít vị cấm chú cường giả đồng thời bị mất tích, e rằng không nằm ngoài phạm vi xung quanh Hắc Trượng Vương được.

Đương nhiên, Anna thực lực không tính là quá mạnh mẽ, nàng đủ điều kiện thăm dò tới địa phương này, phần lớn là phải nhờ đi theo một cái cực kỳ hữu ích đồng bạn của mình, Sayyid.

Sayyid này tựa như Mạc Phàm xuất phát điểm, hắn năm xưa một lần kia là thành viên đội học phủ Ai Cập, nay đã là thất tinh thợ săn đại sư, càng có tu vi siêu giai mạnh mẽ. Mấy năm qua, rõ ràng hắn cũng lựa chọn tin tưởng Anna mà hợp tác làm việc, hảo hảo trở thành thợ săn trẻ tuổi ưu tú nhất Ai Cập một trong, có cơ hội tham dự cạnh tranh danh hào Liệp Vương trẻ tuổi nhất vào cuối năm nay.

Những người trong lâu đài đại sảnh nghe Anna hỏi, bao quát cả Sayyid, bọn hắn vẫn như cũ không nói một lời, đa số đến đây cũng vẫn còn giữ cho mình một chút dự phòng tình huống.

"Vậy cũng không cần lo lắng. Minh Huy tồn tại là phi thường ngắn ngủi do thời gian Hải Thị Thận Lâu chiếu ra không phải vĩnh cửu. Thêm vào nói, Khafre là hạng người nào thì trong sử sách ghi chép đến không sai lệch; tình huống không nắm chắc như vậy, căn bản hắn sẽ không xuất hiện thích làm gì

thì làm... Các vị, Vong Quý dù sao cũng phải có một vài đặc thù riêng biệt, trên thế giới này vốn dĩ không có một giống loài nào là bất tử cả, càng không thể không có thiên địch, bất kỳ một đầu Vong Quý nào càng nắm giữ bản lĩnh ngất trời, tương đương sẽ càng lộ ra một ít khuyết điểm không ai ngờ tới. Các vị anh hùng hào kiệt chờ đơn độc hành động, một khi phát hiện..." Hắc Tượng Vương tiếp tục cao giọng nói.

"Ầm ầm ầm ầm ầm!!!!!"

Lời của Hắc Tượng Vương chỉ mới được một nửa, đại điện đột nhiên bị một trận lay động, có thể nhìn thấy những cái kia thạch trụ cột đình bên trên đều xuất hiện vết rạn nứt, sắp sửa rơi xuống mặt đất.

Phía đại sảnh bên ngoài, hỏa diễm ở đâu xuôi tới, khuếch tán ra, để cho mấy thuộc hạ các thế lực vội vàng vàng chạy vào trong lần trốn. Bất quá, đương nhiên không tránh khỏi rất nhiều người bị chấn thành than đen, chết yểu trên đường chạy.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 320: Quý Dao Nhân

Tổng đàn hội nghị bên trong, rất nhiều người một mặt sùng sốt không hiểu chuyện gì xảy ra.

Này là hoàng thất bỏ hoang trong phế tích cách Chi Lâm Vong trấn cũng mấy trăm dặm, làm sao có cảm giác như đại địch tập kích.

Này chẳng lẽ người chủ trì ở đây muốn giờ trò rồi?

"Thật có lỗi, lâu đài của chúng ta xây dựa lưng vào núi, thỉnh thoảng động đất thêm lục địa sẽ ngẫu nhiên cũng có to nhỏ địa chấn, mọi người không cần đề ý." Hắc Tượng Vương sửa lại lời, vừa cười vừa cố gắng nói ra để hạ nhiệt toàn trường, "Quay lại chủ đề, quay lại chủ đề, ta mới định nói đến chỗ nào nhi..."

"Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ~~~~~!!!!!!!"

Hỏa diễm từ lúc nào đã cháy xém đại môn, mật độ áp súc bị cưỡng ép lập tức thổi tung một góc đại điện lối vào.

Bỗng nhiên, một trận càng thêm lay động kịch liệt diễn ra, khiến cho toàn bộ ngọn núi phế tích cùng tòa cổ xưa đại điện bao gồm các bài trí trang thiết bị hết thảy đổ xuống, tại sảnh đám người càng là không cách nào có thể đứng vững, phải tìm lấy một thứ gì đó làm điểm tựa để giữ cho bản thân khỏi trượt ngã.

Tiếng ồn từ phía ngoài truyền đến, từ xa mà đến gần, có thể nhìn thấy một đám người, hoặc là chân truyền đệ tử, hoặc là cấp dưới của các đại nhân vật bên trong chạy trốn vào, giống như sau lưng có cái gì viễn siêu khát máu mãnh thú đang truy đuổi.

"Khụ, khụ, động đất, động đất này là va chạm thiên thạch sao, phát sinh bộc hỏa, phát sinh lâm than!" Một gã trưởng bối trong Ai Cập hiệp hội ma pháp cố gắng đứng vững vàng, khuôn mặt phi thường bàng hoàng đến nói.

Hắn ngẩng đầu lên, lại thấy được một đầu to lớn vết rách, liền xuất hiện ở phía trên cao, đỉnh chóp trần lâu đài.

Đó là một cái chân dung người phụ nữ, đồng thời cũng là chủ nhân của tòa hoàng cung này đã được thiết kế về lên cách đây hàng trăm năm.

"Rá... rách... sắp rách ra rồi..."

"Mọi người cẩn thận!!!" Anna hô to lên một tiếng, bàn tay theo quán tính chỉ về phía đỉnh chóp lâu đài. Nàng rõ ràng cũng đã sớm lưu ý đến bức họa này từ khi đến đây.

Vết rách từ một lần ở giữa bức họa trên trần điện, sau đó kéo dài tới mặt sau gian hội trường, tựa hồ muốn đem cả đại điện bỏ ra làm đôi, quan sát thấy cái này thật dài khe hở, hầu hết các cường giả lợi hại nhất đều có thể nhìn xuyên ra bên ngoài sáng sủa bầu trời nắng gắt.

Bất quá, chính do cái này tùy ý thoáng nhìn, bọn hắn cả người đột nhiên như gặp phải Diêm Vương giáng thế, kém một chút bị dọa cho hồn phi phách tán!

Khe hở xé toạc thành một lỗ thủng đường kính tiệm cận ba, bốn mét, sau đó có một đám nhân sĩ pháp sư không có bất kì mảnh vải trên thân tức thì lao từ phía cao tòa lâu đài rớt xuống dưới đại sảnh, đồng thời cũng bị những ngọn lửa hòa cùng ngói vụn cho đâm thủng thân thể, toàn thân thiêu đốt bốc cháy cả lên, thê thảm vô cùng rơi xuống.

Mà lại phía sau lỗ thủng trên trần, ai nấy đều chứng kiến rõ mồn một một bộ thân thể khổng lồ che lấp cả Thái Dương tầng mây, nó cường tráng vững vàng, lấp ló trên tay một thanh cự đao màu đỏ, như là hỏa giang đường chỉ bầu trời.

Này quái vật còn cố ý trào phúng về mặt, đi lại gàn, cúi gằm mặt xuống, soi ánh mắt to lớn của mình qua vết nứt trên tòa điện, chăm chăm nhìn xuống những tiểu hải tử sinh linh nhỏ bé đến tội nghiệp đang run cầm cập bên trong.

"Điện chủ, điện chủ, điện chủ,... là Vong... Vong Quý... Quý Dao Nhân!"

"Quý... Quý Dao Nhân!!!"

Không biết là ai, dùng thanh âm khàn khàn hô lên câu này.

Toàn trường tụ tập tại cái này hoàng thất Ai Cập cổ xưa bao nhiêu cường giả thế lực liền đã sợ đến tê cả da đầu.

Vốn là đến đây vì thảo phạt Vong Quý sự tình, nhưng khi nghe được có người nói ra ngọn hải đăng hóa nhân kia thân phận về sau, càng là tuyết nữa ngất đi.

Vong Quý a, còn là thân phận rất cao Quý Dao Nhân bên trong!!!

Nó vậy mà đánh hơi thấy được mùi tiểu nhân tụ tập ở chỗ này, chính mình tự mò đến đây để thị uy.

Vị ni cô lão sư của Ai Cập Quốc Hoa học phủ giật nảy cả mình, vội vội vàng vàng rút ra một loại thuần sắc mộc huỳnh ma cụ đến, cho là có cái gì xấu nhất tình huống, sẽ tự mình tìm được một con đường cầu may sống sót.

Giờ phút này, bao nhiêu cường giả pháp sư, vô luận là môn tu siêu giai người Liệp Vương Hắc Tượng Vương, viện phó Ai Cập Quốc Hoa Học Phủ, chủ tịch Hiệp Hội Ma Pháp Ai Cập, chủ tịch Siêu Giai nhóm Đông Tây Ai Cập, hay cái kia bốn vị đỉnh vị giả bán cầm chủ của một ít gia tộc thế lực quốc nội đến, bọn hắn hết thảy đều đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Mọi người giống nhau, đồng dạng bị kẹt ở bên trong tòa lâu đài.

Quý Dao Nhân thân thể tại mặt trời gắt gao phía ngoài, từ không lồ nguy nga rộng lớn trong núi rút ra cự đao, tựa hồ rút gân nham mạch trong lòng đất, tựa như là dòng chảy nóng hổi dưới mặt đất kia nối liền với cơ thể nó vậy.

Cự đao rút khỏi địa mạch, phé tích liền bốc cháy, núi rừng chìm vào biển lửa, mà đại điện lay động kịch liệt, lần này lay động, khiến cho tất cả mọi người ngã ngửa trên mặt đất.

"Hắc Tượng Vương, lúc này sao ngươi nói hay lắm, dẫn đánh trận đâu!" Cái kia chủ tịch Hiệp Hội Ma Pháp Ai Cập có chút bất mãn nói ra.

"Ta... ngươi nhìn lại, ta không nghĩ tới Vong Quý là như thế này bộ dáng, ai ngờ đâu lại lộ ra một gã Quý Dao Nhân cái cấp bậc khủng bố như vậy." Hắc Tượng Vương sắc mặt xanh xao, tâm trí nói ra cũng không rõ ràng.

"Đánh ra ngoài, đứng ở trong đây liền sẽ cầm chắc cái chết, xông ra ngoài, chính là mở ra một con đường sống!" Một nữ võ giả bán cầm chủ của thế tộc lớn nhất Ai Cập lên tiếng.

"Đồng ý, đi!"

"Đi..."

"Băng băng băng vèo vèo vèo ~~~~~!!!!!"

Phía ngoài thành trì lâu đài sớm đã bị đổ nát, đại điện bên trong tất cả mọi người hoảng sợ trốn ra phòng, rất nhiều pháp sư phong hệ mở thành một cái đại phong bản hướng phía đỉnh núi bên ngoài bay ra đến.

Màn mây sương khói tản mạn, dạt ra hai bên, vừa bay đến lưng chừng núi bên trong, mọi người đã nhìn thấy rõ ràng hơn thân thể Quý Dao Nhân cái này đang nhúc nhích.

Nó to lớn lắm, dễ phải hơn ba trăm, bốn trăm mét ở phía trên, hết thảy lay động cùng chấn động, chính nguồn gốc từ tại cái này phần vong linh cơ thể đang di động đại son!

Quý Dao Nhân so sánh với Cự Thần Titan đều khá tương đồng, tứ chi tráng kiện đến cực điểm, lưng dài, nhìn theo lưng nó trông lên đều không thể thấy được đỉnh đầu, không thấy được nét mặt. Quý Dao Nhân mặc một kiện La Mã chiến giáp cũ kỹ bạc màu, càng có nhiều đường chém còn in hằn lại bên trên, giống như là tại quá khứ hoành đảo sa trường, tướng quân thống lĩnh vậy. Phần này bá khí oai hùng để cho vô luận địch nhân nào đối diện, chưa đánh đã tự muốn gục ngã.

"Đồng Đồng Đồng Đồng ~~~~~"

Tang Dao Vong Quý còn chưa rút ra hết, Quý Dao Nhân liếc mắt thấy đám người có ý định muốn chạy, nó lập tức vung ra một bàn tay còn lại, đúng hướng phía hoàng thất sơn điện quần lạc vỗ tới, lập tức thổ mạch sơn núi khắp nơi như địa liệt một dạng, điện đường, mái các sụp đổ, những cái kia pháp sư chưa kịp bay ra ngoài liền trực tiếp cùng tòa lâu đài hóa thành bụi, chôn vùi xuống không biết bao nhiêu tầng đất đai, vết tích.

Chưa dừng lại, Quý Dao Nhân lật bàn tay lại, lại hung hăng va chạm cái này tòa thành trì phía sau dãy núi lồm vào, khiến cho cả sơn lâm sụp đổ. Vô số

cao giai pháp sư cùng một ít phản ứng chậm siêu giai pháp sư tại cái này quá nhanh không thể thích nghi kịp, tưởng đã trốn thoát, nhưng trong nháy mắt vừa va chạm bên ngoài lại liền tan xác, mất mạng.

Những cái kia phòng thủ pháp sư, càng là chính mình hô gọi ra ma pháp, tự mình đem Ma Cụ phòng ngự chuẩn bị đều là hô ra, làm ra đều không được, liền sớm mai táng tại đây núi lồi vị trí.

Vô số thế lực lớn nhỏ Ai Cập một trong, cho dù không phải Cẩm Chú Hội hay quân đội đạo quân tối cao nhất, vậy cũng ở trên vùng đất vong linh đáng thương này những kẻ đứng đầu nhân tộc, truyền thừa có hơn ngàn năm dựng nước phát triển; vô luận là thực lực hay là nội tình, tương đương cũng không mấy cái thế lực, quốc gia đại quân nào có thể dễ dàng rung chuyển.

Ấy thế mà, bọn hắn cùng chung một chỗ với nhau, lại bị không có dấu hiệu nào xuất hiện Quỷ Dao Nhân cho trực tiếp phá vỡ hơn phân nửa ý chí chiến đấu, tập kết thảo phạt những cường giả pháp sư cũng bỏ mạng hơn phân nửa.

Mà lại nhắc thành trì, thành trì biến thành một cái biển lửa tro tàn, phồn hoa hoàng thất cổ đại lực lượng vũ trang càng là không chịu nổi quá hai lần xoay bàn tay, tận cùng thê thảm.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 321: Ác mộng tử thần

Xế chiều đến, địa phương nơi này tỏa ra mùi khét nồng đậm, tòa thành trì hoàng thất trong áp phích đăng treo cũng không có lộng lẫy như vậy trong hình. Toàn bộ rơi xuống, sập xuống cùng đất đá bụi bặm, hóa thành một đồng ngôn lộn xộn.

"Mùi máu tươi, từ bên kia truyền đến, mau tới xem!" Mạc Phàm nhíu mày, mở miệng nói với Lukaku.

"Có vong khí, vong quỷ!?" Lukaku khuôn mặt đen thui cũng dần dần chuyển sang màu trắng, sừng sốt nhìn qua lãnh địa tập kết phương hướng.

"Làm sao người chết nhiều như vậy?" Mạc Phàm một đường hướng phía hoàng thất phương hướng trên bản đồ đi lại, kết quả căn bản không gặp được mấy cái thế lực các nhóm Ai Cập còn sống.

Đã tới núi bãi, Lukaku chân giẫm lên phế tích bước tới, rốt cục thấy được một cái cháy xém thân ảnh còn đang hấp hối bò tới dưới chân hắn.

Nơi hẻo lánh, người bò bò này trên thân hầu như đã không còn mảnh vải, bị nung đến cháy khét, nhiều chỗ còn bởi vì kim loại bê tông từ tòa lâu đài rớt ra cắm vào da thịt, để cơ thể hắn dính chặt cùng với chỗ này vật liệu xây dựng một chỗ.

Tu vi hắn khẳng định là một cái siêu giai pháp sư người, vậy mới có đủ thể chất còn sống tiếp trong tình trạng cực kỳ tồi tệ này.

Nhìn người này đã sớm thống khổ không chịu nổi cũng không dám phát ra một tiếng kêu rên, liền là kỳ vọng có thể trốn qua một kiếp, về mặt Lukaku đã âm thầm, lại càng âm thầm mấy phần.

"Người, xảy ra chuyện gì rồi?" Lukaku vội cúi người xuống, hỏi cái này nam nhân bị thương.

"Vo..vong quỷ..., Khafre Kim Tự Tháp đình vị giả... xuất..xuất..quân!" Cố gắng mở miệng nam nhân hấp hối nói ra.

"Những người khác đâu?" Mạc Phàm không hiểu nhìn khắp bốn phía, sau đó đi lại gần hắn hỏi.

"Điện chủ..., hội trưởng..., chủ tịch..., viện...phó, cùng đại.. đa số các cường giả lớn gia tộc... đều đang vây quét Vong Quỷ ở hướng bên kia, bọn hắn nhất thời tính mạng đều không bảo..bảo đảm, huynh đệ...huynh đệ, người mau chạy đi, báo lại...báo lại quân thù, báo lại cảnh chú hội...Khải...khải..." Hấp hối nam nhân thanh âm khẽ run nói.

"Được, người ngủ chút đi!"

Mạc Phàm lời vừa nói ra, lập tức truyền tới một cái niệm không đánh thật mạnh sau gáy hấp hối nam nhân, để cho hắn hoàn toàn bất tỉnh, cả khuôn mặt nằm im trên bàn chân Lukaku, không hề động đậy.

"Hoàng thượng, người giết hắn?" Lukaku giật nảy mình nói ra.

"Đừng nói nhảm, người ở đây tập hợp lại chỗ này toàn bộ những ai có cơ hội sống, đánh chết hết, xong việc mang về doanh trại gặp Mei Mei quân y!" Mạc Phàm nói.

"Ngài đi đâu, đừng đi, đừng bỏ lại ta a..." Lukaku ban đầu thùy não chưa theo kịp, nhưng sau đó rất nhanh ý thức được Mạc Phàm đang nói gì, vội vàng chụp lấy cánh tay hắn nài nỉ.

“Ta đi giải vây, người hảo thủ hộ những tên này một điểm, cũng đừng nên thấy chết không cứu. Địa mạch còn hơi ấm hỏa điểm cùng âm trảng sót lại chưa phai, mang ý nghĩa bọn hán chỉ vừa mới kinh qua một trận tàn sát chưa đầy một, hai giờ. Ngán ngùi như vậy thời gian có thể đánh tan toàn bộ tập kết quân, chỉ sợ Vong Quỷ kia kỳ thực có chút nằm ngoài dự liệu.” Mạc Phàm hơi hoài nghi sự tình hiện tại nói ra.

Mạc Phàm cũng không có mở hầu bao quá rộng rãi rằng sẽ đi gọi Tiểu Mei hồi sinh cho hết thầy các nhân sĩ pháp sư chết xuống.

Thế giới này có pháp tắc vận hành của riêng nó, vốn dĩ ngoại trừ thời gian vĩnh hằng dường không ra, có thể tùy tiện đảo lộn trật tự, thời không, quá khứ, căn bản muốn đem mọi thứ đồng thời trở lại, cá nhân bạch ma pháp năng lực là vô năng đấy!

Tiểu Mei tuy thực sự có một loại năng lực đem nhân sinh trở thành chuyện còn con sống dậy, nhưng là nàng đều cần phải đánh đổi đi rất nhiều rất nhiều ma năng, bao quát cả thần lực, tinh thần bản thân, vạn nhất giữa đường cạn kiệt, coi như sinh mệnh chính mình cũng là nghiêm trọng phản phệ, cần rất nhiều thời gian cùng tài nguyên tới hồi phục.

Mà ở chỗ này, Mạc Phàm là ác mộng sợ hãi nhất một trong. Hẳn hiện tại đều sẽ giành hết chấp niệm cùng ích kỷ bản thân lên người Tiểu Thiên Hy, cho nên là Tiểu Mei phải không có chuyện gì xảy ra, phải có dự phòng đủ để cấp bách bảo vệ ái nữ.

Ngay cả Thần Nữ Diệp Tâm Hạ cùng Tiểu Mei hợp lực, các nàng bắt quá chỉ là cố hết sức chọn lọc ra những người đáng được trở lại dương gian; đương nhiên, cũng còn có thêm một vài chủ quan điều kiện khác nữa.

“Hoàng thượng, ý của ta không phải là như vậy...” Lukaku một mặt thành khẩn, tiếp tục giữ chặt lấy tay Mạc Phàm không buông.

“???” Mạc Phàm nhìn chằm chằm Lukaku, tự mình chẳng lẽ lại đánh giá sai con hàng này.

Hắn là đang thấy chủ nhân sắp chạm trán nguy hiểm, thật lòng muốn một phen giúp đỡ sao, giả dụ như còn một cái lá bài tẩy bí mật nào đó muốn khoe ra!?

“Vong Quỷ trình độ mạnh như vậy, ngại đi rồi, lỡ như ta bị phục kích ở đây, e rằng mạng nhỏ đều không giữ được. Ngại nhất định phải bảo vệ ta...” Lukaku cảm thán nói rằng.

“....”

“Người coi ta với Vong Quỷ, ai đáng sợ hơn?” Mạc Phàm giật giật khóe miệng, không giấu giếm ý định đánh người bộ dáng.

Nhất chết cảnh giới, Lukaku cùng Triệu Mãn Duyên nhất định là trời sinh một cặp.

Bất quá, tên này yếu, yếu thực sự, dẫn hắn đi, cốt yếu chỉ có giá trị trông đồ.

.....

Sayyid chủ tu là vong linh hệ, thứ tu phong hệ đều là siêu giai cảnh giới, hẳn bảo hộ Anna, hai người giờ phút này chính giẫm lên một cái phong bàn cối gió bỏ chạy trong núi đồi hoang vắng, phía sau lưng càng có hai đầu quân chủ cấp Tử Dao Mộc Nãi Y cùng một đầu Lệ Kiếm Tử Thị đến cảnh giác.

"Bọn hán có thể chống lại Quỷ Dao Nhân không?" Anna sắc mặt vô cùng trắng bệch, cho đến tận này nàng đều chưa từng gặp qua so đây càng ác ma sinh vật, cường đại đến cùng chân chính thần linh cũng không có gì khác nhau.

“Trước tiên rời ra khỏi nơi này, ít nhất chúng ta phải có người sống!” Sayyid trên miệng có một ngụm máu do bị lực chấn kích từ xa của Quỷ Dao Nhân, lúc này liền không có suy nghĩ gì chân chừ muốn ở lại.

Hắn cùng Anna xem như là may mắn, tại đập trên phong bàn lúc rời đi, kia Quỷ Dao Nhân kỳ thực đang trong chế độ giết chóc bản năng, cái gọi là siêu giai pháp sư, quân chủ sinh vật trên thế giới này, Quỷ Dao Nhân khinh thường tàn sát bên trong cũng cùng phổ thông ong bướm không có gì khác biệt, họa chẳng là tổn thêm một ít thời gian cùng yêu năng.

Nhắc tới cũng phải thừa nhận, kia Quỷ Dao Nhân rõ ràng là ác mộng từ thần nhất bọn hán từng gặp một trong; nó không có chút nào coi mọi thứ trong tầm mắt là ân ý để cho sống, cái gọi là yêu ma sinh vật, vong linh lưu lạc, chim thú bay lượn tứ phía, cái gọi là quần hùng hào kiệt, Quỷ Dao Nhân đồng dạng trực tiếp tru diệt, hung hăng hướng phía lâu đài hoàng thất còn sót lại cho đánh nát.

Một tòa thành trì cổ xưa cùng cái này điện thất lâu đài cổ đại cùng nhau vỡ vụn, tính cả mấy cái chân núi xung quanh cũng gặp đại nạn, không thoát khỏi một cảnh thảm họa này.

Đêm mãi không hết núi đá, dọc theo phần kia sụp đổ mang theo lực lượng khổng lồ lăn xuống đến, gây ra sạt lở trên diện rộng, liền có thể ép bình một khu rừng to trở thành hoang mạc bình địa; mà người chết bên trong, thân thể bị nghiền đến thịt nát xương tan.

Bốn vị bán cầm chủ cùng mười một vị trưởng giả, hội trưởng, thủ tịch các thế lực lớn vừa thoát ra được khỏi hoàng thất, căn bản đã có chỗ rộng rãi hơn lập trận, lập tức phản kích lại Quỷ Dao Nhân, cầm chân cho những kẻ khác thoái lui.

Bất quá, nói là cầm chân, Quỷ Dao Nhân đều không để ý đến.

Nó sinh thời ngàn năm trước là đại tướng quân, thống kê nguyên soái Ai Cập, tại Ai Cập là kẻ hộ pháp, bảo vệ cho một trong những Pharaoh mạnh mẽ nhất, Khafre.

Quý Dao Nhân rất tinh ý mùi vị của sự sợ hãi, hần nhìn ra được kẻ nào bỏ chạy trước, liền xông tới kẻ đó chém trước làm đình thiên, không cho mấy vị kia thương vị, đình vị pháp sư có nửa điểm cơ hội ngăn cản.

Máu, nỗi sợ, nhưng là Quý Dao Nhân sức mạnh, vô luận máu của sinh vật nào, tại trên đại đao dầu lửa của nó nhiều xuống, đều khiến cho Quý Dao Nhân thêm một tầng cường đại thuộc tính; mà đối phương nếu sợ hãi xảy ra, nó đồng dạng càng thu được nhiều ác ngưỡng chỉ lực, mờ ra vong hồn lệ khí, trở thành lăng tâm chi quân, cùng thánh ma linh, tiền quý giống hệt.

“Yêu nghiệt, ngươi cho rằng ở đây không ai có thể trừng trị ngươi thật sao?” Hội trưởng Hiệp Hội Ma Pháp Ai Cập đứng trên Chi Đằng Tâm Cúc dây leo, hần ánh mắt lăng lệ không thể tha thứ cho Quý Dao Nhân tới nói.

Sau lưng hần, những kẻ mạnh nhất các thế lực thảo phạt đến đây đã tụ tập lại.

Màn trời đầy rẫy thần bí khung vũ lực lượng tinh cung bất thành linh xây dựng mà thành, cái kia hào quang đủ sắc của tất cả mọi người, có thâm thúy màu bạc, có nổi bật huỳnh quang, có xanh bích thủy ngư, có cả đỏ rực hỏa điểm, cùng lít nhít ma lôi; duy mỹ như vũ trụ tinh hà ảnh thu nhỏ...

Mấy chục chòm sao phác họa chung quy là phức tạp, giữa bầu trời là từng mảnh từng mảnh hỏa mang Lưu Tinh rơi rụng, trên mặt đất chính là cái này tiếp theo cái kia Nham Ma Sóng Kinh phần nhiên nổ ra, lôi từ cắt ra giữa ban ngày nắng gắt, càng nhắm vào Quý Dao Nhân trên người tra tấn.

Chưa dừng lại, không gian ba động mở ra từ trực la bàn, trực tiếp đình vị yết hầu, bụng huyết của Quý Dao Nhân sát phạt, nháy mắt biến cả một vùng trời xung quanh Quý Dao Nhân trở nên ngập tràn hủy diệt chi tức vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 322: Vong Quỷ, Khải Huyền cấp độ

Quý Dao Nhân nhìn thấy ma pháp nhân loại công kích, liền chính mình muốn vận động một ít gân cốt phản xạ, thử nghiệm xem tốc độ của bản thân có hay không giảm mạnh sau bao nhiêu năm ướp xác.

“Định chạy?”

"Băng Ai Linh Cứu!!"

Đình vị giả băng hệ bán cầm chú xuất ra ma pháp, một tiếng đất đỏ ngâm xướng sau khi liền nhìn thấy đình chỉ có băng quan trên bầu trời rớt xuống, sương lạnh mưa tung, bông tuyết tung bay, này có thể nhìn thấy ngập tràn hủy diệt chi tức ma pháp đang ở đó, nhưng là trong nháy mắt đều bị đóng băng cùng với vận thể ở bên trong bán kính mấy chục cây số tồn tại.

Quý Dao Nhân ánh mắt lạnh lùng quét qua, đột nhiên một tay nhấc lên, dĩ nhiên ở cái kia đóng băng linh cứu hóa thành một đạo tàn ảnh không lồ, trực tiếp biến mất.

Biến mất trước khi băng ai thành hình, trước cả khi sương tuyết chạm nổi vào cơ thể hần.

Mà hết thảy không gian ma pháp xung quanh vây tới, dĩ nhiên là trật lất mục tiêu, đồng thời chạm vào nhau, nổ tung áp súc, bắn nát khối này lục địa, đem không lồ băng quan cũng bắt quá là một khối tiểu băng trùy, hoa thành vô số mảnh vỡ văng tám phương tứ phía, đâm thủng mấy trùng quảng núi xa xa.

“Păng Păng Păng ~~~~~!”

Làm phòng ngự thủy hệ siêu giai mãn tu, viện phó Ai Cập Quốc Hoa Học Phủ đồng dạng bị bất ngờ một cái trùng kích từ ma pháp quân ta bắn ngược trở lại này. Hần vội vã nổi liền một cái Tinh Cung thủy hệ phòng ngự hỗ trợ mọi người, nhưng không khéo chính mình đều chưa kịp hoàn thành, này tầng hủy diệt ma pháp đánh tới quá nhanh, đánh gãy tòa Tinh Cung trước mặt hần, thậm chí nếu không phải kịp thời đem khai ma cụ gọi đến bảo vệ, coi như cả người cũng suýt chút tùy ý bị phá nát.

Phế tích vị trí, công kích của hội cường giả qua đi, bọn hần quay đầu qua lại, đều không thấy chỗ này thân ảnh Quý Dao Nhân đâu, nhất thời thần sắc cả bọn có chút sững sờ, căng thẳng tột độ.

Thân thể một sinh vật to lớn hơn 400 mét, ngược lại nhưng không hề phô ra tạo nào chậm chạp, nếu không muốn nói càng nhanh nhẹn cùng quý mị đến cực kỳ khủng bố.

Đây chính là thực lực sát thủ đệ nhất của Vong Quỷ giả sao???

Khải Huyền cấp độ, Quỷ Dao Ảnh, loại này truyền thuyết cũng không phải là chỉ ghi chép trong kinh sử một, hai lần; mà chính tự nó quá kĩ càng ghi chép, cũng khiến cho người ta cảm giác như nhân vật được thần thánh hóa, không có thật vậy.

Trên người nó không có khí tràng sinh vật sống, cũng không có khí tràng Quân Chủ cấp hay Đế Vương cấp sinh vật.

Vền vền là một cái bá khí oanh đình của một cự phách cực hạn chiến binh già, thiên bẩm nguyên soái già.

"Không nên hốt hoảng, Quỷ Dao Nhân chắc chắn là giờ trò quỷ thuật nào đó, một kẻ không có Đế Vương khí tức, liền không thể nào uy hiếp được chúng ta, tuyệt đối đừng tự loạn trận cuộc!!!" Cái kia Huyền Âm Hệ bán cầm chủ tộc trưởng một thể gia lớn tiếng quát.

Hắn tương đương đang đem âm hệ phân tán ra xung quanh, lảng lảng quan sát chỗ này động tĩnh nhỏ nhất của Quỷ Dao Nhân.

"Làm sao nắng hôm nay gắt đến cường độ vậy nhỉ!" Hắc Tượng Vương lau lau mồ hôi trên trán, phần da đầu hắn có chỗ thậm chí còn bị cháy xém ánh nắng.

"Ừm, ta cũng thấy nãy giờ nóng quá mức bình thường..."

"Rắc, rắc, rắc, rắc ~~~~~!!!!"

Giữa trưa nắng gắt, đột nhiên dương quang trên đỉnh đầu giống như bị phân mảnh ra, liền chỉ vừa thấy một cái mũi dao màu đỏ lướt ngang không gian, triều dương bất thành linh xuất hiện vô số vết nứt màu đỏ.

Màu đỏ vết nứt lập tức khuếch tán lan tràn, mấy cái phân mảnh triều dương bị vỡ ra, làm cho ánh nắng bị chiết xạ qua rất nhiều tầng thấu kính, trong phút chốc sùng sục quá mấy trăm độ C, thậm chí tiệm cận một ngàn độ C, khiến cho phiến đại địa bên dưới sôi trào bốc cháy.

Vừa nãy vị kia đỉnh vị giả bằng hệ pháp sư còn đang tiếp tục thi triển băng hệ ma pháp một lần nữa chuẩn bị đề phòng trước tình huống, lập tức ánh sáng từ vết rách trên triều dương tại người hắn xẹt qua, hòa tan toàn bộ băng pháp lực lượng không nói, người này cũng lập tức chia năm xẻ bảy một cách phi thường ngọt lịm.

Thế giới yên tĩnh, trong yên tĩnh vậy mà bỗng nhiên có một chùm tia nắng cắt một cái bán cầm chủ nhân loại ra như bánh kem.

Bánh kem có nhân màu đỏ.

Màu đỏ máu của pháp sư băng hệ bắn lên mặt của Hắc Tượng Vương đứng gần đó nhất, ai ai cũng thấy, ai ai cũng triệt để kinh hãi, không nói nên lời.

Hắc Tượng Vương thì run cầm cập, nửa điểm cũng không dám ngược đầu lên nhìn trời cao.

Hắn đứng, tựa hồ chết lặng, chính là giây phút thoáng gặp qua Diêm Vương một hạng.

Mà nhắc đến Diêm Vương, không phải kẻ này sẽ bị hạn chế bởi dương quang sao?

Làm thế nào cái gã Diêm Vương này còn đem dương quang trên cao hóa thành sức mạnh cho mình.

Giữa ban ngày đóng vai Tử Thần!?

"Chạy... chạy mau, tên này là Đế..." Kia huyền âm hệ bán cầm chủ nhìn thấy rõ nhất một màn kinh dị này, cuối cùng ý thức được thực lực của Quỷ Dao Nhân.

Lời nói chưa dứt, một lần nữa tuyệt luân triều dương tàn quang dao ảnh lại phân tán trên thiên không, kéo ra một chùm vết nắng gắt xuyên qua người huyền âm hệ đỉnh vị giả, biến hắn thành bột mịn đến xương cốt cũng không còn.

Thủ pháp thuần sát nhanh đến chóng mặt!!!

Triều dương tàn quang khủng bố lơ lửng trên đỉnh đầu cường giả Ai Cập các thế lực, kinh khủng hơn chính là, bọn hắn dĩ nhiên không cách nào chống cự nổi.

Quỷ Dao Nhân vừa ra tay, toàn trường chỉ còn một mảnh thừa thốt, dọa người cực kỳ, pháp sư bên trong tinh anh nhất đều là tùy ý thuần sát, xé nát!

Này còn ai muốn đối đầu với hắn đây?

Vết rách từ triều dương khuếch tán to hơn, phi trên không trung các pháp sư cường giả một mảnh chạy tứ tán, bởi vì này một đòn Triều Dương Tàn Quang xé đến vết rách mặt trời căn bản là không có cách chống đối, một khi hắn lần nữa vung dao chém qua, sinh vật khác cũng theo đó hóa thành vật tế thần.

Lần này Quỷ Dao Nhân cũng không tiếp tục triển khai đao thuật của mình.

Nó mờ nhạt xuất hiện ra trên mặt đất, như cũ đứng ở hoàng thất chỗ sụp đổ, thân thể của nó cơ hồ cùng tòa hải đăng rừng núi này cân bằng, quỹ nguyệt giữa trời, tinh quang âm đạm, bàn bạc bá khí.

“Đừng quay đầu nhìn lại, chạy đi, kẻ này không phải hạng chúng ta có thể giải quyết đến!!!” Hội trưởng Hiệp Hội Ma Pháp Ai Cập chấn kinh đến tột độ, hô to cho mọi người rút nhanh.

Vô ngần đại địa đối với dạng này Quỷ Dao Nhân tới nói đều có chút chật hẹp, lại càng không cần phải nói tại cái này bọn hắn chỉ là phạm trần bên trong giấy dựa sinh linh.

Hải...

Kẻ nào làm thợ săn trình thám, kẻ nào tình báo Vong Quỷ chỉ mới xuất hiện ở cứ điểm Đông thành cận kề Kim Tự Tháp Khafre, địa phương cách chỗ này hoàng thất cổ xưa tận vài trăm, thậm chí một ngàn dặm.

Lại còn có, đứa nào bảo Vong Quỷ chỉ là một đám lúc nhúc bắt từ chi thân vong linh đâu???

Quỷ Dao Nhân, hẳn cái này rõ ràng là khai huyền cấp độ, một trong tứ hộ pháp kỳ sĩ bên dưới Khafre a.

Nhớ năm xưa lịch sử ghi nhận, thời điểm Hải Thị Thận Lâu chiết xạ Khafre Kim Tự Tháp, Quỷ Dao Nhân còn chưa hoàn toàn ướp xác tình giấc a, này một trận đại chiến chỉ duy nhất của một mình Khafre cùng hai tên còn lại kỳ sĩ thôi, bao quát đám Vong Quỷ nhỏ nhoi cũng khiến cho Ai Cập diệt vong đi mấy cái thành thị.

.....

Anna cùng Sayyid tựa như là hai con ruồi từ giữa ngón tay của Cự Thần khổng lồ chạy thoát đi. Bất quá, có thể còn sống xuống tới cũng không phải bởi vì bọn hắn sở hữu tốc độ có bao nhiêu, trốn được có bao xa, vẹn vẹn vì quá may mắn, quá mức không đáng chú ý, vẹn vẹn do Quỷ Dao Nhân đang ngó chừng địa phương khác.

Nên nhớ, đồng thời giống với hai người, có rất nhiều kẻ cũng là nhỏ bé yếu ớt đến tội nghiệp chạy trốn, nhưng Quỷ Dao Nhân đều không để vô luận kẻ nào sống sót trở về.

Hai người thất hồn lạc phách, ngay cả chạy trốn hướng về phía nào đều đã nhớ không rõ.

Còn tốt là Anna, nàng chủ yếu hành nghề là một thợ săn, tình báo viên chuyên nghiệp, cơ hồ đối với tu luyện đều không mấy phần hứng thú.

Nhưng Sayyid thì khác, hẳn cấp con người kia vô thần, nhìn thấy Quỷ Dao Nhân chân diện mục một khắc này, hẳn một chút lý niệm thắng tiến tu vì đều bị triệt để hòa tan.

Từng có lúc, hắn cho rằng chính mình đều thuộc về hàng ngũ trẻ nhân vật cường đại nhất, sẽ có một ngày lại đột phá tới cái kia một cửa siêu thoát nhân loại tục, trở thành hiếm hoi cầm chủ giả trên thế giới, chương quản một góc bản đồ đương gian.

Nhưng hôm nay mắt thấy Quỷ Dao Nhân xuất hiện.

Mắt thấy hoàng thất liệt sát giả tụ tập thảo phạt, có vô số cường đại tiền bối, càng có tận bốn vị bán cầm chủ kia, cuối cùng vẫn tại trong thời gian thật ngắn bị thủ lĩnh Vong Quỷ giẫm đạp phá vỡ. Nhìn thấy vô số giống mình chỉ khí ngút trời pháp sư như con ruồi đồng dạng bị chụp chết, nội tâm của hắn đã theo tòa lâu đài cổ xưa này cùng một chỗ sụp đổ.

Cầm chủ... thật sự cầm chủ có thể cùng loại yêu ma kia chống lại sao?

Tự mình cũng bất quá là hai hệ siêu giai pháp sư, vong linh hệ thì may mắn vừa bình cảnh tới, nhưng con đường lên bán cầm chủ còn muốn dằng dặc khổ tu thêm ít nhiều chục năm nữa, đó là còn phải ngóng trông đến kỳ ngộ.

Người ta ướp xác một phen, ngủ dậy liền siêu việt thiên hạ.

Chính mình tu hành đến chết đều không chắc đã tìm được thiên đạo.

Vậy tu hành, rốt cục còn ý nghĩa gì?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 323: Thủy Quái cũng xuất hiện

.....

"Sayyid, Sayyid, Sayyid, người nhìn qua đây một chút, ...ta, ta nằm mơ sao, người có thấy thứ gì kì lạ không? Anna quan sát phía trước mặt, lập tức giật nảy mình, vội vã nắm tay Sayyid đi bên cạnh, hô lên.

"Bây giờ người mới thấy sao, Quý Đạo Nhân liền là cực hạn quý dị đấy, chúng ta bị nó đánh thê thảm như vậy..." Sayyid vẫn hồn phi phách tán chưa có hồi nguyên trạng.

"Bình tĩnh một chút, người như vậy thì chỉ uống công các tiền bối thay chúng ta cầm chân. Nhìn kĩ phía trước xem có phải rất kì lạ không?" Anna giật giật vai của Sayyid, cố gắng để cho hắn ổn định trở lại.

Mơ hồ lại mơ hồ lưỡng lự, Sayyid quán tính vượt mũi mình một cái, sau đó quay đầu theo hướng bàn tay của Anna, phóng tầm mắt tới trước mặt quan sát.

Hai người bọn hắn vẫn lưu lạc trong phạm vi phế tích rừng núi bao viên Cairo thành ngoại ô, phía trước rõ ràng chỉ là một mảnh hoang tàn rừng cây bị chết khô vì thiếu nước, không có động vật hoang dã sinh tồn, không có chim cò hay ô nha lãng vãng bay qua bay lại như thường lệ; dưới mặt đất, một ít lớp vỏ đất cũng bởi vì hạn hán quá lâu mà bóc ra khỏi bề mặt, đội ngược lên, nhô cao tựa như rễ cây bị đào xới.

Sayyid nhìn chăm chăm vào khoảng không mấy phút, sau đó quay người sang Anna, làm ra biểu lộ ngây như ngỗng, không hiểu chuyện gì.

"Người không thấy?" Anna đôi mắt chớp chớp hai nháy, kinh ngạc hỏi.

"Thấy cái gì, Anna, ta cái gì cũng không thấy, người chớ đùa dai?" Sayyid tương đương không vui lắm nói ra.

"Sông, là sông đấy, người nhìn kĩ xem, ta ngửi thấy mùi nước, ta thậm chí nghe thấy tiếng dòng nước lưu chảy qua các tầng đá. Trước mặt kia, người thực không nhìn thấy?" Anna như cũ trợn mắt nói.

Mới đầu nghe thấy lời lẽ của nàng, Sayyid dĩ nhiên chẳng một chút nào tin tưởng.

Nhưng hắn tỉ mỉ quan sát lại, tự nhiên cả người không tốt hô to: "Trời ơi!!!"

"Thật sự là con sông kìa... Anna, này ở đâu ra một dòng sông chảy quanh ngoại ô Cairo thành sao?"

Chuyện này quá khó tin đi.

Không phải Ai Cập suốt hơn nửa năm nay, hầu hết tất cả các sông ngòi, kênh đào đều bị bốc hơi hết rồi hay sao!?

Vì cái gì ở địa phương này rốt cục có một cái thủy lưu giang to như vậy chảy siết.

P phía trước khoảng tầm 50 mét liền có một dòng sông xanh biếc, mặc dù có chút lạnh buốt, còn nổi lơ lửng một chút vầng băng đóng lại trên bề mặt, nhưng Sayyid lẫn Anna đã không tâm tư đi để ý; bọn hắn cũng mặc kệ rằng đã cách xa đủ an toàn với Quý Đạo Nhân hay chưa, đồng dạng trực tiếp chạy đến địa phương lòng hải lưu kiểm tra.

Tin tức này hiện tại chính là đáng giá hơn bất cứ thứ gì tồn tại đối với người dân Ai Cập.

Có Hải Lưu, mang ý nghĩa các thủy hệ pháp sư có thể miễn cưỡng tìm ra cách thì không bỏ vũ.

Bỏ vũ sẽ ra mưa, mưa đổ xuống sông tạo thành chu kỳ tuần hoàn, pháp tắc sinh thái một lần nữa tái sinh, cây cối, hoa cỏ có nước, tương đương sẽ giữ được lượng nước nhất định, từ đó hoàn vụ sẽ hình thành các kênh đào, các mạch nước ngầm được ngầm đủ lâu sẽ khởi động trở lại, dân cư càng sẽ có nước được cung cấp.

Đương nhiên, này cũng cần chính phủ nhúng tay quy hoạch lại, ít nhất có thể bảo vệ hải lưu ổn định trong thời kỳ ngắn hạn một vài năm. Từ từ sau đó sẽ khai thác, sinh cơ thêm ra, cứu vãn tình hình nước nhà.

Trọng yếu nhất chính là, thất tình thợ săn đại sư Sayyid hoàn toàn sẽ có cơ hội sắc phong trở thành Liệp Vương người nếu tìm ra thêm một gia hỏa nào biết hô hoá bỏ vũ đấy!!!

Nói là làm, vặn ra túi nước, Anna nhìn qua hơi lạnh lẽo nước sông, đang muốn lấy một chút nước lúc để uống, nước sông này đột nhiên trở nên xao động gắt gỏng, suýt nữa đem túi nước trong tay nàng cho cuốn đi.

Anna ngăn người, ánh mắt bất giác nhìn kĩ hơn bề mặt dòng nước lạnh.

Có cái gì đó không đúng a...

Thông thường mà nói, dòng sông nào cũng vậy, đều phải có rãnh kẻ hai bên kênh sông, rãnh kẻ này nổi liền với mặt đất; chung quanh nếu không phải do con người tác động đến đồ bê tông, đồ gạch lên làm rào chắn, nó tự nhiên càng sẽ mọc đầy cỏ lau tương tự như là vùng đầm lầy ngập nước thực vật.

Thời gian gần nhất ở Ai Cập khẳng định là không có mưa, mà chỗ này đồng dạng cũng không có dấu hiệu của nhân loại đến đây xây dựng công trình. Do đó cho nên, lẽ ra đường sông hai bên bờ kỳ thật đều có thể rõ ràng trông thấy hình dáng mới đúng, làm sao cái này tron tru kỳ lạ, là một cái hải lưu ứng nước giữa hoang mạc phế tích, không có viên rãnh, không có đường sông, không có vô luận thảm thực vật nào bên cạnh.

Dòng hải lưu này liền hoàn toàn giống như là một vùng nước đổ từ trên trời xuống đồng dạng, chuẩn xác mà nói càng giống như có ai đó cố tình tạo tác ra trong thời gian gần đây chứ không hề có điểm nào giống như là tại tự nhiên thai nghén ra mạch sông này.

Làm một cái bạn đồng hành nhiều năm ăn ý, Sayyid ngay lập tức thấy được điểm bất thường thông qua mắt gọi ý của Anna; hần tương đương bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vội vàng vàng gọi ra Tử Dao Mộc Nãi Y cùng Lệ Kiếm Tử Thị đến thủ hộ.

“Xào xào xào xào ~~~~~!”

Cùng lúc đó, hồ nước tràn đầy như là được giao cho sinh mệnh, dĩ nhiên thoát ly mặt đất bên dưới mà đứng thẳng lên, cuộn cuộn phun trào

Nước sông có li ti hạt nước, mà mỗi hạt hóa thành một đầu nhỏ nhỏ thủy quái bò cạp Ai Cập, chảy siết trào ngược dòng nước càng dựng thành một cái khu chiến trận đội quân để cho vô số đầu thủy hạt này ủa ra ngoài, công kích con mồi bên dưới.

Sayyid ngay lập tức nhận biết được khí tức ma pháp mạnh mẽ, lập tức mở ra phong bản kéo Anna lên, hướng về phương hướng ngược đường trở lại tránh né.

Hải lưu phình càng lúc càng to, luận giãn nở cũng nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ của Sayyid, tại đại khái là dưới chân hần bên dưới, nước sông đột nhiên lộ ra một gương mặt cười quỷ dị, chính phát ra một loại dữ tợn cười quái dị, như thấy muốn nói cho cái trẻ tuổi pháp sư kia biết rằng, tại trong vòng tay của nó thao túng, căn bản đừng nghĩ tới chuyện chạy.

“Ào ào ào ào ào ào ~~~~~”.

Hải lưu thủy quái cuộn tròn thành một cái vòng xoáy nằm ngang, cô ý đem cái kia hai tên nhân loại xâm phạm lãnh thổ của mình vào bên trong bụng nó, tựa hồ một màn Kinh Ngự há miệng nuốt hết thủy vào bao tử vậy.

Đừng nói là nhân loại trước mắt, bao quát cả mảnh trọc xám bạc phế tích núi rừng ở chỗ này trong phạm vi hàng chục cây số, hải lưu hóa thủy quái cuồng bạo đối với địa phương tiến hành càn quét một lần mang tính chất hủy diệt, có thể nhìn thấy lên tới hàng ngàn, hàng vạn tảng đá, bụi rễ bong tróc bị cuốn vào trong thân thể hồ nước đầu giao long khủng bố này.

Tình huống bây giờ rất tệ.

Đứng trong bao tử thủy quái, tại Anna cùng Sayyid đỉnh đầu giống như là bị đùa cợt vậy, nước sông lạnh lẽo không nói, càng có mùi hôi thối mùi truyền ra, bọn hần thoát đầu vùng vẫy đều bị sặc nước, uống một ít vào bụng, lập tức muốn trào thực nôn mửa ra ngoài.

Mà Anna nguyên bản liền chưa tỉnh hồn lại, nhìn thấy nước sông này biến thành quỷ, nhìn thấy ngư bò cạp nhỏ nhỏ biết bay bên trong bụng thủy quái, nằng không cách nào nhịn được, co quắp cả người, cuộn bên trong vòng tay Sayyid mà khóc ròng hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 324: Chỗ này liền giao lại cho ta đi!

.....

Sayyid đồng dạng cố gắng giữ cho mình tỉnh táo hơn một thoáng, hần vẫn duy trì một cái khoảng cách an toàn nhất để vô số bò cạp có cánh đang bay, âm thầm tại dạ dày thủy quái công kích.

May mắn ở chỗ, hai đầu Tử Dao Mộc Nãi Y cùng một đầu Lệ Kiếm Tử Thị đều đạt đến Á Quân Chủ cấp, tại thời gian vùng vẫy bên trong miễn cưỡng không chế lấy ngư bò cạp công kích chủ nhân mình.

"Thủy quái, thủy quái!"

"Ông trời ơi, lúc này Quỷ Dao Nhân chưa đủ hay sao, bây giờ đến Thủy Quái cũng xuất hiện giữa núi vắng thế này!!"

Một mảnh tiếng kêu chói tai từ nơi không xa truyền đến, hướng này là một đường tháo chạy của một nhóm ba người khác; người thét lên là lão sư ni cô của Ai Cập Quốc Hoa Học Phủ.

Ba tên này đồng dạng giống với Sayyid cùng Anna, là những kẻ may mắn sống sót trong lúc hội nhóm mạnh nhất trường bồi ở lại cầm chân Quỷ Dao Nhân.

"Hình như có hai người bị Thủy Quái truy đuổi, giúp đỡ bọn hần!" Một nam nhân da đen từ Siêu Giai Hội miền Đông Ai Cập nói.

"Cứu cái gì được, người nhìn xem Thủy Quái to lớn, hung hăng như vậy, hẳn là không dễ dàng gì cứu ra. Người nhìn kỹ xem, rõ ràng con yêu ma này cũng rất thích trêu cợt người, nó đã kiểm soát tốt hai kẻ kia, nhưng ngược lại không tiến hành giết chóc. Cảm giác sẽ để cho nhân loại trước phản kháng một hồi, chờ đến cảm thấy không còn thú vị, lại đem nước sông rót vào đến ngập miệng mũi, lấp đầy phổi tạng, cuối cùng chìm cho đến chết, chúng ta hảo tốt lo chạy đi, đừng làm việc bao đồng. Bọn hắn căn bản không thoát nổi!" Ni cô lão sư nói rằng.

"Này này, lão ni cô, người thực làm mất mặt một nền nhà giáo quốc gia, bọn hắn trẻ như vậy, coi như tuổi con, tuổi học trò người đều không sai lệch..." Một gã khác đến từ Hiệp Hội Ma Pháp Ai Cập nói ra.

"Người dám cứu không?"

"Ta...ta..."

Hoàng thất bỏ chạy ra, e rằng không còn bao nhiêu người sẽ tới được đây, bọn hắn vèn vèn là trong lòng run sợ, có một ít chính nghĩa chi sĩ lòng muốn xuất thủ viện trợ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở chỗ vũ những người khác, căn bản không ai dám hướng Thủy Quái bên dưới hướng ra cứu đỡ.

"Tai ương tới, không phải chúng ta đồng thời bỏ chạy khỏi Quỷ Đạo Nhân sẵn giết hay sao, rõ ràng là đồng thời có xác suất sống ngang nhau, bọn hắn xui xẻo gặp phải thêm một đại địch phục kích giữa đường... Người muốn cứu thì tự đi mà cứu, ta...Hề, Quỷ Đạo Nhân... cái kia gọi là Quỷ Đạo Nhân, kẻ này, kẻ này giống Thủy Quái... Thôi đúng rồi, là Đạo sĩ Trú Sư... Đạo Sĩ Trú Sư!" Ni cô lão sư trả lời thời điểm, trong đầu liền nhận ra thứ gì đó.

"Người nói cái gì Đạo Sĩ Trú Sư..." Da đen nam nhân nhú mày lại, hỏi.

"Trận chiến kia lịch sử ghi chép, Vong Quỷ của Khafre có hai tên cầm đầu, một gã có năng lực phá giải toàn bộ cấm chế bằng trở trủ vong thuật, đồng thời cũng là vô địch lưu chế tạo cấm chế cạm bẫy. Hắn có thể lập vô số nguyên rủa trận pháp, mượn thiên địa tà ác chi lực cho tính kế hủy diệt cả một nhánh quân khổng lồ. Kẻ này tuy là không quá cường mãnh chân thực, nhưng hẳn là mưu sĩ đáng gờm nhất dưới trướng của Khafre a. Một trong tứ kỵ sĩ khải huyền!" Ni cô lão sư lúc này cả người đều không giữ nổi bình tĩnh, cái năng muốn, chính là lập tức bỏ chạy khỏi địa phương.

Thảo phạt, thảo phạt.

Mưu sĩ của Khafre ở ngay đây, rõ ràng là hắn tính kế ngược lại hết thảy mọi chuyện.

Hướng cho Quỷ Đạo Nhân chính diện chém giết, phía ngoài xa xa tự mình đặt một cái cạm bẫy, bắt chết những con gián tưởng rằng đã chạy thoát.

Từ triệu tập quần hùng cho đến bị tính kế có kẻ rút lui chặn đầu.

Lão sư ni cô ý thức được chính mình cũng không biết có chạy thoát nổi hay không, hoặc là đang nằm trong một cái bẫy nào đó của Đạo Sĩ Trú Sư.

"Đạo Sĩ Trú Sư không phải yếu nhất sao, mọi người chúng ta liên thủ, không phải là không có đánh lui nó hi vọng." Cái kia nam tử đến từ Hiệp Hội Ma Pháp Ai Cập sợ hãi nói ra.

"Hừ, đừng nói dễ nghe thế, người trước biết hắn ở đâu không đã, thủy ngự phục dịch nguyên rủa, một chiêu này trong sử sách cũng có ghi chép. Cơ hồ là Đạo Sĩ Trú Sư lập đàn ở một cái địa phương rất xa xa theo dõi, chúng ta đều không thoát khỏi tầm mắt của hắn." Lão sư ni cô chán chường thờ dãi.

Nàng rất rõ ràng, mưu sĩ của Ai Cập cố ý ở đây ngăn chặn bọn hắn, liền sẽ không để ai sống sót rời khỏi, cũng sẽ không để một biến cố nào bất ngờ xảy ra.

Bất quá, so với truyền thuyết mô tả, từ uy lực của đối phương thi pháp cấm chế đến xem, hẳn là hắn còn xem thường lũ này nhân loại nhỏ bé, Thủy Quái này rõ ràng còn có thể áp ủ mạnh mẽ hơn một chút, bằng không một mảnh hồ nước lớn kia đều sẽ hóa thành một con thủy ma giao long đập tới chỗ nàng mà tru diệt, vào lúc ấy bị nhấn chìm liền không chỉ hai tên xấu số này, không chỉ cánh rừng hoang phế trước mắt này, bao quát mấy toà sơn mạch màu xám bạc ở phụ cận phòng chừng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

.....

Thủy quái từ không trung rơi xuống, nó biến thành một đầu hình cái vòng dòng sông, lần này nước sông hóa thành màu hơi xám xám axit, rõ ràng muốn sát ý tiêu diệt Sayyid cùng Anna rồi.

Anna cùng Sayyid như là bị vây ở axit thủy quái bao tử, mà vong linh thi ma của Sayyid từ lúc nào cũng đã bị hàng triệu hàng triệu thủy ngự bò cạp cho vây lại, không thể nhanh chóng thoát ra được, chỉ có thể tro mắt nhìn thủy thể càng ngày càng mãnh liệt chìm chết chủ nhân.

Kia phần bắt lực cùng sợ hãi, hoàn toàn hiện ra ở trên mặt, Sayyid nhìn thấy vong linh thi ma của mình buồn bã ánh mắt, tự thân hắn tu hành khí chất cũng bị triệt để đánh tan, nội tâm như sáo rỗng một dạng, cùng bình thường nông dân ăn mày bây giờ là không có gì khác biệt.

"Quái thật, chỗ này làm sao lại ngập trời thủy nguyên tố a. Không phải Ai Cập đều sớm không còn loại môn trồn đáng yêu này rồi hay sao?"

Lúc này, đồi chỗ cao đám ba người kia đang đứng, đi tới là một cái tuần tú nam tử mặc trang phục thể thao thời thượng tựa như một cái người trẻ tuổi ưa thích hiếu kỳ cắm trại trong vùng đất cấm.

Da đen nam nhân quay đầu lại nhìn thấy hắn, cơ hồ suýt chút té nhào xuống núi.

Hoàng Sơn vắng người, còn có hai đại đại yêu ma hoành hành.

Bọn hắn cường đại pháp sư như thế, chạy muốn hết hơi còn không thoát ra được...

Vậy mà tên điên này lao đầu tới thường ngoạn.

Lại nói, làm sao hắn đi tới đây, da đen nam nhân thế nhưng là một cái không tệ âm hệ pháp sư, đồng dạng không cách nào nhận ra được.

Chẳng lẽ người này cũng là Vong Quỷ, hắn là ẩn tàng Vong Quỷ, một trong tứ kỵ sĩ còn lại??

"Tiểu huynh đệ, đừng đi qua đây a, người khai thật, người có phải hay không là một Vong Quỷ oan hồn, ta hôm nay đã chứng kiến điên rồi gì đấy đủ nhiều rồi. Muốn chém muốn giết, ít nhất phải cho ta biết người giết ta có được hay không? Xuất hiện ở chỗ này vào thời điểm này, nhất định sẽ không thể là bình thường nhân vật!" Da đen nam nhân vạn phần hoảng sợ nói.

"Người nhìn ta khuôn mặt hồng hào nhuận sắc như vậy, có chỗ nào giống một kẻ đã chết sao? Yên tâm, đừng hoảng sợ, ta nhìn thấy các người đồng đội, ta cũng nhìn thấy các người đang nản lòng lắm, nhưng là các người có ta rồi, cái gì cũng không cần phải sợ. Dưới kia hình như có người sống đang đối diện yêu ma phải không? Hào tốt tránh ra một bên, chỗ này liền giao lại cho ta đi!"

Không biết vì cái gì, vô luận là da đen nam nhân, da trắng nam nhân hay ni cô lão sư, bọn hắn thấy cái này tóc hồng nam tử khuôn mặt, nghe thấy hắn giọng nói, tự nhiên cả người đều không tốt.

Mà lại là, làm sao kẻ này có chút quen mặt a...

Giống như đã nhìn thấy đâu đó rồi!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 325: Băng Hoàn U Đồng

Không cùng mấy cái pháp sư đến nhân nghĩa cũng không có này nói thêm câu nào nữa, Mạc Phàm trực tiếp nhảy xuống nước sông vị trí.

Đứng trên đỉnh vòng xoáy cuộn cuộn Thủy Quái Kinh Ngư kia, Mạc Phàm nhìn thấy hai vị bất lực pháp sư đang dần dần chìm vào mất ý thức trạng thái bên trong, hắn không chần chừ duỗi tay trái xuống, phóng xuất ra một mảnh tinh tọa màu bạc hoa lệ.

“Hoát!”

Chớp mắt chưa được một phần trăm giây, xung quanh hai người xấu số trong dạ dày Thủy Quái Kinh Ngư lập tức xuất hiện một cái luồng quang ảnh màu bạc hoàn toàn giống trên tay của Mạc Phàm, mà cũng tại lúc axit dịch vị sắp sửa trào tới cơ thể, bọn hắn đã nhanh chóng biến mất ở trong tinh tọa màu bạc, càng là xuất hiện ở bên cạnh Mạc Phàm.

"Anna, người sao lại tới đây?" Mạc Phàm lập tức nhận ra người quen, kinh ngạc nói, “Ngọa tào! Sayyid, người trông thật giống Sayyid, trợ lý của Anna sao?”

"Mạc Phàm?" Anna mơ hồ chưa lấy lại được hồn phách, nàng thấy được hắn, trên mặt có vẻ vui mừng, nhưng vừa nghĩ tới nàng bây giờ gặp phải tình cảnh, ánh mắt lại ảm đạm xuống.

Ban đầu, Sayyid ngoại trừ cảm tạ không ngớt ra thì không có bất luận một cái tưởng niệm hình ảnh nào với nam nhân trước mặt mình này, nhưng khi nghe Anna vô tình lộ ra tên thật của hắn về sau, linh hồn liền phi thường co giật chấn động.

Mà đừng nói Sayyid, phỏng chừng hai chữ “Mạc Phàm” vừa hô lên, liền ngay cả Tử Dao Mộc Nãi Y đứng bên kia nghe được cũng kém chút chém nhầm Lệ Kiếm Tử Thị.

“Người... người là Mạc Phàm?” Sayyid sững sờ nói ra.

“Chờ một chút, ta giúp hai người lên trước rồi nói.” Mạc Phàm nhú mày nói ra.

Hắn vừa vận đề ý thấy Thủy Quái Kinh Ngư kia sau khi vô huyệt hai người, nó cái đầu to dưới nước liền cuo quanh một vòng trở lại, hung hăng đánh về phía mình.

Mạc Phàm vẫn không nhúc nhích đáng vẻ, mãi đến tận lớn như vậy đầu Thủy Quái cách hắn chỉ có không tới mười mét thời điểm, hắn mới đột nhiên đưa bàn tay phải về phía trước.

“Sa Thủy Giới!”

Cảm nhận được nồng đậm thủy nguyên tố về sau, Mạc Phàm lúc này đã sử dụng được thủy hệ ma pháp.

Thủy hệ của Mạc Phàm dù cho phát sinh dị biến, nhưng vẫn là nền tảng thủy nguyên tố làm gốc; trong trường hợp hắn không cố ý khởi tạo kích hoạt phản ứng thành thủy ngân, về căn bản, Mạc Phàm đều có thể đem ma pháp Thủy Hệ vận dụng đến trọn vẹn như pháp sư bình thường.

Bất quá, thủy hệ của Mạc Phàm dưới tình huống không khởi tạo phản ứng thành thủy ngân, kỳ thực rất yếu. Hắn phải đem đi dung hợp với một cái khác hệ ma pháp.

Một đạo màu thủy lam bụi vẫn cung điện kết giới bỗng nhiên xuất hiện ở đám Mạc Phàm, Sayyid, Anna phía trước, tầng tầng đầu Thủy Quái Kinh Ngu cần tới, kịch liệt va chạm vào cung điện kết giới về sau, cái kia đã mượn thể của nó nhất thời tắt rất nhiều.

Đại khái không tới mười giây, Thủy Quái Kinh Ngu phần đầu liền giống như một quả bóng nước ném vào tường cho tan vỡ, vô số hạt li ti bọt trắng xóa bị bắn dội ngược ra ngoài, hoàn toàn bị cái kia Sa Thủy Giới của Mạc Phàm cho hất văng.

"Đây là quái vật gì, lại như vậy trên đầu các ngươi?" Mạc Phàm đứng bên trong kết giới, có chút tản mạn, hỏi Anna một câu.

"Vong Quỷ, chính xác hơn là phản hồi trú thuật của một tên rất mạnh Vong Quỷ. Mạc Phàm, ngươi cẩn thận một chút, chúng ta đang ở trong bẫy của hắn!" Anna rất chắc chắn nói rằng.

Nàng làm tình báo viên chuyên nghiệp, trọng yếu phải nắm giữ tốt kiến thức địa phương mình đi tới. Tham dự thảo phạt tập kết là Vong Quỷ sự tình, Anna tất nhiên đã nghiên cứu kỹ lưỡng tài liệu trong quá khứ tới, biết được một cái tên có khả năng đặt bẫy triệu ra vong thuật Thủy Quái này.

"Ra vậy, lúc này từ phía xa đi đến, ta cũng nghĩ được khí tức ma pháp ở đâu phảng phất rất kì lạ, lại có mấy phần hắc ám cổ quái, bất đồng với đầu Thủy Quái này." Mạc Phàm gật đầu xác nhận.

Hắn có thể chớp mắt đưa mọi người biến mất trong khu phế tích này, cũng có thể ngay tức thì một cái ma pháp liền đủ để thoát khỏi dòng hải lưu quỷ dị bao phủ, sở dĩ cố ý lưu lại chính là vì tìm đến kẻ làm phép kia.

Rất rõ ràng, phải tìm ra kẻ đứng sau chỗ này, mới có khả năng cứu những kẻ nhân sĩ khác đang tháo chạy.

"Mạc Phàm... chúng ta sống không được, ngươi chỉ sợ cũng không phải cái này Thủy Quái đối thủ, đừng hao phí sinh mệnh, ta hộ pháp cho ngươi thoát ra khỏi chỗ này, mau chạy đi tìm cứu viện!" Sayyid nôn ra một ngụm nước, mở miệng nói.

Ngược lại Mạc Phàm không có trả lời Sayyid, hắn chỉ tương đương vỗ vỗ vai Sayyid một cái, sau đó quay người bỏ đi, đồng thời mở không gian đường hầm ra, thoát biến cho cả Anna lẫn Sayyid lên vùng gò đất núi cao chỗ đám người lão sư nọ đang quan sát.

Ánh mắt Mạc Phàm chậm chậm nhìn lên thân thể khổng lồ chỗ này Thủy Quái Kinh Ngu.

Nó vốn dĩ sinh ra từ hải lưu con sông thật lớn, Thủy Quái Kinh Ngu giãy người một cái, uốn lượn như bay qua vài ngọn núi, chậm rãi kéo dài hướng tới hai toà hai bên phế tích, đã biến thành một cái dòng sông màu xám đặc, lạnh lẽo cùng đục ngầu.

Thoạt đầu, Mạc Phàm dự định triệu hồi ra Tiểu Viêm Cơ đến dễ nhanh chóng xử lý, hành hạ một phen cái này kinh tởm quái vật ưa thích trên đầu tính mạng những kẻ yếu hơn mình. Chỉ là hắn lập tức phát hiện bên trong khế ước triệu hoán, Tiểu Viêm Cơ vẫn như cũ ngủ được giống hòa linh Bảo Bảo, nằng đáp chắn mòng vài đợt do Tiểu Mei đan cho, trông đến không nổi đánh thức vô cùng.

"Ngạch, lão lang, ngươi hẳn là thời gian gần đây cảm thấy nhột miệng với đám long chủng, ra đây nhìn xem cái này Thủy Quái Kinh Ngu có hay không hợp khẩu vị miệng." Mạc Phàm mở miệng nói.

“Tê tê tê tê tê tê tê tê~~~~~”

Màu xanh long văn Triệu Hoán Thú Môn lấp ló phía sau lưng Mạc Phàm mở rộng, Thương Văn U Lang cái đầu lớn từ cánh cổng bên trong chui ra, híp mắt đánh giá một phen điên cuồng Thủy Quái Kinh Ngu.

Sinh thể là thủy mệnh.

Máu chính là sông ngòi.

Mùi vị thì vừa ôi vừa thiu, ngoại hình càng xấu xí mất thẩm mỹ, căn bản sẽ chỉ khiến cho người ta nôn mửa.

Cảnh giới là nhỉnh hơn một chút so với Đại Quân Chủ trình độ, cũng không thể bỏ sung vô luận thứ gì thuộc tính.

Nghĩ nghĩ một hồi phân tích, Thương Văn U Lang cuối cùng vẫn từ Đệ Nhị Long Môn bên trong nhảy ra.

Thuế biến thành tiên phẩm U Lang về sau, Thương Văn U Lang thức tỉnh một loại vô cùng cao quý huyết mạch, thân thể nó xác thực cũng thoát thai hoá cốt nhiều lắm, có thể là ngày ngày đấu với một ít chưa đạt tới Đế Vương chi Long bên trong Triệu Hoán Vị Diện cũng không còn làm nó thỏa mãn.

Thủy Quái Kinh Ngu thì khác.

Cái này hải lưu quý tuy nói trên thực tế cũng chỉ nhìn hơn đại quân chủ phổ thông một chút thôi, nhưng là nó kỳ thực sở hữu thể chất sinh tồn tương đương lạ lắm, có chút chưa từng thấy qua bao giờ, phỏng chừng sẽ mang lại thật mới trải nghiệm cho Thương Văn U Lang.

Kinh nghiệm chính là một loại bổ ích thực chiến!!!

"Gào gào gào gào ~~~~~!"

Thực lực có chênh lệch nhất định nên là Thương Văn U Lang cũng là tán mạn bước đi về phía đầu Thủy Quái Kinh Ngu kia đang lao tới, liền Dạ Băng Liên khải giáp đều chẳng muốn mở ra, chỉ là dọc theo đại địa du động.

Nó lang mao vũ như cũ trắng sáng tuyết ngấn, thân thể cao cao lơ lửng, ám cổ churóc vẫn trên thân hiển thị rõ ra một loại Thần Lang tôn quý không gì sánh được.

Tại Thương Văn U Lang đôi mắt bên trong, xuất hiện hai cái vòng xoáy Băng Hoàn Âm Tinh tựa như một mảnh cùng một mảnh thâm thúy vũ trụ, mà cái này Băng Hoàn Âm Tinh thông qua lang đồng chiếu đến thể giới chân thật bên ngoài, chiếu đến Thủy Quái Kinh Ngu chấn nhiếp trước mặt, nhất thời phảng phất ra một song đồng từ cực kỳ phi thường khủng khiếp.

Băng Hoàn U Đồng!!!

Chớp từ cực, tại cặp mắt của Thương Văn U Lang lập tức bắn ra hai tia xám tro băng hoàn như hàn băng dạng điểm lazer, mang theo đáng sợ toái tinh hủy diệt chỉ băng xuyên qua đại địa trước mặt.

Cả một mảnh phế tích trước mắt bị chấn động sóng kích, nhưng không có bị tia hàn băng lazer cho thiêu đốt đi, ám băng ám điểm trên thực tế cũng không có đốt cháy bất luận cái gì vật thể, xung quanh càng không thể hiện ra bất kỳ sự thay đổi nào về nhiệt độ.

Vền vền chỉ là tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức không có chút nào phản ứng, băng ám băng hủy diệt chỉ quang trực tiếp đem Thủy Quái Kinh Ngu cho đánh xuyên qua, đã nhìn thấy cái kia phách lối dữ tợn gương mặt lộ ra vẻ thống khổ, ngay sau đó nghe thấy được quý ma vong tể khóc thét chói tai.

Hải lưu to lớn thân thể của Thủy Quái bị bắn thủng về sau, rất nhanh cả mấy chục dặm kích thước đều bị ngọn ám băng chỉ điểm bùng phát mãnh liệt cùng hung hăng quán lấy, sau đó cho đóng băng lại, một phen trở nên rắn chắc. Cuối cùng hóa thành băng hoàn, rơi hết thảy xuống đất mà tan rã thành một vùng nước.

"Chết... chết rồi... Thủy Quái Kinh Ngu vậy mà chết?" Da đen nam nhân quan sát thấy, cả người ngây như phỏng không thể tin vào mắt mình được.

"Ngu...B....Đây là Thần linh chi lang à?"

Trên gò núi, đám người ni cô lão sư quan sát Mạc Phàm bên dưới, càng quan sát Thương Văn U Lang thì triển thần uy, nhất thời lặng yên không biết diễn tả cảm xúc như nào, suýt chút có thể đã đồng thời cùng nhau chết lâm sàng đi.

Bọn hắn cái gì cũng không hiểu được, đồng dạng chỉ muốn tự chọc mù mắt mình...

Thương Văn U Lang kia làm sao chỉ nội một chiêu Băng Hoàn U Đồng duy nhất này, liền trực tiếp đưa Thủy Quái Kinh Ngu nguyên hình cho đánh ra, trở về thành một vùng nước vô hồn, vô linh khí.

Lại nói, cái kia cực kỳ hung hăng mạnh mẽ Thủy Quái Kinh Ngu, làm sao trong chớp mắt từ vong này, đến một chút điên cuồng giãy dụa cũng không có a.

Mà cũng duy nhất chỉ một đòn này, đủ để cho đám người kia ánh mắt kinh hải nhìn đến Mạc Phàm, thực lòng muốn sùng bái.

Thương Văn U Lang kỳ thực cũng cười khổ ra tiếng chó.

Vốn dĩ còn tưởng một trận này sẽ có thu hoạch chút gì đó đổi mới kinh nghiệm, kết quả thành dạng này ý mạnh hiếp yếu.

Không, ít nhất cũng ôn lại được một điểm.

Đôi lúc mạnh quá cũng không cần kinh nghiệm a

"Ta nhớ...ta nhớ ra rồi, hần, hần là kẻ được treo thưởng một trăm triệu đô la."

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Sâm Lâm đột nhiên hiện ra

“Tì ta tì ta tì ta tì ta ~~~~~”

Hải Lư Thủy Quái bị đánh tan, hóa thành hư không về sau, đột nhiên có một cái cực kỳ to lớn oán linh đầu lâu màu tím tại dưới vùng trũng nước đục ngầu bay lên, sau đó nhao nhao bay về phía Mạc Phàm nơi này.

Oán linh đoán chừng khoảng vài trăm mét hình hài, nhưng không phải ai thường nhân cũng nhìn thấy được, ngoại trừ Sayyid bản thân tu luyện vong linh hệ cùng Mạc Phàm nắm giữ cảnh giới tinh thần lực siêu việt ra, căn bản rất ít khả năng đem một ít dị vật thần kì đến là có thể phát hiện được.

Mọi người trên gò đất cao vốn còn đang chưa hết bàng hoàng danh tin tức thiên báng thợ săn treo tường trăm triệu đô la, không ai mở miệng nói được thêm câu nào; chỉ mỗi Sayyid nhìn chăm chăm Mạc Phàm, hần mớ hồ phát hiện thứ gì không thích hợp, rõ ràng là một mảnh âm đạm quang mang điên cuồng hướng Mạc Phàm nơi đó ngưng tụ làm sao lại quen thuộc mấy phần.

"Pharaoh...Pharaoh... chi xuôi..." Hần lập tức trầm giọng sừng sốt nói ra.

“Người nói cái gì Pharaoh chi xuôi?” Anna băng vết thương lại cho Sayyid, dĩ nhiên là nàng đứng gần đó nhất, nghe được hần đồng dạng kĩ nhất.

“Màu tím nhạt oán linh... Anna, người không có tu vi vong linh ma pháp, người không thấy được, nhưng ta thấy, cái kia Hải Lư Thủ Quái chết đi, liền là ần tăng Pharaoh chi xuôi bên trong!” Sayyid một mặt hải hùng không thể tin được.

Làm một cường giả vong linh pháp sư, suối nguồn Pharaoh là một thứ tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm vũ trang mà bất cứ ai cũng mong muốn đấy.

Pharaoh chi xuôi tĩnh lại cùng tạo nên vong linh hiệu quả là đồng thời liên hệ, mỗi triệu hoá hơn ra một cái vong linh, Pharaoh chi xuôi liền mang sinh mệnh chi lực hồi sinh trở lại vong linh đã chết đi, một lần nữa khôi nguyên trạng thái chiến đấu ban đầu.

Này là nguyên rủa linh mạch của Minh Thần cổ đại sáng tạo ra, ai nấy vong linh tại giả Ai Cập đều xác nhận được phổ cập; chỉ là hần không ngờ tới đầu Thủy Quái Kinh Ngu kia liền là một đầu sinh vật được thai nghén từ Pharaoh suối nguồn hiệu quả, rõ ràng là quá khứ từ trước đến nay chưa từng được ghi chép qua.

Mạc Phàm tương tự giống Sayyid, hần chậm chậm theo dõi quá trình Tiểu Nê Thu hút vào một lượng rất lớn Pharaoh chi xuôi, sớm đã nhận ra chỗ này hiện tượng phi thường kì lạ.

Thủy Quái Kinh Ngu là một tồn tại có hồn thức oán linh, vậy liền hoặc là vong linh, hoặc xác suất thấp hơn chính là thức hồn du đăng. Bất quá, cho dù sinh trưởng ở dạng nào chẳng nữa, một khi bị Thương Văn U Lang đánh tan đi, loại vong linh hay du hồn đã triệt để bị tàn phá, về lý tính phách phải càng thêm thuần hậu mới đúng, hoặc ít nhất cũng có tàn hồn xuất ra.

Vậy mà kết quả chỉ thu hoạch được mỗi Pharaoh suối nguồn, vậy năng lượng nó cơ hồ ngay từ đầu chỉ là từ Pharaoh suối nguồn tạo thành???

"Kỳ quái, Pharaoh chi xuôi từ khi nào đã có thể tạo ra oán linh rồi, ma pháp kẻ này có chút cổ quái?"

Ban đầu, Mạc Phàm cho rằng Tiểu Nê Thu không rút ra tàn phách hay tinh phách của Thủy Quái Kinh Ngu là cảm thấy chủ yếu không hợp khẩu vị. Vốn dĩ Tiểu Nê Thu là một cái tính tình cổ quái nhỏ mặt dây chuyền, có chút đồ ăn nếu là kẻ cận quái dị khí tức, nó là sẽ không ăn vào bụng bên trong, loại chuyện này Mạc Phàm ngược lại là nhìn thấy qua không ít, tựa như là một đứa bé chán ghét mùi cá tanh vậy.

Nhưng thời điểm hần dùng ý niệm đi truy tầm, phát hiện cái kia quả thật đều dưới bùn tanh cũng không có dấu hiệu động đậy nào khác của hồn linh, đồng dạng cũng không phát hiện được tàn phách, tinh phách nào đó tự tiêu tán đi sau khi bị chết.

Mà oán linh hồn phách không có, vậy đoán chừng loại kĩ thuật này phần lớn là dựa vào suối nguồn Pharaoh đến chừng không, kẻ làm được chuyện này kỳ thật lợi hại vô cùng.

“Hô hô hô hô hô hô hô ~~~~~”

Đột nhiên, đại địa phế tích rung lắc nhẹ một cái, nhìn thấy được mặt đất đang không ngừng nhấp nhô lên tựa hồ dù một tấm thảm lớn vậy. Cũng tại chỗ này rung lắc liên hồi, bất thành linh xuất hiện ra không biết bao nhiêu vòng tròn màu tím đen quỷ dị; mấy cái vòng tròn này dựng đến trước mặt Mạc Phàm, tại chỗ Thủy Quái Kinh Ngu vừa chết xuống.

Mạc Phàm trước tiên lập tức giơ tay phải lên, ra hiệu cho đám người nhân sĩ trên cao chớ mạnh động bước xuống, phải đứng yên tại chỗ quan sát tình hình.

“Soạt soạt soạt soạt soạt soạt ~~~~~”

Phút chốc, ngay tại vòng tròn màu đen quỷ dị đầy hơi thở hắc ám, đột ngột đâm chồi từng cây trắng kiện từng la Cự Mộc, từng la có thể mọc ngay tại đại địa phế tích không một mảnh sinh cơ này vươn cao lên, giống như thành các dây leo đến kỳ hạn sinh trưởng, hết thảy hợp thành một tòa kiên cố cự tường môn, ngăn cách chỗ này tầm nhìn của mọi người. Mà bên trong tường môn có cái gì, liệu mọc trời đất có tiếp tục diễn sinh mọc lên vách núi cheo leo, sâm lâm có bành trướng thâm thực vật hay không thì cũng chẳng ai biết được.

Chỉ là nhắc về quy mô, khu rừng đóng kín bất ngờ hô hoán ra này, muốn nói là cứ điểm thành lũy thì ai nấy cũng đều tin!

“Vong thuật hô hoán, còn hô hoán ra được chỗ này địa phương?” Mạc Phàm chớp chớp hai mắt, có chút không thể tin được.

Hắn không cần đi vào cũng cảm nhận được một nguồn năng lực dồi dào nguyên rủa cùng oán linh đang sôi sùng sục ở bên trong Cự Mộc tường, bọn này nửa ẩn cư bộ lạc, lại còn trùng kiến sâm nghiêm như vậy trại tường, hiển nhiên giống hết sinh vật đáng sợ nghỉ lại tại toà bảo tàng này bên trong núi lớn.

Cự Mộc tường có đại môn, đại môn cũng không phải là chậm rãi kéo ra, mà là phía trên một loại đòn bẩy dây kéo quấn quanh nhận thấy khí tức người lạ liền tự động mở, chậm rãi tản ra khe hở đủ cho một người đi vào.

Mạc Phàm đi trước, Thương Văn U Lang theo sau lưng.

Đám người Sayyid, Anna, đám ni cô lão sư thì không có đi vào, cũng là không thấy vô luận một thứ gì sau lưng bức tường Cổ Mộc đó.

Đến khi cả Mạc Phàm lẫn Thương Văn U Lang từ cửa gỗ dây leo khe hở cho đi qua, hắn phát hiện những cái kia dây leo vậy mà nhanh chóng sinh trưởng, quấn quanh ở cùng nhau, càng đem đại môn kia hoàn toàn cho đóng lại.

Muốn lui lúc trở về, rõ ràng chỉ còn một cách đập nát chỗ này Sâm Lâm.

"Cẩn thận..." Anna bên trên gò núi quan sát, nàng nhìn thấy Mạc Phàm bị nhốt lại, đột nhiên hô to lên.

"Không cần lo lắng cho ta, tru diệt thế lực màu mè, ta làm đến chuyên nghiệp." Lúc này, Mạc Phàm thanh âm từ tường thật dày đầu kia truyền tới, cũng mặc kệ có tới chỗ của đám người Anna không.

Vào đến bên trong, Mạc Phàm ngược lại hơi nghi hoặc một chút, vừa rồi một đường đi tới, hắn liền cảm thấy vùng núi lớn này vẫn rất an tĩnh, liền một chút tự cho là yêu ma, quái thú hay vong linh gì đó đều không có ẩn hiện.

Theo lý thuyết, nếu có ai đó cố ý bày ra một bữa tiệc trên bàn ăn thế này, lẽ ra khi có khách đến vẫn phải mời một ít trân vị thượng thức mới thỏa đáng, chỉ ít cũng là sẽ bị một chút ăn thịt người yêu vật cho để mất tới.

Làm sao yên tĩnh???

Không đúng, kẻ này nếu đã dựng bẫy, dĩ nhiên là có tính toán.

Không có yêu ma lang vãng, chưa chắc bảo đảm là chuyện tốt.

Đó là bởi vì tương đối nhỏ yếu yêu ma ý thức được vùng này có sinh vật càng nguy hiểm hơn, cho nên mới không dám ra đến đi săn!

Hắn rõ ràng người được mùi oán linh rất nồng nặc, nhưng chính mình kiểm tra đến, vô luận cái gì cũng không thấy.

Mà lại là, trong lúc khó hiểu không tìm được lời giải thích, Mạc Phàm càng phát hiện được một chỗ rất trùng hợp khác; đó là địa phương này ban đầu có một ít phế tích, có một ít rễ cây bị bong tróc ra khỏi mặt đất, hoang tàn cùng thừa thốt vô cùng.

Đến khi toàn bộ địa phương Sâm Lâm ở đâu mọc lên đến, Mạc Phàm liền uớng thừ rất chính xác mọi khoảng cách, cự ly của Sâm Lâm triệu hoán ra này, bao quát cây cối, từng thớ cỏ, từng viên đá to, hết thảy hoàn toàn trùng khớp với các dấu hiệu vết tích của một đồng hoang tàn hoang mạc mà địa phương ban đầu sở hữu.

Tựa hồ cái này Sâm Lâm được hô hoán ra, càng giống như quá khứ chân ảnh nhìn qua tấm hình chiếu hàng chục, hàng trăm năm trước của khu vực chiết xạ.

Đúng lúc này, kia mờ tối dưới vách đá, một đôi ác độc đồng tử bỗng nhiên phát sáng lên, giống như là một con từ đầu đến cuối tiềm ẩn tại một chỗ mãnh thú, liền đang chờ đợi con mồi từ trước mặt của nó trải qua.

Con mắt của nó, nhìn chòng chọc vào Mạc Phàm, phảng phất trong rừng rậm có vô cùng vô tận đồ ăn, kia cuốn lên lệ khí cùng sát khí, tựa như một trận bão tố hung hăng phá đi qua.

Lưu Hỏa Cự Hùng???

Tiến vào sâu hơn một tí, Mạc Phàm nhìn thấy một đầu Lưu Hỏa Cự Hùng trương đương to lớn, toàn thân nó tỏa ra một tầng hỏa kim thuộc tính cực kỳ cường hãn, mà chỗ này càng đến từ thể chất huyết mạch phi thường cao của Hùng thú, càng là vong linh khí tức hùng thú.

Mà lại Mạc Phàm có một chút làm không rõ ràng.

Gia hỏa này rõ ràng liền trốn ở sâu trong rừng rậm, nếu là rừng rậm đến từ chiết xạ quá khứ, lẽ ra nó phải là yêu thú thông thường mới đúng, sao lại là vong linh đây?

“Gào gào gào gào gừ gừ gừ ~~~~~~”

Không giống chủ nhân dạng này suy nghĩ kĩ lưỡng, Thương Văn U Lang vừa thấy địch, lập tức gào lên một tiếng lang ngâm thật to dài, lập tức chấn nhiếp ngạo khí xuống, tỏ rõ thái độ muốn thách đấu Lưu Hòa Cự Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 327: Hải lòng tiến hóa

"Tu tu tu tu tu tu tu tu tu tu tu tu tu tu tu tu ~~~ "

Lưu Hòa Cự Hùng phát ra một loại giống như là giàn khoan động cơ tàu hỏa tiếng kêu, có thể nhìn thấy lồng ngực của nó đang nhanh chóng nhúc nhích, hai bên nở nang ra, cũng tựa hồ có đồ vật gì ngay tại từ trong phổi co bóp thở ra, lan tràn đến tứ chi của nó, lan tràn đến đồ chót một mảnh vực sau lưng.

Liệt hỏa trong nháy mắt dẫn đốt chung quanh cây cối, một mảng lại một mảng lớn bị đốt thành tường, đồng thời theo gió đang di động.

Tứ chi cường tráng của Lưu Hòa Cự Hùng bốc cháy, theo kia cổ quái lực lượng truyền lại đến lồng ngực, phản ứng dữ dội đến rung lắc mấy chục dặm mảnh rừng, toàn thân nó tản ra một loại kinh khủng lưu hỏa khí tức, liên cặp mắt kia đều có ma quang nở rộ, hung dữ trừng trừng vào gã nhân loại dám xông tới cứ địa mà nó là bá chủ.

Mạc Phàm gãi đầu một cái, vẻ mặt dờ khóc dờ cười.

Rõ ràng kẻ đi khiêu khích là Thương Văn U Lang, vì cái gì lại thái độ với mình???

“Lão lang, nó khi quân với trẫm, trẫm nó!” Mạc Phàm trầm giọng nói ra.

“Gào gào gào gừ gừ gừ gừ ~~~~~!”

Thương Văn U Lang đứng bên cạnh Mạc Phàm, nghe hắn truyền lệnh, liền lần thứ hai cất tiếng lang ngâm lên; chung quanh của nó, có vô số màu trắng lông mao đang thông thả phấp phới. Băng lãnh phồn vinh chi lực ngay tại bao trùm mặt đất chỗ tiếp xúc đại địa, càng áp chế hết thấy sức nóng hùng hực lực lượng hỏa diễm đang vậy vào.

"Hút hút hút hút hút hút hút hút hút hút ~~~~~"

So linh vực, U Hàn Dạ Băng chính là ăn tươi nuốt sống hầu hết băng chi, hỏa thể đã từng tồn tại.

Mà so hung hăng, trên đời này đồng dạng cũng không mấy cái sinh vật sẽ cầm cự được đệ nhất thương văn lang tộc.

Thương Văn U Lang giẫm chân xuất động, toàn thân nó bị màu trắng tinh khôi băng ảnh bao phủ, ma ảnh kia khiến cho nó xuất kích phương thức di chuyển phi thường quỷ dị, tựa như một đầu tà ác thương đáng (ruồi), ở trong màn đêm nhào hướng con mồi của mình mà đâm vào.

Lưu Hòa Cự Hùng nhìn thấy một bóng lại một bóng ngoằn ngoèo băng ảnh, vốn to như vách núi màn trời, nhưng lại chớp biến chớp dị không có nhất định quỹ đạo nào cả, chỉ là trước mặt thổi phà phà một luồng tà ác hàn băng khiến lưu hỏa trên tay chân của Lưu Hòa Cự Hùng cũng phần nào ảm đạm đi.

Làm vong linh bá chủ cứ địa, nó hiểu rõ lợi thế của mình, lập tức quay người lùi lại, tìm tới sau lưng một cái đại thụ có tầm chắn tốt phía sau, vội vàng bám đứng lên một đạo dây leo tường, hạn chế tối đa tầm nhìn có thể công kích được của Thương Văn U Lang.

Bất quá, Thương Văn U Lang tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với, Lưu Hòa Cự Hùng cái này lợi dụng dây leo tường đại thù vậy mà chậm mất vài nhịp, để cái này thuận lợi chính diện húc thẳng lên người nó, tông đồ cả một mảnh to lớn đại thụ sau lưng.

Trước một khắc còn đại thể hỏa diễm bùng phát chưa được bao lâu, chớp mất một cái, băng xâm thực dữ dội, cuốn theo phần này lực húc của Thương Văn U Lang cho đánh tan.

Nhìn cả một góc khu rừng hàn băng u ám, mà lại giữa ngực của Lưu Hòa Cự Hùng càng bị xương đầu của Thương Văn U Lang tông trực diện vào, ít nhất cũng phải hàng chục cái xương sườn vỡ gãy, càng có hàn khí thẩm thấu bên trong, dập tắt mấy phần nhiệt hỏa nội tại.

Đúng lúc này, sâm lâm quý dị có hàng ngàn, hàng vạn đám dây leo cuốn lấy cơ thể Lưu Hòa Cự Hùng lại, kéo cơ thể bị trọng thương của nó tít ra xa, bay về phía đỉnh chớp khu rừng; đồng thời vô số đám tù lung dây leo quanh quẩn lấy Thương Văn U Lang, kim hãm một màn công kích thứ hai bùng tới.

“Sâm lâm có linh tính, có kẻ quan sát từ xa chỉ đạo”, Mạc Phàm cẩn thận quan sát từ bên ngoài, chứng kiến một màn này liền đưa ra kết luận nhắc nhở

lão lang.

Như lúc này dò xét tới nói, Lưu Hòa Cự Hùng không có dây leo bám kịp thời trợ cứu kéo lê đi, liền sẽ bị Thương Văn U Lang thừa thắng xông lên thêm bước nữa công kích, phóng tới trực tiếp cắn cổ, mà lại U Lang huyết thống vốn dĩ cực kỳ hăng huyết, dã chiến, này xem xét liền là lực cắn kinh người, một khi bị nó răng nanh cắn vào, trừ phi tắt thở, nếu không tuyệt sẽ không buông ra.

“Đông Đông Đông Đông ~~~~~”

Thương Văn U Lang thuận ba di động thần tốc, hoàn toàn luồn lách vào tù lung dây leo quấn quanh, càng là né tránh toàn bộ bao trùm tới sóng mặt đất, nham thạch đánh về phía mình.

Thương Văn U Lang giống như Đẳng Phi trên không trung, có thể tại thẳng đứng trên vách cổ thụ cao tít trời mà tạo ra thảm băng vừa đủ bàn chân, giẫm lên leo lên, rượt đuổi Lưu Hòa Cự Hùng.

“Grừ...”

Kia Lưu Hòa Cự Hùng chịu nhục nhã như vậy, liền tức giận không thôi; nó từ trên không, được rừng leo trợ giúp làm bệ đứng, nhanh chóng vươn ra cánh tay phải, vung ra hoành trảo mang theo kinh khủng hỏa lưu màu đỏ trong nháy mắt vượt quá chiều dài một ngàn thước trước mặt, hình quạt góc 150 độ trở lên phạm vi.

Màu đỏ hỏa lưu hùng trảo nơi đi qua, thảm thực vật, dây leo trong nháy mắt bị xé nát, xẹt ra đỏ vẫn lửa nồng nặc, mà chân không hiện trạng đồng thời bị chém thành năm đạo vẫn lửa nhánh dấu vết về sau, kia rõ ràng bốc mùi cháy khét, là không khí bị xé nứt dấu hiệu.

Thương Văn U Lang cũng là ngạo khí không ngừng, dứt khoát không lùi, trực tiếp nhào tới, có được Thương Hoàng huyết mạch, nó cũng không sợ hãi loại này cận thân bác đầu, cận thân đón nhận man lực, thân thể nó có thật nhiều bộ vị đều hiện ra man tính; lông mao pháp phòng hóa thành phiến băng, cứng rắn vô cùng, mặc cho Hỏa Lưu Hùng Trảo xé qua.

Đương nhiên, vẫn là Hỏa Lưu Hùng Trảo vô dụng trên thân thể băng phiến Thương Văn U Lang, nó tiếp nhận trực diện móng vuốt về sau, liền há to miệng hà ra hơi thở điểm băng, gầm một tiếng lang ngâm.

Lang ngâm chỉ lực oanh tạc như tảng băng bị bạo vỡ, hàn khí bị nén thổi tung tới, ngăn ngại chưa tới một giây đã đem dây leo quanh thân Lưu Hòa Cự Hùng cho đóng băng lại, rồi nhanh chóng phân rã về phía sau y hệt một trận cuồng phong quét qua mùa thu lá rụng, hết thấy đều không thể níu giữ được Cự Hùng nữa, cũng không cách nào bảo vệ nó thân thể nó đang lơ lửng đối ngược lên trời.

Mạc Phàm nhìn theo một trận nghiêng ép đối phương của Thương Văn U Lang, rõ ràng cảm thấy mấy phần hài lòng ngày đó thức tỉnh tiến hóa.

Xác thực Thương Văn U Lang huyết mạch quá bá đạo, vô luận là chiến kỹ dã lang, cường kỹ văn lang, tốc kỹ ma lang, huyền kỹ thương lang hay sát kỹ cổ đại U Dạ Hàn Băng thượng cổ, nhìn chung so với phổ thông vô địch quân chủ một chút, Thương Văn U Lang có thể là dùng không tới một phần tư thực lực để nghiền ép đối phương.

Đúng lúc này, Mạc Phàm đột nhiên cái cổ sau mát lạnh, cực kỳ dự cảm không tốt dâng lên, đến mức toàn thân nổi da gà đều bốc lên.

Mạc Phàm sau lưng, tự nhiên chính là cái kia cao lớn tường môn lúc này đi vào, nó cùng vách đá dựng thẳng đem tiếp giáp với nhau, mà tại cái chỗ tiếp giáp này, từ lúc nào đã là thi thể một cái Lưu Hòa Cự Hùng khổng lồ chậm rãi hiện hiện, một đôi hỏa nhãn ác độc, chính nhìn chăm chú không có chút nào phòng bị Mạc Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 328: Phục chế Vĩ Linh Hoàng huyền thuật

Giật mình một chút, Mạc Phàm nhìn xem Thương Văn U Lang vẫn còn tấp lầy tấp để tứ chi Lưu Hòa Cự Hùng ở trên thiên không.

Vậy mà ở đây vẫn còn một đầu quỷ không biết thần không hay khác Lưu Hòa Cự Hùng.

Liền trốn ở sau lưng mình!?

Thoát khỏi không gian chỉ nhãn???

Không, không đúng, này là Lưu Hòa Cự Hùng được tạo ra từ tường rừng, chỉ có trong trận xây dựng pháp tắc tạo ra sinh vật như vậy, căn bản mới thoát khỏi Tà Nhân của Mạc Phàm.

Cùng Thương Văn U Lang chém giết đầu kia Lưu Hòa Cự Hùng bất quá là đang hấp dẫn sự chú ý của mình, bảo đảm tự mình không có cái khác phòng

bị.

Mạc Phàm không khỏi một trận kinh ngạc, hấn vậy mà không có cân nhắc đến. Rõ ràng khu rừng này có linh tính, giống như dòng sông hải lưu kia có linh tính yêu vật, đó mới là vấn đề. Lưu Hỏa Cự Hùng bắt quả chỉ là một cái sinh sôi triệu hoán ra.

Đã một đầu sinh ra Lưu Hỏa Cự Hùng có thể trốn qua cảm giác của mình, như vậy thì khả năng tồn tại cái thứ hai, cái thứ ba, cái thứ tư...

“Roẹt roẹt roẹt ~~~~~”

Lại một đôi mắt, giống như là vách đá dây leo hạ ẩn giấu hóa vân, xuất hiện ở Mạc Phàm mặt khác một bên.

Mạc Phàm hiểu được rồi.

Tự mình chỉ tự thân vận động, cũng không thể đợi Thương Văn U Lang tới giải quyết.

Màu đỏ hỏa vân Cự Hùng lao tới, một đầu toàn thân lưu chuyển lên kim sắc ngũ Trảo Hùng đột nhiên đập xuống, nó cường tráng vô cùng thân thể đánh tới Mạc Phàm, lực lượng đáng sợ đến cực điểm!

Mạc Phàm liền chớp mắt ra sau lưng nó, vẫn tại ngân quang đồng tử lóe lên, hấn mở lòng bàn tay ra, đưa bàn tay hướng về phía kia Thương Văn U Lang khu vực, trùng trùng điệp điệp về phía mặt đất lấy Âm Băng, trùng trùng điệp điệp thu hoạch U Hân chi khí trên trời.

Sau đó, hấn uyển chuyển thân thể, nhanh như chớp vỗ nhẹ lòng bàn tay vào giữa bụng Lưu Hỏa Cự Hùng trước mặt.

“Không gian súc kiêu, hỗn loạn u hân!!!”

Thoáng chốc, giống như có một cái hư vô đường hầm nào đó rút sạch chi khí dư đã bên kia trận chiến của Thương Văn U Lang thái ra rồi toàn bộ đặt tại cơ thể của Lưu Hỏa Cự Hùng bên này, lập tức triệu hồi mở ra một trận băng sương hàn bạo từ bên trong lạnh lẽo lĩnh vực bên kia càn quét qua, để cho hủy diệt U hân dạ khí trong khoảnh khắc đem Lưu Hỏa Cự Hùng cho tím tái mặt mũi, mờ nhạt thân thể, hỏa điểm dập tắt thành băng chi, đồng thời để cho phượng viên mấy chục ngàn mét hết thủy hóa thành băng vực, không chút nào sinh sôi nảy mầm sự sống.

Lưu Hỏa Cự Hùng bị đóng băng cũng không phải phải chỉ da thịt bên ngoài, càng là nội quan, phổi, tim mạch bị tan chảy thành nước lạnh bên trong, trực tiếp chết đứng.

Mạc Phàm cũng không có rảnh rỗi thư giãn chút nào, hấn còn phải ngăn cản bọn chúng từ hai đầu hoàn toàn phương hướng khác nhau cùng góc độ công tới, để Mạc Phàm không thể không nghiêng người, nhanh chóng chớp mắt biến mất khỏi chỗ này.

“Lão lang, ngươi tạm thời qua đây một chút!” Mạc Phàm mở miệng nói ra.

Cũng không đồng thời thân thể có ngân quang bàng bạc chớp sáng, hoán vị địa phương của hấn với Thương Văn U Lang.

Lần này, Thương Văn U Lang từ băng sương không gian bên kia giáng lâm qua, nó mang theo vô số lông vũ u hân giống như thánh linh băng tước rủ xuống, khiến cho vạn sinh vật đều có một loại vừa rét vừa run cảm giác, sợ hãi cùng cảnh giác đột ngột dâng lên tới đỉnh điểm.

Chân không lơ lửng, Thương Văn U Lang một lần nữa thi triển băng mâu thương thuật.

“Băng Hoàn U Đồng!”

Linh mâu U Lang đồng tử nhìn chăm chú ba đầu Lưu Hỏa Cự Hùng đang ngờ ngạc này, sau đó ngưng tụ, bắn ra một chùm băng hoàn với phạm vi quét ngang vô cùng lớn, lại giống như cực địa bỗng nhiên giáng lâm lãnh tai quang mang, trong khoảnh khắc đem sơn xuyên đại địa cho phong ấn tại thật dày băng tinh bên trong.

Ba tên Lưu Hỏa Cự Hùng bên này tu vi rõ ràng muốn thấp hơn một chút so với cái kia bị nó hất tung lên trời cao thời điểm, liền trong khoảnh khắc bay tập, thân thể hóa thành băng điêu, tại chân không trùng điệp rơi tự do xuống đại địa bên dưới.

Ngược lại ở bên kia chiến tuyến,

Lưu Hỏa Cự Hùng cấp bậc chỉ tôn quân chủ tìm được chỗ đáp an toàn, nó loay hoay một chút, cũng không hiểu được Thương Văn U Lang hung dữ kia là như thế nào không tiếp tục truy đuổi chính mình. Chỉ là thời điểm quay người lại, đối diện nó lúc này cũng không còn là Thương Văn U Lang, mà là Mạc Phàm.

“Tên kia, không phải muốn cùng ta đấu một trận sao?” Mạc Phàm cười cười nói ra.

Đương nhiên, cứng đối cứng, hấn sẽ là không có ý định tránh.

Vừa vận chỗ này thử một lần tuyệt kỹ "huỳnh từ" chỉ giáo.

Lông vũ phong bạo tán, huyền vũ lưỡi đao cuồng quyền, Mạc Phàm trên thân đột nhiên tỏa ra một cỗ bình tĩnh đến mức đáng sợ khí tức.

Trước mặt hắn có một mảng lớn màu bạc ngân song ám chi vũ, đây chính là sao chép phục chế lại Phong Bạo Huyền Vũ của Vĩ Linh Hoàng bằng huyền âm ma pháp, không gian ma pháp cùng hỗn độn ma pháp mà ra, tuy lực lượng cùng tính toàn diện đến nỗi đều một phần cũng khó bằng. Bất quá như cũ vẫn là huyền thuật bá đạo, mà tại Mạc Phàm thậm chí còn không ngừng cường hóa lỏng vũ, uy lực càng không thể coi thường.

Lưu Hỏa Cự Hùng sùng sốt đến tột độ, dự định tung ra một cái bạt tai Trảo Hùng đánh chớp nhoáng Mạc Phàm, nhưng rất tiếc, Phong Bạo Huyền Vũ chính là chớp mắt đoạt mệnh thần kỹ của Vĩ Linh Hoàng sáng tạo.

Nhanh, chính xác, dứt khoát, gọn gàng, ngọt lịm và đủ lực...

Mạc Phàm đem những này lãng lệ hủy diệt sóng âm lỏng vũ cơ hồ không biết là từ chỗ nào cái gì góc độ lọt vào Lưu Hỏa Cự Hùng bên trong thân thể; chỉ tại trong nháy mắt không ai để ý, liền sớm đem đầu Chí Tôn Quân Chủ Lưu Hỏa Cự Hùng nửa thân thể đều cho cắt, cặp mắt bị chọc thủng xuyên qua, tim xuyên qua; cuối cùng gọn gàng hồi quy lại phía Mạc Phàm trên bàn tay.

“Ngọa tào, vậy mà không chết?”

Mạc Phàm lúc này mới chú ý tới kia cổ quái Lưu Hỏa Cự Hùng tựa hồ không khác gì đầu Zombie tiến hóa, so với đơn thuần vong linh còn dày đặc sinh mệnh hơn một cái cấp độ, dù là đưa chúng nó thân thể róc thịt đến một miếng thịt đều không thừa, bọn chúng hài cốt cũng sẽ găm cắn về phía người sống; kia Cự Hùng giờ trở thành Cốt Hùng, mà công kích cũng chuyển sang thành cắn, dùng răng nanh như chó gặm hương về phía hắn.

Còn tốt, Phong Bạo Huyền Vũ của Vĩ Linh Hoàng có một thức hồi quy lại.

Bao nhiêu song chi lỏng vũ phục chế ra ban này đều đã tụ lại trên bàn tay phải của Mạc Phàm, hắn cái này đơn thuần đứng im một chỗ, đơn thuần đem tinh thần lực khống chế tốt trạng hỗn độn lực lượng trên tay mình, cuối cùng ánh mắt lãng lệ chăm chăm nhìn vào đầu Cốt Hùng Zombie đang lao tới, tinh chuẩn vô cùng một chương giáng về phía đầu Cốt Hùng.

“Oành oành oành~~~~”

Một vòng lại một vòng sóng âm rít gào, không gian ngoằn ngoèo xoắn xít lại, giống như một mảnh vỡ hành tinh bị bắn ra, đem Lưu Hỏa Cốt Hùng đầu lâu trực tiếp bị chương lực hỗn độn huyền vũ cho hóa thành hư vô. Bất luận là hỏa diễm trên thân thể có cỡ nào hùng hổ, hay là xương cốt có cỡ nào cứng rắn, phút chốc hết thảy đều lan tràn, bị hỗn độn chi lực cho xoắn thành bột mịn, để đầu này Cốt Hùng vô địch quân chủ trong nháy mắt biến mất.

Không có máu tung bắn, không có vẩn bụi vấy vào, chỉ là một vài tia gió nhẹ se se lạnh vuốt qua tóc mái, Mạc Phàm đứng ở nơi đó, không nhúc nhích tí nào, hắn như cũ quần áo sạch sẽ, có chút tàn mạn.

Thương Văn U Lang bên kia đang nhai nhai ngấu nghiến lấy ba đầu đã đóng băng Lưu Hỏa Cự Hùng, nhìn qua bên này thấy đầu Lưu Hỏa Cự Hùng khó chơi nhất vĩnh viễn biến mất trên bản đồ vị diện, nhất thời không khỏi rung mình một cái.

Quả nhiên, chọc giận hoàng thượng càng đáng sợ hơn.

Ngần như vậy thời gian, đem cái này cấp bậc chí tôn quân chủ Vong Linh Lưu Hỏa Cốt Hùng cho miêu sát vĩnh viễn, sợ là cũng chỉ có hoàng thượng mới có thể làm được.

Chính Thương Văn U Lang bản thân đều sử dụng tương đối thủ đoạn nhưng vẫn chưa thể kết thúc trận đấu được đây.

Bởi vì Thương Văn U Lang cho dù gây thương tích, tấp tới tận bốn, năm cái trên người Lưu Hỏa Cự Hùng, song cái này cấp bậc vong linh quá cao, Lưu Hỏa Cự Hùng cũng sẽ tại đầu một nơi thân một nẻo tình huống dưới Đoạt Mệnh cắn xé tiếp tục Thương Văn U Lang.

Tuyệt đại đa số sinh vật trước khi chết đều sẽ bộc phát ra kinh khủng lệ tính, huống chi loại này cổ quái chí tôn quân chủ.

Cho nên là, nếu không phải Mạc Phàm hoán vị đổi chỗ, chỉ sợ rằng Thương Văn U Lang sẽ phải lộ ra tương đối nhiều bản lĩnh của mình một chút rồi.

“Chỗ rừng già này ta dạo chán rồi; lão lang, còn lại giao cho người a, hùy nó!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 329: Thần linh trong tòa miếu nhỏ

Có rất nhiều thảm thực vật kỳ thực càng giống như là một cái trống rỗng rừng cây, ngay từ đầu bước vào liền mang cho người khác một cảm giác tưởng chừng bị lạc đến mảnh nào đó cô đại rậm rạp, chỉ mãi cho đến khi mơ hồ lưu ý tới nơi này địa hình có chút thiếu thiếu đi thứ gì chẳng hạn tuần hoàn mây gió, thiếu đi sinh thái vòng đời tự nhiên; cuối cùng mới phát giác rằng hết thảy đều là hư vô tạo cảnh.

Mạc Phàm từ lúc hăm sâu ở bên trong thời điểm, liền bản thân đã sớm nhận ra chính mình cũng bị giam giữ tại một cái túi lồng giam dầy nào đó rõ

ràng không có gì khác biệt.

Đây cũng không phải là thế giới huyền cảnh, không phải không gian chi kính hay tâm linh chi thuật tạo ra; tự nó tồn tại, tựa hồ hải lưu dòng sông hóa thành Thủy Quái Kinh Ngự đồng dạng, vốn dĩ không phải là cố ý cho giống chân thực, mà chính nó đã là chân thực đấy.

Chỉ bất quá, này chân thực, mang ý nghĩa sinh mệnh vạn vật đều có sinh linh, dòng sông có linh tính, rừng rậm có trái tim, có hơi thở, có kẻ đầu não sau lưng.

"Đồng Đồng Đồng Đồng Đồng!"

Một tiếng trường ngâm lạnh gáy, một chùm u dạ màu xám tro không ngừng phun ra.

Hoa cỏ cây cối, càng là cánh chim trên trời triển khai đều có chút gian nan.

Dây leo nặng trĩu đá sương rớt xuống.

Cái này rừng cây liên tục đứt gãy xuống, có thể nói là lũ lượt mà hàng loạt, không có chút dấu hiệu nào phòng bị.

Sâm Lâm Tường lớn đại môn một lần nữa mở ra một cái khe, hoặc chính xác hơn là bị ai đó cố ý xé nó ra, nhìn thấy được Mạc chậm chậm rãi bước ra ngoài.

Theo sau hắn, chưa vội muốn ra là Thương Văn U Lang, nó thi triển thương thuật ma pháp, nó giãn ra hoa lệ lông mao trên người, băng vũ chước văn tung bay pháp phối khắp nơi, hết như trong thần thoại băng tuyết chi hoàng giáng lâm.

Sâm lâm môn to lớn bao nhiêu không cần biết, cứ việc biên giới có giới hạn, băng lãnh khí tức từ tuyết vũ bên trong tản ra sẽ vun lấp đầy đến điểm đó, như bão táp đồng dạng tấn mãnh cán quét cái này bừa bộn một mảnh sơn lâm, tại lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được ngưng kết, ngưng kết thành kiên cố vô cùng băng sương, chôn vùi vạn vật, diệt hóa nguyên sinh.

"Kèo kẹt kèo kẹt kèo kẹt~~~~"

Cây cỏ đông kết, nam thạch đông kết, bùn đất đông kết, cỏ thụ, tùng la đông kết, đầy đất màu trắng băng sương vượt trên Lưu Hỏa Cự Hùng khả năng sinh sản hỏa nhiệt thiêu đốt, càng đem những cái kia Cự Mộc tường lớn có năng lực sáng tạo ra Lưu Hỏa Cự Hùng nhanh chóng ngưng tụ thành từng đạo băng vòng, vĩnh viễn không thể nhúc nhích gì nữa.

Mạc Phàm đi trước ra ngoài, Thương Văn U Lang đi theo sau.

Hắn đồng dạng cũng không có quay đầu lại nhìn mảnh rừng linh khí mọc ra giữa đại địa phế tích này rốt cục còn có cái gì không trần trời.

Chỉ là nhàn nhạt cảm nhận có từng tia khí lạnh thổi vào gáy tai, phà phà vào lưng mình ở phía đằng sau, cuối cùng biết được kết cục mảnh rừng này rồi.

Đồng thời khí lạnh thổi đến, còn có một lượng oán linh màu tím nhạt tương tự với Pharaoh suối nguồn thu hoạch được thông qua giết chết Thủy Quái Kinh Ngự; chúng nó như cũ cuộn cuộn mà dò dẫm, từng lớp từng lớp bay thẳng đến vị trí của Mạc Phàm, càng tìm ra Tiểu Nê Thu cái mặt óng ánh trên người để du nhập.

Giả dụ nói tới Cự Mộc tường rừng là một cái tù giam, vậy này Thương Văn U Lang ma pháp càng giống với băng sương chi hoàn xiềng xích, gắt gao từ bên trong làm lạnh, kết liễu toàn bộ mảnh rừng.

"Hắn trở ra rồi!" Anna thần sắc không tốt lắm, nàng đứng trên gò núi cao, nhìn thoáng xuống thấy Mạc Phàm cũng cảm thấy an tâm phần nào.

Không chỉ riêng mỗi nàng là thấp thỏm, những người còn lại, bao quát mấy cái nhân sĩ cường giả được triệu tập để thảo phạt Vong Quý, bọn hắn đồng dạng đều thoáng lộ vẻ vui mừng trên gương mặt trở lại.

Ít nhất, đó là gương mặt của núu kéo hi vọng được sống a.

Đó cũng phải thôi, đơn cử nếu ngược lại phát hiện Mạc Phàm mạnh như vậy mà còn phải chết bên trong thảm thực vật kinh khủng kia, bọn hắn chỉ sợ lại như thế nào liền đứng vững bảo vệ tính mạng được?

"Chưa đầy mười phút đồng hồ, vậy mà cả một cái phế tích biến thành khu rừng kia cũng bị hắn thổi cho bay đi, người này cảnh giới thật phi thường khủng khiếp!" Lão sư ni cô có chút thần trí chấn động khi nhìn tới Mạc Phàm.

"Àn, mặc kệ hắn có phải là đại ác nhân bị treo thưởng trên thiên bảng hay không, nhưng hắn cứu chúng ta, vậy chính là ân nhân. Hơn nữa là, chúng ta có hợp tác liền thủ lại, căn bản cũng không có bao nhiêu phần trăm cơ hội đánh bại được hắn!" Da đen nam tử chắc nịch tông giáo nói ra.

Mạc Phàm nghe thấy được đám người gọi là chính nghĩa nhân sĩ này trợn mắt hốc mồm tung hô mình, đối đãi không kém gì một vị anh hùng dân tộc, nhất thời cả người đều choáng váng, nhưng cũng không đặt nặng để tâm.

Hắn đi hướng chỗ hai người kia đang thờ hờn hờn Sayyid cùng Anna.

Cả hai sắc mặt kém vô cùng, cảm giác là bị lớn lao kích thích, như là vừa mới kinh lịch một trận phong bạo trong rừng chim nhỏ, kinh hãi đến bây giờ còn chưa hoàn toàn rút đi, đồng thời còn có thể tiếp tục thật lâu.

Mạc Phàm coi xuống túi nước của mình chất ra được sau trận chiến với Thủy Quái kinh ngư, đưa cho Anna trước, để nàng trước sớm bình phục một thoáng tâm tình.

Trong lòng hắn cũng rất hoang mang, cái này vô luận là Hà Lư dòng sông hay Sâm Lâm thực thể xác thực thuộc về phi thường cổ quái sinh vật, cường đại lại quý dị, có năng lực tra tấn tâm thần của người khác, nhưng cũng không quá trở thành có thể đem mấy vị siêu giai pháp sư ở đây tụ chung lại đồng thời cho đe dọa thành cái dạng này.

Lấy bọn hắn tổng hợp thực lực, hắn vẫn có thể miễn cưỡng cùng cái này Thủy Quái Kinh Ngư độ sức một phen mới đứng a, tuy khó thắng, nhưng không đến mức chưa đánh đã run sợ.

Hay nói quá một chút, giống như tâm hồn của đám thảo phạt quần thể pháp sư đều không yên ổn, điểm này Mạc Phàm có thể từ ánh mắt của bọn hắn cùng trạng thái liên nhìn ra được, vấn đề này tuyệt đối không quá đơn giản, Mạc Phàm thậm chí cảm giác bọn hắn là đang ráng chống đỡ lấy không để cho tinh thần bản thân sụp đổ một bước cuối cùng.

Tư duy thông thường, người chỉ khi gặp phải to lớn sợ hãi cảnh tượng, tao ngộ nội tâm căn bản là không có cách tiếp nhận sự tình, mới có thể chưa đánh đã hàng, lúc này có thể đối với bọn hắn mang đến cảm giác an toàn đồ vật phá lệ ý lại.

Mạc Phàm tin tưởng nhất là Anna.

Hắn đợi nàng uống xong ngụm nước, liền liền bình tĩnh trở lại trạng thái minh mẫn.

"Vừa rồi hai thứ Hải Lư con sông lẫn cánh rừng biến hóa kia đều là Vong Quỷ phải không?" Mạc Phàm nâng lên lông mày, hỏi ra một câu này.

"Đúng, nhưng không đúng..." Anna nuốt xuống một ngụm nuốt bọt, mở miệng nói ra.

"Trước tiên đừng lo lắng, người đầu đuôi phổ cập cho ta một ít kiến thức." Mạc Phàm nói rằng, hắn sau đó cũng đồng thời nhìn qua những người khác, không chút câu nệ nhấn mạnh thêm "Cả các người nữa, ta có thể bảo hộ các người tốt, nhưng là ta cái gì cũng không biết tình huống, các người biết gì, ngắn gọn kể lại!"

Nhìn những người này kích động không thể tưởng tượng nổi phản ứng, không phải Mạc Phàm thiếu đi phần này tự tin tiếp tục truy giết Vong Quỷ đến cùng, mà là qua hai trận chiến, Vong Quỷ thực lực đến vô cùng quý dị, khác xa với vong linh thông thường, muốn giết bọn nó độ khó rõ ràng muốn cao hơn một chút.

.....

Trùm mũ nâu kín đầu cùng một vị khác cường tráng quân sĩ đi dọc theo con đường này đến, hắn tìm tới trong rừng có một tòa miếu nhỏ điểm hẹn, dùng nơi đó một loại màu xám trắng đầu lâu đắp lên mà thành, bên ngoài toa toa xịt xịt thuốc sơn màu đỏ dấu hiệu.

Tòa miếu không tính làm lớn, không có bậc thang, dọc theo đại đạo liền trực tiếp đi vào, có thể nhìn thấy bên trong vậy mà thật nhiều quân cờ cũ kỹ cùng mộc tượng, còn có vài đầu xương cốt dã thú đã bị làm thịt giết sạch, đơn giản không cần nấu nướng qua gì cả, chỉ cắt tiết, đặt ở mâm lớn trung ương chờ ăn.

Nơi đây là một cái địa chỉ miếu nhỏ trong tín ngưỡng dân gian Ai Cập, cung phụng cũng không biết là cái gì thần linh, liền chỉ thấy mấy pho tượng hóa thân thành quỷ thần có sừng trên đầu, thập phần tà ác vô cùng, như yêu nghiệt cấp độ.

Hai người vừa bước vào đến trong miếu nhỏ, trong miếu nhỏ ánh nến liền đột nhiên tràn đầy lên, liền tựa như cái này miếu là còn sống, phát giác được có người ngoài xâm nhập tiến đến, thế là từng đôi nền như hòa nhân liền toàn bộ trừng lớn lên, mang theo rất sâu địch ý.

"Ngài hắn là Đạo Sĩ Trú Sư, chúng ta nhận được lời nhắn của ngài đến chỗ này, chúng ta kế hoạch đầu đã bước đầu hoàn thành!" Trùm mũ nâu kín đầu cười lạnh, đối với căn miếu nhỏ này vị thần linh đang ngồi im chờ cung phụng chi vật nói.

"O o o o o ~~~~~"

"Gọi Quý Đạo Nhân rút về! Kế hoạch thay đổi, vừa có một kẻ rất không biết điều nào đó có chút thực lực phá hỏng chỗ này đồ chơi của ta." Giọng nói mà từ một cái pho tượng chi vật trên vách tường ngân lên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 330: Tứ kỵ sĩ khải huyền

Hopper một bộ thành khăn khê cúi người xuống, hai tay hấn đồng thời nắm lấy mép vành mũ trùm màu nâu, thuận thế vuốt ngược về phía sau, lộ ra khung xương mặt hơi thóp lại, nổi bật với bộ râu kẽm uốn lên trên, mang lại mấy phần viễn tây thời kỳ.

“Có kẻ nào lại đủ năng lực gây cho ngài chú ý sao?” Hopper mở miệng nói.

“Còn không rõ ràng lắm, phá hủy đi một ít vong thuật trận hình cấm bẫy, chỗ này kỳ thực ta dàn xếp để bắt sống đám tàn quân bỏ chạy, cũng không phải lực lượng sánh nổi với Quý Dao Nhân so đo. Chỉ là cái tên này không biết thuộc về thế lực nào người tập kết, hấn tương đương trầm ổn bình tĩnh, dùng thời gian rất ngắn giải quyết liên tiếp hai vòng nguyên rửa sinh linh của ta, vẫn hảo tốt đề phòng.” Giọng kia ma mị trong miếu đá thần linh tiếp tục nói.

“Quốc sư nói phải, ngài yên tâm, Nole vẫn còn ở đó, ta đánh tiếng cho hấn, làm nhắc nhở với Quý Dao Nhân.” Hopper thấp giọng nói ra, bàn tay vội vã lắc lắc, ra hiệu cho tên quan binh kia nhanh chóng rời khỏi trước đề báo tin.

Ánh mắt hấn đồng dạng chăm chăm quan sát lấy mấy pho tượng trước mặt, cố ý muốn biết đến vị kia thần linh đang cùng mình trò chuyện dung mạo thật là như thế nào.

Miếu nhỏ, vách miếu tối đen như mực, chỉ vừa vịn chừa ra một khe nhỏ màu xanh lục u ám từ giếng trời trên kia thông xuống, đủ lấp ló khắc họa bốn bức tượng quý thần đang đứng kề nhau.

Thứ tự từ trái sang phải, bên trái ngoài cùng, nổi bật đôi mắt chiết xạ màu kim sa, đầu người thân ngựa, trên trán càng mọc thêm hai phiến linh dương giác, này chính là Mã Thi Vương, điển tích năm xưa một trong hai hộ pháp của Khafre xuất chiến, đem Ai Cập phân nửa chìm vào ác mộng.

Đứng kế bên Mã Thi Vương là một cái hư vô thân thể pho tượng, dáng người như nhân loại nhưng không có mặt đi, đơn thuần trùm lấy một cái tử bào nhuyễn khải, một tay cầm lấy quyền trượng, treo trước mặt quyền trượng chính là một quyển sách cũ dính đầy bụi bám vào.

Hopper dừng lại ở pho tượng thứ hai khá lâu, cuối cùng nhận ra được này chính là Hy Lạp Quốc Sư nổi tiếng nhất, mưu sĩ cũng đồng thời cánh tay đắc lực của Khafre, Đạo Sĩ Trú Sư.

Là Ai Cập dân tộc, được đào tạo qua chính quy sử sách phổ cập, làm gì có ai không biết lấy một trận chiến năm xưa, gã Đạo Sĩ Trú Sư này một tay nhắc lên liền xoay chuyển quân đội của cả một quốc gia hoàng kim thời kỳ.

Hiện tại, hấn nhận được lệnh tới miếu hoang rừng sâu này, rõ ràng cùng Đạo Sĩ Trú Sư có quan hệ đầy. Cứ việc quý dị ma mị trốn ở đâu đó không ra mặt, Hopper vẫn cảm nhận được nguyên vẹn Vong Quý hơi thờ cực kỳ cường đại trong toàn bộ tòa miếu.

Hít sâu vào một hơi, con ngời của Hopper tiếp tục lướt đến kẻ thứ ba pho tượng: nhân hình bộ dáng, mặc giáp bảo nguyên soái, đầu đội hoàng mã thiên quan, ung nhân ánh mắt, vác sau lưng một thanh Huyết tề đại đao. Này thập phần chính là Quý Dao Nhân, một cái khủng khiếp Vong Quý cấp bậc đang tàn sát cường giả các thế lực Ai Cập.

Cuối cùng, bên phải ngoài cùng, Hopper nhìn thấy một cái lùn tịt ông lão, thân thể mất cân đối, chân ngắn, đầu to, râu mọc dài tựa hồ tộc Viking cổ đại, mang cho người khác cảm giác kỳ dị, nhắc tới lại nói, kẻ cả đứng nhón người lên cũng chưa chắc với đến nổi ngang eo của Quý Dao Nhân. Nổi bật hơn cả là, hai tay của hấn cầm lấy hai thanh Ngân Chùy rất đặc thù.

Đoàn Phủ Đại Thánh???

Tuy là chưa từng xuất hiện một trận chiến nào trong lịch sử, nhưng biên soạn về Pharaoh Khafre có viết, chuyện cũ từng kể rằng nằm trong tứ kỵ sĩ của hấn, người thứ tư, cũng là người cuối cùng gia nhập chính là một gã sâu rọu chiến binh đến từ Scandinavia, Bắc Âu. Hiệu xưng tông môn Chiến Chùy giả.

Hopper thở dài.

Hấn vậy mà xưa nay đều không biết Ai Cập còn có một tòa miếu hoang cung phụng bốn gã kỵ sĩ của tên đại khoa kỹ điên loạn Khafre này.

Kinh thánh Ai Cập, truyền thuyết đáng sợ nhất của Ai Cập mọi loại dự đoán tai ương, tứ kỵ sĩ khải huyền.

Mặc kệ cho Khufu mới là kẻ mạnh nhất trong tất cả kẻ mạnh ở Ai Cập, kẻ thống trị chân chính đỉnh tiêm trên đất nước cổ đại lâu đời này, nhưng là kết cục của quốc gia, từ rất lâu đã đồn đại sẽ chấm dứt vào một ngày nào đó tứ kỵ sĩ Khải Huyền đồng thời xuất hiện.

“May mắn, chính mình không có đi chọn nhầm phe, loại kia khế ước gia tộc bị nắm thóp, ngược lại chính là giữ cho mình một cái mạng.” Hopper suy nghĩ thâm trong đầu.

“Ngươi còn có chuyện gì ở lại đây, muốn truyền thêm tin tức cho ta?” Giọng kia ma mị của Quốc Sư một lần nữa lên tiếng.

“Ngài dự liệu như thần, ngài dự liệu như thần!” Hopper hành lễ một cái, mở miệng hỏi thêm: “Quốc sư, vậy kế hoạch của chúng ta thay đổi, ngài có muốn dẫn dò ta đi làm gì?”

Đạo Sĩ Trú Sư là mưu sĩ, càng là kỵ sĩ khải huyền của Khafre, hấn so với Quý Dao Nhân càng nhiều vai trò quan trọng, hấn không hề lộ diện chính là bởi vì một nhân vật nào đó đã xuất hiện; điều này Hopper dễ dàng hiểu được.

Như hần cũng ngồi vào vị trí tối cường của một trong các thế lực lớn nhất Phi Châu, nếu để Hopper đi làm, liền có thể liên tưởng đến càng làm được nhiều chuyện hơn, dù sao hần mà bại lộ thân phận, tin rằng Nole danh vọng cùng một chiến tuyến sẽ cứu giúp được.

“Tại sao phải thay đổi kế hoạch?” Vị Quốc Sư Đạo Sĩ Trú Sư từ trong pho tượng đại biểu bản thân tới hỏi lại.

Hopper nghe xong, mặt mũi liền thất sắc sùng sốt: “Trước đó không phải ngài đã bảo sẽ đổi kế hoạch sao?”

“Hô hô ~~~~~”

“Ta bảo rút Quý Đạo Nhân đi để làm chuyện khác, chứ không phải thay đổi kế hoạch. Biến cố nhỏ nhoi, cái kia từ bỏ truy sát là không muốn đánh động làm lớn đến một số chuyện. Vong Quý tin tức này, tốt nhất nên làm nhiều thông tin một chút, tránh cho hút thêm quốc tế nhân vật đến đây, ta đều không rảnh rồi đi đùa giỡn đàm phán với bọn chúng.” Đạo Sĩ Trú Sư trầm giọng nói.

Hopper nhẹ gật đầu.

Xác thực, này không hổ là quốc sư, hần tính toán cũng rất khéo, giả dụ sự kiện Vong Quý lớn quá mức mà nói, rất không nhỏ khả năng Thánh Thành bên kia sẽ thật sự kéo tới kìm chế một phen.

Có thể là va chạm với đỉnh của chóp bên trong nhân loại, những người duy trì trật tự giả, cho dù là Khuфу hiện thân cũng không phải nắm được bao nhiêu phần thắng, thậm chí càng lép vế hơn vài điểm.

"Vậy chúng ta chiếu kế hoạch hành xử?" Hopper nói.

"Không thể bởi vì một cái tiềm năng phế vật làm trễ nải chúng ta cơ hội. Người tiếp tục cho người thu hoạch toàn bộ Pharaoh suối nguồn bị rải rác khắp nơi mang về đây cho ta, thứ hai là đừng buông theo dõi động tĩnh của Khuфу, hần yên ắng lâu như vậy, xác thực có chút đáng nghi. Những chuyện còn lại, tự ta có dự tính." Đạo Sĩ Trú Sư mỉm bạch.

"Được, quốc sư yên tâm giao cho ta. À phải rồi, cái kia kẻ phá đám, ngài muốn hay không ta thuận tiện trong bóng tối xử lý hần, mấy kẻ không biết điều, ưa thích làm kì đà vẫn không nên..." Hopper nhẹ giọng nói.

"Đừng vội, từng bước một đến, người trước hoàn thành việc ta giao, còn có gọi Nole đến. Ta cũng muốn gặp đại nhân vật mới nổi này của quốc nội, hần nếu đã đồng ý làm chim mồi thuộc hạ cho ta, cần thiết cũng nên cho cái bình phẩm thực lực làm việc." Đạo Sĩ Trú Sư xen ngang.

"Àn, vậy ta cáo lui!" Hopper vẫn còn ngẫm nghĩ, có chút do dự rồi đi.

Mà vừa lúc hần xoay đầu lại, lập tức nhớ đến một cái khác trọng yếu sự tình: “Quốc sư, còn một chuyện đáng nghi hoặc ta chưa nói với ngài, kia cách đây không lâu, phản quân ở Chi Lâm Vong trấn đã tìm được tân lãnh đạo, một vị nguyên soái dẫn dắt, kẻ này thậm chí còn được treo thưởng ở Liên Minh Thợ Săn thiên băng một con số phi thường khủng khiếp chưa từng có tiền lệ trong lịch sử, ta có nên hay...”

Nghe tiếp nghe tiếp luận bàn về một vài cái vô vị chán chường nhân loại, Đạo Sĩ Trú Sư liền tỏ ra không mấy hứng thú nữa.

Lời của Hopper còn chưa nói hết, đột nhiên tòa miếu toàn bộ bốc hơi biến mất đi, pho tượng biến mất, vách tường biến mất, giống như là một khắc trước đều không có chuyện gì xảy ra, để lại Hopper một gương mặt kinh ngạc vô cùng, tựa hồ chỗ kia không gian đều là cái gì đó tồn tại mà hần vốn chưa từng nghĩ tới được.

“Huyền... huyền cổ vong linh ma pháp, vong thuật... vạn vật đều có khả năng bị xuất hồn làm vong linh.” Hopper đồng dạng là cảm chú vong linh pháp sư, nhưng mắt thấy một màn này chương không cả tòa miếu làm vong linh chi thuật, căn bản mọi nhận thức định nghĩa đều trước đó của mình biết được đều muốn vứt đi.

Nguyên lai danh tự mấy gã mạnh nhất trong Vong Quý, tứ kỵ sĩ khai huyền, đơn giản không phải chỉ dùng để nói chơi!!!

.....

Ps: Sống ở New Zealand nó tả hơn chữ tả, đúng định nghĩa Cà Mau lục địa, sát vách Nam Cực. Long thể ta chưa hồi phục, còn sốt, còn đuối, cố thì viết chương được thôi, khi nào hết sốt thì tính tiếp bạo chương.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Ta trả thù cho thân nhân các người

Phế tích chỗ, Mạc Phàm chăm chú nghe Anna tường thuật chính sử lần đã sử truyền thuyết về đội quân Vong Quý, về truyền nhân khoa học giả thiên tài kế thừa Khuфу, Pharaoh Khafre, và về tứ hộ pháp của hần, tứ kỵ sĩ khai huyền.

“...”

“...Quá khứ kể lại, bọn chúng Vong Quỷ bao gồm cái gì thủy thần, sơn thần, thổ địa thần loại hình, vốn chỉ là những vạn vật trong thiên nhiên mà nhân loại tận dụng sinh hoạt bị Đạo Sĩ Trú Sư vong thuật thao túng, trở thành thiên tai thảm họa, đánh không chết, đánh không bao giờ hết. Do đó, hầu hết người sống lúc bấy giờ đều coi Vong Quỷ của Khuфу chính là thần linh, liền lập đàn, lập chùa miếu cung phụng, đem tín ngưỡng chi lực hiến tặng.”

Mạc Phàm nhìn thoáng qua sắc mặt của Sayyid, của mấy cái kia tập kết pháp sư, loay hoay một lúc lại nhìn về phía địa phương nơi mà Thủy Quái Kinh Ngư Lân Sâm Lâm thực thể bị tru diệt, sau đó lâm vào ngẩn ngui suy tư.

Trên đời này quả nhiên có một số chuyện tự mình không trực tiếp đến xem xét thì không cách nào tin được.

Một dòng sông, một cánh rừng, một áng mây trôi, một ngọn núi, trên cơ bản đều có thể tiếp nhận được sinh linh linh tính, hóa thành khế ước lực lượng.

Kia Thủy Quái Kinh Ngư chính là vong thuật thần kỳ có thể nguyên rủa địa phương này quá khứ là một đầu rộng lớn dòng sông, sông sau tiếp nhận khế ước nguyên rủa, trở thành vong linh, đồng thời giáng lâm trở lại địa phương cũ làm yêu tinh săn mồi.

Tương tự với Sâm Lâm đại địa ban này, rõ ràng là một cái cổ đại khu rừng trên phế tích này nhiều năm về trước, bao quát Lưu Hỏa Cự Hùng, bọn chúng chết đi, bị thiêu rụi đi, như cũ được Đạo Sĩ Trú Sư ban cho khế ước cổ đại, một lần nữa đầu thai làm vong linh thực thể, cực kỳ dọa người.

Chẳng trách, đối với rất nhiều người tu hành trong mắt, chỉ có sinh linh mạnh mẽ, không có tuyệt đối thần linh. Nhưng ở dân gian không giống, bất kỳ cái gì có thể chương không vận mệnh bọn họ đều coi là thần linh, nhất là khi nhìn đến rất nhiều cường giả pháp sư đều bị Vong Quỷ giết chết về sau, bọn hắn liền càng thêm thờ phụng.

Chiều này là lợi hại, có thể diệt người sống kết nạp Minh Giới, mà người may mắn chưa chết lại hết lòng đem đi cung phụng, mở ra giáo đồ tín ngưỡng. Càng nghe Anna nói về Vong Quỷ, Mạc Phàm tương đương càng có chút nề phục Khafre cái tên này.

"Đạo Sĩ Trú Sư, Quỷ Đạo Nhân, Đoàn Phù Đại Thánh, Mã Thi Vương... hmm, tứ kỵ sĩ khai huyền làm việc cho Khafre mà lại mạnh như người nói, tại sao Khuфу không sớm thâm tóm đi, lấy thực lực của hắn ra so, chẳng lẽ lại không thể?" Mạc Phàm nâng lên lông mày thắc mắc.

Anna lắc đầu, tiếp tục mở miệng nói: "Khuфу đúng là Minh Thần mạnh mẽ nhất tồn tại, xác thực tự thân cao minh hơn rất nhiều so với tứ kỵ sĩ của Khafre, cả Khafre đồng dạng cũng biết được điểm này. Cho nên hắn theo đuổi đều là phát kiến khoa học vong linh, hắn phát minh ra khế ước ướp xác dài hạn, ngoại trừ gia tăng thực lực cho tứ kỵ sĩ dưới trướng mình, còn lại chủ yếu phải nói là để cho Khuфу không có cơ hội tiếp cận bọn hắn, liền không thể tùy ý cướp đất chiêu quân, nước sông không phạm nước giếng."

Kiến thức của Anna là phong phú, nàng nói những lời này, đừng bảo là Mạc Phàm, cho dù bên kia đám nhân sĩ trường lão hay Sayyid đều muốn tròn mắt ra ngoài, kinh ngạc vô cùng.

"Anna, Khafre ướp xác quân đội của mình bên trong Kim Tự Tháp của hắn, không phải Khuфу vẫn có thể nhân cơ hội này tấn công đoạt mạng sao? Rõ ràng các Kim Tự Tháp không phải là không có cách đi vào bên trong." Mạc Phàm vuốt vuốt cằm đắn đo.

"Cạm bẫy! Ta đã nói người về Đạo Sĩ Trú Sư, hắn là đệ nhất quốc sư theo sau Khafre, vừa vặn là một mưu sĩ cạm bẫy lừng lẫy nhất thời đại. Lấy năng lực hắn thiết kế cạm bẫy bên trong Kim Tự Tháp, chỉ sợ Đế Vương cấp độ cũng phải ít nhiều e ngại, mà cho dù Khuфу có đủ cường đại vượt qua cạm bẫy đi, cũng không nên là dẫn quân xông vào hang địch, việc như vậy thì chiến thắng, liền chẳng khác nào tự làm mình suy yếu." Anna giải thích.

"Xâm thực thu tướng, Minh Giới xưa nay luôn là như vậy, vì sao gọi là tự làm mình suy yếu?" Sayyid làm một gã thất tình thợ săn đại sư, tương đương khá hiểu về Minh Giới chiến tranh.

"Đó là đặc thù song phương đối chiến, chiếm tiện nghi địch để làm mạnh chính mình; nhưng sinh thái chiến tranh trong Minh Giới theo ta điều tra được thì rất khác, vốn không nằm ở bất cứ một ít cá nhân, thế lực nào có thể đến biểu quyết, tình huống thực tế còn vạn vạn phức tạp hơn." Anna lập tức bác bỏ quan điểm của Sayyid.

Nàng thần nhiên nhất lấy một cành cây khô trên gò núi cao, sau đó ra hiệu để mọi người di chuyển lại xung quanh mình, xem xét các kĩ hiệu đường vẽ nàng phác thảo dưới chỗ đất cát.

Vừa vẽ, Anna vừa giảng thuật thuyết minh: "Từ rất lâu về trước, các triều đại Pharaoh cổ đại, hoàng đế Napoleon, đế chế Vikings, La Mã, Ba Tư, Sparta liên tục va chạm nhau tranh chấp, người sống giành giật địa bàn, người chết nhiều không đếm xuể, dần dần vị diện mở ra một cánh cổng kết nối Minh Giới toàn bộ Phi Châu, Âu Châu, thậm chí một chút quốc gia Mỹ Châu lục địa bên trong, trở thành một cái nguy Siêu Minh Giới, là tổ mặt ngọt của hàng trăm ức vong linh sinh vật."

"Chỗ này cũng không phải nói quân đội của Khafre hay Khuфу có đủ năng lực đi truy quét, thống nhất hết được. Bọn hắn bắt quá chỉ có thể lợi dụng một chút khế ước Minh Huy, tại Hải Thị Thận Lâu chiết xạ mở cổng Kim Tự Tháp ra ngoài mà cấp tốc tiến hành chiến tranh thu nạp thêm vong linh, lấy người chết đánh giết người sống, lấy vong linh nuôi vong linh, cuối cùng tự thân bồi bổ cho lực lượng bản thân sung túc nhất có thể. Đương nhiên, quá trình này phải là Khafre và Khuфу đồng thái đồng dạng đều muốn tránh mặt nhau. Bọn hắn hiểu được, nếu đồng thời xông ra ngoài, vạn nhất xảy ra mâu thuẫn chiến tranh, xem như bán mạng một mất một còn, kẻ còn lại cũng sẽ tại Minh Giới mặt trận trở nên yếu ớt, bị các thế lực khác tiến hành cường ép."

"Cho nên nói, Minh Giới chiến tranh nếu muốn xâm thực người khác, trước tiên tự thân phải là đầy đủ mạnh, đầy đủ thời gian hấp thụ đối phương, bằng không, liền chẳng khác nào một con hổ hoang ăn nhầm heo rừng, chưa tiêu hóa kịp đã bị một bầy linh dương đến tru diệt."

Học thuyết này của Anna nói ra, Mạc Phàm rất thích, lập tức gật đầu tán thành lấy.

Nguyên lai trước kia Cửu U Hậu muốn mang Minh Huy đại quân trở về Ai Cập, một phần chính là lợi dụng cái Minh Giới chiến tranh phức tạp ở đây để ép Khuфу không cách nào liều mình chống lại bát phương vong quân. Giả dụ nếu còn để hân ở Trung Quốc chiếm được tiện nghi mà nói, quân đội của Khuфу hoàn toàn có đầy đủ thời gian để tiếp nhận, bổ sung lực lượng, càng sau đó có khả năng trở lại Phi Châu, ra sức thống nhất toàn bộ Minh Giới.

Thậm chí, chỗ này kiến thức tương đương giúp Mạc Phàm minh bạch một vấn đề, đó là sau khi Cổ Lão Vương mất đi, Khuфу cũng không ra bung ra toàn bộ sức để tiêu diệt Bát Phương Vong Quân, kỳ thực là lo sợ Minh Giới hỗn chiến đằng sau.

"Không xong! Không xong! Ta suýt quên mất, còn có Quý Đạo Nhân, chúng ta nên tiếp tục chạy đi, Quý Đạo Nhân liền là đang đuổi tới!" Lão sư ni cô đến từ Ai Cập Quốc Hoa học phủ bỗng chốc nhớ ra Quý Đạo Nhân tồn tại, vội vã mở miệng nói.

"Phải rồi, huynh đệ, người lợi hại như vậy, có hay không quay lại cứu hội trưởng chúng ta?" Da đen nam nhân cũng mở miệng nói rằng, sắc mặt hân đối với Mạc Phàm, phần lớn vẫn còn xanh xao lắm, hầu như chưa quên đi một màn Thương Văn U Lang nội trong nháy mắt thuần sát Thủy Quái Kinh Ngư.

"Vậy thì không cần thiết, theo ta phán đoán, Quý Đạo Nhân đã rời bỏ địa phương này rồi." Mạc Phàm ngược lại phán đoán khác biệt.

Mọi người nghe hân nói, đồng thời nhìn kỹ hân con người, có chút không hiểu.

"Đừng hoài nghi ta, ta chẳng qua là dựa theo các người đề cập trước đó. Đạo Sĩ Trú Sư là một kẻ chường khổng giả sắp xếp khối cạm bẫy này, mà những người ưa thích đặt cạm bẫy, nhất định sẽ có thói quen làm việc cẩn thận, ưa thích tròn trịa nguyên tắc. Hai khối kẻ ước của hân trong thời gian ngắn bị ta đem phá hủy đi, tự nhiên sẽ tương đương đã kích. Nếu hân là một kẻ có đầu óc đến nói, căn bản sẽ không ngu ngốc đến mức để Quý Đạo Nhân ở lại dưới tình huống chưa biết thực lực kẻ địch." Mạc Phàm đưa ra giả thuyết của mình.

"Đừng a, ta cảm thấy suy luận của người rất thích hợp." Cái kia từ Hiệp Hội Ma Pháp Ai Cập nam nhân nói.

"Suy luận là suy luận, không thể bảo đảm chính xác được, lỡ như người đoán sai thì sao?" Sayyid phản bác.

"Vậy thì cũng đã muộn, Quý Đạo Nhân sẽ sớm tìm đến đây, ta vừa vặn trả thù cho thân nhân các người." Mạc Phàm nhàn nhạt nói.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 332: Chúng ta có duyên

Xế chiều phá lệ yên tĩnh, liền côn trùng kêu vang chim gọi đều không có, chứ đừng nói chi là dã thú gầm thét kêu gào, vùng này trở thành hoàn toàn tĩnh mịch chi son, phẳng phát tất cả sinh linh đều ngừng thở, ở vào một loại cảnh giác trạng thái.

Thuận theo phức tạp hệ thống sặc lờ địa hình, đám Mạc Phàm từng bước từng bước giết ngược một con đường quay lại điểm xuất phát, trở về nơi tập kết ở lâu đài hoàng thất.

Khắp nơi chỉ còn vô số mảnh vụn vỡ, đổ sụp núi cao. Xuyên thẳng chỗ phế tích tích này, nhìn thấy một chút vụn vặt lẻ tẻ vong linh quanh quẩn lang thang, chúng người được hơi thở cường đại từ thần lướt qua, căn bản cũng không dám tùy tiện tới gần bọn Mạc Phàm nửa bước.

Mà lại là Mạc Phàm suy luận tình huống tương đương chính xác, hân phá hủy cạm bẫy của Đạo Sĩ Trú Sư truy kích thời điểm, có vẻ ít lâu sau Quý Đạo Nhân đã được báo động rời khỏi địa phương rồi, tạm thời đề phòng tránh thoát khỏi một màn không chắc chắn phản thắng nếu gặp phải đại địch.

"Soạt soạt ~~~~~!"

"Bịch bịch bịch bịch bịch bịch ~~~~~"

Âm thanh giẫm đạp xuống từ đầu đó vang lên liên hồi ở đằng xa góc khuất hướng chỗ mô đá cao cao bên kia, những này sột soạt âm thanh càng ngày càng có xu hướng nhích lại gần bọn hân.

Làm thất tỉnh thợ săn đại sư, Sayyid tự nhiên miễn cảm đối với tiếng động lạ, hân như cũ sẽ có căn trách nhất định đi ứng phó.

Sayyid trước dừng bước lại, khẽ giơ một tay ra hiệu, nhắc nhở những người khác.

"Cẩn thận, có gì đó không ổn ở phía trước!"

"Ta nghe thấy tiếng chân đang đi đến!"

Yêu ma cùng hoang thú tiếng bước chân tại phế tích bên trong rõ ràng rất đặc thù, mọi người ánh mắt như cũ không tự chủ được nhìn phía kia mô đá phương hướng.

Thanh âm này, kỳ thực rất xa, hay cũng không phải là từ tự mình nhận thức phương hướng truyền đến?

“Không chỉ âm thanh, ta nghe có mùi hôi thối của xác chết.” Da đen nam nhân khoe miệng run lấy bầy nói nhỏ.

“Quý Dao Nhân đuổi kịp chúng ta rồi?” Ni cô lão sư hai hàng lông mày lập tức cau lại.

Cho đến bây giờ nàng vẫn chưa quên được cái hình ảnh kinh hoàng quái kiệt Vong Quỷ phanh thây vô số cường giả nhân loại đi tập kết thảo phạt. Nên là tình huống trước mắt có chút khiến vị lão sư đến từ Ai Cập Quốc Hoa học phủ đều khó giữ được bình tĩnh.

Đó là một tiếng trầm thấp đan xen một tiếng trầm thấp khác kêu lên, từ dưới con đường hẻm núi bên kia đi tới, mang theo vài phần nặng nhọc cùng khí lực cạn kiệt, hết lần này tới lần khác lại không ngừng thờ hồn hển, tựa hồ kỳ vọng lấy sớm có thể thoát khỏi địa phận kinh khủng.

Mạc Phàm đồng dạng sớm nghe được âm thanh vang đến, hần liền nhìn hướng vào bãi đá kia tín hiệu, phát hiện nơi đó từ lúc nào đã bị quang mang một màu điệp lục bóng loáng cho bao phủ, phụ cận mọc đầy tươi tốt đến cực điểm thực vật, dây leo, cây cao, cây tùng la giống như âm trầm móng vuốt, tại phế tích bên trong lồi ra, đứng đưa qua lại.

Mười mấy đầu cực kỳ hàm hồ Nhân Mã Cốt Yêu vong linh, bọn chúng trên người toàn bộ đều có sát khí cùng ma trằng của cấp cao Vong Quỷ.

Ý vị này mỗi một cái Nhân Mã Cốt Yêu kỳ thật đều là chuẩn quân chủ cấp sinh vật, mà tồn tại ở Vong Quỷ trạng thái, so ra cùng mấy cái kia yêu thú, vong linh thông thường đồng cấp bậc thì hơn hẳn một cái lớn trình độ.

Trước đó mấy đầu Nhân Mã Cốt Yêu này tiềm phục tại dưới vách đá ven đường, hòng vây bắt chỗ nhân loại tập kết bỏ chạy, liền cho nhân loại pháp sư đang hoảng loạn tạo thành uy hiếp rất lớn.

Bất quá, tại không gian chi nhãn quan sát bên dưới, Mạc Phàm hai mắt tròn tròn không thể tin được.

Đám Nhân Mã Cốt Yêu cường hãn như thế, vậy mà bọn chúng lại như gặp phải đại địch, từng đôi mắt cảnh giác chăm chăm ma khí cường thịnh của một đồng thực vật bên dưới.

"Toát!! Toát!! Toát!!"

Thảm thực vật xao động, dây leo, cây cao, cây tùng la, cây bàng, hết thấy những cái kia chống trời cây cối hóa thành từng ngọn xuyên trời thương mâu, bọn chúng không có dấu hiệu nào từ bốn phương tám hướng bay tới, mỗi một cây xuyên trời dây leo đều phảng phất đã khóa chặt mục tiêu là đám Nhân Mã Cốt Yêu, cùng hướng phía Nhân Mã Cốt Yêu trên thân thể đám tôi.

Huyết hoa bắn tung toé, có sáu đầu tương đương mạnh mẽ Nhân Mã Cốt Yêu hoàn toàn chưa kịp phản ứng, liền bị phức tạp ma pháp thực vật hệ này điều khiển chống trời dây leo cho trực tiếp đóng đinh, trực tiếp xuyên tâm.

Thương mâu dây leo lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được lan tràn, cũng giống từng đầu cự mãnh thực vật, tìm lấy tất cả trốn ở dưới vách núi Nhân Mã Cốt Yêu.

Cái khác Nhân Mã Cốt Yêu tránh né về sau, vốn dĩ là tìm cách thoát khỏi khu rừng quỷ dị dây leo này, nhưng ma pháp biến thiên lợi dụng rậm rạp dây leo tiến vào tiềm ẩn trạng thái, căn bản để cho Nhân Mã Cốt Yêu không thể biết được phương hướng tấn công của địch.

“Hấp hấp hấp hấp ~~~~~!”

Dưới vách núi, thương mâu dây leo chọc trời trong nháy mắt biến thành một cái cự đại thương mâu sát trận, tựa như một con vạn cổ ma vật mở ra thôn phệ miệng, đem tất cả sinh vật cho gặm nhấm đồng thời, hung hăng nuốt xuống đi, liền một khối xương vụn cũng sẽ không phun ra.

Rừng dây leo kịch liệt nhúc nhích, mà mỗi một chỗ đều truyền đến đám Nhân Mã Cốt Yêu thê lương tiếng kêu.

Bị cản nát, bị đâm xuyên, bị nhốt vào khốn tù ngạt thở, bị quấn chặt lấy tứ chi, sau đó bị chia năm xẻ bảy...

Những này Nhân Mã Cốt Yêu làm sao cũng sẽ không nghĩ tới chính mình nhiệm vụ truy sát nhân loại còn chưa từng dám suy nghĩ qua, chủ quan nhìn qua người vật vô hại dây leo, sẽ trở thành Đoạt Mệnh hung vật, cơ hồ không có vài đầu Nhân Mã Cốt Yêu có thể trốn tới.

Kinh khủng một màn thực vật xâu xé thể xác Vong Quỷ cấp bậc, lần này Nhân Mã Cốt Yêu liền không có một cái nào còn sống chạy ra, mười mấy đầu bọn chúng thê thảm vô cùng bị xuyên nát da thịt.

Mạc Phàm hai mắt chớp chớp đầy kinh ngạc.

Mười mấy đầu chuẩn quân chủ cấp vậy mà gọn gàng toàn bộ đâm cho chết hết!?

Cảm giác mới thức tỉnh huyết mạch Thương Văn U Lang đều rất khó làm được.

"Thực vật hệ cảm chú, ta đi xem một chút." Mạc Phàm nói.

"Cái gì thực vật hệ cảm chú, chúng ta tập kết người làm gì có cái nào là cảm chú pháp sư đâu, đây không phải là yêu ma cạm bẫy đó chứ?" Ni cô lão sư giật mình nói.

Nàng nói cũng không sai, trên thực tế là thời điểm hội tụ ở Hoàng Thất cổ xưa Ai Cập, cơ hồ là không có một cá nhân nào ngoại lệ đã đột phá lên đến cảm chú cảnh giới.

Do đó, ni cô lão sư tương đương không thể tin được.

Lúc này, nữ thợ săn lang Anna đồng dạng tiến tới, bắt lấy Mạc Phàm cánh tay, nắm được chặt một chút.

Mạc Phàm có thể cảm giác được trong lòng bàn tay nàng lạnh buốt, đồng thời cũng có thể cảm giác được nàng mấy phần khản trương.

"Đừng đi!" Anna lắc đầu, nàng không có ma pháp cường giả thực lực, chỉ có thể đem dự cảm bản thân đến nói.

"Không việc gì, người này với các người hẳn là quen thuộc hơn ta." Mạc Phàm phieu môi một cái, dùng âm thanh hồ hững nói ra, đồng thời nhẹ nhàng buông bàn tay Anna xuống.

"Phải, đó là một đám người, không phải yêu ma." Sayyid nhận ra chậm hơn Mạc Phàm.

Di chuyển qua thê thê lạnh lùng phế tích, xuyên qua thê lương trại án thám sát Nhân Mã Cốt Yêu, dẫn đầu là một cái khí phách cùng vai rộng cực kỳ nam nhân.

Mạc Phàm ngược lại không có nhìn lấy người nào khác, hẩn dọc theo con đường đi tới đều không nói lời nào, ánh mắt chỉ ngưng trọng đặt lên kẻ dẫn đầu đoàn nhân loại đi vào, tựa hồ có chút nhìn ra ngay quen biết.

"Quân thủ Nole, người cũng tới đây tập kích Vong Quỷ?" Mạc Phàm thanh âm trầm giọng nói.

Đám Sayyid bên ngoài, từng cái từng cái ngậy người ra.

Bọn hẩn từ đầu ở chỗ tập kết họp bàn thảo phạt, vốn làm gì có đệ nhất nhân trong quân đội quốc nội xuất hiện đâu?

Mà lại, nếu có hẩn một thân sở hữu cảm chú ma pháp xuất hiện sớm hơn, xem như là Quỷ Dao Nhân mạnh mẽ cỡ nào, chưa chắc đã đủ thực lực chém xuống nhiều nhân sĩ vậy.

Bất quá, thấy quân thủ xuất hiện, hầu hết bọn người xung quanh Mạc Phàm đều tự giác cúi gằm đầu xuống, thậm chí tỏ ra nhiều phản hành lễ vội.

"Quân thủ, quân thủ!"

Quân thủ Nole đi đến trước mặt, hoàn toàn là hướng tới Mạc Phàm chỗ kia đang tản mạn vô cùng bất chuyện.

"Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, chúng ta lại gặp nhau, duyên đến không tề." Quân thủ Nole nói rằng.

"Kỳ thực, quân thủ luôn biết xuất hiện ở những điểm nóng như vậy vô số người chết." Mạc Phàm cánh giác chất vấn.

Quân thủ Nole cười cười nói: "Nhưng là không chỉ người phải không, còn có cả yêu ma nữa, lại luôn luôn kịp thời."

"Vậy hóa ra, trong mắt ngài, yêu ma cùng người là đánh đồng với nhau sao, cần thiết cùng một chỗ bị chết?" Mạc Phàm liền cười đáp trả ngay lại, có chút không khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 333: Bạn cũ

"Khụ, khụ... hoàng thượng, cứu thần!" Bỗng nhiên, xa xa chỗ kia đen thui không thấy mặt nam tử mở miệng nói ra.

Hẩn là Lukaku.

Không nằm trong đoàn người nhân sĩ trốn chạy được Nole cứu vớt, Lukaku nhưng tình cờ va chạm với Nhân Mã Cốt Yêu, quyết đấu chưa tới 100 hiệp, cuối cùng bị Nole đồng thời tóm được, bị kéo theo đến nơi này.

Lukaku bị thương không quá nặng, bờ môi trắng bệch, lệch tông so với gương mặt đen thui bẩm sinh; bên cạnh hẳn một vị nữ thợ săn đại sư của Liên Minh Thợ Săn Ai Cập, người này nhận trách nhiệm băng bó, xử lý hậu cần vết thương cho Lukaku.

“Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, hẳn là thuộc hạ của ngươi sao? Ta biết hẳn là ai, làm một cái loạn quân giả ở trong Ai Cập thời kỳ khó khăn, này tội chết 10 lần cũng không phải là không được cân nhắc đến. Bất quá, ta không phải đối với hẳn làm gì, nề tình lần này chiến dịch thảo phạt là nhiều thế lực tụ tập lại với nhau đi chống lại Vong Quỷ, ta tạm thời không truy cứu hẳn về phản loạn vấn đề”. Quân thủ Nole cố ý né người ra một bên, lộ khoảng trống cho Mạc Phàm thấy được Lukaku đáng vẽ, cũng là thấy được rõ ràng tình huống bây giờ.

Mạc Phàm trừng mắt nhìn chằm chằm Lukaku mấy giây, rốt cục thở dài một cái.

Trên thực tế, hẳn có chút buồn bực.

Hoàn toàn không hiểu nổi cái tên vô dụng này hành vi, vì cái gì đã hảo hảo căn dặn tốt đẹp chỉ cứu người rồi biến mất, kết quả lại bị bắt đem về đây.

“Đây là đang uy hiếp ta?” Mạc Phàm nguyền rủa nói.

“Đừng nói như vậy, ta không có uy hiếp huynh đệ đây, chỉ là muốn hạ xuống cùng ngươi tán gẫu vài câu”. Quân thủ Nole nở nụ cười ôn hòa hồi đáp.

“Chúng ta lần trước tán gẫu đều không thấy phù hợp a; mà ngươi cung kính như vậy liền cũng không tệ đi, trước tiên giải thích cho ta một chút, ngươi cứu những gã này vốn là may mắn thoát chết, dựa vào thời gian cùng diễn biến phát sinh, hẳn phải đánh hơi được thảo phạt sự kiện tin tức trước đó, làm sao không sớm một chút chuẩn bị công tác phòng thủ từ xa. Lẽ nào làm quân đội lãnh đạo, vốn không cần để mắt tới các thế lực lớn nhỏ tụ tập trong quốc nội hay sao? Hay ngươi từ đầu đã lên kế hoạch này?” Mạc Phàm như cũ rất không khách khí nói ra.

Mấy cái khác nhân sĩ cường giả, vô luận là được Mạc Phàm giúp đỡ, vẫn là được Nole một đường tiện tay cứu vớt dọc đường đến đây, đồng dạng cảm nhận được bầu không khí quá không bình thường, sắc mặt nhất thời đều xám đen lại, trong lòng càng dấy lên nhiều nhiều xôn xao không kể xiết được.

Bọn hẳn rõ ràng quân thủ Nole là ai, là một kẻ như thế nào, có thực lực lẫn tham vọng đã tầm cao lớn đến đâu, đủ để giẫm chân vững chắc ở quyền lực chừng không cao nhất Ai Cập.

Thậm chí, có thể là đối với Thủ Tướng quốc gia cương vị, công bằng mà nói cũng không có khả năng đi trêu chọc Nole.

Mà ngược lại, nam nhân trước mắt bọn hẳn đây, luận tư cách, đã có cái gì khiến Nole đều hai ba lần khách sáo hạ giọng???

Sayyid nằm trong số ít người biết được thân phận Mạc Phàm; hẳn biết được một ít chuyện về Mạc Phàm đã từng là Thánh Thành mục tiêu truy nã hàng đầu, là một cái dị đoan yêu nghiệt làm ra một ít chuyện ngộ nghịch kêu vào thiên sử trường tồn cao.

Chỉ là, Thánh Thành sau đó dập tắt tin tức rất tốt, bọn họ tương đương kẻ cầm cán, thao túng truyền thông, tẩy trắng lại, thù dệt thành một cái khác câu chuyện, đem vụ việc thẩm phán cho đến hạ sát đại thiên sử cho lắng xuống, đồ dòn tội lỗi quy về Lucifer. Dần dần một tháng, hai tháng, cho đến một năm sau, Mạc Phàm câu chuyện gần như không còn là đề tài bàn tán nữa, mà lại những người đã từng hoài nghi hẳn tu luyện cấm thuật, tà thuật nào đó, cuối cùng cũng thay đổi quan điểm của mình.

Vì vậy, Sayyid cũng không phải quá đánh giá cao thực lực bên dưới của Mạc Phàm có thể cùng quân thủ Nole trao đổi.

Hắn định mở miệng ra nói, can ngăn Mạc Phàm cái gia hỏa phách lối này lại, nhưng sớm bị Anna kéo tay, cho hẳn một cái nhìn nên bình tĩnh xem xét thêm sự việc.

“Các vị, có thể hay không đi trước, ta đã cho người bên ngoài âm thầm bảo vệ, các ngươi tiếp tục đi về hướng Nam hơn 40 dặm nữa, tự nhiên sẽ có một nhánh quân đến giúp đỡ, hộ tống các vị bình an trở về. Ta muốn ở lại nói chuyện với vị huynh đệ thú vị này!” Nole nói rằng.

Giọng nói của hẳn nhẹ nhàng, nhưng nội kinh tông giọng rất hùng hồn, căn bản đều thể hiện ra một loại mệnh lệnh uy hiếp; sẽ là rất tệ nếu như có ai đó cố tình bỏ ngoài tai.

“Hoàng thượng, ta...ta... thân phận của ta không thể bị quân đội chính thống bắt được!” Lukaku khuôn mặt từ đen chuyển thành tím tái, có chút sùng sốt nói ra.

Đã từng là thủ lĩnh nhỏ nhỏ bên trong phản quân, này giả dụ bị chính thống quân đội bắt được, phần lớn sẽ bị tổng vào ngục giam xét xử.

“Chớ lo, quân thủ Nole đã nói nê ta một cái mặt, coi như là ngươi hạ sát Nghị Trưởng quốc gia, cơ hồ hẳn cũng sẽ không đem thủ cấp ngươi cho làm hiến tế lễ vật. Ngươi trở ra đi, ta cũng có phục quân đứng sẵn cứu viện bên ngoài, ngươi gặp được lập tức nhận dạng”. Mạc Phàm cười cười nói rằng.

Đội mọi người xong xuôi rời khỏi khu vực, đúng lúc này quân thủ Nole mới xoay người sang nhìn Mạc Phàm, trên tay làm một cái thủ hiệu mời, ra hiệu cho hẳn đi theo mình: “Huynh đệ đi theo ta chút!”

Mạc Phàm tương đương có chút hiếu kỳ, hẳn cũng chẳng cần thiết phản kháng, mà phản kháng cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì, liền bước theo Nole đi đến địa phương mà hẳn mong muốn.

Quân thủ Nole đi ở phía trước, hoàn toàn là để làm người dẫn đường Mạc Phàm đáng vẽ.

"Người không tò mò sao, vì cái gì lần đầu tiên gặp nhau, ta đã sớm tiếp cận người?" Quân thủ Nole vừa đi vừa mở miệng nói.

"Lấy thân phận của người, đúng là hơi kì lạ khi đi hỏi han ta sự tình. Nhưng Liệp Giả treo thưởng thiên bằng, coi như một cái nhân loại không chút tiếng tăm như ta đột ngột được treo thưởng 100 triệu đô la Mỹ, người tìm ta xem như cũng không phải không thể giải thích được". Mạc Phàm nhàn nhạt đáp.

Quân thủ Nole thích thú với câu trả lời của Mạc Phàm, hần cười cười nói: "Có một phần đúng, nhưng là không đủ, đó cũng không phải là lý do chính ta biết tới người".

Mạc Phàm đột nhiên dừng chân lại, khẽ nhíu mày chờ đợi một cái rõ ràng hơn đáp án.

"Hắc hắc, có một vị bạn cũ thiện ý nhắc nhở ta, năng đối với ta có chút ân tình, cũng là năng gợi ý cho ta trông chừng cẩn thận người. Đương nhiên, ta đồng dạng là một người uy tín, ta cũng sẽ không tiết lộ thân phận của năng. Kỳ thực tin tức của người lần đầu tiên xuất hiện ở Liệp Giả treo thưởng, ta đều không hề coi trọng lắm, mãi đến khi năng bảo người này là một cái không giống bình thường gia hỏa, thực lực siêu việt hơn người hai, ba điểm, rất giỏi tạo ra kỳ tích, ta mới phải đi theo dõi người. Ta không hy vọng người cho ta gây phiền toái, ta chán ghét phiền phức, Ai Cập sự tình hiện tại đã để ta rất đau đầu". Quân thủ Nole kể tục đi về phía trước.

Xuyên qua mùi ẩm ướt khu phế tích đang dần về buổi đêm tối mịt mù, bọn hắn đang từ từ đi tới một cái bị màu xanh diệp lục phảng phất sâm lâm phủ kín địa phương.

Mạc Phàm trong lòng vẫn còn một vài điểm khuất mắc, hần nhưng không thể nào đoán ra thân phận nữ nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 334: Một canh giờ hơi lâu

Này là bạn hay là thù, cơ hồ còn khó nói.

Mà lại là, vì sao năng biết thân phận hần, Mạc Vũ Kỳ cái tên này vốn dĩ không mấy người biết được.

Thêm vào chính là, liệu năng cùng cái kia người truy nã treo thưởng chính mình có là một?

Đương nhiên, Mạc Phàm cũng không loại trừ khả năng quân thủ Nole đang cố tình bịa ra một câu chuyện nào đó để phân tán suy nghĩ của hần. Có thể chưa biết chừng chính gã này mới là kẻ đang sau lưng treo thưởng mình, vừa đổ tội cho kẻ địch của hần.

.....

Một lần nữa trong phế tích mảnh đất mọc lên một cái vô cùng trù phú sâm lâm.

Bước vào sâm lâm, Mạc Phàm đột nhiên cảnh giác mấy phần.

Có thể là so với vong thuật của Đạo Sĩ Trú Sư có khác biệt, tuy không đa dạng, nhưng đồng nhất đặc thù hơn rất nhiều.

Nếu như nói Sâm Lâm thực thể của Đạo Sĩ Trú Sư là vong hồn mảnh rừng triệu tập, mang hơi thở uy hiếp tới từ yêu thú bên trong sâm lâm, thao túng thiên nhiên bên trong đó, thì này sâm lâm rõ ràng hóa thành nhẹ nhàng hơn; giống như là chỗ này tất cả hòa lại làm một, dường như vạn vật chỉ sử dụng chung một cái hơi thở, một cái não bộ kiểm soát.

Mỗi chỗ đi qua, trên mặt đất mọc ra lút nhút hoa Lan Thạch Anh màu trắng, chúng như dây leo xếp hàng, tựa hồ đang rất hưng phấn kêu gọi, mang theo tiết tấu nhẹ nhàng khe khẽ lay động, là vì có người đi tới mà vui mừng, mở ra một con đường hoan nghênh.

Phiến sâm lâm này không lớn, ít nhất với diện mục một cái vài trăm dặm sâm lâm trở lên thì không có cách nào so sánh. Nhưng mỗi khi tiến vào trong đó, Mạc Phàm mới phát hiện, thực vật nơi này nhìn qua vốn dĩ chỉ có duy nhất một loại, đó là Lan Thạch Anh.

Tựa hồ dù là màu trắng sữa, trắng mơ hay trắng trà, đơn giản đó chỉ là một biến thể Lan Thạch Anh tạo tác, cũng không phải một loại nào đó khác biệt thực vật.

Mạc Phàm đã có thể khẳng định, đây chính xác là một trường lĩnh vực cấm chú của Nole tạo thành.

Tên này trước đó lộ ra là một cái cấm chú thực vật hệ, Lan Thạch Anh ma pháp, quá nửa chính là thần phú của hần.

“Soạt soạt soạt soạt ~~~~~”

Lan Thạch Anh mới mọc, nhưng sinh trưởng cực nhanh; chớp mắt tùy ý có thể thấy những mảng cây đại Thạch Anh che trời, ngay cả ánh sáng chiều tà

cũng khó lòng lọt qua bọn chúng để chiếu xuống mặt đất.

"Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, ta tuy rằng không biết ngươi làm sao tìm tới nơi này, nhưng ngươi muốn làm gì ở Ai Cập mà nói, nhất thiết phải bước qua quy tắc của chúng ta. Hoặc là ngươi có thể đạt được một cái thực lực khiến ta công nhận, ta tự nhiên sẽ cho ngươi biết đáp án ngươi cần". Quân thủ Nole thân thể được Lan Thạch Anh kéo cao lên trên không, tọa lạc như một vị mặc nha thần tử ở mảnh sâm lâm thế giới này nói rằng.

Mạc Phàm nhìn cái này màu trắng tinh không Lan Thạch Anh nhấp nhô như Bạch Sơn treo lên quân thủ Ai Cập giữa bầu trời, khóe miệng không khỏi nhếch cười một cái.

"Nhất định muốn khiêu chiến ta sao?"

"Khiêu chiến chỉ giành cho tuổi trẻ nông nổi, ta từ đầu tới giờ đối với ngươi là thành ý kết giao, có thể xem đây là giao lưu ma pháp, này ngươi nếu trong thời hạn một canh giờ, có thể bước ra khỏi trận pháp Lan Thạch Anh của ta, tính ngươi thắng". Nole nghiêm túc nói rằng.

Ánh mắt của hắn cũng không còn cái gì giản dị ôn hòa như cũ nữa, đối với Mạc Phàm bên dưới quan sát lên, Nole bây giờ triệt để muốn dốc sức đánh một trận với hắn.

Ngay cả sát khí, hầu như cũng bộc lộ ra ngoài rồi.

Màu đồng cỏ chiến trường đại địa, cát đất tại rất nhỏ ngo ngoáy.

Một chút sợi rễ, chính như cùng một con một con nham xà bên dưới mặt đất, từ cứng rắn thô nhưỡng bên trong chui ra ngoài, lít nha lít nhít trải rộng ra, ngăn ngừa số giây, liền để phiên khu vực này bày khắp một hệ thống chặn chặt Lan Thạch Anh, những này Lan Thạch Anh tự mình nhúc nhích trong gió đung đưa, rắn chắc nhưng mỏng nhẹ, mỏng nhẹ nhưng sắc bén, có thể nghe thấy tiếng xé gió luồng qua từng kẽ hở ở giữa mỗi phiên hoa thom..

Rễ cây, mọc mầm, rêu cỏ, nhánh hoa nhanh chóng bao trùm lấy cái này cỏ đồng chiến trường, những cái kia nham trụ càng chẳng biết lúc nào treo đầy dây leo, dây leo tại cỏ đồng chiến trường trên không giao thoa quấn quanh, tạo thành một cái to lớn cỏ thụ dây leo, cường hãn đến mấy lần ban đầu.

Trên người Nole mặc quân phục truyền thống của Ai Cập, huyền thái như điệp lục sâm lâm, theo vô cùng vô cùng phức tạp tòa tinh tượng trên tay hắn vẽ ra, nhìn thấy được chỗ này Lan Thạch Anh mạnh mẽ ký sinh sâu vào đại địa, tựa như cùng từng cái hạt thần kỳ hạt giống chôn xuống, theo ma pháp của hắn thức tỉnh, dù cho là mặt trời sắp sửa xuống núi, dù cho là phế tích khô cằn không có nổi một giọt nước, toàn bộ mấy cái hạt giống Lan Thạch Anh vậy mà lấy tốc độ cực nhanh sinh trưởng, tạo thành một chùm ruộng đại thụ chục mét, trăm mét đâm thẳng lên bầu trời, giống như cọc vậy, khóa chặt mọi con mồi xấu số ở bên trong.

Từ này mầm đến khỏe mạnh thành mộc, đồng dạng cũng là ngăn ngừa số giây.

Mà tại ánh mắt Mạc Phàm tiếp tục quan sát Nole thời điểm, vị quân thủ đứng bên trong chiến trường này nhiều một lúc, liền sẽ để Lan Thạch Anh chỉ lực xâm chiếm hết thấy chung quanh.

Bây giờ thân thể hắn nhỏ bé đến tội nghiệp, trông đến không khác gì một con bộ ngựa bị lạc vào khu cánh đồng khổng lồ, mà đối với bản thân nó, mỗi một cọng cỏ vurun mình trên kia, đồng dạng bất cứ lúc nào cũng có thể tùy ý đâm xuyên qua cơ thể mình vậy.

Mạc Phàm ngửi được mùi thơm oai oải của Lan Thạch Anh tỏa ra.

Lập tức vào khoảnh khắc đó, từ khoang mũi tán ra khắp các huyết đạo, tứ chi trên cơ thể, Mạc Phàm cảm nhận được đến tận ba, bốn loại kịch độc thâm vào trong người mình.

Thần kinh hắn hơi tê tê lên một cái, bắp tay, bắp chân đột ngột bủn rủn, mà tim thì giống như liên hồi đập nhanh lên vậy, cảm giác rất nhanh toàn bộ kinh mạch sẽ bị độc được Lan Thạch Anh phá cho hư đi, đau nhức thống khổ không sao chịu được.

Giả dụ hắn không phải sở hữu cường độ cơ thể của một cái cầm chủ pháp sư, càng có ác ma huyết mạch thủ hộ lấy mình, nguyên bản nhân loại thông thường chiếu dưới sẽ không thể cầm cự nổi quá ba giây trong lĩnh vực độc tố này.

Mạc Phàm cố ý đi chạm vào cái này Lan Thạch Anh trước mặt mình.

"Tê tê tê tê tê ~~~~~"

Ngón tay hắn đụng vào một tảng mềm mại cánh hoa, liền thấy một tảng chùm gồm mấy trăm đạo Đại Lan Thạch Anh xung quanh Mạc Phàm chạm lại với nhau, hung hăng mấy chục mét cứng rắn như bạch thương đâm ngược thân thể mình.

Mạc Phàm trong lòng cả kinh, hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng, chỗ này liên hoàn bạch thương thương mà đồng loạt đâm xuống, tự cơ thể của hắn cũng rất dễ bị cho xuyên thủng qua.

Trước mặt địa phương đều hoàn toàn là Lan Thạch Anh địa hình chiếm hữu, Mạc Phàm cũng không thể sử dụng chớp mắt di động được, ngay cả âm ảnh hệ tầm soát, tình huống này cũng vô pháp, vô hiệu.

Mạc Phàm chỉ có thể miễn cưỡng nghiêng người, đem tay phải hắn hóa thành rắn chắc kim cương sa chi, nhìn thấy cánh tay hắn đưa về phía trước làm điểm tựa, đột nhiên xé toạc ra mảnh Lan Thạch Anh gần nhất trước mặt mình, tốc độ đồng thời cũng nhanh hơn là bạch thương thương từ mấy trăm cái

Lan Thạch Anh từ trên cao đâm xuống, chính xác là nhanh hơn khoảng vài phần trăm giây.

Nhưng vậy cũng đủ.

Mạc Phàm vừa xé ra cái trước mặt, lập tức có khoảng trống để chớp mắt di chuyển đến địa phương khác. Bất quá, bạch trường thương cũng không phải hoàn toàn đâm hụt, có thể nhìn thấy được sau lưng hắn bị quệt qua một vết máu sâu vô cùng.

“Huynh đệ, vừa rồi là ta thủ hạ lưu tình, nếu ngươi còn tiếp tục chần chừ, e rằng lần tới ta chỉ có thể lưu lại cho ngươi một vài vết thương chí mạng!” Quân thủ Nole lơ lửng đằng không, chân giẫm Lan Thạch Anh cao nhất, giọng điệu phi thường hùng hồn nói.

Mạc Phàm vẫn cứ không có phản ứng với lời nói của Nole, hắn xem xét lại lưng của mình có một mảng da bị tróc ra ngoài, hẳn vết xước rất sâu của Lan Thạch Anh đâm xuống. Sau đó, hắn đồng dạng liếc lại xem chỗ kia vị trí đứng ban đầu của mình bị hàng trăm cái bạch trường mâu tàn phá, đâm sâu xuống lòng đất, hủy đi một mảng lớn đại địa.

Có chút buồn bực.

Chỉ là hiện tại, hẳn trước mắt chỉ có thực lực siêu giai pháp sư, nguyên bản không thể đem thông thường ma pháp ra đối với Nole. Mà lại tình huống chính mình đặc thù, cũng không thể đem toàn bộ ma pháp ra thiên biến vạn hóa, tùy tình huống thi triển được.

Về phần Triệu Hoán Hệ, Tiểu Mei lẫn Apase đều không có ở đây.

Thương Văn U Lang thực lực là không thể đối đầu với cầm chủ pháp sư được.

Chính mình bây giờ lựa chọn khả dĩ nhất, căn bản chỉ có thể mượn nhờ hồn cách thần lực.

“Tách tách tách tách ~~~~~”

“Tí tách”

“Tí tách”

Đúng lúc này, Mạc Phàm đột nhiên thấy máu của mình nhỏ giọt nhỏ giọt từ lưng, nhiều xuống bề mặt thổ nhưỡng Lan Thạch Anh bên dưới.

Một giọt, lại một giọt.

Huyết thấm một vùng lớn, thấm qua rễ cây, bám chặt vào mảnh đất vốn dĩ ban đầu là phế tích này.

Mạc Phàm cười gằn một cái.

“Một canh giờ hơi lâu, ngươi sống được 10 phút trước tiểu gia hỏa này của ta, ta gọi ngươi hai tiếng gia gia!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 335: Diệu Nham Tà Thần

Mạc Phàm đứng ở mảnh rừng của quân thủ Nole chừng không, hai con mắt từ màu huyết mực hóa thành màu hồng tro, yêu dị đến cực điểm.

Vết thương trên người hắn rỉ máu, huyết không ngừng tràn ra bên ngoài, hầu như nối liền một cái dây nhỏ màu đỏ, sền sệt nhiều xuống đất. Huyết dịch nhỏ vào trong mảnh sâm lâm này, nó tràn qua lớp thực vật bên trên, thẩm thấu đến phế tích đại địa ở dưới.

“Hấp hấp hấp hấp hấp hấp ~~~~~”

Chẳng biết vì sao, đại địa hoang vu cùng sâm lâm tập nập như là bị tà dương đỏ đậm cho ánh lên sắc thái ma mị nhìn thấy mà giật mình, toàn bộ địa phương bắt đầu trở nên càng ngày càng đỏ.

Bùn cát, phù sa, cây cỏ, Lan Thạch Anh gốc rễ, bỗng chốc nóng lên, như nham chi bốc hỏa đồng dạng.

Rõ ràng là một vùng đại địa đang thiêu đốt liệt diễm đỏ tươi, hội tụ thổ nguyên tố mật độ cực cao cùng nồng độ cực cao này phảng phất tìm được quốc vương của chúng nó, dĩ nhiên hết thảy tụ tập về chỗ Mạc Phàm.

Cái này Thổ hệ vật chất cũng không đơn thuần là hạt cát, nham thạch, bùn đất trên mặt đất, càng bao quát ma pháp kẻ địch sử dụng có quan hệ với thổ hệ.

Cứ việc Lan Thạch Anh của Nole nẩy mầm bên dưới thổ nhưỡng địa phương, vậy cũng là tự nhiên để cho sa giang muốn nuốt hết, tạo thành một đạo nham thiên môn trải dọc theo cả khu rừng.

Nham thiên môn vọt lên từ mặt đất, hầu như muốn đón đỡ lấy toàn bộ mặt đất cho bóc ra ngoài, tách khỏi lớp vỏ bọc vốn có, tự thân đứng thẳng lên.

Huyết Ước, Diệu Nham Tà Thần!!!

Đại phế tích xuyết xoa càng ngày càng yêu diễm như là chịu đến cái gì hồ hoán vậy, có địa văn to lớn hiện lên theo, hình dạng rất tương đồng ác ma chi văn trên cổ Mạc Phàm.

Đáng sợ hơn chính là, mặt đất không có dấu hiệu bắt đầu xuất hiện ngạch văn cổ tự, là địa văn này gần như trùng khớp với ngạch văn trên cơ thể hắn.

Địa văn to lớn càng ngày càng nhiều, mới đầu là ở phương xa, đáng vẻ tương đối thưa thớt, nhưng càng đến chỗ cách chỗ Mạc Phàm mấy cây số, địa văn to lớn càng thêm dày đặc, cuối cùng lúc kéo dài tới đến dưới chân Mạc Phàm, thỉnh linh hóa thành một cái địa văn ma trận.

"Ma pháp phụ hiệu?" Quân thủ Nole nhìn thấy mảnh sâm lâm dưới chân mình lần nữa trở lại thành phế tích, còn đỏ choét như màu máu, cả người liền sùng sốt, không tốt!

Đây là Diệu Nham Thiên chủng tạo ra năng lực cấp bá chủ của Mạc Phàm, pháp lực so với một ít hệ cường đại nhất ma pháp cũng chưa chắc yếu thế hơn. Mà lại là, theo huyết ước thuộc tính sản sinh linh ước máu mủ, lĩnh vực mở ra dựa vào huyết mạch, huyết mạch của Mạc Phàm càng cường đại hơn, vậy cũng mang ý nghĩa Đại Địa Huyết Ước ký kết bổ sung sẽ gia tăng thêm vài thành khủng khiếp thực lực.

Giả như từ trên không thật cao nhìn xuống, sẽ phát hiện địa văn to lớn nhìn như không có quy luật này kỳ thực là hình thành một cái đại địa đồng tử, những địa văn xa thưa gần dày chính là thần kinh giao cảm của viên đại địa con người này, nhằng nhịt khắp nơi, thưa dày bất nhất.

Hạt cát màu đỏ, sa bụi màu tro, tinh vi vô cùng tạo thành một cái sa khai chiến thần, bao phủ từ bàn chân đến đỉnh đầu.

Vô số đất toả sáng xác nham lơ lửng giữa trời mà lên, vô số địa mạch thủy tinh dựng thành khung xương mà lên. Đầu đội trời, chân đạp đất, toàn thân Diệu Nham Tà Thần sùng sùng mà oai nghiêm bất phàm trôi dạt giữa chiến tuyến rừng sâm lâm.

Toàn bộ bộ vị thân thể hắn đến từ chính đại địa, nham cơ, thủy tinh cốt, sa nội tạng, tà thần huyết, đưa nó tổ thành một cái đại địa ác linh thần chi không lồ, thân thể cao hầu như có thể ngang bằng viễn cổ Cự Thần Hy Lạp.

“Soạt soạt soạt soạt soạt ~~~~~”

Hào quang màu điệp lục trong nháy mắt khuếch tán, bởi vì phút chốc cảm nhận được khí tràng của đại địch phổ trương ra, cho nên quân thủ Nole lập tức định hình kế hoạch, nhất định sẽ không cho Diệu Nham Tà Thần có cơ hội giáp công.

Lan Thạch Anh thực vật trực tiếp phóng xuất ra, hơn nữa tăng lên tới cảnh giới sâm la vạn tượng, trong phạm vi cảm chú thao túng của hắn, tất cả đều biến thành màu trắng thạch anh, vô luận là trời gần ngã về đêm rồi, Lan Thạch Anh độc tổ lĩnh vực thái ra nhất thời trở nên càng thêm dày đặc.

Không lồ Diệu Nham Tà Thần đồng thời cảm giác được áp lực thật lớn từ bốn phương tám hướng đè ép tới, kịch liệt áp bức thân thể nó, hạn chế thực lực tự thân của nó..

Bất quá. Mạc Phàm tương thông Diệu Nham Tà Thần, hắn trái lại tỏ ra không có kinh hoảng chút nào, như trước trôi nổi ở nơi đó, tựa hồ lẳng lặng chờ đợi cái gì.

Quân thủ Nole vốn dĩ là một kẻ già dặn sa trường, chiến trận; do đó, đối với tình huống này, hắn dĩ nhiên cũng sẽ không chờ đợi.

Lan Thạch Anh điên cuồng từ trong ma pháp tinh tượng hắn vận động phóng ra, giống như hàng nghìn hàng vạn linh xà đói khát, bọn chúng hết thảy hướng về Diệu Nham Tà Thần quần quanh, bắt đầu công kích thử dò xét.

Diệu Nham Tà Thần so với Nole ma pháp có phần muốn chậm chạp, còn thiếu hụt khoảng kinh nghiệm giao đấu rất nhiều.

Dù sao, cái này Diệu Nham Tà Thần, vốn dĩ mỗi một lần khai sinh, sau đó liền cũng là ngày từ vong cùng một chỗ. Giao hoạt, kinh nghiệm vấn đề là chó nên đòi hỏi đấy!

“Siết siết siết siết siết ~~~~~”

Lan Thạch Anh len lỏi quanh chân của Diệu Nham Tà Thần, rất nhanh chặn chặt một hệ thống khác từ bốn phương tám hướng cho buộc chặt Nham Thần lại, khó lòng nhúc nhích.

Chỉ là, ngay trong nháy mắt Lan Thạch Anh quần quanh cơ thể Diệu Nham Tà Thần, Nole đột nhiên chứng kiến đôi đồng tử Diệu Nham Tà Thần lộ ra một đạo hào quang quỷ dị.

Trên cảm giác như là hưng phấn, lại như thấy được điều gì đó nó đã chờ đợi từ lâu.

Trong lòng vừa động, quân thủ Nole trầm nghĩ: “Nguy rồi, gia hỏa kia ở đâu?”

Lúc này Lan Thạch Anh đã hoàn thành quá trình quán quanh, đem thân thể Diệu Nham Tà Thần hoàn toàn quán quanh, cường lực co rút lại, cũng phóng xuất ra độc tố cổ tình ăn mòn. Nhưng là Diệu Nham Tà Thần xác thực có da thịt cùng thể chất cường hãn không gì sánh kịp.

Chỉ là như thế cũng không thể quân thủ Nole hạ gục được Diệu Nham Tà Thần.

Kẻ này thực lực, quả nhiên có chút biến thái, khó mà trừ đập.

"Ăn một quyền này của ta!"

Một tiếng hét to, Mạc Phàm từ lúc nào đã âm thầm lên ra sau lưng quân thủ Nole, hần bạo phát hỏa quyền đánh cho quân thủ văng xa tít tắp đến vách đá cao nhất trạm Đồng quan Cairo thành.

Hỏa điểm bạo nổ, vách đá ầm ầm sụp đổ, lập tức phá vỡ có bốn, năm trăm km Thân thể Nole cũng bị vô số nham thạch, hạt cát, thuần hỏa kịch liệt vùi lấp.

"Đồng đồng đồng!!!!"

Thân thể Mạc Phàm nghiêng về phía trước, làm ra một cái động tác tăng tăng xé ra về phía không khí.

Thoáng chốc, trên màu nâu đỏ phé tích rộng lớn xuất hiện một vết nứt, từ dưới chân Mạc Phàm kéo dài tới mặt sau vách núi đá, không thấy được phần cuối, giống như dẫn tới chính là Địa ngục thâm cảnh.

Quân thủ Nole từ bãi phé tích dưới, miệng ho ra một ngụm máu tươi.

Hần vội vàng nhìn lên phía bầu trời, thấy rõ Mạc Phàm đang vô cùng khoa trương đi phách lối nhìn chăm chăm mình.

Sau đó nhìn sang địa phương Diệu Nham Tà Thần.

Đúng lúc này, Diệu Nham Tà Thần hai tay to lớn cầm vách lấy mấy chùm Lan Thạch Anh đã quán quanh mình, một cái rống lên, triệt để xé nát ra không khác gì cỏ rác.

Cao cao giờ tay phải lên, toàn bộ biến cát lại một lần nữa xao động lên, có thể nhìn thấy trên bàn tay chảy xuôi máu tươi của Mạc Phàm ở thân thể không lồ của Diệu Nham Tà Thần đã nắm một thanh sa chi kiếm, chỉ về trường thiên.

Cát bụi đầy trời tại trên thanh sa chi mũi kiếm này hình thành một cái hồng sa bão táp càng ngày càng khổng lồ, đáng sợ hơn chính là trong gió lốc còn cuốn vào vô cùng vô tận nham ma, diễm lửa đan xen.

Kiểm bão cát mạnh mẽ nhất, tại trên người Diệu Nham Tà Thần màu đỏ sừng sững trong biển phé tích, bất thành linh diễn biến thành một vị cuồng thần hủy diệt, kiếm còn chưa hạ xuống, núi lở đất nứt, thiên địa vẫn đục!

"Thiên địa trầm!"

Thiên địa sơ khai, lấy khai thiên tích địa một khắc này uy năng, đem bão táp hình thức trăm xuống hóa thành tuyệt mệnh vũ khí giết chóc của Diệu Nham Tà Thần.

Một trăm xuống, mặt đất nứt thành vài đoạn, bão táp xoắn nát không biết bao nhiêu chục dặm địa phương, mà sóng khí của nó, càng đánh tan một nửa mảnh rừng của quân thủ Nole tạo dựng.

“Ta đã bảo, ngươi không thể "sống" nổi sau 10 phút a!” Mạc Phàm nở ra một nụ cười đặc trưng, mở miệng nói với quân thủ Nole.

Quân thủ Nole lúc này cũng đã thoát khỏi bãi phé tích bên dưới.

Gương mặt hần hơi trầm lặng lại một chút; xác thực uy lực một kiếm của Diệu Nham Tà Thần có thể nói vượt xa khỏi Nole dự tính, phảng phất là lực lượng tà thần huyết mạch quá cường đại, này một đòn sa chi kiếm hủy thiên diệt địa có thể sau này sẽ phải chống lại không ít các thể lực mà không ai lường trước.

Bất quá, Nole cũng tỏ ra mấy phần oan uổng về mặt.

Không phải đã bảo chỉ một mình Diệu Nham Tà Thần cùng hần phân tranh trong 10 phút sao?

Vì cái gì con người này không biết giữ lời, lại âm thầm đi đánh lên đầu?

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 336: Âm tình xạ tuyến thảo

Trắng tinh ngời màu sắc bắt đầu từ dưới chân quân thủ Nole dâng lên, xoay xung quanh thân thể hắn. Từng cây từng cây Lan Thạch Anh long lanh, lượn lờ lấy cơ thể hắn làm trung tâm mà dần mọc lên ở khắp nơi, nhụy hoa độc tố lĩnh vực chột co rút lại, chỉ duy trì xung quanh thân thể quân thủ Nole trong phạm vi đường kính chưa tới sáu dặm khuôn viên.

Tay phải Nole phác họa ra chần chịt mấy chục cái Tinh Cung, nhiều Tinh Cung được tạo bởi xấp xỉ 80000 tinh tử mắc nối, chúng đồng thời ghép thành một mảnh Tinh Tượng cung điện huy hoàng đến cực điểm, để cho vị quân thủ của Ai Cập nhìn qua chỉ thấy không khác gì con cung của thiên nhiên, có thể thao túng tất cả đại thiên nhiên, mượn sức mạnh của chúng.

Mạc Phàm hỏa diễm phảng phất, tại đứng trên vai của Diệu Nham Tà Thần, ánh mắt có chút nheo lại.

Xấp xỉ 80000 tinh tử vận pháp, này là chân diện cấm chú, mang ý nghĩa hẳn thực sự là một cái đỉnh vị giả cấm chú trong nhân loại rồi.

Từ này đến giờ, hắn đã vừa đánh vừa nhả, ngâm xướng rất lâu chờ đợi cho một màn này.

Tinh Tượng thành hình chuyển động, lúc này cánh tay phải của quân thủ Nole đã tràn tới bảy, tám thước tựa như một thanh bạch quang trường thương sáng rực.

Phạm vi bao phủ của bạch sắc trường thương, quân thủ Nole cầm chuôi trường thương xuống đất, đỉnh thương đâm nhọn chỉ hướng lên trời, bá khí oanh thiên không gì sánh được.

Bạch sắc trường thương tràn ngập lãnh khí, tự là Lan Thạch Anh Trường Thương!

“Phụ hiệu cũng chỉ bắt quá là mấy cái biến thuật vật vĩnh ma pháp, chẳng thể cùng thần thuật so sánh được. Lan Thạch Anh Trường Thương này của ta đồng thời được thừa nhận là bán thần binh khí, vừa vận đề cho người thương thức một ít.” Quân thủ Nole ánh mắt khóa chặt Mạc Phàm lại.

Mạc Phàm trong lòng cả kinh, Lan Thạch Anh Trường Thương trong tay quân thủ Nole tỏa ra một cỗ duy trì liên tục áp lực, người khác có thể không cảm giác, nhưng hắn cảm nhận được khúc trường thương này rõ ràng cùng chương không ma pháp thông thường liên bất đồng, nó mang dáng dấp của ma vật thuộc tính được khuôn đúc rèn luyện tạo thành, mà Lan Thạch Anh chính là đại biểu thuộc tính của nó.

Vậy cũng là cùng Hồng Ma Hữu Kiếm của Mạc Phàm có vài phản tương tự.

Trên thực tế, trường thương của Nole là do Lan Thạch Anh ma pháp cùng một ít phẩm cao thạch anh ma cụ ngưng kết, đúc luyện mà thành. Đây là hẳn trong dằng dặc những tháng năm theo tu luyện khắc khổ, đem đến vô số tài nguyên bồi đắp, nuôi dưỡng, cuối cùng thai nghén ra cho cá nhân mình một bí pháp tuyệt kỹ nhất, phòng lúc nguy cấp.

Làm đỉnh vị cấm chú pháp sư về thực vật hệ, dưới tác dụng của Lan Thạch Anh lĩnh vực, tự nhiên Lan Thạch Anh Trường Thương thực tế có lực sát thương cực kì kinh khủng, thậm chí còn muốn trên cả một số kích sát cấm chú ma pháp có thể mạnh về đơn thể mục tiêu công kích.

“Hoắc hoắc hoắc hoắc hoắc ~~~~~”

Quân thủ Nole động chân búng người về phía trước, tay trái nhấc lên, một cây Lan Thạch Anh đột nhiên giữa trời treo ngang như cầu kiều, lại một cây Lan Thạch Anh bắn ra xẹt vào Diệu Nham Tà Thần.

Tích tắc vài giây sau, vô số Lan Thạch Anh tại trên mặt đất, trong bụi cây, trong vách núi, giống như đồng thời bùng phát, đồng thời ở khắp nơi phóng ra, như giăng tơ cạm bẫy chờ sẵn, không ngừng đâm vào cơ thể to lớn Diệu Nam Tà Thần trên người.

Diệu Nham Tà Thần nắm giữ sa giang chương không thể vật chất, mạnh về cường thế uy lực, mạnh về rắn chắc chịu đòn, thế nhưng căn bản là không có tốc độ nhanh hơn để thoát khỏi Lan Thạch Anh không chế, tựa hồ không cách nào thoát khỏi tình huống bị thiên la địa võng phục kích. Thân thể nó liên tục rung động va chạm, vô lực để cho Lan Thạch Anh quần quanh, cả người từ từ bị kéo lên không trung, bị bao lại như một cái kén khổng lồ.

Mạc Phàm sớm di chuyển đến vách núi bên cạnh quan sát, hẳn cho đến bây giờ đã phải đánh giá lại thực lực đối phương.

Quân thủ Nole không sai chính là Ai Cập đệ nhất nhân, tu vi của hắn có lẽ xếp vào cùng một cấp độ với Hoa Quân Thủ đi.

Diệu Nham Tà Thần sinh ra trên phế tích chỗ lĩnh vực của đối phương, cho dù bên dưới huyết ước của ác ma chi tâm, Diệu Nham Tà Thần nhưng vẫn không có đạt tới cấp bậc của Vong Thần Đại Địa như thời điểm ở Cổ Đô, càng không phải đối thủ của một cái cấm chú pháp sư thực thụ.

“Phốc phốc”

Nắm bắt cơ hội Diệu Nham Tà Thần đang bị toàn diện khống chế, quân thủ Nole lập tức phóng ra đoạn Lan Thạch Anh Trường Thương trên tay.

Bạch quang chột lóe trong nháy mắt hóa thành một chùm chớp giật giao thoa quỹ dị trên bầu trời. Bạch sắc trường thương từ trong đại địa ngưng tụ

thành một con Bạch Mãng Xà, cắn nuốt cả không gian đêm đen, để cho bầu trời đen bị vụn vụn biến mất không còn thấy nữa, chỉ chợt loáng thoáng một cái đầu xà nhẹ răng lao vào kén của Diệu Nham Tà Thần đang bị treo.

“Àm âm âm âm âm âm âm âm ~~~~~!”

Tiếng nổ âm âm vang lên, vô số bạch sắc quang mang tại không trung bộc phát, khổng lồ kén của Diệu Nham Tà Thần trong nháy mắt bị xuyên thủng qua, từ kén trắng bên ngoài, thấy được một cái rỗng tuyền lòng ngực của Diệu Nham Tà Thần, thấy cả bầu trời đen kịt phía sau, bao quát cả tàn dư luồng sáng còn mờ mờ rung động.

Diệu Nham Tà Thần bị thủng một lỗ to giữa lòng ngực, nhưng không có rơi xuống, thân thể vẫn như cũ tại bốn phương tám hướng bị kéo căng ra, càng là có một chùm Lan Thạch Anh tại giữa lòng ngực ký sinh đâm sâu vào tứ chi bên trong, để Diệu Nham Tà Thần hết một quả núi mắc cài vào vòng nhện giữa trời.

Đây mới là điểm bá đạo nhất của Lan Thạch Anh Trường Thương, ngoại trừ lực công kích kinh khủng, khi nó bộc phát, chỉ trong khoảng thời gian ngắn sinh ra một Lan Thạch Anh vực trận, mạnh mẽ ký sinh vào trong cơ thể đối thủ, tàn phá cơ thể đối thủ từ bên trong.

Mạc Phàm không có đi cứu Diệu Nham Tà Thần.

Hắn nhìn thấu được Lan Thạch Anh vực trận của quân thù Nole; cứ việc lấy Diệu Nham Tà Thần làm mục tiêu chủ đạo công kích, thế nhưng bên trong nhất định có bẫy rập, loại bẫy rập này cố ý chờ Mạc Phàm tiến đến gần gần một chút, liền sẽ chuyển hướng toàn bộ công kích, không chể lầy hắn.

“Austin, tay phải thủ sáo, lên đồ!” Mạc Phàm đứng trên vách núi, chân giẫm mạnh xuống đỉnh đồi, búng người lên đằng không, tâm động truyền một cái ý niệm xuyên đến Nghĩa hồn hồn cách của mình.

Thiên không một phút trước còn là Lan Thạch Anh bạch quang bá chủ, nội trong nháy mắt này, thực tế không khác gì có một ngôi sao ám tinh quẹt ngang qua vậy, để lại một chùm xạ tuyến tựa hồ Dạ Long Thần vĩ, huy hoàng mà khủng bố chấn động.

Giữa màn đêm có một tiếng rít gào bạo xé ra làm hai nửa vàng trời.

Ám tinh thủ sáo không dấu hiệu phát sáng ngăn ngăn trên cánh tay Mạc Phàm, nhất thời hàng trăm hàng ngàn hắc kim lân phiến như trường sóng xuất hiện ở đầu ngón tay của hắn, chỗ khớp ngón tay duỗi ra chín cái màu đen móng vuốt kim cương bén nhọn, tựa hồ long trảo; sau đó chúng dần dần kéo dài đến khuỷu tay, cho bao bọc lại.

Quân thù Nole vốn dĩ còn đang ở thế thượng phong, lúc nhận thấy khí tức của Mạc Phàm thay đổi, càng là ác liệt uy mãnh áp chế tới, cả người nhất thời không ổn.

Không dám khinh thường chân chủ, Nole vận dụng thủ pháp thành thạo, một lần nữa giăng ra thiên la địa võng Lan Thạch Anh bắn tới địa phương di chuyển của Mạc Phàm, kiên quyết không cho hắn thực hiện ý đồ. Nhìn thấy dày đặc nồng hậu cây trắng Lan Thạch Án cắm rễ dưới mặt đất phóng tới giữa trời, tại màn đêm theo đuôi lấy một cái nhỏ nhoi nhân loại mà giật cả mình.

Mạc Phàm tại tốc độ nhanh bay tới, mắt thấy chỗ này Lan Thạch Anh trận vực sắp sửa bao phủ lấy mình, nhưng hắn đều không có nửa điểm ý định giảm tốc độ, thậm chí, nếu không muốn nói là càng chính diện xông vào.

“Ám Tinh Xạ Tuyến Trảo!”

Tay phải có Hắc Long Thủ Sáo trang bị, nhận Viễn Cổ Hắc Đế Chân Long, Long Vương làm Nghĩa hồn thần cách, Mạc Phàm tay phải xuất hiện ra hắc đế long văn, đồng tử chuyển sang màu đen ám tinh long vương, tay phải hầu như dung hợp hóa thành Hắc Long Cửu Trảo.

Đúng vậy, Hắc Long Cửu Trảo có tới chín cái móng vuốt, mang ý nghĩa chỉ kém một cái so với một cặp song trảo trên cả hai chi của Hắc Long, này vậy mà tích hợp dung hợp trên bàn tay Mạc Phàm.

Đây quả nửa chính là Hắc Long ý chí, tâm như hình, hữu hình vô hình đều đạt tới chí cường thần cảnh, liền dâng hiến, cung phụng cho Tà Thần hết thảy lực lượng.

“Phá ~~~~~!”

Hắc Long Cửu Trảo mạnh mẽ quét về phía đoạn đoạn Lan Thạch Anh rừng cây núi lớn phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 337: Giới vực Sát Tinh Thi Hải

Vô số hắc sắc tà phong quét đi, nhìn thấy chín đạo màu đen xạ tuyến kéo thành một hình vòng cung ngang chân trời, những này xạ tuyến cũng không đơn thuần là hướng về phía trước, hay phía sau di chuyển, chỉ là thời điểm nó xuất kích ra, thậm chí Lan Thạch Anh thực vật trải rộng bốn phương tám hướng Mạc Phàm, nội trong nháy mắt đều bị hắc sắc tà phong quét sạch.

Sâm Lâm xung quanh, rễ cây bị chặt đứt, lá màu xanh nát tan bay lượn, cửu thảo mới chớm ra một phương khu vực liền sạch sẽ hóa thành màn đen, hết thảy đều không có cơ hội phản kháng.

Đường vân của long thảo xạ tuyến đi qua nhưng nơi nào, vô luận là kim loại hay là đất đá, nhao nhao hòa tan, ngay cả rộng lớn khe vực, vách núi, vậy mà từ nửa đoạn bắt đầu, chậm rãi sụp xuống, cực lớn đỉnh hướng phía dưới chầy xuống, sặc sỡ hết thảy.

Ngay cả quân thủ Nole, trong lúc nhất thời còn chưa chuẩn bị tốt để phòng đối phương đánh trả, không nghĩ tới cửu thảo còn bạo phát ra chùm xạ tuyến chi lực, đem thân thể của Nole đứng đó bức lui về.

Quân trang của hắn, huy hoàng điệp lục khai ma cụ trên người đồng thời bị nát một đám lớn, thậm chí ở một bên vai còn bị xé ra, bắn máu văng tung tóe.

Đừng nói người khác, Mạc Phàm tự thân chứng kiến một màn này, cả người đều khó tránh khỏi rung mình một cái.

Quả nhiên, Hắc Long thần cách tái khởi, nếu có thể tự mình long hồn đi hóa thành Chân Long, đồng dạng cũng có khả năng dung hồn nhập thể với Tà Thần tín ngưỡng.

Hắc Long trở về mạnh mẽ nhất thời điểm, thậm chí có phần tấn thăng tu vi so với trước kia, có thể tặng cho Mạc Phàm năng lực dung hồn Hắc Long lực lượng, này rõ ràng là ngoài mong đợi để hắn sở hữu thêm một cái khác át chủ bài.

Mạc Phàm nở nụ cười hải lòng.

Hắn thân thể bình lặng thanh tĩnh, như cũ đáng người một thước chín lơ lửng giữa thiên không, tóc hồng pháp phối nhấp nhô trong gió, tay phải Âm Tinh Thủ Sáo dài gấp rưỡi chiều cao bản thân, mà cổ dư ảnh ánh xạ phẳng phát còn muốn kéo dài tận tới bầu trời, giống hệt kích thước một cái Long Thảo chân chính giáng lâm.

“Lan Thạch Anh Trường Thương, toàn lực công kích!!” Quân thủ Nole đột nhiên hô to một tiếng.

Hắn tự quán Lan Thạch Anh xung quanh người mình, tại mặt đất ném thẳng lên thiên không, tay cầm Lan Thạch Anh Trường Thương kéo theo một chùm bùng nổ bạch tiễn trường thương nhằm trực diện vào cơ thể Mạc Phàm.

Rất nhiều ma năng điên cuồng rót vào trong Lan Thạch Anh trường thương, thanh mâu màu trắng lúc này hoàn toàn bày ra uy lực bán thân thần khí phi thường mạnh mẽ, toàn thân bao trùm một tầng màu trắng thạch anh.

Quang mang từ lưỡi kích ở giữa cùng với từ cường độ thân thể của Nole tại trung tâm bạo phát ra, hoàn toàn hòa hợp thành một thể, ánh sáng màu trắng sáng rọi xung quanh thân thể hắn, mạnh mẽ đem hết thảy tinh thần lực dồn vào một mũi thương này.

Nhìn thấy Lan Thạch Anh Trường Thương cùng Nole như vũ bão từ mặt đất đâm lên trời, Mạc Phàm hít sâu một hơi, rót đến một ít không gian ba động vào trong Âm Tinh Thủ Sáo. Hắn nhẹ nhàng giơ lên cái kia Hắc Long Cửu Thảo đến trước mặt, dứt khoát canh đúng vị trí tiếp nhận trường thương vào bàn tay.

“Đình~~~~~”

Lan Thạch Anh Trường Thương vừa lúc đánh trúng hồng tâm ở giữa Hắc Long Chi Thảo, tạo ra một hồi sóng kinh vòng tròn, bắn mọi vật chất nguyên tố chung quanh văng ra xa.

Nguyên bản không gian trên cao liền bị phá ra thành một lỗ hồng, bùn đất cùng với nham thạch dưới mặt đất cũng bị bắn lên cao, rồi nhanh chóng rơi xuống lại. Nhưng vào lúc này, khi hai đại thần khí va chạm nhau làm phát sinh ra năng lượng bạo phát, tất cả bùn đất cùng với nham thạch rơi xuống, đều bị sự bạo phát của hai luồng quang mang hắc bạch phản nghịch kia làm cho biến mất, căn bản không thể tiếp thu nổi uy lực chấn nhiếp này.

Bất quá, Hắc Long Chi Thảo chiếm thế thượng phong hơn nhiều lắm, nhìn thấy Cửu Thảo bao trọn Trường Thương trong nháy mắt, liền Trường Thương từng khúc, từng khúc bị nuốt vào bên trong, liên tục gãy làm mấy phần.

Đồng dạng là Nole, thân thể vị quân thủ Ai Cập giống như là bị điện giật vậy, trở nên run rẩy kịch liệt. Ngay sau dữ dội va chạm, quang mang hỗn hợp bạo phát dội ngược về hướng mặt đất nhiều hơn, nổ tung xuống, đem Nole một lần nữa bay thẳng xuống phệ tích đại địa.

May mắn là lúc này hắn cẩn thận đem Lan Thạch Anh thực vật quán quanh cơ thể mình lại, kịp thời thoái lui bảo vệ toàn thân sinh mạng, không có triệt để tan xương nát thịt hay là quá lớn lao thương tích.

Nole tiếp đất an toàn, song khoe miệng vẫn muốn nôn ra một ngụm huyết đặc nội thương, hắn vội vã xoay đầu lại, giương lên ánh mắt không dám tin nhìn kỹ Mạc Phàm.

Bán thân khí... bán thân khí mạnh mẽ nhất, là hắn tâm huyết nhất bỏ tài nguyên vào nâng cấp.

Vậy mà độ cứng không bằng cái kia đen ngòm chi thảo?

Chẳng lẽ một trào kia của hấn là thần khí tồn tại sao?!

Một vòng hắc kim quỹ dị vàng sáng từ Mạc Phàm trên người hướng ra phía ngoài phóng thích, giữa ban đêm nhưng vẫn thấy được hắc quang ánh kim nổi bật, để cho tất cả sinh vật nếu còn sống ở bên trong mảnh phế tích này, vô luận là yêu ma, dị thú, vong linh hay nhân loại trốn chạy, hay cả vị kia chi cao pháp sư, quân thủ Ai Cập tại thời khắc đó, bỗng chốc chỉ cảm thấy bản thân nhỏ bé vô cùng.

Bọn hấn bị bao phủ tại một cái hắc kim thể giới bên trong, từng cái tâm tình cũng đều tiếp theo chịu ảnh hưởng, tràn đầy sợ hãi tư vị.

Trong lòng mỗi một tên, khẳng định khuôn mặt đều diễn biến nhiều hơn bốn, năm từ để hình dung.

"Hắc, Long, Đại, Đế, Linh, Vực!"

Hắc Long Đại Đế cùng với Quang Minh Kim Long là lưỡng khúc hắc quang minh song long mạnh mẽ nhất bên trong Chân Long mà thế giới này từng biết đến.

Nhắc đến Hắc Long Đại Đế lực lượng, ai cũng biết đến hai cái đại giới vực.

Thứ nhất là Giới vực Hôn Minh Lê Âm, đảo lộn thứ tự khắc chế.

Thứ hai là Giới vực Sát Tinh Thi Hải, làm cho ức vạn sinh vật rơi vào trong Hắc Kim Long Nhân thể giới, Hắc Long phạm vi quan sát tới đâu, kẻ thù liền chìm sâu vào sát khí Thần Long chỉ hải đến đó, bị dòng chảy triền miên của Sát Tinh La công kích tinh thần mãi không thôi.

Hiện tại, rõ ràng chính là Giới vực Sát Tinh Thi Hải được thi triển đây!!!

Quân thủ Nole nhìn thấy sau lưng Mạc Phàm mờ nhạt hấn đi, đằng sau đó xuất hiện một đôi ác liệt Hắc Long đồng tử, nguyên bản trực tiếp giống như Sát Tinh La bắn một mũi tên mang hiệu ứng nát tan tàn phá vào trong tinh thần của Nole, để cho hấn chỉ cảm thấy một cỗ kinh thiên sát ý đột nhiên xông vào chính mình thùy nào.

Vốn dĩ là một siêu cường giả, đỉnh vị cấm chú tồn tại, hấn Tinh Thần Lực bản thân cũng coi như không kém, nhưng khoảng cách so với Mạc Phàm, so với Đại Đế Long Vương còn có không nhỏ chênh lệch.

Giờ khắc này, hấn chỉ cảm thấy chính mình tinh thần chỉ hải tựa hồ cũng biến thành huyết sắc. Mà chung quanh tất cả không gian lại không hề chịu sự khống chế của hấn, không nghe theo lý lẽ pháp tắc của hấn.

Thần trí không ổn định một khắc, ngấm về nơi xa xăm màu đen kia, đôi mắt của quân thủ Nole lập tức bị ánh lên màu đỏ đen cuồng nhiệt, mà cái kia cực lớn Hắc Long đồng tử vẫn còn chăm chăm nhìn chăm chú, không biết lúc nào đã làm cho Nole chủ động buông bỏ xuống lĩnh vực của mình, tự tay thu lại Lan Thạch Anh trận pháp trên diện rộng.

Dưới giới vực Sát Tinh Thi Hải tác dụng, lúc này quân thủ Nole đột nhiên trở nên mềm yếu rồi.

“Phốc phốc”

Hắc quang chợt lóe lên, cả không gian phế tích hầu như rung lắc nhẹ một cái.

Trên trán quân thủ có vài ba giọt mồ hôi lạnh chậm rãi chảy xuống...

Một khắc này, quân thủ đã rõ ràng thực lực đôi bên rồi, hấn liền cảm nhận được một cỗ lạnh buốt. Cái này băng lãnh từ da thịt khuếch tán đến toàn thân mình mỗi một tác lần da, cảm giác mình bị cái gì rét lạnh hắc ám đồ vật cho bọc lại đồng dạng, hô hấp lại có mấy phần không trôi chảy.

Hắc Long móng vuốt vừa vịn đã ngừng lại trên đỉnh đầu chính mình không đầy nửa thước, mà quân thủ Nole, dĩ nhiên hoàn toàn không có biện pháp ngăn chặn được nữa.

Chinh chiến bao nhiêu chục năm, trải qua bao nhiêu lần tử vong đổi đời, Nole vốn dĩ chưa từng gặp qua một khắc chấn động như bây giờ.

Từ trong cặp mắt tràn đầy ma quang lẫm liệt của Mạc Phàm, có thể thấy sát khí tràn ngập trong đó, Âm Tinh Xạ Tuyến Trảo khủng bố đang không ngừng phô trương thanh thế, chờ đợi một cái gật đầu cho phép, liền sẽ không ngần ngại nhào tới cắn nuốt Nole.

“Ba mươi phút a... Ngươi nói xem, ta đánh cược thua, có nên gọi ngươi một tiếng gia gia không?” Mạc Phàm cười khò nói rằng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 338: Người từ bỏ Thần Nữ chi tuyến

Hắc ám tàn vụ không có phai mờ đi, chẳng qua lúc này nó thu hẹp phạm vi lại, đổi lượng thành chất, hết thảy từ trải dần khắp nơi liền bây giờ chỉ còn lượn lờ trên bàn tay Mạc Phàm, trên thủ sáo ám tinh khủng thảo, hoặc chính xác hơn, là trên đỉnh đầu vị quân thủ người người sùng bái của Ai Cập.

"Khiếu ta, gia gia hai từ này xin hãy đừng gọi; ngay cả Hắc Long Đại Đế cũng tình nguyện trở thành của người trang trị, có cả long hồn thần phục xuống, ha ha ha..." Nole bị thâm nở nụ cười.

"Ngày xưa là Ethan quân thủ, bây giờ là năng ban mai tân nhiệm quân thủ, các người Ai Cập lãnh đạo quân đội đúng là thật đến mức rất dễ mất ta." Mạc Phàm trào phúng nói.

"Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, ta biết rõ Ethan con người, biết hắn làm sao từng hô phong hoán vũ, đứng tại vùng đất vong linh này kẻ thống trị; cũng là biết hắn có vô số kẻ thù, nhưng nếu người đồng dạng nằm trong danh sách đó thì ta tương đương đã hiểu lý do vì sao Ethan cuối cùng đã có kết quả như vậy. Khắc, khắc, chẳng trách, chẳng trách nàng không ít lần nhắc nhở ta chớ đem người cái này như ma thần cho chọc cuồng lên", Nole nhấn mạnh.

Mạc Phàm ánh mắt nhìn tới, nhớ lại lúc này cũng là có người khéo léo chỉ điểm cho quân thủ Nole về chính mình sự tình, hắn hạ trào tay phải xuống, đổi từ thủ thảo thành cầm thảo, bóp lấy cổ Nole, hai mắt vẫn như cũ lấp lánh có thần.

"Nói, nữ nhân mà người nhắc đến là ai, còn có, nàng có phải hay không cũng là kẻ treo thưởng ta?"

Quân thủ Nole không có kháng cự lại, khuôn mặt hắn đều không biểu lộ ra một cái nào bị hăm dọa cả, chỉ đơn thuần phảng phất một chút thờ dốt do trận chiến vừa rồi; hắn trầm giọng đáp: "Như ta đã hứa, người đã bước qua được quy tắc của ta, ta tự nhiên sẽ cho người câu trả lời thích đáng".

Có câu này, bàn tay Mạc Phàm mới nói lỏng ra một ít, nhìn thấy được rõ ràng nhiều đường vân đen kịt tím tái trên vành cổ của Nole bị in hẳn lên, thậm chí còn có vài giọt rỉ máu thấm ở phần tiếp xúc đầu móng vuốt khủng thảo.

"Người treo thưởng truy nã người trên thực tế là một cái khác, chúng ta đều không biết được", quân thủ Nole thành thật đáp, "Còn người nhắc nhở người cho ta biết, "Nàng là thánh nữ người từ bỏ quyền cạnh tranh của Parthenon Thần Miếu, con gái của Thánh Tử Văn Thái".

"?????", Mạc Phàm đột nhiên cặp lông mày bất giác giật giật mấy cái, vô ý co rút vào bên trong.

Asha Corea!?

Con gái thánh tử Văn Thái mà người ta biết đến, rõ ràng là Asha Corea danh chính ngôn thuận.

Nàng vừa vặn cũng là thánh nữ đã rút khỏi Thần Nữ chi tuyến hai cái danh ngạch cuối cùng tư cách cạnh tranh.

Đây chắc chắn là Asha Corea đấy!

Hơn một năm này đều không có tin tức của nàng, ngay cả thời điểm ở Parthenon Thần Miếu, Mạc Phàm cũng nhiều lần cố ý tìm một ít tung tích của Asha Corea, nhưng hết thảy đều không có manh mối.

Nàng vậy mà...

Đương nhiên, Mạc Phàm đồng dạng không có hoài nghi lời của quân thủ Nole; bất cứ một cái tên nào khác thì còn có xác suất không cao tin cậy, chỉ là Asha Corea khác biệt; nàng xưa nay thần bí không thay đổi, kẻ có thể đem danh tự nàng ra trao đổi thông tin, khẳng định không mấy ai sống sót.

"Nàng đang ở đâu?", Mạc Phàm ánh mắt có chút lãnh ý lên, tỏ ra mấy phần khẩn trương kéo Nole nhích lại gần mình.

"Khụ, khụ, huynh đệ, người...nhẹ...nhẹ một chút", quân thủ Nole không biết vì cái gì, thời điểm thấy Mạc Phàm đổi thái độ, cả người đều không tốt, hắn suýt chút cả yết hầu đều bị bóp nát.

"Chúng ta là khách hàng đối tác trong nhiều năm gần đây, đối với một số việc liên quan đến hắc ám lực lượng ở Phi Châu, là ta phối hợp cùng nàng giải quyết. Mà xưa kia xa xa hơn, chính h ta cũng có ân tình với cha nàng, Văn Thái. Chỗ quen biết đều không hề nhỏ, nhưng thực sự mà nói, hành tung của nàng, ta không thể biết được.", được nói lỏng ra đường thở, quân thủ Nole nói.

"Đừng đùa với ta, Asha Corea nhất định đang ở Ai Cập, người ở Ai Cập so với kẻ thống trị đều muốn ngang hàng, làm sao không biết tung tích nàng đâu?", Mạc Phàm chất vấn.

Quân thủ Nole nhìn chằm chằm cái nam nhân trước mắt mình, hơi hơi thần người giây lát, "Người làm sao biết nàng còn ở Ai Cập?"

Mạc Phàm cười lạnh, quả nhiên chính mình phán đoán không sai.

Này không có cất giấu cái gì phức tạp bí mật, có thể bây giờ nhìn lại hết thảy đều như thế vô cùng đơn giản, vì Mạc Phàm bản thân đã sử dụng một cái tên gọi mới không bao lâu, vô cùng ít người biết được, tự là Mạc Vỹ Kỳ, Nole cũng đơn thuần biết được hắn là Mạc Vỹ Kỳ chứ không phải Mạc Phàm.

Liệp giả thợ săn treo thưởng vẹn vẹn trong thời gian ngắn gần đây, lúc hắn tới Ai Cập lãnh phần.

Nếu Asha Corea cáo tri cho Nole trước thời điểm đó, vậy thì cái Nole biết phải là Mạc Phàm, càng nhận ra hẳn là Mạc Phàm, chứ không phải Mạc Vũ Kỳ.

Cho nên là, nếu quân thủ Nole có nhận biết chính xác người tên Mạc Vũ Kỳ, ngược lại, nhất định trước tiên sẽ thông qua liệt giả thợ săn hình ảnh.

Ngay cả Asha Corea, nàng bắt quả là nhìn thấy thợ săn treo thưởng hình ảnh xuất hiện của Mạc Phàm, sau đó đồng thời xuất hiện tại Ai Cập mới có thể đưa ra nhắc nhở cho Nole. Hoặc nói, nàng cũng có xác suất chính mình tự tay đi treo thưởng hẳn, nhưng loại hành vi này rất không cao xảy ra đi.

“Chuyện đó không quan trọng, người hảo tử nói thật một điểm, bằng không, cho dù người ở Ai Cập như mặt trời ban trưa, ta vẫn tương đương không khách khí cho giết xuống. Mà lại nói, cũng đừng đem pháp trị Thánh tài viện bên kia để hù dọa ta, bọn hắn căn bản cũng chẳng mấy cái dám vì người đi gây sự với ta.”, Mạc Phàm ngừng cuồng nói rằng.

Khóe miệng quân thủ Nole khẽ co giật một khắc, song vẫn duy trì bình tĩnh: “Đúng là vài ngày trước nàng còn ở Ai Cập cáo tri cho ta, nhưng người có lẽ cũng rõ ràng nàng, nàng muốn đi đâu, ta liền không cách nào biết được bước chân của nàng”

Mạc Phàm tự nhiên biết Nole nói chính là cái gì. Asha Corea xác thực là một cái nữ nhân khiến người khác đau đầu, tà hay chính lưỡng cực khó nói, nhưng chung quy, nàng là vì bản thân, đem thông tin đánh đổi thông tin, đem năng lực đánh đổi năng lực.

Chỉ là bản thân Mạc Phàm còn thắc mắc, Asha Corea như thế nào cũng không giống sẽ đồng mưu làm ra chuyện ám hại ức vạn người dân ở Ai Cập, càng rất ít khả năng sẽ đi đối phó với mình.

Tại sao lại hợp tác với Nole?

Chẳng lẽ nói, đằng sau chuyện này vẫn còn không ít rắc rối phức tạp.

Mạc Phàm hít sâu vào một hơi, rốt cục bỏ tay ra khỏi người quân thủ Nole.

“Hiện tại ta không thể quyết định làm cái gì sự tình, ta không phải tin tưởng người, ta tin tưởng Asha Corea. Đối lại là người, quân thủ, ta kỳ vọng chúng ta có thể đứng cùng một chỗ chống lại bất cứ cái gì vong quân của Khufu, hay vong quý của Khafre, mà không phải một trong hai, hay là thờ ơ mặc kệ.”

Nhận thấy Nole không nói tiếng nào, Mạc Phàm tiếp tục mở lời: “Cũng đừng nên cho rằng ta tới Ai Cập các người quản việc không đâu. Này vèn vèn là ta có mối thù cá nhân với Khufu, chuyện của hắn, ta chính là không cách nào tha thứ được”

“Vậy còn Khafre, Khafre cùng người cũng có thù hận?”, quân thủ Nole nói rằng.

Mạc Phàm cười cười lắc đầu, mở miệng minh bạch: “Nhìn thủ đoạn của hắn, ta chướng mắt”.

Con mắt của Nole có một vàng lại một vàng màu nâu gần nở, hắn quan sát Mạc Phàm, nghe con người này quan điểm dứt khoát, thâm tâm cảm thấy mấy phần yên ổn: “Mạc Vũ Kỳ huynh đệ, người yên tâm. Asha Corea tuy không có cho ta biết quá nhiều về người, từ trong lời kể của nàng, ta tại chỉ mơ hồ biết đó là một đại đại cường giả có oai nghiêm cá nhân, có tư cách cá nhân, một con người có câu chuyện, có nội dung chính mình. Nhưng cho đến nay, ta có thể thẳng thắn cho người biết, những việc ta làm, vạn người bất phục hay không, ta như cũ vẫn chưa từng cùng người đối đầu. Ta đồng dạng sẽ mãi mãi không muốn đứng ngược chiến tuyến với người.”

Theo Nole suy nghĩ, đối đầu với Mạc Phàm cùng trực diện đối với Khufu hay Khafre thế lực, đây tuyệt đối là không có bao nhiêu khác biệt.

Bởi vì ở Ai Cập trải qua mấy chục năm chiến tranh, hẳn so với bất luận người nào đều rõ ràng. Khufu Kim tự tháp cùng Khafre Kim Tự tháp một khi được Minh Huy chiêu khắp, sẽ cho một cái quốc gia mang đến khủng bố bao nhiêu tai nạn.

Mà Mạc Phàm con người này trước mắt, từ trong nội tâm của hắn, từ thực lực hắn đến trông, ngay cả Viễn Cổ Hắc Long Đại Đế đều thần phục xuống, hẳn mới là không ai khác có năng lực mang lại hòa bình cho cả một hệ thống quốc gia.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 339: Đụng vào Hắc Ám Vương

Ngoài cửa sổ, trăng đã nghiêng xuống gò núi chập trùng, an tĩnh trên Chi Lâm Vong Trấn nơi phản quân đóng tại trực khu, thỉnh thoảng sẽ truyền đến một ít tiếng vang gầy đập trên đường phố, đại khái là một ít tuần tra viên, giám sát binh chủng ở chung quanh mỗi một đang trở về, cũng không biết phải chăng là có thu hoạch.

Có chút gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi tới, thổi lên lọn tóc của Apase, đưa nàng gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp kia hoàn toàn triển lộ ra.

Ngồi đối diện Mạc Phàm đang chăm Tiểu Thiên Hy đùa giỡn, hần gương mặt có vẻ hơi khô cứng, biểu hiện thoáng rơi vào trầm tư.

Anna cũng tại ngồi trong gian phòng.

Những lời nói kia của nàng, chung quy là rung động Mạc Phàm cùng Apase.

Thông tin nàng tình báo tiếp cận đến, ở cấp độ mà thậm chí thất tình thợ săn đại săn, hoặc là một ít Liệp Vương người cấp bậc phi thường cao đều nhìn không thấy.

Mình huy Kim Tự Tháp của Khafe mở ra còn chưa phải là sốc nhất, lĩnh vực trọng yếu để Mạc Phàm chấn kinh chính là Khuфу Kim Tự Tháp vậy mà đã bị quét sạch bên trong.

Phải, là quét sạch, không chứa một ai, không chứa một sinh vật gì, không còn lại gì.

Vền vền là một tòa kiến trúc rỗng tuếch, có vài đôi khí tức âm u đáng sợ, kén người dám đến gần.

Trên thị trường chợ đen mua bán, căn bản không ai biết, không ai dám kiểm chứng, cũng chẳng ai đại nhận nhiệm vụ khảo sát tính đúng sai.

Anna cũng không có nói rõ thông tin mình săn được từ ai, nàng cơ hồ chỉ là kẻ mua được tin tức loại hiếm từ vị thần bí ẩn danh nào đó, người này cố ý giấu tên, ở trong bóng tối đem phương thức tín nhiệm cổ điển giao dịch.

“Khuфу tâm địa giao hoạt, hiện tại tin tức cùng độ tin cậy không cao, có thể đưa vô giả thuyết hay sao?”, Apase hoài nghi nói rằng.

Tiểu Mei khẽ gạt gù đồng tình với Apase, nàng xâm nhập trái phép vào cục bộ trí nhớ của Anna, tiến hành xác minh mấy lần.

Đây cũng là Mạc Phàm cáo tri tỏ ý từ trước.

Trên thực tế, hần không phải là không muốn tin tưởng Anna, chỉ là kỳ thực loại chuyện này nghe qua, gần như chẳng ai dám tin đi.

Không nói đến Anna bị thao túng, cũng không loại trừ khả năng nàng bị cái kia thần bí che mặt nào đó làm ra thông tin giả đến đánh lừa.

Mạc Phàm bảo Tiểu Mei kiểm tra, tự nhiên chính là muốn xác nhận Anna có phải bị bắt rồi hay không!?

Kết quả, rất rõ ràng, không bị bắt.

Này chất lượng thông tin, có thể tin tưởng 100%.

Hít thở sâu một hơi, Mạc Phàm huyền âm trao đổi xong xuôi với Tiểu Mei.

Hần sờ dĩ nhìn chăm chú Anna, là vì có chút không cách nào tưởng tượng nổi, nhân vật mà nữ thợ săn lang giao tiếp mua bán, vậy mà biết trước chính mình thủ đoạn hèn mọn này đi dùng Tiểu Mei để độc nội tâm người khác kiểm tra.

Bên trong trường não bộ trí nhớ của Anna, nhân vật thần bí kia rõ ràng có để lại một cái hắc ám dấu vết cổ pháp. Hắc ám dấu vết này cũng không phải đối với Anna gây bất cứ cái gì thương tích hay nguy hiểm, đơn thuần là được sử dụng như một điểm chờ người khác truy cập vào phát hiện ra.

Tiểu Mei đã suýt giật bắn mình khi vô tình phát hiện ra ký hiệu dấu vết này, tại đó lần theo manh mối trong tâm thức Anna, nàng phát hiện ra một thông tin khác gần đoạn mà đến ngay ca Anna lúc nhận tình báo cũng không cách nào biết được.

“Triệu Mãn Duyên và Mục Bạch bắt được tin tức bên Khuфу, bọn hần đã sớm rời khỏi Ai Cập. Phía sau Quất Sa trấn có một rừng núi di mạch, là cấm địa trống vô số Lan Thạch Anh, người đến đó sẽ có đáp án. Cần thận với Khafe một ít, kẻ thù của người lần này, bao quát Khuфу nội tình muốn bỏ trốn, rất có khả năng là một vị Hắc Âm Vương cổ xưa diện mục.”, Tiểu Mei truyền âm lời nhắc đến cho Mạc Phàm.

Thần bí che mặt người giao dịch.

Ngoại trừ Asha Corea, Mạc Phàm khẳng định trên đời này không còn ai khác.

Loại thông tin cường độ nào đi chẳng nữa, nếu là nàng, xem như vĩnh viễn không hề sai lệch.

Tuy không biết vì cái gì Asha Corea không xuất hiện đến trước mắt hần, nhưng từ tình huống suy nghĩ đến một chút, Mạc Phàm cho rằng nàng hành tẩu trong bóng tối giao dịch, vậy liền cũng một phương liền trốn tránh khỏi cái kia Hắc Âm Vương.

Hắc Âm Vương a...

Không nghĩ tới, nhanh như vậy liền va phải Hắc Âm Vương!!!

.....

Địa phương Asha Corea nói với Mạc Phàm tọa lạc tại một đầu khe núi phía dưới, đại khái là năm nay thời tiết tương đối lạnh nguyên nhân, khắp nơi thật

sớm liền ngưng băng, toàn bộ từ trong sơn cốc dừng mãnh tiến ra khu rừng mây ngàn dậm nhìn ra bên ngoài liền lớn vón bông tuyết lấp đầy, lại càng không cần phải nói tưới tiêu ở dưới kia một mảng lớn ruộng lúa, cỏ nuôi gia súc, gia cầm, hết thảy chung quy đều đóng băng tình trạng.

Nơi này nông sản bởi vì khí hậu cùng địa hình nguyên nhân, bản thân liền so địa phương khác khó trồng hơn, vừa vận hầu như một năm này không thấy một trận mưa, cũng không đủ tưới tiêu, vốn là một trận bội thu kết quả diễn biến thành một trận nạn hạn hán lạnh lẽo, chăn nuôi vì thế cũng nhận ảnh hưởng cực lớn.

Tiêu điều phi hành trên không, Mạc Phàm dùng Hôn Lê Chi Sĩ của Hắc Long ban tặng kết hợp cùng ám ảnh hệ ma pháp để cực nhanh tại thiên không Ai Cập di chuyển, hấn đáp xuống mảnh rừng ở trung ương nhất vị trí.

Chỉ gặp một đám người ăn mặc giản dị thôn quê y phục rất cung kính xúm lại, giống như là gặp được cứu tinh.

“Các vị, cần trợ giúp gì sao?”, Mạc Phàm mở miệng hỏi.

“Trợ giúp, người tiên à, ngài từ trên trời giáng lâm xuống, ngài đội ơn, làm ơn hóa một trận mưa to cho cái mảnh đất Cairo tội nghiệp này đi”

“Phải đó, chúng ta sắp chết không có gì đáng hận, ngay cả gia nghiệp ta nông sản, chăn nuôi, liền cũng tận cùng sắp từ vong hết thảy. Trữ nước cuối cùng của chúng ta sắp tiêu tan rồi”.

Người muốn uống lượng nước không tính lớn, nhưng không có một con trâu, con dê, con bò nào, cày cuốc xong nếu không có nước uống, liền rất khó duy trì tiếp theo hoạt động.

Mạc Phàm nhìn qua một vòng cánh rừng, rừng hóa thành băng, không biết tại sao hạn hán bão nhiệt kéo dài như vậy, địa phương rừng thế nhưng thay vì khô cằn, lại hóa thành băng.

Mà lại là chỗ băng này, Mạc Phàm liền hoài nghi có dấu hiệu ma pháp sáng tạo nên.

Là cấm chú ma pháp, băng hệ cấm chú ma pháp.

"Ai cũng không nghĩ tới sự tình lại biến thành cái dạng này, ai, cả một cái nông trại, cả một cái nông trại, ta hận..." vị kia già nua lão bối thở dài một hơi, ánh mắt không khỏi cánh rừng, đàn gia súc trước mặt.

Hung vân bố vũ, đối với từ nhỏ đã tại chăn nuôi trong gia đình lớn lên, ở ý thức của bọn hắn, loại chuyện này tới nói cùng thần tiên không hề khác gì nhau.

Bọn hắn lâu nay cũng không có đi xuống trung ương Cairo thành để nhận trợ cấp phát lương thực giúp đỡ của chính quyền Ai Cập.

Vén vén là duy trì chỗ này dự trữ cả năm nay lương thực để sống.

Gia sản bọn hắn nuôi nhiều như vậy dê bò, dê bò đến ăn cỏ, cỏ cần nhờ nước sông tưới nhuận, giống loại kia băng ráo mưa đông hay là không có nổi một giọt mưa mùa hè, bọn hắn cả một thị tộc người đều hao phí đại lượng sức lực đi đem đàn gia cầm đi tới chỗ đám rừng băng, bắt ép đàn bò đàn dê liếm liếm chỗ này băng tuyết, hi vọng sẽ có phần nước tan thấm đến cỏ họ.

Quá trình này không chỉ có hao tâm tổn sức tổn lực, lại càng về sau càng không hiệu nghiệm.

Cấm chú chi băng ma pháp, căn bản đem rom củi đến đốt, băng tuyết còn không tan.

Thậm chí chúng dần dần cô đặc lại thành keo lạnh, về sau vô pháp cải tạo nữa rồi.

Mà lại không có mưa, cỏ không sinh dài, dê bò chết đói tình huống cũng là thường xuyên phát sinh, đối với người dân hành nghề chăn nuôi tới nói quả thực liền là hủy diệt tính tai nạn, có khả năng mọi người người bởi vậy không có tiền mua lương mua áo, trực tiếp sống không nổi quá mùa xuân năm nay.

“Ta nào có năng lực hô hoán bố vũ như vậy a...”, Mạc Phàm không biết nên nói gì, trước sau gãi đầu một cái.

Hung vân bố vũ, cấp bậc ma pháp này, trên đời ngoại trừ Triệu Mẫn Duyên nắm giữ thủy phạt châu ra, Mạc Phàm thế nhưng không nghĩ tới một người khác có khả năng.

Tự mình khi nào đã có được bản lĩnh kia...

Thậm chí là, thủy nguyên tố còn không có, lấy cái gì hoán vũ?..

Gió lạnh thấu xương gào thét, thanh âm lại rõ ràng lượn lờ bên tai.

Mạc Phàm rõ ràng cảm nhận một cái lại một cái mơ hồ tầng tầng lớp lớp âm thanh róc rách dòng chảy nước ngầm ở đâu đó bên trong cánh rừng băng trước mặt.

“Mẹ nó, thật có thủy nguyên tố ở đây?”

Là đứa nào ác ôn đi đóng băng chỗ địa phương này lại.

Chỗ này mấy ngàn dặm diện tích, cơ hồ hóa thành một đầu sông giang bồi đắp thủy nguyên tố để mưa ba ngày ba đêm cho cả Ai Cập đều đủ đầy.

.....

ps: Bây giờ là 2:00 AM New Zealand. Viết truyện cho mấy ông đến thổ cả huyết. Mấy thanh niên cấp 0 hồi hồi cái quần què gì không biết, thấy ta để dài làm tới à.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 340: Sông ngầm dưới chân

Đêm lạnh lẽo, rõ ràng là một mảnh đen kịt bầu trời phía đông, từ đâu một đám lại một đám xích hồng sắc thái tinh vân đang không ngừng hoán phát ra quang mạng, đem chỗ này Cairo Thành chiếu sáng như hoàng hôn xán lạn.

Những này nông dân địa phương thấy bầu trời chớp đỏ, nhuộm sắc hỏa diễm, toàn thân đều cái nào cái nấy lung la lung lay, hầu như muốn đối với Mạc Phàm thể hiện tín ngưỡng.

Ngoài vài trăm dặm mảnh băng tích sâm lâm, nhìn qua cái kia phiến màu đỏ tinh vân khí thể bằng bạc, trên thực tế có rất nhiều pháp sư, đoàn đội thợ săn, quân đội, phân quân, chính quyền, ăn mày thổ phi... đầy đủ mọi tầng lớp vi hành, hẳn liền sắc mặt nhợt nhạt nghĩ tới một cái hình ảnh hung ác đồ sát giả nào đó, hoặc là đang dã man thi pháp đem Tà Hỏa đồ bộ nhân gian, hoặc là triệu hồi ra đầu kia khô ngo toàn thân lửa vậy Hỏa Thần sinh vật nào đó để thiêu đốt thiên hạ.

"Tiểu Viêm Cơ, chú ý an toàn người khác, đẩy đến thích hợp nhiệt độ để vừa vặn băng tan thôi!" Mạc Phàm truyền lời của mình lên phía trên cao xinh xắn cùng phi thường cao quý Viêm Cơ Quốc Mẫu đang ngâm xướng.

Mạc Phàm không phải người ngu xuẩn, hẳn biết rõ hồng liên hỏa diễm của Viêm Cơ Quốc Mẫu kỳ thực chênh lệch tương đối có nhất định khoảng cách so với đám hàn băng kết dính cả một mảnh xa hoa rộng lớn sâm lâm này.

Nếu để Viêm Cơ Quốc Mẫu bùng sức nhiều một điểm, dựa vào năng thánh hóa uy lực, trọng yếu nhất toàn bộ khu rừng liên ngoài băng tan cũng sẽ không thể cản nổi tự động bốc cháy, phảng phất có thể điên cuồng đưa hết thảy mọi thứ về thành tro tàn cát bụi.

Hơn nữa là khí tràng đặc thù sinh vật, tuy là ban đêm, nhưng nếu Viêm Cơ Quốc Mẫu mạnh tay đại triển thần uy, thân phận của nàng sớm muộn sẽ đánh rần động cỏ, tại Đế Vương chính thống tồn tại, sớm muộn sẽ gây chú ý chính mình, hội bị nhìn xuyên, càng khó hoạt động hơn rất nhiều.

Đây là tự mình không mong muốn lộ ra thực lực, tuyệt đối không thể phớt lờ!

Do đó, Mạc Phàm nhắc nhở Tiểu Viêm Cơ, điều chỉnh hảo hảo thích hợp hỏa diễm thi pháp để vừa đủ tan lớp băng phía ngoài đi.

“Na na na na na na na na ~~~~~”.

Đột nhiên trong khế ước vòng sáng bên trong của Mạc Phàm phát ra một loại âm thanh dễ nghe vô cùng.

Mạc Phàm giật mình, vội vã nhớ đến Apase ở nhà kia đã sớm gửi gắm Tiểu Kỳ Lan đến khế ước không gian của hắn, vì là có quan hệ linh ước một phần tồn tại, miễn cưỡng để Mạc Phàm linh hồn có thể tốt ảnh hưởng đến Tiểu Kỳ Lan.

Apase, Tiểu Mei ở khu trục quân, cả ngày phải chăm sóc của Tiểu Thiên Hy, cho nên nàng mong muốn Tiểu Kỳ Lan có thể đi theo Mạc Phàm ra ngoài vài chuyến, vừa vặn chờ đợi thiên cơ hữu duyên đột phá.

Đi với ai không nói, liền nếu là Mạc Phàm kẻ này, xem như Apase xưa nay đều đánh giá hắn cao nhất chính là nhân sinh tốt, gặp hiểm có, trân quý tài nguyên nhiều không đếm xuể.

“Đã tỉnh rồi, được, được, gia gia cho người bỏ ra”, Mạc Phàm gượng gạo dở khóc dở cười nói.

Từ tự mình khế ước bên trong nâng ra, hẳn nghe được Tiểu Kỳ Lan kia nài thanh nài khí gáy gọi, liền biết nó là trẻ con ngủ đêm hoài có chút chán ngán, muốn đi ra hít thở không khí, tiện thể kiểm sửa đắp vào bụng đói.

Mạc Phàm trên mặt hiện lên tiểu dung, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve Tiểu Kỳ Lan trên thân người thanh quang bóng bẩy, nhất là phần cổ kia tua nhưng lông mềm mại, thả ở phía trên bóp bóp quả là một loại hưởng thụ.

"Na ~~~~"

Tiểu Kỳ Lan tựa hồ rất thích bị gia gia vuốt ve, không tự chủ đem nho nhỏ thân thể hướng Mạc Phàm trên ngón tay cọ, rất tình nguyện cùng gia gia đi vào rừng tản bộ, vui chơi.

"Người hẳn là tiến giai mới đúng, làm sao đến giờ vẫn là tấm nhỏ nhắn xinh xắn như ày bộ đáng?" Mạc Phàm có chút hiếu kỳ đánh giá Tiểu Thanh Xà.

Tính toán thời gian, Tiểu Kỳ Lan từ trong ngủ mê tỉnh lại hẳn là vừa vặn liền bước vào cái tiếp theo kỳ, không nghĩ tới vẫn không có chút nào biểu hiện biến hóa.

Tiểu Kỳ Lan sau khi ăn vào Băng Ma Quả Trù cũng không có biến đổi nhanh chóng như Thương Văn U Lang, đến bây giờ nàng nguyên bản như cũ chẳng có tí gì giống đã trải qua thuế biến lực lượng; này mang ý nghĩa chính là huyết mạch Tiểu Kỳ Lan càng cường đại hơn so với Thương Văn U Lang kia cần đến thời gian lâu tái tạo thức tỉnh lực lượng.

Dù sao vốn dĩ Tiểu Kỳ Lan có thuần khiết huyết mạch Tổ Long thượng phẩm, nàng là chân chính hậu duệ của Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, ít nhất đều có trên tám, chín mươi phần trăm sẽ thuế biến nên huyết mạch đặc biệt năng lực, Apase lẫn Mạc Phàm đồng dạng đều mong mỏi điểm này năng lực của nàng về sau, vô luận như thế nào bồi dưỡng đều sẽ không ngại đi chu cấp tài nguyên.

"Na na na ~~~~"

Nhỏ con Tiểu Thanh Xà gáy nhẹ bên tai gia gia Mạc Phàm, nàng ngủ một giấc dài triển miên bao lâu nay, thời gian này cuối cùng tỉnh giấc lại, không tránh khỏi nhõng nhẽo, tỏ ra bụng đói đáng thương vô cùng, da nàng những cái kia bao trùm tại trên lưng linh thiên thanh nhưng vũ phát sáng trong trời đêm, đẹp để bắt mắt người khác.

Tiểu Kỳ Lan mặc dù có được hai cặp cánh giương giương như mỹ miều bướm đồng dạng, nhưng tại đại đa số thời điểm, trên thực tế nó càng có đáng yêu giống như tứ chi mèo con hơn, mềm mại lại đáng yêu móng vuốt, thẹn thùng cào cào khắp nơi.

Vừa được Mạc Phàm bông bẻ ra, việc thứ nhất của Tiểu Kỳ Lan là không chần chừ lao nhanh mình xuống chỗ Lan Thạch Anh rừng rậm vừa được cô Viêm Cơ Quốc Mẫu hòa tan băng tổ, nàng si mê hương thơm Lan Thạch Anh, càng hảo tốt gặm nhắm, hưởng thụ cao quý hoa phẩm thực vật này.

Bất quá, Lan Thạch Anh liền ở trên thân cây cứng rắn, độ khó dai dèo tương đối cao hơn so với ấu niên kỳ miệng còn mùi sữa Tiểu Kỳ Lan.

Mạc Phàm chỉ có thể đem mật hoa đổ vào lòng bàn tay của mình bên trên, sau đó đưa tới bên mồm của nó, nàng mới lười biếng vươn đầu lưỡi, giống mèo con uống nước như thể đem mật hoa từng chút từng chút ăn vào bụng bên trong.

Mật hoa của Lan Thạch Anh được xếp vào loại rất có dinh dưỡng, phù hợp tiểu xà khẩu vị.

Nó xương cốt, nó da dẻ, khí quan nội tạng, nó trọng yếu bao nhiêu huyết thống, đều là hoàn hảo lấy!

Mạc Phàm cũng tại nghiêm túc quan sát, không khỏi thờ dãi ra cảm thán: "Tiểu Kỳ Lan, chú ý thân phận a, người hút mật đến xấu xí vô cùng, đừng có học cái kia hèn bản của bá bá Thương Văn U Lang"

Một bên hướng khe cốc băng tan dần dần, Mạc Phàm cho gọi ra Tiểu Kỳ Lan, một bên chậm rãi cúi người xuống cho Tiểu Kỳ Lan tích cực ăn gặm, Mạc Phàm ánh mắt đồng thời lưu ý mảnh rừng rậm phụ cận hoa màu ruộng đồng cùng chỗ này dày đặc phi thường Lan Thạch Anh, phát hiện bọn chúng phía trên xác thực có ngưng kết một chút hơi sương.

Một đường hướng phía khe cốc chỗ sâu đi, Mạc Phàm tiến lên tốc độ ngược lại là rất nhanh, thể chất của hắn hay là so với cầm chủ pháp sư liền mạnh rất nhiều, càng không nên so sánh với những người thường làm nghề chăn nuôi trồng trọt ở đây, bọn hắn thậm chí thoát ly tự mình đẻ bò gia súc, cơ thể suy nhược còn không bằng một chút yếu nhất ma pháp sư.

"Lan Thạch Anh đặc thù có khả năng cất giữ một trữ lượng nước cực kỳ lớn." Mạc Phàm đánh giá.

Sâm lâm Lan Thạch anh có tự mình chứa nước phương thức, rậm rạp bụi cây, thật dày thổ nhưỡng, còn có những cái kia bị hồng liên thánh hỏa phảng phất từ xa, liền chung đến rõ ràng hơi nước tản đến lá cây, ngược lại với khung cảnh bên trong sơn cốc thành trì, lại khô hạn đến cả mặt đất đều có chút rạn nứt.

Tiểu Kỳ Lan hoàn toàn chính xác rất lười biếng, nàng rõ ràng có cánh, rõ ràng mới từ khe ước không gian bên trong tỉnh lại, chui ra chơi, nhưng là chỉ vài phút vài phút, tự nhiên cả người cũng không nguyện ý tại tuyệt vời này địa bàn nhân loại tiếp tục ở lại, chỉ là ý lại Mạc Phàm trên bờ vai, gáy nhẹ vài tiếng no bụng, tích cực làm nũng.

"Lười chết người được." Mạc Phàm dở khóc dở cười.

So với Tiểu Thiên Hy một dạng nghịch ngợm ham chơi không bao giờ biết chán, Mạc Phàm nhìn Tiểu Kỳ Lan càng tỏ ra đáng một đại đồng đánh tiểu thư hơn.

Hắn thờ dãi lần nữa, tự mình lách qua khe rừng băng lối vào, phát hiện phía trước sơn lâm địa thế bỗng lên cao, có mấy chỗ càng là dốc đứng đến nỗi ngay cả leo lên địa phương đều không có.

"Kỳ quái, nơi này làm sao có càng là có vết tích của một đại đại mạch sông bên dưới lòng đất?"

Mạc Phàm vòng qua dốc đứng chỗ lúc, lại phát hiện son lâm những cái kia dây leo, bụi gai Lan Thạch Anh có bị chặt ra vết tích, mà lại dưới chân càng là có rõ ràng con đường, giống như ai đó cố tình vun đắp chỗ này lên nhiều mét để trồng cây; bên dưới, kỳ thực chính là hoàng giang hải triều đại mạch.

Mang theo vài phần nghi hoặc, Mạc Phàm dọc theo con đường này đi tới chỗ cao, căn cứ địa hình tổng quát đến nói, những cảnh tượng trước mắt lại làm cho Mạc Phàm ngây ngẩn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 341: Người không có thì tìm yêu

.....

“Nole...” Mạc Phàm nắm chặt bàn tay lại, tỏ ra mấy phần không thoải mái.

Sâm lâm bao la bạt ngàn, khắp nơi trùng trùng thảm hoa Lan Thạch Anh đếm hoài không hết mẫu, chúng sinh sôi giống như thiên nhiên cò đại mọc ven đường, đến mức một ít có trình độ nhất định pháp sư cũng chưa chắc nhận ra đó là ma pháp tạo tác.

Hoa Lan Thạch Anh chính là thần phú đặc thù của vị quân thủ Ai Cập, cấm chú thực vật hệ Nole.

Mảnh địa phương có gò đất nhô cao, hoàn toàn là một ngọn núi đê được phủ lên lớp lớp Lan Thạch Anh, vừa vượn tạo thành một cái tầng băng nổi hiện ra đánh lừa cư dân khu vực, dễ dàng đem dòng suối ngầm dưới lòng đất cho triệt để che giấu.

Lan Thạch Anh so với các loại thực vật đài hoa khác là hoàn toàn vượt trội hơn về khả năng quang hợp lẫn lưu trữ lượng lớn nước lỏng để sinh trưởng. Mạc Phàm một trận giao thủ kia với Nole cách đây vài hôm, hẳn cũng tự mình phát hiện ra loại thần phú trời ban rất độc đáo này của Lan Thạch Anh.

Mỗi một nhánh hoa trắng ngần rủ xuống, tựa hồ đều có thể hấp thụ vô số tia nắng phổ quang từ mặt trời để cường hóa thân cây trở nên cứng cáp hơn; mà lại quá trình thi pháp, Mạc Phàm đồng dạng có lưu ý đến Nole lên sử dụng đến máu trên bàn tay để làm hợp chất nước lỏng dẫn dắt, gia cố cho Lan Thạch Anh Trường Thương thêm phần hủy diệt thuộc tính, thay đổi lực lượng thực tế đến mấy lần.

Vậy cho nên, Lan Thạch Anh mọc ở trên gò đất nhô cao này, đồng nghĩa nó chính là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến đại lượng nước ngầm ở bên dưới lòng đất không cách nào bốc hơi lên trên bề mặt được, càng là toàn bộ đều được hấp thụ, dự trữ lại ở thân mỗi đài hoa Lan Thạch Anh.

Ai Cập là quốc gia có lâu đời phát triển, văn minh đều không tính là quá tệ, thủy lợi ngược lại càng chẳng lạc hậu gì cả, lý thuyết chỉ cần chính quyền địa phương biết nơi này có một cái mạch nước ngầm rộng lớn, tin rằng quốc gia sẽ không lâm vào tình cảnh khốn cùng hạn hán suốt năm nay.

Nước ngầm bên dưới vốn dĩ tại nước mưa dư thừa qua hàng chục, hàng trăm, thậm chí ngàn năm chứa đựng thấm vào, Mạc Phàm cảm nhận được rõ ràng nó so với lưu lượng sông Nile ở thời điểm cao nhất tuy chưa thể đuổi kịp, nhưng chênh lệch cũng không phải quá xa đáng kể, đại khái chỉ dao động tầm 1.2 cho đến 1.5 lần.

Giữa lòng Cairo thành, Quất Sa trấn vùng ven núi cao bên ngoài, rõ ràng nước phong phú đến như một ngọn son mạch hồ thủy vô cùng tận, căn bản không có xuất hiện nửa điểm khô cạn dấu hiệu, mà lại chỗ kia băng được Tiểu Viêm Cơ đốt tan ra, mặc dù không nhiều, nhưng nước cũng còn tại liên tục không ngừng rót vào son cốc này nước ngầm bên trong, gia tăng mấy trăm triệu mét khối nước.

Lúc này Mạc Phàm ước tính còn không kỹ, trên thực tế, lấy lượng nước ngầm này cho đào lên, hoàn toàn có thể tưới tiêu mấy ngàn mẫu đất làm thửa ruộng, cũng có thể chăn nuôi, mở lại chu cấp nông sản cho cả nước, cung ứng tốt nước sạch cho người dân một thời gian rất dài đấy.

Bất quá, trong lòng Mạc Phàm có chút mờ mịt, thậm chí vương bận.

Vị kia tổng tư lệnh quân đội, địa vị không gì sánh được người phát ngôn rõ ràng nói rằng Ai Cập đã không đủ nước thời điểm, tưới tiêu, thức uống cùng cho ăn trở thành vấn đề nghiêm trọng, hết lần này tới lần khác phủ nhận sẽ còn một cái nào đó sông ngòi, mạch nước ngầm tồn tại.

Cái này là có ý muốn để lão bách tính đứng trước nguy cơ bị chết khát, chết đói, tận diệt sao?

Mạc Phàm đối với Nole, đặc biệt là biết hắn được thụ giáo qua Asha Corea về sau, trong lòng vẫn là có mấy phần ấn tượng không tệ.

Một người có thể coi cái chết so với lý tưởng bản thân liền xem nhẹ, làm cấm chú pháp sư nhưng không kiêu ngạo, trần thuật sự tình minh bạch có đầu đuôi trật tự, càng là biểu hiện trước sau vì nước vì dân, thẳng thắn như vậy.

Chỉ là, cho đến khi nhìn thấy cái này tràn đầy mạch nước ngầm, nhìn thấy kia nguy trang tầng thổ nhượng như là một miệng cống che đậy lại hồ nước, nhìn thấy kia Lan Thạch Anh cố ý mọc tràn lan khắp mảnh rừng, cuối cùng là nhìn thấy một lớp băng vĩnh viễn cho đông đá toàn bộ địa phương lại, Mạc Phàm bắt đầu đối vị kia quân thủ Ai Cập liên cảm thấy chán ghét cùng thất vọng.

Hạn hán kéo dài, bão nhiệt tàn phá; thế nhưng nước đầy tràn, lại không thả; dân nổi khổ, làm như không thấy.

Còn độc ác che giấu, chôn vùi tất cả đi, đẩy lên một hồi bạo loạn trên mảnh đất vốn dĩ đã quá tội nghiệp này.

Quả nhiên, chính mình không nên thương xót cho hán một con đường sống.

“Có hơi nước, có hơi nước rồi, tổ tông hiền linh, tổ tông phù hộ, thần tiên, ngài đúng là thần tiên!” Từ xa chạy lại cất lên tiếng nói là một vị chần dề lão bà, theo sau còn có mấy cái khác người trồng rau, người dắt bò đồng thanh phụ họa, gương mặt mỗi người biểu cảm trước sau đều đối với vị nam nhân tuần mã trước mắt càng thêm phần sùng bái.

Bọn họ tại đêm tối lập đàn khăn trời cầu mưa, hi vọng nhỏ nhoi vào phần này động lòng thương xót.

Mà lại Mạc Phàm đột nhiên từ trên trời hạ xuống, lưu linh hồng điểm Tiểu Viêm Cơ gọi ra càng có năng lực hòa tan băng dính trên mấy ngàn dặm sâm lâm.

Băng tan sinh nước chảy, nước chảy rách lộ nhũ hoa Lan Thạch Anh, Lan Thạch Anh tỉnh giấc giữa đêm tối, bản thân liền phì phà thở ra một nguồn hơi sương làm dịu tan lòng người.

Đã có hơi sương rồi, chỉ cần một trận mưa to nữa, xem như rất nhiều, rất nhiều thừa ruộng ngoài kia, đàn bò, đàn dê ngoài kia, xa hơn là toàn dân Ai Cập đều có cơ hội tránh thoát một nguy cơ tuyệt diệt.

“Thần tiên, thần tiên, ngài có thể hô mưa sao?”

Mạc Phàm lỗ mũi hơi nóng một điểm.

Nước ở đây miễn cưỡng coi là phong phú dồi dào, nhưng bổ vũ loại kỹ thuật này căn bản còn cần con hàng Triệu Mãn Duyên đến giúp đỡ.

Đáng tiếc, Asha Corea để lại ám thị, Triệu Mãn Duyên liền không có ở Ai Cập hiện tại.

Tự mình bắt quả chỉ có thể chường không một ít thủy ngự pháp thuật để tưới cây quanh đây đi, còn không có trình độ cầm chú pháp sư để phân tán trên diện rộng chứ đừng nói đến gọi gió tạo mưa.

“Na~~~~~”

Trên vai Mạc Phàm, Tiểu Kỳ Lan ní non một thanh âm lười biếng muốn về lại khế ước không gian để ngủ.

Nhìn cái kia thiên thanh lung linh thân thể rút rút ở cổ mình, Mạc Phàm trước hết cảm thấy buồn cười, sau đó bóp bóp trên thân tiểu gia hỏa đuôi xà vài cái.

“Khoan đã, Tiểu Viêm Cơ có năng lực hòa hệ, Thương Văn U Lang có thể chường không u hàn âm băng. Ma pháp không phải chỉ có nhân loại mới sở hữu, hưng văn thi vũ vốn là huyền thuật cổ xưa, Triệu Mãn Duyên cũng chỉ dựa vào thủy phật châu cái khí phẩm đặc biệt của Ngô Khổ để diễn sinh chường không mưa sa. Vạn vật nếu đều có linh tính, vậy biết đâu trong Triệu Hoán Môn kia sẽ có xác suất tồn tại một ít giống loài biết hô hoán bổ vũ?!” Mạc Phàm thâm tâm có chút kích động.

Phải cảm ơn Mục Ninh Tuyết ngày thường còn hay bắt mình đọc sách.

Pháp thuật có thi tà trợ trú, vong linh triệu hồn, cũng có cầu mưa gọi tuyết, mỗi một loại huyền pháp thi hành tương đương đều dựa vào sinh linh không giống nhau.

Tựa như Quang Minh Kim Long chính là Long Vương quang minh ma pháp, sáng tạo ra quang hệ ma pháp, đem quang minh đồng vực treo ở tòa tháp Thánh Thành cho phá diệt toàn bộ yêu ma lớn vốn xung quanh. Ngược lại, Hắc Long Đại Đế sáng tạo chính là thứ nguyên ma pháp, dùng nhìn nó một thân đen kịt mà đánh đồng làm hắc ám cổ long, kỳ thực Hắc Long Đại Đế phô diễn hắc ám sức mạnh đều chủ yếu đến từ hỗn độn chi lực. Là ám tính hỗn độn pháp tắc mà vị Thần Long này nắm giữ, không hề liên quan đến một chút nào hắc ám ma pháp đến từ Hắc Ám Vị Diện.

Vậy cho nên, một số pháp thuật trên thế giới này có thể là hoàn toàn giống nhau, bọn chúng cũng có thể là tại quá trình các loại sinh vật khác nhau tu luyện diễn hóa ra hoàn toàn khác biệt bản lĩnh nhưng vẫn giữ được bản sắc chung.

Bổ vũ, người không tìm ra, chẳng lẽ đến yêu cũng không kiếm được hay sao???

Mạc Phàm một bên mắt phát ra vàng lam nguyệt đặc trưng của Triệu Hoán hệ, một bên còn lại thì tương đương óng ánh loại kia lam quang vẫn bụi quen thuộc của Thủy hệ.

Từ thể khắc họa thông dong, bình tĩnh, Mạc Phàm vẽ ra chỗ này hệ thống Tinh Cung ma pháp, trong lòng không khỏi nhen nhóm lên một ngọn lửa sôi trào.

Nhớ ngày nào chính mình còn là một cái gà mờ Triệu hoán sư, hán giờ này, khắc này cuối cùng cũng tiến được thêm một ít thành tựu, đã thành thạo quen thuộc, đối với nhận thức về thế giới Triệu Hoán Vị Diện là ngày càng có ngộ tính.

Chương 342: Viễn Hải Thần Đảo

.....

Sóng biển vỗ bờ đá tường đảo tứ phía, thỉnh thoảng phát ra âm thanh “ùng ùng” như sấm chớp giữa trời quang, gió biển ở đây lạnh thấu xương thổi tới xuyên vào trong y phục màu đen khoắc da của hắn, lung lay mái tóc màu hồng cứ thế tùy ý tung bay trong gió.

Mạc Phàm treo mình đứng lơ lửng trên thiên không Viễn Hải Thần Đảo, chăm chú vào mặt biển rộng mênh mông vô bờ, trong ánh mắt còn cô đọng một ít ánh sáng kim sắc ngân quang; hắn tương đương có chút chưa hết khó tin, không nghĩ tới chính mình vừa lưu lạc được tới một xứ khác thật nhiều kích thích, kinh hi vô cùng.

Bầu trời hồ thủy, vạn dặm mây xanh lam, phù phù đổ mưa xuống.

Triệu hoán vị diện kích thước lớn hơn nhân loại vị diện không biết bao nhiêu lần, có thể là lấy sức một người du hồn bên trong, căn bản là đi mãi cũng chẳng tìm được điểm cuối.

Mạc Phàm dung hợp Triệu Hoán hệ cùng Thủy hệ, lần thứ nhất đặt chân đến xa xăm địa phương, cách khỏi đại lục đất liền.

Mạc Phàm trước đó chưa từng tới được đây, mà lại, hắn đồng dạng không biết nhân loại ngoài mình ra, đã có ai đó xuất hiện ở khối hải địa này hay chưa.

Nơi này gò đất nhô lên ít nhất ba thước, tọa lạc giữa lòng đại dương, được gọi là Viễn Hải Thần Đảo.

Từ trên cao dõi mắt nhìn xuống, xuyên thấu qua tầng mây xanh lam mỏng manh đang mưa kia là có thể thấy đại dương sóng dữ bên dưới.

Vì có mưa to, sóng dữ đập đập nhả nhả liên hồi, bề mặt đại dương tựa như một tấm gương lớn bị vụn vỡ liên tục, làm cho ánh sáng phản chiếu từ bầu trời hắt xuống càng thêm phân kỳ ảo mỹ lệ.

Ở trong hải dương hư vô mịt mờ kia có rất nhiều hòn đảo được cây cối bao phủ xanh um, Viễn Hải Thần Đảo khuếch trương khá lớn, diện tích ước chừng khoảng hai lần lãnh thổ Nhật Bản cộng lại, nằm lẻ loi cách biệt với những đảo khác.

Viễn Hải Thần Đảo hình thù giống với đại địa Chu Tước, vùng trung ương là một ngọn núi cao dựng thẳng đứng tựa như một thanh bảo kiếm thọc vào trong mây, cũng ví như tương tự găm vào giữa bụng con Chu Tước này.

Bốn phía đều vách đá vách đá cứng rắn trơn trượt, không có một bờ cát bằng phẳng nào tồn tại ở đây cả, bên dưới vách đá càng là mặt biển dâng trào mãnh liệt, thường xuyên có thanh âm sóng biển đổ ập vào vách đá ngâm âm âm.

Thư tịch Tự Do Thần Điện có dự đoán vẽ ra một tấm bản đồ tiệm cận với Triệu Hoán Vị Diện, trong đó rất nhiều nghiên cứu, khảo sát được ghi chép từ đời nay sang đời khác từ những Thánh Thành thiên sứ giả, Triệu Hoán Hệ đỉnh cấp nhất pháp sư tồn tại.

Trong thư tịch nguyên văn, Viễn Hải Thần Đảo sở dĩ được nhân loại pháp sư xưng là Thánh Linh Hải Đảo, chính là vì ở đây, vạn vật sinh linh đều có cấp bậc mạnh mẽ hơn trên đại lục vị diện nhiều lần.

Ngoài ra, sinh vật ở nơi đây còn cao cấp ờ tập quán nhận thức, bọn chúng không giống như đại đa số long chủng, lang chủng, hay bất cứ cái gì sinh vật nguyên thủy ưa thích giết chóc. Bọn chúng chủ yếu sinh hoạt hòa bình, sử dụng lấy dồi dào tài nguyên đến bồi bổ tu vi cho bản thân là chủ yếu.

Cũng đừng đánh đồng Viễn Hải Thần Đảo sinh vật với Hải Dương sinh vật xung quanh, nhắc đến hải dương sinh vật, liền bàn luận đến những loài vô biên độc ác, man rợ cùng dã tính mười phần. Bởi vậy, nơi đây thường xuyên diễn ra chiến tranh thuộc địa giữa sinh vật trên Viễn Hải Thần Đảo cùng Hải Dương.

Thời khắc này trên đảo, hàng ngàn hàng vạn đủ mọi màu sắc chim điêu, linh thú, dị thú, ma linh có cánh đang bay lượn, bay đầy trời liệng, tựa như vô số diêm lệ lông vũ phát phối tại kia thần thánh mà cổ lão hòn đảo phía trên, trong đó không thiếu một chút quân chủ, vô địch quân chủ vì bảo vệ lãnh thổ mà đi tuần, tại hòn đảo trên không cho thấy kinh người vị thế kẻ mạnh.

Cùng thời điểm bên dưới tầng hải dương, ma kinh vực sâu thăm thẳm bốn, năm vòng nước xoáy, không khó để bắt gặp mấy bộ tộc Kiếm Ngư cùng Hải Độn, Thủy Sư, Thủy Hồ liên tục rượt đuổi nhau giành chủ quyền lãnh thổ, còn có vô số Hải Diêu Ngư, Lam Linh Hải Sa ngay tại bắt cho gặm nhấm những cái kia chim biển, Thủy Nga xấu số bay sà sà mặt nước.

Bất quá, Thủy Nga không phải phổ thông sinh vật nhu nhược, bọn chúng cường đại nhất bản lĩnh liền là tự vệ cùng tránh né.

Cho dù là một chút tốc độ cực nhanh Hải Sa trào lên khỏi mặt nước tấp mồi cũng có thể là bị những này Thủy Nga cho trêu đùa.

Rất nhiều Hải Thú tại những này Thủy Nga trước mặt hiển thị rõ vụng về, rõ ràng số lượng khổng lồ Thủy Nga bay qua bay lại, đập nước gấp mồi đang ở trước mắt, giống như tiện tay liền có thể bắt lấy mấy cái, nhưng bọn hấn dù cho tức tối cỡ nào, khể động đậy, lập tức đàn Thủy Nga vũ động đáng người, nhẹ nhàng tránh thoát.

Thậm chí, nếu không phải nước mưa to đánh ướt thân thể của bọn nó, bọn nó căn bản không có khả năng bị những này Hải Thú bắn nước đụng phải.

Mạc Phàm tại lưu ý đám Thủy Nga này, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ tính cách ưa thích “thầy xương cho chó”.

“Thủy hệ biến dị quả nhiên làm cho dung hợp ma pháp càng thêm kỳ ảo, tiền linh giao thoa khí tràng nơi đây thậm chí so được với Đệ Nhị Long Môn bên trong Vạn Long Cốc, mấy cái hải dương thần tộc ở nhân loại vị diện đều không đáng một xu”, Mạc Phàm đóng lại không gian chỉ nhãn một lúc về sau, mới thở ra một câu tận đáy lòng.

Hảo tốt, địa phương phong phú như vậy, ngại gì không kiểm tra yêu linh có huyền thuật bổ vũ đây!

Đem chỉ nhãn thám thính một vòng vài trăm dặm đã xong, Mạc Phàm cố ý hô hoán ra Hôn Lê Chi Sĩ hướng viễn hải thần đảo mà bay, kỳ thật chính là mục đích đi dạo một vòng, tra nhìn một chút thần đảo một cái đại khái hoàn cảnh để chọn lựa yêu linh mà linh làm trợ giúp bổ vũ.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm”

Kia dưới cơn mưa, Mạc Phàm đột nhiên nghe ra một tiếng hồng tràng khí to vô cùng, rõ ràng cách xa nhau có mấy ngàn dặm phía trước, vẫn có thể cảm nhận được âm thanh mang theo khí thể bàng bạc!

Chẳng lẽ có Đế Vương cấp giao chiến???

Hải dương thâm thúy mà rộng lớn, so lục địa còn muốn phong phú, có trời mới biết ở đâu mấy vạn mét rãnh biển sẽ có bao nhiêu siêu khủng khiếp sinh vật tồn tại, biển trong cốc, u ám giống như thông hướng một mảnh khác hắc ám dưới đáy biển, lại nghĩ lại lấy nhiều ít không có gì sánh kịp hải tộc.

Vậy mà đáy biển sinh vật cũng không áp chế được Viễn Hải Thần Đảo, chứng tỏ trong Viễn Hải Thần Đảo cũng có cường giả tồn tại.

Cảm nhận được hải vực bao la, cảm nhận được Viễn Hải Thần Đảo bên trong nghĩ lại lấy càng cấp vượt qua Chí Tôn Quân Chủ làm nền tảng, vô luận là Mạc Phàm hay Hắc Long Đại Đế thần hồn bảo hộ cũng khó được lộ ra một bộ không cam lòng cùng khiêm tốn bộ dáng, bọn hấn ở lãnh địa dưới biển của đối phương, căn bản không dám giống trước đó như thế ngênh ngang, càng là từ một chút thần bí hòn đảo trên không lướt qua, hiểu được phát hiện không hợp lý liền lách qua, tránh va chạm.

"Man rợ, man rợ." Mạc Phàm ngân quang đồng tử phát sáng, thị lực khuếch đại gia tăng đến phi thường tốt, hấn trông thấy một mảnh đảo san hô bên trên.

Tựa hồ có một đầu Bích Thủy Bá Vương Xà dài ngoằn ngoèo từ dưới đại dương sâu thẳm hất cái đuôi lên, đồng thời đuôi nó hóa thành Lược Ảnh Dao Vĩ, phóng xuất ra một cỗ Cự Kiếm Hải Vực, nhanh như chớp đâm thẳng lên trời cao, xuyên qua mấy hòn đảo liên tục, càng không cho đám Thủy Nga ban này nửa điểm cơ hội chạy thoát.

Lưỡi kiếm xanh lam đi qua, máu Thủy Nga còn chưa kịp rơi xuống, đã thấy cái kia động tác thoăn thoắt của Bích Thủy Bá Vương Xà cuộn mình xuống nước, rồi lại từ dưới nước luồn lách cực nhanh đến địa phương của đàn Thủy Nga vừa bị cắt người ra kia, động tác thành thạo bật phóng lên khỏi mặt nước khoảng chừng vài trăm mét, mở ra một hộp miệng to hút trọn vào rồi lặn nữa cắm đầu đáp xuống mặt biển mà đi đến địa phương khác săn mồi.

“Tê tê tê tê ~~~~~”

Mạc Phàm lúc này lại ngó đầu lên trời, phát hiện cái kia tán vụ núp sau tầng mây màu xanh là một cái đầu Vĩnh Sương Phí Nga vô cùng cao quý ánh mắt..

Mưa vụ khắp nơi, kéo dài đến không thấy điểm nào sẽ dừng lại, còn có mưa phù sa ào ào lạnh lẽo dẫn tới.

Vĩnh Sương Phí Nga có một cặp linh hoạt cánh, mạnh mẽ, nó mang theo đại lượng vĩnh sương bay tới, giống như một trận mưa lạnh quét ngang hải lưu.

Mưa lạnh rơi xuống, trong mưa có gai, Vĩnh Sương Phí Nga cường đại nhất là mưa gai chỉ tức đang không ngừng trở nên cường đại, hạt sau nặng hơn hạt trước, hạt trước kém bén nhọn hơn hạt sau, đồng dạng tất cả cắm xuống Hải Vực tàn sát.

Theo chiến đấu bị đối phương phản kích đánh lại, Bích Thủy Bá Vương Xà trên thân đều đã bao trùm lấy một tầng thật mỏng nước mưa nhiều xuống dưới biển, bắt quả, chỗ này so với thể chất của nó thì không tính lấy một cắt nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 343: Ngôn ngữ nghệ thuật

.....

Bích Thủy Bá Vương Xà thân tính bằng đơn vị hải lý, cả người nó to lớn như củ khó tránh thoát khỏi mưa gai trên diện rộng của Vĩnh Sương Phí Nga, nhìn thấy được lớp vảy bên ngoài nhận cam chịu, có không ít gai cầu cắm sâu vào, xuất huyết điệp lục, vô tình phá vỡ đi lớp vảy, phá vỡ đi mức độ óng ánh trơn tru, để lại chỉ chút da dẻ sùng sùi.

“Kì quái, dựa vào tốc độ đến nói, Bích Thủy Bá Vương Xà này rõ ràng có thể tránh né hết thảy, vì sao lại muốn chịu đòn?”, Mạc Phàm đứng ở rất xa rất xa quan sát, có chút hiếu kỳ.

Vĩnh Sương Phí Nga từ đầu đến cuối đều không có chân chính lộ diện, nó lẩn trốn đằng sâu mây khuất, âm thầm thi pháp hưng phong bố vũ, đem thủy thi hải từ mây cao càn quét xuống sinh vật ở biển cả.

Có một loại niềm tin sai lầm khiến con người ta sồn cả tóc gáy, là làm con mồi cho rằng trốn trong bóng tối tự cho là cao minh thoát được thợ săn, kỳ thực thợ săn kia vẫn luôn đang nhìn kỹ từng chuyển động nhỏ nhất của con mồi.

Mãi đến khi con mồi triệt để thả lỏng cảnh giác, thở một hơi dài nhẹ nhõm, kẻ đi săn mới lộ ra cười gằn.

Tỉ mỉ nhận định một hồi, Mạc Phàm đồng dạng khoe miệng cũng có tia ý cười, hẳn cuối cùng cũng thấy được đôi mắt của kẻ mạnh nằm ở đâu.

Ài, Vĩnh Sương Phí Nga mới chính là con mồi!!.

Còn gã thợ săn kia, không ai khác ngoài Bích Thủy Bá Vương Xà.

Mạc Phàm lẳng lặng nhìn chăm chú, nhìn Vĩnh Sương Phí Nga muốn cố gắng các loại biện pháp để một lần đả bại kẻ địch, nhìn nó tự cho là thông minh tránh khỏi tầm mắt của hung thú hải vực...

Bích Thủy Bá Vương Xà giống như một cái Hải Xà Vương đang dò xét chính mình lãnh thổ, nhìn như bị đánh không biết, tức giận đánh đánh tìm kẻ địch, khí chất nóng giận, nhưng ngược lại, tất cả mờ ám đều chạy không thoát khỏi con mắt của nó.

Rõ ràng mục tiêu của Bích Thủy Bá Vương Xà từ đầu chính là Vĩnh Sương Phí Nga, đám Thủy Nga yếu ớt không tới nổi quân chủ cấp bậc kia, căn bản chỉ là mồi dụ, tranh thủ đem Vĩnh Sương Phí Nga thể nào cũng lên lút công kích.

Bích Thủy Bá Vương Xà là một trong những chúa tể chương khổng bờ biển xung quanh Viên Hải Thần Đảo, có thể là nó muốn xâm chiếm Hải Đảo, nhất thiết phải giết qua cánh cửa người canh gác, đồng thời cũng là Vĩnh Sương Phí Nga.

Chỉ là dằng dặc rất nhiều năm như vậy làm đối thủ, hôm nay Bích Thủy Bá Vương Xà mới chính thức thay đổi chiến thuật.

Nó không còn thô lỗ, táo bạo giống các thường lệ tập tính hải dương mãnh thú, sẵn sàng khép mình chờ đợi con mồi sa vào lưới tơ.

Trên thực tế, Vĩnh Sương Phí Nga khí tràng bất quá chỉ ở trình độ Sơn Phong Chi Thi, chẳng qua là dựa vào lợi thế thiên không hạ thủy, vẫn thường hay ẩn mình theo mây trời, địa thế khó dò, xưa nay mới miễn cưỡng cùng Bích Thủy Bá Vương Xà, cái cấp bậc Đế Vương này chống lại.

Nhưng hôm nay trùng hợp, có vẻ toàn bộ quân đội dưới trướng của Vĩnh Sương Phí Nga đã bị cho tiêu diệt gần hết, bản thân nó cũng không biết chính mình có thể là sắp phải đối diện từ thần treo trước mặt.

“Vĩnh Sương Phí Nga, người cẩn thận một điểm, công kích của người cơ hồ chưa đủ nặng đả thương cho Bích Thủy Bá Vương Xà, nó đã định vị được người, chuẩn bị phản kích”, Mạc Phàm truyền âm thanh đến cho Vĩnh Sương Phí Nga nghe được, cũng không có để Bích Thủy Bá Vương Xà biết.

Vĩnh Sương Phí Nga giật mình xao nhãng.

Ánh mắt nó lẩn nữa từ thiên không tinh vân ngấm lại Bích Thủy Bá Vương Xà trên người, đột nhiên phát hiện phía dưới hải vực, chỗ đuôi của Bích Thủy Bá Vương Xà đang điên cuồng khuấy lên thủy lốc, trong khoảnh khắc xoắn xoắn vô số tạo hóa kiến trúc hải đảo lân cận xung quanh vào nhau, đá cứng cây cối, thảm thực vật, sinh vật, pha lê... Hết thảy đã biến thành bọt biển, thật giống như thế giới bên dưới đang xuất hiện một cái máy xay khổng lồ.

"Ào ào ào ào ~~~~~ "

Vang vọng phía hải vực chân trời, phảng phất một thế giới khác truyền đến quý dị rung động.

Kinh hải linh tiếng vang là nhìn không thấy, cái nhìn thấy là bên trong kia vòng xoáy to lớn dưới đại dương do Bích Thủy Bá Vương Xà tạo ra, lúc này Vĩnh Sương Phí Nga thấy được một đạo chớp nhoáng lưới đỏ ngay giữa miệng vòng xoáy phóng lên trời.

Khoảng cách từ đám mây thấp nhất cho đến hải dương bề mặt chỉ ít cũng hơn trăm dặm, vậy mà mắt của Vĩnh Sương Phí Nga còn chưa kịp chớp một cái, dường như đã thấy một cái lưới xà đỏ rực, tựa hồ đầu lưới bị chẻ đôi thành hai đạo ướm sừng dịch nhầy quét tới hai chi của Vĩnh Sương Phí Nga.

Chính Vĩnh Sương Phí Nga đều không thể tin được trước mắt cảnh tượng.

May mắn là nhờ có Mạc Phàm nhắc bài, nó trước đó đã ngưng thi pháp, chuyển sang hình thái thủ sẵn, lập tức động cánh bật lùi về phía sau. Nếu phản ứng chậm chạp nửa giây thôi, rất có thể đã bị lưỡi xà kia cho toàn bộ đóng cuốn lại.

Bắt quá, kéo dài tàn hơi một khắc, không có ý nghĩa.

Lưỡi tinh luyện dài hơn cả thân thể.

Cái này lưỡi xà hoàn toàn giống như là một đầu ẩn giấu đáy biển sâu hải vực, không có dấu hiệu nào xông phá đến cái này giữa thiên địa, sau đó cự lan dọc theo một cái nằm ngang ở Vĩnh Sương Phí Nga tầm mắt phương hướng đầu đá mà đi.

Bích Thủy Bá Vương Xà lợi dụng ưu thế lưỡi tinh luyện của mình, không ngừng thay các loại năng lực khác nhau tiến hành dẫn vật Vĩnh Sương Phí Nga, đồng thời rất nhanh Bích Thủy Bá Vương Xà phát hiện Vĩnh Sương Phí Nga khá là sợ hãi năng lực là nọc độc.

Vĩnh Sương Phí Nga không thích nọc độc, trên thế giới Triệu Hoán Vị Diện này rất nhiều mạnh mẽ hòa diễm, lời tính, thủy phong đều không làm gì được Vĩnh Sương Phí Nga, nhưng độc tố mạnh mẽ chân chính liền sẽ sản sinh uy hiếp với nó.

Né được lưỡi xà, lại không né được độc được phóng thích ở đầu lưỡi, Vĩnh Sương Phí Nga bị một đám dịch nhầy bao trùm bụn dưới, cảm cùng gáy, độc tố khủng khiếp sẽ thương tổn được lớp lông thiên nga của nó, một khi da về bị độc tố xâm nhập, toàn thân Vĩnh Sương Phí Nga sẽ trở nên vô cùng đau đớn, giảm tốc độ đi rất nhiều.

Mà tốc độ giảm, cơ bản lợi thế không trung hoàn toàn bị biến mất, tạo điều kiện không thể tốt hơn cho một cái vốn dĩ mạnh mẽ hơn mình nhiều lần chiếm lại thể thượng phong, một bước nữa tận diệt.

“Vĩnh Sương Phí Nga, ngươi không có cơ hội trở mình, ta cứu ngươi một mạng, thậm chí đồng thời đánh đuổi đại địch của ngươi đi, nhiều nhất là nó sẽ không có năng lực trở lại sau vài năm, vài chục năm. Sau đó, ngươi trả ơn ta bằng cách đến một cái địa phương khác làm chút bổ vũ thi pháp sự tình, thấy thế nào?”, Mạc Phàm từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng Vĩnh Sương Phí Nga.

Bàn tay hần chặn lại đặt ở to lớn lông vũ Vĩnh Sương, kia Chu Tước hỏa diễm một tầng lại một tầng bao phủ Vĩnh Sương Phí Nga bên ngoài cơ thể, để cho lưỡi xà phun ra màu điệp lục nhạt độc tố nhanh chóng bị này thần điều huy hoàng chi diễm dập tắt.

Cứ việc nọc độc kia là của Đế Vương cấp bậc phóng thích ra, nhưng giữa hỏa và độc phảng phất cũng tồn tại quan hệ thiên địch lẫn nhau đối kháng, đối là quá khứ, khi Mạc Phàm chưa có kiên hồn Xích Diệu, chưa có Đại Thiên Chung hóa tâm Trùng Minh Thần Diệu, chưa hình thành Thánh Vũ Chu Tước hộ thân, muốn chống lại độc này của Bích Thủy Bá Vương Xà sợ là khó khăn đến cực điểm.

"Hồng hồng hồng!!!!!!" Vĩnh Sương Phí Nga gáy lên một trường âm không cam lòng, mặc dù bản thân còn không có năng lực đi chống lại Bích Thủy Bá Vương Xà, nhưng đồng dạng cũng không muốn được cứu vớt bởi cái này ghê tởm nhân loại.

Viễn Hải Thần Đào sinh linh cùng hải dương vực sinh linh, xưa nay đều là hoàn toàn thoát ly khỏi Triệu Hoán Ma pháp tới, bọn nó còn chưa từng nằm trong khu vực mà ma pháp ở đầu đó bên ngoài vị diện có thể triệu hồi tới.

Hơn nữa là, Vĩnh Sương Phí Nga càng là công chúa hoa lệ nhất của Thiên Nga bộ tộc, cho dù yếu hơn đối phương thực lực, cũng không có nghĩa sẽ phải trở thành tay sai của hắn.

“Ta vừa cứu ngươi một mạng, ngươi cái này suy nghĩ cẩn thận a, cho dù là công chúa phương diện, chết rồi thì cao quý cũng thành bã chó. Ngươi cũng đừng đánh giá cao mình quá, ta tới đây là thiện ý giúp đỡ, đổi lại ta phóng thích tinh thần lực vớt ngươi đi, tùy ý cưỡng ép chính người vì ta trợ thủ, vậy thì ngươi cũng bị ta lôi về vị diện của ta thôi. Chẳng qua là ta không nở đối xử với ngươi như vậy, trong mắt ta, đồng đội là người hiệp trợ, là bạn bè, không phải tùy tiện sai ép.”, Mạc Phàm gương mặt thần nhiên vô cùng nói. “Được rồi, ngươi bằng lòng thì gật đầu xuống một cái, ta thay ngươi ứng chiến, kết giao bằng hữu. Còn không, ta đi kiếm một người khác thích hợp, ngươi muốn chết ta cũng không quản. Công chúa điện hạ thỉnh an”.

Tuyệt đại đa số cường giả Triệu Hoán Hệ pháp sư cần tới một ít cổ pháp tâm linh chi thuật để tẩy não tạm thời Triệu Hoán sinh linh, hoặc như Bàn Lai loại kia tồn tại hàng chục năm thương thảo giao tiếp để đổi lấy một cái gật đầu miễn cưỡng, Mạc Phàm xác thực không có khả năng này, cũng không có nhiều thời gian như vậy.

Thế nhưng thuận phục chi thủ cùng thuận phục lòng người đều có cùng một cảnh niệm.

Dùng ngôn ngữ nghệ thuật để miều lòng đối phương.

Mạc Gia Hưng thiên phú truyền thừa, Mạc Phàm tương đương nắm vững.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 344: Âm Lô Xạ Tuyển Trảo

.....

Bàng Lai nói cho Mạc Phàm biết, mỗi một con hoán thú đều có tư tưởng của chính nó, cường đại thế nào không thành vấn đề, mạnh mẽ như cự long cũng tốt, thấp kém như yêu bá nai thỏ cũng được, chân thành câu thông cùng sức mạnh áp bức là Triệu Hoán hệ then chốt, tức là phải cho sinh vật cần triệu hoán thấy uy nghiêm của người triệu hồi, lại muốn cho chúng nó cảm nhận được chân thành của hắn, liền sẽ gia tăng xác suất thành công.

Tinh thần lực cao là điều kiện cơ bản nhất để sinh vật Triệu Hoán đặt người triệu hồi vào mắt; trường hợp cao đến phi thường chênh lệch, sinh vật kia đồng dạng không có khả năng cưỡng chế lại, dễ bị triệu hoán sư kéo cho ra ngoài.

Vì vậy, phần lớn phổ thông Triệu Hoán pháp sư thường chỉ triệu hoán được những sinh vật yếu hơn mình đến làm trợ chiến; mà lại là những sinh vật này cũng không quá vui vẻ gì toàn tâm toàn ý giúp đỡ, chúng bất quá chỉ bằng mặt không bằng lòng xuất hiện qua loa, miễn cưỡng xong nhanh liền về.

Còn sinh vật cao hơn, mạnh mẽ hơn, bọn họ bắt buộc vẫn phải tuân thủ thuyết pháp thương thảo.

Đương nhiên, độ khó cao nhất là thuộc về triệu hồi Đế Vương sinh vật.

Mỗi một khối thổ địa, đều có một đoạn truyền kỳ về những vị chúa tể này, chúng nó có thể bị lãng quên, có mai táng tại năm tháng đất dày, còn có một chút cho tới nay mới thôi được tôn sùng tại trong mục lục sách vở. Pháp sư triệu hồi được một trong số bọn chúng giáng lâm, nhân gian sẽ gọi là Triệu Hoán Thánh.

Đại thiên sứ Remiel chính là vị Triệu Hoán Thánh này.

Trong quá khứ ở Thánh Thành giao thủ, Remiel rõ ràng vẫn chưa có thể hiện hết năng lực Triệu Hoán hệ của mình.

Remiel nắm giữ vô số cổ pháp cổ lão, thần ân huyền bí, càng là một cảm chú đỉnh cấp Tâm linh hệ, có thể là thuần phục một ít thượng cổ sinh linh trong Triệu Hoán Vị diện đều sẽ giảm đi độ khó rất nhiều so với tuyệt đại đa số người khác. Đây là Mạc Phàm tin tưởng.

Mạc Phàm thời gian gần đây cũng rất chịu khó chuyên chú vào Triệu Hoán hệ nghiên cứu, hắn cho rằng con đường Triệu Hoán pháp sư mới hòng xây dựng đủ đội quân lực lượng để đối kháng được với các đỉnh cấp thế lực yêu ma trên thế giới này.

"Hống hống hống hống hống ~~~~~"

Vinh Sương Phí Nga có chỗ do dự.

"Nhanh nhanh chút quyết định. Có cái gì đặc biệt muốn thêm vào giao dịch liền tranh thủ nói, ta hơi mỏi tay, ây da, ta hơi đau lưng!" Mạc Phàm gương mặt cảm xúc cực kỳ nói ra.

Nhìn thấy vòng hòa hồ thuần bên ngoài cản trở đám độc tố diệp lục kia công kích đang có dấu hiệu mờ dần đi, mang ý nghĩa mạng sống của mình đang từng bước bị uy hiếp, Vinh Sương Phí Nga chỉ dục động đây, kia đầu quay lại phía Mạc Phàm, một bộ gât gât nguyên ý giao kèo, từ bỏ tôn quý công chúa dòng tộc.

Mạc Phàm nhìn chăm chú nàng, trên miệng không khỏi bật ra một nụ cười.

"Vậy có phải hay không rất ngoan. Ngươi ấy, yên tâm, kể cả không cứu ngươi, ta cũng có ý định đem con Hải Xà kia cho đánh một trận. Trong lòng ta có cái chấp niệm, cứ việc là hải dương sinh vật tồn tại, hết thảy đều đáng ghét như nhau, ta nhìn thấy liền không thuận mắt. Cho nên là, công chúa điện hạ lùi lại một điểm đường thương, để ca tôi".

Không biết vì cái gì, Vinh Sương Phí Nga giận càng thêm giận, nàng cố gắng nhớ kỹ bản mặt tên nhân loại kinh tởm này, vĩnh viễn một lòng muốn mổ xuống miệng hắn vài cái, cho hắn đời này không cách nào nói chuyện được nữa.

.....

Nhàn nhạt hắc ám chi tinh thả ra trên thiên không.

"Grào ~~~~~"

Tựa hồ từ tầng mây cao nhất vỡ lòng một tiếng long gầm vang vọng lên, huyền âm chấn động, trong tiếng ngâm xuất hiện một cái Cửu Trảo cuồng bạo mạnh mẽ xé ra một cái lỗ hồng giữa bầu trời tối đen, Cửu Trảo nóng rực Viêm tinh, hồng ban chín đạo soi sáng trên khuôn mặt không có chút hồng hào của Vinh Sương Phí Nga.

Nàng chỉ vừa lùi về sau một chút, đã thấy tay phải tên nhân loại ghê tởm kia huyền ra một cái Âm Tinh Hắc Long bàn tay, một giây sau, liền trảo bắn xuống như một tia chớp, nhắm vào lưỡi của Bích Thủy Bá Vương Xà mà bắt lấy.

Hắc Long Khủng Trảo như thánh sơn gọng kìm, gắt gao đâm xuyên qua đầu lưỡi Bích Thủy Bá Vương Xà, để cho phản ứng vô cùng nhanh lưỡi của nó cũng vô pháp thoát được.

Tay xô khuyển lưỡi xà, Hôn Lê Chi Sí sau lưng Mạc Phàm đập cánh mạnh cất cao phi thẳng, dựa vào một đôi long thần chi dực cường tráng nhất, đủ che phủ cả một tinh vân tầng mây, hất kéo toàn thân mấy hải lý của Bích Thủy Bá Vương Xà lên khỏi bề mặt hải dương.

Bích Thủy Bá Vương Xà thống khổ không kể xiết, máu tươi từ cuống họng phun mạnh ra, phun lên dịch vị lưỡi.

Mạc Phàm cười gằn một cái, tư vị hành hạ có chút thống khoái.

Hắn lấy thân mình làm trọng tâm, quay tay xoay người, đem Bích Thủy Bá Vương Xà va đập hết chỗ này đến chỗ khác hải đảo lớn nhỏ, cuối cùng dừng lại ở một góc Viên Hải Thần Đảo.

“Nao~~~~~”

Tức giận đến cực điểm, Bích Thủy Bá Vương Xà đột nhiên gãy dựa thật mạnh một cái làm quán tính, đem đuôi Hải Xà từ dưới mặt đất uốn cong lên, búng lên tận tít trời mây, ngược lại muốn quán quanh thân thể Mạc Phàm phản kích, siết chết hắn.

Hải văn dày đặc trên vảy xà của Bích Thủy Bá Vương Xà tỏa ra nồng đậm thủy nhiệt, từ vị trí đuôi mãi cho đến trên đầu, khi hết thấy xà văn phát sáng lên, để cho vị Đế Vương triệt để phát sinh biến hóa, nó thần thánh hải dương chi lực phụ thể màu xanh, cả người trong suốt như ngọc bích tiên thạch, hoàn toàn là dáng vẻ của Hải Thần Chi Xà, cứng rắn không gì sánh được.

Mạc Phàm khẽ nhủ mày, chính mình nếu bị cái này hải văn thân xà nhiệt lượng lút tới gần, xương cốt da thịt vạn nhất đều có khả năng bị hòa tan thành thanh bùn, đừng nói tới việc chạm phải.

Hắn lập tức buông lưỡi Bích Thủy Bá Vương Xà ra, chớp mắt kéo Vĩnh Sương Phí Nga ở gần đó đến địa phương khác an toàn hơn.

“Hoắc~~~~~”

“Vĩnh Sương Phí Nga, ở hải dương này còn có kẻ nào mạnh hơn Bích Thủy Bá Vương Xà không?”, Mạc Phàm tùy hứng hỏi một câu.

Vĩnh Sương Phí Nga chăm chăm nhìn hắn, nàng không hiểu ý tứ là gì, cuối cùng đành lắc đầu một cái.

“Tốt!!!”

Mạc Phàm biểu hiện bắt đầu biến hóa, hắn từ ngữ lạnh lẽo nói ra, loại lạnh lùng này càng mang theo vài phần kiêu ngạo, phảng phất lập tức thế giới này cái chi chi sinh vật đều không để vào mắt, hắn muốn phô trương một ít chân thực lực lượng.

Con người của hắn, hóa thành màu tím.

Tím, đại biểu thiên khiến thần lôi.

Sau lưng hắn, Hôn Lê Chi Sí mở rộng đến điểm cuối cùng chân trời.

Ám Tinh Xạ Tuyến Trảo, Thương Lôi Long Trảo.

Mạc Phàm lấy nguồn lực từ lôi huyết truyền qua bàn tay Hắc Long Cửu Trảo, hắn đứng ở trên cao hơn Bích Thủy Bá Vương Xà, khóa chặt vị Đế Vương hải dương lại, đồng thời tay phải lòng bàn tay rộng mở, cũng chậm rãi nâng qua đỉnh đầu, quá trình này dần dần hiện ra một cái quả cầu Ám Tinh Thương Lôi màu ám tím.

Cầu Ám Tinh Thương Lôi tại tay Mạc Phàm giờ lên cao lên tạo thành một cái Long Hạch Lôi Kiếp trong nháy mắt chớp chớp giật giật huy hoàng điện tại nghiêng đến cả tòa Viên Hải Thần Đảo trên đầu phải rung lắc. Hải thần xà văn trên người Bích Thủy Bá Vương Xà trong khoảnh khắc nhanh chóng bị này phát sáng như mặt trời lôi điện cho ám đậm mấy phần.

Ám Lôi Xạ Tuyến Trảo!!!

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm~~~~~”

Ở trên bầu trời thêm ra một tầng thứ nguyên, tựa như hóa thành một đầu thời không Long Thú, đang giơ lên một cái móng vuốt hủy thiên diệt địa, so với đám mây còn muốn to lớn hơn, liền như vậy từng điểm từng điểm rơi vào mục tiêu bị khóa chặt.

Trong trời quang, màu tím Ám Lôi Xạ Tuyến Trảo không có dấu hiệu nào đánh tới, mạnh mẽ xé nát vùng thứ nguyên kia nơi Bích Thủy Bá Vương Xà thân mình lơ lửng đến, vết rách đáng sợ cực kỳ thành chín đạo từ lui.

Bích Thủy Bá Vương Xà vốn định muốn siết chết tên nhân loại này, lại phát hiện hắn căn bản đã biến mất, mà một phương lại chính mình bị kẹt trong đạo thương trảo kia uy lực không ngừng đánh nát không gian xung quanh, căn bản không cho nó tiến hành xuyên qua không gian lao xuống hải vực lại.

Lưỡi xà là cái thứ nhất mục tiêu bị Thương Trảo cho xé làm bụi vẩn, nhìn thấy điện tai vết rách, nhìn thấy máu tươi mấy chục dặm lưỡi xà không còn một mảnh.

“Gào gào gào gào gào ~~~~~”

Đau đớn không gì sánh được, Bích Thủy Bá Vương Xà thân mình trong thiểm điện Long Trảo điên cuồng dấn vật hét lên, mà tại hét lên thời điểm, lưỡi vụn vỡ, đến thanh âm cũng tắt hẳn, không còn một tiếng động nào vang lại, chỉ thấy một chuỗi mây đậm hải lý giãy đành đạch từ trên trời rơi xuống biển.

Bích Thủy Bá Vương Xà cũng không uổng làm Đế Vương diện mục, càng là hải dương Đế Vương thực lực siêu cao, nó nhưng ngoại trừ phần lưỡi nhay cảm ra, căn bản toàn lực một trảo Thương Lôi cùng Hắc Long Cửu Trảo của Mạc Phàm cũng không đối với nó làm thương tổn chí mạng.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 345: Mạc Long Thần

.....

Hai đại hồn lõi thiên địa hắc ám của Mạc Phàm hợp thành Hắc Ma Lôi Hoàng, vốn mạnh mẽ hơn bất cứ cái gì lõi chi Thiên Chủng trên thế giới này, nhưng Hắc Ma Lôi Hoàng tồn tại có đặc thù riêng, không đạt tới cảnh chú uy lực, nội tại của Hắc Ma Lôi Hoàng chúc phúc đều bị giảm sút rất nhiều, giống như vì không đồng nhất thích hợp với siêu giai ma pháp mà năng lực của nó cũng bị áp chế lại.

Mạc Phàm tận lực hít sâu một hơi. Quả nhiên, siêu giai ma pháp chính là vấn đề.

Nếu không có Hắc Long thần hồn phục chế Long Trảo, căn bản ma pháp của hắn chỉ đủ giải ngựa cho Bích Thủy Bá Vương Xà.

“Lôi không được, thử ta thương hiệu Phàm Hỏa”, Mạc Phàm mở miệng nói rằng.

Bích Thủy Bá Vương Xà len lõi lội xuống rất sâu bên dưới đáy đại dương, tranh thủ hóp từng ngum lớn nước uống vào cuống họng để làm dịu đi cái kia đau đớn không gì sánh nổi đứt lưỡi.

“Tê tê tê tê tê tê ~~~~~”

Đột nhiên, Mạc Phàm ngân quang đồng tử xoay vòng, mở ra không gian chi nhãn, dò thám định vị Bích Thủy Bá Vương Xà về sau, đầu ngón tay trái hắn trút xuống, không gian nứt ra khủng bố, phảng phất có một luồng năng lượng vô cùng ngưng tụ ở một điểm, sau đó cực nhanh rút vào chân không, một lần nữa kéo toàn bộ cơ thể Bích Thủy Bá Vương Xà ở sâu bên dưới hải dương cho lên trên cạn.

Bích Thủy Bá Vương Xà rống lên một tiếng, không hiểu chuyện gì, vội vội vàng vàng vụn vụn đầu, chỉ là trên đỉnh nó rõ ràng cảm nhận được một cỗ kinh khủng khí nóng thổi phà vào, hầu như muốn cháy cả da đầu.

Nó mở mắt ra, giật mình nhìn thấy địa phương ban nãy đánh mình rớt xuống, rõ ràng từng là một cái Thương Lôi Cửu Trảo kinh khủng, bây giờ lại càng giống với một cái đầu khủng bố Hắc Hỏa Chân Long đang há miệng hơn, đáng sợ đến cực điểm, khiến cho cả Đế Vương sinh vật đồng dạng phi thường kiên kị.

Hắc Long trảo nắm lại thành Hắc Long Quyền.

Hồng diễm chân trời, Hắc Long Chi Sĩ hóa thành động đậy, mọc ra thêm một cặp tinh tế Chu Tước Chi Dực sau lưng, Mạc Phàm nhào từ thiên không đáp xuống, cả người là một cỗ Viêm Hỏa Hắc Long hồn ánh giáng lâm, như là Lưu Tinh Thánh Hóa hạ thế vậy, trùng trùng điệp điệp rơi xuống đại dương, hừng hực bốc cháy cả một vùng trời lớn.

Kìa khí nóng làm cho không gian theo phương thẳng đứng bị trùng kích liên tục, viêm hỏa phổ quang xẹt qua, để cho Bích Thủy Bá Vương thời điểm ngẩng đầu lên thời điểm kém chút đã bị bắn cho mù.

“Bôn Long Quyền – Cửu Giao Hắc Long – Lưu Tương Bộc Viêm”

Một đầu Viêm Cổ Hắc Long toàn thân hắc ban long viêm rực rỡ Thánh Tước chi diễm vừa vạn nằm trong một quyền của Mạc Phàm đâm xuống, trực diện đâm vào đỉnh đầu Bích Thủy Bá Vương Xà.

Không gian súc nén, im lặng thín thít.

Cuồng phong bay, tám hải lý trong khoảnh khắc này đột nhiên ngừng lại, sóng biển mãnh liệt là thế nhưng cũng bởi vì Viêm Cổ Hắc Long hạ thế mà đứng im, liền ngay cả thiên không trên trời cao kia dày đến vạn mét huyền cảnh chi mây cũng không chút nào có dấu hiệu hoạt động.

Sinh linh vật sống, gió, nước, trời, mây ở cái mảnh hải dương này, hỗn loạn chi vũ mệnh mông vô bờ đáy, nhưng yên yên bởi vì cái này vô cùng không lồ Hắc Long hòa ban cảm xuống, giới vực Hôn Lê Minh Âm bùng phát ra, đảo chiều liên tục, hết thầy quy về yên tĩnh.

Thủy bị hỏa áp chế, nước bị lửa cho bốc hơi, sóng biển bị viêm vũ đánh đến không thể ngóc đầu lên được nữa..

"Âm âm âm âm âm ~~~~~!!!!"

Trọng quyền hình thái Hắc Long Tước Vũ giáng thẳng vào đầu Bích Thủy Bá Vương Xà, đem nó từ trên cao oanh tạc xuống dưới biển, mà rộng lớn hải vực tựa hồ cũng không chịu nổi gánh nặng này, lập tức lại đột nhiên ở dưới đáy biển bạo phát ra chín đầu Giao Chi Hỏa Long từ dưới quy tụ chung một chỗ, đồng thời kinh thiên trở lên, cuộn cuộn phát ra hồng diễm chi quang dữ dội, từng đạo từng đạo Giao Long có thể so với hải kiều thủy triều không có quy luật đụng vào nhau, bốn phương tám hướng nhào nhào liên hồi oanh tạc trên thân thể Bích Thủy Bá Vương Xà.

Trước là Hắc Long Hám Địa, sau là Cửu Thái Giao Long kinh thiên, cắn qua cắn lại, long viêm hắc ban điên cuồng cắn nát, thiêu đốt thân thể mấy hải lý của vị Đế Vương biển cả.

Ưc vạn sinh vật đại dương xung quanh, choáng váng không gì sánh được.

Trên thực tế vô luận là Viễn Hải Thần Đảo hay toàn bộ Hải Vực bao la cũng không phải chỉ có một mình Bích Thủy Bá Vương Xà đạt đế vương lực lượng, chỉ là khoảnh khắc bọn hắn cảm nhận lấy cuồng vang long ngâm của Đại Đế cảnh giới ngân lên, nhìn thấy Thần Long hám địa, rồi lại Thần Long chia ra thành cửu giao hắc ban hỏa long trời lên trời xuống, dập qua dập lại, không ngừng cắn nuốt thân thể tội nghiệp của Bích Thủy Bá Vương Xà, căn bản không có kẻ nào đủ gan dạ dám đứng ra ngăn cản nhân loại nhỏ bé kia.

Hoặc chính xác hơn, bọn hắn đối với Mạc Phàm liền có ít nhiều kiêng dè, rất ngại va chạm.

Bất ngờ hải đảo đường ven biển, cần đi qua mấy trăm năm năm, hơn ngàn năm mới có thể bị sóng biển cho ăn mòn ra một lỗ hồng, hiện nay lại bởi vì cái này một Hắc Long hỏa quyền cự lan, trực tiếp phá nát một vòng tròn trăm hải lý.

Ngay cả Viễn Hải Thần Đảo, mặc dù không có toàn bộ sụp đổ, nhưng một góc đường viền phía Đông hiện đầy nhìn thấy mà giạt mình vết rách, núi rừng bị quét ngang không chừa lại gì, cảm giác chỉ cần thoáng lại thì tăng một chút lực, địa phương khác sẽ còn tiếp tục trầm luân.

Tầng mây cao nhất chỗ, một vòng sương thủy lượn lờ đứng chết lặng, nhìn qua cách xa nhau có mấy trăm dặm dưới đại dương, nhìn thấy nhân loại nhỏ bé kia một quyền thế kinh hoàng phá diệt, Vĩnh Sương Phí Nga không khỏi há hốc mồm.

Nàng xưa nay chưa từng gặp qua nhân loại, càng vĩnh viễn không nghĩ tới nhân loại trước mắt mình rốt cục là vì cái gì đạt được quá kinh khủng sức mạnh như vậy.

Đây chính là kẻ mà lúc này mình còn ý định muốn thừa dịp giết chết sao?

Cái này nếu không là quyền thế vô xuống Hải Vực, không là vô xuống Bích Thủy Bá Vương Xà trên thân, mà trực tiếp từ Viễn Hải Thần Đảo bên trong ép qua, lại có bao nhiêu sinh vật có thể còn sống? Bao nhiêu cơ hội để Thần Đảo không bị tru diệt?

Vĩnh Sương Phí Nga rốt cục hạ quyết tâm thuận phục Mạc Phàm rồi, nho nhỏ nhân loại kia, kỳ thực rất phong độ đẹp trai, rất xứng với công chúa thiên nga dòng dõi.

.....

Mạc Phàm trước đây sáng tạo ra hỗn pháp hỏa thể này, lần thứ nhất thi triển chính là đối đầu với Lucifer trên người; một quyền khi đó đã có thể tiệm cận đến hạ vị cấm chú bên dưới.

Bây giờ hắn có Viễn Cổ Hắc Long hai chỉ cánh tay hội tụ trên bàn tay phải bản thân, nhất vị Cửu Trảo hóa thành Cự Long Quyền, Cự Long Quyền sở hữu hết thảy đặc ân thân lực mạnh mẽ nhất của vị Đại Đế Chân Long, mang ý nghĩa một quyền này uy lực đã gọi là cực hạn chí hòa, hủy thiên diệt địa.

Bích Thủy Bá Vương Xà hoàn toàn nhận đòn long giáng trực diện, thân thể nó bị nổ nát rất nhiều, dù là vẩy trên cứng cáp cách mấy vẫn tuyệt đối bong tróc ra ngoài, xuất ra lít nhít đạo đạo vết máu dài dòng, trên thân thể nhuộm đầy máu tươi.

Chưa hết, từng khối từng khối thịt to như núi trên thân rơi xuống, toàn bộ thể trạng đều giống như nhỏ đi rất nhiều, còn lâu mới có được vẻ ngoài dữ tợn khủng bố như trước đó, đầu của nó bị nát nát, lún vào trong, mãi mới miễn cưỡng nhú ra một cái đầu non khác có hình thái hiền hòa hơn, tội nghiệp hơn.

Bích Thủy Bá Vương Xà thực lực bây giờ thậm chí liền Vĩnh Sương Phí Nga bay tới công kích, nó cơ hồ ngăn cản cũng không ngăn cản nổi, đừng nói là để nhân loại đáng sợ kia thừa thắng xông lên.

Trên cao, hắc ban hồng diễm quang thái vẫn như cũ nồng hậu không khác gì hoàng hôn phía sau Viễn Hải Thần Đảo.

Bất quá, này cũng không phải chân chính cảnh tượng mặt trời lặn, mà cái kia quang thái càng giống song ảnh Hắc Long, Chu Tước hội tụ hơn.

Mạc Phàm hai cặp cánh Hôn Lê Chi Sí cùng Thánh Vũ Chu Tước chồng chất treo mình giữa bầu trời, ngồi ngồi như ánh hoàng hôn, chí cao vô thượng, nhất niệm thần phạt.

"Nghĩ đến tương lai có thể giao tiếp với các người dạng này sinh linh Hải Vực, ta chừa lại cho người một đường lui. Mau rút đi, tu luyện thêm 500, 1000 năm nữa rồi đi lên Vạn Long Cốc tìm ta. Ta là Mạc Long Thần, chúa tể Vạn Long Cốc.", Mạc Phàm gương mặt không chút nào biến sắc nói ra.

Bị đánh tới dạng này thương tích, Bích Thủy Bá Vương Xà trừ khi là gặp được Thần Thánh Bạch Linh nào đó như Diệp Tâm Hạ hay Tiểu Mei cho hóa cốt đầu thai lại lần nữa, ngoài ra căn bản không thể trong vài năm ngắn ngủi liền có thể hồi phục được, vậy cũng đừng hòng tạo được uy hiếp với Viễn Hải Thần Đào sinh linh.

Mạc Phàm cho nó đường lùi, xem cũng chưa lại cho mình một đường lùi hợp thức hóa.

Lưu ý đến cấp bậc Bích Thủy Bá Vương Xà, loại này chính thống Đế Vương trình độ, nhất định sẽ có một chút đồng bọn, thuộc hạ bên dưới chờ đợi ứng cứu.

Giả như bây giờ giết đi hần, xui nhất là Mạc Phàm sẽ bị cuốn vào trận chiến thâm hải thù sâu với Hải Vực quân tộc, liên ngàn vạn lần không nên.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 346: Tuyệt Hải Hoàng Diệp

“Ấm!!!!”

Bích Thủy Bá Vương Xà nổi giận gầm lên một tiếng, phảng phất Mạc Phàm lời nói đối với nó tới nói là si nhục lớn lao.

Đế Vương, tuy sinh mệnh liền bây giờ đã hóa thành một cái tàn tạ sinh vật, nhưng trước sau vẫn là chân Đế Vương của Hải Dương rộng lớn, từ khi nào lại phải mang ơn một kẻ khác rồi???

Ban đầu giận quá mất bình tĩnh, Bích Thủy Bá Vương Xà bắt đầu không ngừng kêu gọi phương thức, có thể phía sau những sóng âm lan truyền dưới mặt đại dương sâu thẳm kia, dùng mọi cách đánh động cho những sinh vật mạnh mẽ khác tới ứng cứu, đồng thời càng có không ít kẻ đón nhận được pháo sáng khẩn cấp đại sự, lục tục gào thét, binh binh mãi mãi muốn trời lên.

“Hoát hoát hoát ~~~~~”

Bất quá hết thấy mấy việc này kéo dài chẳng bao lâu, không hiểu có phải do phải ý thức được tính mạng mình đang bị đe dọa hay không, hoặc là nhận được tín hiệu từ xa của đồng bọn, Bích Thủy Bá Vương Xà lạnh cóng người, đột nhiên vội vã quay lưng lại, đầu xà ầu niên kỷ đang từ từ mọc ra lại, đồng dạng chưa thể mở được nho nho cặp phôi mắt, liền đã gấp gáp cắm đầu xuống nước, chui rúc thật nhanh nhanh bỏ trốn.

“Ngươi hảo tốt biết lựa chọn”, Mạc Phàm khoe miệng lộ ra một tia ý cười.

Hắn tay phải Ấm Tinh Hắc Long Thủ Sáo, phía sau Long Sí Long hồn Thánh tước bông bênh, gương mặt như cũ bình thản mà thông dong vô cùng; có thể nhìn thấy trên đầu ngón tay trái của hắn có từng tia hơi nước nhu hòa hiện ra màu lam ngân thủy lệ, chính theo ngón tay hắn di động cùng lướt.

"Tí tách, tí tách, tí tách, tí tách ~~~~~ "

Mấy giọt ngân tinh trong suốt bởi vì Hắc Long lĩnh vực cùng Chu Tước lĩnh vực bao phủ mà mắt thường không cách nào thấy được, giờ phút này đồng loạt rơi xuống, đập xuống bề mặt nhấp nhô của đại dương, phát ra nhiều tiếng vang giòn giã.

Đó là Vạn Ngân Thủy Lệ.

Đỉnh chỉ ma pháp rồi, Tinh Tọa phác giảng rốt cục đã buông xuống.

Mạc Phàm ngay từ thời điểm du hồn đến Hải Dương Vực sâu bên trong Triệu Hoán Vị Diện, hần việc thứ nhất là cài đặt tốt không gian chi nhân thám thính cùng chưa đến một điểm bỏ chạy, thứ hai việc chính là ngưng tụ thủy ngân.

Kia cấp 6 cao giai ma pháp thủy hệ đều đã chuẩn bị xong, giả dụ nếu Bích Thủy Bá Vương Xà ban nãy không có ý định bỏ chạy, ngược lại muốn một trận dẫn quân liều chết cùng Mạc Phàm, hần kỳ thật có thể ở chỗ này phát động một trong những ma pháp đáng sợ nhất của mình để toàn trường sát phạt đấy.

Thậm chí là, hiện tại lời với hóa mất tu đi tu vì cấm chú, không ngoa khi nói đây chính là thủ đoạn át chủ bài, mạnh mẽ nhất.

Không hủy diệt phá thiên, không lụi tàn đảo địa, nhưng đừng quên Vạn Ngân Thủy Lệ loại khủng khiếp nhất niệm thất sát này, liền liền đỉnh vị quân vương Vạn Yêu Thần Tọa trong khoảnh khắc thả lỏng không đề phòng, nàng cũng không thoát khỏi một màn tra tấn hoa lệ đầy huyết nhục. Mạc Phàm là tuyệt đối tin tưởng trong tình huống đánh nhanh thắng nhanh bên dưới, bất ngờ một đòn này thì cho dù một ít thiếu khuyết phản xạ Đế Vương cũng sẽ trọng thương nặng nề, thần hồn thất kinh mà bỏ chạy.

Chỉ là, Mạc Phàm có chỗ không hiểu, lẽ nào Bích Thủy Bá Vương Xà kia có thể cảm nhận được thủy ngân ma pháp của mình???

Vạn lần không thể a!

“Ngạch, sao cũng được, ta phải quay về”, Mạc Phàm thì thầm tự nhủ.

Viễn Hải Thần Đảo không khí có phát sinh khác biệt; rõ ràng là một kiếp nạn khó tránh, kết quả lại trở thành một trận ngày lễ cuồng hoan, vô số sinh linh trên đảo gia nhập vào cái này ngày trọng đại ác thần Bích Thủy Bá Vương Xà bị đánh cho tan nát, không còn khả năng uy hiếp bọn hắc nữa. Nhất là Vinh Sương Phí Nga, nàng coi Bích Thủy Bá Vương Xà kỳ thật là tương đối kẻ thù truyền kiếp, này chứng kiến kẻ thù mất đi thần lực, hèn cách sinh mệnh nhất định trở thành tàn hồn thọ thượng, nhẹ thì vài năm, nặng thì chục năm, trăm năm sau mới miễn cưỡng phục hồi.

“Công chúa điện hạ, thỉnh an a, cùng ta đi đây một chút”, Mạc Phàm cười cười hành lễ.

Vinh Sương Phí Nga đồng dạng hướng hắc hành lễ, có chút ưa thích tiểu nhân loại trước mặt.

“Nao~~~~~”

Đột nhiên, trời đất ngập tràn trong sắc lam quang.

Nhẹ nhàng mà thanh tịnh.

Ôn nhu như có gió mềm chuyển động.

Không rung lắc dữ dội, nhưng để cho người khác cảm nhận thấu thấu một loại khí tràng thần thánh đến không dám thờ ơ.

Mạc Phàm vội vàng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nồng đậm trong hắc ám hồng ban lĩnh vực của Hắc Long cùng Chu Tước đều đã bị phai mờ đi rất nhiều.

Trên đầu có một đạo to lớn thân ảnh, nó giấu tại vân khí bên trong, chỉ có thể nhìn thấy nó hình dáng, có bằng phẳng mà rộng lớn cánh...

Cánh ảnh tại trong lam quang duy trì thân thể giãn ra, như một thanh khổng lồ trời dùi, che khuất không ngừng đổ vào Hải Dương Vực bên dưới, vào Viễn Hải Thần Đảo bên trong.

Cùng lúc đó, trên mặt biển rất nhiều rất nhiều nhỏ bé sinh linh tựa hồ nhìn đến khu này có lam quang thần sắc khu vực, hết thảy đã dùng hết tất cả khí lực, hướng phía nơi này tụ họp tới!

Cánh ảnh chậm rãi bay về phía, trên mặt biển thì giống như thổi lên một trận màu xanh hơi nước gió lốc, lại như Bích Cơ Thiên Thần một bộ váy dài màu xanh, tất cả sinh linh, vô luận là Viễn Hải Thần Đảo hay là hải dương vực đều trở thành cái này xanh biếc thiên địa váy dài một phần tử, mới đầu từ trên mặt biển cuốn lên, chậm rãi sờ đạt chân trời.

Một chút mạnh mẽ liễu mạng sinh vật gầm to hơn, ý đồ xông vào đến tầng mây bên trong, muốn để diện kiến cái này thần linh hải dương, nhưng lập tức không được nguyên ý, một cỗ cực kỳ bằng bạc khí áp tại vị chúa tể này ngay ngắn đè xuống, để đại dương cùng bầu trời phảng phát xuất hiện một cái ranh giới không thể vượt qua!

Làm Hải Dương, Hải Đảo con dân, đều chỉ có thể tại khí này ép giới hạn phía dưới, muốn lại hướng lên bay lượn một tác đều làm không được.

Nơi này chính là chiếm diện tích lớn nhất Triệu Hoán Vị Diện, nguyên khí nguyên thủy dồi dào, lấy cường giả vì tôn làm kim chỉ mục, vậy mà giờ khắc này đều bị vụn vỡ hết ý chí.

Mạc Phàm hơi thở yếu ớt, ngược nhìn lên bầu trời bên trong kia một đạo Lam Quang Ảnh, nhìn qua nó dưới thân màu xanh cực kỳ mỹ miều như Phí Thủy Thiên Nga, nội tâm đồng dạng kinh hãi vô cùng.

Nó cứ như vậy từ nhân loại đang đứng phía dưới, giẫm lên một tòa huy hoàng song hồn Hắc Long cùng Chu Tước trên không mà bay qua, lại có thể không chút nào kiêng dè.

Ngược lại, Chu Tước Thánh Vũ lập tức bị áp chế đến biến mất, hồng ban hòa diễm không để lại một mảnh nào bụi vẩn; còn Hắc Long Đại Đế, vị Viễn Cổ Chân Long tuy không có bất thành linh bị hòa tan giống Chu Tước, nhưng cũng triệt để mất đi ngạo khí tôn thần, chủ động hướng Mạc Phàm biểu đạt tạm thời nên tránh mặt, tình huống hiện tại không nên cùng cái kia chúa tể hải dương đối chất.

Hắc Long là trung vị Đại Đế, chỉ sợ cũng kém xa cái này thần linh sinh vật.

“Hồng hồng hồng hồng~~~~~”

Vinh Sương Phí Nga còn đứng bên cạnh Mạc Phàm bay lượn, đột nhiên chứng kiến cái tổ tiên mình giáng lâm, cả người đều hạnh phúc vỡ òa, hai cánh cuốn lên khép lại với nhau làm ra một bộ trọng diệu tôn kính, chân thành.

“Vinh Sương Phí Nga, đây là cái gì sinh vật?”, Mạc Phàm run sợ, đem thanh âm cực nhỏ đến hỏi han.

“Oong oong~~~~~”

Tại Vinh Sương Phí Nga giao tiếp, nàng trào phúng nói cho hắc biết được kia chính là tổ tiên của Viễn Hải Thần Đảo kẻ sáng tạo, đồng thời cũng là Hải

Dương Vực chứa tử, kẻ thống trị thế giới biển cả này, là Hải Thần tồn tại.

Hải Thần, cũng có thể coi như cấp bậc thần tiên tồn tại đây, nhìn Viễn Hải Thần Đảo hóa thạch sinh vật liền phòng chừng có ít vạn năm tuổi thọ hình thành, vậy vị kia Hải Thần khẳng định đều là không gì sánh được tồn tại cổ xưa.

“Con mẹ nó, lúc này ta hỏi người ở Hải Dương có cái gì mạnh hơn Bích Thủy Bá Vương Xà không, vì cái gì lắc đầu.”, Mạc Phàm sợ có sợ, nhưng rốt cục không nhịn được mắng to một tiếng.

“Oong~~~~~”

Vĩnh Sương Phí Nga nhìn chăm chăm Mạc Phàm, có chút khinh nhờn cùng buồn cười.

Bổn đại công chúa không có hiểu tiếng người được chưa?

Mà lại là, nàng cũng không nghĩ tới tổ tiên của mình vậy mà ra mặt đi ngao du, đây cũng là trăm năm nay chưa từng có tiền lệ.

Rốt cục, lam quang thân ảnh bay đến chân trời, tầng mây thoáng mỏng manh địa phương. Mạc Phàm thoáng nhìn thấy mây đạo trắng xóa hoàn toàn, cũng như cái này Vĩnh Sương Phí Nga cánh chim trời cùng một chỗ, nhưng lại càng thêm thần thánh hoá mất!

“Nàng là giống cái a... chắc chắn, tên nàng là gì?”

“Oong oong ~~~~~”

“Phải, ta đang hỏi vị Hải Thần của các người nha, nàng tên là gì?”

“Oong oong ~~~~~”

Mạc Phàm gật đầu một cái, bàn tay kia vuốt vuốt lông vũ cánh mượt của Vĩnh Sương Phí Nga, có chút hài lòng thông tin.

Hải Thần Triệu Hoán Vị Diện bên trong, Tuyệt Hải Hoàng Đế...

Thương Văn U Lang, Viêm Cơ Quốc Mẫu, Nữ Vương Medusa, Bạch Linh Chi Đế, Kỳ Lan Thanh Thánh Xà, Thấu Đình Lôi Tì, ..., Tuyệt Hải Hoàng Đế.

Hắn là nghe càng có khuynh hướng thích hợp.

“Hồng hồng hồng hồng ~~~~~”

Vĩnh Sương Phí Nga nhìn bản mặt hèn mọn của nhân loại trước mắt, nhất thời hiểu sơ sơ mục đích của hắn, giận đến nóng rực cả người, muốn trực tiếp xông tới ăn thua.

Nàng làm sao có thể để một cái kinh tởm người như vậy có ý đồ xấu xa với Hải Thần của mình đâu.

Đây là vĩnh viễn không được, ức vạn sinh linh thấu hận không cam tâm đây.

“Bình tĩnh bình tĩnh, người nhìn ta xem, ta có chỗ nào địch lại được nàng ta; hơn nữa là, Hải Thần cùng Mạc Long Thần không phải rất xứng...ngạch, đùa giỡn, đùa giỡn, đi thôi, ta cần người giúp chút sức”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Hưng vân bố vũ

Hiện tại nhưng không có lý do để giao chiến với Tuyệt Hải Hoàng Đế, càng là vì nàng đã bay đi rất xa rồi, chân trời còn lại cái gì cũng nhìn không thấy.

Lấy thực lực của Mạc Phàm lúc này, đừng nói muốn gây chú ý cho nàng, dù là đuổi theo thôi cũng không có bao nhiêu xác suất bắt kịp.

Cuối cùng, hắn theo kế hoạch chiếu làm, triệu hồi Vĩnh Sương Phí Nga cùng rời khỏi Viễn Hải Thần Đảo.

.....

Thời gian trong Triệu Hoán Vị Diện nhanh gấp 3 lần thời gian ở nhân loại ma pháp vị diện.

Do đó, Mạc Phàm tốn gần nửa ngày ở Viễn Hải Thần Đảo, trên thực tế chỉ tương đương chưa tới bốn giờ trôi qua.

Đêm lạnh trên sâm lâm ở ngoại trấn Quất Sa trôi về giai đoạn cuối cùng, kia không còn bao lâu nữa, mặt trời sẽ lại lộ dạng áp bức Ai Cập thiên nhiên.

“Nhiệt độ không khí hội giảm nhiều, lập tức tận dụng cơ hội này trước khi trời sáng, người có thể đem băng sương ngưng tụ thành mưa, hoặc là hút chỗ này hơi nước từ mệnh môn Lan Thạch Anh thẩm thực vật”. Mạc Phàm mở miệng nói với Vinh Sương Phí Nga.

Ở ngoài, vì đã qua canh ngủ của kha khá thanh thiếu niên trẻ tuổi làm nông, bọn hắn mắt loáng thoáng thấy Vinh Sương Phí Nga cái này cực kỳ mỹ lệ Thiên Nga, nhất thời hiếu kỳ, càng lúc càng tụ tập đông hơn, đứng chung quanh mảnh sâm lâm khu vực mà Mạc Phàm tiến vào.

“Oong oong ~~~~~”

Vinh Sương Phí Nga nói cho Mạc Phàm biết, nàng có thể dựa vào thủy nguyên tố làm thành mưa, nhưng là vấn đề kéo dài bao lâu còn chưa dám nói trước. Thời gian quá gấp rút, trải qua cái kia một trận chiến với Bích Thủy Bá Vương Xà, Vinh Sương Phí Nga nhưng là không còn bao nhiêu ma năng lực lượng để thi pháp sở trường.

Đừng nói Cairo thành rộng như vậy hơn 3000 cây số diện tích, cho dù là nhỏ nhỏ Quất Sa Trấn, Vinh Sương Phí Nga cũng chỉ bố vũ được trong nửa giờ đã là cổ hết sức.

“Vấn đề này không phải lo, ban đầu nếu là Hạn Hán diện rộng, đất đai khô cằn nóng bức thì ta còn cần người chờ đợi một chút để ta dẫn đồng bọn vô địch bom ma năng tới; nhưng là địa bàn ở đây lạnh lẽo như vậy, mây sương phủ mờ, băng tuyết bám vào từng nhánh, từng nhánh Lan Thạch Anh, ta chung quy có năng lực tự mình hỗ trợ người”. Mạc Phàm nói.

Vinh Sương Phí Nga ngược cao cổ, kia không giấu diếm thần sắc có mấy phần bán tin bán nghi.

Lẽ nào người này thực sự có cả năng lực chu cấp ma năng?

Hắn không phải là một thân hủy diệt ma pháp sao, ngay cả Hắc Long chân thân cũng là sở trường thuộc tính phá diệt cường chế; làm sao lại có cả chúc phúc thành lực rồi!?

“Trước tiên người bay lên kia tạo trận đi, yên tâm tin ta”. Mạc Phàm lần nữa nói rằng.

Hắn vừa dứt lời, phảng phất sau lưng vệt sáng thần hồn Lonna nhẹ nhàng từ trong thân thể hắn bước đến. Tại nàng trên hai tay, trong suốt như thủy tinh lơ lửng hai nhánh Bạch Ngân thực vật, mà lại nàng động đậy một cái, Bạch ngân đột nhiên lóe sáng, phóng thích không ngừng, quay chung quanh nàng một cỗ u linh thân thể chậm rãi toát ra, hướng tám phương tản đi nhiều vô số kể.

Thủy tinh cùng bạch tố hòa lẫn trên từng tán hoa, có mượt mà, có trong suốt, cũng có loại hào quang màu trắng trở nờ, triệt để cái cảm giác thanh dịu theo gió cuốn đi.

Cao nguyên lạnh lẽo hàn khí chính là dinh dưỡng ưa thích nhất của Bạch Ngân, dù hương thơm hay khí chất, dù luận về sắc đẹp hay tinh khiết cấu thành, Bạch ngân như cũ vẫn không có hạng mục nào thoát khỏi vị trí đứng đầu trên thế giới này.

Lan Thạch Anh cường đại cách mấy cũng không thể sống tiếp được nữa, tại sâm lâm lạnh lẽo bên dưới, từng nhánh từng nhánh Lan Thạch Anh trắng ngần không cách nào chịu đựng nổi Bạch Ngân xâm lấn, giành giật lại quyền bá chủ thuộc địa.

Có thể là thời điểm Mạc Phàm cùng Nole giao thủ qua, sở dĩ hắn không có đem Bạch Ngân cho nhanh chóng áp chế đối phương chính là bởi vì thuộc tính địa hình. Một trận kia địa phương tương đối khô hạn, khí hậu oi bức, Bạch Ngân lĩnh vực căn bản không thể um tùm sinh trưởng, nhưng nếu trả về đúng vùng đất tương tự Anpơ sương lạnh, liên liền Phạm Quý của đại thiên sứ Michael cũng muốn giương cờ hàng đối với Bạch Ngân, đừng nói tóm tép Lan Thạch Anh chỉ vài ba điểm trình độ bên dưới.

Nương theo tinh thần lực dần dần phóng thích mà kéo dài, Mạc Phàm cảm nhận được Bạch ngân hơi thở cũng càng ngày càng khổng lồ, cứ việc nếu chính mình mong muốn, khẽ động đậy thôi, chẳng mấy chốc có thể biến cho cả dãy cao nguyên phía ngoài Quất Sa trấn này bọc lại bên trong bạch ngân lực lượng.

Phiến hoa bạch ngân không có sắc bén, nhưng mang khả năng hấp thụ dinh dưỡng cực kỳ cao, bao quát mấy ngàn km sâm lâm sinh trưởng, Mạc Phàm có thể tùy tiện thu về lực lượng tinh hoa khổng lồ.

“Bạch Ngân Cẩm Giời”, Mạc Phàm thốt lên bốn từ.

Ánh mắt hắn đồng dạng hướng lên Vinh Sương Phí Nga tại trung lưu tầng mây vẫy vẫy cánh, này như là thăm trắc chỉ thị cho Bạch Ngân lĩnh vực xác định đối tượng để ban tặng dinh dưỡng thiên địa kiếp toàn bộ cho Vinh Sương Phí Nga.

Chi khí phồn thịnh nhanh chóng tấp nập tụ về Vinh Sương Phí Nga trên người, vền vền vài phút ngắn ngủi thôi là đủ để kia công chúa Thiên Nga tộc cảm nhận được rõ ràng chồng chất ma năng đang liên tục bồi bổ cho mình.

Nàng kinh hãi nhìn xuống Mạc Phàm, xác nhận người này quả nhiên không có nói chơi, hắn là siêu phàm quá mức đi.

Nhận ma năng chu cấp, Vinh Sương Phí Nga không phải liền lập tức phục hồi đến toàn thịnh mỹ mãn, nhưng vẫn đang không ngừng nạp vào thu hoạch,

để cho nàng sớm muộn cũng sẽ nguyên bản phục hồi.

Vinh Sương Phí Nga neho mắt lại, hai cánh chỗ đột nhiên phát sáng, miệng nhọn phía trước lăm lăm oong oong thứ gì đó ngôn ngữ Thiên Nga, thấy được có một nhỏ xíu gọn sóng đang từ từ hướng trong có thể nàng bên ngoài khuếch tán ra, cái này gọn sóng đồ ẩn phát ra quang trạch chiếu rọi lấy Trường Không, từ Trường Không chiếu xuống đại địa.

Sáng sủa màn trời bỗng nhiên ngậm trầm xuống, rất nhanh có vô số vân khí hướng phía Vinh Sương Phí Nga quanh thân tụ tập.

Không bao lâu mây đen cuộn cuộn, hung phong gió mạnh vùn vụt thổi tới, hạt mưa nhỏ lăm lăm nghiêng xuống tới, đem cái này lạnh lẽo sâm lâm để cho nghe rõ mùi tanh nước mưa.

“Tí tách tí tách ~~~~~”

Mạc Phàm nhìn qua phía đông.

Trên thực tế mây dày che đây cũng chỉ có mảnh này cao nguyên cốt lõi, ở phía xa kia thành đô vẫn như cũ là khô han nóng bức, mang ý nghĩa Vinh Sương Phí Nga vẫn trong quá trình từng bước mở rộng phạm vi chủng khổng.

"Tích đáp ~ "

Một hạt mưa, công bằng rơi vào Mạc Phàm phía sau cổ, kia lạnh buốt, kia ướt át...

Ngày đêm ở hai không gian nhiệt độ không khí chênh lệch cực lớn, Mạc Phàm du hồn từ Triệu Hoán Vị Diện quay trở về tới Quát Sa trần ngoại ô thời điểm đã có chút mồ hôi đầm đìa, hắn cũng không có để ý đến thân nhiệt chính mình mà vì một hạt mưa rơi xuống, nhất thời cảm thấy lạnh gáy cong cả người.

“Các ngươi nhìn cái gì, còn không mau lấy điện thoại ra ghi hình lại cho ta một chút, đừng quay mặt ta, quay cái kia trên trời sùng sinh vật của đây. Bỏ vũ treo thưởng, ta nhưng muốn lấy cái danh ngạch phần thưởng.”, Mạc Phàm mặc kệ quan hệ hình ảnh như thế nào, hắn trước tiên vẫn là vì mình tiền tài.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 348: Người hắc đang tìm ta

.....

Bất quá, Mạc Phàm đột nhiên để ý đến, mấy cái nông thôn thương này tụ tập ngay tại vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc, tránh qua hai bên, nhường chỗ cho vật gì đó, hoặc người nào đó đang từ từ đi đến.

Trời tối có mưa, mờ nhạt một cái trung niên mặc quân phục nghiêm nghị đi tới, chạm mặt chính mình, hắn thấy được Mạc Phàm tựa như là một mực vừa giải mã xong tình huống khó khăn, thần sắc có chút kỳ quái.

"Ngươi hắc có lẽ rất muốn tìm ta, ta tốt tự tới, Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ?", trung niên mặc quân phục khom người bái thật sâu nói.

Mạc Phàm nhìn xem hắc, lại không có lên tiếng.

Người này chính là vị kia sáng như mặt trời ban trưa, đi lại giữa rặng bình minh, mặc cho mưa gió đen ngòm, nhưng ai nấy đều không thể không nhìn ra được, quân thủ Nole.

Quân thủ đứng tại Mạc Phàm trước mặt, duy trì nhún nhường tư thái, cái này khiến Mạc Phàm trong lúc nhất thời nghĩ tới điều gì, thần sắc cũng cảnh giác, đồng thời tùy thời dự định đem Bạch Ngân chung quanh cho vây đóng hắc lại, làm ra không chế.

"Nhìn chỗ này Lan Thạch Anh của ta đều triệt để bị phá hủy, băng sương tan rã, mạo muội phán đoán Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ đã phát hiện ra sông ngầm bên dưới Ai Cập?", Nole tiếp lấy dò hỏi.

"Thấy được." Mạc Phàm nhàn nhạt đáp lại.

"Người muốn giết ta vì che dấu điều này, hại nước, hại dân?" quân thủ Nole hỏi lần nữa, ngữ khí vẫn ôn tồn không thay đổi.

"Còn tùy thuộc vào sự thành thật của ngươi. Ta đã nói qua, Asha Corea có thể tin ngươi, ta cũng không đi chưa hỏi trước sau đã ra tay", Mạc Phàm nói.

“Đó là quốc sản sông Nile, báu vật quốc gia. Chuyện này đích thân ta làm, Lan Thạch Anh là thần phú của ta, ta đem sông Nile toàn bộ hướng xuống mạch nước ngầm cho đào lại, lấy Lan Thạch Anh thủ hộ hấp thu, này không có gì để biện minh”, quân thủ Nole ánh mắt như cũ kiên định phản hồi.

Mạc Phàm cười gằn một cái, hầu như đã muốn sẵn sàng động thủ.

"Ta bất quá là một cái quân thù già nua bất tài, cũng không thể lấy sức một mình chống lại hạn hán bão nhiệt của Minh Thần Khufu gây ra, càng sẽ không đối với Mạc huynh có bất kỳ ý đồ xấu, chỉ là tại Mạc huynh nếu muốn giết ta, ta đánh không lại ngươi, có thể hay không trước nghe ta nói vài câu, như Mạc huynh vẫn như cũ muốn đem chuyện xấu của gã già nua quân thù này cáo tri cho dân chúng Ai Cập, cho bạn bè năm châu thế giới, cáo tri cho Thánh nha thánh tài viện, ta cũng tuyệt không ngăn trở, mà lại cam tâm tình nguyện bị phạt." Nole chậm rãi nói.

Nước mưa vẫn tí tích rơi trên mảnh sâm lâm lạnh lẽo này, ướt sũng bộ quân phục của Nole, ướt sũng đầu mái của hắn, ướt cả người của Mạc Phàm đang đứng bên cạnh.

Kia màu tóc hồng dưới nước mưa thấm vào, một số tiểu nông thương xa xa nhìn thấy Mạc Phàm nhan sắc, có thể khó phân biệt nam hay nữ, chỉ biết là đẹp để đến rụng người.

"Đừng dài dòng kể lể, nói cái gì ta thích hợp cần biết".

Mạc Phàm vừa nói, vừa nhìn thoáng qua sắc trời phía Đông.

Mới vừa rồi còn vạn dặm không mây, giờ này khắc này cũng đã có ô đoàn hắc vân che đầy ngoài xa, cũng không biết là sắc trời lại đột biến, hay là Vĩnh Sương Phi Nga đã dần dần khuyếch đại pháp thuật.

"Mạc huynh, Minh Thần Khufu cùng Khafre tuy là song phương độc lập, nhưng ngươi có biết, bọn hắn kỳ thực vẫn là người nhà không, cho dù là gia đình nội chiến, giành nhau quyết lực; nhưng bọn hắn chấp niệm, như cũ vẫn chọn trước tiên diệt ngoại địch, chuyện nhà gác lại tính sau" Nole mở miệng nói ra.

"Ý ngươi là Vong Quỷ của Khafre đang hợp tác với Khufu?" Mạc Phàm sững sốt một nhịp, cái tư duy này đến nói, hắn xác thực chưa từng nghĩ ra.

Bản thân từ đầu đến cuối đều bị quá nhiều thông tin chen chúc nhau, từ hạn hán bão nhiệt do Khufu gây nên, từ việc Khufu trộm hắc ám cội nguồn lực lượng bên dưới Hắc Ám Vị Diện, từ việc cái kia hỗn độn chiêm tinh thần bí lực lượng nào đó giáng thế, hay gần đây nhất là ở đâu ra xuất hiện thêm một cái Pharaoh Khafre vừa thức tỉnh cùng đội quân Vong Quỷ sự tình. Cuối cùng đỉnh điểm là Asha Corea cũng có mặt trong sự kiện, nói với hắn rằng càng có liên quan đến một vị cổ xưa Hắc Ám Vương.

Xác thực, quá nhiều, quá nhiều thứ chính mình còn không có nắm bắt lấy.

"Không phải hợp tác, nhưng là bọn hắn có thể bên trong bóng tối thấy được dấu hiệu hoạt động của nhau. Ngươi xem, này Khufu để lại một chuỗi thảm họa bão nhiệt cùng hạn hán kéo dài, vừa vạn đề vô số thủy nguyên tố sông ngòi bốc hơi, có phải hay không tạo một chút điều kiện thuận lợi để Đạo Sĩ Trú Sư, kỳ sĩ của Khafre đem chương khổng vong linh thuật. Chẳng lẽ Khufu muốn đối đầu với Khafre, lại ngu xuẩn tới mức để đối phương có điểm lợi thế triệu hồi ra sông ngòi vong linh sao?"

Vong thuật của Đạo Sĩ Trú Sư đúng là dựa vào thiên nhiên pháp tắc, cái nào chết sinh linh, vô luận là sông ngòi bốc hơi, rừng cây bị thiêu rụi, hay là người mà bị diệt, toàn bộ sẽ trở thành vong linh cho hắn triệu hồi kiểm soát.

Ngay cả Suối Nguồn Pharaoh thứ vật liệu này, Đạo Sĩ Trú Sư làm sao mà lấy, lấy ở đâu ra?

Mạc Phàm giật mình một cái.

Là Khufu, suối nguồn Pharaoh nguyên bản là do Khufu sáng tạo!!!.

Hắn đem cái này trọn vẹn cho thu hồi, hết thảy là muốn để cho người thừa kế của mình, tự chính là Khafre đi thu hoạch lấy, một lần nữa sáng tạo vong linh thuật.

"Hiểu được, vậy là ngươi biết trước điều này, cố tình đem sông Nile mang hết về đây, cố ý phong ấn nó lại", Mạc Phàm nói.

"Ta xem Mạc huynh rõ ràng là một người thông minh, có thể ở mức độ tư duy nhanh nhạy còn vượt qua cả ta, vậy ngươi có bình luận gì trận chiến tranh này?" Nole hỏi.

"Không có ý kiến, ta vẫn là nghe ngươi nói đi." Mạc Phàm thản nhiên nói, nội tâm nhưng vẫn là đối với vị quân thù Ai Cập có một cái khác không đồng tình.

Người này hành vi buồn nôn vẫn hoàn buồn nôn, con mắt không có vấn đề gì, nếu là cố tình phong ấn đi sông Nile đại mạch, cản trở phương diện cản trở địch nhân gia tăng lực lượng, nhưng lại đem dân mình ra đánh đối, để nhà nhà khó khăn tồn tại, nạn đó liên miên quanh năm, người chết xếp thành hàng hàng.

"Được, vậy mời Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ nghe ta phân tích. Ai Cập nói chung, Cairo thành nói riêng, nước mưa thiếu thốn, dòng sông khô cạn, nếu không có kia lưu lượng lớn nhất sông Nile, chúng ta căn bản năm nay, năm sau, thậm chí vĩnh viễn không có cái gì thu hoạch, càng không cách nào hướng quân đội chiến sĩ cung cấp bất luận cái gì lương thực.", quân thù Nole bắt đầu diễn giải.

Đứng dưới mưa, Mạc Phàm một bên nghe, vừa quan sát xa xa thời tiết.

Thời tiết biến đổi, kia cổ không tầm thường khí áp cũng khiến người ta ngực khó chịu.

Loại này buồn bực, thường thường là dấu hiệu cho thấy sẽ có một trận mưa rất to, to cả về lượng, lẫn về chất.

Vinh Sương Phí Nga đã tại những bước cuối cùng hoàn thành trận địa hưng vân bố vũ.

"Ai Cập không có mưa, quốc gia láng giềng cũng không có mưa. Phải không?" Mạc Phàm phán đoán

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 349: Vì sao phát canh độc?

Quân thủ Nole nở một nụ cười, gật đầu một cái, "Phi Châu vốn dĩ là nóng bức, nắng nhiều hơn mưa, khô hạn đàn áp ẩm ướt, người người sinh vật nơi đây sở dĩ đã hình thành một cái gen lạnh cái biến, so với những lục địa khác là có tố chất chống chịu đại nạn một cao hơn một bậc. Năm nay bất quá là thay vì ba, bốn tháng kéo dài như thường lệ, chuyển thành hơn mười hai tháng, gọi là cố hết sức chống chịu đều không phải tuyệt đối không thể. Nhưng người biết không, Ai Cập nằm trong khối mạch Phi Châu, láng giềng các nước xung quanh đồng dạng cũng bị Khufu làm cho một trận này hóa thành khô cằn ảnh hưởng. Mà các nước khác, bọn hắn lâu như vậy thời gian đều đối với Ai Cập là có ít nhiều kì thị, chẳng ai muốn cùng một quốc gia vong linh đại nạn kết giao, cho nên chủ động xây dựng biên giới vách tường, cách ly chúng ta."

"Mạc huynh đệ, bọn hắn nước uống, xưa nay một nửa là nhờ Ai Cập chúng ta sông Nile làm thượng nguồn chu cấp xuống đây. Bọn hắn bị kiếp nạn lần này, hết thảy lại chĩa mũi giáo quay về chúng ta quốc gia không quản được Khufu sự tình, yêu cầu bồi thường bằng toàn bộ sông Nile đến. Ta cuối cùng phải chu tính chỗ này vẹn toàn, phong ấn sông Nile, tạo ra một phần thổ nhượng có thể thu hoạch nước, đem nước này trở thành hàng hóa phát cháo, phát lương thực miễn phí cho người dân, cũng là hạn chế cái nhìn ác liệt từ các quốc gia bên ngoài" Nole giờ lên ánh mắt, nhìn chăm chú Mạc Phàm con mắt, trái lòng.

"Ồ, vậy phát nước uống có độc là ý vị gì?", Mạc Phàm nheo mắt lại hỏi.

Hắn nhớ là ngày trước quay lại Ai Cập thời điểm, cả người vẫn còn kinh hoàng một hàng dài thổ dân ăn mỳ uống nhằm bát canh độc, không ít người ngã xuống từ vong.

"Đó không phải Ai Cập người. Đồ ăn, đồ uống có độc cũng không phải là lựa chọn ngẫu nhiên. Bọn ta tại biên giới cố ý mở ra một cái lỗ hồng tường thành. Lỗ hồng này vừa vận cho dân ngoại quốc ở Libya, Israel, Sudan, Jordan, các tiểu vương quốc Ả Rập chui vào bên trong, hóa thành hàng dài người tị nạn nhận trợ giúp. Ở đó, chúng ta có một hệ thống tinh vi cùng tâm linh hệ pháp sư được đặc huấn để ghi nhận lại, đồng thời phát cháo độc, chính là nhắm vào đám người này.", quân thủ Nole nhấn mạnh.

Mạc Phàm tại mưa thấm xuống, chảy thành hàng róc rách qua khe nứt hẹp, cả người tâm tình trở nên phức tạp hơn bao giờ hết.

Hạ độc nhân khẩu ngoại xâm?

Vị quân thủ này kỳ thật còn thâm hiểm, cáo già hơn hắn tưởng tượng nhiều lần.

Tường thành khoét lỗ, chính là mời dụ, để cho thổ dân ngoài kia thấy được tình huống chân thực tồi tàn, khốc liệt bên trong Ai Cập, Cairo thành. Hiểu rõ là hệ thống quốc bảo sông Nile đều đã cạn kiệt toàn bộ.

Phát cháo từ thiện, vốn tưởng là tùy biến ngẫu nhiên, nhưng trên thực tế lại có tâm linh sàng lọc ở đó, lựa chọn cái kia đám người ngoại quốc mà giết.

Này không khỏi cũng quá cao minh đi.

Nguyên thủ các quốc gia láng giềng nếu thấy dân cư của mình tại xếp hàng nhận cháo miễn phí ăn vào ngộ độc chết, nhưng lại chỉ nghe đồn đó là đặc thù ngẫu nhiên chọn lọc, không thể làm được gì, mà cho dù có biết được tình huống là do bên phía Ai Cập chính quyền cố ý hãm hại bọn hắn, căn bản cũng vô pháp hướng về tòa án tối cao Phi Châu lý giải.

"Người e ngại các nước láng giềng sao?", Mạc Phàm ngẫm nghĩ một chút, rất nhanh hiểu ngay ra vấn đề.

Bây một cái bấy phức tạp này ra, từ đục thành, giấu sông tuyến, cho đến giết ngoại nhân bằng cháo độc, canh độc; cơ hồ kết quả cuối cùng vẫn là cố gắng một màn chính diện phân tranh.

"Đúng vậy, một vài nước yếu ớt quân đội ta không nói đến, nhưng Libya, các tiểu vương quốc Ả Rập có chế độ phong kiến luyện dân, kinh tế lạc hậu, dân phong dã man, bọn hắn nhiều năm trở lại đây thậm chí thu hoạch nông nghiệp đều không có, chỉ biết đi vơ vét xung quanh làm trộm cướp kiếm, hưởng chỉ là tình huống năm nay không có nửa giọt nước mưa, người có thể tưởng tượng được bọn hắn đang là một cái đã chết quốc gia..." quân thủ Nole nói tới chỗ này, đột nhiên mây trên trời bên trong vang lên một tiếng sấm chớp thật lớn!

"Àm àm!!!!!"

Sấm chớp vang vọng, nguyên bản còn sáng sủa thiên địa lại càng không biết tại khi nào trở nên âm đạm không rõ, mà cái này một đạo thiểm điện xẹt qua thâm lâm trên không, khối như lửa chiếu sáng phía trước đường đi, chiếu sáng những cái kia nhà dân của những nông thôn sản nghiệp.

Trên mặt của bọn hắn, tràn đầy hạnh phúc, tràn đầy sự mãn nguyện.

Bọn hắn đã ngửi được mùi mưa, nghe được âm thanh gầm gừ của bầu trời đen kịt, càng là tận mắt trông thấy, tận tay sờ được cái hiện hữu sinh mệnh chi nguyên cực kỳ đáng yêu này.

Mưa xuống có lẽ đã bao phủ không chỉ là Quát Sa trần nho nhỏ nữa rồi, này hưng vân phong vũ, cảm tưởng như toàn thể Cairo thành bên trong, hết thảy đều được tắm trong vui vẻ, tràn ra đường hướng thụ.

Thủ đô Cairo,

Mặt trời chỉ vừa kịp ngấp ngóe đằng sau rặng núi già, Cairo thành mọi ngày vẫn chìm trong khói mù bao phủ toàn bộ bầu trời nóng bỏng, để hầu hết tiểu trấn sa mạc giống như lò lửa khó có được một chút mát mẻ.

Hôm nay, đáng tiếc là cái phần nóng như lò lửa này cũng không duy trì được mấy giờ, một cổ ngọt ngọt liền tràn ngập thiên địa, giống như lồng hấp để y phục người đều bị ướt đầm mồ hôi, đang ngủ liền ngọt ngọt tỉnh giấc, hô hấp mấy phần nghẹn ngào

"Mùi vị này...chẳng lẽ...chẳng lẽ là muốn mưa sao???" Trên đường phố, mấy cái tiểu thương gia đầu tiên bước ra khỏi nhà dọn dẹp, người người thấy mưa khí tức, sắc mặt kinh ngạc nhìn lên bầu trời, hô to.

"Hình như thế thật!"

"Mấy đứa, mấy đứa ra đây, cả nhà ra đây mau...ha ha ha, trời...ông trời mưa muốn mưa rồi. Ai Cập cuối cùng cũng có mưa rồi"

Càng ngày càng nhiều người không tự chủ được bỏ xuống việc trong tay, bọn hắn nhìn chăm chú mây trời, hít sâu không khí có chút trầm muộn.

Những cái kia người ở trong nhà, vốn còn đang nhắm mắt nửa mơ mưa tĩnh, đồng dạng nghe được nhiều nhiều âm thanh sột soạt cũng liền liền bỏ chạy đi ra.

"Tạch tạch tạch tạch ~~~~~~ "

Giọt mưa nặng trĩu đập vào những mái hiên nhà thường dân, đập vào lều cửa thổ dân, đập vào chạn cửa ăn mày cứ trú ngoài đường.

"Tách tách tách tách ~~~~~~ "

Giọt mưa đập trên đường đá tiểu trấn, đập trên xa lộ, thành trì cao cấp Cairo phồn hoa; thanh thúy mà êm tai, đồng dạng là từ chậm chạp đến gấp gáp!

"Trời mưa!!!"

"Trời mưa!!!!"

"Trời mưa!!!!"

Mây mù cao cao vẫy màn mưa từ trên trời xuống, tùy ý đổ vào một cái bộ mặt Ai Cập vùng kinh tế, đổ vào vùng đất mà suýt chút đã hóa thành mảnh sa mạc khô hanh này, tại bên trên mảnh thổ địa cát lửa đó, người người có thể nghe được một trận mưa to nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly kiểu này, thậm chí không khác thần linh hiển linh, sa mạc hạn hán lâu ngày lại bởi vì trận mưa này toả ra một luồng sinh cơ, giống như Amazon cùng Australia cháy rừng thảm họa được bão táp xối một trận giòn tan nước lũ xuống, dập tắt hết thảy áp bức bão nhiệt hoặc là như điểm cuối đảo nam New Zealand, cái này địa phương gần nhất tiếp giáp Nam Cực lục địa lạnh lẽo được đón ánh rạng đông ngày xuân đầu tiên đến sau khi mùa đông qua đi!

Mỗi một trận mưa, đều càng thần thánh.

Mọi người sẽ xuất ra những cái bình tinh xảo đi đựng cái nước mưa có được ý nghĩa kỷ niệm này, đồ đầy mấy bình, còn muốn cố ý đi đóng kín để bảo tồn.

Trên mặt mỗi người đều tràn đầy vẻ tươi cười, giống như là ở ngày nghỉ lễ vậy.

Trên đường phố, dân trạch bên trong, đồng ruộng bên trong, một mảnh reo hò.

Cái này mưa, liền người người đều cảm thấy ngọt.

Cái này mưa phá vỡ trong mọi người tâm tích tụ.

Cái này mưa giống như là huyết dịch tại một cái khô cạn trong thân thể cháy xuôi mủ, để tòa hành chính kinh tế này, để tòa thành trì này một lần nữa

sống lại!

Mọi người phát ra từ nội tâm reo hò, thắng qua lễ mừng mỗi năm, thắng qua chiến dịch khai hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 350: Bố vũ là lỗi của ta

"Mạc huynh, người cùng ta trò chuyện bao lâu rồi?" Nole có một chút quay lại sau lưng nhìn về xa xăm Quất Sa trấn, mở miệng nói rằng.

"Xấp xỉ 30 phút". Mạc Phàm nói.

"Người cũng biết, nếu mấy cái quốc gia kia đang đói khát cực hạn sẽ phát sinh cái gì mà phải không? Một lần Minh Huy là có bao nhiêu vong linh từ trong Kim Tự Tháp nhảy ra, còn kia mấy cái quốc gia thổ dân là hết thấy bao nhiêu kẻ muốn liều mạng đi làm vong linh đây?" Nole tiếp tục nói.

Mạc Phàm sắc mặt biến hóa.

Quốc gia láng giềng chính là chất xúc tác để tạo thành vong linh cội nguồn môi trường.

Phải, đây là then chốt vấn đề!!!

Khuфу nếu chọn cách từ bỏ Kim Tự Tháp của mình mà rời đi, vì để đạt được mục đích chiến thắng trận kia dài hạn chiến tranh Minh Giới, hẳn dĩ nhiên không có sẵn lòng trực diện hao binh tổn tướng với quân đội Ai Cập; mà ngược lại, hẳn cao tay hơn Khafre, tự hẳn thiết lập chiến trường này, giống như cách gợi ý cho Michael tru diệt Cổ Lão Vương vậy.

Hạn hán, bão nhiệt gì đó, chủ yếu là muốn đem càng nhiều lượng người chết ở các quốc gia dân trí thấp bên ngoài Ai Cập, để cho bọn hắn chết càng nhiều một điểm, trong lòng sinh ra tức nước vỡ bờ. Lợi dụng mấy cái nguyên thủ đó công kích Ai Cập từng điểm.

Bất cứ quốc gia nào đi chăng nữa, đứng trước lớn nhất tai nạn, đều sẽ trước tiên bỏ đi phần liên hiệp nhân tính.

Mấy cái quốc gia đang đói khát dạng này, bọn hắn thổ địa cằn cỗi, có thể nhét đầy bao tử đã không phải là chuyện dễ dàng, tồn lương tồn áo loại chuyện này rất ít.

Mà dưới mắt, một năm nay liền chưa từng xuống một trận mưa, ngay cả nhuận khí màu mỡ Ai Cập đều đứng trước một trận làm mục vong nguy cơ, lại càng không cần phải nói tới mấy khối quốc gia này.

Không mưa, ruộng đồng hoang phế, cây ăn quả tàn lụi, triệt để không có lương thực.

Bắt đầu mùa đông, không có bông vải làm áo, như thế nào chống lạnh, bọn hắn mùa đông vốn là tàn khốc, trải qua tới mùa xuân này, chính là không còn gì hết thấy.

Bọn hắn triệt để lâm vào tuyệt cảnh!

Bọn hắn đã không có sinh tồn không gian!!

Đây chính là bạo loạn khởi nguyên.

Thắng thần hơn, cỗ bàn ăn đã được bày ra rồi, khi con người đói khát lên đến đỉnh điểm, chỉ cần có một tín hiệu nào đó đón nhận được, bọn hắn đồng dạng sẽ bất chấp hết thấy mà điên cuồng công kích lấy.

Lúc đó chiến tranh quân sự sẽ chính thức nổ ra, người chết, khẳng định nhiều vô số kể.

Mà cái này ân huệ, rõ ràng Khuфу cố ý nhượng lại cho Khafre cơ hội thâm tóm chỗ vong linh mấy cái quốc gia này làm đại quân, nâng cấp thành Vong Quý.

Khafre đồng dạng đã sớm nhận ra điều này, hắn cũng không có khách sáo làm gì với Khuфу, từng bước từng bước muốn tạo ra bố cục chiến tranh.

.....

Vinh Sương Phí Nga có thể nói đằng vân giá vũ, nó từ chỗ cao cao tầng mây nhận Bạch Ngân mà năng, thân thể nhẹ nhàng hơi dờn nhích xuống dưới, thật dài thiên nga chi vĩ trong không khí đông đưa qua lại, thế là mưa to trở nên càng thêm hung mãnh, vân khí càng giống là được cho thêm một cỗ táo bạo trùng kích, tùy ý phủ đầy hàng ngàn dặm bình phương.

Phong vân quất tháo, mưa sa ào ạt.

Mưa rơi kinh khủng đến cực điểm, đoán chừng có thể tùy tiện phá vỡ một chút thôn xóm phòng ốc, xe cộ tàu đường cũ.

Mà lại cổ lực lượng này dồi dào đến vô tận, dù gì cũng là dòng sông có trữ lượng khối nước lớn nhất thế giới, chỉ ít kéo dài như thể mấy tháng trời cũng không tính là cạn kiệt.

Chỉ là nhiệm vụ tây lễ, tuy có thể được cung cấp ma năng dồi dào, nhưng Vinh Sương Phí Nga thi pháp cũng cần chỗ nghỉ, cũng phải biết mệt, không hao ma năng thì sẽ hao sức, thổ huyết bên trong.

Nhìn lấy công chúa thiên nga vì Mạc Phàm mà nỗ lực hưng vân bố vũ, một thân trắng muốt đứng tại băng bạc bạo trong mưa, thân thể có chút nghiêng lệch, càng khảo nghiệm ý chí của nàng, càng cho thấy nàng xứng đáng được Mạc Phàm chọn mặt kết giao.

Quất Sa trấn ngoại ô sâm lâm,

"Tách tách tách tách ~~~~~ "

Hạt mưa càng ngày càng nhiều, đánh vào cổ xưa con đường phiến bụi cây Bạch Ngân bên trên, phát ra giống như phím đàn êm tai tiếng vang.

Mưa ướt đỉnh đầu, ngập quá giày tất, chỉ là vị quân thủ vạn người kính ngưỡng của Ai Cập vẫn nửa bước không dời bàn chân đi, như cũ duy trì khiêm tốn tư thái đứng tại Mạc Phàm trước mặt.

Ngược lại là, trên người Mạc Phàm bây giờ liền tỏa ra một cỗ khác biệt lực lượng, tại nước mưa trút xuống, đem rơi vào nó da thịt trên thân, vậy mà ẩm ướt hơi nước toàn bộ đang không ngừng bị cho bốc hơi.

“Lánh ~~~”

Tiểu Viêm Cơ ở bên trong khế ước không gian, nhìn thấy ba ba cả người ướt sũng không nhúc nhích, nàng lập tức truyền ra một lượng hỏa nhiệt, mà chỗ hỏa nhiệt này vừa vặn đủ đem hong khô đi toàn bộ cơ thể của hắn, phổ thông giọt mưa, tựa hồ vô pháp có thể làm ướt được.

Mạc Phàm không có can Tiểu Viêm Cơ, hắn chỉ chăm chăm nhìn xem vị này người lãnh đạo của Ai Cập, nội tâm có chút xúc động.

Xúc động, cũng không phải tự mình bố vũ nhiệm vụ đại công cáo thành, mà là quân thủ Nole lời nói này khiến hắn xúc động.

Là hắn hiểu được mình sai rồi, chính trị thế sự, chính mình cần phải có một góc độ nhìn nhận xa hơn.

Mưa, chính là tín hiệu cho toàn bộ thổ dân đói khát ở ngoài Ai Cập ý thức được.

Bố vũ...

Này treo thưởng nhiệm vụ, tự chính là Khafre ở sau bày trò.

Rất có thể một cái Liệp Vương giả nào đó, hoặc thậm chí còn cao hơn cả Liệp Vương, thông qua Khafre thao túng chỉ thị đằng sau.

"Nói cho ta biết, có phải hay không trận chiến tranh này..." Mạc Phàm trong lòng nhắc lên một chút gọn sóng.

"Phải, nó bắt đầu bằng một trận mưa, chúng ta đang ở khai cuộc thế chiến..." Quân thủ Nole trầm giọng nói.

Huyền âm tại thính giác, không gian chỉ nhãn tại thị giác, Mạc Phàm nghe được vạn vật tiếng mưa rơi ngoài xa, càng thấy được Quất Sa trấn ngoài kia hân hoan vui vẻ nghe, hắn đồng dạng cảm toàn bộ Cairo thành là như thế nào đang sống trong hạnh phúc.

Mạc Phàm đứng tại dưới mưa, phiêu diêu không một vết ướt.

Mà thành chủ Nole đứng ở trước mặt mình, vẫn như cũ chưa từng xê dịch nửa bước, vẫn như cũ duy trì kia phần khiêm tốn...

Nhưng mưa không tha cho mái tóc có nhiều điểm bạc trắng của hắn, mưa tưới thấu hắn quân phục, mưa rơi dính vào gò má thấm nhuần tư vị sương gió của hắn, đem hắn cái kia khuôn mặt cho phá lệ kiên nghị. Ánh mắt của hắn, tại lúc này có quang mang, lại là một loại hồ phách người lãnh đạo vĩnh viễn sẽ không đầu hàng với bất cứ thế lực nào.

"Này bố vũ, là ta sai lầm. Người tự nhiên chính là cố hết sức ngăn chặn ta cái này bố vũ. Vì sao không nói sớm?" Mạc Phàm nở nụ cười, nhìn xem cái này chán chường quân thủ.

“Không cần nữa. Ta suy tính suy tính, nhân nhượng nhân nhượng, bắt quá là kéo dài trì hoãn. Đây là độ về ý chí kiên định của ta cùng Khafre thời gian. Sớm hay muộn gì cũng phải có một trận đánh lớn thôi. Chúng ta cũng không thể đi giải thích với láng giềng các nước, đành phó thác trận này cho trời. Mạc Vỹ Kỳ huynh đệ, Asha Corea nói với ta rằng, người là một kẻ kiên định nhất nàng từng biết, phần này có hay không ta sẽ cần được đây?” Nole giọng cười nói.

“So với Ethan, người đứng là tốt hơn hẳn gấp trăm lần, ngàn lần!” Mạc Phàm không có trực tiếp trả lời câu hỏi của mình, hắn chỉ nhàn nhạt giành tặng một lời khen cho vị tân nhiệm quân thủ của Ai Cập.

“Phải rồi, ta còn một câu hỏi, người hắn là đã làm gián điệp lên vào danh ngạch thuộc hạ Khafre phải không?” Mạc Phàm hỏi.

Quân thủ Nole khựng người lại một chút, chăm chăm nhìn kỹ lấy gương mặt nam nhân trẻ tuổi này không một chút nước mưa trên gò má, nhất thời lộ ra mấy phần kinh ngạc.

“Người theo dõi ta sao?” Quân thủ Nole nói.

“Ta phán đoán thôi, lần trước gặp, Quý Dao Nhân rút lui kịp thời như vậy, quá nửa là cùng người có liên hệ. Không ở hang địch thì làm sao biết được kế hoạch của địch. Nay quân thủ yên tâm, ta ở vị trí của người, căn bản đó cũng là tốt nhất lựa chọn phương án”. Mạc Phàm thẳng thắn nói rằng.

Sau cùng thì trận chiến tranh này vẫn là không thể tránh khỏi.

Cái gì binh sĩ tinh lương, cái gì quân đội hùng mạnh, cái gì quốc gia ngàn năm dày dặn kinh nghiệm cùng vong linh chiến đấu, trong mắt bọn hắn đều đã không trọng yếu, cầu sinh sẽ để thổ dân liên bang các nước láng giềng như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Bọn hắn vì còn sống mà chiến.

Ai Cập vì tôn nghiêm sinh tồn, vì thổ địa mà chiến.

Ai thắng, ai bại?

Kết quả của cuộc chiến tranh này chỉ có một cái, Nole rất rõ ràng, Mạc Phàm hiện tại cũng vô cùng rõ ràng.

Cho nên phần kia đại kết cục, hết thảy lợi ích quy về một người...

Khafre!!

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 351: Mặc cho mưa tấy lễ

.....

"Ào ào ào ào ào ào ào ào ào ào ào ào ào ào ào ~~~~~ ~ "

Tiếng mưa rơi ồn ào náo động.

Dân chúng chúc mừng, hoan hỉ chung vui.

Thân là đại quân thủ, Nole đứng tại bệ bạc trong mưa to, ánh mắt pha một chút nghiêm nghị quan sát từ trên đỉnh thành thủ đô Cairo xuống.

Vèn vẹn một bước hắn liền có thể quay đầu lại, núp sau mái hiên, nhưng hắn không có.

Hải Âu Điều bay tại trong mưa chậm chạp lên không, bọn chúng huyết thống là tới từ Địa Trung Hải lớp săn mồi, là cánh thịt, nước mưa không thể làm lông vũ bọn chúng ẩm ướt được, họa chăng, chỉ là nhiều một chút lực cản.

Hai nhánh tiểu đội quân uy vùn vụt di chuyển trên hải âu thú đoàn, có cả hai vị quan cực lớn Thiếu Tướng cùng tham mưu Tư Lệnh cũng dẫn đầu, đứng ở Á Long, Long Ưng trên thân chỉ đạo.

Bọn hắn chính đang tuân tự theo lệnh của quân thủ Nole thoát ly Ai Cập, khi bọn hắn đến tám trăm mét chỗ cao, có thể nhìn thấy lít nha lít nhít hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống không nói, liền mờ nhạt chứng kiến một đoàn một đoàn người chính như vạn thú hoang đã xông về trong biên giới Ai Cập, xông về Cairo thành!

Là láng giềng ngoại nhân xâm lược...

Liên bang sáu nước trừng phạt!!!

Bọn hắn tiếng hò hét càng ngày càng vang, liền liền bay ở độ cao cách mặt đất gần một km, hay là mưa to bệ bạc đều không thể che giấu, giống như chân trời vô tận thiên lôi đang không ngừng tới gần!!!

"Ài... cứ điểm bị công phá, quả nhiên là không thoát được cuộc chiến này?!" Tham mưu Tư Lệnh Ricardo Lê Hoàng tuy là biết trước, nhưng như cũ vẫn có chút không dám tin tưởng một màn này, ngờ ngác nói.

"Đại sư, chúng ta cũng là Ai Cập nhân khẩu, càng là Cairo thành con dân, chẳng lẽ liền trở mắt nhìn xem những lũ thổ phi điên cuồng này xâm lược quốc gia chúng ta, đồng thời tu luyện chỉ cao ma pháp, ta với ngài là đỉnh vị giả, thượng vị giả tọa trấn, có thể chưa đột phá đến siêu việt giả như đại nguyên soái, nhưng là, vì sao muốn e ngại những này dân đen?" Thiếu Tướng Kose Dương Khái lớn tiếng nói.

Làm Kose tộc hậu duệ một trong, quá khứ gì đó không quá để tâm, Kose Dương Khái ngược lại vẫn coi Cairo thành là hoàng thân quốc thích, dưới mắt gia tộc mình một thời lãnh địa bị dạng này chà đạp, hấn làm sao phải nhịn xuống!

Hấn tin tưởng, nếu như quân đội có thêm mình cùng Tham Mưu tư lệnh tại, còn có hai tiểu đội thiện chiến hội quân, hấn là có thể giúp rất nhiều sức để đồ diệt đám ngoại nhân khôn kiếp này.

Tham mưu Tư Lệnh Ricardo Lê Hoàng chưa có trả lời lại ngay, hấn vuốt vuốt râu dài, tại trên Long Ưng chậm rãi quan sát đằng đặc các chấm nhỏ bạo quân xâm lược.

Trên mặt đất, có lẽ chỉ thấy được một đám thân ảnh chen chúc như zombie hình hài, nhưng từ chỗ cao nhìn xuống, những thân ảnh kia rả rích không dứt, có chút thậm chí còn đủ để hình thành nên một siêu to cánh rừng, một cự đại con sông cho bao bọc Ai Cập tứ phía lại, khít chặt như bóp nát một quả cam.

Xâm lược quân chọc thủng biên giới vách tường, giẫm đạp qua liên tiếp các thôn xóm ngoại thành, cây nát mấy ngọn núi tuyến đường, liễu linh xông về vừa mới nứt vào nước mưa ruộng lúa, xông về thành trì, âm âm đổ vào bên trong xâm thực.

"Vào quân đội, tôi cao trọng yếu nhất là phải nghe lệnh tổng chỉ huy. Trừ phi là quân thủ tử trận, nếu không kiên quyết không tham dự bất luận cái gì chiến sự, cái quy củ này người không hiểu sao?" Tham mưu Tư Lệnh Ricardo Lê Hoàng cuối cùng đáp lời.

"Nhưng những cái kia là khôn kiếp Liên Bang tập hợp, vốn dĩ là làm trái đạo đức nhân loại lẽ thường, phá vỡ hiệp ước quốc tế hóa. Bọn hấn là dã thú, là ác dân, là ngoại lai ung thư. Bọn hấn rõ ràng có đất đai của mình, lại muốn bước vào Ai Cập chúng ta địa phận lãnh thổ, lẽ nào ta không được phép giết họ?" Thiếu Tướng Kose Dương Khái kích động nói.

Vì cái gì không xuất thủ?

Luận thực lực, thiếu tướng cùng tham mưu tư lệnh hai cánh tay đắc lực nhất của quân thủ Nole, kinh nghiệm hành quân chống lại vong linh giữ vững cương thổ, rõ ràng là tuyệt đối có thể góp sức ngăn cản liên bang quân đội, chỉ ít có thể kéo dài đến viện quân đuổi tới a.

"Bọn hấn cũng không phải dã thú, bọn hấn cũng chỉ là tại cầu sinh..." Ricardo Lê Hoàng không có nhìn xuống dưới mặt đất nữa, hấn kia ánh mắt xa xăm hướng về Nam tiến giữa lòng Phi Châu đại lục.

Tham mưu Tư Lệnh tuy không có xuất thân hoàng thất tộc, không có lịch sử nào tranh hùng cùng quyền thế, nhưng hấn đồng dạng có sâu sắc tấm lòng thương dân.

Bản thân là vì dân, hấn thường ngày đi theo quân thủ Nole, cùng vị tọa trấn Ai Cập tham mưu công lược chiến ý.

Nhìn thấy dân khổ, dân đói, nhìn thấy hạn hán làm than... hấn cũng từng cho rằng phong ấn sông Nile cái kia kế hoạch của quân thủ Nole là sai đấy.

Chỉ đến khi tận mắt chứng kiến mây đen mưa bão, người người hân hoan, cuối cùng, hấn mới thấu hiểu.

Mưa, cứu sống bất quá là nho nhỏ một vài cái thành trì trong vài giờ đồng hồ, căn bản không cứu sống ngày này tai họa bị kịch...

Cho dù không có đại nguyên soái Nole dạng này quân lệnh, Ricardo Lê Hoàng nên làm cái gì?

Lao xuống kia đồ sát một đám ngoại nhân đang vì mình vợ con, lão cha già, bà mẹ bệnh, đám con nhỏ mà xông vào hứng nước cầu sinh lộ, hay là truy tìm Liên Bang nguyên thủ sáu quốc gia trả thù?

Câu trả lời rất rõ ràng, cái gì cũng đều không làm được!!!

Kia lấy sức vền vẹn hai tiểu quân đội, cho dù là thiện chiến, khẳng định vẫn không có khả năng tìm ra Liên Bang tổng bộ đầu não trong biển người chỉ chít quân nguyên; càng là không có cái năng lực trả thù, bắt sống bọn chúng.

Đầu não Liên Bang của sáu cái quốc gia liên hợp, làm sao lại thiếu một chút cấm chú pháp sư đâu?

Nước bọn chúng tuy không có nhiều sinh mệnh chi nguyên lòng sông như Ai Cập, nhưng thiên nhiên trù phú không thừa chỗ nào, càng không muốn nói, bọn hấn còn muốn ung dung thoải mái đầu tư, phát triển nhân tài hơn rất nhiều vì không phải đối đầu với vong linh thường trực.

Ai Cập thế nhưng cấm chú hội chỉ có bốn thành viên, bao quát cả quân thủ Nole dạng này làm thành viên danh dự.

Trận chiến này, căn bản hai người bọn hấn nhúng tay vào hay không, kết quả vẫn chẳng thay đổi được.

“Huống chi, quân thù giao cho chúng ta có trách nhiệm riêng, đi thôi!” Tham mưu Tư Lệnh Ricardo Lê Hoàng mở miệng nói rằng.

.....

Mưa, thể lương vượt suốt sống lưng người trung niên ấy, nước mưa rót vào vạt áo của hắn, lem nhem quân phục trang nghiêm nhất vị lãnh tụ, cũng từ trên tóc điểm vài sợi bạc của hắn chảy xuôi đến gương mặt...

Dân vui, nhưng lòng người vì dân, có sao lại u mịt, chẳng thể nở nụ cười...

"Quân thù, ý ngài nói?" Hắc Tượng Vương cũng đứng trên mái hiên cao cao tường thành, Liệp Vương Ai Cập rút cuộc minh bạch Nole vì cái gì cười không nổi.

"Mưa tới, quốc vong..." Nole mở miệng nói rằng.

Bất quá, hắn vĩnh viễn không có ném quốc gia mà chạy.

Mặc kệ cái gì đồ linh Minh Giới hưởng lợi, mặc kệ cái gì chém chém giết giết, hắn muốn cùng đám kia vừa mới công phá cứ điểm bạo quân từ chiến đến cùng.

Hắn phải bảo vệ cái này vừa mới được một trận hô hoán mưa to sung sướng như điên của con dân Cairo thành, con dân Ai Cập.

Nhìn người dân của mình niềm nở, vị quân thù ý thức được chuyện Mạc Phàm hưng vân bố vũ cũng không phải hoàn toàn không có ý nghĩa.

Ý nghĩa chính là, để cho hắn một lần nữa chiến đấu vì niềm tin mãnh liệt, muốn vì dân của mình mà xông pha nhiệt huyết thanh xuân.

Mạc Phàm là người trẻ tuổi, hắn cũng là ngoại nhân, hắn không tiếc tất cả, phấn đấu một mình đem lại một trận mưa to vỡ òa cho hàng triệu người Ai Cập.

Hắn là quân thù, tại sao lại còn muốn thương lượng với địch đâu!?

“Ta không kêu gọi được huynh trưởng ta tới...” Hắc Tượng Vương lần nữa sừng sốt, vội vã nói.

“Không cần thiết, Hopper phe địch, người sẽ sớm gặp hắn trên chiến trường”. Quân thù Nole tâm vẫn ở trong thành, mắt nhìn xa xăm bạo quân đang khăn trương tràn vào.

“Hopper... Hopper làm việc cho liên bang ngoại quốc? Không, không, hắn không thể...” Hắc Tượng Vương kinh hãi tột độ, không hề tin tưởng lời nói này của quân thù Nole.

Hopper, Kose Dương Khái, Hắc Tượng Vương, ba người này chính là hậu duệ của Kose hoàng thất.

Hopper làm huynh trưởng, hắn là tu vi gì?

Cầm chú pháp sư.

Hắn muốn tạo phản, tự nhiên hai người còn lại có thể thoát khỏi tội nhân thiên cổ sao?

Vậy còn Kose Dương Khái, người sư ca thứ hai của Hắc Tượng Vương, tự này giờ, hắn loay hoay nhìn mãi cũng không thấy đâu, lẽ nào...

Quân thù Nole phát giác Hắc Tượng Vương tâm lý không ổn, lúc này mới vỗ vỗ lấy vai hắn, trầm giọng nói: “Người yên tâm, người muốn bỏ chạy mà nói, ta không giữ lại. Chỉ cần người không làm chuyện có lỗi với nhân dân, ta tự nhiên cũng sẽ không tìm người ám toán. Chỗ huynh trưởng của người, Hopper, hắn cũng không có đầu quân cho Liên Bang gì cả”.

“Không đầu quân cho Liên Bang, vậy hắn là phản quân trong nước sao?” Hắc Tượng Vương giật mình một cái, lập tức nghĩ tới cái này phiền quân phản loại đánh chiếm Chi Lâm Vong trấn.

Quân thù Nole ôn tồn mà bình tĩnh, chậm rãi lắc đầu.

“Vậy làm sao ngài nói huynh trưởng ta làm phản?” Hắc Tượng Vương lần nữa hoài nghi.

“Hắn làm việc cho Khafre!!!”

Dứt lời, quân thù Nole cũng không nói thêm một câu nào với vị Liệp Vương của Ai Cập nữa.

Hắn buông xuống trước đó phần uy nghi, đem trường bào quân uy cởi ra, đặt trên đỉnh thành ở trung ương vị trí, treo phần oai nghiêm bắt khuất này lăm lăm liệt liệt như là đòi đòi không thẹn với nước, không hổ với dân.

Chính mình chậm rãi đi xuống bậc thang, mặc cho mưa tẩy lễ...

Trên thành mái hiên, để lại duy nhất một mình Hắc Tượng Vương đứng đó, tại trong mưa tâm tình nặng nề đến cực điểm, như là muốn vụn vỡ ra không cách nào phục hồi.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 352: Sạc lở

Thành phố Giza, Ai Cập, nơi tiếp giáp các Tiểu Vương Quốc Ả Rập.

"Ông Ông Ông Ông Ông Ông Ông ~ "

Biên giới Ai Cập bao bọc bởi mấy chục dãy Lạc Oải Sơn, đột nhiên, một trận lại nổ vang từ thung lũng chỗ sâu truyền đến, dưới mệnh mông vô tận nước mưa, có thể nhìn thấy chỗ kia nhỏ nhỏ không còn chứa đủ dòng nước rót vào, khe đất hẹp bị bão hòa vỡ ra đại mạch, rễ cây trượt ra khỏi lớp đất, như là đang bị một đầu Cự Hùng to lớn làm cho chấn động. Hết thấy núi đá, cây cối bị hung hăng quấy nhiễu trong đó, cuối cùng sạc lở, theo cái kia nóng nảy cán quét cùng nhau ép hướng về phía mặt đường bên dưới.

"Các người, nhìn phía kia, giống như Lạc Oải Sơn đang bị sói mòn sụp xuống vậy?" Một lão bà bà dắt tay cháu trai mình ra tắm mưa, tranh thủ mấy giọt sinh mệnh chi nguyên siêu quý hiếm này cho rửa ráy bản thân sau hơn cả năm không vệ sinh cá nhân vì cạn kiệt ngân khổ nước.

"Núi lở, nguy to, là núi lở!!"

Dân chúng trong thành phố kinh ngạc không thôi, thời tiết khô hạn kéo dài thật lâu, sơn lâm chỉ mới tức thì có lại một trận mưa to, cũng không phải là bão cấp gió giật, làm sao có khả năng bởi vì cái trận mưa này mà dẫn phát sạc lở núi non?

Vô lí...

Cái này mưa, nhiều nhất tưới nhuần sơn lâm, cây con được giải khát, cây lớn được một trận bồi bổ sinh mệnh chi nguyên, tuyệt đối không thể dẫn phát dạng này mãnh liệt lũ lớn.

Giza thành, vài chục tráng niên đã qua tu luyện ma pháp, tu vi đầu đó trung giai cấp bậc, có thêm hai, ba vị cao giai gì đó, bọn hắn ngưng việc hân hoan ăn mừng đi, cố ý đi về phía trước kiểm tra mức độ chấn động của dãy Lạc Oải Sơn trước mặt.

"Ông Ông Ông Ông Ông Ông Ông ~~~~~"

Từ khoảng cách hơn 500 mét đứng trông, bọn hắn loạn choáng đứng không vững, cảm nhận được rõ ràng một trận rung lắc động đất có cường độ tương đối mạnh, có thể là suy tụt chút làm cho hệ thống nhà cửa của ngôi làng nhỏ nhắn bị đổ sập. Trên đường, thật nhiều cột điện, đèn đường bị lật xuống, ngã về phía người dân.

Núi cao sạc lở, đất đai bị nước thấm qua trở nên thành một mảnh hạt thủy bùn lầy, dơ bẩn vô cùng, chứng như là dòng thác bộc vỡ ra, thế không thể đỡ từ Lạc Oải Sơn cán quét ngang đồng ruộng, đồng thời tùy ý trút xuống hướng về phía làng.

"Chạy, chạy mau! Đất lở đang quét đến, còn đứng đây chúng ta sẽ chết chắc!"

"Chạy!!!"

Kia nhỏ nhỏ đường hẹp nhưng ngược lại nhân khẩu của thành Giza có mật độ dân số cao, trung bình mười mét bình phương đất có thể liền 5 người lớn đứng tụ tập lại tắm mưa ngoài trời, họ nghe tiếng gào thét kia, lập tức cái gì cả năm mới mưa rơi cũng không còn dám chần chừ, lập tức bỏ chạy.

Mà lại là, một số người trong lúc bỏ chạy, ánh mắt không tự chủ được lên quay lưng nhìn về phía sau, liền giật mình không thể tin được, chỉ có ở cự ly này, bọn hắn mới thấy rõ ràng thứ kinh khủng làm cho núi non thung lũng cũng phải sạc lở, lục địa được một trận động đất to lớn.

Tụ tập chính là kia từ ngoại nhân từ quốc gia giềng, bọn hắn đói khát, bọ hân điên cuồng, trong con mắt không có bất cứ cái gì 'nhân phẩm' sót lại, giống hệt tổ ong, tổ kiến chứa trong rừng đánh tới bạo loạn chi quân, bọn hắn dài dòng đội ngũ phải tới trăm vạn người tham gia, đếm hoài không hết, vô hồn cầm đầu chạy lại, mặc kệ đất đá đồ lở, mặc kệ mưa lũ thế nào.

"Ầm ầm ầm ầm ầm ~~~~~"

Mấy cái pháp sư thanh niên đứng ở lại chặn sạc lở, căn bản ma pháp của bọn hắn còn chưa kịp vẽ ra, lập tức đã bị chỗ này ngàn mét sơn thạch đổ vào đầu, nước lũ cuốn trôi đi.

Càng không cần phải nói tốc độ của mấy cái kia tiểu thương công nghiệp, người bán vải, người làm dệt may, người cắt cỏ công nhân, không biết nhiều ít

Giza thành chỉ dân bị son cốc này sặc lỗ lủ quét nuốt chứng lấy, bọn hấn muốn hướng về sau rút lui, lại bởi vì động đất mạnh, nhiều chướng ngại vật nhấp nhô cản bước, góp phần làm chặt chẽ địa thế, khiến cho bọn hấn liên tránh né sặc lỗ địa phương đều không có cơ hội.

Hàng ngàn hàng vạn người nhận lấy trận này lũ quét kèm theo sặc lỗ này tàn phá, bọn hấn bị sóng đất thô bạo, hung hăng chụp chết tại bùn lầy bên trên, bị chết chìm trong nước bẩn, bị cọ rửa đến xác thịt đều be bét xé ra.

Thậm chí, đáng sợ nhất chính là, tại người dân lần lượt lũ lượt ngã xuống, bị chôn vùi; chưa đầy 30 giây sau, đã thấy mấy ngoại nhân zombie giẫm đạp lên đầu người chết, boi boi, lao lao, leo leo qua mấy chướng ngại vật kia, cùng một chỗ với lũ lỗ đất sặc cuốn vào, vơ vét tài sản dân cư trong Giza thành.

Vốn dĩ Giza thành trước mặt còn đang ăn mừng hạn hán qua đi.

Giờ này khắc này, hết thảy chỉ còn một mảnh thê lương tội nghiệp, một mảnh kêu rên oán hận!

“Phốc phốc phốc phốc phốc phốc phốc ~~~~~”

Đột nhiên, ngay tại trung ương Giza thành, chỗ mà chấn động động đất mạnh mẽ nhất, xuất hiện một vòng xoáy cát tựa hồ vòi rồng. Tại vòi rồng chưa tan, lập tức một cái bức tường nham chi sa mạc từ nhà đồ, thân cây cuốn lại với nhau, từ từ xao động mọc lên chỗ mặt đất, kiên cố chắc nịch, cao hơn năm trăm mét, rộng sánh ngang đường chân trời.

Bạo quân thổ phỉ, một khắc cuốn theo dòng sặc lỗ xông vào bên trong, vì một cái này khủng bố tường thành chỉ nham mà bị chặn lại, đồng thời nhìn thấy lũ quét va vào tường thành, dội ngược ra sau, tạo một lực trùng kích phản ngược đâm thổ phỉ kia.

Khi thế hùng hổ bạo loạn từ láng giềng ngoại nhân, vốn là dễ như trở bàn tay công phá thành trì biên giới, dễ như ăn cái bánh chọc thủng một tuyến son mạch thung lũng. Nhưng bởi vì trận này một cái khủng khiếp tường thành ma pháp, mà để cho mấu chốt sặc lỗ lũ quét ngược lại đánh bọn hấn tan rã hơn một phần tư, thì thế cùng núi không sai biệt cùng một chỗ phiêu bạt.

“A a, quân đội, Ai Cập như binh vũ trang đã tới rồi!!” Một cái nữ hài mặt mũi be bét bùn đất, kia chân rũ rượi máu tươi hòa cùng nước mưa, ngẩng đầu nhìn lên trời mà thốt lên.

Thành thị Giza phía đỉnh đầu, lúc này ở trong trời mưa phi nhanh chính là lực lượng không quân Ai Cập tinh nhuệ, bọn hấn đang chạy về Giza thành viện trợ.

Một đoàn Hạt Ưng phi đội, bọn chúng chính tề phe phẩy cánh, hình thành to lớn khí lưu đem trọn đội ngũ cười Hạt Ưng dài dòng cho bao phủ đi vào cứ địa bầu trời. Tại dạng này khí lưu tuần hoàn bên trong, dù là có một ít Hạt Ưng thể lực chống đỡ hết nổi, cũng có thể nương tựa theo cánh chim tiến hành lướt đi, cái này lướt đi quá trình cũng sẽ không để bọn chúng thoát ly đội ngũ.

Nhận được quân lệnh đưa xuống, Hạt Ưng quân đoàn tiến lên tốc độ thật nhanh, chắc hẳn sẽ không hao phí thời gian quá dài liền có thể đến Giza thành. Lấy Giza Thành hiện tại tình trạng đến xem, bọn hấn tuy là có chậm chân một chút, nhưng còn may không đến mức hàng triệu người thiệt mạng.

Bất quá, kia tường thành ma pháp cũng không phải do Hạt Ưng phi đội thi triển, bọn hấn vừa đến, đồng dạng cũng bị cái khủng bố ma pháp này làm cho chấn động.

"Người kia, người kia là Serena William, hội trưởng cấm chú hội Ai Cập!" Đội viên Hạt Ưng phi đội lớn tiếng nói, bàn tay hấn chỉ về một cái áo bào màu vàng lão ni cô đang treo mình bằng cặp Thiên Từ Điều như kim sa áo trời lơ lửng giữa núi non.

“Thủ tịch, ngài cũng đến họp quân?” Đội trưởng Hạt Ưng phi đội hắt dấy cương ung thú, ra lệnh bay lại gần vị kia hội trưởng.

Đội ngũ hàng sau một chút chim bay các tướng sĩ thấy được Thiên Từ Điều đặc trưng của người đó, lập tức nhao nhao lộ ra vẻ kinh ngạc.

Serena William một chút uy danh bọn hấn đều có nghe nói, ngẫu nhiên cũng trong quân đội gặp qua thân ảnh của nàng không phải là quá hiếm, nhưng giống như vậy Thiên Từ Điều thiên phú của nàng phi hành lại là lần đầu tiên mắt thấy!

Serena William tại Ai Cập có danh vọng không hề kém quân thủ Nole. Luận tuổi tác, cương vị, nàng mặc dù ngoài 60 tuổi, nhưng được rất nhiều người tin tưởng, cho đảm nhiệm lấy 3 chức vị: Hội trưởng cấm chú hội, viện trưởng Ai Cập Quốc Hoa học phủ, thủ tịch Vong Linh Sát Giả Đoàn của Ai Cập.

Kia tường thành biên ải làm đề chặn sặc lỗ, chính là ma pháp của nàng.

“Quốc gia đại nạn, ta làm sao có thể không đến đâu. Bất quá, chỗ này liền giao lại cho các người đi? Bọn người này chỉ là tạp ô ngoại nhân, một chút mạnh mẽ ma pháp đều không có, không cần đến ta phải tiếp tục giết sạch. Nole truyền tin nhờ ta tương trợ, Liên Bang quân đội mới là trọng yếu nhất, ai trong số nhóm các người tìm được bọn hấn, lập tức phóng tin!” Hội trưởng William từ ngữ đánh thép nói rằng.

“Bọn ta cũng theo lệnh quân thủ đến, thưa ngài!” Đội trưởng Hạt Ưng phi đội nói.

“Bất quá, cẩn thận một chút, ta tuy không tiện giao chiến, nhưng ta cảm giác bọn bạo dân này cũng có chút uy hiếp quái dị, đến cả ta cũng không rõ ràng, hết thảy chỉ dừng lại ở trên cao đánh giá. Đừng nên sơ sẩy để bị thất bại”. Hội trưởng William nói rằng

Nàng dứt lời xong, Thiên Từ Điều đập cánh chuyển động, gió phong một cái cuốn qua, nháy mắt chân trời chỉ còn lại màu vàng kim sa một mảnh lại mảnh phủ xuống, ngoài ra cũng không thấy thứ gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 353: Thiên Lan phiến quân

Tọa lạc giữa hai tòa cỡ lớn đô thị Luxor cùng Cairo, Chi Lâm Vong trấn như cũ vẫn là một cái phế tích chi thành, không có bao nhiêu nhân khẩu.

Chỉ ít, Chi Lâm Vong trấn là cứ điểm chiến lược cực kỳ quan trọng, địa thế cao, hiểm trở, cách vất đại quân Vong Linh không nói, còn có thể đứng quan sát xa xa phía biên giới giáp vào Lybia cùng Jordan.

Hạt mưa vẫn nặng nề không ngớt, từ chỗ cao nhìn xuống đến cái này rung động một màn, Mạc Phàm nội tâm đồng dạng cuộn lên sóng lớn.

Hắn nhớ tới cái kia tại dưới ánh bình minh son lâm trên một thôn nông trại, khiêm nhường chất phát cùng một chút sương gió người tóc bạc.

Nhớ tới cái kia tại trong mưa to không hề thẹn với nước nhà của một vị trấn quốc lãnh tụ.

Ánh mắt người này, tại u ám chi vũ bên trong cũng lóe ra kiên nghị quang trạch.

Nước đầy tràn mà lại niềm phong, không thả.

Thà rằng dân khổ, lòng đau, ruột cắt, cũng kiên quyết không buông ra đập nước...

Ầm ỉ nao nao tiếng mưa to, huyền âm ma pháp cũng ngăn không được mưa âm, Mạc Phàm trong đầu tất cả đều là vị kia Ai Cập quân thủ thân ảnh, mà lúc đó kết thúc hội thoại, vị quân thủ cuối cùng không nói gì thêm, chỉ khom người một cái, tựa như lời chào tạm biệt, cơ hồ cũng không muốn đòi hỏi mình hiệp trợ, ra sức chút gì.

Mạc Phàm hít sâu một hơi, hút vào tất cả đều là không khí ẩm ướt có phần chua xót, hắn nhìn qua phiêu diêu màn mưa, thấy một mảnh thê lương đại địa không hề kết.

Hoa Hạ là nhà, Ai Cập không là nhà, nhưng người và ta đều người phạm, mất trấn, da thịt a...

Chẳng lẽ chỉ có thể trở mắt xem diễn biến kết quả sao?

"Đằng sau sóng núi sụp đổ còn có bạo loạn đại quân. Trời ạ, 6 cái quốc gia liên hợp xông vào, người đói khát phát cuồng, đến cùng là cuộc thảm họa kinh hồn này sẽ còn diễn biến thế nào!" Lukaku đột nhiên kinh hô một tiếng.

Đứng trên toà thành quan sát, một chút liền có thể trông thấy vành đai dài thật dài khu rừng cao su giáp hai quốc gia Sudan cùng Lybia, khó có thể tưởng tượng là tại son cốc bên ngoài, vậy mà trong chớp mắt liền cảm nhận được số người còn vượt qua số đốm xanh cây cao su, theo sau còn có hàng ngàn hàng vạn bạo quân, tiến vào Cairo thành bất quá chỉ là một phần trong đó!

Mạc Phàm nhãn lực kinh thiên hơn Lukaku, hắn còn quan sát thấy một vị ni cô pháp sư đang chiếm cứ không trung Ai Cập, thân có óng ánh kim sa chi dục, tay phác họa một tòa liên miên bất tận Tinh Tượng thổ hệ, tại không ngừng đem sa chi nham mạch cho vuron cao lên, đóng thành một cái tân tường thành, ngăn chặn bạo quân.

Bạo quân xác thực bị vị cầm chú pháp sư này trùng kích đã thương nặng, nhưng đã thương, không có nghĩa là khuất phục được bọn hắn khổng lồ căn cơ vì mưu sinh mà tiến.

Cairo thành, Luxor thành, Giza thành, Alexandria thành... Ai Cập diện tích cũng một triệu km vuông, căn bản là trong thời gian ngắn, rất nhiều độc lập cầm chú pháp sư cũng vô pháp chừng không được.

Tường thành tuy là dâng lên, nhưng không phải không thể công phá.

Có chăng, chỉ là miễn cưỡng cho quân đội cùng nhân khẩu Ai Cập thêm một chút thời gian chấn chỉnh.

Theo son cốc lũ quét cùng sạt lở đất đá, bạo loạn ngoại nhân như cũ hội tràn vào đến thành thị bên trong, uống nước, tắm mưa, vơ vét chỗ này nhân khẩu lương thực của người địa phương.

"Lấy đói khát dân chúng dùng tàn bạo hành vi, ngay cả có một ít thực lực pháp sư bị quần quây sợ là cũng rất khó bảo toàn mạng sống. Người thường càng chẳng thể thoát khỏi cái chết quét ngang". Lùn tịt đội trưởng của một đạo Tứ Bình phản quân mở miệng nói rằng.

"Hoàng thượng, chúng ta làm gì bây giờ?" Lukaku buột miệng nói ra.

Mạc Phàm nhìn chằm chằm Lukaku, lại quay sang đạo Tử Bình phản quân dần hàng đứng sau lưng, gương mặt hấn lập tức lộ ra tiểu dung, rất nhanh thay đổi tâm trạng.

Phải rồi, bây giờ bản thân làm Chi Lâm Vong trấn người chấp chương, Ai Cập sự tình sẽ dẫn đến nguy cơ thành cùng trấn tại to lớn xác suất bị đổ sập, chính mình cũng không thể liên ngồi ở đây ngắm cảnh mưa, ăn đồ nướng được.

Ra sức, không phải là quản việc thiên hạ, lo chuyện bao đồng nữa, ngược lại là làm chút bảo vệ mình địa bàn.

Ngạch, phải, là bảo vệ mình địa bàn.

Mạc Phàm gật gật đầu, tự nhiên ưa thích cái quan điểm này.

“Các người có hay không muốn cứu dân mình?” Mạc Phàm mở miệng nói rằng.

Lukaku và mấy cái chỉ huy tứ quân nghe được, đồng dạng trao đổi ánh mắt, dòm ngó lẫn nhau, chưa hiểu lắm câu hỏi ý tứ.

“Hoàng thượng... ý ngài...” Lukaku là người thứ nhất dự định hỏi lại.

“Ta là đang tôn trọng chính kiến, biểu quyết của các người, muốn hay không cứu giá Ai Cập?” Mạc Phàm kiên nhẫn hỏi lại.

Tử Bình phản quân, vẫn luôn là màu đỏ đại địa tương đối nổi danh quân đội tự do, bọn hắn không có quốc gia công nhận, nhưng lại trải qua thường xuyên lịch luyện tham gia nội bộ quốc chiến bên trong, trở thành kẻ cướp phá số một.

Do đó, cứ việc liên quan đến chống đối chính phủ Ai Cập, phản quân liền không điều kiện bán mạng mà tiến hành quấy phá, dù sao những năm gần đây quốc nội như thế cục diện hỗn loạn, căn bản chống lại quân đội chính là một cách vơ vét của cải, tạo ra bát cơm.

Mạc Phàm tôn trọng hỏi lại bọn hắn thay vì trực tiếp quyết định, âu cũng

là vì mối thù địch này.

“Hoàng...” Lukaku khẽ cúi gầm mặt xuống, làm ra bộ dáng nghẹn ngào đến nói.

Chỉ là lời hắn còn chưa kịp thốt hết ra, lùn tịt đội trưởng liền dè giọng lên: “Nguyên soái, chúng ta là phản quân, nhưng không phải phản quốc. Chúng ta không ủng hộ hiến pháp của bộ luật pháp, càng có thành kiến với gã quân thù độc đoán kia, hướng về quân đội chính thống xung đột; nhưng trước sau vẫn mang trên người máu mủ Ai Cập con dân, này thâm họa ập đến, ta kỳ thực hi vọng được ra sức giúp đỡ”.

“Còn các người thì sao?” Mạc Phàm lướt nhanh quanh một vòng ánh mắt của ba chỉ huy còn lại, bao quát cả Lukaku.

“Đại nguyên soái, ta đồng ý!”

“Ta cũng tán thành!”

“Chúng ta có cùng ý kiến!”

“Hoàng thượng, chúng ta muốn cứu Ai Cập!”

“Được, rất tốt! Tiếp theo, các người tập hợp quân sĩ, ta chốc nữa sẽ thông báo kế hoạch?” Mạc Phàm mãi mới nở ra nụ cười bình thản, hạ quyết tâm giúp đỡ chỗ này loạn lạc quốc gia.

“Ây nha, nhưng mà hoàng thượng, không được, như vậy không được!” Lukaku đột nhiên hô to, thốt lên.

Không chỉ Mạc Phàm, ngay cả tứ đại chỉ huy phản quân vừa mới xoa người dự định rời đi, lập tức đều ngừng lại đồng tử trên cơ thể của hắn, tựa hồ tỏ ý muốn lắng nghe.

“Tuyệt đối không được, các người nói, chúng ta nổi danh loạn quân bên trong Ai Cập, bản thân tên gọi lẫn bài danh, quân phục đều không phải ai cũng chấp nhận được. Này nếu đường đường chính chính ra trận, cùng chính thống quân đội một chiến tuyến, e rằng rất không tiện”. Lukaku nói.

Này xác thực là vấn đề lớn.

Đối với quân đội, nhìn thấy phản quân đương đương nhìn thấy vong linh đội ngũ, có thể là so với đám ngoại nhân đối rạch kia còn muốn buồn nôn, tỏ ra nhiều hơn mấy phần kinh tởm.

“Không thành vấn đề, vốn dĩ chỉ là một cái tên gọi, ta trước kia mà pháp bắt đầu từ một cái trường phổ thông tên là Thiên Lan, này trường học đã sớm bị hủy hoại, không còn nữa. Các người muốn bắt đầu lại làm một cái diện mục mới, vừa vặn hay gọi là Thiên Lan phản quân đi, chỉ mục như cũ là một cái tự do quân đội”. Mạc Phàm suy nghĩ một chốc, liền đưa ra quyết định.

“Thiên Lan, phản quân Thiên Lan... cái tên này nghe rất hay!” Lùn tịt đội trưởng hào hứng nói.

“Đúng vậy a. Quả nhiên là nơi theo học của hoàng thượng, bị hủy nhưng cái tên vẫn thật kiêu hùng!” Lukaku tranh thủ bồi thêm nịnh bợ.

Mạc Phàm tức thì cho Lukaku một cái lườm, để hấn kia miệng dẻo lập tức tự khóa lại, không dám tiếp tục trào phúng.

“Về quân phục, hmm... các người nhân số hết thầy là bao nhiêu?” Mạc Phàm hỏi.

“Thời gian gần đây, nhờ có tin tức của ngài lên làm tổng nguyên soái Chi Lâm Vong trấn, số lượng nhân sĩ pháp sư gia nhập Tử Bình phản quân đã lên tới xấp xỉ 4800 người”. Áo bông màu tím đội trưởng nói rằng.

“4800, vậy cũng là gần 5000. Tốt, kia quân phục không cần thay đổi nhiều, ta cung cấp cho các người thêm tọa kỵ Lang chủng, ngồi lên Lang chủng chính là thay đổi hình thức bên ngoài rồi. Lang quân đoàn nhà thực lực tệ nhất hẳn sẽ từ Chiến Tướng đi lên, tuy không phải siêu việt cấp độ, nhưng khẳng định sẽ giúp các người lực lượng được gia tăng tới mấy thành”. Mạc Phàm nói rằng.

Tọa kỵ lang binh đoàn???

Mặt của mấy cái chỉ huy Thiên Lan phiến quân, đặc biệt là áo bông màu tím đội trưởng cùng lũ tọt đội trưởng liền tái sắc cùng hào hứng gộp chung đồng dạng.

Thời điểm đại nguyên soái ra giá mua lại phiến quân đội bọn hắn, kia lang binh đoàn hùng hậu đằng sau màu xanh cánh công kỳ thực vẫn còn in hằn sâu trong tâm trí bọn hắn đấy, hào nhoáng cùng đáng sợ đến khiếp đảm lòng người.

Vậy mà bây giờ sắp được tự mình cười lên lưng Lang binh đoàn khủng khiếp đó, cảm xúc đều khó nói thành lời.

“Mau chuẩn bị đi, các người chinh đồn nhanh đội ngũ, giữa trưa khởi quân!” Mạc Phàm ra lệnh.

“Tuân lệnh!” Tử đại chỉ huy Thiên Lan đồng thanh hô to.

“Đội trưởng Roger!” Mạc Phàm nhìn xuyên qua doanh trại phiến quân, sau đó cản lại người chỉ huy này một bước chân.

Lần trước mua lại quân đội, coi như cũng có tiếp xúc nhau, Mạc Phàm tương đương rất đặc biệt lưu tâm người này.

Dù sao chẳng nữa, đã từng tại chức Đô Đốc Duyên Hải Ai Cập quân đội, Roger cả về tư duy, cầm quân lẫn thực lực, khẳng định sẽ có chút hơn người, để cho Mạc Phàm không thể xem nhẹ được.

“Nguyên soái, ngài có chuyện gì cần dặn thêm?” Chỉ huy Roger nghi hoặc hỏi.

“Người mang một nửa tướng sĩ về Alexandria thành, một nửa kia tướng sĩ theo ta đi Cairo thành”. Mạc Phàm nói.

Roger nhú mày lại, rõ ràng đang muốn chất vấn, Mạc Phàm đột nhiên vút lệnh bài chỉ huy cho vị này mặt sẹo đội trưởng.

Tiếp nhận đại nguyên soái quyền lệnh bài, đội trưởng Roger sa vào đến trầm tư, sau một lúc lâu mới đem lệnh bài giao trả lại cho Mạc Phàm, mở miệng khẳng định: “Xin lỗi nguyên soái, ta muốn tác chiến, không phải nghỉ dưỡng, càng không có tư vị giữa hoàn cảnh đất nước lâm than liên đi trả thù xưa”.

Alexandria thành là thành phố biển.

Chính Roger là cựu đô đốc duyên hải địa phận này. Năm xưa vì mâu thuẫn, hắn tại đây từ bỏ chức vụ xuống mà trở thành phản quân, nhất định trong lòng sẽ ghi hận thù cũ.

Mạc Phàm vừa rồi thử nghiệm cho hắn một cơ hội cầm quân có tọa kỵ lang chủng, giữa thời điểm để cho Roger quyết định.

Hắn đồng ý mà nói, rất có khả năng Mạc Phàm sẽ lập tức thanh trừng người này ra khỏi Thiên Lan quân đội.

Lại giống như quân thủ Nole yếm trả hai mạng, ẩn mình trong hàng ngũ của Khafre để điều tra thông tin.

Thật lòng Mạc Phàm rất kiêng kỵ trong quân mình có sâu địch nội phản.

May mắn là, nhìn biểu hiện Roger bên ngoài trông đến, xác suất rất cao người này sẽ không làm điều phản lại quân lệnh.

“Yên tâm, ta tin tưởng người, ta không giao quân cho người để trả thù. Mau chóng đem vật của ta muốn mang đến tiền tuyến Alexandria thành!” Mạc Phàm đáp ứng.

Hắn sau đó dùng huyền âm hệ, tiếp tục ní non vào tai Roger thêm vài lời nữa, căn dặn cẩn nhắc.

Thiên Lan phiến quân đội trưởng Roger hành lễ một cái, lập tức phân phó tiểu quan binh dưới trướng đi điều động quân đội, nghe theo Mạc Phàm an bài.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 354: Cướp

.....

Hai dãy núi kéo dài hơn trăm dặm tại màu xám bình nguyên giao thoa, đem cuồng dân Jordan, Sudan, Lybia cùng Ai Cập cương thổ nói chung, thủ đô Cairo nói riêng ngăn cách ra một tuyến thung lũng tương đối lớn, hoặc ít nhất, bọn hắn muốn xông vào phurong xá đô liên hợp nhân khẩu đều tổn không ít thời gian.

Ngược lại là, tòa thành cứ điểm liền đứng sừng sững tại dãy núi chân núi phía đông, Chi Lâm Vong Trấn tọa lạc phía tây, cách xa nhau cũng bất quá là bảy mươi dặm, mà thêm vào có Lang binh thần tốc ở làm tọa kỵ, phạm vi này càng không tính là hạng gì trở ngại.

Lang binh đoàn sinh sống cùng đi săn bên trong Vạn Long Cốc, Đệ Nhị Long Môn, cho nên trèo đèo lội suối dưới mưa, ngay cả đến vách núi dốc đứng, căn bản đều không làm khó được chúng; chỉ thoảng dưới nửa giờ đồng hồ, hết thảy đã có mặt ở Trường An trấn, trung ương hành chính Cairo thành.

Bất quá, dự tính thông thường sẽ có sai sót.

Trước mặt Thiên Lan phiến quân lúc này, rõ ràng là một cái hỗn loạn vô cùng chiến đấu, có người dưới mưa cầm đồ bỏ chạy, có người vội vã khóa cửa nhà lại, có kẻ thì liều mình xông thẳng vào trại dân, thậm chí lao vào quật ngã cả binh sĩ sử dụng ma pháp.

“Vỡ... vỡ trận rồi?”, Lukaku thần sắc không thể tin được thốt lên.

“Bọn chúng xông vào Cairo thành muốn nhanh, chúng ta tính toán có chỗ chưa đúng sao?”, lùn tịt đội trưởng đồng dạng thất kinh mặt mũi.

Những tường cao lớn cùng cách xa hai dãy núi liền tiếp thung lũng, ngoại nhân người sẽ rất khó xông vào Cairo thành, vậy mà cứ điểm tường đá đều không thể hoàn toàn ngăn cản được đến hàng trăm vạn bạo loạn chi quân này.

Bạo loạn đại quân là một đám đối khát dã thú liên miên bất tuyệt, bọn hắn giờ phút đã vượt qua chỗ địa hình hiểm trở gần hết, khí thế khó mà ngăn cản; bởi vì việc thiếu ăn thiếu uống một thời gian dài, cộng thêm chính quyền không có bất cứ chính nào sao kịp thời hỗ trợ, bọn hắn u uất tức giận, liền sẽ đem tất cả phần nộ phát tiết tại Cairo Thành cư dân trên thân, ngay cả uống máu ăn thịt tuyệt đối cũng đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

“Thật đáng nể”, Mạc Phàm nhú mày làm ra cân nhắc.

“Khụ... khụ, hoàng thượng, bọn hắn điên có cuồng có, nhưng dù sao cũng là xâm lược ngoại tộc, ngài nể bọn hắn thì có hơi...” Lukaku ở phía trước Mạc Phàm, rõ ràng là đang nằm trườn ra trên bãi đá để ẩn núp quan sát tình huống bên dưới, cơ hồ nghe Mạc Phàm câu nói kia, liền không tự chủ được giọng điệu.

“Ta không nói thô phi bên ngoài, ta đang nói dân cư địa phương”, Mạc Phàm gằn giọng.

“Ahh...”

Nương theo tầm mắt đại nguyên soái của mình, Thiên Lan phiến quân mỗi một kẻ tụ tập chung quanh lập tức nghiêng đầu xuống quan sát, nhìn chăm chăm nhân khẩu Ai Cập đang làm cái gì, mặt đối với trước mắt loại tình huống đang bày ra đều khiến bọn hắn đồng dạng cảm thấy mấy phần không thể tưởng tượng nổi.

Cái kia khổng lồ bạo loạn ngoại nhân như đoàn zombie đen nghịt chiếm cứ tại thành trì bên ngoài, liền bọn hắn những người này thân mang ma pháp hủy diệt, bách chiến dũng mãnh tướng sĩ đều cảm thấy mấy phần e ngại, nhưng mà tòa kia yếu ớt cổ thành, lại còn sừng sững người, như cũ đứng đó, tay không tắt sắt đầu với cuồng nhân.

“Binh lâm thành hạ, lại bất khuất chống cự, không còn tường thành cao lớn che chắn, càng không có cường đội pháp sư, tình thế quân đội, vậy mà ương ngạnh chống trận. Cairo thành con dân, quả nhiên là tinh thần ý chí đứng đầu cả nước”, một cái tiểu binh quan nhỏ bé trong Thiên Lan phiến quân từ đằng sau nói ra.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, bọn hắn lại như thế nào sẽ tin tưởng, thủ đô Cairo nhân khẩu có thể tự mình chặn cái này bạo loạn zombie, cố gắng kéo dài đến cái này đến chậm viện quân!.

"Kỳ tích, kỳ tích a. Trời phù hộ chúng ta Ai Cập con dân, nhất định là thiên ý mệnh trời, dân đen thì mãi mãi không có tư cách bước vào lãnh thổ Cairo thành." áo bông tím đội trưởng của phiến quân đột nhiên trào phúng nói ra.

"Nguyên soái, thuộc hạ mạn phép suất binh trăm người, trăm đầu lang chủng, từ chi núi trên cao ngược lại xông xuống giết vào, trước đem những cái kia ngo ngoe muốn động bạo dân cho triệt để tiêu diệt." lùn tịt đội trưởng một dạng khăn trương chờ lệnh nói.

Bạo loạn ngoại nhân trên thực tế vẫn chỉ là đám thô phi bị mất kiểm soát lý trí, đáng sợ thì có đáng sợ, bọn hắn kỳ thật vì mất đi nhân tính nên sẽ mạnh

mẽ hơn người thường một chút, nhưng chung quy đều không có đạt đến thân thể bất toại, kháng thể được ma pháp.

Hiện tại bọn hắn đang chậm chạp bị lưu lại nhiều tuyến đường chật hẹp trong thành thị do vấp phải sự chống trả của người dân địa phương, lúc này nếu Thiên Lan phiến quân trực tiếp tiến hành lao xuống chém giết, liền còn không sợ không đem bọn hắn cho đánh chết sao.

"Ta cũng muốn đi, nguyên soái, lùn tịt hướng mạn sườn đánh, hay là ta suất quân chính diện giết địch đi.", áo bông tím chỉ huy nói ra.

Mạc Phàm khua tay một cái, không có vội vã ra lệnh, hắn bước về phía trước thêm vài bước nữa, tiện thể quan sát đến toàn bộ tình thế.

"Nguyên soái, mau chóng ra lệnh đi, kia đề cẳng lâu, dân ta càng khó chịu đựng nổi, chờ những này bạo quân xâm lược toàn bộ, thập phần sẽ muộn. Chúng ta giết đến lại nhanh, nhiều khi sẽ có cơ hội bảo vệ hết thấy mọi người." lùn tịt đội trưởng thêm vào nói.

"Lên lưng lang tọa kỵ chờ lệnh." Mạc Phàm nói.

"Chúng ta được suất quân chưa?", áo bông tím nam tử mở miệng ra hỏi.

"Chờ lệnh!" Mạc Phàm ánh mắt có chút sắt lẹm, lặp lại một lần.

Hai vị chỉ huy lòng nóng như lửa đốt, lại cũng chỉ có thể im lặng không dám nói tiếng nào.

Một lúc sau, Mạc Phàm suy nghĩ kỹ lưỡng, phản hồi đáp: "Từ giao thoa hai tòa thung lũng dãy núi rất dày, rất sâu; vậy mà vẫn có thể tìm cách mở đường cho cả triệu người xuyên qua, này kể cả đội ngũ có một ít siêu giai pháp sư e rằng cũng không khả thi đi; chỉ sợ là trong đám bạo quân kia có dân chuyên nghiệp trà trộn".

"Dân chuyên nghiệp?", Lukaku giật mình, nhại lại ba chữ này của Mạc Phàm.

"Nguyên soái, ý ngài nói Liên Bang phần tử có cái người bên trong loạn quân?", lùn tịt đội trưởng mở miệng nói rằng.

"Đó chắc chắn sẽ không nhỏ khả năng, nhưng cũng không loại trừ là vong quý lực lượng.", Mạc Phàm nói.

Mình bạch lòi lẽ đại nguyên soái, toàn bộ các tướng sĩ, tiểu quan binh, chỉ huy các đạo đội cần thận lập tức không khỏi giật nảy mình, sừng sốt nhìn vào mắt nhau, rồi nhìn vào vị đại nguyên soái của mình trên thân, sau đó lần nữa quan sát thể cục bên dưới.

Vong Quý cũng có nguy cơ trà trộn vào đám người, vậy chẳng lẽ Khafre cũng muốn nhân cơ hội này ra tay rồi!?

Thiên Lan phiến quân bên trong, am hiểu ma pháp binh sĩ liền ai ai cũng biết, lại không cần phải nói trong quân không thiếu một chút cường giả, mà suất lĩnh lấy phiến quân đội này chủ lực hạch tâm, cũng là một đám thấp nhất siêu giai pháp sư, bọn hắn tu vi cực cao, thực lực cường đại, kỷ luật nghiêm minh, am hiểu công thành, am hiểu giết địch, am hiểu chống lại quân đội chính thống, liền một chút đội ngũ có chất lượng quân đội gặp phải Thiên Lan phiến quân đều muốn tránh lui.

Tiểu sử ra gì và này nọ là thế, nhưng Thiên Lan phiến quân lại chưa từng được đánh giá cao trong khâu nhìn ra các tầng tầng lớp lớp kế hoạch quân sự, kế hoạch chính trị, kinh tế.

Nếu không phải đại nguyên soái nhắc nhở, bọn hắn suýt chút đã va chạm trực tiếp chỗ này truyền thuyết quân đội mạnh nhất vong linh, vong quý.

Ba vị tướng chỉ huy của Thiên Lan phiến quân đang rất cảm thấy hoang mang.

Rõ ràng là cách đây nửa giờ, Thiên Lan phiến quân bị chỉ đi một nửa, đội trưởng mặt sẹo Roger đã chỉ huy một phần hai binh mã xông tới Alexandria thành làm nhiệm vụ, còn lại cái này một nửa mặc dù cũng mạnh không biết sợ, nhưng chỗ kia đại chiến đến hàng vạn mà tính bạo loạn chỉ quân lại không phải một chuyện dễ dàng, càng giả dụ có thêm Liên Bang cường nhân hoặc Vong Quý sinh vật chủng khổng lồ bên trong, liền sự kiện này có chút bí quá hoá liều a.

"Hừ, quân đội của lão Nole quả nhiên không có mặt, còn nói cái sụt mướt vì nước vì dân...ta khinh", Lukaku quay đầu quay lại kiểm tra mấy lần, không tìm thấy quân đội đến giải vây.

"Mập, người hảo tốt phát ngôn đúng mực. Lần sau đừng làm ta mất mặt" Mạc Phàm như một tòa băng sơn, kia cổ sương lạnh cường đại khí chất liền khiến Lukaku sồn cả da đầu, không dám hó hé thêm nửa lời.

"Quân đội xuất quân bây giờ, chính là khiêu chiến phòng chống với dân thường. Bọn hắn cũng không muốn dạng này lộ ra át chủ bài quá sớm, nhất là khi Liên Bang quân đội cùng Vong Quý quân đội chưa thực sự lộ diện.", lùn tịt đội trưởng phân tích.

"Ngạc...còn có như vậy phức tạp tình huống, ta sai rồi, ta sai rồi", Lukaku cúi gầm mặt xuống nhận lỗi.

Mạc Phàm hít sâu vào một hơi, thoáng lâm vào trầm tư suy nghĩ tiếp, rốt cục là nên làm sao cho tốt.

Mất mãi một lúc, kia trao đổi với bát hồn cách kinh nghiệm dày dặn, hắn mới âm thầm lộ ra mấy tia ưng ý trên ánh mắt, nói: "Làm phản quân, các người giỏi nhất là việc gì?"

“...”

“Ta không có kiên nhẫn nhắc lại câu hỏi”, Mạc Phàm gần giọng.

“Đánh nhau, giết người...”

“Tu luyện”

“Chống phá”

“...”

“Cướp bóc...”, Lukaku nghĩ nghĩ, cuối cùng quăng ra một câu.

Mạc Phàm lần này không có lắc đầu nữa, hần trên khóe miệng nở ra một nụ cười vừa vặn hài lòng với triết lý của Lukaku.

“Bạo loạn ngoại nhân vì đói khát mà cướp, vì lương thực của cải mà không tiếc bất cứ giá nào hóa thành ma tính. Ai Cập dân cư cũng vì cả năm nay thất thu, cạn kiệt lương thực mà gồng mình chống lại địch, kiên quyết không nhân nhượng nhường đất đai, tài nguyên... Chung quy hết thảy đều muốn giữ cho mình đồ đạc lương thực này. Mà lại là, loạn quân có hơn triệu người, các người không thể cứ xông vào giết bừa là có thể yên đẹp...”

Nói đến đây, Mạc Phàm dừng lại hồi lâu, buông ánh mắt có quang trạch lên thân ảnh Lukaku trên người: “Ta tặng cho các người một chữ này, chỉ cần một chữ duy nhất... ‘Cướp’.”

“Cướp???”, mấy cái chỉ huy Thiên Lan phiến quân không thể tin được, hoài nghi đại nguyên soái nhà mình có phải hay không là bị ma nhập rồi.

Này gia chủ nhân gia chiến lược không khỏi cũng quá táo bạo đi.

Trong thời chiến cứu quốc, vậy mà cũng sẵn tiện hành nghề...

“Cướp của dân, các người sẽ thành mục tiêu duy nhất bị theo đuổi. Bạo dân vì các người mà sẵn bắt, dân địa phương vì các người mà nổi đóa. Đây là kế hoạch”, Mạc Phàm lần nữa mình bạch.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 355: Hành nghề như tập dượt

Đánh thổ dân ngoại giặc là thiếu hiệu quả, con người đi đến cửa tử thời điểm cùng sống lẫn lộn đối qua ngày tới giới hạn sinh tử là không giống nhau, căn bản bọn hắn sẽ không vì một vài kẻ bị phản kháng quá mạnh đến nổi từ vong mà giảm đi phần sôi sục hưởng về đồ ăn thức uống tranh giành.

Tư duy thông thường đến nói, chẳng còn cách nào ngoại trừ thả một cái cấm chú hủy diệt quét ngang, đem cả dân ta lẫn địch, thậm chí cả tòa thành cho cùng một chỗ chôn vùi.

Vì lẽ đó, Mạc Phàm phải dùng biện pháp của hắn đến bảo hộ Ai Cập con dân.

Điểm cộng biện pháp này, rõ ràng hơn phân nửa Thiên Lan nhân lực đều tấm tắc công nhận, ưng ý.

Bọn hắn giỏi, rất đơn giản, cướp miếng ăn trên miệng thiên hạ.

Làm phản quân chống phá, bọn hắn trên cơ bản đem toàn bộ một nửa Cairo thành coi là chính mình quân địa, mà lại hiển nhiên cũng là vì quốc chiến làm chuẩn bị, màu đỏ đại địa vong linh tựa hồ tất cả đạo tặc trên cơ bản muốn hưởng bọn hắn giao nộp rất nhiều thuế vụ để sinh tồn.

Mà Mạc Phàm kế hoạch, chính là muốn bọn hắn thay dân làm mục tiêu truy đuổi của thổ phi.

Bạo loạn thủy triều chỉ dân có hơn triệu người, trải dân mệnh mông tăm mắt suốt mấy dặm mấy dặm, ngược lại, nhà cửa, chợ búa, phố phường chẳng qua là con số hữu hạn, không phải cứ trong tầm mắt là thấy được. Nguyên lý muốn cướp, dĩ nhiên phải tuân thủ pháp tắc tiến công tuần tự, đó là cái nào gần hơn thì từng bước từng bước xông vào trước.

Cho nên, 2500 lang kỵ cùng nhân binh Thiên Lan phiến quân nếu biết phân bố hợp lý, Mạc Phàm nắm chắc tin tưởng sẽ gây chú ý được cho bạo dân.

“Chuẩn bị xong chưa?” Mạc Phàm mắt trái ngân quang chói lóa, kia dán chặt đồng tử vào chiến trường bên dưới, bắt đầu vận động không gian chi nhãn.

“Nguyên soái, hoàn tất!”

“Hoàn tất!”

“Hoàn tất!”

“A..a, hoàng thượng, khoan...khoan đã, cướp...cướp... xong thì làm gì?” Lukaku bỗng chốc cảm giác có cái gì đó sai sai, vội vã hô to hỏi lại.

Đúng... đúng nha.

Gương mặt của mỗi một cái binh quan tướng sĩ Thiên Lan quân đoàn đều bình tĩnh đại ngộ, kế hoạch có phải hay không thiếu mất điểm quan trọng, bọn hán cướp xong thì tiếp theo làm gì???

Mạc Phàm mở ra không gian chỉ nhãn, ngân quang sắp rót xuống đại quân thời điểm, hán mới nghe Lukaka hoảng loạn hồi hã nói ra mấy lời này, đồng dạng bất đắc dĩ dở khóc dở cười.

Phải a, chính mình chỗ này chưa tính đến.

“Các vị, chạy thật nhanh, ráng bảo trọng”. Mạc Phàm lắc nhẹ đầu một cái nói rằng, trên khuôn mặt lộ ra nửa điểm nụ cười trừ.

“Tì tì tì tì tì tì tì ~~~~~!”

Đỉnh đầu Cairo thành, dần dần có một vòng xoáy tiêu điểm màu trắng bạc đang không ngừng mở rộng tại trung tâm bề mặt.

Vòng xoáy này là ngân quang đồng tử, mây sương bao quanh là cầu mắt.

Bầu trời trong khoảnh khắc vẽ ra một cái ánh cực kỳ thành thực, to lớn Tà Nhãn.

Tà nhãn thành hình, lập tức ngân sắc ma chi đồng tử giáng lâm.

Một cái chớp mắt, ánh sáng nở rộ chiếu rọi xuống Thiên Lan phiên quân; cái kia màu bạc, không rõ hay chẳng là màu đen, ám ngân uyển chuyển hết tia chớp đang nhảy dựng, trong nháy mắt đó xuất hiện một cái vô hình lực hút, lực hút kéo hết thảy vào làn sương như thuận tức di động, triệt để biến mất.

“Tê tê tê tê tê tê tê ~~~~~”

Song song đó, ngay tại trung ương Trường An trấn, giữa ầu đã tranh giành bạo dân và dân cư địa phương, đột nhiên có một cái thiểm ngân lưu tinh đồ âm âm xuống, nương tựa theo cơn mưa nặng trĩu hạt chưa có dứt, từ giữa bầu trời phảng phất cơn mưa cầu vòng dải sắc, cảm tưởng không khác gì thần minh nhả trời tại cõi thiên an tọa, thả vào nhân gian.

“Grào grào grào grào grào grào ~~~~~”

Trong tiếng mưa, lạnh lạnh có tiếng tru gầm của sói, dù cho thị lực có yếu đến cỡ nào, vẫn có thể quan sát thấy vô số đạo thương lang, chiến lang, tinh lang, bạch sắc u lang đủ hết các loại đang gào hồng; những cự thú này không biết thoát ly từ cái nào địa phương, trên lưng càng có một đồng nhân loại mặc y phục màu xám tro, trên mặt đeo một mảnh vải cùng màu che đi dung mạo lại.

Thiên ngoại nhân lang thị tộc rải xuống, từ trung tâm Trường An bay khắp đến mặt đất, để cứ địa Cairo thành trong khoảnh khắc hóa thành một mảnh phù sa kim tuyến lướt ngang tồn tại, hào nhoáng đến cực điểm.

Một màn thần binh như vậy vật thể, kèm theo âm thanh tru hú vang vọng của đại quân sói thực sự tác động ảnh hưởng không nhỏ, liên liền không một ai là không bị dọa đến mặt mũi tái xanh.

“Các huynh đệ, nguyên soái mệnh lệnh, không giết người, chỉ cướp lương!” Lukaku cười một đầu quân chủ Hải Hãn Thương Lang, miệng hô to lên chấn nhiếp.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ~~~~~!”

Phạm vi gần ngàn thước bỗng chốc bị xung kích cho vỡ òa, chỉ ít phải bốn, năm cái tuyến đường giao lộ to lớn liên tục lung la lung lay, mấy chục cái tòa nhà địa phương lắc lư lắc lư, thậm chí đổ sập xuống, thiệt hại nặng nề.

Đoàn quân màu xám vừa hạ thế, liền thấy bọn hán hóa thành mấy trăm đạo bắn ra tứ phía bên ngoài, Thiên Lan thành viên ngồi trên lang thiết kỵ di chuyển, đồng dạng cái gì gia trì ma pháp tốc độ đều không thêm mấy may quan tâm.

Bọn hán dẫn đạo lang binh đoàn phóng như tên bay, cắt mất tuyến đường xe cộ đang bị ùn tắc, xem thường hết thảy đám bạo dân trong tầm mắt, nhất nhất hướng thẳng về mấy cái tòa nhà địa phương quét qua.

“Ngao ngao ngao ngao ngao ngao ~~~~”

Cướp như tập dợt, lùn tịt đội trưởng đảm nhiệm mở đường, hán dẫn một tiểu đoàn tiệm cận 500 người, cười lên đàn Bạch Khải Chiến Lang hung hăng, ưa thích va chạm trực diện, này nhiệm vụ tương đương chính là phá vỡ thế um tùm bày đàn của đám bạo dân mất kiểm soát.

Bạo loạn đói khát cư dân, nguyên bản bất cần thế nào đi chăng nữa, đứng trước hung hăng hiếu chiến đến cực điểm Bạch Khải Chiến Lang quân đoàn, càng có thêm vài cái ma pháp dẫn đạo của pháp sư Thiên Lan, cơ hồ nhanh chóng bị tông húc vào người, hoặc là văng tít lên trời, hoặc là văng xa đến khuất khỏi tầm mắt người nhìn được.

Bắt đầu từ Trường An trấn, kéo dài đến tận Quát Sa trấn, cứ một mét ngắt quãng, không khó để nhận ra một đoàn lại một đoàn người bị hất tung lên 10 mét, 20 mét giữa không trung rồi lại âm ỉ rớt xuống; âm thanh bạch bạch bạch cùng tiếng động xương cốt vỡ nát lạnh lẽo truyền ra, đồng thời hòa theo nhịp ngâm của hơn 2000 đầu lang, thật sự khiến người khác không thôi kinh hoàng sợ hãi.

Sau mở đường là hành nghề trộm cướp.

Lukaku ngồi ở Hải Hãn Thương Lang trên thân, dẫn đầu hơn 1500 cướp thủ chuyên nghiệp của phản quân Thiên Lan, hầu hết trong số bọn hắn đều sở hữu một cái hệ ma pháp liên quan đến tốc độ, có thể là phong hệ, là âm ảnh hệ, không gian hệ, hoặc là thổ hệ đảo tinh.

Này kỹ năng thao tác thượng thừa, ra tay không có nửa điểm thừa thãi, bọn hắn vừa định hình được chỗ cần cướp, lập tức thành thạo nhảy khỏi lang kỵ, nhanh như chớp tốc biến qua, tiện thể gom luôn phần lương thực bên trong, rồi leo trở lại lên Ma Cốt Tinh Lang đã tiến lên phía trước chờ sẵn.

Ma cốt tinh lang thiên sinh phong nguyên tố linh chủng, di chuyển đạt được một cái thần tốc muốn vượt trước cảnh giới bản thân, liền liền chỗ này hội bắn tốc độ bỏ đi, bạo loạn thổ dân cùng dân chúng địa phương căn bản nếu để bọn hắn ra được chỗ đường trống, đừng mơ đến chuyện đuổi kịp.

Nhóm cuối cùng, tương tự lùn tịt đội trưởng, có xấp xỉ 500 nhân lang thành viên, hiển nhiên do áo bông tím đội trưởng chỉ huy.

Cưỡi lên đàn Phệ Nguyệt Âm Lang, bọn hắn không làm cướp bóc sự tình, không làm chuyện vơ vét của cải. Ngược lại, bọn hắn đi sau cùng, đồng thời vì những cái kia cường đạo, đạo tặc mà cấp bảo hộ, bảo đảm phiến quân sẽ không bị thủy triều thổ phi kia cho tiêu diệt đã thương.

Thực lực của nhóm này rất mạnh, càng không ngần ngại phóng thích ma pháp có cường độ sát thương cao để hạ gục đám hỗn dân, bảo vệ đồng đội.

Bất quá, tính toán trước sau cũng chỉ là tính toán, thực tế luôn luôn có sai số.

Đồng nghị, hỗn loạn người tại đường phố này bên trên, lại tại Thiên Lan binh đoàn quá nổi bật tiến hành cướp bóc giữa thanh thiên bạch nhật, càng tại tầm mắt bọn hắn măm com, đồ ăn người người mà lấy đi, đừng nói nổi điên cỡ nào, cho dù lúc này là chính thống quân đội có trang bị tinh nhuệ, nghiêm chỉnh huấn luyện, bọn hắn cũng sẽ liều mạng trở thành hung thú lao vào cắn xé, cá chết lưới rách.

Chiến trường vô trật, thổ dân không sợ chết mà điên cuồng nhảy lên tùy tiện một cái đạo ảnh quân sĩ nào đó đi ngang qua, không đánh, không đâm thì cũng là cào, là cắn.

Một người không đủ thì hai người, hai người không đủ thì ba, bốn người, thậm chí hàng chục người, hàng trăm người.

Quá đông, đông áp đảo, đây tương đương là một loại cực hạn áp đảo đấy!

Đường phố không quá nhiều chỗ trống bỏ chạy, nhìn thấy được chỉ ít phải có hơn chục đầu lang chủng bị một bầy tầng tầng zombie người sống bu quanh, vây lại, ngã nhào xuống đất, rốt cục trở thành món mỹ thực hảo hạng.

“Đừng để bọn hắn chạy thoát, đừng để bọn hắn chạy thoát!” Trong đám đông, một vài lem luốc thổ phi kích động la to lên, chỉ về Thiên Lan binh đoàn đang cướp bóc bỏ chạy.

“Khóa đường lui bọn hắn lại!” Một cái khác không nhìn được hết lớn.

Vận động lan tỏa nhanh chóng, liền liền rất nhanh sau, Đông Tây Nam Bắc thủy triều thổ phi bắt đầu dàn ra, hàng triệu người tạo thành một cái vòng tròn khép kín, cố ý vây bắt Thiên Lan phiến quân ở bên trong, cho nhốt lại.

“Nguy, chúng ta bị mắc kẹt!” Áo bông tím đội trưởng dẫn quân đi phía sau, hần hơi sùng sốt nói.

“Nên làm gì bây giờ? Đánh, hay là liều mình tiếp tục xông thẳng vào hang địch?” Lùn tịt đội trưởng phản hồi.

“Đại nhân, lúc này nguyên soái kêu bỏ chạy a!” Một cái tiểu binh quân đi bên cạnh Lukaku, một mặt sợ chết nói ra.

“Vậy thì chạy...” Lukaku đáp lại.

Vừa dứt lời xong, hắn đồng dạng lại cảm thấy có thứ gì đó không đúng lắm.

“Hoàng thượng mấy lời cuối cùng kêu mình bỏ chạy...”

“Mẹ nó, nhưng chạy đi đâu thì ngài chưa nói a?!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 356: Hỏa Tiễn vong linh

.....

“Không trảng tâm linh mà pháp?”

Mạc Phàm âm thầm quan sát từ xa, hẩn lưu ý rất kĩ hành vi của đám bạo dân, liền phát hiện chỗ người này có vấn đề không đúng.

Sở dĩ một người bị dồn đến đường cùng, bọn hẩn tùy theo bản năng sẽ có hai phản xác suất hành động trái ngược nhau, hoặc là từ bỏ danh dự của bản thân, cúi đầu nhu nhược, hoặc là không còn gì để mất, bùng phát hết thảy để chống lại.

Mà tại Mạc Phàm quan sát minh bạch, bạo loạn thổ phi tràn vào Cairo thành tuyệt đối 100% là lựa chọn con đường thứ hai. Bọn hẩn làm sao đều như nhau rồi tuyền suy nghĩ, một dạng vô hồn chăm chăm liều chết xông vào mục tiêu di chuyển. Thậm chí, Mạc Phàm còn kinh ngạc chứng kiến không ít kẻ sau khi ngã xuống, xương cốt vỡ vụn, thế nhưng vẫn tiếp tục đứng lên lao vào Thiên Lan quân đội.

Cứ việc người bị cướp là nhân khẩu Cairo thành, người ta bắt quá là cố gắng đuổi theo một đoạn giành giật lại, bị đánh ngã xuống liền thôi.

Còn ngược lại những cái bạo loạn ngoại nhân này vì sao muốn giống quỷ tính?

Một trận mưa to, một ít lương thực chống đói.

Đáng sao???

Cho dù là đáng, lại có khả năng cơ thể một con người không tu luyện ma pháp mà trở nên bền bỉ như vậy, có thể tại giới hạn chịu đựng vẫn vượt qua, hết lần này đến lần khác tại dưới bùn lầy đứng lên???

Mạc Phàm đương nhiên không tin.

Từ đầu chí cuối, hẩn chỉ cảm thấy mùi khí loại tâm thuật ma pháp nào đó, thậm chí một cái cờ lớn trận pháp được thiết lập trong vành đai lân sóng biển người, cùng một chỗ thao túng toàn bộ ngoại nhân.

Nếu tiếp tục kéo dài, chỉ sợ Thiên Lan phiên quan cũng sẽ đại thương nguyên khí, vất vả tự thân thoát được khỏi biển đỏ thổ phi mệnh mông vô tận.

“Lukaku, nghe rõ đây, không cần phải chạy nữa, cũng đừng phân tán đội hình. Người lập tức chỉ huy binh đoàn bao cụm lại với nhau, cùng một điểm tập trung đáp trả.”, Mạc Phàm phóng thích huyền âm đến ra lệnh cho cận thần của mình.

Dưới phế tích bạo loạn người, Lukaku cười Hải Hãn Thương Lang bỏ chạy, thoáng bên tai nghe được thanh âm Mạc Phàm, rốt cục nội tâm liền nhẹ nhõm, ánh mắt lóe lên nhiều hơn một tia mừng rỡ.

Lukaku bật dây cương Hải Hãn Thương Lang lên, hai chân đầu vô địch thủy lang rướn một cái, xoay cả thân hình lại 180 độ.

Mưa to không ngớt, rất nhanh có vô số vân khí hướng phía Lukaku cùng Hải Hãn Thương Lang trên thân tụ tập.

“Gào gào gào gào gào gào ~~~~~”

Đường xa phé tích, Hải Hãn Thương Lang phát tiết gầm lên, giẫm chân xuống, ngay tại hơi thở hải hẩn của nó không ngừng phả ra trảng khí hơi nóng nước sôi.

Chân giẫm chỗ, tức thì có một luồng bốc ngọn sóng quét ra, hướng cơ thể Hải Hãn Thương Lang bên ngoài khuếch tán ra, cái này ngọn sóng triệt để hất văng toàn bộ bạo loạn thổ phi trong phạm vi xê xích một ngàn thước diện tích.

Mà bọn hẩn bị hất văng trên thân, càng giống như có một làn nước nóng tạt vào, bỏng rát vô cùng.

Quý dị chính là, Hải Hãn Thương Lang sóng nước hoàn toàn vô hại đối với Thiên Lan phiên quân, tựa hồ nó có thể cảm ứng được lang tộc trong khu vực.

“Các huynh đệ, hoàng thượng thánh chỉ, tụ về một chỗ, phản công”, Lukaku không trì hoãn chút nào, mở miệng hô to.

Lập tức, toàn bộ Thiên Lan phiên quân dừng dừng hóa thành mấy chục đạo thủy triều từ trên đường cái các bên lao qua, trên người bọn hẩn tỏa ra một cỗ khí tức giống như hét thảy ức chế được bùng nổ, chuyển sang bùng phát thịnh nộ.

Là tự này giờ tổng chỉ huy không cho đánh, khiến bọn hẩn dù có chán ghét đồng thổ phi dơ bẩn này đến cỡ nào đi nữa, căn bản cũng không dám kháng lệnh chống lại.

Nói ít chỉ khoảng hơn hai ngàn người, nhưng một nửa Thiên Lan phiến quân tựa hồ đủ đem cái này toàn bộ phụ cận đường xá phố lớn ngõ nhỏ ở trên dưới Trường An trấn cho lấp kín, càng vây quanh một cái chặt như kiến quăng trường.

Bọn hắn cầm trong tay khác biệt ma cụ vũ khí, đao thương búa đều có, mà ngời cười lấy Lang Chung binh đoàn những người kia, tuyệt đối càng là ma pháp sư có kinh nghiệm thực lực.

Đám đông vô ngần, Thiên Lan phiến quân chuyển mình từ tán loạn bỏ chạy sang chiến thuật tụ lại một điểm tập trung phòng thủ phản công.

“Gào gào gào gào gào gào gừ gừ gừ gừ ~~~~~”

Trong khoảnh khắc lóe sáng, lít nhít ma pháp chiếu gọi cả Trường Không, không bao lâu mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm ầm ầm, thổ sa, phong chi giao động mãi mãi không hết, cuối cùng thả xuống mặt đất, đem cái này quảng trường lớn người người triệt để phủ đầy phạm vi, đánh cho người chết thành vớ nát, đánh cho người sống vĩnh viễn không cách nào đứng lên được nữa.

Zombie thổ phỉ trong bán kính một dặm, tiến lên một bước vào cấm địa, chắc chắn tử vong!.

Ầm ầm ầm ầm ầm!!!!

Đột nhiên, một chút gót sắt âm thanh từ trên đường cái phía xa xa đám thổ phỉ truyền đến, chấn động đến chung quanh nơi này trung tâm bắt đầu rung lắc theo nhịp chuyển động.

Lùn tịt đội trưởng cười Bạch Khải Chiến Lang đứng đầu hàng ngũ Thiên Lan phiến quân quan sát, kinh ngạc phát hiện tự mình tòa này lô cốt đội hình lại không chỉ bị thổ phỉ ngoại nhân cho bao vây, đằng kia đang hướng tới càng một đoàn hơn một vạn binh sĩ mặc giáp thời kỳ trước niên đại cho bao vây.

Bọn người này khuôn mặt méo mó dị dạng, trong đó có một đội người là ngời cười lấy cao lớn hùng tráng Phi Vó Mã, những cái kia cự ngu thể trạng là bình thường khỏe hơn rất nhiều so với Chiến Tướng cấp bậc, hung hăng cùng máu chiến không kém gì Lang binh đoàn.

“Là Vong Quý”

“Chủ soái, có Vong Quý từ xa cho bao vây lại”

Mấy cái đầu hàng Thiên Lang phiến quân kinh hãi thốt lên thông báo.

Cái gì cái tình huống!

Đám bạo dân kia có thêm Vong Quý đến hỗ trợ sao?

Lẽ nào đúng như đại nguyên soái dự đoán, ngoại nhân, bất quá là lũ thể thân bị thao túng?

Vong Quý binh chủng, nhiều gấp mấy lần Thiên Lan phiến quân người, bọn hắn lợi dụng bạo loạn dân cư trước mặt che tầm mắt, từ rất xa đã khóa chặt quân đội Thiên Lan lại, vào thế gọng kìm không thể tránh thoát.

“Nor~~~~~”

Ngời cười Phi Vó Mã là đội quân đeo cung tiễn sau lưng, bọn hắn lúc này theo mệnh lệnh ai đó đang âm thầm chỉ huy, vác cung tiễn ra trước mặt, kéo ra dây cung, bọn hắn mũi tên phi thường đặc biệt, lại tại không có cùng bất luận cái gì vật thể tiếp xúc tình huống dưới bắt đầu cháy rừng rực, cháy cả trong mưa to.

Từ ánh mắt đến Phi Vó Mã bốc cháy, cháy cả bộ giáp bên ngoài, cùng với cả mũi tên, hỏa diễm bao khóa, cũng theo lấy bọn hắn dây cung kéo căng, tạo thành một cỗ khí thế cường đại, giống như sóng nhiệt cán quét.

Lukaku, lùn tịt đội trưởng, áo bông tím đội trưởng thấy một màn này, cả người đều không tốt.

Hỏa Tiễn quân binh, ngựa phi Mông Cổ.

Đây là đoàn sư lợi hại nhất của triều đại Thành Cát Tư Hãn tung hoành cả Châu Á cách đây ngàn năm về trước, vậy mà lại thành Ai Cập xác ướp cho Khafre.

"Các huynh đệ, cẩn thận hỏa tiễn!!"

Mấy cái chỉ huy Thiên Lan phiến quân thấy thế, vội vàng hô lớn một tiếng.

Vừa dứt lời, kia mũi tên phát ra tiếng rít, cách xa hơn hai dặm mắt người nhìn thấy, từng cây thiêu đốt mũi tên như đạn bắn liên bay về phía giữa không trung, trong nháy mắt chiếu rọi chung quanh đây đường đi!!

"Huu huu huu vù vù!!!!!!"

Những cái kia Mông Cổ huyền thoại, cười ngửa chiến cung thủ xuất tiễn cực nhanh, vừa mới thả ra một chi hỏa tiễn, lại hướng phía Thiên Lan phiến quân đứng chung một chỗ bắn ra, mũi tên tạo thành liệt hỏa chi màn khí thế hùng hực, mặc kệ trước mặt là ta hay địch, bắn tới, triệt để cho tất cả thành binh địa.

Cái quỷ gì ma pháp...

Hỏa tiễn ngập trời, vùn vụt như gió, gió lửa trôi dạt một nửa cái Cairo thành bầu trời.

Mưa to, không cách nào làm cho hỏa thể giảm, không cách nào hạt mưa nặng trĩu kia lại làm chậm được tốc độ tên bay.

Thiên Lan phiến quân từng cái đầu người trong tầm hỏa tiễn lao tới, sợ hãi vô cùng, lập tức đem hết ma cụ, phòng ngự pháp thuật cho bùng ra.

Trên cao cao âm thầm quan sát, Mạc Phàm đứng yên, tại hán gương mặt, cặp kia ngân quang đồng tử bị bầu trời lít nha lít nhít bện mũi tên lửa cho phản chiếu như đến phát hồng.

“Lật bài rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357: Tà huyết thiểm điện

Mạc Phàm không xô dịch nửa bước, chỉ là bàn tay chậm rãi giương lên, bành bạc tỏa ra một loại trắng gương màu trắng sữa quỷ dị vô cùng, chiếu khắp đại địa Trường An trấn, chiếu lên Thiên Lan phiến quân trên thân.

Đột nhiên, mưa vũ hỏa tiễn ngập trời giống như là chạm đến một tầng vô hình gương cầu, ngay sau đó những cái kia mũi tên, triệt để đã mất đi lực đẩy, như từng mảnh từng mảnh lá rụng đồng dạng rơi xuống, rơi vào hình cầu mặt gương, đã từng lửa cháy hùng hực đồ ộp hết trường không vậy mà trong chớp mắt hoàn toàn chẳng còn tạo thành bất kỳ lực phá hoại.

Thiên Lan phiến quân đứng ở dưới màu đỏ vạn tiễn, sắc mặt có chút không cách nào tin được.

Vạn tiễn hỏa diễm kia xuất tên, này tốc độ lực bắn quá kinh khủng, cho dù là mỗi một mũi tên trần binh thường thôi cũng có thể tùy tiện đưa một cái cao giai pháp sư cho bắn thủng, lại càng không cần phải nói khối này toàn ẩn chứa thuốc nổ lực lượng mũi tên.

Bọn hán kỳ thực trước đó chưa từng cảm giác sẽ yên ổn sống sót qua một màn mẫn diệt thể gian này.

Chỉ là... hết thảy đột nhiên dừng lại.

Thời điểm ngập trời hỏa tiễn lơ lửng tại đỉnh đầu trên, như một mảng lớn hoa mỹ đèn lồng, bọn chúng tựa hồ bị cái gì lực lượng bắt được, càng không thể rơi xuống nổi, hết thảy toàn bộ đứng im.

"Tán ~~~ "

Mạc Phàm cách đó vài dặm quan sát, hán hất ngón tay tán ra các bên.

Vạn tiễn liệt diễm rung rung lắc lắc, chọt lọt vào phía trong mảnh gương cầu hư ảo trong suốt, mà chưa đầy năm giây sau, bỗng nhiên tất cả lửa nóng hùng hực hỏa tiễn lại từ mảnh gương cầu bên trong đảo chiều, cực tốc bắn ngược về phía ngoài.

"Hỗn độn đảo tinh!"

Cần khôn di dòi, vạn tiễn liệt diễm càng được gia trì tốc độ, đột nhiên xuyên thẳng qua, nhanh như hàng trăm ngàn đạo lăng lệ thiểm điện, từ đầu đường một mực xuyên qua đến cuối phố, hóa lẫn đến cực điểm, hỏa văn tung bay khắp mặt đất, xé toang quảng trường ra thành nhiều mảnh.

Những cái kia Phi Vó Mã cung thủ Vong Quỷ còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, trên thân lại xuất hiện lỗ thủng, tại lỗ thủng hỏa văn liên miên tán ra, cháy hùng hực như hỏa nhãn; mà đầu này quỷ tích lướt qua, liền nhìn thấy bên trên đám hỏa nhãn này điên cuồng thống khổ, có chút thậm chí chịu đựng không nổi, cùng Phi Vó Mã một chỗ ngã rạp, pháp phùng lửa cháy đến chết.

Đám phiến quân, đám dân thường Ai Cập, kinh hãi không nói được lời nào.

Mà mấy cái chỉ huy Thiên Lan người, Lukaku, lùn tịt đội trưởng, áo bông tím đội trưởng lập tức quay đầu nhìn xem Mạc Phàm, có chút lớn lao xuất thần.

Chủ yếu là bọn hán biết rõ đại nguyên soái của mình cường đại, càng tin tưởng một màn này thần sầu phép thuật này cứu bọn hán, tự nhiên cũng là đại nguyên soái.

Chỉ là trong ký ức của bọn hắn, Mạc Vũ Kỳ nguyên soái không phải là chúa tể ám ảnh ma pháp cùng thần kỹ triệu hoán sư hay sao?

Kia lúc này một cái chớp mắt thao túng đường hầm không gian là thể loại biến thái gì, còn có một cái hỗn độn đảo tinh vừa mới phản đòn, đem cung thủ Vong Quý cho mất diệt lại là cái điên cuồng nào thì triển?

Trong khoảnh khắc, bọn hắn cảm giác đại nguyên soái trẻ tuổi của mình còn đáng sợ không kém một tên Vong Quý nào tồn tại.

“Ách Ách Ách Ách Ách ~~~~~”

Dưới mặt đất, tại cái kia Vong Quý tử vong thời điểm, đột nhiên có một loại xao động cát bụi nào đó, chậm rãi xuất hiện mấy lớp vải trắng bám vào cơ thể đám Vong Quý cung thủ trên người, bám vào cả Phi Vó Mã đã chết yếu xuống, cho ù lại.

“Bọn chúng đang làm gì?” Mấy cái tiểu binh quan Thiên Lan quân đội nhìn một màn này, cả người sững sờ.

“Dải trắng ừ vong quý, năm học cao trung, ta nhớ là có đọc qua đoạn này trong biên niên sử Khafre”. Tiểu binh quan khác sững sờ không kém trả lời.

“Hmm...các người có nghe nói xác ướp Vong Quý?”

“Đúng rồi, giống như bọn chúng đang ướp xác?”

“Nguy to, xông lên, đừng cho chúng cơ hội ướp xác, dải trắng kia là hồi sinh chi thuật?” Lùn tịt đội trưởng bừng tỉnh đại ngộ, rống to.

“Tê tê tê tê ~~~~~”

Quần thi quá trình không tới năm phút, lùn tịt đội trưởng vừa dứt lời, Thiên Lan quân đội còn chưa kịp điều động Lang Ky phá ra vòng vây, liền liền đã thấy vạn quân Vong Quý bên trong dải băng thọc ra một cánh tay, mà tại cánh tay này treo trước ngực nhô lên, cảm giác giống như người chết dưới mồ chôn tỉnh giấc lại.

Mỗi một con Vong Quý cung thủ bật ngược đứng lên, chúng việc đầu tiên là tự tay rút ra hỏa tiễn bị ghim trên người mình, một lần nữa phá kén ướp xác đứng dậy, cầm lấy dây cung, nhảy lên Phi Vó Mã, tự động giương cung hướng về phía Thiên Lan quân đoàn đang ầm ầm lao tới.

“Cung thủ yếu điểm cận chiến, huynh đệ, áp sát chúng!” Áo bông màu tím đội trưởng cười Phệ Nguyệt Âm Lang dẫn đầu đoàn, hét lớn.

“Gào gào gào gào ~~~~~”

Mây đen cuộn cuộn, mưa mỗi lúc nặng hạt, hạt mưa lớn chừng hạt đậu nghiêng xuống tới, đem cái này từng lớp từng lớp lông trên thân Lang binh chúng triệt để ướt nhẹp.

Trong mưa to vừa gầm vừa phóng, nghe thấy tiếng vó đất bị đào xốc lên, nhìn thấy nước bị bắn về sau mù mịt hơi sương, hơn 2000 đầu lang chủng các loại hộ tống Thiên Lan phiến quân xông tới, bọn nó trên ánh mắt thấy quân địch từ cửa chết một lần nữa sống dậy, ngược lại không chút nào sợ hãi, thậm chí càng hung hăng hơn, càng tỏ ra muốn chém giết cận địch.

“Norr Norr ~~~~~”

Mông Cổ cung thủ tương tự đứng dưới mưa to, duy trì một cái bình lặng không cảm xúc, tại chứng kiến Thiên Lan phiến quân xông đến, bọn chúng vẫn không chút nao lòng di chuyển, chỉ là chậm rãi giơ tay lên, trùng điệp vạn tâm ngắm vùng lên, hướng mũi tên nặng trĩu giọt nước về phía từng cái đầu lâu kẻ địch cho khóa chặt.

Những cái kia ngòi cười lấy Phi Vó Mã cung tiễn Vong Quý hiển nhiên là được trải qua huấn luyện cung tiễn sư đến mức độ thuần thực không thể tưởng tượng được.

Cứ việc trước mặt mờ nhạt trắng xóa bọt nước, cứ việc đối phương tốc độ rất nhanh, chỉ cần để cho bọn chúng nắm bắt được thứ tự di chuyển, cơ bản là trăm ngàn lần khó thoát được một tiễn xuyên tim.

“Lóe lóe ~~~~”

Đúng lúc này, dưới chiến trường căng thẳng không biết không hay, xa xa ở trên bầu trời đột nhiên lóe lên một tia sáng chói mắt vô cùng, mà tia sáng lướt qua trong khoảnh khắc, phải mất đến mấy chục giây sau, mới có người nhìn thấy một cái lơ lửng Tà Huyết thiểm điện treo giữa thiên không.

Tà Huyết thiểm điện miên man bất tận, hầu như chỉ một phần nhỏ của nó thôi cũng đủ kéo dài hết quảng trường trung tâm Cairo thành rồi, thiểm điện rạch ra một đạo cực kỳ khoa trương kiếm cung vòng tròn, cái này kiếm cung giống như giữa trời hạo nguyệt, cứ việc mưa to, cứ việc màn trời âm trầm u tối, thiểm điện tà quang vẫn đem phản này kín người hết chỗ trên quảng trường vạn quân cho xé mờ, đầu Mông Cổ cung thủ rơi xuống đất, tứ chi bay múa, thân xác cùng thân cung đồng dạng chưa kịp thích nghi phản ứng.

Thiên Lan phiến quân đang trên đà lao tới, đột ngột vì một cái vòng sáng tà quang mất diệt này phảng phất mà đứng lại toàn bộ, ngay cả cái kia hung hăng mạnh mẽ vô cùng Lang chủng, Hải Hãn Thương Lang đồng dạng cũng đứng hình chết lặng, hết thấy lông mao đều muốn dựng ngược lên, toàn thân run run rét lạnh không rõ lý do.

Cái gì tình huống!

Kìa tà quang vừa xẹt qua là thần khiển bảo hộ Ai Cập sao?

“Ầm ầm ầm ầm ầm ~~~~~”

Vài phút nữa trôi qua, âm thanh ầm ầm sấm sét mới kịp từ trường không rót vào tai hàng vạn, hàng triệu sinh vật sống nhỏ bé đang hồn bay phách lạc.

Bọn hấn đứng bên dưới, thờ ơ cũng không dám.

Chỉ là tại tầm mắt sợ hãi cố gắng mở ra, tự nhiên có thể mờ nhạt thấy một cái tà huyết thiểm kiếm quý dị treo đứng giữa trời.

Kiểm sợi thô thon dài, thân kiếm màu huyết thẫm, lít nhít hắc hồng lõi điện bám xung quanh.

Rõ ràng là đạo thiểm điện này vừa kinh điểm quét qua đại địa, để đường đi bị nhuộm thành màu huyết thẫm, mà nó lại không hề dính lên một chút vết nhơ bụi bẩn hay sa bùn, đã về tới một cái tóc hồng nam tử bên người, treo lơ lửng trước mặt hấn, chờ đợi lấy hấn chỉ thị tiếp theo.

“Tách tách tách”

Từng hạt từng hạt mưa lại chậm rãi lần nữa rót xuống, tựa hồ trong vài khoảnh khắc tà quang thiểm điện kia đi ngang qua, nó hầu như bị đình trệ lại đấy.

Bất quá, có ai quan tâm trời mưa vừa mới dừng lại sao?

Người ta mãi bận ngắm cái kia hạo nguyệt nam tử, chủ nhân tà quang thần kiếm.

Hấn đứng tại bồng bạc chi vũ, thân thể có chút nghiêng lệch, ánh mắt lảng lệ không chút nào lộ ra một điểm tâm tư.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 358: Sống hay chết cũng không biết

Đầu của vạn yêu Vong Quỷ rời thân, nằm lê lết thành một vòng tròn bao quanh quảng trường lớn, phía trên hắc thẫm điện tai vẫn tại lòn vọn chớp giật chưa có tán đi. Nó hình thành nên một cái rào vực cho nhốt hàng trăm, hàng ngàn thi thể ngoại xâm thổ phi mà trước đó bị Thiên Lan phiến quân cho tiêu diệt.

“Ách Ách Ách Ách Ách ~~~~~”

Dưới mặt đất, một lần nữa sợi tơ trắng ướp xác ở đầu ra tại bùn nhưỡng mọc lên, quần quanh đội quân Vong Quỷ, nhìn thấy màu trắng to chỉ đang luồn luồn, khâu nối phần đầu cùng phần thân, khâu nối phần thân cùng tứ chi mấy cái kia cung tiễn sư mà rừng mình.

“Nguyên soái, cẩn thận bọn chúng hồi sinh”, lùn tịt đội trưởng hét lớn nhắc nhở.

Mạc Phàm xoay đầu xem lùn tịt đội trưởng thần sắc, khẽ gật đầu xuống một cái, nhưng cũng không mấy để ý quá trình này.

Hấn trực tiếp xuất hiện, vốn dĩ muốn chờ cái này Vong Quỷ thần thuật cho hồi sinh lại thân xác để truy tìm ra kẻ đứng đằng sau.

"Huru huru huru huru!!!!!!!"

Phi phong tiễn!

Một đám cung tiễn lũ lượt lần nữa từ mồ chôn lột xác sống dậy, bọn hấn như cổ máy được chỉ đạo một chức năng, kia vừa tỉnh dậy đã giương cung lên ngắm về Mạc Phàm, đồng thời sử dụng phi phong tiễn, thậm chí bây giờ những cái kia sử dụng đặc thù chất liệu chế tạo mũi tên thậm chí có thể thu nạp thiên địa bên trong phong nguyên tố, để bay ra ngoài mũi tên phi nhanh, trở nên càng có lực xuyên thấu lượng.

Vó ngựa Mông Cổ niên sử bách phát bách trúng, bách chiến bách thắng, nhanh gọn mau lẹ, này chính là dựa vào cung tiễn sư được tu luyện đến mức độ dị bẩm kì tài.

Những này Vong Quỷ tu vi còn rất cao, mỗi một tên có thể là đỉnh cao kỳ Thống Lĩnh, thêm vào giống như quân đội đồng dạng nghiêm chỉnh huấn luyện xếp một lữ đoàn, cộng đồng thi triển một cái năng lực lời nói, lực phá hoại tương đương siêu cấp kinh khủng.

Thổ tiễn bắn người lô cốt, hỏa tiễn bắn thành trì, phong tiễn diệt yêu ma, pháp sư.

Bọn hán phong tiền, chính là mạnh mẽ nhất thuộc tính đối với sinh vật sát thương.

Loại này tiền, sợ là một chút phòng ngự mạnh mẽ quân chủ sinh vật còn khó sống, vậy thì đều cho trực tiếp bắn thùng, đừng nói đến vài ba loại phép thuật tám chấn, ma cụ khô giáp của pháp sư thông thường.

“Rít rít rít ~~~~~”

Đã nhìn thấy những cái kia mũi tên phát ra bén nhọn thanh âm, xuyên gió tiền như phong tức thủy thiên, trực tiếp quán xuyên qua chân không, chấn lực của nó thậm chí có thể liên tục bốc hết đất cát sâu hàng chục, hàng trăm mét dưới đường bay cho hất tung lên trời.

Mấy vạn tiền, mấy vạn hồn mạng xé gió.

Mạc Phàm thân thể lơ lửng trên không, Hồng Ma Hữu Kiếm chung quanh có tân mạn hắc ma lôi hoàng khí tức, điện thạch sóng khí như một tòa màu đen to lớn kiếm bìa lập trước mặt chủ nhân mình, càng có thêm một tầng ý niệm tường chắn thứ nguyên, để cho Phi Phong Tiền kia ồ ạt kinh khủng cách mấy cũng không có làm sao thụ thương được Mạc Phàm.

Nhưng là Phi Phong Tiền rất nhanh, khác biệt với hỏa tiền lúc trước, cơ hồ chỉ với siêu giai lực lượng, hỗn độn đảo tinh của Mạc Phàm liền không thể còn hiệu nghiệm được.

Hồng Ma Hữu Kiếm điện tại phòng thủ, chỉ là bảo trợ được chính mình, nhưng sau lưng kia phía xa xa một mảnh bạo loạn thổ phi cùng dân chúng Ai Cập, nhà cửa phòng ốc địa phương lại vô số bị Phi Phong Tiền lạc đạn xuyên nát, chết chóc cùng sụp đổ rất nhiều.

“Phía Bắc tháp đồ Monastery. Vong thuật ngâm xướng xuất phát từ đây”, Mạc Phàm ánh mắt lảng lệ nhìn thấu đến vài chục dặm xuyên qua Cairo thành ngoại ô.

Tự mình không chọn phương án tránh né, đã là miễn cưỡng hết sức giảm thiểu thiệt hại cho loạn dân thổ phi rồi, cũng đồng dạng muốn đem tinh thần lực đi cảm nhận loại tơ trắng kia là từ đâu mà đến, phát ra gọn sóng khí tức.

Mà Mạc Phàm phát tín hiệu khí tức, kia kẻ đầu não bên trong tháp đồ Monastery hẳn cũng muốn mờ nhạt ý thức được.

Hắn nhanh chóng truyền tín hiệu đến Vong Quỷ cung tiền sư ra lệnh.

Vong Quỷ bên dưới bắt đầu cười Phi Vó Mã đổi lại chiến thuật công kích, vạn quân giương cung, nhưng không có nhắm vào Mạc Phàm nữa, mà là trực tiếp nhắm đến Thiên Lan phiến quân từng cái bộ phận trên người.

Mạc Phàm muốn giết vào tháp đồ Monastery là tin tưởng có thể, nhưng trừ phi phải giết sạch quân đội cung tiền sư trước, bằng không thì phải để lại mạng của toàn bộ Thiên Lan phiến quân.

Mà lại, muốn giết quân đội cung tiền sư này, cơ hồ phải trừ khử trước kẻ đem vong thuật liên miên bất tuyệt hồi sinh ở bên trong tháp đồ Monastery.

Trên thực tế, cái bẫy này cũng không vạch ra cho Mạc Phàm đến lãnh, mà càng giống muốn giành tặng cho quân đội Ai Cập hơn, muốn để mấy kẻ đứng đầu quốc gia này đến ứng phó.

Vì nước, vì dân, phải bỏ quân đội, bỏ xuống thân nhân chính mình.

Quân tốt, bản thân liền là dùng để hi sinh.

Nhân loại nội tâm nếu vậy bản, vậy cùng yêu ma có khác gì nhau???

Chi bằng làm một cái phép toán, trở thành thuộc hạ của Minh Thần, là thần dân của Minh Giới, hết thảy sẽ được bắt từ chi thân, muốn trùng muộn thuờ.

Đây là ranh giới cuối cùng kẻ đầu não trong kia vạch ra xem xét lãnh đạo Ai Cập, hay bây giờ chính là Mạc Phàm đến đón nhận.

Thiên Lan phiến quân không yếu, càng thêm vào Lang chủng binh đoàn, bọn hắn trở thành một tổ hợp sư đoàn mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng nhánh thần tiền Vong Quỷ kia, vừa vặn cũng là nhánh đội quân hùng mạnh nhất Vong Quỷ, đứng ở cấp bậc chỉ xếp sau Tứ kị sĩ Khải Huyền ra, tựa hồ xưa nay cũng chưa từng thất bại trở về.

“Vong Quỷ bắt từ bắt diệt hay không, cái này còn muốn chờ ta đến kiểm chứng”, Mạc Phàm nhíu mày lại, rốt cục đưa ra quyết định.

“Hồng Ma Hữu Kiếm, tới”

Vương bản về vương bản, không thể không giết.

Mạc Phàm cũng không hi vọng tự mình vừa mua được một cái phiến quân trung thành liền bị đám cung tiền Mông Cổ xác ướp này cho tru diệt.

Tà Huyết thiểm kiếm ở giữa không nghìn nghị bắn ra mấy chục đạo song sắc nhị diện lôi ảnh, mũi kiếm cùng không khí cọ sát ra tia lửa điện huyết thẩm,

theo nó múa tốc độ tăng tốc, vô số tia hắc ma lơ lửng trên không đầy lên, lít nhá lít nhít giống như tại rừng rậm màn đêm đột nhiên có đại ngộ chói lọi cảnh tượng.

"Ta ta ta ta ta ta ta ta!!!!!!!"

Mạc Phàm cảm ngược cán Hồng Ma Hữu Kiếm, nhanh như chớp tốc biến xuống đạo quân Vong Quỷ trước mặt, một đạo huyết thẩm điện quang lướt qua, liền dọc theo yết hầu cắt xuống một cái mạng, cái này vô luận là Phi Vó Mã hay cung tiễn doanh binh số lượng nhiều thế nào, đối mặt dạng này quang lạc điện tai, đồng dạng không có nửa điểm phản ứng kịp trốn chạy hay bỏ sót một ai.

Phải, vì tránh cho mức sát thương hủy diệt diện rộng, Mạc Phàm cũng không có đứng ở giữa xoay kiếm một vòng về lạc.

Hắn chính là cầm kiếm bắn thật nhanh di chuyển theo một vòng tròn đoạt hầu!

Vạn binh, hỗn loạn tại quảng trường trung tâm Cairo thành, lại tại Mạc Phàm cảm ngược kiếm tinh xảo tốc biến cắt yết hầu một vòng tròn lớn đạo quân, đừng nói là có thể ngăn cản, cho dù là trang bị tinh nhuệ thêm chút nữa, hay là toàn bộ đột phá đến Quân chủ sinh vật, tuyệt đối cũng không chịu nổi tư vị tử vong.

Chớp mắt rất ngắn thôi.

Mạc Phàm trở về chỗ cũ lơ lửng trường không, thân thể hắn ngay ngắn tại dưới mưa to, y phục chỉnh tề tươm tất sạch ma, Hồng Ma Hữu Kiếm treo bên thân tương tự không một vết bụi bắn bám vào.

Hắn có chút tưởng nhớ đến Vi Linh Hoàng hình bóng, cụ thể chính là cánh giới tạo ngộ của nàng.

Giết người chính là bộ môn nghệ thuật.

Ma pháp càng khoa trương lan tràn thì càng kém sang một đẳng.

Vong Quỷ quân đoàn bên dưới, giống như cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra vậy, không có đau, chỉ là ngẩn ngui yếu ớt cảm thấy các đốt xương sống cổ mất đi tín hiệu.

Đầu vẫn trên thân, nhưng không có bất kỳ cái gì thần kinh liên kết.

Cả người đều đang đứng giương cung, nhưng làm sao ánh mắt lại không còn thấy được gì.

Sống hay chết, một khắc không thể nhận định được.

“Ách ách ách ách ách ách ~~~~~”

Sợi tơ trắng vải dệt lại một lần nữa từ dưới mặt đất không ngừng trào lên, quán vào tứ chi Phi Vó Mã, quán lên đến cơ thể cung tiễn Vong Quỷ sư bên người.

Một vòng lại đến một vòng, chín chu cùng tí mĩ không gì sánh được.

Tơ trắng đi đến đâu, tựa hồ nơi đó linh thức ổn định trở lại, níu kéo tế bào sống cho vật chủ trở về.

“Bạo quân chế tài!”

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Di Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 359: Hoang Lô Thần Tích

“Bạo quân chế tài!”

Mạc Phàm ngưng hành thiên không, phun ra bốn chữ này thời điểm, đối với hắn, binh đoàn Vong Quỷ đã không còn chút ý nghĩa nào trong tầm mắt.

Hai lần Hồng Ma Hữu Kiếm cắt qua người, trên cơ thể mỗi một gã cung tiễn sư hầu như đều bị lưu tận ít nhất hai đạo ấn ký Hoang Lô Thần Tích, lực lượng cộng dồn càng thêm cuồng kích đáng sợ.

Hoang Lô Thần Tích chính là cường hóa song đại hồn lô lên phụ hiệu thứ nhất, bạo quân chế tài, liền liền uy lực cũng do đó mà được gia trì gấp đôi, trực tiếp chạm ngưỡng 24 lần hoang lô.

Bất quá, đây cũng chưa phải chân chính toàn bộ hiệu quả của Lôi Chung Hắc Ma Lôi Hoàng, bởi vì Mạc Phàm hiện tại không phải cầm chủ pháp sư, hần cái này hồn chủng lực lượng bị giảm sút đáng kể.

“Ký sinh!”

Mạc Phàm khóa chặt vạn đầu cung tiễn sư bên dưới, hiệu lệnh Hoang Lôi Thần Tích kích hoạt, tức thì một cái vết thần tích điện tai đột nhiên tại ký sinh trên người đám Vong Quỷ bùng phát ra, cái kia mấy ngàn đạo hắc huyết điện tai Vong Quỷ đang trong quá trình ướp xác trên thân tán loạn, len lỏi truyền qua lại với nhau.

“Xoẹt Xoẹt Xoẹt Xoẹt Xoẹt ~~~~~”

Hoang Lôi Thần Tích hiệu ứng đến ký sinh điện tai, lập tức xuất hiện đông đảo tà huyết tia sét lướt qua lướt lại ở nội quan cơ thể, từ đầu Vong Quỷ này đến đầu Vong Quỷ kia, từ đầu Vong Quỷ kia đến đầu Vong Quỷ nọ, thao thao bất tuyệt, liên miên không dứt.

Trung ương thành cứ điểm trong phạm vi ngoài rìa chỗ Vong Quỷ đứng, là một cái vòng tròn màu đen lỗ thủng thiên đại, đường kính vượt quá một dặm mà vết nứt kéo dài ra càng là vô cùng khuếch đại, trải rộng thậm chí lan tràn đến tường thành, xuyên thấu qua tường thành có thể nhìn đến hoang dã bên ngoài tàn tạ khắp nơi thiểm điện vết tích.

Đang hồi sinh, Vong Quỷ bị sấm chớp liên tục tại ký sinh bên trong đánh trở ra, bị cái này xếp thành Lôi Điện oanh quét cho kêu rên liên hồi!

Đang hồi sinh, cung tiễn sư cấp Vong Quỷ còn chưa từ Hồng Ma Hữu Kiếm vừa rồi đoạn hầu cho sống lại, ai ngờ cái này từ vô số đạo Hoang Lôi Thần Tích dẫn bạo quân chế tài lại từ bên trong ký sinh mà đánh, đem chúng nó oanh tạc đến trăm ngàn cái cháy đen lỗ thủng trên thân, để thân thể của chúng cũng rất nhanh tùy ý vỡ vụn.

Mạc Phàm thật lâu mới sử dụng lại bạo quân chế tài, như cũ vẫn rất có hảo cảm, thậm chí không muốn nói là cực sùng.

Cái này phụ hiệu công dụng tựa hồ so với trước đây càng cường đại hơn, nhất là cái kia Hoang Lôi Thần Tích, ký sinh thức, vậy mà có thể một hơi diệt gia mấy trăm đạo sấm sét, sau đó ngưng tụ thành một cổ nhọt nhọt du long thiểm điện, du long thiểm điện phản ứng cộng hưởng với điện tích chung quanh, một hơi chế tài, hủy diệt toàn bộ.

Có thể nói, càng nhiều càng nhiều kẻ đứng gần nhau, cùng một chỗ bị Lôi Ấn đặt vào, hoặc là càng nhiều Lôi Ấn đánh dấu trên thân, một khi Hoang Lôi Thần Tích – ký sinh thức bùng nổ, dẫn dắt bạo quân chế tài uy lực liền không chút nào kém cỏi hơn một cái thiên khiên cầm chủ ma pháp.

"Vù vù ~~~~~ "

Gió thổi qua đầu bạc, đầu đen, mưa rơi rơi làm cho linh hồn người không cách nào bình ổn.

Trường An trấn, toàn bộ người sống trong cùng một lúc cảm giác được một trận sau gáy, da đầu lạnh run.

Ai có thể nghĩ được, Vạn quân Vong Quỷ vừa nãy đông nghịt che lấp ba, bốn cái tuyến đường hành chính, rốt cục thân thể đã bị tàn phá không còn lại một mảnh, tàn phách cơ hồ cũng bị tiêu tán thành nhuyễn trùng.

Nói nhuyễn trùng hơi quá, trên thực tế đến điện tích nhuyễn trùng cũng không có như vậy nhỏ, liền chỗ này muốn hồi sinh cho Vong Quỷ, e rằng chỉ có nước tìm cách quay ngược thời gian.

Quảng trường ngoài phạm vi bạo quân hoang lôi bùng phát, rất nhiều hắc huyết thiểm điện không chịu cam lòng bay lượn trên không trung, chúng nó mang theo tức giận, tùy ý điên cuồng tập kích mặt đất, cây cỏ nham thạch hết thảy hóa thành hư không, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy một ít thổ phi ngu ngốc xông vào, lòi điện chọt lóe lên, tuy cách hàng trăm mét xa xa, máu thịt bọn hần nhu cũ tung toé, thế thảm đến cực điểm ngã xuống.

Đám người Cairo thành địa phương nhìn đến run rẩy không ngớt, tuy rằng quá khứ ở Ai Cập, một vùng Trường An trấn vẫn thường thường sẽ xuất hiện thời tiết Lôi Bạo, nhưng chưa từng có vô cùng dày đặc như lần này như vậy tại mặt đất sâu xé.

Một ít người tri thức giả trong số bọn hần, tựa hồ cũng biết đến Vong Quỷ đấy.

Vốn dĩ cũng là có biết qua vài điểm truyền thuyết sử thi thường được nhắc đến.

Cái gì vong linh bắt tử, cái Vong Quỷ bắt diệt chi thân.

Uầy, khi họ gạt người!!!.

Bọn hần trước mắt, sử thi gần nhất cần phải được sửa lại.

Hạn hán đông xuân hồi kết, lòi thần giáng thế, dưới mưa anh tuấn nam nhân, tay cầm Tà Quang Hạo Nguyệt, múa khúc diệt vạn quân.

Thiên Lan sư đoàn hơn 2000 người đứng ở giữa vòng màu thâm thiểm điện, cho vàng cũng không dám bước tiếp.

Giả dụ lỡ bước thêm vài bước nữa, bọn hần kỳ thật quan ngại không biết cái kia tử vong thiểm điện có hay không ‘đao kiếm vô tình’ không phân biệt địch ta, có thể cùng một chỗ nướng chết bọn hần.

Mà diễn sinh phúc trạch nhất khuôn mặt, hân liền nói đến cận thần Lukaku.

Lukaku tận lực hít sâu một hơi, ánh mắt đầy tâm tư, méo miệng nói ra: “Hoàng thượng, ngài làm sao từ đầu không ra mặt luôn đi, ngài là cái thứ gì đó mạnh khủng bố như vậy, cần gì chúng ta phải làm trò tiêu khiển a?”

“Gào ~~~~~”

Hải Hân Thương Lang không vui gầm lên một tiếng, kém chút hất Lukaku đang ngồi trên lưng cho văng ra ngoài.

Làm chủ lực đại tướng dưới trướng của Thương Văn U Lang, dĩ nhiên cũng là thuộc hạ trung thành của Mạc Phàm, nó tương đương không thích người nào thái độ trách móc với chủ nhân mình.

“Ác ác, hải lang đại nhân, hải lang đại nhân bớt giận, tiểu đệ nói sai.”, Lukaku tái mặt, vội vã bàn tay vuốt vuốt lông mao màu xanh Thương Lang trên thân, xoa dịu hải lang tức giận.

Hải Hân Thương Lang là chuẩn quân chủ cấp tồn tại, Lukaku tương đương là có kiêng kỵ e sợ nhất định.

Làm tam tinh thợ săn đại sư, sống mấy chục năm thanh xuân tuổi đời, va chạm sương gió đến mức tóc còn không mọc được trên đỉnh đầu, Lukaku gần nhất mấy ngày nay thường hay hoài nghi nhân sinh chính mình.

Sợ chủ không nói, kia chó của chủ là làm sao cũng muốn sợ?

Mạc Phàm nhìn Lukaku, đồng dạng có chút buồn cười.

Nhưng rất nhanh không cùng hân muốn nói câu nào.

Xác thực, Thiên Lan phiên quân trọng trách chính là câu mời; Mạc Phàm không thể dẫn được ra Vong Quỷ cung tiền đạo sư, không thể truy ra kẻ đứng sau kia thao túng nếu tự hân hành động.

Hân xoay người, từ bạo loạn chi quân trên không bay qua, quan sát cái này đen ngịt thổ phi ngoại xâm hàng triệu kẻ bên dưới.

Ngoại nhân rất nhiều người đều ngẩng đầu lên, thấy được trên bầu trời cái kia một vị Lôi Thần mới vừa thủ hạ lưu tình, cả đám đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn hân đứng là bị bấy tâm linh thao túng cho gia tăng điên cuồng mức độ, nhưng tâm linh chỉ là bấy thuật kích động tạm thời, cũng không phải có một người nào đó có cái năng lực điều khiển não bộ con dân sáu cái quốc gia Liên Bang tới.

Huống chi, con người trước mắt này quá mạnh; đủ mạnh để lật đổ nhận thức có hay không nên chống lại.

Tâm linh thao túng về tâm linh thao túng, căn bản cũng không có làm cho bọn hân tự động mọc ra cánh để bay lên cắn nhau với Lôi Thần a.

Nhất là những cái kia bạo loạn thổ phi vừa rồi dài dòng đâm vào chỗ Lôi thần tích dưới đất, những này chết không kịp ngáp, chết không kịp hét la, chết mà để người khác cái gì cũng không hiểu sao chết, chỉ đến máu thịt bị bắn tung tóe thời điểm, à thì ra bị điện giật ở khoảng cách xa.

Trong lòng thổ phi đứng bên trong Cairo thành, bọn hân như cũ sẽ vẫn điên cuồng đối khát thối, nhưng là minh bạch nhận định người kia nam tử tóc hồng chính là kẻ thống trị của Ai Cập, hân tại nếu không có ai đó đủ mạnh lật đổ xuống, quốc gia này là không có chỗ cho bọn hân cướp đoạt.

Mạc Phàm trùng trùng điệp điệp đáp xuống giữa đoàn người thổ dân thổ phi, đứng tại bọn hân lít nhít hàng triệu hàng triệu người; vậy mà không một kẻ nào dám xông tới cắn cào như đã từng với Thiên Lan phiên quân.

Bọn hân tản ra, lùi lại về sau, một mực không nguyện ý cùng kẻ thống trị Cairo thành va chạm.

Mạc Phàm chậm rãi giơ lên tay phải, Hồng Ma Hữu Kiếm thấu đỉnh khúc lần nữa tán ra huyết bạo linh vực, như muốn nuốt trọn toàn bộ chỗ người này.

Song sắc lòi hoang, trong thời gian cực ngắn hóa thành một thanh thiểm điện treo vắt lên mức chỉ nền trời.

Bạn đang đọc truyện *Toàn Chức Pháp Sư Dị Bản* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.